

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Ε'

«Τό πρώτον βιβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τό Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραῖς

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
Χ. ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΣ - Β. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 3 - ΤΗΛΕΦ. 638.688 - Τ.Τ. 143

ΟΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ

1. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος, Καθηγητής Πανεπ. Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός.
2. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός.
3. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
4. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
5. ΤΖΑΝΕΤΑΤΟΣ ΘΗΣΕΥΣ, Ὑφηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
6. ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΗΣ ΧΑΡΙΤΩΝ, Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός.
7. ΦΑΒΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου.
8. ΣΥΚΟΥΤΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑφηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
9. ΓΑΡΔΙΚΑΣ Γ., ἔκτ. Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
10. ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Καθηγητής Γλωσσολογίας Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
11. ΚΡΙΑΡΑΣ ΕΜ., Καθηγητής Βυζ. καὶ Νέας Φιλολογίας Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
12. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Φιλολόγος, Ἀνώτατος Ἐκπαιδευτικός Σύμβουλος.
13. ΣΤΑΜΑΤΑΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
14. ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ, Φιλολόγος, Ἀνώτατος Ἐκπαιδευτικός Σύμβουλος.
15. ΜΠΑΞΕΒΑΝΑΚΗΣ ΝΙΚ., Γυμνασιάρχης ἐν Ἀθήναις.
16. ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Γυμνασιάρχης ἐν Ἀθήναις.
17. ΦΙΛΙΠΠΙΑΣ ΣΠΥΡ., Φιλολόγος, συγγραφεὺς (ἐλληνιστής)
18. ΣΟΥΛΙΑΣ ΝΙΚΟΛ., Καθηγητής Γυμνασίου ἐν Ἀθήναις.
19. ΑΣΒΕΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητής Γυμνασίου Ρόδου.

Διευθυντής τῆς συντάξεως: **Ι. ΖΕΡΒΟΣ**

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἄ π ό σ π α σ μ ἄ

τῆς ἐκθέσεως τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς Ἀκαδημίας

Ἀκαδημαῖκου Δημητρίου Σ. Μπαλάνου

ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν ἀπνηγυρικὴν συνεδρίαν

τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1953

.....

.....

Ἀπονέμεται βραβεῖον εἰς τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον Δημητρίου Δημη-
τράκου διὰ τὸ ἑννεάτομον " Μέγα λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ", " διὰ
τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐπιστημονικὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν
μεγάλην ἐθνικὴν ὠφέλειαν ", ὡς διετύπωσαν οἱ εἰσηγηταὶ εἰδικοί συνάδελ-
φοι

.....

.....

Ἄκριβές ἀπόσπασμα

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30ῇ Δεκεμβρίου 1953

Ὁ Γενικός Γραμματεὺς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

A handwritten signature in dark ink, appearing to read "D. S. Balanos".

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 1953

Εισήγησις

Τὸ ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον συντασσόμενον καὶ ἐσχάτως περατωθὲν καὶ κυκλοφορήσαν **Μέγα Λεξικόν** τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου, ἀποτελούμενον ἀπὸ **έννεα** μεγάλων καὶ καλοθεμένων τόμων, εἶναι ἔργον ὄχι μόνον εἰς ὄγκον, ἀλλὰ καὶ εἰς πραγματικὴν ἀξίαν **ἐπιβλητικὸν καὶ μνημειαῖδες**. Ἐνῷ ἔως τώρα εἶχον Λεξικά τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης χωριστὰ κατὰ τὰς περιόδους αὐτῆς, ὅπως π.χ. διὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τὰ Λεξικά τοῦ PASSOW, τοῦ LIDDEL-SCOTT'S, τοῦ Κωνσταντινίδου, τοῦ Σακελλαρίου κλπ., διὰ τὴν μεσαιωνικὴν τὰ Λεξικά τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Δουκαγγίου, τώρα μετὰ τὸ **Μέγα Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦ Δημητρίου Δημητράκου ἔχον **πλήρες** Λεξικὸν ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ ὅλων τῶν περιόδων αὐτῆς, Ἀρχαίας, Μεσαιωνικῆς καὶ Νεωτέρας, τουτέστιν ὁλοκλήρου τοῦ λεξικολογικοῦ ἠθασαοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλωσσικῆς παραδόσεως τριῶν χιλιῶδων ἐτῶν εἰς ἓν ὄμμα.

Τὸ ἔργον ἀπότης καὶ κόπον πολλὸν καὶ δαπάνας μεγάλας. Καταρτισθέντος εἰδικοῦ ἐκ φιλολόγων λεξικογράφων συνεργείου, **ἀπεδελτιώθη** ὅλη ἡ μακρὰ καὶ πλουσία ἑλληνικὴ παράδοσις, ὄχι μόνον ἡ συγγραφικὴ ἀλλὰ καὶ αἱ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν παύρων προελθούσαι νέαι καὶ ἀθησαύριστοι εἰς τὰ παλαιὰ λεξικά λέξεις, αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς τὰ λεξικά τοῦ HERWERDEN, τοῦ Κουμανοῦδου, τοῦ PREISICKE, ἐλήφθη δὲ ὑπ' ὅσων καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου τοῦ Ἱστορικοῦ τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας συντελουμένη ἐργασία διὰ τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν. Διὰ τῆς μεθοδικῆς καὶ εὐσυνειδήτου ταύτης ἐργασίας **συνεκεντρώθη** εἰς ἓν ὄμμα ὁλόκληρος ἡ γλωσσικὴ τῶν Ἑλλήνων κληρονομία καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐξετηληρώθη κάπως τὸ ὄνειρον τοῦ μεγάλου διδασκάλου Γεωργίου Χατζιδάκι, ὅστις εἰσηγούμενος πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὸ 1908 τὴν σύνταξιν Λεξικοῦ περιλαμβανόντος ὁλόκληρον τὴν ἑλληνικὴν γλωσσικὴν παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἠναγκάσθη ὑστερον δι' ἰλλειψιν τῶν ἀπαιτούμενων χρηματικῶν μέσων νὰ περιορίσῃ τὴν προσπάθειάν του εἰς σύνταξιν Λεξικοῦ μόνης τῆς Νεοελληνικῆς, ὅπως περιώσῃ τὸν διὰ τοῦ χρόνου ἀλλοιούμενον καὶ ἀφανιζόμενον λεξιλόγον πλουτῶν τῆς λαλουμένης ἡμῶν γλώσσης. Αἱ ὑποδείξεις τοῦ Γεωργίου Χατζιδάκι, **συστήσαντες** ὅπως εἰς τὸ Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης **συνεξετάξῃται** σύμπασα ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, λαλουμένη καὶ γραφομένη ἀρχαία, μέση καὶ νεώτερα, **ἐφαρμόζονται** πλήρως καὶ εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Δημητρίου Δημητράκου, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται **πᾶσαι** αἱ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, **πασῶν** τῶν περιόδων, **ἔξεταζόμεναι σημασιολογικῶς, χρηστικῶς καὶ ἑτυμολογικῶς**, ὅπου τούτο εἶναι ἐφικτὸν, **συνεξετάξῃται** δὲ ἡ **συγγενὴς** σχέσις τῆς λέξεως πρὸς τὴν κατὰ περιόδους ἐμφάνισιν τοῦ τύπου, τῆς χρήσεως καὶ τῆς σημασίας αὐτῆς.

Προσδιορίζονται ΠΕΝΤΕ γλωσσικαὶ περίοδοι: Ἡ τῆς ἀρχαίας, τῆς μεταγενεστέρως, τῆς μεσαιωνικῆς, τῆς νεωτέρας καὶ τῆς δημοτικῆς. **Ἐρμηνεύονται** πᾶσαι αἱ διαδοχικαὶ τῶν λέξεων σημασίαι. **Παρατίθενται** αἱ συγγενεῖς ἔννοιαι καὶ οἱ νεόπλουτοι ὄροι καὶ οἱ λόγιοι τύποι.

Τὸ **Μέγα Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦτο ἐκρίθη εὐμενέστατα, χαρακτηρισθὲν ὡς **Ἠράκλειος ἄθλος** ὑπὸ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Γλωσσολογικῆς Γεωργίου Ἀναγνωστοπούλου. Ὡς **«μοναδικόν»** Λεξικὸν δυνάμενον νὰ **συγκριθῇ** πρὸς τὸ «Μέγα Λεξικόν τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης» ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς ἐν Βιέννῃ Γλωσσολόγου Παύλου KRETSCHMER. Ὡς **«ἀληθὴς γιγαντιαῖον»** ἔργον ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Γλωσσολόγου ROSTANI. **Ἐπηρεθῆ** δὲ δημοσιὰ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Βέλγου καθηγητοῦ κ. HENRI GRÉGOIRE καὶ τοῦ ἐν Σορβόνῃ καθηγητοῦ κ. MIRAHEL.

Τὸ **Μέγα Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου, περιλαμβάνον ὈΛΑΣ τὰς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τὰς δύο αἰῶνων λαληθείσας καὶ γραφείσας λέξεις ὈΛΙΩΝ τῶν περιόδων ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι σήμερον καὶ ἐξετάζον τὴν φωνητικὴν, τὴν σημασίαν, τὴν χρῆσιν καὶ τὴν προέλευσιν αὐτῶν, ἂν ἔχη δι' ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον τὸν ἀσχιολούμενον μετὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἔχει σὺν τῇ ἐπιστημονικῇ καὶ **ἠθικῇ** ἀξίαν, διότι ἀποδεικνύει διὰ τῆς γλώσσης τὴν ἱστορικὴν ἐνότητά τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, δικαίως δὲ συνιστῶσι τὸ Λεξικὸν τοῦτο αἱ ἐκάστοτε Κυβερνήσεις εἰς τοὺς Ἕλληνας ἑκπαιδευτικούς.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἔχουσα ὑπ' ὅσων τὴν ρῆσιν τοῦ μεγάλου Κοραῖ ἐπιπόντος ὅτι ἐπὶ πρώτον βιβλίον ἐκάστου ἔθνους πρέπει νὰ εἶναι τὸ Λεξικὸν τῆς γλώσσης του, πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ λείψῃ νὰ βραβεύσῃ τὸ **Μέγα Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου διὰ τὴν **μεγάλην** αὐτοῦ **ἐπιστημονικὴν** ἀξίαν καὶ διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν **μεγάλην ἠθικὴν** ὠφέλειαν.

Ἐ Εἰσηγητής

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1953

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Τὰ Μέλη

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΚΟΥΓΕΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗΣ
ΦΑΙΔΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α. = άλλως
 αιολ. = αιολικός, -όν
 αιτ. = αίτιατική
 άκλ. = άκλιτος, -ον
 άλβ. = άλβανική, -ικός
 άλληλοπθ. = άλληλοπαθής
 άλχημ. = άλχημιστής, -ικός
 άμτβ. = άμετάβητος, -ον, -ως
 άμφ. = άμφίβολον
 άναγν. = άνωγιστέον
 άνατ. = άνατομική, -ός
 άνέκδ. = άνέκδοτος, -ον
 άντικ. = άντικείμενον
 άντικειμ. = άντικειμενικός, -ή, όν, -ώς
 άντιθ. = άντιθιστολή
 άντιθβ. = άντιθβητον, -ος, -ως
 άντιτίστ. = άντιτίστοιχος, -ον
 άντων. = άντωνυμία
 άνών. = άνώνυμοι
 άόρ. = άόριστος
 άπ. = άπόσπασμα, -ματα
 άπαρφ. = άπαρφέματον
 άποθ. = άποθετικόν ρήμα
 άπόκρ. = άπόκρισις
 άπόλ. = άπολύτως
 άπρόσ. = άπρόσωπον
 άραβ. = άραβική, -ικός
 άραμ. = άραμαϊκή, -ός
 άρκ. = άρκαδικός, -ή, -όν
 άρσ. = άρσενικόν
 άρχ. = άρχαίος, -α, -ον
 άρχ. λεξ. = άρχαία λεξικά
 άρχιτ κτ. = άρχιτεκτονική, -ός
 άσιζ. = άσιζαί
 άστρολ. = άστρολογία, -ικός
 άστρον. = άστρονομία, -ικός
 άσυν. = άσυναιρέτος, -ον
 αούξ. = αούξις
 αύτοπαθ. = αύτοπαθής
 άχρ. = άχρηστος
 β. = βίος
 βιολ. = βιολογία, -ικός, -ώς
 βλ. = βλέπε
 βλ. λ. = βλέπε λέξιν
 βλ. λς. = βλέπε λέξεις
 βοιωτ. = βοιωτικός, -ή, -όν
 βυζ. = βυζαντινός, -ή, -όν
 βοταν. = βοτανική, -ικός
 γαλλ. = γαλλική, -ικός
 γεν. = γενικός, -ή, -όν, -ώς
 γενικ. = γενικής γενική
 γερμ. = γερμανική, ός
 γεωδ. = γεωδαισια, -τικός
 γεωλ. = γεωλογία, -ικός, -ώς
 γεωμ. = γεωμετρία, -ικός

γλωσσ. = γλωσσάριον, -α
 γλωσμ. = γλωσμικόν
 γρ. = γραφή
 γραμμ. = γραμματική, -ός, -ώς
 γρπ. = γραπτίον
 δ. άνάγν. = διάφορος άνάγνωσις
 δ. γρ. = διάφορος γραφή
 δεικτ. = δεκτικός, -όν
 δηλ. = δηλαδή
 δημ. = δημοτική, -ός, -όν
 διάθ. = διάθεσις
 δ. βιστ. = δημοτικόν βιστ χον
 δ. έρμ. = διάφορος έρμηνεία
 δ. μυρ. = δημοτικόν μυρολόγι
 δίγ. = δίγιστον
 διορ. = διορισμός
 διόρθ. = διόρθωσις
 δ. προφ. = διάφορος προφορά
 δ. τραγ. = δημοτικόν τραγούδι
 δστ. = δστική
 δικ. = δική
 δυν. = δυνατήκος
 δωρ. = δωρικός, -όν
 έβρ. = έβραϊκή, -ικός
 έγκλ. = έγκλιτικός, -ός
 ειδ. = ειδικός, -ός
 εικ. = εικασία
 ειρων. = ειρωνικός, -ός
 έκδ. = έκδοσις
 έκκλ. = έκκλησιαστικός, -ός
 έκφ. = έκφορ
 "Έκφρ. = "Έκφρασις, -εις
 έλεγ. = έλεγειον, -εία, -ειακός
 έμπρόθ. = έμπρόθετος, -έτως
 έν. = ένικός
 ένάρθρ. = ένάρθρος
 ένεργ. = ένεργητικός, -ή, -όν, -ώς
 ένεστ. = ένεστικός
 ένν. = έννοείται
 έννοια = έννοια
 έντ. = έντεθεν
 έξορκ. = έξορκισμός, -οί
 έπ. = έπικός, -όν
 έπέκτ. = έπέκτασις
 "Έπιγρ. = "Έπιγραφή
 έπιγρ. = έπιγρμμα
 έπίθ. = έπίθετον
 έπιθβ. = έπιθειικός, -ή, -όν, -ώς
 έπίρρ. = έπίρρημα
 έπιφ. = έπιφώνημα
 έρμ. = έρμηνεία
 έρώτ. = έρώτηση
 έσφ. γρ. = έσφαλμένη γραφή
 έπρόκλ. = έτερόκλητον
 εύκτ. = εύκτική

εύφημ. = εύφημισμός
 εύχρ. = εύχρηστος, -ον
 έστγ. = έστρατιώτης
 ζωολ. = ζωολογία, -ικός
 θ. = θέμα
 θεοδ. = θεοδοσιανός
 θηλ. = θηλυκόν
 θρησκειολ. = θρησκευολογία, -ικός
 Ιατρ. = Ιατρική, -ικός, -ώς
 Ιδ. = ίδίως
 Ιοαν. = Ιωαννικός, -ή, -όν
 Ιστ. = Ιστορία, -ικός, -ώς
 Ιταλ. = Ιταλική, -ικός
 Ιων. = Ιωνικός, -όν
 κ. = και
 κ.ά. = και άλλα
 κ.άλλαχ. = και άλλαχού
 κατ. = κατηγορούμενον
 κατηγ. = κατηγορηματικός, -ή, -όν
 κρητ. = κρητικός, -όν
 κτ. = κατά
 κτλ. = και τά λοιπά
 κττ. = και τά τσισύτα
 κύρ. = κύριος, -ον
 κυρ. = κυρίως
 κωδ. = κωδεις, -ικες
 κωμ. = κωμικός, -ός
 λ. = λέξις
 λ. τραγ. = λαϊκόν τραγούδι
 λακων. = λακωνικός, -ικός
 λατ. = λατινική, -ικός
 λεγούμ. = λεγόμενος, -ον
 Λειτουργ. = Λειτουργικά βιβλία
 λόγ. = λόγος, λόγιον
 λυρ. = λυρικός, -ή, -όν, -ώς
 μ. = μόνον
 μαγ. = μαγικός
 μαθημ. = μαθηματικός, -ά
 μγθ. = μεγεθυντικόν
 ΜΜ = Μανιάτικα Μυρολόγια
 μεθου. = μεθομηρικός, -ή, -όν, -ώς
 μέλλ. = μέλλων
 μέσ. = μέσος, -ον
 μετεωρ. = μετεωρολογικός, -ός
 μετοχ. = μετοχικός, -ός
 μετων. = μετωνυμία, -ός, -ώς
 μουσ. = μουσική, -ικός, -ικός
 μον. = μονασιακόν, -ικός
 μτ. = μετά
 μτβ. = μεταβαθτικός, -ή, -όν, -ώς
 μτγ. = μεταγενέστερον, -ος
 μτφ. = μεταφορικός
 μτφρ. = μεταφρασις
 μτχ. = μετοχή
 ναυτ. = ναυτικός, -ή, -όν, -ός

νεώτ.	== νεώτερος	πρβλ.	== παράβαλα	σύντ.	== σύνταξις
νομ.	== νομική, -ικός	πρόσ.	== πρόσωπον, -α	συχν.	== συχνάκις
νομοκ.	== νομοκάνων	προσηγ.	== προσηγορικός, -ώς	σχολ.	== σχολίων, -α
δδ.	== δδεν	προστ.	== προστακτική	Σχολ.	== Σχολιαστής
οίκογ.	== οικολογία	πρότσα.	== πρότασις	τ.	== τύπος
δμ.	== δμοιος, -ομοίως	ρ.	== ρήμα	τμ.	== τμήσις
δμοιογ.	== δμοιογένεια	ρηματ.	== ρηματικός, -ή, -όν	τελικ.	== τελικός
δν.	== δνομα	ρηματ. π.	== ρημαϊκά παράγωγ*	τοπογρ.	== τοπογραφία, -ικός
ονομαστ.	== ονομαστική	ρητορ.	== ρητορικός, -ικός	τουρκ.	== τουρκική, -ικός
δρ.	== δρος	ρίξ.	== ρίξις*	τροπ.	== τροπός, -ός
δρθότ.	== δρθότερον, -ας	σ.	== σελίς*	Τυπικ.	== Τυπικόν Μοναστηρίων
δριστ.	== δριστική	σανοκρ.	== σανοκριτικός	υπερβ.	== υπερβετικός, -ώς
δρυκταλ.	== δρυκταλογία, -ικός	σατυρ.	== σατυρικός, -ικός	υπερσ.	== υπερουτέλικός
οδβ.	== οδβέτερον	σημ.	== σημασία	υποθετ.	== υποθετικός
οδσ.	== οδσιαστικό	σημιτ.	== σημιτιός	υποκ.	== υποκειμενός
π.	== παρά	σκόλιον	== σκόλιον	υποκειμ.	== υποκειμενικός, -ώς
παθ.	== παθητικός, -ικός	σλαβ.	== σλαβική, -ικός	υποκορ.	== υποκοριστικόν, -ώς
Πάπ.	== Πάπυρος	σπαν.	== σπανίος, -ώς	υπατ.	== υπατακτική
παράγ.	== παράγωγον, -α	στέρ.	== στέρητικόν	φαρμακ.	== φαρμακολογία, -ικός
παρὰθ.	== παρὰθεσις, -ετικός	στρ.	== στρόφι	φαρμακευτ.	== φαρμακευτικός, -όν
παρὰκ.	== παρὰκλιμένος	στρατ.	== στρατιωτικός, -ώς	φιλσοφ.	== φιλοσοφία, -ικός
παρὰλλ.	== παρὰλληλος, -όν	συγγ.	== συγγενικός, -ώς	φρ.	== φράσις
παρὰτ.	== παρὰτακτικός	συγκ.	== συγκοπή	φυσ.	== φυσικός, -ώς
παρερμ.	== παρερμηγία	συγκκ.	== συγκοκμενός, -ώς	χειρόγρ.	== χειρόγραφον, -α
πασισ.	== πασιόνς	συγκρ.	== συγκριτικός, -ικός	χημ.	== χημεία, -ικός
παροιμ.	== παροιμία	συνλ.	== συλλαβή	χρμ.	== χρήσις
περίφρ.	== περίφρασις, -ικός	ζυναξ.	== ζυναξάριον, -ιστής	χρον.	== χρόνος
πιδ.	== πιδική, -ός	σύνδ.	== σύνδεσιμος	χρησμ.	== χρησμός
πλάγ.	== πλάγιος	συνεκδ.	== συνεκδοχική, -ικός	χρον.	== χρονικός, -ώς
πληθ.	== πληθυστικός	συνεκφ.	== συνεκφορά	Χρονογρ.	== Χρονογραφία, -φος, -οι
ποι.	== ποιητικός, -ικός	συνήθ.	== συνήθης, -ώς	ψ.	== ψήφισμα
πρζγμ.	== πρζγμα, -ατα	συνηρ.	== συνηρημένος	ώσ.	== ώσαύτως
		συνθ.	== σύνθετις, συνθετικός		

* Τά ρηματ. π. τίθενται εν τέλει του έρμηνευματος υπό ίδιον άριθμόν πρός εύχέρειαν της άναζητήσεως.
Αί λοιπαί εν τώ κειμένω συντεταγμένα λέξεις είναι εύδιάνγνωστοι.

ρούμενος, ελεγχόμενος, δυσέλεγκτος βλλ. : Πλάτ. Φαίδ.85 C τόν γούν βέλτιστον τών ανθρώπινων λόγων λαβόντα και δυσελεγκτάτοισιν, Πιτολ.Τετραβ.164' 2) μτφ. δυσκόλως ανακαλυπτόμενος : Διον. Αλ.Ρωμ.3,5 άφανή και δυσεξελεγκτα εύρώντα φάρμακα διά τούτων τών άνδρα άνθρηκείαι.

δυσεξέλευτος-ον μαν. ὁ ἐξ οὗ τίς δυσκόλως ἐξέρχεται, ἐκβαίνει : Τζέτζ.Χλ.11,558 καρμαίς δυσεξέλευτοίς.

δυσεξέλιτος-ον μτφ. ὁ δυσκόλως ἐξελισσόμενος, ἐκτυλισσόμενος, ποῦ δύσκολα ξεπερνάεται : Πλούτ. ΝΗ.968 C κινήσεις δυσεξελίτους ἀνακυκλεῖν, Γρηγ.Θαυμ.62 D ἀμήχανόν τινα και δυσεξέλιτον πλοχόν || τὸ οὐδ. δυσεξέλιτα καὶ ἐπίρρ. διά δυσκόλων ἐλιγμών : Λουκ.Τραψ.25 ὅπου δυσεξέλιτα κυματούμενος σπράγει πετρῶν σκολίος εἰλεῖται κλύδων 2) μτφ. ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, δυσεξηγῆτος : Διον. Αλ.Θουκ.29 τὰ τε σκολία και πολυήλοκα και δυσεξέλιτα, Πλούτ. Βρούτ.13 κυκλεῖ τὰ παρ' αὐαῦτ' ἀσφαρον βούλευμα και δυσεξέλιτα 3) ὁ ἀνεστραμμένος : Αλ.ΙΖ 14,8 ὁδόντες δυσεξέλιτοι.

δυσεξελικτός ἐπίρρ. σχόλ. δυσεξηγῆτός, ἀσφαλός : Σχόλ.Πινδ.Ν7,135 ὅταν δυσεξελικτός ἀναπολιών τὰ αὐτὰ πολλάκις ἰλεῖται.

δυσεξέργαστος-ον μαν. ὁ δυσκόλως ἐξεργαζόμενος : Εὐστ.1394,7 ὁ ποιητὴς τὸ τερατώδητερον ἐπιλέξατο και ἀάφως δυσεξέργαστον.

δυσεξερώνητος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξερευνόμενος : Ἀριστλ.Πολιτ.1330 b, 26 δυσεξερώνητος τοῖς ἐπιτηθεμένοις.

δυσεξέταστος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξετάζομενος || ὁ δυσκόλως διευκρινιζόμενος.

δυσεξεύρητος-ον ἰεζ. εύρισκῆ κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξευρισκόμενος, ἐξερευνηόμενος : Ἀριστλ.Ζ1 δ11 a, 26 τῶποις χαλεποῖς και δυσεξευρέτοις || ὁ δυσκόλως ἀνακαλυπτόμενος, ἀνευρισκόμενος : Πλούτ. ΝΗ.407 F ἠρώων ἀπόρητοι θῆκαι δυσεξευρέτοι, - δυσεξευρέτοις ἡ τοποθεσία κτηρίων τιῶν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν 2) νεώτ. κ. ὁ οὐ ἡ εύρεσις, ἡ ἐπιτυχία εἶναι δύσκολοι, δυσκατόρθωτοι : δυσεξευρέτοι εἶναι νέοι ἄποροι διά συμπλήρωσιν τῆς ἔθνικῆς ἀμόνης || κ. ὁ οὐ ἡ προμήθεια εἶναι δύσκολοι, δυσκολοεῖρητοι, δυσκολοπρομήθευτοι : λόγῃ τῆς κρίσεως τὰ μεγάλια θῆκαι εἶναι δυσεξευρέτα, - τινὰ τῶν ὀρχοειδιῶν φυτῶν εἶναι σπάνια και δυσεξευρέτα.

δυσεξέλητος (-η)-ο(ν) μτφ., νεώτ. κ. θημ. ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, ὁ δυσερμηνεύτος, ἀντιθ. εύεξηγῆτος : Διογ.Λ9,13 λόγον περὶ φύσεως δυσνόητον τε και δυσεξηλητον, Ἰουστ. Απολ.144 τὸ θεὸς προσαγόρευμα οὐκ ὀνομά ἐστιν, ἀλλὰ πράγματος δυσεξηλητῶν ἔμφωτος τῆ φύσει τῶν ἀνθρώπων δοξα, - δυσεξέλητος συμπῆνωσις, - δυσεξηλητο(ν) φαινόμεν(ο) - μυστηρί(ο)ν.

δυσεξήγητος ἐπίρρ. νεώτ., θημ. -α κατὰ τρόπον δυσεξηλητον βλλ. : δυσεξηγήτως ἄνγρησαν.

δυσεξημέρωτος-ον μτφ. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐξημερωόμενος : Πλούτ. Ἀρτοε.25 τῶν θηρίων τὰ - - - δυσεξημέρωτα φοροδεῖ και δεῖλα.

δυσεξηλυτος-ον (ἐξ ἀνά) ὁ δυσκόλως λυόμενος ἄλυτος, ἀδιόλυτος : Εὐρ. Ἰνν.1237 δεσμῶν δυσεξηλυστον ἔλκται δεδεῖς.

δυσεξίατος-ον Ἦα. ὁ δυσκόλως θεραπευόμενος Ἦα. «δυσεξία», δυσθεράπεια τ' | Διορδ. ἀντ. δυσεξίητα ι.

δυσεξίαστος-ον (ἐξ ἰλασκαμ) μτφ. ὁ δυσκόλως ἱλασκόμενος, πραινόμενος : Πλούτ. ΝΗ.609B νέθη δυσεξίαστα.

δυσεξίλλητος-ον μτφ. ὁ δυσεξίλητος ὁ δυσκόλως ἐξελισσόμενος, ἀναπτυσσόμενος ἰδ. γρ. δυσεξίμητος βλλ. | : Κικ. Αττ.5,10,3.

δυσεξίμητος-ον (βμά) μτφ. ὁ δυσκόλως ἀνταλούμενος, ἐκβαλλόμενος, δυσκολόδοχατος : Κικ. Ἀττ.5,10,3 ἰδ. γρ. ἀντ. δυσεξίλλητος βλλ. ι.

δυσεξίτηλος-ον ἰξίεται | μτφ. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος, ἐκβαλλόμενος, ἀποσυνένυμενος, ἐλακείφωμος : Στράβ.11,8,7 τὴν δ' ἄεσθτα ποικίλλουσιν ἐπιχρίστος φαρμάκοι δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνοθος, Πλούτ. ΝΗ.696 ι ὡστε παραμένειν δυσεξίτηλον ἰτὸ ἔλαιονι, - δυσεξίτηλος κηλίς - βαρῆ - ἐπιγρῆσθ' || ἐν γρ. κ. μτφ. : Φιλ. Βιβλ. παρ' Εὐα.Εὐαγγ.Προν.40 Α κτις ἡμῶσιν αἰ σινεργηθεῖσα χρόνῃ δυσεξίτηλον τὴν κατοχὴν αὐτῆς ἐργασται | κτ. Διορδ. τοῦ δυσεξίτητον' || νεώτ. μόνον περὶ κακῶν : δ. στίγμα ἄτιμας.

δυσεξίτηλος ἐπίρρ. κ. νεώτ. δυσεξάλειπτος, κατὰ τρόπον δυσεξίτηλον βλλ.

δυσεξίτητος-ον μτφ. κ. μαν. ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται Ἦα. «δυσεξίτητα» δυσκόλως ἐξευδόμενα : Εὐα.Εὐαγγ.Προν.40 Α δυσεξίτητον τὴν κατοχὴν αὐτῆς ἐργασται | Διορδ. δυσεξίτηλον ι, ΕΜ 238,42 Γοργύρα... καθόλου δὲ ἔλεγον ὅτω τὰς δυσεξίτητους κατασκευαῖς και μὴ εἰ εὐθείας.

δυσεξίτητος-ον μτφ. δυσεξίτητος βλλ. Σουδ. «δυσεξίτητος τόπος ἀδιόδευτος» : Διόδ.Σ 3,44 σκολιῶν και δυσεξίτητον ἔχει τὸ στόμα.

δυσεξιχνίαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. θημ. ὁ δυσκόλως ἐξηγισζόμενος, ἀνακαλυπτόμενος || κ. μτφ. ὁ δυσκόλως κατανοούμενος, ἐξηγούμενος : δυσεξιχνίαστοι αἱ βουλαὶ τοῦ Υἱοῦτου.

δυσεξόδεστος-ον μτφ. δυσδιεξόδος βλλ. : Πρόκλ.Πτολ.153.

δυσεξόδος-ον ὁ δι' οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται : Ἀριστλ.Πολιτ.1330 b, 26 δυσεξόδος γὰρ ἔκινην τοῖς ξενικοῖς, Πασα.2,31,1 ἀλλὰ τὸ τε ἐκ τοῦ λαδυρινθίου δυσεξόδον 2) μτφ. περιήλοκος : Λουκ.Δραπέτ.10 και δυσεξόδοι και λαδυρινθιοῖς ἐρωτήσεται 3) δυσίατος, δυσθεράπειατος : Ἰνν.Ἐπιδ.4,30 τοῖσι δὲ πολλοῖσι δυσόδοτο τοῖτο.

δυσεξοιστος-ον ἰεκφέρω - ἐξοίω μτφ. ὁ δυσκόλως ἐκφερόμενος Ἦα. «δυσεξοιστον» δυσεκκρίμαστον 2) μτφ. ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, ἐρμηνεύόμενος || τὸ οὐδ. τὸ δυσεξοιστον ὡς ὄσα. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσεξοιστου, τὸ δυσκόλον ἐξηγήσεως : Πορρ.Πύθ.48, Κύριλλ' Αλ.Ἰουλιαν.1,19 διά τὸ δυσπερινόητον αὐτῶν και δυσεξοιστων.

δυσεξοχος-ον (ἐξοχῆ) μαν. πλήρης κακῶν ἐξοχῶν, ὁλον βράχων, ἀνώμαλος : Εὐστ.εἰ Διον.Περ.389 δυσάροχον γὰρ ἐστιν ὁ ἐστί δυσεξοχον.

δυσεξυβητός-ον μτφ. ὁ δυσκόλως ἐκτοκίζόμενος, μεταπιθεμένος, μετακινούμενος : Σωφ.1,102.

δυσεξώμητος-ον μτφ. ὁ δυσκόλως ἐξαυθεύόμενος : Σιμπλικ.Φυσ.677,29.

δύσσο προστ. ἀορ. τοῦ δύω βλλ., συνηρ. δύσσοι.

δυσσπακτος-ον (ἐπάγω) μτφ. ὁ δυσκόλως ἐπισυρρόμενος, ἐπί οἰκονίω, ὁ δυσκόλως ἐκτινόμενος, δυσκαλοτένωτος : Φιλ.Μηχ.Βελον.58,23 ὁ γὰρ τοιοῦτος ἐν μέν ταῖς ἀγαγαῖς δυσσπακτος.

δυσσπανόρθωτος-ον μτφ. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐπανορθούμενος, δυσκολοδιόρθωτος : Βέττ. Βόλ.194,27, Θεάν Προγμ.126 μετάνοιαν φέρε και δυσσπανόρθωτόν ἐστι, -δυσσπανόρθωτον ἀδίκημα.

δυσσπνέκτατος-ον μτφ. ὁ δυσκόλως ἐνεκτεινόμενος ἡ διαστελλόμενος : Γαλ.8,288.

δυσσπνήθελος-ον Σουδ. ὁ δυσκόλως κυριεύόμενος, δυσκολοπολεμητος, δυσκολοπράσθητος, δυσκατάλητος 2) μτφ. δυσκόλως καταλήπτος, δυσνόητος : Σουδ. ἐν λ. Ἀγάσιος ἔθασμα(στο ἐπιφιλομαθῆ και ἀπορίαν ἀποδοθὲν δυσσπνήθελο).

δυσσπνέθετος-ον (ἐπί βαίω) μτφ. ὁ ἐφ' οὗ δυσκόλως ἐπιβαίνει τις, δυσπρόσπτος, δυσκολοπέδατος : Διόδ.Σ 1,69 καιτέρ γὰρ τῆς χώρας τὸ παλαιῶν τοῖς ξένοις δυσσπνέθατο οὐσης.

Βυσαπιθήλντος-ον ό δυσχερός επιθήλτος, άκολλητής, δθ. κ. ό σό δίσκολος ή μίσησις : Έπιγρ. παράδειγμα παρήκων βυσαπιθήλτων έπαιρος.

Βυσαπιθολος-ον μγν. ό δυσκόλως προσβαλλόμενος, δυσπροσθήλτος, βυσαπιθόλος βλλ. : Άλυ. Τακτ.β, τήν χώνραν βυσαπιθόλον είναι τοίς πολεμίοις. 2) ό επικινόυων να τόν έπιχειρήση τις : Περίπλ. Έρ.Θαλ.39. 3) ό δυσκόλως έπιτυγχανόμενος, έπιχειρούμενος : Παυλ. Άλεξ. Άποστ.52,19 άργοπράκτους δέ και βυσαπιθόλους.

Βυσαπιθούλευτος-ον δν δυσκόλως δύναται τις να επιβουλεύηται : Ξεν. Ίππαρχ.4,11 και αύτοί μόν βυσαπιθουλεύτεροι είναι άφανείς όντες. 4) ό δυσκόλως βλαπτόμενος : Άπολλδ.Δαμ. Παλιορκ.1397. 2) μυν. κ.μ.φ.ό δυσκόλως κατανοούμενος : Ίω.Κίνν.18 Α τή τή προνοία. 5) βυσαπάλυτα πάντ ή και λογισμοίς ανθρώπων βυσαπιθούλεια.

Βυσαπιθούλος-ον μυν. βυσαπιθούλωτος βλλ.α. : Εύστ. Πον.354,62 όπώραν αότω πως άσφαλισατο και βυσαπιθούλωτασιν κίργασατο τόν καρπόν.

Βυσαπιθυσος-ον (έλι γύσσω) μγν. κ. νεώτ. ό δυσκόλως έπιηγασκόμενος, κατανοούμενος, καθοριζόμενος : Άνν. Έμφ.Πολ.18 τόν τών πλουσίων άδίκημα καιπειρ άν μέγα βυσαπιγυσσων ήν, Σύνεα. Ένύπνιον 152 C βυσαπιγυσσων ειδώλων.

Βυσαπιθώτος-ον μγν. ό καθ' όν είναι δίσκολος ή έπίθεσις, δυσπροσθήλτος, δυσκολοπολέμητος : Άλυ. Τακτ. Προοίμ.2 φοβερός τοίς έναντίοις και βυσαπιθώσις εις τόν λοιπόν χρόνον.

Βυσαπιθώμης μγν. άνευ έπιθύμης, άνευ εύσεκεσίας, δυσαρέστης : Γργν. Νακ.2,40 τήν ψυχην βυσαπιθώμης πρός τούς γέλυταίς έχουσι.

Βυσαπιθούρητος-ον ό δυσκόλως έπικουρούμενος, βοηθούμενος, έν χρ. κ. μ.φ. : Άλκιδ. Σοφ.21 βυσαπικούρητος άπορία.

Βυσαπικράτητος-ον μυν. ό δυσκόλως συγκρατούμενος : Μάρκ. Έρ.894 δ- γίνεται.

Βυσαπικρός-ον μγν. ό περί όν δυσκόλως τις κρίνει : Άπολλ. Ίσαν. έπ.19 τό δέ άριστον βυσαπικρότεν τε και βυσαπικριτον.

Βυσαπιλήπτος-ον μγν. βυσαπτάληπτος, βυσαπλήπτος : Ίω.Χρυσ.6,652 πολλά βυσαπλήτα έν τή παλαιή διαθήκη και βυσαπλήπτα τά βιβλία. 2) σόλ. ώς έρω. τού βυσαπικήρατος : Σχόλ.Εύρ. Ίπν.883 ε βυσαπικήρατον δέ, . . βυσαπλήπτον α.

Βυσαπιλόγιστος-ον μγν. ό δυσκόλως κατανοούμενος, δυσνόητος : Διογ. Οίν.38.

Βυσαπιλύτος-ον νεώτ. ό δυσκόλως έπιλυόμενος : δ- διαφορά- άπορία- πρόβλημα.

Βυσαπιμύχης-ον (έλι μίγμυμι) μγν. ό δυσκόλως έρχόμενος εις έπιμύχιν, δθ. άκοινώνητος, μτ. δοτ. : Στράβ.11,22 άλλως τε οι νομάδες βυσαπιμύχιοι τοίς άλλοίς όντες. 2) ό μν. άπολ. : αύτ.3,3,8 βυσαπιμύχιοι δ' όντες άποδειλάσσει τόν κοινωνικόν και τόν φιλόάνθρωπον 4) τόν αόδ. ώς αόσ. ή ίδιότης τού βυσαπιμύχιοι : Πλούτ. Ήθ.917 C τόν άστοργόν και βυσαπιμύχιον, Πορφ. Άποχ.4,6 σεμνούς δέ αύτοίς παρεχε και τόν βυσαπιμύχιον.

Βυσαπινόητος-ον μγν. βυσαπινόητος : Μάρκ. Αύρ.6,17 δόψ βυσαπινόητ' 2) ό δυσκόλως έπισπουόμενος, συλλαμβανόμενος όπύ τού νοή : Ίωυλ. Λόγ.1,12B σωτηρίας τρόπον βυσαπινόητον.

Βυσαπισημασία (ή) μγν. ή δυσκόλως εύρσκομένη ή έρμηνευμένη δεύτερα ήτοι ύποκεκρυμμένη σημασία : Έρμ. Γρισμ.1,394.

Βυσαπιοκλήπτος-ον (έλι σκαπώ) μυν. ό δυσκόλως έπισκοπούμενος, κατανοούμενος : Φώτ. Β.βλ. 156,30 έξ ών αότψ τή συγγραφή και τή άσαφές και βυσαπιοκλήπτον διατρήχει.

Βυσαπιπροφός-ον μγν. ό δυσκόλως στρεφόμενος : Άπν.Μιβ.42 άρματα βυσαπιπροφα.

Βυσαπισχετός-ον μγν. κ. νεώτ. ό δυσκόλως

συγκρατούμενος, άνακοπτόμενος, κυρ. έπι θυρών : Γαλ.19,457 δ- αιμορραγία, Άρετ. Οξ.Νοός.2,6.

Βυσαπισχετός έπίρρ. μγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον βυσαπισχετον βλλ. : Γαλ.7,725 τόν αίμα. 5. εξακοντίζεται βυσαπισχετός.

Βυσαπιτεκτός-ον μγν. κ. νεώτ. ό δυσκόλως έπιτυγχανόμενος, δυσκοτόρθετος : Διοδ.5,17,93 όρών βυσαπιτεκτον τήν έλι τοίς Γανδαριβός στρατείαν ούσαν, -βυσαπιτεκτον ίδανικόν 4) ά-τελεσφόρητος : Βέττ.Βόλ.α.43,12, Κατ. Άστρ.Κ. 1,164 2) ό δυσκόλως θεραπευόμενος : Ίπιατρ.β. 26.

Βυσαπιτεκτός έπίρρ. μγν. κ. νεώτ. έν δυσκολία έπιτυχίας : Βέττ.Βόλ.194,27.

Βυσαπιτήλειος-ον μγν. ή δυσκόλως τελειούμενος, ό δυσχερής ή πλήρης έπεξεργασία, βυσαπείργαστος : Κύριλλ. Άλ. Ου. Παογ.11,142 εκάτεργαστον δέ κομίδη και άπαρ άν ειη βυσαπιτήλειον.

Βυσαπιμύχιος-ον μγν. κ. μυν. ό δυσχερός είναι ή έπιθύμησις ή ό βροβεία, καιή έναί ή έπιθύμησις Φώτ. Έπιστ.68 έν Ίω.Βολα.384 ε βαραν έχων τήν έπιθύμησιν : Άλεξ. Άερ. Τον.543,5.

Βυσαπικήρητος-ον κ. νεώτ. ό δυσκόλως έπιχειρούμενος 4) έπι προβλημάτων, ό βυσαπιδέκιοι : Άριστ. Α.Πρ.42,β,31 τόν μόν γάρ (πρόβλημα) έν πλείοσι σχήμασι. 4) βρόν τόν δ' έν ελάττωσι, και δι' ελάττωνών, βυσαπικήρητότερον 2) δυσκόλως προσβαλλόμενος : Άριστ. Τοι.159,α,3 ουκουν λαθώνεισθι δταν βυσαπικήρητος ή ή θέσις 4) ό μν. κ. έπι προσ. : Ίώσ.Π.4,3,10, Πλούτ. Ήθ.281 Α.

Βυσαπούλωτος-ον μγν. κ. νεώτ. ό δυσκόλως έπουλωμένος : Γαλ.13,268 βυσαπούλωτα έλκη.

Βυσαπράστος-ον μγν., συγκρ. κ. βυσαπράσπερος, ό άτύχη εις τόν έρωτα : Μάξ. Τύρ.3,3 και ταις τών πόνην όμιλίαις ουδέεις ποτέ όντα έρωτ' ή γάρ άν ειη βυσαπράστωτατ' 2) ό άνοσημένος, ό μη εύνοών τόν έρωτα : Μελέαγρ. Α.Π.5,171 όρθρε, τί μοι, βυσαπράστε, ταχύς. . . έπίπτες.

Βυσαργία (ή) μγν. ή περί τήν εργασίαν βυσακία : Άρτεμίδ. Δαδ.1,67 όδνάς σημαίνει και βυσαργίασ, δια τόν βυσαπεντον.

Βυσαργάστος-ον μγν. κ. νεώτ. ό δυσκόλως τυγχανών έπεξεργασίας, κατεργασίας : Ίώσ.Π. 5,92 βυσαργάστα χώνματα, -βυσαργάστον έξόν' 2) ένεργ. ό δυσκόλως έργάζομενος, όκηρητος : Κύριλλ. Άλ.2,644 όκηρητο ήσαν και βυσαργάστοι.

Βυσαργία (ή) μγν. κ. βυσαργία βλ. λ. βυσακία, έμπόδιον εις τήν εργασίαν, εις τήν λειτουργίαν : Ηρώδ. Αιτόμ.23,8 τήν παραχλασμάτια αύτών πρός τόν άξονα προσκλώμα, Ίνα μη τήνα αυτών ταρχαθέντων βυσαργίαν παρεχταί' 3) μγν. βυσακία, βυσαργία : Σωρ.2,53, Ορειβ.45,18,14.

Βυσαργημα-ατος (ή) μγν. βυσακία, έμπόδιον, πρόσκομμα : Διοσκ. Θηρ.422C άλλων βυσαργημάτων ήσαν ή μάλλον δχλούστων.

Βυσαργής-αος-ές μγν. βυσακίος, βυσαργής : Άπν. Ίθρη.73 μπιπατισόμενος βυσαργής ήγοούμενος είναι καταλαβήν, Όρειβ.19 βυσαργητότα. ή χειρουργία' 2) ό έπιφωρον βυσακίαν εις τήν εργασίαν, ό παρήκων βυσαργησαν βλλ. : Πλούτ. Ήθ. 1129 C βυσαργητής βαρύτερης.

Βυσαργία (ή) μγν. ή βυσακία έν τή πράττειν, βυσακία εις τήν εργασίαν, κωλυσαργία : Φιλ.Μηχ. Βελον.56,42 βυσαργίαν παρήκειν, Πλούτ. Αιρ.16 δια μέσου δέ ποταμοί βρόντες, άδούκων νινά βυσαργίαν όμωσ τοίς Ρωμαίοις παρήξειν 4) μγν. βυσακία : Φιλδδ. Ποιήμ.2,42 ή έν τή προφωτά βυσαργία' 2) άνικανότης τού κινείν έαυτον : Ίπν. Άρχ. Ίητρ.10 και τή απλόγνη βουκί οι κρέμασθι σκотоδινη, βυσαβμην, βυσαργίη (δ,γρ. βυσαργίη)' 3) άνικανότης εις άνέργεια, άδρόνια, άεργία : Άπν. Συρ.19 υπό . . τρηψή και δι' έλου τοθ χειμώνος εις δ- διεφθαρμένους 4) δθ. όκηρ-

ρία : Κλήμ. Αλ. Στρωμ.4,623 ὡσερ ἀδύνατον
 δυσεργία γνώσιν ἐπακολουθεῖν (δρ.δυσεργεῖσι.
Δύσεργος-ος μτν. δυσκατέρηστος, οὐ δύσ-
 κόλως ἡ κατεργασία, ἡ ἐπεξεργασία : Θεοφρ.Φι
 5,1) **Δύσεργος** ὀλη' 2) ἀκατάλληλος πρὸς κατεργ-
 ασίαν : Πλούτ.Λυκ.9 διαπύρου σιδήρου τὸ ἀτό-
 μωμα καταβάσας.. ἀδύνατον καὶ δύσεργον γε-
 νομένου' 3) δύσρητος : Πλούτ.Φλαμ8 βαρεὶ
 καὶ δ-ὀπισμῶν.. || ὄμ. ἐπι πρῶτος : αὐτ.Τιμ.28
 ὡσ' ἀπὸ μείνης τὸ ἀνάγνα χρῆσθαι βαρεὶ ἡ-
 σαν κ.δύσεργον' 4) ἐπὶ πόλεως, δυσκόλως πολυ-
 ροικυμένη : Πλούτ.Νικ.17 περιετίχεται Συρακοῦ-
 σας, πόλιν Ἀθηῶν οὐκ ἐλάττωσαν, δύσεργότε-
 ραν δὲ χωρίων ἀναγκαλίως καὶ βαλᾶσση γενι-
 ῶση' 5) δύσκολος : Πολυδ.28,8,3 διὰ τὸ δύσερ-
 γος ποίησι τοὺς Δαρδανεοὺς τὰς εἰς τὴν Ἰλλυ-
 ρίδα εἰσβολάς, Ἀπν.16πρ.63 τὸν Οὐριάτθου πό-
 λεμον.. δυσεργάτων αὐταῖς γενομένων, ἴωσ.
 Π15,121 τὸ παραφυλάττειν τὰς ἐξέδους δυσερ-
 γότερον' 6) ἐνεργ. ὁ δύσκολος ἐργαζόμενος, ὁ
 ἀνίκωτος πρὸς ἐργασίαν : Ἀπν.Συρ.16 τὸ στρα-
 τὸν δύσεργον πρὸς ἀπαντα ὄντος' 7) ἀδρανής,
 ἀκίνητος : Πλούτ.Ἀλεξ.33 ὄλως γὰρ αἰτιῶνται
 Παρμενίωνα κατ' ἐκείνην τὴν μάχην καθῶρον γε-
 νεσθαι καὶ δύσεργον' 7) χεῖμα δύσεργον χε-
 μῶν ἐπιφέρων ἀδράνοιον : Βίαν.ἀπ.15,5.
Δυσεργῶ-ἔω μτν. αὐτῆ ἐπὶ τῆς ἐμῆμου ροῆς,
 καθυστερῶ : Ἰπν.Επ.21 καταμήνια δυσεργούνα.
Δυσεργός ἐπίρ. μτν. δυσκόλως : Πλούτ.Δημ.43
 ἐπισφαλῶς καὶ δυσεργῶς ἐκινήθη ἡ ναῦς).
Δυσεργούντος-ος μτν. κ. νεώτ. ὁ δύσκολος ἐ-
 ρευνώμενος, ὁ δυσερχόμενος : ἴωσ.Π1,16,5 ποιοῦ-
 μενοι τὰς ἀναρμῶς εἰς τὰ ἔλα καὶ τὰ δυσερεῦ-
 νητα τῶν χωρίων.
Δυσέρημος-ον μτν. ὁ λίαν ἐρημῶς, κατόμιος,
 παντέρημος : Φίλιππ.ΑΠ 9,561 πάχος Δυσέρημος.
Δυσέρημ-ιδος-ος φιλόκοπος, φιλέρις : Ἰσοκρ.1,31
 ὀμλήκων δ' ἔσει μὴ δύσερις ἢ μὴ δὲ δυσέρη-
 στος μὴδὲ πρὸς πάντα φιλόκοπος, Ἀριστ.Λητ.
 1381 α,32 μὴ φιλόκοι μὴδὲ δυσέρηδος, Μιχ. Ἄττολ.
 1381 α,32 εἰ δὲ τίς εὐρέθῃ δύσερις καὶ φιλόκο-
 σος || δύσερις λόγος φιλόκοπος λόγος, ὀμλία
 γινουμένη μετὰ φιλονικίας : Πλάτ.Νόμ.864 Α ἤμιν
 δὲ οὐκ ἔστι τὰ νῦν ὀνοματῶν περὶ δύσερις λό-
 γος' 2) ἐνεργ. ὁ προκαλὼν ἐρίδας : Πλούτ.Πελ.4
 οἷς ὁ χαλεπὸς καὶ δύσερις ἐμφύσται φθόνος,
 Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.154 τὸ δανεῖσιν δύσερι.
Δυσεριστία (ἡ) μτν. ἡ ἐριστικὴ διάθεσις : Πρόκλ.
 Παρμ.539' || τὸ ἀμυγδαίσασιν : Ἰάμβλ.Μυστ.1,2.
Δυσέρητος-ος ὁ ἐν κακῇ ἐρίδι γενομένος, ὁ ἐκ
 κακῆς, ὀλεβρίας ἐρίδος προερχόμενος : Σοφ.Ἠλ.
 1385 τὸ δυσέρητος ἀφαι τιμῶν Ἄρης (σχόλ. τὸ
 δι' ἐρίν γινώσκων κακῶν, διόρθ. Βερναρδ. « κα-
 κῆν »), Κλεάνθ.Στωϊκ.1,122 δυσέρητος σπουδαί.
Δυσερμήνευτος-ος μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ δύσ-
 κόλως ἐρμηνευόμενος : ΚΔ Ἐδρ.5,11 περὶ οὐ πολὺς
 ἡμῶν ὁ λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν, Κατ.
 Ἀστρλ.Κ 1,114,26, Μηνσῶι.18 Ἐσπερ. οὐ τὴν ἀρη-
 τον καὶ δυσερμήνευτον ἔνοιον παρεδωκαν ἡμῖν,
 -δυσερμήνευτον φαινόμενον' 2) ὁ δύσκολος
 περιγραφόμενος : Διόδ.Σ 2,52 καὶ καθόλου πολυ-
 εἰδῆς καὶ δυσερμήνευτος ἀποτελεῖσθαι χράας,
 Φιλ.1,649 δυσερμήνευτος θεά.
Δυσερμία (ἡ) Ἐρμηδὶ ἀρχ. λεξ. ἡ ἀτυχία εἰς τὸ
 εἰρῆσικον, ἡ κακὴ τύχη : Ἡσ. «κακὴ εὐτυχία», Σουίδ.
 « ἀτυχία », EM 291,49 «δυσερμία ἡ δυστυχία, ἡ
 κακὴ ἐπιτυχία » πρὸβλ. δύσεργος.
Δύσερμος-ον Σουίδ. ὁ μὴ εὐνοούμενος ἀπὸ τοῦ
 ἔρμου, δδ. ὁ ἀτυχής.
Δυσερμῶς-οδς-ἔς μτν. ἐπὶ φωτῶν, ὁ δύσκόλως
 ἐκδασάντων, προκόπων, ἀνοητισσόμενος αὐξά-
 νων : Πολυδ.1,231 δένδρον δυσερμῶς, δυσερμῆς.

Δύσεργω-ῶτος (ῶ, ἡ) κ. νεώτ. ὁ μετὰ πάθους,
 ἔμμανῶς, δδ. κακῶς ἐρῶν πνιος : Εὐρ. Ἰπν.193 δυσε-
 ἔρωτες δὴ φανόμεθ' ὄντες τοὺδ' ὄτι, στίλβει
 κατὰ γῆν, Θεουκ.6,13 δύσερωτας εἶναι τῶν ἀνό-
 ντων' || ἴουλ.Αδγ.2,85 Κ δύσεργος εἰς χρήματα'
 || ὄμ.ἀπολ. : Λυσ.418 ἀλλ' οὗτος ἐναντίας τῶς δα-
 λαις Δύσεργῶς ἔστι, καὶ ἀμφότερα θούλεται, Μα-
 κεδόνιος ΑΠ5,244 ὥμοσα τὴν δυσερώτα κέρην'
 2) κ. νεώτ. ὁ κακῶς, ἀτυχῶς ἐραστής, ὁ ἐ ἔρω-
 εἰς ἀτυχίαν, εἰς ἀπόλησιν ἄγει : Εὐερίμ.1,85 δύσε-
 ρῶς τίς ἄγαν καὶ ἀγάγαντος ἔσει 1δ.ἐρμ. δύσκα-
 λος βροδῶς εἰς τὸν ἔρωτα' || ὄμ. σμ. κ. ἐπὶ
 τῶν μελισσῶν : Λυσ. Ἀλεξ. Ἀδέσπ.7,16' 3) δύσε-
 ρῶς ἔρωας δυστυχῆς ἔρωας, ἔρωας ἐπιφέρων δυστυ-
 χίαν : Πλούτ.Περ.20 πολλοὺς δὲ καὶ Σικελίας ὁ
 δύσεργῶς ἐκίνους ἦδη καὶ δυστοπιος ἔρωας εἶχεν.
Δυσερητικός-ή-όν μτν. δύσεργος : Πολυδ.6,169.
Δυσερητώ-ῶ μτν. ἔμμανῶς ἡ ἀτυχῶς ἐρῶ :
 Ἀχλλ.Τάτ.5,1 πρὸς τὴν ὄψιν δυσερητώων.
Δυσεῖσθολος-ος ἀττ. τ. τοῦ δυσεῖσθολος βλ.λ. :
 Θεουκ.3,101 ταύτη γὰρ δυσεῖσθολώτατος ἡ Λοκρῖς.
Δυσεστηρία (ἡ) μτν. δυστυχῆς ἔτος, κακὴ χρο-
 νιά : Πολυδ.1,52.
Δύσατο ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ ρ. δύω βλ.λ.
Δυστυμολόγητος-ος μτν. κ. νεώτ. ὁ δύσκό-
 λως ἐτυμολογούμενος : Κορυθαύτ.Φιλ.Θε.20 τὸ δ'
 ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς δύστυμολόγητον.
Δυστυλογοῦμαι-έομαι μον. κακῆς εὐλογίας τυγ-
 χηῶν, εἶμα κακοεὐλόγητος, ἀνευλόγητος : Περδρόρ.
 Σημ.Λειρ.6,54 χαλαροβόλαιται μὲν γὰρ μοι τὸ σώ-
 μα.. ταῦταις χαλαρᾶς ταῖς δυστυλογοῦμαι.
Δυσευατέρια (ἡ) δωρ. τ. τοῦ δυσευατέριου βλ.λ.
Δυσευατήρια (ἡ) θηλ. τοῦ δυσευατήριου βλ.λ.
Δυσευήντος-ος (ὁ) (εὐνή) σχόλ.ἐρμ. τὸ δυσευ-
 νήτιωρ βλ.λ., ὁ ἔχων κακὴν εὐνήν, κλίση.
Δυσευήτιωρ-οῦ, δωρ. **Δυσευατήρ** ὁ κα-
 κῶς σένουτος, κακῶς σούκωντος : Ἀλσχ.Ἐπτ.293
 θράκωντας ὡς τίς τέκνων ὑπερβέδοικεν λειχίων
 δυσευατόρων πάντοπως πεικείας.
Δυσευατόριος-ον (ποριζοῖμαι) μτν. ὁ ὄν
 δύσκόλως πορίζεται, προηθεύεται τις, δύσκόλως
 ἀποκτόμενος : Ἀλεξ.Τραλλ.1,76 ταῦτα μὲν πολυ-
 σθένετα καὶ δυσευατόρια.
Δυσεύρατος(-η)-οῦ κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ
 δύσκολος ἀνακαλυπόμενος, διακρινόμενος, ἀντι-
 ληπτός γενομένος : Ἀλσχ.Πρ.816 τῶν δ' ἐτ' εἰ σαι
 φελλῶν τε καὶ δυσεύρατον ἐπανδρίλας τε
 καὶ σαφῶς ἐκμάνθων, Πορφ.Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.3,11
 δυσεύρατος λόγος, Φιλ.1,234 δυσεύρατον τὸ τινω
 γένος' 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐ ἡ εὐ-
 ρεῖας, ἡ προμήθεια, ἡ ἐξέυρεσις εἶναι δύσκολος,
 δδ. κ. ὁ σπάνιος : Ξεν. Ἀπομν.3,14,7 τὸ δὲ εὐ προσ-
 κταβαί ἐρη ἐπὶ τῶν ταῦτα ἐσθλῖν, ἀ μῆτε τὴν
 ψυχὴν μῆτε τὸ σῶμα λυποῖται μὴδὲ δυσεύρατα
 εἶη, Πλούτ.Ἠθ.97 Β διὸ καὶ σπάνιον καὶ δυσεύ-
 ρετόν ἐστι φίλος βέβαιος, βίβλιν δυσεύρατον
 ὄντων ἀποκλειστικὸν τὰ πρόφραμα ἦταν δυσεύρατα'
 3) ὁ δι' οὐ, ὁ ἐξ οὐ δύσκολως εἰρῆσικος τίς διό-
 νος : Εὐρ.Βάσχ.1221 κούδεν ἐν ταύτῳ πέδω λα-
 βῶν, ἐν ὄλῳ κειμένον δυσεύρατῳ.
Δυσεύχαστος-ος δ. γρ. τοῦ δυσέγχαστος βλ.λ.
Δυσέφικτος-ος κ. νεώτ. ὁν δύσκόλως φθάσει
 τις : Πλούτ.Ἠθ.65 Β τῶν μὲν γὰρ τόπων τὰ ὕψη-
 λά καὶ δυσπρόδοτα καὶ δυσέφικτα γίνεταί τοῖς
 ἐπιβουλεύουσι' || ὁ δύσκολως ἐπιτυχόμενος,
 δυσεπιτυχτικός : Πολυδ.6,32,1,3 ὡν δὲ μέγας ὄντος
 καὶ δυσέφικτος ὁ στέφανος, εὐθάρτος ἦν καὶ
 ἐκείνον τὸν καιρὸν, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.151 δυσέ-
 φικτον ἄγινετο διαγνώσει πότερον τίς τινος κή-
 δεται, Μηνσῶι.5,12 Συναξ. δύσεφικτον.. πάντα
 περιλαβὲν τὰ θαυμάσια' 2) δυσνόητος : Ἡσ.
 «δυσέφικτον, δυσκατάληπτον » : Βέττ.Βόλ.272,8.

Δυσέφοδος-ον μτγν. δυσπρόσβλητος, δυσκολοπρόσβλητος : Διάδ.Σ 1,57 δια τὰ πλῆθος τῶν διαυρίων, δυσπροεσάστῳ γέγονεν || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσεφόδου Φιλῶδ.Ρητ.1,325

Δυσέφανος-ον Σουῖδ. ὁ δυσέφθτος βλλ. Σουῖδ. ἐν λ. ἐφάνοι, τέραμον αἰτέραμον, τὸ δυσέφανον »

Δυσέφθτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐφέθεμος, βράζων, κάκφορος, δυσκολόδραστος : Φρύν. ἐν ΑΒ 20,16 τῶν δυσέφθτων ὄσπιων.

Δυσζήλια (ἡ) μτγν. ἡ σφοδρὰ ζήλοτυπία : Ἀθην 13,589 Α ἀναίρεσθαι φράσκων αὐτήν. ἐρασθεῖσαν. . . κατὰ φθόνον καὶ δυσζήλιαν ταῖς ζυλίνας χελώνας τυπτομένην.

Δυσζήλος-ον ευρέμενος εἰς τὸν ζῆλον, οξέθυμος, ὁ ἐνοχλητικὸς τοῖς ἄλλοις ζῆλον δεικνύων : Ὀδ.Η 307 **δυσζήλοι γὰρ τ' ἐμὲν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων**, Ἀπολλ.Ρ 4,1089 **δυσζήλοι εἰσὶ ἐπὶ παισι τοκήες** || **δυσζήλος ὄρη** ὄρη προερχομένη ἐξ ὑπερβολοῦ ζήλου : Ἐμ.Π 14,3 **δυσζήλος**, . . πισίσις ὄρη. 2) καθ' ὑπερβολὴν ζήλοτυπος : Πλούτ. Ἀλέξ 9 **ἀς ἡ τῆς Ὀλυμπίου ἀδούσης**, **δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικας** 3) τὸ οὐδ. τὸ δυσζήλον ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσζήλου : Πλούτ. Ηθ.471Α **πολὸ τὸ δυσζήλον ἔχουσα φύσις** 4) ἐφαρμόζων εἰς κάκους, δυσχερείας : Ὀμ. Ἐπιγρ. θ ἀπιθραῖσι βιον **δυσζήλων** ἔχοντες.

δυσζήλιος ἐπιρρ. μτγν. ἐν συνεφ. μετὰ τοῦ ἔχω, **δυσζήλιος ἔχω** εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ζήλοτυπος, ζήλοτυπῶ : Πλούτ. Ἀλέξ 77 **δυσζήλιος δὲ ἔχουσα** πρὸς τὴν Στάτειραν ἐξηπάτησαν αὐτήν.

δυσζήτητος-ον ὁ οὐδὲ δυσκόλος ἡ ἀναζήτησις, ὁ δυσκόλως ἀνηνευόμενος, δυσσώρευτος : Ξεν.Κυκλ.1 ἰχνυέσθαι δὲ τοὺς λαγῶν ὅταν νιφθ ὁ θεός ὥστε ἠφανίσθαι τὴν γῆν εἰδ' ἐνώπιον μελάγχμα, **δυσζήτητος ἔσται**, Πολυδ.5,50 **ἠφανίστεστερα** τὰ ἰχνη καὶ οὐδὲ δυσζήτητα.

δυσζῶια (ἡ) μον. κακὴ ζωή : Παλλᾶδ.Βραχυ.10.

δυσζῶος-ον μτγν. ἄθλιος, δυστυχής, δυστυχησμένος : ΑΠ 9,574 **δυσζῶος** [κάθιστος] βίσιος.

δυσή (ἡ) ὄνη. ἡ δούσις βλλ.

δυσήσιος-ον Ἡσ. «δυσάν(τ)λήτων» [διορθ.Περτν. δυσ(ε)πιθ(ε)βολον].

δυσήκεστος-ον, ὄνη, δυσάκεστος, δυσάτος, δυσκολογιάτρευτος : Ἰνπ. Ἀγμ.29 οἱ τόποι οὗτοι. . . ἐκτρίμματα δυσάκεστα ποιέουσιν || ὄμ. κ. μτφ. : ΑΠ 3,19 οἱ σὲ **δυσήκεσταν** ἠρσασεν ἐκ καρμάτων.

δυσήκης-οῦς-ές **δυσήκεστος** βλλ. Ἡσ. «δυσήκη, δυσήκη, δυσάτων».

δυσήκοια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. βαρυκόια : Διοσκ. 5,17,Πλούτ. Ηθ.1073 D **ὡσπερ ἡ ἀκοή νοσήσει** ὅσο κακῶν ἤλων **δυσήκοια** καὶ ἀσαφείας ἐμπλησθῆσται 2) ἀνυπακοή, ἀπειθεῖα : Πλούτ. Ηθ.794 D ἀπειθείας καὶ **δυσήκοιας**.

δυσήκοος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ βαρέως ἀκούων, βαρυήκοος : Φιλ.2,35,ΑΠ παρόρτ.304 **λουτρήων**, . . ὡταν καθάιρει τοὺς πόρους **δυσήκοους** 2) ὁ δυσπεπθός, ὁ ἀπειθής : Πλούτ. Ηθ.13 Ρ **πειρατέων δὲ τοὺς τῶν ἠδωνῶν ἴππουσ** καὶ πρὸς τὰς ἐπιτιμίας **δυσήκοοσ** γάμψ καταζεύξαι 3) καὶ ὁ φοβερός, τρομερός εἰς τὴν ἀκοήν : Σοφ.ἀν.220-4) ὄμ. παθ. ὁ δυσκόλος ἡ δυσσώρευτος ἀκούομενος : Δημήτρ. Ρητ.48,Πολυδ.2,117 **δυσήκοος φωνῆ**, Φιλῶδοτ.Σοφ.1,12 **δυσήκοον** καὶ βλαπτοφειγγόμενον.

δυσήκουστος-ον μον. ὁ δυσσώρευτος εἰς τὴν ἀκοήν : Νικ.Χων.Χρον.193 Β **ἀνοσιώτατον** καὶ ὡσαὶ **δυσήκουστων** τῶν πιστῶν.

δυσήκοῦ-έω μτγν. εἶμαι ἀβήλιος κατὰ τὴν ἀκοήν, βαρυσκόμος : Ἀντιλλ.ν. Ὀρειδ.10,13,5.

δυσήκατος-ον μτγν. παρ. ἐπὶ τῆς μοῖρας, ἡ κῶδουσα κακὰ ἴσθη ἐπιδόμων τὴν δυστυχίαν : Νόνω Δ 1,367 **δυσήκατόν** κενά Μαίρις.

δυσήλατος-ον [ἐλαῦνα] μτγν.κ.νεώτ. ὁ δυσκόλως

διελαυνόμενος, ὁ δὲ οὐδὲ δυσκόλως διέρχεται πρὸς ὁχομένους : Πολυδ.1,186 **δυσήλατα χωρία** 2) νεώτ. ἐπὶ μετὰ ὁ δυσκόλως ἐκτεινόμενος διὰ σφρηλατισίας πρὸς σφρηλατικός

δυσηλεγής-έος-ές [ἀλογος] ἐπ. ἐπιθ. τὸ βανάτου κ. τοῦ πολέμου, ὀδυνηρός, σκληρός, δσπλογχοτος : Ἰλ.Υ 154 ἀρχόμενα. . . **δυσηλεγέος** πολέμοιο, Ὀδ.Χ 325 || ὄμ.πηγᾶδες **δυσηλεγῆς** σκληρὸ πᾶγο : Ἡσίοδ. Ἐργ.306 καὶ πηγᾶδας, αἱ τ' ἐπὶ γαίαν πνεύσαντες **βορέας** **δυσηλεγῆς τελέουσι** || ὄμ. **δυσηλεγῆς** **δεσμός** σκληρὰ δεσμός : Ἡσίοδ.Θ 652 ὄσσα παθόντες ἐς φῶος ἀφ' ἀφίκεσθε, **δυσηλεγέος** ἀπὸ δεσμοῦ || ὄμ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Ὁσαγ. 795 τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε **δυσηλεγέων** δὲ πολιτῶν ἄλλοσ τοῖσ σε κακῶς, **ἄλλοσ ἄμεινον ἐρεῖ**, Μόμη.87 γείστοιν χάρμα **δυσηλεγέσων**.

δυσηλεκτραγωγός-όν νεώτ ἐπὶ πρᾶμ. ὁ δυσκόλως ἄγων διὰ τῆς μάχης τὸν ἡλεκτριμόν : **δυσηλεκτραγωγὸς** ὄματμα.

δυσήλιος-ον κ. νεώτ. ὄνη. ἄλιος ὁ κακῶς ἠλιαζόμενος, ὁ ἀνευ ἡλίου, ἀνήλιαγος, ἀνιθ. τὸ εὐήλιος : Αισχ.Εὐμ.395 **δυσήλιον κνέρας**, Πλούτ.Μάρ.1 γῆν μὲν νεμέσθαι ἀσέκτικα καὶ ἐλῶδη καὶ **δυσήλιον** . . . διὰ . . . πυκνότητα δρυμῶν 2) ὁ ὑπερβολικὸν ἤλιον ἔχων Φρύν.ΑΒ 36,18 «**δυσήλιον** βέρος, τὸ καταφέλων θέρους ἀκούς» 3) [ἀλις] τὸ οὐδ. **δυσήλιον** ὡς οὐα. κακὴ θάλασσα, τρικωμία, θαλασσοτοραχὴ : Εὐρ.Ρήσο.246 ὄταν **δυσήλιον** ἦ ἐν πελάγει καὶ σαλευθὸ πόλις.

δυσημέρημα-ατος [τὸ] σχόλ. ἀτύχια, κακοτυχία : Σχόλ. Ἰλ.Ζ 336 **διὰ τὴν λύπην τοῦ δυσημερήματος**.

δυσημερία (ἡ) ὄνη. ἀμερία ἡ ἀτύχης ἡμέρα, ὄνη, δυστυχία, ἀθλιότης : Αισχ.ἀν.236 **δυσημερίαν** πρῦταν, Πλούτ.Εὐρ.9 ὁ δὲ ἀλπηθὸς **μεγαλόφρων** καὶ βέβαιος ἐν τοῖσ σφάμασι μάλλον καὶ ταῖς **δυσημερίαισ** ἀναφέρων γίνεται κατάδηλος.

δυσημερος-ον [ἡμεροσ] μτγν. ὁ δυσκόλως ἡμεροῦμενος, ἀπίθασος, ἀγριος || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσημεροῦ : Πτολ.Τετραδ.56 τὸ **δυσημερον** τῶν ζῶων.

δυσημερῶ-έω [ἡμερα] διέρχομαι κακὰς ἡμέρας, εἶμαι ἀτύχη : Φερεκρ.98, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,57 **δυσημερῶ** κατὰ τὰς μάχας.

δυσήμετος-ον μτγν. δυσήμετος βλλ.

δυσημής-οῦς-ές μτγν. δυσημής βλλ. : Ἰνπ. Ἀφορ.47.

δυσημεμία (ἡ) μον. ἡ πνοὴ ἐναντίων ἀνέμων : Μαν.Παλαιολ.Λόγ.εξ Θεοδ.Δεσπ.1188 D **δυσημεμίη** καὶ ἄσλω χρωμένιν.

δυσήμεμος-ον κ. νεώτ. ὄνη. ἀνέμερος ἀνέμερος, προσβαλλόμενος ἐπὶ κακῶν ἀνέμων, ἀνεμοτοραχτος : Σοφ. Ἀντ.591 **κελιάνων θῖνα** καὶ **δυσήμεμον** [σχόλ.τῆν ὑπ' ἀνέμων παραθείσων], Διον.Π 759 **δυσήμεμος χθῶν**, Ὀρειδ.231 **δυσήμεμος** καὶ **πνηγῶδες χῶρα** || τὸ οὐδ. ἐν χρ. κ. ὡς οὐα.

δυσήνης-οῦς-ές μον. τραχὺς, ἀπροσώρευτος, ἀποκρουστικός : Θεόγλωστο.Καν.44,5.

δυσήνιαστος-ον [ἡνία] μτγν. ὁ δυσκόλως διεχόμενος χαλίνων 2) μτφ. ὁ δυσπειθής, ὁ δυσήσιος βλλ.2) : Τηρ.Γα.124,11.

δυσηνιάσις ἐπιρρ. μτγν. μετὰ δυσφορίας, μετὰ δυσπειθείας : Συνέξ.Επιστ.57,195 Α **ἔπερον**, ἄλλὰ **δυσηνιάσις** τὴν **καινοτομίαν** τοῦ βίου.

δυσήσιος-ον [ἡνία] μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως διεχόμενος χαλίνων, διαγαλίνωτος : Φιλῶδοτ. 15 οἱ καταφώντες τοὺς **δυσήσιους** τε καὶ μὴ εὐαγῶους τῶν Ἰππῶν 2) μτφ. **δυσπειθής**, ἀπειθής : Ἐπίκ.Γνωμ.63, Μέν.803 **γυνή** **δυσήσιον** ἐστὶ, Μηται.8,3 Ὀδ.7 **σέρεκα** **δυσήσιον** **νοστήσιος** **καθυπέταξ** **τὸ πνέματι**, - **δυσήσιος** καὶ **ἀνυπακότος** φύσις || τὸ οὐδ. τὸ **δυσήσιον** ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ **δυσήσιου** : Εὐστ.Πόν.254,52 **τὸ κατ' ἐκείνου** **ἀστομον** καὶ **δ**- 3) [ἡνία] δ.τ. τοῦ **δυσήσιος**

βλλ., δύσθυμος, σκευρωπός ἡ εὐκόλως καὶ διὰ μικρὰς ἀφορίας ἀναχωροῦμενος· Ἦσ. κ. δύσθυος... ἐπὶ πολλοῦ ἀκρυβωπῆ, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργίζομενοι· Ἰνν. Ἐπιθ.3,171 Α ἐν ὄσσω γυνὴ δύσθυος ἐκ λύπης [διαρρ. δυστυχίας] 3) Γαλλ.Ἑ. Ἰνν. 458 κ ἡ μὲν εὐκόλως ἀνώμενος·

δυσθυνηλόχος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἠναρτοῦμενος· ἢ μτφ. ὁ δυσπεθής· Ἀσκ. Ἀποκ.14 αὐ μνημόνες δέ... δύσθυγος καὶ δυσθυνηλόχτος.

δυσθυνητός ἐπιρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον δυσθύνων βλλ.

δυσθύνωτος-ον Ἦσ. δυσθύνωτος βλλ.

δυσθύνωτος-ον δυσθύνωτος βλλ.

δυσθύνωτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως κατορθοῦμενος, δυσεκτέλεστος, δυσκολοκατάρθωτος· Ἰώσ.Π1 5,12, αἱ δὲ τῷ μέγα δοκεὶ καὶ δυσθύνων τὸ ἔργον, Ἀστερ.λ. Φωτ. Βιβλ.500,14 ἴνα μὴ βαρεῖαν ποίησιν καὶ δυσθύνων τὴν ἐντολήν.

δυσθύνωτος-ους-ες Σουιδ. δύσκολος ἀντίθ. τῷ εὐθύρως, **δυσθύνωτος**-ιδος-ι δύσπερος βλλ. ἱ: Πινδ. Ο. 6,19 οὕτε δύσπερος ἔων οὐτ' ἄν φιλόνηκος ἄγαν.

δυσθύνωτος-ον ὁ ἐκ βενθῆς ἔριδος, ὁ ἐν βενθῆ ἔριδι, δυσθύνωτος βλλ. 2) Ἦσ. « ἀμφιπόλος ».

δυσθύνωτος-ον μτγν. ἐπὶ γῆ, ὁ δυσκόλως ἀπορροῦμενος, θθ. ὁ πετρώδης, ὁ ἀγνος, ὁ ἀκαρπός· Καλλ. Διλ. 288 αὐτὴ γῆ τοῖσδε δυσθύνωτος ἡ Δήλος, Πολυδ. 1,227 δυσθύνωτος γῆ.

δυσθύνωτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἠπτόμενος, δυσκολοκίχτος· Πολυδ. 1,157.

δυσθύνωτος-ορος Ἦσ. βαρυσκάρδιος, τεθλιμμένος· Ἦσ. « δυσθύνωτος δυσθύνωτος ».

δυσθύνωτος-ος νεώτ. ὁ δυσκόλως ἄγαν διὰ τῆς μάτης του τὸν ἦγον, κακὸς ἀγωγὸς τοῦ ἦχου· τὸ ἑλαστικὸν εἶναι δύσθύνωτος σῶμα.

δυσθύνωτος-ές (ἦχος), δωρ. -αχῆς ὁ κακῶς, δυσσαρπῆτος ἦχος· Φιλ. 2, Ποιημ. 2,16, Διον. Ἀλ. Συνθ. 14 δύσθύνε τὸ σ' ἢ ἐπὶ μετὰλλοις, ὁ ὑποκόφωτος, βαρέος ἦχος· Πλουτ. Ἡ 7,21 C χρυσὸς μὲν καὶ ἄλβος ὑπὸ πληροῦτος ἰσχύοντα καὶ δύσθύνε, Ἐμν. 100,19 ἰσχυοῖο δύσθύνωτος 2) ὄν δυσσαρπῆτος ἀκούει τις, δυσσαρπῆτος· Ἰνν. Ἀπολλ. 64 αἰῶς γὰρ ἐπίτμον εἶμι δύσθύνε ἀνδρῶν 3) ἐπ. ἰσχύος ὁ ἐπιφέρων ὄχη, λυπηρὸς, θλιβερός, ἐπιθ. τοῦ πολέμου καὶ τοῦ θανάτου· Ἰλ. Β 686 ἄλλ' οἱ γ' οὐ πολέμοιο δύσθύνε ἐμῶντο, αὐτ. Π 442, Ἐμν. 126,1 δύσθύνε φωνή ἰδ. ἔμν. τὸν ἀνατ. χωρίον ὁ δυσσαρπῆτος ἦχος, ὁ δυσσαρπῆτος ἀκούομενος).

δυσθύνωτος (ἡ) μτγν. τὸ ἀποδίδειν ἀκούον ἦχον· Φιλ. 2, Ποιημ. 2,24, Πάν.

δυσθύνωτος-ον μτγν. κακόηχος, δυσσαρπῆτος, δύσθύνε βλλ.· Ἐρμ. 1, Ἰδ. 17, ὄμ. μτγν.· Ἐρμ. 1, Ἰδ. 17 δύσθύνε συνήκη· ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δύσθύνε, ἡ δυσσαρπῆτος, δυσσαρπῆτος· Ἰνν. Νούσ. 2,340 C τὸ τραχὺ καὶ καὶ δύσθύνε τῆς συντάξεως τῶν εἰρημένων ἐπανορθώσασθαι.

δυσθύνωτος-ος-ον μτγν. κ. δυσθαλάττης κ. δυσθαλάττης καθολήσσος, ὁ ἔχων τρικυμώδη θάλασσα· Ἐπιφάν. 1,806 Β μόλις διεδράσασθαι τὸ δυσθαλάττον τοῦτο χωρίον 2) ὁ καταλαμβανόμενος ὑπὸ ναυτίας· Σωφ. Ἀ1, 109.

δυσθύνωτος-ους-ές μτγν. ὁ δυσκόλως ἀναπνεύσόμενος, αὐξάνων Ἦσ. κ. δύσθυτος· Κρατιν. 405, Ἀλεξ. Μύνδ. ἡ. Ἀθην. 9,393 Α τὸ μέγεθος ἄλλικα τραγῶν, σκέλη δὲ μακρὰ, δυσθύνωτος καὶ δεξιὸν.

δυσθύνωτος (ἡ) μτγν. ἀτυχία, δυστυχία· Σωφ. 82 ἐκπέσων τῆς ται δυσθαλία.

δυσθύνωτος-ους-ές ὁ δυσκόλως θερμαίνων, παγερός· Ἰλ. P 549 τέρας ἐμμεναὶ ἡ πολέμοιο ἡ καὶ χειμῶνος δυσθαλίος 2) μτγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν θερμὸς· Κόντιν. 1,156 θέρεως δυσθαλίος ὄρη.

δυσθύνωτος-ον ὁ κακὸν, σκληρὸν, θάνατον ἐπιφέρων· Εὐρ. Ἰων 1051 ὄδωσαν δυσθύνωτων κρατήρων πληρώματα 2) ὁ δύσκολος, ἀργός,

ὄδυνηρὸν θάνατον ἀποθνήσκων Γολ. 8,738 « τὸ δυσθύνωτον σημαίνει μὲν ποτε καὶ τὸ βραδύθωτον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ οὐκ ὀδῶν θνήσκειν ».

δυσθύνωτος-άω μτγν. ἐπιτα. τὸ θανάτω βλλ. ἐπιθυμῶ διακῶς τὸν θάνατον· Ἰώσ. Π1 5,13, Ἄγαθ. 3,22, Ἐμ 442,48 2) συχν. συγκρίσει μετὰ τοῦ δυσθαλίος βλλ.· Φιλ. 2,390. Μοίρις 356 σφοδρῶς Ἰνν. Ἀττικῶς δυσθύνωτων Ἑλληνικῶς Προκλ. Ἰσθ. 62 Α λιμὸς δὲ καὶ φύγει καὶ τῆ ἄλλα κακοπαθεῖρα δυσθαλίωτες 3) δυσθαλίωτασ γράς ὑπεργηρος καὶ ἐξηνητημένη· Χρυσ. Στωϊκ. 3,50.

δυσθύνωτος-έω κακῶς, ἀθλῶς, ἐν ὀδῶν ἀποθνήσκω ἡ δυσκόλως, βραδῶν θάνατον ἀποθνήσκω· Ἦρ. 9,72 καὶ δὴ οἱ μὲν ἐμάχοντο, ὁ δ' ἐξένηνημένως ἐδυσθαλίωτέ τε καὶ ἔλεγε πρὸς Ἀρίμνηστον 2) παλαιῶ πρὸς τὸν θάνατον· Πλάτ. Γοί. 406 Β δυσθύνωτων δὲ ὑπὸ σφίρας εἰς γήρας ἀφίκετο, Θεόδωρ. Φ1 3,11,3, Πλουτ. Ἀντ. 77 πεφυρμένως γὰρ αἰμαὶ καὶ δυσθύνωτων ἐφάκετο τὰς χειρὰς ὀρέγων εἰς ἔκλεινον 3) μτφ. περὶ τὴν διανοήσιν, μέχρι θανάτου ἐνδιαφερόμενος περὶ τινος, κοσμοκτονομαί γιὰ κάτι· Φιλ. 2,167 περὶ δὲ ἰτῶν ὀρχηστῶν ἐπιδείξει κηρύσσονται καὶ δυσθύνωτοισιν οἱ θεατρομανοῦτες 4) ὄμ. μτφ. ἐπιμένω μέχρι θανάτου διὰ τι· Φιλ. 2,100 5) φοβόμαι ἀνασίσμω· Φιλ. 2,173 πρὸς τὸ ἀπορον τῆς ἀνάγκης ἐπιτόνηται δυσθαλίωτες.

δυσθύνωτος-ους-ές μτγν. ὁ δυσκόλος, κακὸν, ἀθλιον θάνατον ἀποθάνων, κακοθανάτιος· Κοιν. Α Π 9,81 ἡλήμονα δυσθύνε.

δυσθύνωτος-ον κ. νεώτ. ἀπεχθὴς τὸν ὄφιν, ἀποιόσις, τρομερός· Αλοχ. Πρ. 69 ὄρας θέαμα δυσθύνωτων ὄμμασιν 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ὄρωμενος, διακρηνομένος· Πλουτ. Ἡ 8,966 Β ἀμυρόν σιθυμα καὶ δυσθύνωτων, Αλκ. Ζ1,9,61 δύο κεντημάτων καὶ μόλα γὰρ δυσθύνωτων καὶ δυσθύνωτων ὄφθηντων ἢ νεώτ. ἐπὶ πρῶσ.

δυσθύνωτος (ἡ) μον. ἀσέβεια, ἀβία· Γερμ. Κωνστ. 255 Β τύφου γὰρ ἐστὶ καὶ δυσθύνε μισθί.

δυσθύνωτος περίοδι καὶ νεώτ. ἰατρ. ψυχολογία ἢ οἱ παροξυσμοὶ χωρίζονται ὑπὸ περιόδου παγκλιουσάν κατά τὴν ψυχικὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν

δυσθύνωτος-έω εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος· Ἰνν. Νούσ. 2,54 οὐκ ἀνεχεται οὕτε καθήμενος οὕτε κείμενος οὕτε ἰσθηκῶς, ἀλλὰ δυσθύνε.

δυσθύνωτος-ος ἀσέβης, ἀβειος· Αλοχ. Ἀλ. 1590 ἔξνια δὲ τοῦδε δύσθύνε πατῆρ, αὐτ. Χο. 46 μωμένα μ' ἰάλλει δύσθύνε γυνά· ἢ δύσθύνε μίσμηνα βερούπιον· Σοφ. Ἡλ. 289 ὄ δύσθύνε μίσμηνα σοὶ μόνω πατῆρ τέθνηκαν 2) Ἐνγρ. ὀθλιος, εὐτέλης, τιποτέτιος· Ἐνγρ. μισθὸς εὐτέλης δύσθύνε.

δυσθύνωτος (ἡ) μτγν. ἡ δυσκολία εἰς τὴν θεραπείαν, δύσκολος θεραπεία· Κάσσ. Πρ. 8,1.

δυσθύνωτος-ος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως θεραπευόμενος, δύσιστος, δυσκολογιάτρευτος· Ἰνν. Ἡτρ. 10 δυσθύνωτων ἔλαος, Σοφ. Α1. 609 καὶ μοι δυσθύνωτος Ἄλας, Εὐστ. 1827,61 οἱ δυσθύνωται τὰ σῶματα, -δυσθύνωτος νόσος -πληγῆ· ἢ κ. μτφ.· Φιλ. 1,334 δυσθύνωτος εὐθέλια, - ἡ δυσθύνωτος ὀκνηρία του.

δυσθύνωτος Ἦσ. « δυσαλθῶτος ».

δυσθύνωτος-ους-όν νεώτ. ὁ δὲ οὐ δύσκόλως ἀγεταὶ ἡ θερμότης· δυσθύνωτος σῶματα.

δυσθύνωτος-ον σχολ. παγερός, ψυχρός· Σχολ. Ἰλ. P 549 χειμῶνος δυσθύνωτων, ψυχρῶν.

δυσθύνωτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν καύσωνα· Πολυδ. 5,110 δύσθύνων χωρίον.

δυσθύνωτος (ἡ) κακὴ κατάστασις, ἀδιοθεσία, παραξενία· Ἰνν. Ἀμ. 33 ἦν τε ἀσπρὸν ἡ... καὶ δυσθύνωτων παρέει (δ. γρ. δυσασπρῶν).

δυσθύνωτος-ον μτγν. ὁ εὐρισκόμενος εἰς κακὴν κατάστασιν, κακοδιάθετος· Φιλ. 1,97 ἄποπος λέ-

γεται είναι ὁ φαύλος, ἄτοπος δὲ κακὸν δὺσθετον" || τὸ οὐδ. τὸ δὺσθετον ὡς οὐσ. ἡ κακὴ κατάσταση: "Ἰάσ.ΑΙ 15,9,6 τοῦ τὸ δὺσθετον τῆς χώρας διορθούμενος" 2) δυσκόλως καταστάσιμος, δυσέβλητος: "Ἰνν.Ἀγμ.38 δυσχεροβλώτερα δὲ [τὸ δάτια] καὶ δυσθετώτερα.

δυσθετώ-έω μτ. dot. εἶμαι δυσπρεστημένος διὰ τί: Πολύδ.ἀν.128 ὁ δὲ Νάδας δυσθετήσας τὰς συνθηκὰς οὐ παρέσθε τίς γραφεῖσι? || εὐρίσκωμαι εἰς στενωγῶρον κατάστασιον: Διόδ.Σ 14,113 ὄντος δ' αὐτοῦ καμ'αυτῶδους, δυσθετοῦντες, ἔσπευδον μετοικῆσαι" 2) τὸ μέσ. ἀπόλ. δυσαρροτόμαι, λλιν στενωγοῦμαι, δυσασασχέω || εὐν.ΚΠ2,2,5 ὑπὸ τοῦ ἐκπεπληχθεῖ τε καὶ τῆ τύχῃ ὀργίζεσθαι δυσθετοῦμενος ἀνέγρεφεν || ὄμ. υτ. dot.: Πολύδ.33,15,1 δτι οἱ Ράδιοι δυσθετοῦμενοι τοῖς συμβαίνουσι εἰς παραλόγους τινὰς ἐπέλεπον ὁρμάς" 3) ὄμ. τὸ μέσ. εὐρίσκωμαι εἰς δυσκολίαν, εἰς δυσχερῆ βίαν: Πολύδ. 8,7,4 ἕως ὁ Μάρκος δυσθετούμενος ἠναγκάσθη λάθρα νυκτὸς εἰς ποίησασθαι τὴν παραγωγὴν.

δυσθερῶτος-ον κ. μνν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως θεωρούμενος, παρατηρούμενος: "Ἀριστ.ΖΙ 511 β,13 αἰτιον δὲ τῆς ἄγνοιας τὸ δυσθερῶτον αὐτῶν, "Ἀκάσιος."Ἰνν. χαίρει βῆθος δυσθερῶτον, ἀνῆλθεν εἰς δυσθερῶτα ὄψη" || μόλις ὁρατός: "Ἦρων Πεντεμ.1,31" 2) ὁ δυσκόλως κατανοούμενος ἡ διαγόμενος εἰς θεωρητικὸν κανόνα: Φιλ.Μηχ.Βελον. 49,19 δ- τέχνη, Πλούτ.Ἦθ.550 Σ τῶν ἀνθρωπίνων ὀψεις ἤμιν ὄντων δυσθερῶτην, Πολύδ.3,31,7 ὡστε δυσθερῶτον εἶναι τὴν ἐκάστον προαίρεσιν καὶ λῆαν ἐν πολλοῖς ἐπισκοπεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν" 3) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ἐγγράφῳν, ὁ οὗ δασκόλος ἡ θεωρησις, ὁ ἐλεγχος ἡ ἡ διορθωσις: δυσχερογραφα - λογαριασμοί - λογιστικά βιβλία.

δυσθερῶτος-ον ὁ δυσκόλως θρησκόμενος, συλλομβανόμενος: "Ἀριστ.ΖΙ 615 α,22 ἔστι δὲ τὸ ἤθος ὁ κίγκλος πανοῦργος καὶ δυσθερῶτος, Πλούτ. Πομπ.38 τὸν Μιθριδάτην ἑώρα δυσθερῶτον ὄντα τοῖς δῆλοις" || ὄμ. κ. μτ.: Φιλ.1,570,30 δυσθερῶτον καὶ δυσπερίητον, Πλάτ.Περ.13 χαλεπὸν εἶναι καὶ δυσθερῶτον ἱστορίᾳ ἀληθεῖς" || τὸ οὐδ. τὸ δυσθερῶτον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσθερῶτου: Φιλ.1,234 τὸ δυσθερῶτον τῆς φιλοσοφίας.

δυσθερῶτος-ον δυσθερῶτος βλλ.: Πλάτ.Σοφ. 218 D χαλεπὸν καὶ δυσθερῶτον ἠγασσάμενους εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος.

δυσθερῶτα ἡ μτν. τὸ ἀτυχῆς κινήρον: Πολύδ.5,13.

δυσθερῶτος-ον μτν. ὁ δυσμενῆς διὰ τὴν θέρηρον, παρακαλυπτικός τοῦ κινήτου: "Ὀππ.Ἀλ.3,341 πτοίη δὲ νόνον δυσθερῶτον ἔθηκεν.

δυσθεραύριτος-ον ὁν δυσκόλως θησαυρίζε, ὀδοθηκεί τις: Πλάτ.Κριτ.115 β παιδείας τὸ δεξ ἔνεκα ἰδωνῆς τὸ γέγονε δυσθεραύριτος ἀκροδρῶν καρπός, "Ἀριστ.Κόσ.401 α,5.

δυσθερῶτος-ον ἔπιρρ. δὺσθερῶς βλλ.

δυσθελαστός-ον μτν. ὁ δυσκόλως θλῶμενος, δὺσθραυστός: Θεόδωρ Φ18,Α1 δυσθελαστότερον καὶ γλισχρότερον καυλόν.

δυσθεθῆσκ δυσθανατώ-έω βλλ.1) μ. κ. μτχ.: Εὐρ. Ἠλ.843 ἄσπαιρον ἐσφάδαξε δυσθεθῆσκον φόνω | διορθ. δυσθεθῶσι.

δυσθεθῆσκ δυσθῆσκος βλλ.: Εὐρ.Ἠλ.843(διορθ.β), Νικ.Δαρσικ.36 D.

δυσθεθῆσκος-ον μν. ὁ ἀποθανὼν διὰ κακοῦ θανάτου, δυσθανῆς βλλ., κακοθάνατος: Πάτρις Κωνστ.142 τί οὐν ὁ δὺσθεθῆσκὸς Θεόδωρος, γαστρίσχε τῆς ἀσίας, θανάτω ὁμῶς δὺσθεθῆσκος ἠετόθη; **δυσθεραυστός-ον** μτν. ὁ δυσκόλως θραυόμενος: Διοσκ.4,154, Γαλ.Χρῆσ.Μορ.11,17.

δυσθερῆνητος-ον μτν. ἐπὶ τοῦ θέρηρον, ὁ δυσκόλως δυνάμενος ἀ βρηνηθῶ, ἀ βρηνηλογηθῆ :

Εὐρ.ΙΤ 144 δυσθερῆνητος ὡς θέρηνος ἔγκριμα, Σοφ.Ἀντ.1211 ἔπος Ἰησι δυσθερῆνητον.

δυσθερῆνος-ον μτν. ἐρήμημα τοῦ δυσχερῆ βλλ.: "Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.61,7 εἰ δυσχερῶς.. θανάτου διὰ τὰς γινόμενας αἰμαγὰς δυσθερῆνος".

δυσθεροβλωσία ἡ νεώτ. ἱατρ. διατοραχὴ περὶ τὸν σχηματισμὸν τῆς ζυμωτικῆς ἱκίης.

δυσθερῶτος-ου-ον κ. δὺσθερῶς ὁ κακῶς, κακοφώνως ἤχων: Πλύδ.Π 4,63 δυσθερῶτον φωνῶν ἀνακρινόμενον ποινὰ τῆς ἑσπαι πρὸς θεῶν, Αἰσχ. Πέρσ.637 ἔλεγτος τὰ παναίολι ἀναθ' δὺσθερῶτος βγάματα,αὐτ.1076 πέφυκτο τοῖς εἰς δυσθερῶτος γόους.

δυσθερῶτος-ον μτν. ὁ δυσκόλως θρησκόμενος: Πλούτ.ΕΜ 104,1 δὺσθερῶτος ἀστέρρτης, Ψ Χρῆσ.7,383,11 τὸν δὺσθερῶτον ἄρτον διαλίθει.

δυσθερῶτα μτν. εἶμαι ἄδουμος, κακόκεφος: "Ἰνν.Δημ.362 μηδὲ τί δυσθερῶτα ἄδουμ.

δυσθερῶτα ἡ μ. νεώτ. ἄδουμα βλλ., ἀδιαθεσία, μελαγχολία, κακοκεφία: "Ἰνν.Ἀρμ.1Ἰπρ.10 καὶ τὰ σπλάγχνα δοκεῖ ὁ κρεμῆσας, σκοτεινὸν, δυσθερῶτα, δυσπερίη, Πλάτ.Νομ.β66 Β ἐδαρῆσθαι τὸν οἶνον φάρμακον, ὡστ' ἀνῆλθον ἠμάς καὶ δυσθερῶτα λήθην γίνεσθαι, Κερκβ.Ζητ.133 δυσθερῶτα τὸν εἶχε κυριεῖται" || δυσσπερέσκια, δυσασασχῆσις: Εὐρ.Ἰκ.696 πρὶν ἔλθειν ἑμμάχους δυσθερῶτα, οὐτ.Μήδ.691" 2) ὄργη: Θεμιστ.Λόγ.13,172 C.

δυσθερῶτικῶς-ον μτν. ὁ ρένων εἰς δυσθερῶτα, ὁ μελαγχολικός: "Ἀριστ.Φυσιον.813 α,33.

δυσθερῶτος-ον κ. νεώτ. ἄδουμος βλλ., μελαγχολικός: Σοφ.Ἠλ.218 σῶ δυσθερῶτα τίκτουσ' ἀεὶ φυχὰ πολέμουσ, Ξεν.ΚΠ 5,2,34 ἐκ πολλῶν δὲ καὶ δυσθερῶτων καὶ ἔξεστικῶτων προσώπων ἠθροῖσται, "Ἀριστ.Πρ.955 α,17, ἡ κακοκαρία μᾶς ἔκαμνε δυσθερῶτος καὶ κατηφέλις" || ὄμ. υτ. dot. αἰτίου: Σοφ.Ἠλ.500 ἐγὼ μὲν οὐκ εἶμι τοῖς πεπραγμένους δὺσθερῶτος" || τὸ οὐδ. τὸ δὺσθερῶτον ὡς οὐσ. ἡ δυσθερῶτα βλλ.: Πλούτ.Περ.15 τὸ θρασυνόμον αὐτῶν καὶ τὸ δὺσθερῶν ἄνεκς.

δυσθερῶτώ-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἄδουμος, κακόκεφος,στενωγοῦμαι, δυσθερῶτα βλλ.: "Ἦσ. εἰ δυσθερῶτα ἄδουμει" : "Ἦρ.8,100 μὴ δὲ δυσθερῶτες, Ὀνήσανδρ.10,26" || ὄμ. υτ. dot. τὸ αἰτίου: Πλούτ.Τιμ. 34 Μάμερκος δὲ δυσθερῶτων ταῖς ἐλήσιον ἐπῆλαι.. εἰς ἴταλιαν" || ὄμ. τὸ μέσ.διατελῶ ἐν δυσθερῶτα βλλ., Εὐρ.Μήδ.91 καὶ μὴ πέλαιξ μητρὶ -ιομυμένη.

δυσθερῶτος ἐπίρρ. κ. νεώτ. συνήθ. ἐν σνεκεμ. υτ. τοῦ ἔχειν, ἐν δυσθερῶτα, μετὰ δυσθερῶτα, κακόκεφα: Πολύδ.1,87,1 παραδόξου τῆς περιπέτειας αὐτοῖς φανείσης δυσθερῶτα καὶ δυσκληπίτους εἶχον.

δυστί ἡ μτν. ἄρρ. τοῦ δὺση δὺσις βλλ.

δυστίατος-ον, ἰων. -ίτητος κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἴωμενος, δυσκολοπρεπίτος: "Ἰνν.Τέχν.14 κλητῆς δυστίατος, Πλάτ.Νομ.β16 Α νοσηταί μακρῶ καὶ δυστίατω, Κόσπ.Πρβλ.1 δυστίατοτέρα ἔλκην, -δυστίατος πληγῆ" || ὄμ.μτφ. ἂν αἰτίου: "Ἰνν.Δομοισι.. μηδέται κακὸν ἄφερτον φιλαιοσι δυστίατον, Εὐρ. Μήδ.520 θενή τι ὄργη καὶ δυστίατος πλέει" 2) ἐπὶ προσ., ἀδυσίατότος: Θεμιστ.Λόγ.15,192 C.

δυστίατώ-έω μτν. εἶμαι δυστίατος, δυσθεράπτευτος: Παυλ.Αγ.3,18.

δυστίατως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δυσίατον βλλ.: Γαλ.181,21,273 μόριον πενονήδους δυστίατως, **δυσθέρωτος** μτν. ὁ δυσκόλως ἱδρώμενος, ὁ μὴ ἐκ τοῦ ἱδρώτος ἐνοχλούμενος: Θεόδωρ.Ἰερ.18 οἱ παῖδες δὺσθέρωτες τῶν ἀνδρῶν μάλλον.

δυσθέρωσις ἡ νεώτ. ἱατρ. πάθησις δμοια πρὸς τὸ ἔκκεμα ἐκπολημένη διὰ μικρῶν ψυαλιθῶν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τῶν γερῶν καὶ τῶν ποδῶν.

δυσθέρωσις-εως ἡ νεώτ. ἱατρ. δυσθέρωσις βλλ.

δυσθέρω-έω μτν. λαβῆνάω ἀπασίους σκωνοῦς ἐκ θυσίας, ἀντιθ. καλλιπρῶς: Πλούτ.Κοισ.63 ὡς δὲ καὶ πολλὰ καταθῆσαντες αἱ μάντις ἔφρασαν

αὐτῷ δυσπερείν, αὐτ. ἠ8.587 C δυσπερείν οὐ δὴ μόνον ἀλλὰ τῶν κρατούντων ἐστί.

δυσθάλασσοσ-ον, ἄττ. -ττοσ (ῥῶδο) ὁ βυθίζομενοσ εἰσ τὴν θάλασσαν: Φιλου.ΑΠ 38 Δικτυῶ σοι μολὴν στεφάνουνα, δυσθάλασσα.

δυστικός-ον (ἰκμῶσ) ὁ δυσκόλωσ ἕρπαιζόμενοσ, ὁ σπαιὶσ ἐκρίσσεισ ἐχον: Ἰππ.Γυν.1,34 ἦν δὲ ἦ ἐν τόκω οὐσα ἔηροσ καὶ δύστικησ, Ὀρειβ.ἀπ.78 δύστικον πάθοσ || τὸ οὐδ. τὸ δύστικον ὡσ οὐσα. ἡ ἰδίωτησ τοῦ δύστικου, ἡ σπαιὶσ ἐκρίσσεισ: Πολυ.Αἰγ.37,31 διὰ τὸ τῆσ ἀφῆρησ δύστικου.

δυστικός-ἡ-ὄν Πάπ., μσν. κ. δημ. δυτικός βλλ.: Πάπ. δυστικόν [ἐν αἰγίκερω] μοιράν τε στικὸν κρόνου, Παχυμ.Γ Μιχ.Πολ.162 Β, Καταστ.Βολισσ. 1749 ἐν Πασιπῆ Γλακ.Γλωσσ.ἐν.λ. ἀνατολικά τοῦ ποταμοῦ δυτικὰ Μιχάλησ Αἰθασσ.

δυσίμεροσ-ον μτγν. ἀνεπιβήτοσ, δυσάρετοσ, ἀπεχθὴσ: Ἄπολλ.Ρ 3,961 κόματον δυσίμερον, αὐτ. 4,4 πᾶμα δυσίμερον 2) ὁ οὐδ' ἔρωτοσ βασσαυζόμενοσ: Νόνν.Δ 42,202 κατακλάσθη δὲ μοεινήν (Πάπ) οἰκίτρων δυσέρωτα (Βάκχων) δυσίμεροσ.

δυσίπαστοσ-ον μτγν. δύσιπασσ βλλ.: Ἄνων. Ἰστ. ἐν Ρενουεσ δεσ Βιταδεσ Γρεσσεσ 5,320, Σχόλ. Πλάτ.Μενέξ.240 C, Πολυδ.1,186.

δύσιπποσ-ον μτγν. ἐπὶ γῆροσ ἀνεπιθήδεισ εἰσ ἱπποσίαν: Πλούτ.Φιλου.14 ἰλυώδησ δὲ καὶ περιδουνοσ ἦν πᾶσα καὶ δύσιπποσ ὑπὸ βρείθρων καὶ φαράγων 2) τὸ οὐδ. πλθθ. δύσιπποσ ὡσ οὐσα. [ἐν.χωρία] τόποσ ἀκατόλληλοσ διὰ τὸ ἱππικόν: Ξεν.Ἑλλ.3,4,12 πρὶν εἰε τὰ δύσιπποσ ἀφικέσθαι.

δύσισ-εωσ(ἡ) κνεωτ. δημ. δύση (β.γρ. δύσι, πλθθ. κ. δύσεισ ἡ ὑπὸ τὸν ὄριστασ κατόδισσ τοῦ ἡλίου, τῆσ σελήνησ ἡ τῶν ἀστέρων, ἀνιθ.ἀνατολή βλλ.: Ἠσίοκλειτ.120, Αἰσγ.Ρα.458 ἀναλᾶσ ἐγὼ ἄστρων εἰδεία τε τὴσ δυσικροτῶσ δύσεισ. Σοφ.ἀπ. 432,1) Κυνόσ ψυχρὰν δύσιν, Κλεομ.1,9) δύσισ χειμερινῆ, θερινῆ, ἱσημερινῆ, Ἄπολλ.Ρ,185 Ἥελιοσ.. δύσιεσ τε καὶ ἀντολαί, Στράβ.2,4,7 ἄλλοτ' ἄλλοι τόποι καὶ δύσειων εἰσι καὶ ἀντολῶν ἱσημερινῶν τε καὶ τροπικῶν, Πάπ. τῆσ δύσεισ καὶ τὰσ ἀντολάσ τῶν ἀστρων, Κρυστ.Σκ. Ἄδ.1,456 τῆσ ὑπὸ τῶν κάρτερησιν, φεύγουσ στου ἡλίου τῆσ δύσησ 2) κατὰ προσωποποίησησ: Πάπ. 2) μτφ. κατάπτωσ, παρακμῆ: Φιλ.1,511 ἡ δύσισ τοῦ λογιμοῦ, - ἡ δύσισ τοῦ ἀρχαίου κόσμου. 2) ὁ χρόνοσ καθ' ὃν γίνεται ἡ δύσισ: Αἰσγ.Αγ.826 πῆδημ' ὄρουσασ ὡσφί Πλειθδῶν δύσιν, Δαμοῦξ.2,19 περὶ δύσιν Πλειθδῶσ, - ἐργάζονται ἀπὸ τῆσ ἀνατολήσ μέχρι τῆσ δύσεισ, ἄ.τρογ. γλυκοχαρᾶζει ἡ ἀνατολὴ καὶ γλυκοφᾶγγει ἡ δύσισ 3) συνεκδ. τὸ σμειον τοῦ ὀριζήοντοσ, ἐνθα γίνεται ἡ δύσισ, κ.κτ. πλθθ.:Θουκ.2,96 παρήκουσι πρὸσ ἡλίω δύσιν μέχρι τοῦ Ὀσκιου ποταμοῦ, Ἀριστ.Κόσ.393 α, 18 πρὸσ δύσεισ, Ἐπιγρ. ἀπὸ δύσεισ, Πολυδ.1,42,5 ὄριξε μὲν τοῦ πορθμοῦ τὸ πρὸσ δύσεισ μέρος, - ἡ κεντρικὴ πύλη τοῦ φρουρίου ἐπέλεε πρὸσ τὴν δύσιν, μοισρ. καλή σου μέρα, ἀνατολή, καλή σου μέρα, δύση 4) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὡσ κῆρον ὄν, περλήπν, αἰ πρὸσ δύμοσ γῶραι: Παμ.Γ.Ἐκ.Τραγ.1) τῆσ δύσεισ τῆσ Ἀνατολήσ καὶ τῆσ νοτιᾶσ τῆσ δύσεισ,Ρήγα Θούριωσ σ' Ἀνατολὴ καὶ δύση σὲ Νότο καὶ βοριά. 2) εἰδ. ἡ Εὐρώπη: ὁ κινδυνώων πολιτισμοσ τῆσ δύσεισ, Βαλαωρ. Μημῶσ.Κίτσ.κ.Γεράκι 43 ἡ δύση σὲ παράδωκε καὶ οὐ στή δύση τρέχεισ 3) ὀρ.σ' Ἀνατολὴ καὶ δύση πρὸσ δὴλοσιν τῆσ οἰκουμένησ ἡ καὶ λίαν ἀπομεικρυσμένων σπ' ἄλληλων σημείων: Ἐρωτ.Κρ.Α 1274 ὄμε γύρισε σ' Ἀνατολὴ καὶ δύση 3) καταφθόν, κρύπη: Ὀππ.Ἄλ.1,330 Στράβω δύναισ [σχόλ.οἰκίαι, οἰκίσεισ, δύσεισ ἐν ὄδατι].

δυσίγνωτοσ-ον σχόλ. οὐδ. οὐ τὰ τῆν δυσκόλωσ ἐβρίσκατο: Σχόλ.Σοφ.Α1.32.

δυσίωτοσ-ον [ἰδὲ] μτγν. ὁ δυσκόλωσ ἰούμενοσ, ἐξιδούμενοσ: Ὀρειβ.49,3,5.

δυσκαήσ-οὐσ-ἑσ μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλωσ καύόμενοσ: Πλούτ. ἠ8.952 C ὄλην δὲ καὶ πῶον νετρκὰν καὶ ἔβλα βεθρεγμένα δυσκαή παρεκί, - δυσκαήσ ὄλη, - δυσκαήσ μετγμα.

δυσκαβαίροτοσ-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλωσ καθαροῦμενοσ, καταριπτόμενοσ: Πολυδ.1,170 δυσκαβαίροτον τεύχοσ, Φιλ.2,82 δυσάλοτων καὶ δυσκαβαίροτον ἐπιτεχίωμα 2) νεώτ. ἐκκλ. κ. ἐπὶ προσ, οὐ ἡ ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργήματοσ καθαιρείσεισ δύσκολοσ 2) μτφ. δυσκόλωσ κικώμενοσ, καταβαλλόμενοσ: Φιλ.1,61 χαλεποὶ γὰρ στήλατοσ καὶ δυσκαβαίροτοι, Ἰωσ.1Π 2,17,4 συνεδότεσ οὐν αἰ δυνατοί, τῆν τε στάσιν ἡδὴ δυσκαβαίροτον ἦν αὐτῶν ὄσαν.

δυσκάβαροσ-ον μτγν. ὁ δυσκόλωσ καθαροῦμενοσ: Φιλ.1,239 2) δυσκόλωσ ἐξαγιζόμενοσ: Σοφ. Ἄντ.1284 δυσκάβαροσ Ἀδου Ἀμηνῆ ἐπὶ τοῦ οἴκου τῶν Λαδδοακιδῶν], Πλούτ. ἠ8.991 Β δυσκάβαρτα πνεύματα 2) ὁ δυσκόλωσ διὰ καθαρῶν ἐξιλεούμενοσ: Ἀριστ.Εἰρ.1250 ὡσ δυσκάβαρτε δαίμον, ὡσ μ' ἀπώλεασ.

δυσκάθεκτοσ-ον κ. μσν. ὁ δυσκόλωσ συγκρατούμενοσ: Ἠσ. «δυσκάθεκτοσ, δυσκράτοσ, δυσκόλωσ ἐπεχόμενοσ»: Ξεν. Ἄνων.4,1,3 εἰ δὲ ἀδάμαστοί γίνοντο [οἱ Ἰπποὶ], δυσκαθεκτοῦσ καὶ φαυλοτάτοσ, Πλούτ.Νουμ.4 ὡσ δυσκάθεκτοσ καὶ δυσάρετα πλῆθῆ χειροῦμενοσ 2) ὄμ. μτφ.: Κορνοῦτ.Φῶ.Θε.30 δυσκάθεκτῶ ὄρημ, Μνησ.1,6 Ὀδ.7 κατευνάσασ τῆν δυσκάθεκτον ἀχλύν, Καιστ.Δαπ.ἐν Σάβ.3,117 ὡσ δυσκάθεκτοσ, ἡ ἔρωσ, πόθοσ πέλεισ 2) ἐπὶ τοῦ πλοῦτοσ, ὁ δυσκόλωσ συγκρατούμενοσ, διαφαυλοτούμενοσ: Λουκ.Τίμ.29 ὡσ δὲ λειοσ, .. ὡ Πλοῦτε, καὶ δυσκάθεκτοσ καὶ διαφευκτικὸσ [β.γρ. δυσκατόχορ]. 2) μτφ. τὸ δυσκόλωσ ἐν ὄμ συγκρατούμενοσ: Πλούτ. ἠ8.438 Β.

δυσκάθοδοσ-ον μτγν. ὁ εἰσ ἐν εἶναι δυσκολὴ ἡ καθόδοσ, ἡ καθόδοσ: Κόνων 35] ἐν τῆν βαθεὶ καὶ δυσκαθόδῶσ σπληαίω.

δυσκαμηήσ-οὐσ-ἑσ μτγν. ὁ δυσκόλωσ κομητούμενοσ, δυσκαμητόσ: Πλούτ. ἠ8.953 D ποιεὶ δὲ καὶ νεῦρα δυσκαμηῆ, Ἀρετ.53,22 δυσκαμηεὶσ κατὰ ῥάχιν, Ὀρειβ.242 δυσκαμηέστερον δένδρον 2) ἐν χρ. κ. μτφ.: Πολυδ.2,117 δυσκαμηεὶσ φωνή 2) ὄμ. μτφ. ὁ δυσκόλωσ καταβαλλόμενοσ, δυσήνωσ, δυσπειθῆσ: Πολυδ.1,219 δυσκαμηεὶσ ἴπποσ.

δυσκαμητοσ-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλωσ κομητούμενοσ: Πλούτ. ἠ8.650 D, Κάσο.Πρβλ.δὶ δύσκαμητοσ ῥάχι, - δυσκαμητοσ σίθηροσ 2) ὄμ. μτφ. ὁ μὴ εὐστροφοσ, ὁ μὴ εὐκόλωσ προσωροῦμενοσ: Βασ.1,1037 Α τὰ σκληρὰ καὶ δυσκαμητὰ ἦν, - δύσκαμητοσ χαρακτήρ 2) ὄμ. μτφ. ὁ δυσκόλωσ καταβαλλόμενοσ: Βασ.1,713 τῆν ζῆουσαν τε καὶ δύσκαμητον αὐτοῦ [τοῦ ἱπποῦ] δύναμιν 2) ὁ δυσκόλωσ παρακαμητούμενοσ: Σχόλ. Ἀριστ.Θεσρ.68 δύσκαμητοί αἰ στροφαί.

δυσκαμητοσ ἐπῆρ. μτγν. ἐν συνεφ. πρ. τοῦ ἐξωσ δυσκάπτοσ [ἡσ εἰραι δύσκαμητοσ βλλ.: Ἄετ.16,8.

δυσκαμηφία [ἡ] νεώτ. τὸ εἶναι τῆν δασκαμητον βλλ.: ἡ δυσκαμηφία τοῦ σιδήροσ - τοῦ ἔδου 2) μτφ. δυσκαμηφία εἰσ τῆν προσωρομην, ἐλλειψικὴ εὐστροφία βλλ.: δυσκαμηφία πνεύματοσ - χαρακτήροσ κίτ.

δυσκαμηνοσ-ον καθ' ὑπερβολὴν κλησιμενοσ, κατακαμηνοσ: Αἰσγ.Αγ.774 Δίκα δὲ λάμπε μὲν ἐν δυσκόλῶνσ δωμάσιν 2) ὁ ἀναβίδων δύσάρετον κῆπονοσ: Θεόφρ.Φ1 5,9,5 δύσκαμηνα ἔβλα, Χαϊρῆμ.39 δύσκαμηνοσ Φοινίξ.

δυσκακίροτοσ-ον μτγν. ὁ δυσκόλωσ ὑπομέμνησ, ὑποπέριπτεσ: Φιλ.2,73, Πλούτ.Φουκ.4 εἰ μὴ φύχοσ ὑπερβάλλων εἴη καὶ ἡλικία, ἐπῆρ. μτγν.

Δυσκαρτερός ἑλλρρ. κατά τρόπον δυσκαρτερήτην : Πιορφ.Μαρκ.Ε, Ἡρωδιαν, Ιατρ.π. Αετ.9,2

Δυσκατάγωγος-ον ἡν. ὁ δυσκόλως σπυρόμενος πρὸς τὰ κάτω : Φιλ.εἰς Πάλμ.βιβλ.53 τὰ δὲ βαρυτατώτερα δυσκατάγωγα τὸ εἶναι.

Δυσκαταγωγός-ον ἡν. ὁ παρέχων δύσκολον κατάσασιν : Σταθ.114 βρώθη δυσκαταγωγά.

Δυσκατάγνωτος-ον ἡν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως εἰς ἄγωνα κατασάλλοντος : Πολύδ.β.15,18 ὁσμομαχοί γίνονται καὶ δυσκατάγνωστοὶ διὰ τὰς προσιγόμενας αἰτίας Διον. Ἀλ.Ρητ.3,7 ἱσχύϊν δυσκατάγνωστον, Καισάρ.Δαν. ἐν Σθθ.3,121 χρόνός ἐστι τρόπον τινα, καὶ δυσκατάγνωστος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τὸ σῶμα φυσικῆς συνάμεως 2) ἀναρ. πρὸς ἐπιχειρήματα, ὁ ἰσχυρότερος ἀναρπόμενος, ἀνασκευάζομενος : Διον. Ἀλ.Ρητ.8,3 καὶ τὰ μὲν παρ' αὐτοῦ εὐδαιμόνεια προβάλλεσθαι, τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἐναντιομένου δυσκατάγνωστα.

Δυσκατάθετος-ον ἡν. ὁ δυσκόλως συγκαταπέμμενος : Ἰομβλ.Πυθ.31,194 οὕτως δυσκατάθετος πρὸς τὰς ἀξωτερικὰς φίλας ἡσαν, εἰ καὶ βασιλικαὶ εἶεν ἰδ.γρ. δυσσυγκάθετος).

Δυσκατάλαστος-ον ὁ δυσκόλως κλώμενος, καταπνέμενος θραυόμενος : Θησ.Στέφ.ἐν λ.

Δυσκατάκοιμος-ον μὲν. ὁ δυσκόλως μετακομιζόμενος, μεταφερόμενος : Οὐμην.Κατ.2,929 Β κατακασαὶ ἐπιλονοῖται καὶ ἄλλα πάντα σκευὴ τὰ ἐρὰ τὰ δυσκατάκοιμα.

Δυσκατάκτος-ον ἡν. ὁ δυσκόλως καταγνέμενος, θραυόμενος, δυσκολοδασπαστος : Θεοφρ.Φ13,7,4 προσεφερέτ... καὶ δυσκατάκτων, Εὐστ.1328,44 ἀκίανοι τὰ ἐν φακοῖς... δυσκατάκτα ὄσπρια.

Δυσκατάληπτος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως κατανοοούμενος, ὁ δυσνόητος : Διόδ.Σ1,3 δυσκατάληπτος γίνεσθαι... ἡ τῶν πεπραγμένων ἀνάληψη, Φιλ.2,216 δυσκατάληπτος ἐστὶν ὁ πατήρ, -θεωρήμα - βιβλίον δυσκατάληπτον.

Δυσκατάληπτος ἑλλρρ. νεώτ. κατά τρόπον δυσκατάληπτον, δυσνόητος.

Δυσκατάλλακτος-ον ἡν. ὁ δυσκόλως συνδιαλλαττόμενος : Ἀθην.1,625β3 θυμοῦ πλήρεις, δυσκατάλλακτοι, φιλόνοκροι || τὸ οὐδ. τὸ δυσκατάλλακτον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκατάλλοκτου, ἡ δυσκολία περὶ τὴν συνδιαλλαγὴν : Πλούτ. Ἡθ.13 Ε ὡς τὸ γε θυμικές καὶ δυσκατάλλακτον μισοτεκνίας οὐ μικρὸν τεκμήριον ἐστίν.

Δυσκατάλυτος-ον ἡν. ὁ δυσκόλως καταλύμενος, καταρροόμενος, παυόμενος : Στράβ.14,1,28 ἐν τοῖς δυσκατάλυτοις πολέμοις Ἰωσ.Π14,5,5 δυναστία τε ἐπιτελεῖσθαι τὴ πολὺ δυσκατάλυτος.

Δυσκαταμάθητος-ον [μαθόμεν] ὁ δυσκόλως καταπιπνέμενος, κατανοοούμενος : Ἰσοκρ.10,11 διὰ πολλῶν ἰδεῶν καὶ καρῶν δυσκαταμαθήτων εὐρίσκονται τε καὶ λέγονται || ἐν χρ. κ. παρῶτ. : Πλάτ.Πολιτ.303 D τοῦτου δὲ γ' ἔτερον εἶναι χαλεπώτερον... καὶ δυσκαταμαθήτερον.

Δυσκαταμαθήτος ἑλλρρ. συνήθ. ἐν φρ. δυσκαταμαθήτως ἔχειν εἶναι τινα ἢ τι δυσκαταμάθητον βλ.λ., δυσνόητον : Ἰσοκρ.2,33 ἐπειθὲ δὲ δυσκαταμαθήτως ἔχουσι [οἱ κωροί], ἐλλείπειν αἰροῦ καὶ μὴ πλεονάζειν.

Δυσκαταμάχτος-ον [μαχομαι] κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καταδολόμενος, δυσκολοπολέμητος, δυσκολοκίητος : Διόδ.Σ3,35 ὁ σαρκοφάγος ταύρος ἀγριωτάτος ἐστὶ καὶ... δυσκαταμάχτος, Λιδ.ἀν.Λογ.34,4 δυσκαταμαχτῆ γνόσφ, πνίβα μαχόμενος, Θεοφύλ.Σ113Α, δυσκαταμάχτος ἀντίπαλος.

Δυσκατανόητος-ον [κατανοῶ] ἡν. κ. νεώτ. δυσκόλως κατανοητός, ἀνηληπτός : Διόδ.Σ5,14 ἀδελικτον ἔχοντες ἐβήλαγγιν καὶ δυσκατανόητον, Πλούτ.Ἡθ.47C δυσκατανόητον μυστήριον.

Δυσκατάνοκτος-ον [νόσω] ἡν. ὁ δυσκό-

λως καταπιπνόμενος, συγκινόμενος : Ἰσθ.Πηλοσ. Ἐπιστ.1,460 καρβία δυσκατάνοκτος.

Δυσκατάπαλαιστος-ον μιν. ὁ δυσκόλως ἐν πόλει, ἐν ἀγῶνι νικώμενος, ἐν χρ. κ. μιν. : Εὐστ. 168,5 ἄλλων λόγου δυσκαταπαλαιστος.

Δυσκατάπαυστος-ον [παύομαι] ὁ δυσκόλως καταπαυόμενος : Αἰσχ.λο.470 δυσκατάπαυστον ἄλγος, ΠΔ Μαρκ.3,57 δυσκαταπαύτω βοῆ || ἐπὶ προσώποι, ὁ δυσκόλως ἀναπαύζομενος : Πλούτ. Ἰλλέξ.31 καὶ μέχρι Μιδων καὶ ἔλλων πολλοὺς καὶ δυσκαταπαυστος γεγονότας || θυχθ δυσκατάπαυστος ἀνήλωτος : Εὐρ.Μηδ.109 τί ποτ' ἐργάσται μεγαλόδολοκίχωνος δυσκατάπαυστος φυχθ ἀπχεῖσια κακοῖσιν || τὸ οὐδ. τὸ δυσκαταπαυστον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκαταπαυστου : Θεοφρ. Ἀν.35 διὰ τὸ δυσκινητάτων καὶ δυσκαταπαυστότερον [ἴων κυρῶσιν].

Δυσκατάπιστος-ον [πειθομαι] νεώτ. ὁ δυσκόλως καταπειθόμενος.

Δυσκατάπικτος-ον ἡν. ὁ δυσκόλως πεπτόμενος, δυσκολογώνετος : Θεοφρ. Φ Αἰτ.1,14,4 δυσκατάπικτος γὰρ ὁ Εὐκλῆδης [καρβῶν].

Δυσκατάπληκτος [καταπλήττω] ἡν. ὁ δυσκόλως καταπληρόσμενος, δυσκολοτρόμητος : Πολύδ.β.1,67,4 πρὸς μὲν τὴ μὴ ταχέως συμφρονήσαντας ἀπεῖθιν μὴ δὲ δυσκατάπληκτος εἶναι τοῖς ἡγουμένοις ὁρῶς στοχαζόμενοι.

Δυσκαταπολέμητος-ον ἡν. ὁ δυσκόλως καταπολεμούμενος, καταβαλλόμενος διὰ πολέμου : Διόδ.Σ2,48 οἰ... Ἀραβες, ὄντες δυσκαταπολέμητοι, διατελοῦσιν ἀδούλοισι.

Δυσκαταπόνητος-ον [πονοῦμαι] ἡν. ὁ δυσκόλως ἐκτελούμενος : Μάρκ.Αδρ.δ,19 μὴ εἶ τι αὐτῷ σοσι δυσκαταπόνητον, τοῦτο ἀνθρώπων ἀδύνατον ὄλομαρδάνειν, Ἀρρ.Επιστ.3,12,8 μελέτων μάλλον ἐν τοῖς δυσκαταπονητοῖς 2) Ιατρ. ὁ δυσκόλως πεπτόμενος : Σωρ.2,32.

Δυσκαταπόσις [σι] [πίνω] ἡν. κ. νεώτ. ἡ δυσκολία εἰς τὴν κατάσασιν : Ἡρωδιαν, Ιατρ.ἐν R.β. Μεσ.58,86, Φιλόσοφ.π. Αετ.8,48.

Δυσκατάποτος-ον [πίνω] κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καταπνόμενος : Ἀριστ.Αισθ.443,β12 δυσκατάποτος τροφή, Ἀρχιμ.π.Γαλλ.12,976,Σουδ.β. ἐν λ. κῶν δύσβρωτα γὰρ τῷ κινεὶ καὶ δυσκατάποτα.

Δυσκαταπότῶ ἐν ἡν. καταπνέων δυσκόλως : Ἡρωδιαν. Ιατρ.π. Ὀρειδ.5,30,12.

Δυσκατάπρακτος-ον ὁ δυσκόλως ἐκτελούμενος κ. συγκρ. -ότερος : Ξεν.ΚΠ8,7,12 δυσκαπρακτότερος τε ἐράν καὶ τὸ πολλά μερινῶν.

Δυσκατάρτιστος-ον ἡν. ἐπὶ ἴππων ὁ δυσκόλως λαβδάνων τὴν ἀρμόζουσαν κάρτησιν, ἡτοίθεον, σπῆσιν : Ἰπνιατρ.14 ὄσοι δὲ δυσκατάρτιστοι ἐν τῇ ἐπίδοσι ἡ ψυχελεῖς.

Δυσκατάσθετος-ον ἡν. ὁ δυσκόλως κατασθενώμενος, δυσκολοδυσθετος : Διόδ.Σ4,54 θυμῶν δ' ἔχον, ἐπὶν ἐξοσθῆ, δυσκατάσθετος 2) μιν. ὁ δυσκόλως ἐξελκόμενος : Πλούτ. Ἡθ. 41,7 λείψανον δυσκατάσθετον [τοῦ παθητικοῦ καὶ ἀλόγου].

Δυσκατάσκεύαστος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ δυσκόλως κατασκευάζομενος.

Δυσκατάστατος-ον ὁ δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος τακτοποιοούμενος ἢ ἐπαναφερόμενος εἰς ἡσυχίαν, συγκρ. -ώτερος : Ξεν.ΚΠ5,3,43 τὸ παραχθῆναι δὲ ἐν τῇ νυκτὶ πολλὸν μεζῶν ἐστι πρᾶγμα καὶ δυσκαταστατώτερον.

Δυσκατάσχετος-ον ἡν. ἐπὶ ἀμυρραγίας, ὁ οὗ δυσχερῆς ἢ ἐπιλογος : Ἀφρικαν.Κεστ.δ' V.

Δυσκαταφρόνητος-ον ὁ δυσκόλως καταφρονούμενος, ἀξιοτάστος, σημαντικός, συγκρ. -ότερος : Ξεν.ΚΠ8,1,42 πάντα δὲ ταῦτα φέτο φέρειν τι εἰς τὸ δυσκαταφρονητότερος φαίνεσθαι,

Βυσακατεργασία (ή) μγν. δυσκολία περί την πέψιν, δυσπεψία: 'Ανώλ.Λουδ.6,10.

Βυσακατεργαστος-ον (κατεργάζομαι) κ. νεώτ. ό δυσκόλως κατεργασίας ών: Στράβ.1,133 και τή σκληρός είναι και βυσακατεργαστος (ό λιθος) πολυτελή την πραγματείαν παρέχει, -βυσακατεργαστον μέταλλον -μαρμάρων- Ξύλων: 2) έπι κορμών, ό βραδέως ώριμαίνα: Θεοφ.Φαίτ.1,4,4 βυσακατεργαστέροι καρποί: 3) ό δυσκόλως πεπτούμενος: Διοσκ.2,93 βυσακατεργαστός έστι (ό τρόχος) και κοιλίας μαλακτικός, Φιλ.2,244: 4) ό δυσκόλως έκτελοόμενος, δυσκατάπρακτος βλλ., αυγμρ.-ότερος: Ξεν.Απομν.4,27 τούσθι ταύτα έκίνων βυσακατεργαστέρα φαίνεται: 5) ό δυσκόλως θαροζόμενος, εξημερούμενος, ύπερβ.-ότατος: Άγαθαρχ.76 γένος τούτων βυσακατεργαστότατον: 6) ό δυσκόλως καταβαλλόμενος, προθύμενος: Λουκ.Τυραν.15 ού γάρ θη αυτός γε ό τράνος μέγα και δυσάλοτον και βυσακατεργαστόν έστι: 6) μιν. ό βυσαχερίστος, δη. ό δυσχεράς έν κατοχή τρούμενος, ό ό βυσαοικίης: Δούκος'Ιστ.Βυζ.78 Β ώσπιν., τά ποινικά μέρη., και άλλα τινά δύσάδοστα και βυσακατεργαστα όωματα (ιδιόρθ. δόματα).

Βυσακότοπος-ον μγν. ό δυσκόλως θεωρούμενος, κατονομούμενος: 'Ησ. «βυσαθώρητος»: Κύριλλ. 'Ησ.28,403 βαθό λαν τό αίνιγμα και βυσακότοπος κομιδή τών προκειμένων ό νοός, 'Όλυμπ.564,37 ούδέν έχόντων., αινιγματώδες ή -τοπος.

Βυσακόρθωτος-ον κ. νεώτ. ό δυσκόλως κατορθούμενος, επίτυχούμενος, συγχρ.-ότερος: Δημήτρ. Έρμ.127 κινυώδες πρόγματ και βυσακόρθωτ, Φιλ.2,83, Γαλ.Χρστ.Μορ.157, Χίων 'Έπ.15 βυσακατορθώτερον ποιείσθαι τών τυραννίδα, βασι. εις Ψ 14,153 βυσακατόρθωτον δέ και τούτο και πολήλθς δέουμενον έπιμελείας, -βυσακ- έργον: 2) ό δυσκόλως έπανορθούμενος,θεραπευόμενος: Ίώσ. Α1,2,5,6 βυσακατόρθωτος σπάνης τών αναγκαίων.

Βυσακοτύλωτος-ον (αυλή) μγν. ό δυσκόλως σχηματίζων αυλήν: Διοσκ.5,81, 'Απολλών.Πορδ.42 βυσακοτύλωτα έλιχ.

Βυσακότοχος-ον κ. μιν. ό δυσκόλως συγκρατούμενος, δ.γρ. άντί βυσακθέτος βλλ. έν Λουκ. Τη.29: Σιμ.μτφρ.Χρυσ.8,407,44 θερμός και βυσακότοχος τάς όρμψ.

Βυσακουστος-ον μγν. ό δυσκόλως καιόμενος, βυσακωκούστος: 'Απολλ.δ.Δαμ.Πολιορκ.139,8.

Βυσακε γ έν. πρόσ. παρ. τού δώδ βλλ.

Βυσακέλαδος-ον κ. νεώτ. ακαλόχος, κακόφωνος: 'Π.Π.357 ό δέ φόβος βυσακέλαδω μνήσαντο, Αισχ.Έπτ.867 τών βυσακέλαδων θ'όμνον 'Ερινύς άχελν, Ζαλοκ.Σικιά Φαλ.1,21 άντήχει βυσακέλαδων κύμα: 1) βυσακέλαδος ζήλος φθόνος κονήλωσσις, κανεντρεχίς: 'Ηοισδ.'Έργ.196 ζήλος δ' άνθρώποισιν ότρωσισιν άπασιν βυσακέλαδος.

Βυσακένωτος-ον μγν. ό δυσκόλως κενούμενος, ύπερβ.-ότατος: Γαλ.1811,580 πρόδηλον δ' ότι βυσακένωτάτος έστιν ό τοιούτος χυμός.

Βυσακέρστος-ον (ικέρωμι) μγν. ό δυσκόλως συγκριτούμενος, αναμυγνόμενος: Πλοστ.'Ηβ.754 C δυσκριτα γάρ τά νέα και βυσακέρστα.

Βυσακρατίαςαις-κως(ή) νεώτ. παθολογική κερατοποίησης μαλιγιανών κυττάρων της επιδερμίδος, **βυσακέρδης**-ους-ές μγν. ό φέρων κατά ή όλην κέρδη ή ό κακός κερδητής: 'Όπν.'Αλ.2,417 βυσακέρδη τέ φέρων και άνέστητον άγρην.

Βυσακλήδης-ους-ές (κλήδω) έπι. πλήρης κακών προητόων και άγωνίας, φρικτός: 'Όδ.Ε 466 βυσακλήδα νύκτα φυλάσσω.

Βυσακλής-ον βυσατικός βλλ.: Αισχ.Έρμ.825 μηδ' ύπερθύμως άγαν βεαί βροτών στήθετ δυσακλήων χόνα (σχολ. «βυσακέρπειτον»).

Βυσακλήμων 'Ησ. «άφρονα, βυσαοίνιστον».

Βυσακινήσις (ή), Ιων. -ίη κ. νεώτ. κ. δημ. βυσακλή εις τήν κίνισιν: 'Ιπν.'Αφορ.3,17, 'Αριστ.ΖΓ 780α,25 ούτε γάρ ώς όλην ούσα., έμποδίζει τήν τών χρωμάτων κίνισιν, ούτε διά τό πλήθος παρέχει βυσακινήσιαν,- έχει βυσακινήσιαν χελώνης: 2) νεώτ. μτφ. ναθρότης, ναχέλια.

Βυσακίνητα έπίρρ. δημ. κατά τρόπον βυσακίνητον βλλ.1), 2) κ.4).

Βυσακίνωτος (-ή)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό δυσκόλως κινούμενος, βροδκίνητος, ώνάς, παραθετ.-ότερος,-ότατος: Πλάτ.Τη.56 Α 'όδοσι δ' αύ τών λοιπών τό βυσακίνητότατον είδος, τό δ' εκκίνητότατον πυρί, Πολύδ.1,22,3 όντων δέ πλαίσιον., βυσακίνητων, βυσακίνων άτύρολοιπων, βυσακίνωτο άμάξι: 2) όμ. κ. έπι πνευματικών ογέσεων, Βραδύς, βυσακίλος παρασυρόμενος: Πλάτ.Πολ.503 D και έν τή πολλήν προς τούς φόβους βυσακίνα όντα, 'Αριστ. Έρετ.1250 α,5 βυσακίνωτος όπ άρθεσι 1-βυσακίλος άεπατόμενος: 1) κ. νεώτ. κ. δημ. έπι τού νοού, ό βραδέως άντιλαμβανόμενος, ναθρός, ναχελίς: 'Αριστ.ΖΜ 686 α,30 τό γάρ βραδύς βυσακίνων ποιεί τήν άνοίαν., βυσακίνωτος ό νοός του: 3) σταθερός, άμετάβλητος: 'Αριστ. Κατ.9 α,10 ξεις βυσακίνητοτέρα διαθεσώς 1) τό ούδ. ώς ούσ. τό βυσακίνων ή σταθερότης, τό άμετάβλητον: Πλοστ.Θσα.36 τό μόνιμον και βυσακίνων οικειών έχει τίς τού βελού δυνάμεις: 4) όμ. κ. έπιμονή, ισχυρογνωμοσύνη: Φιλ.δδ.Παρρ.55: 4) όμ. τό ούδ. ώς ούσ. έπι τής γλώσσης, ή βυσακίφια, ή έλλειψίς εισαύρωσις: Φιλ.δδ.Ποιητ.994,35 τό άσχημον και βυσακίνωτον: 5) έπι τής αυχίς, ό βυσακίης πρόσ κίνισιν, ό μη εισακίνητος: Πλάτ. 1,4,8 1) όμ. μτφ. σκληρός, άμεικτός, άδυσώητος: ΑΠ7,221 βυσακίτης 'Αδης.

Βυσακιντώ-έτα μγν. μετά βυσακίλος κινούμαι: 'Ηρωδίων.Ίατρ.έν Rh.Μεσ.58,104.

Βυσακινήτως έπίρρ. κ. νεώτ. έν φρ. βυσακινήτως έχω είμαι βυσακίνωτος βλλ.: 'Αριστ.Ούραν.294 β,17 βυσακινήτως έχεις προς τούς άνέμους 1) νεώτ. άποκ. κατά τρόπον βυσακίνωτον βλλ.1) 2) όμ. μτ. τού έχω είμαι βύσσινος, βραδύνουσ, ναθρός: Πλάτ.Πολ.503 D βυσακινήτως έχει και θυραθώδς.

Βυσακλής-ους-ές, νοι. αιτ. βυσακέα άντί βυσακλήα, άδοξος: 'Ιλ.Β 115 και με κελεύει βυσακέα 'Αργος Ικέσθαι: 2) άπρος, κατηχημένιος (είπ προσ. κ. πραγμ.): Αισχ.Πρ.243 άλλα νηλεύς ώδ' έρρυθμίρια, Ζηνί βυσακλήεσ θεα, αύτ.Πέρο.44 θεγόνσιν αισχροψς βυσακλεεσάττη μόρφ, Έρμ.Έλ.270 πρώτων μέν ούσ' άδικος, είμι βυσακλήεσ, Ξεν.ΚΠ 3,353 τούς δέ κακοούς και βυσακλήεσ άθλιωτάτους άπάντων ήγειόσιν, ΠΔΜοικ.3,3,23.

Βυσακλεία (ή) κλήσις κοκή φημι, βυσαφηνία: Σοφ. Α1,143 μεγάλοι θούρωτοι κατέχουσ' ήμς έπι βυσακλεία, Έρμ.Μηδ.218, 'Όουκ,3,38 έπίνοσον δέ τήν βυσακλείαν αύτό άφανισάν, Πλάτ.Νόμ.663 Α: 2) άδοξία: Διμν.1396 τών άνδρών άναίρεθίων έν., βυσακλεία.

Βυσακλώεσ έπίρρ. κ. νεώτ. βυσαφηνίς, κακοφώνων κακό, βυσαοίνιστος: Λουκ.'Έρωτ.39 εί γούδ από τής νυκτέροσ κοίτης πρόσ όρθρων έν τούτ ήν άνοσταμώς γυναικας, αισχίως νομίσαι θήριων τών πρώτως όρας όνομασθίσιον βυσακλωδόντων.

Βυσακλήρημα-ατος(ή) (κλήρω) μγν. άόχημα, βυσόχημα: Πολύδ.30,20,9 πολλά γάρ όπέμειναν βυσακλήρηματα συμμλεκόμενοι τούσ δηλοσίους, ιδ.δδ. Σ 32,22 βυσακλήρηματα τής πατρίδος.

δυσκλήρια (ή) μον. άτυχία, κακοτυχία, δυστυχία: Παμμ.Γ Μικ.Παλ.1465.

δυσκλήριος-ον (κλήριος) μτγν. άτυχής, δυστυχής: Φρόν.Σοφ.Παρ.61 Β εν ΑΒ 34,25 «δυσκλήριος ό εν κλήριω δυστυχής, ό δε εναντίας εύκλήριος».

δυσκλήριό-έω εφεί άτυχής ες τόν κλήριον, δέν μέ ένοιόε ό κλήριος, ίδ. κατά την επιζητήσιαν άζώματος, αντίθ. λαγχάνω: Πλάτ.Νόμ.690 C λαχόντα μέν άρχειν, δυσκλήριουτά δε άπίοντα άρχεσθαι 2) μτγν. γεν. εφεί άτυχής, δυστυχής, αντίθ. τώ εύδαιμονώ: Γρηγ.Νύσσ.1,690 C εν τοίς κατά τόν θίον τούτων κτήριονμοισιν, ή δυσκλήριουσι.

δυσκλήριος-έος ποιτ.τούδυσκλήριος,βλλ.Συμμ.Πελεκ.6.

δυσκλήριος-ον μτγν. ό κακόν φήμιν έχων: "Ηρακλ.Ταρ.η' Αθην.3,120 D δυσκλήριος γάρ εις τήν πλείονα των ύβρων προσφάρον.

δυσκλήτιό-έω (κλή, κλήσις) μον. δυσκόλος ανακαλούμαι πίσω: Δημ.Περ.Τερακοσόφ.27 εις δυσκλήτιούτα τέρακα.

δυσκλήτος-ον ΕΜ ό δυσκόλος κινώμενος, άνώμαλος, επί ρημ.: ΕΜ809,33 περι τώ χεύσω και νέωσω μέλλοντος εύρον έν έν τοίς Ευλόγιου τού σχολαστικού δυσκλήτους βήμασιν.

δυσκλήδώνιον Σαυιδ. «δυσκέδατον»

δυσκλήτος "Ησ. «όδοξος άθμιος».

δυσκλήσις (-ή-σιν) μτγν. νεώτ. ό επιφέρων δυσκοιλότητα βλλ., αντίθ. τώ εύκόλιος βλλ.: Διοσκ.1,105, Πλουτ.Ηθ.137 Α τώ γάρ παρ' Ιατρού πυθνάσθαι τι δύσκολον ή εύκολον αύτώ και τι δυσκόλιον ή εύκόλιον, -δυσκοιλίον φαγητόν, -τά άσπρα ειναί δυσκόλια 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ό δυσκόλος άποπατόν: Παύλ.Αιγ.1,44.

δυσκοιλότης-πος (ή) νεώτ. άνεπάρκεια ή σπασιότης τών κενώσεων τών έντέρων.

δυσκοινώνητος-ον (κοινώνη) κ. νεώτ. ό δυσκόλος έρχόμενος εις έπικοινωνίαν μετ' άλλων, άκοινωνήτος: Πλάτ.Πολ.486 Β (φωνή) ει άρα δικαία τε και ήμερος ή δυσκοινώνητος και άγρια,Πλουτ.Δημητ.3 ούτως άρα πάντα δυσκοινώνητα ή άργη, Θεμιστ.Λογ.2,258 Β ούδεμία γάρ μοχθηρία μάλλον δυσκοινώνητος άπιστία.

δυσκοπία (ή) άρχ. λεξ. ή ιδιότης τού δυσκοίλου.

δύσκοπος-ον μτγν. ό πούω δυσφαστόν τήν κλήην εις τόν κοίταζόμενον: "Αριστ.Αιν.27 τήν σπουσίαν άτερής και δύσκοπος.

δυσκοπή-έω κακάς καθεύδω, κοκοκοιμοῦμαι: "Ιππ.Αρχ."Ητρ.10 δύσκοιτέουσι και ένυπνιάζουσι τεταραγμένα.

δύσκολα έπύρρ. δημ. δυσκόλος βλλ.

δυσκολεύω κ. νεώτ. κ. δημ. άπτ. μέλλ. δύσκολανώ είμαι δύστροπος, είμαι έι δυσφορεσκός ή άδιαθεσίας ή μερίμων άνάσχω, δείχνω στενοχώρια: "Αριστ.Περ.36 έτερον, ώ πάτερ, τι δύσκολαίνεις και στρέφει τήν νοχή 3) έπι νηπιών, άναπαύω, δυστρέφω, είγω, γερνάω: Ξεν.Άπομν.2,8 και τή φωνή και τοίς έργοίς έν παιδίω δύσκολαίνων και ήμερας: και νεώτ. πρόβλεγμα παρασχείν. Αυκ.11 μετά τώ δέλειαν τώ παιδίω έβδω και έδυσκλάνειν 2) μτ. δοτ. έγω δυστρέφεισκον, δυστρέφειαν έναιότιον τίνος: Δημ.970 ίπαι δ' έβει τά δίκαια ποιείω, άλλά πάλιν δύσκολαίνοντα 3) εύρίσκω, δοκιμάζω δύσκολός: Πλάτ.Φιλ.26 D και μάν τώ γε πέρας ούτε πολλά είχεν, ούτ' έδυσκολαίνονμεν, ώς ούκ έν έν φύσει: || νεώτ. κ. δημ. έν τή σημ. τούτθ τώ μέσ. δύσκολαίνωμι υτ. έμπροθ. άιορ. (εις τήν έν-έπώσω στή) ή άπολύ. πρόβ. δύσκολαίνω-μαι: δύσκολαίνωμι εις τήν μελέτην μου από τόν άδουρον τής μηχανής, - όσο πλεί και δύσκολαίνεται 4) έπι έπιχειρημάτων λόγου, είμαι σοφιστικός, στρεφώδικος, άμφιβολός τήν έννοιαν ή τήν διατύπωσιν, άοριστολόγος Σαυιδ

ετό μή διά προσηκούσάν άποκρίσων φθείροντα και καλύοντα νήσεται συλλογισόν»: "Αριστ.Τον.160 b,3 3) ήγνοσι μη. δύσκολος, δυσχερώς, επινόως, όθ. Ιατρ. γνώμονε προκαλώ ένόχληρος: "Ιππ.Προφρ.1,109 ούρησις δύσκολαίνουσα 3) άνωίτ. κ. δημ. ώς μετθ. έπιφέρω, προκαλώ δύσκολός, παρέγω πράγματα, δυσκόλιος βλλ.2) ή άρμυροδιά μάς έδυσκλόαινε κατά τήν πορείαν.

δυσκολανέβατος-ο δημ. έφ' όδ δυσκόλος άνερχεται τις, πού δύσκολο τόν άνεβοῦμεν: Παλαιμ.Ασούλ.2,63,21 νύχτα ξεκινώ, νύχτ' άνεβαίνω | τή δύσκολανέβατη κορηθ.

δυσκολαίμεγχιος-η-ο δημ. επί ζψων, ό δυσκόλος άμεγλόμητος 2) μτφ. έπι προσ., όν δυσκόλως έκμεταλλεύεται τις.

δυσκόλημα (τό) δημ., γεν. περιττοσύλλαβον εις -ατος ή -ατου, πληθ. δύσκολέματα τώ κώλιω, τώ έμπόδιον: "Ερωτόκρ.Δ.157 είναι τά δύσκολέματα πού μπάνουν εις τή μέση.

δυσκόλειω δημ. καθιστώ τι δύσκολον, δυσχερές αντίθ. εύκόλιων: Σολωμ.άδιλογ.252 δύσκολέτην ήξάλωσιν τής σοφίας, -ό βροιας θά μάς δυσκόλησθί τώ ταξίδι, -ή ζωοκλοπή δύσκόλησε τήν άνάπτυξη τής κτηνοτροφίας και, -τό χάλασμα τού δρόμου μάς είχε δυσκόλησει τή μετακόμισή 2) κ. παθ. ύφιστάται δύσκολός, δυσχερείας, δυσχεραίνονται υπό τίνος: από τή διγλωσσία δύσκολεύθηκε πολύ ή εκπαιδευσις, -οί δουλείες όλας δύσκολεύονται από τήν οικονομική κρίση 3) όρ. έγω δύσκολός, δυσχερείς έκ τίνος, κωλύωμαι, έμποδίζομαι εις τό να προζή τι: μέ τό έξετασμένο νόμισμα μάς καθένας δύσκολεύεται να ταξιδέψω στήν Ευρώπη, -από τόν περιορισμό των εισαγωγών δύσκολεύθηκε πολύ τό έμπόριο 2) άπολύ. παρέγω πράγματα, προκαλώ δυσχερείαν, έναιω, έμπόδιω, έμποδίζω, δύσκολαίνω βλλ.ό: ή βροχή μέ δύσκόληφε να έρθω στήν άρα μου 2) κ. παθ. ύφιστάται πράγματα, δυσχερείας, έννοήσιμος, έμπόδια υπό τίνος: από τούς δικούς τού δύσκολεύθηκε να τήν πάρα, -σάν άποφασίζω κάτι, δέν δύσκολεύομαι από κανένα | υτ. ένεργ. έκφρ. κανείς δέν μπορεί να μέ δύσκόληφε 3) όδ. συνεκ. μοιαιούμαι: μέ τά παζάρια γιά τήν προικα δύσκολεύθηκε ό γάμος 2) δημ. παθ. υτ. άπολύ. εκφωρ. δοκιμάζω, συναντώ δύσκολός, δυσχερείας, στενοχωρίας: στήν άρχή θά δύσκολούθης, μά κατόπι θά συνήθεις, δύσκολεύεται ν' άποτελειώση τό σπύτ 3) τό μέσ. δύσκολαίνωμαι, αισθάνομαι δύσκολόν, όκνώ, δι-οιτάζω: σά να δύσκολεύεται να τά άποφασίζω, δύσκολαίνωμαι να τό πιστέψω 4) ειθ. τό μέσ. άπολύ. έγω οικονομικός δυσχερείας, στενοχωρούμαι οικονομικός, αντίθ. εύκόλινομαι: είναι φανερό πώς δύσκολεύεται 3) πρόβ. δυσκοιλίω.

δυσκοιλία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. δύσκολία δυστρέφω, δυστρέφω, παρατρέφω: "Αριστ.Περ.106 από δύσκολός, δ' άπαισι τήματ ήν μακρόν, Πλάτ.Πολ.411 C άνώρχομαι ούν και άρχίζω όνθι βουσιεπίσι γενένηται,δυσκοιλός έμπελασ 2) κ. νεώτ. κ. δημ. δυσχερός, αντίθ. εύφίρετα, εύκόλια: Δημ.57 άρω μέν, ώς άδύρεξ "Αθηναίω, τά παρόντα πράγματα παλλών δύσκολόν έχοντα, "Αριστ.Πολιτ.1281 κ,14 άλλα ταύτα πάντα έχει φαίνεται δύσκολίαν, "Ιωσ.Αι.27,4 δύσκολία όμασίτων, -δυσκαλιος τού βίου, - πρόβλεμμα παρουσιάζον πολλές δύσκολίας, -βρήκα πολλές δύσκολίες στή ζωή 3) νεώτ.κ.δημ. συνεκ. κώλιω, έμπόδιον: ύπάρχουν άκόμη δύσκολία τίνος διά τήν έπίτευξιν τού ζήτηματος, "Ερωτόκρ.Δ.430 όπού θωρω και δύσκολίες μου βάνεις σ' άίτιο γάμο, Σολωμ.Λόρδ.Μπόστ.71 πάει στους κάμπου, πάει στα κάστρο, χωρίς να 'βρω δύσκολία

Βυσκόλλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. δύσκολος εἰς βυσκόλλησιν: Γολ.ΙΙ,124,133. 2) κακῶς συγκεκολλημένος, κακῶς προηρμοσμένος: Λουκ.1στ. Συγκρ.ΙΙ ὄροντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ βυσκόλλητον τοῦ πράγματος.

Βυσκόλο-νεώτ. κ. δημ. ὡς πῶρον συνθ. ρημάτων κ. ἰδίως ρηματικῶν ἐπιπέτων δηλοῦν δυσκόλῃαν περὶ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὑπὸ τοῦ β' συνθ. σημασιωμένης ἐνεργείας ἢ καταστάσεως, συνθ. τῶν δυσ-βλλ., ὡς βυσκόλοδιαβάζω, δυσκολοπαντρεύομαι, δυσκολογιάτρευτος, δυσκολοβάσταχτος, δυσκολοπαρᾶδδεικτον.

Βυσκόλοβάσταχτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως κρατεῖ, βαστάζει τις: βυσκολοβάσταχο φόρτωμα. 2) μτφ. ὁν δυσκόλως ὑπομένει τις: βυσκολοβάσταχτος πόνος-καμῶς. || ὄν. ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος: Θεοτόκ.Κατὰδ.123 καὶ τὸ μυστήριον ἐκείνης τῆς ὥρας ἔκανε πῶς δυσκολοβάσταχτη τὴν ταραχὴν τοῦς.

Βυσκόλοδῆρετας-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως εὐρισκόμενος: Παλμοῦ.Ἀσάλ.Ζ 149,24 καὶ μέσα στὰ βουβὰ καὶ μέσ' στ' αἰσθήτα, στὰ πάντα δυσκολοδῆρετο κοιμάται ἕνα τραγοῦδι. 2) ὁ σπάνιος: τώρα ποῦ γίνηκαν δυσκολοδῆρετα, ἀκριβήσαν.

Βυσκολογιάτρευτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως ἰάμενος, δυσίατος, ποῦ δύσκολα γιαιτρεύεται: Σάρρ.μτφρ.Σοφ.Α1.607 κ. ἔχω βυσκολογιάτρευτο τὸν Αἴαντα κοντὰ μου.

Βυσκολογνώριστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως ἀναγνωρίζμενος: ἔτσι ποῦ ἀφῆσε τὰ γένεια ἔγινε βυσκολογνώριστος.

Βυσκόλοδιάθετος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως διαθετός: βυσκολοδιάθετο βουνοῦ-μονοπάτι-ποτάμι. 2) μτφ. ὁν δυσκόλως διαίγει τις: Σάρρ.μτφρ.Εὐρ.646 κακοπερνώγας μιά μικρὴ βυσκολοδιάθετη ζωὴ. 3) ὄν. ὅστις δυσκόλως παρέρχεται, ποῦ δύσκολα περνᾷ: βυσκολοδιάθετος καμῶς.

Βυσκόλοδιάκριτος-η-ο δημ. ὁ δυσδιάκριτος βλλ. ἄγνθ σημάδι βυσκολοδιάκριτο.

Βυσκόλοδούλευτας-η-ο δημ. ὁν δυσκόλως καταργοῦμεθα: Ζερβ.μτφρ.1λ.149 χρυσάφι καὶ βυσκολοδούλευτο αἶθερο.

Βυσκόλοδιάβαστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως ἀναγνωσκόμενος: Λασκαρ.Μυστ.61 δὲν τυπώνας παρά σὲ χαρακτῆρες παλαίους, ἀκόλουθως βυσκολοδιάβαστο.

Βυσκόλοεὐρήτος-η-ο μσν.,δημ. βυσκολοδῆρετος βλλ.: Διγεν.Ἀκρ.3522 τὸ σπῆλαιον ἦτο σκαπτόν. βυσκολοεὐρήτηον,κρυμμένον εἰς τὰ δένδρα.

Βυσκόλοῦωρητος-η-ο ὁ δυσκόλως ὄρμενος: δθ. ὁ σπάνιος ὄρατος: πρὸλ. ἀκριβοδωρήτος: γίνυκε βυσκολοῦωρητος στὴ συντροφίᾳ μας.

Βυσκόλοκαμπτῶς-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, ποῦ τὸ λήγισμά του εἶναι δύσκολο, ὁ δύσκαμπτος βλλ.: Ἀριστ.Νεφ.971 ὅσας οἰ νὸν τὰς κατὰ φῶρῃν ταῦτας τὰς βυσκολοκάμπτους [ἐπὶ στρωφῶν φασματος].

Βυσκόλοκόπος-ον ὁ καθιστὸν τὴν κοίτην, δθ. τὸν ὄνον ἀνήσυχον: Ἀριστ.Νεφ.420 ἀλλ' ἐνεκεν ἑφ' ψυχῆς στερῶς βυσκολοκοίτου τοῦ μερίμνης.

Βυσκόλονόητος-η-ο(ν) μσν.,νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως γνώμενος νοητός, δυσνόητος: Κασσιφ. Δαπ. ἐν Σὸδ.3,84 τὸ ἐγκώμιον, τὸ ὁποῖον εἶναι βαθὸ καὶ δυσκολονόητον, Λασκαρ.Μυστ.61 καὶ εἰς τὸ ἐλληνικὸν μόνον [τυπώνας τὸ εὐαγγέλιον], ἀκόλουθως βυσκολονόητος, Καρκβ.Ζητ.7 ν ἀρπάξουν βυσκολονόητη ὄραση.

Βυσκολονόητος-η-ο δημ. βυσκολονόητος βλλ.

Βυσκολοξάνοιχτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως γινόμενος μακρόθεν ἀνιληπτός: ἕνα σπιντάκι κρυμμένο μέσα στὰ φυλλώματα, βυσκολοξάνοιχτο ἀπὸ τὸ δρόμο.

Βυσκολοξήγητος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως ἐξηγούμενος, ἐρημυγόμενος: Σάρρ.μτφρ.Σοφ.Ἀντ.255 σ' ἄλους φάνηκε θάμα βυσκολοξήγητο.

Βυσκολοπέρατος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως διαπερῶμενος, ποῦ δύσκολα περνᾷται: κλωστή βυσκολοπέραστη ἀπὸ τὴ βελόνα. 2) ὁν δυσκόλως διαβαίνει τις, ποῦ δύσκολα περνᾷται: βυσκολοπέραστο ποτάμι. 3) μτφ. ἐπὶ τοῦ βίου, ὁν δυσκόλως διαίγει τις: Σάρρ.μτφρ.Σοφ.1Π.678 μ'αὐτὸ τὸ πάθος πῶμα εἶναι βυσκολοπέραστη ἡ ζωὴ μου. 4) ὄν. ὁ δυσκόλως παρερῶμενος: βυσκολοπέραστη θλιψή.

Βυσκολοπιστευτός-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως γινόμενος πιστευτός: σὰ βυσκολοπιστευτα μοῦ φαίνονται ὅσα μάς εἶπε.

Βυσκολοπιστία [βλ.] δημ. ἡ δυσκόλεια περὶ τὴν πίστην, δυσπιστία βλλ.: Καρκβ.Ζητ.75 ἀλλ' ἀπὸ τῆ συνθήσια καὶ τῆ βυσκολοπιστίας του ἔσυρε τὸ χέρι στὸ χῶμα.

Βυσκολοπίστης-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως πιστεύων, δύσπιστος βλλ.: Καρκβ.Ζητ.89 Μὰδ! ἔκαμεν ἡ Παναγίωτα βυσκολοπίστη. δὲν τὸν διὰ.

Βυσκολοπλήρωτος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως πλήρμενος, ποῦ δύσκολα πληρῶνεται: Καρκβ.Ζητ.114 νὰ δεῖξῃ στὴ γυναικί τὰ βυσκολοπλήρωτη ἀξία τῶν φαρμάκων του.

Βυσκολοπλησίαστος-η-ο δημ. ἐπὶ προσ., ὁν δυσκόλως προσεγγίζει τις: Σάρρ.μτφρ.Σοφ.ΙΑ 345 μέσα κλειστής κ. εἰλες γίνιει βυσκολοπλησίαστος. **Βυσκολοπροσβλήτης**-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως προσβλλόμενος βλλ.: ὅλη βυσκολοπροσβλήτος ὑπὸ τῆς ὑβρῆσας, Καρκβ.Ζητ.19 αἰδερένια εἶχαν κατανήσις καὶ βυσκολοπροσβλήτα στὶς ἐξωτερικῆς ἐπιρροῆς.

Βύσκολος (-η-ο(ν)) ἰκόλον κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κυριολεκτ. ὁ χαλεπὸς, ἀθῶς πρὸς κόλον, ἦτοι τροφὴν διακείμενος καὶ ὁ ἀθῶς ὡς τροφή, ὁ σικχῶς, σιχασιόρως κ. ὁ σικχαντός, σιχαμῶρος: Ἀθῆν. 6,262 Δ κ' κόλον γὰρ ἡ τροφή, ὄθεν καὶ ὁ βουκόλος καὶ ὁ βύσκολος, ἐξ ἴσθι διασπρεκτος καὶ σικχῶς. 2) κ.νεώτ.κ.δημ. κυρ. ἐν χρ.μτφ. ἐπὶ προσ., γεν. ὁ δυσκόλως εὐφροισιτόμενος, δθ. κ. ὁ δύστροπος, ὁ ἰδιότροπος, ὁ στριφνός, ὁ παρᾶθενος: Ἀριστφ.Στ.942 οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὦν καὶ δύσκολος, Ἀριστ.Ἡ Νικ.1108 α,30 ὁ δὲ πάσι δυσχεραίνων εἶρηται: ὅτι δύσπερις καὶ δύσκολος, -δύσκολος χαρακτῆρ- γυνή- γέρον, Ἐρωτόκρ.β 327 ἦτανε κακοσύβαστος καὶ δύσκολος περίσσο, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,2 μὰ ὁ ὄνος γέρονος, δύσκολος, χωριότης] στὸ ἔμα τῆς χολιά. || ὄν. ἐπὶ ζώων, ἀτίθασος, δυσπειθής, ἀνυπόκομος, δυσάγωγος, δυσολκίμωντος: Πλάτ.Θεαιτ.174 Δ δυσκολώτερον δὲ ἐκείνων ζώων καὶ ἐπιβουλότερον ποιομαίνειν. 3) ὄν. ἐπὶ ἰδιωτῶν ἢ καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δύσπρετος, ὁ ἔχων πολλὰ μειονεκτήματα, ἐλλείψεις, κακίας: Εὐρ.Βδῶν.1291 εἰς βύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώπου ἔστω, Πλάτ.Νόμ.649 Β βύσκολο ψυχῆς καὶ ἀγρίας. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ., κ. ἐπὶ ἐργασιῶν, ὁ ἐνέγων ἢ ὁ προκαλὼν δυσχερείας, ἐμπόδια, δυσκολίας, περιηλοκίας: Πλάτ.Φαιδρ.246 Β χαλεπὸ δὲ καὶ δύσκολος ἐξ ἀνάγκης ἢ περὶ ἅμα ἡμίσητος, ΚΔ Μάρκ.10,24 δύσκολον ἔστι τὸν πεσοῦθόνος ἐπὶ χρήσανος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ αἰεθεῖν. 5) ἡ ζεῦξις τοῦ παταμοῦ, Ἐρωτόκρ.Α 215 πολλὰ νὰ δύσκολα δουλεῖται καὶ μερῶμενη τούτη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 53,19 κ. ἐν' ἀκόμα γκερῶ θ' ἀνέβως δύσκολο. || ὄν. ὁ οὐ ἡ συντέλεσις ἢ ἀντιθ. ἡ ἐξαφάνσις ἐνεχθε δυσχερείας, ὁ μετὰ δυσχερείας, ἐπιπόνητος γινόμενος: βύσκολος ἀνασπαιτοκετός- ἀρρωστῶς. || ὄν. ὁ ἐπιφέρων πολλὴν ἐνόηλησιν, πόνους: Ἰνπ.Κωμ.33 παρετὸ δύσκολοι.

|| *Έπιρ., νεώτ. κ.δημ. φρ. **δύσκαλοι καιροί** [δημ. κ.δ· χρόνοι ή χρόνια] ώς χαρακτηρισμός χρονικής τινος περιόδου, καθ' Άν ο βίος, ήτοι ή ασφάλεια, ή συντήρασις, ή άνεσις τών ανθρώπων άποβαίνει δυσχερές, δυσώφετος, έπιφορής, οίον άνεκα κοινωτικών ή πολιτικών άναμοιρών, πολέμων κττ.

3) κ. νεώτ. ούδ. άνάρθρ. ώς οσά. ή Ιδιότης του δύσκαλου, ή δυσχερεία, ή Ιδιοτροπία, το δυσκολοκατόρθωτον, το δυσκολοσυμβιβαστον, ή παραρθενία: Πλάτ.Νόμ.791 C το γέ μη δύσκαλον έν ψυχή και το δύσκαλον ού σφιγκρόν μάριον εδωφικώς και καταφυγίας, -το δύσκαλον του χαρακτρός του - της έπιχειρήσεως. **6)** είδ. κ. νεώτ. κ. δημ. έπι λόγου, έννοιας, θεωρίας, προβλήματος κττ., ο δυσχεράς έρμηνευόμενος, έξηγομένος, δθ. ο περιπλοκος, ο στριφινός, ο δυσχεράς άντιλήπτος, ο δυσχεράς έπιλυόμενος: *Αριστ.Μεταφ.1001 b,1 έν άπαντα είναι τά όντα και ταύτα είναι το όν, άμφότερα δέ δύσκαλου, δύσκαλος ή θεωρία της στικτικότητας, -δύσκαλο πρόβλημα -ζήτημα - κείμενον. **7)** νεώτ. ζωολ. το άρσ. δύσκαλος ώς οσά. γέν. έντόμων της οικονομίας τών κερατιδών.

Δυσκαλοσύμωτος-η-ο δημ. ο δύσκολός πλησιαζόμενος, που δύσκολα τόν σμάνει καινή: Παλαιμ. *Ασάλ.Ζ' Έκατ.Φων.3 **δυσκαλοσύμωται** τού κόσμου και άχαρη.

Δυσκολοσκάλιω δημ. δύσκολός άναρριχώσι, σκαλιών, σκαρφαλώς: Κερκιδ.Λ Πάρω.147 **δυσκολοσκάλιω** στα πλάγια.

Δυσκολόφερτος-η-ο δημ. ο δύσκολός φερόμενος, κομψόμενος, μεταφερόμενος: Λασκαρ. Μυστ.61 [τό Ευαγγέλιο] δέν έγιδίδεται παρά εώς τέταρτον και μεγάλο τέταρτον, άκολούθως **δυσκολόφερτο** || ού ή από τούτου είς τόπον μεταφορά, εισαγωγή είναι δυσχερές, παρέχει δυσχερείας: πολλά φρούτα τών τροπικών χωρών είναι δυσκολόφερτα, γιατί σαλιγκών εύκολα.

Δυσκολοχάλαστος-η-ο δημ. ο δύσκολός χαλαστροφόμενος, άσπινόμενος, που δύσκολα καλιέται: Παλαιμ. *Ασάλ.Ζ' Έκατ.Φων.76 **δέες** το με κάποιο βήθρο **δυσκολοχάλαστο** και μεγάληο.

Δυσκολοχώριτος-η-ο δημ. ο δύσκολός χωριζόμενος είς μέρη, ο δύσκολός μοιραζόμενος: **δυσκολοχώριστη κληρονομία**, -δυσκολοχώριστο σπίντ || **2)** ο δύσκολός διαστελλόμενος, διακρίνομενος: Παλαιμ. *Ασάλ.Ζ' Έκατ.Φων.81 **δυσκολοχώριστα** πουλιά, άγούρια, άνθοί, κορσάτ || **3)** συνήθ. κτ. πληθ. άλληλοπαθείς, οι δύσκολός άποχωριζόμενοι άλλήλων: **δυσκολοχώριστα αδέρφια**, -δυσκολοχώριστο άντρόγονο.

Δύσκαλος-ον μην. έν φρ. δύσκαλος γαστήρ άτυχής κοιλία, έπι γυναικόξ, ής το τέκνον άπέβαεν έν τή κοιλία της: ΑΠ7,583 γαστήρ δέ δύσκαλην νεκρόν ένεσται τέκος.

Δύσκολός έπίρρ. κ. νεώτ. μετά δυσκολίας (βλ.λ), μετά δυσσρασιακής, άπεχθώς, συνήθ. μη τού έχει ή διακείσθαι πρός τινά: Δημ.381 **δυσκόλω** τ' εχει και ύπόπαιτος πρός τόν Φίλιππον, Ίσοικρ.3,33 τών τήν νήσον οικούντων δύσκόλω πρός ήμάς διακειμένων || κ. ουσμρ. -ώτερον: Πλάτ.Φαιδρ. 84 γ || **2)** κ. νεώτ. με στενοχωρίας, με άβήνας, με βάσανα: Κδ Μάρκ.10,23 **δυσκόλω** οι τά χριματά έχοντες είς τήν βασιλείαν του θεού εισελθόντων, -δυσκόλω έπαράττω το έργον, -οι εδώνιοι δύσκόλω κατέλαβον τό άχρόνον.

Δυσκόμιτος-ος κ. νεώτ. έν δύσκόλω άπομένει, ύποφέρει της: Σοφ. *Αντ.3346 **πήμων** **δυσκόμιτος**, Εόρ.Πρ.1422 **άλλ'** εισκόμιθε τέκνα **δυσκόμια** γή || **2)** νεώτ. ο δύσκόλω μεταφερόμενος: **δυσκόμιον φρονίον** || το οσά. ώς οσά.: τό **δυσκόμιον** τών βαρβών πυροδδών.

Δυσκοπάνιος-ον EM έπι το δριου, ο δύσκόλω εφόμενος είς κλίβανον: EM 150,35 **άπο** **δυσκοπάνιος**.

Δύσκοπος-ον μην. ο δύσκόλω κοπονίζόμενος: Δαμοκράτ.λ.αλ.13,693 **βοτήν** **δύσκοπος**.

Δύσκραής-ος-ής κ. νεώτ. έπι κλίματος, ο μη εύκραής, ήτοι ο λίαν θερμός ή λίαν ψυχρός, δ. **δύσκραής**: Οππ. *Αλλ.2,517 **ρήθ** **ελαυνόμενος** **δύσκραεί**, - **δύσκραεί** κλίμα || **2)** νεώτ. είδ. έπι ανθρώπων, ο έχων κοήν κράση.

Δύσκρανείς Ησ. εαυθιμρόν? πρβλ.κ. **δύσκρανής**, **δύσκρασία** [ή, Ιων. -ή μην. κ. νεώτ. έπι κλίματος, κακή άνάλογια μεταξύ θερμότητος και ψύχους, τραγίτης κοικρικών καταστάσεων έν τμη τόπω: Στρόβ.6,4] **εύκρασία** δ' **άέρων** και **δύσκρασία** κρείται παρά τό φύγη και δάλη και τά μεταξεί τούτων, Πλούτ. *Αλλ.58 **τήν** δέ **πλείστην** **φύσαν**, - **δύσκρασία** τών περιχόντων **άπειράναστο** της στρατιάς || έπι τού σώματος ή κακή κράσις, σύστασις: Φιλ.1,29 **δύσκρασία** τών έν ήμιν **δυνάμεων** || δθ. ή κακή κράσις τού όργανισμού, κοκή διάθεσις ή κοχέλις: Στωϊκ.άπ.3,216 **δύσκρασία** σώματος, Μαν.4,543, -**δύσκρασία** το όργανισμού.

Δύσκρασίτης [δ] νεώτ. όρκοτολ. κ. διακροίτης βλ.λ. είδος όρκοτολ.

Δύσκρατής-ος-ής μην. **δύσκρατής** βλ.λ.: Στοβ.3,33,10 **δύσκρατέστατον** πάντων ο λόγος.

Δύσκρατήτος-ον μην. ο δύσκόλω καταβολόμενος, δυσκίνητος: Διδό.Σ 3,3 **διά** τε τήν εύόδειαν τών **άνδρων** και τό **δύσκρατή** της **επιβολής** || **2)** ο δύσκόλω κερβερωμένος, δυσκολοκυβερήτος, **δυσκίνος**: Ίώσ.Α1 19,41 **τά** δέ **ήμέτερα**, συγκλύδων **άνθρώπων** **πληθός** **έσται** και .. **δύσκρατήτων** || έν δύσκόλω συγκρατεί τις εής τή έξουσίαν του, κατοχύρω: *Απν.Συρ.61 **γρηγόρι** ήδη **δύσκρατή** είναι [ήν αρχήν, Πιστ.6] **Ματ. Βίου** 254 **τά** **δύσκρατή** τών **παθών** **κινήματα**.

Δύσκρατος-ον μην. έπι δέος, ο κακώς συγκερασμένος, **δύσκραής** βλ.λ.: Στρόβ.2,31 **ο** **μέν** **μέσος** (άθρ) **εύκρατος** **ών** και **φωτός** και **ζώσιος**, **ο** δ' **εφ'** **εκάτερα** **δύσκρατος** **όπερ** **βόη** και **έλελε** **φει** **τού** **θάλασσο**, Γαλ.9,212.

Δύσκρατός έπίρρ. μην. μετά **δύσκρασίας**, έν **δύσκρασία** βλ.λ., συνήθ. έν σνεκφ. μετά τό έχει ή διακείσθαι είναι **δύσκρατος**: Γαλ.10,175 **ώστε** **τά** **στερά** **μόρια** **δύσκρατός** **έχειν**, Ευστ.32,26 **δύσκρατός** **διακείσθαι** [αι ώρα].

Δύσκραώς έπίρρ.νεώτ. έν **δύσκρασία**, μετά **δύσκρασίας** βλ.λ.

Δύσκρινης-ος-ής μην. ο δύσκόλω διακρινόμενος: Πλούτ. *Ηρ.922 Α ούκ **έχουσαν** πην **αελην** ή **εξαφιν** **οσά** **αήθη** **οίκεται**, **άλλά** **δύσκρινης** τ' **σώμα** **τυφόμενον** **οει** και **πυρκαϊστων**.

Δύσκρισιμος-ον μην. **δύσκριτος** βλ.λ.: Σχάλ. Ίπν.2,272 D.

Δύσκριτος-ον ο δυσδιάκριτος, δθ. κ. δυσερμήνευτος: Αισχ.Πρ.458 **άντολας** **εγώ** **άστρων** **εβείτα** **τάς** **τε** **δύσκριτος** **δύσεις**, ούτ.486 **κλήθοντες** **τα** **δύσκριτος** **έγνώρισ** **αίσιος**, ούτ.491 **δύσκριτων** **ένεργάτων** || **2)** είδ. έπί νόσον, ο δύσκόλω καθοριζόμενος, άμφώβολος: Ίπν. *Αφρο.3,8 **δύσκριτοι** **νόσοι** || **3)** ού. έπί νόσ. ο έχων επινύδνον κ. άλλών **εκαδάστας** **κρίαν**: Ίπν. *Επ.3,312 **δύσκριτα** **μέν** **ουκ** **πάσι** **πύκτα** **έγίνετο**. || **3)** ο περι ο δύσκόλω κρίνει, άπορραίνεται της, ο δύσκόλω λύσεως: Πλάτ.Πολ.433 C **τι** τήν **νήλον** **ήμιν** **τούτων** **μάλιστα** **αγαθών** **άπεράσεται** .. **δύσκριτον** **έν** **ήν**.

Δύσκριτης έπίρρ. κατά τρόπον **δύσκριτον**, **δύσκριτων**, **οσάφους**: Αισχ.Πρ.662 **γρηγόριος** **δυσκρίτως** **τ'** **εξηγήσεν** || έν σνεκφ. μετά τό έχω, εύρίσκωμ έν **δύσκριτει** **πρί** τήν **κρίση**, **δυσκολούμαι** **νά** **κρίω**: *Αριστ.Βατρ.

*Αριστ. Βάτρ. 1433 **δυσκρίτως γ' ἔχω** ὁ μὲν σφωῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἔπαρος σαφώς.

δυσκρότως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω σπερδοῦν τῆς προσηκείας συγκρητῆσεως: Μέλων Ιστρ. 13, 20, αὐτ. 9, 16.

δυσκρίτης-ον κ. νεώτ. ὁ οὗ δυσχερῆς εἶναι ἡ ἀπόκρισις: Πολυβ. 3, 32, 1 **δυσκρίταν** εἶναι καὶ **δυσγνωστον** τῶν ἡμετέρων πραγμάτων διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος τῶν βιβλίων, Φιλῶδ. Ἰηρ. 125, 4 **δυσκρίταν** τάχαθον (ἀμφ. β. - **δυσκρίτης** εὐτυχία - θέσις.

δυσκόσμος (βί) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ὑσκόσματος ὁ λευκός.

δυσκοῦῶ-ἔω μτγν. εἶμαι ἀτυχῆς ἐν τῇ παιδίῳ τῶν κούβων: Ἀθην. 15, 666 D ποιιδίος εἶδος παραφρονίον τὸν κόπταρον εἶναι ἀποδιδῶσιν, ἐν ἧ ἐξίστανα καὶ τῶν σκυριαίων ἡ δυσκοῦῶντες.

δυσκοιλίστως ἐπίρρ. μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω, δυσκοιλίστως ἔχω μετὰ δυσκολίας κυλινοῦμαι, δύσκολα κυλῶς: Φιλῶστ. Νεώτ. Εἰκ. 10.

δυσκοιμάντος-ον ὁ αὐτὸ ἡ κούμασις εἶναι κακή, ἐπιβλαβὴς ἀντίθ. εὐκοιμάντος μτγν.: Αἰσχ. Ἀγ. 653 ἐν νυκτὶ **δυσκοιμάντα δ' ὠρίρει** κακά.

δυσκοφία (βί) μτγν. βαρυνκία: Διοσκ. Εἰδ. 1, 61.

δύσκοφος-ον ὁ δύσκομος, βαρυνκός: Ἰνπ. Κρωκ. 193, Ἀριστῶ. Ἐνύπν. 459 b 21 γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων φόβων **δύσκοφος**, Πλάτ. Ἔξ. 4, 11 καὶ τίς ἐποίησεν **δύσκοφον** καὶ **κούφον**, Στρωθ. 14, 21 ὡς δ' ὁ κούφων... ἐφόρησε, καταλιπόντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸ φρον πλὴν ἐνὸς **δύσκοφου** || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ **δύσκοφια** β. βλ.: Πλούτ. Ἡθ. 13 E: τὸ τοῦ γήρων ἀβύλωπτον καὶ **δύσκοφος**.

δυσκοφῶ-ἔω μτγν. εἶμαι δύσκομος, βαρυνκός: Λεων. ἐν Αἰτ. 7, 731 **δύσκοφει** μὲ γόργε, Γαλλ. 12, 653.

δυσκολία (βί) νεώτ. Ιστρ. δυσχερῆσια περὶ τὴν ἀρρωσίαν, τὴν προσηρῶν τῶν λέξεων, τρωλικός.

δύσκολος-ον μσν. ὁ δύσκολός ὁμίμων, βροδύγλωσσος: Εὐστ. Πον. 95, 27.

δυσκόλιαντος-ον μτγν. ὁ δύσκολός λειοπέμμενος: Ἀρχη. 1, 184 **δυσκόλιαντος** ῥίτσι.

δύσκολιαντος-ον μτγν. **δυσκόλιαντος** β. βλ., ἀντίθ. εὐκόλιαντος: Ἀσκληπιάδ. Πρ. 1, 101, 13, 677.

δύσκολατος-ον κ. νεώτ. ὁ δύσκολός λεγόμενος, ἀνακοιμώμενος, δύσκολοειπτός, ὀθ. δυσέρπαστος: Αἰσχ. Πέσο. 702 **δύεμαι δ' ἀντία φάσθαι**, λέξας **δύσλεκτα φίλοισιν** || κ. νεώτ. ὁ δύσκολός ἐμφραζόμενος, προσφερόμενος, δυσκέφραστος.

δύσλεκτρος-ον οὐχὸν ὁ κακοῦ γάμου τυχεῖος, ὁ κακοπροσημένος Σχόλ. Σοφ. Ἡλ. 492 ὀλεκτρῶνιμαρῶ **δύσλεκτα** κακῶνιμου.

δυσλεξία (βί) νεώτ. Ιστρ. ἡ περὶ τὴν ἀνάγνωσιν διαταραχὴ, κοβ' ἢ ὁ ἀναγνώσκων δέν δύναται γ' ἀναγνώσῃ ἐν συνεκφ. ἐπὶ πολλῶ.

δυσλεξή-οὐς-ές μτγν. ὁ δύσκολός ἐλεκεζόμενος, ἀσφαλοῦς ὄψεως, δύσκολοξέφραζόμενος: Νικ. Ἀλέξ. 271 **δυσλεπῶς** καρδίση.

δυσλεχῆς-οὐς-ές γλωσσ. τὸ δυσληγῆς β. βλ.: Ἡσ.

δύσληπτος (-η-οῖ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ δύσκολός σὺλλομβανόμενος, δύσκολοειπτός: Σωφ. 1, 88, -**δύσληπτος** ἰχθύς || ὁ δύσκολός παρέων λαθῶν: Λοκ. Ἀνάθ. 27 **ἐδοκίμοι** σοι βαρῶ καὶ **δύσληπτον** ὑπὸ ἐσιότητος **2** || νεώτ. ἐπὶ τροφῆς ἡ φαρμάκων, ὁ δύσκολός λαρθανόμενος, ὁ δύσκολός ἐσθιόμενος ἡ πίνόμενος: **δύσληπταν** φάρμακον, **ἀγνοστος** καὶ **δύσληπτος** τροφή **3** || μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δύσκολός γνῶμενος νοητός, δυσνόητος: Στρωθ. 13, 12, Ἀπολλ. ἄσκα. Συντ. 225, 28, Μητ. 5, 2 Ἔσπ. καὶ **σφαιρινῶν** τῆς θέσιας δημιουργίας τὰ **δύσληπτα**, **δύσληπτα** θεωρημάτων **δυσνοήματα** || **δύσλεπρέωντος**, **δυσδιόκριτος**, **δυσεἰληγιστος**: Πλούτ. Ἡθ. 17 D ἡ ἀλήθεια ἡ εὐμέλα **δυσθήρατος** ἐστι καὶ **δύσληπτος**.

δυσλήπτης ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δύσκόλος, δυσχερῶς εἰς κατανόησιν, δυσνόητος: Ίουλ. Ἀφρ. Κεστ. 297, 46 **δυσλήπτης** ἡ **δυσλήπτης**.

δυσλίμενος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ εὐλίμενος β. βλ.: Σχόλ. Αἰσχ. Πέσο. 448.

δυσλογία (βί) νεώτ. Ιστρ. πᾶσα διαταραχὴ τοῦ λόγου, ἔνεκα ἐλαττωρατικότητος τῆς διανοίας.

δυσλόγιοςτος-ον μτγν. ὁ δύσκολός ὑπολογιζόμενος, ἐξακριβοῦμενος, δυσκολολογιστός: Ἀναξ. ἐν. π. Στοδ. 2, 8, 17, Πλούτ. Ἡθ. 981 E ἡ δ' αἰτία **δυσλόγιοςτος** **2**, **δυσνόητος**: Γαλλ. 182 (1, 63) **δύο μὲν εἰς ἀπαντα βιβλία** Ἰπποκράτους γράφοντες ὑπομνήματα, οὐκ εἰς πάντα δὲ **βακχεῖος** καὶ Ἀσκληπιάδης (ἀλλὰ τὰ) **δυσλόγιατα** **2** ἐνεργ. ὁ κακῶς ὑπολογίζων, ἀλόγιοςτος: Σοφ. Αἰ. 40, καὶ πρὸς τί **δυσλόγιαντον** ὡδ' ἔξεν χεῖρα: **δύσλοφος**-ον βαρῶς εἰς τὸν πρῶτον, **δυσφόρητος**: Θέσφ. 1024 οὐποτε τοῖς ἐκβροσίν οὐ ζῶνι αὐχένα θήσας **δύσλοφον**, Βοκκ. 12, 46 χεῖρ **δύσλοφος** || κ. μτγ. Αἰσχ. Πρ. 931 καὶ τῶνδε γ' ἔξει **δυσλοφώτερος** πόνουτος **2** μτγν. ὁ μὴ ἀνεχόμενος, μὴ ὑποφέρων τὸν ζυγόν, ἀπίσαστος: Αἰλ. Ζ1 16, 9 **δύσλοφος** ἡμίονοι.

δυσλόφως μετὰ δυσφορίας: Εἰδρ. Τρωφ. 303 **δύσλοφως** φέρεῖ κακά.

δύσλυτος (-η-οῖ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δύσκολός λυόμενος: Αἰσχ. Πρ. 19 ἀκόντα σ' ἄκων **δυσλύτους** χαλκοῦμασιν προσησασιεῦσιν, **δύσλυτα** δεσμά || **δύσλυτοι** ὧμοι συνεσπασμένοι ὧμοι: Ἀριστῶ. Φυσιογν. 811, 4 || κ. μτγ. ὁ δύσκολός ἐξαφρονιζόμενος: Εἰδρ. Ἀνέρ. 121 **ἀκος** τῶν **δυσλύτων** πόνων **2** || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προδρασίμων, ἀνιγνόμενος, ζητήματος, περιπόλου κατὰσπασέως κτλ., οὗ δύσκόλος ἐριστικὴ ἡ λύσις: Λοκ. Ζ. Τραγ. 12 ἰδοὺ πάλιν ἄλλο **δύσλυτον** καὶ ταῦτο, Ἀλέξ. Ἀφρ. Μυστ. 223, 2 Πλούτ. ἀν. 25, 3, -**δύσλυτοι** γ' ἀνιγνόμενος, ἀνασκευαζόμενος: Ἀλέξ. Ἀφρ. Τον. 558, 25.

δυσλύτως ἐπίρρ. ἐν δύσκολῶι λύσεως συνθ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω, **δυσλύτως** ἔχω εἶναι **δύσλυτος** (β. βλ.): Ξεν. Οἰκ. 8, 13 (τὰ εἰσορρήματα) οὐτε ἀσσκευαῖσάτα ἐστίν οὐτε **δυσλύτως** ἔχει.

δυσλύων Ἡσ. εὐσχερῶν.

δυσμαθῖναι μσν. εἶμαι **δυσμαθῆς**, **δύσκολα** μαθῖναι κάτι: Μιχ. Ἀκομ. Β 347, 24.

δυσμαθῖαι (βί) κ. μτγ. ὁ δύσκολός μαθῖναι: Πλάτ. Ἐπιστ. 315 C βλῶδην ἡδονῆ καὶ λύση γεννῶ, **δυσμαθῖαι** καὶ λήθην - τίκτουσιν, Ἰσμβ. Πυθ. 20, 95.

δυσμαθῶ ποι. **δύσκολός** ἀναγνωρίζω: Αἰσχ. Χο. 225 ἀκτῶν μὲν οὐν ὀρώσας **δυσμαθεῖ** ἐμέ.

δυσμαθῆς-οὐς-ές ὁ δύσκολός μαθηθεῖ τις, ἐνοεῖ, δυσνόητος: Αἰσχ. Ἀγ. 1255 καὶ μὴ ἀγαν γ' Ἑλλήνι ἐπιστάται μ' φάτιν καὶ γὰρ τὰ πυθῶνραντα **δυσμαθῆ** δ' ὄμας || τὸ οὐδ. τὸ **δυσμαθῆς** ὡς οὐα. ἡ **δύσκολια** περὶ τὴν γνώσιν, ἡ **δυσμαθία** β. βλ.: Εἰδρ. Π 478 ἡ γὰρ τὴν παρηγάγ' εἰς τὸ **δυσμαθῆ** **2** ὁ δύσκολός ἀναγνωρίζόμενος, ὁ δύσκολός ἀναγνωρίζων τις: Εἰδρ. Μήδ. 1196 πλὴν τῆ τεκνῶντι κάρτα **δυσμαθῆς ἰδεν** **3** || κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ δύσκολός μαθηθῶν, ἡλίθιος, χυτροκεφάλος: Πλάτ. Πολ. 358A ἀλλ' ἔγω γὰρ ὡς εἶπες, **δυσμαθῆς** Πλούτ. Ἡθ. 992 D, Φθ. 2, 155, Ίουλ. Λόγ. 7, 225 β. - **βραδύωνος** καὶ **δυσμαθῆς**.

δυσμαθία (βί) ἡ περὶ τὴν μάθσιν δύσκολία, **δυσμαθῖαι**: Γιλῶτ. Νόμ. 812 E τὰ γὰρ ἐναντία ἀληθῆλα ταρτάτωνα **δυσμαθῖαν** παρέχει.

δυσμαθῶς ἐπίρρ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω, **δυσμαθῶς** ἔχω εἶμαι **δυσμαθῆς** β. βλ. **2**: Πλάτ. Πολ. 503 D **δυσκινήτως** ἔχει καὶ **δυσμαθῶς**.

δυσμαί (βί) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ δύσις β. βλ.: Σοφ. ΟΚ 1245 ἀ μὲν ἀν' αἰλίωυ **δυσμαῖν**, ἀτ' δ' ἀνοπέλλωντος, Ἰνπ. Ἐπιδ. 7, 5, Πλάτ. Φαιδ. 61 E γ' ἡ γὰρ

ἀν τις καὶ ποιῆ ἄλλο ἐν τῷ μέτρῳ ἡλίου δυσμεν χρόνῳ, Πολυδ.1,62 δυσμιαί πλειοῶν 2] ὁ χρόνος, ἡ στιγμή τῆς δυσμεν: Ἡρ.3,104 ἐπὶ δὲ μῆσιν ἑὸν [ὁ ἡμέρας], Λυσ.1,39 περὶ ἡλίου δυσμίας συνειδέσθαι ἢ μτφ. γον. κ. νεώτ. δυσμιαὶ τοῦ βίου τῷ γήρας Ἡρ., Σουλᾶ, «δυσμίας βίου τῷ τέλει τῆς ζωῆς»: Ἀριστ.Πολιτ.1,87 β. 25 καὶ τὸ γήρας ἐσπέραν βίου ἢ, ὡσπερ Ἑμπεδοκλῆς, δυσμίας βίου, Σέξτ. Εἰρη.Μοδ.9,20 ὄψα καὶ πρὸς ταῖς τοῦ βίου δυσμίας ἔτι βικίματα πικρίας εἰς τὰς δυσμίας τοῦ βίου του: 2] συνεκτ. τὸ μέρος τοῦ ὀριζήσαντος, εἰς ὃ δέεται ὁ ἡμέρας, αἱ πρὸς τὴν δυσμῶν περιόχαι: Ἡρ.7,115 ἐμβατα πρὸς ἡλίου δυσμῶν ἐπὶ αἰγιαλῷ, Πάπ. γεινομένη ἀπὸ δυσμῶν ὁ δελτία, - ἡ Ἡπειρος πρὸς δυσμίας ἔρπεται ἀπὸ τοῦ ἰωνίου ἢ αἱ πρὸς δυσμίας χώρα, ἐπιτάσεις: Ἡρ.2,33 ὁ ἔσχατος πρὸς δυσμῶν οὐρανός, **δυσμιαί** ἢ δὲ μῆταιαι: Ἡσ., ε αἱ ἐν Σπάρτῃ χωρίτιδες βάρχοι: 2] τίσις ἔργου τοῦ Πρακτικο: Ἀβλ.9,392 P.

δυσμιάλατος-ον μτφ. κ. γον. ὁ δυσκόλως μαλασσόμενος, δδ. ὁ σκληρός: Ροθ.π. Ορεσθ β. 24,22 ἄλιος δυσμιάλατος 2] ἢ ὑπὸ σκληρῶν τῶν φύγων ἀπεγκοις ἀμελεῖστος: Ἰα.Διακ.ἐν Ἡσιόδ.Α 122 θυμὸς ἀπεγκοις καὶ δυσμιάλατος.

δυσμηνής-οὐς-ές μτφ. μὴ ἐραρός, πικρός ἢ εἰδ. ἐπὶ ὀδύσας: ἢ ἔξου μὴσαν βουδὸν σκληρότητος: Θεοδωρ.Φ1 7,52 τὸν δὲ ὀδύσας ἄριστα τὰ πῆματα καὶ τὰ ψυχρά, χερίστα δὲ τὰ ἀλικά καὶ δυσμηνή, **δυσμηνάτος**-ον ὁ δυσκόλως μαρασσόμενος 2] ὑπὸ ἀφάρτου, ἀκατάστατος Φρύνη.ἐν Αδ 35,8 «δυσμηνάσαντο κανόν, τὸ ἀπασιπτον κανόν καὶ ἀεὶ ἀεὶ δόξαι»: Τραγ. Ἀδ.σπ.339.

δυσμηνή-οὐς-ές μτφ. δυσκόλως ἀντιθ. τῷ κομάρῳ, Φιλ.δ.Ρητ.2, 119 δὲ δυσμηνή ἀποτάλασμα, **δυσμνηστος**-ον μτφ. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως μαρσόμενος: Γολ.1,6,760 δυσμνηστικὸς κρέσας.

δυσμητήρ ὄνορ. τὸ τοῦ δυσμητῆρ βάλ.

δυσμηχίτης-ον ὁ ζωηρός δυσμερισθημένος, ὁ δὲ ὄν διεξάγεται σφοδρὰ μάχῃ: Ἀντ. Ἀδ.σπ. δδ β δῶρα Μοισᾶν δυσμηχίται, Βασιλ.ἀν.32.

δυσμηχος-ον ὁ δυσκλεῖστος, κ. συνεκτ. ὁ ἀκατομήχτος: Εἰρ. Ἐκ.1055, οὐτ. ἀν.544 πάντων δυσμηχώτατον γυνή, Ξεν. Ἐλλ.4,2,11 προήδοντες δὲ πλειούσι τε καὶ δυσμηχώτεροι γίνονται ἢ ὄν. ἐπὶ πραγμ.: Αἰσχ.Πρ.921 δυσμηχώτατον τέρας, Πλάτ.Νοῦμ.863 β ὁ θυμὸς, .. δυσμηχον κτήμα, Ἡρωδιαν.3,3,8 ἄγροισ τε θυτοῖς καὶ ἄγχοι 2] γέν. δυσμηχός: Αἰσχ. Ἀγ.1561 δυσμηχα δ' ἐπὶ κρίνας.

δυσμηχό-ῶ λέγει ἐπὶ μεταθ. ἢ ἀσέβης καὶ τῶν θεῶν ἢ κατ' ἀντιθέταν ἀνομιῶν: Σοφ. Γρ.492 θεοὶ τινε δυσμηχότατοι, Πλούτ., Ἡβ.371 δὲ δυσμηχὸς πρὸς τὴν βελτίονα [δύσμημν]. 2] ἀποκ. ἀπὸ τῆς ἄνοιξι ἀπενομιῶν: Πλούτ., Ἡβ.661 C παίδετες ἀπεναντιώπως ἔχουσαι καὶ δυσμηχοῦσαι φθειράνας πρότερον, Εἰσ.Εγγμ.Προν.3,86 C ὅταν, .. δυσμηχῶσαντε [τὰ ἀνομιῶν] λύση τὴν κοινωνίαν.

δυσμηκτικός-ον κ. νεώτ. κ. μικτός-ον ὁ δυσκόλως μεμυμένος: Πλάτ.Τίμ.35 Α τὴν βατήρον φῶσιν δὲ μνηκτικὸν ὄσαν εἰς ταῦτ' ἐναυρηθῶντων βίῳ 2] ὑπὸ ἀνομιῶν, ὁ μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπικουρίαν, μ. ἐπιρρ. δυσμηκτικός βάλ.

δυσμηκτικός ἐπιρρ. μτφ. ἐν συνεκτ. μετὰ τοῦ ἔξω, εἰμὸι δυσμηκτικός βάλ.2: Πλούτ. Ἡβ.640 D.

δυσμηκτικός-ον μτφ. κ. γον. ὁ δυσκόλως μελισσόμενος, καταπράσσεινόμενος: Πλούτ., Ἡβ.553 Α κτηραν τυράνων δὲ μνηκτικόν, Νικ.Χων.ἐν Φακρίκ., Ἐλλ.Βιβλ.δ.412 ἀμειλιξέ [ἢ Ἐλένη] τοῦς-κτους ἢ τὸ ὄδ. ὄδ. ἢ ἰδιότης τοῦ δυσμηκτικῶν Πλούτ. Ἡρ.2,19 τὸ θρηδωτὸς αἰσῆς καὶ δυσμηκτικόν.

δυσμηλῶθιπτας-ον ὁ δυσκόλως μελωδοῦμενος, ὄν δυσκόλως χρησιμοποιεῖ τις εἰς τὴν μελωδίαν,

ἐπὶ τῶν ἀρμονικῶν διαστημάτων, ὄπερθ. -ότατος: Ὄων Σμ.56 Ἡ ἔστι δυσμηλῶθιπτάτης καὶ .. φιλόταχον καὶ πολλὰς δέμερον συνθέσεις.

δυσμηλῶς γον. δυσμηνικός: Εἰσ.Πον.227,24.

δυσμενία εἶμαι δυσμενής πρὸς τινα, κακώς, ἐχθρῶς διακείμενὸς πρὸς τινα: Εἰρ.Μηδ.874 γ' μαίνομαι καὶ δυσμενία μοι βουλομένου ἐμῷ, ἄμ.300 δυσμενίαν τοῖς κοινῷ ἀγαθοῖς οἰκοὶ καθήτο, Ἀπλ.Ἀνδ.60 ἐπινοήσαντο δυσμενίανοντες τῆς ποτὸς βίῳς ἢ ὄν. ἀποκ. Φιλ.1,115.

δυσμενία [ἢ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων -ἢ ἐχθρόν, κατὰ διάθεσιν πρὸς τινα: Δημόκρ.191, Σοφ. Ἡβ.619 ἄλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμενία καὶ τὰ εἶ ἔργα ἐξαναγκάζει με ταῦτα δορῶν βίῳ, Ἀντιφ.4,13 τὴν τῶν ἀντιφρών δυσμενίαν, Πλάτ.Πολ.500 C φένομε καὶ καὶ δυσμενέως ἐπιημιλοῦσθαί, ἔπειτα οὐτ' ἄν δυσμενέα του ἢ ἐν δυσμηνία εἶναι, εἶναι δυσμενής πρὸς τινα, δυσμενία βάλ.: Σοφ. Ἡβ.1124 δόξα .. ὁ γὰρ ὡς ἐν δυσμενέῳ γ' οὐδ' ἔπιειται τῶν δυσμενέων ἀραοθαί τῶν γίνουσι ἐχθρόν τινος: Εἰρ. Ἡρακλ.991 ἐπὶ δ' ἔκλειψ δυσμενίαν Ἀράδην κἀγών ἀγῶνα τῶνδ' ἀγωνισμένων.

δυσμενέων μτφ. ἀνομιῶν μ. κτ. ἀποκ. ὁ ἐχθρῶς διακείμενος πρὸς τινα, ἐχθρός, δυσμενής: Ὄδ.Β 72 εἰ μὴ ποὶ τὸ κατῆρ ἐχθρὸς ἐσθλῶς Ὄδυσσεύς δυσμενέων κακ' ἔρεβεν ἐκνήμιδας Ἀχαιοῖς.

δυσμενέως οὐδ.-οὐς-ές μτφ. κ. νεώτ. ἐχθρῶς διακείμενος πρὸς τινα, ἐχθρῶς, δυσμενής: Ἰ.Ε 488 ἀνδράσι δυσμενέωνσι ἔλωρ καὶ κύμα γένηθε, Ἡρ.3,82 σιγήτω δ' ἐν δουλειῶν ἐπὶ δυσμενέως ἀνδράσι οὐτῶ μάλιστα, Αἰσχ. Ἐπ.366 ἀνδρῶς ἐκτυχούστος εἰς δυσμενοῦς ὑπερέτερον ἢ κοροθ.: Σοφ.Α1,662 παρ' Ἐκτοροῦ δόρυμν δυσμενεοτάτων ἢ ὄν. κ. νεώτ. ἔδοτ. κ. γέν. ἢ ἀναλογῶν συνθέσεις: Αἰσχ. Ἀγ.1193 τὸ πατοῦν δυσμενέως, Σοφ.Φιλ.585 ἐμῷ εἰμ Ἀτρεΐδης δυσμενέως, Εἰρ. Ἡβ.429 οὐδὲν τυράννου δυσμενεώτερον ἢ οἴτις [ἢ ἄλλος] ἐχθρός, Φιλ.2,136, κἀμείψαντο δυσμενέως πρὸς ἡμᾶς ἢ ὄν. κ. ἀποκ. ἐχθρός, πικρός: Ἡβ.Π 321 οὐδὲ γαρχοῦσι ἔλθων δυσμενέων, Αἰσχ. Ἐπ.234 δυσμενέων ὄχλος, Ξεν. Ἐλλ.3,2,33 ἐμῶντι γὰρ δὲ τοῦτους τοῖς μὲν ὑμετέροισι φίλοισ ἐχθροῖσι ὄντας, Μην.Α1,3 Ἐσπ. κατελήθησας τῶν δυσμενῶν τὴν πληθύν ἢ κ. νεώτ. ὄν. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Σοφ. Ἡβ.440 τάσδε δυσμενέας χράς Ξεν. Απομ.2,6,21 καὶ δυσμενέας μὲν ὁ τοῦ πλειονεῖκετεν ἔρος, -δυσμενέας περιστάτους συνθήκας.

δυσμενίτης [ὁ] ἄς ἐπίθετον χαρακτηρισμὸς κοροδοῦλων ἀνθρώπων: Αἰ.Π1 3,7 θεσπεσίως κατεχομένους ἐν ταπεινῷ φαιροῦσι καὶ κακῶς ἀμελεῖται ἐκ πατρός τράπου δυνάτων ἢ εἴσπε ἢ εἰς δυσμενίαν: τὸ ὄνομα αὐτῶν ἄμα ἐκαστοῦ δὲ διὰ τοῦτο τοῦ ἄνομοτος.

δυσμενικός-ἠ-άν μτφ. ὁ δυσμενέων, ἐχθρότατος, ἀναπόπητος ἔγκωμ. Πολυδ.6,7,8 ἔρ. οὐς δὲ μέιστος ἔγκωμῶν καὶ δυσμενέως ὄργης.

δυσμενικός ἐπιρρ. κατὰ τὸν ἀποκ. δυσμενέως βάλ.: Πολυδ.8,10 [ὁ δὲ Φίλιππος παρανομῶντος εἰς τὴν Μεσογίην] ἔθετορε τὴν χώραν δυσμενικός, **δυσμενέως** ἐπιρρ. κ. νεώτ. ποι. δυσμενέως μετὰ δυσμενέως βάλ.: Πλάτ.Θρατ.168 B ἐνδὸν οὖν ἄνοι κίθηθ. .. οὐ δυσμενέως οὐδὲ μαχητικός, Μην.Δ 21,85 δυσμενέως, -ἐξεπρόσθη δυσμενέως περὶ αὐτοῦ ἢ ἐν συνεκτ. πρὸς τὸ ἔξω ἢ διακίμαι, δυσμενέως ἔχω τὴν εἶμαι δυσμενέως πρὸς τινα: Ἰσωδ. 3,5 ὡστ' οὐκ αἰσθηθῶνται τοιοῦτῶν πράγματι δυσμενέως ἔχοντες, -διδάκεται πρὸς αὐτὸν δυσμενέως.

δυσμερίτης-ον μτφ. ὁ δυσκόλως μερίζόμενος ἢ εἰδ. ἐπὶ τὴν τραχηλίαν, ὁ δυσκόλως ὑπὸ τῶν ὀδόντων διαμερίζόμενος, δδ. δυσκόλως μαρσόμενος: Φιλομ.π. Ἀστ.9,23 δυσμερίται τραχηλίαι

δυσμετάβλητα (ή) *μτγ.* δυσκόλια περί τήν μεταβολήν· Σωφ.1,91.

δυσμετάβλητος *ον μτγ. κ. νεώτ.* ὁ δυσκόλιος μεταβλλόμενος· Ἰνν.Τροφ.51 **δυσμετάβλητα τά γεγνησμένα**, Πλούτ.Ἰ8,952 C τὸ δὲ ἐναντίον **δυσμετάβλητον, δυσμετάβλητος** μνηστορία.

δυσμετάβολος *ον μτγ.* **δυσμετάβλητος** βλλ.· Διοκροτ.π.Γαλ.13,1003.

δυσμετάβωλος ἔπιρρ. **δυσμεταβλήτως** κατὰ τρόπον **δυσμετάβωλον**· Διοκροτ.π.Γαλ.13,1004.

δυσμετάγωγος *ον μτγ.* ὁ δυσκόλιος μεταφερόμενος 2) *μτφ.* **δυσκόλιος** ἐξαιεφόμενος, **δυσεξέλιπτος**· Ίούλ.Αφρ.Κεστ.292 α,38 οὕτω δὲ καὶ τὸδε τὸ ἄεσμα **δυσμετάγωγον** κακίας ἔγκρινωσέσης πρὸς τὰ τοιαῦτα πλῆγη καὶ ἀπειλή.

δυσμετάδοτος *ον μτγ.* ὁ δυσκόλιος μεταδίδων, ἀνοικινῶν 1) *τὸ αὐδ.* ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ **δυσμεταδότου**· Βασί.1,384 Α τὸ πικρὸν τοῦ ἄθου, ἢ **μισοσθρηπία**, τὸ **δυσμετάδοτον** 3) ὁ ἐξέρμβος· Στράβ.17,1,29 **μυστικός** δὲ καὶ **δυσμεταδότατος** 3) ὁ δυσκόλιος μεταδίδων ἢ τοῖ διανοημένός τι μετ' ἄλλων· Φιλὸδ.Ἡράκλ.1251,20.

δυσμετάθετος *ον μτγ.* ἐπι προσ. ὁ δυσκόλιος μεταβλλόμενος, ἰατρογνώμων, ἐπίμονος· Πολύβ.12,26 δ,5 **δυσερίθεις** γίνονται καὶ φιλόνοικοι καὶ **δυσμετάθετοι** 1) *ὄμ.* ἐπι ἀφρημ.· Πλούτ.Ἰ8,799 ἢ προαίρειον ἄνθρωπον καὶ **δυσμετάθετον** 2) κ. νεώτ. ὁ δυσκόλιος μεταπίθεμενος, μετακινούμενος· Γαλ.11,215 1) *νεώτ.* τὸ αὐδ. τὸ **δυσμετάθετον** ὡς οὐα.· διὰ νόμου πρέπει να παγηθῆ τὸ **δυσμετάθετον** τῶν δῖαδικολών.

δυσμετακίνητος *ον μτγ.* *μσν. κ. νεώτ.* ὁ δυσκόλιος μετακινούμενος· Πλούτ.Ἰ8,288 D γυνὴ **δυσμετακίνητος**, Εὐστ.17,33,34 **μεγέθυνος** βαρέτος καὶ **δυσμετακίνητος** 2) *μτφ.* ὁ δυσκόλιος μεταβλλόμενος· Ἰάσ.Α1 16,11,8 **ψυχὴ** **δυσμετακίνητος** ἀπὸ τῶν χειρῶνων.

δυσμετακινήτως· ἔπιρρ. *μσν.* ἐν συνεκφ. μετὰ τὸ ἔχω, **δυσμετακινήτως** ἔχω εἶμαι **δυσμετακινήτως**· Ἀλέξ.Τραλλ.116.

δυσμετάκλαστος *ον σχόλ.* ὁ δυσκόλιος βραυόμενος 2) *μτφ.* ὁ δυσκόλιος **δυσωαυόμενος**, συγκινούμενος, ὁ σκληρόκαρδος· Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 12.

δυσμετάκλιτος *ον μσν.* ὁ δυσκόλιος μετακλιόμενος εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, ὁ δυσκόλιος θεραπευόμενος ἀπὸ ἔξεως ἢ πάθος πίνος· Γεωμ.19,2,3 **δυσμετάκλιτος** γὰρ ἐβαίνουσιν, ὅταν ἀπᾶς ὠμοφαγήσῃσιν.

δυσμετακόμιστος *ον μτγ.* *μσν. κ. νεώτ.* ὁ δυσκόλιος μετακομίζμενος, μεταφερόμενος· **δυσμετακόμιστα** ὀγκώθι **μάργατα** 2) ὁ δυσκόλιος μεταβλλόμενος· Κύριλλ.Ἀλ.3 Ἐξοδ.339 **δυσμετακόμιστος** πρὸς τὸ δεῖν ἐλέεσθαι καὶ φρονεῖν τὰ εἰς σωτηρίαν χρήσιμα.

δυσμετάληπτος *ον μσν.* **δυσκολομετάβλητος**· Εὐστ.19,37,2 **καρία** δὲ ἢ λέξις καὶ **δυσμετάληπτος**.

δυσμετανόητος *ον μσν.* ὁ δυσκόλιος μετανοῶν· Μάοκ.Ἐρ.879 D τῷ ἔκτεσι ἀνάγκης ἀμαρτανῶντι **δυσμετανόητα** γίνεαι.

δυσμετάπειστος *ον μτγ. κ. νεώτ.* ὁ δυσκόλιος μεταπειθόμενος· Ἰησ.Τεφ.ἐνλ., - ἰατρογνώμων καὶ **δυσμετάπειστος**.

δυσμετάπειστος *ον μσν.* ὁ δυσκόλιος προσκαλούμενος, οὗ δυσκόλιος ἡ μετάνειψις, ὡς ἔρη. τὸ **δυσπέμπελος** βλλ.· Εὐστ.108,5 Α **δυσπέμπελος**, ὁ ἐστὶ **δυσκόλιος, δυσμετάπειστος**.

δυσμετάπτωτος *ον μτγ. κ. μσν.* ὁ δυσκόλιος μεταπίπτων ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν 1) *τὸ αὐδ.* τὸ **δυσμετάπτωτον** ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ **δυσμεταπτώτου**· Βασ.2,192 D τῆς στερεότητος ἀγαθῶντι ἐπι τὸ **δυσμετάπτωτον** ἀπὸ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἔξεων νοουμένης, Πρόδρ.ἐν Σημ.Κειρ.6,547 τὰς ἐπι

τούτους ἀσπίτας καὶ τὸ τῆ καὶ τῆ **δυσμετάπτωτον** καὶ τὰ βέλη τῶν πόνων.

δυσμετάστρεπτος *ον μτγ.* ὁ δυσκόλιος μεταστρεφόμενος· Γαλ.19,489.

δυσμεταστρήπιος ἔπιρρ. γλώσσ. τοῦ ἀσκελέως βλλ.· Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ. κ. ἀσκελέως σκληρός, **δυσμεταστρήπιος**.

δυσμετάτρεπτος *ον μσν. κ. νεώτ.* ὁ δυσκόλιος μεταστρεφόμενος, μεταβλλων γνώμην, **δυσμετάστρεπτος** βλλ.· τὸ αὐδ. ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ **δυσμεταστρήπιου**· Εὐστ.1461,43 τὸ βαρῶμνη καὶ **δυσμετάτρεπτον** αὐτῆς εἰς τὸ ἄχολον.

δυσμεταχειρίστος *ον κ. νεώτ.* ἐπι προσ. **ὄν** **δυσκόλιος** τις μεταχειρίζεται βλλ., οὗ **δυσχερῆς** ἢ ἀγνή, ἢ μὲρψωσις, ἢ συμμὲρψωσις· Πλάτ.Νόμ.808 D ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐπι **δυσμεταχειριστότατον**, Πλούτ.Μάρ.37 αὐτὸν δὲ Μάριον βαρῶν ὄντα τῷ ὀσμήτι καὶ **δυσμεταχειρίστον**, Αἰλ.21,4,44 οὐ πάντη **δυσμεταχειρίστος** (ἡ τῶν ζῴων φύσις)· Συνέκ.Ἐπ.67 α1 δὲ **γυνοαῖκα** πράγμα **δυσμεταχειρίστον** 1) *ὄμ.* ἐπι προσ. οὗ **δυσχερῆς** ἢ χρήσιμος· Ξεν.Κυν.2,6 τὰ δὲ δικτύα δεκαῶρυγα, εἰκοσῶρυγα, τριακοσῶρυγα· ἐάν δὲ ἡ μεῖζω, **δυσμεταχειρίστα** ἔσται 1) *τὸ αὐδ.* ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ **δυσμεταχειρίστου**· ΔίωνΚ 53,9 τὸ **δυσμεταχειρίστον** τῶν πραγμάτων, Εὐστ.Πον.285,40 διὰ τὸ ἐκ μεγέθους **δυσμεταχειρίστον** οὐδὲ ἀνελάμφθ τις ἐνέργεια 2) **δυσκόλιος** προσβαλλόμενος, **δυσκόλιος** εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ δράσιν ἐνδίδων· Ἡρ.7,236 ἄλλης δὲ ἐπὶ ὁ ναυτικὸς στρατὸς **δυσμεταχειρίστος** τὰ αὐτοῖσι γίνεται, Ἰεροκλ.13 Α ἐπι τοῦ καλύμματος τῆς χελώνης 1.

δυσμέτρητος *ον μτγ. κ. νεώτ.* ὁ δυσκόλιος **δυσμετρούμενος** βλλ., ὄθ. ὁ **δυσσώρευτος** βλλ.· Φίλοστρ. Ἀπολλ.4,15 **δυσμέτρητον** πλέατος.

δυσμετρία (ή) *νεώτ.* ἰατρ. ἀνωμαλία, διαταραχὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κινήσεων.

δυσμή (ή) ἐν χρ. μ. κατὰ πλῆθ. **δυσμα** βλλ.

δυσμήν ἴσ. **ἔχθρος**.

δυσμηνις-ος-ι ὁ κακὸς ἠνίων, ὁ πλήρης ὀργῆς· Παρμ.ΑΠ 9,69 **μητρική** **δυσμηνις** αἰε χόλος, Πολυδ.1,39 **δυσμηνις** θεός.

δυσμηνίτης (ὁ) **δυσμηνις** βλλ.,· Πτολ.Τετράθ.159,5 ἐνεδρευτός, **δυσμηνίτης** ἀδέητος (ψυχῆς) 1.

δυσμηνίτης *ον μτγ.* ὁ πᾶν ἀπεχθῆς· Ἀντιφίλ. ΑΠ 7,141 **δένδρεα** **δυσμηνίτα** (διόρθ.δυσμηνίτα).

δυσμηνὸρροια (ή) *νεώτ.* ἰατρ. ἡ **δυσχερῆς** ἢ τὸ ἀκανόνητον περὶ τὴν ἔμμηνον ροὴν τῶν γυναικῶν.

δυσμήτηρ-ερος (ή) ἐπ. κακὴ μήτηρ, κακομῆνη· Ὀδ.Ψ 97 **μήτηρ** ἐμὴ **δύσμητηρ**, ἀπνεύα θυμὸν ἔχουσα, Λυκόφρον.1174 ὁ **μήτηρ**, ὁ **δύσμητηρ** (σχόλ. κ. κακόμητηρ ε), Νόνω.Δ 46,194.

δύσμητις-ος (ὁ) **Σουῖδ**, κ. **κακόβουλος**· 1) ἴσ. κ. κακότεχνος· 1) **καδῶ**, -ήτης).

δυσμήτωρ-ορος, **δωρ. τ.** **δυσμήτωρ** κακὴ μήτηρ, ἢ **δυσμήτηρ**· Αλοχ.Ἰκ.67 ὥλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν **δυσμήτωρος** κότου τυχῶν.

δυσμηχάνητος *ον μσν.* ὁ **δυσκόλιος** κατασκευαζόμενος, ἐκτελούμενος, **δυσμηχάνος** βλλ.1)· Κ Μανασσα.Χρον.58 Β **δυσμηχάνητον** σκιάν σκευαζόμενῃν ὑπὸ πτερώων ἀετού.

δυσμήχανος *ον μτγ. κ. ἀρχ. δωρ. τ.* **δυσμήχανος** ὁ **δυσκόλιος** κατασκευαζόμενος, ἐκτελούμενος· Ἐρατοσθ.ἀπ.357 Ἀργύτεις **δυσμηχάνα ἔργα** κλιβήθρων 1) ὁ **δυσκόλιος** ἐπιτυχανόμενος, κατορθώμενος· Ἐπιμεν.π.Διογ.Α 1,113 **δυσμήχανον** γὰρ ἀνθρώπιος **ελευθερίωντας** ἐν τῆσθεσι ἀριστίους·δοῦλῶς ἦεν 2) *ἐνεργ.* ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀμνηστία πρὸς τι· Θεμιστ.Λογ.10,137 ἱ1 ὁ **βασιλεύς** οὐδὲ πρὸς τὴν φύσιν τοῦ τόπου **δυσμήχανος** ἦν, ἀλλ' ἐπιτείχισε φρούριον 3) ὁ

κακό μηχανώμενος έπινοών : Νών.Δ.48,882 μή μιν
 ὀλεση τολμηραῖς παλάμῃσιν ἔρη δυσμηχανος
 Ἀδρη || κ. ἐπὶ ἐνεργειῶν ἡ ψυχικῶν ἰδιωτήτων ἡ
 διαθεσῆων, ὁ κακῆς ἐπινοίας : αὐτ.35,273 δυσμηχα-
 νος δόλοσ· || 3) πῶθ. ὁ κακῶς ἐπισηθῆσ· Ὀππ.
 *Α.3,404 δυσμηχανον ἔργον ἀνύσσει.

δυσμηχανός-ἔω εὐρλόκαμος ἐν δισχηχία, ἐν ἀδυ-
 ναμῆα τοῦ πρόβου : Αλφ.Άγ.1360 ἐπεὶ δυσμηχανοῦ
 λόγουσι τὸν θανόντ' ἀνίστασθαι πάλιν.

δυσμηκάς-ἡ-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. δυτικῶς :
 Στράβ.2,5.11 ἄλλ' οἱ πλεονάσαντες περὶ τὰ δυσμηκά
 μέρη, Ἡλίοδ.Αἰθ.8,15 πλάγια δὲ καὶ ἀπὸ τῶν δυσ-
 μικωτέρων βάλλοντος, Εὐστ.Πον.290,50 αὐτὸν
 θυραὶ τῆς πόλεωσ· || 2) δημ. ὡς οὐσὶ κατὰ
 πλῆθ. δυσμηκῆσ(οῖ) τὸ πνεῦμα τῆς ἐσπέρας, γέν.
 ὀνομασία ἐξωπικῶν : Γρουπ.Σκαρ.Τερρ.Στῆ.Δυσ. τῆς
 γέν.26 κ.ι. αὐτὸν δυσμηκῆσ καλοῦν τὴν νύχτα νά' ῥῃθ

δυσμηκτικός-ον δύσμηκτικὸς βλλ.

δυσμηκτικός ἔπιρρ. βλλ. δύσμηκτικῶσ.

δυσμηκτικός ἔπιρρ. νεώτ. · πρόσ δυσμῶσ βλλ.

δυσμηκτικός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὄν δυσκόλωσ μ-
 μετῆται τισ, ὁ δυσκόλωσ μνητόσ : Διόδ.Σ.1,61 ὡσ
 πρὸς τὴν φιλοσοφίαν δυσμηκτόν, Λουκ.Άλέξ.20
 ἂ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶσ σημηνάμενοσ ἀπὸ ἐξω-
 κά ὄνδ σφραγίσι δυσμηκτίσ || τὸ οὐδ. ὡσ
 οὐσ. ἡ ἰδιότησ τοῦ δυσμηκτοῦ : Πλούτ.Κάτ.
 Νεώτ.8 τὸ δυσμηκτόν αὐτῶν βαρυνόμενοσ.

δυσμημία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. διαταροχῆ, ἀνωμαλία,
 ἀποτοροῆσ περὶ τὴν χρῆσῶ τῶν χειρῶνομιν.

δυσμηπίος-ον μτγν. ὁ λῆαν μητόσ, ἀπεχθῆσ :
 Λυκόφωρ.841 φάλανα δυσμηπίοσ.

δυσμηνημέντος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλωσ ἀπο-
 μνημόνεοσ, ὁ δυσωροῦσ συγκροτόμενοσ ἐν τῇ
 μνήμῃ : Ἀριστλ.Ρητ.14,6 β.22 εἰ δὲ τοῦτ' ἐπιτοε
 οὐκ ἐφεξῆσ δεῖ διηγεῖσθαι πάντα, ὅτι δυσμηνη-
 μένοσ τὸ δεκνύνοσ οὐτωσ, Αἰν.Τακτ.24,2.Διόδ.
 Σ.1,3 δυσπερλήπτοσ ἡ τοῦτῶν ἀνάληψις γίνεται
 καὶ δυσμηνημέντοσ· || 2) ὁ δυσκόλωσ ἀπομνημο-
 νεῶνοσ, συγκροτόν ἐν τῇ μνήμῃ : Πλάτ.Τιμ.74B δυσ-
 μνημονευτότεροσ .. τὰ περὶ τὴν διάνοιν ποιοῖτοσ.

δυσμηνησία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ δυσχερία περὶ
 τὴν μνήμην, ἀσθενῆσ μνημονικῶν.

δυσμῶθεν ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. ἐκ δυσμῶν : Εὐστ.
 Πον.284,40 ἐκ τῶν δυσμῶθεν πυλῶν, Νικ.Χων.
 Χρον.95 D, Παναδιωμ.Χριστ.Διηγ.28 καὶ τέταρτον
 σταυρὸν ἀνωθεν τῆσ φιλίασ τῆσ εἰσόδου δυσμῶθεν.

δύσμοιρος (-ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κακῆν τῶν
 γένων ἔκων, ἀτύχησ, κακότησοσ : Σοφ.ΟΚ.327 ὁ πάτερ
 δύσμοιρὸν ὄραν, -δύμοι-γονεῖσ -γενῆ- ὄρφανά.

δύσμοιρικός ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δύσμοι-
 ρον βλλ., κακότυχοσ, δυστυχομενα.

δυσμορία (ἡ) μτγν. κ. ἰων. -ῆ κακατύχια : Λεων.
 ΑΠ.9,351 Ἀστυανακτεῖσ πρῆτα δυσμορίασ.

δύσμορος-ον δύσμοιρικόσ βλλ. : Ἰλ.Χ.60 πρὸσ δ'
 ἐμὲ τὸν δῆσσηνον ἐπὶ φρονόντ' ἔλεψον, δύσ-
 μοροσ, Σοφ.ΟΚ.1109 δύσμοροσ γε δύσμορα (σκῆ-
 ητραί), Ὀππ.Κυν.3,227 δύσμορα κωκυτοῦσ.

δυσμορφία (ἡ) κ. νεώτ. ἀσχημία : Ἡρ. 6,61 καὶ
 ἔλαστοσ τὴν θεὸν ἀπαλάσσει τῆσ δυσμορφίεσ
 τοῦ παιδίου, Φιλ.η.Εὐοτ.Εὐαγ.Προπ.392 Α τὴν δυσ-
 μορφίαν ἐσθῆτι καὶ χρυσοῦ .. ἐπισκιάζουσα, - ἡ
 ἐχγερσίαν ἐσπέφερε δυσμορφίαν· || 2) νεώτ. εἰδ.
 ἱατρ. ἡ ἄσα παραλλαγῆ τῶν ἀνθρώπινοσ σώμα-
 τωσ ἀπὸ τῆσ φυσιολογικῆσ μορφέσ αὐτοῦ.

δύσμορφος-ον κ. νεώτ. δυσειδήσ ἀσχημοσ, ἐπὶ
 προσ. κ. πρῆμ. : Εὐρ.Αἰ.1204 ὡσ ἐσθῆτι δυσμορ-
 φῶ πρέπει, Λυκόφωρ.692 πηλικῶν γένωσ δύσμορ-
 φον, Πλούτ.Ληδ.670 Α δύσμορφα μένοι τῶνδον
 εἰσδεῖν, ἔξενε· || 2) νεώτ. ἐωλό. τὸ ἀρο. δύσ-
 μορφωσ ὡσ οὐσ. γένωσ μαργεῖδων ἀκαληφῶν.

δυσμορφοφιλία (ἡ) νεώτ. ἡσπορῶσ φῶδοσ πα-
 σχόντων τινῶν μῆλοσ κατασῶσιν δύσμορφοι.

δυσμῶρως ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δύσμορ-
 φον, μὲ δυσμορφίαν, μὲ ἀσχημία.

δυσμῶρως ἔπιρρ. μετὰ ἡ ἐκ κακῆσ τύχησ : Αλφ.
 *Ἐπὶ.834 αἰματογατεῖσ νεκροῦσ κλοῦσα δύσμορ-
 ρωσ θανόντασ (καὶ δύσμορφοῦσ).

δύσμορος-ον μτγν. οὐχὶ μοιχικόσ, ἀμωσοσ
 || ὁ μωπτόσ εἰς τὰς μοιάσ, ὁ ἀποροφθεῖσ ἀπὸ
 τῶν μοῦσων : ὈνείατοσΑΠ.9,216 ἀλόωσ δύσμοροσ.

δυσμῶχλευτος-ον μτγν. κ. μον. ὁ δυσκόλωσ κ.
 καὶ μοχλοῦ ἐκποτιζόμενοσ : Ἄετ.3,34, Σιμ.ἐν
 Κατ.236,27· || 2) μτφ. ἐπὶ ποθῶν, ὁ δυσκόλωσ ἐκ-
 ριζούμενοσ : Νικηφ.ἔπιρρ.845 δύσμῶχλευτοσ ἔξρι.

δύσμοκρος (οἶ) νεώτ. ἱατρ. ὀνομασία ὄργῶνοσ
 τοῦ σώματοσ, οὐτινοσ ἡ περὶ τὴν ἐνεκέρωσιν λει-
 τουργία εἶναι διαταραγαμένη.

δυσμῶφῆς-οῦς-έ(ν) μτγν. ὁ λῆαν νεφελάωδῆσ, πο-
 λυνεφέλοσ κατασυνεφερομένοσ· || 2) μτφ. ἀσα-
 φῆσ, ἀκοιτηνῶσ : Διογ.Λ.9,59 δυσμῶφῆ τῶδε λέξει.

δυσμωκτικός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλωσ κωλύ-
 μένοσ δυσκολονηκτοσ : Πλούτ.Συγκ.Πελ.Μαροκῆ.2

2 δόξειεν δ' ἂν Ἰωσῶ τῶν δυσμωκτικῶ πρὸσ τὸ δῆπτο-
 νον ὄνδ πλῆθοσ τῶν καρποθωμένων ἐπισυροῦ-
 σθα, Διων.Κ.43,28 δυσμωκτικὸν αὐτῶν εἶναι νομίζω.

δύσμοπος-ον ὁ δυσκόλωσ αὐτῶν πλοῦσων ἐξαι-
 ρόμενοσ, δυσεξέλιπτοσ : Σοφ.Τροχ.683 ἄλλ' ἐσ-
 ζῶμην χαλκῆσ ὄπωσ δύσμοποτον ἐκ δέλοτο γρῆφι.

δύσμοπος-ον μτγν. ἡσπορῶσ κακῶσιοιζόμε-
 νοσ : Νών.Δ.2,685 ταῦρο δύσμοπον ἀμεινόντα· || 2)
 ψυχροσ, παγετώδῆσ : Νών.Δ.3,210 δύσμοπον
 ὄσορ, αὐτ.13,533 δύσμοπον ὄστω.

δυσμότης (-ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλωσ
 δύσμενοσ καὶ κατανοῆθῶσ, δυσκολονόητοσ : Δαρεῖ.
 π.Διογ.Λ.9,13 Λόγον περὶ φύσοσ δυσμότητῶν τε
 καὶ δυσεξέλητον, ΚΑ Πέτρ.2,316 δυσμότητῶν τε ἂ
 οἱ ἀμαθεῖσ .. στρεβλοῦσιν, Πρόδρο.2,25 τῶν ἄν-
 ἔχοντων ἀκριβῆσ δυσμότητον τὴν λίσιν· || 2) ἐνεργ.
 ὁ δυσκόλωσ νοῶν : Βέττ.Βόλ.345,26.

δυσμότης μτγν. κατὰ τρόπον δύσμότητον, δύ-
 σληπτοσ : Ἄδαμ.1,49 C.

δυσνοαία (ἡ) δυσμενία, ἐχθρικῆ διαθέσισ : Ἡσ.
 « κακοβουλία » : Σοφ.Ἡ.654 δύσνοια μὲ προσε-
 στήν ἡ λύπη μικρῶ, Πλάτ.Θεατ.151 D δυσνοαία ποι-
 οῦτον οὐδὲν ποιῶ, Πλούτ.Διηγ.3 μετῶν ἀπιστίας
 καὶ δυσνοιάσ, Φιλὸν.Παρρ.29 O.

δυσνοαικός-ῆ-όν μτγν. δυσμενῆσ, κακόβουλοσ :
 Θεόδ.Μετοχ.Σύμ.603 πᾶν ἐχλωδῶσ καὶ δυσνοαϊκῶν.

δυσνοαικός ἔπιρρ. μον. δυσμενῶσ, κακοβού-
 λωσ : Θεόδ.Μετοχ.Σύμ.419.

δυσνομία (ἡ), ἰων. -ῆ κακῆ κατῶστασισ καὶ
 ἐφαρμογῆ τῶν νόμων, ἀνομία : Σόλ.4,32 ὡσ κακῶ
 πλείστα πῶλε δύσνομια παρῆξ· || ὡσ προση-
 ονοησίσ : Ἡσίοδ.Ο.230 αὐτῶρ Ἐρισ στοιχε-
 ρῆ τέκε .. Ἀμφιλογίασ τε, Δυσνομίῃ Ἄττη τε.

δύσνομος-ον μτγν. παρόνομοσ, ἀνομιοσ : Νικόδ.
 ΑΠ.6,36 λέξιφανα δειπνον δύσνομα (τὰ Θεατοῦσ).

δυσνομοίμα νεώτ. διὰ κακῶν νόμων κυβερνά-
 μωσ || γέν. κακῶσ κυβερνώμωσ.

δύσνοστος (οἶ) δυσκόλωσ ὄνδ συμφορῶν συνο-
 δευομένη ἐπιστροφῆ, κακῶσ ἐμπεδοσ : Εὐρ.Τρω.
 75 δύσνοσθηον νόστον αὐτοῖσ ἐμβεταῖεν θέλω
 (δυσρ. δῆσσηνον)· || 2) ὁ ἀρ' ὄνδ δὲν δύνῃται νά
 ἐπιστρέφῆ τισ : Παρ.Ἀνθ.4,54 δύσνοστος βόδοσ.

δυσνουδέκτης-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλωσ
 δεκτικῶσ νευθεσίασ, δυσπολοδιοδρωτοσ ἐν χρ. κ.
 μτφ. : Μέν.Γεωργ.78 δύσνουδέκτησ ἠθρῶν (νεναία),
 Θεοφῶλ.Στ.2,208 D πλῆθοσ δύσνουδέκτησ.

δύσνοστος-οιν, ὄσιν, -οοσ-οον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ
 ἐχθρικῶσ διακείμενοσ πρὸσ τισ, δυσμενῆσ : Σοφ.
 Ἄντ.212 τῶν τῆδε δύσνοστον καὶ τὸν ἐμὲν ἠπάλε,

Πλάτ.Θεατ.151 D οἱ οὐκ εἰσὶν δέδοσ δύσνοστωσ ἀνθρώποσ,
 Ξεν.Ἐλλ.2,1,2 δύσνοσ πρὸσ τὰ πράγματα· || ὄμ. ἀπὸλ. : Εὐρ.Π.350 δύσνοστον μὲ ἠλφῶσ, ὄμ-

τινές ποθ' ἤκετε, Πλούτ.'Ηθ.176 Β ως δάσανον και πολέμων ἐκ προαιρέσεως || ὄμ. ἐπὶ καταστάσεως: Εὐστ.Ποκ.272,70 δάσανον ὄνομασιν 2] νεώτ. ὁ δυσωδός νεόν. ὁ δασεὶν ἔχων τὴν ἀντίληψιν.

δυσωδία-ἔω μτγν. δυσωδία δίκαιμα πρὸς τινά, ἐξήρεδοναι: ΠΑ Μασκ 3,3,24 πεπεσμένοι, ταύτους κατὰ πάντα δυσωδίην ἤμιν τρόπον, Πλούτ.Κικ.38 λέγεις αὐτοὺς δυσωδίην Κασίαν.

δυσωδύμετος-ον μτγν. ὁ πρὸς γάμῳ δυσάρετος, ἀπεχθής: Κριναγ.ΑΓ17,401 δυσωδύμετε χθών.

δυσωυμος-ον ἐπὶ γυναικός, ἡ διατυπῆς ἐν τῷ γάμῳ: Εὐρ.1126 νύμφαν δυσωυμον.

δύσως ἐπίρρ. μτγν. δυσμενώς: Πολυδ.2,230.

δύσθενος-ον μτγν. ἀφίλξενος: Πολυδ.9,22.

δυσήχαντος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ζητανόμενος: Θεόφρ.Φ Αἰτ.1,4,3, Πλούτ.'Ηθ.627 Π.

δυσζύμβλητος-ον ἀπ. κ. μτγν. μαν. δυσζύμβλη ὁ δυσκόλως συμβαλλόμενος, συναρμολογούμενος, συναρμολογούμενος τοῖς ὄλοις: Δίων Κ 56,29 τέρατα δυσζύμβλητα || δδ. σενεκ. ὁ δυσζήτητος: Μόξ. Πλαν.'Οβιδ.Μετ.7,759 τὰ τῶν παλαιῶν ἐπη δυσζύμβλητα ὄντα.

δυσζύμβολος-ον ἀπ. (ζυμβάλλω) κ. μτγν. δυσζύμβολος ὁ δυσκόλως συνόμενος νά ἐλθῃ εἰς συμβολήν ἢ τὴν συναλλαγὴν, εἰς σχέσηει: Πλάτ.Πολ. 486 Β ὁ κόσμος και μὴ φιλοχρημάτος, ἐσθ' ὄνη ἂν δυσζύμβολος ἢ ἀδικος γένητο, Ξεν.'Απομν 2,6,3 δυσζύμβολος ἐστί, και λαμβάνων μὲν ἡδεται, ἀποδιδόνα δὲ μὴ βούλεται || ὁ δυσκόλως συνόμενος νά ἐλθῃ εἰς κοινωνίαν, δυσκοκωνήτος: Πλούτ.Φακ.5 δυσζύμβολος ἐφαίνεται και ασυβριμικός || κ. ἐπὶ ζώων: 'Αρτεμίδ.4,56 τὰ βίαια και τραχέα και ασυβριμτα και δυσζύμβολα (ζῶα) | ὁ γὰρ δυσζύμβλητα, διόρθ. δυσζυμβόλευται; 2] δυσζήτητος, δυσανατάλητος: Πολυδ.5,150 «δυσζύμβολα, δυσείκαστα».

δυσζήτητος-ον ἀπ. μτγν. δυσζήτη- δυσζήτητος: Εὐρ.Φοιν.1506 δυσζήτητον ἐνεχέτος μέλος ἔργω Σπγγός, Ξεν.'Απομν.4,7,3 μέχρι τῶν δυσζήτητων διαγγραμμάτων, Ίσμελ.Β Πορφ.35,252.

δυσζήτητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως συντεθειμένος, δύσκαλος τὴν σύνθεσιν: Πλούτ.'Ηθ.975 Ρ.

δύσσογος-ον μτγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδης, βαρῆς 2] δδ. μτφ. ὁ φορτικός, ὁ ὄγκηρός Πλούτ.Αἰ.12 δύσσογος πλοῦτος.

δυσόδευτος-ον μτγν. ὁ ἐπ' αὐτῷ μετὰ δυσκόλιας δύναται νά ὀδεύσῃ τις, δασάτος: Ἄνν.Συρ.21 δυσόδευτον και ἀπόκρημον | ὄρος.]

δυσόδω μτγν. δυσκόλως βαδίζω. Πλούτ.Πύρρ 32 τοὺς τῶν Ἰππῶν δυσόδωτας ἐν τοῖς ὀχετοῖς || κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ δυσκολίας τῆς ἀνοητοῆς ὡς κ. ἐπὶ τοκετοῦ: Φιλ.2,563,ῶρ.2,59 2] μτφ ἐπὶ δυσχερεῶν τῆς ζωῆς, κακῶς βιώνω, κακοστρατίω, τὰ πηγαῖα κακὰ: Ἄρρ.'Επικτ.3,19,3 ἐσθ' ὄνταν δυσόδωμεν, αὐτοὺς ἀπείσασθαί.

δυσόδω (ἢ) μτγν. κακὴ κατάσταση τῆς ὀδοῦ, κακοδρομία: Σουῖδ. «κακὴ ὀδός»: Ἄνν.Συρ.21, Πτολ.Τετραδ.197 2] μτφ. γεν. δυσκολία: Πλούτ.'Ηθ.448 Α δυσόδιαν τῷ λόγῳ παρέχειν, Φιλ 2,67 μόνος δ' ἤμιν ἄδατος ἐρημία και δυσόδις, Δημήτρ.Λικ.102,50 Ρ δυσόδις ἐντραχάζειν δοκεῖ.

δυσόδω (ἢ) ἡ δυσσομία βλλ.

δυσόδωρος-ον δύσσομος βλλ.

δυσοδοιναίκαλος-ον ἐπὶ πετρώδους ὀδοῦ, δύσθεος ἐνεκα τῶν βράχων,κ.μτφ.: Αἰσχ.Εὐμ.387 λάχη θεῶν., δυσοδοιναίκατα θερμοκωνοσιν και δυσομμάτος ὄνομα |σχολ. «δυσπαράδοστα και τραχέα ζῶσι και τοῖς θνήσκουσιν».

δυσόδοτος-ον δύσδοτος: Οἰουκ.1,107 δασδόξ τε γὰρ ἡ Γεράνεια, Πολυδ.3,96 δασδόξ ὀδός || ὡς ὄδος, Σουῖδ. «δασδόξος και δασδόξ» ὀδός τραχέα, δυσχερὴ διάδοσιν ἔχουσα.».

δυσοδόγος-ον μτγν. ὁ δυσβάτους ὀδοῦς ἀνοίγων: Ψ Χρυσόστ.7,32,34.

δυσοίξω λυσοῖμαι, στενωκωροῦμαι: Εὐρ Ρήσ.724 τὴ Λάσκων, δυσοίξων || φοβούμενος Ἦο. «οὐ δυσοίξων φοβείσθαι, ὑποπένηται»: Αἰσχ.'Αγ.1316 ὄ τοι δυσοίξω θέμων ὡς ὄνος φόβῳ |σχολ. «οὐ δυσχεραίνων ὡς ὄνος θέλων εἰς καλὴν εἰσελθεῖν και θηρὰ τινά φοβουμένην» || ὄμ. κ. τὸ μέσ.: Εὐρ.Ρήσ.805 μηδὲν δυσοίξω πολεμίους δάσαι τάδε |δ.γρ. μηδὲν δυσοίξ' οὐ' || ὄρρ. ἐδύσοιξαι Ἦο. «ἀνευθόνα».

δυσοίκτης-ον ὁ ἐν ᾧ δυσκόλως δύναται τις νά κατοικήσῃ, ἀκατοικήτος: Ἰνν.Αέρ.19,Ξεν.ΚΠ 8,6,21 τὰ θεῖα ὄδωρ, τὰ θεῖα ἀνυδρῖαν δυσοίκτητα, Πολυδ.10,21 δυσοίκτητος πόλις.

δυσοικονόμητος-ον κ. νεώτ. δύσπεπτος: Δίφιλ. Σιφ.π.'Αθην.2,70 Α φησὶν εἶναι πάντα τὰ λάχανα., δυσοικονόμητα, Ξενοκρ.73 2] κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ὑποκειμένος εἰς διεσθύνοντα: Ἄρτεμίδ. 2,58 || νεώτ. ὁ δυσκόλως συμβυθιζόμενος ταῖς περιστάσεσιν, ὁ ἀπαιτητικός.

δύσσοκος-ον σχόλ. ὁ ἐν οἴκῳ κακῷ βιών, ἐρμ. τῆς λ. ὄσικος βλλ.: Σχολ.Σοφ Φιλ.534.

δύσσοικτος-ον Ἦο. «δυσορθός».

δύσσοιμος-ον Ἦο. «δύσσοδος, ἐπὶ κακῷ ἡκουσα»: Αἰσχ.Χο.945 ὑπὸ δασὶν μισατόρην δύσσοιμοῦ τύχας.

δύσσοιως-ον μτγν. ὁ παράγων κακῆς ποιότητος οἶνον: Πολυδ.6,21.

δύσσοιστος-ον ὄν δυσκόλως δύναται τις νά ὑποφέρῃ, ἀνυπόφορος, ἀδόστατος: Ἦο. «δυσσοιμότητος»: Ἰνν.Γυν.2,181 δ- ὄρρη, Αἰσχ.Προμ.690 δύσσοιστα πηματα, Σοφ ΟΚ 1688 βίον δύσσοιστον ἔξομεν τροφῶν, Στράβ.12,3,40 δ- ἄρρ.

δυσσοίστως ἐπίρρ. μτγν.: Πολυδ.3,130 «δυσσοίσις».

δυσσοισμῶς (ἰ) οἰκῶν ἀποισιος, κακοσημία, κακοσημαδίη Ἦο. ἐν λ. ἀπληξία.

δυσσοιστικός-ἢ-ὄν μαν. ὁ κακῷ προσιωκίζων, δυσσοιστικός: Σουῖδ. ἐς κόρακακ, ὡς τοῦ ζῶου .. δυσσοισματικὸς τοῖς ἀνθρώποις ὄντος.

δυσσοιστών-ον μτγν. κ. μαν. ὁ κακῷ προσιωκίζων, δυσσοιστικός βλ λ.: Φιλ.2,542,Ασκ.Εὐνδ. δύσσοιστών τὴ ἀποσιωκίαν και δασάτητον θέαμα, Δίων Κ 41,49 δυσσοιστώντων σφισι ἐς τὸ περαιοῦσθαι ἐς αὐτὴν ἔδοξεν.

δυσσοισίως (ἢ-ὄν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κακῷ προσιωκίζων, ποῦ ἔχει, δίνει, φέρνει κακὰ προσημύματα: ἐγεννήθη ὑπὸ δύσσοισίως περιστάσει, «δυσοισίην πρόσλεψη» 2] κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ κακῷ προσιωκίζόμενος, ἀπιστοδιδόξος.

δυσσοιστῶ-ἔω προσιωκίζομαι, προμαντεύω κακὰ: Φρόν.ΑΒ 35,2 «δυσσοιστῶν τὸ δυσφημῶν και ἀπισίως ἐπὶ τινὶ πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι».

δυσσοισνύς ἐπίρρ.νεώτ. κτ. τρόπον δυσσοιστων βλλ.

δυσσοικνός μτγν. λιανὴ νύμφος, ὀκνηρῶς: Μάρκ. Αἰρ.5,1 ὄρρω, ὄταν δυσσοικνὸς ἐξέστηρ, Ἠρωδ.Ἰστ.6,7,1 δυσσοικνως καταλείπονταν τέκνα.

δυσσόληρος-ον δυσώληρος βλλ.

δυσσόληρος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὀλισθαίνων, ποῦ δύσκαλον γλιστρά: Παῦλ.Αἰγν.3,76 δυσσόληρον τὸ ἐμδρον δια τῆς ἐρηπότητος γίνεται.

δύσσομαι μέλλ. τοῦ δύω βλλ.

δύσσομρος-ον ὁ κακῶν, πολὺν ὄμπερον ἔχων, δδ. θεαλλώδης, τρικυμώδης 2] μτφ. ραγδαίος: Σοφ.'Αντ.358 δύσσομρα φεύγειν βέλπ.

δυσσομίλητος-ον μτγν. ὁ μεθ' αὐτῷ δυσκόλως δύναται τις νά συναναστρεφῇ, ἀκωνήματος: Ἰεροκλ. 59Α σκαπὸς και δυσσομίλητος, Δίων Χρ.40,27 δυσσομίλητος παροικουσα πόλις ἐξήθρδ.

δυσσομίλια (ἢ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσσοίμου βλλ., τὸ ἀκωνήτων: Σάτυρ.Β.Εὐρ.ἀν.39γ5.

δυσσομίλος-ον ὁ μεθ' αὐτῷ δυσκόλως δύναται τις

νά ἔληθ εις συναστροφὴν, ἀκονώητος, ἀπρόσιτος· Δαμασκ. Φωτ. Β. 81, 347, 13 οὐκ ἦν τετυφωμένος, οὐτε δυσόηματος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσα· Γιλούτι, Δημητρ. 42 | ἐδυσόημον | τὸ δυσόημον αὐτοῦ καὶ δυσόηρον. 2) ὁ διὰ τῆς ἐπικουρίας φέρων κακόν· Αἰσχ. Αἰ. 746 δυσόημος· Ἐρινός.

δυσόηματος-ος ὁ κακὰ ὄμματα ἔχων, ὄδ. ὁ ὄμματος, τυφλός, συνεκδ. νεκρός· Αἰσχ. Εὐμ. 388 **δεικόμενοι** καὶ **δυσόηματος**.

δυσόημιος-ος ἄνομος, διάφορος· Ἡσ. «δυσόημιος, ἄνομος»· Στράττ. 75.

δυσόημος γλωσσα, ὁπίσιος (infatuus).

δυσόημος-ος ἄνιγν. ὁ πλήρης κακῶν ὀνείρων· Πλούτ. Ἠθ. 15 Β **δυσόημοι** δ' ἄνιγνοι ἐπιπέτ' 2) ὁ φέρων κακὰ ὄνειρα· Πλούτ. Ἠθ. 734 Ρ ἔστι τῶν βρωμάτων ἕνα **δυσόημοι** καὶ **ταρακτικὰ**.

δυσόηλοντα Ἡσ. «δυσόηλοντα, κακῶς ἔχοντα».

δυσόηον Ἡσ. «δυσόημον».

δυσόητος-ος | ὄφοροι | ὁ δυσκόλως ὀρήμενος, γινόμενος ἀντιλήπτος· Γαλ. Ψυχ. Παθ. 2· 3 || τὸ οὐδ. τὸ **δυσόητον** ὡς οὐσα. σκελετικῆς, σκελετικῆ· Πολυδ. 18, 21, 2 **ἐλαθον** διὰ τὸ **δυσόητον** τῆς **ἡμέρας**· 2) ὁ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ λάμφιν δυσκόλως προδεδωμένος, ἀπεικόμενος, ὁ ἐκθαμβωτικός· Πολυδ. 1, 117 **δυσόητος** ἄστραψή.

δυσόησις | ἡ | ἄνιγν. ἀπαρσιότης τῆς ὀράσεως· Ροῦφ. η. Ὀρεβ. 7, 26, 15 (πληθ.).

δυσόηρατος-ος κ. νεώτ., ὁ δυσκόλως ὀρατός, ἀντιλήπτος· Σεν. Κ. Π. 1, 6, 40 **δίκτυα** **δυσόηρατα** ἐνεπετώνων, Φιλ. 1, 570 2) τὸ οὐδ. **δυσόηρατον** ὡς οὐσα. μέρος ἀθέατον· Σεν. Ἰπποχρ. 4, 18 (οἱ λυκοί) τὰ ἐν τοῖς **δυσόηρατος** κλέπτουσι· 2) ὁ δυσκόλως βεβαί τις, ἀνεπίε· Ἐκφαντ. η. Στόβ. 4, 7, 64 δι' ὑπερβολὰν λαμπρότητας **δυσόηρατος**· 3) κατ' ἐπέκτ. ἀπαίσιας τὴν θέαν, ἀποκρουστικός, φοβητός· Ἄνπ. Ἰσπ. 97 **δυσόηρατος** τε καὶ ἀλλοκότος ἡμίανον ὀφθηναιολογίας τὰ μέν σώματα ἦν ἀκάθαρτα· 4) συνεκδ. Ἡσ. «δυσόηρατον ἀσθεθί, ἀπηνή».

δυσόηρησις | ἡ | παραφορ. ὀξύθυμία· Ἰππ. Χυμ. 9.

δυσόηρητος-ος κ. **δυσόηρος** βλ. ὀξύθυμος, εὐζέλιπτος· Ἀριστ. Φυσικὸν ὄν. 13, Πολυδ. 1, 39 **θεῶν** **δυσόηρητον** καὶ **βαρῦμητον** καὶ **δυσόηρητον**, Μάξ. Ἀστρ. 104 ὀπερφέλιον τε **δυσόηρητόν** τε **γυναικία**.

δυσόηρητος ἐπίρρ. ἄνιγν. με διάθεσιν ὀργίλην, κατὰ τρόπον ὀξύθυμου, με ὀξύθυμιαν· Διον. Ἄλ. Ρωμ. 6, 47 **δυσόηρητος** ταῖς τύχαις ὀμιλοῦντες.

δυσόηρησις | ἡ | ἄνιγν. ἑλλειψὶς ὀρέξεως, ἀνορεξία· Γαλ. 7, 128, 10 **δ**, Πηλ. 376 C.

δυσόηρος-ος κ. μόν. ὀξύθυμος, εὐζέλιπτος· Σουίδ. «ἀκρόχολος»· Σοφ. Πρ. 1118 **μη** τασούτων ὡς δάκνει θυμῷ **δυσόηρος**, Φιλ. 377 **καίπερ** οὐ **δυσόηρος** ἄν, Ἄνι. Κοιν. 9, 25 Α **δυσόηρος** καὶ **βαρῦμηνης** ἄν' || ἔσφ. Ἡσ. «κακοεργός».

δυσόηρητος-ος μόν. ὁ κακὰ, ἐπιβλαβὴ ὀρεγόμενος· Ἄνδρ. Κρήτ. 936 Α **δυσόηρητος** ὄρεξις.

δυσόηρησις | ἡ | ἄνιγν. ἑλλειψὶς ὀρέξεως, ἀνορεξία· Γαλ. 7, 128, 10 **δ**, Πηλ. 376 C.

δυσόηρητος-ος ἄνιγν. κ. μόν. ὁ δυσκόλως δεκτικός, περιφροσύνη· Ἀριστ. Μει. 378 Β, 24, Ἰω. Φιλ. 13, Δημ. 164, 14 τὸ ὑγρὸν **δυσόηρητον** μὴ αἰκίεθ' ὄφρα, **εὐδρίστητον** δὲ ἀλλοτρίων· 2) ὁ δυσκόλως δεκτικός ὄνειρος· Διον. Ἄλ. Ἄνι. 5 **δυσόηρητος** χαρακτὴρ, Ἄνακράστ. Σιν. Ὀδ. 53 Α.

δυσόηρητος-ος μόν. ὁ δῖον κακόν, φευδῆ ὄνειρον, φευδῆ ὄνειρος· ὁ ἐπίορκος· ΚΜαγασσ. Χρον. 9, 70.

δυσόηρηκῶ-ῶς ἴδιω κακόν, φευδῆ ὄνειρον, ἐπίορκῶ· Φρόν. ἐν ΒΒ 327 «**δυσόηρηκα**» τὸ κακῶς ὄνειρον χρῆσθαι, οἷον ἐπίορκησαι».

δυσόηρητος-ος ἄνιγν. ὁ ἐν φ' δυσκόλως γίνεται προσόηματι, ὁ ἀκατάλληλος γ', ἀράξου πλοῖα· Πολυδ. 1, 101 **δυσόηρητος** κίβητις.

δυσόηρος-ος ὁ ἔχων κακοῦς ὄνειρους, κακὰ ὄραξέβδωλα, μτ. ὄστ. ἡ ὀπάλ· Αἰσχ. Πέρσ. 448 **νήσοις**

τῆς ἔστι. · **δυσόηρος** ναυαῖον, Πλούτ. Φάθ. 6 **πρόξ** αἰγιάλων κυματόεια καὶ **δυσόηρον** || τὸ οὐδ. πηλθ. ὡς οὐσα. **δυσόηρα** μέρη πετρώδη καὶ ὄμβρατα, ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ πατήσῃ κανένας· Σεν. Κυν. 10, 7· 2) ἐνεργ. ὁ κρατὴν τὰ πλοῖα εἰς τὸν λημένα, ὁ ἐμποδίζων τὸν εἰσέλθον ἡ ἐκπλέον· Αἰσχ. Ἄλ. 193 **νηοαὶ** δ' ἀπὸ Στρωμόνος· **δυσόηροι**.

δυσόηρης-ηρος | ἡ | ὁ φέρων κακὸν οἰῶνόν, ὁ κακὰ προηγῶν, δυσοἰκώστος· Αἰσχ. Ἐπι. 838 **δυσόηρης** ἔμναυλία **δορός**, Εὐρ. Ἰππ. 59 **δυσόηρης** ἔπτα **ἰσάει**· 2) ὁ ὑπὸ κακοῦς οἰῶνους γινόμενος· Πλούτ. Μάρκ. Α **δυσόηρητας** **γεγονέναι** τὰς τῶν ὑπἄνω ἀναγορεύσεις.

δυσόηρηταιος-ος ὁ λίαν σκελετικός, κατὰ μπουρξέυρ, Φοιν. 325 **δυσόηρηται** τρύχη, ἀμείβομαι.

δυσόηρητικός-ή ὄν. σχόλ. ὁ παρῶν δυσοσομίας, **δυσόηρητος** βλ. λς· Σχολ. Ὀππ. Ἄλ. 3, 434 «**δυσόηρος** **δυσόηρος**, **δυσόηρητικός**».

δυσόηρησις | ἡ | κ. νεώτ., ἰων. -ἡη, ἄνιγν. κ. -ὀμῖα (Ἐπιφάν. 1, 353 C) καὶ, **δυσόηρητος** ὀμῖα, ἀσχημ. μπουρξέυρ, βρωμά· Σοφ. Φιλ. 876 **δυσόηρησις** γένην, Λοικ. Τόξ. 29 τὸ οἰκίματ' ἡ **δυσόηρησις** καὶ τὸ πηγῶς, Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ. 817 **δυσόηρησις** τὸ ὄχετόν' || ἐν χρ. κ. μ. π. φ· Θεοδώρ. 3, 309 **δυσόηρησις** ἀφρικήν **ἐξήμεισε**, Φιλῆς Ψυχ. 1, 27.

δυσόηρος-ος κ. νεώτ., ἰων. -ὀμος, ὁ ἔχων κακὴν ὀμῖην, **δυσώδης**, ποῦ μυρίζετ' ἀσχημ. ποῦ βρωμά· Ἠθ. 3, 112 ἐν **δυσόηρηταῖς** (τόνῃ) γινόμενον **εὐδίστατον** ἐστὶ, Ἀριστ. Πρ. 908 Β, 29, Λυκόφρ. 849 **δυσόηδος** θηροῖν, -φυτὰ **δυσόηρα**· 2) ὁ δυσκόλως κοπιῶν τὴν ὀσφρησιν, τὴν διὰ τῆς ὀσφρησέως ἀσχημίας· Σεν. Κυν. 5, 3 ὁ **δυσόηρος**· ὀμῖα **ἀνογνέει** τὴν γῆν **ποιοῦσι** **δυσόηρος**· 3) ποῦ, ὁ δυσκόλως διὰ τῆς ὀσφρησέως αἰσθητός· Πολυδ. 5, 12 «**δυσόημα** δὲ βῆνη καὶ εὐσομία τοῦ τοῦ διασχερῆς ἡ ἴδου ἀπονέοντα λέγουσι, ἀλλὰ τὰ εὐαίσθητα ἡ **δυσόηρησις** ἀνεύματα τῶν ἰγῶν»· 4) ἐνεργ. ὁ ἔχων κακὴν, ἀσθεθὴ ὀσφρησιν· Ἀριστ. Ἐνυπ. 459 Β, 22· 5) συνεκδ. τὸ οὐδ. **δυσόηρον** ὡς οὐσα, τὸ σκεδρόδον· Ψ Διοσκ. 3, 111.

δυσόηρητος-ος ἄνιγν. **δυσοπολιτικός** βλ. λς, ἐπὶ πηλῶν· Ἀλέξ. Τραλλ. 4, 1, Πολυδ. 4, 196.

δυσόηρητικός-ή ὄν. γλωσσα κ. νεώτ. ἰατρ. ὁ πάσχων ἐκ **δυσοσομίας** βλ. λς.

δυσοσομία | ἡ | κ. νεώτ., ἰων. -ἡη, **δυσκολία** κατὰ τὴν ὀσφρησιν, στραγγυροῖα· Ἰππ. Ἀφορ. 3, 31, ἀπ. 486, Πλούτ. Ἠθ. 733 C ἐν **δυσοσομίας** τῆς γινόμενος.

δυσοσομίας -εως | ἡ | ἄνιγν. κ. νεώτ. **δυσοσομία** βλ. λς· Ἀριστ. Βυθ. Ἐπιτ. 146, 5, Σουίδ. ἐν λς. **τέτανος**.

δυσοσομικός-ή ὄν. ἄνιγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν **δυσοσομίας**, ὁ τῆς **δυσοσομίας**· Κικ. Οἰκ. 7, 26 **πάθος** **δυσοσομικόν** ἢ **δυσοσομικόν**· 2) νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ **δυσοσομίας** δ', **δυσοσομικός**.

δυσοσομικός-ή ὄν. ὁ δὲ ἀπερίου ὀμῖου ἀνεύρου ἐπιπλοῦν· Σοφ. ΟΤ 1315 **οκτόνος** **δυσοσομικόν** (σχόλ. ὁ ὄρον μὴ ἔξω)· ἔσφ. 1.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. κ. **δυσοσομῶ** βλ. λς, **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας** βλ. λς, **δυσοσομῶ** ἀπὸ **δυσοσομίας** καὶ **δυσοσομῶ**· Ἰππ. 3, 1.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. κ. **δυσοσομῶ** βλ. λς, **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας** βλ. λς, **δυσοσομῶ** ἀπὸ **δυσοσομίας** καὶ **δυσοσομῶ**· Ἰππ. 3, 1.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

δυσοσομῶ-ῶς ἄνιγν. **πάσχω** ἐκ **δυσοσομίας**· Διοσκ. ἀπ. 141, Διοσκ. 1, 6, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 4.

θεία ταύη 2) Ικονότης ἀνπατάσεως εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις, ἀνάγη, γερωνύη: Πλούτ. Δημήτρ.21 **δυσπαθείαι** δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἐπιδεικνυμένους ἐκέλευεν ἀφείναι καταπελτικῶν βέλους κ. κτ. πληρ.: αὐτ. ἸΗ.666 β τὰ μὲν γὰρ ἔτην ἰσχυρὰ **δυσπαθείαις** ἡ φύσις ἀνέγκται 3) ἀνοσιβήσια, ἀπάθεια: Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρωβλ.1,39 μέγα πέψκειν ὄπιον πρὸς **δυσπαθείαις** ἡ συνήθεια.

δυσπαθής-ος-ές μνη. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀσθανόμενος, εὐπαθής, εὐαίσθητος: Πλούτ. ἸΗ.102C οὐτ' οὐν ἀπαθείς. ἀείρει γίνεσθαι τοὺς εὐφρονοῦντας οὐτε **δυσπαθείας** 2) ὁ δυσκόλως προσβαλλόμενος, ἀφιστάμενος ἐπιδράσει, ὁ μὴ εὐπρόσθετος: Πλούτ. ἸΗ.651 C τὸ ὄριον ὑπὸ τοῦ ὀμοίου **δυσπαθέστερον** ἐστὶ 3) ἀπαθ. ἀπαθής: Πλούτ. ἸΗ.454 C λουί. Ἀνάχ.24 **δυσπαθέστερα** γὰρ . . . τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονόμενα.

δυσπαθῶ-ῶ μνη. πάσχα δευτικῶς, ὑποφῶν βαριά: Μάσχ.4,84 οὐδὲν γὰρ νεκροῦν ὑπὲρ τέκνον γοασάθαι μητέρι **δυσπαθέοντος** 3) ἐπὶ ἀσθενείας: Νικ.Θηρ.381 ἡ δ' ἀμφισθαινα) ἀνίπαι βινῶ **δυσπαθέοντος** 4) ἐπίρκασιον εἰς κακὴν κατάστασιν: Πολυδ.29,74 θεωροῦν . . . **δυσπαθόντα** καὶ συγκλιόμενον τὸν Περσάδ 2) βαρῆως φέρω, δυσκόλως ὑποφέρω, ἀγανακτῶ (ἐπὶ τῆν, πρὸς τῆν, ἐν τῆν): Πλούτ. Περ.33 τοὺς . . . **δυσπαθούντας** πρὸς τὰ γινόμενα.

δυσπαθῶς ἐπιρρ. μνη. ἀποθῶς: Φιλῆς.1,74,100. **δυσπαθαίλαος-ον** τραχὺς καὶ ἀπόκρημος ἦσα. εὐσπαθαίλον δὴσθαι, σκολιόν, δυσανάθαινον: Ἀρχιλ.115 βήσας ὄρειαν **δυσπαθαίλαο**, Βακχ.5,26 **δυσπαθαίλα** κύματα, Νικ.Θηρ.145 **δυσπαθαίλαος** Ὀθρυς 3) δασύς, ἀδρός: Ὀμπ. Ἀλ.2,369 τοίη μιν λαχὴν **δυσπαθαίλαος** ἀμφιθέσκειν.

δυσπαθῆς-ος [ἰ] σχόλ. ἀδύατος τέκνον, κακορῆζικο παιδί: Σχόλ.Σοφ.OT 1243 παῖδας **δυσπαθῆς** 4) σχόλ. «δύσπεκτον παιδοῦργον» ἢ.

δυσπαθαίσιος-ον ὁ δυσκόλως ἐν τῇ πύλῃ καταβαλλόμενος κ. γεν. ἀκατονήκτης: Ἐπιθ.254, Ἀλφ. Χα.692 **δυσπαθαίσιος** τῶνδε δωματίων ἀρά, Εὐρ. Ἰκ.1108 **δυσπαθαίσιον** γήρας, Θεοδόσ.Διάκ. Ἀκρ. 4,131 **δυσπαθαίσιος** φρονίσις 2) ὁ μὴ ἠκμητέμενος εἰς τὴν πύλην: Φιλότηδ.Τιμ.40.

δυσπαθαίσιος-ον [αὐθόλ] κ. μνη. ὁ πρὸς ἄν δυσκόλως δύναται πὰ πάλαισι τῆν δδ. δυσνήκτης, δυσκατάθλιτος: Ἀλφ.Εὐμ.846 **δυσπαθαίσιος** . . . ὁδοί 2) ἀδέξιος: Ἰτέτ.Σ.Σοῦδ.ἐν.λ.Λυκοφῶν ἀνδρὶ **δυσπαθαίσι** πρὸς τὴν τέχνην 3) ἦσα. «δυσπάλαμον» θυοχερῶν, κακότερον».

δυσπαθαίσιος ἐπιρρ. ἀνευ ἐπικουρίας, ἀρωγῆς, βοηθείας: Ἐπιρρ. Ἰκ.867 **δυσπαθαίσιος** ὄλοιο.

δυσπαθαίσιος-ές δυσπαθαίσιος βλλ.: Σοῦδ. «δυσπαθαίσιος» θυοχερῶν, δυσκατάγαστος»: Ἀλφ.Εὐμ.559 **καίεθ** δ' ἀκούοντας οὐδὲν ἐν μέσῃ **δυσπαθαίσιος** 2) μετ' ἀπαρρ. δύσκολος: Πινδ.Ο.8,25 ὄρθθ διακρίνει φρενὶ μὴ παρὰ καρδόν, **δυσπαθαίσιος** 3) ἀκαμτος, ἀσληρὸς: Νικητ. Ἀρμ.3 4) ἐπιδοθής: Ἀπολλ.Ρ.4,52 **δυσπαθαίσιος** βίρας χθονός.

δυσπαθαίσιος-ον ἦσα, «δυσπαράχως, δυσκίνητος» πρδλ. δυσπέμφελο.

δυσπαθαίσιος-ον σχόλ. ἐριμ. τοῦ δυσσοπαθαίσιος βλλ.: Σχόλ. Ἀλφ.Εὐμ.387.

δυσπαθαίσιος-ον μνη. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἄν δύσκολον πὰ παραλήθθ ὄλλος τῆν, ἀσύγκριτος: Πλούτ. Ἀντ.27 αὐτὸ μὲν καθ' αὐτὸ τὸ κάλλος αὐτῆς οὐ πάνυ **δυσπαθαίσιον**.

δυσπαθαίσιος-ον ὁ πρὸς ἄν δυσκόλως δύναται πὰ παράσχῃ τῆσθαι: Πολυδ.5,22,7 ἀπειλεῖτο παρ' αὐτῆν τὴν παρῶρειαν ὑπὸ τοῦς λόφους τὴν δυνάμιν ὄντοια **δυσπαθαίσιος**.

δυσπαθαίσιος-ον ὁ δυσκόλως πεθόμενος: Ἀλφ. Ἰκ.108 **δυσπαθαίσιος** φρενί.

δυσπαράγγελτος-ον μνη. ὁ δυσκόλως ἀπαγγέλλομενος εἰς κανόνας, εἰς παράγγελλοι: Πολυδ.1,225,7 ἔστι μὲν οὐν ὁ καιρὸς ἐν πάσι **δυσπαράγγελλος**.

δυσπαράγραφος-ον μνη. ὁ δυσκόλως προσδιοριζόμενος: Πολυδ.16,110 ἐν ναυτὶ **δυσπαράγραφος** ἐστιν ἡ παύσις, οὐ μὴ ἀπαράγραφος γε' 2) ἀναρ. πρὸς τὸν βίον, ὁ δυσκόλως θερματιζόμενος: Φιλῆδ.ἐν Ἡρακλ.1251,16.

δυσπαράγωγος-ον μνη. ὁ δυσκόλως τὴν κρίσιν παρασυρόμενος, παραπλανώμενος, ἐξαπατῶμενος: Πολυδ.8,10 καὶ ἐπανύον μὲν ἄν διαστῆθν εἰσις **δυσπαράγωγος**, **δυσπαράτρεπος**.

δυσπαράδεκτος-ον μνη. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως παραδεχόμενος τῆν, δάσπιστος: Κλήμ. Ἀλ.1,764 Α **δυσπαθία** εἰς τὴν πίστιν **δυσπαράδεκτος** 2) κ. νεώτ. παθ. ὁ δυσκόλως παραδεκτός: Κύριλλ. Ἀλ.1α.6,603 **δυσπαράδεκτος** πως εἰς πλίστιν τὰ τῶν βασιμῶν ὑπερρεθῆ, Οἰκοί Θεοτ.2 **δυσπαράδεκτόν** μοι τῆ ψυχῆ φαίνεται, Ἰω.Χρυσ.2,360. -δυσπα-δρσι.

δυσπαράδεκτος μνη. δυσκόλως δύναται πὰ παραδεχῶ τῆν, δυσπαθῶ, ἀμφιβάλλω: Ὁριγ.4,165 Α. **δυσπαράδεκτος** ἐπιρρ. μνη. ἐν σῦνθεσ. μοι. τοῦ ἔχω **δυσπαράδεκτος** βλλ.: Πολυδ.12,4,7 **θαυμάζειν** καὶ **δυσπαράδεκτως** ἔχειν, Ὁριγ.2,69Α 3) ὄμ. μοι. τοῦ δίκαιεμα: Βασίλ.Μ.1,1006 C τοῖς **δυσπαράδεκτως** περὶ τὴν θείαν οικονομίαν διακειμένοις.

δυσπαράθεκτος-ον ὁ δυσκόλως πρᾶττόμενος, καρπτόμενος: Ἀλφ. Ἰκ.386 μένει τοῖς Ζηνοῦ Ἰκτινοῦ **δυσπαράθεκτος** παθόντος οἰκτιροῦ.

δυσπαράθεις-ον ὁ δυσκόλως διὰ παρακλήσεων συγκινώμενος, ἀδυσόπιστος: Ἀλφ. Προμ.34 Διὸς γὰρ **δυσπαράθεις** φέρεις, Πολυδ.30,31,13 **δυσπαράθεις** ἔχειν τὴν ὄργην, Πλούτ. Κάτ. Νεώτ.1 **πρὸς ὄργην** οὐ ταχῶς. . . ὄργισθεὶς δὲ **δυσπαράθεις** 2) ὁ ἄν ὁ εἰς ἄν δυσκόλως δύναται τῆν πὰ ἀρηθθ: Πλούτ. ἸΗ.531 D.

δυσπαράκλιτος-ον μνη. κ. μνη. ἀδυσόπιστος, **δυσπαράκλιτος** βλλ.: Σχόλ.Σοφ.OT 334, Νικ.Εὐγ. 3,232 ἀποστρέφῃ σου **δυσπαράκλιτος** τάχα πέτραν αὐτὴν συγκινήσει 3) τὸ αὐτὸ τὸ **δυσπαράκλιτος** ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ **δυσπαράκλιτος**: Ἰώσ.Α.16,54 τὸ . . . **δυσπαράκλιτος** τοῦ τρόπου 1) δ.μ. **δυσπαράθεις** ἠθ. κ. μνη.

δυσπαράκολλητος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως παρακαλοῦσθόμενος, ἀδ. δυσνόητος: Μέν.490 **δυσπαράκολλητος** ἐν τῇ πράμῃ ἐπὶ τύχη, Κορν. Φῶσ.Θ.7, Ἀρρ. Ἐπικτ.2,12,10, **δυσπαράκολλητος** διδασκαλία 2) ἐνεργ. ὁ βραδέος τῆν τὴν παρακολληθῶν, εἰς τὴν κατανόησιν τῆν, ὁ δυσκόλως κατανόη: Μάρκ. Αὐρ.5,5 **βραδέουτος** καὶ **δυσπαράκολληθῶν** τῆν, ἰδμδλ.Βι. Πιστ.156 **δυσκίνητος** ἐπὶ τῆν καὶ **δυσπαράκολληθῶν** εὐρίσκειται.

δυσπαράκομιτος-ον μνη. ὁ δυσκόλως ὑποκειμενος εἰς μετακόμιον: Πλούτ. Δημ.19 **μεταβίαι** καὶ **βαρῆπτι** σώματος μάλλον. . . ἐπὶ τὰς γατρείας γενόμενος **δυσπαράκομιτος** 3) κατ' ἐπέκτ. ἀναρ. πρὸς πλοῦν, **δυσχερῆς**: **δυσπαράκομιτος** πλοῦς (δύσκολο ταξίδι): Πολυδ.3,61,2.

δυσπαράμυθος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καθησυχῶν: Πινδ. Τιμ.69 D θυμὸν **δυσπαράμυθον**, Πλούτ. Μάρκ.45 **δυσπαράμυθος** ἐκ φιλοφιλίας καὶ ζηλοτυπίας ἔρωσ 2) κ. νεώτ. οὐ δύσκολος ἡ παρηγορία: Ἰώσ.Α.1,29,2 **δυσπαράμυθος** συμφοραί, Πολυδ.3,101 **δυσπαράμυθος** πόθος.

δυσπαράμυθος-ον ὁ δυσκόλως μεταπειθόμενος: Ἀριστλ. Φυσιογ.809 α,35 [πθθ].

δυσπαράμυθος-ον μνη. ἐπὶ παραλίαι, ὁ δύσκολος, ἐπικίνδυνος πρὸς παράλλου βλλ.: Στράβ. 16,4,18 **τραχεῖα** καὶ **δυσπαράμυθος** παραλία.

δυσπαράλλλος-ον μνη. ὁ **δυσπαράλλλος** βλλ.: Διόδ.Σ.3,44 αἰγιαλὸς παρῆκη κρημνώδης καὶ **δυσπαράλλλος**.

Δυσπαρολιότης-ον μτγν. ὁν δυσκόλως δύναται νὰ ἀλλοιωσῆ, νὰ μετατρέψῃ ἢ νὰ παραποιήσῃ τῆς· Γαλ.14,52, Ἀμμών.74 ἀντὶ σφραγιδῶν ἐκράντο, ὅτι ἦν δυσπαρολιότης.

Δυσπαροστάτης ἑπίρρ.μτγν. ἀνακριθῶς, πλημμελῶς· Ὀριγ.4,500 D.

Δυσπαράτηρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως παρατηρούμενος, γινόμενος ἀντιλήπτος, ὁ ὄν δυσκόλως δύναται νὰ διακρίνῃ τῆ· Ἀντίφ.Καρ.Θασμ.126 δοῦσαι δ' ἀνεξέταστον τὶ ἔχειν καὶ δυσπαράτηρητον ἢ ἐκλογῆ, Πορφ. Ἀποκ.3,4 ὡς καὶ σφόδρα δυσπαράτηρητον τὴν παραλλογὴν εἶναι, Βασ.1,1058 Α τὸ γὰρ δυσπαράτηρητον τοῦ νόμου, -δυσπαράτηρητος ἀρχιτεκτονικὴ πλημμελεῖα -ἐλλειψίς.

Δυσπαράτρητος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως διασπειρόμενος διὰ δωροδοκίας· Πολυδ 8,10.

Δυσπαρευμία ἡ νεώτ. λατρ. κατὰ τὴν συνουσίαν δυσχερεια ἢ ἄλλως τῆς γυναικός.

Δυσπαρευνος-ον ὁ πρὸς δυστυχίαν εἰς τὴν κλήτην τοῦ γάμου συνδέσσει· Σοφ.Τρ.791 τὸ δυσπαρευνον λέκτρον ἐνδοταύμενος.

Δυσπαρηγόρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως καθήσυχάζων, δυσπαρηγόρητος βλ. ἥ· ἢ ἐπὶ ἄλλοις, ὁ δυσκόλως παρηγόριμος· Ἡρόδ.Γατρ.η. Ἄει.9,2 δυσπαρηγόρητον ἄλγισμα, Ἰώσα.Α1,67,4 Ἄ) κ. νεώτ. δυσκόλως παρηγορούμενος, ἀπαρηγόρητος· Πλάτ.Ἠθ.74 B δυσανάκλητος αἰθεὶς ἐστὶ καὶ δυσπαρηγόρητος, Φάλ.Ἐπ.144,1 συμφορὰ δυσπαρηγόρητος καὶ βαρύτερα.

Δυσπαρηγόρητος ἑπίρρ.μτγν. ἐν συνεκφ. μ. τοῦ ἔχῃ δυσκόλως δύναται νὰ παρηγορηθῶ.

Δυσπαρηγόριος-ον ὁ δυσκόλως προνοούμενος· Αἰσχ.Εὐμ.384 σεμναὶ καὶ δυσπαρηγόριαι βροτοίς.

Δυσπαρθελκίος-ον δυσπαρθελκίος βλ.· Αἰσχ.Ικ.386 ἰδ.γρ. δυσπαρθελκίος.

Δυσπαρθένος-ον μτγν. δυστυχῆς παρθένος Χριστόδ.ΑΠ2,197 Πολυεξίτην δυσπαρθένη.

Δυσπαρικός-ιδος ἰδί. κ. μόν. προσγῆ. ὁ δυστυχῶν προξένος Πάρις Ἡσ. ἄδισπαρὶ δυσώμων, Πάρι ἐπὶ κοκῷ ὠνομασμένε· ἢ·ΚΓ39 ἄδισπαρ, εἶδος ἄριστος, γυναικομανές, ἡπεροπεύσθαι, Μολάδ.192,4.

Δυσπαρίτος-ον ὄν δυσκόλως δύναται τὶς νὰ παρελθῇ ἢ διαδῶ· Ξεν.Ἀν.4,125 δυσπαρίτον χωρίον.

Δυσπαρόδευτος-ον μον. ὄν δυσκόλως δύναται τὶς νὰ παρελθῇ, νὰ περάσῃ· Νικ.Χων.ἐν Φαβρ 8Ε 6,41 τὰ τῶν Σεπτηῶν δυσπαρόδευτα μελωδήματα.

Δυσπαρόδος-ον μτγν. ὁ εἰς τὸν δυσκόλως δύναται νὰ εἰσελθῇ τῆ· Ἀπολλδ.Ἰστ.η.Ἀθην.15,682 D συμπλεκόμενα περιβάλλου παρέχεται δυσπαρόδον ἀσφάλειαν.

Δυσπαροζώνω μτγν. μ. παθ. ὄφισταιμι ὀξείαν προσβολήν· Ἀλέξ.Γρολλ.Πυρ.2 τελευτῆς ἐκκόφαναυτες τοὺς πυρετούς, ὡς ἡμέκτι δυσπαροζώνθησαν.

Δυσπάτης-ος μτγν. ὁ ἐφ' οὗ δυσκόλως δύναται νὰ πατή τῆς, ὁ δυσκοιλοπάτης· Λουκ.Τραγ.οὐκ.227 ὀδὸν δυσπάτητον ὀξεία κέντροις λίθων.

Δυσπαυατός-ον μτγν. ὁ δυσκόλως καταπύσων ἢ καταπραίνόμενος· Τολ.2,206 ὀξυθίμου καὶ δύσπαυατος.

Δυσπαύστας ἑπίρρ.μτγν. ἐν συνεκφ. μ. τοῦ ἔχῃ δυσκόλως καταπύσων, καθησυχούσῳ· Εἰδσ.Ἐκκλ.Ἰστ. 5,123 ὑπὸ γὰρ ἀγρίου θηρὸς ἀγρία καὶ βάρβαρα φύλα παραγίνετᾶ δυσπαύστας εἶχε.

Δυσπειθεια ἡ μτγν. ἀπειθεῖα, ἀνυπακοή· Ἄνπ.Ἐμφ.148 ὠνειδίσει μὲν αὐτοὺς τῆν. δυσπειθειαν.

Δυσπειθής-ές κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως πειθόμενος· Πλάτ.Φαίδρ.271 D οἱ μὲν οὖν ἐδαιψίεις, οἱ δὲ . .

δυσπειθεῖς Ἄ) ἰσχυροῦντων, ἀπειθῆς, ἀνυπακούουσι· Ξεν.Ἀπομν.4,13 κύμας δυσπειθέτατα, Ζηνοδ.Παρομ.1,13 τῶν δυσπειθεῖς καὶ σκληρῶν ἢ ὄμ. μτγρ.· Πολυδ.1,112 δυσπειθεῖς τοῖς κυβερνήταις νῆες Ἄ) ὀσπίματος· Φιλῶδ.Θε.γ' 12.

Δυσπειθῶ-ῶ μτγν. κ. μόν. εἶμιο δυσπειθής, ὄν ὑποτάσσομαι· Πλάτ.Ἐιστ.Πιν.135,1.

Δυσπειθῶς ἑπίρρ.μτγν. ἐν συνεκφ. μ. τοῦ ἔχῃ δυσκόλως πειθώμαι, δυσπιστῶ· Πλάτ.Ἰδιῶδ.25 ὥστε καὶ τοὺς νόμους πρὸς τὰ τοιαῦτα δυσπειθῶς . . ἐχοντας . . θαυμάζειν τὸ θεῖον, Γρη.Νύστα.2,482 D ἢ ὄμ. μτγρ. τοῦ φέρω· Πλάτ.Λούκις δυσπειθῶς δὲ καὶ τραχέως φερόντων Ἄ) κτ. ἐπέκτ. δυσκόλως· Ἡρωδ.Βελοπ.75,9 δυσπειθῶς κόρημα.

Δυσπειρία ἡ μτγν. δυσκολία κατὰ τὴν διὰ τῆς πειρασθῆσαν· Ἰνπ.Χμ.11.

Δύσπειρος-ον ὁ δυσκόλως μεταπειθόμενος, ἰσχυροῦντων· Ἀριστ.Ἠθ.Νικ.1151 β, ὁ εἰσι δὲ τινες ἐμμενετικοὶ τῆ ὁδῶν . . οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ ἐμμετάπειστοι, Δίων Χρ.12,71 ὄμματα ἀόκητος δύσπειστότερος Ἄ) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ δύσπειστον ἢ Ἰδιότης τοῦ δύσπειστοῦ· Πλάτ.Κάτ.Νεώτ.1 Εἰσικε καὶ τὸ δύσπειστον ποιεῖν ἐργωδωτέραν τὴν μάθησιν Ἄ) ὁ μὴ ὑποκούων, ἀπειθής· Ξεν.Ἰππορχ.1,23 εἰκόσ δὲ μὴ δουλοῖσται εἰς αὐτοὺς.

Δυσπεισιτῶ-ῶ μον. δυσπιστῶ βλ.· Ἰτέτ.Χιλ.7,34 δύσπεισιτῶς . . καὶ τῆσθὸν τὸ ἀπρεπὲς νοήσαι.

Δυσπεισιτῶς ἑπίρρ.ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχῃ δυσπιστῶ, δυσκόλως πιστεύω, δὲν παραδέχομαι, δὲν πιστεύω· Ἰσοκρ.4,18 τὴν μὲν οὐκ ἡμετέραν πᾶν βῆσιν ἐπὶ ταύτᾳ προαγαγεῖν, Ἀκεδαιμονίῳ δὲ νῦν μὲν ἐπὶ δυσπεισιτῶς ἔχουσι.

Δυσπεισιτῶτος-ος ὁ δυσκόλως πηλοισζόμενος, ὁ ἀηλοισζάτος· Σοφ.ἀν.924 ὡς δυσπεισιτῶτον ἐστὶ φραθία κακῶν ἰδιότης. δυσπείσιτῶτος.

Δύσπειτος-ος ὁ δυσκόλως ἀποπειθόμενος, ποδὸς δύσκολα διώχεται· Αἰσχ.Ἀγ.1190 κίωμα ἐν δόμοις μένει, δύσπειτος ἔξω, συγγίνων Ἐριώνων.

Δυσπέμφελος-ον ἐπὶ τῆς θαλάσσης δὲν δυσκόλως πλέει τῆς, ὁ παραχώδης, τρικυμώδης Ἡσ. ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης ἢ δυσχερέστερος καὶ τραχέια καὶ παραχώδης, ἐπὶ δὲ τὸ κολυμβητῶ δύσπεμφοτος· ἢ·Π7748 εἰ καὶ καὶ δυσπέμφελος εἰς ἰσότροπος ἢ κ. γεν. ὡς ἐπὶ τῆς θαλάσσης· Ἡσιόδ.Θ440 οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐράδονται ἢ δυσπέμφελος ναυτιλίᾳ ἐπικίνδυνος πλοῦς· Ἡσιόδ.Ἐργ.618 εἰ δὲ εἰς ναυτιλίᾳ δυσπέμφελου ἡμερος αἰρετῆ Ἄ) μτγρ. χαλεπὸς, δύσκολος, δυσάρετος· Ἡρόδοτ.κλ.Ἀθην.5,222 Α φεύγει Ἀριστάρχειο ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης . . οἷσι μέμπην τὸ σπῆν καὶ τὸ σφῆν καὶ τὸ μῖν ἡδὲ τὸ νῖν' τοῦθ' ὄμνιν εἰς δυσπέμφελον Ἄ) ὄμ. μτγρ. ἐπὶ πρσσ., χαλεπὸς, δύστροπος, ἀγροικός, Ἡσιόδ.1084,39 κ χαλεπὸς, δυσάρετος, μεψίμορος· Ἡσιόδ.Ἐργ.722 μπεδὸς πολυεῖναι αὐαὶς δυσπέμφελος εἶναι Ἄ) ὄμ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων, τραχὺς, χαλεπὸς· Μόξιμ.Κατορχ.363 πρὸνέειν θυμὸν δυσπέμφελον Ἄ) δυσπέμφελος εὐνὴ δύστροπος σύζυγος· Μόξιμ.Κατορχ.88.

Δυσπένθερος-ον μτγν. ὁ εἰς κακὸν νεπεθρὸν ἀνήκων ἢ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος· Νόνν.Δ 3,309 παρωσαμένην δυσπένθερα θεσπὰ τοκίος.

Δυσπενθής-ές ὁ ἐπιφρῶν βαρῶ πένης, βαθεῖον θλίψιν· Πίνδ.Π1,18 τὸν . . ἐκ δόλου τροφοῦ ἀνελε δυσπενθέος Ἐπγρ. νυμφίδου θαλάμοιο λιπὸν δυσπενθέα κόσμον Ἄ) ὁ βαρῶς πενήθεις, πολὺδάστυος· Ὀμπ.Ἀλ.4,261.

Δυσπενθῶ-ῶ μτγν. βαρῶ, ἀγέμων πένης ὄν, ἔχω· Πλάτ.Ἠθ.106 Α ὁ δὲ παραμυθόμενος τῆν Δανάην δυσπενθῶσαν.

Δυσπενθῶτος-ος ὁ δυσκόλως ὀριζόμενος, ἐν χρ. κ. μτγρ.· Σχόλ.Σοφ.Α1,205 δυσπενθῶτον πάθος.

Δύσπειρος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως πεπνόμενος, δυσκοιλοχώνευτος· Ἀριστ.Ζ1 778,12, δύσπειρος 1,82 δύσπμων ἔχει ὁ ὄπὸς ἀπειροπρακτικῶν τῶν δυσπέντων . . τὰ θαλασσινὰ εἶναι δύσπειρα Ἄ) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀφορισίωιν· Πλάτ.Τιμ.83 Α ὄσον

μὲν οὖν ἂν παλαιότερον ἂν τῆς σαρκός ταχὶ, δὴσπεπτον γιγνόμενον 2) ὁ δυσκόλως ὠρμάζων, ἄωρος εἶδ. ἐπὶ φυμῶσι, αἰθμηῶν, ὁ δυσκόλως ἠναυδομένης: Δισκ.1,38 διαχειτὰ δάσπεπτα τῶν φυμῶν || ἐπὶ οὐδὲν, ὁ μὴ «εὐλαβῆς, ἀσυνέλεστος»: Νικ., Ἀλεξ. 297 δὴσπεπτον ἀπὲκ γόνων ἔχειε γὰρ [σῶλ. «ἀμετάδελτον ἐπι ἐν τῷ ὀμνῆν ἄντα ἐκβάλλει»].

δυσπεπτά-έω μτγ. μετὰ δυσκολίας πέπτα, κω-νεύω: Δισκ.5,6 κ. ποθ.: αὐτ.4,82.

δυσπεραιώτος-ον μτγ. ὁ δυσκόλως διαβα-τός: ΨΚαλλισθ.3,10 δυσπεραιώτος ποταμός.

δυσπεράτος-ον ὁ δυσκόλως διαβατός, δυσκο-λοπέρατος: Στράβ.4,6,6 τὰς ὑπερβολὰς τοῦ ἄ-ρους πρότερον ὄσας ὄλιγας καὶ δυσπεράτους || σὺγκρ. -ώτερος: αὐτ.15,126 || ἐν χρ. κ. μφ.: Ἑρμ.Μηδ.646 δυσπεράτων αἰῶνα.

δυσπεριγίνωτος-ον μτγ. ὁν δύσκολον εἶναι νὰ περιγράψῃ τις, νὰ περιστρέφῃ: Ἄρρ.Τακτ.1,68 αἱ γὰρ τετραγώνω τάξεις δυσπεριγίνωτοι εἰσιν.

δυσπεριγίρατος-ον μτγ. ὁ δυσκόλως ἀφαι-ρούμενος πέρει, ποῦ δύσκολα ξεφλουδίζεται, πιθ. γρ. ἐν Θεοφρ.Φ1,5,1 ἀντὶ δυσπερικάρτος.

δυσπεριγίνωτος-ον μτγ. ὁ δυσκόλως ὑπερ-κώμενος ὑπερτερούμενος: Φιλ.1,621, Ὁμογ.1,456 B.

δυσπεριγράφος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁν δυσκό-λως δύναται νὰ πραγματευθῇ τῆς κατονομασίας: Σωφ. 1,78 δυσπεριγράφος πραγμάτων || νεώτ. οὗ δύσκολος εἶναι ἡ περιγραφή βλλ.

δυσπερικάρτος-ον μτγ. ὁ δυσκόλως κα-θαριζόμενος πέρει: Θεόφ.Φ1,5,1 [ἰορθ. δυσπε-ριγίρατος βλλ.].

δυσπερικίττος-ον μτγ. ὁ δυσκόλως κτώμε-νος, ἀποταμιεύων π. πτωχός: Παυλ. Ἀλεξ. Ἀποστ. 37,26 πένιτας καὶ δυσπερικίττους.

δυσπεριληπτός-ον κ. νεώτ. ὁν δυσκόλως δύνα-ται τις νὰ περιβάλῃ, κηλύσῃ: Ἀριστ.Πολ.1,330 B,3 πρόλις δυσπεριληπτός τοῖς ἐναντίοις, Ποσειδ.η. Ἀθην.12,549 B δυσπεριληπτός γαστήρ, Στράβ. 15,1,21 ὥστε πέντε ἀνθρώποις δυσπεριληπτοὶ εἶναι τὰ στελεχῆ 2) ὁ δυσκόλως διὰ τὰ βλέμμε-νός τε περιλαβανόμενος, ὁ μὴ δεκτικός συνοπτικῆς πραγματείας: Διόδ.Σ 1,3 ἐρημυμένων τῶν τε χρό-νων καὶ τῶν πράξεων ἐν πλείοσι πραγματείαις, . .

δυσπεριληπτός ἢ τούτων ἀνόληφς γίνεται 3) ὁ δυσκόλως λοιδανόμενος: Στράτ.ΑΓ12,200 δυσ-περιληπτα φιλήματα [ποῦ δύσκολα δύναται] 4) νεώτ. ἐπὶ ἐνονοίῳ, θεωριῶν, ἱστορημάτων κττ., ὁν δυσκόλως δύναται τις ἐπαρκῶς νὰ περιβάλῃ, οἷον ἐν ἀφηγησεί, ἐν λόγῳ, ἐν συγγραμμάτι.

δυσπερινόητος-ον μτγ. ὁ δυσκόλως περινό-ητός, κατονοητός: Φιλ.1,570 ὄρων ὅως ἐστὶ δὴσθη-ρατον καὶ δυσπερινόητον, Ὁμογ.Π1,202,28 διὰ τε τὸ δυσπερινόητον αὐτῶν καὶ δὴσθεϊστον.

δυσπεριόδευτος-ον μτγ. ὁν δυσκόλως δύνα-ται τις νὰ περιέλθῃ, δυσκολοπεριήτος, ὄθ. ἀπε-ριόριστος, ἀπεριός: Σχόλ.Σοφ.ΟΤ1316 δυσσύρι-στον, ὄρον μὴ ἔχον, . . δυσπεριόδευτον.

δυσπεριόριστος-ον μον. ὁ δυσκόλως δεκτι-κός προσδιορισμοῦ: Ἑύστ.Πον.261,30 πλατῶς καὶ δυσπεριόριστος καὶ ὁ ὅς ῥῶσαν περιγράφτος.

δυσπεριτρέπτος-ον μτγ. ὁ δυσκόλως ἀνα-τρέπόμενος, ποῦ δύσκολα ἀνοποθαμίζεται: Γαλ. 4,253 ἀσφαλῆς καὶ δυσπεριτρέπτος ἔδρα.

δυσπεριτρέπτης δυσχερῶς ὡς πρὸς τὴν ἀνα-τροπὴν: Γαλ.1811,591.

δυσπεριφύκτος-ον μτγ. ὁ δυσκόλως καταφυ-γόμενος πέρει: Δισκ.1,30 δυσπεριφύκτος τὸ οἶμα φυλάσσει, Σωφ.1,100.

δυσπεριπτα-ατος μτγ. δυστυχῆς κοτόπτις, συμπερῶ, δυστύχημα: ΠΔ Μοικ.2,5,20 συμπετα-σχῶν τῶν τοῦ ἔθνους δυσπεριπμάτων γενομένων.

δυσπετής-οῦς-ές ὁ δυσκόλως πίπτων, ὄθ. γιν ὁ δύσκολος, ἀντιθ. εὐπετής: Σοφ.Α1,1046 μαθεῖν γὰρ ἄγγυς ὄν ὄθ. δυσπετής.

δυσπετώ-έω μτγ. δυσανασχετῶ: Ἑύστ.2,1304C κέμοντας καὶ δυσπετωτόντας πρὸς τὰ θείνῃ, ἰω. Χρυσ.6,926,34 οὐκ ἔδυσπέτησεν πρὸς τὸ τοσούτῃ ἀ-νάγκη ὄν πρὸλ. ἀποδυσπετώ 2) δυστυχῶς: Σουδ. «δυσπετωτῶν» κακῶς πάσχοντα».

δυσπετώς, ἰων. -γέως ἑλίγρ. δυσπερώς, δυσκό-λως: Αἰσχ.Προμ.752 δυσπετώς ἂν τοὺς ἐμοῦς ἀ-θλους φέροις, Ἡρ.3,107 ταῦτα πάντα δυσπετώεις κτείνωνται, Ἰππ.Προγ.15 δυσπετώς φέρειν.

δυσπεφία [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. διαταρχή τῆς λειτουργίας τῆς πέφως, δύσκολη, κακὴ κωφέλη: Μάχ.η. Ἀθην.8,341 B ἀλόγῃ δ' ὑπὸ δυσπεφίας κακῶς σφάδρα σχειν, Γαλ.7,66 ὀνομαζέσθαι δυσ-πεφίαν τὴν πλημμελῆ μεταβολὴν, Δισκ.5,45.

δυσπημαντός-ον ὁ πρόβουλος σμφορῶς, ὄθ-ῆριος: Αἰσχ.Ἑύστ.481 ἀμφοτέρω, μείνει πέμπει τε, δυσπημαντ' ἀμχανῶς ἐμοῖσιδίοθ. ἀντὶ δυσπηματ'.

δυσπινής-ές ἐπὶ πραγμ. καθ' ἑλευθερίῳν ρυπα-ρός, ἀκάθαρτος: Σοφ.ΟΚ1597 ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς, Ἀριστ.Φρ.426 τὰ δυσπινῆ θέλεις πε-πλώματα || ὄρ. ἐπὶ προσ.: Φιλόστρ.Σοφ.2,3,567 αὐχμηρὸς καὶ τραχὺς τὸ εἶδος καὶ δυσπινής.

δυσπιστέω μτγ. δυσπιστῶ βλλ.: ΨΧρυσ.7,292,7 παντοδύναμος ὁ υἱός ὡς λέγει τῷ δυσπιστεύσαντι.

δυσπιστία [ἡ] μτγ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσπιστοῦ βλλ.: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.2,444 ἡ δυσ-πιστία ἐξίς δυσπαρόδεκτος πίστεως, - ἡ δυσ-πιστία τῶν κεφαλοσούχων.

δυσπιστός [-ῆ]-[ο]ν μτγ. κ. δημ. ὁ δυσ-κόλως πιστέων τὶ, δυσκόλοπιστος: Ἡσ. «ὁ δυσ-κόλως πιστέων καὶ ἀθέβητος καὶ ἀπιστος μένω», εἶμαι δὴσπιστός πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τῶν πολι-τικῶν 2) ποῦ ὁ δυσκόλως συνδέμενος νὰ γίνῃ πιστεύτος, ἀπίστευτος: Παλαίφ.30 ὄπερ ἐστὶ καὶ δὴσπιστον, Κίμωνας Χρον.58B βλέπει καὶ πρά-γμα δὴσπιστον 3) Ἡσ. ἰδειοπαίμων,δυσθεοβής».

δυσπιστώ-έω μτγ. κ. νεώτ. δυσκόλως δίδω πι-στιν εἰς τὶ, δυσκολεῖσθαι νὰ πιστέωθῃ, ἀμφιβάλλω: Πλούτ. Η8,593 Α τοῖς ὑπὸ Σιμῶν λεγομένοις δυσ-πιστήσουσσι τινες, -δυσπιστώ εἰς τὰς μεγάλας ὑποσχέσεις || νεώτ. δυσκόλως παρέω ἐπι-στοσύνην, δυσκολεῖσθαι νὰ ἐμπιστευθῶ, ὄποντεύω: δυσπιστεῖ πρὸς τὰς ὑποσχέσεις - τὰς κολακείας.

δυσπιστικός κ. νεώτ. μετὰ δυσπιστίας, ἐν συν-εμφ. μτ. τοῦ ἐλγῳ, δυσπιστώ, δὲν πιστέω: Πλάτ. Ἐρυξ.405 B σφάδρα δυσπιστώτης εἶχε καὶ πρὸς τοῦτους τοὺς λόγους.

δυσπλαγχνός-ον ἀσπλαγχνος, σκληρόκαρδος: Αἰσχ.Προμ.900 δὴσπλαγχνος Ἥρας ἀλατείαις πᾶνιν [ἀμφιθ. ἄγρ. δὴσπλάνοεις].

δὴσπλάνας-ον ὁ ἐν δυστυχίᾳ, ἀθλιότητὶ πλανώ-μενος: Αἰσχ.Προμ.608 φράζε τὰ δὴσπλάνας παρ-θένῳ, αὐτ.900 [ἄγρ. δὴσπλάνοεις].

δὴσπλάσια [ἡ] κ. -στια νεώτ. ἱατρ. ὄστεωδης δυστροφία τῶν κῶτω ἄκρων.

δὴσπλάστικα φάρμακα [τὰ] νεώτ. τὰ κατὰ τῆς πολυσορκίας φάρμακα.

δὴσπλάτων-ον μτγ. ὁ δυσκόλως πσοδύμε-νος, ποῦ δύσκολα γαρβάσεται, τρομάζει: Φιλ. 2,665,8-ὄθ. ὄθ. φάβων, Ἀνδρόφρ.575 2) ὁν δυσ-κόλως δύναται νὰ πληρῇ: Σιμηλ.Κάτ.247,7.

δὴσπλάτρωτος-ον ὁ δυσκόλως πληρούμενος: Παυλ.9,21 δὴσπλάρωτος πλῆξις || μφ. ὁ δυσ-κόλως ἐκπληρούμενος, τελειούμενος: Βροῦτ. Ἐπ.2 δὴσπλάρωτον ἐν ὀνορίᾳ τὸ πρόθυμον, Σχόλ.Πινδ. Ο8,33 θείνῳ, δὴσπλάρωτον.

δὴσπλήτης-ιδος [ἡ] ἔμφ. γρ. ἀντὶ δασπλ.: Λυκόφρ. 1452 νῆμα δὴσπλήτης ἐτ'ετ'ετ. «δὴσπλήτης, αἱ δυσκόλως πληττόμενα» λ.

βυσαλλία (ή), λων. -πλοή διαχείρεια, έναντιότης κατά τόν πλοόν: Σπρδβ.1,231 άκούσαι διατριβαί κατέχον αυτόν υπό βυσαλλίας, Φιλ.1,601.

βυσαλλοκός-ον μιν. ὁ διαχειρῆ πλέην ἔχων: Μαν.Φιλ.1,21 βυσαλλοκός βροχός.

βυσαλλοκός-ου μιν. κ. άσυν. -οος -οον ὁ δυσκόλος, ἐπικίνδυνος εἰς τούς πλείοντας: Ἐπιφ.1,275 D βυσαλλοκός Ζάλην.

βυσαλλοκός-έω μιν. κ. μιν. κόμην διαχειρῆ πλοόν, κακό θαλασσινό τορξίδι: Βασ.1,490 D τών βυσαλλοκόντων ἔλεγενοτέρων, Θεοδ.Μετοχ.Σύμ.179 βυσαλλοκόμεν καί χειραπόμθεα καί ναυαγοόμεν.

βυσαλλοκός-ον κ. μιν. ὁ δυσκόλος πλυνόμενος, διά τῆς πλύσεως καθαίρομενος, δυσκολόπλυτος, δυσκολοκαθάριστος: Ἰνν.Γυν.2,122 ἐπειδάν ἐπιστάξη ἐπὶ τὰ ἴμνια βάπτεται καί βυσαλλοτα ἔμμεναι 2) ὁ δυσκόλος διά τῆς πλύσεως ἔξολεψόμενος ἢ ἐν χρ. κ. μιν.: Ἀμφιλόχ.74 C τόν βυσαλλοκόν τῆς αμαρτίας ἀπέπλεον ῥύπον.

βυσαλλοκία (ή) μιν. ἀνὶ βυσαλλία βλλ.: Κατ. Ἀστρολ.Κ.2,178.

βυσαλλοκός-ον μιν. βυσαλλός βλλ.: ΑΠ7,699 ἔρρος, ὡ βυσαλλός, κακῆθεν (περὶ τοῦ Αἰγαίου).

βυσαλλοκός-ον ῥλωσσ. Ἡσ. ὁ πνέων σφοδρῶς ἢ ἐναντίως: Σχολ.Ἰνν. Ἀλ.4,524, Ἡσ.

βυσαλλοκός-ον ὁ δυσκόλος ἔχων τὴν πνοήν, τὴν ἀνοπνοήν: Ἰνν.Κρίστ.35 ἀμφιψ.

βυσαλλοκία (ή) κ. νεώτ. κ. ὄμ. διαχείρεια κατά τὴν ἀνοπνοήν, ταχία καὶ ἐπίπνοος ἀνοπνοή: Ἰνν. Ἀφορ.3,31, Ξεν.Κυν.9,20 δὲ δὲ δία δία βυσαλλοκίαν πητοσι, Νόμ.φ. Ἀθην.12,549 Β ὡστε δία τὸ πάχος ἐν βυσαλλοκίᾳ αὐτὸν συσχεθῆναι καὶ πητῆψ, Κορινθ.Ζητ.55 τὸ στήθος τοῦ ἀνεδοκατέθανε μὲ συμπτώματα φοδερῆς βυσαλλοκίας 2) ὁ ἐνοπνοῖ ἀνεμοί: Σχολ. Ἀπολλ.Ρ.4,1 Διός. βυσαλλοκία θέλοντος ἀνατρέφει τούς Ἀργοναυτας.

βυσαλλοκός-ήν κ. νεώτ. ὁ ἐκ βυσαλλοκίας πάσχων, ὑποφέρων: Δισκ.4,134 [ἰ.ψ.], Ἰππιατρ.27 τῶν δὲ βυσαλλοκίων κώων.

βυσαλλοκός-ου, άσυν. -οος -οον ὁ διαχειρῶς ἀναπνέων, πού δὲσκόλος ἀνασαινεῖ: Σοφ. Ἀντ.224 τάχος ὄπο βυσαλλοκός [κάνων, Νικ. Ἀλ.585 ἀσθμα βυσαλλοκόν ἐκφέρεται 2) ἐπὶ ἀέρος ἀκατάλληλος πρὸς ἀνοπνοήν: Θεοφ.Περ.24 ὁ παχύς ἀήρ βυσαλλοκός 3) ἐπὶ ἀνεμοῦ, ὁ ἐναντίος: Σοφ. Ἀντ.588 βυσαλλοκός δταν. ἐπιδράμῃ πνοαίς.

βυσαλλοκός-έω, λων. -πνοαί ἀναπνέω διαχειρῶς, πάσχω ἐκ βυσαλλοκίας: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,1, Γαλ.19,423 2) ἀπνοπέω συσπασίον, βρωμώ: Πούλ.Σιλ.Θερμ.Πυθ.30 ὀδημὴ μύδασα βυσαλλοκίασα.

βυσαλλοκίτης-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλος καταπολερούμενος: Αἰσχ.Ἰκ.648 Δίον ἐπιδόμενοι πρᾶκτορα πᾶσκαον βυσαλλοκίτην [ἰ.ψ.], βυσαλλοκίον, Δημ.41 εἰ δὲ τῆς. βυσαλλοκίτην σλεται τόν Φίλιππον εἶναι, Διον. Ἀλ.3,23 βυσαλλοκίτης ἰσχύς.

βυσαλλοκίτης-ον ἀπυχῆς ἐν πολέμῳ: Αἰσχ.Πέρσ.1013 βυσαλλοκίτην δὴ γένος τῶν Περσῶν ἢ βυσαλλοκίτης βλλ.: Αἰσχ.Ἰκ.648 [ἰ. ψ.].

βυσαλλοκίτης-ον κ. νεώτ. ὁν δυσκόλος δύναται νὰ κυριεθῆ τῆς διὰ πολιρκίας: Ξεν. Ἑλλ.4,8,5 χωρίον βυσαλλοκικότερον, Πολιδ.6,53,4 πολιρκίαμῖνον βυσαλλοκίτην, Πά.Μακκ.2,12,21 χωρίον δ. ἢ νεώτ. αὐὴ πολιρκία εἶναι βυσαλλοκίτης ἢ τὸ οὐδὲ τὸ βυσαλλοκίτην ὡς οὐσα. τὸ εἶναι [χωρίον] τὴ βυσαλλοκίτην πρὸς ἄλλωσιν διὰ πολιρκίας: Κορινθ.Φύσ.Θε.20.

βυσαλλοκίτης-ου μιν. κ. μιν. ἀκατάλληλος, ἀνίκανος διά τὴν πολιτικὴν δρᾶσιν: Πλούτ.Δίων.32 τὸ σμένον τοῦ Δίωνος ἔξ βαρῶ καὶ βυσαλλοκίτην ἀπεσπέρφοντο, Εὐστ.Πον.163,80.

βυσαλλοκίτης ἐπίρρ. μιν. ἐπιμόγθος: Μάξιμ.194 βυσαλλοκίτης γάρ μιν Παιήθων ἔργον σωῶσαι.

βυσαλλοκίτης-ές κ. μιν. ἐπίπνοος, κοπιαστικός: Ὀδ.Ε.493 ἵνα μιν πνοαίς [ἄνοος] τάχιστα βυσαλλοκίτης καμάτοιο, Εὐστ.1548,9.

βυσαλλοκίτης-ον ὁ ἐπιφέρων κόπον, πόνον: Αἰσχ. Πέρσ.515 ὡ βυσαλλοκίτης δαίτην [σχολ. « βυσαλλοκίτης αἶπε »] 2) ὁ μετὰ κόπου προκείμενος: Σοφ. ΟΚ164 βυσαλλοκίτην ἔξτε ἄμφι πῶν τροφῆν.

βυσαλλοκίτης (ή) μιν. διαχειρῆς ἐργασία, μόχθος, κόματος: Μαν.Α.260 γαίης τε μεταλλοκίτη καὶ ὄπουρρὸν βυσαλλοκίτην.

βυσαλλοκίτης-ον ἐπίπνοος, ἐπιρροχός, κοπιώδης: Σοφ. Ἀντ.1276 πόνοι βροτῶν βυσαλλοκίτην.

βυσαλλοκίτης-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ δι' αὐὴ δυσκόλος πορεύεται τῆς ἀδόδατος: Ξεν. Ἀν.1,5,7 πηλοῦ φανετός ταίς ἀμάξις βυσαλλοκίτην, Δίων Κ.53,22 τὰς ὁδοῦς. βυσαλλοκίτης ὡν ἀμελείας ὄρων ὀδῶσας, Μιχαήλ.7,5 Συναξ. ὄρος δὲ ἐπὶ τὸν ὄφθαλόν καὶ βυσαλλοκίτην.

βυσαλλοκίτης-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλος διά πολιρκίας κυριεθόμενος: Σχολ. Αἰσχ.Πρου.166 Τζέτζ. Ἰλ.140,13. βυσαλλοκίτην φροῦδον.

βυσαλλοκίτης-ον μιν. ὁ δυσκόλος διαπορρῆμυτός, διαδοτός: Τζέτζ. Ἰλ.1,203.

βυσαλλοκίτης (ή) διαχείρεια κατά τὴν διάδοσιν: Ξεν. Ἀν.4,3,7 ὄρωσιν... τοῦ ποταμοῦ τὴν βυσαλλοκίτην.

βυσαλλοκίτης-ον - μιν. κ. νεώτ. ὁν δυσκόλος πορίζεται, προμηθεύεται τῆς Ἡσ. « βυσαλλοκίτην βυσαλλοκίτην »: Ἐπικ. Ἐπιστ.3,63 U, Διον. Ἀλ.1,37 τούτων ὀδῶν βυσαλλοκίτην, Ἰώσ.ΑΠ.19,2,5 βυσαλλοκίτης ἢ ἀρετὴ τοῦ σωφροῦν, Πλούτ. Ἠθ.156 F ὀνομαίξει τὸ νεκτάρ αὐτὸ βυσαλλοκίτην εἶναι καὶ σπᾶνιον ἢ τὸ οὐδὲ ὡς οὐσα δυσκολία περὶ τὸν πορισμόν: Φιλ.1,19 τὸ βυσαλλοκίτην τῶν ἀναγκίων.

βυσαλλοκίτης-ον ὁ δι' αὐὴ δυσκόλος διερχέται τῆς: Πλάτ.Κρατ.420 Β βυσαλλοκίτην [τὰ ἀνη]... ὄντα ἰσχυε τοῦ ἴνασι, Ξεν. Ἀν.6,5,12 ἐπὶ ἐγέουσι... ἐπὶ νᾶσι μεγάλῳ καὶ βυσαλλοκίτην 2) βυσαλλοκίτης βλλ.: Κορινθ.Φύσ.Θε.28 βυσαλλοκίτης τροφῆ, Πολιδ.5,105.

βυσαλλοκίτης-έω μιν. ἐκτελῶ δυσκόλος, κοπιώδης πορείαν: Ἰώσ.Π.3,6,2 ἔξ μὴ ταλαιπωροῦτο βυσαλλοκίτην τὸ στρατέμα.

βυσαλλοκίτης (ή) μιν. βυσαλλοκίτης, ἀτυχία: Διον. Ἀλ. Ρωμ.9,28 τῆς περὶ τὸν ἀγῶνα βυσαλλοκίτης.

βυσαλλοκίτης-ον κ. νεώτ. ἐπὶ πρῶσ, πρᾶμ. κ. καταστάσεσιν, βυσαλλοκίτης, ἀπυχός, κακότυχος: Αἰσχ. Προμ.119 ὄρατε δεσπῆμῖνον μὲν βυσαλλοκίτην θεόν, Σοφ. ΟΤ885 βυσαλλοκίτην γάρην χλιδῶς, Αἰσχ. Αχ.419 ὁ βυσαλλοκίτης γρηναίος Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,17 βυσαλλοκίτην τύχα, Πλούτ.Περ.20 βυσαλλοκίτης ἐρως, Μωραϊτ.Διηγ.1,143 ἐβρεδρῶντες... ἂν συλλάδωσι τὴν βυσαλλοκίτην λέγειν των.

βυσαλλοκίτης-έω μιν. εὐρισκομαι ἐν βυσαλλοκίτη, ἐν ἀπελκίσισ δι' ἑμαυτὸν: Πολιδ.6,33,17,1 ἐς παραηλίστιαν διάδοσιν ἄλλων τοίς ἐν ταίς ἐπαρχίαις ἀρρωστίαίς βυσαλλοκίτην.

βυσαλλοκίτης ἐπίρρ. βυσαλλοκίτης, κακομορισμοπέμος, βυσαλλοκίτης: Αἰσχ. Πέρσ.272 νεκρῶν βυσαλλοκίτης ἐφαρμῆμενων, Πλούτ.Φαθ.18 ἀσίστια καὶ βυσαλλοκίτην πεπραχῶς.

βυσαλλοκίτης-ον μιν. ὁ δυσκόλος, ἀδῶδῶς πνόμενος: Αἰσχ. Ἑμ.266 πάματος βυσαλλοκίτης.

βυσαλλοκίτης-έω μιν. βυσαλλοκίτης, ἀδῶδῶς πνίμι τῆ: Σάθ.Τροφ.Δυνάμ.107.

βυσαλλοκίτης-οδος [ἰ.ή] μιν. βραδὸς κατά τούς ὀδῶσας, βραδῶσος: Κολλ.ἀπ.1,63 Ρ.

βυσαλλοκίτης-ατος [ἰ.ἰ] μιν. βυσαλλοκίτης, ἀτόχημα: Νικητ.Εὐγ.4,261 ἐρωτικῶν γέμει βυσαλλοκίτην, Νικ.Χῶν.ἐν Σάθ.176 ταίς αἰσίοσι αἰς καὶ πρῶτερον περιπέπτακε βυσαλλοκίτην.

βυσαλλοκίτης-οός-ές μιν. ὁ κόκκις ἔχων, ὑποφέρων: Βέπ.Βάλλ.16,21.

βυσαλλοκίτης (ή) κ. νεώτ. βυσαλλοκίτης, ἀτυχία, κα-

κοτυλία, ταλαίπωρος κατάστασις : Γαργ. Έλ.9, Άντ. 1,49 επίδοξος ή δυσπραγία μεταβάλλει αυτόν έστι, Οωμ.Μ.390, -οικονομική δυσπραγία.

Δυσπραγμάτευτος -ον μγν. δυσχερίστος, δυσκολομεχερίστος : Πλούτ., ΗΒ.348 Ρ' δωριφόρων δυσπραγμάτευτος Λαός.

δυσπραγία -έα κ. νεώτ. δυστυχιά, άτυχιά, εδρίσκειαι εν δυσπραγία : Αλοχ. Άγ.790 τώ δυσπραγούντι τ' έπιστενάμεν πάς τις έτοιμος, Πλούτ. Άντ.63 τώ δέ ναυτικόν εν παντί δυσπραγούν.

δυσπρακτικός -ον μγν. ό δυσκόλως πραττόμενος, έκτελούμενος : Πολυδ.3,131.

δυσπραξία (ή) δυσπραγία, άτυχία, άποτυχία : Αλοχ.Προμ.966 τής σής λατρείας τήν εμπν δυσπραξίαν.. ούκ άν άλλαξαι' έγώ, Ίσων.δ.102.

δυσπραγός -ον ό δυσκόλως παλαιομένος, τίτλος κωμωδών τού Άντιφάνους κ. Έπιφράτου : Άθήν. δ.262 C, ούτ.δ.262D.

δυσπρόσβοντος -ον ό δυσκόλως προαίνόμενος, καθισχυρόζων' Ησ. «δυσάργητος» δυσπρόσβοντος, ό ούχ ύποτασσόμενος, δυσπρόσβοντος.

δυσπρόβεια (ή) μγν. άπρέπεια, άπρέπής τρόπος : Ίωσ.Α1,3,4 ύπερ τού μη διελέγχεσθαι τής τομής τήν δυσπρόβειαν.

δυσπραγής-ές άπρέπής, άναξιοπρέπής : Εδρ. Έλ. 300 κάν τοισι δουλοισ δυσπρεπές νομίζεται.

δυσπρίστος -ον μγν. ό δυσκόλως διά τού πρώτου σχιζόμενος : Θεοφρ. ΦΙ 5,6,3.

δυσπρόκοπος -ον μγν. ό δυσκόλως προσδεδών, που δύσκολα προκόβει : Βέττ.Βάλ.76,24.

δυσπρόπτωτος -ον μγν. ό δυσκόλως καταπίπτων : Γαλλ.10,387 χρή γάρ αστό [τό μέλι] μθ' ούτω γενεσθαι σκληρόν εως δυσπρόπτωτον είναι, μθ' ούτως ύγρόν εως περιεπίει.

δυσπρόσβατος -ον ό δυσχερή τήν πρόσβασην έχων, δυσπρόσβος, δύσβατος : Οωικ.4,129 τώ λόφω όντι δυσπρόσβατω, Πολυδ.3,96 δυσπρόσβατος δόδος, Δίων Κ.56,12 δυσπρόσβατος πέτρα.

δυσπρόσβλητος -ον μγν. κ. νεώτ. ό δυσκόλως προσβαλλόμενος, δυσπρόσβητος : έν χρ. κ. μπε. : Κύριλλ. Άλ.Ίωλ.3,98 ή [χητιστής] δυσπρόσβλητος κομηθί ταις ήμετέραις έστί θιανόνας, - σώμα δυσπρόσβλητον ύπε τού φύχους.

δυσπρόσδεκτος -ον μγν. κ. νεώτ. ό δυσκόλως γνόμενος άποδεκτός, ό δυσπρεστος : Πλούτ., ΗΒ. 39D άναρα και άπείη και δυσπρόδεκτα ποιών τα ώφέλιμα 2) ένεργ. ό δυσκόλως άποδεχόμενος τ' || δδ. τώ αού. ώς ούα. ή ιδιότης τού δυσκόλως άποδεχόμενου π : Μάρκ.Άυρ.1,5 παρά τού τρωφέως.. τώ δυσπρόδεκτον τής διαβολής.

δυσπροσλήγορος -ον μγν. όν δυσκόλως δύναται να προσαγορεύσει ή, ό μείθ' αού δυσκόλως δύναται να όμιλήσει τής, δυσκολληλήτος : Πολυδ. 5,138 δυσπροσλήγορος τύραννος, Δίων Κ.άπ.11,δ.

δυσπροσλήγορος έπίρρ. μγν. κατά τρόπον δυσπροσλήγορον : Πολυδ.1,139.

δυσπρόστος -ον κ. νεώτ. όν δυσκόλως δύναται τής να πλησιάσει ή προσβάλλη : Διον. Άλ.4,54, Διόδ.Σ.15,42, Ίωσ.Α14,10,5 Μήτην δυσπρόστος ναυαί, Πολυδ.1,71 δυσπρόστος χωρίον, Δίων Κ.40,34 τευχος δ' - || όμ. έπί προσ. : Εδρ.ΙΑ 365 δυσπρόστος έστω τε κλήρωρον σπάνιος, Ευστ.Πον.251,40 άσκητής.. άπρόστος τοις πολλοίς ή δυσπρόστος.

δυσπρόστυτος έπίρρ. μγν. κατά τρόπον δυσπρόστυτον : Πολυδ.5,139, Ζωναρ.Λεξ.586.

δυσπρόσκοπος -ον έσφ. γν. άντί δυσπρόκοπος βλλ. - Βέττ.Βάλ.76,24.

δυσπρόσμαχος -ον μγν. ό δυσκόλως πολεμώμενος, προσβαλλόμενος : Πλούτ.Τιμ.21 μέρεσι καρτεροίς ούσι και δυσπρομάχοις.

δυσπρόσμηκτος -ον μγν. κ. -μικτος, ό άκονώμηςτος, δδ. έπί μύθους, ό εις όν δυσκόλως δύ-

ναται να εισέλθη, να προσορμισθί τής : Πολυδ. 1,101 δυσπρόσμηκτος λιμήν.

δυσπρόσδοξος -ον κ. μων. ό δυσχερή τήν πρόσδοξον έχων, δυσπρόδοξος : Οωικ.5,65 χωρίον έρυμνόν και δυσπρόσδοξον, Άριστ. Πολ.1,330 h,3 πόλις τοις εναντίως δυσπρόσδοξος, Ημναϊ.2,1 Συναξ. κατά δυσδάντων και δυσπρόσδοξων χωρίων || ό δυσκόλως προσβαλλόμενος : Πολυδ.1,26,10 έπειρώντο ποιήσαι τήν τάξην άφάραη και δυσπρόσδοξων || έπί προσ. άπλησαστος, άκονώμηςτος : Οωικ.1,130 δυσπρόσδοξόν τε αυτών παραίχη, Πλούτ.Δημήτρ.42 (έξβαρόντο) τώ δυσόμηνον αυτό και δυσπρόσδοξον.

δυσπρόσδοξος -ον όν δύσκολον είναι να πλησιάζει τής, να προσεγγίσει : Σοφ.ΟΚ 1277 πατρός δυσπρόσδοξον κάπροσλήγορον σταμμά.

δυσπρόσδοπος -ον ό πρός όν δυσκόλως δύναται τής να προσέλθη, άπεισιχ : Πολυδ.1,112 δ-άστραπή' || δδ. ειδ. ό φρικτός τήν όψη : Σοφ. ΟΚ 286 μηδέ μου κέρα τώ δυσπρόσδοπον όρών άτιμάρσας, Πλούτ.Άμ.12 κινήσειν έκφυλον ούσαν και δυσπρόσδοπον' || δυσπρόσδοτ' άνεπίρατα ών ή όφει σημαίνει δυστυχίαν : Σοφ.Ηλ.46.

δυσπρόσδοπως έπίρρ. μγν. κ. μων. κατά τρόπον παρεόντα θέαν δυσπρόσδοπον βλλ. : Άγαθαρχ. 26 ούτως εξωσμένας δυσπρόσδοτους, ώστε μόνον τήν αισχύνην τού σώματος κρόπτειν, Ευστ.630,δ.

δυσπρόσδρμητος -ον μγν. ό δύσκολον παρεχών τήν προσορμισιν, ό μη έχων καταλλήλους όρους, λιμνίας : Πολυδ.1,37,4 διά τώ πελαγίαν είναι και δυσπρόσδρμητον | έπί παραλλόλως, Διόδ.Σ. 1,31 δυσπρόσδρμητος άπόδοσις | δυσχερίς.

δυσπρόσδρομος -ον μγν., μων. ό δυσπρόσδρομος βλλ. : Σκύμν.76.

δυσπρόσπλάστου -ον μγν. ό εις όν δυσκόλως δύναται τής να πλησιάσει, να εισέλθη : Πλούτ. Πολμ.28 πόλιες και νήσους.. χαλεπές βιασθήσων και δυσπροσπλάστους, Σχολ.Σοφ.ΟΚ 1277.

δυσπρόσπριοςτος -ον μγν. ό δυσχερή παρέχων τόν έπισπισμόν : Αλω.Τακ.β1 τήν χώραν.. δυσπρόσπριοςτον κατασκευάζειν.

δυσπρόσπυτος -ον μγν. ό δυσκόλως έπαρμόζόμενος έπί τινος έπιφανείας | περι άλοιφής : Γαλλ.1,134 ην.Όρειδ.44,15,21.

δυσπρόσρητος -ον μγν. δυσπρόσρηγορος βλλ. : Πολυδ.5,138.

δυσπρόσρητος -ον μγν. ό έχων κακήν όψιν, άποκρουστικόν πρόσωπον : Άρτεμίδ.3,47, έσφ.γρ. έν Πλούτ.Μάρ.15.

δυσπρόσφερτος -ον νεώτ. έπί γλώσσης, έπί λέξεων, έπί φθόγγων, ό δυσκόλως προφερόμενος, ού ή προφορά, ή άποαγγελία είναι δύσκολος.

δυσπρόσφορος -ον μγν. ό δυσκόλως προφερόμενος, δυσπρόσφερτος : Μορτιαν.5,514.

δυσπυρία (ή) νεώτ. Ιοαρ. ή έπιβάδουσια τής έν τώ όργανωμό κούσας, συμβαίνουσα Ιδίως έν ύψηλοίς τόποις.

δυσπραγής-ούξ-ές μγν. ό δυσκόλως διαορηγνόμενος, σχιζόμενος : Αουκ.Άνόχ.24 τα μέν σκούτ.. τώ έλαίω μαλαπτόμενα δυσπραγέστερα.

δυσπραγίτις-ιδος (ή) μγν. όνομασία εμπλάστρου τινός : Κρίτ.η.Γαλλ.13,797.

δυσρευτικός -ον μγν. ό δυσκόλως ρέων, ό πυκνόρρευτος : Σέξτ.Ερμ.Μαθ.5,75 Ιλυώδες και δυσρευτότερον.

δυσρηκτικός -ον μγν. όν δυσκόλως δύναται τής να διαρρήξει, διασπάσει : Δίων Κ.62,8 έπύκνωσεν έκαστον τών μερών | τού στρατού, ώσπε δυσρηκτον είναι τήν φάλαγγα.

δυσρητικός -ον μγν. ό δυσκόλως λεγόμενος | λέγω τής σημασίας του, άκατόνομαστος, έκτενός, που δέν λέγεται : Δημήτρ.Ρητ.302 έπαστος, έκτενός

και δώρητα αναφανδόν λέγει' || έν δυσκόλως δύναται τις να άνομοσή: Γαλ.12,50f.

Βυσιολός-ος-ές οσθλ. Μία ρηθόλης, εύσθητος εις τό φόχος: Σχολ. Άριστοφ. Γλ.313 (άρμ. γλ.)

Βυσιολός-ον κ. μον. ό Μία ριγών, Μία εύσθητος εις τό φόχος, πού τον πιάνει πολύ τό κρέας' Πολυδ.4,186 «τούς δει ριγώντας ή παλαιό ριγοειδούς Έλεγος, ός ό νύν βυσιολός»: Ήρόδ.5,10 τό γάρ ζώα ταύτα φαίνεται είναι βυσιολία, Άριστοφ. Ζ1,605 α.20. Βυσιολογίατον ζών, Μέν.1007, 1άσ.Α17,143, Πλουτ.Ή8,916 Α' || όμ. έπί φυτών, ό εύσθητος εις τό φόχος: Θεοφρ.Φ1,673, Γεωμ.18,9,4.

Βυσιολίως έπιρρ. μτγ. Μία ρηθόλης, έν συνεκφ. μτ. τό έχω δέν άντέχω εις τό φόχος: Ροσφιη. Ορειδ.8,24,6f, Άγαθιν.π. Ορειδ.10,7,17' || κ. συγκρ. -οτέρως, Άριστοφ. Γλ.863κ,2 Βυσιολογίως διαίτην.

Βυσιολητικός-ή-όν μτγ. ό δόληγών εις δυστηγία: Άρρ. Έπικ.4,158 δώματα βυσιολητικά.

Βυσιολία (ή) μτγ. κακή ροή, κυκλοφορία: Ά νόμ.Λοιδ.4,17' 2) μτγ. έπί καταστάσεων ή γαργαλιών, άτυχησ ή τροπή, δυστηγία, κακοτηγία: Άρρ. Έπικ.2,17,18 άποδείξει βυσιολία κ. κακοδομωγία.

Βυσιολός-ου, άουσ. -οος -οον μτγ. ό μετά δυσκόλως ρέων 2) όμ. πτγ. ό άκηρός, ό κωθρός: Ορειδ.8,35,6 δώρους γαστήρ.

Βυσιολός-έω μτγ. κακάς ρέων || έν χρ. κ. μτγ. εμια άτυχησ: Άρρ. Έπικ.1,28,30.

Βυσιολός-ου κ. μον. ό δυσκόλως ρέων: Θεοφιλ. Σχολ.Ήπν.2,456 παύει μέν όδν τήν αιμορρογίαν τό ψυχρόν... ποιοδν... βυσιολός τάς άλας.

Βυσιολοκώτος-ον μτγ. ό δυσκόλως σαρκοειδόμενος, βραδύλευόμενος, έπί έλκών: Γαλ.12,188, Άέτ.2,187.

Βυσιόεσσα (ή) κ. μον. κ. βυσιόεσσα, ίωλ. -ίησ άεθόλης, έλεφθής εύλοιδής προς τό θέσιν: Αισχ. Γα.704 προς βυσιόεσσα ήν, Σοφ. Ηλ.1383 ταπτήμια πής βυσιόεσσαί, Μηνυστ.13,12δ, άπαν βυσιόεσσαί πρόβλημα: 2) συνειδ. μέμψις, κατηγορία έπί βυσιόεσσέ: Σοφ. Αντ.924 τήν βυσιόεσαιον εύσεβούσ' έκτισομένην.

Βυσιόεσση-ατοχ(ισ)ή μτγ. πρόξες βυσιόεσθής, άεθόλημα: Διον. Αλ. Ρωμ.7,44 τοκώτων ήμιν βυσιόεσσημάτων εισηγητής, ΠΔ Μακκ.2,123 τληκοτύο συντελέσαντο τό βυσιόεσσημα.

Βυσιόεσθής-ος-ές κ. μον. άεθόλης άνευλοιδής προς τό θέσιον, έπί προσ. : Αισχ. Έπ.598 τό ένν-άλλασσοντοσ... δικαιοσ άνδρα τοιοσ βυσιόεσσοτάτοισ, Έπρ.Ήπν.1050 μισθός γάρ ούτός έστιν άνδρϊ βυσιόεσθί, Άκούλοδ.Μ1 έμμητης τροπ, όπία 'τοόδασ ό βυσιόεσθής φιλαργυρίασ νοούσας έκκοιτίετοσ || κ. έπί προσ. : Αισχ. Άγ.758 βυσιόεσθές έγκρον, Σοφ. Αντ.514 βυσιόεσθί τιμής χάρισ, Έπρ. Μήδ.1287 φόνωσ τέκνωσ βυσιόεσθί, Λυκοφρ.Π151 βυσιόεσθών γάμωσ, Γεωμ.11,15,2.

Βυσιόεσσα (ή) ίωλ. -ίησ βυσιόεσσα Βλλ.: Αισχ. Έπ. 533 βυσιόεσθας μέν όβρις τέκος, Νόν.Δ.20,404.

Βυσιόεσθρόνως έπιρρ. μον. δι' άεθότους διαπονώσ: Σινεφ. Θεοφ.66,Μηνυστ.12,27 Σή ή Ιαμδ. πρόξοντες άεινά, αιτηρά βυσιόεσθρόνως.

Βυσιόεσθός-έω κ. μον. εμια βυσιόεσθής Βλλ., ακήτομοι ή ενεργά άεθόδω: Σοφ.Τρ.1245 άλλ' έκδιδοχάδ ήττα βυσιόεσθίν, Πλουτ.Γ. Άκροσ.3,23,18 τήν πρην σάδασην είχε βυσιόεσθουμένην.

Βυσιόεσθός έπιρρ. άεθόδω: Έπρ.άπ.822 δώμα πλοτύω βυσιόεσθός άγώμωσιν, Κλήμ. Αλ. Προτρ.24 τόν πατέρα βυσιόεσθός καταβόασσα.

Βυσιόεσσοτος-ον ό δυσκόλως σείόμενος 'Ήσ. «δύσσεσσοτον βυσιόεσθός σείόμενος».

Βυσιόεσση (ή) νεώτ. Ιατρ. διαταραχή κατά τήν χρησιμοποίησιον τό λεκτικού.

Βυσιόεσσητος-ον μτγ. μον. κ. νεώτ. ό δυσκόλως σπύόμενος: Πλουτ.Ή8,725 Β ατ χιόνος τό κρέα δύσσηπτα προύσ, Μοσχόδ.Ήσίοδ. Έργ.143.

Βύσασος-ον μτγ. ό βυσκόλως σπυζόμενος, πού είναι γιά γαυό: Θεοκρ.3,24 ή πάρα, τί ό βύσασος' || όδ. βόλιος, γαμένος: Θεοκρ.4,44 τās γάλατας τών θαλλών τρώγοντι τά βύσασα [μοσχό],

Βυσσθηρικός-ος μτγ. ό βυσθηρικός Βλλ.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό έχων κακόν στόμαχον, άποφέρων έκ τό στόμαχου.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό μετά δυσκόλως συγκρατηβόμενος: Ήάμδ.Πυθ.3,1594 πρός τάς έξωτερικάς φίλιασ βυσσθηρικός ηθι.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

Βυσσθηρικός-ον μτγ. ό δυσκόλως συλλαμβανόμενος: Σαρ.1,41 βυσσθηρικός σπέρματα.

άνδρα χρήσιμον φωνεῖν, Εὐρ. Ήν. 1407 ὁ δυστάλας σὺ ἤθεο συμφορᾶς, Αἴ. 410. ὁ δὲ ἐπὶ πραγμ.: Εὐρ. Ήλ. 284 τὴν δυστάλανα δαίτα.

δυστάλατος-ον μνησ. ὁ δυσκόλως ἀτελλόμενος, δυσκολόστατος: Ήν. 1219, 9.

δυσταμίευτος-ον ὁ δυσκόλως κυβερνώμενος, φακτοποιούμενος, δυσκολοκωνομήτος: Ἀριστοτ. Ἄκ. 800 b, 31 δυσταμίευτον πνεῦμα.

δυστατός δωρ. τ. τοῦ δυστόνου βλλ.

δυσταράχος-ον κ. μνησ. ὁ λίαν τεταραχμένος, τραχυμυδής: Ἡσ. «δυσταράχον δυσταράχον»: Κ. Μανασσ. Χρον. 131 ἐξήγαγον δυσταράχον ἀνεμον.

δυστατά-έω μτην. ἕμαι δαστατος, σπερμότου στάσεως, ἴσται σταθερότατος: Πλάτ. Ἠθ. 993 μ ἀστρα θαλερᾶ καὶ δυσταταίνετι πεφυρμένα ὑγρά, αὐτ. 1124 Π δυσταταύσαισι αἰσθησῶσι.

δυστατέκμαρτος-ον κ. νεώτ. ὁν δυσκόλως δύνανται τις νὰ εἰκόσῃ, νὰ διεκρινήσῃ ἐκ τῶν δεδομένων τεκμηρίων, δυσεξεκρίστος: Αἰσχ. Πρου. 497 **δυστατέκμαρτος** τέχνη | ἡ μαντική |, Σοφ. OT 109 καὶ τῷ εὐρεθῆσθαι ἴχνος παλαιᾶς **δυστατέκμαρτον** αἴτια | σχόλ. «δυστατέκμαρτον, δυστατάλητον», Πλάτ. Κἀτ. Νεώτ. 72 **δυστατέκμαρτον** ἡγεῖται τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός, Μηναι. 3, 25. Ὁδ. 8 καλῶς ἐφησ τὸ πρᾶγμα **δυστατέκμαρτον**.

δυστατεκνία (ἡ) μτην. ἡ ἐλλειψιστέκνων: Μαν. 2, 179.

δυστατεκνος-ον ὁ δυστυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του ἢ ἐκ τῶν τέκνων του: Σοφ. OT 1248 τὴν δὲ τίκτουσαν Αἰπαι τοῖς ἴσται αὐτοῦ **δυστατεκνον** παιδοῦργον, Βέττ. Βάλ. 18, 5. Κατ. Ἀστρ. κ. 1, 149.

δυστατεκνομνος-ον μνησ. ἀδείξις τεκνίης: Νικ. Εὐαγ. 6, 539 ὁ τῶν ἐκείνων **δυστατεκνων** **δυστατεκνων**.

δυστατεκνολογία (ἡ) νεώτ. φιλολ. φιλοσοφικὴ θεωρία περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κοῖκου κόσμου μὴ παραδοξομένη τὴν ἴσται ἐκ τεολογικῶν σκοπῶν.

δυστατέματος-ον Ἡσ. «δυστατέματον **δυστατέμα** τέλος ἔχον ἢ μὴ ἔχον τέλος» 18, γρ. **δυστατέματον** ἡ **δυστατέματος**-ον Ἡσ. **δυστατέματος** βλλ.

δυστατέρης-οὐς-ες ὁ δυστατέρας: Αἰσχ. Χο. 277 **εἴρασε**.. τελεῖται μὴ ἔχοντα πολλά **δυστατέρη** κακὰ **δυστατέρη**ς ἐπίρ. μνησ. **δυστατέρας** 2, 198. 2, 198. ἐν λ.

δυστατευκτός-ον μτην. | τεύχῳ | ἀτύχης, ἀνεπτυχῆς: Δωρ. β. Κατ. Ἀστρ. κ. 2, 174.

δυστατευξία (ἡ) μτην. (τεύχῳ) δυσκολία συναρμολογῆ, ἐπιτυχῶς τεύξεως, καλοῦ συνδυασμοῦ. Ἡρακλ. Ἀστρ. 2, 28 **δυστατευξία** τῶν πραγμάτων.

δυστατός-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως τήκόμενος. Ἡν. Τροφ. 51, Πλούτ. Ἠθ. 2, 28.

δυστηνία (ἡ) Ἡσ. «μοχθηρία».

δυστηνικός-ῆ-οῖν(ῆ) κ. νεώτ. κ. δημ., δωρ. -στανος ἐπὶ προσ. δυστυχῆς, ἀτύχης, ὀθλιος: Ἰλ. 2 127 **δυστηνῶν** δὲ τὴ παῖδες ἐμῶ μνησ. ἀντιόωσι, Αἰσχ. Πέρσ. 909 **δυστηνῶν** ἐγὼ συμγενεῖς μοῖρας πῆσδε κυρήσας, Ἐρωτ. Ὁδ. 2 206 ἐν ἥρῃ αὐτὸς ὁ **δυστηνῶν** μέσ' στὰ πλανημάτα του, -ὁ ὄφρα. 2) ἐπὶ πράξεων, παθημάτων, καταστάσεων, κτ., ὀθλιος, ἐλλεινός: Αἰσχ. Ἀγ. 1655 **δυστηνῶν** θέρος, Σοφ. Ἠλ. 511 **δυστανῶν** ἀκίχαις, Ἀριστοτ. Βάτρ. 1333 **δυστανῶν** ὄψερον, Διον. Ἄκ. 6, 20 **δυστανῶν** πάθος 3) ἐν ἠθικῇ σμ., ἐλλεινός, ὀθλιος, ἐξώλης, χρομήτος: Σοφ. Ἠλ. 1121 **λαί** **δυστανοντάς** ματρὸς | σχόλ. ἐξώλεστανός: αὐ γὰρ ἐπὶ οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος |, Εὐρ. Ἠρ. 1346 αἰσθῶν οἶδε **δυστανῶν** λόγῳ | ἴσται. παρὰ πῆξ. : Δημ. 421, 20 λαγρία **δυστανῶν** μελετήσας.

δυστηνικός ἐπίρ. κ. νεώτ. δυστυχῶς ὀθλιός: Εὐρ. Ἰ. 967 ὀθλιος ἀπνευκτος γηράσκω **δυστανοντάς**.

δυστηνότης μτην. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως διατηρούμενος: Ψ. Φωκ. 217 **δυστηνότης** κάλλος | ὁ δυσκόλως φυλάττομενος, ἐπιτηρούμενος, συγκρατούμενος, περιουσίκομος: Πλάτ. Κριεμ. 36 θ ῆριον, **δυστηνότης** ἀμείλιχός φυλάττουσι.

δυστηνικός-ον μτην. ὁν δυσκόλῳ ἐῖναι νὰ

ὑποστηρίξῃ τις: Νεῖλ. η. Φωτ. Βιβλ. 514, 26 περιπρηπῆς ποιοῖσι τοῦ σπαρῆν καὶ **δυστηνικός**.

δυστηνῶ-έω μνησ. πλημμελὴς διατηρῶ, κακῶς φυλάττω: Καλλ. Χρυσ. 1288.

δυστιλευτός-ον μτην. | σπῆδῳ | ὁ δυσκόλως ἀνιχνευόμενος: Πλάτ. Ἠθ. 917 Β.

δυστιθῆτος-ον μνησ. ὁ βδοατος, ἀδιάβατος: Εὐφρατ. Κοισ. 4, 687 **δία**.. **δυστιθῆτων** κωρίων.

δυστιθάστος-ον μτην., μνησ. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως πῆσσομένου, ἐξημερούμενος: Στράβ. 15, 142 σπάνιος δ' οἱ **δυστιθάστος** | ἐλέφαντες |, Πλούτ. Ἠθ. 529 Β ὀθλιον.. ἀνεγείν **βλάστημα** καὶ **δυστιθάσσειον**, Ἀγαθ. 267, 13 ἄν.. πρὸς τὸ ὑλήκοον ἀπλήγῃ καὶ **δυστιθάσσειον**. | τὸ αὐτὸ ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ **δυστιθάσσειου**: Ἀρτεμίδ. 3, 12.

δυστιλήμων-ον-ος ἰπλάω πολυπαθῆς, δυστυχῆς: Ὑμν. Ἀπόλλ. 532 νήπιος ἀνθρώπου **δυστιλήμων**.

δυστιλήτος-ον | τλάω | ὁν δυσκόλως ὑποφέρει τις, καταδωπτικός: Ἐρμῆδ. 116 **δυστιλήτος** ἀνάγκη, Αἰσχ. Ἀγ. 1571 στερῆναι, **δυστιλήτος** περὶ νῆα, Ἐπιφρ. **δυστιλήτα** τοιλυπέυει.

δυστόκεια (ἡ) | τίκτω | ἡ πρὸς δυστυχίαν γενεὴ σπασο: Ἡσ. «ἐπὶ κακῶ τετοκία».

δυστοκεύς-έως (ὁ, ἡ) | τίκτω | ὁ ὑποφέρων κατὰ τὸν τοκετόν: Καλλ. Διήλ. 242 **δειλαί** **δυστοκέες** μογέουσι **ἀλετριδές**. 2) ὁ ἀτυχὴς γονεὺς: Ἐπιφρ. **δυστοκέες** τοκέες.

δυστοκία (ἡ) κ. νεώτ. | τίκτω | **δυστοκία** κατὰ τὸν τοκετόν, κακὴ γέννα: Ἀριστοτ. Ζ1 587 α, 10 **πρὸς** **δυστοκίας** τῶν γυναικῶν τῆ **εὐχερίας** δύνασθαι δεῖ βοηθεῖν, Θεόφρ. Φ1 9, 16. | νεώτ. κ. δημ. ἡ **δυστοκία** περὶ τὴν τελείωσιν ἢ τὴν κατάρτιση. 2) **δυστοκία** βλλ.: Μαν. 1, 46.

δυστοκος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ κακῶ, πρὸς δυστυχίαν γεννηθεὶς: Εὐφ. ἀπ. 855 **δυστοκος** **δάκος**. 2) νεώτ. ὁ δυσκόλως, μετὰ πόνον γεννῶν: ἀι παχυσαρκιοὶ γυναικῆς ἐῖναι πολλὰκῆς **δυστοκοί**.

δυστοκῶ-έω κ. μνησ. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως, μετὰ πόνον γεννῶ: Ἡν. Ἀφρο. 5, 35, Πλάτ. Θεαιτ. 149 D αἰμαται.. δύνανται.. ποτεῖν καὶ τίκτειν τὴ δὲ **δυστοκοῦσας**, Ἀριστοτ. Ζ1 587 α, 4, Μοσχ. 4, 8 ὡς ἐ **δυστοκοῦσας** κακὰς ὠδῶνας ἀνέτηλην, Μηναι. 2, 1 Συναξ. **δυστοκοῦσαν** καὶ κινδυνεύουσαν τοῦ θανάτου ἐλευτρώσαστο. 2) μνησ. εὐρίσκειται εἰς **δυσχερῆ** κατὰσασιν: Ἀριστοτ. Βάτρ. 1423 ἡ πόλις γὰρ **δυστοκαί**: πρδλ. Ἀριστοτ. Βάτρ. 3111, 11.

δυστοκῶς ἐπίρ. μνησ. ἐν συνεφ. μνησ. τοῦ ἔχω **δυστοκῶ** βλλ.: Εὐστ. Πον. 326, 50 **δυστοκῶς** ἔχει περὶ τὰς νοσημάτων γονάς.

δυστολιμος-ον μνησ. ὀλιμος: Μαν. Φιλ. 2, 185.

δυστομία (ἡ) | στόμα | μτην. **δυστομία** κατὰ τὴν προφορὰν: Φιλ. δ. Ποιημ. 2, 24.

δυστομος-ον | στόμα | μτην. ἐπὶ ἴσται, ὁ ἔχων ἀπειθῆς, δυσκόλως διευθυνόμενον στόμα: Αἴτλ. 4, 361 οὕτε χαλινός **δυστομος** ἰππῆσι σοῖς ἀπῆσθασε γένος, Ἡπιαστ. Προσώτ. 2) ὁ μετὰ δυσκολίας προφερόμενος: Φιλ. δ. Ποιημ. 2, 15 **δυστομος** οὐλασάσῃ. 3) | τέμνω | μτην. ὁ δυσκόλως τεμνόμενος: Θεόφρ. Φ1 3, 141.

δυστομῶ-έω (στόμα) **κακολόγῳ**, **δυσδόλλω**: Σοφ. ΟΚ 986 **ἐξοῖσά**, σὲ μὴ **ἐκόντ'** ἐμὲ κείνην τε ταῦτα **δυστομῶ**.

δυστονος-ον ἀξιοβηρήτονος, πολυστατέματος: Αἰσχ. Χο. 469 **δυστον** ἄφερτα κἀδη.

δυστοπάξιος Ἡσ. «δυστοπάξοντες, **δυσχερῶς** ὑπονοήσαντες».

δυστόπαστος-ον ὁν δυσκόλως δύναται τις νὰ εἰκόσῃ, συλλεβὴ δια τῆς σφαιρίας: Ἡσ. «δυσκοτάληπος, δυσπονήτονος»: Εὐρ. Τροφ. 885 ὁστις ποτ' ἐπὶ, **δυστόπαστος** εἰέναι, Φιλ. 1, 570 **δυστόπαστος** κοσμοπόητος, Πλούτ. Ρωμ. 21 **τὰ** δὲ δρωμένα τὴν αἰτίαν ποιεῖ **δυστόπαστος**.

δύστροπος-ον. [τόνος] Σουβ. «δυστοπώτατα, δυσχερέστατα».

δύστροπος-ον. μτν. δύστροπος βλλ.: Ήρωδ.12,27.

δυστροχάστος-ον κ. νεώτ. ὁ δύσκολος δύναται τις νὰ εὐρήσῃ τὸν ἀτόνον, ὄθ. γεν. ὁ δύσκολός ἐπιτυχηκόμενος : Διοσκ.Ἐπιρ.Προοίμ. δυστροχάστων καὶ τελείως ἀναισιολόγητον 2) κ. νεώτ. ὃν δύσκολός δύναται τις νὰ σταγασθῆναι 2) νὰ μεταφασῇ διὰ τῆς διανοῆς, δυσκολοστάστος : Πλούτ.Ἀντίκ.28 δυστροχάστων γὰρ ὁ καιρός.

δυστοχία [ή] μτν. ἀνεπιτυχία εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ ἀτόνου, σημασία.

δυστροπήεις-ον ὁ καινῶν, ἀθλίαν, ἀποτρόπαιον τροπὴν τρώγων : Εὐρ.Ήρ.385 χαρμοναίαν ἀνδροβρώσει δυστροπήεις.

δυστροπεία [ή] κ. ·εία μτν. τὸ μετέτρεπτον τοῦ χαρμάνθηρος, ἐπιμονή, δυσχερεία κατὰ τὴν μεταχείρισιν : Διόδ.Σ.4,11 2) ὄθ. μοχθήρια «Ἦσ. «κακοτροπία, κακοθεία» : Πλάτ. 2) ἐπὶ τόπου, δυσχωρία, κακοτοπία : Διδ.Σ.17,82 τὴ συνήθει τὸ λῆμα καὶ καρτερία τῶν Μακεδόνων περιεγένετο τῆς τοπικῆς δυστροπείας. Ἰσίδ.βλ.Πυθ.19,92.

δυστροπέλιος-ον κ. μον. ὁ δύσκολός μετατρέπτος, δυσμεταχειρίστος : Ἰνν.Ἰστ.16 φλέδα πυκνὸν ἄρον καὶ δυστροπέλιον, Σωφ.2,15 δυστροπέλιος ὀφθαλμός· πρὸλ. : Πλούτ.Ήρ.419 Α, Εὐστ.Πον.318,20 2) γεν. δόσολος : Ἠνίοχ.4,4 πράγμα γ ἤρωτα με δυστροπέλιον πᾶν 2) ἐπὶ πρὸς, ἀκαμπτὸς, ἰσχυρογνώμων, ἐπίρμονος, ἀντίβ. ἐπὶτρέπλος : Σοφ.Αλ.19,14 πᾶ κεῖται ὁ δυστροπέλιος. Ἄλας ἰσθλ. «ἀμετάτρεπτος» ἢ, Ἀριστ.Ἠ.Εδ.1234.α.δ.

δυστροπέλιος ἐπιρρ. ἀκατόλληλος, ἀτάκτως : Ξεν.Οἰκ.8,16 εἰ δυστροπέλιος τί συγκείται 2) δυσμετατρέπτος, δύσκολός : Γαλ.14,14.

δυστροποπέδευτος-ον μτν. ἀκατόλληλος, κακὸς πρὸς στρατοπέδευσιν : Αἰν.Τακτ.8,1 δυστροποπέδευτος χώρα.

δυστραχίλιος-ῶ μον. εἶμαι σκληροτόραχος, ἀπειθής, ἀνυπόκομος : Τ.Έξ.Κιλ.427 δυστραχίλιών καὶ νόμος παρατρέπων.

δυστρέβλος-ον μον.δύστροπος : Κώδ.Παρις.3502.

δύστροπος-ον μον. ὁ δύσκολός τρυφόμενος ἢ κοκκὸς τρυφόμενος, εἶδ. ἐπὶ μαργαρίτων Σουβ. «δύστροπος ὁ ἀχρηστος μαργαρίτης».

δύστροπος-ον μτν. κ. μον. ὁ δύσκολός τριβόμενος ἢ κολληκόμενος : Ἀρτεμίδ.170 τὸ δύστροπιον καὶ δίσπειπτον τῆς φακῆς, Ἰππιατρ.1.

δύστροπος ἐπιρρ. ὄθμ. μετὰ δύστροπίας.

δυστροπέω μτν. κ. μον. κ. νεώτ. εἶμαι δύστροπος βλλ. : Βασίλ.Ἐπιστ.3,435 ὅσοι ὁ λοιπὸν τιμῶνται τὸ δύστροπέωιν 2) ὄθμ. τὸ μετὰ κ.νεώτ.προβόλιον δύστροπιαν : Φώτ.Ἐπιστ.133 δύστροπευόμενος.

δυστροπία [ή] μτν. κ. νεώτ. κ. ὄθμ. ἡ ἰδιότης τοῦ δύστροπού, κακότροπος, στρεφνός χαρακτήρ Σουβ. «κακότροπος γνώμη» : Πολυδ.5,19.

δυστροπικός-ή-όν μτν. δύστροπος βλλ. : Σχόλ. Ἀριστοφ.Βάτρ.826 δύστροπικός εἰσιν ἐν τῷ παιζέω.

δύστροπος-ος [η]-ο[ν] κ. νεώτ. κ. ὄθμ. ὁ ἀκαμπτὸς τοῦ τρόπου, ὁ κακότροπος, ὁ στρεφνός Σουβ. «δύστροπον» δύσάρεστον, σικιλιός : Εὐρ.Ἰνν.161 φιλεῖ δὲ τὰ δυστροπῶν γυναικῶν ἀρμονία κακῆ εἰς τὸς δύστροπούς, ὕστερικῶν γυναικῶν : Διδ.73,4 δύστροπος καὶ δύσκολός ἐμὶ τις ἀνθρώπος, Πλούτ.Ήρ.361 Β δύστροποι καὶ σκυθρωπαὶ φέσει. ἰκ.Ἰνν.123 D δύστροπος καὶ ἰσχυρογνώμων, Βιζυην.Σοφ.44 μὲ ἄναι δειλός ἢ δύστροπος μπεροστά μου, -δύστροπος γυναικία.

δυστροπέω-ῶ νεώτ. εἶμαι δύστροπος βλλ., φέρω δύσκολός εἰς τὴν λύσιν ζητημάτων τινος : δυστροπέω νὰ πληρώσῃ-νὰ συμπρωρωθῆναι πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ προϊσταμένου του.

δυστροπείας ἐπιρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον

κακόν, στρεφνόν, ἀσυμβίβαστον : Πολυδ.3,132, Φιλίστρ.Σοφ.1,192 τοὺς Συμμετάλλας ἐλογίστετε πικρὰ καὶ δυστροπείας, Κύριλ.Ἀ.2,264 C.

δύστροπος [ή] μον. δύστροπος ἐν Μαινεσίῳ ἀντιστοιχί τῷ Μαρτίῳ Ἦσ. «ὄθμ. Μακεδόνων μὴν» : Νικόμαχ.ΑΠ.1243 δωδεκάτη δύστροπος μόνος.

δυστροπία [ή] νεώτ. ἰσρ. Διατροχία καὶ μείωσις τῆς θρέψεως ὄργανον τινὸς τοῦ σώματος καὶ ἢ ἐκ ταύτης προκείμενα βλάβη.

δύστροπος-ον μτν. κ. μον. ὁ δύσκολός τρυφόμενος : Θεόδωρ.Φαίτ.1,8, Γεωμ.5,2,313.

δυστροπήεις-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ δύσκολός διατρέπόμενος, δύστροπος : Θεόδωρ.Φι.5,63 ἐστὶ δὲ δυστροπήειςτέρα Ἰλιον γλώσσα.

δύστροπος-ον μτν. ἰππρωσικά 1) δύσκολός τρυφασόμενος, τρομαγνίζόμενος : Πλούτ.Ήρ.983 D ἐπὶ δὲ καὶ λίθω δύστροπος, Εἰμ.162,28 2) ὁ δύσκολός ἢ οὐδὲν ὅπως ὄθμ. ἠθικῶν προσβολῶν πληγωμένους, ἐπὶ ἠθικῆς προσβολῆς.

δυστόχημα-ατος κ. νεώτ. κ. ὄθμ. τὸ δυστυχεῖν, ἡ ἄτυχία, ἡ κακοτυχία : Πλάτ.Κρατ.395 D ζῶντι δυστοχίματα ἐγένετο πολλά καὶ θείνα, Ἀυσ.24,3 τὰ τοῦ σώματος δυστοχίματα, -εἶχε τὸ μέγα δυστοχίμα νὰ χάσῃ τὸ φῶς του 2) εἶδ. στρατιωτικῆς καταστροφῆς : Ξεν.Ἑλλ.4,5,18 τοὺς Μαντινέας ἐφηθόμενος τῷ δυστοχίματι 2) νεώτ. κ. ὄθμ. ἴλιαν ἀτυχῆς γεγονός : αὐτοκρινόμενον δυστόχημα 2) εἶδ. ὁ θάνατος : ὕστερα ἀπὸ τὸ δυστοχίμα τὸς ἔκλεισαν τὸ σπῆτι τους.

δυστοχῆς-οὺς-έτι κ. νεώτ., ὄθμ. κ. δύστυχος-η-ο ὁ ἀφιστάμενος δυστοχίματα, ὁ ἐν δυστοχίᾳ διατελὼν, ἀτυχῆς, κακότυχος, δυστοχημένος : Πλάτ. Νόμ.832 Α. πῶς μὲν οὖν αὐτοὺς ὀνομάζοι 2) τὸ παράπαν δυστοχῆς, Σολωμ.Ἐδν.Υγμ.1,1 δυστοχίᾳ παρηγορία ἴμνη σὺν ἐμῆ νὰ λέξῃ 2) δ-κοροὶ αἱ Ἐρινυες ἰαί φέρουσαι δυστοχίαν : Αἰσχ. Εὐρ.791 2) κ. νεώτ. δ-εἰς τὴν εἶδ. Φοίν.1642 ἀλλ' εἰς ἀναστα δύστυχῆς φῶς, πάτερ, -ὄνηρέετο δὲ δύστυχῆς εἰς τὴν οικογενειακὴν του ζῶν 2) ὄθμ. μτ. αἰ. τῆς ἀναφ. : Εὐρ.Ορ.604 τὰ τ' ἐνδὸν εἰμι τὰ τε θύραξ δυστοχῆς 2) ὄθμ. ἐπὶ πρᾶμν. κ. καταστάσεων : Σοφ.Ήλ.502 ἀδυστοχῆς τριβεί βίω, Σοκρ.7,87 τοῖς τε κρατήσασι λαμπρότατον καὶ τοῖς διαφθαρείσι δυστυχεύτατον 2) δυστυχῆς πρᾶσιν δυστυχεῖν : Αἰσχ.Ἐπ.339 εὐτε πτόλις ἀμασθῆ, αἰαί, δυστυχῆ τε πρᾶσαι 2) τὸ οὐδὲ, τὸ δυστυχῆς ὡς οὐα. ἡ δυστυχία : Αἰσχ.Χα.913 τεκοῖσα γὰρ μ' ἐρριφῆς εἰς τὸ δυστυχῆς.

δυστυχία [ή] κ. νεώτ., ὄθμ. κ. -χία ἡ ἀτυχία, ἡ κακοτυχία : Πλάτ.Ἀνολ.25Α πολλὴν γ' ἐμοὶ κατέγνωκας δυστυχίαν, Ἀριστοβ.1,376 δυστυχία μὲ τούτων τὸν τρόπον αἰρεθῶσα δημηγορεῖ 2) ἢ τὸ πῶθος-δυστυχία ἢ ἀτυχία, ἀστυχία τὸ πάθος, τὸ δυστυχῆς πάθος : Σοκρ.6,55 ἰππάρχω εὐνεθεῖ τοῦ πάθους τῆς δυστυχίας ὀνομασθέντα 1=συνεθεῖ νὰ γίνῃ ὀνομαστὸς διὰ τὴν ἐρωτικὴν του ἀτυχίαν 2) εἶδ. ἐπὶ στρατ. καταστροφῆς : Ξεν.Ἑλλ.4,5,19 διὰ τὴν εἰς πόλιν δυστυχίαν 2) κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ δυστυχούς ἢ συμφορὰ : Εὐρ.Βάκχ.388 ἀχαλίαν στυμμάτων ἀνδρῶν τ' ἀφροσύνας τέλος δυστυχία, Ἰσοκρ.4,169 εἰ δυστυχίας ἀνδρῶν ὄδυρομον, Βαλομυρ.25η Μαρτ.12 ἡ καταφρόνια, ἡ δυστυχία σέπουν τὰ κόκκαλά της 2) εἶδ. νεώτ. οικονομικῆς δυσπραγίας, ἐνδεΐα : Ἄλλοτε ἴσαν πλοῦσιον, ἀλλά μετὰ τὴν κρίσιν περιήλθον εἰς δυστυχίαν 2) δυστυχία βλλ. : Σολωμ. Λόμυρ.7,2 πάντα θανάτοι, δυστυχίας καὶ θρήνοι, -τόν βρῆκαν πολλὰς δυστυχίας.

δυστοχογράφημα-ατος [τό] μον. ἡ δυστυχίαν προκαλούσα γραφή : Καλλιμ.Χρυσ.719.

δυστοχόκλημα-ατος [τό] μον. τὸ ὄθμ. τὸ δυστυχίας ἐπιγόμενον : Καλλιμ.Χρυσ.715.

Δυστυχος-η-ο δημ. ὁ δυστυχῆς βλλ.: παροιμ. ὁποῦ ἄρρωστος γεννήθηκε δυστυχία θά χη λήσθι, -δυστυχία νιάτα-γεράματα ἢ ὁ καθ' οὐ ἐπέσκιψε δυστυχία τις, ὁ ἀτυχῆστος εἶς τις, πού δυστύχησε σέ κάτι ἢ στάθηκε δυστυχιστός στό γάμο του ἢ συνήθ. ἐν χρ. ὅς ἀχετίστος, ἐπιθ., ὁ λύπητος ἄλλως: πρὸλ. νεώτ. ταλαιπωρός, δημ. κακομοίρης: Σολωμ.Εὐρυκ.7 καὶ δὲν ἤξερες ὁ δυστυχος ὁπόυ φιλεῖ τὸ κόμα | ἐκείνο πού τῆς ἔδωσε καὶ θάνατο καὶ μνήμα, Κρυστ.Καλόδ.10,4 καὶ νὰ μορῶσα ὁ δυστυχος νὰ σοῦ τὸν βαλαμασῶν' 2) εἰδ. ἐπὶ χώρας, πόλεως, ὁ ἐν ᾧ ἐπικρατεῖ δυστυχία, στέρησης, ὁ πενήτωρ τὰ μέσα τοῦ βίου παρ' ἔχων' ἐπὶ γῆς, ἡ ἀφορός: δυστυχία νησί, εὐδυστυχία χωράφια ἢ κ. ἐπὶ χρόνου, ὁ καθ' ὃν ἐπῆλθεν δυστυχία, συμφορά: ὁ τραγ. πῶν τὸν βαλαμασῶν' δυστυχία' πρὸλ. δυστυχισμένος.

Δυστυχῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. ἀσυναίρ. -ῶα, παθ. ἀπ. δυστυχοῦμαι, μέλλ. δυστυχηθῶ, οὐδ. πη. ἀορ. κτ. πλθθ. δυστυχηθέντο, δημ. πη. παθ. ἐν σμ. ἐπιθ. δυστυχημένος, ἀπολ. εἶμαι δυστυχῆς βλλ., ἀτυχος, κακοδαίμονος, κακοτυχῆ, διατελῶ, περιηπῶ ἐν δυστυχίᾳ: Σοφ.OT 262 εἰ κείνω γένος μη δυστύχησες, γυνω. τὸν μὲν εὐτυχοῦντων πάντες φίλοι, τὸν δὲ δυστυχοῦντων οὐδ' αὐτὸς ὁ γεννητῶν ἢ ὁμ. πτ. ὄστ. προσ.: Ἀλογ.Ἐπτ.982 ἐπεύχομαι δὴ τὰδε μὲν σε τυχεῖν... τοισι δὲ δυστυχεῖν ἢ ὁμ. πτ. αἰτ. προσδιορ. τὸ κατὰ τι: Ἠρ.8,105 οὐ γὰρ τὰ πάντα ἐδυστύχηε ὁ Ἐρμῆτιος (καθ' ἴδια, ἀλοτέλοθ') νεώτ. ὁμ. πτ. τῆς προσ. κατὰ: ἐδυστύχησε καθ' ἄλλον τὸν βίον αὐτοῦ - κατὰ τῆς ἐπιτυχῆσεως του ἢ ὁμ. πτ. ὄστ. πράγμ.: Εὐρ.Φοιν.424 εὐτύχες οὐν τοῖς γάμοις ἡ δυστυχῆς ἢ φρ. δυστυχῶν τύμβος (ἐστερημένος τῶν νομίμων τιῶν) : Σοφ.OK 402 2) πτ. διορ. ἐμρῶθ. | περὶ, ἐν, εἰς | αἰτιολογικοῦ ἢ εἰδικτικοῦ, εἶμαι δυστυχῆς ἐνεκα, ἀτυχῆς ἔγω εἶς τι, κακοτυχῶ ἀπὸ κάτι ἢ σέ κάτι, ὠφίσταμαι ἀτυχῶν: Εὐρ.Ἀνὸρ.731 δυστυχῆ παῖδων πέρι, Ἀριστοφ.Βάτρ.1449 εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοις, Πλάτ.Λόχ.883 C οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασι, Πλούτ.Κάμ.11 δυστυχήσαντος αὐτοῦ πηρὶ τὰ οικεῖα ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. πτ. ὄστ. εἰς ἢ κατὰ: ἐδυστύχησεν εἰς τὸ(ν) γάμο(ν) του' τῆς προβ.έουσῆς πολλῶν κ. χρόν. σμ. ἢ: ἐδυστύχησεν εἰς τὸν πόλεμον 3) παθ. εὐχρ. κτ. μέλλ. κ.ἀορ. καταλαμβάνομαι ἀπὸ δυστυχίας, ἀποβαίνω, κατανῶ δυστυχῆς: Πλάτ.Νόμ.877 B ὅταν οὐ τις ἄνα δυστυχηθῆ καὶ ἀσεβηθῆ τῶν οἰκῶν' εἰδ. ἡ πη. παθ. ἀορ. κτ. πλθθ. οὐδ. τὰ δυστυχηθέντα τὰ ἀτυχῶς συμβάντα ἢ προαίθνια: Λυσ.2,70 ἐπιπύρωσσαν δὲ τὰ φρ' ἔτερπον δυστυχηθέντα, Πλούτ.Πύρρ.4 τῶν δὲ κατ' ἐκείνων δυστυχηθέντων' 4) πη. κ. μων. πτ. αἰτ. ἐπὶ δυστυχία τυμῆων, ἔγω τὸ δυστύχημα νὰ ἔχω: Παλ.λόδ.ΑΠ11287 ὁ τῆν γυναικᾶ τῆν ἄμορρον δυστυχῶν, Θεοφύλ.Σ' ἰστ.8,3 ἢ τὴν ἡμίην ἀντιμέτωπον δυστυχήσαντος 5) νεώτ. κ. δημ. μ. τὸ ἐνεργ. ὡς ἀνωτ. κ. εἰδ. ἐπὶ οικονομικῆς δυσπραγίας, διατελῶ ἐν βλάβει, ἐν οικονομικῇ ἐξοδῶσει, ταλαιπωροῦμαι ἐλαττεῖ ἐπαρκῶν πόρων, στερούμαι: μετὰ τὸν πόλεμον πολλοὶ ἐδυστύχησαν, -δυστυχοῦνε τὰ ὄφρανα ἢ ὁμ. ἡ πη. παθ. τ. δυστυχησέντος ὁ δυστυχῆς ὁ δυστυχος βλλ.

Δυστυχῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ δυστυχία: Ἀισχ.Αγ.1660 θαῖρονος γολῆ βαρεῖα δυστυχῶς πεληγμένω, Πλάτ.Νόμ.687 E πρὸς τὸ δυστυχῶς τελευτήσαντα ἱππόλοτον ἢ νεώτ. κ. δημ. κατὰ δυστυχίαν, ἐν δυσμενέσῳ, ἀντιθέου περιττώσεως, κ. ἐν ἥπιωτέρῳ σμ. οὐχὶ κατὰ τὸ παθοῦμένω ἢ τὸ προσδοκώμενον: δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν συναντήσω.

Δυσυδῆρος-ον πηγ. ἀνωδρός: Ἰώσα.ΑΙ 2,11,2 κωρίων δυσυδῆρων.

Δυσυπέριβτος-ον πηγ.κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως δύνανται νὰ ὑπερβῆ τις: Φιλ.Μηχ.Βελοπ.82,35 γάρκα δυσυπέριβτων, -δυσυπέριβτος δυσχερῆς.

Δυσυπέριβλτος-ον νεώτ. ὃν δυσκόλως δύνανται νὰ ὑπερβῶν, νὰ ξεπεράσῃ: Δυσυπέριβλτος βράχος ἢ ὁμ. μτφ. δυσυπέριβλτοι ἀγῶνες - ἀφοσιώσεις - θυσία.

Δυσυπέριβλῆτος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δυσυπέριβλτων βλλ.

Δυσυπνήτως ἐπίρρ. πηγ. ἐν αὐνεφᾳ, μετὰ τοῦ ἔγω ὑποφέρω εἰς ἀπηνίας: Ἀγαθιν.Ἄ.Ορειδ.10,7,27.

Δυσυπνος-ον πηγ. ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς κοιμῶμενος: Ἀγαθιν.Ἄ.Ορειδ.10,7,10 παιδία δὲσυνα, μένος ἢ δυσκόλως ἢ κακῶς κοιμῶμαι: Πλάτ.Νόμ.790 D κατακοιμῶμαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδιῶν αἱ μητέρες, Πολυδρ.9,127.

Δυσυποβίβαστος-ον πηγ. ὁ δυσκόλως ὀποβιβαζόμενος, ὀποκειμένος εἰς ἐκκένωσιν, ὀβ. δυσκοίλιος: Δίφ.Σίλων.Ἀθην.3,74 C ὁ σκυῶς .. δυσυποκομῆτος ἔστι καὶ δυσυποβίβαστος, Γαλ.δ.535.

Δυσυποποίητος-ον πηγ. κ. μων. ὃν δυσκόλως δύνανται νὰ ὑποφέρῃ τις, νὰ βασιτάξῃ: Μελέαγρ.ΑΠ 5,162 δὲσυποποίητον κέντρον ἔρωτος, Ἰώσα.ΑΙ 15,7 δὲσυποποίητον βίον, Ἀρχηγ.Ἄ.Αετ.13,120 δὲσυποποίητον βάρος, Μηναι.Ἰ.10 Συναξ. βασάνων .. δυσυποπίστων ὄντων οὐτω.

Δυσυπομῆνῆτος-ον πηγ. δυσυπομῆνῆτος βλλ.: Σέξτ.Ἐπιφ.Μαθ.9,154.

Δυσυπομῆνῆτος-ον πηγ. κ. μων. ὃν δυσκόλως δύνανται νὰ ὑπομείνῃ τις, δυσκολοβῆσαστος: Φιλ.2432 πικρῶν καὶ δυσυπομῆνῆτων ἀληθῶνων, Θεοφύλ.Σ' ἰστ.157 D.

Δυσυπονόητος-ον πηγ. οὐ ἡ φύσις δυσκόλως δύνανται νὰ κατονηθῆ: Ἠσ. «δυσπόστατος» δυσυπονόητος»: Φιλ.2,268, αὐτ.2,201 δυσυπονόητων μισος (δ.εμρ. ὁ λίαν φιλόπονος, ὁ πλήρης ὀνομασίῳ).

Δυσυποπόλιος-ον πηγ. πρὸς ὃν δυσκόλως δύνανται νὰ ἀνησθῆ τις: Διόδ.Σ' 7,11 δυσυποστάτων βίαν, Πλούτ.Κοριολ.8 φοδερὸς ἐντυχητὶ πολεμῶ καὶ δυσυποστάτος.

Δυσυπορηπῆτος-ον Σουῖδ. ὅς γλῶσα. τοῦ δυσυποποίητος βλλ.

Δυσφαγία |ῆ| νεώτ. ἱατρ. ἢ κατὰ τὴν κατάποσιν τῶν τροφῶν δυσχερῆεια ἐνεκεν παθήσεως τοῦ φάρυγγος.

Δυσφαγῆς-οὺς-ές |φας| πηγ. ὁ δυσκόλως ὀρατός, πού δύσκολα φαίνεται: Πλούτ.'Η8,431 F φαίνεται |ὁ ἥλιος| ἐν ὀμίχλῃ δυσφαγῆς.

Δυσφαλιος-ον ὁ δυσκόλως σαλευόμενος, πῆταν ὀθ. Ἠσ. «δυσφαλιον» δὲσυμοχον».

Δυσφανῆς-οὺς-ές |φονομα| πηγ. ἀμαρῶς, σκοτεινός: Πλούτ.Λοκ.9 νῦκτα δυσφανῆ καὶ νεκρὰν ἔχων ἔκινε' ἢ ὁμ. πρ. δυσἀκριτος ἀσφαγῆ, οὐχὶ φανερός ἢ ὁμ. πρ. κ. παραβ.: Θεμιστ.Λόγ.12 C σώματος φυχῆ δυσφανέστερόν τι χρέμα.

Δυσφάντατος-ον πηγ. ὁ δυσκόλως θυμῶμενος νὰ φαντασθῆ τι Πλούτ.'Η8,431 F τὰ τῆν ἔχουσαι τῆν δὲσυμνι φυχᾶν, ἢ ἀμύδραν καὶ δυσφάντατος.

Δυσφασία |ῆ| νεώτ. ἱατρ. ἢ ἐνεκεν βλάβεος τῶν νευρικών κέντρων διαταραχῆ τοῦ λόγου.

Δυσφαστία |ῆ| νεώτ. ἱατρ. ἀνωμαλία κατὰ τὸν σπηματισμὸν τῶν φατικοῦ τόξου.

Δυσφάτος-ον ὁ δυσκόλως λεγόμενος ἀφασίος: Ἀισχ.Αγ.1152 τὰ δ' ἴφιφοδα δυσφάτω κλαγγῆ μελοτυπεῖς 2) δυσερμῆνυτος, δυσεῖλητος: Λυκόφρ.10 δυσφάτος αἰνιγμῶτων οἰμας.

Δυσφεγγῆς-οὺς-ές πηγ. ὁ κακῶς φωτίζόμενος, σκοτεινός: Πολυδρ.5,109 δυσφεγγῆς χωρίον.

Δυσφερέης-οὺς-ές Ἠσ. ὃν δυσκόλως ὑποφέρει τις Ἠσ. εὐσφερέης: δὲσυνενον, ἀφόρητος.

δύσφευκτος-ος ἢ ἴτιν κ. μιν. ὃν δυσκόλως δύναται ν' ἀπαρθῆ ἢ κ. μιν. Μέν.Γεωργ.12, Φιλ.2,268, Θεοφύλ. Σ' Ιστ.167 Κ' ἐπιεί δὲ δύσφευκτος τοῖς βαρβάροις ἔπειν ἡ συνάντησιν.

δυσφήμιμα-ατος (ἴτιν) ἢ ἴτιν κ. νεώτ. δυσφώνιος, κοκκὸς λόγος, βλασφημία: Πλάουτ. Ἡβ.1065B τί πρὸς τὰ τοιαῦτα δυσφήμιματα λέγειν ἔξομεν 2) νεώτ. ὠρισμένη δυσφήμισις βλ. ἀλλ.

δυσφήμισις-εως (ἡ) νεώτ.κ. -μιασι, δημ. -ιασι ἢ κακοβουλίας νικημένη ἀπόδοσις μη ἀποδοδεγμένου γεγονότος προσβάλλοντος τὴν ὑπόληψιν τινος: ἀνίγαγεν εἰς σύστημα τὸν δυσφήμισιν τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων ἢ νομ. τὸ ὄδλημα τῆς τοιαύτης πράξεως: τὸν κατήγγειλεν ἐπὶ δυσφήμισι.

δυσφήμιαι (ἡ) κ. μιν διάδοσις λόγων ἁπασιῶν, κακῶν τὴν προσηγοριῶν, ὄθ. μεμφιορία, βρογχοδία: Σοφ.Φιλ.10 κατέβη δαί πᾶν στρατόπεδον δυσφήμιαις Ἰάμβλ.Πυθ.360 δυσφήμιαις δὲ πάσης καθαρεύει 2) κτ. πλ. ἀραι, κатарές: Πλάουτ. Ἡβ.587 B τρέπεται πρὸς δυσφήμιαις ἀποτροπαιεῖς ἐπαρμόμενος 3) βλασφημία, ὕβρις: Οἰκουμένη.Πράξ.22 ἔθος ἐστὶν Ἰουδαίους εἰ ταῦς κατὰ Θεοῦ δυσφήμιαις περιρρηγνύουσι τὰ ἡμάτια, Μην.1,7,9 Ὡδ. ἔμετες δυσφήμιαις, ὄση, ἀκαταναν' 4) κακὴ φήμη, κακὸ ὄνομα: Σοφ.ἀπ.178 καὶ μὴ με πλείους τῶν ἔμων δυσφήμιαις, Πολυδ.5,160 6) ἀσέβεις λόγοι, πρὸς ἀσέβειας: Διμήτρ.Ψαλ.Ἐρω.32δ τὴν λεκανίδα . . . καὶ τὴν φάβον . . . καὶ πολλὴν τινά τοιαύτην δυσφήμιαν ἑταίρων.

δυσφήμιξ νεώτ. κ. δημ. δυσφήμιξ βλ.2

δυσφήμισις-εως (ἡ) νεώτ. βλ. δυσφήμιαις

δυσφήμιετός-ος ἢ ἴτιν. δυσφώνιος, ἐπὶ λόγοις Σουίδ. ἐν λ. δυσκαλήδονοτατος.

δυσφήμιεῖδις-εῖς ἢ ἴτιν ὁ φαινόμενος δύσφημος: Ὀμῆρ.3,409 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα ἢ ἰδιότης τοῦ δυσφήμιεοῦδ' ἢ Κύριλλ.Ἀλεξ.Ἱερμ.175,16.

δυσφήμιος-ον, -ου, -αρος, κ. νεώτ. δυσφώνιος ὁ κακὸς προαναγγέλλων, ἁπασιῶς: Ἡσιόδ.Ἐργ.735 ἀπὸ δυσφήμιου τάρου ἀνοσησθήσαντα, Εὐρ. Ἄνδρ.1144 κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις, Πλάτ. Ἰνν.Μ.293 Α' οὐ πᾶν δύσφημον, Ἀπολλ. Ρ.1,1137 ἰωὴ δύσφημος, Κόλλδ.6,225 διασκορπισατε ἀνεμοὶ τοὺς δύσφημους λόγους 2) κακολόγος, ὕβριστικός: Θεοφ.Ἰν.307 ἔπη δύσφημα καὶ ὄβριον, Μέν.715 δυσφήμω λόγῳ, Πλάουτ.Λουκ.18 οὗτε δύσφημον τε φθέγγαμεν οὐτ' ἀγενεῖς ἢ βλασφημίας: Μην.αὐτ.7,13 Θεοτακ. ἐμφορτόντες δύσφημον Νεστορίου στόμα 3) ὁ ἔχων κακὴν φήμην, κακὸ ὄνομα: Πίνδ.Ν.837 θανὼν ὡς πασι κλέος μὴ τὸ δύσφημον προσόψω

δυσφήμοσύνη (ἡ) ἴτιν, κακὴ φασίλη ἀχρεῖα ὄμιλία: Φιλ.δδ. Στωικ.339,20

δυσφήμω κ. νεώτ. κ. δημ. λέγω κακοῦς λόγους, κυρ. δυσφώνιος, ἀπασιῶς: Ἀλεξ.Ἀγ.1077 δυσφήμοθα τὸν θεὸν καλεῖ, Σοφ. Ἡβ.905 δυσφήμω μὲν οὐ, χαράς δὲ νηπιλημῖ, Πλάουτ.Κικ.22 οὐ δυσφήμειν μὴ βουλομένοι τὸ τεθνᾶσι σημαίνουσι 2) μετθ. λέγω κακὰ, δυσάρεστα περὶ τινος, ὄθ. κακολογῶ τινος: Σοφ. Ἡβ.1183 οὗτοι ποτ' ἄλλην ἢ μὴ δύσφημιεῖ, Εὐρ.Ἐκ.181 τὸ μὴ δύσφημιεῖς αὐτ' Ἡρ.600 δυσφήμιεν γὰρ ἄξιον θανά, Θεμιστ.Λόγ.13,178 Α' νεώτ. κ. -φήμιξ κακοβούλιος διαδίδω τὴν προσβάλλον τὴν ὑπόληψιν τινος ὄμ. κ. παθ.: ἐδυσφήμηθη θανά οὐδεὶς ἄλλος.

δυσφήμιξ ἐπιρρ. ἴτιν. διὰ λόγων δυσφήμων βλ. λ.: Φρόν.ΑΒ.36,12 δυσφώνων . . . δυσφήμιξ διαλέγεσθαι ἢ ὄθ. κακοῦς οἰκιστοῦς: Ζηνοδ.4,95 δυσφήμιξ ἱεροουργεῖν 2) κακολόγος, ὕβριστικός: Οὐλήν.δημ.22,105 μὴ δυσφήμιξ χρῆ . . . μνησθήναι τῶν προγόνων.

δυσφορτός-ος ἢ ἴτιν κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως φερόμενος: Σέβτ.Ἐπι.Μελ.θ,19, τὰ ἐγενήθη μὲ-

ταλλα εἶναι δύσφορτα ἢ δύσπεπτος: Διφίλ. Ἄθην.3,121 Κ τῶν ταριχῶν ὡς δύσφορτα.

δυσφραγέτος-ος ἢ ἴτιν. ὁ δυσκόλως προφερόμενος: Πολυδ.3,129.

δυσφραγικός-ος ἐπιρρ. ἀνυπαρφότος, Δημ.Φαλ.Ἐρω.246.

δυσφιλής-ους-εῖς ἢ ἴτιν. ὁ δυσκόλως δεχόμενος χαλκόν ἢ κακὸς δὲ δυσφιλὲς γουλήμῃ ἀπείχεται δόμοις, Σοφ.ΟΚ.1258 δυσφιλὲς γέρον κ. ἀλ.

δυσφίμος-ον ἢ ἴτιν. ὁ δυσκόλως δεχόμενος χαλκόν ἢ Ἡρωδιαν.178 ὁ δύσφίμος ἴππος, ὁ δυσχαλίμωνος.

δυσφόρητος-ος ἢ ἴτιν κ. νεώτ. ὃν δυσκόλως δύναται ἢ ὑποφέρει τις ἢ σ. «δυσβάστατος»: Εὐρ.Κύκλ.344 λέβητά γ', ὄς ἔσασθην σάρκα δυσφόρητον ἀμφέξει καλῶς (διάρθρ. διαφόρ.), Νειλ. Ἐπιστ.3,340 σὸδζορουμενὴ φεχῆ . . . ἀπολακτίζει λαοῦν καὶ δυσφόρητος ἐστίν, .

δυσφορήτως ἐπιρρ. ὃν ἐνεκεν, μετὰ τοῦ ἔξω ἢ διὰ κείνου: δυσφορῶς ἢ πασι, Γενέει 45 B ὁ βασιλεὺς δυσφορήτως εἶχε καὶ ἡμίωτο, αὐτ.56 Α' δυσφορήτως δεικνύτω.

δυσφορία (ἡ) (φέρω) κ. νεώτ. σίσημα στενοχωρίας ἐσθλήσεως, ἀσπλαγξία, δυσάρεστον: Ἰνν. Διοτ.54 δυσφορίας τε καὶ ἡμιστοῦ τῶν μελέων ἔμποισι, -μολις ἰδυνθη καὶ κρούη τὴν δυσφορίαν ἐκ τῆς φρεσίνος τῶν 2) ἀδμονία, ἀγνῶνι: Ἐπικ.ἀπ.445, Σημῖλλ.Ἐπιστ.117 D.

δυσφορικός-ή-ον ἢ ἴτιν. ὁ δυσφορῶν σημαίνων: Εὐστ.158,22 αἰσ, ἐπιρρῶτα δυσφορικός.

δυσφορμιγέγγος ἰδὴ ἢ ὁ παρῶμοτος, ἀνάμροτος πρὸς συνοδείαν φόρημος, ὄθ. ὁ βρωχάτος: Εὐρ.ΙΤ.225 δυσφορμιγέγγος ἄταν.

δυσφορός-ος ὃν δυσκόλως δύναται ἢ ὑποφέρει τις ἀπὸ πόνου, βαρῆς ἢ σ. «δυσφορῶν χαλεπὸν»: Ξεν.Ἀπομ.10,113 οἱ γὰρ ἀνάμροτοι (βάρακες) . . . δυσφοροὶ καὶ χαλεποὶ γίνονται ἢ σὴνδ. ἐπὶ παλαιῶν: Πίνδ.Ν.1,55 θάμβει δύσφορῶ, Ἀλεξ.859 ἐμαυτὴς δυσφορῶν λέξω Πιν, Σοφ.Α.1,51 δύσφορός ἐστι ὄμιμασι γινώσκας βαλοῦσα ἰφειδύεις, ἀσπλαγξίας φαντασίαις ἢ συγκρ. -ῶτερρος: Ξεν.Ἀπομ.2,27 οἱε θηρία ἀγρήθητα δυσφορῶταραν εἶναι ἢ τὸ οὐδ. πλὴθ. δύσφορα ὡς οὐσα, θλίψεις, δυστοχήματα, κακὰ: Σοφ.ΟΤ.87 καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὄρθον ἐξελθόντα, πάντ' ἄν εὐτυχεῖν 2) ἐπὶ τροφῆς, ὁ ἐπιφέρειν βάρος εἰς τὸν στόματον, βαρυστόματος, δύσπεπτος: Ξεν. ΚΠ.1,67 περὶ αἰμαὶ ὑπέλοστε ὑπερλήπιασθαι δύσφορον γὰρ 3) ὁ μετὰ δυσκολίας κινούμενος, ὁ βραδυκίνητος: Ξεν. Ἰνν.1,12 δυσφορῶτερον αὐτὸν τὸν Ἰππον παρέχετα, Πλάτ.Τιμ.74 B δύσφορα τὰ σώματα ἀνεργάζονται, Πολυδ.1,198 4) ἐνεργ. ὁ φέρων κακὴν ἐσοδειαν, ὁ μὴ εὐφορος, λυπρός: Μέν.ΡΑΤ.345 B δύσφορος χώρα.

δυσφορτός-ος ἢ ἴτιν. ὁ δυσκόλως φερόμενος, μεταφερόμενος, κομίζομενος.

δυσφορῶ-έω (φέρω) κ. νεώτ., παρσι. ἐδυσφῶρουν δυσκόλως δύναμαι ἢ ὑποφέρω τιν, αἰσθῶμαι στενοχωρίαν, ἐνόησιν, δυσάρεστούμαι ἢ σ. «δυσφορῶται βρομίνεσθαι, αἰσινεσθαι»: Ἡρ.5,19 ἀτρέμας εἶχε, καὶ περ. δυσφορῶν, Ἀλεξ.Ἰκ.5,13 οὐτρί τὴ θαύμα δυσφορῶν φόβῳ φρονέω, Φερικρ.22 D, Ἀριστῶ.Θεσμ.73 τί στένεσι; τί δυσφορῶν; ἢ φέρω βαρῆς, δυσανασχετῶ διὰ τί, μτ. δοτ.: Εὐρ.Ἄνδρ.1,234 τοῖς παρεστώτων κακοῖς μὲν τὴν Μῶν δυσφορῶν ἢ κ. ἐμφορῶ, (ἐπὶ τινι): Ἀλεξ. Ἐπι.780 ἐπ' ἄλλα δυσφορῶν, Ἰώσα.Α.1,10,4 δυσφορῶν δ' ἐπὶ γυναικί μὴ κούστος, Ἡρωδ.3,977 δυσφορῶντα ἐπὶ τὸν μὴ . . . προκωμωκῆσαν (διὰ τί): Ἀνδρ.Σ.461 διὰ τὴν ἀραγῆν τῆς κῆρος δυσφορῶντες ἰσχυροῦς, -οἱ συγγραφεῖς δὲν πρῆναι ἢ δυσφορῶν διὰ τὴν παρατηρήσει τῶν κριτικῶν ἢ ὄμ. σπμ. κ. μετ.: Ξεν.ΚΠ.2,28 ἐδυσφο-

ροητο καί ελιγον [δ.γρ. εδυσφρόνι], Προμ. Ἀνέδ.31 B οὐδέτε το ἀλογον τοῦτο.. ὄρων δυσφορεῖσθαι τε καί ἀπεινῆν ἐγώνη // παθ.: Σοφ. Ἰγν.329 2) κ. νεώτ. εἰδ. ἐπί ἀσθένειν, αἰσθάνομαι δυσφορίαν, στενοχωρίαν, ἀνύσχησιν: Ἰην.Ἐπιδ. 3,1 γ' εδυσφορεῖ περί τὰ ἀναστάσιμα [ἰθροβέτο δυσφορίαν, ὄταν ἐθικώκετο], Ἀριστ.Λ1 4,6 τῶν δέ γυναικῶν πολλὰι δυσφοροῖσι περί τήν κήσιν, Πλούτ.Θρα.20 φαίλων διακειμένην ὑπό τοῦ εἰλου καί δυσφοροῦσαν.

δυσφόρος ἔπιρρ. ἐν δυσφορίᾳ, μετά δυσφορίας βλλ.: Ἰην.Ἐπιδ.595 νύκτα διήγαγε δυσφόρος τήν πρώτην // δυσφόρος ἄγω ἡ φέρω τί δυσφορῶ, δυσανασχέζω ἐπί τῆι: Σοφ.ΟΤ 783 οἱ δέ εδυσφόρος τοῦκτιδός ἴθων // κ. ὑπερθ. ὠτάται δ' Ἰην.Ἀφρο.118 δυσφοροῦσά τεράων 2) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔγω, δυσφόρος ἔγω προκαλῶ δυσφορίαν, στενοχωρίαν, στενοχωρῶ // Σοφ.ΟΤ 770 μαδῆν κάγω τὰ γ' ἐν σοι δυσφόρος ἔχοντα.

δυσφορᾶδεια (ἡ) μων. δυσφείρα κατά τήν προφράν: Εὔστ.852,29 πολλήν δυσφορᾶδεια ἐχε.

δυσφορᾶδής-οὐς-ές μων. ὁ μετά δυσχερείας προφερόμενος, μ. ἔπιρρ. δυσφορᾶδής βλλ.

δυσφορᾶδῆς δυσφορᾶς κατά τήν προφράν: Εὔστ.Πον.23,95 διαφραβῶν ἐπί που δυσφορᾶδῶς ἔχει.

δυσφρακτός-ον μων. ὁ ἔγων συσχῆν, συνεκτικός, συμπογής: Στέφ.Ἰην.1,298D.

δυσφρασία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐνεκα δυσλογίας πλημμελία κατά τήν προφράν προδ. δυσφραδῆα.

δυσφραστός-ον ὄν δυσκόλως δύνάται τις νά ἐκφραση ἡ ἐρμηνεύση, δυστέμπερατος, ἀπερίγραπτος, μυστηριώδης: Πλάτ.Τίμω.50 C τρόπον τινά δυσφραστον καί θαυμαστον, Ζηηδ.6,157 ἐπί τῶν δυσφραστον καί δυσνοητόν 2) γεν. δυσκόλως: Ὀηπ.Ἰλ.2,60 μάλα γάρ δυσφραστα κέλευθα 3) ἐνεργ. ὁ μετά δυσκολίας ὁμιλῶν: Ἐξεκ.Ἐξ.14.

δυσφραστός ἔπιρρ. μτγν. μετά δυσκολίας κατά τήν ἐκφρασιν, κατά τήν ὁμιλίαν: Λυσίαρ.1466 κωτίλλουσα δυσφραστός ἔπη, Σχολ.Ἀριστφ.Ὀρν.1677 βαρβάρως καί δυσφραστός.

δυσφρόνη (ἡ) στενοχωρία, θλίψις, κτ. κληθ.: Ἡσιόδ.Θεογ.102 δ γε δυσφρόνην ἐπιλήθηται, Πίνδ. Ο.257 το δὲ τυχεῖν περὶ μωμεν ἀγνώσιμα παραλθεῖ δυσφρόνη [σχολ. ἐ τῶν δυσκόλων φρονιδῶν τῶν ἐπί τῆ κήκ ἀπολείει], διόρθ. δυσφροσύνην.

δυσφρόντης-ιδος-ιδί (ἡ) μων. ὁ πλήρης φρονιδῶν: Εὔστ.1546,41 δυσκπῆα δὲ νύκτα λέγει τήν δυσφρόκτεον καί δυσφρόνητα.

δυσφρόνητος-ον γλῶσσα, τοῦ διασπείγ: Ἡσ. **δυσφρόνης** ἔπιρρ. ἀνοήτως, ἀνεῖ περισκέψως, κακοκέφαλος: Ἀισχ.Περσ.352 πάντ' ἐπίσπε δυσφρόνης βαρῆσιςα ποντήσι.

δυσφροσύνη (ἡ) κ. δυσφρόνη βλλ. στενοχωρία, θλίψις, φρονις: Ἡσιόδ.Θεογ.328 εἰσάστα δυσφροσύνην, Σίμων.26 ὄλον ἀμύτηρα δυσφροσύνην, Εὔρ.Τρω.597 ἐπὶ δ' ἀγλασιον ἀγάχα κείται δυσφροσύνησιον θεῶν, Φιλ.2,75.

δυσφροσύνη-ονος-ον δισφροσύνη, μίαν θλιβερός, μελαγχολικός: Ἀισχ.Ἀγ.547 πόθεν τοῦ δίσφρονος τοῦτ' ἐπὶν στήγος, Σοφ.ΟΚ 202 δίσφρονος ἄταξ, Εὔρ. Ἀνδρ.1043 δίσφρονος ἄλοπα 2) ὁ κακῆν δισφροσύνην, κακόδουλος, ἐθθρικός: Ἀισχ.Ἰκ.511 θρακόντων δυσφρόνων, Εὔρ.Ἀνδρ.288 ὑπερβολαῖς λόγων δυσφρόνων 3) μωρῶς, ἀνόητος, ἀφροῦς: Ἀισχ.Ἐπρ.874 τί δὲ δίσφρονος, Σοφ.Ἀντ.1261 φρονῶν δυσφρόνων ἀμάρτηματα.

δυσφρούς-οὐς-ές μτγν. ὁ δυσκόλος, βροδῶδες φώδμενος: Θεόφρ.Φ1,7,13 κεράτωνν δυσφρούς σὺ γάρ εἴβειαι βλαστάνειν τοῦ νέου, ἐπὶ μὲ βρηκθθ.

δυσφύλα (ἡ) μτγν. δυσκόλια, βραδύτης κατά τήν βιάσθησιν, ἀντιβ. ταχυβλαστία: Θεόφρ.ΦΑ 4,8,2

σόμενος, δυσκολοφύλατος: Ἀλεξ.339 δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή, Πολύδ.2,552 τήν δὲ πόλιν ταύτην εἰδὼς δυσφύλακτον οὖσαν, Στραβ.9,3,8 ἐπιφθονος δ' ὢν ὁ πλοῦτος δυσφύλακτός ἐστι, Πλούτ.Περ.7, ἰδιων Κ 56,33 2) ὁ ἀφ' οὗ τις δυσκόλως δύνάται νά [προσηφολαγήθῃ: Εὔρ.Φοιν.924 δυσφύλακτ' αἰνεῖ κακὰ // ὄν δυσκόλως δύνάται τις ν' ἀποφύγη, δυσφεικτός: Στράβ.11,4,2 τελέγη ποικίλν ἀνάμλα καί δυσφύλακτα, Λογγίν. Ἰφ.3,3 τὸ οὐδὲν ἐν τοῖς μάλιστα δυσφύλακτάτατον // τὸ οὐδ'. ὡς οὐσ. ἡ ἀδυναμία προφυλάξαις ἐκ κακοῦ πινος: Πολύδ.8,22,10 τὸ δυσφύλακτον.. τὸν ἐκ τῆς τύχης σφραμδινόντων.

δυσφύλακτῶ-ἔω μων. ὡς ἐμ. τῆς λέξεως δυσφύλαμαι βλλ.: Εὔστ.797,28.

δυσφυσικός (ἡ) Ἡσ. ἐκακή φύσις.

δυσφωνία (ἡ) μτγν. κ. μων. τροχύτης τῆς φωνῆς, κακοφωνία: Ἀθηναίφ.Ἐρι.48, Πολύδ.2,112, Θεσφύλ. Σ' Ἰστ.144C κωλύων τῆς δυσφωνίας τῶν ἀνθρώπων 1) νεώτ. ἱατρ. δυσφείρα κατά τήν ἐκδόλην τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ λάρυγγος.

δυσφωρός-ον μτγν. ὁ ἔγων τραχίαν φωνήν, κακόφωνος, συγκρ. -ότερος: Θεόφρ.Ἐρι.69 οὐδὲν τί δυσφωρότερα τῶν ἄλλων ἐστί ταῦτα, Πολύδ. 2,111, Βάβρ.33,4 κολοῖο δυσφωροῦ.

δυσφώρατος-ον μτγν. ὄν δυσκόλως φωρῶ τις, ἀνακαλόπη: Πλούτ.Ἠθ.51D ἐστί μὲν οὖν εἰά ταῦτα δυσφώρατος ὁ ἀνὴρ [περὶ τῶν κολάων].

δυσφωράτως ἔπιρρ. μτγν. διὰ δυσχεροῦς ἀνακαλόφως: Βασίλ.1,416 B.

δυσχάλης-οὐς-ές Ἡσ. ἐ δυσχάλεα ἄκρατον .. λαν: // αὐτ. ἐδυσχάλες βλάσφημοι, χαλεποὶ.

δυσχάλινος-ον μτγν. κ. μων. κ. δυσχάλιμος βλλ. ὁ δυσκόλως δέχομενος χολίνον, δούσηος, δυσπεθής: Ἰω.Χρυσ.2,6 B, Νικ.Χων.Ἰστ.366 A ἵππος θρασυαχίν τῆ καί δυσχάλινος.

δυσχάλινος ὄν μτγν. ὄν δυσκόλως δύνάται νά χολινώσῃ τις, δυσχάλινος, δυσήσιος: Γαλλ.19,94.

δυσχάριστος-ος ὁ τῆν πρὸς αὐτόν γυνήν ἀπιστόν, ἀγνώμων Ἡσ. ἐ ἀχάριστος, μτ. γεν.: Ἀισχ.ἀν.135 ὄ δυσχάριστος πικρῶν φιλημάτων.

δυσχειμερικός-ή-ῶν μτγν. ὁ ἔγων τήν ἰδιότητα τοῦ δυσχειμεροῦ βλλ.1) // τὸ οὐδ. κληθ. μετ' ἄρθρ. ὡς οὐσ. χερσία, κλίματα ἐκτεθειμένα εἰς βαρεῖς χειμῶνας: Θεόφρ.Φ1 8,81.

δυσχειμέρος-ον μτγν. ὁ ἔγων τήν ἰδιότητα τοῦ δυσχειμεροῦ βλλ.1) // κλημ. Ἀλλ.1,909 B.

δυσχειμέρος-ος κ. μων. ὁ ἐκτεθειμένος εἰς βαρεῖς χειμῶνας, σφοδρὸς ἀνίμων, λίαν ψυχρὸς [οὐδέποτε ἐν Ὀδ.]: Ἰλ.8,750 περὶ δαδῶνωνν δυσχειμερον, Ἡρ.4,28 δυσχειμέρος δὲ ἐσθι ἡ καταλεχθεῖσα πάσα χώρα, Ἀισχ.Προμ.15 θήρασι Βίβ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ, Ἀριστ.Λ1 606 b,5, Ἡρωδ.3,6,10 διὰ τῶν δυσχειμερῶν καί ὀψιλῶτων ὄρων, Γεωπ.2,23,12 ἐν τοῖς δυσχειμέροις [ἐνν. τόποις], Μνηστ.2,23 2) νεώτ. ῥαχίαν δὲ καταλαβὼν πᾶν δυσχειμερον // μτ. γεν.: Ἀισχ.Προμ.746,αὐτ.Χο.271 δυσχειμέρους ἄταξ 2) ὁ δυσκόλως ὑσφείρων τὸν χειμῶνα, τὸ ψυχρός: Ἀριστ.Ζ1 596, b,5 δυσχειμεροὶ δὲ καὶ αἱ οὐλαί [διεσ.] Γεωπ.19,2,6 δυσχειμερον δὲ ἐστί καὶ ῥαδίως ὑπὸ φύχους κακοῦται.

δυσχείμων-ονος-ον μτγν. δυσχειμέρος βλλ.1) // Ἀπολλ.Ρ 4,635 λίμνας εἰσέλασεν δυσχείμωνας.

δυσχείρωτος-ος μτγν. δυσχειμέρος βλλ., διόδ. Ζ 5,34 δυσχειρότατον [γινθ. ἐσφ. γρ. ἀντι δυσχειρότατοτατον] 2) νεώτ. ζῶλον γενος καρθιδῶν ἐντόμων κολοεπτήρων.

δυσχείρωμα-ατος-ιδί [χειρῶ-δω] δυσχερῆς φείρωσις, δυσκόλος κατάκτησις: Σοφ.Ἀντ.126 ἀντιπάλου δυσχείρωμα δρόκοντος.

δυσχείρωτος κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως χειρῶ-

μενος, ύποτασσομένος : 'Ηρ.7,9 β, Δημ.1421 διὰ μέν ἀργίας καὶ βῆθμιαι καὶ τὰ παντελῶς ἐπιπολής δυσχερῶν' ἐστὶ, Πλούτ. Αλκ.4 τοῖς δ' ἄλλοις ἐρασταῖς χαλεπὸν ἄντα καὶ δυσχερῶτων, Δίων Κ 53,25 ὅπως μὲν δυσχερῶτεροι γίνονται.

δυσχεραίνοντας ἔπιρο. ἔκ μτχ. δυσχεραίνων του δυσχεραίνω βλλ. δυσχεραίνω : 'Αριστ. Ρητ.1408 α, 17 (δ. γρ. -ραίνοντας).

δυσχεραίνω κ. νεώτ., παρατ. ἐδυσχεραίνω, δόρ. ἐδυσχεράνα, παθ. δόρ. ἐδυσχεράσθην μτθ. δὲν δύναμαι να ὑποφέρω, να ὑπομῆνω τι, μού εἶναι δυσάρεστο, τὸ ἀσπαράξω, μτ. αἰ. : 'Ισοκρ.14,46 ἀπορροῦντες, ὀμοι τραπώμεθα, καὶ πάσας τὰς αἰκλήσεις δυσχεραίνοντες. Πλάτ. Θεαι. 195 C τὴν ἑμαυτὸν δυσμαθῖαν δυσχεράνας, Δημ. 37,6 β, 16 δυσχεραίνω ἐφη ἐν τι τῆς εἰσαγγελίας, Πλούτ. 'Ηθ.10) C τῶν βρωμάτων τὰ καθαρώτατα. . -ραίνωσι, Αλκx.1,54 ταῖτα οὐκ ἐδυσχεράνεν ὁ μικρὸς οὗτοισι' δὲν ἠσθένητο τούφης συνε δ' ἰσως' ἤ' μετ' αἰτ. κ. μτχ. : Αλκx.1,58 τις τῶν παλιῶν οὐκ ἐδυσχεράνε Κηφισόδωρον.. ἀνελεῖστα διεφάρκτα' 2) κυρ. ἀμθβ. αἰσθητῶν δυσχεραίνω, ἀψίδων, στενωγῶντων, δυσανασητὸ διὰ τὴν ἔνεκα 'ινος, μτ. δοτ. : Δημ.1274 δυσχεραίνοντας ὄλωσ τοῖς τόποις' 3) δυσχεραίνω ἑαυτῷ εἶναι δυσχερῆ μένος κατ' ἐραυτὸν : 'Αριστ. Μετρ. 984 α, 29 οὐδὲν ἐδυσχεραίνω ἑαυτοῖς' ἢ κ. ἐμφορὸν, περὶ τινος : 'Ανδοκ.3,35' ἐπὶ τινι : 'Ισοκρ.1,26 μὴ μόνων τοῖς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, Πολύδ. 2,8,9 δυσχεραίνω ἐπὶ τοῖς ἐρημίαις, Μηναι.12,12 Σιναιε, τοῦ ὁμοίου δυσχεραίνοντες ἐπὶ τούτῳ' περὶ τι : Πλάτ. Πολ.475 C τοὺς ἀρα περὶ τὰ μεταθάτα δυσχεραίνοντας πρὸς τι : Διον. Αλ.Θουκ. 34, Πλούτ. Πύρρ.2) δυσχεράνας πρὸς τὴν ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων κατὰ τινος : Λουκ.ἔξ.10 ἡ δυσχεραίνει καθ' ἑμὴν ἡ ἐκκεκώμαται' ἢ κ. ἀπόλ. : Πλάτ. Ἐπιστ.325 Α' 1) παθ. εἶναι ἀπεχθής, μισή- τος : Πλούτ. Γρηλ.1) δυσχεραίνω μὲν δὲ τοῦ τῆς μοναρχίας ὄνοματος. 3) μετ' ἀπαφ. ἀποξῶν να πρῶξω τι : Πλάτ. Πολ.388 Α' Ἴνα ἡμῖν δυσχεραίνωσι ὁμοιο ταῦτοισ ποιεῖν' 4) μετ' ἐνεγο.σμπ. προξένω, παρέχω στενωγῶντα : Σοφ. OK 1282 ρήματ' ἡ τ' ἐφάρτα τὴν ἡ δυσχεράνανα; παθ. εἶναι δυσάρετος : 'Αριστ. Ρητ. Αλεξ.1432 β, 19 δυσχεραίνωμι τοῖς ἀκούοις, Σζδλ. Αριστ. Βάτρ. 1467' 5) κ. νεώτ. μτθ. φέρω δυσκολίας, καθιστῶ τὸ δύσκολον : Ἄνπ. Πλωρ.18 ἐδυσχεραίνον τὴν ὁδὸν δένδρα κἀπόνητος; παθ. : Δημ.142 παθ. συν- τριβεται τὸ πρῶμα καὶ ποὺ δυσχεραίνεται ἢ ποὺ ἀρχίζουσι αἱ δυσκολαί. 1- ἡ πολλὰ τριβή δυσχερα- νεῖ τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς, ἡ ἀκρίβεια δυσχεραίνει τὰς ἐπιπορὰς συναλλαγὰς. 6) δ- ἐν τοῖς λόγοις φέρω δυσκολίας εἰς τὴν διεξαγωγήν τῆς αὐξήτησεως, εἶναι στρεφόμενος : Πλάτ. Γοργ. 450 Β εἰ βούλοιο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις.

δυσχεραίνωσ-εως (ἡ) μτχ. δυσχεραίνωσ-εως, στενωγῶν : Ἀνδρόν. Ρῥῶ. 570Μ, Πλωτίν. 1,9, Σιμπλ. Ἐπιστ.45D.

δυσχεραίνωσ-η-άν μτχ. ὁ φέρων δυσχερείας τὸ οὐδ. δυσχεραίνωσ ὡς οὐα. ἡ δημιουργία δυσχερειῶν : Μαρκ. Αἰρ. 1,8 τὸ ἐν τῇ ἐξηγήσει μὲν δυσχεραίνωσ, 'Ιεροκλ.Χρυσ. Ἐπ.1,444 Μ.

δυσχεραίνωσ ἔπιρο μτχ. δυσκόλωσ, μετὰ δυσχερειῶν, κατὰ τρόπον δυσχερῆ, στενώχωρα : Σιμπλ. Ἐπιστ.35 D δυσχεραίνωσ (ἡν).

δυσχεράνασ-ατος (τὸ) κατὰ πλθ. αὐστηρὰ, μεμφόμενος κρίσεις : Πλάτ. Φιλ.4 D ἀκαφάμα- εως ἐπὶ καὶ τὰ ἄλλα αὐτῶν δυσχεράνασ'α' 2) ἀπρέπεια : Δορυκλ. Πισθ.66.

δυσχερασοῦσ ἰό μτχ. δυσανασητῆσις, ὄρηθ, θυμός : Φιλῶδ. Παρρ.8 O.

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσκολία περὶ ἡ κατὰ τὴν χρῆσιν, τὴν μεταχρί- σιν αὐτοῦ ὄνηθ. εὐξείρια : Πλάτ. Νόμ.967 C δυσ- χερείας τῶν τοιούτων ἀπτεσθῶσι' ἢ ὀθ. κ. νεώτ. γεν. δυσκολία ἐν τῇ ἡ πρὸς τ- μτ. γεν. : Πλάτ. Πολ. 602 D τὴν τ- τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχε- ρεῖαν, - δυσχερεῖα ἐκτελέσως, - ἐκλογῆς - ἐπι- πλου - ἀναδόσεως - καταγορασίαι, φρ. δυσχερεῖαι τὸ ἀδάφουσι ἄνωμαί. Γ' ὁμ. μετ' ἐμφορ. κατὰ, περὶ, νεώτ. κ. πρὸς' αἰτ. : Φιλῶδ. Πισμ.994 β, 8- κατὰ τὴν προφάνη - κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν - περὶ τὴν ἐκλογὴν - πρὸς ἀντίκρουσιν' ἢ κ. ἀπόλ. ἡ δυσκολία, τὸ πρόσκομμα, ἡ ἐνόησις, τὸ ἐνόη- διον, ἡ ἀναποδιῶ : Πλούδ.1,20,10 πολλὴν αὐτοῖς παρέχει τοῦτο τὸ μέρος δυσχερείαν, - κατὰ τὴν ἀποθῆσιν προέκυψεν πολλὰ δυσχερεῖα' ἢ νεώτ. συνθ. εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, οικονομικὴ δυσπραγία, ἔλλειψις ἐπαρκείας χρημάτων : ἐπίσκειται εἰς οἰ- κονομικὰς δυσχερείας, - ταμειακὴ δυσχερεῖα' ἢ γεν. νεώτ. κοτῶστασις δύσκολος, δυσχερῆσ' 2) ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν νόσην, τὸ δύσλοτον, τὸ δυσεγκρίστον, τὸ δυσέκφορον, τὸ δυσπροσδοκῆστον, τὸ πρὸς ἀντίληψιν κώλυμα : 'Αριστ. Μετοφ.995 α, 33 τὰς δυσχερείας δὲ τε θεωρητικῆς πάσας πρότερον, αὐτ.1005 β,22 περὶ τὰς λογικὰς δυσχερείας, - τὸ πρόβλημα παρου- σιάζει δυσχερείας' ἢ μειονεκτικὴ ἰδιότης ἡ κατὰ- στασις : 'Ισοκρ.5,12 Α' ὁμως ἐγὼ ταῦτας τὰς δυσχερείας ὑπερίδωμ' 3) σνεκδ. στενωγῶνα, δυσάρεσκεῖα ἔκ τινος, μτ. γεν. : Σοφ. Φιλ.479 δυσ- χερεῖα μὲν . . πολλὰ τοῦτε τὸ φερόμετος' ἢ ὀθ. κ. ἀψίδα, ἀποστροφή, ὀμοίσι : Πλάτ. Πρωτ.334 C τὴν δυσχερίαν κατασθέντα τὴν ἐπὶ τῆς αἰσθη- σῆσι, Διονκ.68,3) μιλια τοῖς ἐπὶ τῶν . . καθιζέ- νομασι δυσχερείας ἀπάντα ἐνεπίβωμ' 4) ἐπὶ προσ., ἡ ἀψίδων, ἀποστροφή προκαλοῦσα ἀπερη- λησία τοῦ σώματος, τὸ ἀποκουρατικὸ ἀπεριπολι- τῆ, ἡ ρυπαρότης, ἡ βρωμιά : 'Θεοφ.Αρ.19,1 ἐστὶν ἡ δυσχερεῖα ἀπτεροσπείρα σώματος, ἀλγῆ παρα- σκευητική' πρὸλ. δυσχερείας 4' 5) κ. ἐπὶ θηρικῆς ἀπτελησίαισ, ὀθ. κ. διατροπία, ἱστορία ἄλληλα τοῖς ἄλλοις, τζοναμπετιῶ : Πλάτ. Φιλ.4 C οὐ τέχνη, ἀλλὰ τινι δυσχερεῖα φύσεως οὐκ ἀγενοῦσ.

δυσχερῆσ-οῦσ (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. ὅν δυσκόλωσ δύναται τις να χείρισσι να μεταχειρισθῆ' 2) ὀθ. σνεκδ. ἐπὶ πράγμ., ὁ ἐπιφέρων στενωγῶ- ριαν, ὀψοφονία, δυσάρεσκεῖαν, ὁ ἐνόηθητικός : Αἰσχ. Προμ.802 ἄλλην δ' ἀκουσιν δυσχερῆ θεω- ρίαν, Δημ.236,18 οὐ βούλομαι δυσχερῶσ εἰσεῖν ἀρχόμενος τοῦ λόγου' ἢ ἐπὶ πράξεω, ὁ γενικός ἀποστροφῆς τυγχάνω, μισήσις : 'Ισοκρ.12,63 θιε- ρεῖται τὰς δυσχερεστάτας τῶν πράξεωμ' ἢ δυσά- ρετος : Πλάτ. Νόμ.779 C τοῦτο εἶναι ἐκείνων τῶν πολλῶν δυσχερεστάτων ἀποθῆσθῶσι τῷ πλῆθει' ἢ τὸ οὐδ. τὸ δυσχερῆσ ὡς οὐα. ἡ δυσχερεῖα : Εὐρ. Φοῖν.390 τὴ ψυχῆσι τὸν πορῆμ, 1) δυσ- χερεῖσ ποιοῦμαι ἐπιμορῶν, πορῆμ, φέρω δυσ- κολίαν : Θουκ.4,85 δυσχερῆσ ποιοῦμενοι . . εἰμὲ δέσασθαι' 3) ἐπὶ προσ., ὁ τρέφων ἐξωτερικὰ ἀ- σθηματα, δυσμενής, ἐχθρικός : Εὐρ. Ἰων.398 τὸ γὰρ τῶν γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσανα, Δημ. 439 ἀτόπουσ πῖνας ἐν τῇ πόλει καὶ δυσχερεῖς ἀνθρώπουσ εἶναι, Πολύδ.3,11,2 εως ἐν δυσχε- ρῆσ βουλευσίαι κατὰ Ρωμαίων' ἢ ἰδιότρο- ποσ, μεμφόμενος : Πλάτ. Πολ.475 C τὸν περὶ τὰ σπῖτα δυσχερῆσ οὐτε πεινῆν φομεν οὐτε φιλοσ- τον, πρβλ. 'Αριστ. ἨἘδὲ.1221 d, 3' 4) ὀσκό- λος : Πλάτ. Ἰων. Ἐλ.367 β ἀπολαμῶνδων, ὁ ἄν ὁ δυσχερεστάτων τοῦ λόγου, Λυο.24,6 κινδυνεύ- σαμ' ἄν ὑπὸ τῇ δυσχερεστάτῃ γενέσθαι τὸχθ, Δημ.139,16 δυσχερῆσ καὶ χαλεπῶσ καὶ λιπὸ- μένωσ βίωσ' ἢ Ἐπιρ. καιροῖ δυσχερεῖσ' 5) ὁ προξένωσ ἄψιδων, ἀψίθ, ἀποκουρατικῶσ σνα-

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

δυσχερεῖα (ἡ) [δυσ-χερῖζω] κ. νεώτ. δύσκολος χείρισσι προσ. ἡ πράγμ., τὸ νὰ παρέξῃ τις ἡ π

μερός, βρωμάρης : Θεόφ.Χαρ.191 ἡ δὲ **δυσχερῆς** τοιαύτη τις, ὅσος λέρπων ἔχων καὶ ἀλόφον.. περιπατεῖν, Πολυδ.3,110 χυμὸν **δυσχερῆς**, ἀπάειν, Διωκτ.68,31 ὄδωρ **δυσχερῆς** ἢ ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ὁ ἀνηχητικός, ὁ φέρων ἐπιπάσεις : Πλάτ. Πρωτ.333D τὸν λόγον ἀπίστον **δυσχερῆ** εἶναι, Δημ.491,17· ἢ τὸ οὐδ. κτ. ἄλλο. τὰ **δυσχερῆ** συνομολογία κατὰ τὴν ἐπιχειρηματολογία : Ἄριστ. Μεταφ. 1867 b,35 ταῦτα τε δὴ συμβαίνει **δυσχερῆ**, καὶ εἰ πᾶν τὸ κινούμενον ἐν τόπῳ· 7) νεώτ. δύσκολος : ἀντιμεταβιζόμενον **δυσχερῆς** περιπέσεις· ἡ διάκρισις τοῦ ἀληθοῦς εἶναι πάντοτε **δυσχερῆς**· **δυσχερῆς** λύσις τοῦ προβλήματος.

δυσχερῶς ἑπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ **δυσχερείας** βλλ. : Ἰνν. Ἀφορ.1,25 **δυσχερῶς** φέρειν, Πλάτ. Εὐθύφρ.δ Ἀ **δυσχερῶς** ἢ ὡς ἀποδέχονται,· **δυσχερῶς** συνήθε· ἢ ὡς ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχου ἐνγλωσσῶν, στενωχωροῦμαι : Πλάτ. Πρωτ.332 Α **ἐπι** **δυσχερῶς** δοκεῖ μοι εἶναι πρὸς τοῦτο, Πολυδ.1,68,12· ἢ **δυσχερῶς** ἀκούειν μετὰ **δυσχερείας** ἀκούειν : Δημ.70

δυσχημάτιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δύσκολος σχηματιζόμενος : Θρασ.Στεφ. ἐ.

δυσχιθῆς-αὐς-ές ὁ δύσκολος σχιζόμενος : Θεόφρ Φ1,3,10 φύλλον **δυσχιθῆς** ἰδ.γρ. διχισθῆς.

δυσχιθώτερον Ἦσ. «κακοτροπώτερον, Τα ρανθίον».

δυσχημός-ον ἴσφμ. ἡ σχέση τοῦ πρὸς τὸ χεῖμα χεῖμων ὡς ὁ Σολ.Αλοχ. Ἐπτ.509 ἐ ὤφειλε δὲ τὸ δύσχημον διὰ διωφθόρου γράφασθαι ἀπὸ τοῦ χεῖ μόνος, νῦν δὲ ἠναγκάσθη διὰ τὸ μέτρον καὶ οὐκ οὐκ ἔστειλεν αὐτὸ· ὁ παροχώδης, τρικυμιοδής : Αλοχ Χο.186 ἀσταγόνες· **δυσχημὸς** πλημμυριδός, Εὐρ.Ἰκ. 962 πνευματὸν ὑπὸ **δυσχημῶν** ἀίστου, αὐτ.Βάκχ.15 τὴν τὸ **δυσχημον** χθόνα Μήδων· 2) ἐπὶ θράκωντος, ἀγρίου, φοβεροῦ, ἐπικίνδυνος : Αλοχ. Ἐπτ.503 θράκοντα **δυσχημον**.

δυσχίστος-ον μτγ. ὁ δύσκολος σχιζόμενος Θεόφρ ΦΑ1τ.5,164 διὰ καὶ **δυσχίστα** τῶ καλλώδη τὴν ὁπάσταν ἔχειν.

δυσχλαιία (ἢ) πενήρις περιβολή, ἐνδυσμασία : Εὐρ. Ἐκ.240 **δυσχλαιία** τῆ ἄμορφος· κ. κτ. πληθ. : Εὐρ. Ἐκ.146 τὰς ἐμὰς **δυσχλαιίας** κρύπτων ὑπ' αἰθέρος.

δυσχλαινος-ον σχόλ. ὁ πενήριος ἐνδεδυμένος, κακοντυμένος, Σχόλ. «δυσέμων, κακοέμων».

δυσχονδροπαστία (ἢ) μτγν. ἰατρ. παθολογικὴ διαταραχὴ ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῶν κερτὶ τὴν σπέρμασιν σπυδαίων χυθρόων

δυσχορήγητος-ον μτγν. ἐπὶ δραμάτων, ὁ δι' ὃν δύσκολος χρηρηγεῖ τις διὰ τὸ ἀπανηρῆναι τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τοῦ δυσχορήγητου : Πλούτ. Ἠθ.7,12Β διὰ τὰ μήκη τῶν δραμάτων καὶ τὸ δυσχορήγητον.

δυσχορτοῖος-ον ὁ δλιγὸν χόρτον, τροφὴν παρέχων, ὁδ. ἐπὶ οἴκου ἀξένου. Εὐρ.Π1,219 **δυσχορτοῖος** οἴκουσιν ναίει.

δυσχροῆς-ές Ἦσ. «δυσχερῆς».

δυσχροανής-ές Ἦσ. «αὐχηρὸς»

δυσχροστήμα-ατος-ατος (τό) μτγν. ἀνεπιτηδεύτης ἑλλείψης καταλληλότητος : Σταυκ.3,23.

δυσχροστία (ἢ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκατάλληλότης, ἀνεπιτηδεύτης, μειονεκτικὴ : Πολυδ.5,46,5 τοιαύτης.. τῆς περὶ τοὺς τόπους **δυσχροστίας**· πληθ. : Πολυδ.1,33,13, Στράβ.2,5,17 ἄλλων δ' ἄλλας ἀρετὰς τε καὶ κακίας καὶ τὰς ἅπ' αὐτῶν χρεῖας ἐπιδεικνύμενων ἡ **δυσχροστίας**, ἀντίθ. πλεονεκτικῆμα 2) **δυσχροστία**, δύσκολοι περιστάσεις : Πολυδ.1,25,1 οὐδέποτε μάλλον εἰς ἀπὸρῆαν ἔκει καὶ **δυσχροστίαν** ἢ στενωχωρία : Φιλῶδ. Ὀργ.52· 3) εἰδ. δύσκολοι περὶ τὴν λήψιν θουέων, στενώτης χρήματος : Κικ. Ἄττ.16,7,6· 4) νεώτ. τὸ εἶναι τι δύσχροστον βλλ.η κ.21.

δυσχροστοῦμος-ον κ. νεώτ. ὁ δύσκολος χρησιμοποιοῦμενος, ἀκατάλληλος, ἀντίθ. εὐχροστος : Ἰνν.

Ἀφορ.2,54, Ξεν.ΚΠ 3,3,26 Ἰηπικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ παραχῶδῆς ἐστί καὶ **δυσχροστον**, Πολυδ. 18,32,9 ἡ μὲν Μακεδόνων ἐστὶ σύνταξις **δυσχροστος**, ποτὲ δ' ἄχρηστος,· **δυσχροστος** ἐκδοσις διὰ τὸν ὄγκον τῆς ἢ δ-κύνες ὡς δύσκολοι ἡ χρῆσις ἐν τῇ θήρῃ, ἀκατάλληλοι δ' ἄθροον : Ξεν. Κυν.3,11 τὰ δὲ ἡγμένα ἀνεπιτηδεύτων **δυσχροστοί** εἰσιν· ἰ οὐκ ἐν· ἢ δ- ἴππος **δυσχροστος** : Πλάτ. Ἄλξ.δ ἐδόκει τε χαλεπὸς εἶναι καὶ κομῆδ **δυσχροστος** οὐτε ἀνοδότην προσιόμενος οὐτε φωνὴν ὑπομένων (ὁ ἴππος)· ἢ δ- ἐξουσία ἡν δύσκολῶς δύναται ἀ μετὰ εἰρησθῆς τὸ καλῶς : Ἰσοκρ. 8,13 οὐ γὰρ ἤδεσαν τὴν ἐξουσίαν.. ὡς **δυσχροστος** ἐστί· ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐα, ἄροπα : Διόδ.Σ.48 πολλὰ **δυσχροστα** συμβαίνει τὸν ἱστοροῦσθαι τὰς παλαιὰς μυθολογίας· 2) κ. νεώτ. ὁ οὐ σπάνιος γίνεται χρῆσις : Σχόλ.Εὐρ.κῶδ.Βατ.1,135 φύλλ.2 β θελόγοις δὲ, ὅπερ ἐστὶ **δυσχροστον**, θεῶς λόγος,· ὄροι **δυσχροστοί**· νεώτ. κ. οὐ ἡ χρῆσις παρέχει **δυσχροστία**· 3) ἐν δὲν πρέπει νὰ μεταχειριεταί τις, οὐ τὴν χρόνον πρέπει νὰ ἀποφύγει τις : Σηνατ.3,31 Εἰρω. τὸν τρόπον τὸν θουούλων ὡς **δυσχροστον** φυγῶν· 4) Σουῖδ. «κακομαντις».

δυσχροστῶ-τω μτγν. κ. μων. εἶμαι **δυσχροστον**, παρέχω **δυσχροστία** κατὰ τὴν χρῆσιν : Πολυδ.2,10,4 ὅτε δὲ τρῶσαντα καὶ **θεθνήτα**.. **δυσχροστον** τὰ τῶν ἀντιπάλων σκάφῃ· ἢ ὡς, μέσ. εἶμαι ἀκατάλληλος, ἀχρηστος, αὐτ.16,3,5 τοῖς δλαῖσι **ἐδυσχροστεῖτο** (ἢ ναῦς) καὶ **δυσκίνητος** ἦν πρὸς πᾶν· ἢ εὐρίσκειται εἰς **δυσχροστία** Α στενωχωρία : αὐτ.4,60,8 ὅταν δὲ **δυσχροστον** ἀπογῶν· μτ. δοτ. : αὐτ.16,4,10· διὰ τῆς : οὐτ.1,5,6· περὶ τῆς : αὐτ.1,7,7· κ. νεώτ. : Σέρρ. Μακρ. Ἐκκλ. Ἰστ. ἐν Σάθ. ΜΒ 3,284 **δυσχροστήσας** παρήκῃ μετ' : Πολυδ.1,87,7 **δυσχροστησόμενος** ἐν τοῖς κατὰ μέρος κινδύνους· ἢ παθ. περιέρχεται εἰς ἀμηχανίαν : Πολυδ.8,6,5 **δυσχροστησόμενος** ἐν τῇ Συρακομαῶν πολιορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, Διόδ.Σ.18,39 οἱ μὲν περὶ τὸν Πύθωνα **δυσχροστοῦμοι**· ὄντες στενωχωρομένη· πρὸδ. Δημ.Σκῆφ.ἡ. Ἀθην.3,91 D **δυσχροστησόμενος** οὐν τὴ βρώσις ἰενοχλήθεις ἐκ τοῦ ἀκατάλληλου πρὸς βρώσιν).

δυσχροστῶς ἑπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ὡστε **δυσχροστῆ** τὴν χρῆσιν εἶναι : Πολυδ.1,61,4 αὐτὸ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι **δυσχροστῶς** δίκειναι πρὸς τὸν κινδύνον ἰδυσκόλως ἐκυθεράνοιστο· πρὸδ.αὐτ.4,64,7· 2) ἀμηχανῶς βλλ. : αὐτ.16,21 ἠπορητο καὶ **δυσχροστῶς** δίκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος· εἰρίσκειτο ἐν ἀμηχανίᾳ· ἢ ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχου εὐρίσκειται εἰς **δυσχροστῆ** κατάστασιν : Πλούτ. Αἰμ.19· 3) οὐχὶ χρῆσιμος, ὁδ. ἐπιδαβδός : Στράβ.17,2,4 χρῆσιμος μὲν.. **δυσχροστῶς** δὲ ὁ τὸ μαρφάγον καὶ ἀκάθαρτον.

δύσχροστος-ον μων ὁ ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ : Πρ.Ματ.Ἰ.Ὀμολ.1,85.

δύσχροσμα (ἢ) μτγν. κακὸν χρῶμα : Διοσκ.Θηρ.6, Γολ.17(2),215 **δύσχρομα** περὶ τὸ πᾶντα γίνονται σμῆμα, Γρη.Νύστα.1,58D τῆ διὰ τοῦ πυρὸς χυνεῖσι θεραπεύειν τὴν **δύσχρομα**.

δύσχροστος-ου, ἄσων.-αος-οον ὁ ἔχων κακὸν χρῶμα : Ἰνν. Ἀφορ.5,42, Ἀθην.3,94 Α ἡ μὲν οὖν ἐμδύθιος πῖνα διαγυροσάντων ποιεῖ.. μαργαρίτην, ἡ δ' ἐπιπολάζουσα.. **δύσχροστος** καὶ ἥσων.

δύσχροστωφία (ἢ) νεώτ. ἀνωμαλία τῆς ὁράσεως συστασμένη εἰς **δυσχροστία** πρὸς διάκρισιν ὠρισμένων χρωμάτων.

δύσχροσμα (ἢ) νεώτ. ἱατρ. νοσηρὰ ἀνωμαλία τῆς χρωστικῆς τοῦ δέρματος.

δύσχροως-ωτος(ἰ)δ, (ἢ) ὁ κακὸν χρῶμα ἔχων, κακῶς κεχρωματισμένος, ὁδ. ἀσθενῆς χρῶμα, ἔξθωρος : Ἰνν.Κωκκ.136 ὀνυθῶδες, **δύσχροως**.

δυσχυλία (ή) δυσχυμία βλ.: Θεοφ.Φ.Αιτ.6,12,12 | 1 εσφ.γρ. αντί δυσχυμία |

δύσχυλος -ον μ. γυν. ὁ ἔχων κακὸν χυλόν, ἀδηλ. γεύσιν : Ξενοκρ.12, ἐν Θεοφ.Φ.Αιτ. 6,12,4 | 1 εσφ.γρ. αντί δύσχυμος |

δυσχυμία (ή) μ. γυν. τὸ ἔχει κακὸν χυλόν, κακὴν γεύσιν : Θεοφ.Φ.Αιτ.6,12,12 ὁδὲν ἀπτεσθαί δοκεῖ ζῶαν διὰ τὴν μικρότητα καὶ δυσχυμίαν.

δύσχυμος -ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κακὸν χυλόν, δδ. ὁ κακὴν γεύσιν ἔχων, ἀνοστος : Ἀριστλ.Ζ1 776α,30 ἀνάγκη τὸ λοιπὸν ἀλμυρὸν γίνεσθαι καὶ δύσχυμον, Θεοφ.Φ.Αιτ.6,12,4 2) νεώτ. ὁ νοσηρὸς τοῦς χυμοὺς τοῦ σώματος ἔχων, κακὸςχυμος.

δύσχυλος -ον ὁ λιαν γυλός : Θεοσ.Στεφ.ἐλ.

δυσχώρητος -ον δι' οὗ δύσκολὰς δύνονται μὲν μὲν κρήνη τις, ἀδιέροδος : Πολύδ.24,1,13 ποικίλη τις ἢν ἀκρίση καὶ δυσχώρητος ἔκ τῶν κατηγορουμένων | δ. γρ. -ρηστος | 2) ὁ δύσκολὸς πεποήμενος : Αἰγ.9,30 δυσχώρητος τροφῆ.

δυσχωρία (ή) ἀνάμολο ἐδαφος κατοικησιὰ : Ξεν.ΚΠ1,6,35,10αοκρ.6,20 περὶ τὰς αὐτὰς δυσχωρίας ἤμιν ἀντιστρατοπεδεύοντας, Διόδ.Σ 14,101 διὰ τε τὸ μέγεθος τοῦ στρατοπέδου καὶ τὴν τῶν τόπων δυσχωρίαν 2) ἑλλειψίς χώρου, θέσεως : Πλούτ. ἠΒ.563, Ἀθην.4,129 C ὄραν ὅν τὴν δυσχωρίαν ὁ Κόρανος κελύει σπυρίδας ἤμιν καὶ ἀρτοφόρα, δοθῆναι 3) δυσκολία : Αἰέξ. Ἐφροδ.Εὐαμρ.200,23.

δυσχώρητος -ον μ. γυν. κ. νεώτ. ὁ δύσκολὸς χωρὶς θυνοῦς,δυσκολοχώρητος, δυσκολομέριστος : Γαλ.2,700 2) μ. γυν. ὁν δύσκολὰς δύνονται μὲν διακρήνη τις, μὲν εὐχωρήσι : Πλούτ. ἠΒ.51 Α οὕτως ἂ καλακαία τῆς φιλίας δυσχώρητος ἐστιν.

δυσχάται ἠσ. «δυσχάρι», διακυλλάεται ».

δύσφυκτος -ον μ. γυν. ὁ δυσκόλως ὀπὸ τοῦ φύου προσαλλόμενος : Γαλ.1,346.

δυσφυχά -έω μ. γυν., μ. γυν. ἐρρίσκω μὲν ἐνδοιοσμή, ἐν διαταγῇ : Παλλῶδ.Λαυδ.1011 D.

δυσωδίας -ους-ες κ. νεώτ. ὁ κακὴν ὀσμὴν ἀναδίδων, βρωμερός : ἠσ. «ἀκόσμος, ἀκόσμητος» : ἠρ.2,94 καρπὸν φέρει πολλὸν μὲν,δυσωδία δέ, Σοφ.Φιλ.1032 πῶς... νῦν οὐκ εἰμι σὶ χυλός,δυσωδίας, Θουκ.2,49 πνεύμα ἄτοπον καὶ δυσωδίας ἦφει, Ἀριστλ.Ζ1 627 α,27 - ἂ ὀνόματος ἀναδίδει δυσωδίας ἀναθυμιάσεις | κ. πορὰβ. -ωδίστερος -έστατος : Πλούτ.ἀπ.ἀββ.149.

δυσωδία (ή) κ. νεώτ. κ. θυμ. κακὴ ὀσμὴ, βρώμα : Ἀριστλ.Πολ.1311 b,34 εἰς δυσωδίαν τοῦ σώματος, Πλούτ. ἠΒ.90 Β, Ἐπιφάν.1,293 D αὐτὴ ἡ κόπρος καὶ δυσωδία, Ἀνθρ.Κρ.69 D ἴνα καὶ τῆς δυσωδίας ἀντιλάδοιτε, Βαλομο.Στηλ.4,128 τὸν καμῆνον σπλάγχων των μ' ἐμνηγ' ἡ δυσωδία, φρ. βρώμα καὶ δυσωδία | πρὸς δὴλ. μὲν ὑπερβολικὴς δυσωδίας κ. μ. γυν. ἐπὶ ἀνθρ. ὑποθέσεως κ. ὡς ἐπιθετικὸς φωνισμὸς προσ. | 2) μ. γυν. ἀνηθικὴς χαρακτῆρ/Καυσα ὑπόθεσιν τινά.

δυσωδίνος -ον μ. γυν. ὁ προξένων λιαν κακός, λιχωρὸς ὄδινας : Πέραν.Ἐπ.6,272 δυσωδίνου γυνήλας ἀργαλίων. φυγοσά βαρῶς.

δυσωδία -έω μ. γυν. κ. μ. γυν. ἀπονηέ δυσωδίας,βρωμ. ὡς : Φιλ.2,563,49 2) μ. γυν. προσωλ. ἀπῆλ, ἀποστροφῆς : Β' Ἰσακ. Ὀμολ.ἐν ASS 7,249,29 τὸν δυσωδίσαντα ἐν ταῖς κατὰ Χριστοῦ βλασφημίαις.

δυσωδίας ἐπίρρ.νεώτ. κατὰ τρόπον δυσωδία βλλ.

δυσωλέθρος -ον μ. γυν. δύσκολὸς καταστρεφόμενος, ἀποθνήσκων : Θεοφ.Φ.13,12,5 ἡ κοκκυμῆλα βαθύρριον ὄν δύσωλέθρον ἔχλαν.

δυσωλότος -ον μ. γυν. ὁ δύσκόλως διααρέστος ὀρξικθόμενος : Πολύδ.1,39.

δυσωνία -ου ἰθ. ὁ προσπαθὼν κατὰ τὴν ἀγῶρὰν μὲν ἐπιτύχει χαμηλὴν τιμὴν, μὲν φωνίη φηγνά, πού πολὺ παρέρπει : Ἀνγκ. παρ' Ἀθην.6,228 C τέχνην ὀφωντικὴν συνέγραφε πρὸς τινά δυσωνίη, Κομ.

Ἀδελφ.277 ὁδὲς δυσωνίης χρηστὸν ὀφανεῖ κρῖας, Πολύδ.3,126.

δυσωνίης -ον σγλῶ. ὁ ἐπὶ ἔτηι τοῦ πωλητοῦ ἡγοραστήος : Σγλῶ. Ἀριστρ. Ἰπν.367.

δυσωνίος -ον μ. γυν. ὁ ἐπὶ κακῇ τιμῇ, ἀκριδῶ ἡγοραστήος : ἠρ.βλ.δ.Ἐπιμ.213 εἰδωνος καὶ δύσωνος ἔκ τοῦ ὠνὸς τὸ ἀγοράσιον.

δυσωνίμος -ον Ἐπιγρ. δυσώνιμος βλλ.

δυσωνίμος -ον κ. νεώτ. ὁ φέρων κακὸν, μισθὸν ὄνομα, μισοπότης, καταπρῆμος : ἠσ. «κακωνίμος» : ἠλ.2,255 δυσωνίμος υἱὲς Ἀγαθῶν, ἠΓδ. 1,571 Ἄδε δὴ ἤως εἶσι δυσωνίμος ἡ μ' Ὀδυσηὸς οἰκω ἀποσπῆσι,Σοφ.ΟΚ 528 δυσωνίμος λέκτρα, Ἀπολλ.Ρ 2,258 δυσωνίμος ἡ μ' Ἰλακε κήρ, Ἀποστ. Διατ.347 δυσωνίμοι αἰρετικοί 2) εἰδ. ὁ φέρων δυσωλίον, γρασοῦζικο ὄνομα : Σοφ.Α1,94 δυσωνίμος Ἀλας Ἐύστ. «ὡς δοκούντα παρὰ τὸ ἀφ' ἡ παρὰ τὸ αἰάειν ὀνομασθῆναι » | 3) νεώτ. ὁ κακόφρων ὄνομα ἔχων : δυσωνίμοι οἰκοί | τὰ χαριτυπεῖα | 4) ὁ κακὸς ὀμιλῶν, κακὸς μεταχειζόμενος τὴν γλῶσσαν : πθ.Σοφ.ἐπ.88,9 (ὁ πλοῦτος) δυσωνίμος γλῶσση σοφῶν τίθησιν

δυσωνίμω -έω μ. γυν. κ. μ. γυν. ἔγω μισθὸν ὄνομα : ἠρ.βλ.δ.Ἐπιμρ.203 | ὄμ. σμ. κ. μέσ. Κί Μανασα.Χρον.95 Α Ἀνοτὴ τῶν δυσωνίμομένων.

δυσωνίμος ἐπίρρ. νεώτ. διὰ κοκοῦ ὄνοματος.

δυσωνίω -έω, παρὰτ. ἐδυσωλίον προσπαθὼν μὲν ἐπιτύχει χαμηλὴν τιμὴν, ν' ἀγοραστω φηγνά, παρέρπει : Πλάτ.Κωμ.224 παύσαι δυσωνίον, Νίκορος, ἐν ΑΠ II,169 ἐδυσώει εἰδωνος ἱτην ἄλλων τῶς θάνατον | ἐπὶ φιλαργύρου θελόντος μὲν αὐτοκτονήσαι | ὄμ. σμ. κ. μέσ. : Ἀριστλ. παρ' Ἀθην. 8,348 Β δετ., δυσωνοῦσι τὶ τῶν παλουμίλων.

δυσωπημα -ατος τὸ) μ. γυν. κ. νεώτ. μέσον, δι' οὗ κἀμνη τις τὸν ἄλλον μὲν ἐντροπῶ, δδ. τρόπος, μέσον διορθώσεως, ἔξεμμενίου, ἔλλεξιόμοτος : Ἰωσ.Π1 1,25,5 δυσωπῆμα τῶν ἡμαρτημένων,Διον.Κρ. ἀπ.8 μέγα γὰρ δυσωπῆμα ὠφροσύνῃς τέκνωσις.

δυσωπῆμος -ον μ. γυν. μ. γυν. ἄξιος σεβασμοῦ, σεβαστός : Παλλῶδ.Λαυδ.1027 Α.

δυσωπῆσις -έω (ή) μ. γυν. κ. νεώτ. σεβασμός : Ἐπιφάν.2,40Β, Νεῖλ.Νεωτ.112C τῆ δυσωπῆσις τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς 2) κ. νεώτ. ἐπιμόνος παράνομος, κομβικέτους : Κανὸτ. Ἀκρον. Ἐγκ. Θεοδ.ἐν ASS 7,75,11 τῶν πρὸς δυσωπῆσιν ἱκανῶν, ἠω. Ἰεροσ. Β Δαμοσκ.ἐν ASS 2,745,36 δυσωπῆσιν ὀφρότων 3) νεώτ. κ. ἡ ὀπὸ κομβικέτους παράνομος ὄρωνιμου, ἡ ἐπιτεύεις συγγήμιος παρὰ τούτου.

δυσωπῆσις -ή-ὄν μ. γυν. κ. μ. γυν. ὁ μετὰ φορτικότητας ἱκετεύων, ὁ ἱκετευόμενος, δδ. κὸ φορητός : Ὀργη.1,816 Β, Ἐδῶ.5,389 D, Β Νεῖλ.Νεωτ.112 C, Ἐστ.105,15 δυσωπῆσις κωτερότερον τὸ λίσσαρι.

δυσωπῆσις ἐπίρρ. μ. γυν. κ. μ. γυν. ἱκετευτικός, μετὰ σεβασμοῦ : Σγλῶ. Ἀριστρ.Π.21 ἰδ. γρ. -πικώς | Ὀργη.4,65 C, Β Νεῖλ.Νεωτ.117 C.

δυσωπία (ή) μ. γυν. ὑπερβολικὴ αἰδώς, ντροπῆ | Πλούτ. ἠΒ.528 B « τὴν ἀπογνῶμιν μέρη τοῦ μηδὲ ἀντιέκλειπεν τοῖς θεομένους ὀνεικασίον, δυσωπῆσιν ὀνόμασαν » : Φιλῶδ.Πορρ.24 Ο, Φιλ.2,603 (ἠλ.β). 1,33,2 2) αἰτία ἀφορμὴ αἰσχύνῃς : Πλούτ.707 Ε,Κικ. Ἀττ. 1,33,2 3) δυσωπῆσις ὄφης : αὐτ.16,15,2.

δυσωπικός -ή-ὄν σγλῶ. οὐκλήρος, ἀκίματος, ὄμψ.

δυσωπικός ἐπίρρ. σγλῶ. ὁ γρ. δυσωπῆσις βλλ.: Σγλῶ. Ἀριστρ.Π.21 1) εἰπαῖε δὲ ὄμα χαριέντως καὶ δυσωπικός ὁ Κορίλιον.

δυσωπῶ -έω μ. γυν. κ. μ. γυν. ὄμψ. ἐδυσωπῶμαι, παρὰ δοκίμ. μ. μέσ. δυσωποῦμαι, παρὰτ. ἐδυσωποῦμην, ἀναγκάτω τινά μὲν χαμηλῶς τοῖς ὀφθαλμοῖς, κατασχύνω, κοταντροπίζω : Φιλ.1,291,Πλούτ. ἠΒ.418 B τὴ μάλιστα εἰς δυσωπῆσιν τὸν ὄμψ Κλαυδρότου πτέρμενος, Ξεν. Ἐπρῶ.4,5 ὁδὲν αὐτὴν ἐδυσωπῆσιν | μ. γ. ἀπαρρ. κατασχύνω, μετὰ τινά πρῶξιν : ἠδῶ.

ΠΙ,6,5 2) αναγκάζω τινά να μη άρνηθώ τό ατό-
 τούμενον, ικετεύω : Λουκ.Όν.38 ώσπε με μη άπο-
 κτείνω, θείνας αύτοίς ή θεός δύσώλησε, Σχολ.Απολλ. Ρ.3,694 παρακαλέσει, δύσώλησε, Κυρίλλ.Σκόθ.82,66.226 C εδύσωσε άπολυθή ένν. ινα. .ι, Μηναι.13΄Οδ. λυτρωθήσαν τών πται-
 σιμένων νών δύσώλησιν, Διγεν.Άκρ.4,635 δύσώπει-
 τόν θεόν εκ βόθους της καρδίας 3) άπολ. τί-
 γοισι φορτικός, ενοχλητικός : Πλουτ.Ήθ.532 D α-
 γισσόμενοι άντιλέγει τοίς άγνώμοις δύσω-
 πούσιν, άσπερον δύσωπούν τοίς δικαίως έγ-
 καλοάντας 4) προξών δύσαρρίσειαν : Πλουτ.
 Λικρ.9 τ άδυσωπούν την άθην (τών υδάτων |
 άπεκρίπτειτο) 4) έκροδίζω, τρομάζω, άναστα-
 τώνω : Προνόη.Άνέκδ.2 παθός θ- τινά 5) παθ.
 ύποκίτω εις άσοληλικώς παρακλήσεις : Πλουτ.
 Βρούδ. την ύπό τών άνασχητών λιπαρούτων
 ήτταν, ήν έννοι δύσπεπταίθα καλοθός 6) βιά-
 ζομαι νά παραδεχά : Ίουλ.Έπιστ.189 θεόν είναι
 την ήγή δύσωπούμαι 6) δθ. δύσκολούμαι να
 δεχθώ,έγω ύποφώς διατόζω : Διον.Άλ.Αυσ.11 δύσω-
 πω κα ύποπτεύω μη ποτ' αύ Λυσίου ή ο λό-
 γος, πρβλ.Φρον.166, Θεμιστ.Λόγ.26,330 Β Όμήρου
 ύφορ κα δύσωπει την γοήσαντα 7) όμ. σμη.
 κ. μέσ. : Πλουτ.Σόλ.14 ει δά τούτομα δύσωπει-
 ταν μοραρχών 8) άπθ. μετά δύσκολια
 βίβλω : Λουκ.Λεβ.4 ήν ώς κα δύσωπα : και
 γάρ τ άκόρα μοι έπιτεδύλωσθον 8) μέσ. χή-
 νω την ήρεμια της όψεως, θροουβούμαι, ταράτ-
 τονται : Πλάτ.Πολιτ.285 Β μη θυατόν είναι δύσω-
 πούμενον παύεσθαι 7) κ. έμφορ. (πρός τινά)
 αυτ.Νόμ.933 Α δύσωπούμενος προς άλλήλους
 περι τ ταύτα ούκ άξιον έπιχειρείν κίθειν | έπί
 τιμι | Φιλ.1,939 | περι τινος | Φιλόδ.Ρητ.1,297 8
 7) υτ.δευτ. προτάσεως διά τοι εί : Φιλ.2,423 7) έπί
 ζών, είμαι πελοφός, πτοούμαι : Ξεν.Άπορν.2,1,4
 άνα (ίζω) δύσωπούμενα, όμως τη έπιθυμία τώ
 φαγειν προς τώ δέλεαρ άγόμενα άλίσκεται, Πολυ-
 δ.1,197 ήπος δύσωπούμενος 9) μετ' αυτ. α-
 ισχύομαι, ντρέπομαι : Πλουτ.Καρ.15 πολλές ύπο-
 φαίνοντες ώτείκα ής πολλών άγώνων έδύσω-
 πούντο την άρετήν, Λιδ.Μελ.37,19 θ- την χάρην,
 Άθων.1,256 D, Ίουλ.Έπιστ.184 τών άντιδαστίν θ-
 7) υτ. άπαρφ. είμαι καταργούμενος διότι, ντρέπο-
 μετο : Διδωκρ.327 θ- είπειν 10) προσδύλω μετ'
 άποστρέφης, άποστρέφομαι : Άριστ.ΖΜ 645 α,22
 προς την ζήτηση περι άκόπου τών ζώων προσ-
 ρείνα θεί μη δύσωπούμενον, Αιδ.άπ.182 δύσωπει-
 σθαι όφθα 11) άποδομύζω : Φιλ.δθ.Όμηρ.55 0.
δύσωρος-ον μτην. ακατάλληλος, άπρόσφορος :
 Πολυδ.5,109 δύσωρον χείρων.

δύσωρῶ-έω φυλάττω έπίσηνον φυλακην, κακο-
 παθῶ, καταπονοῦμαι κατά την φυλακην : Δλ.Κ 183
 ώς δέ κύνες δύσωρῶσιν εν αόλῃ | ή γρ. εν Ά-
 πολλ.Σοφ.Λεξ.Όμ. σνήθ, γρ. -ήσονται 7) όμ.
 σμη. κ. μέσ. Ήσ. « δύσωρῶσιντα» κακήν νόκτα
 διαγάγμαι φυλάσσοιτες 2.
δύσωρη Ήσ. « δύσωρησίην ».
δύση ήλ, δωρ. -τα Ένιγρ. υψώτων | άμφ. |
δύτης (ό) κ. νεώτ. κολληβήτης καταδυόμενος
 ύπό την επιφάνειαν της θαλάσσης προς άνέλκυσιν
 άντικείμενον εκ τού βυθού, βουτηχτής : Ήρ.8,8 δύ-
 τής... ός και εν τη ναυηγίη... πολλά μὲν έστωσε
 τών χρημάτων, Πολυδ.1,97 δότης βύθιος, - ή ά-
 λεια τών σπάγγων ενεργείται διά δύτων.
δυτικός έπίορ, όμη. προς δυσμάς, άπό δυσμών.
δυτικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. όμη. Ικανός, έπιτή-
 ζειος εις καταθύσεις : Άριστ.άπ.496 δυτικόν
 ζών 1) τώ θηλ. ώς ούσ, δυτική ένν. τέχνη | ή
 τέχνη τού καταδύεσθαι : Πολυδ.7,139 2) μτην.
 νεώτ. κ. όμη. άντι δυσμαίος 0 προς τώ μέρος
 της δύσεως κείμενος ή έξ αυτής προερχόμενος :

Ίωσ.ΑΙ 20,8,11 δυτική στοά, Νόμ.Δ 12,1 δυτικός
 ώκεανός, -δυτική χώρα, Ψυχ.Γαξ.1 στις δυτι-
 κής Γαλλίας τω παράλια 1) συγκρ. δυτικώτε-
 ρος 0 άπότορον προς την δύσον κείμενος : Πιολ.
 Μαθ.2,13 3) 0 άνήκων ή άναφερόμενος εις την
 Δύσιν, την Εύρωπήν, δθ. τώ άρσ. ώς ούσ. 0 δυ-
 τικοί οι καθολικοί Χριστιανοί της Δύσεως : Βασίλ.
 4,785 Β, -δυτικός πολιτισμός 7) νεώτ. δυτική εκ-
 κλησία ή καθολική 4) είδος φυτού, τώ κλύ-
 μενον : Ψιδισα.4,13 7) κ. 0 φοινίε : αυτ.43.
δυτικόφωρον-ονος(ό) νεώτ. 0 φωνών τώ της
 δυτικής εκκλησίας, όδοδος αύτης εν άρδοβόρειοις
 χώραις : Σέργ.Μακρ.Έκκλ.1στ.εν Σόβ.3,314.
δυτικός έπίορ, νεώτ. προς τώ μέρος της δύ-
 σεως, προς δυσμάς, δυμαίος.
δυτικός (ό) άνορασία άγνώστον είδος θαλασ-
 σίου πτηνού : Διον.Φωσ.Πτην.2,13.
δυτικίζω (οι) νεώτ. ζωολ. οίσογεν. σαρκοφά-
 γων έντόμων κολοπήρων ύδροβίων.
δύω διάφρ. γρ. τού άριθμ. δύο βάλ. εν χρ. π. ποι.
 κ. εν Ένιγρ. παλαιοτερον δε κ. π. νεώτ.
δύω, σνήθ, δύνω, έν. παρ. τούτ. θωνον, άορ. εδύνα,
 μη. δύνας κ. εδύσα, σνήθ, μέσ. δύομαι, έν. δύσονται,
 μέλλ. δύσομαι, άορ. εδύσομαι, έν. γ. πρόσ. πληθ.
 δύσονται, εούκ. δύσαίσομαι π. νεζ. κ. κωμ. πάντοτε
 εν συνθέσει, π. Όμ. σνήθ, έν χρ. 0 έν. τύποι
 εδύσασο, εδύσαστο, προστ. δύσεω, μη. δύσομενος
 | μτ. σμη. ένεστ. |, σνήθ, άορ. εδύνω έκ έκ π. *δύμι,
 γ. πρόσ. δυίκο εδύτην, α' πληθ. εδύμεν, β' εδύτε,
 γ' εδύσαν, έν. εδύν, ίων. γ' έν. ύσκεν, προστ. δύθι,
 δύτε, ύποτ. δύω, αυτ.Ζ 340, Χ 99 (άλλά δόθ έν Ή-
 σιοδ. Έργ.72θ), έν. εούκ. δόθ (έντι δύνη), άπαρφ.
 δύνας | γ' ύλ. κ. π. άττ. | έν. δύομαι, έκ-δύμεν, μη.
 δύς, δύσα, παρσκ. εδύκα, δωρ. άπαρφ. δε-δύ-
 σασθ, παθ. μέλλ. δύθησονται, άορ. εδύθην, παρσκ.
 δεδύθη, π. εν συνθέσει μτ. τών προθ. άπό, έκ, έν
 | τό υ τού δύω βραχύ εις τών έν, παρσκ., ένεργ. κ.
 μέσ., άλλά μτ. μακρού υ δύομαι, δύετα π. Απολλ.Ρ
 1,581, δύόμενος ουτ.1,925, Κολλ.Ένν.22, δύεται
 Νόμ.Δ 7,286 εις τούς λοιπούς χρόνους μακρόν,
 άλλά μτ.βραχέος έν εκδεδυκας ΑΠ5,721 κάθων τινά
 να βυθισθ, βυθίζω, βουτώ : γεωδ. μ. π. Ούμφορ
 5,4,8 ταριχεύομαι γάρ ούκ έν Ισθ βάθει πάντα
 δύοντες της θαλάσσης σνήθ, έν συνθέσει μτ. τών
 προθ. άπό, έκ, έν, κατά 2) άναφορ. προς τώ
 πούς ή χώρας έκφεροσ. κτ. αυτ., έσπερχομαι, είσ-
 χωρῶ, ιμαίνω, έν σνήθ, π. Όμ. : Ήλ.Χ 99 εί μέν
 κε πύλας και τέχια δύνω | ύποτ. άορ. β' |, αυτ.Α
 63, *Οδ.Η 18 άλλ. τώ δε ή άορ. έμελεσ πόλιν δύσε-
 σθαι 7) γεν. είσδύω, είσχωρῶ, χάνομαι, βυθίζω-
 μαι : Ήλ.Σ 140 ύμέγισ μέν δύτε θαλάσσης εύρετα
 κόλπον 7) γαίην ή χθόνα θ- χάνομαι εις την
 γην, δθ. άποδύομαι : αυτ.Ζ 19 τώ θ' άμφω γαίην
 εδύτην 7) κτ. έπέκτ. ρόλομον ή άγώνα θ- κα-
 τέχομοι, μετέγω, αυτ.Ε 63 πόλεμον θ' ούκ άμμε
 κελεύω δύμεται, αυτ.Η 298 θεϊον δύσονται άγώνα 7)
 σπαν. π. τραγ. : Σοφ.Α.1192 όφελε πρότερον
 αίθερα δύσαι, Εύρ.Ήλ.1271 θεαί... γάσμα δύσονται
 χθονός 7) μτ. προθ. σπαν. π. έπικ. : *Οδ.Ε 352
 ές πόντον εδύσατο κμυαίνον, Ήλ.Ζ 136 δύσεθ
 άλλος κατά νόμα, αυτ.Σ 145 υπό κίμα θαλάσσης
 αυτίκ' εδύσαν, αυτ.Γ 36 καθ' όμιλον έδύετα Τρώων 7)
 σπαν. θ- κατά τινος : *Οδ Μ 93 μέσση μν τοι
 κατά σπειούς κοίλοιο δέδυκε 7) π. νεζ. κ. τραγ.
 σνήθ, μτ. προθ. : Ήρ.8,8 δύς ές την θάλασσαν,
 Εύρ.Ήρ.573 εις όδορους θ' ήμεϊς άφαντοί δυσό-
 μεσθ', Πλάτ.Νόμ.905 Α δύσαι κατά τώ της γής
 βάθος, Πλουτ.Κράσθ.25 εξέλεκον ήγκιστρωμένω
 άκίνας και δεδυκυίας δια φίλων 7) άπολ.
 Δλ.Π 340 πών είωω εδύ έφρος, αυτ.Ρ.392 δύνει θε'
 τ' άλωρη | είσοδισί | 7) όμ. σμη. κ. μέσ. : Άριστ.
 Σφ.148 δύου πάλην, Όουκ 7,25 τούτους καλυμψ-

ται δυνόμενοι ἐξέπρη μοσθό (καταδυόμενοι βουτώντας) || κ. ἐν μτφ. χρ.: Πλούτ. Ἀρτοῦ 8 δύναι προπετώεις μέσα τὰ θέναν || π. Ὁμ. κ. σπαν. π. τραγ. ἐπι φημιὸν παθῶν, εὐχαρῶ, εἰσδύω εἰς τι, τὸ περὶνάω κ.: Ἰλ.Ε 811 κάματος πολυδίω γυία δεδωκε, Ὁδ.Σ 348 θορ' ἐπι μύλλων δὴλ ἄθος κραθίν, Εὐρ.Ρησ.569 κάμε τοι... ἔδω ὄχος 3) κ. νεώτ. ἐπι τοῦ ἤλιου κ. τῶν ἀστέρων, βυθίζομαι ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα· βασιλικῶς: Ἰλ.Σ 241 ἥλιος μὲν ἔδω, Ὁδ.Ε 272 βούτας ὄψθ δύνων, Σαμφ.55 δεδωκε μὲν ἂ σπᾶναν || ὄμ. σμ. κ. μέσ.: Ὁδ.Β 388 δύσατό γ' ἥλιος, ακινώντὸ τε πᾶσαι ἀγυαί, Εὐρ.Ρησ.529 δάσται σημεῖα καὶ ἐπιτάσοροι Πλειάδες, Πλάτ.Πολιτ.269Α εἰς ταῦτο τῶν τόν τῶν ἐδύετο | ὁ ἤλιος |, Πλούτ. Ἀρτοῦ 7, Νόνν.Δ 7,286 φθονερὴ τότε δύεται Ἥως | τρυφιοῦ 432 ἦδη γὰρ καὶ φηγός ἐδύετο || πρὸς δὴλων χρονικοῦ προδιορισμοῦ: Ἡρ.7,149, Δημ.197 ἂν μὴ πρότ' ἤλιου θύνας ἀπαλλάττονται | πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου |, Ξεν. Ἀνάδ.2,23 ἤλιου θύνας συγκαλέσας στρατηγούς, Πaus.2,117 μετὰ ἡλιου θύνας ἐναγίζουσι || πρὸς δὴλων τοιχοῦ προδιορισμοῦ: Ὁδ.Α 24 θύσόμενος Ἰγερῖον | τὸ σημεῖον τῆς δύσεως |, Ἰσοκ.Ικ.255 πᾶσαν αἶαν... τὸ πρότ' ὄψεσθαι ἡλίου, κρατῶ | πρὸς δύσεως | || κ. ἐπι τῶν ἀστροβυζουμένων ἐντὸς τῆς θαλάσσης: Πλάτ.Κοιτ.108Ε νῦν δὲ ὑπὸ σεισμῶν θύσαν | τὴν Ἀτλαντιδα |, Ἀριστοῦ.Ι,271 πόλει κατὰ γῆς ἔδυσαν 4) κ. νεώτ. μτφ. ἀφανίζομαι, σβῆν., παρακμάζω: Ἀισχ.Ἀγ.1123 βίαιου θύνας αἰγῆς, -ἔδυσεν ἡ δόξα του-, τὸ μεγαλεῖον τῆς Ρώμης 5) ἀπομονοῦμαι, ἀποτροβῶμαι ἀπὸ τῆν ζῶην: Πλάτ.Νόμ.781 C εἰθιμιζόμενον γὰρ δεδωκός καὶ ακοτεινὸν ζῆν 6) ἀναφ. πρὸς ἐνδυμασίας καὶ ὄπλα, εἰσέρχομαι εἰς... ὄπλ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, φορῶ: Ἰλ.Ζ 340 ἄρτια δύσασα δώα || σπαν. ἀπόλ. μτ. προθ.: Ἰλ.Κ 272 ἐπεὶ ἂν ὀδισσιν ἐνὶ δεινοταίν ἐδύτην, Ὁδ.Χ 201 τῶ δ' ἔς τεύχεα δύνει || κ. μτφ.: Ἰλ.Ι 231 εἰ μὴ σὺ γε δύσαι ἀλκήν' πρὴλ. ἐπιμερίομαι ἀλκήν' || κ. ἀνευ προθ.: Ἀισχ. Ἀγ.218 ἐπεὶ δ' ἀνάγκη ἔδω ἄλαπδων | εἰσῆλθεν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης |.

δωβολιατος-ον μτγν ὁ ἔχων βάρος δύο ὀβολῶν: Γαλλ.13,92 κ. ἄλ.

δωδέκα ἰων., π. ἐπ., λυρ., ἄτρ. δωδέκα βλλ.: Ἰλ.Β 637 τῶ δ' ἄρα νῆες ἔποντο δωδέκα, Ἡρ.Ι,16 καὶ ἐβασίλευσε ἑτα δωδέκα, Πίνδ.Ν 4,28.

δωδεκάθετος-ον ὁ ἔχων εἴσαν δωδέκα βούων: Ἰλ.Ψ 703 (τριπόδα), τὸν δὲ δωδεκάθετον ἐνὶ φασί τιον Ἀχαιοί.

δωδεκάδικος-ῆ-ὸν μτγν, ὁ ὄντην ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δωδεκάδα βλλ. | Δαμόσκ. Ἀρχ.276.

δωδεκάδρομος-ον ὁ διατρέχων ἢ ὁ δυνάμενος νὰ διατρέξῃ τὸν ὀριζήσαντ ὁρόμον δωδεκάκις: Πίνδ.Ο 2,56 τεθρίππων δωδεκάδρομων.

δωδεκάεθλος-ον ποι. δωδεκάεθλος, κικητῆς εἰς δωδέκα ἀγῶνας: Νόνν.Δ 35,335

δωδεκαετής Ἐπιγρ. δωδεκετής βλλ.

δωδεκαεπίδωτος ἄτρ., ἰων. δωδεκεπίδωτος κ. -ῆς -ῆδος μτγν. βυσία δωδέκα ζῶων Ἦσ. ἐδωδεκεπίδα βυσίον τὴν ἐκ δωδέκα ἱερῶων: Ἐπιγρ., Πορρ. Ἀποχ.Ι,22 || ὄμ. ὡς ἐπιθ.: Εὐστ.138,48 δωδεκεθῆς βυσίαι 2) Ἐπιγρ. ὡς ὄνομα τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς εἰς Δελφοῦς.

δωδεκάμηνος δωδεκάμηνος βλλ.: Ἡσιόδ. Ἐργ.752 παῖς δωδεκάμηνος.

δωδεκάμηραιος-ον μτγν, ὁ εἰς δωδέκα μέρη διηρημένος: Ἀντιφ.ΑΠ 7,64 σήμα δωδεκάμηρον ἀεγγῆος ἡλιόιοι | ἢ νεῦν.

δωδεκάμηχος-ον μτγν, ὁ ἔχων μήκος δωδέκα πηχῶων: Ὀππ. Ἀλ.2,143 δωδεκάμηχου κῆρος.

δωδεκάπηλος-ον Ἐπιγρ. δωδεκαπῆλος βλλ.

δωδεκάπολις-ιος [δ,η] ἰων. ὁ περιλαμβῶνων δώδεκα πόλεις ὁμοσπονδούς: Ἡρ.7,95 δωδεκαπόλις Ἰωνες.

δωδεκάπυλος-ἄδος [η] μτγν, ὁ ἀριθμὸς δωδέκα, ἢ δωδέκα βλλ.: Πρωκλ.Εὐκλ.174 F || εἰς ἡ ἀμὸς τῶν δωδέκα θεῶν, τὸ δωδεκάθεον: Δαμόσκ. Ἀρχ. 348 || τὸ δωδέκατον μέρος, ἐπι τῶν σημείων τοῦ ζωδιακοῦ: Ἀρατ.Φαιν.555 || ἐπι τῆς ὄρας: Παύλ. Σιλ.ΑΠ 9,782 ὄρωνται ἀμφοῖ δωδεκάδα.

δωδεκαταίος-ον δωδεκαταίος βλλ.: Ἡσιόδ. Ἐργ.751 παῖδα δωδεκαταίον.

δωδεκατελής-οῦς-ἔς ὁ περιλαμβῶνων ἢ ὁ ἔχων δώδεκα τετελιωμένους πόλεις: Τυρόβ.Πέρορ.247 δωδεκατελής λαοῦ.

δωδεκατέως-ἔος Ἐπιγρ. ὁ δωδέκατος μτγν.

δωδεκατός-ος δωδέκατος βλλ.: Ἰλ.Α 493 ἀλ' ὄπλ., δωδεκάτη γένετ' ἦλξ.

δωδέτα [η] νεώτ. ὄμ. τὸ δωδέτα βλλ.

δωκαεικοσήμετρος-ον ὁ ἔχων χωρητικότητα εἰκοσιδύο μέτρων βλλ.: Ἰλ.Ψ 264 τριπόδα δωκαεικοσήμετρον.

δωκαεικοσῆπυγος-ου ὁ ἔχων μήκος εἰκοσιδύο πηχῶων: Ἰλ.Ο 678 ζυστὸν δωκαεικοσῆπυγον, Εὐστ.644,39.

δωνομία [η] μον. κ. διωνυμία βλλ.: Εὐστ. Πον.57,89.

δωνομῶν [τό] νεώτ. ὄμ. τὸ διώνυμον βλλ.

δῶ [τό] συγκε. ἐπι τύπος ἀντὶ δώμα βλλ. | οἰκίαν, κατοικίαν, π. Ὁμ. ὄνομα. αἰτ.: Ἰλ.Α 426 εἰμι δίδος πηλὶ χαικοπέτης δῶ, Ὁδ.Α 392 αἰδῶ εἰμι οἰ δῶ ἀφηνῖον πέλεται || κ. κληθ. ἀντὶ δώματων: μ. π. Ἡσιόδ.Ο 933 ναίει χρῆστα δῶ.

δῶ ὄποι. ἄορ. β'. τὸ πρ. δίδωμι.

δῶ μακετ. β'. τὸ θῶα βλλ.

δῶαι Ἦσ. ἐ δῶαι δικαιοῦς ὄσιος, [δ, γρ. δῶαι] πρδλ. κ. Ἦσ. ἐ δῶαι, δίκαιος | [διῶρη, δῶαι].

δωβρελίτης [οἰ] νεώτ. ὄρκατο, ὄρκατον συγκεῖμενος ἐκ θεσιούχου μετὰ θεσιούχου χρωσίου.

δωβρείτης [οἰ] νεώτ. ὄρκατον συγκεῖμενος ἐξ ἀλάτων τῶν βλαμουθίου μετ' ἰδέξιου αὐτοῦ.

δῶδεκα κ. μον. νεώτ. κ. ὄμ. ὀρθωπληκτὸν ἀπόλ. ἐκφράζων πᾶσάτη ἐκ δέκα καὶ δύο μονάδων: Ἰλ.Ζ 248 δῶδεκ' ἔσαν τέλειοι θάλαμοι, Κἀ Ματθ. 19,28 ἐπι δῶδεκα θρόνους κρινόντες τὰς δῶδεκα φυλάς τῆ Ἰσραήλ || συν. μετὰ τοῦ ἄρθρου οἰ δῶδεκα θεοί: Ἀριστοφ. Ὀρν.95 οἰ δῶδεκα ἀπόστολοι κ. ἀπόλ. οἰ δῶδεκα: Κἀ Ἰω.20,24 Ὁμαρὶς δὲ εἰς·εὶκ τὸν δῶδεκα | οἰ δῶδεκα ἐνν. προσφῆται |: Ὁριγ.3,1009 τὰ δῶδεκα Εὐαγγέλια τὰ κατὰ τὴν Μ. Πέμπτην ἀναγνωσκόμενα πορισί, οἰ δῶδεκα ἀπόστολοι, καθένας μὲ τὸν νόνο του' || νεώτ. πυροβόλων τῶν δῶδεκα πυροβόλων διαμέτρου δῶδεκα ἐκαστοσήμετρον || ὄμ. στοιχεῖον τῶν δῶδεκα τυπογραφικῶν στοιχείων δῶδεκα σημάτων βλλ. || νεώτ. εἰδ. δῶδεκα ὀγδοῦσα τετράχρονα μουσικῶν μέτρων 2) νεώτ. κ. ὄμ. ὡς τοικίαν συνήθ. ἐπι χρονολογίᾳ ἢ κατὰ παράλειψιν οὐσυχρόνων σημαντικῶν: στίς δῶδεκα τοῦ μηνός (τὴν δωδεκάτην ἡμέραν ἰ-ἀκριβῶς στίς δῶδεκα | τὴν δωδεκάτην ὥραν |, περπατεῖ στίς δῶδεκα | ἀγεῖ τὸ δωδέκατον ἔτος | - στὸ δῶδεκα ἡμέροσιν || δῶδεκα ἢ δωδεκάτη ὥρα, ἢ μεσημέρη ἢ τὸ μεσονύκτιον: ἀκριβῶς στίς δῶδεκα, - στίς δῶδεκα τὰ μεσάνυχτα - τὸ μεσημέρι, δωδεκα- α' συνθ. λέξεων, ἰδίως ἐπιθέτων, δηλοῦν ὅτι τὸ ὄπὸ τοῦ β' συνθ. σημαντικῶν ὑπάρχει ἢ γίνεται δωδεκάκις, ὡς δωδεκάπολις, δωδεκάεθλος, δωδεκάκτομος, δωδεκάπυλος κττ.

δωδεκάσημοσῆπυγος [οἰ] Ἐπιγρ. ὁ δωδεκάκις κηφόρος ἐκ τῶν Ἀκτια.

δωδεκάθελος-ον μον. ὁ ἐκ δῶδεκα βιβλίων συνστάμενος: Φελλ.925 Α [Μ].

δωδεκάθοιος-ον Ἐπίρρ. ὁ ἐκ δώδεκα βωῶν, δωδεκάθοιος βλλ. : δωδεκάθοιος θυσία.
δωδεκάθωρος-ον μτγν. ὁ ἔχων δώδεκα βωμοὺς : Ἰω.Λυδ.Μην.4,2 **δωδεκάθωρος** ναός.
δωδεκάγνηρος-ος ὁ δωδεκάκις κεκαμμένος : Πινδ.Ο.333 **δωδεκάγνηρον** περί τέρμα δρόμου [περί τὸ δωδεκάκις κρήνη πει].
δωδεκαγυνία [ή] νεώτ. φυτολ. ἡ περιπτώσις, καθ' ἣν ὁ ἄπερος θηλέων ἀποτελεῖται ἐκ δώδεκα καρποθύλων.
δωδεκαγώνιος-ον μτγν. δωδεκάγωνος βλλ. : Ἰνπολ.Αἰρετ.1861.
δωδεκαγώνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δώδεκα γωνίας ἔχων || τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον δώδεκα γωνίας : Πλούτ.Ηθ.363 Α.
δωδεκάδα [ή] θημ. δωδεκάς βλλ. : μιά **δωδεκάδα** ποικιλία || συμβολικὸν ἐκ δώδεκα μελών, οἷον τῶν βασιλέων λαϊκῶν παραρτήσιων : δ. τραγ. [περί τῶν συμβούλων τοῦ Ὄθωνα] καὶ παρευθὸς ὁ βασιλεὺς κράζει τὴν **δωδεκάδα** : 1) εἶδος τῆς κοινοτικῆς συμβουλῆς ἐπὶ τουργοκρατίας, συνήδη, ἐκ 12 μελῶν ἀποτελοῦμενα.
δωδεκαδακτύλιος-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δωδεκαδακτύλιον βλλ. : δωδεκαδακτύλιος ἀδελφός.
δωδεκαδακτυλίτης-ιδος [ή] νεώτ. Ιατρ. νόσος τοῦ δωδεκαδακτύλου.
δωδεκαδάκτυλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δώδεκα δακτύλων : Ἀπολλόδ. Πλοιοικ.178,3, Ἡρόφ.η.Γαλ.2,572 **δωδεκαδάκτυλος** ἔκφυσις || τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. νεώτ. ἡ πρώτη μετὰ τὸν στόμαχον μοῖρα τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου μῆκος 12 δακτύλων : 2) νεώτ. κ. θημ. ὁ ἔχων δώδεκα δακτύλους : πρβλ. [ἐξ]δάκτυλλος.
δωδεκάδαρχος [οἰ] ὁ ἀρχηγὸς ὁμάδος ἐκ δώδεκα στρατιωτῶν : Ξεν.Κ17,3,11.
δωδεκάδαυτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δώδεκα δέλτων, πινάκων : 1) εἶδος δ- νόμου ἢ κ. ἀπλῶς ἡ **δωδεκάδαυτος** ὡς οὐστ. ἡ πρώτη κωδικοποίησις τῆς Ῥωμαϊκῆς νομοθεσίας : Ἰω. Λυδ.Ρωμ.1,42, 2) βυλλ.928 Β [βλ.].
δωδεκάδικος-ή-ον νεώτ. μαθημ. ὁ ἐκ δώδεκα μονάδων συγκείμενος ἢ ὁ ἔχων ὡς βάσιν τὸν ἀριθμὸν δώδεκα : **δωδεκάδικον** σύστημα.
δωδεκάδραχμος-ον κ. νεώτ. ὁ πρῶτος δώδεκα δραχμῶν : Δημ.1045,5 πωλών, .. τὸν οἶνον **δωδεκάδραχμον** : 2) πᾶν. ὁ ἔχων τὸ πρῶτον μισθὸν πληρωμῆς ὡς φόρου μόνον δώδεκα δραχμῶν.
δωδεκάδωρος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος δώδεκα δώρων ἢ τοι παλαιῶν : Ἐρβκ.Α17,6,96 **δωδεκάδωρα** κέρα, .. ποτὶ πλατάνιστον ἔλαζον.
δωδεκάεβρος-ος κ. νεώτ. ὁ ἔχων δώδεκα ἔβρος, δδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. στερεὸν σῶμα ὀριζόμενον ὑπὸ δώδεκα ἐβρῶν : Ἀριστ.Π.Οὐρ.307 α, 16.
δωδεκάεθλος-ον μτγν. ὁ κηπητὴς εἰς δώδεκα ἀγῶνας, περί τοῦ Ἡρακλεῖος : ΑΓΠ.4,99 ὁ παρ' ἀνδράσι **δωδεκάεθλος** μελαμόμενος.
δωδεκαετηρίς-ιδος μτγν. μιν. κ. νεώτ. χρονικὴ περίοδος δώδεκα ἐτῶν : Ἐπιγρ.Γεωμ.1,12 **δωδεκαετηρίς** τοῦ Διός || κτ. πληθ. ἤτις ὀριζοῦ ἐργου : ΤΣέρτ.Λυκοφρ.523.
δωδεκαετής-ης κ. -αέτης-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα ἐτῶν : Ἰω.Αν.15,9,6 **δωδεκαετής χρόνος** : 2) ὁ ἔχων ἠλικίαν δώδεκα ἐτῶν : Πλούτ.Λικ.Νου.Σύγκρ.Α τῶν δὲ Ῥωμαίων **δωδεκαετής** [τὰς παρθένους] .. ἐκδιδόντων.
δωδεκαετία [ή] κ. νεώτ. χρονικὸν διάστημα δώδεκα ἐτῶν : Πτολ.Τετραβ.206 ἐπὶ τῆν τῆς Ἰδίας περιόδου **δωδεκαετίαν** || ἤτις λόγου τοῦ Δημόδοκου : 2) ἠλικία δώδεκα ἐτῶν : Ἐπιγρ.
δωδεκαζήθιος-ον μτγν. κ. μιν. ὁ περιλαμβάνων δώδεκα ζῆθια : Ἰω.Λυδ.Μην.4,67 τὸν **δωδεκαζήθιον** διαφεύγειν ὀφράων, ΨΚωδ.1,60,5.

δωδεκάζωβον [τό] μιν. τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ ζῳδιακοῦ : ΨΚωδ.201,20.
δωδεκακήμερος-ον μιν. νεώτ., δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα ἡμερῶν : Εὐστ.128,13 **δωδεκαήμερον** ἀποδείριαν Διός : 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. συνήθ. κτ. πληθ. τὸ **δωδεκαήμερα**, δημ. **δωδεκά(η)μερα** τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξὺ τῶν Χριστουγέννων καὶ Θεοφάνειας : Μηνσι.4,18 **Συναε** ἐν ταῖς τοῦ **δωδεκαήμερου** ἡμέραις, ὁ καλικάντζαροι βγαίνουν τὰ **δωδεκαήμερα**.
δωδεκάθεος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τοὺς δώδεκα θεοὺς ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : Σουητ. Βλασφ.70 : 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. ναὸς τῶν δώδεκα θεῶν : Ἐπιγρ. : 3) ὄμ. τὸ οὐδ. τὸ **δωδεκάθεον** ὡς οὐστ. περιληπτικῶς οἱ δώδεκα δάμνιοι θεοί : Πλίν. ΝΗ 25,4 : 4) ὄμ. φάρμακον ἀποτελούμενον ἐκ δώδεκα συστατικῶν : Παῦλ.Αγ.7,11 : 5) ὄμ. ὡς οὐστ. εἶδος θύσεως, τὸ ἡράνηθιμον ἀκαυλον, ποσάχλον, δρακίαι : Πλίν.ΝΗ 25,28 || νεώτ. βοταν. γένος ἡρανοσειδίων φυτῶν.
δωδεκάκις Ἐπίρρ. κ. νεώτ. δώδεκα φορές : Ἀριστ.Πλ.853 καὶ τρίς **καδομήμων**, .. καὶ **δωδεκάκις** καὶ μυριάκις, Ἀριστ.ἀπ.θ.347 ἐν Αἰγύπτῳ **δὲ δωδεκάκις** (τίκτους).
δωδεκακάστη δωδεκάκις κακίστη : Ηερν. ἐν λ.
δωδεκάκλινος-ον μτγν. ὁ περιλαμβάνων, γάρων δώδεκα κλίνας : Ἀναξάνδρ. 41 || τοὺς δὲ λέβητας, .. εἶναι μείζους λάκκων **δωδεκακλίμων**.
δωδεκάκλωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων δώδεκα κλώνους, δδ.μτφ. παίδας : Ἰω.Χρυσ.6,460 ὁ τῆν **δωδεκάκλωνον** τεκνογονίαν τοῦ Ἰακῶβ **χαριστόμενος**.
δωδεκάκρουσος-ον μτγν. ὁ ἔχων δώδεκα κρουσῶδες || τὸ θηλ. ὡς οὐστ. ἡ δωδεκάκρουσος παραδίεται ὡς ὄνομα τῆς ἄλλης ἑνεακρουσῶν ἐν Ἀθήναις : Ηστ. : 2) ὄμ. μτφ. **δωδεκάκρουσον** στόμα ἐπὶ φουάρου : Κρατιν.186 **καναροῖσι** πηγαί **δωδεκάκρουσον** στόμα, Φιλόστρ.Σοφ.1,22,4.
δωδεκάκομος-ος μτγν. ὁ διαγυροῦν δώδεκα κύκλους : Σχολ.Πινδ.Ο.6,134 **δωδεκάκομος** δρόμον.
δωδεκακόμωνος-ον μιν. ὁ δώδεκα κώωνας φέρων || τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. ποδῆρης χιτῶν τῶν Ἰουδαίων ἀργυρέων ἔχων ἑπταράμηνους δώδεκα κωδωνίκοις : Κλημ.Ἐπ.1,55.
δωδεκάκωλος-ον μτγν. ὁ ἐκ δώδεκα κώων ἀποτελούμενος : Σχολ. Ἀριστφ. Ἰνπ.821 περίοδον ἀναπαιστικῆν **δωδεκάκωλον**.
δωδεκάκοπος-ον νεώτ. ἐπὶ πλοίου, ὁ κινούμενος διὰ δώδεκα κωπῶν.
δωδεκάλιος-ον ὁ ἐκ δώδεκα κλωστῶν συνιστάμενος : Ξεν.Κυν.2,5 τὰ δὲ ἐνόδια **δωδεκάκλινα**.
δωδεκαμελής-ος-ές μτγν. κ.νεώτ. ὁ ἐκ δώδεκα μελῶν ἀποτελούμενος : Ἐπιφάν.1,24 Δ σμάρτος **δωδεκαμελοῦς**, -δωδεκαμελής ἐπιτροπή.
δωδεκάμερος [τά] δημ. ὡς οὐστ. τὸ οὐδ. τοῦ **δωδεκαήμερου** βλλ. 2).
δωδεκαμαρῆς-ος-ές μτγν. ὁ εἰς δώδεκα μέρη διηρημένος : Ἰουστ.Μάρτ.507 Δ πᾶν τὸ **δωδεκαμερές** καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπαγγελλόμενον δρᾶμα.
δωδεκαμήνης-ος κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα μηνῶν : Πινδ.Ν.11,10 **δωδεκαμήνον** τέλος περσάσι [κωδ. δωμ.], Κλημ. Ἐπ.763 **δωδεκαμήθηται** τὸν τοῦ ἡλίου **δωδεκαμήνον** φέροντες ἀριθμὸν [ἐκ δώδεκα μηνῶν ἀποτελούμενον] || νεώτ. ὁ ἔχων ἠλικίαν δώδεκα μηνῶν || πᾶν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. χρονικὴ περίοδος ἐνὸς ἔτους.
δωδεκαμήνηος-ος ὁ γνωρίζων δώδεκα μηχανάς, τρόπους, τεχνάσματα : Εὐρ.ἀπ.δ.755 ἀνὰ τὸ **δωδεκαμήνηον** ἄστρον, Ἀριστφ.Βάτρ.1327 ἀνὰ τὸ **δωδεκαμήνηον** Κυρῆνης μελοποιῶν ἰσχύλ. διὰ τὸ ἰθ' σήματα ἐν τῇ αὐνοσίῳσι ποιεῖν || κατ' ἐπέκτ. ὁ πολυμήχανος Σουδ. κ' ἐπὶ τῶν παντοφλοῖς καὶ ποικιλίαις ἤθεσι χρωμένους : Πλάτ.Κωμ.13 :

δωδεκάμισυ δημ. δώδεκα και ήμισυ : δ-ήλγες || επί της ώρας, ή δωδεκάτη και ήμισια.
δωδεκαμ(α)τατος -ον κ. μ. γ. γων. επί του 'Ηρακλέους, ή δώδεκα επίπονα έργα, άθλους, επίτελεσσας : 'Ιω. Λυδ. Μην.4,67.

δωδεκαμορφος -ον μ. γ. νεώτ. ή έχουν δωδεκά μορφά : 'Όλυμπ. Φαίδ. 199 Ν.

δωδεκαμόσχος -ον μ. γ. γων. επί του 'Ηρακλέους, ή δώδεκα επίπονα έργα, άθλους, επίτελεσσας : 'Ιω. Λυδ. Μην.4,67.

δωδεκανδρία (ή) νεώτ. το φαινόμενον συνυάρξεως δώδεκα στήμονων επί άνδρών έρμωφροδίτων.

δωδεκανδρον (τό) νεώτ. βοταν. άνθος έρμωφροδίτων φέρον δώδεκα στήμονας.

δωδεκανθησακός -ή -ά (ή) νεώτ. κ. δημ. ή εις τήν δωδεκάνθησον άνήκων ή άνοφερόμενος : δωδεκανθησακόν ήχημα, - δωδ- προφορά.

δωδεκανήσος -α νεώτ. ή έκ της δωδεκάνησος ήτοι έκ μιας τών δώδεκα παρά τήν Ν. Μικράν 'Ασιαν ελληνικών νήσων καταγορεύσας.

δωδεκανησότης -ισσα δημ. δωδεκανήσιος βλλ.

δωδεκανηστικός -ο -ο δημ. επί πραγμ., ή έκ της δωδεκάνησου προερχόμενος || ή εις δωδεκάνησον ή -ησιούς ιδιότων βλλ.

δωδεκάνθη (τό) δημ. το φυτόν ή ζυγους ή χαμαίπιπτος' || όμ. το λάδιον το ήλιεκαυλον.

δωδεκαόργυιος -ον μ. γ. ή έχων μήκος δώδεκα όργυίων : 'Ηρών Γεωμ.4,12.

δωδεκάπαις -αίδος (ή) μ. γ. κ. μ. γ. ή έχων δώδεκα τέκνα : Απλ.4,132 δωδεκάπαιδα λοχίται, Τζέτ. Χιλ.4,17 Νιόβη . || μήτηρ δωδεκάπαις.

δωδεκάπαια έπιρρ. δωδεκάκις πάλα, πρό πλειστού οσού χρόνου | κομικ. | : 'Αριστοφ. Τον.154 δεκάπαι γε και δωδεκάπαια και χιλιόπαια.

δωδεκαπέταλος -ον νεώτ. βοταν. επί άνθών, ή έχων δώδεκα πέταλα.

δωδεκάπηχυς -υ κ. δωδω- ή έχων μήκος ή ύψος ή πλάτος δώδεκα πήχυων : 'Απολλ.4,16 δωδεκάπηχυς έφάνη μοι τό μέγεθος.

δωδεκαπλάσιός μ. γ. κ. νεώτ. πολλαπλασιάζω επί δώδεκα : 'Ηρασιτ. Αστρ.22.

δωδεκαπλασιασμός (ή) μ. γ. κ. νεώτ. πολλαπλασιασμός επί δώδεκα : Κατ. 'Αστρλ.Κ.4,44.

δωδεκαπλάσιος -ον μ. γ. κ. νεώτ. ή δωδεκάκις πλειών ή μειζών τινός : Πλούτ. 'Ηθ. 1028 Β.

δωδεκαπλάσιων -ωνος -ον μ. γ. δωδεκαπλάσιος βλλ. : 'Ορειά.πίλ.102.

δωδεκαπλασιός έπιρρ. νεώτ. δωδεκάκις περισσότερον ή μεγαλύτερον τινος.

δωδεκάπλευρον (ή) μ. γ. κ. νεώτ. σήμα όριζόμενον υπό δώδεκα πλευρών : Γαλ. Ψυσ. Παθ.2,3 (δ.γρ.).

δωδεκαπλόος -ον μ. γ. κ. νεώτ. δωδεκαπλάσιος βλλ. : Πάππ.607' || 2) ή έκ δώδεκα όμοίων μερών συγκείμενος ή δώδεκα όψεις παρουσιάζων : δωδεκαπλούν άνθος - σύστημα.

δωδεκάπολις -εως (ή) σχολ. κ. νεώτ. όμοσπονδία δώδεκα πόλεων : Σχολ. Πλάτ.50 Νηλεύς τής δωδεκαπόλεως 'Ιωνίας κτήτης έγένετο.

δωδεκάπορος -ον μ. γ. κ. νεώτ. ή έχων μήκος δώδεκα ποδών : Μέν.364 κληθείς ποτε εις έστιασιν δωδεκάπορος ('Ησ. ή σταιγείου ή σιάς') | Γαλ.10,33' || 2) νεώτ. ή έχων δώδεκα πόδος.

δωδεκαπρόφρον (τό) μ. γ. κ. νεώτ. το βιβλίον τό περιλαμβάνον τās προσηφείας τών δώδεκα έλασσώνων προφητών : 'Επιφάν.123 Α, προβλ. Πάδ. Σοφ. Σειρ. 49,10' || 2) νεώτ. ή δώδεκα έλάσσονες προφήται.

δωδεκαπτερυγος -ον νεώτ. ή έχων δώδεκα πτερυγας.

δωδεκάπυλος -ον μ. γ. κ. ή έχων δώδεκα πύλας : Μαλ.ά.149,5 κτιζεί πάλιν δωδεκάπυλον || τό οδόν, δωδεκάπυλον (τό) ής ούς, οικόδομημα τι ήχον δώδεκα πύλας : Πασχ. Χρον.254 Α.

δωδεκαπυργος -ον μ. γ. κ. ή έχων δώδεκα πύργους : Στέφ. η. χρυσοστ. η. Κομμαν. 'Αθην. έν λ.

δωδεκάρα (ή) δημ. δωδεκά βλλ., δωδεκάρα 2) δωδεκαμερές ή προεχόντων διοικητικόν συμβόλιον, δωδεκάδα βλλ. : Πολιτ. 'Εκλ. Τραγ.295,10 είχε σύνθετον Ρωμαίων δωδεκαράν.

δωδεκάρης -α-ικο δημ. συνήθ. επί ζώνων, δένδρων, άρπείλων, ή έχων ηλικίαν δώδεκα έτών.

δωδεκάρι (τό) δημ. δωδεκά βλλ. || πληθ. ή κατά τό δωδεκατόν περίου έτος του παιδός φθόμενοι δόντες.

δωδεκαριά (ή) μ. έν φρ. καμιά δωδεκαριά δώδεκα περίου, πλεόν ή έλαττον.

δωδεκαρίτης (ή) δημ. έν χρ. κατά πληθ. -ες ή κατά τό δωδεκατόν έτος τής ηλικίας του παιδός φθόμενος οδόνος.

δωδεκάρης (ή) κ. νεώτ. δωδεκαόδαρχος βλλ. | : Ξεν.ΚΠ.2,4 τους δέ δωδεκάρηας έν μετρίω καθιστάται (δ.γρ. -άρχος).

δωδεκαρχία (ή) νεώτ. ή εις δώδεκα όμόσπονδα κράτη υπό ίδιού ήγεμόνων διαίρεσις χώρας πινός, κυρ. επί της Αλύπτιου, κατά τούς πρό του Ψαμμήτου χρόνους' || ή έξουσία του δωδεκαρχού.

δωδεκαρχος (ή) δωδεκαόδαρχος βλλ. : Ξεν.ΚΠ.2,4 | δ.γρ. -άρχος |.

δωδεκάς -άδος (ή) κ. νεώτ. δημ. -άδα σύνολον ή άδροισμα δώδεκα όμοίων μοναδών, δημ. τινών : Πλάτ. Νού.756 Β βουλήν δ' είναι μέν τριόκοντα δωδεκάδας, - μία δωδεκάς άποφασισμέναν άνθρώπων' || 2) δωδεκάκις βλλ. : 'Ησ. ή δωδεκάδες' θυσία έκ δώδεκα ζώων.

δωδεκάσπιρος -ον μ. γ. κ. νεώτ. ή άλώσειων, ή έχων δώδεκα κριούς : Ψ Χρυστ.7,514,6 οί τήν δωδεκάσπειρον άλυσις τής άδελφότητος . διαρρήξαντες.

δωδεκασέληνος -ον σχολ. ή έχων δώδεκα σελήνας, δδ. κ. μήνας, δωδεκάμηνος : Σχολ. Έδρ. Τρω. 1075 δωδεκασέληνος έναιτός.

δωδεκασέλιδος -ον νεώτ. ή έχων δώδεκα σελήνας : δωδεκασέλιδον περιοδικόν.

δωδεκάσημος -ον μ. γ. κ. νεώτ. ή έκ δώδεκα χρόνων συγκείμενος, έν τή μετρική και τή μουσική : 'Αριστοβ.Κ.14, Σχολ. 'Αριστοφ. Ορν.456ώδω. Ένετ.

δωδεκάσκαμος -ον μ. γ. κ. ή έχων δώδεκα σκαμούς κώπας, δωδεκάκωπος : Πλούτ. Κοισ. 38 εις πλοστον έμβδος τό μέγεθος δωδεκάσκαλον.

δωδεκάσκηπρον (τό) μ. γ. κ. νεώτ. α) δώδεκα φαλαί του 'Ισραήλ, τό δωδεκάσφηλον βλλ. : Κλημ. Ρωμ.1,31.

δωδεκάσκυτος -ον ή έκ δώδεκα σκυτών ήτοι τετραχών όέρμοτος κατεσκευασμένος : Πλάτ. Φαίδ. 110 Β δωδεκάσκυτος σφαίρα, Πλούτ. 'Ηθ. 1003 D.

δωδεκαστάδιος -ον μ. γ. κ. ή έχων μήκος δώδεκα σταδίων : Ποσειδ. ών. ΒΓ φράγμα τε οικίων δωδεκαστάδιον || όμ. επί διαστήματος : Στράβ.6,13,136 ει δωδεκαστάδιόν έστι νύν τό μεταξύ.

δωδεκαστάσιος -ον ή ζυγίωντων δωδεκάκις περισσότερον, έχων δωδεκαπλάσιον βάρος : Πλάτ. 'Ιππαρχ.231 D έντι δωδεκαστάσιου γόρ διαστάσιον αυτόφ καθιστάται τό χρυσιον.

δωδεκαστήγος -ον μ. γ. κ. ή έχων δώδεκα στήγας, όρόφους : Ψ Καλλιστ.2,18 δωδεκαστήγος πύργος.

δωδεκαστάληχος -ον μ. γ. κ. ή έχων δώδεκα στελέχη, κορυμύς || δδ. μ. γ. ή έχων δώδεκα τέκνα : Β Νικολ. Σταυδ.948 C ή έκ της όσφός δωδεκαστάληχος τών τέκνων εθνημρία.

δωδεκαστήγος -ον νεώτ. ή έκ δώδεκα στήγων συγκείμενος : δωδεκαστήγος έπιγυμνασμός 2) ζωόν, τό άρσ. δωδεκαστήγος ως ούς. γένος κεραμεικίδων ένδονων κοκοσπέρων.

δωδεκαστύλος (ή) νεώτ. ή δωδεκαστήγος βλλ. 2).

δωδεκάστυλος -ον 'Επικρ. κ. νεώτ. επί κτισίων, ή έχων κιονοστοιχίαν ής δώδεκα στύλων : 'Επικρ. δωδεκάστυλος όϊκος.

δωδεκασύλλαβος-ον μτρ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δώδεκα συλλαβῶν ὡς Ἡρασιτ.10,3 ἀλκατικὸν δωδεκασύλλαβον ἐνν. μέτρον. | Σχολ.Ἰλ.Ε.500, -στιγος δωδεκασύλλαβος τραγικός.

δωδεκάσχοιρος ἰή μτρ. ἐπιθ. περισχίς τριος ἐν Αἰγύπτῳ ὡς Ἐπιρ. Πτολ.Γεωργ.4,5,74.

δωδεκαταίος-ον ἡ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν γινόμενος ὡς Πλάτ.Πολ.614 Β μάλιστα θάπτεσθαι... δωδεκαταίος ἀνεβίω, Θεοφρ.Φιτ.7,13 γήθουσι δὲ δεκαταίος ἡ δωδεκαταίος διαφθέρει. 2) ὁ ἡλικίας δώδεκα ἡμερῶν ὡς Ἀριστ.Ζ1 Σ67 α5 ἀγεῖ δὲ νεπρὶ -καταία ὄντα τὰ τέκνα ἐς τὴν θάλατταν.

δωδεκάτεις-χος-ον μον. ὁ ὑπὸ δώδεκα τεχνῶν περιβαλλόμενος ὄδ. ἀσφαλῆς ὡς Μηνσι.7,17 Θεοτ. δωδεκάτειχε πόλις | μτρ. περί τῆς Θεοτόκου |.

δωδεκατηρόριον ἰσά μτρ. τὸ δωδεκάτον μέρος πένος, τὸ ἐν δωδεκάτον ὡς Πλάτ.Νόμ.848 C δώδεκα κώμας εἶναι χρῆ, κατὰ μέσον τὸ δωδεκατηρόριον ἑκατόν μισιν | ἐνν. χώρας | Φιλ. 1,673 Ἐπιρ. δωδεκατηρόριον ὄρας || νεώτ. τὸ ἐν δωδεκάτον τῶν ἐτησίων πιστώσεων τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους ὡς ἐφημερ. τὸ δωδ- τοῦ Ἰουνίου. 2) ἑκατόν τῶν σμυρῶν τοῦ ζυφιακοῦ ὡς Ἰππορχ.2,17, Πτολ.Τετραδ.93 ἠδβλ. Εὐστ.Πον. 315,40. 3) κ. νεώτ. κ. -μορία (ἢ ἐς ἐπιθ. -μρίαος-ον ὁ ἐκ δώδεκα μερῶν συγκείμενος ὡς Μαν.4,167.

δωδεκατήμορος-ον Ἐπιρ. δωδεκατηρόριος βλλ. **δωδεκάτοξος**-ον νεώτ. ὁ ἔχων δώδεκα τόξα, ἀφίπτος ὡς δωδεκάτοξος γέφυρα.

δωδεκάτης [-η]-ο[ν] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν βέαν τὴν τῶν τῶν ἀριθμῶν δώδεκα ὡς Ἰλ.Ο.781 πρὶν δωδεκάτη μὴλό ηῶς, Σοφ.Τρ.825 δωδεκάτος ἀροτος, -ἐπέτυχε δωδεκάτος || δωδεκάτος τόκος ὁ εἰς τὸ ἐν δωδεκάτον τοῦ κεφαλαιῶν ἀνερχόμενος ἴσται θ/σ % ὡς Ἐπιρ. || τὸ ἀρο, ὡς οὐσ. ὁ δωδεκάτος ὄνομα μνηῶν ἐν Λοκρίῳ κ. Καρίῳ || νεώτ. ἡ δωδεκάτη ὥρα ἢ κ. ἀπλῶς ἡ δωδεκάτη ἡ μεσημβρία ἢ τὸ μεσονύκτιον ἢ ἡ ἐργασία παύει τὴν δωδεκάτην || νεώτ. μτρ. ἡ δωδεκάτη ὥρα τὸ ἔσχατον χρονικὸν δριον ἐπιτελεσῶς ἔργου, ὑπορρώσεως κτ. ἢ κρισίμος στιγμὴ ἑπεριμένη να ἐλθῶν τὴν δωδεκάτην ὥραν ἠδβλ. Ἄθαν.Παρθ.1054 μνηρούμενη τὴν δωδεκάτην ὥραν, ὅταν ἐν αὐτῇ καταβέβηκεν ὁ κύριος ἡμῶν εἰς τὴν Ἄδην || ἡ δωδεκάτη ὡς οὐσ. ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀνθεστηρίων ἢ χόος ἢ Ἡσ. ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἢν χόος ἔλεγον ὡς || νεώτ. ἡ δωδεκάτη νύξ ἢ τὸς Βορειαῖς εὐρωπαϊκοῖς λαοῖς ἡ παραμονὴ τῶν Θεοφωνίων || νεώτ. μουσ. ὄμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ὁ δωδεκάτος φθόγγος τῆς κλίμακος, ἢ ἡ διπλασία πέμπτη ἢ ὀγδοῆ τῆς πέμπτης || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ δωδεκάτον τὸ κλάσμα τῆς μονάδος διὰ τοῦ 12 διαιρούμενης ὡς Στρώδ.2,542 ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ὀρίσαντος ἑνὸς ζυφίου ἡμισι καὶ δωδεκάτον || νεώτ. τυπογρ. τὸ δωδεκάτον σχῆμα ἢ ἀπλῶς δωδεκάτονος ὡς οὐσ. τὸ καθ' ὃ ἑκατόν τυπογραφικῶν φύλλον διηλοῦται εἰς δώδεκα φύλλα, ἔχον 24 σελίδας.

δωδεκάτροπος ἰή μτρ. καθωρισμένος κύκλος ἐκ δώδεκα διαίρεσεων, νεπρὶ δὲν ὑπετίθετο ὅτι ἐστρέφετο ὁ ζυφιακός ὡς Βέττ.Βάλλ.179,33 Κατ' Ἀστρ.Κ.5389 κ. ὄλ.

δωδεκάφάρμακον ἰσά μον. ὀλοισφί ἐκ δώδεκα φαρμάκων, ἢ ὀλοισφί τῶν δώδεκα Ἀποστόλων ὡς δῆθεν ὄν' αὐτῶν ἀποδεχθεῖσθα.

δωδεκάφορος-ον μτρ. ὁ δωδεκάκις τοῦ ἔτους καρποφόρος ὡς Λουκ.Ἄλ.Ἰστ.2,13 αὶ μὲν γὰρ ἀμπελοὶ δωδεκάφοροι εἰσὶν ἠδβλ. Θερφας.

δωδεκάφυλλος [-η]-ο[ν] κ. πᾶν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δώδεκα φύλλα ὡς Πάπ. δωδεκάφυλλος κλάδος || εἰδ. ἐπὶ ἀνθούσ. ὁ ἔχων δώδεκα πέταλα ὡς Θεοφρ.Φί.6,4 δωδεκάφυλλα ῥόδα.

δωδεκάφυλλος-ον μτρ. ὁ διηρημένος εἰς δώδεκα φυλάς ὡς Χρυσμ.Σ1,3,365 ἡνίκα εἰ Ἀγίτωνον λαίφε... λαρὸς ὁ δωδεκάφυλλος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ ὡς ΚΔ Πράξ.26,7 εἰς ἢν (ἐλπίδα) τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν. ὡς ἔλπι- ζει κανανθῆσαι.

δωδεκάφωτος-ον μον. ὁ δώδεκα φώτα ἔχων, ὄδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ δωδεκάφωτον παύσιφον ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκ δώδεκα φώτων ὡς σύμβολον τῶν 12 ἀποστόλων ὡς Συμ.Θεοσ.Πλουσὶ τὸ δὲ δωδεκάφωτα διὰ τὴν τῶν ἀποστόλων χορείαν.

δωδεκαχάλια ἰσά μτρ. φοροτικὴ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίων, πῖθ. ἐπὶ ἐγγράφων συναλλαγῶν.

δωδεκάχορδος [-η]-ο[ν] μτρ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μουσ. ὄργάνου, ὁ ἔχων δώδεκα χορδὰς.

δωδεκάχουρος-ον πᾶν. ὁ ἔχων χωρητικότητα δώδεκα χροῶν βλλ.

δωδεκάχρονος [-η]-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα ἐτῶν ὡς δωδεκάχρονος ἀπούσιος. 2) ὁ ἔχων ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν ὡς δωδεκάχρονο ἀγόρι. 3) ὁ εἰς δώδεκα χρονικά ἐπὶ ἡλικία διαστήματα ἐκτελούμενος ὡς δωδεκάχρονον γερίατε (παλαιὸν στρατιωτικὸν παράγγελμα).

δωδεκαχῶδ ἐπίμρ. μτρ. κατὰ δώδεκα τρόπους ὡς Θεογν.ἐν Ἀν. Ὁζων.2,3. λέγεται γὰρ δωδεκαχῶδ.

δωδεκακωρία ἰή νεώτ. δωδεκακωριον βλλ.

δωδεκακώριον ἰσά μον. τὸ δωδεκάκωρον βλλ. ὡς Στουδ.Θεοδ.917 C.

δωδεκάκωρος [-η]-ο[ν] μτρ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δώδεκα ὥρῶν ὡς Σεκουδ.Γνωμ.4 δωδεκάκωρος διαδρομῆ, Σέξτ.Επιρ.Μοθ.10,182 ἡμέρα... ἢ κατ' ἰδιαίτερον νοσημένη καὶ δωδεκάκωρος || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ δωδεκάκωρος κύκλος δώδεκα ζωϊκῶν μορφῶν παριστῶν τὰς διηλικῶς ὥρας τοῦ χαλδαίου νυκθήμερου βλλ. ὡς Τεικρ.ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ.7,195 || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. χρονικὸν διάστημα δώδεκα ὥρῶν ὡς Σχολ.Παρ.Κωδ. Ἀπολλ.Ρ.4901 τὸ διάστημα τῆς ἐαρινῆς ὥρας... τὸ δωδεκάκωρον, ὡς ἐπὶ σμην δώδεκακωρον.

δωδεκάκωριος ἰσά μον. ὄνομα μνηῶς καθιερωθῆν ὁ ὑπὸ τοῦ Λικινίου | βλλ. Νουμ.Κ.54,21.

δωδεκάκτης-ης κ. -ετης μτρ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν, δωδεκαετής βλλ. ὡς Καλλ. Ἐπιρ.21,Πλούτ. Αἰμ.35 ὁ δὲ δωδεκάκτης... ἐπαπέθανεν.

δωδεκαεύς-εως ἰσά μον. κ. ἔχουσ' ἔχων χωρητικὸτητα δώδεκα κοτυλάων.

δωδεκῆλις-ιδος ἰή μτρ.δωδεκαετής βλλ. ὡς Πορφ. Ἀνοχ.1,22.

δωδεκήμερος ἰή Ἐπιρ. χρονικὸν διάστημα δώδεκα ἡμερῶν.

δωδεκῆρης-ουσι ἰή μτρ. ἡλλοῖον ἔχον δώδεκα σειρὰς ἐρετών, κωνηκατῶν ὡς Πτολ.Ἰστ. τὰ γούνη μάλιστα τῶν πλοίων ἢν παρ' αὐτῶν... δωδεκῆρης δύο. **δωδεκόμετρος**-ον ὁ ἔχων δώδεκα ὄμοια μέρη, ἴσται μικρὰς καρμύλας προεχοῦσας ὡς Ἐπιρ. πόσων χονικιαίων δωδεκόμετρον.

δωδεκῆτης Ἐπιρ. δωδεκῆτης βλλ.

δωδωνάτος-α-ον ὁ εἰς τὴν Δωδωνὴν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐκεῖ λατρευομένη ὡς Ἰλ.Π.233 Ζεὺ ἀνα, Δωδωνάτε, Αἰσχ.Ἰκ.258 ὄρη Δωδωνάτα, Κρατιν.5 ἢ παρομοί. φρ. Δωδωνάτιον χαλκικὸν ἰσά φησὶ μύρον ἀνθρώπων ὡς Εὐστ.335,45.

δωδωνεύς βλ. δωδωνάτιος ὡς Ἡσ. περὶ τοῦ Διὸς.

δωδωνίς-ιδος ἰή. ἠθλ. δωδωνάσις βλλ. ὡς Ἡσ.2,53 τούτων τὰ μὲν πρῶτα αἱ Δωδωνίδες Ἰρατα λέγουσι, Σοφ.ἀν.456 τὰς... Ἰρατα Δωδωνίδας.

δῶδε κ. δῶπ Ἐπιρ. εὐκτ. ὄαρ. τοῦ ρ. ζῶ βλλ.

δῶπ-σσι ὕσος, ὄαρ. τοῦ ρ. δῶπμι βλλ.

δῶπ Ἐπιρ. εὐκτ. ὄαρ. τοῦ ρ. δῶπμι βλλ.

δῶπ ἐπίμρ. κ. -θεν κ. -θες δημ. ὄπτι ἐδῶπτε πρὸς τὰ ἐδῶ, ἀπὸ ἐδῶ, ἀπλ. ἐδῶ ὡς Σολωμ.Ἰστ. Μασόρ.64 ἀπὸ δῶπθεν μακρὰ, Βαλαμρ.Κατ.2,22 νὰ πῆγυ κει φηλά - φηλά, νὰ φῆγυ δῶπ.

Βόρν. Ἄνολ. Σκωρ. 30 κρήθηκε δώδες ἀν τὸν κάσο Μαλιὰ παροιμ. φρ. δώθε πᾶν αἰ ἄλλοι ἐπὶ διαφυγῆς ἀπὸ ἀνεπιθύμητου περιπέτειας.

δωία

Ἡσ. «δωία».

δωία Ἡσ. κ. ἄγα, Κρήτες.

δωιένντος Ἡσ. «ἀδολήτων».

δωλοδομῆς δουλῶ οικογενεῖς Ἡσ.

δωλλος ἰδί δωρ. δούλος βλλ. : Θεόφρ. 5,5 δώλλε Σιδύρτα, Ἐπιγ. Γόρτυν.

δωμια-ατος ἰδί ἰδρωμῖ κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. γν. κ. -ατου οἶκος, οἴκισ, σπῆτι ἐν χρ. συνήθ. περὶ οἴκου μεγάλου καὶ ἀνηκόου εἰς πρόσ. σημαντικὸν ἐν τῇ σπμ. ταύτῃ η. ποι. κ. μτγν. οὐχὶ δὲ η. ἄτ. νε(οῖς) : Ἰλ. Φ. 44 πατρῶων ἱκετο δώμια, Ὀδ. Δ. 46 δώμα καθ' ὕψηφρες Μενελάου, Ἀλαξ. Ἐπι. 479 λαφύρασι δώμα κοσμήσει πατρός ἢ φρ. κατὰ δώμα-α σῶκοι ἢ κτ. πληθ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῶν τόπων διατριβῆς τῶν θεῶν : Ἰλ. Β. 13 Ὀλύμπια δώματ' ἐχοντες ἀθάνατοι ἢ εἰδ. δώμ' Ἄϊδαο τὸ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Χάρου τὰ παλῆδια, ὁ κάτω κόμπος : Ὀδ. Μ. 21 ζῶντες ὀηλάθετε δώμ' Ἄϊδαο, Σοφ. Ἠλ. 110 ὦ δώμ' Ἄϊδαο καὶ Περασφόνη.

2) συνεκδ. ναός : Πίνδ. Π. 4,53 πολυχρῶσφ ποτ' ἐν δώματι Φοιβῆς κ. κτ. πληθ. : Ἡρ. 2,62 λύχνα καθύου... περὶ τὰ δώματα κύκλωρ, Σοφ. Ο. Γ. 71 ἐς τὰ Πυθικὰ ἐπεψά Φοιβῆ δώματα **3)** διαμερίσμα, ἰδίως τὸ κῆριον, τὸ κεντρικὸν οἶκιον, ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν θάλαμον, τὸν κοῖτινα : Ἰλ. Ζ. 316 ἐποίησαν θάλαμον καὶ δώμα καὶ αὐλήν, Καλλ. Δίμ. 69 δώμα... ὦ ἐνὶ δαίτας ποιεῖται ἢ κτ. πληθ. περιληπτ. ἅπαντα τὰ μέρη οἴκου πῆδος, ἴσφι τὸ σύνολον τῶν κτιζομένων καὶ παραρτημάτων κατοικίας : Ὀδ. Β. 259 ἐς δώματ' Ἰανθ βάλω Ὀδυσσεύς, Ἀλαξ. Ἄγ. 607 γυναικία πιστῶν... δωματων κύνα **4)** εἰδ. ἰδρωμῖ, μιν. νεώτ. κ. δημ. ἐπιπεδος στέγη οἴκισ, γαράσι : Κδ. Λοκ. 12,3 ὁ πρὸς τὸ οὐς ἐλαλήσατε ἐν τοῖς ταυρίοις, κρημυθῆσται ἐπὶ τῶν δωματῶν, Πλάτ. Βασιλειῆς ἀπὸ τοῦ δωματός παρακύβησι... ἐπισαν, Ἐρωτόκρ. 2,110 γέμονα τὰ δώματα λαῶ, - τὸ δώμα τοῦ σπιτιοῦ ἢ μιν. κ. δημ. μτφ. οὐράνια δώμα ὁ οὐράνιος θόλος, ὁ οὐρανός. **5)** νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ κρυστολογραφίᾳ τὰ ὀριζοντίας διακείμενα πρίσματα.

δωματερός-άνων μιν. κ. δημ. ἐπὶ οἰκῶν, ὁ ἔχων δώμα βλλ. 4) εἰς στέγην : Νικ. Χων. 1, 9σ Στεφ. ἐνλ. ἐπάνω τῶν δωματερῶν ὀσπίτων.

δωμάτιο(ν) ἰδί νεώτ. κ. δημ. ὑπόκορ. τοῦ δώμα βλλ. κατοικία : Ἀριστοφ. Βάτρ. 100 αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, Ἰσάλλ. Θεμιστ. 263 Α. **2)** διαμερίσμα οἴκισ, κυρ. δι' ὄψων προωρισμένων, κοῖτων Φρέν. ἐκ τὸ μέν κοῖταν ἀδόκιμον, ἐπεὶ δωματῶν τὸν κοῖταν (λέγουσιν αἰ ἄτικα) : Ἀριστοφ. Λυσ. 160 εἶδαν λαδόντες δ' ἐς τὸ δωμάτιον βίβα ἔλκωσιν, Πλάτ. Πολ. 290 C μηδ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐθέλειν ἔλθειν, Ἀχιλ. Τάτ. 1,6 δωμάτιον... ἐνθα μὴ καθυδῆν ἔθος ἢ νεώτ. κ. δημ. γεν. πᾶν διαμερίσμα τῆς οἰκίας : πωλεῖται οἰκία ἐκ τεσσάρων δωματῶν, - τὸ δωμάτιον αὐτὸ θά κῆνω γραφεῖον ἢ νεώτ. εἰδ. ναυτ. μέγας θάλαμος πλάσι χρησιμῶν ὡς κοινῶν κοῖτων κατατορῶν βαθυφορῶν **3)** μτγν. κ. μιν. κτ. πληθ. τὰ δώματα βλλ. 4), αἰ γαράσις σπινοῦ : Ἡρωδίου. Ἰστ. 1, 12,8 ἔς τε τὰ δωμάτια ἀναδόντες λίθος... ἐβαλοὺν τοὺς ἱππῆς.

δωματῆτης ἰδί ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δώμα, τὴν οἰκίαν, οἰκισκός, ἐπιθ. θεῶν : Πανσο. 3, 14,7 Πεισειδώνος ἐστὶν ἱερὸν, δωματῆτην δὲ ἐπονομάζουσιν, Σχολ. Πίνδ. Ν. 581 ἢ ὄμ. τὸ ἐπλ. -τῆς : Ἀλαξ. Ἄγ. 968 σὺ μολόντος δωματῆτην ἐστίαν ἢ ἐπὶ σπιτικῇ γυνῆι.

δωματοφθορῶ-έω φθειρόω, καταστρέφω τὴν οἰκίαν : Ἀλαξ. Ἄγ. 948 πολλὰ γὰρ αἰδέως δωματοφθορῶν ποσσὶν ἰδίωθρ. ἀπὶ σωματο-.

δωματώ-όω ἰδίωθρ. μ. μέσ. -τοῦμαι οικοδομῶ

δι' ἐμαυτὸν οἰκίαν, κτίζω σπῆτι δικὸν μοι : Ἀλαξ. Ἰκ. 958 δεδωμάτωμαι οὐ σπικρὸν χερὶ ἱκτίσια οἰκίαν διὰ πολλῶν χειρῶν, μεγάλῃ η.

δωμήμα-ατος ἰδί Ἐπιγρ. κτῆριον ἐξ ἐνός δωματίου, ἐνός θαλάμου : Ἐπιγρ. Δωμημῆται τύβουο.

δωμησις-εως ἰη Ἡσ. «οικοδομῆς».

δωμητός-όος ἰη) οικοδομῆ Ἡσ. «κατασκευῆ».

δωμητῶρ-ορος ἰδί μτγν. κτῆσις : Μαν. 6, 415 ἐχυρών δωμητῶρας οἰκων.

δωμος ἰδί πᾶν ἀπὶ τόμος βλλ.

δωμοῦ ἰδί δωρ. ζώμος βλλ. : EM 316,56.

δωμοῦ-άω ἰδίωθρ. μτγν. οικοδομῶ, κτίζω : Ἄνολ. Ρ. 2,531 δωμησάντες βωῶν, Α. Π. 7, 142 ἢ σπῆθ. μέσ. ἐν ὄμ. σπμ. : Λοκ. Α. Π. 1, 400 νηὸν περικαλλέα δωμησασθαι, Κόλουθ. 287 ἢ ὄμ. παθ. κτίζουσι : Ἀνυλλ. η. Ὀρειδ. 9, 13, 6 ἔ- ἐκ λίθων **2)** ἐπὶ ἀγάλματος, ἰδίωθρ. σπῆμα κ. παθ. ἰδίωθρ. Παράρτ. Ανθ. 2, 534 **3)** μτφ. ἐπιναφεύρω τὸν εἰς τὴν ζῶην, ἄσπαστ. : Λοκ. 48.

δῶνα πᾶν. δῶνα ἀπαφρ. τοῦ δίδωμι βλλ..

δῶναξ-κασι ἰδί ὄωρ. τ. τοῦ δῶνα βλλ., αὐλὸς κ. καλῶμου : Θεοκρ. 20, 29 κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλω.

δωνατικῆ ἰδί ἰατρ. δῶναξ Σουίδ. ἐ ἡ διάδοσις, ἡ διδομένη παρά τοῖς βασιλείω τοῖς στρατεύμασι.

δῶνω δημ. ἀπὶ δίδω βλλ.

δῶος Ἐπιγρ. δωρ. ἀπὶ ζῶος βλλ. : Ἐπιγρ. Γόρτυν.

δωράκιον(ον) ἰδί μτγν. κ. μιν. ἰβν. μῆλον τὸ λογ. διατετασσ. τὸ περικλινὸν μῆλον, ἄ. ροδάκινον : Γρη. Νύσσ. 3, 1084 Α, Γεωμ. 3, 14.

δωρεά Ἡσ. «οὐλήν ὑπὸ Μακεδόνων».

δωρεά ἰη) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -ει, ἐν ἄπτ. παλαιῆς Ἐπιγρ. -ειά, πᾶν τὸ δίδωμεν τὸν ἀνευ πληρωμῆς ἡ ἀμοιβῆς ἡ ἀνταποδοσεως ὠφέλιμον πράγμα, δῶρον, χάρισμα Ἀριστοφ. «δοσις ἀναπόδοτος» : Ἡρ. 2, 140 ἐς τὴν δωρεὴν κλειεῖται σφέας καὶ σποδὸν κομῖειν, Σοφ. Α. Α. 1032 ἔκλεινον τῆνθε δωρεάν ἐχων, Ἰσοκρ. 6, 31 προεταξέω δέχεσθαι τὴν δωρεάν, Διην. Ἄνθρ. 4071 ἐστειλάμεν καθ' ἐκαστην μεγίστα τῶν δωρεῶν, - τὸ ἴδρωμα σπῆτασιν ἀπὸ τῶν δωρεῶν φιλοφρονησῶν ἢ ὄμ. εἰρων. : Ἀντιφ. 5, 34 τὸν δῶνατον τὸ μνηστῆρ τὴν δωρεάν ἀπέδοσασ' ἢ φρ. δωρεάν δίδοναι - λαβεῖν - δέχεσθαι - μῆμνη κτ. ὡς δῶρον δίδοναι, λαβεῖν, δέχεσθαι : Ἡρ. 6, 130 τάλαντον ἀργυρίου ἐκάστην δωρεὴν δίδωμι, Λυσ. 7, 4 ὁ Μεγαρέας δωρεάν παρά τοῦ δήμου λαδῶν, Πλούτ. Ἡρ. 331 C ἐκατόν τάλαντα δωρεάν ἀπὸ πέμψαντος. **2)** ὄμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ αἰτ. δωρεάν ὡς ἐπίρρ. ὡς δῶρον, ἀνευ ἀμοιβῆς ἡ συμφέροντος, χάρισμα, προίκα βλλ. : Ἡρ. 5, 23 ἐτιμε μῆνον δωρεάν, Πολύδ. 18, 34, 7 τῆς δωροδοκίας ἐπιπολαροσῆς καὶ τοῦ μῆδῆνα μῆδῆν δωρεάν πράττειν, Μολαῶ. 1, 302, 11 - ἀποστέλλεται δωρεάν ἢ ὄμ. κ. ἐπιρρ. κατὰ δωρεάν, ἐν δωρεῆ : Ἐπιγρ. κατὰ δωρεάν, Πολύδ. 23, 3, 4 τοῖς δὲ Ροδίοις χαρίζομενοι προσηνέμαν ἐν δωρεῆ τοῖς Λυκίοις, Πλάτ. Ἰων ἀμπελῶνα ἐν δωρεῆ ἔχειν ἰοῖα δωρεῆς τοῦ βασιλέως. **3)** ὄμ. ἢ αἰτ. ὡς ἐπίρρ. κτ. ἐπέκτ. ἀναίτης, ἀσκόνης, ἀνευ λόγου, τοῦ κόκου : Πλάτ. Ἰων 1, 19 μὴ δωρεάν ἴδῶ στέβεται τὸν κῆριον, Κδ. Ἰω. 15, 25 ἐμίσθησάν με δωρεάν, - παιδεύομαστε δωρεάν ἢ ὄμ. σπμ. κ. ἐπιρρ. εἰς δωρεάν : Πλάτ. Ἰων 1, 10 οὐκ εἰς δωρεάν λαλάθηκα **4)** ὄμ. εἰδ. ὡς νεοκός ὄρος, ὄρισμ. νεώτ. ἡ σύμβολος δι' ἧς ἐξ ἐλευθεριότητος μεταδίδεται τὴν περσοικακὸν στοιχεῖον : Δημ. 534, 11 καὶ δωρεῖας παρ' ἡμῶν προαποδόντες, ἡ δωρεῖας ἐπιτροπεύουσαι, Πλάτ. ἡ πρό γάμου ἰνα δῶρα, - πραγματῆια δωρεῶν, - αἰ δωρεὰ μεταδῶ σπῆτων εἶναι ἀκυροῦ : ὄμ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ οὐσ. χάρις : Δημ. 568 ἐν χάριτος μέρει καὶ δωρεῆς παρῶν ἢ ὄμ. σπμ. ἐπὶ θεῶν, τὸ δωρε

δῶρημα, τὸ ἐκ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ δωρούμενον ἡμῖν: Πλάτ.Νόμ.844 D διπλάς ἡμῖν δωρεὰς ἡ θεός ἔχει· χάριτος αὐτῆ· || δὲ. εἰς. ἐκ. κλ. ἡ βία χάρις: ΚΔΡωμ.5,17 οἱ τὴν περιεσσαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες· || δὲ. ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ ἐπιφώτισις, ἡ χάρις τοῦ ἁγ. Πνεύματος: ΚΔ Πράξ.238 Ἀψφθετὴ τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος· Μυστ. Βασπ. σφραγὶς δωρεὰς νέγιματος ἁγίου· || κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἁγία δωρεὰ ἡ μετάληψις, ἡ βία εὐχριστίας: Θεοφάν.617, - ἡ ἐορτὴ τῆς ἁγίας δωρεᾶς [ἐορτὴ τῆς θεοῦ εὐχριστίας π. καθολικαίς]·

6) εἶδ. τὸ χρηροῦσιμα προνόμια καὶ στέλειαι ἢ ἀντίθ. πρὸς τὰ δῶρα συνστάσιμα εἰς εἰδος ἡ κρίμα: Φιλόστρ.Σοφ.2,10,4· 7) πᾶν, ὅμ. εἶδ. περισχ. κήμα ὡς δωρεὰ ὑπὸ τοῦ βασιλέως παραχορρούμενον εἰς ἀνάτατος ὑπαλλήλους: Πλάτ. δῶρεῶν [ἐορτὴ τῆς θεοῦ εὐχριστίας π. καθολικαίς]·

8) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ δωρεῖν = προσπαθεῖν τὰ δημιουργήσῃ ἁγαθὴν ἐπιτύχουσι δι' ἐπιδεικτικῶν δῶρεῶν· 9) πᾶν, τὸ ἔγγραφον δι' οὗ δωρολογεῖται ἡ δωρεὰ: Πλάτ. ἐδώρησάτο ἡμῖν ὁ θεὸς κατ' ἔγγραφον δωρεάν.

δωρεάτος-α-ον πᾶν. ὁ παραχορρθεὶς ὡς δῶρον: Πλάτ. δωρεαία γῆ [κῆμα παραχορρθεὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς ἀνώτερον ὑπαλλήλων].

δωρεακός [ὁ] πᾶν. πῆ. ὁ ἔχων ἐκ βασιλικῆς δωρεᾶς κῆμα· || κ. τὸ ἐκ δωρεᾶς βλλ.7) κῆμα.

δωρεᾶν ἐπίρρ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀφ. τοῦ δωρεᾶ βλλ.2) κ.3).

δωρεαστικός-ή-όν πᾶν. ὁ ἀναφορμένος εἰς τὴν δωρεάν εἶδ. ἐπὶ ἔγγραφου, ὁ δι' οὗ ὁμολογεῖται ἡ δωρεὰ: Πλάτ. δωρεαστικὸν γράμμα.

δωρεαστικός ἐπίρρ. μον. ὡς δωρεάν, σά χάρισμα: Ἀμ. Ὀνειροκρ.131,31 τοῦτο ἔλαβε δωρεαστικῶς παρά τοῦ βασιλέως.

δωρεῖα [ἡ] παλαιότ. ἀπτ. ἡ δωρεὰ βλλ.

δωροδόχος [ὁ] ἡμ. νεώτ. νομ. ὁ δεχόμενος τὴν δωρεάν, ὁ πρὸς ὃν γίνεται αὕτη, ἀντίθ. δωρητής.

δῶρημα-ατος [τὸ] κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἀντικείμενον τῆς δωρεᾶς, δῶρον: Ἡρ.7,38 ἐπαρθεὶς τῶσι δῶρημασι· || ὁμ.πτ. δοτ. προδ.· Αἰσχ.Περσ.523 φησὶ τὰ δῶρηματα ἤξω λαβούσα· || σπαν. ἡ ἀπτ. νεός: Σεν. ἰερ.8,4 ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων ἡμισία χάριτες πᾶν ἢ ὅλον τὸ παρά τὸ ἰδίω του δῶρημα δύνανται, Ἀριστλ.Η Νικ.1099 b,1 εἰ μὲν οὐδ' ἄλλα θεῶν ἐστὶ δῶρημα ἀνθρώποις· || συνθ. π. μτγ., μον. κ. νεώτ. : Στοβ.2,30 τῆς τῶν μελισσῶν δῶρημασι γλυκάζονται τὴν κατῆσιν, ΚΔ [ακ.],17 πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνώθεν ἐστὶ, Διγεν.Λακ.4169 θεοῦ γὰρ πᾶν τὸ δῶρημα τὸ πάντα δυναμένον, Προδρ.2,630 τῶν σὺν ἐπιστολαύωντες μεγάλων δῶρημάτων.

δωρηματικός-ή-όν μτγ. ὁ παρέχων, δίδων δωρεᾶς ὁ γεναιοδωρος: Διον. ΑΛΡωμ.8,60 μεγαλόφρων τὸ καὶ δωρηματικός, Βέττ.Βόλ.41,3 κ. ἄλ.

δωρητήρ-ηρος μτγ. ὁ δίδων τὸ δῶρον, δωρητής, χαριστής: Λεωκ.ΑΠ 6,305 οὐ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ δωρητήρρ δεχομένη νεύσιαι.

δωρητήριον [ν] [τὸ] νεώτ., δημ. τὸ ἔγγραφον, δι' οὗ ὁμολογεῖται δωρεᾶ.

δωρητής [ὁ] Ἐπιγρ., νεώτ. κ. δημ. βηλ. -τρια ὁ παρέχων τὴν δωρεάν, ὁ δωροῦμενος: Ἐπιγρ., ἀναγράφονται εἰς τὴν στήλην τῶν δωρητῶν.

δωρητικός-ή-όν κ. μον. ὁ εἰς τὴν δωρεάν ἀναφορμένος ἡ ἰδιότης: Πλάτ.Σοφ.223 C τῆς τοῖνων ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν· 2) μτγ., μον. κ. δημ. ὁ ἔχων τῶσιν πρὸς τὸ δωρεῖν, δὲ. γεναιοδωρος: Φιλ.1,254, Πρὸδρ. Ἀν.Βασσα.Α,440.

δωρεῖα-ή-δ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δεχόμενος δωρεᾶ, διὰ δῶρον καρπόμενος: Πλ.Τ 526 δωρητὸ τ' ἐπέλοτο παράρρητο τ' ἐπέσσαν· 2) κ. δημ.

ἐπὶ πράξιμ, ὁ ελευθέρως ὡς δῶρον δίδόμενος ἢ ὁ ἐκ δωρεᾶς προερχόμενος: Σοφ.ΟΤ 384 δωρητὸν, οὐκ αἰτήτων εἰσχερίσειεν, Πλούτ.Κορ.10 στίχ. . πολλὸς μὲν ὠντήρ ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητῶν, Λογγίν. Ὑψ.9,1 εἰ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα [τὸ μεγαλοφρεῖ] μᾶλλον ἢ κτητὸν, δωρητὸ τὸ χωτὸ παυροφρεῖ [ἐκ δωρεᾶς]· 3) νεώτ. ὃν δύνανται, ἐπιτρέπεται τὰ δωρησῆ τις.

δωριά [ἡ] Ἐπιγρ. δωρεᾶ βλλ.: Ἐπιγρ.Γόρτυν.

δωριάζω μισοῦμαι τοὺς δωρεῖς, δωριάω βλλ.: Ἀνακρέοντ.10,6 ὁ δ' εἶπε δωριάζων, Φιλόστρ Σοφ.1,24,2· 2) ἐπὶ γυναικῶν, ἐνδύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν κορών τῶν Δωριέων, δηλ. φορῶ ἀπλοὺν χιτῶνα σχεστὸν εἰς τὰ πλέγνα· Μοίρρ. «δωριάζειν» τὸ παραγομῶσθαι τινα μέρη· : Ἀνακρ. 59 ἐκδύσα χιτῶνα δωριάζεις, Εὐστ.975,37.

δωριακός-ή-όν ποι. τ. τοῦ δωρικῶς βλ. λ.: Χρυσ. π. Θεοκ.2,54 ἤξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἀμ' αὐτῶ.

δωριανὰ ἐπίρρ. μον. δημ. δωρεάν, εἰς μάτην, τοῦ κόκου, εὐκαρρα.

δωριανός-ή-ό μον. δημ. ὁ μάταιος, φευδής, ἀδόσιμος, ἀσύστατος, ὁ ὕνευ λόγου, ὁ ἀσκόπιμος γινόμενος: Χρον.Μορ.4799 Η λόγια. - φεματινὰ καὶ δωριανὰ μαντάτα.

δωριαρχῶ-έω Ἐπιγρ. κατέχω, ἀσκάω τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν ἐν Δωριδί: Ἐπιγρ. δωριαρχέοντος Φιλοκρατέος.

δωριάει [τὸ] κ. δῶρεα ἡ δωρεῖα Ἐπιγρ. ἐορτὴ μετ' ἀγῶνων ἐν Κνίδω.

δωρικός-έως συνθ. κτ. κληθ. -ρικίς, ἰων. -ηές, ἀπτ. -ηίς ὁ ἀπόγονος τοῦ δῶρου, υἱὸς τοῦ Ἐλληνος, υἱὰ τῶν τεσσάρων ἑλλήν. φυλῶν : Ὀδ.Τ 177· 2) ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ. δωρικὸς βλλ.: Πινδ. Π 8,20 δωριεῖ τε κόμψμ.

δωρίζω [ἡ] μτγ., δημ. -ῖσθω μισοῦμαι τοὺς δωρεῖς κατὰ τὴν ἄρτ, τὴν γλῶσσαν κλη. διμιλὸ δωριστί : Θεοκρ.1,523 δωρισθὲν δ' ἔξαστι δοκῶ, τοῖς δωριέσιον, Στραβ.8,1,2 κατὰ πολλὰ ἄλλοι ἄλλως διαλέγονται, δοκῶσι δὲ δωριεῖν ἄπαντες Πλούτ. Η8,421 b· || Ἡσ. «δωρίζει» ὡς ὁ δωρικὸς ἔξει· 2) παθ. εἶμαι γεγραμμένος εἰς Δωρικὴν διάλεκτον: Ἀπολλ.Δῖσκ.Συντ.279,25 δωριεῖται δὲ τὰ Ἀλκίμανος [ποίηματα].

δωρίζω [ἡ] δημ. δωρῶ, ποιοῦμαι δωρεᾶν ἢ δωρεᾶς, χαρίζω: παροιμ. σά σκορθεῖ καὶ σά δωρίζε, θῖός κι ἀν ἔχας δὲν τ' ὄριζει.

δωρικὸς ἐπίρρ. δημ. δωρικὸς βλλ.

δωρικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τοὺς Δωρεῖς ἀναφορμένος ἡ ἰδιότης, ὁ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐν χρήσει ὢν: Αἰσχ.Περσ.183 ἡ μὲν πέλοισι Περσικῶς ἠσκημένη, ἢ δ' αὐτὲ Δωρικισία, -δωρικὴ δὲ διάλεκτος, -δωρικὸς καλῶντες· || ἐπὶ τοῦ, ὁ εἰς Δωριεῖς ἀνήκων, ὁ ὑπὸ Δωριέων οἰκόμενος κ. ἐπὶ λαοῦ, ὁ ἐκ Δωριέων ὀπιτελοῦμενος: Ἡρ.Ε,93 ἐόντες οὗτοι πᾶν Ἐρμιονέων Δωρικόν τε καὶ Μακεδόνων ἔθνος, Θεοκ.3,95 ἔθλων. . ἔξ Κυτίνιον τὸ Δωρικόν· || ἐν χρ. κ. τὸ συγκρ. -ώτερος: Ἀπολλ.Δῖσκ.Ἐπιγρ.157,27.

δωρικὸς ἐπίρρ.μτγ.,κ.νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον Δωρικόν,διὰδύοντα εἰς τοὺς Δωρεῖς: Ἀπολλ.Δῖσκ. Ἄντων.48,27, Σέξτ.Ἐπι.Μοθ.1,78, Σχολ.Λυκοφρ.9,502· || συγκρ.-ώτερος: Ἀπολλ.Δῖσκ.Συντ.159,16.

δωρηματικός-α-ον μτγ. ὁ ἐκ δωρεᾶς προερχόμενος, δωρητικός: Γλωσσ.Κυρῖλλ.Ἱεροσ.139.

δῶριος-α-ον κ. -ος -ον δωρικὸς βλλ.: Πινδ.Ο 3,5 δῶριω φωνῶν ἐναρμυζαί πεδλίω,Πλούτ.Λυσ.5 τῶν τρόπων τῆς ἡγεμονίας ἀπλοῦσι τι καὶ Δωριῶν ἐχούσης· || εἶδ. ἐν τῇ μουσικῇ : Ἀριστλ.Πολ. 1290 a,22 τὰ δ' ἄλλα συντάγματα τὰ μὲν δῶριον τὰ δὲ Φρύγια λέγομεν, Πλατ.9,12,5 Δῶριον αὐτῆ, -δῶριος τρόπος.

Δωρίς-ιδος (ή) ἑν χρ. ὡς ἐπιθ. ἡ δωρική: Ἡρ. 5,88 ἐφόρων. αἱ τῶν Ἀθηνῶν γυναῖκες ἐσθλάτω **Δωρίδα**, Θέοκρ. 2,156 ἐβίητη τὴν **Δωρίδα** πολυλάκης ἄλπαν· || ὅμ. ἐπί πρως. ὁ ἐκ δωρικοῦ γένους: Εὐρ. Ἐκ. 934 λέξη δὲ φίλια μονόπλευρος λέγουσα, **Δωρίς** ὡς κόρα· || ὅμ. ἐπί τόπων, ὁ ὑπὸ Δωριέων οἰκούμενος ὁ ὅσι τὴν κυριαρχίαν, τὴν κυριότητα τῶν Δωριέων: Πίνδ. Ν. 3,3 ἴκεο **Δωρίδα** νῆσον Αἴγιαν, Σοκ. Κομ. 695 οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ **Δωρίδι** νῆσῳ Πέλοπος· || μτ. τοῦ οἴου κόρα, ἢ κτ. παράφρασι. τοῦτο μὲν οἴα, ἡ μία τῶν χωριστῶν περιούγιον τῆς Β (ἰὼν Στερεάσι) Ἑλλάδος: Ἡρ. 8,31 τὴν **Δωρίδα** γῆν οὐκ ἐσίναντο ἐσθλάτοντες ὁ βάρβαροι, Πλούτ. Θερμ. 9 Ἐλερου δὲ διὰ τῆς **Δωρίδος** ἀνωθεν ἐμβολόμενος· 2) ὅμ. ὡς οἴα, κτ. παράφρασι. τοῦ κοπῆ εἶδος μαγισσῶν ἐν χρ. κατὰ τὰς θυσίας· πρβλ. Θημ. λόγος, θαλασσι: Εὐρ. Ἡλ. 819 **Δωρίδ'** ἀνασπάσας χερσίν (Δωρ. δ. οἴα): 3) ὅμ. ὡς οἴα, κτ. τὰ φύτῃ ἐξην καὶ λεοντοπέταλον βλ. κ.: Διοσκ. 4,25 ψ Διοσκ. 3,96.

Δωριπτερής (ἰδ) ἰγν. ὁ τῶν φυτῶν λεοντοπέταλον, ὁ δωρ. ψ Διοσκ. 3,96.

Δωριδω δωρ. ἀντὶ δωριζῶ βλ. κ.

Δωρισμός (ἰδ) ἰγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμιλεῖν εἰς τὴν δωρικὴν διαλέκτον: Δημ. Ἐκμ. 17 πλατύτητα διὰ τὸν **Δωρισμόν**, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 931 τῶν διδωρομοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν ταῖσιν αὐτοῖσι **Δωρισμόν**· || νεώτ. εἶδ. ἡ χρῆσις δωρικῶν λέξεων ἡ τύπων.

Δωριστὴ ἐπίρρ. κατὰ τὸν τῆρον τῶν Δωριέων: Πλάτ. Ἐπιστ. 336 Σ **Δωριστὴ** ἴην κατὰ τὰ πάτρια· || εἶδ. ἐν τῇ μουσικῇ κατὰ τὸν δωρικὸν μουσικὸν τῆρον: Πλάτ. Πολ. 399 Α **Δωριστὴ** λείπεσθαι καὶ φρυγιστὴ, Ἀριστλ. Πολιτ. 1340, 64 οἶον δεκτικὴ ποιεῖν ἢ **Δωριστὴ** μὲν τὰ ἄρμονια· || ὅδ. κ. ἄλλως ἢ **Δωριστὴ** ἡ δωρική ἄρμονια: Ἀριστοφ. Ἰππ. 989 τὴν **Δωριστὴ** μὲν ἀρμόττεσθαι παρὰ τὴν ἄλραν (λαγονακτικῶς πρὸς τὴν λ. δῶρον). 2) εἰς τὴν ἡ κατὰ τὴν δωρικὴν διάλεκτον: Καλλ. Ἰορμ. 1,354 **Δωριστὴ** λαλοῦσι.

Δωριπτής (ἰδ) ἰγν. ἐπὶ ἀγώνων, ὁ εἰς ἐν δίδεται δῶρον ὡς βραβεῖον: Πλούτ. Ἠθ. 820 D οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωριπτὴν ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνίζομενος, ἀλλὰ... στεφανίτην.

Δωροδόκος-ον δωροδοκῶν βλ. κ.: Θηο. Στεφ. ἐν λ.

Δωρογραφία (ή) Ἐπιρρ. ἀμφ. σμψ.

Δωροδότης (ἰδ) ἰγν. ὁ δῶρον, βροσφοῦρον τὸ δέπνον, ἡ λ. μ. παρ' Ἀθην. 15,701 Β ὁ Κύνουλκος· τῷ Οὐλιανῶν ἀντικορυσσόμενος ἐφη, ἐμοὶ δὲ, παῖ **Δωροδότην**, ἀσασαρίον καθύλας πρῶν.

Δωροδέκτης (ἰδ) ἰγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς μερολήφην δέχόμενος δῶρα, δωροδοκούμενος: Πάτ. Ἰωδ. 15,34 πᾶρ δὲ καὶ οἴκου δωροδέκτων· || νεώτ. γεν. ὁ δέκτης, ὁ ἀποδοχεὺς δῶρου.

Δωροδόκημα-ατος (ἰδ) κ. νεώτ. ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ἐπὶ δωροδοκίᾳ δίδομένου, ἡ διὰ δῶρον διαφορά, τὸ ἀποτέλεσμα δωροδοκίας βλ. κ.: Δημ. 236, 3 τὸ μὲν τοῖνον ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον κλέμμα τὴν Φιλίππου, **Δωροδόκημα** δὲ τῶν ἀδικῶν τούτων· 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δωροδοκεῖν βλ. 2). 3) κ. νεώτ. τὸ πρὸς δωροδοκίαν λαμβανόμενον δῶρον: Πλάτ. Κωμ. 119 **Δωροδόκημα** καταλαβεῖν.

Δωροδοκῆτι ἐπίρρ. δ.τ. τοῦ δωροδοκιστῆ βλ. κ.

Δωροδοκία κ. νεώτ. ἡ ἀποδοχὴ δῶρον πρὸς παράδοσιν τοῦ καθήκοντος: Ἀνδ. 4,30 ὥστε τὰς Ἑλλάδας τῆς παρανομίας καὶ τῆς δωροδοκίας μέρτρως κεκτημένος, Λυσ. 22, 21 μὴ καταγινώσκω δωροδοκίαν ἐμοῦ, Πολυδ. 5, 43 δ ἡφαλισμῶν... διὰ τῆς τῶν προσεταιρῶν ἐνείκας καὶ δωροδοκίας Πλούτ. Ἀριστ. 22 διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θνήσκον καταγινώσκων· 2) ἰγν. κ. νεώτ. ἡ παροχὴ δῶρον, διαφορά διὰ τῶν δῶ-

ρων, δεκαπέντε: Ἀμμων. 46 « δῶρον δόσις ». Ἡσ. « δωροδοκία τὸ λαβεῖν ἢ δοῖναι δῶρα »: Δίων Κ 39, 55. Μησι. 7, 30 Σύνεφου δαμαρτίου καὶ δωροδοκίας τῶν δικαστῶν ἐκτελούμενος, ἐπέτυχε τὴν σύμβασιν διὰ δωροδοκίαν.

Δωροδοκιστὴ ἐπίρρ. διὰ δωροδοκίας: Ἀριστοφ. Ἰππ. 996 τὴν ἄρμονίαν δὲ παῖς οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν, ἢν μὴ **Δωροδοκιστὴ** (λαγοναγίον ἐπὶ τοῦ ἐπιρρ. δωριστῆ βλ. κ.).

Δωροδόκος (ἰδ) κ. νεώτ. ὁ δέχόμενος δῶρα, διὸ δῶρον διασφραγισμένος: Πλάτ. Πολ. 390 D οὐ μὲν δὴ **Δωροδόκος** μὲν ἐπιπρὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις οὐδὲ φιλοχρημάτους, Δημ. 245, 15 φέρω πρόδοτων καὶ **Δωροδόκων**, Λογίμ. Ἰγ. 44, 9 ἀνάγκη γάρ τῷ **Δωροδόκῳ** κηριπτῆϊ τὰ οἰκία μόνον φασίνασθαι καλὰ καὶ δίκαια· || ἐν χρ. κ. μτ. μωφ. κωμ.: Ἀριστοφ. Ἰππ. 403 **Δωροδόκῳ** ἐπὶ ἄνεσιν ἴζων· 2) ὁ δίδων δῶρα, ἐνεργὸν δωροδοκῶν βλ. 2). Λέξ. Ρητ. ΑΒ 242, 32 « δωροδόκος καὶ ὁ δίδων ἢ ὁ λαμβάνων », Σχόλ. Πλάτ. Ἄλκ. 2, 149 Α· 3) ἄλλως ὁ δίδων δῶρα, ὁ γαριστής: Ἀρετ. Χρον. Πάθ. 3, 12 ἄλοιο, εἰδμήσιο καὶ **Δωροδόκῳ**.

Δωροδοκῶ-ἔω κ. νεώτ., δημ. -ῶσι δέχομαι τὴν ὄψιν δῶρον, λαμβάνω, δέχομαι δῶρα Ἡσ. « διαδοκοῦμαι δῶρα λαμβάνω »: Λεων. ἐν ΑΠ 9, 335· 2) κωμ. ἀθεμίτως δέχομαι δῶρον ἢ δῶρα κ. εἶδ. λαμβάνω δῶρον πρὸς παράδοσιν τοῦ καθήκοντος μου, πρβλ. δεκάσοι: Ἡρ. 6, 72 Ἰσχυρῶς ἐδωροδοκῶσεν ἀργυρίον πολλόν, Ἀριστοφ. Σ. φ. 669 οὗτοι μὲν **Δωροδοκοῦσι** κατὰ πενήκοντα τάλαντα, Λοκ. Δημ. Ἐκμ. 44 μὴ τὴν ψυχὴν αὐτῆν παρ' Ἀντιπάτρου **Δωροδοκῶσιν**· || ἐν χρ. κ. μτ. ἐν πρ. διατελῶ ὑπὸ τῆν ἐπιπρῶτον δωροδοκίας, πρῶτῃ ἡ παραλήξις ἡ ἐνεκὸς δωροδοκίας μου: Ἡρ. 6, 82 φάσματι μὲν **Δωροδοκῶσιν** τὰ εἶναι τὸ Ἄργος, Δημ. 240 τῶν μὲν τῶν πολιτευσάτων καὶ πρῶτῃ **Δωροδοκῶσιν** κ. μτ. ἐμπροσθ. οἱ πρὸς ἄλλωσιν τοῦ σκοποῦ: Λυσ. 22, 21 ἐπὶ τῆς πόλεως σκοπῆ παρὰ τῶν ἄλλων **Δωροδοκῶσιν**· 3) ἰγν. κ. δημ. μτ. μτ. αἰτ. πρὸς δίδω δῶρα εἰς τὴν ὄψιν παραδοῖ τὸ καθήκον τῶν ὄψιν μερολήφτησ ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ κατὰ τὴν θέλησιν ἐμοῦ· πρβλ. δεκάσοι Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 66 « **Δωροδοκῆτι** δῶρα λαμβάνει πῆθεσι ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ δίδου »: Διδόσ. Σ 13, 64 πρῶτος Ἀθηνῶν **δεκτικὴ** δεκαπέντεον δωροδοκῆσαι, Διον. Ἄ 4, 9 τοῖς μὲν γὰρ ἴδη ἐδωροδοκῶσεν ὁ Φίλιππος, -ἐδωροδοκῆσε τοὺς ἐνόρκους· 4) τὸ παθ. ἐπὶ πρως. διαφέρουσι διὰ δῶρον, πρβλ. δεκάσοι: Κρατίν. 128, Πολυδ. 6, 56, 2 οὐδὲν ἀτεχνοῦ τὸ δωροδοκῶσθαι αὐτ. 26, 13 πρὸς τῶν ἄλλοις κακοῖσι καὶ **Δωροδοκῆσθαι**, Διον. Ἄλ. 4, 55 ὄγρ., -ἐπιλυθῆ τῆς θέσεως τῶ ὡς **Δωροδοκῆσθαι**· || ἐπὶ πραγμ. κατὸν δωροδοκίαν ἐκτελούμεν, γίνουσι: Δημ. 446, 21 ὅτι γὰρ ταῦθ' ἐπὶ αὐτῶς **Δωροδοκῆται**, Αλοχ. 3, 221 τὰ περὶ τῆν ἑθέσιαν **Δωροδοκῆσθαι**.

Δωροδοκῆσι (ή) μωφ. ἡ ὄψιν, παροχὴ, δαίτησι, μίσθασμα δῶρον: Ἀναστ. Σπ. Ἐρωτ. 132, 12.

Δωροδοκῆσι (ἰδ) ἰγν. ὁ δίδων δῶρα, γαριστής Μελεαρ. ΑΠ 12, 49 λάθος **Δωροδοκῆσι** βρομῶς.

Δωροδοτῶ-ἔω ἰγν. δίδω δῶρα εἰς τὴν, μτ. αἰτ.: Ἀκὼλ. Ἰεξ. 16, 33.

Δωροδοκῆσιν (ἰδ) λέξ. δοχέον, κυτῶν ἐν χρ. ὄψιν ρητῶνται ἐν αὐτῷ δῶρα, ἐκούσι καὶ προσφοραὶ χρηστικαί: Ζωναρ. Λέξ. ἐν λ. κορδινῶς.

Δωροδοκῆσι (ἰδ) νεώτ. ὁ δέχόμενος δῶρα, δεκαζόμενος, δωροδοκῶν βλ. κ. 1).

Δωροδοκῆσι (ή) ἰγν. ἡ διὰ δῶρον διαφορά, δεκαπέντε, δωροδοκία βλ. κ.: Ἀκὼλ. Δευτ. 10, 17.

Δωροδοκῆσι (ἰδ) ἰγν. ὁ δίδων δῶρα, δωροδοκῶν δωροδοκῶν βλ. κ. 2).

Δωροδοκῶ-ἔω ἰγν. διαφέρω τινὰ διὰ δῶρον

δωροδοκῶ βλ. 2: ΠΔ Σοφ. Σειρ. 3263514 μὴ δωροδοκίαι, οὐ γὰρ προσδέεται: || παθ. δωροδοκοῖμαι: ΠΔ Μοκ. 34,19 ἀπειλαῖσάντας... ὡς δεδωροκοπημένους ἢ μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς.
δωρολήτης (ή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων δῶρα: || δθ. συνεκδ. ὁ ἀπληστός διὰ κέρδος κ. εἰδ. ὁ δωροδοκούμενος: ΠΔ Παροιμ. 15,27 ἐφόλλισιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήτης, ὁ δὲ μετὰ δῶρων λήψης σίχεται, Νεῖλ, Νεωτ. 146,17 ἄτε δωρολήτην καὶ μετελοδοῦς.

δωροληπῶ ἄ μν. κ. νεώτ. λαμβάνων δῶρα πρὸς ἢ κατὰ παράδοσιν τοῦ καθήκοντός μου, δεκόμενος, δωροδοκούμενος: Εὐστ. 91,17 τὸ κακὸν τοῦ δωροληπτεῖν ὄμ. κ. παθ. ὑπόκειμαι εἰς διαφθορὰν διὰ δωρολήτικας βλ.: ΚΜανασσά Χρον. 102B οὕτως λαμβάνει πρόσωπον, οὕτως δωροληπτεῖται.

δωρολήφια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ λήψις, ἀποδοχὴ δῶρων πρὸς τὸ χαρίζεσθαι τῷ δίδοντι, ἡ δωροδοκία βλ. 1: Φρον. ἐν ΑΒ «δωρολήφια» σημαίνει δὲ δωροδοκία: Διαν Κ 39,55, Ἀποστ Διστ. 22,227: νεώτ. ἰδίως ἢ μὴ ὑποκειμένη εἰς ποινικὴν κολασμὸν: κατεκρίθη ἐπὶ δωρολήφια.

δωρολήφιο [το] ἰδ. μν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄνευ διοικήσεως ἢ ἀνταλλάγματος αὐτοπροαιρέτως δίδεσθαι ὑπὸ τῆς εἰς ἄλλον ἀγαθὸν ὡς δέγμα τιμῆς, φιλίας, εὐαρεσκείας, τὸ χάρισμα: Ἰλ. Α 213 τρις τόσσα παρέσεται ἀγαθὰ δῶρα, Κδ Ἀποκ. 14,10 οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ γῆς δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, -πραχτορονητικά - νυσφίτικα δῶρα, πορομ. σπὸ δῶρον πρέπει ἀντιδῶρο: || μτ. γεν. δηλοῦσιν τὸν δωρητὴν: Σοφ. Αλ. 665 ἐχθρῶν δῶρα δῶρα κοῦκ ὄνησιμα, -δῶρον τοῦ προλατμενοῦ - τῶν γονέων περιφ. δῶρον τοῦ ποταμοῦ ἰέν. Νεῖλος: || ἡ Αἴγυπτος: 2) τὰ ὑπὸ τὴν θεῶν, δθ. γεν. κ. τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀνευμενόμενα ἀγαθὰ, σωματικά, πνευματικά, φυσικὰ ἢ ὕλινά: Ἰλ. Η 265 θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, Αἰσχ. Ἐπρ. 625 θεοὺ δὲ δῶρον ἔστιν ἐπιγυγιέν βροταῖς, Εὐρ. Ἐλ. 363 τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κίπριδος, Πλάτ. Νόμ. 796B τὰ τὸν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος δῶρα (ἡ μουσική), - ἡ ἐλευθερία ἢ ἡ ἀραιότης εἶναι δῶρον τῆς φύσεως, Σημηρ. Μ.Κ. 80,2 θρήνησε τὴν Ἀνοίξιν τὰ δῶρα || ὄμ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς διαθέσεις ἢ καταστάσεις: Ἰλ. Η 482 κοιμήσαντ' ἀρῆματα καὶ ἴνου δῶρον ἔλαυνον, - ἡ ἀφρονησία δῶρον τῆς νεότητος, Ἐρωτόκρ. Α 750 ποιά ν' τῆς τιμῆς τὰ κέρδητα καὶ τῆς εὐγενείας τὰ δῶρα: || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. οἱ ἐκ φύσεως ἐξαιρετοὶ πνευματικὰ ἰδιότητες, ἡ ἰδιοφυία, τὸ τάλαντον, τῆς ἰδιότητος ἐκφερομένης κτ. γεν.: ἔχει τὸ δῶρον τῆς φαντασίας - τῆς εὐλαγίας: || μτγν. κτ. πληθ. μ. γεν. προσ. οἱ ἀγαθὰ ἰδιότητες, αἱ ἀρεταί, αἱ ἰκονότητες: Λιδῶν. Ἐπιστ. 19 τὰ βασιλεῖς δῶρα (προσόντα): 3) κ. ἀντίπαρ. τὸ πρὸς θεῶν ἢ θεοῦ προσφερόμενα εἶς ἐνδεξίην λατρείας ἢ εἰς εὐγνωμοσύνην ἢ πρὸς ἐλάσσην, τὸ ἀφέριμα, ἡ προσφορά ἢ θυσία: Ἰλ. Ζ 293 τῶν (πέπλων) ἕνα... φέρε δῶρον Ἐθῆν, Αἰσχ. Ἀγ. 91 Βασιλὶ δῶροισι φέρονται, ΠΔ Γεν. 414 ἐπέειδεν ὁ Θεὸς ἐπὶ Ἀβελ καὶ τῆς δῶροισι αὐτοῦ, Κδ Ματθ. 23,19 τὸ δῶρον ἢ τὸ θυσιαστήριον τὸ ἀγιῶζον τὸ δῶρον ἐκλ. ἀγία ἢ τιμία δῶρα τὰ ἐκ τῆς προσκομιδῆς βλ. ἀποτεχνόμενον διὰ τὴν βελαν εὐχαριστῆσαι μεριδίᾳ τοῦ ἡγιασμένου ὄρου κ. γεν. ἢ βελαν εὐχαριστία, ἢ τοῖ ἀπὸ τῶν μεριδίων ταύτων τῆς ἀγίας καταλήψεως: Εὐστ. 344 Β, Κ Πορφ. Ἐκκλ. 161: 4) εἰδ. κτ. πληθ. εἰσφορὰ ἢ κλημὸν πρὸς ἡγεμόνα, ὡς φόρος ἀκονιστικῶς ἄλλ' ἀναγκαστικῶς καταβαλλόμενος: Ἰλ. Ρ 225 δῶροισιν καταπύξω καὶ ἐδωδῆ λαοῦς: 5) κτ. πληθ. εἰδ. τὰ πρὸς δωροδοκίαν βλ. διδόμενα ἢ λαμβανόμενα: Διμ. 747 οὕτως δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιθίσεως ἕνεκα δθ. δῶρων

γραφῆ = μνήσις ἐπὶ δωροδοκία: Λεξ. Ρητ. 237,2 «ὅποτε κρινόντο ἢ ἡ δῶρα δοῦς ἢ λαδῶν»: κ. δῶρων δῶμας = ποινικὴ κατὰ τὴν δῶμας ἐπὶ δωροδοκία: Πλάτ. Περ. 32 δῶρων εἴτ' ἀδικίου βούλοισι τὴς ὀνομάζειν τὴν δῶμας: κ. δῶρων κριθῆσκειν ἢ δικασθῆναι ἐπὶ δωροδοκία: κ. δῶρων ἀλίσκειν ἢ ἐλεῖν τινα = ἐπιτελεῖν τὴν καταδικην τῆς ἐπὶ δωροδοκία: κ. δῶρων ἀφελν = ἰεὶ δικαστοῦ ἢ ἀποφρασθαί τινα ἔνοχον δωροδοκίας: Αἰσχ. Ἰ. 232 τοὺς μὲν τὰς τῶν δῶρων γραφὰς ἀλασκόμενος ἀτιμῶτε, Λυσ. 27,3 καὶ πρότερον ἦδ δῶρων ἐκρίθησαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 591 ἢν κλέωνα τὸν ἄδρον δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς, Ἀνδοκ. 1,74 ὁποσοὶ κλοπῆς καὶ δῶρων ἀφελον: 6) μν. κ. δημ. κ. τὸ ὡς βραβεῖον ἀγῶνος τιθεμένου, τὸ ἐπαθλον: Ἐρωτόκρ. Γ 62 ἐν ἐκοντοροχῆτησος καὶ κέρδιος τὰ δῶρα: 7) δημ. τὸ εἰς ὑπερήθη ἢ ἄ. παρασῶνα ὑπερησῶνα τινὰ διδόμενον φιλοδῶρημα, πομπημοῦρ, μαχαιρία: 8) νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ χρηματῷ, χρηματικὴ καταβολὴ εἰς χρηματιστηριακὰς ἐπὶ προσεσμία συμβάσεις, ἢ εἰς πενήτησιν ἀκυρώσεως τῆς συμβάσεως ὅπὸ τοῦ ἐνδὸς τῶν συμβαλλομένων περιέργεια: 9) τὸν ἕτερον: ἀγοραπωλησία εἰσῶν ἢ δῶρα: || 9) τὸ ἐσωτερικὸν τῆς παλάμης: Πολυδ. 2,144: || συνηθεῖς. τὸ πλάτος τῆς παλάμης ὡς μέτρον μήκους, ἢ παλαιστῆ βλ.: Σουῖδ. «δῶρον, παλαιστῆ»: Νικ. Ἐθρ. 398 ἐπὶ τρία δῶρα φέρειν μήκος τε καὶ ἰσὺν.

δωροξενία γραφή ἢ) καταγγελία κατὰ ξένου, ὅστις διὰ δωροδοκίας τῶν δικαστῶν ἀνεγνωρίζετο Ἀθηναῖος πολίτης Ἀριστ. Ἰθ. 59,2 εἰ γραφῶσι ἢ δωροξενίας, ὅν τις δῶρα δοῦς ἀποφύγη τὴν ξενίαν: Λυσ. ἄν. 196 Β, Ὑπερ. ἄν. 20.

δωροτελῶ ἄ μν. κ. νεώτ. προσφοράς πρὸς ἐκλήρωσιν εὐχῆς, ἐξηληρωσὸς τῷ ζῆμῳ: Χρησῖν. μ. Διμ. 1072,26 ἤμω ἀρχεγάτ... θύειν καὶ δωροτελεῖν κατὰ πάτρια.

δωροφάγος - ὁ καταβροχθίζων δῶρα, ἀπληστός διὰ δῶρα: Ἡσιόδ. Ἐργ. 264 βασιλεῖς δωροφάγοι, αὐτ. 22, Πολυδ. 6,5,97 ἴσταν ὄνα δὲ δωροδοκῶν καὶ δωροφάγος κατασκευάσσει τοὺς πολλοὺς.

δωροφορία (ή) μτγν. κ. μν. προσφορά δῶρων: Ἀλκιφ. 1,6 ὑπερβαίνοντες τὰς ἀλεικτικὰς δωροφορίας, Πολυδ. 4,47, Γρηγ. Νύσας 1,725 Α δωροφορίας ἐπαγγελία, Δοκ. Ἰστ. 193 Β.

δωροφορικὸς - ἄ - ὄν ὁ προσφέρων δῶρα: Πλάτ. Σοφ. 222 D τῆς ἰδιοηθευτικῆς τὸ μὲν μισθωρικὸν ἔστι, τὸ δὲ δωροφορικόν: 2) ὁ ὡς δῶρον προσφερόμενος: Αἰλ. Πι. 1,22 δωροφορικὴν στολήν πρβλ. Ἡσ. «δωροφορικὴ εἶσθς» οὕτω λέγεται, ἢ βασιλεῖς Περσῶν δωρεῖται: ||

δωροφόρος - ὁ μν. ὁ δῶρα φέρων, προσφέρων: Πινδ. Π. 5,86 τὸ δ' ἐλάσσηνον θέων ἐνδικτικῶς δέκονται θυσιασῖν ἀνδρας γιόγοντας σφι δωροφόροι, Ἐπιγρ. παρ' Ἀθην. 5,209 Β [πιδ. ἐσφ. γρ. ἰ. Μηναι. 1,1] ὄδ. τῶν Μάγων εἰς ἀσίδιμον ἄντρον δεξόμενον δωροφόρον εἰδείξε: 2) φέρον ὑποτελής ὑπόφορος, εἰδ. ἐπὶ τῶν ὑποταγμένων εἰς τοὺς Ἱεροκλεώτας τοῦ Πόντου ἰθαγενῶν ὡς δουλοπορικῶν: Εὐφορ. 78 δωροφόροι καλεῖσθ' ὑποσηφισσάσταν ἀντακας, Πολυδ. 3,83.

δωροφωρῶ - ἔμ κ. μν. φέρω, προσφέρω δῶρα, μν. δοτ.: Πλάτ. Φαῖδρ. 266 C οἱ ἐν δωροφωρῶν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσιν ἐθέλωσιν: || μτ. αἰτ. προσ.: Αἰλ. Πι. 1,32: 2) μν. δοτ. κ. αἰτ. δίδωμι τὸ ὡς δῶρον ἢ ἐπὶ δωροδοκία: Ἀριστοφ. Σφ. 675 τοῦτοισι δὲ δωροφωροῦν ὄρχας, ὄνον ἢ ἰοδρῆ, αὐτὶ δῶροδοκ-, Πολυδ. 2,46 τὸ ἥπαρ καὶ ἡ καρδιά τὸ ἐγκεφάλω δωροφωροῦσι τὴν τροφήν, Εὐστ. Πον. 360,70 θάλαττα... ἢ θύβας δωροφωροῖσι.

δωρόττομα δωρ. ἀπὸ δωροτῶμα βλ.: Θεόφω 7,43 τὰν ται, ἔφα, κορύναν δωρόττομα.

δωρῶ-έω κ. νεώτ., δημ. κ. δωρίζω, μέλλ. -ρήσω, άόρ. ἐδώρησα, ποθ. ἐδώρηθην, παρσκ. δωδώρησα, διδω, παρέχω δωρόν βλ.λ., χαρίζω : Ἡοσιόδ. Ἐργ.82 πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν, - σοῦ δωρίζω τὴν εἰκόνα μου' κ. ποθ. Πλάτ. Πολιτ.274 C τὰ πόλια λεγέμενα παρὰ θεῶν δώρα ἤμιν δωδύονται, - τὸ δῶρον δὲν δωρεῖται, -μοῦ ἐδωρήθη τὸ βιβλίον ἀπὸ τῆς συγγραφέα του' || κ. καθόλου παρέχω, δίδωμι, ἐπιτρέπω τινί, παραχωρῶ : ΚΔ Μάρκ.15,45 καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπήρτισεν αὐτὸν ἐί πάλα ἐπέθανε· καὶ γνοῦς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σώμα τῷ Ἰωσήφ' 2) τίνα τινη προσφέρει τὸ ὡς δῶρον εἰς τὴν : Πινδ.Ο.678 ἐδωρήσαν θεῶν κάρκια λιταῖς θεοῖσις' || νεώτ. τί τινη εἰς τὴν : τῷ ἐδώρησα τὰ ἔργα μου' || παθ. ἐπι πραγμ. προσφέρομαι ὡς δῶρον : Ἡρ. I,87 εἰ τί οἱ κεκαριμένον ἐξ αὐτοῦ ἐδωρήθη, Ἰσοκρ.4,26 τὰ παρὰ τῆς τύχης δωρηθέντα, Ἐπικρῶν. I,402 B μισθὸν ἀφθάνως δωρηθῆσάμενον' || ὁμ. ποθ. ἐπι προσ. μετὰ δοτ. λαμβάνω τι ὡς δῶρον : Ἡρ.8,85 ἐνεργήτης βασιλεὺς ἀνεύρεσθαι καὶ χώρα ἐδωρήθη πολλῇ, Σοφ.ΑΙ.1029 Ἐκτωρ μὲν ὦ δὴ ταῦθ' ἐδωρήθη πόρα' 3) συνθ. τὸ μέν, δωροῦμαι τί ἢ τί τινη παρέχω ὡς δῶρον τι εἰς τὴν : Ικ.Κ.557 θεός γ' ἔθελον καὶ ἀμείνομαι. . Ἰπποσύνη δωρήσασθαι', Πινδ.Ο.74 φίλων ὄς εἰ τις . . δωρήσεται νεανίᾳ γαμβρῷ, Ἡρ.5,37 τῷ Ἀρακίᾳ Μυτιλήτην ἐδωρήσατο, Αἰσχ.Προμ.251 μὲν ὠφέλιμα ταῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς, Ἐπιχ.ἀν.284 ἂ δὲ μελέτα φῦσις ἀγαθῆς πλείονα δωρεῖται φίλοις, Ξεν. Ἀν.7,3,20 ὄσων ἄν μεζῶς ταῦτ' δωρήσῃ, Πλάτ.Τιμ.46E δὴ ὁ ταῦθ' ἤμιν θεός δωδύεται, Πλάτ.Εὐθὺρ.14 C οὐκοῦν τὸ θεῖον δωρεῖσθαι ἐστὶ τοῖς θεοῖς ΚΔ Πέτρ.2,1,3 πάντα ἤμιν τῆς θείας δυναμῆος . . δωδωρημένης, Μηναι. I, I Ἀποκτ. ἰκέτους δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. || κ. μετὰ τῆς εἰς κ. αἰτ. : Ξεν.Ἑλλ.6,3,6 εἰς πρώτην τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρήσασθαι' || ὁμ. νεώτ., κυρ. κατ' ἐνεστ. : διὰ τῆς διαθκτικῆς δωρεῖται τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ κράτος' || ὁμ. μετ' αἰτ. προσ. ἢ τοι. κ. δοτ. τοῦ ὄργ. προσφέρω δωρεάν ἢ ἀφιερῶν διὰ τίνος : Ἡρ. I,54 Δελοφῶς δωρεῖται. . κατ' ἄνδρα δύο στατήροι ἕκαστον χρυσῶ, Αἰσχ.Προμ.778 βουῖον λόγιον σε θατέρω δωρήσομαι, Πλάτ. Ἀлк.2,149 C ἀναθήμασι δωροφύμοισι θεοῦς, Πλούτ. Ὀθ.3 τῆ δ' ὑπερταίᾳ δωροφύμενος ἀπαντὰς κατ' ἄνδρα χιλιάσις καὶ διακοσίοις καὶ πενήκοντα δραχμαῖς || μ. μετ' αἰτ. κάμνω δῶρα εἰς τὴν : Ἡρ. I,55 δωροφύμενος δὲ τοὺς Δελοφῶς . . ἐχρησθηρίαζετο' 4) ὁμ. κατ' ἐνεστ. κ. πορατ. προσφέρει : Εὐρ. Ἰκ.875 φίλων δὴ χρυσὸν πολλὰκις δωροφύμενών' 5) ὁμ. μέσ. δωροῦμαι ἐν ἑρώων. σμ. εἰδ. παρέχω τι κακόν, ἐπιτρέπω κατὰ τίνος : Σοφ. Ἡλ.383 τάπητιμα τῆς δυσσέβειας, οἶα δωροῦνται θεοί' 6) κατ' ἐπέκτ. τελὸς πρὸς τμήν τινος, προσφέρει : Πλάτ. Ἀлк.2,148 E: πομπὰς πολυτελεστάτας ἐδωροῦμεθα τοῖς θεοῖς.

δωρῶνιον [ἰδ] τὸ φυτὸν σίον βλ.λ. : Ψ Διοσκ.2,127.

δῶς [ἰδ] δόσις βλ.λ. μ. ὄνομαστ. : Ἡοσιόδ. Ἐργ.356 δῶς ἀγαθῆ, ἀραξὲ δὲ κακῆ, θανάτιο δούρα, **δῶσις** ἔφετ. τοῦ δίδωμι, ἀρέσκωμαι, εἶμαι πρόθυμος νὸ δῶσω' Ἡα.

δωσάροισι Ἡα. «κακὸ δίδουσίους».

δωσιδικία-ον Ἐπιγρ. ὁ δίδων τὴν δικαιοσύνην.

δωσιδικία [ἰδ] Ἐπιγρ. ἡ ὁνομία τῆς δικαιοσύνης. 2) νεώτ. νομ. ἡ ὑπόταξις τοῦ δωδικοῦ ἡ ὑπόδικου εἰς τὸ κατὰ νόμον ἀριόριστον δικαστήριον : ἐξικὴ δωσιδικία δικηγόρων-στρωτιωτικῶν-κληρικῶν.

δωσιδικος-ον κ. νεώτ. ὁ ποραδίδων ἐαυτὸν εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ μὴ προσφεῖναι εἰς αὐτοδικίον : Ἡρ.6,22 συνθήμας ποίεσθαι, ἡμῖνα δωσιδικῶν εἰεν καὶ μὴ ἀλλήλους φερόντιν καὶ ἀγνοῖεν 2) κ. νεώτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης, ὑπόδικος : Πολύδ.4,4,3 ἐάν μὴ δωσιδικῶς παράσχῃ τοὺς ἀδικηκότας, - εἶναι ἀκόμη δωσιδικῶς διὰ παλαιῶν ὑπόδικων.

δωσιλογος-ον νεώτ. ὁ ὑπόδικος νὰ δώσει λόγον περὶ τῶν ἄν' αὐτὸν πεποιημένων, ὑπόλογος :

δωσιμυγος-ον Σουῖδ. ὁ δίδων τὴν πυγὴν αὐτοῦ πρὸς πορὰ φῶτον ἀσέβησιον : Σουῖδ. ἐν λ ἀφέλεια [δ. γρ. δωσιμυγος].

δωσις Ἐπιγρ. μέλλ. κρητ. τοῦ δίδωμι βλ.λ.

δωσοληψία [ἰδ] ἡμῖν. τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν, δωσοληψία.

δωσοληψία [ἰδ] νεώτ. ἐσφ. γρ. ἀπὸ δωσοληψία βλ.λ. **δωσωνοντος** μτκ. μέλλ. τοῦ δίδωμι, ὁ μέλλων νὰ δώσει, ὁ δωροφύς, ὑποσώζομενος διὰ τὴ δόση || ὁδ.σκωπτ.δῶσων-ος ἐν χρ. ὄς ἐπιθετοὺν τῷ βασιλεῶς τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνου Β' : Πλούτ.Κορ. II.

δωτηρ-ηρος, ἑλλ. -τήρα, κλητ. δῶτηρ ὁ δίδων, δωρητής : Ὀδ.Θ.325 θεοί, δῶτηρες ἔαυον | οἱ παρεχόντες τὰ ἀγαθὰ, Ἐπιγρ. δῶτηρ ὑπέληξ.

δωτης [ἰδ] ὁ δῶτηρ, ὁ δωρητής, ὁ χαριστής Ἡα. «δῶτην πορευτικόν» : Ἡοσιόδ. Ἐργ.355 δῶτη μὲν τις ἔδωκεν, δῶτην δ' οὔτις ἔδωκεν.

δωτινα [ἰδ] Ἐπιγρ. ὄρω. τ. τοῦ δῶτιν εἰσοδῆμα εἰς εἶδος ἐκ μεθώματος : Ἐπιγρ. πράξαντες τὰν δῶτινὰν ἐκ τοῦ χωρίου θυσούνη.

δωτινάζω ὀδεχομὶ ἢ ζητῶν λαμβάνω, συλλέγω εἰδησιμένα δῶρα, εἰσφοράς : Ἡρ.2,180 πλανώμενοι δὲ οἱ Δελοφοὶ περὶ τὰς πόλεις ἔδωτινάζον.

δωτινή [ἰδ], ὄρω. -τινά βλ.λ. δῶρον, δωρεῖς, χάρισμα : Πλ. I,155 οἱ κέ εἰ δῶτινήρ' θεῶν ὡς τιμήσουσι, Ὀδ. I,268 εἴ τι πόρος ἐξηνήιον ἢ καὶ ἀλλας δόσεις δῶτινήν, Ἡρ. I,161' || δῶτινὴν δίδωμι δῶτα τὸ ὡς δῶρον, ἀνευ πληρωμῆς : αὐτ. I,69 Κροῖσος δὲ σφ' ἀνεομένοισι ἐδωκε δῶτινήν' : ὁδ. ἢ αἰτ. ὡς ἐπίρω. δωρεάν, χάρισμα : Θειμιστ. Λόγ. 2,260 D δῶτινὰν τὰ φάρμακα ἀπαλείφουσι.

δῶτ(τ)ήσι [ἰδ] Ἡα. «δῶς, φρονή».

δῶτις-ος [ἰδ] ἰων. τροφή' Σουῖδ. (διὰ δρ.δ.ἐπ.τ.τ.) **δῶτηρ**-ορος [ἰδ] δωρητής, δῶτηρ βλ.λ., ἐπι θεῶν : Ὀδ.Θ.335 Ἐρμεία, - δῶτηρ ἔδων, Ἰγμ. Ὀμ. I,8,12 Ἐθόγν. I,34 θεοὶ τούτων δῶτηρες ἀμφοτέρω, Καλλ. Διγ. 9, Λουκ.Κροκ. I,4 Ἐρμὶ δῶτηρι.

δῶω λωκων. μέλλ. τοῦ δίδωμι βλ.λ., Ἡα. «δῶωω»

E

Ε, ε [ε φίλον] τὸ πέμπτον κατὰ τάξιν γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαριθμητικοῦ καὶ δευτέρου τῶν φωνηέντων, προεῖδον ἐκ τοῦ παρὰ Σμῆταις συμφωνικοῦ φθόγγου **He** [σημαινόντος ἀρχικῶς παράθυρον] καὶ ὁμοιωθὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς φωνήεν, ἔχον ὅτε μὲν μορῶν φθόγγον [εἰ, ὅτε δὲ βραχύν, ἔχον ὅτε μὲν ἐναχού καὶ ἀντὶ τῆς νόσου εἰ, Παρ' ἀρχ. ἔκαλετο εἰ, πιδ. κ. ἀναλυτικῶς ἀπαγγελλόμενον (εἰ: Πλάτ.Κρατ.437 Α τὴν ἐπιστήμην... ὀρθότερον ἔστιν ὡσπερ νῦν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν λέγειν μάλλον ἢ ἐκβάλλοντας τὸ εἰ πιστήμην, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἰ ἐν τῷ ἰώτα, 'ἰα, 'Αλεξ.Τόν.παροχ. τὰ μονοσύλλαβα τῶν στοιχείων ὀνόματα εἰ, μὲ. Ἀπὸ τοῦ ὁμοιωτοῦ Εὐκλείδου | 403 π. Χ.], ὅτε κατὰ τὸ ἐν Σίωῳ ἐν χρ. καθωρίσθη ἐν Ἀθῆναις τὸ ἰωνικὸν ἀλφάβητον προσληφθέντος τοῦ μακροῦ ε (ἴται Η, η, ι, τὸ ε πορίσται μόνον τῶν βραχύν φθόγγον, ἀποκλιθὲν ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ε φίλον | ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν βραδύτερον κ. ε μονόν, ὄ. κ. ε ἄπλοον |

|| γεν. ἡ προφορά τοῦ ε ἴτο κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους διαφόρος, κυριωτάτη μετὰ τῶν α. κ. ι, ὀλίγου μάλλον ὀνοκτικῆ, τίεσσας πρὸς τὸ α | προσομοία τῷ γερμανικῷ ä), ὀλίγα δὲ μάλιν κλειστή, πλησίστασα πρὸς τὸ ι' | 2) κ. μον. κ. δημ. ὁ φθόγγος ε ἀντιπαρατίθεται | παρεντίθεται | πολλὰς μετὰ δύο συμφωνίας, ὡς ἀφρον | ἀφρονός | τίμιος | τίμιος | ἀνελεπιά ἀναπιά | βενεξές | βενεξές | 3) κ. μον. κ. δημ. ὁ μ. τὸ ε τίθεται καὶ ὡς προσηγορικὸν ἐξ ἀναλογικῶν σπλητιστικῶν καὶ κατὰ τὰς ἐμφωνίας ἢ ἐκ παρετυμολογίας ὡς ἐνέριτροι | κτ. τὸ ἐνεροι | ἐσθ | κτ. τὸ ἐνω | ἔδωξον σου | κτ. τὸ ἐσθ | ἐτούτος | κτ. τὸ ἐκείνος | ἐμοῦ δὲ | ἀντὶ μελοῦς | || ἄλλ. ἐν πολλαῖς ἀρχ. λ. τὸ ε φαίνεται ὡς προσηγορικὸν ἀντικεινόμενον εἰς τὸ ἐπιμον τῆς λ ἀρχικῶς μετὰ τὸ ε καὶ πρὸ ἑτέρου ε ἔχουσας F ἀποσωληθὲν εἶτα ἐν τῇ χρ. ὡς εἰφιδνα, εἰφεικισα, εἰφιδνωρ, εἰφειροσ | 4) δημ. τὸ ε φωνοῖται κ. ὡς ἐπίσημα τῶν ὀνομαστικῶν μᾶς, σῶς, τόν, ὅταν ἀκολουθῇ ῥῆμο ἀρχαῖον ἀπὸ συμφωνίας, ἢ παρετυμολογικῶν συμφωνιῶν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἐμφωνίας ὡς μᾶσις φωνάων, σᾶσις τιμῶν, τόνις κρόσις | κτ. τὰ μᾶς ἐφῶνασ, σᾶς ἐπιμῶσ, τόν ἐφῶσται | 5) τὸ ε προτίθεται εἰς τὰ ἀπὸ συμφωνίας ἀρχαῖα ῥήματα ἐν τῇ ὀριστικῇ τῷ παραστατικῷ, τῷ ὁριστικῷ κ. τῷ ὑπερταυτικῷ, ἀποτέλουσ τὴν λεγ. συλλαβικὴν ἀξίαν, ὡς ἐλεγον | λέγω | ἐπράτα | πράττω | ἐπεποιήκην | ποιῶ - ποιήκαμ | || ἐν τῇ δημ. τὸ ε τοῦτο τῆς συλλαβικῆς ἀξίως πολλὰς παραλείπεται κατὰ τὴν ἐμφωνίαν ἴδιος ἐπιμονῆς λ, φωνητολογητοῦ, ὡς ἐν τῇ πῆσαν, τέσσα γνήκαμ || ὁ μ. ἐν τῇ δημ. τὸ ε τῆς συλλ. ἀξίως πρὸςφεται ἐνιστε ἰδιωματικῶς ὡς ι, ὡς ἰκαμα, ἰλεγε, ἰβγατε, ἰεπαζε | 6) κ. μον. κ. δημ. τὸ ἀρκικόν κ λέξεων πινῶ ἀποβάλλεται κατὰ συνακοσφίαν, ὡς ὡ γῶ λέγον (σὺ εἰς ἔλεγον | ὁ ντόσιος | ὁ ἐνόπιος | 7) δημ. ἀποβάλλεται κ. ἐκ μέσου πολυσύλλαβου σπλητιστικῶν ῥημ. ἐν τῷ β' πλῆθ. προσ. τῶν προστικῶν, ὁ μ. δὲ κ. ἐν τῷ β' ἐν τῷ β' πλῆθ. σπλητιστικῶν ῥημ. ἐν τῷ β' ἐν προσ. τῶν προστικῶν, ὅταν ἀκολουθῇ γεν. ἢ αἰγ. | ὀνοκτικ. | τοῦ συγκεκλιμένου τύπου τῆς ἀνωγ. αὐτοῦ, ὡς φέρειτε,

βάλλετε, φέρειτε, ἔλοθρέφειτε, συγυρσίετε, κ. βάλ' τον, κάμ' το, φέρ' την | τῶν προκειμένων τοῦ ἀποβληθέντος ε συμφωνίας ἀντικαθισταμένων εἰς φωνικῶς ἴτοι τοῦ ξ διὰ τοῦ χ, φτίζετε, τοῦ φ διὰ τοῦ φ, ἔλοθρέφετε, τοῦ μ διὰ τοῦ ν, κάμ' τον | 8) δημ. ἐν τοῖς βορείοις ἰδιώμοσι τὸ ἀτονον ἐν ταῖς λ. κ. πολλὰς μετατρέποντο εἰς ι | βλ. κατωτ. | 9) οὐχὶ σπανίως κ. ἀποβάλλεται πρὸ τῶν ὕδρων καὶ τῶν ἐνρίων, ὡς γελῶ - γιλῶ - γλῶ, γεμάτος - γιοισμάτος - γμάτοισ, γεννῶ - γινῶ - γνῶ | 9) λόγῳ τῆς διαφ. κτ. διαλέκτους προφοράς ὁ φθόγγος ε ὑπέστη ποικίλας τροπὰς | οὕτω ἐν τῇ λοικρικῇ κ. ἡλεικῇ διαλέκτῳ ἐπάραται εἰς α παρὰ τὸν φθόγγον ρ, ὡς φάρειν, ἐλευθερος, πατέρα, Γεσπορίων, Φάργον, ἀντὶ φέρειν, ἐλευθερος, πατέρα, ἔσπερίων, Φέργον | || ὁ μ. ἐν ταῖς αὐταῖς διαλέκτικα παρὰ τὸ τελικόν ν, ὡς ἰων, ἀποτίνας, γνῶμον, ἀντὶ μὲν, ἀποτίνας, γνῶμον | γνῶμον | || ἐν τῇ λακωνικῇ, ἀργεῖα, κρητικῇ κ. Ἀρακετικῇ διαλέκτῳ ἐνεκεν τῆς κλειστοτέρας προφοράς τοῦ ἐπάραται εἰς ι πρὸ τῶν φωνηέντων α. ο - ω - η - ου, ὡς ἰωνι, φωνίσι, ἀδελφός, σιρ - ἀν - ἰ - ου, ἰώσι, φωνίσι, ἀδελφός, θεός | || ἐν ταῖς αὐταῖς διαλέκτικα διατρέπεται ἀμετέπλοτον, ἂν μετὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ἐπιμονῶν φωνηέντων ὕληρον ἀποβληθῇ F, ὡς ἰωνῆς, κλέος κ. οὐχὶ ἐνω, κλέος διὰ τὸ ἐνωῆς, κλέος | || ἐν τῇ βοιωτικῇ διαλέκτῳ τὸ ε ἐπάραται εἰς ι πρὸ τῶν φωνηέντων α. ο, ὡς καὶ μετὰ τῆν μετὰ τοῦ ὀτῶν ἀποβληθῇ τοῦ F, ὡς ἰωνῆς, κλέος, νίος, ἀντὶ βορέας, κλέων, νέος | || ὁ μ. ἐν τῇ ἀρακετικῇ διαλέκτῳ κτ. κυριακῇ τὸ ἀτονον ι, ὡς ἀνδρικ. τὸ ἐπὶ τῶν ἐξερανωτο ὡς ι, ἰδιωτικῶν ἔργων συμφωνίας, ὡς ἀπύκωτος, ἰνδικός, ἰμπεδοκλής, ἔτικε | 10) δημ. ἐν τοῖς βορείοις ἰδιώμοσι γεν. ὁ φθόγγος ε [αἰ] ὅταν εἶναι ἀτονος πολλὰς τίθεται εἰς ι, ὡς ἰων, ἰδουσί, κρέμει, κρέμω, ἰγῶ, ἀντὶ παιδεύουσι, κρέμεται, κρέμω, ἐγῶ | 11) δημ. γεν. ὁ φθόγγος ε [αἰ] πολλὰς τίθεται εἰς ι κατὰ τὴν συνίζησιν τῶν εἰς -αιος, -αιος, -εα, -αία, -εοίσι, -αδ, -εας, ὡς ἰων, ἀδία, μῆλια, ἀπία, βασιλίας, Μυτιληνός, Σιφνός, ἀντὶ νέος, ἀπία, ἰδία, ἰπλῆς, παλαιοί, βασιλεῖς, Μυτιληνός, Σιφνός | 12) δημ. τὸ ε πολλὰς τίθεται εἰς ο παρὰ τὰ χελεπορῶφρατα σύμφ. ὡς ἰων, γιοφύρι ἀντὶ γέφυρα, γεφύρι | 13) π. ἀρχ. τὸ ε τίθεται ὁ μ. εἰς ο κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς ἐπιμονον ε ἢ ω, ἂν μετὰ ὑπῆρχε λ, κ, μ, θ, F, ρ, ὡς ἰων ὀδολός, ἔδδωμος, Ἀπόλλων, ἀρωγιάς, ἀντὶ ὀδολός, ἔδδωμος, Ἀπέλλων, ἀρωγιάς | || ὁ μ. κ. ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. τὸ ε ἀφομοιοῦται πρὸς ἐπιμονον ἢ κ. προηγομένη φωνήεντα, ὡς κἀκίνας, ὀροθι, Μονοβασιά, φουλοπούλα, θαρραπέω, ἀντὶ κἀκίνας, ὀροθι, Μονοβασιά, μέπουλο, θαρραπέω | 14) π. ἀρχ. κ. νεοτ. κ. δημ. προκίπτε ὁ φθόγγος ε διὰ τροπῆς ἄλλων φωνηέντων παρὰ τὸ ὕδρα λ, ὡς ἰων ἑλκος, ἔρετρον, βέρετρον, τέσσαρα, ἀλέτρι, ἀντίπερο, Ἐλυμοσ, ζερός, νερό, ἀντὶ ἄλλος, Ἀρότρια, Βάραβρον, τέσσαρα, ἀρότρον, ἀντίπερον, Ὀλυμοσ, ἔρετρον, νερόν | 15) ὁ μ. ὁ φθόγγος ε προκίπτε ἐξ ἄλλων φωνηέντων κατ' ἀφομοίωσιν, ὡς ἰων μέγθος, ἐρεθι, ἔρετρον, ἀντὶ μέγθος ἰπρῶλ, μέγας | ἀρεθι, ἀτέροσ | 16) ὁ μ. πρὸς τὸν φθόγγον ε ἑταιυτοῦσθ, ἀπὸ τοῦ β' αἰ. π. λ. ἢ δισφάγγος οἰ, τῆς ταυτίως πλῆρως συντελεσθείσης ἐν τῷ μόν. τῇ νεωτ. κ. τῇ

δημ. 17) ως αριθμητικόν ὀξευνοῦμενον ἄνωθεν ἰσοδυναμεί πρὸς τὸν ἀριθμὸν πέντε [5] κ. τὸ τακτικὸν πέμπτος κ. ἑπάρ. πενήτης | ἰσοδυναμοῦμενον κἀνωθεν ἰσοδυναμεί πρὸς τὸν ἀριθμ. 5000 καὶ τὸ τακτικὸν αὐτοῦ πεντακισχίλιστος κ. ἑπάρ. πεντακισχίλιος | 18) νεώτ. μουσ. διὰ τοῦ Ε παρίστατο ὁ πέμπτος φθόγγος τῆς ἀρχαίας μουσικῆς κλίμακος | 19) νεώτ. ναυτ. ὄμ. τὸ κερ. Ε χρησιμοποιεῖται ὡς διενεὸς σφύραλον τοῦ Ἀηλητιάδου κατ' ἐπιθυμίαν ἀπὸ τοῦ ἑστ ἢ **κατ** = Ἀνατολή.

κ ἢ ἡ ὀρθότ. ἐξ ἡ (ὁσάκις τὸ μέτρον ἀνοικεῖ ταιμ-βον) ἐπὶ ἐπιφ. ὁδόνης καὶ θλιβέως: Αἰοχ. Αγ. 1114 ἐξ (δ. γρ. ἐλ), παπαί παπαί, τὶ τότε φαίνεται, Σοφ. ΟΚ 149 ἐπ., ἀκίων ὀμύματα.

κ1 ὄμ. ἐπιφώνημα ἐκφράζον ἐνόηλησιν, δυσαρ-θσκεῖαν: **κ**1 πάφε πιά, μὴ ζῆλιασε, -εἰ παρτά με ἐπὶ τέλους. 2) ἐπιφώνημα ἐκφράζον ἐπιθυμίαν εὐχὴν: **κ**1 καὶ νὰ κερδίω τὸ λογαί! κ. ἡ ἐγκλιτ. ἐ. κ. ἐπὶ ὅτις ἐν Ἰ. Α. 171, κ. 134 | γ. πρὸς αἰτ. ἐπὶ αὐτοπαθείας, καυτὸν, καυτήν: Ἰ. 3 162 ἐλθὲν εἰς Ἰδην εὐ ἐνύνασαν ἐ καυτήν ὡς ἐγκλιτ. ἐ. κ. ἐξ ἐν χρ. ἀρηρητοικῆ: Ἰ. Α. 236 περὶ γὰρ βὰ ἐ χαλκὸς ἐλέειν, αὐτ. Ω 134 ἐξ ὅ εἶξα πάντων ἀθανάτων κεχολώσασθαι | σπαν. ἐν οὐδ.: Ὑμν. Ἀφρ. 268 πρβλ. σφε, σπ, νν.

κ Ἐπιγρ. πρὸ συμφ. ἀντὶ τῆς ἐκ: ἐ Πανάκτω, ὄμ. ἐ βαλασσας. 2) ὄμ. ἀντὶ τῆς ἐν: Ἐπιγρ. πρὸ θῆρ ἢ Μαντινέου Κρίνιος υἱὸς ἔνοικ.

κ ὄμ. συγκεκ. τ. τοῦ εἶναι, γ. ἐν. πρὸς. τοῦ εἶμαι ἢ τοῦ ἔχω, σπαν. ἐν χρ.: Ἐρωτόκλ. Α 272 ὁ πόθος ὄντε βουληθὸς καὶ θέλω νὰ κίωσθ, | γνώση δὲν ἐ οὐδὲ δύναμι νὰ τόνε πολεμήσθ, -δὲν ἐ σωστό.

κα ἐπιφ. ἐκκλητῆρος ἡ δυσαρθεσίας, ὡ ἰ ἀχ' εἰδ, πρὸ ἐρωτήσεων: Αἰοχ. Πρ. 298 εἰ, τὴ χρῆμα, Ἐπρ. Ἐν. 501 ἐα, τίς οὐτός... | Ἀριστφ. Π. 324 ἐα, τίς ἐσθ' ὁ πρῶσιν οὐτοίσι; | ἢ ἐνότε ἐκτός τοῦ στίχου: Ἐπρ. Ἐκ. 1116, αὐτ. Μήδ. 1005 | σπαν. π. πελοῖς: Πλάτ. Πρωτ. 314 Δ ἐα, ἐπι, σοφιστὰ πνεε, Κάλουκ. 4, 34 ἐα, τὶ ἤμν κα σοί, Ἰησοῦ Νάζαρηνῆ γ. | ἐνότε κτ. διπλῆν ἐκφωρὸν ἐα ἐα: Αἰοχ. Πρ. 688 ἐα ἐα, ἀπαχε, φεύ, Σοφ. ΟΚ 1477 ἐα ἐα, ἰδοῦ μάλ' αὐθὶς ἀμφισταται. 2) ἐλ ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ ἦν παρστ. τοῦ εἶμι βλλ.: Ἰ. Δ 321 εἰ τότε κούρως ἐα, νῦν αὐτὲ με γήρας ὀπάει.

κα1 νεώτ. | πρῶστα. τοῦ εἶναι, ναυτικὸν κέλευσμα πρὸς ὄψεσιν τοῦ λελημένου καὶ ἐτοίμου πρὸς ἐκπέτασιν ἱστίου ἢ πρὸς ἀπόλυσιν σχοινίου καὶ δὴ κάλω πρυμνήσῳ, ὄμ. ἀτμήλα: ἐα ἡρέμα | μὸλ' ἀγάλια, ἐπὶ βαθυστάτης ἐκτελέσεως τῆς παρεόσεως βλλ. |, -ἐα παρὰ χεῖρα | | μὸλα χεῖρ παρὰ χεῖρ |.

κ-αι ἰξέ-σαι ἰων. κατάληξις πλθ. οὐδέτερων οὐσε. εἰς -ας; γέρας, -τέρας, κ. κρέας.

καῖαν ἀποφρ. ἐξ εἰκασίας ἀναγόμενον εἰς τὸ ἀχρ. ὡς ἰ χορτάζομαι: Ὀδ. Ε 290 ἄλλ' ἐπι μὲν μὴμι ὀδῶν ἐσαν (δ. γρ. ἐλάν) κακόητος.

καῖα κ. ἐάγην παθ. ἀφρ. τοῦ ἀγνυμι βλλ.

καῖα, μχ. ἐαῖσθ-ότος, παρὰκ. τοῦ ἀνάσθω βλλ.

κακων ἴσα. «ἀλέγει».

καῖλη παθ. ἀφρ. β' τοῦ εἶλω βλλ.

καλόν ἴσα. «λυπηρόν, λυτήριον».

καῖλωκα παρὰκ. τοῦ ἀλλοκαῖον βλλ.

κα κ. νεώτ. κ. ὄμ., Ἐπιγρ. εἶαν, σφυρη. ἦν κ. ἄν βλλ. κ. διὰ κρῆσεως μετὰ τοῦ καί, κάμ, σύνδεσ. ὕπαθετ. προελθὼν ἐκ συναρρέσεως ἰε-ἀνι, μόνον μεθ' ὑποτ. εἰσάγμ. ὑπέθεσιν ὑποθ. λόγου σημαίνοντος τὸ προσδοκῶμενον ὅτιον δὲ ἠ ἀπόδοσις ἐχθρὸν μέλλοντα, τὸ ἐάν μεθ' ὑποτ. ἐμφατικῶν ὑπέθεσιν ἐπὶ μέλλοντι, τὸ ἐάν μεθ' ὑποτ. ἐμφατικῶν ὑπέθεσιν ἐπὶ μέλλοντι, τὸ ἐάν μεθ' ὑποτ. ἐμφατικῶν ὑπέθεσιν ἐπὶ μέλλοντι, τὸ ἐάν μεθ' ὑποτ. ἐμφατικῶν ὑπέθεσιν ἐπὶ μέλλοντι: Σοφ. ΟΚ 1407 ἐάν οἱ τοῦδ' ἀραί πατρὸς τελῶνται... μὴ μ' ἀτμῆσπῆ νε, Ἀριστφ.

Σρ. 228 ἐάν ἐγὼ λίθου ἔγω, πολλὸν δὲ κῆσαν ἰσχυρὸν ἀσπικὸν διασεκάθω, Πλάτ. Γοργ. 503 Δ ἐάν ζῆτης καλῶς ἐβρίσκει, Ξεν. ΚΠ 5, 3, 27 ἄν ὄν ἴης νῦν, πᾶτε ἐση οἰκῶ | 2) εἰς βῆλυσιν προδοτικῶν ἐπιφώνημα ἐπιφώνημα, ὅπως ἡ ἀπόδοσις ἐκφέρεται κατ' ἐνθετ. ὀριστ.: Σοφ. Φιλ. 1322 ἐάν τε ναυθετῆ τῆς εὐνοίας λέγων, στυγέτις Πλάτ. Πок. Α. 473D ἐάν μὴ ἦν β' ἐγὼ, ἡ οἰκίσσομαι βασιλεύσω... οὐκ ἐσσι κακῶν παθῶν | 3) νεώτ. κ. ὄμ. ἰσχυρότερον σιμῆθ, ἄν ἐν ὑπόθεσι ὑποθ. λόγου σημαίνοντος τὸ πραγματικόν: ἐάν λάβω χρέματα δὰ εὐνοίας, -ἀν δὲν θεγθῆς συμβεβασμένον, δὰ μετανοήσῃς | 4) νεώτ. κ. ὄμ. ἀντὶ τοῦ ἄν ἐν τῇ ὑπόθεσι ὑποθ. λόγου σημαίνοντος τὸ μὴ πραγματικόν: ἐάν εἴχες μυαλὸ, δὲν δὰ μπερθεύσομαι | 5) νεώτ. κ. ὄμ. ὡς κ. τὸ ἐν εἰσάγμ. πλῆγας ἐπιφώνημα προτάσεως εἰς διήλωσιν ὁμορίας: ῥώστω παρ' ἂν ἐκασμὲ τῆ δουλειᾶ πᾶν τὸ εἶπα | 6) ἐν συνθεσὶ μετ' ἄλλων μορίων ἐάν τε... ἐάν τε εἴτε... εἴτε: Πλάτ. Πρωτ. 323 B καὶ φασὶ πάντας δὲν φῶνα εἶναι δικαιοῦς, ἐάν τε ὡσιν ἐάν τε μὴ | καὶ ἐν ἡ περιπέσει δὲν εἶναι δικαιοῦς | καὶ καὶ συχνὰ ἐάν τε... καὶ: Σοφ. Ἄντ. 327 ἀλλ' εὐρέθει μὲν μάλιστα ἐάν θε τοὶ λησθῶ τῆ καὶ μὴ | καὶ ἐν περιπέσει κατ' ἦν δὲν... | 7) ἐν τῇ ΠΔ κ. ΚΔ ὡς κ. τοῖς μιν. τὸ ἐάν ἐρρηται μετὰ ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ συνδέσεως, ἀντὶ τοῦ διηρητοῦ ἄν βλλ.: Πάτρ. Ἰων. 15, 14 τὸ δὲ ἐθνος, ἦ ἐάν δουλεύσω, κρινῶ ἐγὼ, ΚΑ Ματθ. 5, 19 ἐς ἐάν ὄν λύση μίαν τὴν ἐντολῶν τούτων ὅστις ἐστ: Φιλ. 1, 220, Μάρκ. Αὐρ. 9, 23 ὅπου ἐστ: ΚΑ Ματθ. 8, 19 ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐστ ἄν ἀπερχο ὅθεν ἐστ: Ἰων. 1, 3, 3 ὅσος ἐστ: Πάτρ. | συντάσσο κ. μεθ' ὀριστ. ἐν Παῖδα. 1, 2, 14.

καῖνασσο ἀντὶ ἦνασσο παρστ. τοῦ ἀνάσσο βλλ.: Ἀκ. ὁπ. 64.

καῖνωρον ἰων. παρστ. τοῦ ἀνάσσο βλλ.

καῖνωροσ-ον ὁ φερῶν, φορῶν ἔσαν, ἴσται λέπτον ἐνδύμα: Ἀντιμ. 84 ἐπιφώνημα ἡῶς.

καῖνός-ἡ-ὄν ἐπὶ φερματικῶν ἡ ὀλιγὸν ἐνδύμασις, λεπτὸς, ὠρατὸς κομφορς | οὐδέποτε ἐν Ὀδ. 1: Ἰλ. Σ 352 ἐάνω λιτὴ κάλυψαν, αὐτ. Ε 734 πέπλον μὲν κατέχευεν ἐάνον παφῶν ἐπ' οὐδῆς | ὠρατὸν καὶ λεπτόν πέπλον |, οὐτ' Σ 613 τεύχεα δὲ οἱ κνημίδες ἐάνω κασιπέροιο | ἴσα. «εὐδουχοῦται» | 2) τὸ ἀφρ. ἐάνός ὡς οὐσε. λεπτόν φορέμα, μ. περὶ νυκτικὸν ἐνδύματων: Ἰ. Φ. 507 ἀμφὶ δ' ἀρ ὑβέρσος ἐάνός τρέμε, Ὑμν. Διμ. 176 ἐάνων πτόχος ἡμερόντων, Ἀπολλ. Ρ 4, 169 πεπταλῶν ἀφρ., Ὑμν. Ἰο. 109 ἐάντος χρυσεῖοι: 3) ὄμ. τὸ ἀφρ. ἐάνός ὡς οὐσε. τὸ ἱστῖον πλάου: Ἰων. Αἰετ. Ἀδῆσθ. 20, 9 ἰθε ἐάνου πτόχους (ἰθεσὲ τὸ ἱστῖον τοῦ πλάου).

καῖνητὸ ἐάν ἐν συνθεσὶ μετὰ τοῦ μορίου περ (ἐάν- περ) ἐάν βαβαίως: Σοφ. Ἰ. 593 αἰ-σχυρῶς ἐάνηκε καὶ λέγεις, Διμ. 1483 ἐάνηκε ἐγὼ ζῶ. ἐάνητ, διαρ. τ. τοῦ ἐάσι, διαρθ. ἀντὶ ἐάνη, γ. ἡλθθ. ἐνεστ. ὀριστ. τοῦ εἶβ βλλ.: Ἀριστφ. Λα. 1005 ταὶ γὰρ γυναικες οὐδὲ τὸ μῆρτω σιγῆν ἐάνητ.

καῖνητὸ ἴσα. «ἴσαν».

καῖνητὸ ἀφρ. τοῦ ἀγνυμι βλλ.

καῖνητὸν Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐαυτοῦν βλλ. ἐαυτοῦ.

καῖρη-σ(τό) | | κ. νεώτ., ἄπ. κ. πλῆθ. ἰων. συνηρ. ἦρ. γεν. ἦρας, δοτ. ἦρι, ποι. γεν. ἦρας, δοτ. ἐταρι, μίαν τὴν τεσσάρων ἐπαγῶν τὸ ἔτους, ἡ μετὰ τὸν χειμῶνα καὶ πρὸ τοῦ θέρους, λογιζομένη ὡς διαρκείας ἐνενηκοντα δύο ἡμερῶν καὶ εἰκοσι μίας ὥρων | ἀπὸ 20ης Μαρτίου - 21ης Ἰουνίου |, ἀνοίξις ἴσα. «ὁ μετὰ τὸν χειμῶνα τριμηνοσῆς καιρός»: Ἰ. Δ 148 ἔσπροςτ' ἐπιγιγνεται ὠρη, Ὀδ Τ 519 ὡς δ' ὄτε... Ἀπῶθεν, καλὸν δεῖξιναι ἔσρος νῦν ἰστανέμοιο, ἴστωδ. Ἐργ. 462 ἐταρ πολεῖν, ἴρ. 5, 31 ἄρα τῷ ἐταρὶ κατὰ τὴν ὀρχήν τῆς ἀνοίξεως κ. ἴππ

Ἐπιδ.11 εαρ δὲ νότιον φυγεῖν, Σαφ.ΟΤ 1137 ἔξ ἥρος εἰς ἀρκτοῖον ἐκμύθιον χρόνος, Κρατιν. 33 [παροιμ.] μία χελιδὼν εαρ οὐ ποιεῖ (ὡς τὸ δῆμ. ἐνός κοινικός δὲ φέρει τὴν ἀνάεψιν), Θουκ. 6,8 τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος πρὸς εαρ ἄδμ, Ξεν.Ἑλλ.4,8,7 ἄμα δὲ τῷ εαρι . . ἐπλεκεσαν . . εἰς Μίλητον ὄμ. συνήθ. π. αὐτ. ἄμ. ἥρῃ 2) ἐν χρ. ἐπὶ παντός πράγμ. ἐν ἀρχῇ ἀμύχῃ εὐρισκομένου : Δημόκρ.ἀν.4 S [π. Ἀδην.3,99 Δ] ἔρηθα . . εαρ τοῦ θήμου || κ. ἐπὶ πράγμ. ἁραροῦ, ἀπαλοῦ, εὐαρέστου : Θεόκρ.13,45 εαρ δ' ὀρώσασα Νύχεια (ἡ φιλικῶς βλέπουσα, ἀχλὺ ἐλαρών και ἡδὺ βλέπουσα ») | γενῶν εαρ (ὁ πρῶτος χροῦς τῶν γενεῶν, ἐπὶ τῶν πορείων γενεῶν) : Κριναγ.ἐν ΑΠ 6,242

ἔβμων εαρ (οἱ νεώτατοι και λαμπρότατοι τῶν ὀμνων) : Λουκ.Οικ.11 ὁ δὲ ταῶς . . ἐπίδεικνυται . . τὸ εαρ τῶν πτερῶν, Ἐπιγρ. εαρ χαρίτων || νεώτ. εαρ τοῦ βίου (ἡ καλύτερα ἐποχὴ τοῦ βίου).

ἔαρ (2) ἡ εἰδρ π. Ἦσ. ἥρ, ιαρα [τοῖ, αἶμα] Ἦσ. « αἶμα, Κύπριος », Σόφλ.Ἰκ.Τ 87 « ἐγκυμῶντο τοῦ εἰαρ, ὄπερ ἐστὶ παρὰ Σαλαμίνος αἶμα » : Καλλ. ἀν.σπ.20 λύθρω τε και εἰαρι πεπληθῆσσι, αὐτ. ἀν.247 τὸ δ' ἐκ μέλας εἰαρ ἔλαπταν, Εὐφ.39,3 Ἀλκίδοσ εἰαρως, Ὀππ.Ἀλ.2,618 φοναῖο θερμῶν εαρ λῶπταν ἠδὲλ. εἰαρῶπτης, εἰαρῶπτης 2) ὄδος, χυμός : Καλλ.ἀν.201 ἐκ λήχων πῖον ἔλαξαν εαρ, Νικ.Ἀλεξ.87 εἰαρ ἑλαίης (ἑλαῖον).

ἔαρῶπτη Ἦσ. « ἐληγοῦσαν ».

ἔαρῶπτιδες ὤραι μιν. ἐαρινὴ ἐποχὴ, εαρ, ἀνοιξίς : Θεοφύλ.Σ 1στ.89,13.

ἔαριδας Ἦσ. « τὸς κανθαρίδας ».

ἔαριδρεπτος-ον, ὄ.γρ. ἔαριδρεπος ὁ κατά τὸ εαρ δρεπόμενος : Πίνδ.ἀπ.75,6 ἔαριδρεπτοὶ λοιθαί.

ἔαριθροπος-ον ὄ.γρ. ἀντὶ ἐαριδρεπτοῦ βλ.λ.

ἔαριχῶ, μέλλ. ἐαριῶ, διέρρομαι τὸ εαρ ἠδὲλ. χερμάω : Ξεν.Ἀν.3,515 ἔθα εαριχῶν λέγεταί βασιλευς ἰδ. γρ. περιζεῖται : Φιλ.2,99 || ὄμ. συμ. κ. μέσ. ἐαριζομαι : Πλάτ.Ἀλ.3,371C παντοῖοι δὲ λευμῶνες ἀνθεῖσι ποικίλαις ἐαριζόμενοι 3) ὁμοιωῶ πρὸς εαρ, μεῖ ἀνοίγει : Φιλ.1,19 ἡ εαρως μεταπωρῶντος ἡ μεταπωρῶν ἐαριζόντος.

ἔαρινός-ἡ(ὸ)ν κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπ. εἰαρινός κ. ἡαρινός κ. ἡρινός ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εαρ, ὁ κατά τὸ εαρ γινόμενος : Ἰλ.Β,89 Βοτρυδὸν ἔδε πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν, Ἥσιοδ.Ἑρ.478 ἄλλος δ' εἰαρινός πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν, Σόλ.13,19 ἀνεμος ἡρινός, Πίνδ.Π.9,46 ὄσσα τε χθῶν ἡρινά φύλλ' ἀνεπέμπε, Εὐρ.Ἰκ.448 λευμῶνος ἡ-ρινοῦ, Ἀριστοφ.Ὀρν.683 ὡ καλλιθῶων κρέκουσ' αὐλὸν φθήμερον ἡρινός, Πλάτ. μῆλα ἐαρινά (βερικοκναί, Φιλ.2,163 ἐαρινά τροπαί, Πολυμ. Περ.Χαιρ.14,5 εἰστε σάν ἡγεράκια ἐαρινά) || εἰδ. νεώτ. ὄστρον. ἐαρινὴ Ἰσημερία εἰςωσις τῆς διαρκείας τῆς ἡμέρας πρὸς τὴν τῆς νυκτός, συμβαίνουσα τὴν 21ην Μαρτίου ἔαρινον σημεῖον τὸ σημεῖον τῆς οὐράνιοι σφαιρας, ἐνθα τὸ κέντρον τοῦ φαινομενικῶς κινουμένου Ἥλιου διατέμνει τὸν Ἰσημερινὸν κατὰ τὴν ἐαρινὴν Ἰσημερίαν, ἄ. πρώτων σημεῖων τοῦ Κριοῦ || νεώτ. ὁ κατά τὸ εαρ χρησιμοποιεῖται : ἐαρινὴ ἐνδυμασία || τὸ οὐδ. ἐν. ἐαρινὸν ἡ ἡρινὸν κ. πλῆθ. ἡρινά ὄψ. ἐπιγρ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ εαρως, τὴν περιόδον τῆς ἀνοίξεως : Εὐρ.ἀν.316,3 γῆ ἡρινὸν θάλλουσα, Ἀριστοφ.Εἰρ.800 ὄταν ἡρινά μὲν φωνῆ χελιδῶν ἡσομένη κελισθῆ.

ἔαρινός ἐπιγρ. Ἦσ., μιν. κ. νεώτ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ εαρως : Ἐπιφῶν.2,253 C ἐν ταῖς αἰαλαῖς αὐτοῦ ἐαρινῶς ἐξαυθόντες.

ἔαρινος Ἦσ. « ῥόδων ».

ἔαριτιδες ὤραι μιν. ἀντὶ ἐσπερίτιδες βλ.λ. ὤραι.

ἔαρον (ἴδ) Ἐπιγρ., Ἦσ., ἔαρον, προζῶν, ποσιπτήρι.

ἔαροτρεφής-οῦς-ές μτγν. ὄν τὸ εαρ τρέφει, ὁ κατά τὴν ἐποχὴν τοῦ εαρως ἀναμάζων, θάλλων : Μόσχ.2,67 λειμῶνων ἐαροτρεφῶν.

ἔαροτρεφῶς-ον ὄρκ. λῆξ. ἐαροτρεφής βλ.λ.

ἔαρόχρους-οος-ον ὄν τὸ ἐχόν τὸ χρώμα τοῦ εαρως, χλωρός, ἀυθόςος : Ὀρφ.Λιβ.2,67.

ἔάρτερος-α-ον μτγν. παρ. τ. ἐαρινός, ἀνοίξιτικός Ἦσ. « ἔάρτερος ἔαρινος, λεπτά, ἀπαλά, πυκνά, χρώμα » : Νικ.Θαρ.380.

ἔασα Ἐπιγρ. Ἰταλο-δωρ. τ. τοῦ οὔσα, θηλ. μτγ. ἐνεστ. τοῦ εἶμ βλ.λ. : Ἐπιγρ. ἐλευθερῶς ἔασα νόμοι πόλεως.

ἔασθεν Ἦσ. « ἐχόρησαν » ἠδὲλ. ἐφέσασεν.

ἔασι ἐπ. γ ἢλ. προσ. τοῦ εἶμ βλ.λ. ἀντὶ εἰστ.

ἔασκον ἰων. κ. ἐπ. παρσι. τοῦ εἶμ (-δω) βλ.λ.

ἔασσα ὄμ. βθλ. μτγ. ἐνεστ. τοῦ εἶμ βλ.λ.

ἔασφόρος Ἦσ. « ἐσασφόρος ».

ἔαται ἰων. γ ἢλθ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ ἡμαι βλ.λ.

ἔατέος-α-ον ρημ. ἐπιθ. τοῦ εἶμ (-δω), ὄν πρέπει τις ν' ἀποβῆ, νὰ ἐπιτρέψῃ, ἐπιτρέψτης, ἀνεκτός : Ἦρ.8,108 ἐατέον ὧν εἶναι φύγειν, Εὐρ.Φοῖν.1210 τῶτ' εἰς ὀλοπτον εἶλας οὐκ ἐατέον 2) ὄν πρέπει τις νὰ ἐγκαταλείψῃ, νὰ περιφρονῇσῃ : Εὐρ. Ἐλ.905 ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἀδικός τις ὧν

3) ἐατέον πρέπει τις νὰ ἀνεχθῆ : Εὐρ. Ἦρ.173 κακῶς γὰρ σ' οὐκ ἐατέον κλύειν 4) ὄμ. ἐατέον πρέπει τις ν' ἀποβῆλ, ν' ἀπορρίψῃ, νὰ παρατήσῃ : Πλάτ.Νόμ.769 C τὴν πόλιν ἐατέον τῆς κατοικίωςος, αὐτ.Γοργ.512 Ε τὸν γέ ὡς ἀληθῶς ἄνδρα ἐατέον ἐστὶ και φιλοφροῦπτον ἰρήσει νὰ ἀποβῆλ τις ἐκ τῆς διανοίας του | ἢ πρέπει ν' ἀφῆσῃ τις κατὰ μέρος, νὰ παραμερίσῃ : Στράβ. 2,5,18 τὰς δ' ἄλλας ἐν μικρῷ διαφορῶς ἐατέον.

ἔατο ἰων. γ ἢλθ. πρόσ. παρσι. τοῦ ἡμαι βλ.λ.

ἔατόν, ἐατοῦ, ἐατῶ, ἐατῆς, ἐατῆν, ἐατών, Ἐπιγρ. τ. τῆς αὐτοπαθῶς ἄντων. εαυτοῦ βλ.λ.

ἔαυτάδελφος (ἰδιόπαρ.ἐσπ.τ.ἀντὶ αὐτάδελφος βλ.λ.)

ἔαυξισας Ἐπιγρ. ἀντὶ νῆξισας ὄμ. ὄριστ. τοῦ αὐξῶων βλ.λ.

ἔαυτάδελφος (ἰδ) ἢλθ.ἐσπ.τ.οὐτάδελφος βλ.λ.

ἔαυτῆς-πτος (ἰ) μτγν. ἡ ἀτομικότης : Πρόκλ. Θεολ.Πλάτ.5,37.

ἔαυτός μου (ἰ), ἐαυτός σου, ἐαυτός του, μιν. κ. δημ. βλ.λ. εαυτοῦ.

ἔαυτοῦ-ἡς-οῦ κ. νεώτ., ὄστ. εαυτῶ-ἡ-ῶ, εαυτόν, ἡν-ὄ, πλῆθ. εαυτῶν, εαυτοῖς-αἰς-οἰς, εαυτοῦς-ᾶς-ᾶ, ἰων. εαυτοῦ, ὡτῆς κ. ὡτῶος, ἀττ. συνηρ. αὐτοῦ, κρητ. Γιαυτοῦ, ὄμ. αὐταυτοῦ, ἀδαυτοῦ, βεσσ. εὐτοῦ (δοτ.), ἢλθ. ἐαυτοῦ, ὄμ. πλῆντος χωριστά ἐο αὐτοῦ, ἀντωνυμ. αὐτοπαθῶς γ' προσώπ. (λατ. sai, sibi, se) : Θουκ.1,141 ὄταν . . τὸ ἐφ' εαυτόν ἔ-καυτος σπεύδῃ || φρ. αὐτὸ ἐφ' εαυτοῦ ἡ ἐφ' εαυτοῦ ἡ καθ' εαυτοῦ ἡ πρὸς εαυτοῦ ἀσμέγως πρὸς ἄλλα, ὄθ. ἀποκλύτως : Πλάτ. Θεοαἰ.152 Β αὐτὸ ἐφ' εαυτοῦ τὸ ἐνὸ μύμη ψυχρῶν ἡ οὐ ψυχρῶν φη-σόμεν, αὐτ.160 C αὐτὸ δὲ ἐφ' αὐτοῦ τὴ ἢ ὄν ἡ γι-γινόμενον, αὐτ.157 Α οὐδὲν εἶναι ἐν αὐτὸ καθ' αὐτό, αὐτ.154 Β βουλησόμεθα θεσάσασθαι αὐτὰ πρὸς αὐτό || κ. νεώτ. ἀφ' εαυτοῦ, ἀφ' εαυτών ἐκ μέρους του, μόνος του, ἐκ μέρους του, μόνι του, ἄνευ παρακινήσεως, ἐπιβολῆς, προτροπῆς ἄλλου : Θουκ.5,60 οἱ μὲν ταῦτα εἰπόντες τὸν Ἀρ-γείων ἐφ' εαυτῶν καὶ οὐ τῶν πλῆθους κελύ-σσαντος οἰκῶν || κ. νεώτ. παρ' εαυτῶ ἐν τῆ εαυτοῦ οἰκῶ, σπῆτι του : Ξεν.Ἀπομν.3,13,3 ὄτι θερμὸν εἶμ παρ' εαυτῶ τὸ ὄδωρ ὁ πίνο, Πλάτ. Βροῦτ.15 ἐκείνων μὲν ἀνταλάμψασαν . . παρ' εαυτῶν γενομένην αἰ γυναικῆς ἐθεράπευον || ὄμ. συμ. ἢλθ. ἐπὶ εαυτοῦ || ἐν εαυτοῦ ἡ ἐντὸς εαυτοῦ εἶναι εἶμαι ὄπάρως, δὲν τὸ γίνω, εἶμαι σὺ λο-γικός μου : Ἀριστοφ.Σφ.642 ὄχιονος ἡδῆ σκορδινά-ται κάστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ . || ἐντὸς εαυτοῦ ἡ ἐν

αὐτῷ γίνεσθαι συνέρομαι, ἐπιανεύρισκω ἡ διατηρῶ τὴν ψυχράμιον μου : Ἦρ.1,119 ἰδὼν δὲ οὐτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἐσωτο γίνεται, Πολύβ.1,49,8 ταχὺ ἢ ἐν αὐτῷ γενόμενος [συνελθών] || ἐφ' ἑαυτοῦ ὡς πρὸς ἑαυτὸν : Μέν.6131 οὐδεὶς ἐφ' αὐτοῦ τὰ κακὰ συνορφ' || ἐφ' ἑαυτῶν καθ' ἑαυτοῦ, καθ' ἰδίαν, χωριστά : Ἦρ.22 ἐν στήθῃ δὲ ἐρήμη ἐπ' ἑωυτὸν κέσασαι, Ἔουκ.8,8 ὕστερον ἐφ' ἑαυτῶν διεννοοῦντο ἄλλα στῆλα πλεῖν, Ξεν.Ἀν.2,4,10 αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶνδ' ἄφρονον ἡγεμόνας ἐχόντες || εἶδ. μετὰ συγκρ. κ. ὑπερβ. ὡς β' ὄρ. συγκρ. περισσώτερον ἢ ὅσον ἴτο (ἢ ἴσασι) κατὰ τὸ παρελθόν : Ἦρ.8,86 καὶ ἐγένοντο ταῦτην τὴν ἡμέραν μακρὰφ ἀμείνονες αὐτοὶ ἑαυτῶν, Ἔουκ.1,8 πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γινόμενοι, Πλάτ. Πρωτ.350 Α. οἱ ἐπιστήμονες τῶν μὴ ἐπισταμένων θαρραλευτέροι εἰσι, καὶ αὐτοὶ ἑαυτῶν, Πλάτ. Ηθ.413 Β. βελτίους ἑαυτῶν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν || ὄμ. πτ. ὑπερβ. τὸ ἀληκόν, τὸ ὅπερ ἔχει τις ἰδίαν : Ἦρ.2,8 τῆ δὲ αὐτὸ ἐσωτοῦ ἐπὶ μακρότατον [ὅπου ἔχει τὸ μέγιστον ἤμκος] : 2) π. ἄπ. αὐτοῦ κτλ. οὐχ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ α' ἢ β' προσ. κ. ἰδίως ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ : Αἰσχ. Χορ.221 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τὰρα χυμνοραφῶν' ἀντὶ τοῦ σεαυτοῦ : αὐτ. Ἀγ.1297 εἰ δ' ἐτηπόμωφ' ἄντι τοῦ ἀπὸ τῆς σφάθ. Πλάτ. Φαιδ.101 C παρὲς ἀποκρίνασθαι τοῖς αὐτοῦ (δ. ἄρ. σεαυτοῦ) σοφωτέροις, Φιλ. Βελ. 59,16 ἐν τῷ πληθ., Ἔουκ. 1,82 καὶ τὰ αὐτῶν ὅμα ἐκπορῶμεθα [τὰ ἡρώων αὐτῶν], Ἐπίκ. Δόξ. 47 δῶσωμεν ἑαυτοῦς, Κδ Κορ. 2,7,1 καθαρισμῶν ἑαυτοῦς, Πάπ. ἑαυτῶν ἰδῶν αὐτῶν || 3) ὁ πληθ. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς κτλ. ἐν χρ. ἑνώσιε ἀντὶ ἀλλήλων, ἀλλήλοισι : Ἦρ.3,49 εἰσι ἀλλήλοισι διάφοροι ἐόντες ἐνωσιται, Σοφ. Ἀντ. 145 καθ' αὐτοὶ δικρατικὴ λόγος στήσαντο [ἐναντίον ἀλλήλων], Δημ. 231 πάντα συνέκρουε καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐτάραπτεν || 4) νεώτ. μετὰ προθέσ. ἐν ἐπιπρ. σμ., ὄμ. ἢ μετὰ τῆς ἀπό : κανεὶς δὲν τὸν προσεκάλεσεν, ἦλθεν ἀφ' ἑαυτοῦ [αὐτοπροαιρέτως, ἀπὸ λόγου του] μετὰ τῆς κατά, καθ' ἑαυτοῦ : ὄμιλετ' καθ' ἑαυτὸν [ὄμιλετ' ἄλλος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ του ἢ ἀπὸ μέσα του] μετὰ τῆς ἐκτός κ. γεν., ἐκτός ἑαυτοῦ [ἔξω φρονῶν] τὸν ἔκομεν νά γίνῃ ἐκτός ἑαυτοῦ μετὰ τὰ λόγια του || ἀπαντὰ καὶ ὡς ἀντικείμενον ἀνακλημμένων αὐτοπαθῶν ρημάτων : διὰ τὸν πράξων τὸν ἐβλάφαν ἑαυτοῦς [ἐβλάθησαν] || 5) ἐν τῷ μ. κ. ὄμ. ἐκφέρεται ἐν ἄρῳμας εἰς ἄλλος τὰς πτώσεις μετὰ τῆς γεν. τῶν προσωπικῶν ἄντων. [μου, σου, του, μας, σας, τους] πάντα κατ' ἄρσην, γένος : ὁ ἑαυτοῦς μου, σου, του, τοῦ ἑαυτοῦ μου, σου, του, αὐτοῦ μας, - σας, τους, καὶ σημαίνει, τὸ ἄγονόν μου, σου, κτλ., ἴτοι ἐγὼ, σὺ κτλ. : Πρόδρ. 1,276 παπὰς γραμματικὸς εἰσαι, τρέψε τὸν ἑαυτόν σου, Ἐρωτῶκρ. Ε 991 τὸν ἑαυτὸ μ' ἀρνήθηκα, καὶ μετὰ σένα ἤμουν φρ. τρώγεται μετὸν ἑαυτὸ τοῦ [εἶναι γκριπάρης], νῦθῶ καλὰ τὸν ἑαυτὸ μου [εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὕψειν μου], ἔρχομαι στὸν ἑαυτὸ μου [συνέρομαι], ἀναλαμβάνω, ἐπιανεύρισκω τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν ἢ τὴν πνευματικὴν μου διαύξειαν ἢ, ὄρ. βρισκῶ τὸν ἑαυτὸ μου [ἐπιανεύρισκω εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασιν] || ἐπιπρ. καθ' αὐτοῦ ἢ καθ' αὐτὸ β. καθαυτοῦ, καθαυτοῦ.

ἐαυτοῦ ἄλλος [ὁ] ὄμ. ὀποκορ. τοῦ ἑαυτοῦ ἐν συνεκφρ. μτ. τὸν σου, του, σκεπτικῶς ὑπὸ τῆς ἐνομοσπεν σπένης ἐγωιστικῆς ἀντιλήψεως : σέ [τὸν] ἐνδιαφερέ μόνον ὁ ἐαυτοῦ ἄλλος σου - του.

ἐάφθη παθ. ἄορ. μόνον ἐν ἴλ., ἐπιτάχθη, ἔπεσαν ἴλ. Ν 543 ἐκλίνθη δ' ἔτερψεσ κάρη, ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάθη καὶ κόρυς, αὐτ. 3.419 γειρός δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἄσπις ἐάθη καὶ κόρυς || 2) Ἦσ. ἐκάμφθη, ἐβλάθη,

ἐάων ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ ἐὺς βλλ.

ἐβαβίσαστον Ἦσ. ἐμελανοδόροχον.

ἐβάθη Ἦσ. « ἐγεννήθη ».

ἐβαλε γ' ἐν πρὸς. ὄορ. β' ὄριστ. τοῦ βάλω βλλ.

ἐβάμωσεν Ἦσ. « ἠτήλησ ».

ἐβαν δωρ. ὄορ. β' ὄριστ. τοῦ βαῖνω βλλ.

ἐβασον καθ' Ἦσ. Σουτ. κ. ΕΜ 308,27 « ἐασον Συρακοῖσαι καὶ Ἀδωνες ».

ἐβγα μ. κ. ὄμ. προσκτ. ὄορ. τοῦ βγαῖνω βλλ. : ὄδιστ. ἐβγα τὸν παραθύρην τὸν ὄθῃ τ' γίνεται : 2) ἐβγα [τὸ] ἄνω, ἔξωδος, ἀντίθ. ἔμπα : Ἐρωτῶκρ. Δ 172 [οἱ ἀνεμοὶ] εἰς τὰ ἔβγα νῦος πάλις φορὰς σπειρὰ μεγάλη κάου, ὄορ. ἀπὸ ἔμπα χίλιος ἐκοφθ, στὸ ἔβγα δωδ' χιλιάδες, Παλαι. Ἀσάδ. 2,163,2 γυρίζω . ἀπὸ τόνους | π' ὄλο τὸ ἔμπα ἔβρωκε καὶ ποῦ ποτὸ τὸ ἔβγα, φρ. τὸν ἔχει στὰ ἔμπα καὶ στὰ ἔβγα [τοῦ ἐπιτρέπει νά εισέρχεται καὶ ἔβγεται] ἐκπεθέρω, τὸ ἔχει ἐπιποσῶσιν | τὸ ἔβγα τὸν ὄρθμω - τῆς καλῶδος, - στὸ ἔβγα τὸν κωλοκαριῶ, - στὰ ἔβγα τοῦ μῦθος [κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας αὐτοῦ].

ἐβγάζω μ. κ. ὄμ. τὸ ἐκδοῖζω | βγάω βλλ.

ἐβγαῖνω μ. κ. ὄμ. ἢ τὸ ἐκδοῖνω, ὄορ.

ἐβγήκα βγαῖνω βλλ. : Ἐρωτῶκρ. Α 307 κί ὡσάν ἀπὸ μικρὸν ἀγὸ μικρὸ πουλλὶν ἐβγαῖνε | τρεμουλλισμένο κί ἀπαντο.

ἐβγάνω μ. κ. ὄμ. τὸ ἐκδοῖζω | βγάω βλλ. : Πρόδρ. 1,375 κί βγῶν τὸ χερτῖζόν μου, συντριβὴ καὶ τζακίζω | ἐβγῶν τ' ὀλοκοκκῖνον.

ἐβγάλλω ὄμ. | ἐκ τοῦ ἐκβάλλω | βγάλλω βλλ.

ἐβγαμῶ τὸ ἠ ἐνεργετικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ἐβγάλλω, βγάλλω βλλ. : Λασοκρ. Μυστ. 94 δὲν ἄβλας νά ἐχη λιγώτερον σχέση μετὰ τὴν θρησκεία τὸ ἔβγαμω ἀπὸ τὸ ἔμπασμα τοῦ φαγητοῦ στὴν κοιλία.

ἐβγαμῶ π-ον μ. κ. ὄμ. βγαμῶνος κ. βγαμῶνος μ. κ. ὄμ. παρακτ. τοῦ ἐβγαῖνω, βγαῖνω βλλ. : Φορτ' ἐκ τὸν σμῆρὸ τὸ ἔμπα κρῖνω νά μὴ ἐβγαμῶν.

ἐβγατῶν [τὸ] μ. κ. ἐκβάτῶν [ἐκβαῖνω] τὸ ἐξάνθημα : Κορ. Ἀγακτ. 1,165.

ἐββηματός δωρ. Ἐπιγρ. ἑβδοματός βλλ.

ἐββηματός-ον Ἐπιγρ. ἑββωμος.

ἐββημήκοντα δωρ. Ἐπιγρ. ἐπὶ ἐββημήκοντα βλλ.

ἐββημος Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐββωμος βλλ.

ἐββωμῶ γενήθης-οῦς-ές ὁ κατὰ τὴν ἐββῶμην ἡμέραν τοῦ μηνὸς γενήθης, ἐς ἡμέρ. τοῦ Ἀπόλλωνος | ἐββωμῶ γενήθης : Πλάτ. Συμπος. 8,2.

ἐββωμῶ γενήθης [ὁ] ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπε δὴ οἱ ἐτελεῖτο εἰς αὐτὸν θυσία τῆς ἐββῶμην ἐκάστου μηνός, ἐπε δὴ οἱ κατὰ τὸν ἑορτῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς νεκρῶδες ἡγούσῃ τῆς πομπῆς : Αἰσχ. Ἐπ. 800 τὰς δ' ἐββῶμας ὁ σμῶνός ἐββωμῶ γενήθης ἀναξ' Ἀπόλλων ἐκίετο' πρβλ. Ἦρ. 6,57.

ἐββωμῶ βάρειος ὁ ἐκ περιηροῦς ἐπὶ ἐββῶμδα ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν, ἰδίως εἰς μοναστήριον, ὁ τῆς ἐββῶμῶ δός : Κορ. Ἀτακτ. 5, Α, 57.

ἐββωμῶ βιατικός-α-ον νεώτ. κ. ὄμ. ὁ κοθ' ἐββῶμῶ δα τελοῦσῶν ἢ ἔμπασιζόμενος ββωμῶ διαδικτικός : ἐββωμῶ διατικὸν περιόδομα || 2) ὁ διαρικὸν ἐπὶ μίαν ἐββῶμῶ δα : ἐββωμῶ διατικὸν ἀείμα-ἐκδρομῆ.

ἐββωμῶ διαδικτός-ἠ-ὸν μ. κ. ὄμ. ὁ ἄνθρωπος ἢ ἀναπερῶμος εἰς τὸν ἐββῶμον ἀριθμῶν : Ἀντιλλ. Ὀρει. 6,9,31 ἐ- ἀριθμὸς, Γαλ. 9,14 ἐ- περίοδος Θεοῦ. Ἀριθμ. 45 || 2) ὁ ἀνά ἐπιτατίαν τελοῦσῶμος : Πρόκλ. Τιμ. 3,108 Δ, Δαρμόσκ. Ἀρχ. 264,265.

ἐββωμῶ διαδικτός ἐπιπρ. μ. κ. μ. κ. ὄμ. ἐββῶμῶ διατικῶς καθ' ἐββῶμῶ δα : Στεφ. Ἰερ. εἰς ἴπλ. 1,98 Δ, Βολ. Σ. ν. τ. Καν. 3,484 ἐββῶμῶ διατικῶς μὴ, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην ἱερωμῶν ἑταπῶν : 2) ἀνὸ ἐκαστον ἐββῶμον ἑτος, ἀνά ἐπιτατίαν : Δαρμόσκ. Ἀρχ. 263.

ἐββῶμῶ ζω μ. κ. μ. κ. μ. κ. ὄμ. φιλῶται, τρεφῶ, ἑορτάζω τὸ Σάββατον : Πά. Ἰεζ. 2,232 Β. Τετ. Ἰ. κ. 10, 696.

ἐββῶμῶ τας-α-ον κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴν ἐββῶμην

ἡμέραν λαυδάων ὄπαρξιν, ἐπιφανόμενος: ἴνπ. Ἄφορ.4,36 ἐ- ἰδωσ, αὐτ. Ἐπιθ.1,24 πυρετοί ... ἐ-
 ἑβδομαίοι [πυρετοί ἐνανεργόμενοι καθ' ἐκάστην
 ἑβδομῆν ἡμέραν] || μτ. ρήμ. κτ. τὴν ἑβδομῆν ἡ-
 μέραν: Θουκ.2,49 διεπελάζοντο ἢ πλεῖστοι ἐνα-
 ταιοὶ καὶ ἑβδομαίοι ὅτι τοῦ ἐνότος καύματος,
 Πλούτ.Ἰάδ.7 βραχὺ πρὸ δαίτης ἤκεν ἀπὸ ῥώμης
 ἡλικος ἀνὴρ ἀπεικρότερος ἑβδομάδος. 2) πᾶν.
 ἑβδομος: ἑβδομασία ἡμέρα: 3) ὁ πάσων ὑπὸ
 ἑβδομαίω πυρετῷ: Λουκ.Ἰστ. Συγγρ.1 μαθεὶ ἦν
 ἡ πόλις ὠχρών. ... τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τρα-
 γωδῶν. 4) ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐπὶ τὰς ἡμέρας: Ὀρασι.
 1,48 ἐ- τράγοσ. 5) τὸ οὐδ' ἑβδομαίω ὡς οὐσ.
 μνησία εορτῆ πρὸ τῆρην τοῦ Ἀπόλλωνος: Ἐπιγρ.

ἑβδομάκις μτγν. ἐπίρρ. ἐπτάκις: Καλλ.Δήλ.251.
ἑβδομάριος [ὁ] μον. ἐτ. τ. τοῦ ἑβδομαδῆριος
 βλλ.: ΨΚωδ.Ἰν.167,12,15,Μηγ.Κηρουλλάρ.Π.Θσ.Στεφ.
 ἐν λῶων ἑβδομαρίων πάντων διακόνων 2) εὐ-
 γνεϊεὶ νεοὶ ἐπιδικάζοντες ἀνά πᾶσαν ἑβδομάδα
 τὸν κοιτῶνα τοῦ ἡγεμόνος: Δουσκώγ.

ἑβδομάς-ἄδος [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. [ἡ] ἑβδο-
 μάδα [ἡ] ὁ ἀριθμὸς ἐπτά: Φιλ.1,21, Δαμάσκ. Ἀρχ.
 264. 2) σύνολον ἐξ ἐπτά: Αἴτλ.4,131. 3) χρονί-
 κῆ περιόδος ἐπτά ἡμερῶν, ἰδίως ἡ ἀπὸ τῆς Κυ-
 ριακῆς μέχρι τοῦ Σαββάτου, ἢ ἀπὸ τῆς Δευτέρας
 μέχρι τῆς Κυριακῆς συμπεριλαμβανομένης: ἴνπ.
 Ἄφορ.2,24, Πά. Ἐξ.34,22 καὶ ἐορτὴν ἑβδομάδων
 ποιήσεις μόνι, ἀρχὴν θερμαστὸν πυροῦ, Πᾶν. τοῦσ
 νηπιμῶσ ἑβδομάδας τρεῖσ, - Καθαρὰ ἑβδομάς
 [ἡ πρώτη τῆς Μεγάλης Τεσσαροκοστῆς, ἢ ἀπὸ
 τῆς Καθαρῆς Δευτέρας ἀρχομένη], - Μεγὰλη ἑ-
 ἑδομάς [ἡ τελευταία ἑβδομάς τῆς Μεγάλης Τεσ-
 σαροκοστῆς, ἢ προηγουμένη τῆς Κυριακῆς τοῦ
 Πάσχα], α. ἑβδομάς τῶν Παθῶν, - ἑβδομάς τῆς
 Διακαινησίω [ἡ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα
 μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ] || χρονικῆ
 περιόδος ἐπτά ἐτῶν: Σολ.27,7 τὰ εἰς τετάρτη πάς
 τίς ἐν ἑβδομάδι μὲν ἄριστος ἰσχύϊν, Ἀριστλ.
 Πολιτ.1,336 β,40 οἱ γὰρ τὰς ἑβδομάσι διασπορούτες
 τὰς ἡλικίας εὐς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγουσιν οὐ κακῶσ,
 Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλοσ.4,114 κατὰ τὴν πρώτην ἑ-
 ἑδομάδα ἑβδομάς ἐτῶν [παρὰ τοῖς Ἑβραίοις
 περιόδος ἐπτά ἐτῶν, ἥς κατὰ τὸ ἑβδομον ἐτος, τὸ
 καὶ σαββατικὸν καλοῦμενον, ἢ γῆ ἔμενεν ἀγεωρ-
 γητος]: Πά. Λευτ.25,8 καὶ ἐσοῦσι τὰς ἐπτά ἑ-
 ἑδομάδες ἐτῶν ἕνεια καὶ τεσσαράκοντα ἐτη,
 ἴωσ.Α1,3,12,3 ἐτῶν ἑβδομάς. 4) ἡ ἑβδόμη ἡμέρα
 τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν τελεῖται εορτῆ, παρ'
 Ἑβρ. τὸ Σάββατον: Πά. Μαρκ.2,6,11 συνδραμόντες
 εἰς τὸ σπῆλαια, λεληθῶτως ἀγειν τὴν ἑβδομάδα.

ἑβδομάτικος-ἡ-ὄν μτγν. ὄ. γρ τοῦ ἑβδομαδικῶσ
 βλλ.: Φιλ.2,206, ἴωσ.Α1,11,8,9.

ἑβδομάτος-ον, μν. ἀντὶ ἑβδομος βλλ.: Δ.Η
 248 ἐν τῷ δ' ἑβδομάτῳ ἰνῶσ ἀχέτο [τὸ ἐτος],
 Ὀδ.Κβ1 ἑβδομάτῳ [ἡμέρῃ] δ' ἰκόμοσθα Λόμωσ
 αἰνὸ πολυλιθρον.

ἑβδομαίοντα βωιωτ. Ἐπιγρ. ἀντὶ ἑβδομηκοντα βλλ.
ἑβδομαίος [ὁ] Ἐπιγρ. ἐπιθ. τὸ Ἀπόλλωνος, ὁ
 λατρευόμενος, τιμώμενος τὴν ἑβδομῆν ἡμέραν
 ἐκάστον μῆνοσ πρὸλ. ἑβδομαίωετῆσ.

ἑβδομαίωσι ἐπὶ νηπιῶν λαμβάνω τὸ ὄνομα κατὰ
 τὴν ἑβδόμ. ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, κατὰ τὴν ἐπι-
 κρατοῦσαν παρ' ἄρχ. Ἑλλισι συνήθειαν: Λυσ.ἀν.958.

ἑβδόμη [ἡ] κ. νεώτ. θηλ. τὸ ἑβδομος βλλ.

ἑβδομηκονθεβδομάδος-ον μον. ὁ ἐξ ἑβδομη-
 κοντα ἑβδομάδων ἀποτελούμενος ἐπὶ χρόνου:
 Τζέτζ.Χιλ.8,54 ἐ- χρόνοσ.

ἑβδομηκονθεκάτος-ον μτγν. ὁ ἑβδομηκοστόσ
 ἑκτόσ: Γέμν. Ἀστρον.8,59 ἡμέρα, ἑβδομηκονθε-
 κτων [ἔνν. μέρος].

ἑβδομηκοντα [οἱ, αἱ, τὰ] ἀκλ. κ. νεώτ., δημ. ἑβδο-
 μήνια, βωιωτ. ἑβδομαίοντα [ἀριθμητ. ἀπόλυτον]

ἐπτάκις δέκα, παριστάμενος ἐν τῇ ἀρχαῖα ἑλληνικῇ
 γραφῇ διὰ τοῦ Ο', ἐν δὲ τῇ ρωμαϊκῇ διὰ τοῦ I.XX.:
 Ἦρ.1,32 ἐξ γὰρ ἑβδομηκοντα ἑτεα οὐρόν τῆς
 ζωῆσ ἀνθρώπωσ προτίθημι, Ξεν. Ἀν.4,78 μετὰ τοῦτο
 οὐν ἀπῆλθον ὑπὸ τὰ δένδρα ἀνθρώπωσ ὡσ ἑβδο-
 μηκοντα, ΚΑ Πρὸξ.Ε.23,23 ἐτομαστέσ... Ἰνπ.εξ ἑβδο-
 μηκοντα, Πᾶν. οἱ ἑβδομηκοντα ἐτη βεβιωθέντεσ.
 || εἰδ. ὡσ αὐτ. μετὰ τοῦ ἀβροῦ οἱ ἑβδομηκοντα
 οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεταφράσαντεσ τὴν Παλαιὰν
 Λοιθῆκην || οἱ ἑβδομηκοντα μαθητοὶ ἢ ἀπόστο-
 λοι τοῦ Χριστοῦ: ΚΑ Λουκ.10,1,17 ὕπεστροφῶν δὲ
 οἱ ἑβδομηκοντα μετὰ χαρὰσ λέγοντεσ.

ἑβδομηκοντάβιβλος [ἔνν. πραγματεῖα] μον.
 ἔργον ἐξ ἑβδομηκοντα βιβλίων: Παῦλ.Α1γ.Προοίμ.

ἑβδομηκονταετήριος-ίδος [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. χρο-
 νικῆ περιόδος ἐξ ἑβδομηκοντα ἐτῶν: Δεῦσ.Εὐαγγ.
 Ἀποδ.396 Α'. 2) νεώτ. εορτῆ ἐπὶ τῇ συμπληρω-
 σὶ ἑβδομηκοντα ἐτῶν ἀπὸ τινος γεγονότος.

ἑβδομηκονταετής-οδός-ές μτγν. κ. νεώτ., ὁ ἔχων
 ἡλικίαν ἑβδομηκοντα ἐτῶν: Κλήμ. Ἀλ.403. || ὁ ἔχων
 διάρκειαν ἑβδομηκοντα ἐτῶν: ἐ- εἰρήνη.

ἑβδομηκονταετία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. χρονικῆ
 περιόδου ἑβδομηκοντα ἐτῶν, ἑβδομηκονταετηρι-
 οσ: Ἀφρικαν. ἐν Εὐσ.Εὐαγγ. Ἀποδ.389 D.

ἑβδομηκοντακαικατόντοναπλάσιων-ονος-ον
 μτγν. κατὰ ἑκατόν καὶ ἑβδομηκοντα ἑκτόσ μεγα-
 λύτεροσ: Πρόκλ. Ἰγποτ.4,104.

ἑβδομηκοντάκις μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐπίρρ.
 ἀριθμητ. ἑβδομηκοντα φορές: Πά. Γεν.4,24 οἱ
 ἐπτάκις ἐκεδῆθηται ἐκ Φώδ. ἐκ δὲ Ἀδμεκ, ἑβδο-
 μηκοντάκις ἐπτά, ΚΑ Ματθ.18,22 οὐ λέγω σοι ἕωσ
 ἐπτάκις, ἀλλ' ἕωσ ἑβδομηκοντάκις ἐπτά.

ἑβδομηκοντάπηξ-εως-υ μτγν. ὁ ἔχων ὕψος
 ἑβδομηκοντα πήχεων: Φιλ.Βιζ. Θωμ.4,3.

ἑβδομηκοντάρπουρος-ον πᾶν. ὁ ἰδιοκτήτης ἑ-
 ἑδομηκοντα ἀρουρῶν βλλ.Α4 γῆσ.

ἑβδομηκοντάς-ἄδος [ἡ] μν. κ. νεώτ. σύνολον
 ἑβδομηκοντα μονάδων, μονὰσ ἀποτελούμενῆ ἐξ
 ἑβδομηκοντα μονάδων κατωτέρας τῶσ ἑξωσ, ἑβδο-
 μηντῆρα, ἑβδομηκονταρι-ος: Τζέτζ.Χιλ.1,974.

ἑβδομηκονταστάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχων εὖροσ
 ἑβδομηκοντα σταδίων: Στράβ.9,5,13 ἐ- πορθῶμ.

ἑβδομηκοντούτης [ὁ] μτγν. κ. νεώτ., θηλ. ἑβδο-
 μηκοντούτις-ίδος [ἡ], ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑβδομηκοντα
 ἐτῶν, ἑβδομηκονταετησ: Λουκ. Ἀλεξ.34 ὁ δὲ ἑβδο-
 μηκοντούτης ἀπέθανε μεγαλοχλίμασ, οὐ περιμεί-
 νων τὴν τοῦ θεοῦ ὑπόσχεσιν, - ἑβδομηκοντούτης
 γέρωσ || τὸ θηλ. ἑβδομηκοντούτις: Λουκ.Ρητ.
 δι.δ.24 γυναικόσ ἑβδομηκοντούτιδос τέττα-
 ρασ ἐπὶ λοιποῦσ ὄδοντασ ἐχούσασ, Διων.Κ 46,18.

ἑβδομηκοντούτερον μέρος [τὸ] μτγν. μέ-
 ροσ κατέχον τὴν κατ' ἀριθμητικὴν σειράν διὰ τοῦ
 ἑβδομηκοντα καὶ δύο ἀριθμοῦμένη θέσιν: Ἀφρι-
 καν. ἐν Κομμαν. Ἀθῶσ.90.

ἑβδομηκοντάθιος-ον μτγν. ἑβδομηκοστόσ δεύ-
 τεροσ: Πλούτ. Ἠ8,932 Α' ἑβδομηκοστόθιοσ μῆριον.

ἑβδομηκοστόμενος-ον μτγν. ἑβδομηκοστόσ
 πρώτοσ, τὸ οὐδ', τὸ ἑβδομηκοστὸν μῆροσ τὸ ἐν
 ἑβδομηκοστῶν πρώτων μέρος, 1/81: Ἀρχμ.Κύκλ.3.

ἑβδομηκοστέμητος-ον μον. ἑβδομηκοστόσ
 πέμπτοσ: Τζέτζ.Χιλ.12,908.

ἑβδομηκοτάς-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ κατ' ἀριθμητι-
 κὴν σειράν κατέχων τὴν διὰ τοῦ ἑβδομηκοντα ἀρι-
 θμοῦμένη θέσιν: ἴνπ. Ἐπιθ.7,7, Πά. Ζακ.1,12 καὶ τὰς
 πόλεισ ταῦδα, ὅσ ὑπερκεῖτεσ τοῦτο ἑβδομηκοστὸν
 ἐτοσ, - διατρέχει τὸ ἑβδομηκοστὸν ἐτοσ τῆσ ἡλι-
 κίασ τῆσ. || μτ. πῶν οὐσ. μέρος, μερίσ, μοῖρασ,
 μῆριον κτ. ἢ κἀπὸ τῶν ἑβδομηκοστῶν ὡσ οὐσ. ἐν
 ἐκ τῶν ἑβδομηκοντα τῶων μερῶν, ἐξ ὧν ἀποτε-
 λεῖται ἢ εἰς αἱ διαίρεται τὸ ὄλον.

ἑβδομηκοστῆριος-ον μν. ἑβδομηκοστόσ
 τρίτοσ: Τζέτζ.Χιλ.13,439.

εβδομήντα δημ. κ. βδομήντα αριθμητ. απόλυτον, άνήλων, εβδομήντατα βλλ. : όταν φθάσας και σύ στα εβδομήντα μου χρόνια.

εβδομηντάρης-α-ικο δημ. εβδομηνταούτης, εβδομηνταετής βλλ. : || ό περιουσιώνων εβδομήντα μονάδας: βαρλίε - σακίκο εβδομηντάρικο.

εβδομηνταριά [ή] δημ. πάντοτε μη. του καμιά εις δήλωσιν του ώς έγγιστα, σκόλον εβδομήντα μονάδων, εβδομηντάρικος : καμιά εβδομηνταριά άνθρωποι [περίπου εβδομήντα].

εβδομορία [ή] πόπ. το εβδομον μέρος, το έν εβδομον : Πάπ. της τιμής της εβδομορίας του αίτου* πρβλ. δωδεκαετία, ημεδμοιορ.

εβδομος-η-ον [ήπτά] κ.νεώτ., βιοιατ. εβδομος ό και* αριθμητικόν σπείρον κατέχων την διά του έπτά αριθμουμένη θέση : 'Ιλ.Τ.Π7 ό δ' εβδομος έστ'έκει μίης, 'Οδ.Μ.399 άλλ' ότε δή εβδομον ήρωσ επί Ζεύς θήκε Κρονίων, ΚΔ'Ιω.4.52 έβρον αώτ' ότι χθές ώρον εβδομήντα άφικεν αώτων ό ευρετός : || το θηλ. ή εβδομή [ένν. ήμέρας] ώς ούο. : 'Ηρ. 6.57 νευρηνιάς δε άγά νόσας και εβδομας ίστασμεναι το μινός, 'Αριστ.Λ.588.α.8 τά πλείστα δε άναίρεται πρό της εβδομης* || ή ήμέρα ή εβδομή κ. άλλως ή εβδομή το Σάββατον : Φιλ.Ι, 67.5, ΚΔ'Εβρ.4,4 έβρισκε γάρ ποσ περί της εβδομης ούτω* και κατένασεν ό Θεός έν. τη ήμέρ' τη εβδομή από πάντων των έργων αώτου* || νεώτ. μουσ. όμ. το θηλ. ή εβδομή ώς ούο. κ. ό εβδομος τόνος της διατονικής κλίμακος || κ. νεώτ. το ούδ. 83.δωρον ώς ούο. κτ. παράλ. το μέρου, μόριον κτ. το έν εκ των έπτά ίσων μερών, εις ό διηρέθη όλον τι : Μητροδ.ΑΠ.14,194 ού' έκτα και εβδομον, -εταλείψασα τά δύο εβδομα του έργου* || 2) κ. νεώτ. το ούδ. το εβδομον ή κ. άνευ του έθρονον εβδομον ώς έπίρρ. δι' εβδομήντα φρονάν : Ξεν.ΚΠ.8,7,1 ό Κύρος άφικεταί εις Πέρσας το έξομον επί της αώτου άρχης, Δίων κ.ά.Π2 όπατον εβδομον άποδειχθήναι έν Μιδρίωι* || 3) ώς άπόλ. έπτά : Αϊωσ. 'Επ.125 έπτά δ' άγώνους πόνοντες στρατοί δορυρστές αγαγεί πύλας εβδομας προσίσταται, 'Επιγρ. έν κύκλοιον εβδομας || 4) το ούδ. κτ. πληθ. εβδομα ώς ούο. έργον έπτά έτών : Πά Γεν.29,27 συντέλεσον ούν τά εβδομα ταύτης, και δώσω σοι και ταύτην αντί της έργασίας, ής έργ'α παρ' έμοι.

εβδομάς 'Ησ. «δηκή άργουσία, και κίση».

εβδή [ή] ό έβδνος βλλ. : Θεόφρ.ΦΙ.4,4,6.

εβδικά [τά] νεώτ. βροταν. τάς δικτυλιθόδων, περιλαμβάνουσα φυτά εύλόδη μεθ' άλλων φύλων.

εβδίνος-η-ον 'Επιγρ. κ. νεώτ. ό εκ ζώου έβδνου κατεσκευασμένος : 'Επιγρ. έ- δισφρος, Σημ. 15,1,54 δια σκυταλιδών εβδίνων λεώνν εξομαλίζονται τά σώματα, Πάπ. εβδίννα έπιπλα.

εβδιντής-ιδος [ή] μτν. το φυτόν πόλιον βλλ. το όρεινός : Ψ Διοσκ.3,110.

εβδνοειδής-οός-ές νεώτ. ό πρός έβδνον όμοιάζων* || το ούδ. πληθ. εβδνοειδή ώς ούο. βλλ.

εβδνοξύλον [τό] νεώτ. το εκ διαφόρων δένδρων της οίκου, των έβδνοειδών λαμβανόμενον ξύλον.

εβδνος [ή κ. ό] κ. νεώτ. το δένδρον έβδνος : 'Ησ. 3,97 δύο χοίνικας άπόρου χρυσίου και δικηστας φελαγας έβδνου* || το έβδνον δύο ειδη ή μέλαινα έβδνος Αιθιοπική και ή πολύχρμος 'Ινδική : Θεόφρ.ΦΙ.1,5,4, 'Αριστ.Λ.Μετ.384 β, 17, Διοσκ.1,98' || νεώτ. ειδ. βροταν. γένος αλλοδοκάρων φυτών

2) τοξύλον το έβδνου μέλαν, σκληρόν και επιληκτικόν σπιδώσεως ό άρπαστόν, το άμπανόζι : Ψέκωρ.15,123 ώ έβδνος, ώ χρωστό, Παυσ.1.42.5 έβδνου δε πάντα όμοίως πονοίται, Παπαδ.Χριστ. Τεμ.Π6 ή προσφιλή του γάττα Μπαμπή, μαύρη ώς έβδνος* ||ξύλον πολλών ειδών δένδρων της οίκου, των έβδνοειδών* || συνεκδ. διάφορα ειδη

βαθυρόκων και βαρυτέρων του ύδατος ζώων έν χρήσει εις την έπιπολοισιν κ. την λεπτουργίαν.

εβδνοτρίχον [τό] μτν. το όδόντον βλλ. : Ψ Διοσκ. 4,134' || 2) όμ. το καλλιτρίχον βλλ. : Ψ Διοσκ.4,134.

εβδνοργική [ή] νεώτ. κ. εβδνουργία [ή] ή τέχνη του καταργήσεοις των έβδνων βλλ.

εβδνουργός [ο] νεώτ. τεχνίτης καταργαζόμενος των έβδνων βλλ.

εβάρθιος σφαμίαι [ή] νεώτ. Γατρ. ή δίο του αίματος γενέσιμος της τυφικής λοιμώξεως, ά. τυφοειδής νειφαιμία.

εβην-ης-η άόρ. β' της όριστ. του βαινω βλλ.

εβήσασα άόρ. ά' του βαινω βλλ.

εβήσατο μέτ. άόρ. ά' του βαινω.

εβήσα δημ. [Γραλ. εννίνα] κ. βίβα έπιφώνημα δ' ού ό ήνων εύγεστα ύγειον εις τους συμπότας αώτου = ατην ύγειά σας, στήν ύγειά μας.

εβίσκος [ή] μτν. κ. βίσκος το ποώδες φυτόν άλλοβαία βλλ. : Γαλ.1,867, 'Αετ.1,96.

εβίω άόρ. β' του βιώ-όωι βλλ.

εβιώσατο μέτ. άόρ. του βιώ-όωι βλλ.

εβιόκωρον [τό] Ιοραβ. έββ'αφ, πληθ. του βόκφ) άφιέρωμα* || 2) συνεκδ. έν Τουρκία κ. Αϊγυπτω, ή κεντρική διοίκηση των βακουφικών κτημάτων, πρβλ. βακουφισιον).

εβλάβον άόρ. β' του βλάτω βλλ.

εβλανίνη [ή] νεώτ. χημ. λιπαρά χημική ούσια λαμβανόμενη διά διασπάσεως του λίπους των έριών.

εβλήτο έπι μέτ. άόρ. β' του βάλω βλλ. έν ποθ. σμν.

εβλόν 'Ησ. «άπόληκτον».

εβολιχρώματα [τά] νεώτ. χημ. άπ' εύθείας βόηπουσια άώχρωστικα των βομβοκαερών.

εβολυσιονισμός [ο] νεώτ. φιλοσ. [λοτ. ενολιολισμια] ή φιλοσοφική δόξασις ή βάση έχουσα την έβδνοειδή εξέλιξιν βλλ.

εβονιτής [ο] νεώτ. χημ. είδος άπεσκληρωμένου καουτσούκ.

εβουρινή [ή] νεώτ. χημ. βιοχημική ούσια σκληροτόπη, παραγομένη διά συνυπέσεως και θερμάνσεως άστεροκέρου μετ' λευκώματος ή αίματος.

εβραΐς μτν. κ. νεώτ. μωμοτάι τους 'Εβραίους κατά την γλώσσα ή τους τρόπους : 'Ιώσ.ΠΙ 6,21' || φρονώ τά των 'Εβραίων, διακείμαι συμπαθώς πρός τους 'Εβραίους.

εβραϊκά έπίρρ. δημ. εβραϊστί, εις εβραϊκήν γλώσσαν : μιλάει εβραϊκά* || 2) γεν. κατά τον τρόπον των 'Εβραίων, όθ. συνεκδ. εμφοδός, ζειλώς : Παλαμ.Τρασιεύ.60 πέτα τα καθαρά, παλληκαρήσια, όχι εβραϊκά.

εβραϊκός-ή-ον δημ. εβραϊκόος βλλ. : εβραϊκή γλώσσα, - εβραϊκά μαγαζιά, - φρ. εβραϊκά παζάρια [α] καθ' υπερβολήν έπιμόνοι και μικρολόγοι διαπραγματευόμεσι περί την τιμήν έμπορευμάτων τινος* || 2) το ούδ. έν τώ πληθ. εβραϊκά [τά] ώς ούο. ή γλώσσα των 'Εβραίων* || όμοίως τά εβραϊκά ή συνονκία ή τά καταστήματα των 'Εβραίων, ή 'Οβραϊκή : πάμε μιά βόλτα στό -ίκα.

εβραϊκόος-ή-ον μτν. κ. νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τους 'Εβραίους, ό έξ αώτων προερχόμενος, Ιουδαϊκόος : ΚΔ'Λουκ.23,38 ήν δε και έπιγραφή γεγραμμένη έπ' αώτ' γράμμασιν 'Ελληνικώς και Ρωμαστικώς και 'Εβραϊκώς* || το θηλ. εβραϊκή [ή] ώς ούο. ή γλώσσα των 'Εβραίων || ή συνονκία ή ή κατοικουσία ή έχουσι τά καταστήματα αώτων οι 'Εβραίοι, ά. 'Οβραϊκή.

εβραϊολογία [ή] νεώτ. έπιστήμη ασχολουμένη περί την Ιστορίαν, την γλώσσαν, τά ήθη, την τέχνην και καθόλου τον βίον των 'Εβραίων.

εβραϊολόγος [ο] ή νεώτ. έπιστήμων ασχολούμενος περί την εβραϊολογίαν, ό εβραϊστίολόγος.

εβραϊκόπουλο [τό] δημ. κ. όβριόπουλο, θηλ. ε-

εβραϊοποιά παῖς Ἑβραῖος, μικρός Ἑβραῖος : β. τραγ. ἄρχος ἑβραϊοποιά να γίνος Χριστιανή | και να μεταλλαίση Πάσχα και Λαμπρή;
εβραῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. ὀβραῖος -αῖα κ. ὀβραῖος, κ. ὀβραῖος -ιά Ἰουδαῖος, Ἰουδαίητος : Κδ Κορινθ.2,11,22 Ἑβραῖοί εἰσι, αὐτ. Φιλ. 3,5 Ἑβραῖος εἶ Ἑβραῖον, κατὰ νόμον Φαρισαῖος, Ἄπ. Ἑφ. Πολ.2,71, Πασ.1,5,5 Ἑβραῖος δὲ τοῦς ὑπερ Σύρων ἐχειρώσατο ἀποστάσις || παροιμ. ἐχει κὶ ὀβραῖος σπαθὶ και τὸ καὶρος θέ να βῆ | ἐπὶ δεξιάν προσηοιοιμένω τούς ἀνδρείους | ἄντιθ. τοῦ ἑλληνιστῆς δηλ. Ἰουδαίου ομιλοῦντος τὴν ἑλληνικὴν : Κδ Πράξ.6,1 ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοῦς Ἑβραῖους 2) ὡς ἐπιθ. ὀβραῖοποιός, ἑβραῖοποιός βλλ. : Ὀργ. 11,36 ἑβραῖος χαρακτῆρσι καίτοι τὸ ὄνομα 3) μτφ. ἄνθρωπος ἔχων τὰ ἐλαττώματα τὰ ἀποδοιδόμενα εἰς τοῦς ἑβραῖους ἦτοι ὄταν συμφωνολόγος, ἀνελεήμων, σκληρός, μικρολόγος, δεξιός ἰδίως φιλόλογος, ταγκούνης : σ' αὐτὸν τὸν ὀβριό βρήκες να ζητήσος ἐλεημοσύνη |
εβραϊοσύνη (ἡ) δημ. κ. ὀβραῖοσύνη (ἡ) κ. ὀβραῖοσύνη τὸ ἔθνος, ἡ φυλὴ τῶν Ἑβραίων 2) ἡ ἰδιότης τὸ γινώσκειν τὸ Ἑβραῖοῦ.
εβραῖς-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δηλ. τοῦ Ἑβραῖος βλλ. ἡ Ἑβραῖα γυνή, πρὸλ. Ἑλληνίς, Γαλλίς κττ. : Ἰασ. Α1,29,5 ἐ-γυναικίς 2) ἑβραῖς διάλεκτος-φωνή ἡ ἑβραϊκή γλώσσα : Κδ Πράξ.21,40 προσεφώνησε τῇ Ἑβραῖδι διαλεκτῶ λέγων.
εβραϊσμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀσπρημένη ἐννοία τοῦ εβραϊσμοῦ βλλ. : || Ἰδιωματισμός τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσος πρὸλ. γαλλισμός 2) τὸ ὄλον εβραϊκὸν ἔθνος πρὸλ. ἑλληνισμός.
εβραϊστικῆ (ὁ) νεώτ. κ. εβραϊολόγος βλλ.
εβραϊστί ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ εβραϊκῇ γλώσσῃ, εβραϊκὰ βλλ. (ἡ) : Πδ Σοφ. Σειρ. Πρὸλ. οὐ γὰρ ἰσοδυναμεῖ αὐτὰ ἐν αὐτοῖς εβραῖστί λεγόμενα, Κδ Ἰω.19,13 ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τὸν τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραῖστί δὲ Γαβθαθὰ 2) γεν. κατὰ τὸν εβραϊκὸν τρόπον.
εβραϊσθῆναι Ἦσ.ε ἐφόφθῆεν : πρὸλ. βραθαῖν.
εβραῖχε κ. βραχέ γ' ἐν. πρὸς. τοῦ ὄορ. α' ἐν ὄορφ. βραχεῖν βλλ.
εβρως (ὁ) Ἦσ. ὁ τράγος.
εβρων ἐπ. ὄορ.β τοῦ βιβρωσκού βλλ. : Ὑμν. Ἀπόλλ. 127, Καλλ. Δία 49 ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον εβρως.
εβωλάσκαυ ναυφιλ. τ. ἀντὶ ἐβουλήθε ἄαρ. τοῦ βουλόμαι βλλ.
εγ ἀντ' τῆς πρὸθ. ἐν ἐν συνθέσει πρὸ τῶν συμφωνῶν γ, κ, χ, ξ, ἀντὶ τῆς ἐμ. πρὸ τῶ β : ἐγθάτης, ἐγθιδόξερ || ἀντὶ τῆς πρὸθ. ἐκ ἐν Ἑπιγρ. κ. Παρ. πρὸ τῶν συμφωνῶν δ, λ, υ, φ, σίον Ἑπιγρ. ἐγδοτήρ, ἐγδομέν, πρὸ τῶ λ : ἐγλαγόντω, πρὸ τῶ φ : ἐγφλαθῶντω.
εγαν Ἦσ. ἐγένετα.
εγθάτης (ὁ) Ἑπιγρ. ἐκθάτης βλλ. : Ἑπιγρ.
εγθιδόξερ (ἡ) μτγν. γαθῆτης βλλ. λιβος.
εγγάθε Ἑπιγρ. ἐνοκίω : Ἑπιγρ. ἐγγάθε ἐν τῇ πόδι.
εγγαῖος-α-ον (γαῖα) κ. νεώτ. συνήθ. ἐγγαῖος-ον ὁ ἐν τῇ χώρα ἡ ἐκ τῆς χώρας, ἐντόπιος, ἐγχώριος : Αλογ. Πέρο.922 γὰ δ' αἰόλας τὰ ἐγγαῖον ἦβεν Ἑάρφα κρημάτων Ἄιδου σόκτορι Περσάν, αὐτ. Ἰ.59 εἰ δὲ κυρεῖ τῆς πέλας οἰωνοπάμων ἐγγαῖος σίκτων ὄλων | δ.γρ. ἐγγάδος 2) ὁ ἐπὶ τῆς χώρας, ἀντὶ ὑπερφόρος : Ξεν. Συμ.4,31 νῦν δ' ἐπὶ τῆς τῶν ὑπερφόρων στήριων και τὰ ἐγγαῖα ὄορ κροποῦμαι, Ἑπιγρ. και ἐγγαῖα και ὑπερφόρια ὄορ || ἐπὶ ἰδιοκτησίας, ὁ ἀποτεροκόμενος ἐκ γαῖαν : Λυσ.ἀν.91 Ἐ οὐσία, Δημ.945 ἡ μὲν γὰρ ἔγγαῖον ἐν οὐσία Πασιών μάλιστα ταλάντων εἰσκόων, Ἑπιγρ. κτῆσις ἐγγαῖο και οἰκία, Πολιδ.δ. 6,45,3 - ἐγγαῖος ἰδιοκτησία || νεώτ. εἰδ. ἐγγαῖος

πρὸς ὄορ τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ἔτους ἐπὶ τὸ ἑδάφους παραγομένω ἀγαθῶν || νεώτ. εἰδ. ἐγγαῖος φόρος ὁ φόρος ὁ ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ πάσης φύσεως ἐγγαῖου πρὸς ὄορ || τὰ ἐγγαῖα τὰ ἐπὶ τὸς τὸς κτῆματος ἀκίνητα πράγματα : Δημ.872 ἡ δὲ γεωργία ἐξασκουσθῆ μετὰ τὴν δίκην πλὴν τῶν ἐγγαῖων || ἐγγαῖον συμβόλαιον συμβόλαιον μετὰ κτηματικῶ ἐνεχύρου : Δημ.893 ὄλοου δὲ συμβόλαιου οὐκ ὄνοτος ἐμαί τῶν τούτων, οὔτε ναυτικῶ οὐτ' ἐγγαῖου || ἐγγαῖος τόκος τόκος ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐγγαῖων κτημάτων : Δημ. 914 στατήρας Κυκλικῶν... δακνισόμενος ἐγγαῖων τῶκων 4) ὁ ἐν τῇ γῇ ἡ τῆς γῆς, ὁ εἰς τὴν γῆν εὔρισκόμενος : Πλάτ. Πολ.491 D παντός, ἦν δ' ἐγώ, σπέρματος πέρη ἡ φυτοῦ, εἶτε ἐγγαῖον εἶτε τῶν ζῶων, Πλουτ. Ἦ8,701 C Λιβῶν τὰ ἐγγαῖα μέρη 5) ὁ χθόνιος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν : Λεων. Α1,7,400 Ἐ-Ἄιδωνεύς, Πλουτ. Ἦ8,953 Α χθόνιον και ἐγγαῖον σκότος || ἀντίθ. ἐσθέριος : Θερμ. Ιστο. Λογ.13,168 Β.
ἐγγαλακτοῦμαι-ομαι γίνωμι γαλακτοῦμαι : Θεοφ. Φί 8,6,1 ἀπόλλυται γὰρ και ἐγγαλακτοῦται τὰ σπέρματα | δ.γρ. ἐγγαλακτοῦται |.
ἐγγαλινίξω μτγν. εἶμαι γαλινίος, διάγω ἡσυχῆς : Ἐπίκ. Ἐπιστ.14 Ὑ ἐγγαλινίξω τῶ βίω.
ἐγγάλοσ-ον Ἦσ. ὁ ἐκων, παρῆκω γάλα Ἦσ. ἐγγαλον πρὸς τὸν γάλα ἔχων.
ἐγγαμέω μον. διδωμι γυναικία πρὸς γάμον, ὕπανορθῶς : Εὐστ.758,54 τοῦτο δὲ | τὸ γυναικία δοῦναι | ἐγγαμίξει οὐ ὀστερον λέγουσιν.
ἐγγάμος-ον ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπερόμενος εἰς γάμον : Πρακτ. Ὑμν.49 ἐγγαμίω ὄορων.
ἐγγαμιστή Ἦσ. ἐ ἐδωνίχῃ, ἐγγαμιστῆν νυμφίω.
ἐγγαμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐβθὸν εἰς γάμου κοινωνίαν, ὁ δὲ γάμου συνδεόμενος, νυμφευόμενος, παντρεμένος : Ἰω.Χρυσ. Κορινθ.3,408 ἡ τὸ παρθένο, ἀν ὀβριστὴν ἐγγαμον || ἐγγαμος εἰς ἡ ἐν γάμῳ σταθισίος, ὁ βίος τῶν ἐγγάμων.
ἐγγαμῶ-έω μτγν. διὰ γάμου εἰσέρχομαι εἰς τινα οἰκίαν ἡ οικογένειαν, γίνωμι γαμῶρός κτ. ἐπέκτ. βινῶ : Αἰσων.21C μαχομένω... τὸν ἀλεκτορόν διὰ τὴν ὄρνιθ, τὸ τῆς αὐτῆς ἐγγαμῶ.
ἐγγανᾶται Ἦσ. ἐ διεφθάρται.
ἐγγαρεῶς πᾶν. ἀγαρεῶς βλλ. : Πᾶν. κτήνη ἐγγαρεῖον ἐπὶ τῶν ἰδίων, Πᾶν. μηδεὶν ἐξέστω ἐγγαρεῖον τοῦς ἐπὶ τῆς χώρας.
ἐγγαρία Ἑπιγρ. ἀμφίθ. σμ. : Ἑπιγρ.
ἐγγαρία (ἡ) πᾶν. ἀγαρεία βλλ.2) Πᾶν. Ἑρμῆων κυβερνήτων οἴνου ἐγγαρία.
ἐγγαστρί (τὸ) δημ. γαστρί βλλ.
ἐγγαστριά (ἡ) νεώτ. δημ. κ. γγαστριά (ἡ) ἡ κατάσταση τῆς ἐγκυμοσύνης, ἡ ἐγκυμοσύνη.
ἐγγαστρίξω Φωτ. ἐ ἐν τῇ γαστρὶ θέτω.
ἐγγαστρίμαντι (ὁ) ἡ μτγν. ὁ διὰ τῆς γαστρός μαντευόμενος : Πολιδ.2,168 πρὸλ. Σουθ. ἐν λ. ἐγγαστρίμβος.
ἐγγαστρίμαχα (ἡ) μτγν. κομῶ. ὄνομα λαμπροῦ ἀνθρώπου : Ἰππών.80 Μοδῶσ μὲν Ἐδρωμῶν ἰδίως, τὴν πολιοχτοῦρεῖται, τὴν ἐγγαστρίμαχαρον, ἐξ ἐσθῆς οὐ κατὰ κόσμον, ἐνεπε.
ἐγγαστρίμβος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγγαστρίμβου βλλ.
ἐγγαστρίμβος (ὁ) νεώτ. ἐγγαστρίμβος βλλ.
ἐγγαστρίμβοιαντία (ἡ) μαντιία προερχομένη, διδομένη ὑπὸ τὸ ἐγγαστρίμβου βλλ.
ἐγγαστρίμβος-ον κ. νεώτ. ὁ μύλων ἐκ τῆς γαστρός, ὁ δυνάμενος να διμῆλ χωρὶς να κινῆ τὸ γέλυ, τὸ πλείστον ἐπὶ γυναικῶν χρησιμοποιοῦν ἐκ τῆς καλίας, δὲ, ἐγγαστρίμαντι βλλ. : Ἰππ. Ἐπίδ.5,63 Φιλόχ.192 Πδ Λευτ.19,31 οὐκ ἐπακοουθήσεται ἐγγαστρίμβος, και τῶς ἐπακούσῃ οὐ προσηοληθῆσκατο, Φιλ.1,654, Πλουτ. Ἦ8,414ε, Ὀδω. Λεξ.φ.20 πείθεται και ἰσόμεναι, φεῦ, τὶ τοῦτο ; πο-

λὺς ὁ βορβορυγμός. **ἐγγαστρίμιθόν** τινα **λοικα** πεπικέναι || ὁ ἐξ αὐθιμοβολῆς ἡ ὑποβολῆς διουγιωκόων, προλέγων, προφητεύων : Πά.Βασ. 1,28.8 καὶ ἔρχονται πρὸς τὴν γυναικὰ νυκτὰς, καὶ εἶπεν αὐτῇ, μάντευσαι ὅμοι ἐν τῷ ἐγγαστρίμιθῳ, καὶ ἀνάγαγε μοι ὃν δὲν εἶπες σοι.

ἐγγαστρίμιθός νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἐγγαστρίμιθου.

ἐγγαστρίος-ον μτν. ὁ ἐν τῷ γαστρί, ἐν τῷ κοιλίῳ, ἐν τῇ μήτρᾳ : Μαν.1,189.

ἐγγαστρίτης [ὁ] σχόλ. ὁ ἐγγαστρίμιθος βλλ.

ἐγγαστρίπρονος [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὠδός, πόνος ἀγγατρίας : Σόφρ.μτφ.Εὐρ.1,1πν.166 καὶ ἀπὸ τῆς φκίσιος τῆς στραθῆ τῶν γυναικῶν δὲ λείπει | σάν τύχου σ' ἐγγαστρίπρονος, παραξενία καὶ λύπη.

ἐγγαστρίφειρ-ειρος [ὁ] σχόλ. ἐγγειρογαστρω βλλ. : Σχόλ. Απολλ.Ρ 1,989.

ἐγγαστρώ-ῶ μον, δημ. γγαστρώων καθιστῶ γυναικὰ τινα ἐγγον : Μαλάλ.1.

ἐγγαστρωμα-ατος [τὸ] νεώτ. δημ. γγαστρωμα[τὸ] ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγαστρώ, ἡ διὰ τῆς γυναικωποιήσεως τοῦ φάρου ἐναρξίς τῆς ἐγκυμοσύνης, στήλησις, κύσις.

ἐγγαστρώων νεώτ.δημ.γγαστρώων,ἐγγαστρώ βλλ.

ἐγγαυριῶ-ῶ μτν. ὑπερφηρανομοῖα, καυχώματι διὰ τῆ : Ἰηπόλ. Ἀνθρ.80 Α' ἐν τινι.

ἐγγαυρον Ἦσ. «νοτερον, ὑγρον» || ὁδ. αὐτ. «ῶρον, πρόσφατον».

ἐγγαυρομα-ῶμα μον. ὑπερφηρανομοῖα, ἀλαζονεῖα διὰ τῆ : Ἰζέτς. : Ἐξήγ. 1λ.6,21.

ἐγγαυσον Ἦσ. «ἐνακαρῶν» πρὸλ. γαυσός.

ἐγγεσάλος Ἦσ. «νεωκόρος».

ἐγγεγάσι ὕ πληθ. πρόσ. ἐπ. παρακ. τοῦ ἐγγίγνομαι βλλ.

ἐγγεγώνος Ἦσ. «βοήσιος».

ἐγγείνωνται ὕ πληθ. ἀορ. α' ὑποτ. τοῦ ἀπαρφ. ἐγγεῖναισθαι τοῦ ἐγγίγνομαι ἐν μθ. σμ. 1 ἢ ἐνεστ. ὀνοτ. τοῦ ἀρ. ἐγγεῖναισθαι γενῶν ἐνός : 1λ.126 μῆμοι τόφρα Μενετοῖου ἄκρινον ἰόν μῆται καθόδοι κατὰ χαλκοῦ ποῦς ὠκεῖνός εὐλάς ἐγγείνωνται | μῆμοις γενήσιων ἐνός τῶν πληγῶν σκώληκος.

ἐγγεῖος-ον κ. νεώτ. ἐπερ. τ. τοῦ ἐγγαστρί βλλ.

ἐγγεῖτοκος-ον κ. ἐγγεῖτοκος-ον ὁ γενόμενος, αὐμόνοτος, αὐἐναρξίμος ἐνός τῆς γῆς : Θεόφρ. Φ1,6,9 ἡ τῶν ἐγγεῖτοκος τοῦτων γενέσις ἄμα καὶ φύσις, οἶον τοῦ τῆ ὀδῶν καὶ τοῦ φομοῖου περὶ Κυρήνην ὁ καλοῖσι μῆτι.

ἐγγεῖτοφυλλος-ον ὁ ἔχαν φύλλα πηλοῖον τῆς γῆς, τοῦ ἐδάφους : Θεόφρ. Φ1,6,6,7.

ἐγγεῖτομα-ατος [τὸ] μτν. εἶδος κατάγματος τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου, καθ' ὃ τμήμα θραυσθέντος ὀστέου ὑποκαρεῖ ὑπὸ τὸ κρανίον ὡς γείσιν : Ἠρόδ. 1,ατρ. π. Ὀρεῖδ.46,15.1, Σφρ.Κατ.5, Γαλ.14,782.

ἐγγεῖτοσῆς [ὁ] ὁ περιγεῶν, ἀκώτων, ἐμπαίζων : Εὐρ.1πν.1000 οὐκ ἐγγεῖτοσῆς τῶν ἀμιλοῦντων.

ἐγγεῖλῶ-ῶ μελλ. ἐγγεῖλῶσμαι μτ. ὁστ. προσ. περιγεῶν, ἀκώτων, ἐμπαίζω, κλειδῶς : Σοφ.1λ.277 ἄλλ' ὡσπερ ἐγγεῖλῶσμαι τοῖς ποιομένοισι || ὁμ. κτ. τμήσιν : Σοφ. Ἀντ.551 κεῖ γέλωτ' ἐν σοι γέλωτ' || ὁμ. ἐμπροθ. κατὰ τινος, εἰς τινα : αὐτ.ΟΚ 1339 ὁ δ' ἐν ὁμοίῳ τύραννος, ὡ τάλας ἐγώ, κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγεῖλῶν ἀδρῶνεταί, Ἦρ.ἠνδ.177 || ὁμ. κτ. παραλ. τῆς ὁστ. προσ. ἀπολ. : Εὐρ.Μηδ.1362 λῦσι δ' ἄλαος, ἦν σέ μ' ἐγγεῖλ' || τὸ παθ. ἐγγεῖλῶσμαι περιγεῶμαι, ἐμπαίζομαι : Λοκ. Ἀναδ.15 αὐτὸς τοῖων πυθῶμενος ὡς ἐγγεῖλῶται || μτφ. ἐπὶ τῆς ἀδρας, γέλωτ' ἐνός ἢ μεταξὺ, ἧτοι ἠδῶες ἐπὶχῶ ὡς γέλωτ' : Σωσικρ.Κομ.2 λεπτὰ δὲ κυρτοῖς ἐγγεῖλῶσμαι κύμασιν ἀδρα.

ἐγγεῖνῆς [ὁ] μτν. ὁ ἐνός γεννηθείς, ἐγχόριος. Ἰθαγενής : Απολλ.Ρ 4,1549 δαιμόνευ ἐγγεῖνῆσι.

ἐγγεῖνεός-εως Ἐπιρρ. ἐγγεῖνης βλλ.

ἐγγεῖνης-οὺς-ές κ. μον. ὁ ἐνός γεννηθείς, ἐγχόριος, ἐντόσιος, ἰθαγενής, αὐτόχων : Ἦρ.2,47 τοῦτο δὲ οἱ σωθῶται ἐόντες Αἰγύπτῳ ἐγγεῖνης ἐσίρον ἀδῆν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστέρονται || ὀνίθ. μέτοικος : Σοφ.ΟΤ 452 ὀνίθ ἐστιν ἐνάδῃς, ἔξνος λόγφ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγεῖνης φανήσεται Ἰθαβίος, Πόπ. δοῦλων σωμάτων ἐγγεῖνῶν Ἀλεξανδρείας || ἐγγεῖνης θεοῖ ὁ θεοῖ τῆς φύλης ἢ τῆς χώρας : Αἰσχ.Επιτ.582 πόλιν πατρῶων καὶ θεοῦ τοῦς ἐγγεῖνης πορθεῖν || ἐ- νόμος νόμοις ἐπιχώριος : Ἰώσ.Α1 157,10 || 2) τὸ αὐτὸ γένος, συγγενής : Σοφ.ΟΤ 1168 ἡ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγεῖνης γεγώς, Εὐρ.1κ.134 οὐκ ἐγγεῖνὸν σὺν ἡφᾶ κηδῖαν δόμοις (δὲν σὺν ἡφᾶ συγγενικῶν σχέσιν), Νικ.Χων.ἐν 2,δδ.1,88 ὁ μῆδὲ καθαρός ἐγγεῖνης, ἀλλ' οἰκογενής ὡς πάλα καὶ Ἰσραήλ τοῦ γνησίου καὶ ἐννόμου τῆς βασιλείας ὀρθικός || 3) ἡ ἰδιότητων, ὁ ἐμφεφικός, σύμφωνα εἰς τὸ γένος τυδός, οἰκογενειακός : Πινδ.Ν 10,51 ὁ δαδμα σφίον ἐγγεῖνης ἔμμεν ἀελλήτατος ἀγαθοῖν | εἶναι ἴδιον τοῦ γένους αὐτῶν ἢ εἶναι καθοῖ ἀββηταί | Αἰσχ.Χο.466 ὡ πόνος ἐγγεῖνης καὶ παρὰμοῖστος ἀτας αἰματόδεσσα πλαγᾷ, Σοφ.1ηλ.1328 ἡ ναὺς ἐνεστιν ὀδῆς ὅμιν ἐγγεῖνης || 4) ὁ ἐκ τοῦ ἀναφερομένου καλοῦ γένους, ὁδ. ὁ εὐγενής : Πάν. Ῥωμαία ἐγγεῖνης.

ἐγγεῖνικός-ῆ-όν Ἐπιρρ. ὁ δικαιοματὶ γένους, κληρονομικός : Ἐπιρρ. ἰερέως ἐγγεῖνικός.

ἐγγεῖνῆσις-εως [ἡ] κ. ἐγγεῖνῆσι [ἡ] ὁ τόπος τῆς γενήσεως, ἐνθα γενώταί τις : Πλάτ.Νόμ.776 Α οἶον νεοτῶν ἐγγεῖνῆσιν καὶ τροφήν.

ἐγγεῖνῶ-ῶ μτν ἡ παράγω ἐνός τινος : Πλούτ.Ἠρ.132 Β καὶ γὰρ ἄς λέγουσιν ἐνίοι τῷ σώματι τὴν ἀσπίαν δριμύτητα ἐγγεῖνῶν καὶ πικρότητας || ὁμ. ἀπολ. : Εὐμπίστ.Λογ.13,166 Δ.

ἐγγεῖνῶς ἐπίρρ. ὡς ἐγγεῖνης, ὡς συγγενής, ὁδ. γνησίως, προμοτικῶς : Σοφ.ΟΤ 1225 εἰπερ ἐγγεῖνῶς ἐτι τῶν Λαδοβακείων ἀντρέπεται δαιμόντων.

ἐγγεῖων Ἦσ. εἰσόγων πρὸλ. λατ. junctim.

ἐγγεῖτοκος-ον κ. ἐγγεῖτοκος βλλ.

ἐγγεῖτομα μτν. παθ. γέομαι : Πολύδ.8,13,7 καθάπερ ἂν ἐγγεῖτομένοσι αἰματός ἀνθρωπείου.

ἐγγεῖτομῶ-ῶ μτν. γεωρῶν πλήρους, καλλιερῶ ἔξ ὀλοκλήρου || ὁδ. μτφ. διαπλάσσω τ' ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, παρασκευάζω τελείως : Γρη. Νύσσ.Κατηχ.23,44 ἔτοιμος ὄρος ταῖς χερσὶ τῶν διακονούντων ἐγγεῖτομῶμενος.

ἐγγεῖτοται [οἱ] Ἐπιρρ. ὁ μόνιμος ἐν τινι περιοχῇ γῆς κατοικοῦντες.

ἐγγεῖνλοῖ Ἦσ. «ὀυρογῆματα».

ἐγγεῖνραμα-ατος [τὸ] μτν. ἐνασχόλησις τοῦ γήρατος : Πλούτ.Κατ.Πρεσβ.24 κάλλιστον αὐτός ἐγγεῖνραμα τὴν πολιτείαν ποιησάμενος ἀναπαύσαι ἐχρήτο καὶ παιδείας.

ἐγγεῖνρασκ κ. νεώτ. μέλλ. ἐγγεῖνρασμαι γηράσκω ἐν τινι : Ἰπν. Ἀσφρ.2,54 ἐγγεῖνρασμαι ὁμοῦτος Πολύδ.6,7,4 ἐγγεῖνρασκων ταῖς βασιλείαις ἰ κριθέντες ἀπασε καὶ τυχόντες τῆς ἐξουσίας ταύτης. -ἐγγεῖνρασκ ἐν τῷ διδασκαλίῳ || 2) ἀπολ. γηράσκω, φθίνω, μαρασίνω, τέλω ἢ ἐκείλω, ἐν χρ. κ. μτφ. : Θεουκ.6,18 τρέφεται ἡ σὸτην περὶ οὐτῶν ὡσπερ καὶ ἄλλοι τ' καὶ πάντων τὴν ἐπιστήμην ἐγγεῖνρασθεσθαι, Πλούτ.Νικ.14, πρῶν. -ἐγγεῖνρασκαι .. τὴν ἀκμὴν τῆς ἐπιπέδως.

ἐγγεῖνροτροφῶ-ῶ μτν. συνεχῶς ἐπὶ μακρόν, ἐξ ὀλοκλήρου γηροτροφῶ βλλ. : Πολύδ.2,13.

ἐγγεῖνρος Ἦσ. ἡ γῆ, πορὰ Ἀργείοις.

ἐγγεῖνρα-ατος [τὸ] νεώτ. δημ. ἐγγίγμαι βλλ.

ἐγγίγνομαι, ἰων. κ. μτν. ἐγγίνομαι, μέλλ. ἐγγεῖνρασμαι, ἐπ. παρακ. ἢ ὀδῶ, ἐγγεῖνρασμαι γενώμα ἐν τινι, ἀναρῶμαι, ἀπέρχω ἐν τινι : 1λ.2 493 ταί ἴλιφ ἐγγεῖνρασιν, Ὀδ.Ν 233 τίνες ἀνίρας

ἔγγελάσασιν || ὁ ἄν. ἐπὶ παρασίτου ζωβρίου, ἀναπαύσασαι ἐν τῷ ἔσπρωτι: ἤρ.2,37 **ἴνα μήτε θηρίῳ μήτε ἄλλῳ μυσάρῳ μῆδεν ἔγγινταί σοι** θαλαπέλουςι τοῦ θεοῦ:: || ὁ ἄν. ἐπὶ πυρήνος καρπῶν: ἤρ.2,92 **ἐν τούτῳ τρωκάτῃ, ὅσον τε πυρῆν ἐλαίης ἔγγινται συχνά:** 2) ἐπὶ πραγμάτων, βιοτήτων, καταστάσεων κτ., ὑπόγρα ἐκ φύσεως, εἶμαι ἐμφυτός: ἤρ.8,83 **ὅσα δὲ ἐν ἀνθρώπῳ εἶμαι καὶ καταστάσι ἔγγινται**, Εὐρ.ΙΑ 1244 **ἀσθημά τῷ κἄν νηλοῖς ἐν τῷ κακῶν ἔγγινεται** || ὁ ἄν. μτ. δαρ. ἀπ. λ. Εὐρ. Ἰων 1324 **μη σφαλεῖσι ἅ παρθένοισ ἔγγινεται** ναύστασι εἰς κρούματός γάρου, Θουκ.2,62 **ἀσχημα μὴ γάρ καὶ ἀπὸ θαλαβίας ἐτύχουσι καὶ δεικῶ τινι ἔγγινεται** || ὁ ἄν. ἐπὶ προσ. μεταῦ πολλῶν ἢ ἐκ πολλῶν ἀναφαίκομαι: Πλάτ.Γοργ.525Α **οὐδὲν μὴν καλλεῖαι καὶ ἐν τούτοις ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἔγγινεσθαι:** 3) ἐπὶ γεγονότων, γίνονται, συμβαίνει ἐν τῷ: ἤρ.3,1 **τούτο δὴ τὸ ἔπος καὶ αὕτη ἡ αἰτία ἐγγενομὴν ἵγασε** Καμθύσκα.. ἐπὶ Αἰγυπτῶν, Πλάτ. Αἴ37Γ **ἰν αὐτὴ γὰρ χεῖμα σφοδρῶν οὐτε θάλασσο ἔγγινεται:** 4) ἔρχομαι μετὰ ῥήματος, παρεπιπτώ, μεσολαβῶ, ἐπὶ συνομιλίας ἤρ.2,124 **ὡς δὲ λόγουσι τε πλέουσι ἔγγινεσθαι** ὄν. ἐν συνέφρ. μτ. χρόν. παρέρχομαι ἐν τῷ μετὰ, παρεπιπτώ: ἤρ.1,190 **Κόρος δὲ ἀπορήσει ἐνδεχτο ἀτε χρόνου τε ἐγγενομένου αυγυῶν**, Θουκ.1,113 **χρόνου ἐγγενομένου μετὰ ταῖτα**, Πλάτ.Πρωτ.339 Ε **ἴνα μοι χρόνος ἐγγίνεται τὸ σκέψαι τί λέγει ὁ ποιητής**, Πολυδ.22,18: ὁ ἄν. πρ. κ. κτ. παροικεῖν τῆς λ. χρόνος ἐγγίνεσθαι πρὸς τὴν εἰσαγωγή τῶν ὀφειλόντων 5) ἔγγινεται ἀπρὸς, ἐπιτρέπεται, εἰναι δυνατὸν, μτ. ἀπαφρ.: ἤρ.1,132 **ἐπιτώτῃ μὴ δὴ τῷ θύοντι ἴδιῳ μόνῳ οὐ οἱ ἔγγινεται ἀράσθαι ἀγαθῶ**, Πλάτ.Φαιδ.66C **οὐδὲ φρονέει ἠμῖν ἔγγινεται οὐδέποτε οὐδὲν**, Διον. Αλ Συνδ.144,6R **ἔμοι β ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦτῃ, ἴνα ἐγγίνετοί μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἴπειν** || ὁ ἄν. ἡ μη κτ. αἰγ. ἐγγυκένον ἠνῖν ἐξὼν, ἠνῖν: Ἰσοκρ.16,36 **πολλὰκις ἐγγυκένοντες ἰδγγο. ἐκγενομένους** αὐτῷ μὴ μόνον μετ' ἄλλων τῶν ἄλλων ἀρχεῖν, Ἰσοκ.5,19 **ἐγγυκένοντες ἠνῖν ἴσπε ἴστο τῶν ἐξουσιασθῶν** 6) δι' ἀπαφρ. φρον. ἐγγίνεσθαι βλ. ἐγγινώσκω

ἔγγινωσκω ἄ. ἰων. ἡγη. ἐγγινώσκω γινώσκω, διακρίνω τι ἐν τῷ, ἀναγνωρίζω: Ἄρετ.Χρόν.Ποθ.1,5 **ἔγγινω** κ. μον. κ. νεώτ. δημ. ἰγγινώσκω κ. ἴγγινώσκω, ὄσφρ. ἡγγισα, δημ. ἀγγισα κ. ἀγγισα, παρακ. ἡγγισα, δημ. ποθ. ὄσφρ. ἰγγινήσκα κ. μη. ποθ. παρακ. ἰγγινέμενος κ. γιννέμενος ἀπρὸς. εἶμαι, διατελῶ, εὐρισκομαι, κείμεν ἔγγυς, πλησιον: Ἀριστλ. Σοφμ.845 α, 20 **ἐν συντάξει μετὰ γιν, ἢ ὄσφρ., ἡγη. κ. νεώτ. κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. ἰ γιν τῶν, εἰς τι** | Διόδ.Σ 2,19 **ὡς ἡγγισαν ἀλλήλοισι τὸ στρατόπεδα ἰγρέθησαν ἔγγυς ἀλλήλων**, Πλάτ.Ἰδρ 33,22 **ἡγγισε δὲ εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἰδιετέλει ἐτοιμοθάνατος** |, Κδ.Λουκ.24,28 **ἡγγισαν εἰς τὴν κώμην ἡ πόρον ἔγγυς** |, ἢ γινωμολογία τοῦ ἐγγίζει (εἰς) τὴν παράδοξοφάνειαν || ἔρχομαι, φθάσω ἔγγυς, βαίω, τείνω πρὸς τὸ πλησιάζει ἐν συντάξει ὡς ἀνωτ. κ. ἡγη. μετὰ διορ. δια τὸν προσ. ὡς ἢ μέχοι: Διόδ.Σ 3,77 **ὡς ἴδη τῆς Μυτιλήνης ἡγγικον ἰ ἐπληστάσον πρὸς τὴν Μυτ.** |, ΠΔ'ΕΣ.24,2 **καὶ ἐγγιέτ' Ἰωσήφ ὁ μόνος πρὸς τὸν Θεόν**, Κδ.Φιλ.2,30 **διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου ἡγγισε** 2) ὄν. κρονώσας μετ' ἀπαφρ. εἶμαι ἕτοιμος, πλησιάζω, κοντεύω νά: Ἐπιφρ. ναοῦ ἐγγίναντος συμπηροεῖν || ὁ ἄν. ἐπὶ χρόν., ἀπολ. αὐτοῦ ἢ κτ. παραι. γ προσ.ἐν. ἡγγικεν ἐπιτεταί, διου νά ἕστησασε, κονά εἶναι, κοντεύει: ΠΔ'ΕΣ.7,7 **ἡγγικεν ἡ ἡμέρα**, Κδ.Μαρκ.1,15 **ἡγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ**, αὐτ. Λουκ.21,8 **ὁ καρπὸς ἡγγικε**, αὐτ.Πέτρ.1,7 **ἀνάμνητον δὲ τὸ τέλος ἡγγικε**, ἐγγίζει ἢ ὡρτά τῆς ἐκδικήσεως 3) ἡγη. εἶμαι συγγενής, συγγενέας: Πά

Λευίτ.21,3 **ἐπ' ἀδελφῷ παρθένῳ τῇ ἐγγιζούσῃ αὐτῷ**, αὐτ.Βασ.2,19,42 **διότι ἐγγίζει πρὸς με ὁ βασιλεὺς**, Διον.Χρ.Λόγ.3,1,138 **καὶ τοὺς μὴν ἐγγιζοντας πλείστα πάντων ἀγαθῶ καὶ φιλῶς ἀναγκαίους νενομίκεν** 4) ὄνμ. ἀνήκω, εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς: Χιακ.Γλωσσ. ἐν λ. καὶ ἔλαθεν ὁ κύριος τὸν κληρονομίαν ὅπου τοῦ ἡγγικεν ἀπὸ τῶν ἀνεφίδων αὐτοῦ' πρὸ λ. Κορ. Α'4,4 ἐν λ.: 5) νεώτ. κ. δημ. φέρω τὴν χεῖρα ἐγγύς τῶν, ὡστε νά ἐφάπτεται αὐτοῦ, θιγγάνω, φάω: Σολωμ. Ἐθν. Ἰγμ.56 **καὶ τὰ στήθια τῶν ἐγγιζῶν ἰ μετὰ χεῖρα τὰ φρονά**, Βολωσιμ.Κυρ.Φροσ.2,283 **τὸ χεῖρ ὠστάσο τοῦ φρονά εἶναι σῖμα κ' ἐγγίξει**, μὴν ἐγγίξειτε τὰ ἀνθ' || 58. εἰδ. ὁποῖοι ἐρωτικῶς, φάω, χαίδεω: δὲν ἀφῆνει νὰ τὴν ἐγγίξῃ ὁ μυστήρ τῆς 6) συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιλαμβάνομαι πινος, ἀναλαμβάνω τι, χρησιμοποιῶ, δοκιμάζω: οἱ κυδερνήται μας φοδοῦνται νά ἐγγίσουν τὰ μεγάλα δημοσονομικά πρόβληματα τῆς χώρας 7) ὄνμ. μηφ. ἐνοχλῶ, περριζῶ δια λόγου ἢ ἔργου, λυσιώτῃνα, προσβάλλω, τὸν θῆω: τὰ λόγια τοῦ μ' ἐγγιζῶν στὴν καρδίᾳ 8) εἰδ. τὸ κατ. δημ. προσβάλλομαι ὑπὸ κακῶν πνευμάτων, φαντασμάτων, δαιμονίων: ἰγγιστήκε ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ἢ κ. οὐλῶς (ἰγγιστήκε ἡ παρεμωροθῆ ἢ ἐπάθε παράκρουσιν φρονῶν, ἐνεκα προσβάλλει κακῶν πνευμάτων), αὐτὴ εἶναι ἰγγισμένῃ 9) μὲθ. φέρω τι ἐγγύς, πλησιάζω τι εἰς τι, μτ. δοτ. ἢ διορ. ἐμφορῶ (πρὸς, εἰς): Πολυδ.8,6,7 **ἔγγισαντες τῷ γῆ τὰ ναῦς**, ΠΔ Γεν.48,10 **καὶ ἡγγισον αὐτοὺς πρὸς αὐτὸν**, Ἀχλλ. Τάτ.2,37 **ἐ τὰ φιλήματα τοῖς χεῖλεσι**

ἐγγικτικός-ή-όν νεώτ. δημ. ἀγγητικός βλ. λ. **ἐγγινωμαῖ** ἰων. ἡγη. τ. τοῦ ἐγγινομοῦ βλ. λ. **ἐγγισμα-ατος** (τοῦ) δημ. κ. ἄγγισμα(τοῦ) κ. ἀγκισμα ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγίζω, φασις,ἐπάφθ: Σολωμ. Ἐθν. Ἰγμ.57 **εἰκότ' ὁ ἐγγισμα πηγαίνει ἰ βαθιά μέρ σὸ σταθιδά:** 2) πείραγμα, κ. μον. κ. νεώτ. ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ ἐγγύς, ἐπὶ τόπου, λίαν πλησιον, πλησιάζωτα, ἐγγύτατα: ἰππ.Δι.1,35 αὐτ.2,44, φησιν ἠ.Δημ.282 **πρὸς τοὺς ἐγγιστα τῆς Ἀττικῆς παραγγισθεσθαί πολεμοῦ**, Λουκ. Κυν.7 ἐν δὲ τῶν ἐγγιστα κειμένων ἐπιλέξασθε, Πάπ. ἐγγιστα τῆς διώρυγος, Μηνῶ.8,2, Συναξ. Ἐγγιστα τοῦτου καταθέμενος, Ληγ. Ἀττάλ. ἐν Σδθ.1,32 **ἐγγιστα τῆς αγοράς τὸ φροντιστήριον**, Βέδλανδρ. κ. Χρυσ. ἰσ.1311,226 **θωροποῖναι πλοῖον κ' ἤρχοναι κ' εἰς ὠραν οἰλιούτκικ ἐγγιστα πᾶ καὶ ῥάσσει** || νεώτ. ὄνμ. ἐν φρ. ὡς ἐγγιστα 2) ἐπὶ συγγενείας, οἱ ἐγγιστα οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς: Αντιφ.4,4, ἰ| **τὸν δὲ μαρτῶν τῶ χρόνῳ ἀποδοῦσας φῆναι τὸν ἐγγιστα τιμωροῦσθαι ὑποεἰπότες**, ΠΔ Λευίτ.21,2 **ἐν τῷ οικείῳ τῶ ἐγγιστα αὐτῶν**, Πάπ. οἱ ταῦτες ἐγγιστα γένους ὄντες || ὁ ἄν. ἐπὶ λίαν προσφιλοῦς φίλων: Πολυδ.9,24,2 **ἐχρήσαστο καὶ φιλοῖσι τοῖς ἐγγιστα:** 3) περίπου, κατὰ μεγάλην προσέγγισιν: Πλουτ.Νομ.19 ἢ λέξεις ἐγγιστα τῶν σημαίνει || εἰδ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ κατὰ τὸ θύοντῳ πλησιέστερος πρὸς τὸ σκοπέδς: Αὐτῶ.1,6, Ἀρχμ.Κων.Σφαίρ.Προομ. αἱ ἐγγιστα τῆς τοῦ ἀβδελωγῶν κἄντου τομαῖ ἰ μαθημα.αἱ ἀσύμπυτοι τῆς ὀρθερθολογῆς |, Διον. Ἀλ. Ρωμ.6,63 **ἐκ τῶν ἐγγιστα γενομένης τιμώσεως** 4) ὄν. ἐπὶ χρόνου, ὁ πρὸ μικροῦ γενομένου: Διον. Ἀλ. Ρωμ.7,21 **ὕπαιταν αὐτῷ μετιόντι τοῖς ἐγγιστα γενομένοις ἀρχαίρεσις**, Διον.Χρ.Λόγ.3,1,625 5) ἀπ. κ. ὁ προσεχέ: Πάπ. ἡ ἐγγιστα ἀριθμοῦσθαι τῶν δημοσίων. **ἐγγιστάρσιος** (οἰ) κ. ἐγγιστάρσιος τίτιος τὸν ἐπιμελουμένων τὰ τῆς βασιλικῆς τραπέζης ἀξιωματοῦχων κατὰ τοὺς βυζαντικῶς χρόνους. **ἐγγιστος-η-ον** κ. νεώτ. ὑπερθ. ἐπὶθ. ἐγγιστατος, πλησιέστατος: Ἐπιφρ. ἐπὶ δέκα τὰ ἐγγιστα || ὁ πληθ. τοῦ αὐθ. ἔγγιστα ὡς ἐπίρρ. βλ. λ.

ἄγγιω-ᾶω μγν. εἶμαι στενός συγγενής πινος. ἔχω στενήν συγγένειαν πρὸς τινα: Πλάτ. Νε. 134, 'Ε-
λισσιθ ὁ ἱερεύς. ἄγγιον **Τωβίτα**.

ἄγγιω-ανος-ον συγκρ. ἐπίθ. ἐξαρημασμένον
ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄγγιω ἐγγύτερος, πλησιέστερος: 'Αποκ.
'Επιστ. 4,6,11 ἔμοι ὁ οὐδέεις ἄτιν ἄγγιον ἔ-
μοῦ' || τὸ οὐδ. ἄγγιον ἄς ἐπίρρ. πλησιέστερον:
Πιν. Δι. 2,356,32 ἄγγιον τοῦ πυρός καὶ τῆς ἔργα-
σίας εἰσι, Πολύβ. 1,17,3 φ' πλανηθεὶς ἄγγιον ὑπέ-
λαθε τὴν Τεγέαν εἶναι Μεσσηνίαν.

ἄγγλασθῆ (ἦ) μαν. κ. δημ. ἀόληφικ. παραλαβῆ
2) δημ. καταπακτῆ βλλ.

ἄγγλαυκος-ον μγν. ὁ ἔχων γλαυκὴν ὄψιν:
'Διόδ. Σ. 1,12 ἀπὸ τοῦ τὸν ἄερα τὴν πρᾶσφιν ἔ-
χειν ἄγγλαυκον.

ἄγγλαυκῶσαι 'Ἡσ. ἐμβλέθαι.

ἄγγλαυκός-εως (ἦ) 'Ἡσ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐγ-
λαυκῶσαι, ἡ ἐμβλεψία.

ἄγγλάφω EM ἄγγλάφω, παθ. ἄγγλάφωμαι EM
31,52 ἔγγλαφαινα, ἄγγλοφάνα.

ἄγγλάξαι (τῶ) δημ. ἀγγλάξαι || εἶδ. ἀγγελος
καύτης: γέμισ' ἄγγλάξαι ὁ Περαιός.

ἄγγλέζικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν ἀγγλὸν τρό-
πον, ἀγγλοπρεπῶς 2) εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

ἄγγλέζικος-η-ο δημ. ὁ τῶν ἀγγλῶν ἢ τῆς 'Αγ-
γλίας, ἀγγλικός βλλ.: Πολύβ. Ἑκλ. Τρογ. 124 σέρνει
τοῦφκι σισάνε καὶ ἄγγλέζικα κουμπούρια, Κορκὸ.
Α' Πλάτ. 14 ἄγγλέζικη φρεγάδα || ὁ πληθ. τοῦ οὐδ.
ἄγγλέζικα ὡς οὐσ. ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα: μιὰ καλὰ
τὸ ἄγγλέζικα φρ. μᾶς ἔγινε ἄγγλέζικος ἢ ὁ
τάσμιος | ταμπάκος ἐνοχλητικός || ἄγγλέζικο
χόρτο (τὸ φυτόν ποκέλλι ἢ φύκος) βλλ.

ἄγγλέζισαθημόν-η-ο δημ. ὁ λαθῶν ἀγγλικὴν
ἀνατροφήν, ὁ ἔχων ἀγγλικὰ συνήθειας, τρόπους

ἄγγλέζοπουλο (τῶ) δημ. ὁ μικρὸς ἀγγλος, τὸ
θηλ. ἄγγλέζοπούλα (ἦ), ἀγγλὴ κόρη, νεορὰ ἀγγλίσ.

ἄγγλέζορμητός (τῶ) δημ., θηλ. ἄγγλέζορμητιά (ἦ)
ὁ ἔξ ἀγγλῶν καὶ ἐλληνίδος γεννηθείς || συνεκδ.
ὁ ἔλλην ὁ ἐν πολλοῖς ἔχων ἀνατροφήν, συνήθειας,
τρόπους, ἀντιλήψεις ἀγγλου.

ἄγγλέζος (ὁ) δημ., θηλ. ἄγγλέζα (ἦ), τὸ οὐδ. ὑποκορ.
ἄγγλέζοπουλο (τῶ) κ. ἄγγλέζακι ὁ κἀκοῖκος τῆς
'Αγγλίας, ὁ ἀγγλος: 2) συνεκδ. ὁ σταθερὸς εἰς
τὸν λόγον του, συνεπής τῆς τὴν ὑπόσχασίν του, ἀ-
κριβεὶς ἐἰς τὴν ὥραν τοῦ: σ' ὄλεες του τίς δου-
λειές εἶν' ἄγγλέζος.

ἄγγλέζοφῶν δημ. κ. ἰγυλ. ἀγγιλοφῶν βλλ.
ἄγγιλοφῶμενα 'Ἡσ. ἔνοχηρα, ἄχροα.

ἄγγλόαξ 'Ἡσ. εἶματ' ἄγγλικός, ὑπόγλυκος,
γλῶσσα: τῶδ' ἐγγλίσσε.

ἄγγλοκαίνω βγν. γλυκαίνω, ποιῶ τὴ γλυκὴ, γλυ-
καίνω: Ἑσῶ. Ἑκκλ. 1στ. 5,1.

ἄγγλοκαθέτος-ον μον. ὁ οὐ ἡ θέα, ἡ μορφή
παρέχει γλυκότητα, γλυκοδωρπότης: Κ' Πλορρ. Ἑκθ.
221 Α' χαρὰ εἰς τὰ καλὰν αὐτῶν: ἄγγλοκαθέτα.

ἄγγλικός-ω μγν. κἀπος γλυκός: Διοσκ. 5,6.

ἄγγλυμμα-ατος (τῶ) Ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀ-
ποτελέσμα τοῦ ἄγγλῶφω, κοσμητικὸν χάρμαμα,
γλυφῆ: Ἐπίρρ. 2) συνεκδ. τὸ γεγλυμμένον ἔργον,
τὸ ἐχαρῶσθεν: Θερσίπ. Λογ. 4,62 B.

ἄγγλῶσω ἰαν. ἐγὼ γλυκαίνω γενόν, εἶμαι κἀπος
γλυκός 'Ἡσ. ἐγγλάκείναι: 'Ἡσ. 2,92 ἐστὶ
δὲ καὶ ἡ ρίζα τοῦ λωτοῦ τοῦτου ἐδωδῆρι καὶ
ἄγγλῶσαι ἐπικτικῶς.

ἄγγλῶσανον (τῶ) νεώτ. ἰσπρ. κ. ἄγγλῶσις (ἦ) ὁ-
δονπατρικὸν ἐργαλεῖον, πρὸς ἀθήξασιν τῆς τεπι-
δομισμένης κοιλώτρης τοῦ δαδάντος, φρακτῶ.

ἄγγλωσι (ἦ) μγν.: ἔχαρῶσαι: Φυλῶδ. Ποιημ. 1,67,6,3.

ἄγγλωσις-ιδος (ἦ) νεώτ. ἰσπρ. ἄγγλωσίων βλλ.

ἄγγλωσῶν-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ γεγλυμμένος δὲ
τῶς, ὥστε ὁ γλυφῶν νὰ εἰσέλθῃσιν ἐν τῷ ἐπιφανείῳ,
ἀντιβ. ἀνάγγλωσος: Πρισκ. Ἰστ. 31,7 D. ἄγγλ-
φωρῆς

ἄγγλῶσω κ. νεώτ., ἀόρ. ἐγγλῶσα, μγν. παθ. πα-
ρακ. ἄγγεγλυμμένος γλῶσσω οὕτως ὥστε τὸ εἰ-
κονιζόμενα σχήματα νὰ εἰσέλθῃσιν ἐν τῇ ἐπιφανείῳ,
ἐχαρῶσται, σκαλίζω, ἀντιβ. ἀνάγγλωσος: 'Ἡσ. 2,94
ὣρα ἐν λίθοισι ἄγγλῶσθαι κ. παθ.: αὐτ. 124 Ὁ ἄνθρωπος
ἄγγεγλυμμένω, ἴσθ. Αἴφ. 19,23 λίθος εἰκόνα ἐγγε-
γλυμμένος 2) γεν. κολλῶναι ἢ κολλῶναι, ἐξω ἀλ-
λακα: Γαλ. 2,255 ὁστω ἄγγλωφέντος.

ἄγγλωττοσάτωρ-ος τῶς, ἡλιθώσασάτωρ βλλ.:
'Αριστ. Ὀρν. 1695 παύοισιν ἄγγλωττοσάτωρων
γένος πρβ. EM 309,51.

ἄγγλωττός-ον η. Σουλῆ. γλῶσσω τοῦ κατεγλω-
φισμένος: πρβλ. σόλδ. 'Αριστ. Θεορ. 138.

ἄγγλωττοτύπῃ-εω δια τῆς γλῶσσης φωνησάσκων
οἰσιν τοὺς ἄ. τύπων, δθ. κομπορημονδὲ ἐτύπῃς:
'Αριστ. Ἰση. 782 καὶ κηλίσας ἡλιθ. μεγάλας ἄγ-
γλωττοτυπεῖν παρέδικως.

ἄγγλωττώ ἐπ. κἀμπε ἐντός, λυγίζω, ἐκστῆσθαι:
'Ἡσ. 731 ἐν δὲ γόνυ γυγῶφιν (ἐνεκρῶμε τὸ γόνυ).

ἄγγωτῶμα μγν. εἰσάγω ἐν τῷ δια γωτῆτος
ἐπιφῶρ τὴ δια γωτῆσια, μαγεύω ἐπὶ τῶ: Φιλῶστ.
'Απολλ. 3,8 ὄλιον ἄγγωτῶσαι τὸτε γωτῆσιαν:

ἄγγωμος (-η-ο) μγν. Ἐπίρρ. πᾶν. κ. δημ. ὁ πλήρης
φόρτου, φορτωμένος: Ἐπίρρ. ἄγγωμο κἀμποι
2) δημ. ἐπὶ πρᾶσι, νοστροῦς παύς, ἀματωδῶς

|| εἶδ. ἐπὶ γυναικ. ἔγκος.

ἄγγωμῶ-ᾶω μγν. κ. νεώτ. κ. ἄγγωμῶν, ἀόρ.
ἐγγωμῶσα συνδέω, συνάπτω δια γωμῶν, προ-
σφῶστω τὴ ἐρηγησῶν, καρῶμα εἰς τὴν, σφηνῶμα:
Γαλ. 2,336 τὸ παθ. ἄγγωμοῦμαι ἐπὶ τῶν ὀδόντων:
Γαλ. 2,754 (π. Ὀρεβ. 2,5,6,4).

ἄγγωμῶσος-εως (ἦ) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἄγγωμῶν, ἡ πρόσσφωσις
τῶν ὀδόντων ἐνός τῶν φανίων: Γαλ. 12,851.

ἄγγωσις (ὁ) δημ. κ. ἄγγωσις θηλ. ἄγγωσις κ. ἄγ-
γωνή (ἦ) ὁ ἄγγωνος βλλ.: Ζερβ. Ἰστ. Ἰ. Ε. 709 ὄγ-
γωσιαν ὁ γυός κ. ὁ ἄγγωνος τὸ ἄλα.

ἄγγωσιαν (ἐν γονάσιν) (ὁ, ἀκλ.) μγν. εἰ-
κωνογυκνικήν, ἀνομασία τοῦ ἀπερισπῶτος τοῦ
'Ἡρακλέους ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαιρίῳ: Γαλ. 9,936.

ἄγγωσιν η. 'Ἡσ. ἀντ' ἔγγωνον βλλ.

ἄγγωνή (ἦ) μγν. κ. νεώτ. κ. ἄγγωνή (κ. ἄγγωνος) (ἦ),
θηλ. τοῦ ἄγγωνος (ὁ) θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ ἢ τῆς θυγα-
τρὸς πινος ἀπὸς αὐτὸν: Ζωνορ. 10,61 ἐυγατριθεὶ,
ἄγγωνη: Ἀρτεμίδ. 4,69 καὶ θυγάτηρ καὶ ἄγγωνη
καὶ μήτηρ καὶ μᾶρτυν τῶν αὐτῶν ἔχουσι λόγον,
'Επίρρ. ἡ γεγονυία ἄγγωνη τοῦ ἄγιου Φιλῶστου:
'Ἡσ. Λυδ. Ρωμ. 21, Προκ. 3,1,5,33.

ἄγγωνί (τῶ) δημ. κ. ἄγγωνί βλλ.: παροιμ. ὁ θεὸς
παῖδά δὲ μοῦ ἐδωκεν, ἄ γνῶσα χόρτασσε μὴ ἴη
τῶν ἰδιοποιουμένων τὸς ἔνας φρονησῶς δια τῶ
μὴ ἔχει ἰδίαν: Ζερβ. μῦθ. Ἰ. Β. 693, τοῦ ἄλλοῦ
τοῦ ἁσπιδῶ ἄγγωνί.

ἄγγωνος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. κ. ἄγγωνός κ. ἄγγωνος (ἦ),
θηλ. ἄγγωνος (ἦ) κ. ἄγγωνή βλλ., ὄρη, ἄγγωνή κ. ἄγγωνή
ἄγγωνή, οὐδ. -ον μγν. κ. πληθ. ἄγγωνῶν, θημ. κ. ἄγγωνῶν
ἄγγωνῶν κ. ἄγγωνῶν βλλ., τὸ τέκνον τοῦ υἱοῦ ἢ τῆς
θυγατρὸς πινος ἐν σχέσει πρὸς αὐτόν: Διον. Ἰστ.
Ρωμ. 6,37 γονοῦσι τοῖς τοῦτων ἀφρὶ καὶ πάντων
καὶ πασιαν ὡς ἄγγωνῶν, Ἐπίρρ. Διονυσίου 10
τῶς θεῶς καὶ ἄγγωνος, Ἐπίρρ. ἐν Πουα. 5,25,10 ἄγγωνοι
ἀντιθετὸν Ταντάλιδος Πελοδῶς τῶ 919 ἄγγωνο
(ἦ): Πλάστ. Περ. 3 Ἐσθνήπιος: ἔγγωνο ἄγγω-
ριστῶν Κλεισθένος ἄγγωνο || 'Ἡσ. κ. νεώτ.: τὸ
οὐδ. πληθ. ἄγγωνο τὰ τέκνα τῶν τέκνων ἄγγωνο-
τας φιλῶν, τ' ἀνομία: 'Ἡσ. ἔγγωνο τὰ τέκνα
τῶν τέκνων, Ἐπιδ. 15,17 ἄγγωνο τὰ τέκνα τῶν
θηρῶν, τὰ τέκνα τῶν τέκνων, οἱ δὲ δὲ δὲ τῶν κ.
γρᾶφεταὶ ἔγγωνο τὰ τῶν τέκνων: Πισαδ. Χοιρτ.
ἄγγωνο ἀντρέτες τὰ δύο ὄρανα ἄγγωνο τῆς, με-
τερχόμενα ποικίλα ἐπαγγέλιστα 2) ἄγγωνος ἀ-
πόγονός: Αἰσχ. Ἀγ. 374 πέφανται ἄ ἄγγωνους ἀ-

τολμύτων Ἄρη πνευμάτων μείζων ἢ δικαίως, Πλάτ. Πολ.364 Ε Μουσαίου καὶ Ὀρέφους, Σελήνης τε καὶ Μαυσιῶν έγγύων· ἰὲν κλειστῶν χωρίσθαι διαρ-
βάθῃ ἠδὲ εἰς έγγονος, ὡς ἐν Ὁδ.Γ 123, Ἦρ.7,106, Δημ.73 κτλ.γ' || τὸ οὐδ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Ἄριστλ. Πολιτ.1335 α.13 ἐν γὰρ πᾶσι κρίσει ἄτελή τὰ τῶν νέων έγγονα (δ' αρ. έπ.1, Πλάτ. Ηθ.228 Β όπως.. τὰ έγγονα έρωτημενότερα παρέκκωσι, Συμπ.ΠΔ 146.31,8 τὰ έγγονα μου ριζώθειν) 3) μπε, ὁ πο-
ραγέμιος, ὁ προσρηγέμιος ἐκ πινος : Θεοφάν. Νόνν.1,294 οἱ ἤτοι φασαῶν πνευμάτων εἰσὶν έγγονοι 4) παραγέμιος : Καλλιστρ.10

έγγονόκροτος κυν. γονόκροτος, βλασιός· πρβλ. Φώτ.Λεξ.έν λ. βλασιός.

έγγοργῶν Ἦσα. «φοβερός βλάβεσ».

έγγοργώφωτο Ἦσα. ἐ γοργῶν καὶ φοβερόν Ε-
δλεφεν' πρβλ. γοργώφωτο κ. έγγοργῶν.

έγγος (ὁ) μαν. τ. συγκεκο. τοῦ έγγονος βλλ.: μαν. Πολιμ.π.Κορ. Ἀτ.2,112 ἄδικτα ἤρασαν αὐτὸν ὁ γγος Ταμυράγγου

έγγουος (ὁ) βοιωτ. Ύειαρ. έγγουος βλλ.

έγγραμμα-ατος [ῶσι] νεοτ. λατρ. [ἐκ] μπερ. τοῦ γεμ. Γραμματι] [γρη] ἢ ὑπόλοιπα καταλειπόμενα ὑπὸ πάσης φυσιολογικῆς διεγέρσεως καὶ έγκαταρ-
τώμενα ἐν τῇ ὀργανικῇ οὐσίᾳ τοῦ έγκεφάλου, ἠτοι-
διάσεως πρὸς ἀναδάνεσιν ψυχικῶν γεγονότων, ἀπι-
στοιχοῦντων πρὸς τὰ πρῶτα τὰ ἐν τῷ έγκεφάλῳ ἀποτυπωθέντα τὰ ἴχνη ταῦτα.

έγγραμμάτειος Ύειαρ. έγγραφός σημαῖνα π.
έγγραμμάτος [-ῆσι] αἰγί. κ. νεοτ. κ. δημ. ὁ δυ-
νημένος νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς γραφῆς, ὅδ. γεν.
γραπτός, έγγραφος, ἀντίθ. προφορικός : Πλάτ. Ὀρ.
414 Δ λόγος φωνῆ έγγραμμάτος, φαστικῆ έκά-
στον τῶν ὄντων, Ἀρρ. Έκκτ.1,20,4, 5, 8, 11, Έμμ.Μαθ.
1100 || ὁ νεοτ. γράμματα τὰ σημεῖα τῆς γραφῆς :
Ἄθην.10,454 Β Εφελίδος δὲ τῆν ἐν τῷ Θησει τῆν
έγγραμμάτων ἕκοι ποιηταί ρηθῖν [περιγραφῶν
τῶν σημεῖων τῆς γραφῆς] 3) κ. νεοτ. ὁ γω-
ρίζων γράμματα, ἤτοι ἀνάγνωσκον καὶ γραφῆν
Πάν. || νεοτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ πεπαθειμένος, ὁ
μορφώμενος, γραμματισμένος.

έγγραμμοσ-ον μπε. ὁ διὰ γραμμάτων ἢ ση-
μείων διαρροόμενος, διευθετομένος, εἰδ. ἐπὶ μου-
σικῆς ὁ διὰ γραμμάτων ἢ σημεῖων παραρσημό-
μος : Φιλ.π.Εὐσ.Εὐώγγ.Πρόπ.328 Β ἵνα τὸ δλον
ὠσηερ ἐπὶ τῆς έγγραμμοσ μουσικῆς συνηχσρ.

έγγραμμοσ-ον μπε. έγγραφοσ βλλ.: Πολύδ.12,9,3
τοὺς δὲ πρῶτον μὲν ἐπιδεικνύειν αὐτῷ συνθηκάς
έγγραμμοσ, Διόδ.Σ 1,94 περὶ αὐτοσ πρῶτον έγ-
γράφτοι νόμοιο χρῆσασθαὶ τὰ πλῆθος, Πάν. μπε
περὶ οὐδενὸς ἀλλῶσ πράγματοσ έγγραμμοσ καὶ
ἀγράφου, Πολυδ.27,15 Ε τιμαί [ἀντίθ. πρὸς τὰς
ἀνομηματικὰς] || τὸ οὐδ. ὡσ οὐσα. τὸν έγγραμ-
μοσ βλλ.: Πάν. δοῦναι μοι τὰς πίστει δὲί έγγραμπτων.

έγγραυλιός: οὐδ. έγγραυλιός βλλ.

έγγραυλιός-ιδος [ῆ] μπε. κ. νεοτ. πλθθ. έγγραυλιός
εἰσοσ μικροῦ ἰχθύσοσ, ὄ. έγκραυλιός : Αἰλ.21,8,8,
Ὀππ. Ἀλ.4,470 || εἰδ. νεοτ. ζωολ. κ. έγκραυ-
λιός [ῆ], γένος κλυπειδίων ἰχθύων.

έγγραυλοαστοσφάγος (ὁ) μαν. ὁ τρώγων ἄλι-
παστοσ έγγραυλιός : Πρόδρ.2,98 ασμημορπα-
λαμῶ δπαστου έγγραυλοαστοσφάγου.

έγγραφός-έως (ὁ) γλωσσ. κ. νεοτ. ὁ ποιῶν,
εἰργῶν έγγραφήν βλλ.21.

έγγραφή [ῆ] κ. νεοτ. κ. δημ., δωρ. -ά τὸ γρά-
φειν ἐνός τοσ. -|| ἡ έγγραφοσ έγγραφῆσ :
Ἕπιγρ. 2) κ. νεοτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ γρά-
φειν, καταχωρίζειν ἐν βιβλίῳ ἢ καταλόγῳ τὸ ὄνο-
μα προσώπου ἢ πράξιν ἢ γεγονός πρβλ. κατα-
γραφή' || εἰδ. ἐν ἀρχ. Ἀθήνας, εἷτα κ. ἄλλαχοῦ,
ἡ τὸν δικαιοῦμεν καταγραφή εἰς τὰ δημόσια
ἀρχεῖα ὡσ πολιτῶν : Ἄριστλ. Ἀθ.43,1 τὰ μὲν οὖν

περὶ τῆν τῶν πολιτῶν έγγραφῆν .. τοῦτον εχει"
τὸν τρόπον, Λουκ. Ἐρμῶτ.24 τὸν γάρ δὲ νόμον
αὐτοῖσ οὐκ ἀπὸ τρημάτων ποισίθαι τῆν έγγρα-
φήν οὐδ' ἀπὸ σχημάτων κ. κτ. πλθθ. έγγραφαί-
ή έπισαῖς καθ' ὠρισμένον χρόνον ἐμοῦδον ἐν τοῖσ
δημ. ἀρχεῖοισ καταγραφή τῶν δεκακοσταετῶν Ἀ-
θηναίων ἐφέθων ὡσ πολιτῶν πρβλ. Ἄριστλ. Ἀθ.42,1
κ. ἐπεξεῖς : Δημ.99β συμπῆσις δὲ τῷ πατρι τε-
λευτήσ πρὶν τὰς εἰς τοῦς δῆμοτὰς έγγραφῆσ γε-
νέσθαι' || κ.νεοτ. κ.δημ. ἡ ἐπὶ τῷ βῆσοσ προσαγα-
γῆσ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν καταγραφή πινος
ὑπ' αὐξ. ἀριθ. εἰς τοῦς δημοτῆκοῖσ καταλόγοσ,
ὡσ πολίτου έγγωτοσ τὸ δικαίωμα τὸ ἐκλέγειν καὶ
ἐκλέγεσθαι' || ὁμ. ἐν ἀρχ. Ἀθήνας έγγραφῆ
θεσμοθετῶν ἢ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀπίμων ὑπὸ
τῶν θεσμοθετῶν βλλ. καταγραφή πινος : Δημ.778
ἀπεσχοινόμενος .. γνώσει δικαστηρίων τριῶν,
έγγραφῆ θεσμοθετῶν, ἔτέρα πρακτῶρων' || ὁμ.
έγγραφή πρακτῶρων ἢ ὑπὸ τῆσ ἐν Ἄθ. οικονομί-
κῆσ ἀρχῆσ τῶν πρακτῶρων βλλ. καταγραφή πινος
ὡσ ὀφειλῆτοσ τῶν δημοσίοσ ἐκ προσώπων : Δημ.
ἐνθ' ἀνωτ. || κ. ἀπλῶσ έγγραφή ἢ -αί ἢ ἐπὶ
τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εἰδ. πινάκων καταγραφή τῶν
εἰς πρόσμων καταδικασθέντων : Ἄριστλ. Πολιτ.
1322 α.1 ἡ περὶ τὰς πράξεισ τῶν καταδικασθέν-
των καὶ τῶν προτιθεμένων κατὰ τὰς έγγραφῆσ'
|| ὁμ. έγγραφῆ πρὸς τὸ δημόσιον ὁ ὑπερ τοῦ
δημοσίου καταλογοσμοσ καὶ ἡ καταγραφή ὀφει-
λις εἰς βῆροσ πινος ἐκ φέρων κατελόν : Δημ.968
τότε δ' αὐτόν ἄτιον ἐκαῦτό πρὸς τὸ δημόσιον
γενέσθαι τῆσ έγγραφῆσ' 3) μπε. κ. μαν. εἰδ. ἡ
έγγραφοσ καταγγεῖλα, μνήμεις, γραφή βλλ. 201 :
Πολυδ.8,291 καὶ δίκησ μὲν ἠθέει ἐπὶ ἄν ὄ νῦν κα-
λούμενοσ τύποσ. · γραφῆσ δὲ ἐπὶ τῶν δημοσίων
ἀδικημάτων, ὡπερ ἄν εἰπ ἢ ἐν έγγραφή. Ψελλ.
Σύν.Νόμ.969· κινούσιν δὲ τὸ μοικίον ἀνῆρ, πατῆρ
καὶ βετοσ .. μετ' έγγραφῆν οἱ σύμπαντες 4) μαν.
εἰκλ. εἰδ. ἡ έγγραφος ὑπὸ τῶν κληρικῶν ὁμολογία
ὀρθοδόξου πίστεωσ ἡ ἀνάλογος τῷ πρακτικῷ ὀρ-
μοσρωσῆσι : Δουκ.ἀγγ.Γλωσσοσ.342 ὁ Ιερουηνίου ..
δεχομένοσ καὶ τὰς έγγραφῆσ τῶν ἀρχιερίων
3) κ. νεοτ. μαθημ. τὸ έγγραφεῖν ἐν κύκλῳ εὐθύ-
πλευρὸν τὶ σχῆμα ἐφαπτομένοσ πρὸς τῆν περιφε-
ρειαῖ ἢ κύκλον ἐν εὐθύπλευρῷ σχῆματὶ ἐφαπτομέ-
νοσ πρὸς τὰς πλευράσ τοῦτοσ : έγγραφή τετρα-
γώνου εἰς κύκλον· κύκλου εἰς κανονικὸν ὀκτά-
πλευρον 6) νεοτ. κ. δημ. γεν. ἐπὶ προσ. τὸ έγ-
ροσφασθαὶ εἰς τινα κατάλογο, δίσκαι, βιβλίον
πρὸς βεβαθῶσιν συμμετοχῆσ εἰσ ἠμιακῶν τὶ έρ-
γον, οἶον εἰς πολιτικὸν λειτουργησιον, κοινωνικὸν Ἰ-
δρυμα, σχολεῖον, σάλλογον, κοινήν εἰσφορὸν κττ.
έγγραφή εἰς τοῦς στρατολογικῆσ καταλόγοσ-
εἰς τὸ μπρωθον ἀρρένωσ - εἰς τὸ σωματεῖον τῶν
πρωτεκτικῶν - εἰς τὸ έργατικὸν κέντρον - εἰς τὸ
πανεπιστήμιον - τὸ γυμνάσιον, - έγγραφή συν-
δρομητῶν [ἢ ἐνέργεια πρὸς πρόδηψιν συνδρο-
μητῶν δὲ' έγγραφήν ἐν εἰδ. καταλόγο] || ὁμ. ἐπὶ
πράξιν ἡ έγγραφῶσ, τὸ καταγράφειν, καταγορί-
ζειν ἢ καταγράφεσθαι, καταχωρίζεσθαι ἐν εἰδ. βι-
βλίῳ ἢ ἠνακὶ πρὸς ὅτωσ βεβαθῶσιν δικαιοσύμοσ
ἢ σεარῶσ χρονολογικῆσ έγγραφῆ εἰς τὸ νινάκιον
ἱδικῆσ πρὸς συζήτησιμ, - έγγραφή ὀρθοθῆκῆσ· προ-
σομωσῆσεσ [εἰς τὸ βιβλίον ὑποθηκῶν διὰ τῆν
κατὰ νόμον βεβαθῶσιν βῆροσ ὀφείλις ἢ ἀξιῶ-
σεωσ ἐπὶ ἀνήτοιγ'] || ὁμ. λογιστικῶσ έγγραφῆ,
ἐν χρ. συνηθεῖτ. κτ. πλθθ. -αί ἡ καταλόγοσ ἐμ-
πορικῆσ ἢ τραπεζικῆσ πράξεισ [ἢ διοσολογίαι] ἐν
τοῖσ λογιστικοῖσ βιβλίοσ : ἀπόρροισ εἰς τὸν ἰσο-
λογισμῶν φευδεῖσ ἢ εἰκονικῆσ έγγραφῆσ.

έγγραφός-οδσ-έσ μπε. ὁ γραπτός γενόμενος,
βεβαθῶμενος : Ἀνώθ. εἰς ΗΝικ.245,30.

έγγραφοκός-ή-όν νεοτ. ὁ ἀναφερμένοσ : ἡ

ἀνήκειν εἰς ἔγγραφήν βλ. δὲ, ὁ δὲ ἔγγραφήν ἢ εἰς ἔγγραφοις: ἔγγραφικά τέλη - διατυπώσεις.

ἔγγραφο(ν) (το) Ἐγγραφ., πάλμ., νεώτ., κ. δημ. ὡς οὐδ. τὸ οὐδ. τὸν ἔγγραφο βλ. δὲ.

ἔγγραφοι (-η)-ο(ν) Ἐγγραφ. πτην., νεώτ. κ. δημ., δωρ. ἔγγραφος, πάλμ. ἔγγραφος ὁ γεγραμμένος, ὁ γραπτός, ἀντίθ. προφορικός: Λοικ.Νηρ.20 τὴν ἀναλογίαν ἔγγραφον ὁμολογίαν, - ἔγγραφος ἀπολογία, - ἔγγραφοι βεβαίωσις. 2) Ἐγγραφ. ὁ καταγεγραμμένος, ἔγγραφοίμας ἐν δημοσίῳ καταλόγῳ. 3) εἶδ. ἔγγραφοι πατέρες = οἱ συγκλητικοὶ ἐν Ρώμῃ (patres conscripti) : Διον.Ἀλ.2,12.

4) πάλμ. ὁ ἐν ἐπίσημῳ γραπτῷ πρακτικῷ διατετυπωμένος, ὁ νόμιμος: αὐτ. γυναικας ἐξ ἔγγραφοῦ γάμων γεγεννημένας. 5) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ἔγγραφο(ν) ὡς οὐα γεν. πάλμ. γραπτόν ἀναφέρον, ὁμολογούν, βεβαιούν ἢ ἀποδεικνύον γεγονός ἢ πράξιν ἢ συμφωνίαν: Πολύδ.3,21,4 ἐν εἰς | συνθηκῆσι | περὶ μὴ Ἱβηρίας οὐκ ἔφασαν ὑπάρχειν ἔγγραφον οὐδέν, - σφύονται πάλμ. ἔγγραφα τοῦ Ἀγῶνος, - ἀπὸ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ δὲ ἀποδεικνύεται. 6) εἶδ. Ἐγγραφ., πάλμ., νεώτ. κ. δημ. γραπτὰ ἀντίστοιχος καὶ περιληπτικὴ διατύπωσις, συνήθως καθ' ὀρισμένους τύπους συνηταίμων, δι' ἧς βεβαιούται, ὁμολογεῖται ἢ ἡ διατάσσεται ἢ ἀνακινουοῦται τῆ: Ἐγγραφ. ἔγγραφον ἀποτίθεται εἰς τοὺς ἀρχοντας διὰ τοῦ συνεδρίου, πάλμ. ἰκανὰ ἔγγραφα πορασχεῖν | γραπτὰ ἀποδεικτικά, Καλλιγ.Ἐαν.Βλ.284 πράξει ὁ συνεξέδμενος τὰ ὑποβάλλη τὰ ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας του | τοῦς τίλους |. 7) τὸ ἔγγραφον τῆς πίστωσης παρὰ Γραικορωμαίων, ἢ ὑπὸ τῶν βασιλέων κατὰ τὴν στέφιν αὐτοῦ διδομένη εἰς τὸν Πατριάρχην ἔγγραφος ὁμολογία πίστωσης: Κορ.Ἀτ.4ε, 110.

8) νεώτ. κ. δημ. δημοσίον(ν) ἔγγραφο(ν) τὸ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας κρατικῆς ἀρχῆς ἐκδοθὲν ὅπως ἀπευθυνόμενον πρὸς ἄλλας ἀρχάς ἢ τοὺς πολίτας ἐν συνόλῳ ἢ πρὸς ἰδίωτας. 9) ὁμ. ἐπισημο(ν) ἔγγραφο(ν) τὸ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας κρατικῆς ἀρχῆς ἐκδοθὲν καὶ πιστοποιοῦν γεγονός, πράξιν ἢ κατάστασιν. 10) ὁμ.ἰδιωτικο(ν) ἔγγραφο(ν) τὸ οὐκ κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀρισμένους τύπους πρὸς πληθεῖς τοῦ ἔγγραφου κύρος συνηταίμων καὶ ἐκδοθὲν ὑπὸ ἰδιωτῶν. 11) ὁμ.πρωτότυπο(ν) ἔγγραφο(ν) τὸ πρῶτον κ. ἀνυπογράφου ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος ἐκδοθὲν ἀντίθ.ἀντιγραφον. 12) ὁμ. δικαιολογητικά ἔγγραφα κ. συνηθέστ. ἀπλῶς δικαιολογητικά τὰ δικαιολογούντα ἀξίωσιν τινὰ τοῦ ὁμολογοῦ ὑποβάλλοντος ταῦτα ἢ δαπάνην αὐτοῦ ἢ ἐνέργειαν ἢ διαχείρισιν. 13) ὁμ. διπλωματικά ἔγγραφα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς διεθνῆς σχέσεις τοῦ κράτους κ. εἶδ. τὰ πρὸς ἄλλα κράτη διὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ἢ ἀπὸ ἄλλων κρατῶν πρὸς τὸν ὑπουργόν τοῦτον ἀποστέλλόμενα. 14) ὁμ.εἰδ. τὸ σύνολον τῶν ἔγγραφων ὅτινα κατὰ νόμον ὀφείλει ὁ πλοίαρχος νὰ εἶν ἐν τῷ πλοίῳ πρὸς τὸν νόμιμον ἐκπλουν, πλοῦν καὶ καταπόλων.

ἔγγραφο κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. χαράττι ἐντός, ἐπαράττω, ἐνέμνω, κίμνω ἐντομὰς πρὸβ. γράμμα | : Θεοφρ.Φι.3,1,2 ὑπὸ τῶν φλοιῶν ἀποδύμενοι σκῆλικαί ἐπιπολῆς ἔγγραφουσι. 2) ὁδ. διὰ γραμμῶν, χαραγμάτων ἐντός πινος ὀλης κίονκω, κ. γεν. σχεδίαζω, ζωγραφω, ζωγραφίζω ἐντός πινος, ἢ ἐπιπινος πρὸβ. γράμμα 2) : Ἡρ. 1,203 τὰ τρίτοντας τὴ καὶ παραβρίστας ὄδωρ ἕθα ἔσωτοισι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἔγγραψεν, Πλάτ. Πολ.501 Β καὶ τὸ μὲν ἀν, οἴμαι, ἐξελείψοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἔγγραφοῦσι. 3) ὁμ. τὸ παθ. ἔγγραμ κ 67,12 τὴν οἰκουμένην ἐν τοῖς τοῦ κοινῶτος τοίχοις εἶχεν ἔγγραμμῆν. 4) ὁμ. τὸ μέσ. :

Πολύαιν.1,24 οἰκῆταν πιστόν ἀποξέρας τὰς τρίχας στήματα ἔγγραφατο τῇ κεφαλῇ, Κλήμ.Ἀλ. Πρωτ.ῶδ.18 οἴκοι ἔγγραφοτας τοὺς τῶν βασιμῶν πασχητῆσασοῦς. 3) κ. νεώτ. εἶδ. παθ. γράμμα, σχεδιάζω στήμα ἢ ἐντός ἐτέρου, ποιοῦμαι ἔγγραψην βλ.5: Εὐκ.414 ἔγγραφο τετράγωνον εἰς κύκλον. 4) ὁμ. τὸ παθ. : Ἀρχμ.Σφαίρ.Κυκλ. 1,13-τρίγωνον ἔγγραμμῶν εἰς κύκλον. 5) ἐν-τός πινος ὄλης ἐπαράττω γράμματα, ἐπιγραφῶν: Ἡρ.2,102 τοῖτοισι δὲ ἐντέγραφο ἐν τῆσι στήλαι, Εὐρ.ἱκ.1202 λαμοῦς τρεῖς τριῶν μῆλων τερῶν ἔγγραφον ἄρκουο τριπόδος ἐν κοίλῳ κύτει, Αἰν. Τακτ.3,96 εἰς τὸν κηρὸν ἐντέγραψεν. 5) γεν. κ. νεώτ. γράφω πινὰ ἢ τὴ ἐντός πινος ὄλο ἐπιστολῆς, συγγραμμάτων κ. γεν. ἔγγραφο: Ξεν.ΚΠ 8,2,17 δοῦναι τὴν ἐπιστολήν τῷ Κροίσου θεράνοντι φέρειν. Ἐντέγραφε δὲ πρὸς πάντας καὶ Ἰστάσπην, Δίων.Κ 64,6 καὶ διὰ τοῦτο γε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐντέγραφο, διὰ ἀξιωματικὸν ἐστὶ μνημονεύεσθαι, - ἐντέγραφα τῶν λογαριασμῶν διὰ τὴ βιβλία μου. 6) μτν. κ. τὸ μέσ. ἐν ὁμ. σμν.: Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,10 ὁ δ' ἔγγραφοῦμαι ταῖς συνθηκῆς ταῦτα πρὸδούλοι, ἀπὸ τούτων τῶν πρῶτων ἦσαν ἀνδρες. 7) κ. νεώτ. τὸ παθ. ἔγγραφομαι γράμμα σοι εἰς, ἐντός: Αἰοχ.ἱκ.946 ταῦτ' ὄμ πινάειν ἐστὶν ἔγγραμμῶνα, Εὐρ.ΙΑ 324 ὄδ, πρὶν ἐν δειξῆ γε Λακωνίαις πᾶσι τάγγγραμμῶνα, Θουκλ.1,128 ἐντέγραφοτο δὲ ταῦτα ἐν αὐτῇ 17ῃ ἐπιστολῇ, Αἰδων.Λόγ.59,72 πολλοὺς τροπαίους ἔγγραψαται, Πλάτ. τὰ ἐν τῇ διαθῆκῃ ἔγγραμμῶνα. 8) τὸ παθ. μτ. ἀντ. ἔγγραφομαι τῆ, περιῶχο ἔγγραμμῶν τῆ: Σοφ.Τρ.157 τὰτ' ἐν δόμοις λαίπαι παλαίαν δέλταν ἔγγραμμῶν ἐνυθόηται. 9) ὁμ. μτφ. οἰνεῖ γράφω ἐν τῷ νῷ ἢ τῇ ψυχῇ, ἐντυπῶ, τὸ τὸ παθ. ἐντυπῶμαι: Ξεν.ΚΠ 3,3,52 εἰ μέλλοιμι τοιαῦτα δίδοναι ἔγγραφοσῆσθαι ἀνδράσιν καὶ ἡμίμοι ἐσοσθαι, Κἀ Κορινθ.2,3,2 ἢ ἐπιστολὴν ἡμῶν ἀπέστ' ἐστε, ἔγγραμμῶν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, Γλύστ.Ἡ8,779 β. οἱ λόγοι τῶν φιλοσόφων, ἐάν φυχαῖς ἡγεμονικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἔγγραφοῖσι βεβαίως, Μηναι.3,24 Ὁδ.3, τόμος ὁ θεός. ἔγγραφοσῆσται ἐν σοί. 10) ὁμ. τὸ μέσ. ἐν χρ. κ. μτφ.: Αἰοχ.Πρ.789 ἦν ἔγγραφοσὸ μνηστῆρον δέλτοις φερῶν. 7) εἶδ. ἰατρ. περιλαμβάνω, γράφω π. ἐν συνταγῇ: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.1,2 ὄνομα λευκός, λεπτός, γλυκύς μὲν ἔγγραφοῦ. 8) εἶδ. ὁμ. κ. νεώτ. καταγράφω πινὰ σὺν ἄλλοις, μεταδίδω ἄλλων εἰς δημοσίον ἀρχεῖον ἢ μητρώον ἢ εἰς πινῶκα ἢ κατάλογον ἢ βιβλίον κοινῷ ἰδρυάτω, οἶον νεώτ. δήμου, σχολείου, αμαρτείου, εὐαγοῦς ἰδρυάτωσ κτ.: Αἰοχ.Χρ.699 ἤπει ἦν δόμοισι βασιλείας ἄλλης ἰατρῶν ἕλης παρασκευασθῶν ἔγγραφο, Ἀλεξ.276 ἰερὰν ἐ- τὴν οὐράσιν, Δημ.412 ὁ μὲν τὸν υἱὸν ἐκεῖμω Φιλιππῶν πρὶν εἰς ἀνδρας ἔγγραφο, Πλούτ.Ἐσμῶ καὶ τούτων εἰς τοὺς ἄτιμοις καὶ παιδεία αὐτοῦ καὶ γένος ἔντεγραψεν, Ἀρρ. Ἐπικ.3,15,9 εἰ τινα ἐν τῇ σχολῇ ἔγγραφετε, - σὲ ἔντεγραφο συνδρόμηπην- ἔγγραφοτε τὸν υἱὸν του εἰς τὸ γυμνάσιον. 9) ὁμ. τὸ παθ. ἔγγρασομαι: Ἀπιδ.2 πρὶν ἔγγραψῆν καὶ λαβεῖν τὸν χλαμύδων, Δημ.314 ἐπειδὴ ὅς εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφησ ἐπωδῶδησθε, Ἀριστ. Πολιτ.1,275 ε.15 παῖδας τοῦς μῆλας δι' ἡλίκων ἔγγραμμῶν ἐπιμο. Ψ Πλούτ.Β Δέκα Ρητ.833 λ. οὐν ταῖς ἐκείνων ἐπιμο ἔνεγραψεν, Δίων Κ 45,38 ἐς τοὺς ἐρήθων ἐγγραμμῶν. 10) ὁμ. τὸ παθ. ἔγγρασομαι μτ. πρῶτου ὄνοματος, γράφωμαι εἰς τινὰ κατάλογον ὑπὸ τὸ ὄνομα: Δημ.995 Μαντιβῶσις ὅς ἐνεγράμμην ἐγὼ [-μὲ τὸ ὄνομα Μ.] 8) εἶδ. τὸν ὀφειλετὰν τοῦ δημοσίου, ἔγγραφο πινὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν πρὸς τὸ δημόσιον χρεῶν κ.παθ.: Πλάτ.Νόμ.784 μ. μὴ ἔλαιν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἔγγραφοτάσιν, νόμ.π.Δημ.1074

ἐγγραφόντων οἱ ἄρχοντες, τοῖς πράκτοσι, αὐτ.771 ὀφείλονται τῷ δημοσίῳ ταῦτον καὶ ἐγγεγραμμένον ἐν ἀκρόπολει· πρβλ. ἐπιγραφὴ 21 κ. εἰδ. ἐγγ. πράκτορος κ. ἐγγ. πρὸς τὸ δημοσίον· Ἄριστ. ΑΒ.48,1 κἀν τῇ ἑλληνοκρατολίῃ, ἐν ταύτῳ ἐγγράφατι, Πολυδ.8,51 τὸ ἐγγεγραμμένον ὡλεα (= τὸ ὀφειλόμενον)· 10) ἐπιγραφὴ πινᾶ ὡς καταγράφουμένη ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν δικαστηρίων, δὲ καταγελλῶ, κατηγοροῦ· Ἄριστ.Εἰρ.1180 τοὺς μὲν ἐγγράφοντας ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω ἐβαλεφοντες θῆς Ἄ τριτ, Δημ.973 συκοφαντεῖν δὲ βουλομένους, ὡς προστάξει ἐνέγραφεν· 1) ὅμ. τὸ μῆς· Αἰαίν. 2,149 λιποτάξιου καὶ τὸν ἐγγραφόμενον Νικόδημον· ἡ χρήσασι πείσας ταῦθ'· 2) μῆν. προσαρθῶν πινί τι, συγκαταριθμῶ, καταλογίξω, δὲ, κατακτιρῶ κ. Αἰ. 21,15,16 ἥροδοτος δὲ ἀξίω μὴ μὴ κνίειν, εἰ μὴ οἰς ἐγγράφωσιν ὅσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἔκνομων ὠδίνος λέγω.

ἐγγράφως ἐπιρρ. Ἐπιρρ. μῆν., νεώτ. κ. δημ. δι' ἐπιγραφῶν, γραπτῶς· Ἐπιρρ. Πάπ. ἐπιγράφωσ ἠθέλησας ἡμᾶς αὐτὸ ταῦτα προσφωνῆσαι, - θέλω να μὴ τὸ δῶσας καὶ ἐπιγράφωσ.

ἐγγριμάσθαι ἴσθαι· ἐναγίσσαι.

ἐγγρισμός ἴσθαι, ἐ παραδουλοῦσ· πρβλ. ἀγγρίζειν.

ἐγγύσθαι ἐγγύθαι, 1) καὶ ἴσθαι· ἴσθαι· ἐγγύθαι, ὀφείλονται.

ἐγγυάδω ἴσθαι· ἀντιφωνῶν, 2) ἴσθαι.

ἐγγυαλιῶ ἐπ. κ. λυρ., μὲλλ. ἐγγυαλιῶ, ἀδρ. ἐγγυαλιεῖα διδω εἰς τὴν χεῖρα, θέτω ἐν τῇ παλάμῃ, ἐπιχειρῶ, βάζω μέσα τὸ χεῖρι· τ. Ὀδ. Π. 66 ἐγὼ δὲ τοῖ ἐγγυαλιῶ· 1) εὐστ. ἐν γούσι, δ' ἐστὶ χειρὶ θέσω, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιχειρῶσα· 2) ἴσθαι, Ὁ 485 τῷ δὲ σηραφηνόσασα μέγαν λίθον ἐγγυαλιεῖν Οὐρανίῳ μὲν ἀνακτῇ· 2) ὁδ. γεν. παραδίδω· ἴσθαι 278 Ποσειδάων. δὲ πᾶρ' αὐτοῦσ· 1) τοῦσ ἴππουσ· πατρι λέω Πηληί, ὁδ' αὐτῷ ἴπποι ἐγγυαλιεῖν· 2) γεν. κ. ἐπὶ ἀσφρ. ἰδιότητα, παρέχω, ἀπομένω· ἴσθαι Α. 333 τριπλὴν πῆρ μὴ ὀφειλέην· Ὀλύμπιοσ ἐγγυαλιεῖσ, Πινδ. 7,181,43 μῆδὲ Νηρέοσ θυγατρὴν νεκίαν πῆταλα θῆσ ἐγγυαλιεῖται.

ἐγγύαλον ὄρειον· 5) 2) κοιλίαν.

ἐγγύβαθῆσ οὐδὲσ· 1) ζουδί, ἐγγυβάθωσ, μῆν. ἀρχιβαθῆσ βλ. δὲ Διον. Βυζ. 1.

ἐγγύβαθωσ ζουδί, κ. ζωαρο. ἐγγυβάθωσ βλ. 1)

ἐγγύβιον ἴσθαι, ἐγγιον. πλησίον. προσοικῶν.

ἐγγύδω Ἐπιρρ. ἐγγυδῶμαι· Ἐπιρρ. τὸν ἔρανον τὸν Βρομίου, οὐ ἐγγυμέδω· 1) ἀτάσθαι.

ἐγγύθῃ ἴσθαι· ἐν γούσῳ, πρβλ. ἐγγυαλιῶ· 1) κ. μον. κ. νεώτ. σπον. ἐγγύθῃ ἴσθαι κυρίωσ τὸ ἐν τῇ χειρὶ τῆσμένησ ὡσ ἐπιχειροῦν, δὲ, ἐγγύθωσ, ἀσφάλεια· ἴσθαι· ἐναδοχῇ· 2) ζουδί, ἀσφάλεια καὶ σταθερὸν ἀντιποίησιν· τ. Ὀδ. Ο. 351 δεῖλαι τοῖ δειλῶν καὶ καὶ ἐγγύθωσ· ἐγγυδῶσθαι, Αἰσχ. Εὐμ. 898 καὶ καιρὸν προπαντὸσ ἐγγύθωσ θησεῖ χρόνου, ἐπιρρ. 268 ἐγγύθωσ ἀτα· σπ. θυγατρὴ, ἐγγύθωσ δὲ Ζωαίωσ· Ἄντιφ. 2,2,12 μεγάλασ δὲ ὑπὲρ πολλῶν ἐγγύθωσ ἀπὸνισσασα, παροισία Πλάτ. Χαρμ. 163,3 ἐγγύθωσ πᾶρα δ' ἀπ. τῇ εἰσέτασ, φέρει ἀβέβαιον· 1) Μυτ. Ἀτταλ. ἐν 2,68,1,15 οὐτε τι τῶν ἀφιερωθέντων αὐτῷ κληροδοτεῖν, ἡ εἰσ. ἐγγύθωσ ὑποτίθει· 2) ἐγγύθωσ ὁμολογεῖται διδῶν ἐγγύθωσ· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,32 ἀπάγασθαι σὺν τῆν κέρην, καὶ τῆν ἐγγύθωσ ὁμολογεῖτε περὶ αὐτῆσ εἰς τῆν ἀδριον ἡμέραν· 2) συνεκδ. τὸ πρὸσ ἐγγύθωσ κατοβαλλόμενος· Δημ. 900 προσελθεῖν αὐτῶν μοι ἔχοντα μάρτυρασ καὶ ἀπαίτησαι τῆν ἐγγύθωσ, Πάπ. περισφῶμαι ὑπὸ τῶν τελωνῶν καὶ εἰσπράττωμαι τῆν ἐγγύθωσ· 3) μνηστῆρα ἐν Ἀθῆναισ, καὶ ἴσθαι ἢ οὐκ ἐπιτήρῃσ τῆσ νόμοσ παρεῖχε ταῖσταιν εἰς τὸν γαμβρὸν ἐπισημασ ἐνώπιον μαρτύρων εὐστ. Ὀδ. 1600,6 ἐ ἴσθαι ἀποσφῆρα· Πλάτ. Νόμ. 774 Β ἐγγύθωσ δὲ εἶναι κυρίαν πατρός μὲν πρώτον, Δημ. 1134 σκέψασθε τοῖων καὶ τῶσ νόμουσ, παρ' ἡμὲσ κολλῶσαι τὰσ ἐγγύθωσ ποιητασ, Πλούτ. Κατ.

Προσβ. 24 καταβάντες εἰς ἀγοράν, εὐθὺσ ἐποιοῦν τὸν ἐγγύθωσ· 4) ἴσθαι· ἀσμεῖον ἐν Βυτικῷ· 2)

ἐγγύθημα-ατος ἴσθαι· ἴσθαι· ἐγγύθωσ βλ. δὲ Πάπ. δι' ἐγκλήματος καὶ ζητήματος καὶ ἐγγυθῆματος.

ἐγγύθησις εως ἴσθαι· Ἐπιρρ. κ. νεώτ., δημ. ἐγγύθησις-ησ ἡ πράξισ τὸ ἐγγύθωσ· Ἐπιρρ. Δημ. 724 μὴ εἶναι τῆν ἐγγύθωσιν αὐτοῖσ [δ. γρ. διεγγύθωσιν], Πάπ. ἀντιγραφῶν ἐγγυθῶσωσ, Φιλίντ. Βουκ. Φιλολ. 52 τοὺσ ξαναρωτήσας, δ' εἰδουεσ γιὰ μένα ἐγγύθωσ, πῶσ εἶμαι καλῶσ ἀνθρώπουσ· 2) χριματικὸν ποσὸν ἢ οἰαθήσασθε ἄλλη ἐξασφάλωσισ παρεχομένη ὑπὸ τινοσ πρὸσ ἔτερον ἐννοτι ὑποχρεώσασεσ τινοσ ἀναλωθῶσασμένησ ὑπὸ τῶσ πρώτῳ, ἐγγύθησ, ἀναγιᾶτι· 1) εἰδ. νεώτ. νομ. σύμβασισ, δι' ἣσ ὁ εἰσ τῶν συμβαλλομένων, ὁ ἐγγυθῆσ, ἀναλωθῶσασθε τῆν ὑποχρεώσασιν να καταβῆθαι εἰς τὸν ἔτερον τῶν συμβαλλομένων, τὸν πιστωτήν, τὸ ἀπὸ τῶσ πρώτοσ ἐκείνου ὀφειλόμενον, ἀν οὗτοσ δὲν καταβῆθαι ἐγκρίωσ αὐτὸ· 2) μνηστῆρα· Ἀλκιφρ. 3,1 κατ' ἐγγύθησιν, 1) εἰδ. νεώτ. νομ. σύμβασισ, τὸ θῆλ. κ. ἐγγυθῆσιν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰσ ἐγγύθωσιν· ἐγγυθῆσιν ἐγγυθῶσιν· 2) ἴσθαι τὸ οὐδ., ὡσ οὐσ, ἡ πράξισ τῶν ἐγγυθῶσ, δι' οὐ ἐγγυθῆσ τῆσ, δ. ἐγγυθῆσιν.

ἐγγυθῆσι ἴσθαι· κ. μον., νεώτ. κ. δημ., τὸ θῆλ. ἐγγυθῆσιν, ὁ ἐγγυθῶσ, πρὶστων ἐγγύθωσιν· ἴσθαι 1,196 οὐδὲ ἀνευ ἐγγυθῆσ ἀπαγαθῶσασ τῆν παρβένον πρῶτον, ἀλλ' ἐγγυθῆσ χρόνι κατασπίσαντα ἢ μὴ συνοικῆσασιν αὐτῷ, οὗτωσ ἀπάγασθαι, Ἄντιφ. 5,17 ἐθέλωτοσ γῆρ μὴ ἐγγυθῆσ τρεῖσ καθιστᾶσαι κατὰ τὸν νόμον, Ξεν. Προσ. 3,14 καὶ ταύτασ [τὰσ οἰκάσασ] ἐκμισθῶν ἐπ' ἐγγυθῶν ὄψασ καὶ τάλλα δημόσια, Δημ. 894 χρωμένωσ δ' ἴσθαι· Ἡρακλῆιδω τῷ τραπέζῃ εἰσεῖα αὐτὸν δανείσασ τὰ χρέματα λαβόντα ἐμὲ ἐγγυθῆσ, Ἄριστ. Πολιτ. 1280 Β, 1) Ὁσῶφρ. Χαρμ. 18,6 ὅταν ἢ ἄξιωσ ἐγγυθῆσ τὸ κναφέωσ, Πολυδ. 12,16,3 καὶ φῶναι δεῖν κύριον αὐτὸν ἐάντι δίδωσ τὸν ἐγγυθῆσ, Πάπ. ἐγγυθῆσ εἰσ ἐκτισσι τὸ ἀργυρίου, Βελθ. Χρυσ. 1,189 μῆσ δὲσ ἐπὶ ἐγγυθῆσ θλίφῃ ποτὴ μὴ εὐρεῖσ, δ. τραγ. βάζω τὸν Θῶν ἐγγυθῆσ καὶ τοῦτωσ ἄγιουσ· μάρτυροσ, παροισ. ἐγγυθῆσ καὶ πλερωτήσ 1 συνθῶ. ὁ ἐγγυθῆσ καταβάλλει τὸ χρέωσ.

ἐγγυθῆσ ἐπιρρ. δημ. δι' ἐγγυθῶσωσ, κατὰ τρόπον ἐγγυθῶσωσ, ὡσ ἐγγύθωσ.

ἐγγυθῆσ-η-άν μῆν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενοσ εἰσ τῆν ἐγγύθωσιν· Ἡρόδοτ. Ἀστρ. 2,28,30 πρῶτασ, πρῶτασ, ἐγγυθῆσ· 2) ἴσθαι τὸ οὐδ., ἐγγυθῶσ ὡσ οὐσ, τὸ ἐγγυθῶσ, δι' οὐ ἐπινογράφωσ ὁμολογεῖται ὑπὸ τῷ ἐγγυθῶσ ἢ ἐγγυθῆσ.

ἐγγυθῆσ-ησ ἐπιρρ. μον. δι' ἐγγυθῶσωσ, μὲ ἐγγύθωσ· Σύντην ἐν Fab. roman. 1,6, 8, 10, 14.

ἐγγυθῆσ-ησ ἴσθαι· ἐπὶ ἐπινογραφῶσ, νομισθῶσ σὺλγουσ, ἐγγυθῆσ γυνθῃ, ἀντίθ. εἰσθῆρα· ἴσθαι. 3,77 ταῦτην ἐπιχειρῆσαι τῆσ ὁμάσ πεῖραισ δτι· ἐγγυθῆσ γυναικαὶ ὁ ἡμέτεροσ δὲσ ἔσχεν.

ἐγγυθῆσιν ἴσθαι· πᾶν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἐγγυθῆσρα θῆλ. τὸ ἐγγυθῆσ βλ. 1)

ἐγγυθῆσ ἐπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. Ἐκ ποῦ πλησίον, ἀπὸ κοινῶ· ἴσθαι Ν. 562 & οἰ-οῦται μέσον σκάωσ δέξῃ χαλκῷ ἐγγυθῆσ ὄρμηθεσ, Σοφ. Φιλ. 467 καιρῶσ καλεῖ πᾶσιν μὴ· Ἐ ἀπότομο μάλλον ἢ γυθῆσ σκαπεῖν, Ὁσικ. 3,13 τῆσ ὤφραλτων αὐτῷ ἐγγυθῆσ παρεῖται, Πλάτ. Πολιτ. 289,1) ἴσθαι δὲ σκεφώμεθα τοὺσ λοιποὺσ προσελθόντεσ ἐγγυθῆσιν [ἴσθαι] οὐ ἔλθωμεν πλησίον· 2) μτ. ρημ. στήσασωσ, ἐγγῆσ, πλησίον, κοινῶ· ἴσθαι 508 Ἀθῆνη ἐγγυθῆσ ἱσταιμεν προσέφθαι Διομῆδεσ δῖον· 3) ἐκ πλησίουσ τῶσ τοῦσ· Ὀδ. 2,279 οὐ τινοσ ἐγγυθῆσ ἐπῶσ· 3) μτ. ὁδοτ. πλησίον τινοσ· ἴσθαι Π. 554 ὁ γάρ πᾶ οἱ ἐγγυθῆσ ἦεν, ἀστ. 7,409 ἀλλὰ τὸ ἐγγυθῆσ πᾶρ ὀδῶσιν· μτ. πρῶτον, σμ. κ. μτ. γεν.· ἴσθαι 723 ἔσσι δὲ τῆσ ποταμῶσ Μνησῆσ εἰσ ἀναβάλλω ἐγγυθῆσ Ἀρίνωσ, Ἀστ.

Χρ.852 εἶπ' αὐτὸς ἦν θνήσκαντος ἐγγύθεν παρών, Πλάτ. ἐγγύθεν τοῦ ὀργάνου· ἢ ὄμ. σημ. κ. ἀπόλ.: Σοφ. ΟΤ1259 οὐδέ τις γὰρ ἀνδρῶν, αἱ παρήμην ἐγγύθεν, Μηνῶν,9,6 ἑνωθ'. τὸν παρασείοντα ἐγγύθεν ποσῶνδν ἐβουλόασατο κατὰ τοῦ ναοῦ στοκάφαι· 4) ἐγγύθεν εἰμι τῆν εἶσαι συγγενής τινος: Ὁδ.Η 205 σφίον ἐγγύθεν εἰμέν' 5) φρ. ἐγγύθεν ἔχειν = πρόχειρον ἔχειν: ἴωσ.Α14,28.

ἐγγύθετος Σουῖδ. «ὁ προσδεχόμενος τόπος». **ἐγγύθηκη** ἢ μὲν. κῆδον ἢ θάκη πρὸς φίλον πραγμάτων: Πλάτ. 2) βάθρον, ὑπόβλημα, ἐφ' οὗ ἐτίθεντο ἀγγεῖα, λέβητες, τριπόδες: Ἐπιχ. κ. Σιωμ.κ. Ἀθην.5,20 Β ἐγγυθήκη καὶ ἐπ' αὐτῆς κύπελλον, Λυσ.ἀπ.34μ. Ἀθην.5,20 Α καὶ γαλκή ἦν ἢ ἐγγυθήκη, σφῆρας παρίστηναι. λέβητων αὐτὰς ὑποδήματα εἶναι πρὸς ἐγγυθήκη.

ἐγγύς ἐπίρρ. ἐγγός, πλησίον, κοντά, ἀπόλ.: ἴα.Η 341 ἐπτασθεν δὲ θεοῖσιν ὄρθρον ἐγγύθι τῶφρον, ἴωσ.δ. Ἐργ.238 ὄλιγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει· ἢ π.ε.σ.σ.σ.θ. μετὰ γεν.: Ὁδ.Η 29 πατρός ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει, ἴωσ.δ. Ἐργ.343 τὸν δὲ μάστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει, Θεοῦ 21,8 ἐγγύθι δ' αὐτοῖν κελτο τὰ γὰρ θήρας ἀθήματα· ἢ ἰσπον. μετὰ ὄρρ.: ἴα.Χ 300 ἐγγύθι μοι θανάτος κακός· 2) ἐπὶ χρόνῳ, πλησίον: ἴα.Κ 251, μάλα γὰρ νῦν ἀνεταί, ἐγγύθι δ' ἤως.

ἐγγύος πάπ. ἡγγυμένος. ἐξησαφλισμένος: Πλάτ. ἀναίτου ἐγγυίου ἀκινδύνου.

ἐγγυῖα-ὄω μὲν. ἐκτείνω τὰ μέλη μου ἐπὶ τινος: Πλάτ.Βασ.4,4,35. καὶ ἀνέθη καὶ ἐνευῖασεν ἰδ' ἄρ. συνεκαμφέν' ἐπὶ τὸ παιδίον ζως ἐπτακτί· ἢ ἴωσ. «ἐγγυῖασται» ἀμνησκόησται, ἀναγκασθήσεται·.

ἐγγυμνάζω γυμνάζω, ἐξασκῶ εἰς τι: Λοκ. Ὀρχοσ.δ ὡς βυβρίζει τῶν ὀρωτῶν τὰς φύχας καλλίστους θεδῶσιν ἐγγυμνάζουσα, Πολύσιον.3, Προσφί. ἐγγυμνάσιν τὴν γυνῆν ἀνθυμῆσιν· 4) συνηγορῶν ἐν τῷ μέτ. τ. ἐγγυμνάζομαι: Πλάτ. Φαιδρ.228 Β ἐκκέκορκός με ἐλιθίος· ἢ ἐν εἰθ- τῶν ἐν σοὶ ὡς ἐγγυμνάσμενος, Πλάτ.Κοισ.28 τοῖς Κελτικῶς ἐγγυμνάσμενος πολέμου ἐπάσκαμε μὲν τὴν δύναμιν ἰσάσκηθεις ἐν· ἢ Μιναι.1,3 Ἐσπεριν. πολλοὺς δὲ λόνοις ἐγγυμνάσμενος· ἢ τὸ παθ. ἐγγυμνάζομαι ἀσκόουμαι, μορφοῦμαι: ἴππ.ἀ.2,63, Λοκ. ἴππ.2 τοῖς λόγοις μόνις ἐγγυμνάσμενος, Βεῖτ.δολ.353,5 ἐγγυμνάσθentes παρὶ τι.

ἐγγυμνάσματος ἴωθ. μὲν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγυμνάω, γύμνασις, ἀσκήσις: Γρη.Νο.2,5β ταῦτ' ἦν ἀγῶνων ὡσπερ ἐγγυμνάματα.

ἐγγυμναστήριον ἴωθ. μὲν γύμνασμα, ἐξάσκηση: Θεμιστ.Λόγ.4,5.

ἐγγυμοβαλία ἢ μὲν. ἡ πράξις τοῦ παρέχειν εἰς τινα ἐγγύσιν· ἢ εἰδ. ὡς νῦν. ὅρας ἢ ὑπὸ τοῦ ἐνός διαδοχῶν παροχῆ ἐγγυμοσῶς πρὸς τὸν ἕτερον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

ἐγγυμοδότης ἴωθ. νεώτ. ὁ δίδων, παρέχων ἐγγύσιν, ἐγγυητής.

ἐγγυμοδότη-ζω νεώτ., ὄρρ. ἡγγυμοδότησα, δι- δῶ, παρέχω ἐγγύσιν, ἐγγυώμαι ὡπὲρ ἄλλου· ἢ καταβάλλω ὡς ἐγγύσιν τὸ δι' ἐγγυμοδότης βλλ. ὀρισθὲν ποσόν.

ἐγγυμοθήκη ἢ μὲν. τὸ ἐγγυθήκη βλ. λ.: Λοκ.Λεξ.φ.2 ἔχεις δὲ χουάδε παρὰ τὸν ἐγγυμοθήκην ἢ δ. γρ. ἐγγυθήκη· ἢ δὲ ὀβολῶ.

ἐγγυος-ον ἡγγυμένος, ἐξησαφλισμένος, ὡπὸ ἐγγύσιν ἀεζήχραον· ἴωσ. «ἐγγυον». ἀσφαλέος: Λυσ. 32,15 ἑκατόν μνάς κεκομῆσμενος ἐγγύσιν ἰδ. γρ. ἐγγυέσις· ἐπὶ τῶμα δεδωκυμένους· 2) ἀσφαλ- λής, συγκ. -ῶτερος: Θεμιστ.Λόγ.5,197 C τὰ τῆς ἀρετῆς ἅλλα· ἢ ἡγγυώτερα εἶναι· 3) τὸ ὄρρ. ἐγγυος ὡς οὐσ. ὀντὶ τοῦ ἐγγυητής, βλλ. Μοισρ.160 «ἐγγυον Ἀττικῶς, ἐγγυήτην Ἑλληνικῶς»· Θεσπ. 286 μὲθ' εἰ Ζῆν' ἐθάλα παρέχεν βασιλῆα μῆτι-

στον ἐγγυον, Ξεν.Πρόξ.4,20 τῷ Διουσίῳ ἐστὶ λαμβάνειν ἐγγύσους παρὰ τῶν μοιθομένων, Ἀριστ.Οικ.1350 α,19 καθίσταται τὸς ἐγγύσους εἰκοσι ταλάντων, Ἐπιχρ. ἔγγυος τὰς πρόβας Πολυμύχου, ΚΔ Ἐβρ.7,22 κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος ἴπσοῦς, Ἐπιχρ. ἔγγυος τῆς προξενίας ἱπαρήκων ἐγγύσιν διὰ... ἢ ὄμ. τὸ θηλ. ἔγγυος ὡς οὐσ.: Αἰσχρ.Ἐπιστ.11,2 τὸν Ἀθηνῶν ἐγγυον δίδωσι τὸ πολέμου.

ἐγγύς ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. ἐγγυητέρας κ. ἐγγυον κ. ἐγγυέρον, ὡπὲρ. ἐγγυητάς κ. ἐγγύστα κ. ἐγγύματα ἢ ἐπὶ τόπου, πλησίον, εἰς μικρὸν ἀπόστασιν ἰσὸς τινος ἢ κοντά, ἀπόλ.: ἴα.Ε 611 ἐπὶ στή δὲ μάλ' ἐγγύς ἴωσ. ἴωσ.Α 464 ἐπύτρον ἄρμα καὶ ἴππουσ ἤλασαν αἰφ' ἐγγύς· ἢ ὄμ. μτ. ρ. στάσεως ἢ κινήσεως σημαντικῶν: Αἰσχρ.Ἐπ.59, Σοφ.Φλ.788 προσέρχεται τὸς ἐγγύς, Θεοκ.3,55 πρός Ἀθηναίους ἐκέλευε τραπέβαι ὡς ἐγγύς ὄντας, ΚΔ ἴω. 19,42 εἰ ἐγγύς ἦν τὸ μνημεῖον, Πλάτ. ὁ δὲνα καταμένων ἔχεις· ἢ ὄμ. μετὰ γεν.: ἴα.Κ 274 τοῖσι δὲ δεξιῶν ἡν ἐρωδιῶν ἐγγύς ὄδοιο Παλάς Ἀθηνῶν, Θεοκ.3,107 ἐγγύς τῆς Ὀλῆς ἐστρατοπέδουστο, ΚΔ ἴω.19,20 ἐγγύς ἠν τῆς πόλεως ὁ τόπος ὅπου ἐταυρωθῆθ' ἡ ἴπσοῦς, Πλάτ. ἐγγύς τῆς ἄλῃ, Βίζων, Ἐσθριν' Ἐσπέρτα 22 ἡ λέμβος ἐγγύς μου περῶ· ἢ ὄμ. μετὰ ὄρρ.: ἴα.Λ 340 οὐδέ οἱ ἴπποι ἐγγύς ἐσαν προφυμένῃ, Ἐδρ.Ἡρακλ. 37 τοῖσδ' ἐγγύς ὄντας, ΚΔ 27,8 εἰς τόπον τινά· ὡς ἐγγύς ἦν πόλις Λαοαία, Πλου.6,24,4 τῆ στοῦθ δὲ· ἔστιν ἐγγύς ἄλλῃ στοῦθ· 2) ἐπὶ χρόνῳ, ἐγγύς εἰμι ἐπικρατῶ, ἐρχομαι προσεγγίζω, πλησιάζω: ἴα.Κ 453 ἐγγύς δὴ τὶ κακὸν Πριάμοιο τέκεσιν, Ξεν.ΚΠ 2,3,2 ὁ μὲν ἀγὼν ἐγγύς ἦν, ΚΔΠλοκ.21,31 ἐγγύς ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, αἰ.ἴω.7,2 ἦν δὲ ἐγγύς ἡ ἐορτὴ τῶν Ἰουδαίων· 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, σχεδόν, περίπου, ὡς ἐγγύστα, πῶμα- κάτω: ἴππ.Ἐπὶδ.7,1217 D ὡπὲρ δὲ τὰς μ, ἐγγύς οἰμα τῶν ἐξήκοντα, Θεοκ.6,5. Κασμίνα δ' ἐγγύς εἰκοσι ἴεσσι μετὰ Ἀκοῦσ, Πλάτ.Μέν.91 Β αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγύς καὶ ἐδωκοῦσῶν ἐπὶ γενεῶσιν, Πλάτ. μετ' ἐνιαυτὸν ἐγγύς, Ἰζέτ.Χλ.α.570· ἢ ὄμ. γεν. πλησίον, σχεδόν, περίπου, κατὰ προσέγγισιν· Σοφ. ἴπν.301 ἐγγύς ἔμνας, Πλάτ.Συμ.198 Β οὐχ ὄλο τ' ἔσομαι οὐδ' ἐγγύς τούτων οὐδὲν καλὸν κινεῖν, Πλουτ.Σερτ.19 Πουμπήσος ἐγγύς ἔλθων ἀποθανεῖν· ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, συνήθως: ἴππ.Μοχλ.34· 4) ἐπὶ ποιότητων ἰσοτήτων, ὁμοίας πρὸς, ὡς: Πλάτ.Γοργ.520 Α ἐπὶ σοφιστῆς καὶ ῥήτορ, ἡ ἐγγύς τὶ καὶ παραπλήσιον, Θεοφρ.Φι 6,6,6 ὡπὲρ ἐγγύς τῶν παλαιῶν σπερμάτων, Ἰων.Χρ. Λόγ.69,2,367 καὶ ὅς ἂν ἄγωνα τοιοῦτος εἶναι ἡ γενεῶσιν ἡ ἐγγύς, Πλου.Συμ.21 μῆτις τοιοῦτον φάθῃσεν, ἀλλ' οὐδ' ἐγγύς ἠν τοῦτο· 5) ἐπὶ ἐγγύς ἰ τὸ γένος ἢ οἱ συγγενεῖς: Αἰσχρ.ἀπ 162 αὶ Ζηνός ἐγγύς, Αἰν.Τοκ.10,34 τοῦς ἐγγύς τὰ γένει· 6) παπ. ἐγγύς τῶν πρὸς τινα, παρὰ τιμ: Πάπ. λυποῖμαι διτὶ οὐκ ἀπῆλα ἐγγύς τοῦ ἀδελφῶν καὶ αὐτὸς λυπείται διτὶ οὐκ ἀπῆλα ἐγγύς αὐτοῦ.

ἐγγυσα πάπ. δ. γρ. τὸ ἐγγυσα βλλ.

ἐγγυστομῖαι ἴωθ. νεώτ. ζῶλο, οἰκονεία ἀνεκέρου βατραχῶν.

ἐγγύματα ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὡπὲρ. τοῦ ἐγγύς, ἄ. ἐγγυτάς βλλ.

ἐγγυητάς ἡ ἐγγυητὴ ἐκ κέρασις ὡς οὐσ. ἡ ἰσισοφορία ἢ μάλλον πρὸς τὴν κοινήν τοῦ ἀνέμου προσάφουσα τὸ ἐπιμῆκος ἐπιπέδου ἰσισοφορῶν πλοῖου, οἰκίας, ὡστε να σθένουσι τὰ ἴσθια, διὰ τὸ ἀνρίωνον πλεριστὸν περισσοτέρων τῶν κοινήν τοῦ ἀνέμου, δημ. τόκα μπουρίνα: ἐπέλευσε τὴν ἐγγυητάς.

ἐγγυητάς π-ον κ. νεώτ. ὡπὲρ. ἐπὶθ. ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἐγγύς, πλησιέστερος, ἐπὶ τόπου: Θεοκ.8,96

ρας ἔγγωνίους πρὸς τὸν βραχίονα ἔχοντα, ἴσασ. Πι.2,83 πύργοι ἐ- ὁ εἰς γωνίας τετυμμένοι, γωνιώδεις, Θεόδωρ.Φι.3,15,4 φύλλον ., ἔγγωνιώτερον τῆς ὄψης (ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ κισσοῦ).

ἔγγωνίως μτν. ἐπιρρ. κατὰ γωνίαν, ἰδίως ὀρθῶν. Παθ.Αγ.β.115.

ἔγγωνοειδής-οὐδ-ές ἔγγώνιος βλλ. : Θεόδωρ.Φι.3,12,5 φύλλον ., σελινοειδές, τὸ δ' ἐπὶ τὸν Πωλειοτέρων πολυαχιδῆς σφόδρα καλ-νοικίδες.

ἔγγωνος-ον μτν. ἔγγώνιος βλλ. || ἔγγωνος πλῆξ ἔγγώνιος πλῆξ Ἐρωτιῶν.58 ἔγγωνος πλῆξ λέγεται, ὅταν καμφθεὶς γωνιοποιηθῆ κατὰ τὸν ἄγωνά α' || τὸ αὐτὸ, ὡς αὐτὸ, τὸ ἔγγωνον γωνιώδεις μέρος γῆς : Ἡρακλεῶτ.Πιν.2,107 Ἴεκτα κερὰ τὸ ἔγγωνον τὸ παρὰ τὰς ἀμυλάς.

ἔγβ- ὡς πρῶτον συνθετ. μέρος συχνάκις ἀπὸ ἐκδ-ἐνίστε κ. ἐνδ- ἐν Ἐπιγρ. κ. Ποι.

ἔγδακτυλος Ἐπιγρ. ἀπὸ ἐξοδάκτυλος βλλ.

ἔγδαμειν Ἐπιγρ. ἀπὸ ἐκδμειν ἀποδμεινῶν πρβλ. κ. ἔγδραμειν ἀπὸ ἐκδραμειν

ἔγδανείζειν Ἐπιγρ. παθ. ἔγδανείζεσθαι ἀπὸ ἐκδανείζειν βλλ.

ἔγδεχομαι μον. ἀπὸ ἐκδέχομαι βλλ. : Κορ. Ἀτ.2,202 ἐν λ. κόρακις, ὡς ἀν κοράκι κἀνοῦναι τριγύρου τοῦ κραβάτου | καὶ κράζουσι καὶ ἐγδέχονται τὸ πότε τὰ φοῦσθαι.

ἔγδεχομένην Ἐπιγρ. ἀπὸ ἐνδ- τοῦ ἐνδέχομαι βλλ.

ἔγδιδαξάτω Ἐπιγρ. ἀπὸ ἐκδιδοξάτω.

ἔγδιδω ὄμν. τ. τοῦ ἐκδιδω βλλ. : Λασκαρ.Μυστ.61 δὲν ἐγδιδοῖται παρὰ εἰς τέταρτον.

ἔγδικάζεσθαι Ἐπιγρ. ἀπὸ ἐκδικάζεσθαι βλ. ἐκδικάω : Ἐπιγρ. καὶ ἐγδικάζεσθαιον περὶ αὐτοῦ ἀφροντες, Ἡρακλεῶτ.Πιν.1,49 ἐγδικάζεσθαιον.

ἐγδικασίας-εως (ἡ) μον. δημ. ἐγδικισία (ἡ) ἐκδικισία βλ. λ. : Κορ. Ἀτ.2,60 ἐν λ. ἀπόκτα, ἐγδικισίαν τὰ ποιεῖται τῆς ταπεινῆς τῆς πόλεως, Λασκαρ.Μυστ.91 ἐκεῖ ., σχεδίζονται ὅλεος οἱ ἐγδικισίας.

ἐγδικιότης (ἡ) δημ. προφ. τοῦ ἐκδικιότης βλλ.

ἐγδικία (ἡ) Ἐπιγρ. ἐκδικία βλλ.

ἐγδικιοῦμαι δημ. κ. συνήθ. (ἐγδικιέμαι δημ. τ. τοῦ ἐκδικιοῦμαι βλλ.

ἐγδοτήρ-ηρος (ἡ) Ἐπιγρ. «ὁ ἐκδοτὸς ἔργα δημῶσια», ὁ ἐπιστάτης τῆς ἐργολάβου οικοδομῶν.

ἐγδοχεύς-εως (ἡ) Ἐπιγρ. δ.τ. τοῦ ἐκδοχεύς βλλ.

ἐγδραμειν Ἐπιγρ. ἀπὸ ἐκδραμειν, ἀδρ. ἀπαρρ. τοῦ ἐκτρέχω βλλ. : Ἐπιγρ. καὶ ἐγδραμεινῶ οἷς κα θέλη, κατακίετω δὲ ἐν δελοφίς.

ἐγγίναμι ὑπερσυντ. τοῦ παρακ. γέγωνα βλλ.

ἐγγίλασαν Ἡσ. «συνήκωσαν».

ἐγγίρα (ἡ) νεώτ. κ. ἔγισα κ. ἔγισα βλλ.

ἐγγίρην δ. τ. τοῦ ἔγισρα βλλ. : Ἰδου.ἀπ.7.

ἐγγισρόμηνος-ος ὀν ὁ διεγίρην, ἐπαίρων τὰς φρένας, γλῶσσα, τοῦ δεραρρῶν EM.20,47.

ἐγγίρω κ. μον. κ. νεώτ. ἀιδλ. ἀπαρρ. ἐγγέρην, ἐπ. παρσι. ἐγγερον, μέλλ. ἔγρω, ἀδρ. ἔγισρα κ. ἐπ. ἔγισρα, παρακ. ἐγγίρω, ὑπερσυντ. ἐγγίρκειν, παθ. μέλλ. ἐγγίρσομαι, μέσ. μέλλ. ἐγγίρωμαι, παθ. ἀδρ. ἐγγίρθη, ἐπ. γ. πλθβ. πρόσ. ἐγγίρθεν, γ. πλθβ. ποι. μέσ. ἀδρ. ἐγγίρωτο, παθ. παρακ. ἐγγίρωμαι, κ. μτν. ἐγγίρωμένος, ὑπερσυντ. ἐγγίρωτο, ὄμ. ἐν παθ. σμν. ποι. ἀδρ. ἔγγρωμι, γ. ἐν πρόσ. ἐγγετο, προστ. ἐγγετο, β' ἐν ὑποστ. ἐγγε, εὐκτ. ἐγγετο, ἐν ἀπαρρ. ἐγγεσθαί | συνήθ. ἐγγεσθαί, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. ἐγγεμαι, πρβλ. ἐγρω | μτν. ἐγγρόμενος, ἀμτθ. παρακ. ἐν σμν. ἐνεστ. ἐγγίρωρα, ὑπερσυντ. ἔγγίρωρα, γ' ἐν πρόσ. ἐγγίρωρει, γ. πλθβ. πρόσ. ἐγγίρωρασαν, γ' πλθβ. πρόσ. ἐπ. παρ. ἐγγίρωραθα, ἐγγερωμαι τὴν ἐκ τοῦ ὕπου, ἀφυνί-ζω, ἔμπνῳ τινά : Ἰλ.Ε.413 μὴ ., ἐξ ὕπου γοώσας φίλους οἰκίας ἐγγερα, Αἰσχ.Εὐμ.140 ἐγγερα, ἔγισρα καὶ αὐ τῶνδ', ἐγώ δὲ σέ, Εὐρ. Ἡρ.1030 ὀπνώδεα

τ' εὐνάς ἐγγερατε, Αἰν.Τακτ.22,66 ὄμα δὲ καὶ τὸν φύλακα ., ἐγγεραοί, ΚΔ Ματθ.8,25 αὐτὸς δὲ ἐκδέουδα. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἔγειραν αὐτὸν λέγοντες. 2) μτφ. προάγω, φέρω πρὸς τὰ ἐμπρός : Ὁσάορ.2,1 ἃ πέντα, ., μόντα τὰς τέχνας ἔγειραι. 3) ὄμ. μτφ. διεγείρω, ἐπεθίζω, κινῶ, παροξύνω : Ἰλ.Β.440 ὄμα καὶ θέσαν ἐγγερωμεν ὄμα Ἄρηα (ἡνα ταχύτερον ἀνάφωμεν τὸν πόλεμον |, Ἡσίοδ.Ὀ.666 μάχην δ' ἄμαρταρον ἔγειραν, Ὑμν.Ἀπόλλ.408 ἔγειρε νῆα, Αἰσχ.Αγ.299 πρὸς Κιθαιρώνος λέπας ἔγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν νομοῦ πυρός. 4) ὄμ. μτφ. ἔγειρω αἰσίδα- λύραν-μέλας- θρήνον κττ. διεγείρω, σηκώνω : Πίνδ.Ν.10,21 ἄλλ' ὄμας εὐχορδόν ἔγειρε λύραν, Σοφ.ΟΚ.1778 μὴδ' ἐπὶ πλείω θρήνον ἔγειρεται, Πλάτ.Πουτ.272,2 οὐδ' ἔνικα τὸν μῦθον ἔγειραυεν, Ξεν.Συμπ.2,24 τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὄμαρ ἐλαίον φύλαγα ἐγγεραί, Χαρίτ.8,3 ἔγειρε θρήνον ἐπὶ τούτοις, Ἀπολλῶ, Δαρμ.Πολιορκ.20,18 ἔγειραοί το τὴν Πρωτ.5,112 τὸ ὄς ἐ- ἰτεῖνω προεκτικῶν ὄς). Νόμω.Δ.454 ὡς κε ἐγγερω οἶκτον ὄμοι καὶ ἔλλαν, -ἐγγεραί τὸν φθόνον πάντων τῶν συναδελφῶν του. 5) ἀνεγείρω, ἀνορθῶνα, σηκώνω τὴ | ἐκ τοῦ ἐδάφους | ὄφλη ἢ ὄρθον : ΚΔ Μάρκ.1,31 καὶ προσελθόντων ἔγειρεν αὐτὴν κρατῆρας τῆς χιτῆρος, αὐτ.Λουκ.1,69 ἔγειρε κέρας σωτήρας, - ἐγγερω τὸν τραυματίαν ὄμ.κ.παθ. : Πάπ. ἐγγεράς ἐκάλουν βασιθεῖς. 6) ἀνίσταμι τινά ἐκ νεκρῶν, ἀναστήνω : ΚΔ Ματθ. 10,8 λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς ἐγγερατε. ὄμ. τὸ παθ. ἀνίσταμαι ἐκ νεκρῶν, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν : ΚΔ Μάρκ.16,6 ἴπσοῦν ἤγειρετε ., ἔγειρεθ, οὐκ ἔστιν ὄδε. 7) μτν. ἐπὶ ἀσθενῶν, συντελεῖ ὄστε τὰ ἀναλῶθ ὁ ἀσθενῆς, τὸν κόμην καλά : ΚΔ ἰακ. 5,15 ἡ εὐχὴ τῆς πίστewος σωθεὶ τὸν κἀνοῦνον, καὶ ἔγειρε αὐτὸν ὁ Κύριος. 8) κ. νεώτ. ἰδρῶν, οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω : Καλλ. Ἀπόλλ.64 ὄμοθεν τὰ πρῶτα θεμελίω Φοῖβος ἐγγεραίν, ΚΔ ἰω.2,19 ἴασατε τὸν ναὸν τούτων, καὶ ἐν τρισίη ἡμέραις ἐκέρω αὐτόν, Λουκ. Ἀλέξ.10 καὶ νεῶν ἀστικά ἐφῆραοντο ἐγγεραί, Πολυδῶ.125 ἔργον δὲ τοῦ οἰκονομοῦ καὶ τὸ περὶ τὰ ἐγγεραί, Δίων Κ. 42,12 πύργους ἐκατέρωθεν ., ἐγγερατον, Πάπ. οἱ ἐγγερατοντες τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πυλῶνος, - ἔγγεραον μεγαλοερπές μνημονεῖν. ὄμ. κ. παθ. : Βιτ.66,5 στολοὺς ἐγγερωμένους, Λουκ. Ἀλέξ.19 ἴδῃ γὰρ ὁ νεὸς ἐγγερωτο. 9) τὸ παθ. ἐγγερωμαι μετὰ ἐνεργ. παρακ. ἐγγίρωρα ἐξυμῶν, σηκώνομαι ὄμ. τὸν ὕπνον. Ἡρ. «ἐγγερω, ἐγγερωθῆ, ἀνάστηθι», Θωμ.Μ. «ἐγγερωμαι καὶ ἐγγερω οἱ Ἀττικοὶ λέγουσαν» : Ἰλ.Β.41 ἐγγετο δ' ἐξ ὕπνου, Ὁδ.Υ.100 φέρων τῆς μοι φάσθω ἐγγερωμένον ἀνδρόμωον, Ἡρ.4,9 ὡς δ' ἐγγερωθῆναι τὸν Ἡρακλία, Πλάτ.Πολ.330 β. ἐκ τῶν ὕπνων ., σαμὰ ἐγγερωμένους δευναίειν. 1) ὄμ. μτφ. : Πιολ.4,8,1 ἐγγερωμένους εἰς ἐραυτὸν ἐκ τοῦ σώματος. 10) κτ. ἀδρ. φυλάττω φύλακιν, ἐγώ φρουρῶν, ἀργυμῶν. Ἰλ.Η.434 τῆρας ἀρ. μῆτι πυρην κριτὸς ἤγρετο λῶος Ἀχαιοῖν. || ἐν τὸ παρσι. ἐγγίρωρα εἶμαι ἐξυμῶν, μένω ἄρπυιον : Ἰλ.Κ.419 αἰ δ' ἐγγίρωραθα φιλοπέσομαι τὴ κέλιοντα δάλληλοισ, Ἀριστοφ.Σφ.774 κῆν ἔργω μεσημβρινός, οὐδεὶς σ' ἀποκλείσει θεορατῆς τῆς μυκλίδε, Πλάτ.Πρωτ.310 Β ἐγγίρωρα ἡ καθεῦθε. || ὄμ. ἐπαργυμῶμαι, προεκτικῶς, ἐγώ τὸ νοῦ μοι : αὐτ. Νόμ.809 Δ ὄμα τὴν πόλιν καὶ ἐγγερωμαίεν παρεχόμενοι, Ξεν.ΚΠ.1,4,20 καὶ φέρουσι καὶ ἐγγίρωρα | ἴητο ἐξυμῶν, προεκτικῶς. || ὄμ. ἐπὶ καταστάσεων : Ἡρ.4,7 ὄμας ἐγγερωμένον χειμῶνος ., φερέγγυος ἔσται διασωσά τις νέας | ὅταν σπῆκῶνται τριημῆτι. 11) ὄμ. μτφ. : αὐτ.148 πυθέσθαι γὰρ ἀστικά κττ. ἀρχὸς τὰ ἐκ τοῦ βαρβάρου ἐγγερωμαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, Αἰσχ.Εὐμ.706 εὐδῶνον ὕπερ ἐγγερωθῆ φρούρημα γῆς καθι-

σταμαί **12**) διεγέρματα, ἐξεγέρματα, ἐξάστιασι· Ἡσιόδ. Α.176 τὸ δ' ἔτι μάλλον ἐγειρέσθαι, Δημ. 439 ἐγείρεται ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις· || οὐ μερ' ἀπορρ.·Θουκ.7.51 τοῦτο πύλομον πολλῶ ἀγνερμένοι ἴσαν μὴ ἀνείναι τὰ τῶν Ἀθηναίων **13**) ἀνεγέρματα, σηκώματα ἀπὸ τῆν θέσιν μου· ΚΔ Λουκ. 21.10 ἐγερθήκασι θένος ἐπὶ ἔθνος αὐτ.Ψαλ.14.31 ἐγειρέσω ἄγυμην ἐνταῦθα, Μηνσιτ. 9.5 Ὁδ.1 θρασύων υἱός τοῦ τῆς Ἀγαρ·· ἐγειρομένουσ κατ' ἡμῶν, Πρόβρ.2.184 πῶλοσ μὴ παρέρμεν δὲ λογισμοῦ ἐν γέρβω | ἐν μῶδ στήν μέσιν καὶ νὰ βγῶ | ἀντί ἐγερθῶ=νὸ σηκῶθῶ |. Σαχλ.ἐν Κορ. *Ατ.2.240 ἐν λ. μαχέωσ, ἀπὸ τὰ ζῆρασι ἐγέρθησαν ἔρημοι καὶ μισόσαν, - ἠγέρθησαν πρὸ τοῦ γερύοντα· || νεώτ. ἡ προστ. τοῦ παθ. ἀορ. ἐγέρθητε | στασι. παράγγελμα, ὅπωσ ἀνορθωθῶσιν οἱ στρατιῶται ἐκ πρηνόσ ἡ γουλιποῖσ σπόσασ· **14**) εἶδ. νεώτ. νεύτ. ἐνερτ. μεθ. εἴγρωσ ἀτύμον σηκῶσ ἀτύμον, βιάσ τὰ πῶρὰ τῶν ἐστώμ, ἴνα εἰπήτω μέζονα πλεισ εἰς τοὺς λέδητασ· ὄμ. εἴγρωσ τὰ πῶρὰ ὡθῶ τὰ πῶρὰ τῶν ἐστώμ τῶν στωκοδετήν πρὸσ εἰπέυειν ταξαίσ καύσεωσ· **15**) τὸ ἐνεργ. ἀμθ. ἀνεγέρματα, δορύθωνοισ, σηκώματα [ἐκ τῆς θέσεωσ, κλησίθ, ὄπου]· | Εὐρ.ΙΑ.624 ἔγρω ἀδελφῆσ ἐπ' οὐμέντοιον, Αἰσιώπ.Μυθ.16 Β ἔγρει, καὶ τευθῆ τῆς ὕψισεσ.

ἔγλα Ἡσ. κρηνοίσι.
ἔγλαξα δαρ. ἀντι ἐγλάσασ, τοῦ γελᾶ βλλ. **ἔγλα(αν)ισρός** (ἐ) νεώτ. φίλοσ, τὸ φιλοσοφικόν σύστημα τοῦ ἐγέλοσ, δ. ἀπολουτοσ-ιδεολογίωσ.
ἐγλαίνωσ (ἐ) νεώτ. ὁ ἀποαζόμενοσ καὶ ἀκολούθῶν τὰσ φιλοσοφίασ θεωρίας τοῦ ἔγέλοσ.
ἐγλωτοι Ἡσ. ἀστέρεσ.
ἐγενήθη μετρ. τ. ἀντι ἐγένονη, μέσ. ἀορ. τοῦ γίνουσι βλλ.
ἐγέννατο (ε) μέσ. ἀορ. τοῦ γεννῶ, ἐγέννατο, ἐτεκεν· | Ἀλκ.ἀπ.13 β, 2.
ἐγένοντο Ἐπιγρ. μέσ. ἀορ. ἀντι ἐγένοντο.
ἐγεντο ἀντι ἐγένετο, μέσ. ἀορ. τοῦ γίνουσι βλλ.. Ἡσιόδ.Θ.199 Κυπρωγενεάσ, ὅτι γέντο πολυκλύστω ἐν Κύπρω, Θεοκρ.1.88 τάκεται ὀφθαλμῶσ, ὅτι οὐ τράγοσ αὐτόσ ἐγέντο.
ἐγεργί Ἡσ. κρηγορεῖν.
ἐγερθε ἵπ. ἀντι ἠγέρθησαν, γ' ἡθβ. προσ. παθ. ἀορ. τοῦ ἐγείρω βλλ.
ἐγερμα-ατοσ (τῶ) μον. κ. ὄμη. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀπατέλεσμα τοῦ ἐγείρωσ· Πολεμ.Τρωαδ.457. **2**) ὄμη. ὁ βόλοσ ἡ ἀψίς.
ἐγέρην αἰολ. τ. τοῦ ἐγείρειν βλλ.· | Εἰουδ.157.48.
ἐγερσθός (ἐ) ὁ βολῆ, φωνὴν ἐγείρωσ, ὁ μεγαλῶφωνοσ Ἐπιγρ.Ελλ.3.82 ἐγερσθῶτων κούροισ.
ἐγερσθόσ οὐκ οὐ μετ. ὁ διὰ τῆσ βοῆσ ἐγείρωσ, ἔξυπνοίσ Νόω.Εσάγγ.Ψαλ.131.60.
ἐγερσθρατοσ οὐκ οὐ μετ. ὁ τοὺσ βροταῖοσ ἐγείρωσ· Πρὸκλ.Υψ.7.18 ἐγερσθῶτων ἀρεταῶν.
ἐγερσθίλωσ-ατοσ (ἐ) οὐκ οὐ μετ. ὁ διεγείρων ἔγλωτα, ὁ ἐγερσθίλωσ γέλωτα· ΑΠ11.60, Ὁρφ.ἀπ.183 ἐγερσθίλωσ Ἀεροδίτ.
ἐγερσθέατοσ (ἐ) οὐκ οὐ μετ. ὁ διεγείρων τὸ θεάτρον· ΑΠ11.5.361 οὗτοσ ἐγερσθέατοσ, ταῖσ τύπωσ, ὅνοι τοι ἐγερθε ἔτυποσ ἀρικήσων, Καλλιπίασ, σπαρῶν.
ἐγερσμάχοσ οὐκ οὐ μετ. ὁ τὴν μάχην διεγείρωσ· ΑΠ7.424.4 θουροσ ἐγερσμάχοσ || ὄμ. κ. τὸ θηλ. ἐγερσμάχη ἡ τὴν μάχην διεγείρωσασ· ΑΠ.6.122 τίς νὸ σ ἐθηκε θεᾶ ὄρων ἐγερσμάχοσ· **ἐγερσμάχο** -έω μον. ἐγείρω μάχην, παραστρώω εἰς πόλεμον· Τετέ.Χιλ.12.654 μὴ πειθομένουσ μηδασμοσ συμβουλοίσ τῆσ εἰρήνεσ, τοῖσ ἐγερσμάχοισ δὲ καὶ θουρωδωεατέροισ.
ἐγερσμοθοσ οὐκ οὐ μετ. ὁ ἐγερσμάχοσ βλλ.· Ὁμ. Κιν.1.207 ἄχοσ ἐγερσμοθοσ βολῶων πολημίον αὐλῶν. Νόω.Δ.3.39 ἐγερσμοθοσ φῶσ Ἡοῦσ.

ἐγέρσιμος-ον κ.μον.ἐπὶ τοῦ ὄνου,δ ἐξ οὐ δύναται τις ἐν ἐγέρβῃ· Θεοκρ.24.7 εἶθετ' ἐμὰ βρέφα γλυκερόν καὶ ἐγέρσιμον ὄνου, Εὐστ.Πον.212.79 ὄνου τὸνημασ μὲν μακαροίσ δὲ αὐθιγέγασιμον.
ἐγερσμότησ-ητοσ (ἐ) νεώτ. ἡ ιδιότησ τοῦ ἐγείρωσ, τὸ ἐγερσμον· **2**) νεώτ. φυσιοῶ. ἡ ἱκανότησ τῶν ὀργανισμῶν ὁπωσ ἀπαντῶσιν εἰς τοὺσ ἐν ἔγβω ἐρεθισμοῖσ δι' αἰσθητῶων καὶ κινήσεωσ.
ἐγερσίνουσ-οοσ-ουν-οον μετρ. ὁ διεγείρων τὸν νοῦν, τὴν δεινῶν· Νόων.Δ.12.376 ἐγερσίνουσ μέθη, αὐτ.37.673 ἐγερσίνουσ φωνή, Πρὸκλ.Υψ.3.4 ἐγερσίνουσι βιβλοί.
ἐγερσις-εωσ (ἐ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐγείρειν κ. ἐγερρεσθαι ἐκ τοῦ ὄνου, τὸ ζύνημα, τὸ σηκῶμα· | Ἰνπ.Κωσκ.82, Ἐμπ.123,1, - ἐγερσισ στρατωτικῶν - πληρωμάτωσ || ὄμ. κ. ἐν τῷ πληθ.· Φιλ.λόδ.Ρητ.2.206 S, Παλῶσν.2,2,6' || ὄμ. κ. μετ.· Πλάτ.Τῖμ.70 C ἡ τὸ θυμοῦ ἐγερσισ, Αἰσιώπ.ΜΝικ.116 β, 30' || ἐγερσισ πολεμική νεώτ. εἶδ. ναυτ. ἐτοιμασία διὰ τῆν μάχην πολεμικῶν πλοιοῦ· **2**) μετρ. ἡ ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἀνάστασισ· ΚΔΜατθ.27.53 καὶ ἐξελθόντεσ ἐκ τῶν μνημείων, μετὰ τῆν ἐγερσιν αὐτοῦ εἰσαλθόν εἰς τῶν ἄγιων πόλιν, Μηνσιτ.1.5 Ἐσπερ.Ὁδῆ 7 τὸν τριμῆμῶ ἐγέρρει κοινωνουόντεσ καὶ βρωόντεσ Χριστῶ· **3**) ἀνάκτιση τῆσ ὕψισεσ ἀνάρρωσισ· | Ἀρετ.Χρον.Παθ.2.11 ἐγερσισ ἐκ τοῦ πάθοσ· **4**) ἀνεγέρσισ, ἀνοικοδόμησισ, εἶδ. ὕφοσ αἰθήσισ· Ἡρωδιαν.8.5,4 ἐγερσισ τεγίχων.
ἐγερσθῆσ-ἐσ ὁ τὸ φῶσ διεγείρωσ, ὁ φῶσ ἐκβάλλων· ΑΠ6.5 ἐγερσθῆσ ἐτροσ | ὁ πύριτθ· | **ἐγερσθρῆσ**-οὐσ-έσ μετρ. μον. ὁ χορόν ἐγείρων, παρεχών· Ἀνὰν.Υψ.εἰς τῆν Ἀειπάρθ.δ.
ἐγερσθρατοσ οὐκ οὐ μετ. ὁ τὸν χορόν ἐγείρων, προκαλῶν, ὀδηγῶν· Ὁππ.Κιν.4.236.
ἐγερθῖο(ν) (τῶ) μετρ. νεώτ. κ. ὄμη. μέσον διεγέρσεωσ, ὀδ. προπρηθῆ, παρακινήσισ· Αἰλ.Π12.44 μέλοσ διατόροσ τὸ καὶ γεγόνωσ ὅτι μάλιστα καὶ οἰον εἰς τῆν μάχην ἐγερθῖορον, αὐτ.Ζ113.14 τὰ ὠτῆ εἰς τὸ ῥώμησ συνδήματα καὶ ἐγερθῖο ἔθρομ· **2**) νεώτ. κ. ὄμη. εἶδ. πρῶτον ἕχημα ὀσληπίου πρὸσ ἐγερσιν τῶν στρατιῶτων ἀπὸ τοῦ ὄνου, ὁ δεινῶ· **3**) νεώτ. ὠρολόγιον τῆσ τροπείησ, κανονικόμενον οὕτωσ, ὡστε εἰς ὀρισμὴν ὥρον ἰσοχρῆσ ἵχοῦν ν' ἀφυνίχισ τὸν κορυόμενον, ὄμη. Ξυπνητῖα.
ἐγερθῖασ οὐκ οὐ μετ. ὁ ἐχων τῆν ιδιότητα ἡ ἱκανότητα νὰ ἐγείρω, νὰ ἀφυνίχισ || μετ. ὁ ἐχων τῆν ιδιότητα νὰ ἐρεθίσι, νὰ παρακινήσ πρὸσ ἐγείρωσιν **2**) τὸ οὐδ. ἐγερθῖορον ὡσ οὐσ, βλλ.· **ἐγερτί** ἐπὶ ὀδ. ἐνθέρμοσ, προβῶμοσ· Σοφ.Ἀντ. 413 ἐγερτί κινῶσ ἀνδρ' ἀνθρ' ἐπιρροῖοσ κακοίον· **2**) ὀγόνουωσ, προσεικῶνοσ· Ἡρακλ.63.50α, Ρηθ.524 φουρεῖν ἐγερτί καὶ νεῶν κατὰσκοπον.
ἐγερτικόσ-η-όν κ. νεώτ. ὁ διεγείρων, ὁ συνηθῶν πρὸσ ἐγείρωσ, πρὸσ διεγέρσιν· Πλάτ.Πολ.523 B τὸ γ τὸσ τοιοῦτοσ νοποσέσ ὀκ δὲν παρακλήθον οὐδ' ἐγερτίκον ἐπ' **2**) π. Γραμ. ἐγερτίκῶ τὰ ἐγκλητικῶ, ὡσ μεταβάλλοντα τῆν βραρείν τῆσ προη. λέξεωσ εἰς ὀξείαν· ΑΒ1147 ἐγερτίκον ἔπιρρωσιν.
ἐγερτικόσ-η-όν κ. νεώτ. ὁ ἐγέρσιμοσ βλλ.· | Αἰσιώπ.Υψ. 454 β,14 ἀπὸ ἀναγκαίον ὄνον πάντα ἐγερτόν εἶναι.
ἐγλήαρτοσ Ἡσ. «ἐλήαρτοσ, ἐπιχῶροσ». **ἐγλήερα** κ. ἐγγήερασ παροκ. τοῦ ἐγείρω βλλ. **ἐγῆλασαν** Ἡσ. «συνειλησῶν Λάκωνεσ» πρὸλ. Γηλέωσ-εἰλέω, ἔλω, ἔλω.
ἐγῆληθῶσι Ἐπιγρ. | ἔξελῶσ | ἐξελήθωσιν, ἐκβλήθωσιν.
ἔγηνα ὄμ. ἀ' τοῦ γαιῶ -έω βλλ.· **ἔγρα** παροκ. τοῦ γηράσκω βλλ. **ἔγρα** παροκ.ελευσημοτικῶν ἐπαφῶν συνήθ. ἐν φη. ἔγρα μῶλα, ἐγρῆ λέθεσ ἐφενοόμενον κατὰ τῆν ἀσάνθην ἔλγην βαρεῖοσ ἀντικείμενοσ καὶ τῆν ἐν ἔμβρῶ ερεσίαν πολυκλύπωσ λέρβου

ἀγκαγκάζω ἐγγέλω, γελῶ ἐντός σουῖδ. ἐν λ. καὶ ῥω. ὁ δὲ κατὰ θυμὸν ἐνέκαγκαζε.

ἐγκαθαίρω ἤσ. «ἐγκαθεῖν καταβαλεῖν».

ἐγκαθαρμόζω ἀρμόζω ἐντός ἰδίου προγράματος: Ἄριστ. Λυσ.682 ἐγκαθαρμόζαι λαδόντας τούτοι τὸν ἀσέβητα.

ἐγκαθεζομαι ἰδὶ γλῶσσα. σίνεδρος, πάρεδρος.
ἐγκαθεζομαι, μέλλ. -εδεομαι ἰδὶ γλῶσσα, τοποθετῶ ἐμαυτὸν ἐντός τινος, ῥῶνα τὸν ἐαυτὸν μου να καθίσω, τοποθετοῦμαι: Ἄριστ. Ἐκκλ.23 δεῖ τὰς ἑτέρας πῶς κάγαθεζομένους λαθεῖν, Ἄρρ.Τακτ.15,5 ἐγκαθεζομαι εἰς ἐνδραν: ἰδὶ δριστηκός, μονήμων μένω που, ἐγκαθίσταμαι: ἰδὴ Αλ.6,1,2 τῶν δαιμονίων ἐγκαθεζομένων: 2) στρατοπεδεῦω εἰς τὴ μέρος: Θουκ.3,1 καὶ ἐγκαθεζόμενοι ἐδόθουν τὴν γῆν.

ἐγκαθειργονῶμι πηγν. νεώτ. κ. -γνῶμι ἢ -εργῶμι. ἐγκλείω, κλείω ἐντός, περιορίζω ἐν κλειστῷ χώρῳ, φυλακίζω: ἰδὴ Αλ.5,1,2 Πλουτ. Ἡθ.456 C ἐ-φορβεία τὸ ραγδαῖον κ. παθ.: Ἰωλ.Λογ.1,206 Β. ἐγκαθειργμένος εἰς τὸν οἶκόν του οὐδένα δεχεται.

ἐγκαθειργῶ νεώτ. ἐγκαθειργονῶμι βλλ.
ἐγκαθειρτικός κ. νεώτ. καθειρμένος, ἐγκλεισμένος ἐν τῆν οἰκίῳτῃ ἢ φυλακῶ, φυλακισμένος: Αἰσων.40, - εἶναι ἐγκαθειρτικός.

ἐγκαθερίζεις -εις(ἡ) μον. κ. νεώτ. ἐγκλείεις ἐν τῆν οἰκίῳτῃ ἢ ἐν φυλακῶ, φυλακίζεις: Εὐστ.188,93.

ἐγκαθερσας ἐν ἰέγκαθειρῆι κ. νεώτ. κ. ὄμμ. ὁ ἐπιτήδεις κορυφῶς τοποθετηθεῖς που, ὅπως ἐν καταλήκῳ στήμῃ ταχθῶ ὕπερ ἢ ἐναντίον τινός, πληρωμένος, βλαμμένος, βάλτος: Πλάτ. Αἴ.368 E πρὸς τούτους ἐγκαθερσας ὑπένεσεν, Πολύβ.13,51 τὸν Ἡρακλείδην ὁπώτερος ἐγκαθερσεν εἶναι, Κδ Λουκ.20,20 ἀποστείλαν ἐγκαθερσας ὀλοκρινόμενους ταυτοῦ δικαιοῦς εἶναι, ἰδὴ Αλ.11,27 ἐγκαθερσας ἀνομήφας τοὺς περιήρσαστας αὐτῶ τὸ διάδημα, Προκλ.Γαζ.2,9,126, -οι ἐγκαθερσῆι ἐχειροκροτοῦσας 2) εἶδ. θετός υἱός: Ἰγν.ἀρ.56.

ἐγκαθερῶς ἐπίρρ. πηγν. κατὰ τὸν τρόπον ἐγκαθετῶ βλλ.1,1, κατόπιν ἐξαγορῶς, ἀπαλλαγῶς, φεύκτικα: Διοδ.Σ16,68 ἐγκαθερῶς δημηγοροῦν.

ἐγκαθεῦδω, μέλλ. -ευθήσω κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι μεταξὺ: Ἄριστ.Ζ1 δῖο β,31 ἐγκαθεῦδειν δεφυχρότεροι αἱ ὀδεις αἰγῶν: 2) κοιμῶμαι ἐπὶ ἐ-νόταν σέ κάτι: Στράβ.15,1,57 ποσῆρῃ τὰ ὤτα ἔχοντας ὡς ἐγκαθεῦδον, Αλ.Ζ1 δ,42 σπιδάσῃ ἐγκαθεῦδειν τινὶ παρασκευάσαι: 2) γεν. κοιμῶμαι: Ἄριστ. Λυσ.614 οὐκ ἐτ' ἔργον ἐγκαθεῦδειν, ὅστις ἐστ' ἐλεῦθερος: 3) ἔνιργ. εἶδ. κοιμῶμαι ἐντός ναοῦ πρὸς θαυματουργικῆν θεραπεσίαν μου, κοιμῶμαι ἐν ἀσκληπείῳ: πρδλ. ἐγκοιμῶμαι ἢ.

ἐγκαθεῦθω ἔδω, βρῶζω ἐν τῆν: Ἰαν.Γυν.2,133.
ἐγκαθηθῶ-ᾶω διεργῶμαι που τὴν ἡσῆν, τὴν νεότητά μου, περῶν κρίσει τὸ νῆτα μου: Εὐρ. Ἰππὸδ.109 ᾶ πῆδον Τροίχῆνιον, ὡς ἐγκαθηθῶν πᾶλλ' ἔχεις εὐδαιμονα.

ἐγκαθηθῶν μον. καθιστῶ τὴν ἡδῶ, γλακῶ, γλυκῶν: Νικητ.Εὐγ.Α.347.

ἐγκαθηθῶ-ᾶω νεώτ. κ. ἐγκαθηθῶν κορυφῶν κῶσῳ, παθ.: Ἡρόδ.π. Ορειδ.49,4,25 2) πηγν. νεώτ. κροτῶ τῆν ἀκίησῆν εἰς τὴν θέσῳ του.

ἐγκαθηθῶ-ατος ἰδὶ νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐγκαθηθῶν βλλ.2,1, ἐγκαθηθῶσ, ἀκίνησια: 2) νεώτ. κτηριατ. τραυματισμός Ἰππου ἐκ παρεκκλίσεως τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν πετάδωσῆν.

ἐγκαθηθῶσ -εις(ἡ) τὸ ἐγκαθηθῶσα βλλ.
ἐγκαθηθῶσ-ατος ἰδὶ μγν. τὸ εἰσπερχόμενον καὶ μένω που, ἐπὶ ἔξῳ σῶματι εἰσπερχόμενον εἰς τὸν σφῶλαιον: Ορειδ.Εὐσπ.ρ.4,31.

ἐγκαθηθῶ κ. νεώτ. καθῶμι ἐντός ἢ ἐπὶ τινος: Ξεν. Ἰππ.1,11 ῥάξῃς γέ μῆν ἢ διπλῆς τῆς ἀλῆς καὶ ἐγκαθηθῶαι μαλακώτερον καὶ ἰδεῖν ἄλλων ἢ κ.

μγφ.: Πλάτ.Παρμ.156 D, Πολύδ.2,237 ἐγκαθηθῶνταις ψυχῆς τοῦ φόβου, Πλάτ.δ.97 ἐμπόδιον ἐγκαθηθῆμενον 2) ἐνδεδρεύω: Ἄριστ. Ἀχ.343 ἄλλ' ὅπως μῆ ἔν τοῖς τριβῶσιν ἐγκαθηθῆσαι που λίθου, Αλσχ.3,206 ἢ ἐπὶ φουρῶν ἀκαθηθῆσαι ἐν τῆν τόπῳ: Πολύδ.18,1,6 ἢ ἐν Κορινθῶ βασιλικῆς φουρῆς ἐγκαθηθῆσῃ: ἢ κῶσῳμα ἐγκεκλεισμένος που: Πλάτ. Θεαι.184 D ὥσπερ ἐν δουρείῳ Ἰπποῖς αἰσθηθῆσαι ἐγκάθησται: 3) μγφ. μένω πιστός εἰς π: Μωχ. Ἐρ.Η Νικ.68,31 ἐγκαθηθῆμαι τῷ θῆτῳ.

ἐγκαθίσθουσας -εις(ἡ) νεώτ. ἐγκατάστας, τοποθετήσας: ἢ μγφ. ἐπὶ πολιεματῶν, θεσῶν, πράξεων κυβερνήσεως κττ., τὸ θέτει ἐν ἰσχύ, ἐν χρήσει: ἐγκαθίσθουσας βασιλείας-δικτατορίας-τρομοκρατικῆς διοικήσεως.

ἐγκαθίσθω κ. νεώτ. ἰδῶν ἐν τῆν χώρῳ, ἐγείρω, στήνω, ἀναθῶν, τοποθετῶ: Εὐρ.ἸΤ 978 Β-γαμῖ Ἀθῶνα τ' ἐγκαθίσθουσαι χθῶν, Ἀθῆν.473 Β τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθίσθουσαι, ἰδὴ Αλ.Π1 213,7 κ. παθ.: Ἄριστ.Κόου.397 β,27 ἢ τὸ παθ. ἐν χρ. κ. ὡς μέσ.: Ἡρόδ.5,13 καὶ δῆναμις σὴν γροσώτερα τῶν ἐκ δῆσων ἐγκαθίσθουσαι, Ἰππ.σ. Βοτῶν.152 ὄναίρῃσι πωλητῆι εἶχαν ἐγκαθίσθουθῆ, ἐγκαθίσθῶν ἔνιργ. ἀπὶ ἐγκαθίσθῶν μγφ. ἀσρ. τοῦ ρ. ἐγκαθορῶ βλλ.

ἐγκαθίσζω κ. νεώτ., ἰων. -καθίσζω, καθίζω, βάζω τινὰ να καθίσω ἐν τῆν τόπῳ ἢ ἐπάνω εἰς π.: Πλάτ. Πολ.553 C εἰς μέν τὸν θρόνον ἔκεινται τ. φιλολοχῆματον ἐγκαθίσζειν ἢ ἐγκαθίζω στρατιῶν ἐν τοῖς τόποις τοποθετῶ δῆναμις στρατοικτῆν ἐν τῆν τόπῳ: Πολύδ.16,37,4 2) ὄδ. ἐν μέσ. ἀσρ. α' ἰδῶν, ἔγειρω: Εὐρ. Ἰππ.31 γῆς τῆσδε νέου Κῆρυδος ἐγκαθίστατο ἰδῶν ρ. καθίστατο: 3) εἶδ. ἐκτελῶ εἰς τῆν ἀπόλυτον τὸν κῶσῳ ἀκῶν: Ξωρ.1,64 Ἡρωδ.Ἰατρ.π. Ορειδ.6,20,18 κ. παθ.: Ἰαν.Γυν.1,35 4) καθίζω, ἀφήνω να κατακαθίσω, να πέσῃ π ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς π.: ἰω.Λυδ.Διοσ.53 ἐ-τοῖς κοιλώμασι τῶν ὕπερκεκμηθῆν γῆν: 5) ἀμτ. καθῆμαι ἐντός ἢ ἐπὶ τινος: Πηδ.Π 4,272 ἐγκαθίσζων Ἰππῶταις εὐθῆνε λαοὺς ἄδικας: ὄμ. ὄμ. κ. μέσ.: Ἡρ.5,26 ὁ Ὀτάνης ὁ ἐγκαθίσζόμενος εἰς τοῦτον τὸν θρόνον: 6) νεώτ. Ἰπποδ. ἐγκαθίσζω τὸν Ἰππον κῶσῳ τὸν Ἰππον να καλπαζῆ με τοῦς γλουτοῦς χαμηλότερον τῶν ὀμων ἢ ἐγκαθίσζω τὸ πέταλον τὸ προσαρμόζω ἐπὶ τῆς ὀπλῆς.

ἐγκαθίστημι καταθιθῶζω, ἀφήνω κάτω: Ἄριστ. Λυσ.308 τῆς ἀμπελοῦς ἔς τὴν χύτραν τὸν φῶνον ἐγκαθίστην: 2) ἀποστέλλω ὡς πράκτορας: Πλουτ.Πύρρ.11 τινὰς. ἐγκαθίσει προπομπόμενος εἶναι Μακεδῶνας: 3) παθ. ἐπὶ καθέσῳρ, διαθιθῶζομαι, πῆρῶνῳμα: Ροσφ.Νεορ.Κύστ.7,11: 4) διαπιστεύω, ἀναθέτω, παρέχω: Αλσχ.ἀν.86 Ξεῖς ἐγκαθίσει ἂντὶ ἐγκαθίσται Ἰλοῖξ ἐθελοσπῆται.

ἐγκαθίστης -εις(ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐγκαθίσζω βλλ.: Στουδ.Οεῶδ.94,241 2) νεώτ. κοιλότης, ἐφ' ἣς ἐγκαθίσζεται, προσαρμόζεται ἔξερρον σῶμα: ἐγκάθιστης γὰρ καφυλλῶν- τοῦ ἐλαστρίου: 3) ὄμ. νεώτ. ἐπὶ τὸν ὄνοθῖον Ἰπποῦ, ἡ κῶσῳ τῆς ὄνοθῖον τοῦ ὀδῶν του, διατ ἀρχῆς τὸ νὰ τρέψῃ.

ἐγκαθίσταμαι ἰδὶ μγν. ἀπόλυτον τὸν κῶσῳ ἀκῶν: Διοσκ.Π1, Γεωπ.12,23,5 2) ἀνακοπῆ ἐν τῷ προσφῶ συλλαβῆς: Διοκ. Λα.Συνδ.20,22.

ἐγκαθίσταμός ἰδὶ μγν. τὸ ἐγκαθίστα βλλ.: Διοκ. Ἄλ.Δημ.53. 2) ἐνδῶρα πρδλ. ἐγκάθησται.

ἐγκαθίστημι κ. νεώτ. κ. ἐγκαθίστα, καθιστῶ, τοποθετῶ, διορίζω: Εὐρ.ἸΤ 982 εἰς. Μικκῆνας ἐνκαταστήσω πάλιν, Θουκ.1,4 τοὺς ταυτῶ πείδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας, Δημ.214 Ἰαίρωνα δὲ τῶν πωλαστῆν τῶρῶνον ἐγκατάστηκεν, -ἐγκαθίστα ἡ κληρῶνον τὸν ἀδελφῶν μου ἢ ἐπὶ πολιεμάτος, ἐγκαθίσθω: Ἄρρ. Ἀν.1,18,2 Δημο-

κρατικός ἐγκαθορίζονται καὶ τοὺς νόμους τοὺς ἑαυτῶν ἐκείνου ἐποθεύοντες ἢ ὄμ. μέσ. Ἰδρῶδ θ' ἔμαυτον : Ἐιδνκ.79 ἐγκαθορίζω βασιλεῖαν ἢ παστ. μ. ἀφρ. β' παρακ. κ. ἐνεργ. ἴππερα. ἐγκαθίσταται : Ἰωσ.2,59 δουλοῦσαί πόλεις τῶν ἑλλήνων, τὴν ῥακὴν ἢ ἐγκαθίστασιν, Θουκ.1,122 τὰ ῥονον ἐμην ἐγκαθίστασιν πόλιν ἢ τοποθετοῦμαι διὰ νόμου : Θουκ.5,10 καὶ αὐτῶν πολλὰν νέμω ἐγκαθίσταίντων ἢ τοποθετῶ : Δημ. 114 στρατιώτας ἐπέβαλλεν, οὗς ὀ ἄμεταρος στρατηγὸς ἐγκατάστησεν, Πλούτ. Ἀλκ.30 χρήματα λαβὼν καὶ φρουρᾶν ἐγκαταστήσας ἀπέλαθεν ἢ κ. νεώτ. τοποθετῶ ἔμαυτον, τοποθετοῦμαι : ἐγκαθίσταται ὀριστικῶς εἰς Ἀθήνας.

ἐγκαθορίζω κ. ἄν. φέρω εἰς τὸν λιμένα, ἐν γρ. κ. μπρ. Μνηστ.1,25 ἔπερ. τοὺς νηχομένους τῶ βυθῷ τῆς ἀθείας σὺ ἐγκαθορίζωσι ἢ συνήθ. μέσ. ἐγκαθορίζομαι κυρ. ἐπὶ πλοίων εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἀγκυροβολῶ : Θουκ.4, καὶ αἱ πληρούμεναι ἰνδὲς ἐμειλλον αὐτοὺς ἐγκαθορίζεσθαι τὸν πόλεμον ἐνταῦθεν ποιεῖσασθαι, Δίων Κ 48,49 ἢ ὄμ. παστ. κτ. ἀφρ. ἢ Ἀρρ. Ἀν.2,20,8 ὡς μὴ ἔς τὸν λιμέναν πνὰ ἐγκαθορῶσθηναι τῶν πολεμίων τὸν στόλον.

ἐγκαθορῶμις-εως ἡ ἡ γιν. ἡ καθορῶμις πλοίου εἰς τὸν λιμένα, ἀγκυροβόλησι : Ἀρρ. Ἀν.1,18,5 οὗ τῶν νεῶν μόνον τῆ ἐγκαθορῶμις.

ἐγκαθορῶ-ω μετὰ ὄστ. ἢ ἐμπροσθ. βλέπω ἐντός ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ : Πλούτ. Δημήτρ.38 ἐγκαθορᾶν τε τῶ προσώπῳ, Ἐπιφρ. ἐγκαθορᾶν εἰς τὸ ὄψωφ' ἢ ὄμ. ἀπολ. : Πλάτ. Ἐπιφρ.99,Β δὲ θεῶν τ' ἔστι καὶ θαυμαστὸν ταῖς ἐγκαθορῶσι τε καὶ διανοοῦσιν : 2) παρατηρῶ, βλέπω ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι : Πλούτ. Βροῦτ.16 ἐγκαθίστη τῶ τοῦ λαῖνα στήματι θεομένων σπουδαίῳ.

ἐγκαθυδρίζω ἀμύδαζω, κατασιχῶναι : Ἐδρ. Τρ.997 μέλαρα τοῖς σιγῆς ἐγκαθυδρίζεν τρυφαίς.

ἐγκαθυφαίνω μτγ. καθυφαίνω, ὑφαίνω ἐντέχνως : Πάτ. Ἐξ.28,17 καὶ ἐγκαθυφαίνει ἐν αὐτῷ ὄφασμα κατὰ λιθὸν πετράστῳ (ἰ. γρ. καθυφαίνει).

ἐγκαθηλιώμενος ἢ ἄν. μτγ. τὸ ἐγκαθηλιώζομαι, ἀπλησμένος ἐντός : Χοῦμ. Ν 1484.

ἐγκαίρια (ἰά) καποῖζ μτγ., νεώτ. κ. δημ. ἐορτή ἀναμείσεως ἢ καθιερώσεως ἱεροῦ Ἰδρυμάτος ἢ ἄλλου σεπτοῦ πράγμ. : Πάτ. Δαν.3,2 ἀπέστειλε συναγαγεῖν τοὺς ὑπάτους... ἔδειξεν εἰς τὰ ἐγκαίρια τῆς εἰκόνας ἢ εἰδ. δημ. ἰδίως εἰ νεοκτίστω ναοῦ ἢ εἰδ. ἢ ὀρσεῖσθα ἐορτὴ ἀπὸ Ἰουδα τοῦ Μασκαδαίου κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ : Κδ' Ἰω.10,22 ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίρια ἐν τοῖς ἱεροσολύμοις καὶ χειμῶν ἦν : 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδικὴ τελετὴ ἢ ἐορτασμοῦ ἐπὶ τῆ ἐνῶρεῖς ἐργασίας δημοσίου ἢ κοινωφελούς ἢ κοινωχρήστου ἰωτικῶ κατὰστήματος : τὰ ἐγκαίρια τὸ σχολαίου-τῆς τραπέζης - τοῦ νεῶν καφετηρίου.

ἐγκαίριάζω νεώτ. κ. δημ. τελετὴ τὴν ἐορτὴν τῶν ἐγκαίνων, κἄντω τὰ ἐγκαίρια βλλ. : ἐγκαίριάζωσιν τὴν νέαν ἐκκλησίαν : 2) κτ. ἐπέκτ. ἄρχομαι χρῆσιμοποιοῦν πράγμ τὴ ἢ μεταχειρίζομαι διὰ πρώτην φοράν καινογενεῖς πράγμα : Βάρν. Σικιάδ. Παλ. Καμν. ἴτοι ἔ' Ἐλευθ.280) ἄντρες γυναικας, παιδιὰ ἔ' ἔχοντε μαζευτὴ μετὰ γιορτῶν τους, γιὰ νὰ ἐγκαίριασθουν τὴν καινούρια καμπάνια, ἐγκαίριασε τὸ καινούργιο γραφεῖο : 3) ὄμ. νεώτ. θέτω τὸ πρῶτον εἰς ἐφαρμογὴν : ἐγκαίριασας ἄλλας μεθόδους διαικίσεως ἢ γν. ποιοῦμαι χρῆσιν τρόπον ἢ μεθόδου ἢ συστήματος κτγ. : πρβλ. δημ. ἐγκαίριάζω.

ἐγκαίριασις-εως ἡ ἡ γιν. κ. δημ. κ. ἐγκαίριασμα, δημ. -η τὸ ἐγκαίριάζειν, ἢ τελεσιεὶ τὸν ἐγκαίνων, τὰ ἐγκαίρια : ἢ ἐγκαίριασις τοῦ ναοῦ.

ἐγκαίριασμα-τος (ἰά) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγκαίνωζ βλλ., τὰ ἐγκαίρια βλλ.

ἐγκαίριασμα (ἰά) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ ἐκκλησίας, ἢ τελετῆ, ἢ πράξις τῆς ἐγκαίριασεως βλλ.

ἐγκαίριζω μτγ. κ. μισ. ἀποκαθίστω εἰς τὴν πρώτην καλῆν κατάστασιν, ἐπανορθῶ : Πάτ. Ἡσ.16, ἢ καὶ τὰ ἐντός μου ὡς τελεῖς ἐγκαίριασας, αὐτ. Βασ.1,11,14 πορευθῶμεν... καὶ ἐγκαίριάζωσιν τὴν βασιλείαν ἢ ἀνακαίριζαν : Κδ' Ἐδρ.10,20 ἦν ἐγκαίριασεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφορον : 2) κ. νεώτ. καθιερῶ, ἐγκαθόρθω, πρβλ. ἐγκαίριάζω ἢ Πάτ. Βασ.3,8,63 καὶ ἐγκαίριασε τὸν οἶκον κυρίου ὁ βασιλεὺς, Μηνστ.1,11 Ἰδρ.5 τὸν καινὸν ἐγκαίριεῖς τὰ φρον, ἐγκαίριεῖς νέας συνθηκὰς ἢ ὄμ. κ. παστ. : Κδ' Ἐδρ.9,18 ὅθεν οὐδ' ἢ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκαίριαστα : 3) καινοτομῶ, ἀνανεῶνω : Πάτ. Ἰσφρ.1, Ἐδστ. Πον.277,84.

ἐγκαίριος-ιδος ἡ ἡ γιν. ἀμφ. σημ., πιβ. ἐπηγγελνός βλλ., μέρος τὸ τοῦ πλοίου : Ἀγαθ.5,21 ἔϋλα Ἰβυτην καθὰ που ζυγὰ καὶ ἐγκαίριος ἠπερθεν κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐντέχνως.

ἐγκαίριος-εως ἡ ἡ γιν. καθιέρωσις, ἀφιέρωσις : Πάτ. Ἀρῖθ.7,88 ἢ ἐγκαίριος τοῦ θυσιαστηρίου ἢ γρ. ἐγκαίριος : 2) ἀνανεῶσις, ἔξκαινούργημα.

ἐγκαίριασμα-τος (ἰά) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἐγκαίριασμα βλλ. : Ἰωσ. ἐνέσ. Κανοντ.4,61 Β γηροκομῶν τε καὶ πτωχοφροσίων πολυεπίδων ἐγκαίριασμασιν.

ἐγκαίριος (ἰά) μτγ. ὁ ἐγκαίριασμός βλλ. : Πάτ. Μακκ.1,4,56 καὶ ἰσοίπασιν τὸν ἐγκαίριον τοῦ θυσιαστηρίου ἡμέρας ὀκτώ : 2) ἀνανεῶσις : Βασίλ. Ὁμ.28,619 τὴ μετὰ ταῦτα ἐπιφέρει, δούς τόπον ἐγκαίριασμοῦ.

ἐγκαίριασις-εως ἡ ἡ τὸ καθίσταται τὴ ἢ γίνεσθαι τὴ αὐτῆς καινῶν, καινούργεῖς, ἔξκαινούργημα : Πάτ. Ἀρῖθ.7,88 (ἰ. γρ. ἐγκαίριασις).

ἐγκαίρια ἐπίρρ. δημ. ἐγκαίριος βλλ.

ἐγκαίρια (ἡ) ὁ ἀρμόδιος, κατάλληλος καιρὸς, ἐπικαρπός, ἀντίθ. ἀκαιρία : Πλάτ. Πολιτ.305 Β γιγνώσκουσιν τὴν ἀρχὴν τε καὶ ὄρθην τῶν μεγίστων ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγκαίριας τε πέρι καὶ ἀκαιρίας Ἀρετ. Ὁξ. Νουθ.1) ὅπως μὴ... διόλλυται τῆς τροφῆς ἡ ἐγκαίρια.

ἐγκαίριος ἄν. πλάτ. ἐπ. γρ. ἐγκαίριος ὁ ἐγκαίριος βλλ. : Πλάτ. Τιμ.51 ἢ τοῦτο... ἐγκαίριαστων γίνεσθ' ἄν, Πάτ. σὺν θεῷ ἐπρίστω ἐγκαίριον.

ἐγκαίριότης-ητος (ἡ) ἡ ἰδιότης τινὸς τοῦ εἶναι αὐτὸν ἐγκαίριον βλλ. : Σχόλ. Εὐρ. Φοῖν.471 ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρὸν τὰ δίκαια ἔχει ἰσχὺν καὶ ἐγκαίριότητα.

ἐγκαίριος (-η)-οῖνι κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν καταλήλῳ χρόνῳ λοβῶν ὀπόστασιν, ὁ ἐν καιρῷ προσήκοι, ὁ ἐπικαιρὸς, ὀθ. ὁ πρόσφορος, ὁ ἀρμόδιος : Πλάτ. Πολιτ.282 Β Ἰωσφ γὰρ ὁ διορισμὸς ἐγκαίριος ἄν σοι γένοιτο, αὐτ. Νουθ 928 Α ἐπὶ δ' ἀπειλὴ τις ἀν τοιάδε εἴη μᾶλλον ἐγκαίριος : Θεμιστ. Λόγ.26,331 Α ἐγκαίριος δὴλωσις - ἐπιπέδισις - ἐγχειρήσις ἢ ὄμ. κ. ὕπερθ. ἐγκαίριότατος : Πλάτ. Νόμ.717 Α τοῖσι δὲ ἰαίοις ἐγκαίριότατος ἀπασί ἢ ὄμ. εἰδ. ἐπὶ κερπῶν κ. ὁ ὥρισμος ὁ γενομένος, ποῦ εἶναι στήν ὥρα του' ἢ ὄμ. ὁ πρόσφοτος, ὁ κωπός : ἐγκαίριο σταφύλι - μῆλο - σῆκο.

ἐγκαίριότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ γνώρισμα ἢ ἰδιότης τοῦ ἐγκαίριου, τοῦ ἐν καταλήλῳ χρόνῳ : ἢ ἐγκαίριότης τῆς δηλώσεως - τῆς ἐπιπέδσεως.

ἐγκαίριοφλεγής-ος-εἰς νεώτ. ὁ ἐγκαίριος, εἰς κατάλληλον χρόνον ἀναφλεγόμενος : ἐγκαίριοφλεγεις Βολιδες (αἱ ἀναφλεγόμεναι εἰς ὄρισμένον σημεῖον τῆς τροχῆς των).

ἐγκαίριοφλεκτος ἄν. νεώτ. ἐγκαίριοφλεγής βλλ. : ἐγκαίριοφλεκτοὶ πυροσώωντες ἰοι ρυθμιζόντες τὴν στήμην τῆς ἐκρήξεως χρονωμετρικῶς ἢ ἄ. ἢ.

ἐγκαίριος ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. εἰς κατάλληλον χρόνον, τὴν ὥρα ποῦ ἐπηρεα ἢ ποῦ πρῆπει : Ἀριστοτ.1,15, - ἄθεν ἐγκαίριος ἢ ὄμ. κ. ὕπερθ. ἐγκαίριότατος : Θεμιστ. Λόγ.9,120 Γ.

ἐγκάλω κ. νεώτ., μτχ. άορ. α' **ἐγκέας** κ. **ἐγκαύσας** κωλύ. θερμαίνω κ. ποθ. : Εδρ.Κύλ.393 δέελαός τ' άκρούς μέν **ἐγκαυσάμενος** πυρ'. 2) χαράττω δι' ἐγκαύσεως, ατιμησίμως : Λουκ.Άλ.46 και ἐπι του μετώπου στήματα ἐπιβάλλει τή **ἐγκαυσάτω** κατά τή μεσόφρονι κ. παθ. : Άρρ.Άν.5,34 βούς **ἐγκαυμένως** βόλαον. 3) ἐπι του ἁλίου, φράγ., καθάλλω : Γεωπ.18,17. 4) ζωγραφίζω διά τή **ἐγκαυστική**, ἥτοι διά χρωμάτων άνομιέικτων μετά κηρόν : Έπιγρ. **ἐγκέας** -, ΠΔΜακ.2,29 τῷ δέ **ἐγκάειν** και ζωγραφεῖν ἐπιχειροῦντι τῷ ἐπιτήδεω, Πλιν.35,122. 5) παθ. Ιατρ. εἶμαι ὑπερθερμεῖν, ὑπερθερμαίνεσθαι : Γαλ.2,870, Άρετ.Χρον. Παθ.1,5. 6) ἀνάπτω τι, βάνω φωτιά σέ κάτι : Πλάτ.Άλέξ.24 **ἐγκαύσαντες** κήρ πολύ τούς μέν ἐφόβησαν ὡστα φυεῖν. || οἴκοι ἐγκαυόμενοι = θερμανόμενα δωμάτια : Λουκ.Άλ.Ίστ.211. 7) κ. μτφ. ἐπὶ πάθος, φλογίζω : Σύμμ.Πά.Ψαμ.38,4. 8) ἀπολ. προσφέρω θυσιάν : Πουα.1,42,6 θησικαῖα τῷ δ πατρί οἱ τῷ "Απόλλωνί **ἐγκαίειν**.

ἐγκακοπαθεῖν -έω μτχ. πάσχω ἐκ κακῶν ἐν ἐπιόδοντι : Γρηγ.Νύστα.461.

ἐγκάκω-έω μτχ. κακός φέρομαι εἰς τι πράγμα, παραλείπω νά πράξω ἐκ κακίας : Πολύδ.4,19,10 τὸ μὲν βέβαιον τὰς βουθίας κατά τήν διάταξιν ἐνέκρησαν, Σύμμ.Πά.εν.27,46 κ. παθ. : Πάπ. ἐγκληθῆναι τὸν ἐμὸν πατέρα. || κ. μετά μτχ. : Κδ Γαλ.6,9 τὸ καλὸν ποιοῦντες μή **ἐγκακώμεν**. || κ. ἀπολ. : Κδ Λουκ.18,1. 2) Ἡσ. **ἐγκακοῦμεν** ὄψομεθα.

ἐγκαλιόμενος Έπιγρ. ἀντὶ ἐγκαλοῦμενος ιτχ. τῷ ἐγκαλῷ βλλ. : Έπιγρ. τῷ γκαλιμένῳ τήν δίκαν δόμεν τὸν ἀρχὸν ἐν τριάντῳ ἡμέραις.

ἐγκάλεσμα-ατος ἱβή κ. νεώτ. ἐν παλαιστ. χρ. ἡ πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα του ἐγκαλῷ βλλ. μήνυσις, καταγγελία.

ἐγκαλεστής ἰβή νεώτ. νομ. ἐν παλαιστ. χρ. ὁ ἐγκαλῶν, μτχ. κωλύων, καταγγέλλων.

ἐγκαλημένος Έπιγρ. ἀντὶ ἐγκαλυμένῳν, μτχ. τὸ ἐγκαλῷ βλλ.

ἐγκαλινοδοῦμαι-έομαι μτχ. περικλινοδοῦμαι, κλινοῖα ἐντός τιος : Άρετ.ΌΕ.Νοῦα.1,2 ε- τήσι φάμοισι. 2) μτφ. κοκοπαθῶ : Ἰην.Έπ.17 ε- πολ. ἴβσι συμφορῆσι, Άγαθ.4,27 ε- ταραχῆσι και κινδύνοισι. 3) ἀναμειγνύομαι εἰς τι : Αθην.6,262 β τειθαμάκα τὸ τῶν δουλῶν γένος ὡς ἐστιν ἔγκρατες τσαστάσις ἐγκαλινοδοῦμενον λιχνεῖσις.

ἐγκαλλόμεσι μον. λῖαν κομοῦμαι, στολιζομαι : Ἰω.Ψακλ.Άγ.Γῆς 14.

ἐγκαλλωπίζομαι κ. μτχ. κ. νεώτ. ὑπερθερμανέομαι, σεμνόμεθα, κοχυόμεθα ἐπὶ τι : Πλάτ.Άντων.36 ἀγαθὸς ἄν **ἐγκαλλωπίσασθαι** τῷσι αἰσχρῶσι. Άγαθ.1,13 βωμολοχίαις ἐγκαλλωπίσασθαι. || θεωρῶ τι ὡς ἔπανον, ὡς ἐγκαλλωπίσασθαι στολιζῶ : Ἰωσ.Α1.18,34 **ἐγκαλλωπίσασθαι** τῷσι φλαῖσι τῷ δέκωσι. 2) κομπόζω, ἐναθρόνομαι, κμαρῶναι : Φιλ.2,28.

ἐγκαλλόπημα-ατος ἱβή κ. νεώτ. κόσημα, στολιδή : Θουκ.2,62 ὁ κηπον και **ἐγκαλλόπημα** πλοῦτου, Πλάτων.3,5,7. Θερμστ.Λόγ.6,836. κ. ἐπὶ προσ., τὸ δὲ τὸ πς σεμνόμεθα : Άγαθ.365 δ **ἐγκαλλώπημα** γένους, Μηναι.1,3 Ωδ.9 ἰδρῶσι, υασιτάσων **ἐγκαλλώπημα**, - τὸ ἐγκαλλώπημα τῆς οικογενείας.

ἐγκάλοσκαλης-οὐς -ές ὁ οὐ ὁ πόδες, εἶναι βασισσαστικῶς δεσμευόμενοι ἐντός ἔζλων, ὡς ἔγιντο ἐνεκα καθυστερησῶν χρέους. Ἡσ. ἐγκαλοσκαλεῖς οἱ μή ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κώλοισι (= ἔζλοισι) ὁδ δεσμεύονται : Κωμ. Αἰδοῦν.988.

ἐγκάλωμα-ατος ἱβή μον. κ. νεώτ. τὸ κάλυπτον τι, κάλυμμα, σκεπάσμα -πρός ἀπόκρυφον προγυατὸς τιος : Όπα. Στεφ. ἐν.1.

ἐγκάλωμος ἰβή περιπέλιξις, περικάλυψις, σκεπάσμα. || κ. τὸ περικαλύμενον : Άριστ.Όρν.4196 τῷ δ ἐκαλυμμός : Ἰδ.γρ. συγκαλωμός.

ἐγκάλωπτήρια ἱβή μτχ. ἐορτῆ περικάλυψος, ἀντιβ. ἀνακαλωπτήρια : Φιλόστρ.2,σοιστ.2,25,4.

ἐγκαλῶπις κ. νεώτ. περιβάλλω, περικαλύπτω, σκεπάζω καλῶς : Άριστ.δῶτρ.911 πρόπρωτα μὲν γὰρ ἔνα τιν' ἐν καθίστον ἐγκαλῶπις. || κ. παθ. περικαλύπτομαι, σκεπάζομαι καλῶς : Άριστ. Πλάτ.714 οἱ **ἐγκαλῶπιθα** φός. || ὁμ. παθ. σκεπάζομαι ὡς δι' ὄνον : Ξεν.Άν.4,5,19 ἐπὶ τῆς χιῶνος τῷσι στρατιώταις ἐγκακαλυμμένοι, Πλάτ. Πρωτ.315 δ σκεπτεῖτο **ἐγκακαλυμμένος** ἐν κωδίσθῃ τισι και στρώμασι. 2) μτφ. ἐγκακαλυμμένος λόγος σφόδρα, καθ' ὃ τς φεράται ἄγνωσθ, τι γνωρίζει : Στωϊκ.2,8,9, Σχολ. Λουκ.Έρμστ.55 τὸν **ἐγκακαλυμμ-λόγον**,... ἥτι' οὐδενὶ καταστρέφω χρῆσιμῳ ἀναλαβάνειν. 3) μέσ., σκεπάζομαι, σκεπάζω ἔμαυτον : Άνδοκ.1,17 **ἐγκαλυπτόμενος** καθυδέναι. || ὁμ. ἐπὶ ἀποδιθήκοντος : Ξεν.ΚΠ.8,7,26 ὅταν ἐγὼ **ἐγκαλῶπιμα**... μηδέεις ἐτ' ἀνθρώπων τοῦρον σώμα ἰδέτω, Πλάτ.Φαῖδ.118 Α **ἐγκαλῶπιμῶνος** ἀνεκαλύπτεται... ὁ δὲ τελευταῖον ἐφεθίγασθαι. || ὁμ. μέσ., σκεπάζω τὸ πρόσωπον μου, ὁδ. κρύπτομαι : Άριστ.Πλ.707 μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν κούθῳ ἐνεκαλυφθῆναι δέισας. || ὁμ. μέσ., σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου ἐξ αἰδοῦς ἡ αἰσχῆς : Δημ.1485 τῆς Ἀριστογείτονος κρήσας ἀναμνησθέντες **ἐγκαλῶπιθα**. 4) κ. μτφ. κρύπτω τὰ αἰσθητά μου μ. μτχ. : Άππ.Έπιφ.Πολ.2,69 νεύων **ἐγκαλυπτόμενος**.

5) ὁμ. μτφ. αἰσχύνωμαι : Νικηφ.Γρηγ.21,5 ἐπ' οἷς **ἐγκαλύπτεσθαι** ἔδει, τούτοις **ἐγκαλλωπίζοσθαι** οἱ αἰσθητικῶς οὐκ αἰδοῦμενοι. || μ. μτφ. προσώπου, αἰσθάνομαι ἐντροπῆν ἐνώπιον τῶν : Άππ. Έπιφ.Πδλ.1,16 θεοῦ **ἐγκαλυπτόμενος** ἄν ἐμπελαθῆσθαι. || κ. μετ' ἀπαφρ. αἰσχύνομαι, ἐντροπῆσαι νά πράξω τι : Πάπ.ἐγκαλυπτόμαι λέγειν. 6) ἐγκαλυπτόμενος σφραγισθῶν, ὁ μ. ἐυδίσκριτος, ὁρος πλῆσθεις ὑπὸ τῷ Ἀρχιγένοσι : Γαλ.8,662.

ἐγκάλυψις-εως ἱβή κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια του ἐγκαλύπτεν βλλ. : Στράβ.10,212 τούτῳ δέ οὐ δύσσεως και ἀνατολῆς **ἐγκάλυψις** ποιεῖ, ἀλλὰ μεσημβρίας και ἀρκτου, Πλάτ.ἩΒ.266 β **ἐγκάλυψις** τῆς φυχῆς ὑπὸ τῷ σώματι. 2) ἐν ἐγκάλυψι εἶναι εἶναι τι ἐν ἀσαφεία, ἐν σκοπιεότητι : Μάρκ.Αὔρ.5,10 τὰ μὲν πράγματα ἐν τοιαυτῷ τρόπῳ τινὰ **ἐγκάλυψι** ἐστίν, ὡστε φιλοσόφοις... ἔδοξε παντάσῃν ἀκατάληπτα εἶναι.

ἐγκάλω-έω κ. νεώτ., δημ. ἀγκάλω κ. ἀγκάλω ἀπαυῶ, ζητῶ δικαστικῶς χρέος : Ἰσοκρ.17,44 ὅτι τὰς μὲν τριακοσίας δραχμῶν ἐνέκαλεσεν, Ξεν. Άν.7,33 οἱ στρατιῶται ἀπολαθόντες ἃ **ἐγκαλοῦσιν**, Δημ.877 τὰς ὀδοθόλου μνῆς ἐνέκαλεσι. 2) γεν. ἀπαυῶ, ζητῶ τὸ ὡς ὀφειλόμενον : Λυσ.3,26 ἀπειληθέναι προσποιεῖται, διότι φαναρός ἐστιν ἐνέκαλεσας. 3) μτ. δοτ. προσ. κ. αἰ. πράγμ. μῆνυς, καταγγέλλω τῷ δία τι : Σοφ.Ἡδ.778 **ἐγκαλῶ** δέ μοι φόνους πατρός μου δέν' ἐπνηλεῖς τελειν, Πλάτ.Απολ.26 C οὐδὲ ταῦτ' ἄδικα... ἀλλ' ἔπαυε και τούτ' ἐστιν ὁ μοι ἐγκαλεῖς. || ὁμ. ἔπαυε, ἐξηρημησῆς πρότασως : Ξεν.Άν.7,57 οἱ μὲν στρατιῶται Ξενοφῶντι ἐνέκαλον ὅτι οὐκ εἶχον μισθόν. || κ. μετ' ἀπαφρ. : Θουκ.4,123 ἐνέκαλεσι τῷ Ἀθηναῖσι παραδοῦσιν τὰς σπονδάς. || κ. μετά μτχ. : Πλάτ.Πρωτ.346 Α ἴνα αὐτοῖς ἀμειλοῦσιν αὐτῶν μή **ἐγκαλοῦσιν** οἱ ἀνθρώποι μὴ δ' ἀνειδίωσιν ὅτι ἀμειλοῦσιν. || ὁμ. μ. μετά δοτ. προσ. καθηγῶ : Αντφ.4,22 οἴμαι μὲν οὐδ' ἔγωγ' οὔτε δικαία τούτουσ' ὅσα δρῶν ἐγκαλοῦντας ἔμα'. || ὁμ. κ. μόν' μετ' ἑμῶν, προσ. τὸ προσ. ὃ τῆς κατηγ. : Σοφ.Φιλ.348 γλῶσσ' ἐγκαλῶ και αὐτῶν, Έπιγρ. ἐγκαλῶ περὶ τῶν, αὐτ. ἐγκαλῶ ἐπὶ τῷσι διωκημενισι, Κ.Γιορφ.Βασ.Μακ.δ.63 πρόσθον ἀρκούσαν ἀφῆρσιν, ἀφ' ἧς οἱ ἐγκαλοῦντες κατά τῶν ἀπεστρέφοντο. || μ. μετ'

αιτ. πράμν. εἰσάγω ὡς καταγγέλιον ἢ κατηγορίαν: Θουκ.5,46 εἰ τὲ τί ἄλλο ἐνεκάλουν πάντα ἐπιστελ-
 αίναν ἀπέμειβαν. ἢ πρῶτος. || ἐπιρρίπτω τὴν
 αἰτίαν: Σοφ.ΟΤ 702 εἰ σωφῶς τὸ νείκος ἐγκαλῶν
 ἀρεῖς || ὄμ. κ. ἀπόλ.: Ἀριστολ.Ρητ. Ἀλεξ.1437α,17
 οἱ ἐγκαλοῦντες || σπαν. μετὰ ἄνθ. πράμν.: Πλούτ.
 Ἀριστολ.10 τῆς βραδύτητος αὐτοῖς ἐνεκάλει || ὄμ.
 μον. νεώτ. κ. ὄμν. μετὰ αἰγ. προσ. ἐ-τινα κατηγο-
 ρῶν τινα: Προδρ.2,504 ἡμεῖς νὰ σ' ἐγκαλέσω-
 μεν στὸν ἄγιον βασιλέα, φρ. δημ. νὰ μ' ἀγκα-
 λέσω στὸν κατὴ νὰ βρῆς τὸ δικόν σου' || παθ.
 κατηγοροῦμαι: Φιλόδ.Εὐσ.93 C θίμων ἐγκληθέν-
 των ἐπὶ τῷ βίβρ. Διον.Ἀλ.7,46 δικαστὴν τὸν δη-
 μον ὑπὲρ ὧν ἐνεκαλοῦντο ὑπομένειν || κ. υπέρ.
 ἐγκαλεῖμενος ἀπὲ ἐγκαλοῦμενος, ὡς μέτα. κ. παθ.
 ἐν Ἐπιγρ. || ὄμ. τὸ παθ. τροποποιώσως, ἀποδι-
 ᾶται κατηγορία εἰς τινα: Ἀριστολ.ΗΗΝκ.1120 η,17
 διὸ ἐγκαλεῖται τῷ τύχῃ, ὅτι οἱ μάλιστα ᾄξιοι ἤκισ-
 τα πλουτοῦσι' 4) ὄμ. ὡς δικανικὸς ὄρος, ἐνάγω
 εἰς δικαστήριον: Δημ.907 οὐδὲρῖαν πᾶποτε δίκην
 πρὸς ὡς; εἰσῆλθοντες οὐτ' ἐγκαλοῦντες οὐτ' ἐγ-
 καλοῦμενοι' || ὄμ. κ. ἀπόλ.: Ἀριστοφ. κλεισαί-
 μενος, κῶτ' ἐγκαλεῖσθαι ἐθαύει 5) φέρω, ἀν-
 τίπαρση ἀντίρρηση, μετ' αἰ. ἀπαφρ.: Φιλόδ.
 Σμη.29' 6) ἐπικαλοῦμαι: Στράβ.14,14 οὗτοι δ'
 εἰσι καὶ οἱ ἐγκαλοῦντες τὴν τὴν θῶάν λατρεῖαν.

ἐγκάμνυ καταπονοῦμαι, κουράζομαι: Ἀρετ.
 Χρον.Ποθ.115 ἀν οὖν, ὡς ἔκαστον ἔργον τὸ θερ-
 μὸν ἐγκάμνυ: 2) μτφ. βαρύνομαι: Ἰωσ.Απ.2,15
 οὐτ' αὐτὸ; ἐνέκαμνε τὸ πρὶ αὐτοῦς προνοῖα, αὐτ.
 Π13,10.2 δεινόν. ἡμῖς αὐτὴς ἐτύχησεν ἐγκάμνιεν.

ἐγκαμπίς-οὐς-ές ἐπικαμπής. ἢ ἴσ. ἐγκαμψή ἐπι-
 κάμπια. ἐγκαμψή ἐπικαμπή.

ἐγκάμπτω κάμπτω πρὸς τὰ ἐντός, λυγίζω: Ξεν.
 Ἰππ.18 οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν
 τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν.

ἐγκάνασσα ἐχέω, γίνω ἐντός μτ. φόφου, μτ.
 καναθή πρδλ. ἐγκαναθαίμαι: Εὐρ.Κύκλ.152 φερ-
 ῶν ἐγκανάσσω, ὡς ἀναμνησθῆναι πῶς, Ἀριστοφ. Ἰππ.105
 ἀκρατον ἐγκανάσθον μοι πολλὸν σπονδῶν, Ἀλκίφρ.
 3,36 ἐγκανάσθον κύκλια.

ἐγκαναθαίμαι-θαίμαι ἀποθ. ποιῶ καναθή: Θεόκρ.
 9,27 ἐγκαναθὸ κόχλον (ἤτφ φωνῶν κόχλον).

ἐγκάνθιος-α-ον μτγν. ὁ ἐν τῷ κανθῷ ἢ ὁ ἐκ τοῦ
 κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ: Διοσκ.Εὐθ.1.Β.Γαλ.19,437.

ἐγκανθίς-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ρίζα τοῦ
 κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ Πολυδ.2,71 κ τὰ ἐκατέρω-
 θεν τῶν βλεφάρων ἀκρα, κανθί, ὧν αἱ ρίζαι, ἐγ-
 κανθίδες ἢ ἐπικανθίδες: 2) ἀσθένεια τῆς τῶν
 ὀφθαλμῶν: Γαλ.357,39 ἐγκανθίος.. παρὰ φύσιν
 μὲν τῆς ὀγκος ἐν τοῖς μεγάλουσι γίνεσθαι κανθίος.

ἐγκανθῆ ἢ ἴσ. ἐπικάρπια.

ἐγκάνθισμα-ατος (τὸ) γλωσσ. κἀνήσις, θέρμανσις.

ἐγκανθός-ον μον. ὁ ἔχων, ἐκπέμψαν κανθόν:
 Ἀγμ. Ὀνειρ.134,12 τὸ πῦρ ὅσον ἐστὶν ἄνευ κανθοῦ
 καὶ φλογός. τὸ δ' ἐμφλογον καὶ ἐγκανθον.

ἐγκάπτω, παρακ. ἐγκέκφα καταδροχθίζω, κατα-
 τινῶω λιαιμόγος, χάρτος: Ἀριστοφ.Εἰρ.7 ἔξαρπά-
 σος ὄλην ἐνέκαφ περικυκλῶσ τῶν ποδοῖν, Ἀλεξ.
 π. Ἀθην.3,76 Ε ἐγκάφας τὸ κέμυ' ἐς τὴν γνάθον
 ἐπὶ ἀπόδοτο οὐκα πωλεῖν ὀνομάων || φρ. ἐγ-
 κάπτω αἰθέρα γνάθος κρατῶ τὴν ἀναπολή μου
 ἐντός τῶν γνάθων, κρατῶ τὴν ἀνάσα: Εὐρ.Κύκλ.629
 σὺ γόμεν ἐγκάφοντες αἰθέρα γνάθος 3) ἢ ἴσ.
 ἐγκάπτει ἐκκεῖ.

ἐγκάπτος-ος (ὁ) μον.: Εὐστ.757,27 φθεῖρ.

ἐγκάρθια ἐπίρρ. δημ. ἐγκαρθίος βλλ.: Ζερβ.
 μτφρ.1λ. Η 180 εἶναι δικός μου ὁ κλήρος κὶ ἐγ-
 κάρθια γαίρω.

ἐγκαρθίαιος-α-ον μτγν ὁ ἐγκάρθιος βλλ.:
 Ἰαδβλ.Μυστ.27 ἐγκαρθίαιον φῶς.

ἐγκαταβάπτω ἐπίρρ. δημ. κ. γκαρθιακά ἐγκαρ-

θίως, εἰλικρινῶς, ἀπὸ καρδίας: Πολύτ. Ἐκλ. Τραγ.280,16
 ἐναστενάζω ἐγκαρθιακά, Βολταῖρ. Ὁάν. Ἄντων.
 Κόνδορ.14 κὶ ἐγκαρθιακά φιλιώται.

ἐγκαρθιακός-ῆ-ὸν) δημ. κ. γκαρθίος ὁ ἐκ
 καρδίας,ἐγκάρθιος βλλ., εἰλικρινής: φίλος ἐγκαρ-
 θιακός, -ἀγάπη ἐγκαρθιακή || εἰδ. ἐπὶ τέκνων, ὁ
 γνήσιος ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ νόθος ἢ θετός: Σάρρ.
 μτφρ.Εὐρ. Ἰππ.963 πᾶς φυσικά τὸ νόθο στένει ἐ-
 χτρός στὰ ἐγκαρθιακά παιδιὰ || ἐπὶ ἀδελφῶν,
 ὁ ἀμφυθαλής εἶναι ἐγκαρθιακὸ ἀδελφία.

ἐγκάρθιος (α)-οἶν) κ. μον. νεώτ. κ. ὄμν. ὁ ἐν
 τῇ καρδίᾳ ὑφιστάμενος ἢ ἐκ τῆς καρδίας προε-
 γειμένος, εἰλικρινής, θερμὸς: Δημόκρ.262 ἐγκάρ-
 θιον ἐστὶ, Διόδ.Σ 1,45 ἐγκάρθιον αὐτῶν τὴν μετα-
 βολὴν γενέσθαι, Φιλόδ Παρρ.140 τὰ γκαρθία τι-
 ᾶρει, Μηνσι.1,21 Ὁδ.9 τὸ πῦρ τὸ ἐγκάρθιον, Πα-
 ναθ.Χριστ.Διηγ.85 ὑπεσχεθῆν ἐν τῇ ἐγκάρθιον συν-
 δρομῆν του, Σολωμ.εἰς Μοναχὴν 12 καὶ Λόγια ἐ-
 τραγουδοῦσαν ἐγκάρθια καὶ θερμὰ, -ἐγκάρθια
 συγχαρητήρια || ἐγκάρθιος φίλος λίαν πεφλη-
 μένος 2) ἐν τῇ καρδίᾳ κεκρυμμένος, ἀπόκρυ-
 πτος: Φῶτ.π.Οἰκουμ.1,614 ἐγκάρθιον καὶ ἀπόκρυ-
 πτον τοῦ Θεοῦ βούληται || τὸ οὐδ. ὡς οἴα,
 συνθῆ. κτ. πληθ. τὰ ἐγκάρθια τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ
 ἐναποθετεμένα, τὰ ἀπόκρυφα: Κλήμ. Ἀλλ.Παῖδ.1,3,9
 οὐδὲ δὲ ὁ βλέπων καὶ διορῶν τὰ ἐγκάρθια λόγος
 || ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οἴα, τὸ ἐγκάρθιον τὸ ἐσωτε-
 ρικόν, ἢ καρδίᾳ: Ἐπιγρ. 3) εἰδ. τὸ ἐγκάρθιον
 τὸ ἐσωτερικόν μέρος κορποῦ δένδρου, ἔλαιου, ἢ
 φῆγα: Θεόφρ.Φ13,8,5 φασι δὲ τινας οὐδὲ ἐγκάρ-
 θιον εἶναι μόνη, Διοσκ.1,109,5 ἐγκάρθιον τοῦ πρέ-
 μνου, Γεωλ.12,25,3 τοῖς ἀναλοῖς ἐγκάρθιος τοῦ
 πηγῶν εἰ τις τὰ ὕδα βύσειεν.

ἐγκαρδιότης-τος (ἡ) νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ ἐγ-
 καρθίου, εἰλικρινοῦς, ἢ εἰλικρινεία.

ἐγκαρδιῶ-ὄω νεώτ., δημ. (ἐγκαρδιῶν) διδω
 θάρρος εἰς τινα, ἐμφυχῶ.

ἐγκαρδιῶς ἐπίρρ. πᾶν. κ. νεώτ. - ἐκ καρδίας,
 εἰλικρινῶς,ὀλοφύχως: Πλάτ. θταν γεννηθῆς ἐγκαρ-
 διῶς, - συγχαίρω ἐγκαρδιῶς.

ἐγκαρδιῶσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐγκαρδιοῦν, ἐν-
 θαρρῶναι, ἢ ἐνθάρρυνσις

ἐγκαρδιωτής (ὁ) νεώτ. κ. ὄμν. ὁ ἐμφυχωτής.

ἐγκαρδιωτικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα,
 τὴν δύναμιν νὰ ἐγκαρδιοῦν, ὁ ἐνθαρρυντικός: ἐγ-
 καρδιωτικὸ λόγιον.

ἐγκάρω (ὁ) (κάρ-κάρω) ὁ ἐντός τῆς κάρας,
 κεφαλῆς, μυελός: Ἀκκ.ἐν ΑΠ 9,519,3 ὡς ὠφέλι-
 γε καὶ ἐγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας, βράγμα Φιλιπ-
 πείης ἐξέπιν κεφαλῆς, Λυκόφρ.1104 τίθεινα καὶ
 κύπελλον ἐγκάρω θανεῖ.

ἐγκαρπασθέντας ἢ ἴσ. ἐγκριθέντας, ἐντυχόντας.

ἐγκάρπια (ἡ) μον. εὐκαρπία, γονιμότης κ. μτφ.
 ἀποδοτικότητα, ὠφελιμότης: ΕΜ 797,27, -ἐντεθῶν
 οἱ δικαιοί εἰς τοῦτο παρεκίζονται διὰ τὸ λῶγειν
 ἐγκαρπίας καὶ σωφροσύνης ἐξέμνειν.. τὸν νοῦν.
ἐγκαρπίζω μτγν. ποιοῦμαι τινα νὰ ἔχη καρπὸν:
 Συναξ.135 Β τοὺς δὲ ὀνομαζόμενους ἐπὶ ἐνεκάρπιοιεν
 ἀλλήξ 2) ἀμτθ. ἀποφέρω καρπὸν κ. μτφ. εἰμὶ
 ἀποδοτικός, ὠφέλιμος, εὐεργητικός: αὐτ.135 Β τὸ
 γὰρ ἐγκαρπίσας καὶ πλέον ἐστὶ τοῦ διδάξει.

ἐγκάρπιος-ον ἐπὶ καρπῶν, ὁ περιέχων σπόρους:
 ὄθ. ὁ ὄρμιος, ἀμαρτίος, ὁ μετρωμένος: Ἰππ.360,11
 τὰ μὲν ἐγκάρπια διαχωρητικώτερα.

ἐγκάρπιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων, φέρων ἐν εἰαυτῷ
 καρπὸν: Σοφ.ΟΤ 25 κἀμῶν ἐν ἐγκάρπιος χθόνος,
 - κάρλικες ἐγκάρπιοι 2) καρποφόρος: Πλάτ.
 Φαῖδρ.276 Β σεμρῶτων κηδοῖτο καὶ ἐγκάρπια
 βούλοιο γενέσθαι, Πλούτ. ΗΒ.2 Ε δένδρα τυ-
 χόντα ὀρθῆς παιδαγωγίας ἐγκάρπια γίνεσθαι καὶ
 τελεσφόρα || ὄμ. κ. ἐπὶ ἐδῶφοις: Θεόφρ.Φ1

ἐγκαταβάπτω βάπτω ἐν τῷ γῶ: Ἀθηνῶν. Νουμ.30,135.

2,42· 3) προϊόν, καρπός: Ἐπιγρ. γὰν ἐγκαρπονον φέρειν· 4) ἡ δεκάτη, τὸ δέκατον τῆς παραγωγῆς τοῦ καρποῦ τοῦ τεύχονος ἀφιερῆν ὡς προσφορά πρὸς τὸν Δία: Σοφ.Τρ.238 ἐνθ' ὄριζαιτε βωμοὺς τέλει τ' ἐγκαρπο Κληναίω Διῖ· 5) μτφ. καρποφόρος, χριστός: Πλούτ.Ἠθ.776 Β' χρισμον καὶ ἐγκαρπον· ἢ ὄμ. κ. ὑπερθ.: Λουκ. Μιθδ.Συν.39 καὶ τὸ ἐγκαρποῦτον τῆς ἁλικίας καὶ τὸ ἀκριάσιον τοῦ σώματος· 6) εἶδ. ἐγκαρπαιῖτό συμπλέγματα ἢ ἐσθρανοὶ ἐκ καρπῶν ἐπιζωοφόρων ἢ κιονοκράνων: Βητρούδ.4,17· ἢ ὄμ. κ. νεώτ. ἐγκαρποῖσι τὴν γλυπτὴ ἢ γραπτὴ διακόσμησης ἐπιφανειῶν ἐκ πλέγματος καρπῶν ἢ φύλων, γιρλάντα: ἢ ὄμ. κ. κέντημα τῶν ἀκρων γυναικείων ἐνδυμάτων· 7) ἐγκαρπα ἢ ἐγκαρτα Φρόν.Τραγ.4 « τὸς κειουρμενούς πυρούς ».

ἐγκάρσιος ἑπίρρ. καρποφόρος, με καρποφοριαν: Αἰν.Τακτ.7,1 ἐγκάρσιος διακταῖοθα.

ἐγκάρσιος-εως (ἡ) μτγν. τὸ γινεσθαί τινα ἢ τὴν ἐγκαρπον βλλ.: Γαλ.13,570.

ἐγκάρσιος-α-ον κ. νεώτ. πλάσιος, λοξός: Θουκ. 276 δοκούς μεγάλας, .. ὑπὲρ τὸ τεύχος ἀνελευάντες ἐγκαρσίως, Ἡλιόδ.3,2 ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀδοφοροῦσαι πρὸς χορὸν στήθηρ καὶ ἐγκάρσιον ἀλλήλων εἰχοντο, Μηναι.9,14, Ὡδ.1 καὶ ἔυλω τύφω Σταυροῦ θῆιν προσέδρασαν ἐγκάρσιον ἐν τούτῳ· ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς: Ἀριστλ.Κόσ.392 α, 12· ἢ ὄμ. νεώτ. κ. ὁ τέρμον τὸ μήκος ἢ τὸ πλάτος: ἐγκάρσια ὁδός - τάφορ - λίθος - τομῆ, - ἐγκάρσιον διάγραμμα.

ἐγκάρσιω-ώ νεώτ.κ.ἐγκαρσίως βέτω,τοποθετῶ τὸ λοξῶς, διαγωνίως, ἐγκαρσίως· ἢ νεώτ.ναιτ. κερουλικὸν εὐθετιῶς κεραιῶν ἢ ἱστιῶν καθέτως πρὸς τὸ διάμηκος, παραλλήλως πρὸς τὸ ἐγκάρσιον διάγραμμα τοῦ πλοῦτος.

ἐγκαρσίως ἑπίρρ. κ. νεώτ. κατά λοξῆν, διαγωνίαν, ἐγκάρσιον βλλ. διεθθυσιν.

ἐγκαρτέριος-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διάθεσις τοῦ ἐγκαρτερεῖν, ἀδιαφορτικῆς ὑπομονῆς: Παναθ. Χριστ.Τεμπ.47 τὸ πρόσωπον τῆς ἡτο εἰκῶν πρᾶπτος καὶ ἐγκαρτερεσιως, - ἐγκαρτέριος εἰς τὴν συμφορὰν - τὴν πείναν.

ἐγκαρτερία (ἡ) μον. καρτερία, ὑπομονή, ἐγκαρτερησις βλλ.: Ἄνω Κοιν.372.

ἐγκαρτερός-ἡ-όν μον. ὁ ἐγκαρτερών, ὑπομονητικός: Βίος Ἀγ.Ποσειδ. ἐν Κώδ.Παρ.1532 φύλλ. 285 ἐγκαρτερικώτατος ἀσκητής.

ἐγκαρτερῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. ἔχω καρτερίαν εἰς τι, ἐπιμένω ἢ ἐμμένω ἐν τῷ πράγματι: Θουκ. 2,61 ἐγκαρτερεῖν ἄ ἐγνωτες, Ξεν. Ἀπομν.2,6,22 καὶ τοῖς τῶν ὤρων ἀφροδίσιος ἠδόμενοι ἐγκαρτερεῖν, Πλούτ.Ἠθ.987 Ἐ ἐγκαρτερεῖν πρὸς δίψαν· 2) ὑπόμονη τὴ σταθερὰ: Εὐρ.Ἡρ.1351 ἐγκαρτεροῦσιν θάνατον· 3) μετὰ δότ. σταθερὸς, ἀνεκτικὸς, ἀτάραχος ἐν τοῖς παθήμασι: Πλούτ.Πομπ.79 ἐγκαρτερεῖν τὰς πληγὰς, Λουκ. Ἀνάχ.38 ἐπὶ μάλιστα διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον καὶ ἐγκαρτερησαι τοῖς δεινοῖσι· ἢ γεν. ὑπομένω, ἀνέχομαι: Πλούτ.Λυκ.19 ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἐγκαρτερών ἀποθανεῖν, Πάπ. οὐ δύναμενος ἐγκαρτερεῖν, Μηναι. 3,18 Συναξ. ἄνευσιως ἐγκαρτεροῦντες, προσπύχοντο, .. καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστοῦντες.

ἐγκάς ἑπίρρ. ἐν βῆθει· πιθ. γρ. ἐν Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.5, Γαλ.19,94.

ἐγκάτα [τῶ] κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἐσω, τὸ ἐντός, τὸ ἐνδοθια, τὸ ἐνδρα· π. Ὀμ. πόντ. κτ. οὐτ. πλὴν τῆς δότ. ἐγκάσι: Ἰ.Λ.438 Παλλάξ Ἀθηναῖα μιχθήμεναι ἐγκάσι φώτῳ, Ὡδ.1293 ἐγκάτα τε σάρκα καὶ καὶ ὀστά μελεόεντα, Μηναι. 3,29 Ὀρθρ.Συναξ. τὴν γαστέρα αὐτῶ ἀνατερόντες καὶ τὰ ἐγκάτα ἐξαγαγόντες, θάματα τοῖς ὤρων δεικνύον· ἢ γεν. τὰ ἐσωτερικά, τὰ μύχια, τὰ

κατὰβαθα: ΑΠ.15,40 ἐν ἐγκάτοις Ἄδου; ΠΔΨολμ. 50,12 καὶ νευμά εὐδὲς ἐγκάτινον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου· τὸ ἐσώτατον τῆς γῆς, τὸ βῆθ τῆς γῆς: τὰ ἐγκάτα τῆς γῆς ἢ ὄμ. κ. τὸ ἐγκατον τὸ ἐσωτερικόν τοῦ σώματος: ΠΔ Βασ.3,17,22 καὶ ἐπαιτρὴν ἠ ψυχὴ τοῦ παιδρίου πρὸς ἐγκατον αὐτοῦ καὶ ἔλησε, Λουκ.Λεξ.3 καὶ τοῦ βῆθ τὸ πολύπτυχον ἐγκατον.

ἐγκατον ἰδί μτγν. τὰ ἐγκάτα βλλ.2) τὸ σώματος, **ἐγκαταδώνω** καταδύωμι εἰς τι, ἐμβαίω, ἐντίθειμαι πρὸς μετὰ αἴτ.: Πίνδ.Ν.1,58 κρωκῶτον ἀπαργον ἐγκατέθει· ἢ ὄμ.σημ. μετὰ δότ.: Διόδ.Σ 14,28 τὰς οἰκίας ἐγκαταδύονασι ἰάμφ. γ ἢ ὄμ. μετ' ἐμτροβ. διορ. [εἰς τι]: Γαλ.2,15.

ἐγκαταβάλλω κ. μον. δίπτω τὸ ἐνός τιος: Ἀπολ.Ρ.1,1239 μέση δ' ἐνικαδέσθαε δίνθη πρδλ. κτ. χριστ. γραφ. ἐν Ἰ.Λ.Μ.206 μέση δ' ἐνὶ κούβαλ' ἄλλωρ· ἢ κ. μετ' ἐμτροβ. διορ. [εἰς ἐν]: Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ.2,67, Μηναι.3,20 Ὡδ.3 γεωργήσαντες ἀσπῶρον τὸν ἐν ὄνιμ, ὄσαι, ἐγκαταβλήθηνα λούου, ..· 2) μον. ἀναφορ. πρὸς χρέματα, καταβάλλω, πληρώνω,παθ.: Θεοφύλ.Σ Ἰστ.45,11 ὄδωλοκῶνα χιλιόδα χρυσῶν καθωμολόγουν ἀν' ἐτος ἐκαστον τοῖς βαρδόροις ἐγκαταβάλλεσθαι.

ἐγκαταβιῶ-ώ μτγν. διάγω τὸν βίον, περῶ τὴν ζωὴν μου εἰς τι: Πλούτ.Ἠθ.735 D ἐκεῖ .. ἀκρι γήρωρ ἐγκαταβιῶσαι, αὐτ. Ἄγις 17 δεῖ με .. ἐγκαταβιῶσαι ταῦταις ταῖς συμφοραῖς, Λογίη.44,11.

ἐγκαταβρέχω μτγν. μον. καταβρέχω ἐσωτερικῶς, ἐντός, ἐμποτίω ἐξ ὀλοκλήρου: Γεωμ.13,1,7 **ἐγκαταβυσσοῦμαι-ομαι**-ομαιβρέθωρ εἰσχωρῶ ἐντός τιος: Δημόκρ.Πλούτ.Ἠθ.735 Α' ἐγκαταβυσσοῦσθαι τὰ εἰδωλα διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα.

ἐγκαταβύω μον. κρύπτω, ἀποκρύπτω, ἐγκλιῶ· ἢ παθ. κρύπτομαι ἐντός, τρυφῶμαι: Παχμ.Γ. Ἄνδρῶν.7,32,444 Β' τοῖς φρουρίσις ἐγκαταβύοντο.

ἐγκαταγιγίω μον. χύω ἐντός ἄγγειου πίνος, παθ.: Παλλὰδ. Ἄσω θ.352 τῷ λέβητι σε ἐγκαταγισθῆναι ἰσιεῖ κελεῖω.

ἐγκαταγέρσκει γερῶσκω ἐν τι: Ἀριστλ.Πολ. 171 Πεισιπραστος μὲν οὐκ ἐγκατεγέρσκει τῆ ἀρχῆ, Πλούτ.Φωκ.30 ὡς ἀρετὴν ἐπέδεικνυτο τὴν πείναν ἐν δ' .. ἐγκατεγέρσκει· 2) συνεδ. παλαιούμαι: Δείναρχ.23 ποινῆρα ἐγκαταγεγερκαῖα.

ἐγκαταγέρω μτγν. ἐγκαταγέρσκει βλλ.: Θεμιστ.Λογ.19,232 G ε- τὰς μοναρχίας.

ἐγκατάγομαι μτγν. καταλώ εἰς τι μέρος, ἐνδοιῶμαι: Πολυδ.1,173.

ἐγκατάγορατος-ον μον. ὁ ἐντός γεγραμμένος, καταγεγραμμένος: Ἐφραίμ.Κ. Κομμαν. Ἀθση.ἔλ.λ.

ἐγκαταγρῶ μτγν. καταγράφω μετὰ δότ.: Αἰλ. ἀπ.67· 2) περιγράφω, ἀπεικονίζω: Αἰν.Γαλ.Ἐπ.12.

ἐγκαταδάμαζω δαμάζω ἐξ ὀλοκλήρου, καταστρέφω τελείως, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἰνν.Ἐπιθ.7,79 ὑπὸ κωνῶπων ἐγκαταδαμασθεῖς ἰάμφ.1.

ἐγκαταδράβω μτγν. κοιμῶμαι ἐν τι: Πλούτ. Ἠθ.647 Ρ· 2) ἀπέρομαι πρὸς ὄνον πρὸς ἀπολαγὴν ἀπὸ τιος: Πλούτ.Ἠθ.688 F ἐγκαταδράβω-νεῖν τῷ διψῆν.

ἐγκαταδυναστεύω μτγν. δέχομαι ἐντός: Ἐπιφάν. 2,110 Α πεῖθετε .. τὰ πάντα ἐγκαταδέξασθαι ὕμῶν.

ἐγκαταδύω δέω στερεῶς εἰς τι, δένω στερεῶ μετὰ δότ.: Πλάτ.Φαιδ.84 Α καὶ λύσαι αὐτὴν πάλιν αὐ ἐγκαταδύνει, Ὀμπ.Ἀλ.3,201 πολλοὺς δέ .. αἰσχεῖν ἐγκατέδισε· ὄμ. κ. παθ.: Θερμοστ.Λόγ. 23,297 Α οὐτ' ἀνοιγῶσι αὐτοῖς (τοῖς βροχοῖς) οἱ ἀνθρώπων ἐγκαταδύονται.

ἐγκαταδυναστεύω μον. δυναστεύω, βασιλεύω: Χοῦμ.Ν ἐν Ἄν.3,396 καὶ ἀρχεται ἡδὴ ἐγκαταδυναστεύειν καὶ κρατεῖν.

ἐγκαταδώνω, ἄδρ. -κατέδω ἐπὶ τῷ ἅλιω, δῶε εἰς τινα τόπον: Ἰνν.Ἀέρ.6 τὸ δὲ Λοῖπὸν ἅλιος ἐγ-

καποδώνω ὡς τὰ μάλιστα διείφε τούς ἀνθρώπους 2) εισέρχομαι, εισάγω, καταδίδω ἐν τῷ: ΑΠ 7,532 ἐγκαταδίδωμι, Ὀππ. Ἀλ.1,153 ἐγκαταδίδωμι εἰς μυχόν 3) ἀπολ.βυθίζωμαι, ἀπορροφῶμαι ἐν τῷ: Ἀρχιεπ. Ἄερ.3,67, Γαλ.7,27 ἢ ὁμ. σμ. κ. μτφ.: Δομ. Ἀρχ.10 ἢ ὁμ. κ. μέτ.: Πρακ. Μυστ.1 καταδύνομαι τοῖς οἰκείοις ἐπιτηδεύμασι.

ἐγκαταζεύγνυμι ζεύγωμαι καλῶς συνδέω, συνσφίδω, ἐν χρ. κ. μτφ.: Σοφ.Απ.1,736 νέας βουλάς νέσιον ἐγκαταζεύξας τρώσεις.

ἐγκατάθηται θάπται ἐν τῷ γῆ: Ἀθηναγ.30,135. **ἐγκατάθεσις** ἐως ἡλ. σχόλ. ἡ διάθεσις τῆς φύλης: Σχόλ.π.Οπο.Στεφ.ἐν λ. τὰς τῆς σαρκὸς ἀρέξεις, καὶ τὴν ἐγκατάθεσιν αὐτῆν, ἥτις ἀρχὴ τῆς πράξεώς ἐστιν.

ἐγκατάθετος-ον μτν. κιδόηλος, νόθος, φεύστης: Βασίλ.1,1121 Σ οὐκ ἀληθινῶς ἐπιτρέφοντας, ἄλλ' ἐγκατάθετος.

ἐγκαταθήκη ἡ νεώτ. ὄχημα, εἰδικὸν ὄχημα πρὸς τοποθέτησιν τῶν ἀναγκασιούτων ἐργαλείων ἢ ὕλικῶν ὀργανώσεώς τινος.

ἐγκαταθήσκω μτν, ἀόρ. ἐνικάθωναι, ἀποβήσκω ἐν τῷ: Ἀπολλ.Ρ 2,234.

ἐγκατακαίω μτν, ποιῶ ἐπί τινος σημεῖον δι' ἐγκαύματος: Λουκ. Ἀκ.52 κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες ἡ στεφανῶσαι ἡ ἐγκατακαίειν, ὡς ἔβην ἰδ.γρ. ἐγκατέει.

ἐγκατάκειμαι κείμαι ἐν τῷ, μετὰ ὄστ.: Θέογγ. 191 κίωμῳ βασιλῆϊ ἐγκατακείσασθαι ἢ κείωμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, ὄστ. κοιμῶμαι: Ἀριστ. Πλ.742 αἱ δ' ἐγκατακείμηναι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖ 2) εἰδ. περὶ τὸν ἐν στήλας γραμμῶν τοῦ ἀφροδίτου: Πολυδ.5,149 ἔρετις δέ, ἐντετυπωμένα, ἐναποκείμενα, ἐγκατακείμενα, ἐμπειρημένα.

ἐγκατακενῶ-ᾶ μτν.κενῶ τὴ ἐν ἄλλῃ: Ἰνπιαστρ.74. **ἐγκατακερῶννυμι** μσν., μέλλ. -κερᾶσω, μειγνύω, ἀνακατώνω τὴ μετ' ἄλλου: Εὐστ.ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ. ἐγκατακερῶννυμι σὴν ὄδω.

ἐγκατάκλεισις-εως ἡ μτν. ἐκλείσις, κάθειρέτις: Ἡροδ.ιστρ.ἐν Μουσ.Πην.49,553.

ἐγκατάκλειστος-ον ὁ ἐνός τινος κεκλεισμένος: Εὐρ.ἀπ.1132,39, Ἐπιφάν.1,657 Α τὴν φυχτὴν φθασει τὴν . . ἐγκατάκλειστον . . ἐν ἄμμασιν.

ἐγκατακλείω κ. μσν. κατακλείω, κλείω πᾶν ἐντελῶς ἐνός τινος: Ἀλεξ.π. Ἀθην.13,606 λιθίνης ἐπεθύμησεν κόρης ἀνθρώπου ἐγκατέκλεισε θ' αὐτὸν τῷ νεῷ, Δίων Κ79,11 λέοντα καὶ πύθικον καὶ ὄβιν τινὰ ζῶντα ἐγκατακλείσας, Μονασσ.Χρον. 84 D τοῖς Νικαίοις τελεῖσθαι αὐτοὺς ἐγκατακλείειν κ. παθ.: Ἰνπ.Διαίτ.16 ὀκδοσίος στίγας ἐγκατακέκλεισται, Ἀριστ.Λ.Μετ.378 α.29 ὅσα δ' ἐν αὐτῷ τῷ γῆ ἐγκατακλείωμι τοῖς τῆς γῆς μέρεσιν ἢ ἐκκρίσις ἀπεργάζεσθαι, Μηναι.3,27 ἐν ἀφειγμένῃ τόποις ἐγκατακλείωμαι ἢ ὁμ. κ. μέτ. ἐγκλείω σου ἐμψάνον: Εὐστ.Πον.203,83 τῷ διδύλιος ζουτὸν ἀφίπει ἐγκατακλείσθαι.

ἐγκατακλίω κατακλίνω πᾶν ἐν τῇ τόπῳ: Ἀριστ.Πλοῦτ.621 τὸν θεόν ἐγκατακλινούσιν ἄγωμεν ἐς Ἀσκηλησιῶν κ. παθ.: αὐτ. Ὀρν.122 ὡσαυτ' οἰσταν ἐγκατακλίθηναι μαλθακῆν, Ὑπερσίδ. Εὐξ.14 ἐγκατακλίθηναι εἰς τὸ ἱερόν.

ἐγκατακλῶθω ἐμπλῶθω, ὑφαίνω ἐντός, ἐγκαταπέφρω εἰς τὴν ὄφρασιν ἢ ἐγκατακλῶσταντες ἐνείραντες* ἢ ἐν χρ. κ. μτφ.: Κύριλλ.Τουλ.7 L ἰσοφορῆς κελκοφάτος τὰ κείνου καὶ τοῖς ἰ-δίους λόγοις ἐγκατακλῶσταντας.

ἐγκατακνακωμίζω-οός-έτις μτν. ὁ ἀνάμικτος εἰς ἐγκάτων καὶ κνάσων βλλ.: Φιλῶδ.3,11.

ἐγκατακοιμῶμαι-ἔσμαι κοιμῶμαι ἐντός: Ἡρ. 8,134 διὰ τοῦτο μὲν οὐκ ἐξέστη Ὀθρεῖων οὐδενὶ αὐτοῖσι ἐγκατακοιμῆσθαι.

ἐγκατακρίνω μσν. κρίνω, λογίζομαι, θεωρῶ τινα μεταξὺ ἄλλων τινῶν: Ψελλ.ἐν Σαθ.5,255 τοῖς γνωσιωτάτοις ἐγκατακρίνωμι σε καὶ μετὰ τὸν θῆαν φιλοσοφησάντων καταρῆθῆσαιμι.

ἐγκατακρούω ἐντός τινος πρὸς τὸ κάτω κρούω: Ἀριστ.Βῆτρ.330 θρασεῖ β' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον. ὅσοις μύσταις χροαῖν ἰγρυπῆς μετ' ὁ πόδι σου τὸ χρόνον σὺ χροαῖτα τὸν βέλων μυστῶν 1) ἐπὶ ἡλων, ἐμπληγῶν: Κλημ.Ἀ.Παρθ.3,1116 ἄλλα καὶ τοὺς ἡλῶν ἐλκισοῦσας τοῖς κατῴμασιν ἐγκατακρούειν ἀξιοῦσιν.

ἐγκατακρούω μτν. κατακρούω ἐντός τινος: Λυκόφρ.1231 ἐγκατακρούεις ζῶφω, Γαλ.2,305, Ἐπιγρ. ἐγκατακρούωθι ὄνομα βυθίου.

ἐγκαταλαμβάνω καταλαμβάνω, περικλείω ἐν τῇ τόπῳ, περικυκλώνω: Ὄσαικ.4,116 τὸ τεῖχος λαμβάνω, καὶ ὄσοις ἐγκατέλαβεν διεφθεῖρεν, Λιβάν. Λόγ.59,130 ἢ κ.παθ. καταλαμβάνομαι ἐν τῇ τόπῳ: Ὄσαικ.3,33 ὅτι οὐδ᾽ ἄρα ἐγκαταληφθεὶς ἀνηγκάσθησαν στρατόπεδόν τὸ ποιεῖσθαι καὶ φυλάκην σφίσι καὶ ἐφόρησιν παρασεῖν 2) συλλαμβάνω, πίνω: Αἰσχίν.3,60 ἐπὶ λογισμῶν ἐγκαταλαμβάνω αὐτὸν 3) ὁδ. περιορίζω δι' ὄγκου: Ὄσαικ.4,19 καὶ ἐπιπράστας τὰ πλείω τοῦ πολέμου κατ' ἀνάγκην ὄρκους ἐγκαταλαμβάνων μὴ ἀπὸ τοῦ Ἰσοῦ ζυμῶθι 4) συνεκδ. ἀκολουθῶ ἐν ὁρέφῳ διαδοχῇ: Ἀριστ.Ἰδ.Λόγ.47,6 παννυχῆς ἐγκαταλαμβάνει ἔσπρτην 5) ὁμ. προσβάλλω ἀμέσως κοτόπιν: Ἀριστ.Ἰδ.Λόγ.47,60 ἡ ἐπὶ τῷ ἐμέτῳ ἀστία (πνὸ) ἐγκαταλαμβάνει.

ἐγκαταλέγω συναρτίζω, τοποθετῶ ὄμοιο μετ' ἄλλων ἐν τῇ τόπῳ, ὄδ. ἐπὶ οἰκῶ, ὕλικου ἀνοιχομῶ: Ὄσαικ.1,93 πολλαί τε στήλαι ἀπὸ σμάρτων καὶ λίθοι εἰρανομένοι ἐγκατέλεγονται 2) γεν. συγκαταλέγω, λογαρίζω, συναριθμῶ μετ' ἄλλων: Λουκ.Παραρ.3 καὶ ταῦτην ταῖς ἄλλαις τέχαις ἐγκαταλέγωμεν, Δίων Κ43,47 τινὰς εἰς τοὺς εὐπατριδας ἐγκατέλεξον ἢ ὁμ. εἰδ. ἐπὶ στρατολογίας, συγκαταλέγω, συναριθμῶ εἰς τοὺς στρατιώτας: ΑΠ 11,265 ταῖς καὶ σὺ φοβοῦ ἢ σέ τις ἐγκαταλέξῃ ἢ ὁμ. παθ. συναριθμοῦμαι, συγκαταλέγομαι, λογίζομαι: Ἐπιφάν.Λόγ.19 C ὅταν τις ὕμν ἐγκαταλέγεσθαι μέλλῃ 3) ὁμ. τὸ παθ. κείμαι ἐντός τινος ἢ ἐπὶ τινος: Ἀπολλ.Ρ 4,431 τοῦ θεοῦ καὶ ἀμφοῖσι ὁδῆ πάλιν ἐξέτι κείνου, εἰς οὐ ἀναίς αὐτὸς Νυφῆσις ἐγκατέλετο.

ἐγκατάλειμμα-ατος ἰτὸ τὸ ἐκ τινος καταλείπομενον, τὸ ὄπερ ἐκ τινος ὑπελείφθη, τὸ ἀπομεινῶν: Ἀριστ.ἀπ.13, Πάωλ.85,12 καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου ἐσπράττει σοι 2) τὸ ἀπομεινὸν ἐκ τινος ἴχνος: Ἐπίκουρ.Ἐπ.1,12 μορφῇ θεῖς ἐστὶν αὐτῇ τὸ στρεμνίον γενομένη κατὰ τὸ εἶδος πύκνωμα ἢ ἐγκατάλειμμα τοῦ εἰδῶλου ἢ μτν. ἐν χρ. κ. ἐπὶ προσ. ἀναριθμητικὸν ἴχνος, ἐνθύμιον: Πάδ ἱερ.Π.23 καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν ἰτῶν ἀνδρῶν Ἀνονῶθ 3) παθ. τὸ ὑπόλειμμα, ἡ ὑποστάθμη, ὄδ. κ. ὁ βόρρος: Πῆθ. τῆς ἐξαγωγῆ, ἢ ἐκσφάμεν πέρσις ἐγκατάλειμμα γονεῶν 4) μτν. συνεκδ. θέσις, δοχεῖον, σκάφη πρὸς ἀπόθεσιν πλεονασμάτων προϊόντων, οἶον οἶτου, ἀλέουρου, καρπῶν: Πάδ Δευτ.28,5 εὐλογημένοι αἱ ἀποθήκαι σου καὶ τὰ ἐγκαταλειμμάτα σου.

ἐγκαταλείπω κ. νεώτ. κ. δημ., ὄρρ. ἐγκατελίπον, παρακ. ἐγκαταλείποις, παθ. μέλλ. ἐγκατελίφθησμαι, ὄρρ. ἐγκατελείθην, παρακ. ἐγκατελείμμαι, δημ. ὄρρ. ἐγκατελείψω, παθ. ἐγκατελείφθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. ἐγκαταλείμμενος κατακλίπω σου τὴν ἢ ἐντελῶς, ἀπομακρύνω-κε ἀφῆλω τινά ἢ τὴ ἐκεῖ ὄθεν ἀπῆλθον: Ἡσ. Ἐργ. 378 γρηαῖος δέ θάνοι ἔθρον παῖδ' ἐγκαταλείπων, Ὄσαικ.3,51 ὕστερον θεῖ καὶ ἐν τῷ θῆωσ τεῖ-

χος ἐγκαταλιών και φρουράν ανεχώρησε, Ἄντιφ.5,69 ἐγκαταλιών τὴν μάχαιραν ἐν τῇ σφαιρῇ, Πλάτ.Φαίδ.91 G ὤσπερ μελίται τὸ κέντρον ἐγκαταλιών οὐχόσμοι ἡ παρομοίαισι ἐν χρ. κ. νεοί τοῦ Περικλῆους· Εὐλ.94,7 τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τὰς ἀκρομυίας, - φεύγοντες τοὺς αἰμαγορεῖς ἐπιδρομῆς ἐγκατέλειψαν ὡς καὶ τὰ σκεύη των' ἢ πάπ. καταλείω, ἀφήνω τί που ἐν λησιουσίῃς ἢ ἀπορῆσις, ξεῖνον κάτι· Πάπ. λίσιον ἐγκαταλείπειν ξέροντας ἐκ τῆς ἀνῆς' 2) κ. νεοί, κ. ὄμν. ἀφήνω τὰ ὀδοθήτοιν, ἀποστῆναι ἐν κινδύνῳ ἢ ἐν γαλιπαρία διατελοῦντα, τὸν παραιτῶ στήν τύχη του· Δημ.1316 ἀνθρώπων ἀπὸρων, ὧν τοὺς υἱεῖς ἐγκαταλείουσιν, Κ.Δ.Ματθ. 27,46 Θεέ μου, Θεέ μου, Ἰασιτί με ἐγκατέλειπες· - σὰ φάνηκαν ὀδοθῆ, ὀδοθῆ κ. ὄμν. ἐν χρ. κ. τὸ παθ.· περιπατῶ ἐνς πενιαν ἐγκατέλειψθ ὄφ' ὄλων, - ὁ χολεριασμός ἐγκαταλείφθηκε στήν τύχη του' ἢ κ. νεοί, κ. ὄμν. εἶδ. ἐπὶ νεκρῶν ἢ τραυματιῶν μάχης· Θουκ.4,44 ἔχοντες... τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς πλὴν δυσὸν οὐς ἐγκατέλιπον, ὁ δυνάμενοι εὐρεῖν, - οἱ ἐχθροί ἐγκατέλειψαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης πολλοὺς νεκρούς καὶ τραυματίας' ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τῶσαν κ. ἐπὶ πραγμ. κτ. ἀναφ. πρὸς πολεμικὴν ἐνέργειαν· Ξεν.Ἑλλ.5,4,13 τὸν ἄρμοστών, τὸν ἐγκαταλιόντα τὴν ἀκρόπολιν, Δένιαρχ.104 οὐκ ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν, - ἐγκατέλειψαν τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἀποσκευὰς, - τὰ πλοῖα' 3) κ. νεοί, κ. ὄμν. ἐπὶ προσ. ἀφήνω παρὰ τὸ πρέπον, παρὰ τὸ καθῆκον ὄνευ προστασίας, ὄνευ περιβόλφωσις, ἀστόργος· Ἦρ.3,119 τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιόσασα, Ξεν.ΚΠ 8,8,4 τοὺς τῶν φίλων παιδας ὄμνους παρὰ τῷ Ἀλυπτιῷ ἐγκαταλιών, - ἐγκατέλειψε τὴν γυναϊκά του - τὰ παιδιά του' ἢ νεοί, ὄμν. κ. εἶδ. ἐπὶ τῆς πατρίδος ἢ τοῦ γενεθλίου τόπου, ἀπομακρόναι ὄριστικῶς, σφεδῶ, μισέω γὶν πόντα· ἔχει ἐγκατέλειψε τὴν Ἑλλάδα - τὸ χῆρῶ του' κ. γεν. δὲν προστατεύω, παῖδα του νὰ εἶμαι ὄρωγος, ἀντιλήπτω· Πάψαμ.15,10 οὐκ ἐγκαταλείψης (Θεέ μου) τὴν ψυχή μου εἰς ὄδου, Μηναι.1 Ἀκολ.Μεγ. Ὀρων ψαλυ.26 μὴ ἐγκαταλίπες με ὁ Θεός ὁ Ἰωτήρ, - ἀντιλήφθεις τὴν ἀφαστίαν του τὸν ἐγκατέλειψες' ἢ μ. νεοί, ὄμν. κ. ἐπὶ πραγμ. παῖδα του νὰ ἐπιμελοῦμαι· ἐγκατέλειπε τὸν ἄγρον τοῦ ἀκαλλίεργητον - τὴν οἰκίαν του ἰτοιμοῦρονου - τὴν περιουσίαν τῶν ὄφραων ἔθρισαν τῶν ὄρδῶγων' ἢ ὄμ. ἐπὶ ἐργασίας· Ἐπιρ. πολλῶν ἐργωνῶν ἐγκαταλιόντων τὰ ἔργα' νεοί, κ. ὄμν. κ. παθ. ἢ ἀπὸ τὸν Ἄξιον ἀποξερῆσαντες ἐγκατέλειψθησαν, - ἐγκατέλειψθ ἢ προσπάθεια ἀνελευθέρωσις τοῦ πλοῖου' ἢ μτγ. κ. μεσ. ἀφήνω ἐμαυτὸν ἀπροσῆκτον· Κ.Δ.Κορονθ.2,9 δικαιοῦμενοι ἄλλ' οὐκ ἐγκαταλείπομενοι' 4) μτφ. κ. νεοί, κ. ὄμν. ὀφῆνω, ἀποβάλλω ὄν' ἐμαυτοῦ, παραιτοῦμαι ἀπὸ σκέφωσις, συνασθῆματος κττ.· Πολύβ.2,38 οὐδ' ἐγκατέλιπον τὰς ἐν αὐτοῖς ἐλλήδας, - ἐγκαταλείπει τὴν αἰσιοδοξίαν - τὰ νεανικά σῆδῆα' 5) παθ. ὄπολεισμαι, μὲν ὄπισω· Ἦρ.8,59 ὁ δὲ γε ἐγκαταλείπομαι ὄν στεφανοῦνται' 6) ὄφῆνω ἰχνη ὄπισθεν· Ἐπίκουρ.Φυσ.1420' 7) ἱατρ. ἀφήνω ὄπολειμματα συμπύματα ἢ ἐπακολούθησις ὄσθενεῖα τῶν παθῶσις· Ἰνν.Ἐνδ.6,2,6.

ἐγκατάλειψα χροῖα, ὄλειψα πανταχῶθεν· Ἰνν. Διαίτ.33 ὄλειψεν δὲ σκέλεα καὶ ὄσφῶν θερμῷ καὶ λίπος ἐγκαταλείπειν, **ἐγκαταλείφεις**-εως(ἡ) νεοί, ἢ πρῶξις τοῦ ἐγκαταλείπειν βλ.λ.' ἢ παραμῆλσις, ὄδιαφορία περὶ τῆσις· ἐγκατάλειψες συζῶγου - τέκνου.

ἐγκαταληπτικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ὄμπερικαμυδανόμενος· Γαλ.19,235.

ἐγκατάληπτος-ον μον. ὁ κατελημμένος, ὁ κυριεμένος· Ἰνν.Γενε.70,5 **ἐγκατάληπτον** πνεῦμα Πόθμωνος γνῶσιον.

ἐγκατάληψις-εως(ἡ) τὸ καταλαβόνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι ἐν τῶ τῶσ, ἀλημολόγησις· Θουκ.5,72 μὴ φθῆναι τὴν ἐγκατάληψην' 2) εἶδ. ἱατρ. ἢ ἐπίσχιος τῶν ὄρων· Ἰνν.Ἐνδ.6,2,7.

ἐγκαταλιών ἐγκατάλειψα βλ.λ.· Ἰνν.Ἀφ.2,12 τὰ ἐγκαταλιονόμενα μετὰ κρίσει ὄπιστροφῶδε, Ἀρ.σπ.Ρητ.1358 β. 19 τοὺς κινδυνεύοντα ἐγκαταλιονόμενα διὰ τὸν ὄδου.

ἐγκαταλογίζομαι συγκαταλογίζομαι, λογορίζομαι· Ἰσα.11,45 κἀμῶ μεν ἐγκαταλογίζομαι καὶ τὰ τὸ ὄλος τοῦ ἐκποηθέντος εἰς ταῦτα.

ἐγκαταλογίζω μτγν. διαίρω, κατανέμω εἰς λόχους· ΠάΠαροι.2,2118 ἀπὸ εἰκοσῆτος καὶ ἐπῶν ἐν διατῶξει ἐγκαταλογίζαι ἐν πάσῃ ἐπιγῶν υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων αὐτῶν.

ἐγκαταλόω μον. καταλόω ἐντός τῆσις· Θεοφύλ. Βουλγ.3,694 Α οἰκίδιον ἦμῖν ἔστιν, ἐν ὄφ ἐγκαταλόωρειν καὶ τὰ χρεῖωδῆ ἐνασπίθεμεν.

ἐγκαταμεμῖγνυμι ἐπίρω, σῶλλ. κατὰ τρόπον ἀνομίον· Σῶλλ.Σοφ.ΟΤ 95 **ἐγκαταμεμῖγνυς** ταῦτα φησι.

ἐγκαταμένω ἐμμένω ἐντός τῆσις· Θεοφρ.Φ11,3,4 τὰ τε λαχανῶδῆ πάντα... ὄταν ἐγκαταμῖνει λαμβάνει τῆσ ὄσπερ ἀκρῆμοσις, Ἡλιῶδ.1,33 ἐπέμειρε ἡδῆ προσῶσις καὶ φθῶν ἐγκαταμῖνει τῇ νῆσῳ παρεχούσῃς' 2) συνεχῶς τὴν χροῖσιν πνοσις· Ἄνιυλλ. εἰς Ἄετ.9,42 ἐγκαταμένω τισί.

ἐγκαταμῖνυμι κ. ἐγκαταμῖνυμι μετὰ πνοσις ἀνακτόνω· Λουκ.1στ.Συγγ.13 καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμῖνει πολλὸ τῷ φαρμάκῳ, Ἀχ.Τάτ.4,15 ἐγκαταμῖνυμι φάρμακον τῶν, ὄιον. Ἀλ.6,2 ἐ- τῖνας λόχοσις, Ἦρωδ.Διαν.7,127 ἐ- ταῦτοσις τοῖς στρατιῶσις' ἢ μ. κ. μτφ.· Φιλ.2,570 ἐ- κέντρον τῶσθαμοσις, Πλούτ. Ἦθ.414 φ. ἐ- θεῶν ἀνθρώπῖσις χρεῖσις' ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ γλῶσσις· ΑΠΚ.4,57 ἐ- μανῖν λιθῶ' ἢ παθ. μῖνυσις μετὰ τῆσις· Ἰνν.Ἀέρ.6 ἐγκαταμῖνυμι ὄσασα, Ἰσκαρ.15,10 ἐγκαταμῖνυμι τῶσις λεγομῖνοι, Διον.Ἀλ.Συνθ. 25 ὄνοματῶ ἐγκαταμῖνυμι τὰ λέξῆ.

ἐγκατάμῖεις-εως(ἡ) μτγν. ὄν. ἢ μετὰ πνοσις ἀνῶμῖσις· Ἀλέξ.Ἀφρ.Αισθ.74,26, Ὀλυμπ.Μετ.157,29, Ἄνω.εἰς Ἀριστ.κ.ὄδ.384 φῶλ.60.

ἐγκαταμῖσω μτγν. ἐγκαταμῖνυμι βλ.λ.· Διον. Ἀλ.7 ἐ- τὸ διηγῶσις τῆσ θεατρικῆσ γοητείας κ. παθ.· Διον. Ἀλ.Δημ.22 πρδλ. ΕΜ 770,52.

ἐγκαταμυκτηρίζω Ἦσ. νῖσσοσ, τοῦ ἐγκαταλλῶφα βλ.λ.· Ἦσ.

ἐγκατάνω Ἦσ «κατὰ γῶμῖν, κατὰ νεῦν».

ἐγκατανῶσι μτγν. ὄρω, ὄ- ἔνασσοσ βέτω τῶν ἐντός, κἀμῶ τῖνῶ νὰ κατῶν ἐντός· Ἀνολλ.Ρ.3,116 ἐγκατανῶσι ὄρωσῶν τῖνα, Μοιρ.π. Ἀθην.11,491 β ὄθῶνατον πῆσις καὶ ὄρωσῶν ἐγκατένασσοσ.

ἐγκατανῶμι μτγν. ἴδωθ κ. ὄπνομῶ ἐντός· Ἰουλ.Λῶγ.5,179 β ἐγκατανέμειν πὶ τῖνι.

ἐγκατανῶνθῖσις-εως(ἡ) ἐπίσχιος ὄσασοσ· Ἰνν. Εὐσχημ.8.

ἐγκατανῶθῶ-έω μτγν. ὄντω ὄδοσ τῆσις χῶνω· Ἰπιατρ.87 εἶτα ἐγκατανῶθῆ ὄδοσ θερμῶ.

ἐγκατανῶνθίζομαι μον. εἶμαι, φερομαι ἐπὶ τῶν ὄτων κυριῶσ Ἰππου ὄθ. εἶμαι ἐφῆπιος· Τζέτ.Χιλ. 6,965 μέρεισι Ἰππῶσις ἐγκ-.

ἐγκατάξῆρος-ον μτγν. ὄν. ὁ ἐρηθῶ ἐντός, κατὰ-ξῆρος· Γεωπ.2,13 ἐγκατάξῆρος γῆ.

ἐγκαταπέλλω μτγν. ἐμπαίξω, παθ. ἢ Πά ἴωδ 40,14 ὄρηχ πλῆσματος κυριῶ πραιοῖμῖνον ἐγκαταπέλλεσθαι ὄπὸ τῶν ἀγγέλωσ αὐτοῦ.

ἐγκαταπέλλομαι μτγν., ἐπ. ὄρω β' ἐγκαταπέλλω πῶλλωσ ἐντός τῆσις, πῆδῶ· Ὀμπ.Ἀλ.4,661 πόντω ἐγκατέπειλο.

ἐγκαταλείρω ἔμληθ. Δαμ.Ῥερακ.δ.
ἐγκαταλήγνμι ἔμληθ στερῶς ἐντός τιος,

κῶμα : Ὁδ.Α.98 ἔφωσ ἀφρηθλῶν κοιλίῃ ἐγκατέπηξεν ἢ ὄμ. κτ. τμήσων : Π.1350 ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ εὐρεῖσαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν ἢ θέτω εἰς τὸν κοιλῶν, τὴν θήκην, τὸ ἔφωσ : Πλούτ. Ἡ9.313 B ἐγκαταλήγνμι ἔφωσ ἢ στερῶ ἐν τινι ἐπιλήξας : Ἡρωδιαν.1,13,4 τὴν κεφαλὴν ὀδρατι ἐγκαταλήγνμι.

ἐγκαταλήμηναι ἑυρλοκόθ. καίω : Φάλαρ.Ἐπ.12,4 ἐγκαταλήμηναι τινὸς τινα.

ἐγκαταλίπω μτγν. καταλίπω ἐντός συνήθ. παθ. ἐγκαταλίπομαι, παρσκ. -πέπομαι, ἀόρ. -επέσθην καταλίπομαι ἐντός τιος, ἐπὶ πλοῖου, καταδυθίζομαι ἐντός τῆς θαλάσσης : Φιλ.1,670 ἢ ὄμ. κ. μτφ. ἐπὶ προσ. : Φιλ.2,300 προσήκον εὐχαριστεῖν ὅτι καίτοι κατακλιζόμενος οὐκ ἐγκαταλίπομαι βῆθιος ἢ ἀποροφῶμαι : Δαμ.Ἀρ.67.

ἐγκαταλίπω μτγν. κ. μων., ποι. ἀόρ. ἐνικάπησα πητιῶ ἐντός τιος, καταλίπω : Ἀπολλ.Ρ.3,655 λέκτροισιν πρηνῆς ἐνικάπησεν, ΑΠ9,82 ἐνικάπησεν ὄρθην, Γρηγ.Νύκτα.2,820 Α οὐδ' ἄντων ἀπέρωσ ἐπίρροσι, ἐκ τῶν ὄντων καταρρακτῶν τῷ ὑποκειμένῳ ἐγκαταλίποσαι.

ἐγκαταλίκεω πλέκω ἐντός, ἐπιφωρίω, συμπλέκω : Πλούτ. Ἡ8,494 Α ἐγκαταλίκεαι ἀνάκωνος δι' ἀλλήλων κ. παθ. : Ξεν.Κυν.9,12 τοῦς ἄλους ἐναλλάξ σιδηροῦς τε καὶ ἐυλίωσιν ἐγκαταπέλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ.

ἐγκαταλίγω μτγν. πηῖα ἐντός, καταλίγω : Γαλ.7,673 ἢ ὄμ. κ. παθ. -ῶμαι, ἀπαφρ. ἀορ. -πνίγηται : Διοκλ.ἀπ.55.

ἐγκαταπονήθω μων. μων. καταπονήθω ἐντός : Ἄνων. εἰς Ἀριστλ.κ.Κομμα.Ἀθνα. ἐν λ.

ἐγκαταποισ-εως ἰή μτγν. ἡ ἐντός ὀλοσπερῆς ποῖσι, καταποῖσι, ἡ ἀναρρόφῃσι : Φιλ.1,116.

ἐγκαταριθμ-έω κ. νεώτ. ἀριθμῶ, μετρώ ἐν ὄλιαις ἡ μεταθῶ ὄλιαις, συγκταριθμῶ, συγκταλέγω : Ἐρωτ.Προγ.10 ἔ- τὴν ἐκφορισμὸς τοῖς γυμνάσμοισιν κ. παθ. : Ἀριστλ.Σοφ.Ἐπ.167 b, 24.

ἐγκαταρράπτω, ποι. ἀόρ. -εραφα καταρράπτω ἐντός, ράπτω πλήρωσ ἐντός : Ὀρφ.Ἦμν.47,3 βδοκχον μηρῷ ἐγκαταράφας, Ἀλν.Τακτ.31,4 κ. παθ. Ξεν.Κυν.δ.1 ἐγκαταρραμμένα δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσιν.

ἐγκαταρριζ-έω κ. -όω μτγν. ριζώνω π. καλῶς ἐντός τιος, ὀδ. μτφ. ἐπιπεδῶ, ἐδραμώνω : Βασιλ.2,27 ἢ ἰσορροδοῖσιν . . . διὰ μακράς τῆς συνηθείας ἐγκαταρριζώσιν.

ἐγκαταρρίπτω μτγν. καταρρίπτω ἐντός : Ἡλ.ὀδ.9,5 μεταπύργιον ἐγκαταρρίπτεται ἰσιθ.λ.

ἐγκαταρρομαι μων. ποιούμαι, κόμωσ ἀρχήν, ἀρχίζω : Γ.Ἐτ.Ἐγγ.Ἰλ.50,17 τὸ ἀπὸ Μούσης ἡ θεὰς ἐγκαταρροσαί.

ἐγκατασθένωμι μτγν. κ. -όω κατασθένω τὸ ἐντός τιος, παθ. : Πλούτ. Ἡ9,975 C τὸ λογικὸν ἐγκατέθεσται τῆς ψυχῆς.

ἐγκαταστέω μων. διασείω π. ἰσχυρῶς, καλῶς : Πρόδρ. ἐν σμ.χεῖρ.8,2,140.

ἐγκαταστέω μων. ἐμβάλλω ἐντός σσηκῶ : Μχ.Ἀτολ.37.

ἐγκατασθῶμαι σθλομαι ἔξ ὀλοκλήρου ἐντός τιος : Ἰνπ.λυ.1,63, Ἐυρ.π.Στοβ.3,41,6.

ἐγκατασκάπτω μων. κατασκάπτω, καταστρέφω ὄρθην : Γ.Ἐτ.Χιλ.1,787 Ἄνωιθας κατμήλλουσ ταύτην [τὴν Ῥώμην] ἐγκατασκάπτει.

ἐγκατασκαίβω ἔντελως σκαίβω, καλύπτω τὸ ἐντός τιος [δ. γρ. π. Σχολ.Ἐστ.Ἰν.191].

ἐγκατασκαίβω μτγν. κατασκαίβω, παρασκευάζω ἐν τῷ τόπῳ : Διόδ.Σ.16,54 ἐγκατασκαίβειν ἐν ταῖς πόλεσι προδῶσας ἢ ἡ πρόθ. πολ.λῶς πλεονασπῶς : Διόδ.Σ.14,91 συμμαχίαν πρός

ἀλλήλους ἐποίησαντο καὶ συνέδριον ἐγκατεσκαύσαν.

ἐγκατάσκειω μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ὄφους, τεχνήτων ἐξεργασμένους, ρητορικῶς κεκοσμημένους, ἀντιβ. ἀπλοῦς : Διον.Ἀλ.Συνοβ.8 ἐγκατάσκειω λέξις ἢ κνεώτ.ρητ. ἐγκατάσκειω λόγος γλαφυρός, ρητορικῶς λόγος : ΨΠλούτ.Βι.Ὀμ.15.

ἐγκατασκειῶ ἐπίρω. μτγν. τεχνικῶς : Σέξτ.Ἐρμ.Μ.2,56.

ἐγκατασκηθ-όω μων. κατασκηθῶ ἐν τινι : Μεβδδ.Συμν.166,4 καὶ ἐγκατασκηθῶσιν ἐνανθρωπήσας εἰς αὐτήν.

ἐγκατασκήπτω ἐπὶ κεραυνοῦ, ἐπιπλήτω, ἐπιπλήτω : Δίων Κ.49,15 κεραυνοῦ ἐς αὐτὸν ἐγκατέσκηψε ἢ ὄμ. ἐπὶ ἐπιδημῶν, ἐνασκήπτω : Θουκ.2,47 ἰή νόσοι πολλὰχάσε ἐγκατασκήψαι ἢ ὄμ. κ. μτφ. : Φιλ.2,471, Ἀλ.ἀπ.348. 2) μτβ. ἐκσφενδονίζω, ἐξακονίζω ἐπὶ τῇ ἡ ἐναντιον τινός : Αλοχ.Πέρο.514 κακῶν ἂ Πέροσιν ἐγκατέσκηφεν θεός, Σοφ.Τρ.1087 παῖσων, ἐνασιων, ὕναετ ἐγκατάσκηφον βέλοσ.

ἐγκατάσκηφισ-εως ἰή μτγν. ἀφινθίως προσδοκῆ, ὀπότομο ἔξασπασα : Φιλοῦμ.4,5, Διοσκ.7,4 ἐγκατάσκηφισ πάθος ὑδροφῶδοσ.

ἐγκατασκηροῦμαι -όμαι παθ. ἀποσκηθρῶνομαι : Ἰνπαρχ.π.Στοβ.4,44,81 κηλίδασ ἐγκατεσκηρομένησ.

ἐγκατασπαράσσω μων. κατασπαράσσω : Πρόδρ.Ροδ.1,21 τὴν παρεῖαν ἐγκατεσπαράσσωσ.

ἐγκατασπείρω μτγν. κ. νεώτ. σπείρω, διασπείρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διασπρίζω ἢ κ. μτφ. ἐμβάλλω, διαδίδω : Φιλ.2,673 ἐγκατασπείρειν ἔλιπιδι τῷ γένοι τῶν ἀνθρώπων, Ἡρωδιαν.2,1,3 ἐγκατασπείρει φθμην, -λόγους - διαβολὰς κ. παθ. : Πλούτ. Κικ.14 πλείστοι . . . ταῖς Τυρρηνικαῖς ἐγκατεσπαρμένοι ἠέλοσιν, Ἀλν.Γαζ.Ἐοφρ.69 B ὄλια ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

ἐγκατασπορά ἰή μτγν. τὸ ἐγκατασπείρειν βλ.λ., ἡ διόδοσις : Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.7,202 τὴν τῶν δογμάτων ἐγκατασπορῶ.

ἐγκατάστασις-εως ἰή [στημ]ῖ νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἐγκαθίστημι βλ.λ., τοποθέτησις, ἐγκαθίστημι : ἐγκατάστασις ἀρχῶν-μηχανημάτων-ἡλεκτρικῶν, -ἔξοδα ἐγκαταστάσεωσ. 2) ἡ ἐν τινι τόπῳ μόνιμοσ διαμονὴ τιος, ἐγκατοίκησις : ἀπὸ τῆς ἐν Ἐλλάδι ἐγκαταστάσεωσ τ. 3) νομ. ἐγκατάστασις κληρονομῶσ ὀ ὅπὸ τῷ διαθεῖτω ἐν τῷ διαθηκῆ διορισμῶσ κληρονομῶσ.

ἐγκατάστατος -ος ἐν νεώτ. ὁ ἐγκατεστημένος εἰς τὴ δικαιοσύνη ἡ ἄξιωμα.

ἐγκατασταγῶω μων. οτεγῶω περίκλιτωσ ἔχωρον : Ψελλ.ἐν Ἄν.Βοασο.3,214.

ἐγκαταστρίβω μτγν. στρίβω στερῶς, καταστρίβω, παθ. : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.6.

ἐγκαταστοιχίζομαι -όμαι μτγν. ἐμυριτεύω ὡσ στοιχῶν, ὡσ π. ἐδραῖον καὶ ἀμεινωμένωσ : Πλούτ.Λυκ.13 ἐν . . . ταῖς ἀγωγῆσι τῶν πολιτῶν ἐγκατεστοιχισμένα μένει ἀκίνητα καὶ βέλεια.

ἐγκαταστράτω μων. ἀστράτω ἐντός : Μιχ.Μον.Βι.Θ.Στοβ.244,1 ἐκδ.Μ.1.

ἐγκαταστρέφω ἐντός τιος περιστρέφω : Ἀντιφάν.π.Ἀθην.1,15 Α σφαιρών . . . ἐγκαταστρέφει.

ἐγκαταστρώνω μων. στρώνωμι, στρώνω ἐντός τιος : Ἐστ.Πτω.37,45.

ἐγκατασφάζω, ὀ. γρ. -σφράζω κ. -σφρᾶζω ἢ -εσφρᾶζω κ.

ἐγκατασφάζω μτγν. κ. ἐγκατασφάττω βλ.λ. : Διόδ.Σ.35,12 ἔ- γονέων ἐν . . . κόλποις τέκνασ.

ἐγκατασφάττω μτγν. σφάζω ἐντός τιος, ὀ. ἐγκατασφάζω : Πλούτ.Δημητρ.31 ἐγκατέσφαζεν αὐτὸ τῷ κῶμῳ τὸν υἱόν.

ἐγκατασχάζω μτγν. ἐφαράττω, κ. παθ. ἐφαράττομαι : Διοσκ.Θηρ.19.

ἐγκατατάρασσω μτν. κατατάρασσω ἐντός τινος ἢ μεταξύ τινων, παθ.: Πλούτ.^Η592 Β ἐγκατατεταραγμένην καὶ ἀνώμαλον.

ἐγκαταταρᾶρα -άω μν. ρήμα εἰς τὸ τάρταρον: Ἀνωίνεις Φωκ. κωδ. παρ. 371 Α φύλλ. 94.

ἐγκατατάσσω μν., ἄπ. -ττω κατατάσσω ἢ τοποθετῶ εἰς ἢ μεταξύ: Λογίν. 107, Μαρκελλίν. Ἰστο Σφουγ. 474 κ. παθ.: Ὀνήσανδρ. 103, Διον. Ἀλ. Σουβ. 25 βυθιοὶ ἐγκατατάσσει ἀδελῶς.

ἐγκατατέμνω κ. νεώτ. κατατέμνω, κατακόπτω, τεμαχίζω τὴν ἐντός ἄλλου· παρ. ἰατρ. ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου χειρουργικῶς κατακοπόμενον ἐν τῇ μήτρᾳ πρὸς ἐξαγωγήν: Ἰνπ. Ἐγκατ. 914 C || κατατέμνω, τεμαχίζων τὴν ἀναμνησθὲν ἐν τῇ: Πλάτ. Πολ. 8, 565 ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερῶν ἐνός (ἀνθρωπίνου σπλάγχθου) ἐγκατατεμνόμενον.

ἐγκατατίθημι, παρ. ἐγκαταθήσω, ἄορ. -έθηκα, παρακ. -τέθεικα, μέσ. παρ. ἐγκατετίθημι, ἄορ. -τέθειμι, παρακ. -τέθειμαι καταθετῶ, τοποθετῶ ἐν τῇ τι: Ὀρφ. Ὑμν. 24, 6 πάντα ἐν Πρωτῇ ἐγκατέθηκεν || κ. μέσ. καταθετῶ τὴν ἐμοὶ ἢ ἐπ' ἐμοῦ ἐσωτερικῶς, κατακρούτω ἐπ' ἐμοῦ: Σίμων. 85, 5 ἀστέρους ἐγκατέθηκεν· παρ. Ὀρ. μ. το. μέσ.: Ἰλ. 3, 219 ἱμάντα τεῶν ἐγκάθετο κόλφω ποικίλον || ἀποθετῶ, ἀφῆκα ἐντός ἄλλου, ἐπὶ ἄλλου: Μουσ. 271 δεῖρο θεοῦ ἱδράτας ἐμοῖς ἐνικάθετο κόλφοις· 2) ὄθ. ἐγκατατίθειαι τέχνη ἐμβόλλω, τοποθετῶ ἐν τῇ τέχνῃ, κατὰ τέχνην ποιῶ, ἐπιτέχνω δὲ ἐπέξεργασίας σχεδίαζῶ, ποικιλῶ, κ. παθ.: Ὀδ. Α' 614 κείνον τελαμώνια εἰς ἐγκάθετο τέχνη: 3) μτν. ἐν φρ. ἐγκατατίθημι θυμῷ ἢ φρεσίν ἢ εἰς τὸν νοῦν τίθει ἐν ψῆ τὴν βράς ἀπὸ τοῦ μου ἢ εἰς τὸ νοῦν τίθει: Ἡσ. Ἐργ. 27 σὺ ταῦτα τεῶν ἐνικάθετο θυμῷ, Θεόφρ. 17, 14 ὄκα φρεσίν ἐγκαταθείητο Βουλάν, Δίων Κ 45, 33 τὴν φρεσίν ταύτην, ἂν ἀπαεῖ τὸν νοῦν ἐγκατέθετο· 4) μν. μέσ. κατὰ κρίσιν μου ἀποθέτω, ἀποπέμνω, ἀποδοίξω, προσηγορικῶς τὴν εἰς τινά: Ἐπιστ. 316, 5 δε καὶ τοῦμου ἐγκατατίθειαι τῷ μνὴν ἐπιῶν εἶναι τὸν Ἰαυωάριον Ἰάνου ἐξουμένον.

ἐγκατατίλλω ζῆλον μοτῶν, κάμνω ζαντὸν διὰ πληγῶς: Ἰνπ. Ἰυν. 2, 205.

ἐγκατατομή ἡ| κ. νεώτ. ὁ τεμαχισμὸς τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, ἐμβρουτομία: Ἰνπ. ἡτλ. Ἐργ. περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύου· 2) νεώτ. ἡ ἐντός ἢ ἐν τῷ μεταξύ γινόμενη τομῆ.

ἐγκατατίρομαι μτν. κατατίρομαι, ἀσχολοῦμαι, καταγινομαι ἐνδελεχῶς εἰς τὴν: Συνέδ. Ἐπιστ. 121 ἐγκατατετριμμένους ἐν πράγμασι.

ἐγκαταυαζῶ μτν. λάμψω ἐντός καταλόγου, φωτίζω πλήρωσ· || ἐν χρ. κ. μτφ.: Ἐπιφάν. 2, 106 Β τὸν ἴδιον φιλοσοφίαις ἐγκαταυαζόμενοι.

ἐγκαταφάλλω μτν. κ. μν. καταφάλλω, κωμῶ, κυριολῶ ἐντός: Γεωμ. 9, 63 ἐγκαταφάλλει βάρβροις.

ἐγκαταφουρίζω μν. φουρίζω ἐντός: Πρόδρομ. ἐν Ἀν. Βασσα. 373.

ἐγκαταφυσῶ -άω μτν. φυσῶ ἐντός, ἐμφυσῶ: Ἰνπ. ἰατρ. 26 ἐ-σινω καὶ ἐλαίω.

ἐγκαταφυτεύω μτν. ἐντός τινος φυτεύω κ. μτφ.: Κλήμ. Ἀλ. Πρωτ. 13 σπέρμα κακίας. ἐγκαταφυτεύσαντας τῷ βίω, αὐτ. ἐγ. τινί τι.

ἐγκαταφύω μτν. φύω καλῶς, ριζοῦμαι ἐντός τινος, ὄθ. μτφ. προσκολλῶμαι, προσλαμβάνω στερεῶς εἰς τὴν: Γαλ. 19, 102 ἐγκυροδόληται· ἐγκραπέφικεν ἀγκύρα ὁμοίως· αὐτ. γλωσσ. Ἰνπ. 478 ἐγκιστρεύται· ἐγκαταπέφικεν· ἢ.

ἐγκαταφύω μτν. ἐγγέω, χέω ἐντός ἐν χρ. κ. μτφ.: Ἐπιφ. Πλουτ. Μαρκ. 30 σπέρμα φόνου.

ἐγκαταχρίω μτν. ἐντός τινος χρίω: Διοσκ. Εὐμορ. 1, 118.

ἐγκαταχώννυμι μτν. κ. μν. διὰ χώματος ἢ ἄλλου ἐντός τινος κατακαλύπτω: Διον. Ἀλ. 9, 21 ἐγ-

καχώννυμι τινά τῷ πλήθει τῶν βελῶν· 2) ἐντός τινος καταχώννυμι, θέτω, ὄθ. κρύπτω: Γεωμ. 4, 33 ἐγκαταχῶσαι τὸ δεύτερον τοῦ κλήματος μέρος, Μνασί. 3, 5 συναεῖ καὶ κατὰ γῆν πρὸς τοὺς θεμελίους τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐγκαταχῶσαι τοὺς δούλους· || ὄμ. μτφ. κ. παθ.: ἐγκαταχώννυμι κρύπτωμαι: Μάρκ. Αὐτ. 7, 10 καὶ παντὸς μνήρη τὰ γάστα ἐγκαταχώννυται τῷ αἰῶνι.

ἐγκαταχωρίζω μτν. καταχωρίζω, τοποθετῶ ἐν τῇ τι: Ὀριγέν. Φιλοκ. 25, 92 || ὄμ. κ. παθ.: Διον. Ἀλ. Δημ. 50 βυθιοὶ ἐγκαταχωρισμένοι ἀδελῶς.

ἐγκατεῖλω ἐντός τινος ἐμπλέκω, περιπλέκω, κ. παθ. ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι: Ἀριστ. Κόσμ. 395 b, 33 πνεῦμα ἐγκατεῖλεθ τῆς γῆς κοιλώματι, Φιλ. 2, 504 ὡ τὸ πῦρ ἐγκατεῖλεται σπασθένειν.

ἐγκατεῖρω ἐγκαθεῖρω βλλ.

ἐγκατερίζω μτν. ὑποστηρίζω στερεῶς ἐντός τινος: Φιλόστρ. Ἰυν. 31 ἐγκατερίζω Ἰσχυρὸν τὴν βάσει.

ἐγκατεφάλλομαι μτν. ἀποθ. ἐπ. ἄορ. β' ἐγκατεπάλο εἰσηθῶ, εἰσέρω πρὸς τὰ κάτω: Ὀπν. Κυν. 3, 120 κίρκον ὑπὲρ τέγους ἐγκατεπάμενον ἰδ. γρ. κατεπάμενον ἰ.

ἐγκατέχω μτν. ἐντός τινος κρατῶ, περιέλω, περικέλω: Ἐπιφ. τὸ σῶμα κόρης. -τύμβος ὄθ' ἐγκατέχει· || ὄμ. το παθ. περικέλομαι, περιέχομαι: Πλούτ.^Η 691 P ἅμα τε οὐν τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχειται περιστελλόμενον τῷ ἱματίῳ· || παρ. εἰδ. εὐρίσκομαι περιωρισμένους ἐντός τοῦ ναοῦ ὡς ἐγκάτοχος βλλ.: Πάπ. Ἀσπαστρ. οὐ ἐγκατέχομαι· 2) συγκροτῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω: Σωμ. 1, 46 Ρουφ. η. Ὀρειδ. 8, 248 κ. παθ.: Παῦλ. Αἰλ. 6, 75 μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδῆν ἐγκατέχειται κατὰ τὴν ὑπέρτατον τὸ χόριον· 3) παρ. το παθ. ἀνήκω εἰς τινά, κατέχομαι ὑπὸ τινος: Πάπ. καὶ ἀνοδοχοῖον, ὄφσιν ἐγκατεστήθησι ὑπ' αὐτοῦ.

ἐγκατηρά (ἡ) μτν. κ. μν. ἔδεμα ἄμυρον εἰς ἐγκάτων ἡθῶν ἀλλήλασταν παρασκευαζόμενον, παρεμφερές πρὸς τὸν γάρου βλλ. συγ. πρὸς τὸ χαδίρι ἢ τὸ ἀγυτάρχο· πρβλ. Καρ. Ἀτ. 4, 110: Ἀλέξ. Τράλλ. 1, 12 ὥσπερ καὶ τὰ χίτριχα καὶ ἐγκατηρά λεγομένη καὶ κορίαξ, αὐτ. 127 ἄμυρος, οἷον τὴ καλουμένη ἐγκατηρά.

ἐγκατιλλῶ ἔσφ. γρ. ἀπὲ ἐγκατατίλλω βλλ.

ἐγκατιλλῶπω ἐμπαίξω, σκώτω, κοροιδεῶ: Ἀισχ. Εὐμ. 113 ὅμιν ἐγκατιλλῶφας μέγα, αὐτ. ἀπ. 226 σὺ δ' ὁ σταβούχοις ἐγκατιλλῶφας ἀθρεῖ ἰάμφ. ἰ.

ἐγκάθεις -εσσα- ἐν τῇ ἐγκατῷ ὁ περιήκων ἢ περιήκων ἐγκατα, ἐντόσθια: Νικ. Ἐπιφ. 580 ἐγκατέεις κεκρυφάλοσ.

ἐγκατοίκις -εις (ἡ) νεώτ. κατοικήσις ἐγκατάστασις ἐν τῇ τόπῳ.

ἐγκατοικίω μτν., ἄπ. μέλλ. -ιῶ τοποθετῶ, κάμνω τινά τῷ κατοικήσει ἐν τῇ τι: Λοκκ. Ὀν. 25 τὴν ἀγαθὴν παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίωμαι· || ὄμ. κ. μτφ.: Δουρ. Ἀρχ. 257 ἐ-τῆδε τὴ τάξει τὸ φρουρητικόν· 2) ὄμ. μτφ. ἐμψυτεύω κ. παθ. ἐμψυτεύομαι: Πλούτ.^Η 779 P ὁ ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἀρχοντὶ πάρεδρος καὶ φύλαξ ἐγκατοικισθεῖς λόγος.

ἐγκατοικοδομῶ -έω οἰκοδομῶ ἐντός τινος, ἐπιτίκω, κτιζῶ ἐπάνω: Θουκ. 3, 18 φρούρια δ' ἐστὶν οἱ ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐγκατοικοδομεῖται· 2) ἐγκλιῶ ἐντός οἰκοδομημάτων: Αἰσχ. ἰ. 182 ἐγκατοκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' Ἰπποῦ εἰς ἄρμον οἰκίαν· || ὄμ. κ. μτφ. ἐν παθ.: Ἀριστ. Ψυχ. 420 a, 9 ὁ ἰδίρι ἐν τοῖς ὤσιν ἐγκατοικοδομήται.

ἐγκάτοικος ἰὸ| νεώτ. ὁ κατοικῶν ἐν τῇ τόπῳ, ὁ κάτοικος, ὁ ἐγκατοιστήμενος: Λοσκρ. Μισθ. 151 οἱ ἐγκάτοικοι δὲν ἠμποροῦντες πλεῶν ἂν ἔχουεν πλεττ στοῦς νόμοις -ἐγκάτοικοι οἰκίας.

ἐγκατοικεῖω -έω κατοικῶ ἐντός: Ἡρ. 4, 204 βασιλεὺς δὲ ἔδεικε τῆ βακτρικῆς χώρας κώμην ἐγκατοικίσηαι, Εὐρ. ἀπ. 188 κενόσιν ἐγκατοικίσηαι δὲ

ήγκεκαροῦται Ἦσ. « ἐγκατοβλέπει », **ήγκεκαυμένως** ἔπιρρ. μιν. μετ' ἡγκασάσας, δι' ἡγκασάσας βλλ. : Μ' Ἀκομ.1,263,20.

ήγκεκαλιμένη σφαίρα (ή) νεώτ. ἄστρον. ἡ ὄψις, ἢν παρασάει ἡ σφαίρα τοῦ αὐρανοῦ εἰς παρατήρητην τῶν μέσων πλατῶν.

ήγκεκαλιμένος ἔπιρρ. σχόλ. με τὸν τόνον ἡγκεκλιμένος, κατ' ἡγκλινσι : Σχόλ. Ἰλ. Α.277.

ήγκεκροίμενος ἔπιρρ. μιν. μετ' ἡγκρίσας, δι' ἡγκρίσας : Στωδ.ἑθ.δδ.1524.

ήγκεκρομμένος ἔπιρρ. κ. μιν. κρυφίως : Ἰω. Χριστ.560 Β περι Χριστοῦ τοῦ εἰρηται. ἡγκεκρομμένος.

ήγκεκῶθεται Ἦσ. « ἐνεβλῆται ».

ήγκέλαθος (θ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ βόρυβον ποῖων : Σχόλ. Ἀριστῶ Νεω.158 ἡγκέλαθος βοηθῶλιος ἢ εἰδ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀθῆνας : ΕΜ310,35.

ήγκελαροῦξω μιν. ἐντός τῶν κελάρουξω, ἡσὺ : Νικήτ.Ευγεν.4,365 πηγαί. ἡγκελαροῦσαι σοί.

ήγκελευμα-ατος (τῶ) κ. ἡγκελευμα προτροπή, ἐνθάρρησις, παρακίνησις : Ξεν.Κυν.δ,24 μεταβειν χρώμενον τοῖς ἀτοῖς ἡγκελευμασι, Φιλ.Π.2,19,8 ἀνήγει δὲ αὐτοῖς τὸ παρὰ τοῦδαίω ἡγκελευμα.

ήγκελευσις-εως (ή) μιν. τὸ ἡγκελευμα βλλ. : Στράβ.13,1,35 τὴν ἡγκελευσιν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ποιοῖτο, Πλάτ. ἐξ ἡγκελευσας τοῦ ἐπιστρατήγου. Εὐμειστ.Λόγ.19,232 Β οἶδά σου καὶ τὴν ἱερὰν ἡγκελευσιν, ὠ βασιλεύ.

ήγκέλευσμα-ατος (τῶ) τὸ ἡγκελευμα βλλ.

ήγκελευσματικός-ή-ον ὁ ἡγκελευστικός βλλ. ἘΜ11,52,7 « ἡγκελευσματικὸν ἔπιρρημα ».

ήγκελευσμός (οἶ) ἡ ἡγκελευσις βλλ. : Ἀρρ.Ἀν.2,2,9 ἔυν βοῆ τὴ πολλή καὶ ἡγκελευσμῶ ἐς ἀλλήλους. ἐπεφέροντο.

ήγκελευστικός-ή-ον μιν. παρακελευστικός, ἐνθάρρητικός, προτροπικός : Ἀπολ.Δύσκ.Συντ.258,11 ἡγκελευστικὸν ἔπιρρημα ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Μοξ.Τύρ.23,5 καλὸν μὲν ἐν ζωῆσι τὸ ἡγκελευστικόν,καλὸν δὲ ἐν φυγῇ τὸ ἀναληπτικόν.

ήγκέλευτος-ον ἡγκελευστικός,διαταγείς, προταγόμενος, βαλμένος : Ξεν.Ἀν.1,3,13 ἀνίστατον οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτομάτου λέγοντες δὲ ἐγγίνωσκον, οἱ δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνου ἡγκέλευτοι ἢ ὄμ. κ. ὄζιον. ἡγκελευστός : Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,12 ἡγκελευστοὶ τινες δικαιοφάτες τὴν ἀγοράν.

ήγκελευσις προτρέπω,παρακινῶ : Αἰσχ.Πρ.72 δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἡγκελεύω ἄναν. Ξεν.Κυν.9,7 ἐν τοῦτ' ἡ καίρῳ ἡγκελευσιν ταῖς κωσὶ καὶ χρῆσται τοῖς ἀκοντήσις ἢ ὄμ. κ. μέσ. : Διον. Ἀλ.3,20 τῶν Ἀλθωνῶν τοῖς σφετέρους ἡγκελευσμένων, Μηναι.1,2 Ὄδ.7 καὶ βασιπθῆναι ὑπ' αὐτοῦ ἡγκελευόμενον (αὐτὸν) ἢ δδ. τὸ πολεμικὸν ἡγκελευσθαὶ παρῶρρηνεὶν διὰ σάληγος, σαληπίζεν ἔφερον : Πλάτ.Ἀριστ.21 προηγεῖται μὲν δι' ἡμέρα σαληγικήτης ἡγκελευόμενος τὸ πολεμικόν 2) ἐν τῷ μέσ. διατάσας, παραγγέλλω : ἔπιρρ. ἡγκελευσθαὶ τοῖς στραταγῆσι ἢ ὄμ. κ. μετ' αἰτ. : Πλάτ.Τῆρ.Λοκρ.104 Α βρούνοισι γὰρ διὰ προσηρῶν ἡγελοῖσιν τὰν δρᾶν καὶ ἡγκελευόμεναι τὰ ποτήρορα ποττὰ ἔρα.

ήγκέλας (ἐ)φῶνος Ἦσ. « ἐρεθιστής ».

ήγκέλας, ἄορ. ὁ ἡγκελεσα ἐνερεῖδω, ἐντός στήριχθ, ἐντός ὠθῶ, ἀκουσβῶ : Ἰων.Ἀγρ.771 ἐπιμελόμενος ὄκως τὰ ἄκρα τῶν βαθῶν μὴ ἐξ τῶν χρώτα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σσπειρῶν ἡκέλση ἰσχόλ.Γαλ.12,447 Γ « ἐνερεσίς, ἐναστρηζήται ».

ήγκελευφόμενος (τῶ) μιν. τὸ εὐρισκόμενον ἐντός κελύφους : Γ Κορινθ.ἐπ. ἐν Μ' Ἀκομ.2,424 ἡγκελευφόμενον φῶν ἀσιθῆος βασιλίσκου.

ήγκέντρια (τῶ) (κέντρον) ὁ περιωστήρες Ἦσ. « οἷς ὁ ἵππος κεντρίζονται ».

ήγκεντρίζω κ. μιν. κ. νεώτ. ἐντόμως κεντρίζω,

δδ. μιν. πορακινῶ : Πλ Σοφ.Σολ.16,11 εἰς γὰρ ὁ νόμιστον μὲν λογίωμ ὄνο ἡγκεντρίζοντο, Γρηγ. Νύσας.10,161 ἀλλά εἰς γε τοῦτο ἡγκεντρίζέτω πρὸς τὸ φιλόδωρον 2) κ. νεώτ. ἐπὶ φωτῶν, ἐνοφθαλμίζω, ἐμβολιάζω, μηλοιάζω Γεολ.10,75, ἡγκεντρίζειν ἐμφωλλίζω, ἐνοφθαλμίζω : Θέοφρ. Φ12,2,5 διὰ καὶ ἀσπείκσαν ἡγκεντρίζειν κελύφουσιν ἢ κ. ἐπὶ τῶν Κενταύρων : Α Πλ.4,116 ἐν φύσις ἡγκεντρίσειν Ἰππῶν ἢ ἐν χρ. κ. μιν. : ΚΔ Ρωμ.11,17 οὐ δὲ ἀγρίελασις ὄνο ἡγκεντρίσις ἐν αὐτοῖς 3) (κέντρον) συγκεντρός : Δαμ.Ἀρχ.74' κ. παθ. συγκεντροῦμαι : Δαμ.Ἀρχ.263.

ήγκέντρις-ιδος (ή) κ. νεώτ. (κέντρον) τὸ κέντρον τῶν ἐντόμων, τὸ κεντρί : Ἀριστῶ.Σφ.427 ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὄρων δεδόικα τὰς ἡγκεντρίδας 2) τὸ βούκντρον, κέντρον πρὸς παράρρησιν εἰς ἐργασίαν : Ξεν.Κυν.δ1 ἡγκεταρραμέναι ἡγκεντρίδας, ἴνα τὰ γένη φυλάττωσιν ἢ κ. νεώτ. ὁ περιωστήρες : Φερεικ.48 ἡγκεντρίδας τὸ τῆς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἱπποκόντες περιεδοῖντο 3) εἰδος ἀρχ. γραφίδος ληγουσῆς εἰς ὄζυ : Πολύδ.8,16

4) ὄζυσιον σιδήριον, ὄσπερ ἐφαρμοζόμενον εἰς τὸν πόδα διηκιδάνει τὴν ἀναρρίψιον : Ἀριστῶ. δπ.84 περιεδοῖντο. ἡγκεντρίδας ἀναδραμνεί εἰς τοὺς τοῖχους 5) νεώτ. γεωργικὸν ἐργαλεῖον ὄζυ, χρῆσιμον εἰς τὸν ἡγκεντρίσιον βλλ.

ήγκέντρις-εως (ή) μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐνοφθαλμικός, ὁ ἐμβολιαστικός τῶν δένδρων, μηλοίασμα : Κολουμ.3,9,6 Ἰουλ. ἐπ.180 ἱπλοθ. 2) νεώτ. κ. ἡ διὰ τῆς ἡγκεντρίδος, τοῦ σπρινοῦσῶ, νύξης τοῦ ἵππου, σπρινοῦσῶμα.

ήγκεντρίσμα-ατος (τῶ) γλωσσα. ἡ ἡγκέντρις βλλ.

ήγκεντρίσιος (οἶ) μιν. μιν. κ. νεώτ. ἡ ἡγκέντριος βλλ. : Γεωμ.4,12,2 Πάν. ἡγκεντρίσιος τῶν ἀπέλων ἢ νεώτ. ἡ διὰ συγκαλλήσεως ἐνοσῆς δύο φυτῶν ἢ τμημάτων αὐτῶν, εἰδος ἐμβολιασμοῦ βλλ. : γλωσσοειδῆς ἡγκεντρίσιος, -ἡγκεντρίσιος δι' ἐσάφης - δι' ἐπικολλησῆσως.

ήγκεντρίσιος-ον ὁ ἔχων κέντρον, κεντρί : Ἀριστῶ. Ζ1 627,6,27 σφῆκας ποικίλοι καὶ ἡγκεντροί 2) ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὁ εὐρισκόμενος εἰς ἐν τῶν τεσσάρων ἀπειρῶν τῶν ὄριζωντος : 8επτ.80λ.57,30, Σχόλ. Πτολ.Τετράβ.148 3) ἡγκεντρος κύκλος ὁ ὀδοκέντρος ἄλλω ἂντιθ. ἔκεντρος : Ὁμίω Σμ.162 Η.

ήγκεντροπέρας ἔπιρρ. μιν. σαφέστερον, ἐναργέστερον : Θησ.Στεφ.ἐν λ.

ήγκεντροῦ-ῶω σχόλ. ἐμβάλλω κέντρον, στερεῶ, ἀσφαλιζῶ Ἦσ. « ἡγκεντροθεῖς ἀσφαλιθεῖς » ἢ παθ. φέρω κέντρον : Σχόλ.Ἀριστῶ.Σφ.1069.

ήγκεντροῦ-έω μιν. ἡγκεντροῦ βλλ. : Εὐστ.1308,62 « ὡσπερ ἡγκεντρίζειν ἐπὶ τὸ ἡγκεντεῖν ».

ήγκεράννωμι, σπασ. κ. νεώτ. -ῶω, ἄορ. ἐνεκεράσασ, παθ. μέλλ. ἡγκεράθησομαι, ἄορ. μέσ. ἐνεκεράσασην, παθ. ἐνεκεράσθη κ. ἐνεκεράθη, παρακ. ἡγκεράμαι ἀναμυρῆσις ἴδ. ἐπὶ οἴνου, ἀναμυρῆσις μέσ. ὕδατος : Ἰλ.Θ 189 οἶνον τ' ἡκεράσασα μιν, Ὀδουκ.94,1 τρεῖς μόνους κρηθράς ἡγκεράνωω ἢ κ. ὄπλο. ἀναμυρῆσις, συναφῆς πῆθην : Πλάτ.Κρατ.427 C τοῦτο πλείστον αὐτῶ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκεράσας 2) μέσ. ἀναμυρῆσις τὴ μετ' ἄλλω πρὸς χρῆσιν ὄνο κ. ἐπὶ ἀρεσκείαν μου : Πλάτ.Πολιτ.268 D παίδων ἡκεράσασασι Λοκκ.Ἐρωτ.19 κρινὸν ἀμφοτέρω γένη πόδον ἡκερασομένη συνέζευξεν ἄλλῆλοῖς 3) ὄμ. μέσ. μιν. πηλασολοκῶ, δολοραφῶν ἐν χρῆσει πῆθην, ἐντέχνως διοργανῶω, σκαρῶω : Ἦρ.5,121 παράσχῃ τὴν ἴωσαν καὶ ἡκεράσασαμενος πράγματα μεγάλα.

ήγκεράσας-ον μιν. ἡγκεκράουτος, μεμιγμένος ἀνακατωμένος : Πλούτ.Ἦθ.660 C.

ήγκεραούλης Ἦσ. « ὁ τοῦ Φρυγίου αὐλῶν ἔχει γὰρ ὁ ἀριστέρως προκείμενον κέρας ».

έγκεραιλά-έω παίζω τόν φρυγικόν σάλον'Ήσ.
έγκεραιμά-έω έμπαίζω, περιγελώ, κοροϊδεύω :
 Εύρ.ΙΑ.ΚΟΒ μάτην έγκεραιμών θόνοιμι.
έγκέρηω καθιστά, κόμμα βραχύνω : Ήνν.Διαστ.
 58 ή γάρ άνάγαγι μίν τή έγκέρηνοτα... , παρ-
 ρηγορήσειεν άν τι τόν πνευμάου.
έγκεφαλαίωμα-ατος (τό) Παιπ. τό κεφαλόισμα.
έγκεφαλαλία (ή) νεώτ. άλλος τού έγκεφάλου.
έγκεφαλαλιτικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος
 εις άλλος τού έγκεφάλου.
έγκεφαλικός-ή-όν μον. έγκεφαλικός βλλ. :
 Όσα.Στεφ.ένλ. γεμιζόμενων τών έγκ-φλεδών.
έγκεφαλικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-
 ρόμενος εις τόν έγκεφάλον, ό τού ή εκ τού έγκεφ-
 άλου : έγκεφαλ- διατάραξις - αμφοραγία-νεύρα -
 άγγεια 2) σκευδ. επί άνθρ. ό ούδόςλωσ συν-
 ασθηματικός, άλλα φυχικός λογικός.
έγκεφαλικός έπιρ. νεώτ. ώς πρός τόν έγκε-
 φάλον 1) ιδ. διασηπτικός.
έγκεφάλιον (τό) Έπιρ. ύποκορ. τού έγκεφαλος
 βλλ., ό μικρός έγκεφαλος.
έγκεφαλις-ιδος (ή) μτη. μικρός έγκεφαλος, έσφ.
 γρ. άντι παρεγκεφαλος βλλ. : Γαλ.Μαρ.β.6.
έγκεφαλισμός (ό) νεώτ. θεωρία τού Μπέρζον,
 καθ' ήν ό έγκεφαλος ώς όργανον είναι άπλή εξέ-
 ληξις τής κηνητικής μηχανής τής σπονδυλικής στήλης.
έγκεφαλίτης (ό) μτη. ό εις τόν έγκεφάλον ά-
 νήκων : Γαλ.Χρ.Μαρ.4 έγκεφαλίτης μυελός.
έγκεφαλίτις-ιδος (ή) νεώτ. φλεγμονή τού έγκε-
 φάλου έμφανιστένη ώς σύμπτωμα λοιμώδους τι-
 νος νόσου : Άνθραγική έγκεφαλίτις.
έγκεφαλολογίωμα (τό) νεώτ. Ιατρ. διάφορα
 μιοιώματα άναπτυσσόμενα έν τώ έγκεφάλω.
έγκεφαλοειδής οός-έσ νεώτ. Ιατρ. ό όμοιό-
 των πρός τόν έγκεφάλον κατά τήν σύσταση και
 τό σχήμα : έγκεφαλοειδής δικός | καρκινώδησι.
έγκεφαλοκρινώματα (τά) νεώτ. Ιατρ. καρ-
 κινώματα άναπτυσσόμενα έν τώ έγκεφάλω.
έγκεφαλοκλή (ή) νεώτ. Ιατρ. μετόπιον και
 πρόπτιον τού έγκεφάλου διά μέσου σχισμής τνος
 τού κρανιακού σκελετού.
έγκεφαλοκίνητος-ον νεώτ. ό κινούμενος τή
 έπιδότην τών έγκεφαλικών άνασταλτικών κέντρων
 2) επί άνθρώπ., ό μετά φυχρού ύπολογισμού,
 μετά περισκετέως βρών.
έγκεφαλόληθος (ό) νεώτ. τιτανώδες σύγκριμα
 ή λιθός παραγόμενος έν τώ έγκεφαλικώ ούσω.
έγκεφαλομαλάκυνσις (ή) νεώτ. Ιατρ. μαλά-
 κυνσις τού έγκεφάλου βλλ.
έγκεφαλονεμιατός-ατα-ατων νεώτ. ό άνήκων
 ή άναφερόμενος εις τόν έγκεφάλον όμοι και τόν
 νωτιαιον μυελόν : έγκ- μνηγική - ύγρυν - σύστη-
 μα 1) έγκεφαλονεμιατός άξων φυσιολ. ό έγκε-
 φαλος και ό νωτιαίος μυελός ώς ή κυρία και κεν-
 τρική μοίρα τού όλου νευρικού συστήματος.
έγκεφαλοπαθεία (ή) νεώτ. Ιατρ. πάθος νόσος
 τού έγκεφάλου προκαλουμένη εκ τνος βλάβης.
έγκεφάλος-ον κ. νεώτ. | κεφαλή | ό έντός τής
 κεφαλής τό άρο. έγκεφαλος ώς σύσ. | ένν. μυε-
 λός | ό μυελός, τό μυελό : 'Αλ.Τ.300 ώδε σφ' έγκέ-
 φαλος χαμάδις πέσι, Άριστ.Νεφ.1276 τόν έγκέ-
 φάλον ώσπερ ασεσισά μοι δακτις, Πλάτ.Φαιδ.
 96 Β' 1) νεώτ. κ. μτη. ό θήνων νούς, τό πνευματι-
 κών κέντρον : αι' Αθήνας είναι τό έγκεφαλος τής
 'Ελλάδος 2) ή έδωδμος έντερνότης, φύλα τών
 νεωάρων φονικών : Ξεν.Άν.2,3,16 ένταυθα και τόν
 έγκεφάλον τού φονικού πρώτον θύσαν οι στρα-
 τιώται, Οτεφρ.ΦΙ.2,6,2 1) νεώτ. βραγν. ό κατά
 τήν κορυφήν τού κλάδου άφθαλμού φυτών κ. ειδ.
 ό τού δένδρου φοιήξ ή δακτυλοφόρος 3) Διός
 έγκεφαλος παροιμ. επί σπονίας και πολυδαπάνου
 τροφής, βασιλικός μετέξ : *Επιηπ.13,7, Κλέαρχ.π.

*Άθην.12,529 Δ τούτο γάρ έστιν ό λεγόμενος οί-
 ρος Διός άμα και βασιλεύς έγκεφαλος.
έγκεφαλοσαρκόματα (τά) νεώτ. Ιατρ. σαρ-
 κώματα άναπτυσσόμενα έν τώ έγκεφάλω.
έγκεφαλοσκοπία (ή) νεώτ. Ιατρ. εξέτασις τής
 καταστάσεως τού έγκεφάλου.
έγκέγαδα παρακ. τού έγκέζω βλλ.
έγκεχρημένος-η-ον μτη. παθ. παρακ. τού έγ-
 χρώω βλλ.
έγκέχρωμα παρακ. τού έγχώνυμι βλλ.
έγκηθεώω μτη. κηδεύω, θάπτω έν τήν τάφω :
 ΠΔ Μακ.4,17,9 γέρων Ιερούς, και γυνή γηραιά,
 και έπί ταις παιδεις έγκηκθεδυται.
έγκηηρις-ιδος (ή) μτη. βλώλς πεπισμένου κηροϋ :
 Άνθρόμ.π.Γαλ.13,693 [δ.γρ. άκηηρις].
έγκηρος (κήρ) 'Ήσ. « θνητόν ».
έγκηρος-ον μον. ό άνδριμετος διά κηρώω :
 Μορτυρολ.Παγκρ.π.Όσα.Στεφ.ένλ. έγκ- κηρώματα.
έγκηρώσω πάπ. προκηρώσω δημοπρασίαν.
έγκηρώω-ω μτη. μον. επιθέτω κηρόν, με κηρόν
 περιβάλλω : Γεωπ.10,21,5.
έγκηιωτίξ νεώτ. θέτω και κλείω τί έντός κιβω-
 τίου, άμπαλάριον 2) ειδ. άποκλείω τό όδωρ
 άπό χώρου τινός διά στεγανώω περιφράγματος
 πρός θεμελιώσιν τεχνικού έργου, κασσονιάξ.
έγκηιωτίσις (ή) νεώτ. ό εγκηιωτίσις βλλ.
έγκηιωτισμός (ό) νεώτ. κ. εγκηιωτίσις ή ένδε-
 σις έντός κιβωτίου πράγματός τινος, άμπαλάρι-
 σμα, κασσονίαξια 2) ό διά στεγανώω περι-
 φράγματος άποκλεισμός ύδατος πρός θεμελιώ-
 σιν έργου, κασσονίαξια.
έγκηϊθαρίξω παίζω κιθάρον έν μέσφ άλλων : 'Υμν.
 'Απόλλ.201, 'Υμν.Έρμ.17 έγκηθαρίζειν μέσφ ημται.
έγκηκρημ δωρ. προστ. έγκηκρη, έγκηρνώμι
 βλλ., άναμειγνύω : Σώφρ.έν.ΕΜ.423,25 = έγκηκρη ώς
 έω, κίρνα όπως παρευθώ.
έγκηκλήσεωμαι Σουιδ. έγκηκλήξω βλλ. : Σουιδ.
 έν λ. Κιλίκιος τράγος.
έγκηκλήξω |Κληξ| φέρομαι πρός τινά ώς Κληξ,
 ήτοι άπάτω : Φερεκρ.έν.ΕΜ.310,55 = έγκηκλήξεν τό
 ποηηρεύεσθαι, άπό τής τών έκλων ποηηρίας, Κι-
 λίκιος γάρ έθνος ήτι ποηηρία διαβάλλόμενον.
έγκηκλιστρία 'Ήσ. « περιαιγιστρία ».
έγκηκλήφων ή έγκηκλλον 'Ήσ. « ούρα ».
έγκηκθονεύω μτη. έν τήν κινουμέω, διακν-
 δυνεύω : Κάδ.'Ιουστίν.1,3,39.
έγκηκνομαι-ομαι μέτ. ένοχλώ : Άριστφ.δι.69.
έγκηκνύμαι παθ. παράττοιμα. ένοχλούμαι : Κάδιν.13,245.
έγκηκρνώμι ποι. άντι έγκηρνώμι βλλ. μνηνάω
 έχέων : Πίνδ Ν.9,120 έγκηκρνώτις τίς νιν, γκηνύω
 κίωρον προσφάτω, Άλκ.34,4 έν δε κέρνας οίνον
 γάλο, άντι έγκηκρνώς | κ. παθ. : Κωμ. Άδισπ.1203,3
 έν δ' έκρίνωτο οίνος 1) κ. μτη. : Λύσις εις 'Ιερμ.β.
 Πυθ.17,77 έγκ- ήσει θεωρητόν, Δαιμ.Άρχ.412
 έγκ- τή μεταβολή τό άματάβλητον.
έγκηκρρός-ον μτη. άχροοίτηρος : Διοσκ.1,13.
έγκηκσεύομαι έλισσεομαι δικην κιασά όδω
 μτη. σχηρηπώω πλέγω, πλέκομαι : Ήνν.'Όστ.14
έγκηδισίος ές τόν νωτιαιον μυελόν εγκησεύεται.
έγκησισημα-ατος (τό) μτη. τό έδρινον, γέννημα :
 'Επιφάν.1,1065.
έγκησισησις-εως (ή) μον.ή έγκημισήν : Ζωναρ.602.
έγκησισώ-ώω μτη. βέλω να έγκημισήσω 'Ήσ.
 = έγκημισσω, επιθυμούσι συλλαμβάνειν : ΠΔ
 Γέν.30,38 έλθόντων αυτών εις τό ποιηην, εγκησι-
 σήσωσι τά πρόβτα εις τας ράδδους 2) μτη.μ.
 αϊτ. κυοφορώ : 'Επιφάν.Αιρ.1,619 Β ένκεκισα έν τή
 αϊτ.ό διαναγα ό διάβλαος. τό δεινών φρόνημα.
έγκησισωσις-εως (ή) ή εγκησισησις βλλ. : Ζωναρ.
 602 = εγκησιωσις, ή δευσις.
έγκλαστρίδια (τά) μτη. κήλτια, σκουλαρικία :
 Πολυδ.5,97.

ἐγκλάω, ἐπ. ἐνκλάω, ἀφρ. ἐνέκλασα, παλαιά, ἐμοδίως: Ἰλ.Θ.408 αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνκλῶν ὅτι κε εἴπω, Ἀπολ.Ρ.3,307. ἢ τις ἀπὲρ σαομένους... ἐνέκλασεν. 2) θραύω, ρηγνύω: Ἰνπ. Γυν.2,133 σπλῆρον ἐγκλάω. || κ. παθ. φωνῆ ἐγκεκλασμένα ἢ ἀορί σταθερά, ἀσθενής, ἀσπαμένη: Φιλῶδ.Μουα.80 κ. 2) παθ. κλίμα, κύμα, γέφυρα, χαρμύλη: Ἀνακ.Πολιορκ.187,16. || εἰδ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ χοίρου: Πλάτ.Ἠθ.671 Α'. || κ. ἐπὶ διαδήματος: Ἡράκλειτ.Ἐπ.81.

ἐγκλείσις -εως ἡ) μόν. ἡ πράξις τοῦ ἐγκλείω, τὸ κλείσιμον: Στουδ.Θεῶδ.ἐν Σαθ.1,162 στίων ἐγκλείσις καὶ ποτῶν συμβαίνει, Παυσ.Γ.2,412,16.

ἐγκλεισμάτω-ων ἡ) νεώτ. ὄρυκτα, ζένα μικροσκοπικὰ σωμάτια ἐμπερικλειόμενα ἐντὸς τῶν κρυστάλλων τῶν διαφόρων ὄρυκτων: ὁ χαλαζίας φέρεται πλῆθος ἐγκλεισμάτων.

ἐγκλεισμός ἰ) ἴδιον, μόν. ἐγκλείσις βλλ. : Πάν. ἐγκλεισμός σίτου, Εὐστ.139,63 ὅτι δὲ τὸ σιγῶν ἐγκλεισμῶ λόγου εἰσικε δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς εἰπὼν εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλείσει φόδος.

ἐγκλειστήριος στύλος ἰ) ἴδιον, μόν. στύλος ἐν ᾧ ἐνκλείονται ἐκούσιαι ἢ στυλιταὶ καλούμενοι μονοχοῖ: Ἰω.Φωκ.π.Θσα.Στεφ.ἐνλ. || τὸ οὐδ. ἐγκλειστήριον ὡς οὐσ. κελλῖον ἐγκλείστου βλλ. : Κύριλλ. Σκυθῶν.Βι.Σαθ.π.Θσα.Στεφ. ἐν λ. διὰ πολλῶν χρόνων ἐξεκλιθῶν τοῦ αὐτοῦ ἐγκλειστήριου.

ἐγκλειστικός-ή-ῶν μόν. ὁ ἐγκλεισόμενος, ὁ ἐγκλείσιμος: Στουδ.Θεῶδ.836 ἐγκλειστικὴ ζωή.

ἐγκλείστος-ον μόν. κ. νεώτ. ὁ ἐγκεκλεισμένος ἐν τινὶ τόπῳ ἢ χώρῳ, ὁ περιωρισμένος: Πρόδρ.2,249 τὸν ἐγκλείστον οὐκ εἶδ᾽ τὸν νὰ φάγῃ παλαῦδα, -ἐγκλείστος οἰκογραφία - φρενοκομίου. || ὁμ. ἐπὶ μοναχῶν, ὁ διαζήτων τὸν βίον εἰς μοναχικὰ κελιά ἰδ. γρ. ἐγκλείστος: Φωτ. Ἐρωτήμ.π.Θσα.Στεφ.ἐν λ. ἐν χρ.κ. ἐπωνυμικῶς Ἰωάννης ὁ Ἐγκλείστος. 2) νεώτ. ἐπὶ ἐπιστολῶν, ὁ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλου μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐγκλεισμένος: ἐγκλείστος ἀναφορά - ἐπιταγή.

ἐγκλείστρα ἡ) μόν. κελλῖον τῶν ἐγκλείστων βλλ. μοναχῶν: Δημήτρ. Ἰερσικ.π.Θσα.Στεφ.ἐν λ. ἐσθίειν δὲ ἐν τῇ ἐγκλείστρᾳ κρέας θερμῶν.

ἐγκλείστρον ἰ) ἴδιον, ἡ ἐγκλειστήριον βλλ. κ. ἐγκλείστρα ἡ) βλλ. μικρὸν δωματίον χρησιμεῖον ὡς ἀσκητήριον τῶν ἐγκλείστων μοναχῶν: Βι. Ἄγ.Στεφ.νεῦου π.Θσα.Στεφ. ἐν λ. στυλοειδές κερκὸν ἐγκλείστρον ἐν τῷ τόπῳ οἰκοδομήσας.

ἐγκλείστος νεώτ. ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἐν τῷ αὐτῷ κλειστῷ φακέλῳ, ἐσωκλειστός.

ἐγκλείω κ. μόν. κ. νεώτ., ἰων. ἐγκλήω, ἀπ. ἐγκλῶ, ἐπ. ἐνκλείω κλείω, κλειδῶν: Ἡρ.4,78 ὅπως εἶδοι ἐς τὸ τεῖχος καὶ τὰς πόλεις ἐγκλήσει, Πλάτ.Πρωτ.314 Δ ἐγκεκλαμένως τῆς θύρας ἀποκριόμενος εἶπεν. 2) κλείω ἐντὸς, περιορίζω ἐν τινὶ τόπῳ ἢ χώρῳ, φυλακίζω: Σοφ.Τρ.579 δῶρον γὰρ ἦν κείνῳ θανάτων ἐγκεκλημένον κάλω, Μηνάι.1,5 Συναξ.Γρηγ. στενωτῶν πᾶν κελλῖον αὐτῶν ἐγκλείει, - τὸν ἐνέκλεισαν εἰς φρενοκομίου. || ὁμ. μτφ. περιορίζω: Σοφ.Ἀντ.505 εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλήωι φόδος κ. παθ.: Παν. τὸν δεῖνα ἐγκλείσθεντα ὑπὸ τοῦ δεῖνα, - ἐνέκλεισθη εἰς τὰς φυλακὰς - εἰς φρενοκομίου. || μέσ. κλείω ἑμαυτὸν ἐν τινὶ τόπῳ: Ξέν.Ἑλλ.6,59 καὶ ἐγκλείσμενοι ἡσχίαν εἶχον. || μέσ. κλείω ἰνδ, περιορίζω πρὸς χρῆσιν μόν.: Λοσκ.Ἀλέξ.41 οὐδὲ ἐγκλεισόμενος ὤσπερ ἀργυρωνήτοισι ἐχρήσαστο. 3) νεώτ. ἐπὶ ἐπιστολῶν καὶ ταχυδρ. δευμάτων, θέτω τι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλου ἢ δεύματος: ἐγκλείω νεώτ. ἡ ἐπιστολὴν τὸ πιστοποιητικόν. 4) ὁμ. νεώτ. μτφ. περιέχω, περιλαμβάνω: ἐγκλείει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς εὐγενῆ συναισθημάτωνηται.παρ. ἐγκλείσις, ἐγκλείωρα ἐγκλείστος.

ἐγκλείσις ἴσα. «ἐπιθυμία».

ἐγκλείσις ἴσα. «ἐπιθυμητικόν».

ἐγκλείφωτος κ. ἐγκλείφωτος ἴσα. «ἐρεθιστής, διεφθαρμένος».

ἐγκλημα-ατος ἰ) ἰ) ἐγκλώ) κ. νεώτ. κ. δημ. κατηγορία, ἐνοχοποίηση: Σοφ.Φιλ.323 ἢ γὰρ τὸ καὶ σὺ τοῖς παλαιόθεροις εἴεις ἐγκλήμῃ Ἀτρείδας ὡστε θυμοσθαβὶ παθῶν, Ἀντιπ.3,29 ἀμφοῖν ἀπολείεται τὸν ἐγκλημάτων. || κ. ἐν φρ. ἐγκλημα ποιεῖν τὴ ποιεῖν τὴ ἀφορμὴν μομφῆς, κατηγορίας: Θουκ.3,63 δέδιμεν οὐκ μὴ προκαταγγόντες ἡμῶν τὰς ἀρετὰς ἥσσους εἶναι τῶν ἀμετέρων ἐγκλημα αὐτὸ ποιήτῃ. || ὁμ. ἐγκλημα ποιεῖσθαι φέρω κατηγορίας, αἰτιάσεις: Θουκ.1,126 ἐν τούτῳ δὲ ἐπρεσβεύοντο τῶ χρόνῳ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήματα ποιοῦμένων. || ἐγκλημα ἔχειν τινὸς ἐγκλείω, κατηγορεῖν διὰ τὴ: Θουκ.1,26 πάντων οὖν τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες ἐν Κορίνθῳ ἰσχύλ. «ἐγκαλούντες ἔνεκα πάντων τούτων». || ἴδιον ἐγκλημα ἀναίρειν, ἀνασκευάζειν κατηγορίαν: Πολύδ.2,52,4 ἔλασε μὲν τὸ γεγονός ἐγκλημα πρὸς τὴν οἰκίαν. || ὁμ. ἐγκλήματα διαλύεσθαι ρυθίζειν, ἐξουσιάζειν, καταργεῖν, ἀνακαλεῖν τὰς ἀμοιβὰς κατηγορησέμεν: Θουκ.1,140 βούλονται δὲ πολέμῳ μάλλον ἢ λόγῳι τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, Πάν. ὁμολογῶσιν διαλυέσθαι πρὸς ἀλλήλους πάντα τὰ ἐγκλήματα περὶ ὧν ἐνεκάλεισαν ἀλλήλους. || γίνεσθαι ἢ εἶσθαι ἐγκλημα μὴ πρὸς τινὰ ἔχειν ἢ λαμβάνειν ἀφορμὰς παραπόνῳ ἢ κατηγορίαν ἐναντίον τινός: Λυσ.10,23 τίνος ὄντος ἔμοι πρὸς ὅμας ἐγκλήματος; Ξέν.ΚΠ.1,26. 2) ἐν ἐγκληματι γίνεσθαι: Δημ.311 μηδὲνα ποιεῖ δ' ἔξελεγχθεῖς ὁδικῶν ἐν ἐγκληματι γίνεσθαι ἂν δια τούτου δικαίως. || ὁμ. ἐγκλημα γίνεσθαι μὴ ἐνοχοποιεῖται: Λυσ.16,10 οὕτω βεβίωκα ὡστε μηδὲνα ποιεῖ μὴδὲ πρὸς ἕνα μηδὲ ἑγκλημα γενέσθαι. 2) ἴδιον, π. τοῖς ῥητορῶν ἐγγραφῶς κατηγορία εἰσαγομένη εἰς δικαστήριον ἐπὶ κατηγορίαν ἀναγομένη εἰς δικαστικὰ ὑποθέσεις συνηθ. ἐν φρ. ἔλαγχάνειν τινὲ εἰσφέρειν κατηγορίαν ἐναντίον τινός: Δημ.912 λαβὲ δὴ μοι καὶ τὸ ἐγκλημα ὁ ἔλαχον αὐτῶ πέρυσιν. 3) ἀντικείμενον μομφῆς, κατηγορίας: Πλούτ.Δίων.58 οὐ μὴν πολὺν ὁ Κάλλιμαχος ἐγκλημα τῆς τήχης καὶ τῶν βεῶν περὶν. 4) νεώτ. πρᾶξις ἡ κατάστασις ἐπισημοῦς κατηγορίαν, κατασχίζων: Ξέν.Οἰκ.11,3 καὶ τὰ πάντων δὲ ἀνοητότατον δοκοῦν εἶναι ἐγκλημα πένης καλοῦμαι, Πλάτω. 49,1 ἐγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδένοσ ἐνομιεῖται. 5) κ. νεώτ. κ. δημ. βαρεῖα παραδοσὶς τοῦ θεοῦ ἢ τοῦ ἀνθρώπινου νόμου: Κἀ Πράξ.25,16 ὁ κατηγορούμενος, τὸνον τε ἀπολογίαν λέδοι περὶ τοῦ ἐγκλήματος, Γρην.μτφρ.Αλοχ.Εὐμ.40 ἀδῶος βῆκε αὐτός ὅπ' τὸ ἐγκλημα τοῦ φόνου. || δημ. ποι. κτ. προσωποποίηση: Βαλααρ.Φροσ.2,473 παλεῖσθε τὰ δυὸ στοιχεῖα ἐγκλημα κὶ δειδῶτες. || γεν. ἢ εἰς μέγιστον βαθμόν κακῆ πράξις: θεωρῶ ἐγκλημα τὴν ἀδιαφορίαν σου, -έκαμε ἐγκλήματα κατὰ τῆς πατρίδος.

ἐγκληματίας ἰ) ἴδιον, κ. δημ. ὁ διαπραξὴς ἐγκλήμα, ὁ κακοῦργος: εἶναι τὸπος ἐγκληματιῶν.

ἐγκληματίω μόν. μόν. ἐγκλώ βλλ., κατηγορῶ τινά παθ.: Ἰωα.ἐνεῖα.18,13 ὁ δὲ ἐγκληματίωδῆμος ἀνωμολογεῖ τὸ ἐγκλημα.

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

ἐγκληματικός-ή-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἔχων κλίσιν, φιλόδικος, φιλοκατήγορος: Ἀριστ.Πολιτ.1,335 α, καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικόν τὸ πάρεγγυς, Πάν. αἰτία ἐγκληματικῆ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐγκλημα:Κώδ.Ἰουστιν.4,20,16

έγκληματική δική || νεώτ. ο δυνάμενος να χοροπηριασθῆ ὡς ἔγκλημα· ἔγκληματικός τύπος τύπος ἀνθρώπου ἔγκληματος.

έγκληματικότητα ἡ ὅπως (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἔγκληματος ἢ τοῦ ἔγκληματος, ἡ ροπή, ἡ τάσις πρὸς τὸ ἔγκλημα· ἡ ἔγκληματικότητα τῶν ληστών- τῶν ἀλλήλων· 2) ἡ ἀναλογία τῶν τελευμένων ἔγκλημάτων· ἡ ἔγκληματικότητα μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον πῦξης.

έγκληματικός ἡ γλ. κ. νεώτ. ἑπίρρ. κατὰ τρόπον ἔγκληματικόν βλ.λ.· Βεττ.Βαλ.293,35,Βασ.2,607 C ἐκ τῶν ἔγκληματικῶς εἰρημένων.

έγκληματιον (τό) πά. ὑποκορ. τοῦ ἔγκλημα βλ.λ.2, ἔγκλησις ἐπὶ πλημελῆματι.

έγκληματογραφία (ή) νεώτ. ἡ περιγραφή καὶ κατάταξις τῶν ἔγκληματικῶν πράξεων.

έγκληματογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔγκληματογραφίαν βλ.λ.· ἔγκληματογραφική ὑπηρεσία.

έγκληματογραφικός νεώτ. ἑπίρρ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἔγκληματογραφίαν ἢ ἀπὸ ἀπόφραξης ἔγκληματογραφικῆς βλ.λ.

έγκληματογραφῶ-τω πά. γρῶφω ἔγκλησιν κατὰ τὴν, ὑποβόλλω μῆσιν ἐναντίον τινός.

έγκληματολογία (ή) νεώτ. ἡ ἐπίσημη ἢ ἐρευνησά τὴν ἔγκληματικότητα καὶ τὰ αἴτια αὐτῆς.

έγκληματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔγκληματολογία· διεθνῆς ἔγκληματολογική ἔνωσις, -έγκλ. μελέται.

έγκληματολογικός νεώτ. ἑπίρρ. ἀπὸ ἀπόφραξης ἔγκληματολογικῆς βλ.λ.

έγκληματολόγος (τό) νεώτ. ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν ἔγκληματολογία βλ.λ. ἀσχολούμενος ἐπιστήμων.

έγκληματοδομῶ-δομαι ἡ γλ. πληροῦμαι κλημάτων· Θεοφ.Φ13,54 {δ. γρ. ἐκκληματοδομῶι}.

έγκλημῶ-τω νεώτ. κ. ὁμ. διαπράττω ἔγκλημα· ὁ πρὸδοτὴς ἔγκληματὶ κατὰ τῆς πατριδῶς || κατ' ἐπέκτ. διαπράττω βαρεῖαν, κακὴν πράξιν· ἔγκληματὶ κατὰ τῆς ὕψεως του.

έγκλημῶν-ωνος-ον ἡ γλ. ὁ ἐνοχοῦμαι· Λεωνίδ. Τορ.ἐν ΑΠ5,167 ἔγκλημῶν Ἔ' ὄνομα· ἀλεξήμων.

έγκληρομῶ-τω ἡ γλ. κληρονομῶ τι τι· Πά δευτ.3,28 ἔγκληρονομῆσαι αὐτοῖς πάσαν τὴν γῆν {δ. γρ. κατακληρονομήσει}.

έγκληρος-ον κ. σχάλ. ὁ ἔχων κληρὸν ἢ μερίδιον εἰς τι, σάκληρος, μέτοχος, ἐν χρ. κ. μφ.· Σαφ. Ἀντ.837 καίτοι φθιμένω τοῖσι θεοῖσιν ἔγκληρα λαχέιν μὲν' ἀκούσαι· || 2) ὁ ἐν τῷ κληρῶ ὢν, ὁ κληρονομὸς, ἐπίκληρος· Εὐρ.ΠΤ 682 ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασηνὴν γαμῶν || μφ. ὁ πλῆσιος· Εὐρ.Πην.1011 ἢ σὸν οἰκίσαι δόμον ἔγκληρον ἐόντῃ προσάδων ἐπὶ κλησῆα {σχάλ. ὁ μονοκληρονομῶν· πρὸς ἐπίκληρος οὐζύγιος}.

3) ὁ ἐκ κληρονομίας εἰς τὴν κυριότητα τινος ἐορισμένος· Εὐρ.Ηρ.468 ἔγκληρα πεδία τὰμὰ γῆς κερτιμένως· 4) ἡ γλ. ἀστρολ. ὁ κατέχων κληρὸν βλ.λ. ἐν εἰδ. ἀστρολ. σμ.· Σερραίων ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(4),225.

έγκληρομῶν-δομαι ἡ γλ. ἀπονέμομαι διὰ κληρὸν εἰς τινα, ὀθ. φάσει ἀνήνω, ἰδιάζω τινί· Αἰλ.Π18,1 φωνὴν ὅσαν πομπὴς ἔγκληρωμένῃν αὐτῷ.

έγκλησις (ή) ἡ γλ. μαν. μωφή, ἐπίκρισις, κατηγορία πρὸ δικαστηρίου· Ἀνώκ.Βί. Ἀριστλ.14.

έγκλησις-εως (ή) ἡ γλ. κ. νεώτ. κατηγορία, κατοχήγια· Πάπ. τὴν ἐσόμενῃν ἔφοδον ἢ ἔγκλησιν ἀκυρον εἶναι, Μαν.1,221 ἔγκλησις μεγάλας περὶ χρήματος· || νεώτ. εἰδ. νομ. ἢ ἐκ μέρους τοῦ ἀποδοτῶς μῆσιος διαπραχθεῖσας κατ' αὐτοῦ ἢ τῶν οικείων ἀξιοσαινῶν πράξεως· ἀδικήματα δικωμένα κατ' ἔγκλησιν· 2) φόγος· Κλήμ. Ἀ. Παίδ.1,9 ἔγκλησις δὲ ἐστὶ φόγος ἀδικούντων.

έγκλητεύω ἡ γλ. κ. μαν. ἔγκλω βλ.λ.· Δούκ. 482 Β ἔνεκα ὑποθέσεως τινος νομισμάτων χιλιάδων τεσσαράκοντα, ἢν ἐνεκλήτευσαν.

έγκλητήριον (τό) νεώτ. ἔγγραφο ἐν τῷ ὁποῖω ἐπίκειται συνοπτικῆς ἢ ἀποδομένης εἰς τινα κατηγορία, κοινοποιούμενον πάντοτε εἰς τὴν κατηγορούμενον πρὸς τῆς δίξις.

έγκλητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔγκλησιν, κατηγορικῶς.

έγκλητικός ἑπίρρ. μαν. κ. νεώτ. κατηγορικῶς.

έγκλητος-ον ἡ γλ. κ. νεώτ. ὁ ἐγκληθείς, ὁ μνηυθείς· Πλούτ. Ἠθ.1051 Β· || Ἡσ. ἔκκλητος.

έγκλητῶ ἄττ. ἔγκλητῶ βλ.λ.

έγκλητῶν ἑπίρρ. κατὰ τρόπον κλίνοντα, κύπτοντα, πρὸς τὰ πλάγια· Ὑμν. Ὀμ.23,3 Ἀπολλ. 3,1008 ἔγκλητῶν ὄσση βαλοῦσα ἰκοιτῶς πλαγίας, Παυλ. Σιλ. ἐν ΑΠ5,249.

έγκλητῆ Ἡσ. «τὰ ἑτέρων ἑτέροις ἐδίδου».

έγκλημα-ατος (τό) ἡ γλ. κλίσια, καταφθέρια· Πολυδ.9,21,8 διὰ τὸ τίς οἰκίας τῶν οἰκοδομῶν μὴ τοῖς ἔγκλημασι τῶν ὀδῶων, ἀλλὰ τοῖς ὑποκειμένοις ἐπιπέδοις οἰκοδομησάσι πρὸς ὁρθάς· || ὁμ. ἀστρον. ἐπὶ τὸν κόσμου, ἡ ἐπικληθῆς θέσις· Πηναρχ.1,3,5,Γεμν.δ,24 ἔγκλημα κόσμου || ἐπὶ μηχανῶν, ἡ ἐπικληθῆς στάσις ἡ τοποθέτησις· Βίτ. 55,10· 2) μφ. ἐπὶ στρατοῦ, ἤτια, ὑποχώρησις· Πολυδ.6,11,9,1 ἡ γενομένου δὲ ἔγκληματος ὀσχεύρου ὁ μὲν πλεῖστοι διεφθόρσαν αὐτῶν· 3) πλάτος, ἔκτασις ἐπικληθῆς· Βεττ.Βαλ.316,32· 4) γορμῶν, λέξις ἔγκλητική· Ἀπολλ. Δόσκ. Ἄντων.115.

έγκληματιζῶ νεώτ. κ. ὁμ., ἀόρ. ἐνεκλήμιτσα, παθ. ἀορ. ἐκκληματισθῆν, μφ. παθ. παρακ. ἐκκληματισμένος ζῶντα οργανισμόν ἐβίωω ζῶ ζῶ, νά ἀνοπτύσσεται εἰς τὸ κλίμα ξένου δι' αὐτὸν τόπου· παθ.· τὰ ἐκκληματισθέντα ἐν Εὐρώπῃ οὐτὰς τῆς Ἄμερικῆς· 2) μέσ. κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ προσ., οἰκειομαι εἰς τὸ κλίμα ἢ μετὸν τρόπον τῆς ζωῆς ξένου τόπου· οἱ Ἕλληνας ταχέως ἐκκληματίζονται εἰς τὴν Ἄμερικήν.

έγκληματικός-ή-όν ἈΒ1144 ἔγκλητικός·

έγκληματικός-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐκκληματισμός βλ.λ.

έγκληματισμῶ (τό) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἐκκληματιζῶς ἢ ἐκκληματισμοῦ βλ.λ.· ἔγκληματισμοῦ σωματεία {τὰ σκοποῦντα τὴν εἰσαγωγήν καὶ ἐκδοτάσασιν ἐν τῷ χώρῳ ἀλλοδαπῶν εἰδῶν ζῶων καὶ φυτῶν}.

έγκληματιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκκληματισμὸν βλ.λ.· ἡ μέσ. ἔγκληματιστικός ἑπίρρ. νεώτ. δι' ἐκκληματισμοῦ, ἀπὸ ἀπόφραξης ἔγκληματισμοῦ βλ.λ.

έγκληματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκκληματισμὸν· ἔγκληματολογικὸ σταθμὸν {τὸ ὄργανον ἀποσκοποῦν τὴν παρακολούθησιν τῶν ἐκκληματισθέντων εἰδῶν}.

έγκλίνιος-ον μαν. δ. τ. τοῦ ἔγκλινος βλ. λ.· Κεαρ.Γεωγρ.467 D κατὰ τὴν Ἀρκαδοῦσιον ἀπέστρεφεν ἔγκλίνιος.

έγκλίνιος-ον {έγκλινω} δ. ἔγκλίνιος μαν. ὁ ἐπὶ κλίνῃς ἐπὶ φορείῳ στρεφόμενος· Σωφρόν.163.

έγκλινω {κλίνω} κ. μαν. κ. νεώτ., μέλλ. ἔγκλινω, παθ. παρακ. ἐκκλημῶμαι κλίνω, κἀμπτω, γυρίζω πρὸς τὰ ἐνός, πρὸς τὰ μέσση, ἀντιθ. ἐκκλίνω· Ἀριστλ.Μηχ857 β,36 ἔγκλινω τὴν κνήμην· κ παθ.· Σεν.Κυν.5,30 σκέλη τὰ ὀπισθεν μερίζω πολὺ τῶν ἐμπροσθεν καὶ ἐκκεκλῆμῶνα μικρὸν ἔξω· || ἡ γλ. κλίνω πρὸς, κἀμνω τὴ νά κλίνω, νά γέρνω πρὸς τι· Πλάτ.Πολ.436 Β ὅταν δὲ τὴν ἐθούωριαν ἢ εἰς δεξιὰν ἢ εἰς ἀριστεράν ἢ εἰς τὸ πρῶθεν ἢ εἰς τὸ ὀπισθεν ἔγκλινω ἅμα περιφερόμενον· || ὁμ. μέσ.· Ἀριστλ.Φυσιογ.813 α,17 ὁ ἐγκλίνωμενος εἰς τὰ δεξιὰ ἐν τῷ περὶ κούσθαι, κινεῖσθαι· || ὁμ. ἀνθ. κλίνω πρὸς τι, εἰμοῖ κελμῶνος πρὸς τι, γέρνω· Ἀριστλ.Ζ1 496 α,16 {ἢ κερθία} ἔγκλι-

νοσα εἰς τὸν ἀριστερόν μαστὸν ἢ ὄμ. ἀμτθ. εἶδ. ἐπὶ πλοίου, κίβη πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν πλευρῶν, γέφυρα μὲ τὴ μόντα : Πολύδ.1,54,3 ἐγκλίνας, εἰς τόπους τραγεῖς . καθωρύθη, Διόδ.Σ 13,13 αἱ μάχαια συγγίγνεται ταῖς διαβαρμύμεναι ναυσὶν ἐνέκλιαν ἢ ὄμ. ἀμτθ. μτφ. ἔχω κίβη πρὸς τὴ : Ἀριστ.Πολιτ.1266 α,7 μάλλον δ' ἐγκλίνας βούλεται πρὸς τὴν ἀλιγαρχίαν ἢ ὄμ. ἀμτθ. τὸν ἐγκλίνας τὰ νῆα στρέφω τὰ νῆα : Εὐρ.Ἐκ.739 τῶν προαῶν νῆων ἐγκλίνας σὺν Διον. Ἄκ.Ρωμ.9,26 αἱ δ' ὄλιγον τινὰ δεξιέμενοι χρόνον, ἐγκλίνας τὰ νῆα ἢ ὄμ. ἀμτθ. μτφ. μετ' αἰτ. προσ. ἐγκλ- τινὰ κώματα, θαμνάτω, καταβάλλω τινὰ : Ἀπολλ.Ρ 142 οὐτε μιν ἐγκλίνας πρότερον σθένον οὐτε δόξαν ἢ τὸ παθ. καταβάλλομαι, ὄπακωρῶ : Σοφ.ἀν.431,5 καὶ τὸνδ' ἀπεργκεῖν οὐδ' ὁ παγκράτης σθένος Ζηνός, ἀλλ' ὀνεικε καὶ θέλων ἐγκλίνας ἢ ὄμ. ἐπὶ στρατοῦ, τρέπω τὴ φωνήν : Ἄνθ.Ἀνωδ.7 καὶ τινων καὶ τὰ νῆα ὀπέκοντο καὶ τούς πεζοὺς ἐνέκλινον ἤδη ἢ ὄμ. ἀμτθ. ἐπὶ στρατοῦ, ὄπακωρῶ. φεύγω : Ξεν. Ἐλλ.7,214 καὶ ἔκ τούτου δὴ ἐγκλίνοισιν οἱ πολέμιοι, Πολύδ.1,57,8 ὁ δ' ἄπαξ ἐγκλίναςτες εὐθέως ἐκτὸς τοῦ θεινοῦ πάντες ἦσαν ἢ ὄμ. μετ' αἰτ. : Πολύδ.14,6,8 εὐθέως οἱ νομάδες ἐνέκλιαν τοὺς ἴταλικούς Ἰππεῖς (ἀμφ., διορθ. ἐξέκλιαν) ἢ ὄμ. μετὰ δοτ. προσ. ἐγκλ- τινὶ ἐνδίδω, ὄπακωρῶ εἰς τινά : Διον. Ἄκ.Ρωμ.5,54 ὁ Ῥωμαίων δήμος οὐτε πρότερον Ταρκυνίταις . . ἐχαρίσατο . . οὐδ' ὕστερον ὄπαισι Τυρρηνοῖς ἐνέκλιαν ἢ ὄμ. μτφ. ἐγκλίνας τὴν φωνὴν κἀμπεύ, δθ. χαμηλῶνα τὴν φωνήν : Λοκ.Φιλοφ.6 ἐγκλίνας τὴν φωνὴν εἰς τὸ σθενικόν ἢ ὄμ. παθ. κίβη, γέφυρα ἐπὶ τινος, δθ. ἐπεριδομαι, ἀκούωμαι : Ξεν.Συμπ.3,13 ὁ δ' εἰπεν, ἐπὶ τῷ πατρὶ, καὶ ἅμα ἐνέκλιθη αὐτῷ ἢ ὄμ. μτφ. : Ἰλ. 7,78 ἐπεὶ νόθος ὄμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκλείεται ἢ τὸ ἔργον ἔχει στήριβθ ἀπάνω σας, εἶσας βαρύνει ἢ ὄμ. εἰδ. γραμμ. τὸ παθ. ἐγκλίνας, ἐπειδομαι τονικῶς ἐπὶ τῆς προηγούμενης λέξεως, δθ. εἰσαι λέξις ἐγκλιτικῆ βλλ., ἀπόλλυμι τὸν τόνον ἢ μεταδιδοῦμαι τούτον εἰς τὴν προηγούμενη λέξιν ἢ ὄμ. Μααρον.Σχεδ.120 « ἐγκλίναςθα δὲ λέγεται ἀπὸ μεταφοράς τῶν μὴ δυναμένων ἐφ' ἑαυτοῖς στήριξαι καὶ διὰ τούτο ἐφ' ἐτέρας ἀνακλινομένης : Εἰ 409,24 αἱ πρωτόπυτοι ἀντινομῆται ἐγκλίνοσαν ἢ ὄμ. ἐνεργ. προφέρω ἢ γεν. χρῆσιμοποιῶ λέξιν τινὰ ὡς ἐγκλιτικὴν : Ἀπολλ.Δύσκ.Συнт.120,10 ἢ ὄμ. εἰδ. γραμμ. προφέρω λέξιν τινὰ μετὰ βαρεῖας : Τρύφων π. Ἀπολλ.Δύσκ.Συнт.255,16,8 ενετ. Σχόλ. Ἰλ. Ο 146 καὶ τὸ Ζεὺς καὶ τὸ σῶς ἐγκλιτέος, τούτῃσιν Βαρυτονητέον ἢ ἢ μτκ. κτ. πλθ. τὰ ἐγκλιόμενα οἱ πλάγιοι τύποι τῶν κλινομένων μερῶν τοῦ λόγου ὀντίθ. ὀρθά : Διον. Ἄκ.Συнт.37,13 ἤξιον . . ἐν τῷς ῥήμασι φυλάττειν, ἵνα τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκλημιένων ἠγῆται ἢ ὄμ. ἐνεργ. παρατρέπω, κ. μτφ. : Πλούτ. Η8.623 Α ὡς ἐκάστοτος τούτων παρατρέποντες ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντες τὴν φωνήν ἢ ὄμ. ἀμτθ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐνόσιας, ἐκτρένομαι πρὸς τὰ χεῖρα, ἐκκλίνας τῆς εὐθείας, παρεκτρέπομαι : Πλούτ.Σύλλ.1 ἐγκλινόμενον καὶ παραδεδογμένον τρυφεῖ καὶ πολυτελείας ἔχον ῥηματ. παρ. ἐγκλις, ἐγκλιμα, -πίτεον.

ἐγκλις EM 518,22 « ἢ καγκλωτῆ θύρα ».
ἐγκλισιόμετρον (τό) νεώτ. φυσ. ὄργανον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς μαγνητικῆς ἐγκλίσεως.
ἐγκλίσις-εως (ἡ) | ἐγκλίσις | κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἢ πρῶξις τοῦ ἐγκλίνω βλλ., ἢ κλίσις πρὸς τὴ : Φυσικ.808 α,13 ἐγκλίσις τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ δεξιὰ, Πλούτ.Μόρφ.11 μέγα λαμδάνων ὁ πόλος ἐξαρμα διὰ τὴν ἐγκλίσιον τῶν παραλλήλων ἢ κλίσις ἀπὸ τῆς καθέτου : Ἀριστ.Χρωμ.792 α,22 φαί-

νεται δὲ καὶ ἡ θάλαττα πορφυροειδῆς, ὅταν τὰ κύματα μετωρίζονετα καθὰ τὴν ἐγκλίσιον κλισίῃ ἢ ὄμ. εἰδ. λατρ. ἢ ἐξῆθραβωσις, τὸ στραγγουσίμα : Ἰνν.Ἀμψ.39 ἢ ἡ μετάνοσις τῆς φωνῆς τῶν ἀκοῶν ἀπὸ μουσικῶν τῶν γένους εἰς ἕτερον : Δίων Χρ.32,49 ἢ ἡ ἀποχίτη, ἡττα ἢ ὄμ. γραμμ. ἐγκλίσις ῥημάτων οἱ διαφορῶν τόπων, καθ' ὅσες ἐκφάρεται ἡ ἐνόσια τοῦ ῥήματος ἀναλόγως τῆς φυσικῆς διαθεσίσεως ἢ τῆς γωνίας τοῦ λαλοῦντος : Διον. Ἄκ.Συнт.4,14, - ἐγκλίσις ὀριστική ἢ ἐκφράζουσα ὀριστικόν τὴ καὶ θέσιον ἢ ὀριστικὴ ἢ ἐκφράζουσα τὴ ὡς ἐπιθυμητὴν ἢ προσδοκῶμεν ἢ ἐκτικὴ ἢ προστακτικὴ ἢ ὄμ. γραμμ. ἐγκλις τόνου ἢ ἐνεκεν στενῆς συσκευρῆς μουσουλῶδων ἢ διαμυλλῶδων λέξεων μετὰ τῆς προηγούμενης ἀποβολῆ τοῦ τόνου τῶν λέξεων τούτων ἢ ἀναβασμῶν τούτου ὡς ὄξεσις εἰς τὴν τελευταίον συλλαβὴν τῆς προηγούμενης : Εὐστ.Οδ.1457,48 εἰ δὲ ἀνάρηται τὸ δευτερονοῦμεν, ἄποσις καὶ ἡ ἐγκλις ἢ ὄμ. νεώτ. φυσ. μαγνητικῆς ἐγκλίσεως ἢ γωνία, ἢν σχηματίζῃ μετὰ τοῦ ὀριζοντίου ἐπιπέδου ελευθερὰ καὶ ἐν ἰσορροπίᾳ εὐρισκομένη μαγνητικῆ βελόνῃ ἢ μῆξις ἐγκλίσεως εἰδικῆ φύξις, δι' ἣς μετρεῖται ἡ μαγνητικῆ ἐγκλισις.

ἐγκλιτικός-ή-ὄν (ἐγκλισις) μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐγκλίσιον τοῦ τόνου ἢ τοῦ ῥήματος : Εὐστ.Οδ.1407,54 ἢ νεώτ. γραμμ. τὸ οὐδ. πλθ. ἐγκλιτικὰ ὡς οὐς. λεξιθιο ἀποδολλόντα τὸν τόνον τῶν ἢ ἀνοδοιδόντων αὐτῶν ὡς ὄξεσις εἰς τὴν λήγουσαν τῆς προηγούμενης λέξεως, ὡ. ἐγκλινομένη λέξις.

ἐγκλιτικός μτγν. μετ' ἐγκλίσεως τοῦ τόνου : Ἀπολλ.Δύσκ.Συнт.222,22, Σχόλ. Ἰλ. Α 627 ἐγκλιτικός ἀναγωγαστέον. Σχόλ.Σοφ.Ἀντ.7 ἢ συγκρ. -ώτερον : Ἀπολλ.Δύσκ.Συнт.140,28.

ἐγκλιτός (ὁ) μων. συνηθ. κτ. πλθ. ἐγκλιτοῖς οἱ ἐν δεξιῶν ἀνακλινομένοι : Θεοφύλ.Στ.198,8 ἀκροτελευτήον ἡδονήν τοῖς ἐγκλιτοῖς. παρεῖχτο. ἐγκλιτῶ-ὄμ μτγν. Βάλλω ἐν κλισίῃ, μετ. : Πά Παρομ.6,21 καὶ ἐγκλιτοῖσι περὶ σῶ τραχίλω.

ἐγκλινομένη-ομαι σφύζω : Ἰνν.Ἰω.1,2 τοῦ αἵματος ἐγκλινομένου.

ἐγκλυδάζομαι παθ. κλυδάζομαι, κυμαίνομαι ἐντὸς τινος, κλυδωνίζομαι : Ἰνν.Νοῦσ 451,49.

ἐγκλυδάξις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐντὸς τινος κυμαίνεσθαι, κλυδωνίζεσθαι : ἀποκλ.π.Γαλ.7,441.

ἐγκλυδαστικός-ή-ὄν ὁ ἐντὸς τινος κυμαίνόμενος, κλυδωνίζόμενος : Ἰνν.Διαίτ.62 ὁπότεν πεπυρωμένον ἢ καὶ ἐγκλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικόν.

ἐγκλύζω μτγν. κ. νεώτ. μέλλ. ἐγκλύσω πλύνω τὸ ἐσωτερικόν τῶν διακλύζω, ἐξπλύνω : Διόδ.Σ 1,91 καθαίρει τὸν ἐγκλιθὸν ἔκαστον, ἐγκλύζωσιν οἶνφ φοινικεῖφ ἐπὶ τῶν ταριχευτῶν τῆς Αἰγύπτου ἢ ὄμ. ὕγρανον, μουσκεῖω : Διοσκ.5,75 ἢ ὄμ. θεραπεύω τινὰ διὰ κλυστρίων : Διοσκ.4,158 ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχυακικοὺς ἢ παθ. χρῆσιμοποιῶμαι ὡς κλύσμα ἢ ὡς ἐνέσις : Διοσκ.1,73.

ἐγκλισμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ διὰ κλυστρίου ἐχέομενον, κλύσμα ἢ Διοσκ.4,3.

ἐγκλυστρίς-ίδος (ἡ) μων. τὸ φυτὸν ἀνδρόραχνη : Νεόφυτ.π.Δουκαγγ. « ἀνδρόραχη, Βυζάντιοι ἐγκλυστρίδα ».

ἐγκλωδισμός (ὁ) νεώτ. στρατιωτ. ἢ διὰ πύριος τοῦ πυροβολικοῦ ἢ τῶν πολυβόλων ἐν εἰδεῖ κλωδοῦ ὀπομονωσις ὤρισμενον ἐπιθρικό ὄδαφος.
ἐγκλώθω σχόλ. κλώθω ἐντὸς τινος, ἐμπλέκω, περιπλέκω, προσθένω εἰς τὴ : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 1264, ἐγκλώθω μτγν. μέλλ. ἐγκλώθω ἐντρίβω ἢ συνηθ. μετ. : Νικ.Ἄκ.Ἄκ.368 ποτῶ ἐγκλώθεο βίβας.
ἐγκλισμα-ατος (τὸ) μτγν. π. Ἀργεῖσις, περὶσθιον οἰοῦ κρέατος ἐξ ἱερίου : Πλούτ. Η8.296 Φ.

ἐγκνώσω μτγν. ποι. τ. ἐνικνώσω κοιμῶμαι ἐντός τινος, ἐγκοιμῶμαι: Μόσχ.2,6 ὑπεροφασίσην ἐνικνώσασα δόμοισιν.

ἐγκοακίαι Ἡσ. «ἐρχέαι λιβέρω».

ἐγκοαίανω κ. νεώτ. κοβίστα τ. κοίλων, κοι-
λίω, βαβουλίαν: Ἡρ.2,73 σμύρῳ δὲ ἄλλα
ἐμλάσσειν ταῦτα κατ' ὄπι, τὸν ὄψω ἐγκοαίανω
ἴσφ. γρ. ἀντ' ἐγκοαίανω ἔνθετον τὸν πατέρα
ὄπ. παθ.: Θεοφρ.Φ1 5,24.

ἐγκοαίλιος-ον κ. νεώτ. ὄ ἐν τῇ κοιλίᾳ εὐρισκόμ-
εωσαν τὸ οὐδ, ὡς οὐα, σμνήθ, πληθ. ἐγκοαίλια τὰ
ἐντόσθια, ἔντερα Πολυδ.2,181 «ἐνδρομῆνα ταῖς
πλευραῖς σπλόγωνα»: Διόδ.Σ 1,35 τῶν δ' ἔντοσθεν
οὐδέν ἐδωδῆμον, οὐτε σπλόγγον, οὐτ' ἐγκοαίλιον,
Πά.Λευτ.1,9 τὰ δὲ ἐγκοαίλια καὶ τοὺς πόδας πλυ-
νοῦσιν ὄσται: 2) τὸ οὐδ, ὡς οὐα, ἐπὶ πλοίων,
τὸ κατὰ τὴν κοιλίαν τὸ πλοῖον ἐγκάσια ζύλια,
νωλεῖς, στραβόζυκα: Θεοφρ.Φ1 4,28, Μοσχίων η.
Ἄθην.5,206 F ὡς δὲ ταῦτα ἡτοῦσματο, γόμεφους
τε καὶ ἐγκοαίλια καὶ σταμιας: 3) ὁ ἐκὼν εἰσε-
χουσατ κοιλίαν: Κατ. Ἀστράλ.Κ 7,202.

ἐγκοαίλιος-ον κοίλος, βαβουλόσ: Ἰνν.Προγν.2
ἐγκοαίλι ὀφθαλμοί, Ἀθην.11,479Α πατρίωσι τὴν
γένω ἀφῆλόν καὶ ἐγκοαίλιον ἥ ὄμ. τὸ οὐδ, ὡς
οὐα, κοιλότης, βαβουλίωσ: Ἀριστ.Ζ1 604α,28 ὁ
γάρ ὄρχις ἄλλεται ὁ δεξιῶς, ἢ κατὰ μέσον ὀλί-
γων κἀνωθεν τῶν μυκτηρίων ἐγκοαίλιον γίνεσται
καὶ βυτιδῶδες συνθῆ, κτ. πληθ. ἐγκοαίλια κοιλώ-
ματα, λάκκες: Πλάτ.Φαῖδ.111 C τόνους δ' ἐν αὐτῇ
εἶναι κατὰ τὰ ἐγκοαίλια αὐτῆς ἥ σγυρῆ, ὀτερως
μῶλλον κοίλος, βαβουλότερος: Πά.Λευτ.13,30
ἰδοὺ ἡ ὄφεισ αὐτῆς ἐγκοαίλιότερα τοῦ δέρματος.
ἐγκοαίλιωσις-εωσις ἡ) ὄρχ. λεξ. κοιλανσις, βῆθου-
σις, βαβουλίωμα.

ἐγκοαίλιθρον(τὸ) γλῶσσα, ἐγκοαίλιθρον βλλ.
ἐγκοαίλιωσις-εωσις ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κοιμῶσθαι
ἐντός τινος ἢ ἐπὶ τινος: Κλήμ. Ἀλ.Παίδ.2,9 ἐπιβλα-
θῆς ἢ ἐν τοῖς χυλοῖσιν τῶν πτεῖλων ἐγκοαίλιωσις
ἥ ἰδῶσις τὸ κοιμῶσθαι τῆα ἐντός ναοῦ, ἵνα τῆα
μαντικὰ ὄνειρα ἢ πρὸς θεραπειαν: Διόδ.Σ 1,53
τῆς ἐγκοαίλιωσις τῆς ἐν τοῖς ἱεραῖς.

ἐγκοαίληριος-α-ον μτγν. ὁ ἐφ' οὗ κοιμῶται
τις: Πολυδ.6,1) τὰς δὲ ἐγκοιμητήριας φιάθους
χαμευνίας ἐκόλων.

ἐγκοιμητήριον(τὸ) πᾶν τάφος ἥ κοιμητήριον.
ἐγκοιμητήριον(τὸ) πᾶν, μαν. ἀντὶ ἐγκοιμητήριον,
κλινοσκέπασμα, ἐγκοιμηθρον βλλ.: Πάπ. ἐγκοιμη-
τήριον ὀδώνον.

ἐγκοιμηθρον(τὸ) μαν. κλινοσκέπασμα 2) μαν.
στρωμνὴ: Εὐστ. Ὁδ.1750,26 3) γλῶσσα, κοιτῶν.

ἐγκοιμηθροσ(τὸ) μτγν. ἐπὶ χιτῶνος, ὁ φερό-
μενος κατὰ τὸν ὄπνον, ἢ νυκτικῶ: Πολυδ 10,123.

ἐγκοιμίζω μτγν. κοιμίζω τινά ἐν τῷ τόπῳ:
Καρφύλλ.ΑΠ7,260 πολλὰκις παῖδας ἕμοις ἐνεκοίμ-
ισα κόλοισι ἥ παθ. μτφ. κείμαι: Ἡρώων Αὐτομ.
259,2) σπάρτος ἐπιελθῆσθαι ἐγκεκοιμίσθω εἰς
τὸ βάθος τοῦ σπάλινθ.

ἐγκοιμίσμα-ατος(τὸ) μαν. σκέπασμα, κάλυμμα
τάφου: Βαρθολμ.Μον.Ἐνερχ. Ἄγστρον.363 τάφον
ἐχόντα τὴν ἐξωθεν ἐγκοιμίσμα.. ἀπὸ χρυσοῦ
καὶ μαργάρων.

ἐγκοιμῶμαι-όμαι παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. κοιμῶμαι
ἐν τῷ τόπῳ ἥ Ἀριστ.Θαμν.839 α,3 ἐν σπηλαίῳ
ἐγκ., Λυκόφρ.1050 ὄρασις δὲ μῆλων.. ἐγκοιμω-
μένωσι ἥ ἰδῶσις κοιμῶμαι ἐν ναῷ, ἵνα τῶα μαντι-
κὰ ὄνειρα ἢ πρὸς ἴασιν ἐξ ἀσθενείας: Στράβ.
16,2,35 ἐγκοιμῶσθαι δε καὶ αὐτοῖς ὑπὲρ αὐτῶν
καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἄλλους τοὺς εὐσεβειους,
Πλοῦτ. Ηθ.109 C προδουλοσμενον ὡς νόμος ἐγκοι-
μῶσθαι καὶ ἰδεῖν ὄφιν ταῖσινδ: 2) κοιμῶμαι κατὰ
ἢ μετὰ τὸ φαγῆτον: Ἰππ.Διαίτ.29 ἐγκοιμῆθῆναι γὰρ
χρή, ὡσπερ νύκτα ἀγοντα μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἐγκοισυροῦμαι-όμαι ἐπὶ γυναικός, ἐνδύομαι,
διακοσμοῦμαι πολυτελῶς καὶ ἀπρεπῶς ὡς ἡ Κοι-
ούρα: Ἀριστφ.Νεμ.48 ἀβελγηθῆν.. σμηνῆν,
τριφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.

ἐγκοιτάζομαι μτγν. ἐγκοιτῶμαι βλλ.ἡ: Ἐπιγρ.
Ἐπιδ.1 ἐγκοιτασθέντος 2) κατακλινομαι ἥ Α-
πολλδ.Δαμ.Πολιορκ.26: 3) πᾶν εἶμαι διδέρ-
εωτος, ρουμανέωτος.

ἐγκοιτάς-όδος ἡ) ἢ χρησιμεύουσα ὡς κοίτη:
ΑΠ7,626 ἀγροῦλων ἐγκοιτάδες ἀκράρειαι θηρῶν.
ἐγκοιπέω-ον ὁ τῆς κοίτης, τῆς κλίνης: ΕΜ
255,44 ἐγκοίπα στρώματα ἥ τὸ οὐδ, ἐγκοί-
πῶν ὡς οὐα. Ἡσ. «ἐγκοιμίθρον».

ἐγκοιπέω-ον Ἡσ. «κλινῆρης».

ἐγκοιπέω-εω μτγν. κοιμῶμαι ἐντός ἢ ἐπὶ τινος:
Δίων Κ 65B ἀπὸ τῆς Κοπιτωλῆς ἢ ἐγκεκοιμητότες.
ἐγκοιωτός-ή-όν μτγν. ὁ διδόμενος ὡς ἀσφα-
λεια, ὡς ἐγγύσιος: Ἐπιγρ. ἐγκοιωτός δραχμῶν.

ἐγκοαθῆσαντα Ἡσ. «ἐκλάθων, ἐκροσθῆ-
σαντα ἱγρ.κῶδ. ἐκκοαθῆσαντα» ἐκλακέντα, ἐκ-
φρονήσαντα ἥ) πρβλ. ἐκκοαθῆσάω.

ἐγκόλασμα-ατος κ. νεώτ. πᾶν τὸ ἐγκεκολω-
μένον ἢ ἐγκεγαρημένον, ἐγγύημα, ἐγγύφων, σκά-
λισμα: Πά.Ἐξ.36,13 ἐγκόλασμα σφραγίδος ἐκ τῶν
δοματίων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ (δ.γρ. χειρῶ. ἐκκό-
λωματ) ἥ εἰδ, ἐχάρακτος ἐπιγραφῆς ἥ Ἐπιγρ.
Πριην. ἐγκόλασματ.

ἐγκοαλητός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐγκεκολω-
μένος, ἐγκεγαρημένος: Πά.Βασ.3,6,29 ἐγκοα-
λητὰ ἐγραφε γραφίδι χειροῦμαι, Ἀθην.11,781 B
ἐγκόλαπτον ἱστορίαν ἐχειν ἐν ἐκπίωσιν.

ἐγκόλαπτω κ. νεώτ., ὄσρ. ἐνεκόλαφα, παθ.
ὄσρ. ἐνεκόλασθην, παρακ. ἐγκεκόλαμαι χα-
ρᾶσσω τὴν βαθέως ἐγαροῦτω, σκαλίωσις ἐπὶ
λίθωσι: Ἡρόδ. 1,187 ἐνεκόλασε δε ες τὸν τάφον
γράμματᾳ λέγοντα τάδε, Πλοῦτ.Περ.21 τῶν Λακε-
δαιμονίων.. προμαντιαν εἰς μέτωπον ἐγκοαλάφῶν
των καλκῶδ λόκω: ἥ κ. παθ. ἐν τῷν: Ἡσ.
2,105 δύο τύποι ἐν πέτραις ἐγκεκολωμένοι τοῦ-
τω τοῦ ἀνδρός ἥ) ὄμ. ἐπὶ τῷν: αὐτ.5,59 Κα-
δεῖα γράμματ.. ἐπὶ τῆλοσι τρισὶ ἐγκεκολω-
μένα: 2) μτγν. κ. νεώτ. μτφ. σίονεῖ ἐγαροῦτω,
προσάπτω ἢ εἰς τῆα τῷν νεώτ. μ. ἐπὶ κακοῖ: Λιδῶν.
Προγ.43,49 ἰνῶσους ἢ φύσις κατὰ μέσος ἐνεκό-
λασε τῆς φυχῆς, ἐγκόλατω στίγμα ἀτίμωσι.

ἐγκόλαφισ-εωσις ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐχάραξις ἢ
Ἐπιγρ. (λεθοδ.) ἐγκόλαφισ γραμματόων.

ἐγκολεασμός ἐντέροισι νεώτ. ἱατρ. ἢ εἰδοῦ-
σις τμήματος ἐντέροισι τῆς παρακειμένης μί-
ρας τοῦ ἐντερικοῦ αἵλου, προκαλοῦσα ἐντερικὴν
ἀπόφραξι.

ἐγκολεήσατο Ἡσ. εἰς τὸν κολεῶν κατέθετο
(τὸ ἔπιφωσ).

ἐγκοληθάω καταπίνω ἥ Ἀριστφ.Ἰνν.263 εἶπ'
ἀποστρέφας τὸν ὄμων αὐτὸν ἐνεκοληθάσας
(δ.γρ. ἐνεκολῶσθας, σχόλ. «καταπέλωσας»)
2) Σουῖδ.ἐνλ. ἐκκαλασθῶσ κελὶ κόλοισ βαίνεω.

ἐγκοληθίζω μαν. δίκην κολλῶσθω βλλ. κα-
ταπίνω: Εὐστ. Ὁδ.627,47 πρβλ. ἐκκαλασθῆσαντα.

ἐγκόλλημα-ατος(τὸ) νεώτ. τὸ ἐγκεκολλημένον,
προσκόλλημα, σίον λίθος, πλάξ κτ.

ἐγκόλλησις-εωσις ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ., ὄσρ. ἐγ-
κόλλησις-ιαι, ἢ πρᾶξις τῶν ἐγκολῶ βλλ. ἢ
ἐγκόλλησις γίνετο πλημμελῶς.

ἐγκολλητής(ὁ) νεώτ. ὁ ἐγκολῶν, προσκόλλων,
ἐγκολλῶ-ον μτγν. ὁ ἐγκεκολλημένος, προ-
κεκολλημένος, ἐν γρ. κ. μτφ. προσρητημένος, ἐγκε-
χαρημένος: Φιλ.Μηχ.1,610 ἐγκολλα τῆ μνήμῳ.

ἐγκολλῶ-ᾶω μτγν. κ. νεώτ. κολλῶ τὴν ἐντός
ἄλλω, προσκόλλω, συνάπτω: Ἡρώων Αὐτομ.24,2.
ἐγκολλῶ φηφίδα, - πλόκα: κ. παθ.: Πά.2,1,15

καὶ ἐγκοληθήσεται ἡ φάραγξ τῶν ὄρεων, ἕως Ἰασσός, Παναθ.Χριστ.Διηγ.28 καὶ ὅπο τὸ γέισα τῆς στέγης, ὥρατα μικρὰ νινάκια παλαιῶν χρόνων ἦσαν ἐγκεκολλημένα.

ἔγκολπιος (ἰ) κ. νεώτ. τοπικός ἄνεμος πνέων ἀπὸ θαλασσίου κόλπου, υποκαθόρα : Ἀριστλ. Κόσμ.394 η,15.

ἔγκολπιος-α-ον μιν. ὁ ὦν ἐν τῷ κόλπῳ : Κ Μανασσ.Χρον.41 ἐγκολπίσιον κρύπτον ἕξασ.

ἔγκολπιζῶ (κόλπος) μτην. κ. μιν., μέλλ. ἐγκολπιζῶ, παθ. παρακ. ἐγκεκολλίσιμα, ἀποτελῶ, σχηματίζω κόλπον : Στραβ.6,5,4,5 καὶ μετὰ τούτων ἐγκολπιζοῦσα ἥνιν εἰς δάδος· 2) εἰσπλέω εἰς κόλπον, ἢ πλέω κατὰ μήκος τοῦ κόλπου : αὐτ. 9,5,22 ὁ δὲ πᾶς ἀπὸ Δημητριάδος ἐγκολπιζόντι ἐπὶ τὸν Πηνειὸν μεῖζων τῶν χιλίων· 3) ἐνίμην ἐν γυναικίῳ κόλπῳ : Ἀέτ.1,126· 4) μέσ. λαμβάνω τὸ ἐν τῷ κόλπῳ μου, ἐγκολπιζομαι, ἐναγκαλιζομαι : Πλούτ.Ἡ8,776 Β Ψωρικῶν ἐγκολπιζασθαί, Κλέμ. ἸΑ.Στραμ.6,4,37 τὸ ὕδρευον ἐγκεκολλημένον· 5) ὄθ. μτη. ἐνστερνίζομαι, ἀποδέχομαι : Πλούτ. Ἡ8,508 Δ ὡς ἔρητα τοὺς ἀπορήτους λόγους ἐγκεκολλησάμενος· 6) περιελίξω, περιλαμβάνω : Διον Ἀλ.Δημ.4 περίοδος πολλοῦς ἀγκύνας ἐγκεκολληζομένη [πθ. ἀντὶ ἐγκαλλιπυζομένη]· 7) περιλαμβάνω ἐν θαλασσῷ κόλπῳ : Διον.Βυζ.53 ἀκρα πολὺν ἐγκολπιζομένη λιμένα· 7) συλλαμβάνω διὰ δικτύου, πιάνω : Ἀλκιφρ.19,1,18 ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων, οὗς ἐγκολπιζεται τῆ σαγήνῃ· 8) ἐπὶ γυναικίῳ, ἐν ἀνασ. πρός ἔμβρυον, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ : Πορφ.Ἐυδρ.5,4· παρὰ. ἐγκολπιστέον, ἐγκόλιος, ἐγκολίας.

ἔγκολπιος-ον μτην., μιν. κ. νεώτ. ὁ ὦν ἢ ὁ φερόμενος ἐν τῷ κόλπῳ : Ἡρακλείτ.Ἀλλ.39 διδόναι τὴν ἐγκόλιον τῷ ὄρει, - ἐγκόλιος σταυρός· || μιν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ' ὡς οὐσ, περίγραμμα ἢ κόσμημα κρημνισθὲν ἐκ τοῦ λοιποῦ πρό τοῦ κούλου, ἰδίως φυλακτῆρ, γκόλιρ : Γεωργ.Παλ.Μιχ.Παλαιολ.176 C τὰ ἱερὰ περιγράμματα, ἀ ὅτι καὶ ἐγκόλιος ὁ κινῶς ὀνομαζέι λόγος, Διγεν. Ἀκρ.4488 καὶ ὡς χρυσοῦν ἐγκόλιον περιπέκασθ' ὄσ'· || μιν. κ. νεώτ. ἀρχιερατικὸν ἐγκ. τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων φερόμενον ἐπιστήθιον, ἐξαρτῶμενον ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ χρυσῆς ἀλυσσας καὶ εἰκονίζον τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς ἐπίσημον διακριτικὸν τῆς ἀρχιερατικῆς τῶν ἑξουσίας : Συμ.Θεσσα.ἐν Μ.155,441 καὶ μανδύαν μετὰ ποταμῶν ἀποστέλλει καὶ τῆς ἐκκλῆσιας ἐγκόλιον, ὄπασ ὡς ἀρραβὸν ἔστι· 2) νεώτ.ὄμ. τὸ οὐδ. ἐγκόλιον ὡς οὐσ, μικρὸν βελῖον περιλήπτικόν, συνήθως δὲ καθοδηγητικὸν ἐκλαϊκευτικὸς : ἐγκόλιον κτηνοτρόφου.

ἔγκολπιμός (ἰ) μτην. πλῆθος, κλάσμα ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μήτρας τῆς γυναικός : Ἀέτ.3,153.

ἔγκολπη-ὄω [κόλπος] κ. μιν. κ. νεώτ., παθ. κ. μέσ. ἐγκολπιῶμαι, ὄμ. ἐγκολπιῶμαι διευθετῶ, ἐτάσσω, κάρνω τὴν οὐτάς, ὄστε τὰ σχηματισθὲν κόλπον, κυρτῆν εὐσχημ, κοιλότητά ἐἶδ. ἐπὶ ἀνέμου ἀναφορικῶς πρὸς ἰστίον, ὄρασμα κτ., ἐμπνευστῶ, φυσικῶν : Ὀρμ.Ἀργ.1181 ἐν θ' ὄδῳνας κὼλπωσε [κτ. τμ.]· 2) παθ. ἐπὶ θάλασσης, κυρτωμένος σχηματίζω κόλπον : Ἀριστλ.Κόσμ.393 α,23 πρῶτον μὲν οὖν λέγεται ἐγκεκολλησθαι ἐν δεξιῇ εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας· 3) μέσ. κ. μιν. κ. νεώτ. λαμβάνω τὴν ἐν τῷ κόλπῳ μου ἢ συνεκτ. ἐντός τῶν κόλπου, τῶν θυλάκων τοῦ ἐνδοῦτάς μου : ἐνεκόλιωσε μετὰ σπουδῆς τὰ χρίματα· 4) ὄμ. μέσ. μτη. κ. μιν. κ. νεώτ., ὄμ., ὄνομαι [λέξ. κ. ὄμ. ἀόρ. παθ. τ.] ἐνστερνίζομαι μετὰ σπουδῆς, εὐχοριστῶς ἀποδέχομαι : Διωκτ.48,52 ἐγκολπώσασθαί καὶ τὴν τοῦ Καίσαρος ἰσχύν, Μηνατ.8,16,ῶδ.5 ἀ γὰρ τὸ πρῶην ἢ ἔδεσσα ἐγκολπωσάμεν ἐνεκαχίστα, Εἶστ.

Πον.65,71 τὴν δὲ θείαν [ἀγάπην] ἐγκολπωσάμενοι, - ἐνεκοληθῆς τὰς ἰδέας τοῦ διδασκάλου τόν, - ἔχει ἐγκολπῶθι τὸν κομμουνισμὸν - τὴς ὀλιστικῆς θεωρίας· 3) ὄμ. μτην. κ. μιν. περιβάλλομαι ἐνδύμα τὴ : Δίων.Κ62,2 χιτῶνα παμοφιλοῦν ἐνεκακλόνωτο· || κ. νεώτ. ἐφορμῶζω ἐπ' ἐμοῦ, κλείω ἐκ τοῦ πρόσθεν, κουβιώνω τὸ ἐνδύμα μου : Σουιδ.ἐν λλοχοροκροίμην : ἐπεὶ ἤλθον ἐγκεκολλημένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες, - μετὰ καλῶς ἐγκεκολλημένα τὰ ἐπιμαφόρια ἐνεκα τοῦ φύχους παρὰ. ἐγκόλιωμα, ἐγκόλιωσις.

ἔγκολπιωμα-ατος (ἰ) νεώτ. κοληδῶς εἰσὼχὴ τῆς θαλάσσης, μὴ ἀποτελούσα καθυστὸς κόλπον.

ἔγκολπιῶνας ὄμ. ἐγκολπῶ βλλ.4.

ἔγκολπιωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐγκολποῦσθαι βλλ.4) τινὰ ἢ π. ἢ ἐγκ. θεωρίας- διδασκαλίας.

ἐγκόλι (τὸ) μιν. ὄμ. γκόλιρ βλλ. : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.280,3 τῆς Δέσπονας εἰκόνισμα, τοῦ βασιλέως ἐγκόλιον.

ἐγκομβόμοι-όμοι [κόμβος] κ. μιν. προσαρμόζω ἐνδύμα ἐπάνω μου, κομπάζω, ὄθ. περιβάλλομαι δι' ἐνδύματος ἐνδύομαι : Ἀπολλῶδ.Καρ.4 τὴν ἐπιμαίδια πτύξας διπλῶς ἄνωθεν ἐνεκομβόμοισαμην· 2) μτη. περιβάλλω ἑαυτὸν, πλήρωσ ἀποδέχομαι, ἐνστερνίζομαι : Κδ Πέτρ.1,5,5 νάντες δὲ ἀλλήλους ὄπασασσόμενοι τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβόσασθε· 3) παθ. δένομαι, ἐνελοῦμαι ἦσα. ἐγκομβόθεις, δεθεῖς, αὐτ. ἐνεκομβώτα, ἐνελοῦται· παρὰ. ἐγκομβωμα.

ἐγκομβωμα-ατος (ἰ) [ἐγκομβόμοι] κ. μιν. μανδύας ὄν ἐφερον ἰδίως οἱ δούλοι καὶ οἱ ποιμένες ὕπερτων τὰς ἑξωμίδος· Πολυδ.4,119 ἐπὶ τῶν δούλων ἐξωμίδος προσκεῖσται καὶ ἱματίδιον τὸ λευκόν, ἐγκομβωμα : Λογτ.2,33 ἀ μὲν ῥίψας τὸ ἐγκομβωμα, γυμνὸς ὄρπασε ὡς ἄνθρωπος ὡσπερ νεβρός· || ἐνδύμα τὴ τῶν γυναικῶν : Βάρρ.ἐν Νῶν.870,1.

ἐγκομβωσις-εως (ἡ) μιν. τὸ κόμβωμα, κόμπωμα ἐνδύματος, ὄθ. γεν. ὁ τρόπος τῆς ἀμφιπέσεως : Νικ.Χων.288 Α ὄσμενοι καὶ ἀσχημῶς τῶν ἐσθημάτων ἐγκομβώσις.

ἐγκομβω-ατος (ἰ) [ἐγκομβῶν] κώλυμα, ἐμπόδιον, πρόσκομμα : Εὐσ.Βι.Κωνστ.511 Β ὡσπερ τινὰ . . λίθων ἐγκομβωτα, πρὸ τῶν ποδῶν ἐπριμμένα.Πάπ. ἐγκομβωτα ποιεῖ τοῦ μὴ συντελεσθῆναι τὰ ἔργα.

ἐγκομπήζω μτην. περιαιτολογῶν κοινῶς ἐν τισι : Πλούτ.Ἡ8,583 C ἐν τοῖς ἔρασταῖς ἐγκομπήσται [ἀφ' ἑμ. ἐγκομπήσται].

ἐγκομπῶ-έω ἐγκομπῶς βλλ. : Πλούτ.Ἡ8,583 C.

ἐγκομπῶ-σω μιν. καλλιπῆς, σολικῶς ἐντός : Ἰωσ. Γενεσ.4,51 Δ φωτὸν . . ἀνθεῖν ἐγκομπῶ.

ἐγκονητὴ ἐπίρρ. μετὰ σπουδῆς, συντόνος, κατεπευσμένως : Πίνδ.Ν 3,36 καὶ ποίντα ὄθην κατέμαρψεν ἐγκονητὴ.

ἐγκονήμα-ατος (ἰ) [Ἐπιρ. χώρος, τόπος, ἐνθα ριπεται ἡ ἀποδοτὴ ἀμμος (πθ.)].

ἐγκονίωμα μέσ. κυλιόμαι εἰς τὴν ἕμνον μετὰ τὸ ὄλεμα κ. πρὸ τῆς πῆλης : Ξεν.Συμ.3,8 Αὐτολόκω τοῦτμῃ ἰκανῷ γέναιτο ἐγκονίωσασθ'· || κ. παθ. : Λουκ.Ἐρωτ.45 καὶ πρὸς ἡλιου μεσημβρινὸν θάλασσαν ἐγκονιεται τὸ ὄμμα κυλιόμενον.

ἐγκονίσις-ιδος (ἡ) Σουιδ. « ὄπρῆτες ».

ἐγκονιστής (ἰ) [Ἐπιρ. Βοιωτ. ἐγκονιστῆς, ἀρανιστῆς : ἐγκονιστῆς χροῦσις].

ἐγκονῶ-έω κ. μιν. ἀφῆ. π. ποι. εἶμαι ταχῶς, σπεύδω, πρῆττω τὴ μετὰ σπουδῆς, ἰδίως ἐπὶ θεραπεύοντων π. ὄμ. μ. ἢ μτη., βραδύτερον συνήθ. ιπ. προστ. : Ἰ.Ω 548 αἶψα δ' ὄρα σπέρσασαν δοῦν [λέξ.] ἐγκονέουσα, Σοφ.Α1,988 ἴθ', ἐγκονέαι, σύγκονεαι, Λουκ.Ἀνοχ.4 ἄλλοι δὲ ἀλαχθῶσι πάντες ἐγκονέουσι καὶ ἀναπηδῶσι· || ὄμ. μτ. σμ.ατ. αἰ. ἢ ἀσπρφ. : Αλφ.Πρ.962 κέλευθον ἡνπερ ἡβας ἐγκονέαι πάλιν· || ὄμ. μετ' ἀσπρφ. : Ὀπν.Ἀλ.4,103

δολιχὸν τέλος ἐγκονέουσαι ἐξανύσαι ἥ ἐν γρ. κ. μτφ. : Τζέτ.Πρό.Όμ.79 οὐδ' ἐνόησαν ἐόν φθάνον ἐγκονόντες.

ἐγκώνως ἔπιρρ. ἴσθ. « ταχέως, ἐσπευσμένως ».

ἐγκοπέως-έως ἰδί μτγν. κ. νεώτ. ἔργαζοιτο ἐκ χολιδῶν, χρῆσιμος πρὸς ἐπεξεργασίαν ἀσκληρῶν ὕλων, ὅσον μετάλλων, κ. ἰθίων, κοπίδι : Ἰουκ. Ἐνύπν.3 ἔγκοια γάρ τινα μοι δοῦς ὁ θεός ἐκέλευσε μοι ἡμέρα καθίστασαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης.

ἐγκοπή ἡ| ἡ| ἐγκόπται | κ. μν. κ. νεώτ. ἡ ἐντομή, χαρακί : Σωφ.Κατ.44 « ἐγκοπή ἐστὶ ἄλλης δατέου παραβία γνωμένη δια πρόπτωσι ἐπάκουσά σώματος : Ἐιστ.1404,56 βαλθῆδες οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀφέσεως δρομῶν γραμμαί, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἐν φρέσσι καὶ ἄλλοις τοιοῦτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί ἥ νεώτ. εἶδ. ἑοσχη κατασκευασμένη ἐπὶ τῆς τεραχίου ἢ δῆλων ἰδίως ἢ κ. γεν. μηχανισμάτων πρὸς ὑπαδοχὴν ἀντιστοιχίου ἐξαχῆς ἄλλου μέρους τοῦ ὅπλου ἢ τοῦ μηχανήματος : ἐγκοπή ἀσκαυτική - ἀσφαλιστική 2) διακοπή : Διον. Ἀλ.Συνθ.157,15 τὸ ἐν τῇ κράσει τῶν γραμμάτων διασκέποντο ἀναδελήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπή τῆς ἀρμονίας, Ἰσίδ.Προτρ.22,356 εἰκόνη δὲ δορυμιαία καὶ ἐγκοπή χρόνων χελιδόνι κέρχρται, Θεοφύλ.Βουλ.Ἰατ.7,202 ἐγκοπήν τῶ λόγῳ διὰ τὸ δάκρυον ποιησάμενος 3) ἐμπροθ. κατ' ἐγκοπὰς συγκεχυμένως : Ἀογίν. Ὑφ.41,3 4) κόλλημα, πρόσκομμα, ἐπιπόδιον ἴσθ. « ἐγκοπή» ἐνεδέρω, ἐπιπόδιον : ΚΔΚορθ.1,9,12 πάντα ἀτόμενον, ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δώμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

ἐγκοπέω-ἰδος ἡ| ἡ| γλώσσ. κ. νεώτ. μικρὸς ἐγκοπέως βλλ. 2) νεώτ. ἔξιλον βραχὺς ἠχηὺς διασπασμένος κατὰ μῆκος εἰς δύο, ἐφ' οὗ σημειοῦσται δι' ἐγκοπήν αἱ ὁμοσχηφία μεταξύ δύο συναλλασσομένων τοῦτον.

ἐγκοπέω-ἄω Ἐπιγρ. καταβάλλω κόπον, ἐργασία, ἐργάζομαι ἐπιπόδως, κοπιῶω : Ἐπιγρ. Ἐργον τε ἐπιμελείαις καὶ κατασκευαῖς ἐνκοπέουσα.

ἐγκοπέω-(ἡ-οἶν) μτγν. κ. δημ. ὁ κερμηκῶς, κουρασμένος, κατάκοπος : Πά ἴσθ.43,23 οὐδὲ ἐγκοπὴν ἐποίησά σε ἐν λιβάνῳ, -ἐγκοπὴ γυρίσαμε ὄλοι ἀπὸ τοῦ θέρου 2) ὁ πλήρης δυσχερειῶν, δυσκολιών ἴσθ. « δυσχερής » : Πά ἴσθ.1,8 πάντες οἱ λόγοι ἐγκοπῆ 3) ὁ ἔχων δ-σκαπὸς διαλειμματα, διακεκομμένος : Κοτὰλ. Ἀστρλ.Κ 2,161 ἐγκοπος πράξις.

ἐγκοπος-ον ἴσθ. ὁ πλήρης κόπου ἢ εἶδ. ἴσθ. « ἢ ἡ δρομὴν κόπου γῶρα ».

ἐγκοπηκός-ῆ-ον μτγν. κ. μν. ὁ κωλύων, ἐμποδίζων : Ἀθην. Ἰατρλ. Ὀρεθ.21,8, Ἐιστ.1216,52 τὸ δὲ, ὡς θεός, ἐγκοπηκὸν ἔστιν ἀπορία, κατασκευαστικὸν εἰς πηδῶντητα.

ἐγκοπος-ον μν. ὁ ἐπιμετρημένος, ἐγκεκαρογμένος : Κωδ.Α κόμπος χρυσοῦς ἐγκοπῆς καὶ κοινούλους ὠσούτους χρυσοῦς.

ἐγκόπω κ. μν. κ. νεώτ. ἐντὸς κόπῳ, κτυπὸ πρὸς τὰ ἐντὸς, δὲ. ἐμπλήω : Θεοφ.Φ12,7,6 ἀμυγδαλὴ δὲ καὶ πάπταλον ἐγκόφαντες ἀισθροῦται 2) σχηματῶς ἐγκοπήν, ἐνέτηνω : Ἰπν.28,35 διὰ παρανομίαν τοῦταίσι λέγουσι μὲν προσέχειν, ποιῶσιν δ' ἐγκόπτην ἐμμεταστέλλουσιν διαίτην, Ἰσίδ.Ἰατρ.5,30 χιλιάς εἰς τὸ νῶτον ἐγκόφαι ἥ δὲ εἶδ. ἡ| ἴσθ. γαρτῶν, γλῶσσ. : Ἐπιγρ. ἔγ-τὸ φέροισα ἐς στήλην 3) μτφ. θέτω πρόσκομα, ἐμποδίζω, ἀντιστάω ἴσθ. « ἐγκόπτην, ἐμποδίζων, διακολλῶν » : Πακὸδ.24,12 τινὲς μὲν οὐ ἐπείσαντες δύνανται τοῦ δικαιοῦ κατὰ τὰ σύμβουλον διὰ τὸ ἐν Φίλιππον ἐγκόπτην τῷ δικαιοδοσίῳ 1,8 γρ. ἀνέκοντες τῆν δικαιοδοσίαν, ΚΔ Πράξ.24,14 ἐὰ μὴ ἐπὶ κλειῶν σε ἐγκόπῳ, Πά οὐ μόνον ἐν τοῦτοις ἡμῖν ἐγκόπῳις ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς κ. νεώτ. : ΚΔ Ρωμ.15,22 διὸ

καὶ ἐνεκοπῶμεν τὰ πολλὰ τοῦ ἔλθειν πρὸς ἡμᾶς : παρά, ἐγκοπή, ἐγκοπος, ἐγκομω.

ἐγκόπως ἔπιρρ. μτγν. κ. μν. μετὰ κόπου : Φιλῶδ.Ρητ.1,23,9 ὥσπερ τοῦς μὲν ἐγκόπως ἡ μηδέποτε τυχεῖται τοῦ τέλους, Ἀχιμ. Ὀνειροκρ.69 C κέρσει χρυσοῖν ἐγκόπως.

ἐγκορδυλίω μτγν. ἐγκορδυλῶ βλλ. : Συνέσ. 1,6 Α ἴσθ. γρ.1.

ἐγκορδυλῶ-έω μτφ. παρὰ. ἐγκεκορδυλημένος περὶ τὸ πλοῖον, περιβάλλω τὴ ἐπιμελῶς διὸ ἀκεσάσματος : Ἀριστοφ.Νεεφ.10 πέρθεται ἐν πέντε σισύρας ἐγκεκορδυλημένος 1) ἡ δδ.μν. παρ. κρύπτομαι : Θεοφ.Σπ.17,4 Β πρὸς τὰ τέμνη παρεκρύπτομαι, ἐγκεκορδυλημένοι τοῖς ἀλεσις.

ἐγκορῶντω μτγν. πλήττω ὡς τὰ κερασφόρο (ῶω, κουτουλίω), κουτρίω : Λυκόφρ.558 τῷ δὲ δευτέρῳ ἐπὶ πλῆθην ἀθαμῆς κριθὲς ἐγκορῶνθεται.

ἐγκορῶω-ᾶω μτγν. φέρω εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον : Γρη.Νύσο.1,629 Α κυμῶτων δίκην τῶν ἐγκορῶομένων τοῖς ὄδασι.

ἐγκόσμιος-(ἡ-οἶν) ἡ| ἐγκόσμιω | κ. μν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ κοσμικός, ὁ ἐπιγειος : Συνέσ. Ὑγν.2,318 Β ὄθεν ἐγκόσμιος ἦδ ἠχορὸς ἀφθιταν ἀνάκτων, Μνηστ.8,6 Ἐσπερ. ἄπαν νὸν ἐγκόσμιον καὶ ὑπερκόσμιον σύστημα συγκινοῦσθαι πρὸς ἀνεσιαν, Μιχ. Ἀττολ.Διατ.ἐν Σάθ.1,11 τὰ διακρίεσθαι συναγεῖρας ἐπ' ἐμοὶ τῶν ἐγκόσμιων αὐτοῦ ἀγαθῶν ἥ κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. ἐγκόσμια ὡς οὐσ. τὰ τοῦ κόσμου, τὰ ἐπιγία, ἀνίθ. τὸ οὐράνια : Φιλῶδ.Κόσμ.22,23 ἐγκάτιεψε τὰ ἐγκόσμια καὶ ἐκλείεσθ εἰς μοναστήριον.

ἐγκοσμογενής ἴσθ. « τῶς ἄμα τῷ κόσμῳ ἐμφεθινας ».

ἐγκοσμῶ-έω βάλλω τι ἐν τῷ ἐξί ἐντὸς τινος, τακτοποιῶ : Ὀδ.Ο 218 ἐγκοσμίετε τὰ τεύχε', ἐταῖροι, νηὶ μείλιον 1 ἴσθ. « ἐν τῷ ἐξί ἐπιθεῖ » : κ. παθ.τακτοποιῶμαι : Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,54 ἀρχὴ ἐγκοσμηθείς 2) ἔδδ. παθ. κοσμοῦμαι, καλλωπίζομαι, στολιζομαι, ὀψ. κ. μτφ. : Πά Μακκ.4,6,31 καὶ πρῶτον μὲν περιδύσαν τὸν γηραιὸν ἐγκεκοσμημένῳ τῇ περὶ τὴν εὐσέθειαν εὐσημοσίῳν 1,8 γρ. ἐκεκοσμημένῳ 1, Μνηστ.27 Ἐσπ. θάλαεις ἐγκοσμοῦμενος θαυματῶν ἄστρῳσι, σοφ.

ἐγκότῆμα-ατος ἡ| ἡ| κότος | ὄργη, μίσος : ἴσθ. « ὄργη, μανία » : Πά ἴσθ.31,39 καὶ ἐγκότῆμα πάσι τοῖς κύκλω αὐτῆς.

ἐγκότῆσις-εως ἡ| ἡ| κότος | μτγν. ὄργη, μίσος, ἐγκότῆμα βλλ. : Ἀκὸλ.Πά Ὀσ.9,7.

ἐγκοτητικός-ῆ-ον μτγν. ὁ εἰς κότον ἐπιρρηγής, ὄργιλος, θυμώδης : Ἀπολλ.Σωφ.Λεξ. Ὀμ. « ζῆ-κός » ἐγκοτηικός.

ἐγκότος-ον ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ κότον, χόλον, ὄργην, μίσος : Αλογ.Χο.392 δριμύς ἀπαι κριάσις θυμὸς ἐγκοτον στύγος, Διόδ.Σκων.ἐν ΑΠ7,40 φθόνος ἐγκότος 2) τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. κότος, ὄργη, μίσος : ἴσθ.3,59 ταῦτα δὲ ἐποίησαν ἐγκοτον ἔχοντες Σαρμίσις Ἀλιγίνθητα ἥ ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. : Διον. Ἀλ.9,7 κατὰ τὸ ἐγκότον τινος (ἐξ ὄργης).

ἐγκοτῆλη ἡ| ἡ| μτγν. εἶδος παιδείας ἐν ὄρχ. Ἀθην. ἀνάλογος πρὸς τὴν σημερινὴν παιδείαν καθάλλως δ. ἐπεροσμοῦ, συγγ. ἰπνάς κηλοσινῶτα : Ἀθην.Π 479 Α ἐγκοτῆλη δὲ τις παιδεία καλεῖται, ἐν ἡ κολάωντες τῆς χειρὸς δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενηκκῶτων οἱ νενηκκῆνοι καὶ βαστάζουσαν αὐτοῦς ».

ἐγκοτῶ-έω (κότος) ὄργιζομαι, ἀγανατίζω κατὰ τινος : Αλογ.Χο.41 μμερθεῖαι τοῦς γὰς νερέεν περιθύμω τοῖς κατανοῖ τ' ἐγκοτεῖν, Πά Γέν.27,41 καὶ ἐγκοτεῖ : ἴσθ.πθ ἱακῶδ.

ἐγκότως ἔπιρρ. μτγν. ἐν καταστάσει κότου, ὄργης, ἐν θυμῷ : Φιλῶδ.2,520 ἐγκότως ἔχειν.

ἐγκουράς-ἄδος ἡ| ἡ| ἐν τῷ ὄρωφῳ (ζωρητοῦσ,

τοιχογραφία: Ἦσα. « ἔγκουράδες, οἱ ἐν ταῖς ἀρ-
 φασί γραφικοί (προσώπων) πίνακες »: Αλογ.ἀν.142
 2) Ἦσα. « ἔγκουράδες, τὰ ἐν τῷ προσώπῳ σι-
 γήματα »: 3) (κέρω) Ἦσα. « ἔγκουρας δὲ καὶ ὁ
 κεκαρμένος ».

ἔγκοχλιώ-ῶ νεώτ. κ. ἐγκοχλιώω κοχλιώ π
 ἐνὶ ὄλλου, προσαρμόζω δὲ κοχλιώσκειω

ἔγκοχλιώσις-εως ἰήη νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἐγκο-
 χλιώ, τὸ βίωμα.

ἔγκραγνάνω Ἦσα. « ἐμβόστω ».

ἔγκράτῆς, μέσ. μέλλ. ἐγκράτῆμαι, ἀόρ. β' ἐνε-
 κράτω, παρὰ κ. β' ἐγκράτῆα, κράτῶ φωνάζω
 μεγαλοφώνως πρὸς τινά. Ἄριστ. Πλ.427 οὐ γὰρ
 τοσοῦτον ἐνεκράτες ἦμιν οὐδὲν ἠδίκημένῃ, Θουκ.
 8,84 τὸ δὲ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν ὠρμησαν
 ἐγκραγνάντες ἐπὶ τὸν Ἀστυόχον, Ἀριστ. Φυσιογ.
 Β3 β,5 φωνεῖν οὕτω καὶ ἐνεκράτους.

ἔγκρατῆλιξ μτγν. ἐγκρατῆαλλ. βλλ. : Φιλῶδ.
 Ρητ.1,173 σ [ἀμφ.]

ἔγκρατῆαλόω μτγν. διατελῶ ἐν κρασιῷ ἄλ-
 ῃ: Ἡρώδιαν.2,10,6 ἥπερ ἐκείνοι ἐγκρατῆαλόωτες.

ἔγκρατῆων ἰτόη μτγν. ἐγκρατῆων βλλ.: Γαλ. Χρ. Μορ.β,6
ἔγκρατῆς-ἰδος ἰήη μτγν. ἡ παρεγκεφαλίς: Γαλ.
 Χρ. Μορ.β,11 (τὴν παρεγκεφαλίδα) οὐχ οὕτως,
 ἀλλ' ἐγκρατῆα τε καὶ ἐγκρατῆων ὀνομάζουσι.

ἔγκρατῆς-εως ἰήη μτγν. ἡ ἀνάμειξις, συχνοει-
 σίς τῶν ἤχων ἢ Νικόμ.Ερ. Ἀρμον.2' 2) μτφ. ὁ
 πολλαπλασιασμός τῶν ἀριθμῶν κατ' ἐγκρασίαν,
 ἀντίθ. κατὰ σύνθεσιν ἑστώ. Ἀριθμ.9,37.

ἔγκρατῆχολος ἰόη κ. νεώτ. ἔζωλ. εἶδος μι-
 κροῦ ἰχθύος τῆς οἰκογεν. τῶν κλυσιεῖδων, ὁ ἐγ-
 γραυλις ἢ ἐγκρατῆχολος ἄριστ. Ζ1 569 β,27 ἀκ
 δὲ μίξις ἀψήρολον τῆς ἐν τῷ Ἀθηναίων λιμένι,
 οἱ ἐγκρατῆχολοι καλοῦντο.

ἔγκρατῆς ἰήη [ἐγκρατῆς ἰ. κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιό-
 τητις τοῦ ἐγκρατοῦς βλλ., τὸ εἶναι τινα κύριον ἐαυ-
 τοῦ, ἰδίως εἰς τὰς κατ' αἴσθησιν ἡδονάς: Πλάτ.
 Πρωτ.390 Β δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγ-
 κράτειαν ἐαυτοῦ ἀκούειν νέω β. Ξεν. Ἀγρο.4,3 οὐ
 καὶ τοῦτο μίαν τεκμηρίων ἐγκρατείας χρημάτων,
 -ἐγκράτεια φαγητοῦ - ποτοῦ ἢ ὄμ. ἐμτροδ.,
 οἰόν ἐ- περὶ τι, πρὸς τι ἄν. Ξεν. Ἀγρο.5,4 περὶ γε μὴν
 ἀφροδισίων ἐγκρατείας αὐτοῦ ὄρ' οὐχί εἰ μὴ τοῦ
 ἄλλου ἀλλὰ θαύματος ἕνεκα εἶδον μνησθῆναι ἄ-
 ἢ ὄμ. ἀπολ.: Ξεν. Ἀπομν.1,51 εἰ δὲ δὴ καὶ ἐγ-
 κράτεια καλὴν τὴν κύαρθν τὴν ἀνδρὶ κτήμα
 ἔστιν, ἐπισκεφώμεθα, Ἰσοκρ.3,44 τὴν δ' ἐγκρά-
 τεϊαν ἐν ταῖς τῶν νεωτέρων ἡλικίαις, ΚΔΠρῶξ
 24,25 διαλεγόμενον δὲ αὐτοῦ περὶ δικαιοσύνης
 καὶ ἐγκρατείας ἢ ὄμ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀποχή
 ἀπὸ τινος, ἰδίως ἀπὸ τῶν κατ' αἴσθησιν ἡδονῶν:
 Ἰσοκρ.1,21 ὅφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν ἀλαχρόν,
 τοῦτων ἐγκρατείας ὀσκει πάντων, Ζωαρ.8 C
 συμβαίνει δὲ καὶ τὴν θατέρου ἐγκρατείας εἰς
 βλάβην ἰσως ἀποβαίνειν θατέρου ἢ τὸν συζῶγον.

ἔγκρατῆμα-ατος ἰτόη μτγν. τὸ ἐγκρατῆεῖσθαι:
 Ἰδμδλ. Πυθ.17,72 χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγ-
 κρατῆματῶν τοῦτο, τὸ γλῶσσης κρατεῖν.

ἔγκρατῆομαι κ. νεώτ. εἶσαι ἐγκρατῆς, ἐπι-
 βάλλω εἰς ἑμαυτὸν ἐγκρατεῖαν βλλ., ἰδίως τῶν σω-
 ματικῶν ἡδονῶν, ὄμ. ἀπέχω, ἰδίως ἐν ἀναφορ. πρὸς
 τὴν τροφήν καὶ τὰ ἀφροδισία ἄριστ. ΗΕὐδ.
 1223 β,12 ΠΔΓέν.43,30 καὶ νηφόμενος τὸ πρῶσω-
 νον, ἐξελάθων ἐνεκράτευστον, ΚΔΚορινθ.7,9 εἰ δὲ
 οὐκ ἐγκρατῆσθῶσι, γαστράσθῳσαν ἢ γεν.
 ἀπεχω: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.4,319,12 ἐγκρατῆεσθαι
 ἀναθεργίαις κακίας ἔργων ἐστίν' 2) ἀπονήθ-
 σκω ἑκουσίως δι' ἄσπίτας: Βέττ. Βάλλ. 127,20 3) εἰ-
 μάη ὁπαδὸς τῶν ἐγκρατῆων βλλ.: Ἐπιγρ.

ἔγκρατῆομαι ἡμέραι μν. ἡμέραι νηστείας,
 κυρίως καθ' ὅς δὲν ἐπιβάλλεται πλήρης ἀποχή ἀπὸ
 τροφῆς: Μιχ. Ἀκομ. 115,13.

ἐγκρατευτής ἰόη μον. ὁ ἔχων ἐγκράτειαν, νη-
 στευτής: Εὐστ.554,8 ἐπὶ ἐγκρατεῖων ἀνδρῶν
 ῥηθῆσθαι τὸ οὐ γὰρ σίτον ἐξουσίαν.

ἐγκρατευτικὸς-ἠ-ῶν μν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
 ἐγκράτειαν, ὄμ. τὸ οὐδ' ὡς οὐσία ἡ ἐγκράτεια:
 Εὐστ.90,11 οὐ προσποιήσομαι οὐδὲ τὸ ἐγκρα-
 τευτικῶν.

ἐγκρατῆς-οὐρ-εἰς [κράτος] κ. μον., νεώτ. κ. δημ.
 ὁ ὢν κύριος, ὁ ἔχων κράτος, ἐξουσίαν: Σοφ. ΟΤ
 941 οὐχ ὁ πρῶτος Πλάτωνος ἐγκρατῆς ἐστίν.
 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρατεῖν ἰαχυρῶς, σπέρτα:
 Ξεν. Ἰπν.7,8 κρτατατάτος τε ὁ ἴππεός ἐσται
 καὶ ἡ χεὶρ ἐγκρατεστάτη ἢ ὄμ. ὁ ἰαχυρός, ὁ
 δυνατός, ὁ σπάρδος, ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ.:
 Σοφ. Ἀντ.474 καὶ τὸν ἐγκρατῆστατον σίδηρον
 ὄπτην ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα... ἂν
 εἰσίδωσι, Ξεν. Ἐλλ.7,123 σώματα ἐγκρατῆστατα

3) μετὰ γεν.δ' ἔχων τι ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν τοῦ, ὁ ὢν
 κύριος τινος: Ἡρ.β,49 ἔκον δοκεῖ ἐπιτήδει-
 ωταν εἶναι ναυμαχίην ποιέσθαι τῶν αὐτοῦ χω-
 ρῶν ἐγκρατῆς εἰσι, Σοφ. Ἀντ.715 αὐτῶν δὲ
 ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τεῖνας ἴψικαι μὴδεν,
 Πλάτ. ἐγκρατῆς γενόμενος τῆς οἰκίας ἢ ὄμ.
 κ. μτφ.: Θεοδῶρ.3 ἰδὼν ὄμως τὸν βασιλεῖα
 ἐγκρατῆ γενέσθαι θυμῷ μὴ δυνάμενον 4) ὄμ.
 ὁ ὢν κύριος ἐαυτοῦ, ὁ συγκρατεῖν ἐαυτὸν: Πλάτ.
 Φαῖδρ.256 Β ἐγκρατεῖς αὐτῶν καὶ κόσμου ὄντες

ἢ κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν
 κατ' αἴσθησιν ἐπιθυμιῶν καὶ ἰδῶς ἐπὶ τῶν ἀφροδι-
 σίων, ὁ κύριος ἐαυτοῦ, ὄμ. ὁ ἀπέχων τῶν σωματι-
 κῶν ἀπολαύσεων ἄν. Ξεν. Ἀπομν.1,21 ἀφροδισίων
 καὶ γαστρῆς πάντων ἀνθρώπων ἐγκρατῆστατος
 ἦν, Διογ. Ἀλ. Ρομ.2,10 οὕτως ἐγκρατῆς ὁ Πλάτων ὁ
 αὐτοῖς ἀπάσης ἡδονῆς ἢ ὄμ. ἀπολ.: Βιδλ. Ὀρ.
 415 D ἐγκρατῆς ὁ κρατῶν ἀντικεινῶντων τῶν τῆς
 ψυχῆς μορίων τῷ ὀρθῷ λογισμῷ, Ἀριστ. Ηθ.
 Νικ.1145 β,13.

ἐγκρατῆσις-εως ἰήη μτγν. τὸ συγκρατεῖν: Διογ.
 Λ,677 οἱ μέντοι γνώριμοι αὐτοῦ.. εἰκαζον τὴν
 τοῦ πνεύματος ἐγκράτειαν.

ἐγκρατῆται ἰόη μτγν. ἐγκρατῆται βλλ.: Κλήμ.
 Ἀλ. Στρωμ.9,15 ἐγκρατῆτας λεγόμενος ἰάμφ.

ἐγκρατῆτικὸς-ἠ-ῶν μτγν. ὁ ἔχων ἐγκράτειαν,
 ἐγκρατευόμενος: Ἐπιφάν.1,392 Α ἐν τῷ προση-
 ματι τῆς ἐγκρατείας καὶ τοῦ ἐγκρατῆστατοῦ ἡδους
ἐγκρατῆτικὸς-ἠ-ῶν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερ-
 ῶμενος εἰς τὴν ἐγκράτειαν 2) ἐγκρατῆς 3) ἐγ-
 κρατῆτις βλλ.

ἐγκρατῆς ἰόη μτγν. κ. νεώτ. ὁπαδὸς τῆς περὶ
 ἐγκρατείας διδασκαλίας: Κωδ. Θεοδοσιαν.16,5,9
 ἢ πλῆθ. ἐγκρατῆται ἡ ἐγκρατῆται ἢ ἐγκρατῆκοί
 τῆς αἰρετικῶν Χριστιανῶν ἀπεχομένων ἀπὸ τοῦ
 γάμου καὶ ἀποστερηφόμενον τὸν ὄνον καὶ τὴν ἄξ
 ἐμφύων τροφήν: Ἐπιφάν. Αἰρ.26,1.

ἐγκρατούτως ἐπίμρ. μτγν. ἐγκρατῶς βλλ.:
 Φιλῶδ. Ρητ.2,62.

ἐγκρατούνομαι [ἐν-κρατῆνομαι] μον. ἐνισχύω
 τινά εἰς τι ἢ ἰωσ. Γενεσ.4,46 ἔβ' ἐκπεμφθέντων ἐκέ-
 εις ἀρχιερέων τινῶν ἄλλογινων τὰ τῆς χριστι-
 ανικῆς πίστεως ἐγκρατῆνοσθαί.

ἐγκρατῶ-ῶ μτγν. ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου,
 κρατῶ, ἐξουσιάζω: Μέττιμος Μεταπονήτων π.
 Στῶδ. Ἀνθ.3,1,115 ὄκκα μὲν τὸ λογιστικὸν μέρος
 τῆς ψυχῆς ἐγκρατῶ τὸ ἀλόγῳ, γίνεται καρτερία
 καὶ ἐγκράτεια, ΠΔ ἘΞ,9,2 εἰ μὲν οὐκ μὴ βούλει
 ἐξασπαστεῖται τὸν λαόν μου, ἀλλὰ ἐπὶ ἐγκρατείας
 αὐτοῦ, Πάπ. οὐ οὐδὲν ἐγκρατῶ, ἰωσ. Γενεσ.46 Β
 ἐκπέμπει τῶν εὐδοκίμων, ἀναβαδεδιχμέναι τοῦ
 ὄρου καὶ ἀποστρέφονται αὐτοῦ 2) ἐγκρατῶρ
 βλλ.: Πλούτ. Ηθ.97 C Ἀριστέως ἐνεκράτῆσι τῆ
 κενῆ, πολλῶν χρημάτων κύριος γενέσθαι δυνά-
 μενος [ἴσφ. γρ., διορδ. ἐνεκατέρησε].

έγκρατος έπιρ., ίων. -έως ίσχυρός, βία : Θουκ.4,76 ανάγκασθέντας άν ή άρχην έγκρατος ή αύτοίς κινδυνεύειν, Άριστλ. Πολιτ.1284 κ.40 έπι γάρ βήτων έγκρατος έσχον τήν άρχήν, έπαλειψασαν αύτούς παρά τας συνθήκας, Θεόκρ. 25,264 ήγγον δ' έγκρατος σπιδάρα σ'ύν χείρας έρείσας έξέδιδεν 2) μετ ήγκρατος, μετρίως : Πλάτ.Νόμ.710Α ποσι και ήθροίσι τοίς μεν έγκρατος έχειν πρός τας ήθνας, ζώουσιν έπανθί, τοίς δέ ήγκρατος, άίον χρυσ.1,62 ταύτα δέ έλεγεν ουκ. ε ασθημύουσα. αλλά πάνυ έγκρατος και σωφρώνος

έγκραυάζω μετρ. κραυιάζω, φωνιάζω πρός τινά : Φιλώδ.Παρρ.5.

έγκρεμνύμαι κ. έγκρεμνός-άομαι μετρ. κ. μον.παθ. κρεμώμαι έντός τινος : Έπειν.2,42 έγκρεμώθηται τό έριον μέχρι ήμισους του άγγείου 2) μετ. έξαρτώς έκ τινος : Εύσ.Εύαγγ.Προη.809 C πάντων ούν του Πλάτωνος δογματών άτεχνώς έξηρημένως και έγκρεμαμένως τής κατά τήν φύξην θεατήρας τει και άθνασεας.

έγκρεμασις-εως ή) ή άνάτηρος τό κρέμασμα : Ίπν.Άρθρ.76 ή δ. γρ.ι.

έγκρεμός ή) δημ. κ. έγκρεμνός κ. γκερμνός, γκερμός ο κρημνός, ο άπόκριμος τόπος : Φορτ. 168 όπου εις μεγάλους έγκρεμούςς και γκερμνιστός σ' άμυθώσω.Βολαωρ. Άθ.Διακ.3,12 ακούοντ' οι νεροσυρμές, από έγκρεμό σέ βράχο, Μαλακ. Σπυριουμ. Άσμα Άσμάτων 13,2 και τό ζευγάρι έβροντοκόλλησε ή μεσα στον έγκρεμό.

έγκρινίζω μον. κρημνίζω εις τί : Έωσ.Γενέσ. 51Α του τό βασιλέως ένθρονηθέντος και τώ πτώματι ακουσίως έγκρινιζόντος.

έγκρης-πτος ή) ο γεννητός Κρής : ΑΒ 1188 « από του Κρής Κρήτος Έγκρης Έγκρητος ».

έγκρι ή. « κοίλω και κενώ ».

έγκριδοπώλης ή) ο πωλών έγκριδώς Βλλ. ή πλακοπώτης : Άριστφ.άνε.256 μή τάρ, είναι ή έγκριδοπώλην.

έγκριδρεία κ. μον. ήα. « συναφή χειρών εις τούπω » : Θεόγυστ.Κων.164,27.

έγκρικα ήα. « εύλα κεκαμμένα ».

έγκρικώ-ώω περιβάλλω διά κρικου, συνδέω : Ίπν.Όστ.18 τας διά κρικου τει πλευράς και τούς σπονδυλους έγκρικώσεσ πρός τήν άκανθαν ήα. « έγκρικώσεν ένέδοξεν ».

έγκριμνασι είναι άνηρημένος : Ίπν.Άρθρ.76 ή δ. γρ. εκκριμνασι ή.

έγκρινιδαι ή) νεώτ. ζωολ., οίκου. άρθρωτών ή νεοκρινοειδών, ζώων σπανιτώντων μ. έν άπολιθώσει.

έγκρινουρος ή) νεώτ. ζωολ., γένος τριλοβιτών, ζώων σπανιτώντων μ. έν άπολιθώσει.

έγκρινω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. έγκρινώ, άόρ. έγκρινω, παθ. άόρ. έγκριβην, μετ. παθ. παρκα. έγκριμένος κατόπι κρίσεως, εξετάσεως, έκλέγ. παραδέχομαι τινά ή τι έχοντα Ιδιότητά τινά : Εύρ.Ήρ.183 έρού τήν άνδρα άριστον έγκρινειαν άν ή ού παίδα τόν έμόν' 1) ήμ. έκλέγω, παραδέχομαι τινά ή τι μεταξύ άλλων : Πλάτ.Πολ.486 D έπιλήσμονα άρα φύξην έν τας Ικανώς φιλοσόφους ήμ ποτε έγκρινώμεν, ΚΔ Κορινθ.2,10,12 ού γάρ τολμώμεν έγκρινα ή συγκριναι έαυτούς τισ τών έαυτούς συνιστασάντων 1) ήμ. κ. παθ. έγκρινωσι, εκλέγομαι, γίνομαι δεκτός μεταξύ άλλων : Πλάτ.Νόμ.755 D όπότερος δ' άν δοξη διαχειρονοούμενος, ές τήν άρειαν έγκρινίσθω, Δημ.489 επειδάν τις έν τήν καλουμένην γερουσαν έγκριβη παρασχών αύτόν οίαν χρή' 1) ήμ. άναφορ. πρός συγγραφείς ή συγγραμματα, παραδέχομαι, κατατάσσω μεταξύ έν χρ. κ. τό παθ. : Σουίδ. έν λ. Δειναρχος Ρήτωρ τών μετά Δημοσθένους έγκριβέντων, Φώτ.κωδ.61 Αλοχίνην

Φρόνηχος εις τούς άριστους έγκρινει, αύτ.262' 1) τό παθ. ειδ. έπι τών έφάδων, κρινομαι ικανώς να καταταγώ εις τήν τώϊν τών έφάδων : Έπιγρ. 1) ήμ. τό παθ. έπί άλλήλων : Άρτεμ.1,59' 1) ή μετ. ο έγκρινόμενος ές ούσα, γλυπτικός έργον του Άλκαίου : Πλίμ.Φι.34,72' 1) έγκριναται τό στάδιον διά τινά 2) διεται ή άδεια εισόδου εις τό στάδιον : Ξεν.Έλλ.4,1,40 όπως άν δι' έκείνον έγκριβείη τό στάδιον έν Όλυμπίη 1) έγκρινω νόμισμα παραδέχομαι ές γήσιον : Φιλώδ.Ρητ. 1,256' 2) γεν. παραδέχομαι, δέχομαι ώς όρθόν : Πλάτ.Νόμ.936Α και ό μέν άν ούτος έγκρινω, πρόφέρειν εις τό μέσον εξέστω τώ ποιήσαντι, ό δ' άν άποκρίνω, Φιλώδ.Σπρ.32 έ- τρία γένη σημείων, Σχόλ.Πινδ.Ο.2,104 έ- παλιγγενεσάν 3) μετρ., νεώτ. κ. δημ. έπιδοκιμώζω, έπικροτώ τει, εύρισθω, χαρακτηρίζω ή μετά κρισην μου ώς καλόν : Πλούτ. 118,11 Ρ τούς δέ τής φύξής έραστας έγκρινειν κατά τό σύνολον, δέν έγκρινω τούτατας άδικίας' 1) ήμ. παθ. : Πολύδ.9,2,4 ό δέ πραγματικός τρόπος ένεκριθη πρώτων μεν διά τό καινοποιεσθαι συνεχώς 1) νεώτ. έγκρω, καθιστό τει έγκυρον - ή κυβέρνησις ένέκρινε τιά ληθηθέντα όπό τής άστυνομίας μέτρα' 1) νεώτ. εξετάζωμεν τει όποσάφομαι ύπερ ούτού 1) έγκρινω σχέδιον - τά διδακτικά βιβλία' 1) ήμ. κ. παθ. : τά έγκριθέντα, -τά έγκριμμένα διδακτικά βιβλία.

έγκρις-ίδος ή) είδος πλακοπέτρης παρεσκευασμένου μετ έλαίου και μέλιτος, κ. ταγηνίας, δημ. τηγονία : Σουίδ. « γλυκίσια εξ έλαίου ύδαρες » : Σπυσχ.η. Άθην.14,645 Β χώνδρον τε και έγκριδας, Φερεικ.η. Άθην.14,645 Β ταύτ' έχων έν τας δόδας άραζέτω τας έγκριδας, ΠΔ'ΕΞ.16,31 τό δέ γεωμά αύτου ώς έγκρις έν μελίτ' 2) ήα. κάστανις ».

έγκρισις-εως ή) ή έγκριση ή έπιδιοκιμασία, έπικουρωσις : Έπιγρ. στιχαζόμενων ύμνων έκ τών ύπ' έμού γεγραμμένων έγκρισεων, ούδέν πράττει άνευ τής έγκρισεως του πατρός του' 1) νεώτ. κ. έγγροφον, δι' ού άνακοινούται ότι έγκριναται τι : περιμενω να έλθω ή έγκρισις του ύπουργού' 2) έπι τών άδελτών, ή εξέταση, ή παραδοχή δι' έκλόγης : Σουίδ. Ειερός άγών' : Λουκ.Εικ.11 τήν εξέτασιν τών άνδριάντων άκριδότεστρον γίνεσθαι τής τών άδελτών έγκρισεως, Άριστειδ.1,508 τών μεν άδελτών έγκρισις ποιοούμεν' 3) ή θέσις ένθα συνέρχονται ό μηρός και ό γλουτός, ή προσρομογή, ή σύνδεσις : Άλκιάρ.1,39 τήν έπι τούς μηρούς έγκρισις.

έγκριτήριος-α-ον Έπιγρ. ό πρός έγκρισις, εξέτασις, δοκιμασιαν χρησιμοποιών : Έπιγρ. Κορινθ. έγκριτήριος οίκου ιδιωμάτιος, έν οίς οι άγωνισται πρό του άγώνος εξέτηάζοντα ή έδοκιμαζόντα.

έγκριτικός-ή-όνη) νεώτ. κ. δημ. ό παρέρχων ή περιέρχων έγκρισιαν, έπιδιοκιμασιαν, έπικουρωτικός : έγκριτική άπόφασις.

έγκριτος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ό γινόμενος δεκτός, παραδεκτός : Πλούτ.Νόμ.966 D μή δ' αύ τών πρός άρετήν έγκριντων γίνεσθαι 2) νεώτ. κ. δημ. έπι προσ. διακειμενός, διαπρηξής, εξαίρετος : έγκριτος δικηγορός - φιλόλογος' 1) τό άρσ. ώς ούς, έν τώ πληθ., οι διαπρηγντες, εξέχοντες, έπιφανεις : οι έγκριτοι τής πόλεως.

έγκροισίνω μον. έντέκνωμι, έπικτείνωμαι, έξαπλούμαι εις τί : Εύστ.1050,31 έγκρ- διηγήςσιν.

έγκροστώ-ώω βατ.1 Έπιγρ. έπιστρώω έδαφος διά μαρμαρίων πλακών, πλακοστρώω.

έγκροτάφος ΕΓουδ. « άντικέφαλος ».

έγκροτώ-έω κροτώ, κτυπώ έπι του έδάφους : Θεόκρ.18,7 άειδον δ' άρα πύσαι ές έν μέλος έγκροτέισαι ποσι περιπέλεκτοις 1) μέσ. άλλ.ληοπαθ. κτυπώμαι άμορβοίσις : Εύρ.Π.1368 πνγμλ

δ' ἴσαν ἐγκροτούμεναι | κατεφέροντο κατά τῶν σωματίων ἀλλήλων | 2 | κυνήϊ τὴν θύσαν : Λεωνίδ. Ταρ.1

3 | παθ. στερεοῦμαι δ' ἄλων, προσηλωμαι, καρφώνομαι : Φιλῶστρ. *Απολλ.2,20 ἐγκ. τοίχων

ἐγκροστήρ-ῥος(ί) νεώτ. σιδηροῦν ἢ χαλύβδιον ἐργαλεῖον κατάλληλον πρὸς σφουρακίσησιν ἐντὸς κοιλοτήτων, ὄρη. Ζουμπάτ. 2 | ἢ σφύρα, ὁ ἐγκροστήρ τῶν κυνηγετικῶν καὶ τῶν παλαιότερων πυροβόλων ὄπλων, ὄρη. Λύκος, κόκκορας

ἐγκροῦσθαι κρόθων, κτυπῶν ἢ ἐπιήγγυμι, καρφῶν : *Αριστ.Φρ.130D ὁ δ' ὥσπερ κολοῖος αὐτῶν παττάλους ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοίχον, Θεόφρ.Χαρ.4,17 καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα δὲ ἴλους ἐγκροῦσαι | ἢ ἐπὶ ἀκροῖων, κτυπῶ, πλησσω, τριβῶ : Μελέαργ.ἐνΑΠ7,195,4 ἐγκροῦσαι πασσά-λους πτέρυγας 2 | ὄργαζομαι, χορεύω : *Αριστ.Φθέρ.374 χωρεῖν νῆς ἀνδρείως εἰς τοὺς ἀνεύθεις κόλπους λειμῶνων ἐγκροῦσάν, ἐγκροῦσθαι

ἢ ἐπὶ ἀκροῖων, κτυπῶ, πλησσω, τριβῶ : Διόδ.Σ.1,80 τῶν ἐκ τῆς Βούλου πυθμένων τοὺς δυναμένους εἰς τὸ πῦρ ἐγκροῦσθεσθαι

ἐγκροῦμα-ατος(ί) ἄτην, κ. μων. κρήνη, ἐνέδρα στρατιωτῶν ἐναντίον πολεμίων ἐρχομένων ἀφυλάκτων : Τζέτζ.Χιλ.12,319 «λόχος δὲ καὶ ἐνέδρα τοῦ ἐγκροῦμα καλεῖται» : Εὐστ.1Α.932,17, *Αφρικαν.Κεστ.312 εἰς βίγλας καὶ ἀνερευνησεις ἐγκροῦμάτων τῶν πολεμίων.

ἐγκροματώδης-ους-ος, ὁ ἔχων ἐγκροῦματα βλά. : Νικ.Χων. | ἐν παραφρ. | 813 ἐγκροματώδεις τόποι | τόποι εἰς ἐνέδρας κατάλληλοι |

ἐγκροπτάξω ἄτην, ἐγκροπτός βλά., παθ. : Νελλ. *Ἐπιστ.334,12 τὸ φιλόδοξον νεύμα τὸ ἐγκροπταζόμενον ἐν τοῖς τοῦ σώματος μέλεσι.

ἐγκροπτος-ος ἄτην, κ. νεώτ. κεκρομμένος : Θεοδώρ.Μαθρ.1,681,12 τὴν ἐγκροπτόν σου δικαιοσύνην ἄγων εἰς φῶς 2 | τὸ ἀρα. ἐγκροπτος ὡς οὐσ. *Ἡσ. «πέμματα εἰδος» πρὸς ἐγκροπίας,

ἐγκροπτός κ. νεώτ. κρόπτε ἐνδὸς πνος, μέσα : *Οἰδ.Ε488 ὡς δ' ἔτε τις δαλόν σποδίθ ἐνέκρουε μελαίνην, *Αριστ.Ζ1 δ19 b,15 ἀλλ' ἴψῃ | ἐν δέρματι λαγαυῶ ἢ ἀλώμενος ἐγκροπῶν ἔξω, ΚΔ Ματθ.13,33 ἢν [ζύμη] λαδοῦσα γυνὴ ἐνέκρουε εἰς ἀλεύρου σάτα τρία 3 | παθ. : *Απολλ.1,51 καὶ καταλαδοῦσα εἰς πῦρ ἐκκευρωμένον ἀνεόλασε, Μηναι.1,15 Θεοστ. ἐν δόκασι πενιχρῶς θησαυρῶς ἐγκροπτόμενος | κ. μέσ. ἐγκροπτομαι κρόπτε ἑμαυτόν, κροῦσθαι : Νόνν.Δ 2,74 ἐνεκροπτόντο βαλίσσαι 2 | διαπρῶ τὴν κεκρομμένον εἰς τὸ μέρος ἢ ἐν ἐμοί : *Αριστ. *Ορν.841 τὸ πῦρ ἐγκροπ' αἰετ, Σατ.Κωμ. *Αθην.2,293 ἢ ἐνέκρουα θ' ὥσπερ δαλίον εἰς πολλὰν τέφραν, - ἢ κατὰστασις ἐγκροπτοῖς πολλοῦς κινδύνους

ἐγκροπιάξω ἀτηθ. ἐγκροπτός ἑμαυτόν, κροῦσθαι κόπην, ἐνεργῶ κουφίως : *Αριστ. *Ἰνν.822 πολλοῦ δὲ πολὺν μὴ χρόνον καὶ νῦν ἀλελθῆσαι ἐγκροπιάξω 2 | ἀποκρούειν : Πρακ.Μυστ.1 ἀκέτι τὸ πάθος ἐγκροπιάξωσι ὡς τὸ ὄσαν, Πισχυρ.Γ *Ανδρῶν.5,25 τὸ μὲν στρατεύμα ἐγκροπτοῦ ἐγκροπιάξωσι κ. παθ. : Εὐστ.Πον.64,94 ὁ γάμος ἐγκροπιάξωσις ἐπιληρωθῆ | πλεονεχῆς κροπιάξωσις | ὁ ἐν τέρρῳ, σποδῶ ἐψημένος ἄρτος, σπαρτόπιτα : *Ἰνπ.Δι.2,42 οἱ δὲ κλάσονται καὶ οἱ ἐγκροπιάξω | ἄρτοι | ἐπρῶτος, Λουκ.Νεκρ.Δ 20,4 ὁ δὲ σποδοῦ πλῆξ ὥσπερ ἐγκροπιάξω ἄρτος *Αθην.3,110 Β 2 | ἐπὶ ἀναρῶν, δόλους ὄπουλος : Πολύβ.4,47 γόνος ἀναρῶν, ἐγκροπιάξωσι

ἐγκροπτιεύω ἄτην, ὁ ἐντὸς τῶν κεκρομμένων : Φιλῶστρ.ΑΠ 5,123 καὶ πῦρ τῶσται ἐγκροπτιεύω

ἐγκροπτός-ος ἄτην, ἐγκροπτός βλά. : Νόνν.Δ 28,295 Ζηδὸς ὑποκλήπων .. ἐγκροπτον Ἰθην, αὐτ.37,68 ἐγκροπτον .. παρ.

ἐγκροπτός ἄτην, ἐγκροπτός βλά. : Κόνιν.14,556 ἄνδρα φεράγειν ἐνέκρουεν, Νόνν.Δ 6,135 αἰθῶρα ἐνέκρουε φωλάδι πέτρῳ.

ἐγκροφίς-εως(ί) ἡ | τὸ διαπρῆν τὴν κεκρομμένον ἐντὸς ἄλλου, τὸ παράγωμα : *Αριστ.Ζω.Θαν.5 ἢ δ' ἐγκροφίς σφίξει τὸ πῦρ.

ἐγκτασις-εως(ί) ἄτην, ἐγκτασις βλά. : Δημ.256 δόμεν .. ἐγκτασις γὰς καὶ οἰκίαν.

ἐγκταρεῖξω ἄτην, θάπτω ἐντὸς : *Απολλ.Ρ 1,106C τὸ μὲν ἐνεκταρεῖξαν.

ἐγκτήμα-ατος(ί) ἄτην, τὸ ἐν ἄλλοτρίῳ χώρα κτήμα : ΑΒ 260,4 : Δημ.87 καὶ τὰ μὲν ὑμῆτερα ἐπίμα ἐγκτήματα ὡς ἐν ἄλλοτρίῳ, τὰ δὲ ἑαυτῶν κτήμαθ' ὡς ἐν οἰκίᾳ, *Απν.Μ.Θρι.δ.47.

ἐγκτήσις-εως(ί) ἄτην, ἐγκτασις τὸ ἔχειν κτήματα ἐν ἄλλοτρίῳ χώρα : Ξεν.Ἑλλ.5,219 συγκαλιεσθῆσονται ταῖς τε ἐπιμασίαις καὶ ἐγκτήσεσι παρ' ἀλλήλους 2 | τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν κτήματα ἐν ἄλλοτρίῳ χώρα : Δημ.256 δόμεν .. ἐγκτασις γὰς καὶ οἰκίαν, *Ἐπρ. εἰναὶ δὲ αὐτῶ οἰκίας ἐγκτασιν 2 | ἐγκτασις κτήσις, ἀγκροκτήμα, ὑποστοκίον : Πά Λευτ.25,13 ἐν τῷ ἔθει τῆς ἀφέσεως σημασις αὐτῆς ἰσπανικεύσεται εἰς τὴν ἐγκτασιν αὐτοῦ, Πόλ. ἀπαγραφή ἐγκτήσεων | ἢ πᾶν βιβλιοθήκη ἐγκτασις κτηματολόγιον 4 | ἢ κτήσις γαίων : Πολύβ.28,20,8 1 πρ. γρ.

ἐγκτήσιον(ί) ἄτην, ἔγγυθος γάμος ἀποπνεόμενος ὑπὸ τοῦ κατέχοντος ἐγκτήματα βλά.

ἐγκτήσιος-ος ἄτην, ἐπὶ ἀκινήτων κτήματων, κειμένον ἐν ξένη χώρα, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν : Πά Λευτ.14,34 δῶμα ἀφην λήραας ἐν ταῖς οἰκίαις τῆς γῆς τῆς ἐγκτήσιος ὄμυ.

ἐγκτήσιω-ρος(ί) ἄτην, κτηματίας, ἰδιοκτήτης γαίων, γαιοκτήμων.

ἐγκτίξω ἄτην, κτιζῶ ἐντὸς πνος, οἰκοδομῶ, ἰδρῶ, ἀνεγείρω : Πλούτ. *Ἡβ.328Β *Ἀλέξανδρος ὑπὲρ ἐβδόμηκοντα πόλις βαρδάρους ἔδουσι ἐγκτίξας 2 | ὄμ. μέσ. : *Ἡρ.5,23 ἄνδρῃ *Ἑλλην... δοῦς ἐγκτίσασθαι ὄλιον ἐν Θρηκίᾳ ἢ γ.γρ. ἐγκτίσασθαι | πρὸς ἐγκτώματι.

ἐγκτώμα-άτου κτώμι κτήσις κτήματα ἐν ἄλλῃ ξένη χώρα : *Ἡρ.5,23 ἰδ.γρ. ἐγκτίσασθαι | ἢ ἡ μτχ. ἐγκτημένους ὁ ἔχων κτήματα εἰς ξένο τόπο εἰς ἄνθρωποι δῆμον, ἀντὶθ. δημότης : Δημ.1208 ἔχων γὰρ .. τοὺς βουλευτάς ἀπανεγκίειν τοὺς προεισοίσοντας τῶν τε δημότων καὶ τῶν ἐγκτημένων | πρὸς Ξεν.Πον.2,6 εἰ ἢ ἡ πόλις διδοίσι οἰκοδομησάμενους ἐγκτεκίσθαι ρηματ. π. ἐγκτήμα, ἐγκτήσιος.

ἐγκυῶρ-ῥος(ί) ἄτην, ἐγκυός, γαστρομένη : *Ἐπρ. ἔγκυα ὄις.

ἐγκυβερνώ-ῶν ἄτην, κυβερνώ πους : Διογ.Α 9,1 γυῖμην, ἢ τε οἱ ἐγκυβερνώσι πάντα διὰ πάντων 2 | ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπνύω, ἐναντιῶν : *Αρετ.1,3 ἔν .. ὄλον ἀνεμοῖς ἰστασι ἐγκυβερνῶν.

ἐγκυβίστατος-ος ἄτην, προπετής, ἀομνητικός : Ὄσα.Στεφ ἐν λ. ἐγκυβίσταν τῷ κεφαλῇ τῆς τῶν σχολίων κατά μικρὸν ἐπιδύσασθαι.

ἐγκυβιστώ-ῶν κυβιστώ βλά. : Εὐστ.Πον.330,49 τῶν ἐν αὐτῇ [τῇ βαλίσκῃ] γυμνομένους ἐγκυβιστῶν 2 | μτχ. ριφικινεύωσι : Σουβ. ἐν λ. κύβος «ἐγκυβιστῶν τοῖς πράγμασι, τὸ ριφικινεύωσις κ. πρῶτης».

ἐγκυβών ἄτην, «ἐνδοφῶν».

ἐγκύβιστος-εως(ί) ἄτην, ἡ κυφορία ἢ ἐκ τοῦ ἀπόρως φῶσις : Θεόφρ.ΦΑιτ.1,6,3 ὄμα γὰρ τῇ ἐγκύβιστι .. καὶ ὁ Φαιδὸς ἐπιφύσται 2 |

ἐγκυπτήριον(ί) ἄτην, φάρμακον προκαλοῦν τὴν οὐλήθην : *Ἰνπ. Αρ.231.

ἐγκυκλιεύω ἄτην, περικυκλῶ, περιβάλλω, ἐκτε-

νομαί δλόγρια : Ἐπιφάν,2,58A τήν δὲ παιδίδα ἑγκυκλιουσαν τὸ δρος.

ἑγκύκλιθρον (τό) μον. ἐκκύκλιθρον βλ. : Εὐστ. 976,15 (πθ. ἐσφ.μρ. ἀντὶ ἐκκύκλιθρον.)

ἑγκύκλιμα-ατος (τό) ἐκκύκλιμα βλ. : 2) πλθ. π. Ἀριστλ., ἡ κινήτῃ περιουσία : Ἀριστλ., Οἰκ.1346, α, 13 πρόσδος ἡ ἀπό τῶν ἄλλων ἑγκυκλιματών. **ἑγκύκλιος-εις** (ἡ) μτρν. ἐκκύκλιος βλ. : Εὐστ.6, Ἐκκλ.1στ.3,29 1 ἐσφ. γρ. 1

ἑγκύκλιος (ὁ) μτρν. ὁ ἐγκύκλιος, διαστρέφωμ τῆ, ποὺ τὸ στριφομοίρει : Ἐπιφάν, Ἀγκυρωτός 105.

ἑγκύκλιω μτρν. περιστρέφω : Ἰππιατρ.30.

ἑγκύκλιος-ον (ἐν-κύκλος) κ. μον., νεώτ. κ. ὄμ. κ. ἐγκύκλιος-ον, ὁ ἔχων σχῆμα κύκλου, ὁ κύκλικός, κυκλοτερής : Εὐρ.1Τ 429 ὅπου πεντήκοντα κορὰν Νηρηϊδων χοροὶ μέλλουσι ἐγκύκλιος, Αἰσχίν.,10 περὶ τῆς συμφοιτήσεως τῶν παιδων καὶ τῶν χορῶν τῶν ἐγκυκλιων, Ἀριστλ., Οἰρ.293α, 11 ἑγκύκλιος κίνιστος 2) ὁ γινόμενος κατὰ χρονικὰς περιόδους, περιοδικός ὄθ, ἐν Ἀθῆναις ἐγκύκλιος λειτουργίας AB 250,22 ἐγκύκλιος λειτουργία, αἱ κατ' ἐναυτῶν γινόμενα, ὁπὼν χορηγία, γυμνασσιαί καὶ ἱερῶν περίοδοι : Δημ.463 αἱ κατ' ἐναυτῶν τὰς ἐγκυκλίας λειτουργίας λειτουργούντες 3) ἐγκύκλιος δικαία τὰ κινῶν εἰς ἄλλους τοὺς πολιτας : αὐτ.792 ὦ γὰρ οὐδὲ τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ἐγκυκλιων δικαίωμ μεταύσιαν δίδουσι αἱ νόμοι 4) ὁ συνήθς, ὁ τακτικός : Ἰσοκρ.3,22 οὐ μόνον δ' ἐν τοῖς ἐγκυκλίας αἱ μοναρχαὶ διαφέρουσι, Ἀριστλ., Πολιτ. 1269b, 35 χρῆσιμος δ' ὁσπερ τῆς θρασύτητος πρός οὐδὲν τῶν ἐγκυκλιων, Διον., Ἀλ.Ρωμ.10,33 ἐγκύκλιον. . . τοῦτο καὶ ἐν ἔθει ἢν ἴδῃ τὴ πόλει, Ἐπιφρ. διάφορον ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου διοικήσεως, Θεοφύλ. 151B ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίας διανομῶν τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποίησται 1) ἐγκύκλιος διακονία τὰ καθημερινὰ ἔργα : Ἀριστλ., Πολιτ.1263α, 21 2) Ἐπιφρ. ἐγκύκλιος (τέλη) τέλη ἐτησίως ἐκπιθουόμενα 3) εἰδ. κ. νεώτ. ἐγκύκλιος παιδεία ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν γενικὴν μόρφωσιν, ἡ πρὸς τῆς εἰδικῆς ἐπιστημονικῆς παιδείας Ζωναρ.600 ἐγκύκλιος (παιδεία) ἡ γραμματικὴ, ἡ ποιητικὴ, ἡ ῥητορικὴ, ἡ φιλοσοφία, ἡ μαθηματικὴ, καὶ ἄλλως πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη, διὰ τὸ περιεῖναι τὰτα τοὺς σοφοὺς ὡς διὰ τινος κύκλου : Μεγέλι.Ἀθην.4,184B ἐκπιθούσας ἴδῃ τῆς ἐγκυκλίου παιδείας διὰ τὰς γεννομένης συνεχῆς κινήσεως, Πλάουτ., Ηθ.1135E περὶ τὴν ἄλλην ἐγκύκλιον παιδείαν 1) ὄμ. ἐγκύκλιος ἀγωγὴ : Στράβ.1,1,22) πρβλ. κ. ἐγκύκλιος τέχνη : Ὀκμην. Ἀλφ.91B 6) ἐγκύκλιος φιλοσοφία τῆς ἀπὸ δὲ ἐγκύκλιος = ἐξωτερικὸς βλ. : Ἀριστλ., Οἰρ.279α, 30 7) πᾶν. τὸ οὐδ. ἐγκύκλιος ὡς οὐσ. ὁ ἐπὶ τῶν πωλῆσεων φόρος 8) νεώτ. κ. ὄμ. ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ ἡ διαταγὴ ἡ ἀπὸ δὲ ἐγκύκλιος ἡ κοινοσημειὴ πρὸς πολλοὺς συγχρόνους : ἐγκύκλιος τοῦ Ἰουδαίου τῶν Οἰκονομικῶν.

ἑγκύκλιον (τό) κ. μον. κ. νεώτ. εἶδος γυναικεῖοιο ἱστίου ἔχον πορφυρᾶν κυκλικὴν πορφυρῆν, φερόμενον ἀπὸ τὸν χιτῶνα, μισοφορῆ, ἄ. ἐπιγονάτιος : Εὐστ.11,976,13 ἐτὸ ἐγκυκλιον ἡ ἐγκυκλιον, . . γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα, φησὶν γοῦν Παιουσιανὸς ὅτι ἐγκυκλιον περιφόρουσιν ἱστίον καὶ χιτῶν γυναικεῖος, ὃν ἐνδοθεν ἐνδύονται γυναικες, Φώτ. 388,13 ἐτὸ δὲ κύκλιη τὴν πορφυρᾶν ἔχον ἱστίον 1) ἐγκυκλιον καλοῦσι : Ἀριστφ.Θεσμ.499 ὡς ἡ γυνὴ δεικνύσασα τὰνδρὶ τογκυκλιον εἶν' ἀγάθς οἶαν ἄστιν, ἐγκυκλιμαμμένον τὸν μοχθὸν ἐξέπεμψεν Ἐπιφρ. ἐγκυκλιον ποικίλον 2) νεώτ. ναυτ. σιδηροτροχὴ λέγει παρασπόμενα μόνιμος ἐπὶ τῶν καταστραμμένων τῶν πυροβολείων τῶν παλαιῶν πολεμικῶν πλοίων.

ἑγκύκλιος (ἡ) μτρν., νεώτ. κ. ὄμ. ἐγκύκλιος παιδεία βλ. : Κοϊντλ.1,101 2) νεώτ. κ. ὄμ. ἔργον πραγματευόμενον ἐν συνόψει περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ἰδίως κατ' ἄλλαθρητικὴν τῶν διατεταγμένων : Ἀγγλικὴ ἢ Γαλλικὴ ἢ Ρωσικὴ ἐγκυκλοπαιδεία - Μεγάλη Ἐλληνικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία 1) ἔργον πραγματευόμενον περὶ τῶν γνώσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς εἰδικὴν τινὰ ἐπιστήμην : Ἐμπορικὴ ἢ Στρατιωτικὴ Ἐγκυ.

ἑγκύκλιος (ὁ) μτρν. ὁ ἐγκύκλιος, κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. **ἑγκυκλοπαιδικός-ἡ-ὄν** νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐγκύκλιον βλ. παιδείαν : ἔχει ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν 1) τὸ ἄρο, ὡς οὐσ. ὁ ἔχων ἐγκύκλιον, γενικὴν μόρφωσιν : ἀνθρωπος ἐγκυκλοπαιδικός 1) ὄμ. τὸ οὐδ. ἐπὶ συγγραμμάτων, ὁ περιέχων γενικὰς γνώσεις ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν : ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν 2) τὸ ἄρο. ὡς οὐσ. ἰδίως κατὰ πλθ. οἱ ἐγκυκλοπαιδιστὰι βλ.

ἑγκυκλοπαιδικότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐγκυκλοπαιδικοῦ βλ.2).

ἑγκυκλοπαιδικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως.

ἑγκυκλοπαιδιστὰι (οἱ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐγκυκλοπαιδιστὰι ὁ συντάκται τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας 1) κατ' ἐπέκτ. οἱ φιλόσοφοι καὶ λόγιοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ νεωτερικόν μεταρρυθμιστικόν καὶ ἐπαναστατικόν πνεῦμα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἰδίως οἱ ἐν Γαλίᾳ.

ἑγκύκλιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν σχήματι κύκλου ὄν ἡ ὁ σχηματίζων κύκλικός, ὁ κυκλικός : Ἐπιφρ. Ἐπιστ. 2,52 ἐγκ- δίνω, Σχόλ. Ἡσ.Θ 139 ἐν χρόνῳ γὰρ τινι γέγοντο ἐγκυκλιος περιφορὰ τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ ἀέρος 1) τὸ οὐδ. κατ. πλθ. ἐγκυκλιὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ συνήθη καὶ διαρκῶς ἐπανερθόμενα, ἐπαναλαμβανόμενα Ἡσ. ἐγκυκλιὰ τὰ ἐγκυκλοῦμενα τῷ βίῳ συνήθη 2) γεν. ὁ στοργικὸς : Μάτρ. Δεινν.Ἀθην. 4,137 B ὡς δὲ ἴδων . . μέγαν ἐγκυκλιον . . πλακοῦντα 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλ.

ἑγκύκλιος (ὁ) μτρν. ὁ ἐγκύκλιος, κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. **ἑγκυκλοπαιδιστὰι** (οἱ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐγκυκλοπαιδιστὰι ὁ συντάκται τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας 1) κατ' ἐπέκτ. οἱ φιλόσοφοι καὶ λόγιοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ νεωτερικόν μεταρρυθμιστικόν καὶ ἐπαναστατικόν πνεῦμα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἰδίως οἱ ἐν Γαλίᾳ.

ἑγκύκλιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν σχήματι κύκλου ὄν ἡ ὁ σχηματίζων κύκλικός, ὁ κυκλικός : Ἐπιφρ. Ἐπιστ. 2,52 ἐγκ- δίνω, Σχόλ. Ἡσ.Θ 139 ἐν χρόνῳ γὰρ τινι γέγοντο ἐγκυκλιος περιφορὰ τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ ἀέρος 1) τὸ οὐδ. κατ. πλθ. ἐγκυκλιὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ συνήθη καὶ διαρκῶς ἐπανερθόμενα, ἐπαναλαμβανόμενα Ἡσ. ἐγκυκλιὰ τὰ ἐγκυκλοῦμενα τῷ βίῳ συνήθη 2) γεν. ὁ στοργικὸς : Μάτρ. Δεινν.Ἀθην. 4,137 B ὡς δὲ ἴδων . . μέγαν ἐγκυκλιον . . πλακοῦντα 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλ.

ἑγκύκλιος (ὁ) μτρν. ὁ ἐγκύκλιος, κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. **ἑγκυκλοπαιδιστὰι** (οἱ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐγκυκλοπαιδιστὰι ὁ συντάκται τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας 1) κατ' ἐπέκτ. οἱ φιλόσοφοι καὶ λόγιοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ νεωτερικόν μεταρρυθμιστικόν καὶ ἐπαναστατικόν πνεῦμα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἰδίως οἱ ἐν Γαλίᾳ.

ἑγκύκλιος (ὁ) μτρν. ὁ ἐγκύκλιος, κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. **ἑγκυκλοπαιδιστὰι** (οἱ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐγκυκλοπαιδιστὰι ὁ συντάκται τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας 1) κατ' ἐπέκτ. οἱ φιλόσοφοι καὶ λόγιοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ νεωτερικόν μεταρρυθμιστικόν καὶ ἐπαναστατικόν πνεῦμα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἰδίως οἱ ἐν Γαλίᾳ.

ἑγκύκλιος (ὁ) μτρν. ὁ ἐγκύκλιος, κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. **ἑγκυκλοπαιδιστὰι** (οἱ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐγκυκλοπαιδιστὰι ὁ συντάκται τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας 1) κατ' ἐπέκτ. οἱ φιλόσοφοι καὶ λόγιοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ νεωτερικόν μεταρρυθμιστικόν καὶ ἐπαναστατικόν πνεῦμα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἰδίως οἱ ἐν Γαλίᾳ.

ἑγκύκλιος (ὁ) μτρν. ὁ ἐγκύκλιος, κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. **ἑγκυκλοπαιδιστὰι** (οἱ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐγκυκλοπαιδιστὰι ὁ συντάκται τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας 1) κατ' ἐπέκτ. οἱ φιλόσοφοι καὶ λόγιοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ νεωτερικόν μεταρρυθμιστικόν καὶ ἐπαναστατικόν πνεῦμα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἰδίως οἱ ἐν Γαλίᾳ.

ἑγκύκλιος (ὁ) μτρν. ὁ ἐγκύκλιος, κατὰ τρόπον ἐγκυκλοπαιδικόν, δι' ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. **ἑγκυκλοπαιδιστὰι** (οἱ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐγκυκλοπαιδιστὰι ὁ συντάκται τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας 1) κατ' ἐπέκτ. οἱ φιλόσοφοι καὶ λόγιοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ νεωτερικόν μεταρρυθμιστικόν καὶ ἐπαναστατικόν πνεῦμα τοῦ 18ου αἰῶνος, ἰδίως οἱ ἐν Γαλίᾳ.

* Ἀριστοφ. Σφ. 395 ὄσπερ φωνῆ μετὶ τῆς ἀγκυκλώματος ἡ εἶμι ἤλθει περὶ ἐμοῦ, ὀλόγυρά μου γ' ἢ μῆ. περικλώω πῶς ἢ τι πανταῶθεν, περιζώνω· Πλούτ. Μόρκ. ὡς μὴ θάλατε αὐτὸν ἐγκυκλωσάμενοι καὶ περιζυθέντες ὀλιγοστὸν ὄντα ἢ ὄμ. ἐπὶ ποταμῶν κ. ὀρέων· Στράβ. 2, 1, 36 ἐν αἰς τὸν Τίγγριν καὶ τὸν Εὐφράτην ἐγκυκλωσάσαι· ἢ ὄμ. παθ. ἐν Διον. Κ. 56, 12 3) μτγ. μέν. π. νεζογρ. περιέρχομαι, περιηρόμαι· Διόδ. Σ. 4, 23 βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Ἐκείλην, ἐποίησε τὴν πορείαν.

ἀγκυκλώσις -εως (ἡ) μτγ. περικύκλωσις, κύκλωσις τινος ἐντὸς ἄλλου· Στράβ. 2, 1, 36 καὶ τὸ πλεῖον γε τῆς ἐγκυκλώσεως τὸν Εὐφράτην ποιεῖν.

ἀγκυκλώω -άω ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω· Διοσκ. Ἐθρ. 2, 424 ἄγκυκλώσας ὡς ἐν ἀλείφω δεδαμμένω ἢ μέσ. ἐν ἐμοὶ ἀνακύκλω ἀναμειγνύω· Ἀριστοφ. Ἀχ. 939 καὶ κύλιξ τὰ πράγματ' ἀγκυκλώσασθαι.

ἀγκυκλιβώσις -ον ἀγκυκλιωτάς βλλ. ἢ Ἰνν. Γυν. 1, 75 1 ὀδ. γρ. ἀγκυκλιωτάς].

ἀγκυκλιώσης -εως (ἡ) μτγ. τὸ ἐν μέσῳ πῶν ἡ μετὰ πῶν κυκλῶσασθαι, κυκλωσῆσαι, ἢ οἰσινε κτηνώδης ἀπόλασις· Πλούτ. Ὀθ. 2 τὰς ἀνοσίους. ἐν γυναιξὶ πόρνας. ἢ ἀγκυκλιώσεως.

ἀγκυκλιῶω κ. ἀγκυκλιώω, μέλλ. ἀγκυκλιώω ἐντυλισσω, περιτυλίω· Φερικρ. 146, 2 πολλὰς ἐμαυτὸν ἐγκυκλιᾶσαι πράγμασιν, Ἰνν. Γυν. 1, 75 ἐγκ-τι ἐξ ἔριον κ. παθ. ἢ Ἐπιγρ. 2) μέσ. κυκλωῖμαι ἐντὸς τινος· Λουκ. Ἰνπ. ὁ οἶκος. ἢ ἐγκυκλιᾶσασθαι ὠφελιμώτατος 3) μτγ. παθ. παρασέρωμαι, ἐπιλέκωμαι εἰς τι, μερδεύομαι· Ξεν. Ἀσπυρ. 1, 22 τοὺς εἰς ἔρωτας ἐγκυκλιῶσάντας, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 11, 36 εἰς πολιτικὰς πράξεις ἀγκυκλιώσεις.

ἀγκυκλιώμα -ατος (τὸ) σχόλ. ἀλιθιθῆρα, ἀλογοκυκλιθῆρα· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 32 ἀλιθιθῆρας τε καὶ ἐγκυκλιθῆρα.

ἀγκυκλιωτός (ὁ) μτγ. ἐπὶ κακοῦ, ἐγκυκλιώσης βλλ. ἢ Βέττ. Βάλ. 118, 17 ἰληθ. 1]

ἀγκυκλιῶω κ. ἀγκυκλιῶω βλλ.

ἀγκυκλιῶω μτγ. κυκλιῶω ἐν τινι, τίθηναι εἰς κυματισμὸν ἢ Βασ. Ἐξάβ. 1, 15 β λήια. ἢ τὰς κοιλιτῆρας ἐγκυκλιῶντα 2) παθ. ταρασσόμεαι· Κλήμ. Ἀλ. 1, 79, 28 οὐδέ γάρ. ἢ ἀγκυκλιῶνται εἰ τι τὸν πρесоυτέρων αἰ ὀρέξεις περὶ τὰς μεθῆς ναύταια.

ἀγκυκατίζω μον. ἀγκυκατίζω βλλ., παθ. ἢ Γρηγ. Νύσσ. 1, 283 Δ οἱ δέ. ἢ τῷ σάλω τῶν κυμάτων ἐγκυκατίζέσθαι.

ἀγκυκατός -ον μτγ. ὁ ἐν τοῖς κύμασιν ὄν ἢ γινόμενος, θαλάσσιος· Σακοῦνδ. 17 ἐγκ-δοσιπορία.

ἀγκυκατῶω -άω μτγ. ἐγκυκατίζω βλλ. ἢ Γρηγ. Νύσσ. 2, 536 Δ τῷ ἀστασάντι. ἢ ἐγκυκατῶσασθαι βίω.

ἀγκυκλιῶσις -ον μτγ. ἐπὶ ἀσθενῶν, πῆ. μετακύκλωσις βλλ. ἢ Φιλῶδ. Ὀργ. 42, 14 κατακυκλωσῆσαι τινος. διὰ τὴν μεγάλην ἐγκύκλιον τοῖς συμπτωμάσιν.

ἀγκυκλιώσης -εως (ἡ) κ. νεώτ. σάλληψις, γγαστρωμα ἢ Ἀριστοφ. Φυτ. 1, 211 ἐγκυκλιώσεται ζώου, ἢ τις ἐστὶ μετὶ ἀσθενῶν τε καὶ θηλάεω 2) κυφορία, ἐγκυμοσίνη, γγαστρία ἢ Ἐπιφάν. Ἀρ. 2, 63, αὐτ. 3, 28 διὰ τῆς ἄγκ- τῆς ἄγιας παρθένου.

ἀγκυκλιῶσις -ἡ ὄν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀναφορῶμενος, ἰδιόαζων εἰς ἐγκυμοσίνην βλλ. ἢ ἐγκυμῶναι καὶ παθῆσαι 2) ἐπὶ γυναικῶν ἡ μήτρας τὸ βηλ. ἀγκύσις, γγαστρωμένους ἢ Ἐπιφάν. 1, 1044. ἔστι τε τὰς ἐγκυμῶνικὰς μήτρας τε καὶ ὑπέρτας

μτγ. ἐπὶ κακοῦ, ἀγγεῖω, κρύπτω ἐν ἐμαυτῷ· Κορκ. Ζητ. 97 ὅσα ὁ ἄνθρωπος ποῖα στήν γηνωδία τοῦ ἐγκυμοῦνι κατὰ τὸ συνόμοιον τοῦ, ἢ κατὰστας ἐγκυμοῦνι πολλοὺς κινδύνους.

ἐγκυμοσίνη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἢ κατὰστας τῆς ἐγκύου, κυφορία, γγαστρία ἢ Κορκ. Ζητ. 69 κ. ἔπειτα στή τετα ἐγκυμοσίνη τῆς θαιρην 69 ὅλες τῆς δυνατῆς προφυλάξεις.

ἐγκύμων -ονος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλέων ζώων, ἐγκυος, γγαστρωμένη ἢ Ξεν. Κυρ. 7, 2 ἴνα θάττον ἐγκύμονες γίνωνται, Ἀριστοφ. Ζι 546, 10 ἢ δ' ἄν ἐγκύμων ποιήσῃ, ταῖσιν πάλιν οὐκ ἀπτεται, αὐτ. ἀπ. 76 ἐγκύμων γενέσθαι ὀπὸ τινος 2) ἐπὶ γῆς καὶ φυτῶν, ὁ τὸν σπόρον ἐν ὄρω γονιμότητος φέρων· Πλάτ. Κωμ. 174, 8 ἐγκύμων ἄμυλλος, Διοσκ. 3, 7 πᾶσα ἐγκύμων σπέρματος 3) μτγ. ἐπὶ τοῦ δουρεῖου Ἰνπου, ὁ φέρων, κρύπτων τὴν ἐμαυτῷ· Εὐρ. Ἰρ. 11 Ἐπειὸς μηχανάσι Παλλάδος ἐγκύμων Ἰνπου τευχόμενος συναρῶσας 4) ὄμ. μτγ. ἐπὶ τῆς θαιρῆσας, ὁ πλήρης σκεφῶν ἀντιθ. κενός· Πλάτ. Ὀμοίη. 148 B ὠδινικὴ γάρ. διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι ἢ ὄμ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς ἢ Πλάτ. Συμμ. 209 B ὅταν τῆς ἀρετῆς ἐγκύμων ἦ τὸν θυγῆν.

ἐγκυμοσιῶω -έω μτγ. καθιστῶ ἐγκύμων βλλ. ἐν χρ. μτγ. ἐπὶ χημικῆς ἀντιδράσεως· Ζώο. Ἀλγ. 211 B.

ἐγκυος (-α)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικῶν κ. θηλέων ζώων, ἡ φέρουσα ἔμβρυον ἐν γαστρὶ, γγαστρωμένη, ἢ ἐγκύμων ἢ Ἦρ. 6, 131 καὶ ἐγκυος εὐδοσία εἶδε ὄφιν ἐν τῷ ὄνῳ, Ἰνπ. Ἀφ. 5, 42, Πλούτ. ἠθ. 552 D τὴν ἐγκύων, ἔδω ἀλόφ θανάτου μέχρι τέκος φυλάττειν, Μηναι. 1, 4 Συναετ. ἤραστο τοῖς πολλοῖς ἡ κόρη ἐγκυος καταπαίνεσθαι, Παισῶδ. Χριστ. Τερπ. 28 ἐπαγγελλομένη ἐνίστε τὴν μαῖαν εἰς τὰς σπανάς ἐγκύους. κ. κληψίγαμοι ἐγκυοί

ἢ ἐγκυος μέρος θάνατος γυναικῶν κατὰ τὸν τοκετόν, ἀπάνω τῆς γέννα ἢ Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. 238 γαστρός ἀνωσάμενον μέρος ἐγκύων 2) ἐπὶ φυτῶν, ἐγκύμων βλλ. 2) Ἀριστοφ. 595 β, 27 ἢ δέ κρῆσσις λειοτριχέην ποιεῖ, ὅταν ἐγκυος ᾖ 3) μτγ. ἐπὶ τοῦ δουρεῖου Ἰνπου, ἐγκύμων βλλ. 3) Ἀντιφ. ΑΠ 9, 156 πάλως ἡσυχίης ἐγκυος 4) γεν. ὁ πλήρης τινός, φορτωμένος ἢ Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. 220, 4 θικτυον ἔλκων ἐγκύων ἀλλομένων νεφθῶν.

ἐγκυοφοροῦμαι -έομαι μον. φέρομαι ἐν γαστρὶ ὡς ἔμβρυον, κυφοροῦμαι ἢ Σταυθ. Θεοδ. 749 ἐγκυοφοροῦμενος ἐπὶ ὁ Πρόδρομος.

ἐγκυπτάζω μον. παρατρῶω, κοιτάζω ἢ Νικ. Χων. 297, 15, Μγ. Ἀκουμ. 10, 1.

ἐγκύπτω κ. νεώτ. κύπτω πρὸς τι ἢ ἐντὸς τινος, ἴνα ἴδω, ἐξετάσω μετὰ προσοχῆς ἢ Πλάτ. Πολ. 359 1 ἠυδιδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύφοντα ἰδεῖν ἐνόητα νεκρῶν 2) ἀπόλ. κύπτω, σκύβω ἢ Ἀριστοφ. Νεφ. 191 τὴ γὰρ οἶδε ὄρῶσιν αἰ σφοδρ' ἐγκυκροφάτες, Ὀσικ. 4, 4 καὶ τὸν πηλόν. ἐπὶ τοῦ νότου ἔσπον ἄγκυκροφάτες, Πλάτ. Πολ. 555 β 3) ἐξετάζω τι μετὰ προσοχῆς, θεωρῶ, σκοπῶ ἢ Ἦρ. 7, 152 ἐγκύφοντες ἐν εἰς τὰ τῶν πέλαις κακά, Ὀμοίητ. Λόγ. 18, 218 B ἐγκύπτων. ἢ εἰς ἐαυτὸν ἢ κ. νεώτ. εἶδ. ἀναφορ. πρὸς μελέτας, ἐπιθίδουαι, κοταγίνομαι μετὰ ἄλλου ἢ Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ. 5, 538 ἐγκύπτωμεν τοῖς ἐγκυκροφόμενοι, Τέτι. Ἐγγ. Ἰλ. 51, 26 ἐγκύπται κἄν μὴ ἀκνήσπει τῷ Ἀριστοφάνει

ἐγκυμοσίνη -εως μτγ. ἀντικρύ, ἀμνηστία ἢ Φλόδ. Ρητ. 1, 718, 1 ἔειπ. Ἐμν. Πόρρ. 1, 37 2) πάλ. εἶδ. ἐν τῇ ἱστροβ. ὄρισμον φαίνόμενον, ἀμνηστία.

ἐγκυροσίνη (-η)-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγκυκλωσας, βαρύτητα, ἀβόηστος, ἀβενθικός ἢ πληροφῶρις ἢ ἐγκύρουσ ηγητής. διὰ τὴ ἐκπαίδευτικὰ ἔχει ἐγ-

ἐγκυκλιῶσις -εως (ἡ) μτγ. ἐπὶ κακοῦ, ἀγγεῖω, κρύπτω ἐν ἐμαυτῷ· Κορκ. Ζητ. 97 ὅσα ὁ ἄνθρωπος ποῖα στήν γηνωδία τοῦ ἐγκυμοῦνι κατὰ τὸ συνόμοιον τοῦ, ἢ κατὰστας ἐγκυμοῦνι πολλοὺς κινδύνους.

ἐγκυμοσίνη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἢ κατὰστας τῆς ἐγκύου, κυφορία, γγαστρία ἢ Κορκ. Ζητ. 69 κ. ἔπειτα στή τετα ἐγκυμοσίνη τῆς θαιρην 69 ὅλες τῆς δυνατῆς προφυλάξεις.

ἐγκύμων -ονος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλέων ζώων, ἐγκυος, γγαστρωμένη ἢ Ξεν. Κυρ. 7, 2 ἴνα θάττον ἐγκύμονες γίνωνται, Ἀριστοφ. Ζι 546, 10 ἢ δ' ἄν ἐγκύμων ποιήσῃ, ταῖσιν πάλιν οὐκ ἀπτεται, αὐτ. ἀπ. 76 ἐγκύμων γενέσθαι ὀπὸ τινος 2) ἐπὶ γῆς καὶ φυτῶν, ὁ τὸν σπόρον ἐν ὄρω γονιμότητος φέρων· Πλάτ. Κωμ. 174, 8 ἐγκύμων ἄμυλλος, Διοσκ. 3, 7 πᾶσα ἐγκύμων σπέρματος 3) μτγ. ἐπὶ τοῦ δουρεῖου Ἰνπου, ὁ φέρων, κρύπτων τὴν ἐμαυτῷ· Εὐρ. Ἰρ. 11 Ἐπειὸς μηχανάσι Παλλάδος ἐγκύμων Ἰνπου τευχόμενος συναρῶσας 4) ὄμ. μτγ. ἐπὶ τῆς θαιρῆσας, ὁ πλήρης σκεφῶν ἀντιθ. κενός· Πλάτ. Ὀμοίη. 148 B ὠδινικὴ γάρ. διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι ἢ ὄμ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς ἢ Πλάτ. Συμμ. 209 B ὅταν τῆς ἀρετῆς ἐγκύμων ἦ τὸν θυγῆν.

ἐγκυμοσιῶω -έω μτγ. καθιστῶ ἐγκύμων βλλ. ἐν χρ. μτγ. ἐπὶ χημικῆς ἀντιδράσεως· Ζώο. Ἀλγ. 211 B.

ἐγκυος (-α)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικῶν κ. θηλέων ζώων, ἡ φέρουσα ἔμβρυον ἐν γαστρὶ, γγαστρωμένη, ἢ ἐγκύμων ἢ Ἦρ. 6, 131 καὶ ἐγκυος εὐδοσία εἶδε ὄφιν ἐν τῷ ὄνῳ, Ἰνπ. Ἀφ. 5, 42, Πλούτ. ἠθ. 552 D τὴν ἐγκύων, ἔδω ἀλόφ θανάτου μέχρι τέκος φυλάττειν, Μηναι. 1, 4 Συναετ. ἤραστο τοῖς πολλοῖς ἡ κόρη ἐγκυος καταπαίνεσθαι, Παισῶδ. Χριστ. Τερπ. 28 ἐπαγγελλομένη ἐνίστε τὴν μαῖαν εἰς τὰς σπανάς ἐγκύους. κ. κληψίγαμοι ἐγκυοί

ἢ ἐγκυος μέρος θάνατος γυναικῶν κατὰ τὸν τοκετόν, ἀπάνω τῆς γέννα ἢ Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. 238 γαστρός ἀνωσάμενον μέρος ἐγκύων 2) ἐπὶ φυτῶν, ἐγκύμων βλλ. 2) Ἀριστοφ. 595 β, 27 ἢ δέ κρῆσσις λειοτριχέην ποιεῖ, ὅταν ἐγκυος ᾖ 3) μτγ. ἐπὶ τοῦ δουρεῖου Ἰνπου, ἐγκύμων βλλ. 3) Ἀντιφ. ΑΠ 9, 156 πάλως ἡσυχίης ἐγκυος 4) γεν. ὁ πλήρης τινός, φορτωμένος ἢ Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. 220, 4 θικτυον ἔλκων ἐγκύων ἀλλομένων νεφθῶν.

ἐγκυοφοροῦμαι -έομαι μον. φέρομαι ἐν γαστρὶ ὡς ἔμβρυον, κυφοροῦμαι ἢ Σταυθ. Θεοδ. 749 ἐγκυοφοροῦμενος ἐπὶ ὁ Πρόδρομος.

ἐγκυπτάζω μον. παρατρῶω, κοιτάζω ἢ Νικ. Χων. 297, 15, Μγ. Ἀκουμ. 10, 1.

ἐγκύπτω κ. νεώτ. κύπτω πρὸς τι ἢ ἐντὸς τινος, ἴνα ἴδω, ἐξετάσω μετὰ προσοχῆς ἢ Πλάτ. Πολ. 359 1 ἠυδιδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύφοντα ἰδεῖν ἐνόητα νεκρῶν 2) ἀπόλ. κύπτω, σκύβω ἢ Ἀριστοφ. Νεφ. 191 τὴ γὰρ οἶδε ὄρῶσιν αἰ σφοδρ' ἐγκυκροφάτες, Ὀσικ. 4, 4 καὶ τὸν πηλόν. ἐπὶ τοῦ νότου ἔσπον ἄγκυκροφάτες, Πλάτ. Πολ. 555 β 3) ἐξετάζω τι μετὰ προσοχῆς, θεωρῶ, σκοπῶ ἢ Ἦρ. 7, 152 ἐγκύφοντες ἐν εἰς τὰ τῶν πέλαις κακά, Ὀμοίητ. Λόγ. 18, 218 B ἐγκύπτων. ἢ εἰς ἐαυτὸν ἢ κ. νεώτ. εἶδ. ἀναφορ. πρὸς μελέτας, ἐπιθίδουαι, κοταγίνομαι μετὰ ἄλλου ἢ Ἰω. Χρυσ. Ψαλμ. 5, 538 ἐγκύπτωμεν τοῖς ἐγκυκροφόμενοι, Τέτι. Ἐγγ. Ἰλ. 51, 26 ἐγκύπται κἄν μὴ ἀκνήσπει τῷ Ἀριστοφάνει

ἐγκυμοσίνη -εως μτγ. ἀντικρύ, ἀμνηστία ἢ Φλόδ. Ρητ. 1, 718, 1 ἔειπ. Ἐμν. Πόρρ. 1, 37 2) πάλ. εἶδ. ἐν τῇ ἱστροβ. ὄρισμον φαίνόμενον, ἀμνηστία.

ἐγκυροσίνη (-η)-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγκυκλωσας, βαρύτητα, ἀβόηστος, ἀβενθικός ἢ πληροφῶρις ἢ ἐγκύρουσ ηγητής. διὰ τὴ ἐκπαίδευτικὰ ἔχει ἐγ-

κυρον γνώμη || νομ. κ. δημ. ὁ ἔχων νομικήν ἰσχύον, ἀντιθ. ἀκυρος: ἄγκυρος γάμος - διαθήκη, - ἄγκυρον(α) χρεωστικόν(ή).

ἀγκυρότης-τος (ή) νεώτ. νομ., δημ. ἀγκυρότητα ἡ ἰδιότητα τοῦ ἀγκυρού βλλ.

ἀγκυροσμία ἄγκυρω βλλ., συναντῶ, συντυχάζω: Ἡρόκλειτ.Κ.δημ., Ἀλ.432.

ἀγκυρότης (ή) μέρας παρά τήν ἐξοδον καί εἰς τὸ ἑσπερικόν τὸν κύρτου βλλ.: Σαυίδ. «εἰ τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφράματα. Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Ἰταλίῳ ἐπὶ τῆς φάρμαγος τῆ λέξει»: Πλάτ.Τιμ.78 Β πλέγμα .. διπλά κατὰ τήν ἐξοδον ἐγκυρότητα ἔχον.

ἀγκυρτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐντός κυρτός, ἀφιδωτός, καμπυλόσχημος: Ἰππ.Μόχλι, Ἀριστλ.Φυσιογ.3,5 μικρὸν ἀγκυρτος.

ἀγκυρότης-εις (ή) κυρότης, καμψή: Κασσ. Πρβλ.38 κατὰγματος μετ' ἀγκυρότητας.

ἀγκυρῶ-ῶ ἄγκυρ-ῶ, παρ.τ. ἐνέκρυον, ἀόρ. ἐνέκρυσα, ἀολ. μη. ἐγκύρωσα, μετὰ ὄστ. ἐντυγχῶ, τυχαῖως συναντῶ τι: Ἰκ.Ν.145 ὄστ. δὲ πικρὴν ἐνέκρυος φάλαγγι, Ἡσίοδ.Ἐργ.214, Ἡρ.4,125 ἐνέκρυος ἀμφοτέρω τῆσι μοῖραισιν τῶν Σκυθῶν, Σοφ.Ἡλ.863 τυπλοῖς ὀκλαῖς ἐγκύρωσα? || ὄμ. μετὰ γεν.: Ἡρ.7,208 (διερθ. ἐκύρωσα) 2) ἡλιαστικός, ὁσῶς: Ἡσ. «ἐνέκρυον, ἡλιασάσεν»: Πίνδ.Π.4,282 ἐν δὲ βουλαῖς πρῶτος ἐγκύρωσις ἐκαποταστέ βιοτή? || ἐπιρρ. ὄμ. μετ' αἰτ. τοπ.: Ἐλλ. Ἐπιγράμ.241 Ἀΐδαν ἐγκύρωσαντες ἀλάμπητον.

ἀγκυρῶ-ῶ ἐκρυῶ βλλ.: Ἡρ.7,218 ἐνέκρυον στρατῶ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,59.

ἀγκυρῶς ἐπιρρ. νεώτ. μετὰ κύρους, αὐθεντικῶς.

ἀγκυσικῶλος ἡ ἐγκυσικῶλος Ἡσ. «ἐάνωθεν ἀπὸ τοῦ κυσῶ χυλός».

ἀγκυσις-ως (ή) ἀρχ. λέξ. τοκετός.

ἀγκυστισις-εις (ή) νεώτ. ἰατρ. ἐγκύστωσης βλλ.

ἀγκυστῶ-ῶν νεώτ. περιβάλλον διὰ κύστεως, ὀνίμενος || μετ. ἐπὶ τῶν πρωτοζῶων, σχηματίζω περὶ ἐμῶντιν ἰνώδη ἰστών ἐν εἰδει κύστεως.

ἀγκυστισις-ως (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ ὑπὸ συνδετικῶν ἰστών ἐγκυστις ἡ περιβάλλῃ ἐξιδρωμάτος πυθόου ἡ καὶ αὐλακος ἡ καὶ ζέων σμάρτων 2) ζῶολ. ἐπὶ τῶν πρωτοζῶων, ἡ δὲ ὀνίμενος ἐν εἰδει κύστεως περιένδυσις πρωτοζῶων.

ἀγκυτα λακων. Ἡσ. «ἐγκυτα».

ἀγκυτῖ ἐπιρρ. κοιν. μέτρι τοῦ δέρματος βαθιά, σπέρσις, ἐπὶ κοιλιάς: Ἀρχιλ.22 χαίτην ἀπ' ὤμων ἄγκυτῖ κεκαρμένως (σχολ. ἐπὶ τῶν αὐτῶ τῶ δέρματι).

ἀγκυφος-ον μον. ὁ κυρτός ἄγων τῆς θανάτου, οὐκιστός: Μηναι.1,8 Συναεξ. ὁ μὲν ἄγων Ἀθανάσιος .. ἄγκυφος χαριεὶς τὸ πρῶτασιν.

ἀγκυφισις-ως (ή) ὑγν. κώφισις, κυρτότης, καυδοσάρισμα: Γαλ.8,246.

ἀγκυλάς γλάσος, ὁ ἐν κώλῃ ἢ ἐν κώλιος? || πθ. κώλουρος, κολοδός (πατ. τραπασια).

ἀγκυλλῶς ὑγν. ἀόρ. ἐγκυλλῶσα, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἐνεκὸλλασα κολλῶ π εἰς π: Ἡρω.Ἀθύμ.24,2.

ἀγκυμῶζ γλάσος, εὐθύμω, κροισαῶ.

ἀγκυμῖος κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. ἐγκυμῖωσ ἢ ἐγκυμῖωσσαι, ἀόρ. ἐνέκυμῖασα κ. δημ. ἐγκυμῖωσα, παθ. ἀόρ. ἐνέκυμῖασθην κ. δημ. ἐγκυμῖαστικα, ἰατρικ. ἐνέκυμῖασα κ. παθ. ἐνέκυμῖασται ἐπανάξι, ἐπὶ εἰς μέγαν βαθμῶν, ἔξυμνῶ: Πλάτ.Πολ.363 D ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκυμῖάζουσι δικαιοσύνην, αὐτ.Ἐυφρ.9 Β ἐγκυμῖάζον σε ἐπὶ σοφίᾳ οὐδέποτε παύσομαι, Ἀλφιν.2,87 ἐν Δημοσθένει μισθὸν λαβὼν ἐνέκυμῖασεν, Βέλδ.Χρυσ.646 εἶπε καὶ ἐγκυμῖασεν ἐμβλέποντα τήν κόρην || ὄμ. ἀνολ.: Φιλῶδ.ἐνἩρακλ.1457 Β || παθ. τυτῶνα ἐγκυμῖων, θερμῶν ἐπαίνων: Ἡρ.5,5 ἐγκυμῖασθεύσα, ὁ, τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σφάσσει αἰς τὸν τάφον, Πλάτ.Συμπ.181 Α καὶ ὁ Ἔρωσις οὐ πάς ἀξίος ἐγκυμῖασθεσθαι.

ἀγκυμῖαστής (ὁ) ὑγν., μον., νεώτ. κ. δημ. μετὰ θηλ. -άστρια ὁ ἐγκυμῖάζων, ὁ ἐξυμῶν, ἐξυμῖωτης, ἐνθερμῶς τὸν ἔργων τινῶς ἐπανέτης: Σπράδ.15,1,68 συνακολούθησι γὰρ ὅς ἐγκυμῖασθῆν τοῦ βασιλέως ἔξω τῶν τῆς Ἰνδικῆς ὄρων, Μηναι.1 || Συναεξ. ἀγκυμῖασθῆν οἴκωθεν πλουτεῖς.

ἀγκυμῖαστικός-ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεφρασμένος εἰς τὸ ἐγκυμῖων βλ. λ., ὁ πρὸς ἐγκυμῖων γενόμενος: Ἀριστ.Ρητ.Ἀλ.412b, 9, Πολιδ.8,13,2 παραδόχως δὲ μάλλον ἀποδιδόσθαι τὰς ἀγκυμῖαστικὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ περὶ Φιλίππου, Μηναι.3,11 Συναεξ. καὶ τοῦ βίου τοῦ θηλιῶν διὰ τοῦ ἀγκυμῖαστικοῦ λόγου ἀνεβίβασθαι || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἐγκυμῖων: Πλάτ.Ἡ8,743D ἡ τε Κλειῶ τὸ ἀγκυμῖαστικὸν προσάγειται || ὄμ. ὡς εἶδος τοῦ λόγου: αὐτ.Ἡ8,744D ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ τὸ ἀγκυμῖαστικόν .. γεγονέναι λέγουσιν.

ἀγκυμῖαστικός ἐπιρρ. ὑγν., μον. κ. νεώτ. δι' ἐγκυμῖων, ἐπαίνων: Πολυδ.4,26, Τζέτζ.Χιλ.4,472 τὸ πανηγυρικόν, ὁ τὰς ἱστορίας τοῦ μὲν ἀγκυμῖαστικῶς, τοῦ δὲ μνημτικῶς ἐπιφέρει.

ἀγκυμῖαστός-ή-όν ὑγν. ὁ ὄχιος ἐγκυμῖου, ἐπαίνου, ἀξέπαίνου: Φιλ.1,453 τὸν γὰρ ἀγαθὸν καὶ ὁ ἐπαινῶν ἀγκυμῖαστός, καὶ ὁ φέγων .. φεατός.

ἀγκυμῖικός-ή-όν ἐπιρρ. ἀγκυμῖαστικός βλλ.: Ἐπιρρ. ἐγκυμῖακό λόγοι.

ἀγκυμῖογράφος (ὁ) ὑγν. κ. νεώτ. ὁ συγγραφεὺς ἐγκυμῖων: Ἀρτεμίδ.1,56 ποιητὰς δὲ καὶ ἐγκυμῖογράφους || ὁ συγγραφεὺς ἐγκυμῖων: Ἐπιρρ. ἐγκυμῖογράφος εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

ἀγκυμῖολογικός-ή-όν ὑγν. ὁ ἀναπεφρασμένος εἰς τὸ ἐγκυμῖων, ἐγκυμῖαστικός βλλ., ὄστ. τὸ οὐ μὲν τὸ ἀγκυμῖολογικόν ὡς οὐσ. κτ. παρὰ τὸ ποιεῖν τὸ ἐγκυμῖων, ἡ ἐγκυμῖαστικὴ ὥδη: Ἐπιρρ. 2) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κτ. παρὰ τὸν μέτρον εἶδ. ἐπὶ ποιητικῷ ἢ μουσικῷ μέτρῳ, ὁ ἐν χρ. εἰς ἐγκύμια: Ἡρασιπ.15,10, Σχολ.Πίνδ.Π.12 τὸ γ' ἀγκυμῖολογικόν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν.

ἀγκυμῖολόγος (ὁ) Ἐπιρρ. ὁ ἀπαγγελῆς, ὁ ἀνυμῖως λέγων ἐγκύμια βλλ., ἐπαίνους.

ἀγκυμῖον(α) (ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἐπανετική ὥδη, ἰδίως εἰς κῶμον ἐπιπικνόν πρὸς τιμὴν νικητοῦ ὄδομένη: Πλάτ.Λύκ.205 Β κόσμος οὐ ἔσται τὰ λεχθέντα καὶ φεθέντα καὶ τῷ ὄντι ἐγκύμια ὡσπερ νενικκῶτι, Διόδ.Σ.11, Σιμωνίδησ ὁ μελοποιός, ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας ἐγκύμια, Ἀθην.13,573 F Πειδαρῶς τὸ μὲν πρῶτον ἐραφέν εἰς αὐτὸν ἐγκύμῖων || μον. κ. νεώτ. γεν. ἐπαίνος, ἐπανετικῶν ποιητικῶν ἡ πεζῶν ἔργων: Πλάτ.Ἡ8,44P ἐγκύμια καὶ πυρῶτο καὶ ἡν Δία καὶ χύτρας, Τζέτζ.Λυκ.ἄφρ.260 ἐπιθαλαμιογράφου δὲ ποιηταί, ὄσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκύμια ἐραφῶν 2) γεν. ἐπαίνος, ἐπανετικῶς λόγος ἀναπεφρασμένος εἰς τὸ ἔργον τινός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐπαίνον ἀναπεφρασμένος εἰς τὴν ἀρετὴν: Ἀριστ.Ρητ.1,367b, 28 ἔστιν δ' ἐπαίνος λόγος ἐμφανῶς ἐν μέθεος ἀρετῆς, τὸ δ' ἐγκύμῖων τὸν ἔργον ἔστιν: Ἀριστ.Περ.1,205 καὶ τὸν υἱὸν τούτου ἐπ' εὐτυχίας τινεσ ἴσταντο ρυθμικῶν, Πλάτ.Νομ.829 Α ἐγκύμια τε καὶ φάλογος ποιεῖν, Δημ.68 καὶ νῦν τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Ἀργεῖους ταῦτά ὀπιληφῶς εἶ ποιεῖ, ὁ καὶ μέγιστον ἔστι καθ' ἑμῶν ἐγκύμιαν, Οἰκόφρ.Χαρ.3 ὁ δὲ ἀδολεσχῆς .. παρακαθεζόμενος πλεστον πρῶτον μὲν τῆς αὐτοῦ γυναικὸς εἰπεῖν ἐγκύμῖων, Μηναι.1,25 Ἐσπ. διὸ δεχόμενος ἡμῶν τὰ ἐγκύμια, Νικ.Χων.ἐν Σάβ.1,109 κέντρον εἰσὶν εἰς ἀρετὴν τὰ ἐγκύμια, Παλαιμ.Ἀσάδ.2,57,21 χίλια λόγια, χίλια ἐγκύμια.

ἀγκυμῖος-ον ποι. κ. καμψή ἢ ἐπὶ κώμῳ, ὄστ. ἐγκυμῖος, ὄστος ὁ: Ἡσίοδ.Ἐργ.344 εἰ γὰρ τοῖ καὶ χρεῖ' ἐγκύμῖων ἄλλο γένητο (ὁ γρ. ἐγκυμῖος) 2) | κῶμος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεφρασμένος εἰς κῶμῳ

χικόν θιασον ἢ βακχικὴν πομπὴν ἢ εἰς κώμων ἐπιπικίον προερίμπατο νικητὴν : Πινδ.ΙΙ(ΙΙ)77 τὸν ἐγκώμιον ἀμφι τρόπον, αὐτ.Ι3,29 δέξαι δέ Φοι στεφάνων ἐγκώμιον τεθῆναι [τὸν θεορῶν τῶ ἐπαίωι δια τὸν στεφάνους] || τὸ αὐτὸ, ἐγκώμιον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ ὡς οὐσα. βλλ.

ἐγκων μτν. πελοποννησίου τ. πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ ἀγκών βλλ. : Χρυσ.Στωϊκ.2,47.

ἐγκόπαια Σουδ. « περιδέραια ».

ἐγκοπή Ἡσ. « ἐμφοδίων ».

ἐγκωνή [τό] μτν. κ. νεώτ. μέρος τοῦ πλοίου τὸ μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τῶν τελευταίων κωπῶν : Καλλίξ.π.Ἀθην.5,204B τὸ δ' ἐγκων ἄπαν μέρι τῆς τρόπαιος κισίνην φυλλάδα . εἶχε 2] νεώτ. ναυτ. ἐγκοπή κατεσκευασμένη ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης σανίδος τοῦ περιβλήματος, τῆς σελίδος, τῆς λέμβου πρὸς ἰσοδοχὴν τῆς κώπης.

ἐγλαθῆ [ἠ] Ἐπιγρ. ἐκλαθῆ, ἴτοι τὸ ληφθῆν πασόν, ἀνθ' οὗτις ἐργολαθεῖ τ.

ἐγλέγω Ἐπιγρ. ἐκέλεγω βλλ. **ἐγλανεύς** [οἶ] δημ. τὸ φυτὸν φυλλορέα ἢ μέση βλλ. : 2] π. ἀ. σφέδανμος ἢ κρητικὴ βλλ.

ἐγλογυεύς Ἐπιγρ. ἐκλογυεύς βλλ.

ἐγλογυεύς Ἐπιγρ. ὀ. τ. τοῦ ἐκλογυεύ, λογυεύ βλλ. **ἐγλογοιστεύς** Ἐπιγρ. ἐκ διαφ. προφ. ἀντὶ ἐκλογυστῆ βλλ., γήνομα ἐκλογιστής βλλ.

ἐγλουυτήριος-ον Ἐπιγρ. ἐκλουυτήριος βλλ. : Ἐπιγρ. χαλκίον ἐγλουυτήριον.

ἐγμα Ἡσ. « ὄχυρσμα, στάλας ».

ἐγμακτος-ον Ἐπιγρ. ἐγμακτος ἢ ἐγμακτός βλλ.

ἐγμεν Ἡσ. « εἶχεν ».

ἐγνοια [ἠ] δημ. κ. ἔγνοια φροντίς, μέριμνα, ἐνδιαφέρον δια τί : Ἐρωτόκρ.Δ 1435 δὲν ἔχει ἔγνοια γὰ φαντό, Ἀσκαρ.Μυστ.62 δὲν λείπει ἢ ἔγνοια γιὰ τὴν ἀνατροφή των παιδιών μεν. Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 22, δίχως ἔγνοιας μικρῆς, μ' ὄνειρα τερῆλα | τ' ἀνεφθὴ τῆς ζωῆς ἐπὶρα, παροιμ. χόρευε κυρὰ Σουσοῦ | κί ἔχει κί ἔγνοια τοῦ σπιτιοῦ || ἀπλῶς ἢ φροντίς, ἢ σκέψις, ἢ συλλογὴ : Παλαμ.Παρακ. Κατὴ φωντὰ 4 ἀπὸ μὲν ἔγνοια ὁ νοῦς θαλάς, διαρμένο τὸ κορμί, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 40,13 μὲ τὸ θανάτῳ ἢ ἔγνοια τί γυρεῖται | τώρα ποῦ ἢ Νιότη μπρὸς μου ἀνοδοῦλο || ὄθ. ἀνησυχία, σκοτοῦρα, μελέαδ : Οὐσ.Ἀβρ.527 μάννα, τὰ τόσα σου φίλὰ σ' ἔγνοιαν παλλήν μεθ' ἄντων, Ἐρωτόκρ. Α 42 σ' ἔγνοια μεγάλη καὶ καμπὸ τὸ δαν' αὐτὸ τὸ πρῶμα - δὲν μὲ φτάνου ὁ δικαίος μου ἔγνοιας, ἔγω τώρα καὶ ζῆνες || ὄμ. μετὰ γεν. προσ. ἀντων. ἐπὶ ἀπειλῆς : ἔγνοια σου καὶ παλιανθρώποι, θά σὰς κανονίωσ' || ὄμ. μετὰ προσ. ἀντων. ὡς καθυσχαστικόν : ἔγνοια σου καὶ δὲν θὰ τὰ χάσῃς.

ἐγνοιάζομαι δημ. γνιάζομαι, νιάζομαι βλλ.

ἐγνοιάνός-ἠ-ἠ(ν) δημ. ὁ φέρων μέριμναν, φροντίδα, σπουδαίος, σοβαρός : Ἐρωτόκρ.Α 287 κί εἰς ἄλλο πρᾶμα ἔγνοιάνὸ τὸ νοῦ μου νὰ μερδέσω.

ἐγνοιαστικός-ή-ό δημ. γναιοστικός βλλ.

ἐγνομος-ον Ἐπιγρ. ἐκ διαδοφ. προφ. ἀντὶ ἐκνομος βλλ. : Ἐπιγρ. ἔγνομος Κλειώδ.

ἐγνυνός Ἡσ. « σὺν θεῷ ».

ἐγνων α' ἐν. κ. γ' πλῆθ. ὄσρ. β' ἀντὶ ἔγνοιας, π.Πινδ. ἔγνων τοῦ γνῶσῶς βλλ.

ἐγξῶς, μέλλ. ἐγξῶς ἐντὸς ἔξω, ἔξω μέσας, ἔσπερτικᾶ : Εὐρ.ὄμ.300 ἀν γένοιτο τραυμῶν τὴν τίς ἐγξῶς θάμνος ἔλαιος.

ἐγξήρατιον Ἐπράϊων καλῶς, ἐντελῶς ἀποζηρῶν : Ἰνν.Γυν.Ι,104 μετὰ δὲ τούτα ζῆραινε, ἄχρι οὗ θυαντὸν διαπλάσσαι, φθόεις, εἰτα ἐγξήραινε, κρημίσας ἀνω.

ἐγξήρατος ὄμ. ὁ εἶπει ἀπλήσματος, ὁ τὸ εἶρος ἔχων προεταίμων : Θεοδόσ.Διάκ.Ἀκρ.Ι,51Α ἐστῆς τὰς φάλαγγας ἐγξήρατος ὄλας.

ἐγξυλοσ-ον μτν. κ. μων. ὁ ἐκ ἔξλου κατεσκευ-

ασμένος, ἔξλινος : Ἀιν.Τοκτ.31,14 Ἰδῆ δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐγξυλῶν γράφας κηρὸν ἐπέτηξ [ἔσ.γρ.] || μων. ἐπὶ πυράς, ἢ δια ἔξλου κοίλους : Τέτις. Χιλ.10,502 πυρὰ δὲ ἔνυλοι ἀνάπνοια ἐκ ἔξλου, ὡς ἐνηφαίστου τε ὄμοι καλοῦμαι καὶ ἐγξυλοσ. **ἐγξῶρα** μων. ζυρῶλο ἐντελῶς : Τέτις.Χιλ.3,512 λαδωνοίκετῃν τῶν πιστῶν, οὐ κεφαλὴν ἐγξήρας. **ἐγξῶς** ἐγξῶ βλλ. : Ἰνν.Ἐντ.Ποθ.42 ἐν μελικρῶτου κοτῶλο πολὴν θαφίης ἐγξῶς εἰτα οὐκῶν ἐγκλῶσαι, Θεοφρ.Ὁ19,13,3 τὰ δὲ ἄλλα εἰς μέλι ἐγξῶσαντα καὶ λαιον.

ἐγούγια ἐπιφών. δημ. ἄ. γούγια οὐαί, ἄλμωμο : Ἐρωτόκρ.Β 2158 ἐγούγια του ε' ἴτοιος δουλείς, ὄποιος κί ἄν κακοπέτῃ, πρβλ. χουγιάδ.

ἐγραμένα Ἐπιγρ. κ. ἐγραμμένα, μτν. παρ. παρὰ τοῦ γράφω βλλ. ἀντὶ γεγραμμένα.

ἐγραψασαν Ἐπιγρ. κ. ἐγραψε ἀντὶ ἐγραψεν βλλ.

ἐγρεκούδομος-ον ὁ διεγερων κωδοῖων, θέρουδον πολεμικὸν συνήθ. ὡς ἐπιθ. τῆς Παλλάδος Ἀθῆνας : Ἡσιόδ.Ἐ 925 αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα γένιατ' Ἀθῆνην, δεινὴν ἐγρεκούδοιμον, Ἀουκ.Τραγ.ὄμ.98 τὰν ἐγρεκούδοιμον Ἀθῆναν, Σχολ.Ἀριστοτ.Ἰεφ.964 || γεν. ὁ ἐγείρων θόρουδον : Νόνν.Διον.20,193 ἐγρεκούδοιμον ἀπειλήν, αὐτ. 34,140 ἐγ- θόρος αἰλοῦ.

ἐγρεμάτας [οἶ], θηλ. ἐγρεμάτῃ, ὁ διεγερων μάχας : Ἡσ. « ἐγρεμάτας, ἐγερσιμάτας » : Σοφ. ΟΚ 1054 ἐνθ' οἴμαι τὸν ἐγρεμάταν Ἐπέρου ἢ ὄμ. θηλ. ἐπιθ. τῆς Παλλάδος Ἀθῆνας : Ἰνν.Ὀμ.Δήμ. 424 Παλλάς τε ἐγρεμάτῃ πρβλ. ἐγρεκούδοιμος.

ἐγρέμοδος-ον μτν. ὁ διεγερων μῶδον, πόλεμο : Νόνν.δ 20,291 ἐγρέμοδος . ἀπεσιτάτω θύρασους || ὁ ἐρεθιστικὸς θόρος πόλεμον, πρὸς ἐρῆδα : αὐτ.20,43 ἐγρέμῳσφ φάτο φωνῆ.

ἐγρεο ποι. β' ἐν. προσ. μέσ. ὄσρ. β' τοῦ ἐγείρω.

ἐγρεοικαίωμος ἐπιθ. τοῦ Διονυσίου, ὁ διεγερων πομπὰς βακχικῆς καὶ κόμου : ΑΠ 9,524,δ.

ἐγρεοιστικός-ον μτν. ὁ ἐγείρων, οἰκοδομῶν οἰκίαν : Μαν.4,325 λαοτόμος πέτρης σκληρῶδεσσι ἐγρεοιστικός.

ἐγρετιδικός-ἠ-ο δημ. γρετιδικός βλλ. : ἐγρετιδικὸ ντουλαδί [ἀντὶθ. πρὸς τὸ ἐν τῷ τοιχῷ ἐνδεδομημένον].

ἐγροτο ποι. γ' ἐν. μέσ. ὄσρ. β' τοῦ ἐγείρω βλλ.

ἐγρήγορα παρακ. β' τοῦ ἐγείρω βλλ.

ἐγρήγορα ἐπιρρ. μων δημ. γρήγορα βλλ. : Γεωργ.Ἰ.Θρ.Κ ἐν Κορ. Ατ.2,113 ἐγρήγορα μετὸ σπαθίλν μετὰ θυμὸν νὰ πάτε.

ἐγρηγόρησις-εως [ἠ] μων. κ. νεώτ. ἐγρήγορησις βλλ. : Ἀιν.Κοιμ.14,421B πρὸς ἐγρηγόρησιν ἀντρέθῆεν, ὡστε παννυχίως ἐγρηγόρησαι.

ἐγρηγόρησαι ἀπαφ. παρακ. β' τοῦ ἐγείρω βλλ.

ἐγρηγόρησαι παρακ. τοῦ ἐγείρω βλλ.

ἐγρηγόρησθαι προστ. παρακ. τοῦ ἐγείρω βλλ.

ἐγρηγορικός-ἠ-ον ὁ ἀγρυπνῶν ἢ ὁ ἐν ἐγέρσει γινόμενος : Ἀριστῆ.Ἐπιμν.2 ἐγρηγορικὰ πρόξεις.

ἐγρηγορός-ον κ. μων. κ. δημ. ἀγρυπνος, ἐγρηγορός : Σουδ. « ἐγρηγορός, ὁ νηραλέος » : Αἰσχ. Ἀγ.346 ἐγρηγορῶν τὸ πῆμα τῶν δακτύλων γένοντ' ἀν [ἐσθ] ἀγρυπνῶν τὸ κρημα τῶν φουεθεῖτων διαρθ. ἐγρηγορός, Ἀδαμ.2,28, Πολυδ.3,120, Μηναι.8,3 Ὁδ.8 ἐγρηγορῶν ἔχων σοῦ τὸ τῆς καρδίας ὄμμα, σοφέ 2] εἰθ. μτν. ὄμω. γένους ἀγγέλου, γεννησάντων ἐκ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων γίγαντος : Κλημ.Ἀλ.Ποιθ.283,29 ἀγγέλου, οὗς ἐγρηγορούς καλοῦμεν πρβλ. Πά Γεν.δ.

ἐγρηγορῶτες ἐπιρρ. μτν. κ. μων. ἀγρυπνῶς, ἀγρυπνα : Θωμ.Μ 625 « νεωροτικός καὶ ἐγρηγορῶτες, οὐκ ἐγρηγορῶς » : Πλάτ. Ἠθ.32Α ἐπιστάων δ' ἄμα καὶ τούτων ἐγρηγορῶτες τὸν νόον ἀκούειν, Εἰστ.Που.81,10 ἔχεν ἐγρηγορῶτες μὲν δια τὴν τὸν ἐκείθεν φῶτων χάριν.

ἐγγηγορός ἢν. μτγ. ἕνεστ. ὄχηρ. π. ἐγγηγοράς ἐν τῷ ἐγγήγορα ἀγρηνῶν, μένων ἀγρηνῶσι· Οἱδ. Υ 6 ἐν· Ὀδυσσεὺς ἀμνηστῆρας κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ κείτ' ἐγγηγορός.

ἐγγηγορός-ον κ. μων. ὁ διατηρῶν τὸν ἀγρηνῶν ἀγρηνῶν, ἔξυλον· Φερεκρ. π. EM 312.18 ὁ ἐγγηγορός, τὸ ποσὸν ἐγγηγορέω κτε βράβρα εἶπε ὅλοιο τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐγγηγορῶν, τοῦτ' ἐστι ποσειδάσταλον.

ἐγγηγορός-εως ἡ| κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ ἀγρηνῶντος, κ. μων. κωμαίμενον, ἀντιθ. ὄνηος· Ἰππ. Κυμ. 9, Ἀριστ. Ζι 536b 24 περί δέ ὄνηου καὶ ἐγγηγορός τῶν ζῶων, Μηναι. I, 23 Σταυροθ. εὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγγηγορῶν ποσὶ δίδόντα, ἔξωλο ὄνηάσαντα. || Περὶ ὄνηου καὶ ἐγγηγορός ἴπλου συγγράμματος τοῦ Ἀριστ.

ἐγγηγορί ποι. ἔν. ἐγγηγορός, ἀγρηνῶντος· Ἰλ. K 182 ὁλλ' ἐγγηγορί σὺν τεύχεσι εἶπε πάντας.

ἐγγηγορέ-εως κ. νεώτ. εἶμαι ἀγρηνῶν, ἔξυλον· Ξεν. Κυν. 5.11 καὶ ὅταν μὲν ἐγγηγορῆ καταμύει τὰ βλάφαρα, Ἀριστ. Ζι 536b 26 πάντα καθεύδει καὶ ἐγγηγορί, Θεμιστ. Λόγ. 26, 315B ἐγγηγορῶσιν ὄμνιν καὶ ἀντιλαμβανόμενοι τῶν λόγων.

ἐγγηγορός ἑπίρρο. μτγ. ἔν. ἐγγηγοροῖσι, ἀγρηνῶν, ἐγγηγορότως βλλ.· Λουκ. Ἐρμολ. I ἢν μὴ πάνυ ἐγγηγορός ἀπένεξι αἰεὶ καὶ γογγῶν ἀποβλήτηρ ἐς αὐτὴν [δ. γρ. ἐγγηγορότως] || ὁδ. μετὰ προσοχῆς· Δίων Χρ. 63 ἀκοῦε δὲ τοῦδε τοῦ μύθου σφοδρὰ ἐγγηγορός τε καὶ τὸν νοῦν προόχων.

ἐγγηγοῖ ἦσ. «ἔρηγοι».

ἐγγηγοῖσα ἦσ. «μαθοῖσα».

ἐγγηγοῖς-εως ἡ| ἐγγηγοροῖς Γαλ. Λεξ. Ἰππ. 460.

ἐγγηγοῖω [ἐγγεῖρω] εἶμαι ἀγρηνῶν, ἀγρηνῶν, μένω ἔξυλον· Οἱδ. Υ 33 τίπ' αὐτ' ἐγγηγοῖσα, πάντων περί κόμμορο φωνῶν, Ὀππ. Κυν. 3, 514 νυκτὶ δέ τ' ἐγγηγοῖσα.

ἐγγηγοῖ ἦσ. «παρκαταβολὴν ἢ δικῆς ἢ κρίσεως».

ἐγγηγοῖ ἦσ. «ἔν. ἕνεστ. ἀντὶ ἐπύρρο».

ἐγγηγοῖται αἰολ. ἦσ. «ἀγρηνεῖται».

ἐγγηγοῖς-εως ἡ| Ἐπιγρ. ἔκρυσις βλλ.

ἐγγῶ μτγ. τὸν ἐγγεῖρω βλλ.· Σαπφ. Αθην. 4, 175C ἐγγῶ τε τις τὸν ἄδοντος μελωδῶν ἐπέζων χορὸν || ὄμ. τὸ μεσ. κ. ποθ. ἐγγεῖρωσι· Ἐδρ. Ρησ. 532 ἐγγεῖρω, ἢ μελλεῖτε, αὐτ. ἀπ. 775, 27 ἐγγονταί εἰς βοτάνων ἔσθθων πώλων συζυγίας, Νόνν. Ἐσθ. γ. Iω. 124, 24 σῖδα καὶ οὐ με λείπθων ἀνάστασις, ὡς ἐν ἐκείνῃ ἐγγεται ὀφθαλμοτός.

ἐγγηγοῖω Ἐπιγρ. ἐγγηγοῖω βλλ.

ἐγγηγοῖς ἦσ. «ἐγγαδός, νέον ἀκρῶτον».

ἐγγηγοῖω μ. εἰς τὸν μελλ. κ. ἀορ. β' ἐγγηγοῖσθαι, ἐγγηγοῖν ἔνεστ. ἐν χρ. τὸ ἐγγαδός βλλ.

ἐγγαλλῆς-οὗς ἐντὶ τοῦ ἦσ. ἐγγαδῶν βλλ.

ἐγγαλλίδες ἦσ. «διαπεπρωμένον ἦμα».

ἐγγαλλινῶ-ὄω ἐμβόλλω χαλινῶν, χαλινῶντος· Δόδρ. 76, 14 ἐγγαλλινῶ ἵππων κ. ὄμ. ποθ.· Ἦρ. 3, 14 τοῦς τε αὐχένος κἀμυ δεδεμένους καὶ τὰ στόματα ἐγκεχαλιμμένους Ξεν. Αν. 7, 221 ἵπποι περί αὐτῆν κύκλω ἐγκεχαλιμμένους 2) ἐμβόλλωσι εἰς περιόριστον, μτφ. ποθ.· Πλάστ. Λύσι. 2) οὕτως μέν ἄπταν ἐλαβον, εὐ ἐγκεχαλιμμένον τῷ ἀλγαρχῆ τὸν δῆμον ἀνεῖς αὐδῆς ἐμύδρῃσι καὶ θρασυνοσασθαι, Θεμιστ. Λόγ. 17, 214 D ὄργη ἐγκεχαλιμμένη τῷ λόγῳ 3) ὄμ. παθ. μτφ. ἐπὶ φιλοδῶν, διακλάσθαι χαλινῶν δεικνύει· Ἰππ. Ὀστ. 260, 17 ἐγκεχαλιμνῶνται περί τὰ ὄτα αὐτέρας [καρδίης], καὶ εἰς τὰ κοίλια τὰ ἐντός διεπρωθήκασιν.

ἐγγαλλεῖω μτγ. σῶλ. ἐγγαράττω, ἐντυπῶνω ἐπὶ χαλκοῦ· Σχολ. Ἰλ. Σ 468 1 Ὀμῖρος ἰ πόλις δῦο ἐνεχάλλεως τῷ ἀσπίδι 2) μτφ. ἐντός τινος οἰσεὶ χαλκοῦ, Ἰσχυρός ἐμβόλλω· Κύριλλ. Ἀλ. Α 10 φρόνημα τὸ νεανικόν καὶ φιλόθεν ἐγγαλλεῖται.

ἐγγαλλεῖον-ὄν ὁ ἔχων χαλινόν, ἦται χρήματα.

δθ. πλοῖστος· ΑΠ II, 425 πᾶσα ἔγγαλλω γρατα πλοῖστος ἐπὶ σορός 2) ὁ διὰ χαλκοῦ δθ. χρημάτων, ὠνήτος, ὠνιος· Δ. ἔμρ. ὁ πρὸς πᾶσι πλοῖστος διατεθειμένος, ποῦ εἶναι γὰρ πλοῖμα; Ἀθην. Ι 3, 584C ἰδόντος ἐπὶ τῶν ἀγγίσι ὡδ' εἰλητότος τε ὠμὰ ταῦτα ἄβηθαι ἡ ἐφ' ὅθ' ἔγγαλλω, ἔφη, παιδίον 3) ὁ χαλκῶ γέσθων ἔχων· Δισκ. 5, 103.

ἐγγαλλῶ-ὄω μτγ. κ. μων. μέλλ. ἐγγαλλῶσι κατιστῶ τὴν χαλκῶν, χαλκῶντος· Σχολ. Ἀράτ. 421 ἐγγαλλῶσι τοῖς τῶν ἀρμένου ποσ' κ. ὄμ. ποθ.· Πλάστ. Ἦρ. 670 Α ἐνδυσόμεν γὰρ ἐξῶθεν ἡ ἀγρῆτος εὐχυμότερα ποιεῖ καὶ τροφιμότερα τοῦ ἐγγαλλῶσθαι τὰ ἐντός, Τζέτζ. Χιλ. 6, 648.

ἐγγαυθῆς-οὗς-εἰ, μτγ. εὐρύς, εὐρύχωρος [δ. γρ. εὐχάουθῆς]· Νίκ. Ἄλ. 63 ἐγγαυθῆς νηδῶν.

ἐγγαυθαῖ ἡ| μτγ. ἐντομή, χαραματῆ· Ἀπολλ. Πλοῖαρ. κ. 43, 20 συναρμυόμεναι δέ .. δι' ὀλίγης ἐγγαυθαῖς ἐπίθεσσομεντα σχοινίους.

ἐγγαυθαῖ-ατος [τῶ] μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐδάφους, κοίλωμα, χαράρα· Παιδ. 12, 20, 4 χεῖμαρος .. ἵσαυτὰ φησι ποιεῖν ἐγγαυθαῖς δ. γρ. ἐκρήματα. 1) νεώτ. ἐντομή, χαραματῆ.

ἐγγαυθαῖς-εως ἡ| μτγ., μων. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἐγγαυθῶσ βλλ.· Ἐπιγρ. καὶ τὴν ἐγγαυθαῖν τῆς ἐπιγραφῆς || ὄμ. π. Ιατρ.· Θεωσιάν. Νόνν. 1, 142 εἰτα σκόλας κατὰ τὸ ἴνιου κολλήτων μετ' ἐγγαυθαῖς 2) ἡ διάρρηξις διανοχῆς τοῦ ἐδάφους, αἰλαξ· Σχολ. Ἰλ. Δ 464 τῆς ἐγγαυθαῖς τοῦ ἐδάφους .. ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὄμβρων ὀδάτων, Σχολ. Ἀπολλ. Ρ 3, 143 ὀλοκοῖσι, ταῖς ἐγγαυθαῖσιν· ἐκόμενον γὰρ τὸ ἀρότρου ἢ γῆ διαρρηγνυται.

ἐγγαυθαῖ μτγ., μων. κ. νεώτ., ἀπτ. -άττω, ἀπτ. ἐνεχάραξαι κ. ποθ. ἐνεχάραξθην, χαράσσω τὴν τι ἢ ἐπὶ τινος, ἐγγράφω· Πλάστ. Μάρ. 27 τοῦνομα τὸ Κάτλω παρὰ τὸ ἔξωλον αὐτῶν ἐγγαυθαῖστος, αὐτ. Θεμ. 9 ἐνεχάραττε κατὰ τῶν λίθων ἐπιφανῆ γράμματα. Ἰδόν. καὶ ἐνεχάραξε τὰς διδλῖσις πράγμα παρὰ νοῦν, Μηναι. I, 28 Qδ. 6 πλαξὶν ἐγγαυθαῖστος || ὄμ. ἐπὶ νοσημότοις· Δίων Κ 44, 4 πατέρα τε αὐτῶν τῆς πατρίδος ἐπινοήσασαν καὶ εἰς τὰ νοσηματα ἐνεχάραξαν || ἐν χρ. κ. μτφ.· Ἰάμβλ. Προτρ. 2, 46 ἀνθρώπος .. ἐνεχάραξε καὶ ἐπεσημῆναι τὸ θελον αὐτῷ τὸ τῶ πατρός λόγῳ σύστημα κ. ποθ.· Περιπλ. Ἐρ. Θα. 47 βραχυαὶ ἐγκεχαυθαῖσιν γορμῶσιν ἄλληλικοῖς ἐπίσημα, Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 23 κοππατίας Ἰπποῦς ἐκάλονον, οἷς ἐγκεχαυθαῖσιν κ. στοιχειον, ὡς σαμφορός τῶν ἐγκεχαυθαῖστος τὸ σ' || ὄμ. μέσ.· Κλημ. Ἀλ. Παιδ. 3, 11, 59 ἀγκυρα ναυτικῆ, ἢν Ἰσέλευκος ἐνεχάραττε τῷ γλαυφῷ 2) ποῖω ἐντομῆ εἰς τὴν, χαράσσω, ἐντέμνω· Γεωλ. 5, 38, 2 δρεπῶνω οὖν τὸ πρέμνον ἐγγαυθαῖστος || σκαρπηῶσι, σμηλεῶω, σκαλιζῶ· Ἀντυλλ. Π. Ορειδ. 7, 163 3) νεώτ. μτφ. ἐντυπῶμαι, κἀμνω νὰ ἐντυπωθῆ τὴν βιβλίον, ὁ ἵ λόγοι τοῦ εἶναι ἐγκεχαυθαῖστος εἰς τὴν μνήμην μου

ἐγγαυθαῖστος μτγ. ἀποθ. χαρίζομαι βλλ.· Παρμεν. ἐν ΑΠ 9, 114 θῖς δέ τέκνω ζωῶν ἐγκεχαυθαῖστος γάλα ἰ δμ. I.

ἐγγάσκω κ. μων. μέλλ. ἐγγαυθοῖμαι. ἀορ. β' ἐγγάσκων ἢ ἐκ τοῦ ἀρ. ἐγγαῖω ἢ γάσκω πρὸς τὴν σελήνην τρις ἐγγαῖων προσυθεσθαι 2) μετὰ δοτ. σιθῶσθαι [ζωπρῶν ἐπιθυμῶν] διὰ τὴν Ἀλλήλικον 22 ἐγγαῖων τῶν πλακοῦντι, Ἰω. Κίν. 9, 33 C τῆνοσιν ἔν ταις σκηνῶσι ἀνέτω στόματι τὴν πόρ ἐγγάσκοντας 3) γέλω σαρκαστικῶν, χλευσῶν, ἐπιπαιζῶν, κοροιδίῶν ἦσ. «ἐγγάσκω, καταγέλασκω» Ἀριστ. Ζ. φ. 721, αὐτ. Ἀλ. 1197 κῆτ' ἐγγάσκων ταις ἐμαῖς τῶσιν, Φιλῶδ. Κοκ. 41] καὶ προσέειπεν μὲν διαλεγόμενῳ καὶ ἐγγάσκωεν πρὸλ. ἄουκ.

Μισθ Συν.14 ύπεινών τέλος έπίσθη, και άπεισ
σοι πλατώ έγγανόν || όρ.ισμ. μετά τιχ. : Άριστ.
'Αχ.221 μη γάρ έγγάνοι ποτά μηδέ περ γέροντας
όντας έκφυγών 'Αχαρνάς.

έγχαυνομαί-όμαι ιγν. άποχαινομαί :
Γρηγ.Νύσσ.1303D μη έγχαυνοσθαί τοίς τών
πειρασμών άγωνισμασιν, αút.594A.

έγγέζω, μέλλ. έγγέσω ή έγγεσσομαι, παρακ. έγ-
κέχοδα, άποποτά, άφοδούω έκ φόδου, τά κώνω
άπάνω μου : Άριστ.Βότρ.479 ότάς, τί δέδρα-
κα; έγγέχοδα? 2) μετ' αйт. φοδομαί τινα, τόν
τρέω : αút.Σφ.627 κών άστράφω, πομπόζου-
σιν, κάγκεχόδασιν μ'οί ληουόοντες [όπό τόν
φόδον τους πρós έμένα τί κώνωσιν άπάνω τους].

έγγειδρόμος-ον κ. μον. έπί της 'Αθηνάς, ή διά
του έγγους κροτάσος : Πινδ.Ο.7,43 κάρη τ' έγ-
χειδρόμω, Εύστ.Παν.56,15.

έγγειγιάστωρ Ζωνορ.598 εκό διά του δόρα-
τος ζών>.

έγγεΐδα 'Ησ. «τηρητά δαεινάων, η
έγγεΐλη [ή] έπ. τ. του έγγου, γεν. πλ.θ. έγγεΐνάω,
τό δόρυ' 'Ησ. «έγγεΐ, δόρατι : 'Ιλ.Β.530 έγγεΐδ' έ-
κέκαστο Πανέλληνας, 'Οδ.155 βόλλαν δ' άλ-
λήλους χαλκήρεσιν έγγεΐσιν, 'Απόλλ.Ρ.1,1001 ή-
μιν όσταίς ήδα και έγγεΐσιν.

έγγεΐλη έπ. τ. γ' έν. όποτ. του έγγέω βλλ. : 'Οδ.
1,10 μέθυ δ' εκ κρητόρος άφύσμων οινόχους
φορέσει και έγγεΐλη δειπάσσειν.

έγγεικέραιος-ον κ. μον. ό εξακοντίων, εκ-
σφενδονών κεραιούσ : Πινδ.Π.4,194 πατέρ' Ού-
ρανιόδαν έγγεικέραιον Ζηνορ. Εύστ.'Ιλ.839,10.

έγγειμάζω ιγν., μέλλ. έγγειμάσω, διαγγειμάζω
έντός πινος, ζεγγειμανόζω : Πολυδ.1,62, 'Ιουκ.Έπιστ.
53,103,5 τοίς ένταυθα σπορίς έγγειμάζειν' 2) ιγν.
πδ. χειράζωμαι, τοκαπαρωμαί : Γρηγ.Νύσσ.1,70C
την ψυχην... μηδασοι ταίς βίω κάλεις έγγειμα-
σθείσιν, αút.2,956 D.

έγγειμαργός-ον κ. μον. κ. έγγειμα- EM 313,14 εκό
μαινόμενος τώ δόρατι, παρά τήν έγγει όπτική και
μαργαίω τά μαίνομαι : Εύστ.'Ιλ.406,26.

έγγειμορός-ον ό έπιφύρον θάνατον διά του έγ-
χους, του δόρατος EM 630,24.

έγγεΐος 'Ησ. «'Αφροδίτη, Κήπριος.

έγγειρημα-ατος [τό] κ. μον. κ. νεώτ., έπιχειρήσις,
άπόπειρα, τόλμημα 'Ησ. «τόλμημα, έπιθήδεσμα :
Σοφ.Ο.Τ540 άρ' ούχι μωρόν έστι του χειρημά σου,
Πλάτ.Πολιτ.290D και δόξαν σερνήν λαμβάνειν
διά τό μέγεθος των έγγειρημάτων, Δημ.824,Πολυδ.
4,57,5 άτε λαν οικειούς όντας τών τοιούτων έγ-
χειρημάτων, Μηναι.9,8 Συναξ. τίς ειμι άγώ ό έ-
λάξιστος, ίνα κατατολήμω τοιούτου έγγειρημά-
τος, -άπεισι του έγγειρημάτος' 2) κ. νεώτ.
στρατιωτ. μικρά τις έπίθεσις τοκήσις σημασις :
Πλούτ.Κλειο.25 τό δεύτερον έγγειρημα του Κλεο-
μένουσ έδοξε'... τετολήμωσιν παραδόλις.

έγγειρηματικός-ή-όν γλωσσ. ό άνήκων ή ά-
ναφερόμενος εις έγγειρημά τι, έπιχειρηματικός,
έγγειρησις [ή] δημ. έγγειρησις βλλ.

έγγειρησιμος-ον νεώτ. κ. δημ. ό δυναμένος ή
ό ώριμος να ύποστί έγγειρησιν βλλ.2) ό άσθενής
δέν είναι έγγειρησιμος, -όπαστιμα έγγειρησιμον.

έγγειρησις-εως [ή] κ. μον. κ. νεώτ. δημ.-η
έπιχειρήσις, έγγειρημα : Οσοκ.6,83 τή δ' έγγειρησι
άσπερον τά ζυμφρόντα πρσάσσαντες, Πλούτ.Καισ.
δέ Κάστας εις τών άνδρίαντα του Πομπηίου πρό
τής έγγειρησιεως άποδέσσειν, Πολυδ.6,178 έγγειρη-
σιος τάλμης, Εύσ. Εκκλ.'Ιστ.3,27' || μον. στρα-
τιωτική έπιχειρήσις : Μαυρικ.Στρατηγ.2,1,46 ούδέ
έξ άπλουστέρας έγγειρησιεως... οί πόλεμοι κρύ-
νοιν' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. Ιατρ. ή χειρουργική,
Άτοι διά τεμνόντων εργαλείων ένέργεια έπί του σώ-
ματος ανθρώπου ή ζώου πρós θεραπευτικόν σκο-

πόν || 'Ανατορικά έγγειρησιεως πρακτική άνα-
τομική, τίλος συγγραμματος του Γαλινού.

έγγειρητής (ό) κ. νεώτ. ό έπιλαμβανόμενος τι-
νος, ό έπιχειρόν τι : Άριστ.'Όρν.257 καινάων έρ-
γών τ' έγγειρητής, Φθ.2,27,12 τόν δέ τι προσήκων
έπισταίν τ' έγγειρητήν κεναιουσιγνώνων πρ-
ξέως || όρ. άπολ. : 'Αδαμ.Σουοργ.2,39' 2) νεώτ.
ό έκτελων έγγειρητόν βλλ.2) ό χειρουργός.

έγγειρητικός-ή-όν κ. νεώτ. ό ρέπων εις τολ-
μηράς έπιχειρήσις, έπιχειρηματικός, ριφονικόνησ,
|| όρ. συγκρ. : Ξεν.Έλλ.4,8,22 μάλλον τί συντε-
ταγμένος και έγγειρητικώτερος στρατηγός

2) νεώτ. ό αναφερόμενος εις τήν έγγειρησιν βλ.
λ.2) : έγγειρητική πλαστική [άναπλαστική βλλ.2],
έγγειρητική τράπεζα [τράπεζα εκ μετάλλου,
έφ' ής τοποθετείται πρós έγγειρησιν ό πάσιων],
έγγειρητικόν νεδίον [μέρος του σώματος, ό μέλλ-
ει να ύποστί έγγειρησιν] || Ιατρ. τό θηλ. έγ-
χειρητική ώς οσά. Ιοτρ. [ένν. τέχνη] ή τέχνη του
θεραπεύειν τάς παθήσις του σώματος, τόν δ' έγγειρη-
σών' 2) ό κλάδος τής χειρουργικής ό πραγμα-
τεύομενος περί τών μεθόδων τής έγγειρησις.

έγγειρητικός έπρρ. τομηλάς ριφονικόνησ,
άνθρ. προνοητικός : Αρχύτ.π.Στοδ. Ανθ.3,426 ό μόν
νεότας έγγειρητικός, τό δέ γήρας προνοητικός.

έγγειρία [ή], Ιων.-ίη χειριμός, έπίθεσις : 'Ιππ.
'Αρθ.802A άνότασιν έγγειριών έπιτηδευόσας ά-
σμενοί φίλος καταγίσις έπιτυγχανούσιν' 2) 'Ησ.
«έγγειρις, άδειας ή έπιχειρήματα.

έγγειριδίοσ[ο] [τό] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. μικρά
μάχαρα, μαχαίριον, σπλέττω 'Ησ. «έγγιδιον μικ-
ρόν», Σουίτ. «έγγιδιον μικρόν ή τυπηκόον όργανον»
: 'Ηρ.1,12 και μιν έκείνη έγγειριδιον ζούσας
κατακρύπτει όπδ τήν ατήν όρσην, Οσοκ.3,70
λαδόντας έγγειριόσιν... τόν τε Πυθίαν κτείνουσιν,
Λυσ.4,6 δάσαν άν έγγειριδίοσ πληγής άπέ-
θανεν, Πλούτ.Νομ.13' 2) κ. μον. λαβή, ζυψά-
τα, μανική, χέρι : Θεοφρ.Φι.4,33 τό δέ έύλοιο
τήν ρίζαν είναι... εις έλάττω χειρισμίν εις γάρ
τά έγγειρια και τό έπικολήματα χρισάσ, Καλλιξ.π.Αθην.5,204A, Πολυδ.1,90 τής δέ κώπης,
τό μέν ού λαμβάνονται οι ναύται, έγγειριδιον,
Εύστ.'Οδ.1959,64' 3) ιγν. εργαλείον χρησιμο-
ποιούμενον διά τής χειρός, ολον μυστήριον, οκέ-
πανον : Πά'Έξ.20,25 τό γάρ έγγειριδιόν σου

επιδέδληκα : έν' αούτος, και μερίανται' 4) ιγν.
νεώτ. κ. δημ. μικρόν βιβλίον, περιόχον έν περι-
λήφει τός κυριώτερας τών εις έπιστήμην τινά ή
τέχνην άφορμών γλώσσων : έγγειριδιον ζωολο-
γίας - κηπουρικής' || τίλος έργου του 'Επι-
κήτιου κ. ά' ηρβλ. Φίλοστροφ. Σοφ.565.

έγγειριδίοσ-ον κ. μον. ό έν τή χειρί κρατού-
μενος 'Ησ. «έγγειριδιο, τά έν χειρί' : Αισχ.'Ικ.22
σύν τοιού' Ιεκατόν έγγειριδίοσ εριστοπέσισι κλέ-
δοισιν, Εύστ.Παν.325,40' 2) κ. μον. νεώτ. κ. δημ.
τό ούδ' έγγειριδιόν ώς οσά. βλλ.

έγγειριδίοσ-ον άγρ. τό έγγειριδίοσ βλλ.

έγγειρίζω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. άγρ. έγ-
χειρίζω, άγρ. ένχειρίασ κ. δημ. ένχειρίασ κ. παθ.
ένχειρισθών κ. δημ. ένχειριστικά, ποσάκ. ένχει-
ρητικά κ. παθ. ένχειρησισμαι, δημ. υτχ. ένχειρησι-
σμένος θέτω εις τός χειρός τόνος, έμιστσίωμαι,
ανάθετο, παραβίδω τί τιη ή τινά τιν : 'Ηρ.1,111
ός έμε προσημύων έξω πόλιος ένχειρίασ τό βρέ-
φοσ Οσοκ.2,67 πειθούσιν τόν Σάδοκον... τούς άν-
δρας ένχειρίασ σφισιν, Ξεν.'Αν.3,28, Δημ.869' Α-
φώδω τοσοούτον άργύριον ένχειρησισμα, Πλούτ.
Φάδ.20 θανάζοντας δέ του στρατιωτικού προα-
γαγών τήν άναμύροσιν ένχειρησιν αούφ και ειπεν,
Πάν. τοούτο τό σωματίον ένχειρησιν αούφ, Μην-
ναί.1,10 'Ωδ.3 τός ήλιος τής εκκλησις σου έγ-
ρων έγγειριζέι ό Χριστός, Τζέτζ.Χιλ.3,370 οι Σι-

καί . . Ῥωμαῖοι ἐνεχειρίζον τὴν πόλιν εἰς δουλείαν, - τοῦ ἐνεχειρία τὴν ἐπιστολὴν σου' || παθ. παραδίδομαι: Πολύθ. 1,108 ἄγχειρηζόμενος αὐτοῖς τῆς Μεσσηνίας, αὐτ.5,44] τὰ τε γὰρ Ἰησοφορία πάντα τὰ βασιλικὰ Μήδοσι ἄγχειρηζοι: || παθ. ἄγχειρίζομαι τὴ ἀναλαβάνῃ, ἀναδέχομαι τὴν προσηγορίαν: Λαυκ.Πρωμ.3 τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἄγχειρηθεῖς, Διονύκ.ἀπ.30,15,69 ὁ Κάριλλος παρακαλούμενος τὴν ἀγερῶνιαν ἄγχειρηθῆναι, οὐ ἠπάκουεν, Μηναι.1,6 Ἴηξ4 τὰς κλειεῖ τῆς βασιλείας οὐν ἄγχειρηθεῖς, ἀξιάγατος, Μικ.Ἀττάλ. ἐν Σδβ.19 μὲδῆσιαν ἀρχὴν ἡ δημοσίαν δουλείαν ἄγχειρηθεῖς' || ὄμ. μετ' ἀποφ. : Ἰηρωδίων.8,7,12 διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς ἄγχειρηζομένης: 2] μεθ. ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι οἰκεία βουλήσι: Οὐκοκ.5,108 καὶ τοὺς κινδύνους τε ἡμῶν ἔνεκα μάλλον ἠγοῦμεθ' ἐν ἄγχειρισσῶσι αὐτοῦς [σχολ. « ἀναδέξασθαι », Διονύκ.ἀπ.33,16,18 πάντα ὅσα ἐνεχειρίζοντο καταργήσασθαι 3] μόν., νεώτ. κ. δημ. ἐκτελῶ ἄγχειρηζον Βλλ.2] : Ἰησοφ.18, - χρεῖς τὸν ἄγχειρηζον || νεώτ. κ. δημ. ὄμ. παθ. : ΜΜ κὶ ἐδίδα κὶ ἄγχειρητάσκει | στοῦ Μέρμηκα τὴν κληνίη' τὸ δικουλάκι μου παιδί. **ἄγχειρηθεος-ον**, αἰολ. ἄγχειρηθετος ὁ εἰς χεῖρας πινος πθίνουος : Ἰηρ.5,106 καὶ τὸν Μιλήτου ἐπίτροπον τοῦτον τὸν ταῦτα μηχανάζομενον ἄγχειρηθεον παραδόξῃ γρ. κώδ. ἄγχειρηδοτον | **ἄγχειριον** (τό) μόν. μύκρον λειτουργικῆς χρήσεως : Γερμ.Α' 150 τὸ ἄγχειριον τὸ ἐπὶ τῆς ζώνης, ὅστι τοῦ ἀπομόζαν τὰς χεῖρας αὐτοῦ λέντων. **ἄγχειρισίς** (ἡ) ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ. τὸ ἄγχειρίζεν Βλλ., ἡ παράδοξις εἰς χεῖρας πινος' 2] ὁ γρ. τοῦ ἄγχειρισίου Βλλ.2. **ἄγχειρισμός** (οἶ) ἐν ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ. ἡ ἄγχειρισίς Βλλ. **ἄγχειριστής** (ὁ) Ἴηγορ. κ. νεώτ. ὁ ἄγχειρίζων Βλλ.: 2] ἔσφ. ἀντὶ ἄγχειρηζῶν 3] Ἴηγορ. ἐργολήτης, ἐπιχειρηματίας : Ωριών ἄγχειρηζῶν. **ἄγχειρητικός-ῆς** ὄν. νεώτ. ὁ σήκηκος ἡ ἀναφορῆματος ἡ ἰθαλῶνος εἰς τὴν ἄγχειρισίον Βλλ.: 2] ἔσφ. ἀντὶ τοῦ ἄγχειρηζῶν κ. νεώτ. **ἄγχειρητικός** ἔπιτρο. κατὰ τρόπον ἄγχειριστικόν Βλλ.: || ἀπὸ ἀποφάσεως ἄγχειρηζῶν. **ἄγχειρογράφος-ορος** (ὁ) μτγν. κ. μόν. γαστροδότη Βλλ. : Κλεανθ.π.Κλεάρχ.16, Ζωαναρ. τὸν βίον εὐσταθεῖς οὐκ ἄγχειρογράφους. **ἄγχειρογράφος-ον** νεώτ. ὁ ἐν χειρογράφῳ γενόμενος, ὁ χειρογράφος. **ἄγχειροτόνῃ-ῶν** μτγν. χειροτονώ, ἐκλέγω, παθ. : Δίων Κ 41,39 πρὶν εἰς τὴν ὑπάτεσιν, ἐς ἣν ἐνεχειροτόνητο εἰσελθεῖν. **ἄγχειροργῶ-ῶν** μτγν. διὰ τῆς χειρὸς δημιουργῶ τὴ ἐν τι: : Γρηγ.Νισοῦ.1,37Α τέλειον καὶ ἀκριβῆς εἶδος ἄγχειροργήσας τῆ ὄλη [περὶ γλύπτου]. **ἄγχειρῶ-ῶν** κ. μόν. κ. νεώτ., ἀρκάδ. ἴγχερῶ, μέλλ. ἄγχειρῶν, μετὰ δὸς. πράγμ. οἰνοεῖ τιμηθῆναι ἐν τῇ χειρὶ, ἐπιλαμβάνομαι πινος, καταπίνομαι μετ' ἰκτί : Εὐρ.Μηδ.377 πολλὰς δ' ἔχουσα θησαυροφῶδες οὐδὸς οὐκ οὐδ' ὄνοσι πρώτων ἄγχειρῶ, Ξεν. Πόρ.6,1 πᾶς οὐκ ἄξιον εὐτάχιστα ταῦτοισι ἄγχειρῶν, ἴδι.Δαμασκ.ἐν Μηναι.1,1 οὐ τὴν φωνὴν ἴδιον παρεῖναι, Βασίλειε, τοῖς ἄγχειρῶν ἐθέλουσι τοῖς ἐκμωλοῖς σου' || μετ' ἀποφ. ἄγχειρῶ : Πλάτ. Πρωτ.310C, καὶ ἐπὶ μὲν ἐνεχειρία εὐθὺς παρὰ σέ ἴνασι, Ὑπεριδ.Εὐξ.34 τὸν ἄγχειρηζοῦσαν συκοφαντεῖν' || μτγν. κ. μόν. ὄμ. δημ. μετ' αἰγ. : Πλάτ. ἄγχειρεῖν ἔργον, Πλούτ.Ἰηρ.239Α μετὰ τοῦ ἄγχειρεῖν τι καὶ πράττειν 2] ὀπλο. ἀρχίζω διὰ τῶν χειρῶν ἔργον, ὅθ. ἐπιλαμβάνομαι, καταπίνομαι, βάζω χεῖρ' : Σοφ.Ἠλ.1026 εἰκόξ γὰρ ἄγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς, Θουκ.4,4 καὶ ἄγχειροῦσαντες εἰργάζονται' 3] ἐπιδῶλλον χεῖρα εἰς

τινα, ἐπιτιθεῖμαι ἐναντίον πινός : Θουκ.4,122 καὶ ὁ μὲν ἔμελλεν ἄγχειρησειν ταῖς πόλεις ταύταις' || ὄμ. κ. ἐμπροθ. : Πολύθ.2,221] ἐνεχειρηζον ἐμφοθυαδῶν . . πρὸς τοὺς καὶ ἀφ' οὐδὸς πολέμου, Μαυρικ.Στρατηγ.21,47 πρὸς διαφορῶν ἀπελευθεῖς ἐκόλως ἄγχειρῶσι' || ὄμ. σημ. κ. ὀπλο. : Ξεν.Ἑλλ.4,5,16 οἱ δὲ πολέμοιο θρᾶσούτεροι τε καὶ οὐκ ἀκρίως οἱ ἄγχειροῦσιν' 4] ἱατρ. ἐπιλαμβάνομαι θεραπεῖας : Ἰηρ.Τεχ.3 τὸ μὴ ἄγχειρεῖν τοῖσι κεκατρημένοιαν ὑπὸ τῶν νοσημάτων' || νεώτ. ἐνεργῶ ἄγχειρηζον, ὁ ἄγχειρίζω Βλλ.3] **ἄγχειρῶ** μτγν. δοκιμάζω τὰς ἱκανότητάς μου εἰς συζήτησιν : Πλούτ.Κικ.2 αὐτὸς τε γὰρ ἀναστάς ἐνεχειρηζεν ἐς ἐκάτρον, τὸ μὲν τῇ προτέρῃ, τὰ δὲ τῇ γυναικὶ Καίσαρος συνειπῶν' || ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ ζητημάτων, καταστάσεων, ἐνεργῶν, ὑποθέσεων, οὐχ' ἰσοῦμαι : Πλούτ.Ἰηρ.687 Β ἐδόκει δὲ μοι τάδε πιθανῶς μὲν ἄγχειρηθῆσθαι. **ἄγγειω** ἔσ. ἀντὶ ἄγγελου Βλλ. **ἄγγελεῖον** (τό) ὕποκορ. τοῦ ἄγγελου Βλλ., τὸ γέλοιον : Ἀριστοφ.ἀπ.3817 [π.Ἀθην.3,104 F] οὐδ' ἄγγελεῖον οὐδὲ κάραθον' || συνθῆ. κατὰ πληθ. : Φερεκρ.108,12 [π.Παλούδ.6,59] τεύλοισι τ' ἄγγελεῖα, συγκαταλυμένα, Καλλ.Κωμ.31π.Ἀθην.7,286β] ἄγγελεῖα, κάραθον' 2] ἐν χρ. κ. ὡς οὐδ. τοῦ ἄγγελεῖου Βλλ. **ἄγγελεῖος-ον** ὁ ἔξ ἄγγελεῶν Βλλ., ἀπὸ χεῖλ' : Ἀριστοφ.Ἀχ.1043 ὄπτατε τὰγγελεῖα [π.β. κατὰ παράλειψιν τοῦ κρεῖα ἢ τεμῆχ], Φερεκρ.45 [π.Ἀθην.3,96 B] ὑπάρχει τεμαχος ἄγγελεῖον ἡμῖν, Εὐστ.1231,36 ἄγγελεῖα δὲ καὶ τεμῆχ ὄψιν. **ἄγγελεῶν-ῶνος** (ὁ) κ. ἄγγελεῶν ἄγγελεῖοτροφῶν : Ἀριστολ.Ζ1 592α,4,16 μεταζῶλλόμενοι τοῦ θέρους εἰς τοὺς ἄγγελεῶνας ἐκ τῶν λιμνῶν ἀποθνήσκουσι. **ἄγγελεῖ-ιος** (ὁ) ἄγγελεῖα : Ἀριστολ.ἀπ.311. **ἄγγελαῦδιον** (τό) ὕποκορ. τοῦ ἄγγελου Βλλ., ἡ ἐπιπ.15,6 [π.Ἀθην.8,359 B] ἄγγελαῦδια Ὀθθηθεν ἐνίοτ' ἔρχεται. **ἄγγελοσπαγίς-ιδος** (ἡ) νεώτ. παγὶς πρὸς ἀλίεσι τῶν ἄγγελεων, νταούλι. **ἄγγελοστροφεῖον** (τό) νεώτ. ὁ τόπος ἐνθα διαίρεσθαι ἄγγελεῖς, κελοδύβαρο. **ἄγγελοστροφία** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν ἄγγελοστροφείοις συντήρησις ἄγγελεῖν πρὸς ἀναπαράγωγην. **ἄγγελοστροφῶς-ον** ὁ διατρέφων ἄγγελεῖς : Ἀριστολ.Ζ1 592α, 2 καὶ ταῦτα | τὸ ὄδωρ | τηροῦσιν οἱ ἄγγελοστροφῶοι, ὅπως ὁ τὴ μάστιγα καθαροὶν δὲ. **ἄγγελος** (ὁ) κ. ἄγγελεῖος κ. μόν. κ. νεώτ. μτγν., μόν. κ. νεώτ. κ. (ὁ), γεν. ἀττ. -εως, ἴων, κ. μτγν. κ. νεώτ. -ουος, δοτ. -υῖ, αἰτ. -ου, πληθ. ὄν. -εις κ. -ιτες κ. -υος, γεν. -εων κ. -ουων, δοτ. -εσι κ. -υσι, αἰτ. -υας, ἰχθῶς ἔχων ὄσμοι Μον ἐπιηκτικὸν καὶ κινηθῶν ὡς οὐκί, χεῖλ' : Ἰλ.Φ 203 τὸν μὲν δρ' ἄγγελεῖς τε καὶ ἰχθῶς ἀμφεπένοντο, Ἀριστοφ.Ἀχ.880 ἰκτίδας, ἐνυδρίας, ἄγγελεῖς Κωπαθίδας, Παναδ.Χριστ.Διηγ.24 [ἐκδ. Φέξ] | ὁ μῆδρομα - Διόμας, ὅστις ἐκολλάμβια καὶ ἄγγελεῖς' || ὄμοιον, ἄγγελεῖς θηράσθαι προκαλεῖν ταρᾶχος πρὸς ἴδιον κέρδος, κατὰ μεταφορὴν ἐκ τῶν θηρωμένων ἄγγελεῖς, οἷτινες ἀνακυκῶσι τὴν ἴλην τῶν λιμνῶν κατὰ τὴν ἀλίεσιν' Σοῦδ. « ἄγγελεῖς θηρωόμενος » ἐπὶ τῶν διὰ κέρδους ἴδιον ταρᾶχος ποιοῦντων » : Ἀριστοφ.Ἰηρ.864 ὡσπερ γὰρ οἱ τὰς ἄγγελεῖς θηρωόμενοι πέπνοσθα, ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῆ, λαμβάνουσιν οὐδὲν' ἐάν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν, αἰροῦσι' καὶ σὺ λαμβάνεις, ἦν τὴν πόλιν ταρᾶττος πρβλ. κ. Ἀριστολ.Ζ1 592α,6 διήπερ, ὅταν θηρωῖταισιν ἰέν. ἄγγελεῖς |, ταράττουσι τὸ ὄδωρ' || νεώτ. Ἰωλ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκίης. τῶν μυρρινιδῶν' 2] νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ἰππων καὶ ἡμῶν, ἡ ἀμοῦρα γρασμῆ ἢ δικτακίου

ἀνὴρ τῆς καίτης μέχρι τῆς οὐράς διασταυροῦμένη
 πικρῶς μετ' ἄλλης ἐγκαρσίας ἐπὶ τῆς ἀροαλότης.
ἐγχελευών ὁ. τύπος τοῦ ἐγγελευῶν βλλ.
ἐγχελευός μτν. ὁ ἐκὼν φθν. ὀσθαλοῦς, ὡς
 ἡ ἐγγελευς· Λουκ. ΑΑ. Ιατ. 135 Ταριθάνες οἰκοῦσιν,
 ἔθνος ἐγγελευῶν καὶ καρθοπορώων.
ἐγχερα [τά] Ἐπιγρ. τὰ ἐπιγερα βλλ. 2· Ἐπιγρ.
 καὶ ἐγχερα ἀνὰ τὸν δίκαν αὐτὸν δεξέονται.
ἐγχερη [ή] δημ. κ. ἐγχερητὶ ἡ λαθὴ τοῦ ἀρο-
 τρου, τὸ χερί τ' ἀροτρου· δημ.τρ. πουλάκι πῆγε
 κ' ἐκαστε στήν ἐγχερη ἐπάνω.
ἐγχερη [τὸ] δημ. ἡ ἐγχερη βλλ.
ἐγχερος παπ. ἀγρός μὴ καλλιεργημένος,
 ἀποχερωθεὶς, χέρος.
ἐγχεσίμαργος [ὸ] EM 313,6 « τοῖς ἐγχεσι βανό-
 μενος », Ἡσ. « ἐγχει μαινόμενος ».
ἐγχεσίμαρος-ον ἐπ. ὁ διὰ τοῦ δόρατος
 ὀνομαστός ἰδιόφορος ἐριμ. ὁ διὰ τοῦ δόρατος
 μαχόμενος, ἔξοχος μαχητῆς, πολεμιστῆς· Ἰλ.Β
 692 ἐγχεσίμαρους υἱὸς Ἑθνοῖα.
ἐγχεσίπαλος-ον ἐγχεσίπαλος βλλ. Ἡσ. « ἐγχεσι-
 ποιοῖ ὁ τὰ δόρατα πάλαιος, πολεμισταί ».
ἐγχεσίχειρ-ος μτν. ὁ τὸ δόρυ ἔχων ἐν τῇ
 χειρὶ· ἴσυνεκτ. ὁ ἐκ τοῦ δόρου ἀποζών·
 Ὀρφ. ἀπ.286,18 θυρεῖταις βροτοὶ ἐγχεσίχειρας·
ἐγχεσίπλοος-ον ὁ πάλαι τοῦ ἐγχεος, δδ. ὁ πολε-
 μιστῆς, ὁ μαχητῆς· Ἰλ.Ξ 449 Πουλιδάμας ἐγχε-
 σίπλοος ἦλθεν ἀνύμνυρ Πανθοΐδης.
ἐγχεσφόρος-ον ὁ φέρων ἐγχεος, δόρυ· Πίνδ.
 Ν 3,61 ἐγχεσφόρους ἐπιβίβεις Αἰθιοπίαισι χεῖρας.
ἐγχεω κ. μαν. κ. νεώτ., ἐπ. ὀνοτ. ἐγχείη, μέλλ. γέω
 κ. μτν. - χύω, ἀρ. ἐνχεα, ἐπ. ἐνάχεια, γ' πληθ.
 ἐνάχων (ἐν τμήσ). Ὀδ.Ο 436, ἐπ. πρὸς γέω, παθ.
 παρακ. ἐγκέχμων, γέω τ' ἐντόπιον χύω μέσα
 σέ κἀτι· Ὀδ.Ι 10 ἄτ'... μέθυ... οἰνοχόος φορέσει
 καὶ ἐγχείη δεπέσσιν, Ἡρ.470 ἐξ κώλικα μεγά-
 λην κεραιμήνην οἶνον ἐγχεάνας Αἰαχ.Αγ.322
 ὄσος γ' ἀλεῖψα γ' ἐγχεάς ταυτῷ κῆτι, Ξεν.ΚΠ 1,29
 τοῦ δὲ ἄ ἐ φάρμακα ἐγχεῖον μὴ λυσιπτεῖν αὐ-
 τοῖς· ὁ μ. κ. παθ.· Ἀπολλ.δ.δαιμ.Πολιορκ.21,8
 δούσιν ἡ ἄλλου τιος τῶν δριμύτων ἐγχεσμένου·
 ἴ τὸ μέσ. μετ' ἐντρον. σμν.· Ὀδ.Τ 387 ὄδωρ δ'
 ἐνεχεῖστο πολὺ φυχρόν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπέ-
 φουσεν· ἴ εἰδ.Ιατρ. γέω ἐντός, χύω ἐντός τοῦ ὄρ-
 γανισμοῦ ὑγρῶν τ' φάρμακον· ἴπν.475,55 ἦν μὲν
 παχὺ ἦ τὸ πύον, πυρῖαν, ἦν δὲ λεπτόν, ἐγχεῖν·
 ὁ μ. κ. τὸ παθ. Γεωμ.Ι 6,14,1 ἐρίγημῳ κκαθαρο-
 μένῳ ἐθῶρ στέατος ἐλαφίους μχθέντος, διὰ τοῦ
 στόματος ἐπὶ ἡμέρας γ' ἐγχεῖσθαι· 2) ἐπὶ οἴ-
 νου, πληρῶ τὸ ποτήριον οἴνου, οἰνοχόω, κερνώ·
 Ἀριστ.Φ.σ 616 κἂν οἶνον μὴ μοι γέη, σὺ πῖσιν·
 ὁ μ. σμν. κ. ἀπολ. ἀνευ τοῦ οἴνου· Ἡσ. « ἐμνο-
 χοεῖ ἐνέχει »· Πλάτ.Συμπ.214Α ἔπειτα τὸ Σωκρά-
 τει κελευσὶν ἐγχεῖν καὶ ὅμα εἰπεῖν, Ξεν.Αν.4,3,13
 τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε καὶ εὐχεσθαι
 τοῖς φθίνας θεοῖς· ἴ μετὰ γεν. προσ. πληρῶ τὸ
 ποτήριον πρὸς πῆλν ὄνον, στήν ὑγιεία του· Καλλ.
 Ἐπιγρ.μυ.31, Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 5,135 ἔγχει καὶ πάλ-
 λιν, εἰπέ, πάλιν, Ἥλιοδῶρας· ὁ μ. κ. τὸ μέσ.
 πληρῶ τὸ ποτήριόν μου, ἐγχεω οἶνον δ' ἐμαυτὸν,
 γεμίζω τὸ ποτήρι μου· Ἀριστ.Φ.σ 67 κῆτ' ἐγ-
 χέωμαι κλίνας, Ξεν.ΚΠ 1,39 ὁ δ' ἄρα τῶν βασι-
 λέων οἰνοχόαι... εἰς τῆν ἀριστάρτου ἐγχεά-
 μενοι καταπροφουθῖν· ἴ φ. ἐγχεώ σπονδήν
 γέω οἶνον ἐν τῇ φιάλῃ διὰ σπονδῆν· Ἀριστ.Ἐπρ.
 1102 ἔγχει δὲ σπονδήν καὶ τῶν σπλάγχχνων φέρε
 δευρῖ, Αντιφ.Ι,19· 3) τὸ μέσ. αἰετὸν, βα-
 λασιζών, χύνομαι, ἐκβάλλω εἰς· Διονύσι.Περ.70 νό-
 τω μὲν πρῶτιστος ἱερῆκότι ἀρχομένοισιν ἐγκέ-
 χεται, αὐτ.164 αὐτὸ καὶ πρὸς βροχὴν Μαιώτιδος
 ὄδατα Ἰμνυς ἐγκέχεται· 4) ἐπὶ πράγματι
 στερεῶν, χύω ἐντός, ρίπτω ἐντός· Ὀδ.Β 354 ἐν

δὲ μοι ἀλεῖψα χέων ἐπυραεῖσαι βοροῖσιν
 ἴ ὁ μ. ἐπὶ στερεῶν, εἰσάγω διὰ τῆς βίαις εἰσιπέω·
 Ἀριστ.Φ.Ορν.1081 τοῖς τε κοφιστοῖν εἰς τὰς βί-
 νας ἔγχει τὰ περὰ· 5) μετ' αἰτ. δηλοῦσιν τὸς
 ὄσους, εἰς ὁ γίνεται ἡ ἐγγυσι, πληρῶ, γεμίζω·
 Σοφ.ἀπ.563 [π. Ἀθην.15,686Α] ἐγγεῖτω βούτων
 κρατῆρα, Ξεν.Συμπ.2,23 ἔγω γούβν φιάλῃ καὶ ὁ
 παῖς ἐγχετάω τὴν μεγάλην φιάλην· ἴ ὁ μ.
 ἐλλειπτικῶς· Ἀλεξ.232 ἔγχεον... Διὸς ἐφ' τῆδε
 σπητῆρα, Νικόστρ.20 ἄγγαλα... ἀγαθὸν δαίμο-
 νος [ἐνν. κώλικα]· 6) εἰδ. δίκαν φρ. ἐγ-
 χεῖν ὄδωρ τινὶ πληρῶ τὴν κλεψύδραν βλλ. ὄδα-
 τος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, δδ. ἐπιτρέπω εἰς τινα τὴν
 ἀμλήσῃ· Δημ.407 οὐδ' ἔγχει μετὰ τοῦδ' ὄδωρ
 αὐτεῖς ἐμοί· πρδλ. κ. αὐτ.1052 ἐξ ἀνάγκης γὰρ
 ἦν, ὡ ἀνδρες δικασταί, τῷ ἀρχοντι ἀμφορεῖ
 ἐκάστῳ ἐγχεῖ τῶν ἀμφοισθέντων (= ἦτο ἡ-
 νουκασιμένος ὁ ἀρχων ἀμφορεῖα τὰ πληρῶσθ θ-
 δοτος, ἦτοι να ἐπιτρέφει εἰς τοὺς ῥήτορας τὴν
 ὁμιλίαν μέχρι πλήρους ἐκροῆς τοῦ ὄδατος ἀμ-
 φορέας· ἴ ὁ μ. παθ. φρ. ἐγγεῖται τὸ πρῶτον
 ὄδωρ [ἐνν. εἰς τὴν κλεψύδραν]· δδ. ὁδεῖται εἰς
 τινα πρῶτον κατὰ σερῶν ὁ λόγος· Αἰσχίν.3,197
 ἐγγεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὄδωρ τῷ κατηγορῶ
 καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῷ δημοκρατίῳ· 7) μτν.
 ἐνσταλάω, ἐμβάλλω· Σύνεσ. Ἐπ.140,276 C προ-
 εῖρησον οὐν παρὰ πάντων, ἐκάστου μονοῦτος
 ἐγγέχωνος τὴν ψυχὴν τῷ προσήρῃ· ἴ ὁ μ. κ.
 τὸ μέσ.· Πλάτ.Φῖλ.4707 τὸ δ' αὐτὸ τῆς ἡδονῆς
 πολὺ πλείον ἐγχεχόμενον συντείνει τε καὶ ἐνί-
 στε πηδῶν ποιεῖ· ὁ μ. μτν. κ. τὸ μέσον μετὰ
 ἐνεργ. σμν.· Εὐστ.Πον.319,60 πῆσιν οὐν τῆς τοῦ
 φρονεῖν ἀμφοστάς ὁ Προμηθεὺς ἐγγεχόμενος.
ἐγγηλος Ἡσ. « ἐπίθετος Ιατρικῶς ».
ἐγγημῶμιον Ἡσ. « ἐργασκοτες ».
ἐγγηρησ-ου-ες μαν. αἰμυρῶν· Νικητ.Ισ.Ἀγγ.
 Ι 6,242C καὶ δόρατι ἐγγηρη.
ἐγγηρωτάλει· Ἡσ. « ἐπιχαίρουσιν ».
ἐγγήνος-ον μτν. ὁ ἐν τῇ γῆ, στή γῆ μέσα·
 Ἰλ.Ἐπιγρ.μυ.298 σποδὴ κερῖνη ἐγγήνοισι·
 2) ἐγχώρος, ἐπίθετος· Ἀπολλωνῖδ. ἐν ΑΠ 4,235
 ἐγγήνοισι γλυκοκόπτης κώλικας.
ἐγγήσιον Ἡσ. « ἐγγῖνον ».
ἐγγικτυπος-ον EM ὁ διὰ τοῦ δόρατος κτυπῶν
ἐγγλαινοθύμαι-όμαι μτν. ἐνδομαι, φορῶ·
 Λυκόφρ.974 ἐσθήτα προστρόποιον ἐγγλαινοθύ-
 νος αὐτ.1347 στήφορος ἐγγλαινοθύμενον.
ἐγγλεπρόδοθμαι-όμαι Ἡσ. περιβάλλομαι διὰ
 χλαμῶδος, φορῶ χλαμῶδα.
ἐγγλῆλαινον μτν. καθιστῶ τὴν χλαμῶν κ. παθ.·
 Διοσκ.Εὐπορ.Ι,228.
ἐγγλίαιμα Ἡσ. « μαῖρον ὄνομα ».
ἐγγλίω [ἴ] ὀδριπτικῶς φέρομαι πρὸς τινα, προσ-
 βάλλω· Αἰσχ.ἴκ.914 κάρθανος ἂν δ' Ἑλλῆσιν ἐγ-
 χλῆεις ἄγαν· 2) Ἡσ. « ἐγγλῆει, ἐντροφῶ ».
ἐγγλαυος-ος μτν. ἐγγλωρῶς βλλ., αἰτ. ἐνν. κατὰ
 μεταπλ. ἐγγλοα· Νικ.Θηρ.676 ἐγγλαος φλοῖον.
ἐγγλαοῦ-ᾶω μτν. ἐγω χρώμα ὡς ἡ κλόη, ἐμμαι
 πρσσωπῶος· Νικ.Θηρ.154 ἐγγλαοῦσα λεπίς·
 2) Ἡσ. « ἐγγλοσθαῶ » ἐμφωναί·
ἐγγλωριζῶ μτν. ἐγγλῶ βλλ.· Στάλ.Νικ.Θηρ.154.
ἐγγλωρος-ον μτν. ὁ χλωρὸς τὸ χρώμα, ἀπρο-
 πράσινος, πρσσωπῶος· Θεόφρ.Φι.3,12,5 τὸ δ' ὄν-
 τος πασσίν ὄνομα ἀμυγαλῆ πλῆν οὐκ ἐμυρῶος
 ὡσπερ ἐκείνην, δάλλαι ἐγγλωρον.
ἐγγνωος-ου μτν. κ. ὄσυν. ἐγγνωος-ον πλη-
 ρῶς γνώος, γεμάτος γνώου, γνωυερός· Νικ.Θηρ.
 762 στεγνῶ δὲ περὶ πάντα καὶ ἔγγνωα.
ἐγγοδαίε διοδ. τοῦ ἐγγόδια βλλ.
ἐγγόδια Ἡσ. « ἀέρρα ».
ἐγχειριῶ-ω Ἡσ. ἐν παθ. μτν. « ἐγχειριώμε-
 νον, λεπρόν ».

έγχυονδριζω μτγ. έναρμόζω χόνδρον εντός τιος ή έπιστάσω ή καταπλάσω χόνδρον : Άρχ.η.Γαλλ.12,661 έγχυονδριζας. - άγκυρηάσσω.

έγχυονδρας-ος μτγ. δέ χονδρόν έχων σχήμο, χονδρόδρας : Διοσκ.183 έγχυονδρας λίβανος.

έγχυονδρωμα-ατος (τό) μτγ. όγκος χονδρώδους άνωπυσισταμένος εν τη καλοτήριον όστών.

έγχυος-ος μτγ. κ. νεός, γκν. έπι μουσικών όργάνων, ό έχων χορδές, που έχη κορδές, εν διαστολή προς τό πνευστικό βλλ. : Πολυδ.4,58 όργανα εντάτα, έγχυοδα.

έγχυορεύω μτγ. χορεύω εν τμη τόπω : Πλουτ. Ήθ.332B βουλομαι πάλιν εν ίνδια νικώντας Έλληνας έγχυορεύσαι.

έγχυορρηγος-ον μον. ό εξ άσέστου, ό μετ'άσέστου έκποσίντος : Ψκωδ.148B δάλας έγχυορρηγος, αιδ.149,41 έγχυορρηγος κάραθος βλ. κ. έγχωρρηγος.

έγχυορτος-ον πάλ. ό έχων χόρτον.

έγχος-ος ους (τό) λόγη, άνόνην ή αποτελομένη εν εκ της αληθις κ. του όδατος βλλ.ι : Ήλ.Ζ.319 εν δ' όρα αιών χίρα έχ' ένδεκάπηνυ, Βακυ.άπ.3 έχη λοχητά 2) γεν. όλην, συνήθ. κτ. πληθ. : Πινδ.Π.9,28 άτερ έχήτων έκπαργος 'Απόλλων 3) έφος : Σοφ.Α1.287 άμφικας λαδών έμοιεί έχος εδόδους έρπειν κενός, Εύρ.Ήλ.696 φουρησώ δ' άγώ πρόχρον έχος 4) η περσιώτα έχη τά βέλη : Εύρ.Ήρ.3098 περσιώτα τ' έχη τόδα τ' έσποισαι πέδω 3) μτα. κατό ποιικίλας χρήσεως, οίον 'Εκάτης έχος τό πυρ : Σοφ.άπ.535, Σχόλ. 'Απόλλ.Ρ.3,1215 'Ηλιε δέσποτα και πυρ ίερών Εινωδίας 'Εκάτης έχος 5) όμ. μτα. φροντίδας έχος βοήθεια : Σοφ.ΟΤ.170 ούδ' ένι φροντίδος έχος ώ τις άλλείται 4) ένι της σφαιρας της Ναυσικίας, ΕΜ.313,1 «ό δέ Σοφοκλής ένι σφαιραν έχος κέκλικεν» : Σοφ.άπ.782 τό δ' έχος έν ποσιν κωλινδεται 5) κατό περσιωμύον, εν περσιφάσει, στρατιωτική δύναμις : Καλλ.άπ.444 'Ηπύλιον έχος άνωστέμνιον.

έχουδν 'Ησ. ό δέ στεάτην.

έχουσια άτρ. άνή έχουσια βλλ. : Άριστφ. Άισα.48 τά κροκωτίδια και τά μύρα χαί περιθαρίδες χή 'χουσια, Ξεν.Οικ.10,2 έντεμυομένην πολλήν μέν φημιθώω - πολλή δ' έχουσία.

έχουσιάζωμαι ΕΜ.3άφω, χρώ τό πρόσωπον δι' έχουσίαν βλλ. ΕΜ.313,7 «έχουσίεται, τό τίς έχουσίη χρισθαί τό πρόσωπον».

έχουτον 'Ησ. δ. άν. έχουτον «άρτον στεάτην, Λάκωνες».

έχουται μον. μολύνω εν τμη βλλ. : Θεοδ.Διακ. Άκρ.5,70 έχουσι εν άρντον ένχραμαμένον ή έπί του ήμισίου του Μωάμεθ.

έχουωδω, έπ. ένιχουώδω κούρω, κτυπό έπί τιος 'Ηοδ.75 όκως γάρ τωψ ένούχω Ίσαρτιητέων, ένέχραων ές τό πρόσωπον τό σκίτηρον.

έχουριμτιζω μτγ. μέλλ. -ισω, χρεμτιζω εντός τιος : Πολυδ.10,56 οίς έχουριμτιζοντες οί Ίπποι έχον έποισιν προσάμον αελάφ.

έχουριμα-ατος (τό) μτγ. τό έχουριμτιζόμενον, τό ροχάλο, τό φτύσμα, εν χρ. κ. μτφ. : Πλαστ.Ήθ.82B τό περι τόν βιον έχουριματα και φθάνους.

έχουριμτιζομαι μτγ. αποθ. έκβάλλω αλέματα, ροχάλα : Όνειρ.10 υπέθετε και ένέχουριμτιζο μύχοντι και δυσπροσόδον τι (μθ.γρ.έχουριμτιζο Ι.

έχουριζω μτγ. κ. μον., μέλλ. -ήρωσά έχω άνάγκην τιος, χρειάζομαι κάτι : Φυλοδ.Ρητ.3,21 ούδέν γάρ έχουριζοισιν, Πάν. ή δεινα έχουριζουσα της τό ήγεμόνος μισοπονηρίας 2) άμπε. είμαι άνταγκαιος, χρήσιμος, χρησιμεύω : Φυλοδ.Όργ.21 Ιατροί έχουριζοί κατό : Φυλοδ.Ρητ.3,21 ούδέν γάρ έχουριζόντων ές έλαιουριζών, Γεαν.20,19 δέλοσ πρόσ τρίγυλας και οκάρας μεγάλλους, ώστε έχουριζέιν ές οδωρ 3) τά έχουριζόντα τά άνάγ-

καία, τά χρειάδη, τά χρειαζόμενα : Λουκ. Ίστ. Συγγρ. 22 οί στρατιώται ήγόραζοντά τά έχουριζόντα **έχουριμτιζω** πάλ. άσφοκωμαι ής τι : Πάσι-σύνβολα έχουριμτιζέιν (συνάσειεν).

έχουριμα-ατος (τό) μτγ. ή πρόσκρουσις Φιλόστρ. Εικ.2,12 και τά κέντρα άνελευκταί δέει του έχουριματος (διορθ. έχουριματος).

έχουριμτω κ. μον. κ. έχουριμτω, άορ. ένέχουριμτω κ. -ίφα, μέσ. μέλλ. χριμφομαι, παθ. άορ. ένέχουριμθων, φερω ηλησιον τιος βίαιως, προσωθώ, προσεγγίζω βίαιως : Ήλ. Ψ.334 τώ ου μά' έχουριμθας έλάαν σχεδόν άρμα και Ίππους, Ήρ.2,60 έχουριμθάντες τήν βάρην τή γβ ποιήσαι τοιάδε (ηλησιάσαντες τήν λέμβον εις τήν αντίη), αού.3,85 και τά μέν πολλά περιήγε άγχού τή Ίππω, έχουριμτων τή θηλαρ 3) όμ. κ. τό παθ. : Ήλ. Ψ.338 εν νόση δέ τοί Ίππος άριστερος έχουριμθήτω 3) ένι έντόμων έχόντων δηλητηριώδες κέντρον, προσωθώ, έρβάλλω βίαιως : Αίλ. Ζ.16,41 Μεγα-γοσθήςφαι κατό τήν Ινδικήν σκορπιός γίνεται περσιωτός μεγαθή μεγίστους, τό κέντρον δέ έχουριπτεν τοίς κωρμασίως παραπλησίως, Πολυδ. 6,125 σκορπιός έντάν ότω έχουριπτε τό κέντρον 2) άμπε. μετά δατ. ηλησιάζω : Σοφ. Ήλ.298 μή πού τις ήμιν έγγύς έχουριπτε βρωτών, Άνθ. Εμφ.Πολ.2,95 αούδς δέ έλγεται παρά τήν σφην έχουριπτεν άπασιν έπιστρέφων αύτός, Λέων Διάκ. 88 Β τή τάφωψ έχουριμτιζουσιν 3) όρμητικώς πρόσ τι φέρομαι, έφάπτομαι βίαιως, συγκρούομαι : Ήλ. Ν.146 άλλά ότε δέ ηυκινής ένέκυρουν φάλαγγιν, στή βα μάλ' έχουριμθείς, Λέων Διάκ.15B του κριού τοίς τέχισιν έχουριμθέντες και κραταιώς, τύπτοντες 3) έξ ου μτγ. κ. μον. κ. τό ένεργ. εν όμ. σμν. : Άγαθ.41Α και ει μέν σώματι πον έχουριπτεν,εισδύεται μέν είσω 4) όμ. τό παθ. συμριμτιζομαι, συμριμτιζομαι : Ήλ. Η.272 ό δ' ύπτιος εξετανοσθη άσπίδι ένέχουριμθείς 5) εισδύομαι, εισχωρώ : Ήλ.Ρ.405 άλλά ζωόν, ένι-χουριμθέντα πύλοισιν, άφ άπονοστέσειν 6) γεν. ηλησιάζω, έρχομαι βίαιως, προσεγγίζω : Ήρ.2,93 και άναπλησόντες όπύω της αύτης άνέχουτων, έχουριμτιζομαι και φαύοντες ώς μάλισται 3) ό θο τό μέσ. έντυχάνα, συναντώ : Ψ Ήρδ.βίος Όμ.30 παρούμενος δέ έχουριμτιζαι γυναιεί ύθουσίαις 7) είδ. ηλησιάζω έρωτικώς γυναικά, έρχομαι εις έρωτικήν συνάφειαν μετά γυναικός, Ήρ.4,113 και τις μωνυθώσων τμη αύτέων ένέχουριμτιζο, και ή Άραζών ούκ άνωθέετο 8) κυνηγώ : Εύρ. Ήνν.218 ίνα θηροφόνου στείβομαι κύνες βασι-σέως έλάφους έχουριμτιζόμενα 9) ένι έρεπ-των δηλητηριώδων, έπιτίθειαι ένάντιον τιος, προσβάλλω τι : Νικ.Όθρ.336 οίσιν ένιχουριμθ βλασυρόν δάκος 3) κ. ένι έκροσάντων : Όπν.Κυν.2,535 έχουριμθας θηκτίσιν άπειρασίως γενούσιν 10) ένι νόσων ή πόνων, έπέχομαι, έκδη-λόμαι : Ήνν.Γυν.2,137 ήν μέν ές τοιάς δουδάνας και κτένα και κύστιν έχουριμθ (ή οδώνη) 3) όμ. κ. τό μέσ. : Άρετ.Χρον.Παθ.2,12 έχουριμτιζται δέ ή άρθρήτις άλλατε ές άλλα άρθρα 3) μτγ. τό μέσ. μτφ. ένι της νεβιας : Σύνεσ. Ύμν.330D μηδέ κατηφής νεβία μελάθροισ έχουριμτιζόμενα περι γάν έλοις φροντίδα θυμοδ 11) μτγ. ένιπλήτω : Όπν.Κυν.3,313 εισόκεν άγρη έχουριμθ ίό λύκοις.

έχουριμθις-εως (ή) μον. τό έχουριπτε βλ. λ. ή πληθ. ή τύφισ, τό κτύπημα.

έχουρισις-εως ίων. -ιος τό έχουριεν βλ. λ. : Ήνν.Εύ-οσμη.8 περι φλασφίης και έχουρισιος και έγκατα-ντήσιος 2) έλαφρον τρωμα, άμυχή : Αίλ. Ζ.1,3,22 της τε βινός τό άκρον άπαλόν δν και έχουρι-σει τή της άσπίδος (του έρπετου) τρόπον τινά έκκεκίμενον φρουρεί.

έχουριμα-ατος (τό) ή ένέργεια κ. τό άριστέ-

σμο τοῦ ἐγκράω βλλ. ε ἴπν.Χυμ.5 χρίσισιν, ἐγκρί-
μασιν, Ἀφριαν.Κεατ.293,12 ἔγκρισμα δὲ ἔστω
δύο ἑξῆς ἡμέρας ἰεγχερίσι.

ἐγκρίτως-ος ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγγιρμένο, τὸ
ἐπαλειφόμενον: Ἀριστλ.Ζ1 749,9 τὰς δὲ γυναῖκας
βασανίζουσι τοὺς τε πρῶτους καὶ τοὺς ἐγγί-
ρτους. || ἐν χρ. κ. μτφ.: Θεοκρ.11,2 οὐδὲν πό-
τον ἐρωτα πεφοκίε φάρμακον ἄλλο... οὐτ' ἐγ-
χριστον... οὐτ' ἐπιπαστον.

ἐγκρίω κ. μον. κ. νεώτ. κρίω, ἀλείφω ἐντός, ἐπι-
χρίω, ἐπαλείφω: Δοαρ10 π. Ἀθην.12,542D1 καὶ
τὰς ἄλλους ἀλείφουσιν ἐγγίρων αὐτόν, Ἀρετ. Ὀξ.
Νοῦσ.2,10,112 ἐγγίρειν δὲ τὰς τοιαῦτα γυναῖκας
χώρασι, Τζέτς.Χιλ.4,407 σκόραδω τριφάσ ἐγγίρσιν
|| τὸ μέσ. κρίω ἐφαίνον, ἀλείφωμαι: Στρώδ.15,1,29
ἐπὶν δὲ καταπθῆσαν τὸ θέριον ἐγγίρσται τοῦ
ἰσῶν, κ. μετ' αὐτ.: Νικ.Δομρ.2D ἐγγίρωμαι τὸ πρῶ-
σπον, ΚΑ Ἀν.3,18 καὶ κολλῶριον ἵνα ἐγκρίτω
τοὺς φθαλομένους σου ἵνα βλεψῆς. || ὄμ. ἀπολ.:
Ἀρρ.Ἐπικτ.2,21,20 τὰ γὰρ κολλῶρια οὐκ ἐγκρί-
σται τοὺς ὅτε δει καὶ ὡς δει ἐγγιρμένους

2) μτφ. περιβάλλω ὡσεὶ ἐπὶ ἐπιχρίσματος: Λυκόφρ.
1455 φευδηνόρους φήμας ἐγγίρειν ἐπὶν **3)** ἐμ-
ήλθω, ἐμβάλλω, χῶνω ἵεπὶ τοῦ κέντρου ἐντόμωι:
Αἰλ.Ζ1 6,20 ἐγγίρσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέν-
τρον, Φιλόστρ.Ἐικ.13 μέλιττα τὸ κέντρον ἀφελῶ-
τός ἐγγίρσασα. || ὄμ. παθ. ἐπὶ τοῦ ἰσῶ, διὰ τοῦ
κέντρου ἐμβάλλωμαι: Αἰλ.Ζ1 1,54 καὶ ἐπαιδαὶ δὲ
ἐπράσαντι τινας ἐγγίρσθαι ἰόν: **4)** ὄμ. ἐπὶ ἐν-
τόμω, κεντρίω κ. παθ. ἐγκνέριζομαι Φρόνη, ἐν
ΑΒ κ' ἐκρῆσθαι σκορίω, ἀντὶ τοῦ πεπλήχθαι ὑπὸ
σκορίω καὶ οὐτ' ἐπὶ πρῶτῆς ἐγκεχρίσθαι:
5) μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, παροκμῶ, παροτρύνω:
Ἡσ. «ἐγγίρει τῆντε, ἐγκνέριζε» Πλάτ.Φαίδρ.
251D ἡ δ' ἐντός μετὰ τὸν ἰμέρω ἀποκεκλή-
μενη, ηὐδῶσα ὁλον τὰ σφύζοντα, τῆ διεξῶδη
ἐγγίρει ἕκαστη τῆ καθ' αὐτήν.

ἐγκρινία ἡ κ. μον. ἴων. -ία ἡ χρονία φύσις
τινός: ἴπν.Παραγγ.14 ἐγκρινία νόσου ἰάμψι **2)**
μον. τὸ ἔτος, ἡ χρονία: Εὐγόλ.ῶ.ῶ1, Πάλαιογρ.
Μοντ.69 ἐννημ.Φεβρουαρίω κα' ἐγκρινίας,στωμ'.

ἐγκρινίως, μέλλ. -ῶ βραδύνω ἐντὸ μετῶ, χρο-
νοτριβῶ: Θεοκρ.3,27 αὐτὲ νῆας αὐτοῖς οὐκ ἦκαν
ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ ἐνεκρῆνόντων,
Οσέφρ. Φ Αἰτ.5,11 ἐγκρινίζουσιν γὰρ αὐταὶ μά-
λιστα, Παράρτ. ΑΠ 282,7 ἀνθ' ὧν δ' ἐγκρινίσας
ἐπετίθειον οὐκ ἀπέδωκε. || ὄμ. κ. ἐμπροθέτως:
Ἀριστλ.Ρητ.1411 ε,19 καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἰαμβέιον
ὕπερ τῶν θυγατέρων πρὸς τὸν γάμον ἐγκρινι-
ζουσῶν || μετ' ἐμπροθ. τοπ. προσδιορ. δια-
τριβῶ, διαμένω ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ τόπῳ: Δίονκ 42,9 ἐν
τῇ Αἰγύπτῳ ἐνεκρῆνισαν ἀργυρολόγων **2)** τὸ
παθ. ἐπιβραδύνωμαι, ὀψίσταμαι ἐπιβραδύνωσι
Πλάτ.Ἐπιστ.362Α μὴ ἀναλυθεῖν δὲ ἀλλ' ἐγκρινι-
σῶν, ἕως ἂν τὴν παρὰ σὸν ἔλθῃ **2)** γίνομαι
χρόνιος: ἴπν.Προγ.17 ἐγκρινίσει τὰ ἐμπυήματα,
Φιλ.2,203 ἐγκρινίον ἔθος. || ὄμ. τὸ παθ.: Πλάτ.
Γοργ.480B ὅπως μὴ ἐγκρινισθῆν τὸ νόσμητα τῆς
ἀδικίας ὁπουλον τὴν ψυχὴν ποιήσει καὶ ἀνίατον

3) διαμένω πὸν μεχερὶ τοῦ γήρατος, ἐγηράσκω:
Φιλ.2,156 μὴ χρόνω μῆκει μαραινόμενον, ἀλλ'
ἐστ' ὅσον ἐγκρινίσει καινομένου καὶ νεώτερον,
Εὐστ.11,1327,23 οἰκότριβες οἰκογενεῖς δοοῖσι
διὰ τὸ ἐγκρινικνεῖται οἴκῳ καὶ κατετριβῶται.

ἐγκρινός-ον μτν. πρόκορος, προσωρινός:
Πρόκλ. εἰς Πλάτ.Παρμ.638 ἐγκρινίαι φύσεις.

ἐγκρινισμός ἰὸ μτν. ἡ χρονοτριβή, ἡ χρο-
νομέρεια: Σωφρ.1,46, Ἀετ.φωλλ.64,2 φυλακτέον δὲ
τὸν ἐγκρινισμόν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τὸν εὐπαθῆ
τῆν κεφαλήν ἔχοντων.

ἐγκρινός-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ πρὸ πολ-
λοῦ χρόνου γενόμενος, ὁ πρόσφατος ἢ ὁ εἰσπῆ

ἰσῶν, παθ. δὲν πολυκαίρισε γὰρ νὰ χαλάσῃ: Ἀπν.
ἀπ.3 Γ. Σουβ.11 καταπρόνον τὸν σπονδῶν ἐπὶ
ἐγγίρων οὐσῶν [Σουβ. «ἐγγίρων οὐκ πρὸ
πολλοῦ χρόνου συντεθειῶν»: **2)** κ. νεώτ. ὁ
ἐν χρόνῳ γενόμενος ἡ ἰσῶν, ἀντίθ. αἰώνιος: Ἡσ.
«πρόκορος», Ζωαρφ.720 ἐγγίρων οὐκ εἰς
μετρήτων ὑπὸ χρόνου = Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.53.

ἐγγρῶνός ἐπίρρ. μτν. ἐν χρόνῳ, ἐν ὀρισμένῳ
χρόνῳ: Ἰουστ.182Α μῆδεὸς τοίνυν τὸν ἀνεγνή-
των ἐγγρῶνός πασιδωνται.

ἐγγρῶνός-ος-ον νεώτ. ἔγκριμος, χροματιστός,
ἐγγρῶστος-ον Ἐπίρρ. ἔγκριστος βλλ.: Ἐπίρρ.
ἐγκριστός θεοὺς ἀλάσταντας.

ἐγγρῶστος-ον μτν. κ. μον. ὁ ἔχων χρυσόν, ὁ
ἐπικερυσμένος, χρυσομένος: Ἐπίρρ. γραπτῶν
ἐν δὲ αἰσ ἐγγρῶσφ εἰκόνα, Φιλόστρ.Ἐικ.1,22 στα-
λῆν ἐγγρῶστων (κεκοσμημένῳ διὰ χρυσοῦ), Πασχ.
Χρον.585,13 εἰκόνα ἔγγρῶστος. || ὁ πρὸς χρυσόν
δροσος, ὁ χρυσοῦς: Διόδ.3,339 τολοσῶν, ὁπῆρ
ἐστὶν λίθος... ὁλῶν παρεμπερῆς καὶ θαυμαστὴν
ἐγγρῶστων πρόσθιν παρεμπερῶν.

ἐγγρῶσθ-ω μον. ἐκτελεῖ ἐπικρῶσιν, κοσμῶ
διὰ χρυσοῦ, χρυσοῦμαι ὄμ. κ. παθ. ἐγγρῶσθαι
Τζέτς.Χιλ.3,975 ἐν τῶσφ... ἀλλ' ἐγκεκρῶσθαι.

ἐγγρῶ-ῶ κ. ἐγγρῶσται ἐπὶ ἡ σμ. τὸ ἐγγίρτω
βλλ. ὠδῶ, φέρω βίαιως πρὸς τι: Ἡρ.6,75 ἐνε-
χραυεν ἐς τὸ πρόσοντο τὸ σκληπῆρον, Νίκ.
Ἐπρ.27 **2)** τὸ παθ. ἐν τῷ παρακ. ἐν φρ. ἐπι-
κρημένος πόλεμος = σφοδρὸς, μετὰ βιαστικῆτος
διεξηγμένος: Ἡρ.7,145 ἦσαν δὲ πρὸς τινας καὶ
ἀλλοιους ἐγκεκρημένοι [πολέμοι] | παθ. ἐσφ. γο.
ἀντὶ ἐγκεκρημένοι ἡ ἐγκεκρημένοι |

ἐγγρῶξ κ. ἐγγρῶνῶξ κ. ἐγγρῶνῶξ, μέλλ.
-ῶσ μ. π. Ἡσ. «ἐγγρῶσας» χρίσας ἐν χρ. τὸ
παθ. ἐγγρῶξωμαι κ. ἐγγρῶνῶξωμαι, παρακ. ἐγ-
κρησῶμαι ἐγγρῶματιζομαι, γίνομαι ἀνεπίτλων
χρῶμα: Ἀριστλ.Ξεν.978 α,11 ἐν δῆσαι τοῖς μέρε-
σιν ἐγκεκρησται ἡ λευκότης. || μτφ. στερρῶς
συνάπτοιται: Ἀριστλ.ΗΝικ.1105 α,3 χαλεπὸν ἀπο-
τρίσασθαι τοῦτο τὸ πάθος ἐγκεκρησμένον τῷ
βίω, Ἀρχιτ.π.Στοδ.64,1,138 νόμον ἐν τοῖς ἡθεσι καὶ
τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν πολιτῶν ἐγγρῶσται δεῖ.

ἐγγρῶματιζομαι ὄμ. ἰὸ μτν. Ἐπὶ ἐν χρῶ
ὁ ἐν γρῶ κεκορημένος, ὁ κουρμένος σπῆρριζα.

ἐγγρῶματιζος-ον σπῆρ. ὁ ἐγκριμος: Σγῶλ. Ἀ-
ριστφ. Πλ.530 ἔρῆμ. τῆς λέξεως ποικιλιομορφῶν.

ἐγγρῶμος-ον νεώτ. ὁ ἔγκριος, ὁ κεκρῶματι-
σμένος || ὁ ἔχων ἐν ἡ καὶ πλείους τῶν μετῶ
λευκοῦ καὶ μέλανος χρωμάτων: ἐγγρῶμος ἐσθῆς.

ἐγγρῶμῶς ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ χρωμάτος ἡ μετὰ
χρωμάτων || μετὰ χρώμα οὐτ' λευκὸν ἡ μέλαν.

ἐγγρῶντός ἐπίρρ. μτν. ἀποκρῶντός: Διον. Ἀλ.
Συνθ.5,4 ἐγγρῶντός ἀποκρῶντός.

ἐγγυβαίτας-ον μτν. ὁ χυδαῖος ἰδιώτης, ὁ χυ-
δαῖος: Φιλόδ.Ρητ.352,14 οὐχ ὅτι φιλόσοφον, ἀλλ'
οὐδὲ τὸν ἐγγυδαῖον νοῦν ἔχων.

ἐγγύλισμα-ατος ἰὸ μτν. ἐγκύλισμα φυτῶν,
διαλύτων ἐν ὕδατι, ἐν ἀραιῷ οἰνονένευσται ἢ ἐν μεί-
ξει μετὰ γλυκερίην.

ἐγγύλις παρ' Ἡσ. εἶδος ἰθῦσος.

ἐγγυλιός κ. μον. ἐμβόπτω, ἐμβάλλω εἰς τὴν περ-
σῶν (χυλόν): ΚΠορφ. παρ' Ἐρωμένων 92C ὄντινες
εἰσὶ συνηρμῶσμοι καὶ συνῶδεσμοι εἰς ἀλλή-
λους μετὰ σιδήρων ἐν μολύβῳ ἐγγυλιόσμων
| μετὰ σιδήρα, μὴ ἔχουν βυβίση σὲ καυτὸ μολύβι.

ἐγγυλιός μτν. μεταβάλλω εἰς χυλόν: Θεοφρ.
Φαῖτ.6,11,14 παρασκευάζουσιν αὐτὸ τὰ μὲν ἐγ-
χυλιόστας καὶ ἐπρῶντοντες τὰ δ' ἐντέμνοντες.

ἐγγυλιόσματος-ατος ἰὸ μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ καρ-
ποῦ ἐνβλιβόμενος χυλός, ἐγκύλισμα βλλ.: Δίονκ.
1,133 τὸν δὲ καρπὸν... ἐξ οὗ ἐκβάλλεται τὸ ἐγ-
κύλισμα ἐπρῶνόμενον ἐν σκιά.

ήγγυλος-ον ήγγυλός ὁ ἔχων χυμόν, χυμώδες, ζουμερός : Ίνν.Παθ.59, Θεοφρ.ΦΑιτ.43,3 τὰ δ' ὄσπρια θέρησονται ήγγυλότερα || ὁ μὴ διεξηραμένους : αὐτ.4,32 ἄνατος δ' οὐν ταῦτα μίξει τιμὴ καὶ ἀλλοιώσει ήγγυλα γίνεται || ἐπι φών, τὸ μὴ εἶ ὀπίσθαι συμμεγέ μελτο : Γαλδ.707.

ήγγυλοδομα-δομαι μγν. ἐς χυλὸν μετατρέποιμα, γίνουσι χυλώδης : Γαλ.8,369.

ήγγυλός ἑσπρ. μγν. ἐν ήγγυλῷ καταστάσει : Ἀρχιγλ.Παθ.931 διδοσασμένον ήγγυλὸν ἰσμφ.1.

ήγγυλώσει-εως (ή) ήγγυλός ἡ ἐμβολή, ἡ παροχέτευσις ρευστοῦ, τὸ ήγγυμο βλλ.21 : Ἀρετ.Χρον. Παθ.2,12 ἦν δὲ πελιδνάει ἔσιναι αἰ σάρκες προεγαράσσειν ήγγυλώσειως ετενεκν.

ήγγυμα-ατος [τό] μγν. ἐπι φαρμάκων, τὸ ἐνός τῶν χυμόμενον : Γαλ.12,649 τὰ ήγγυμάτα εἰς τὰ ὕατα : 2) ἐπι δοχείου, ἡ ἐμβολή, χυσίν ἐν δοχείῳ ρευστοῦ : Ίνν. Καρδδ. Γαλ.1,260 : 3) Ἡο. ε πλακωνίων ειδος : πρβλ. κ. ήγγυτος : 4) νεώτ. ἰσπρ. τὸ προϊόν ήγγυσίου βλλ. ἴσπρ. τῆς ἐν θερμῷ ὕδατι παραμονῆς ὀργανικῆς οὐσίας.

ήγγυματιζώ μγν. κ. μον. ἐνεργῶ ήγγυσιν, ήγγυό : Αἰσων.βθ αἰγὸς πνεύμονα ήγγυματίσσει ἔλεγεν αὐτότα : Γεωπ.4,73 ὀπὸν. . ήγγυματιζοῦσιν || παθ. -ομαι ὀφίσταμαι ήγγυσιν : Διοσκ.1,45 ήγγυματιζεται πρὸς μελασμοῦς τριχῶν : 2) ἰσπρ. μετ' αἰτ. δηλοῦσι τὸν νοσοῦντα κ. δοτ. δηλοῦσι τὸ φάρμακον, θεραπεύει δι' ήγγυσίων, ἐφαρμόζω θεραπεύει δι' ήγγυσίου : Ίνν.βθ ήγγυματίσει δει τὸν πυρεττόντα ἰππον. . φώσι τοῖσιν, ὀβήνουν οὐγγίαις οὐσίαν, οὐτ.δ ἀλευρω κριθῶν μετ' ψυχροῦ ὕδατος ήγγυματίσιν || ὄμ. μετ' αἰτ. δηλοῦσι νόσον, θεραπεύει νόσον δι' ήγγυσίων : Σουδ. ἐν λ. διάρροια, τὴν κραῦραν αἰ νομῆς ήγγυματίζουσιν : 3) γεν. ήγγεω : Αρχιγλ.Γαλ.12,621 : 4) νεώτ. ἰσπρ. παρασκευάζω ήγγυμα βλλ.4) δι' ἐμβολῆς ὀργανικῆς οὐσίας ἐνός θερμοῦ ὕδατος.

ήγγυματικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ήγγυμο βλλ.4) ήγγυματικὸν σκεῦος : 2) ὁ ἐν ήγγυμῷ ἔμφανίζομενος : 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ήγγυματικὴ ὑποδιαίρεσις τῶν πρωτοζῶων, ἄντα ὀνομαζοῦσιν δι' ἐμβολῆς ἐν ὕδατι ρυπαρῶν ἢ ἄλλων οὐσιῶν, οἷον κόπρου, ἀχόρου κτλ.

ήγγυματισμός [τό] ἡ ήγγυσις βλλ., ἡ ἐμβολή ρευστοῦ ἐν τῷ : Ίνναστρ.δ ('θεροκλ.) τῷ ἰππῳ πυρεταίνονται καὶ δι' ήγγυματισμῶν βοηθηθῆσαι.

ήγγυματιστά [τό] μγν. τὸ οὐδ. πλθ. τὸ ρηματ. ἐπιθ. ήγγυματιστός τὸ ήγγυματιζώ ὡς οὐσ. αἰ ήγγυσις : Διοσκ.Εὐλ.1,55.

ήγγυματιστέον κ. μον., ρημ. τὸ ήγγυματιζώ βλλ., πρῆπει τὰ ήγγυθῶ : Θεοφρ.Νόνν.2,160 ἔσωθεν δὲ ήγγυματιστέον γάλα γυναικείων || πρῆπει τὰ γίνω ήγγυσις, θεραπεύει δι' ήγγυσιως : Γεωπ.17,26 ήγγυματιστόν διαβητέι σίνω μέλανι.

ήγγυματιστήριον [τό] νεώτ. ἄ ήγγυτήριόν [τό] φαρμακ. ὄργανον πρὸς παρασκευῆν ήγγυματος.

ήγγυματογενής-οῦ-ές νεώτ. ὁ ἐξ ήγγυματος προελθών : 2) τὸ οὐδ. πλθ. ήγγυματογενής ὡς οὐσ. τὰ ήγγυματικά βλλ.

ήγγυμιζώ μον. ἐμβόστω, κ. μγφ. : Εὐστ.Πον. 13,86 ήγγεμισθῆσαι φαλαγὰς ἐκείνας ποῖσεται.

ήγγυμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων χυμόν, ὁ χυμώδης : Πλάτ.Τιμ.74D ζύμασα ὀνομαίεσας αὐτοῦς, σάρκα ήγγυμον καὶ μαλακῆν ἐνυετασμένης, Θεοφρ. ΦΑιτ.5,4,3 φῶσει τε γὰρ τοῦζώ ἔστιν καὶ βλαστικὰ διὰ τὴν πυκνότητα καὶ τὸ ήγγυμον. Ἀριστ. Αἰσθ.442 b,29 εἰ δὲ λίθος μὴ ἀσπορος, ήγγυμος γὰρ : τὰ δὲ εἶλα ὀσώμωθ, ήγγυμα γάρ, Εὐστ.Πον.131,50 μανθεῖσα οὐχ οὕτω τὰς σωματικωτέρας καὶ ήγγυσιος. -ήγγυμος καρπός.

ήγγυμομα-ατος [τό] ήγγυμώσις βλλ. **ήγγυμώσις**-εως κ. νεώτ. ἡ διανομή τῶν ζω-

κῶν χυμῶν καθ' ἕλον τὸ σῶμα, ὄθ. ἡ σφρηγλότης, ζωηράδα : Ίνν.Επιθ.2,414 ἐπιτρεθεῖσιν ὀδυθιμῆν ήγγυοῖεν καὶ χρώματος ἀναλήφους ήγγυκα καὶ ήγγυμώσιως || νεώτ. εἰδ. ἡ ὀπότος ήγγυσις τοῦ αἵματος ἐνός τῶν ήγγυμιῶν τοῦ δερμάτος ἐξ ἰσχυρᾶς σωματικῆως.

ήγγυμος μγν. κ. νεώτ. ήγγέω : Λουκ.Εικ.29 ὕπερ τὸ ὄσωρ τὸ ήγγυμώμον.

ήγγυριάζω κ. νεώτ. ὀδοθηκώ : ἴωσα.Αἰ ἐν Ὄσο.Στεφ. ἐν λ. ἂν δὲ ἀνακινῶσιν παρ' ἑνὴν ἀπόδοσιν, μὴ πρὸς τὴν οἰκίαν βαδίσαντες ήγγυριάσειν πρὶν ἢ δίκη περὶ τούτων γένηται || τὸ οὐδ. μγφ. παρακ. ήγγεχυρισμένον ἡ ὑποβήκη : Ὄσο.Στεφ. ἐν λ. : 2) νεώτ. ἐν σπαν. χρ. ἀντὶ ἐνεχυριάζω, δασειζομαι ἐναντι ἐνεχύριου, βάζω ἐνεχύρου, ἀνανάτι.

ήγγυσις εως κ. νεώτ. τὸ ήγγειν, ἡ ἐνέργεια τοῦ ήγγέω βλλ. : Πλουτ.Ἡθ.38F τὰ μὲν γὰρ ήγγεῖα πρὸς ὀδοσὴν τῶν ήγγευσμένων ἐπικλήσονται καὶ συνησιτρέφουσιν, ἴν' ήγγυσις ἀληθῶς.. γένηται : 2) τὸ προϊόν τῆς ήγγυσιως.

ήγγυτήρ-ήρος [τό] νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ήγγέεται τι || φαρμακ. τὸ ὄργανον δι' οὗ παρασκευάζονται τὰ ήγγυμάτα : 2) μηχαν. τὸ ὄργανον δι' οὗ αὐτομάτως ήγγέεται ὕδωρ ἐνός τῶν τριμολεθῶν : 3) συσκευὴ δι' ἧς ἐκασπενδουίζονται ἡγρὰ καύσιμα ὕλαι εἰς τὰς καμίνους.

ήγγυτλῶ-ώω μγν. σφῆρω χύτλα, χόος, ἐπιτύμβιον σπονδῆν : Ἡρώδ.5,84 ἑπέαν δὲ τοῖς καρπόσιν ήγγυτλῶσμεν.

ήγγυτος-ον ὁ ἐν τῷ κεχυμένῳ : Ἀρετ.Χρον. Νοῦσ.2,3 κυκλαμιον χυλός ήγγυτος εἰς τὴν ρίνα [κῶδ. ήγγυτός] || τὸ οὐδ. ήγγυτος ὡς οὐσ. ἡ ήγγυσις : Ίνν.Γου.1,34 ήγγυτον χνόος ἄλειψα εἶν ἄλειψα || ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ήγγυμα βλλ.2) : Ἀρετ.Οἶ.Νοῦσ.2,10 ἦν ήγγυτον εἰ τῶνδὲ ζυστά, ήγγετὶ τὸ ὄσπρη : 2) τὸ ἄρα. ήγγυτος ὡς οὐσ. κατὰ παράλλ. τῷ πλάκος πλακοῦς χυδῆσι εἰς σπῆρα τῷ Μοιρῆ 84 ἀκαῶς Ἀττικῶς ήγγυτος πλάκος ἑλληνικός : Ίνναστρ.37, Μέν.518,9 π. Ἀθην. 1,4,64 D ὁ μάγειρος γὰρ ήγγυτός ποιετ, Εὐαγρ. 17 [π. Ἀθην.1,4,64 B] θρία τυρῶν ήγγυτός, Παλλάδ. ἐν ΑΠ9,395 ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ήγγυτον οὐκ ἔφαγον [κῶδ. ήγγυτον].

ήγγυτρία [τό] σχόλ. ἡ χόος νεκροῦ ἐπιφέρουσα : Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.289 κ. ήγγυτρία αἰ τὰς χόας τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι : 2) γυνή ἐκθέτουσα βρέφῃ· αὐτ. ἔπι γε μὴν καὶ τὰς μαιῆς τὰς ἐκθέσιαις ἐν χυτρίασὶ τὸ βρέφῃ.

ήγγυτρίω, μέλλ. ήγγυτρίω ἐκθέτω βρέφος ἐν χυτρίῳ Ἡο. κ. ήγγυτρίεω ἐκθῆναι βρέφος ἐν χυτρίῳ : 2) μγφ. ἀποκτείνω : Ἀριστφ.Σφ.289 ἀνήρ παχὺς ήκει τὸν προδόντων τῶν ὀφθαλμῶν ὀν ὀπισκ ήγγυτρίεσι Ἡο. κ. ἀποκτενεῖς· μετληκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χυτρίασιν ἐκθῆθεμένων παιδιῶν.

ήγγῶ-ώω μγν. ήγγώνυμι, καλῶντα διὰ χύματος, γερμίζω χύμα : Στράβ.7,47 τὸ στόμα τοῦ κόλλου τὸ μέχρι τῆς πώλεως ἐνέχυμασιν [παλ. γρ. διεχύμασιν] || κ. νεώτ. : αὐτ.9,2,18 πάλιν δ' ήγγουμένω τῶν πόρων.

ήγγυμομα-ατος [τό] μγν. ἡ ἰλὸς [λάσση] ἡ σχηματιζομένη ἐν ταῖς κοίταις τῶν ποταμῶν : Πολύδ. 4,39,9 τὸ ἄγρον ὀπὸ τῶν συνισταμένων ήγγυμάτων ἀεὶ πρασανδαίνει.

ήγγυμώσις-εως [τό] νεώτ. ἡ ήγγυσις βλλ.

ήγγώνυμι μγν. κ. μον. κ. -ώω, μέλλ. -ώσω καλῶντα διὰ χύματος, γερμίζω χύμα : Πολύδ.4,40,4 χύμα γε μὴν ὀλοσχερῶς ήγγυμώσθεσται τὴν τε Μαιώτιν καὶ τοῦτον, Ἀντ.Εμφ.Πολ.5,36 προεσιόντες δὲ μεθ' ὀρυθῆς βλαίου τὴν τῆσρον ἀνεχύμασαν, Διόδ.Σ 4,22 τὸν Ἡρακλέα λέγεται τὸν μὲν ἔκρουον ήγγῶσα : 2) ἐπιφέρω ήγγυμῶσι

μέγιστον τέκνωρ, Όδ.Ω 170 εοδθε τις ήμεϊν δδ-
νοτο, Πινδ.Π 4,144 τριταϊον δδ' εν γονατε άμμεσ
αυ κεινων φευθεθοντεσ Αλα, Έπτ.156 τι πάλεσ
άμν πάλεσ, Έρρ. Έλ.177 Ιν' έπι δάκρυσι παρ' έμ-
θεν, - παπώνσ νύκτινι άλομονέσ Αόδη, Έσάκρ.
7,145 παρ' άλκυραϊσι δέ μάλα θαλάσσιον άμιν έκ-
υλινδοντο || κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ή όν. έγώ κ. πλθ.
ήμεϊσ συνήθ. έν χρ. πρόσ έμφρασ η πρόσ
άντιδαστολήν: Ή.Ό 21 ούκ άν έγώ γ' έβέλομιν
Δι' Κρονίων μάροσθαι, Ήρ.Π 112 τέτοκα γάρ
καί έγώ, τέτοκα δέ τενοάσ, Άριστφ. Άχ.748 χή-
σεϊτε φωνόν χοίρων μαστρηκόν έγών δέ κα-
ρυζώ Δικαιοπόλιν όσα, ΠΔ Ήσ.47,8 έγώ έμιν και
ούκ έστιν έτέρα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 77,17 κι ό υιοός
σου έγώ; τι έμιν λοιπόν έγώ, πού γναιόζουσαι
να κυνηζώ; - έγώ να σάς διώζω; - πώσ μοροδύ-
σα έγώ να πώ τέτοια πράγματα! || όμ. έπι
έμφράσεωσ μετά δεκτικόν άντων. Πινδ.Ό 4,22 ούτασ
έγώ, Αισχ.Πέτρα.932 δδ' έγών, Σοφ.Όκ 138 δδ'
έκείνοσ έγώ; || μτγ., νεώτ., δημ. όμ. έπι έμφρά-
σεωσ μετά δεκτικόν λέξων εν γένει: ΚΔΜατθ.
28,20 και Ιδού έγώ μω' ώμών ειμί, - να με λοιπόν
κι έγώ; || όμ. κ. πλθ. άμναι: ΚΔΜδρκ.10,28
Ιδού ήμεϊσ άφικραμεν ήμεις και άκολουθησα-
μεν σοι' || μετά του γέ, έγωγε κ. έγωμνα έν
βεδωιωτικασ άποκρίσειν έπιτα: Σοφ.Τρ.1248
πρσσαιν άνωγασ ούν με πανθίκωσ τάδε; - έγωγε,
Πλάτ.Θεατ.149Β ή και τούτο άκλήρωσ; - έγωγε'
|| δημ. όμ. έπι έμφράσεωσ και πλάγια πτώσεισ:
έμνενα τό λέσ αυτό; - σέ μένα δέν περνάω αυτά'
|| όμ. έπι έμφράσεωσ έν φρ. τι τούτ' έμοι ή ή-
μιν; τι με ένδιωφέρει ή μός ένδιωφέρει: Άριστφ.
Θεσμ.498 ή δε Φαίδραν λαιδορεϊ, ήμιν τι τούτ'
έσσι; || όμ. έπι έμφράσεωσ γίνεται χριστίσ
συγχώνον έκφορσ δσο διαφωρόν τ. τίσ άντων,
ώσ έμνενα - μω, έμάσ - μάσ; έμνενα μω τά λέσ
αυτά; - έμάσ δέν μάσ ειπαν τίποτε, τι με μέλει
έμνασ, - τι μάσ ένδιωφέρει έμάσ, - δέν μ άκου-
σασ έμνενα ποτέ σου' || μον. κ. δημ. ή γεν. μου,
μάσ άντικέπειτοσ την άρχ. δού. οίον μου έμνε,
μάσ είνε, μου έδωκε, μάσ έδωκε άντι ειπέ μου,
ειπεν ήμιν κττ.' || μον. κ. δημ. έν τισ διαλεκ-
τικασ ή δοτ. άντικεστατόθ ήπό τίσ αιτ.: Πρόδρ.
Α 56 από μακρόθεν με έλεγον ό γέρονό ό πατήρ
μου, - με δίδει - με κρούει: τούσ σκοπούσ του'
|| όμ. ή γεν. μου, μάσ άντι τίσ δοτ. ήθικασ (χορι-
στικησ): τι μου κάνεις - τι μου γίνεσαι, - πώσ
μάσ τό γλυνθησασ; || μτγ., μον. κ. δημ. ή γεν.
μου κ. πλθ. ήμών, μάσ χρησιμοποιούνται και ή
κτικη ά επίθετο: ΚΔΜατθ.23,30 ήί ήμειν έν ταίσ
ήμεραισ τών πατέρων ήμών, - Πάτερ ήμών ό έν
ταίσ ουρανοίσ, Πρόδρ.Β 324 και κόν άσ έγεμίζα-
σαν τό ήμιστοπούλον μου, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 35,9
και να σταθή δσηνίητρα μας στο κρύφιο μονο-
πάτι, αυτ.35,17 την άμορφαί του άνειρου μου
κάλλω να μη ζηνησώσ; || όμ. αιτ. μάσ τίθε-
ται έν φρ. άντι τίσ όν., οίον δλοι μας, οί δύο μας,
οί τρεισ μας κττ. άντι όλοι ήμεϊσ, οί δύο ήμεϊσ
κττ.' || δημ. όμ. φρ. έμεις ή μεϊσ ήμεϊσ οί
γναστοί μόνοι, άνευ άλλων: έλα χωρίς λαύσα
θά είμαστε μόνο ήμεϊσ κι έμεϊσ (φρ. Ισοδ. νε-
ταζύ μου) 2) άπαν. ένάρθρωσ ό έγώ, τόν έμέ
κττ. ώσει ούσ. ό έθασός μου, ή έμή προσωπι-
κόσ έν άντη. πρόσ τόν έξωτερικόν κόσμον:
Πλάτ.Θεατ.166Α γέλωτα δη τόν έμ εν ταίσ Λό-
γοίσ άπέδειξε, αυτ.Σοφ.229Β τόν μόν τοίνυν έμ-
γ' έπι τίς άν λέγοι, Πλάτ.Ήθ.1119Α τίς ών ό-
τόσ ό έγώ ταχύνω; || όμ. ένάρθρ. ό έγώ ό
άνθρωποσ αυτόσ καθ' έαυτόν, ή προσωπικότησ,
τό υποκειμενον έν άντηθέσει πρόσ τόν έξωτερικόν
κόσμον: Δαμ.Πρ.444' ό όν. νεώτ. κ. δημ. τό ούδ.
τό έγώ ώσ ούσ.: Δραγ. Όσ.Ζωντ.19 είναι οδία-

φορο έν ύποφέρη τό έγώ μου' || δημ. και'
έπειτα, ό έγωϊσμός: ή φιλοσοφία του έγώ, - έλα
δδ και δέν ξεπέφτε τό έγώ σου' 1) φρ. άλλ-
λοσ έγώ (ατερε έχοι) τό έτερον έγώ, άνθρώποσ όν
θεωρω ώσ έμ- αυτόν, συνήθ. έπι στενωτόν φι-
λου: Πυθαγ. π. Έρρ. εις Φαίδρ.166Α τι έστι φι-
λοσ, άλλοσ έγώ; 3) έν τή μου, κ. δημ. ή πλά-
για πτώσεισ ώσ άντικείμενον πρβλταν τίθενται πρό
του ρήματοσ: Πρόδρ.Α 235 ζήτω κι ούδέν με δί-
δοσαιν, - μου είνε, - μάσ ήληρην, - με χυθίησε'
|| εις τήν προστ. ή άντωνυμία άκολουθεϊ τό ρη-
μα: Πρόδρ.Β 124 και πώσ να ζήω; λέξόν με,
- φέρε μου, - πάρε μου' || μον. κ. όπαν. δημ.
έν τισ διαλεκτικασ ή άντων. έπειτα του ρήματοσ
και εις τασ λοιπάσ έκτόσ τίσ προστακτικησ έγκλι-
σεισ: Πρόδρ.Β 127 και παραυτικα πιάνει με τό
ρήγοσ ό αποθνήσκω, - κτυπούν με, - δέρνει με
πάσα μέρα' || δημ. όταν ύπάρχει και έτερον
άντικείμενον εις τό ρημα εκ τών συγκεκριμένων
τόπων τήσ αύτοσ, αύτο, αύτό, τόν, τή, τό, τούτο
παρατίθεται μεταξύ τήσ προσ. άντων. κ. του ρημ.:
μου τό είνε απέξω ή ανακατωτά - τι μάσ τόν
φέρνεισ έδώ; || έν τή προστ. άκολουθοΐσαι
οί συγκεκριμέναι τύποι τήν προσ. άντωνυμιάν ώσ έγ-
κλιτικά: φέρε μου τόν, πέσ μου τό' || νεώτ. ή
άντων. ειτε προτάσεται ειτε έπιτάσεται, τίσ προ-
τάξωσ πολλάκισ γινόμενεσ πρόσ άντιδαστολήν,
τήσ δε έπιτάξωσ συνήθ. έν χρ. άσημηματικώσ:
έγώ άπήνησα τότε - άπήνησα τότε έγώ, - ήμεϊσ
εισλήθωμεν κατόνιν - εισλήθωμεν κατόνιν ήμεϊσ,
έγώμωσ Ήσ. ά. έγώμοσ; Ήσ. ε. γώμοσ;.
έγώμωσ άττ. κρστίσ του έγώ οίδα.
έγωμωσ κ. δημ. άντι του διεθν. ό-
ρον έγωισμοός βλλ.
έγωϊσμός νεώτ. κ. δημ. ύπερμετροσ άγάθη
πρόσ έαυτόν, φιλαυτία, άντιθ. άνθρωπισμόσ, φιλαλ-
γηλία' πρβλ. Θ Βορέα Εισαγ. εις τήν Φιλασ.377'
2) προσωπιική φιλοψμία, άξιοπρέπεια: άσπρε
τόν έγωϊσμό σου κατά μέρος και ζήτισέ του να
σε συνδράμη' 3) ύπερηφάνεια, οίσιμοσ: έχει ά-
ξίαν, αλλά είναι άνυποφοροσ ό έγωϊσμόσ του,
έγωϊσταινω νεώτ. έχω διάθεσιν, τασίν έγωϊ-
στικήν, φέρωμαι έγωϊστικώσ, φιλαύτωσ.
έγωϊστακόσ (οί) δημ. σκατωπόν ύποκορ. του
έγωϊσταή βλλ., ό μικροπρεπόσ φιλαύτωσ, ό ύπέρ
έαυτοΐ, ύπέρ του Ιδίου έγώ έντελέωσ ηωσ μεριμνών,
μικρόσ έγωϊστήσ βλλ.): κνείνι τό φιλάνθρωποσ,
άλλά κατά βάθοσ είναι έγωϊστακόσ.
έγωϊστήσ-Ιστρια νεώτ. δημ. κ. ούδ. έγωϊστοΐ-
δικο ό ύπέρ του Ιδίου έγώ ύπερμετροσ μεριμ-
νών, ό ύπέρ πάντα τό έαυτοΐ συμφέρον τιδέμε-
νοσ, ό αποικειστικώσ τό Ιδίον έαυτοΐ συμφέρον
έπιστάκων, ό φιλαύτωσ άντιθ. φιλόλληλοσ, άλτρουϊ-
στικήσ: ό έγωϊστήσ ούτε τούσ δικούσ του γυριζει
να κοιτάξη' 2) ό οίσηματιόσ, ό αλαζόν, ό άτό-
πωσ μέγα φρονών δια τό Ιδια έαυτοΐ προσόντα.
έγωϊστικώσ έπίρρ. δημ. έγωϊστικώσ βλλ.
έγωϊστικώσ-ή-όν) νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων, ό
αναφερόμενοσ ή ό ιδιόζων εις τόν έγωϊστήν ή τόν
έγωϊσμόν βλλ.: έγωϊστικώσ βλάψει - έγωϊστικώ
έλατήρια' || ό έξ έγωϊσμοΐ προερχόμενοσ ή
πρόσ Ικανοποίησην, κορσισμόν του έγωϊσμοΐ γινώ-
μενοσ: έγωϊστικώσ ύποδείξεισ - μεθόδοι - επιδιώ-
ξεισ; || ειδ., έπι φιλοσ. θεωριών, ό βάσιν, κανόνα
και σκοπόν τήσ ήθικασ και τίσ κοινωνικησ όρ-
γανώσεωσ βέτων την ύπέρ του Ιδίου έγώ μερίμνα
έκάστοσ ατόμοσ' πρβλ. έγωικεκεντρικόσ.
έγωϊστικώσ έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον φιλαυ-
τόν, έγωϊστικόν βλλ.1].
έγωικεκεντρικόσ-ή-όν) νεώτ. κ. δημ. ό όνάγων
τά πάντα εις έαυτόν, ό έγωιστήσ' || έγωικεκε-
ντρική θεωρία ύπό του Μάξ Στίρνερ όιστωιω-

θείσα και δοξάζουσα ότι το έγω άποτελεί καθ' εαυτού το σύμπαν, ήτοι ότι το σύμπαν πρέπει να θεωρηθεί ούχι ως τι άντικειμενικό, άλλ ως εκ των αισθήσεων έκάστου έγω εκληγίζον' ώς κ. ήθικός κανών διδάσκων την επίδειξη κυρίως της ίκανοποίησεως του έγω' πρβλ. έγωισμός.

έγκεντρισμός (ό) νεώτ. τάσις φυτοπαθών εις το νό άνάγκαι το πάνα εις το ίδιον έγω.

έγωλατρεία (ή) νεώτ. ή λατρεία του έγω, έν- τόνως έγωισμός, έγωόθεια.

έγωλάτρησις (ό) νεώτ. κ. δημ., νεώτ. θηλ. -άτρησις- ιδος ή λατρεία έαυτού, το έγω του, ό έντόνως έγωιστής, έγωπαθής.

έγωμαι κ. άττ. κράσις του έγω αίμα.

έγωμανής-ούς-ής νεώτ. ό έμμανός έγωπαθής βλλ.

έγωμανία (ή) νεώτ. ή του έγωμανούς ιδιότης, ή μέχρι μανίας έγωόθεια.

έγωμορφισμός (ό) νεώτ. ή περί γνώσεως θεωρία, ή άφορμωμένη εκ του έγω, ήτοι των αισθημάτων και των παραστάσεων του ανθρώπου, έν αντίθεση πρός την περί γνώσεως θεωρίαν, ή άφορμωμένη εκ του μη έγω, ήτοι εκ του έξωτερικού του άντικειμενικού κόσμου.

έγος ά. τύπος του έγω βλλ.

έγώνυγα διάφ. τύπος του έγω βλλ.

έγωπαθής-ούς-ής νεώτ. ό κατεχόμενος υπό του πάθους της ψυχαιτίας, ό έμπαθής επιδιώκων την ήλθρωσιν των ψυχαιτών [έρωτιστικών] σκευών ή επιθυμιών αυτού: κατά κανόνα πάς έγωπαθής νοσεί ψυχικάς και διανοητικάς.

έγωπαθής έπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον, κατά διάθεσιν έγωπαθούς βλλ., με έγωόθειαν.

έγωτισμός (ό) νεώτ. [εκ διεθν. όρου egotisme] ειδ. φιλοσ. ή δοξασία ή αντίλαμπανόμενη το σύμπαν ως εκ του έγω έκάστου εκληγίζον και κατ' άκόλουθον θέτουσα ως κανόνα της ήθικής και ως βάση της κοινωνικής οργανώσεως άποκειστικώς το ένστικτον της αυτόσυνηρησίας, ήτοι την όρμην, την προάσπιν και την προαγωγήν του έγω ένός έκάστου άτομου, άτομοκρατία

2) όμ. εκ διεθν. όρου: ύπερμωμανό άνευτυχημένη τάσις πρός το ύπερεκμωμάν το ίδιον έγω και αύτεγκωμιάζεσθαι, έγωόθεια, έγωλατρεία.

έδά δημ., έπιρρ. τοπ. ένταύθα, εις αυτόν τόν τόπον, την θέσιν, έδώ: έδά θα σ' άναμείνω, -έδα στον καρφέν' 2) χρον. ύνν, τώρα: Έρω- τώκρ. Α 315 άρχή μικρή ή άφήφιστη ήτον άπου την πρώτην, μα έδά χει τόση δύναμη.

έδασία 'Ησ. έφρημας.

έδάσην άόρ. β' του άόρ. ρ. δάω.

έδαλάχη 'Ησ. εβλήχηθ.

έδαμένη παθ. άόρ. β' του ρ. δαμάω.

έδαμής έπιρρ. τοπ. δημ. εις ταύτην την θέσιν άκριβώς, έδωδά: έδανά κάταμμε και του τά 'πα ένα χερσάκι.

έδάνη 'Ησ. ελίδος άμπελου.

έδανός-ή-όν έδώνιμος, έδωστάς, βρώσιμος, φαγώσιμος: δθ. το ούδ. έδανόν ώς ούα. ή τροφή: Αισχ. Αγ. 1407 τί σάκον, έδανών εκ του ήρω έξ ου ήδανός, και κατά μεταβολήν έδανός).

έδανός-ή-όν πθ. γλυκύς ή εύώδης ως έπιθ. του ελαίου: 'Ιλ. 3 172 άλειψάτω δά λιπ' ελαιω άμφοροσιν, έδανώ [Έδωτ. 'Ιλ. 974, 53 έδανώ εκ του ήρω έξ ου ήδανός, και κατά μεταβολήν έδανός].

έδαπά έπιρρ. δημ. εις τούτον τόν τόπον, έδανά κ., έδωπά ένταύθα, έδωδά: Φορτ. 5 για κείνον ήρθα ως έδαπά όξω να τηνε βγάλω.

έδαρ 'Ησ. εφρώμας.

έδαρε μον. έπιρ. έ: Πρβδρ. Β 433 έδαρε άν ήσαν κέφαλο, φησία φιλοήλας.

έδάσαντο, έδάσαντο γ' πληθ., γ' έν. πρ. του ρ. δατέομαι βλλ.

έδαφεινός ΕΜ έτυμ. του τονερός: ΕΜ 745, 54.

έδαφιστός-α-ον μον. κ. νεώτ. ό μέχρις έδαφούς: Τζέτζ. Χλ. 3, 21 του αίμου πάσαν μάρμαρον αύτής έδαφιστον άρδον έξανάστα, έδαφισία υπόκλισις' 2) γλωσσ. κ. σχόλ. γουυετής: Σχόλ. Έύρ. Φοίν. 293.

έδαφισίαι έπιρρ. νεώτ. μέχρις έδαφούς: ύπεκλίθη έδαφισίως.

έδαφίζω μτγν. κ. μον. έξουμαλίζω, ίσοπεδω έδαφος ή δάπεδον κ. παθ. ίσοπεδοίμαι, καθίσταμαι όμαλός: Παλύδ. 6, 33 ούτοι και τόν περί την σκηνήν τόπον ήδάφισαν, Θεοφρ. Φ19, 3, 1 όταν κατασκευάσωσιν όμαλή τόνον, ώσπερ άλλω ποιήσαντες... και ταύτην έδαφισίωσιν, αύτ. Φάτ. 4, 8, 2 έναιχαο μέν ύποδεβλήσθαι φιάδου, έναιχαο δέ το έδαφος μόνον ήδαφισθαι και καθάρων έναιν'

2) κατεδαφίω, καταρρίπτω εις το έδαφος, καταστρέφω κ. παθ. κατεδαφίζομαι, καταστρέφομαι: 'Ησ. έδαφισαν, κατέβησαν... έδαφισθησαν, εις έδαφος άνυρβήσαν: 'Επιγρ., Έπιφαν. ΑΙρετ. 1, 416 Α Πένουζαν ποτε καλουμένην πόλιν, νύν δε ήδαφισμένην, ΚΠορφ. Βασ. Μακεδ. 142 τόν έδαφος οίκων ήδαφισμένων σχεδόν κατάλληλον του πρώην έδαίματο, ΨΚωδ. 199, 8 πάσις της πόλεως έδαφισθείς' || όμ. κατ' έπέκτ. επί ένθλιον: Σινέσ. 'Επ. 57 έδαφισί τα νήπια αύτών πρός την πέτραν.

έδαφικός-ή-όν Πάπ. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν γήν, το έδαφος: έδαφική έπέκτασις- ζήτημα έδαφικών' 2) ειδ. έδαφικών θ-δωρ το ύπό το έδαφος θ-δωρ, ά φρεσίον

3) πάπ. ό άναφερόμενος εις τούς άγρούς: Πάπ. άμπελικά και έδαφικά έργα' 4) Πάπ. έδαφικών άλλασσωμα έκπτώσις γεωργικού φόρου χάριν φρολογικής δυσκολώσεως.

έδαφικότης-ή-όν (ή) νεώτ. ως όρος του διεθν. δικ. έν άναφ. πρός έπικράσειν, ή ιδιότης κυριαρχίας έκάστου κράτους επί του άνήκοντος αύτφ έδαφους, έξ ής ειδ. άπορρέει το δικαίωμα του κράτους, όπως τιμωρή τόν έν τώ έδαφίω έδαφει έγκληματούτας.

2) όμ. εκ διεθν. όρου: ύπερμωμανό άνευτυχημένη τάσις πρός το ύπερεκμωμάν το ίδιον έγω και αύτεγκωμιάζεσθαι, έγωόθεια, έγωλατρεία.

έδαφικός έπιρρ. νεώτ. από άπόφωσ έδαφικής, έδαφους.

έδαφιο(ν) (τό) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ύποκορ. του έδαφος βλλ. 8), παράγραφος, χωρίον συγγραφώς: 'Αλέξ. Αφρ. Μεταφ. 738, 17, Δέλιπν, έν Κατ. 5, 14 τών κατηγοριών το έδαφία, Εύστ. Παν. 251, 75, Τζέτζ. Χλ. 4, 202 ούτω δέ το έδαφίον έστιν έγγεγραμμένον, άπαγγέλλει συχναίως μικρά έδαφία της 'Αγίας Γραφής' || ειδ. κ. δημ. έν άναφ. πρός νόμιμο, καταστατικά έτήσιον έν κανονισμώ, συνταξιόμενος και άδύνατα άριθμόν και κεχωρισμένους καθ' έκαστον εις παραγράφου ή υποδιαίρεσις παραγράφου: ό νόμος ΑΕΕ, εις τφ άρθρ. 10, παρ. άρ. 3, έδαφιο(ν) 4 όρίζει ότι...

έδαφισίς-ή-όν (ή) νεώτ. έξουμαλίζω, ίσοπέδωσις του έδαφους' 2) κατεδαφισίς.

έδαφισμός (ό) νεώτ. Α έδαφισίς βλλ.

έδαφιστήριον (τό) 'Ησ. έργαλειον δι' ου έδαφίζουσι βαρής κόπασος δι' ου ίσοπεδοίται και σκληρύνουσι μαλακόν ή νεοσκαπές έδαφος.

έδαφιστής (ό) μον. έδαφιστής βλλ.: Τζέτζ. Χλ. 1, 906 κορυμνός τής έδαφιστής.

έδαφονομία (ή) νεώτ. ή επιστημονική γνώσις τών κατά το έδαφος, ή εδαφολογία.

έδαφονότις (ή) νεώτ. ό έν τφ Ιονίω κώδικι παρέχων κτήμα τι επί τή έπείσοι καταβολή παροχής εις χρέματα ή είθ.

έδαφολογία (ή) νεώτ. ή επιστήμη ή έρευνάσα τά κατά την γένεσιν του έδαφους, τός ιδιότητας και τούς μετασχηματισμούς αύτου.

ἑδαφολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑδαφολογίαν: ἑδαφολογικαὶ χάρται, - ἑδαφολογικαὶ μελέται, - ἑδαφ.-συνέδρια.

ἑδαφολογικός νεώτ. ἑπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον ἑδαφολογικῶν, ἀπὸ ἀπόψεως ἑδαφολογικῆς.

ἑδαφομεταρρυθμιστὴ [σ] νεώτ. ὁ ἐπιδιώκων τὴν μεταρρυθμίαν τοῦ ἰσχυροῦ δικαίου ἐπὶ τοῦ ἑδάφους καὶ ἰσῶς τοῦ θεσμοῦ τῆς ἔγγιστο ἰδιοκτησίας.

ἑδαφονομή [ή] νεώτ. ἡ συμφώνως τῷ ἰονίῳ κώδικι ἐπὶ τῆ ἐπίστασι καταβολῆ τοῦ ἑδαφονομίου βλλ. ποροχώρησις κτήματος τινοῦ.

ἑδαφονομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑδαφονομήν.

ἑδαφονόμιον [ο] νεώτ. ἡ συμφώνως τῷ ἰονίῳ κώδικι ὑποχρέωσις τοῦ καλλιεργητοῦ ἑδαφονόμου εἰς ἐπίστασιν καταβολῆν εἰς τὸν ἑδαφοδότην.

ἑδαφονόμος [ο] νεώτ. ὁ εἰς τὸν ποροχωρεῖται ἐν τῷ ἰονίῳ κώδικι κτήματι ἢ ἐπὶ τῇ ἑδαφονομίῳ.

ἑδαφονομῶ-ἔω μτγν. ἐδοφίζω: Ἰωσ.β.1.19.

ἑδαφωρός-ους [τὸ] κ. μων. κ. νεώτ. πυθμῆν, βάσις, θεμελίον παντὸς πράγματος: Οὐκ.1.10 εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λειψθήσεται δὲ τὰ ἱερά καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἑδάφη' || ὁμ. πυθμῆν, βάσις ἐπὶ πλοίου: 'Ὁδ.Ε.249 ἄσσον τις τ' ἑδάφος νηὸς τρωγέσται ἀνὴρ, Δημ.883 τὸν πλοίου τοῦ ἑδάφους' || ὁμ. ἐπὶ ποταμοῦ καὶ θαλάσσης ὁ πυθμῆν: Ξεν. ΚΠ.7.5.18 ἠκέλευσε ἀκέφασσαι εἰ πορεύσειον ἐπὶ τὸ ἑδάφος τοῦ ποταμοῦ, Ἀριστ.Ζ.1.534, ἢ πρὸς τῷ ἑδάφῳ τῆς θαλάσσης ποιούνηται τὸς διαγωγὰς, Ἰωσ.Α.1.51 πορευτὸς ἔδωξεν ὁ ποταμὸς τοῦ μὲν βάθους ἐπεσχημένον, τοῦ δὲ κήληκος ἐπὶ τοῦ ἑδάφους κειμένου' || ὁμ. ἐπὶ σκευῶν: Φερεκρ.143.2 [π. Ἀθην.11.481Β] τῶς μὲν ἀνδράσιν ποτήρια πλατέα, ταῖσους οὐκ ἔχοντ' ἀλλ' αὐτὸ τοῦδοσος μόνον' 2] εἰδ. κ. νεώτ. τοῦ ἀνώτατον στρώμα τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, δάπεδον βλλ.: Οὐκ.3.68 ὁσπερ δὲ καθέλοντες αὐτὴν ἑδαφωρὸς ἴσταν ἐκ τῶν θεμελίων ψυδόθησαν, Κδ.Πρότ.22.7 ἔπεσον τὲ εἰς τὸ ἑδαφος καὶ ἄκουσα φωνῆς λεγούσης μοι, Πλάτ. ἐπὶ τὸ ἑδαφος ῥιφαντες αὐτὸν' 3] ἐπὶ οἰκίας, τοῦ δάπεδον: Ἡρ. 8.137 περιγράφει τὴν μαχαίρην ἐς τὸ ἑδαφος τοῦ οἴκου τὸν ἄλιον, Πλάτ. ἀπὸ ἑδάφους μέχρι παντὸς ὕψους, Πολυδ.7.121 λιθόστρωτον ἑδαφος' || ἔξ ἑδάφους ἐκ βάθρων, ἐκ θεμελίων: Εὐάργ. 'Εκκλ.1στ.1.18 ἔξ ἑδάφους ἀνοικουομετ' 4] εἶδ., τοῦ μονόχρωμον ἢ πολυχρόμων πεδῶν εἰκόνας, ἐφ' ὃ (γυρογραφοῦνται οἱ διάφοροι πηροαστάσεις ἢ. φέρου, βάθος' 5] τόπος, γῆ: Αλοχιν.3.134 οὐκ ἐστὶ περὶ τῶν Ἑλλάνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεσται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἑδάφους, Δημ. 803 καὶ τῆς πόλεως ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἑδαφῶν εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακακλειμένης, ἢ προσάρτησις ἑλληνικῶν ἑδαφῶν, συνενχῶς εἰσβάλλουσιν εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἑδάφη' || κ. νεώτ. φρ. κερδοῖζω ἑδαφος ἢ κατακτῶ ἑδαφος κτῶμα ὑπεροχὴν ἀντιβ. γῶμα ἑδαφος' 6] γῆ, γῶμα [ἀπὸ ποιοτικῆς ἀπόψεως θεωρουμένων]: Θεοφρ.ΦΑ.2.4.1 ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἑδάφη μεγάλας ἔχει διαφορὰς, Πλάτ.Ηθ.910D οὐ γὰρ αἱ διαφοραὶ τοῦτων χρηστικῶν οἴνον ποιοῦσιν ἀλλὰ ἐκ τοῦ τρέφεσθαι ἑτάριος, - ἢ ἀπόδοσις τῆς σπορᾶς ἐξαρτάται ἐκ τοῦ ἑδάφους, - ἑδαφος παχὺ - ἰοχρόνον' 7] ὄργρος χωρὸς: Γέτ.ε. Ἐξήγ.1λ.141 ἢ ἑδαφος σημαίνει τὴν σπορίην γῆν': Ἰσοτ.11.42, Ἐπιγρ. ἐν τοῖς ἑδάφῳ τοῦ Ἐπαμεινώνου, Πλάτ. σιτικὰ καὶ ἀμπελικὰ ἑδάφη, - προσοδικὰ ἑδάφη, - ἰδιωτικὰ ἑδάφη' 8] μτγν. κειμένη χειρογράφου, ἀντιβ. τῷ μέτῳ τῶν ἰπεριβουρίων βλλ.: Γαλ.12.91 τῷ ἑδάφῳ τοῦ συγγράμματος, Ἐπιγρ.2.164C ἐκ τῆς τοῦ δεκελοῦ σημειώσεως τοῦ τῆ λέξει παρακειμένου δι-

λοῦται, δι ἀνήρηται ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ γεννητικοῦ τόπου, ἦτοι τοῦ ἑδάφους τῆς γραφῆς: || χειρογράφον: Γαλ.19.468' || ἑδάφον βλλ.: Γρηγ.Νύσσο.2.182B ὁ φιλόσοφος ἀναγνοῦς τῆς θείας γραφῆς τὸ ἑδάφη, Βασιλκ.1.2 ταῦτα συναγαγῶν ἐν ἰδίῳ ἑδάφῳ διώρισεν.

ἑδαφοστρωσις-εως [ή] νεώτ. ἡ στρώσις, ἢ ἐπιστρωσις τοῦ ἑδάφους.

ἑδαφοστρωτήρ-ηρος [ο] νεώτ. μηχανήμα πρὸς στρώσιν, ἰσοπέδωσιν τοῦ ἑδάφους, ὁ κύνιθρος.

ἑδαφοστρωτής [ὸ] νεώτ. ἑδαφοστρωτήρ βλλ.

ἑδαφορθία [ή] νεώτ. γένος ἑδαφινιδῶν φυτῶν.

ἑδῶσις ὄσρ. τοῦ δεῖω βλλ.

ἑδῶληται Ἐπιγρ. ἐκδιώκω.

ἑδῶκησται Ἐπιγρ. ἐκδικῶσται.

ἑδῶκαστερῖο Ἐπιγρ. ἐκ δικαστηρίου ἢ ἐν δικαστηρίῳ: Ἐπιγρ. Γόρτ.

ἑδῶ κ. μων. ἐπιφ. θαυμαστῶ, ἄ. ἑδῶ ἰδῆ, δῆς, κοίτα: Πρόδρ.1.144 ἑδῶ τεχνίτης σφιστής ἕκινος ὁ τ' ἀγκῶρης, αὐτ' 265 ἑδῶ καὶ σκότος ἀφειγῆς καὶ πᾶρταρος καὶ σκῶληξ.

ἑδῶτρας [ὸ] ὁ πρὸ τοῦ βασιλέως γευόμενος τοῦ φαγητοῦ χάριν ἀσφαλείας, προγευτής || ἐπιμελητής τοῦ βασιλικοῦ δείπνου π. Πέρσης, ὁ, βασιλ. - ἄρχος: Ἡσ. ἀπρογευτής ἐπιμελητὴς δείπνου σ., Σουῖδ. ἐπιστάτης τῆς ὀλης διακονίας: 2] πάπυρον, φροντιστὴ τῶν τοῦ οἴκου, οἰκονόμος.

ἑδῶμην ἐπ. δῶν, τοῦ δέχουμαι βλλ.

ἑδῶδέατο ἰων. γ' πλθθ. παθ. ὕπερ. τοῦ δῆω βλλ.

ἑδῶδημα ὕπερ. τοῦ δῆμα βλλ.

ἑδῶθῶ ἑπίρρ. δημ. τοῦ. ἑδῶθ δῶ, ἑδῶθ ἀκρίθως: Βαλαωρ.Φωτ.1.5 δῶθ μήνης ἔρρεφα ἑδῶθῶ.

ἑδῶζετο Ἡσ. ἐπολεμεῖται.

ἑδῶθλον [τὸ] μτγν. ἑδῶθλον βλλ.1, οἰκήτηριον, οἶκημα: Καλλ.ἀπ.62, Ἀπολλ.Ρ.4.630 ἴνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἑδῶθλα νυκτός, Νόωδ.Δ.13.369 τιμωμένης ναόντες ἑδῶθλια γείτονα Μήνην, αὐτ' Εὐάργ. Ἰω.44.23 ἔδρωμεν εἰς Καναναῖον ἑδῶθλιον.

ἑδῶθλον [τὸ] θεμελίον, βάσις, ἑδαφος βλλ.1, δθ, οἶκημα καὶ μάλιστα ἱερῶν, ναός: Αλοχ. Ἀγ.776 τὰ χρυσόπαντα δ' ἑδῶθλα σὺν πῶμα κερῶν, Ἀντίμ. ἀπ.28 π.Παυσ.8.25.4 Διημιτρος τοῦθι φασίν Ἐρινύος εἶναι ἑδῶθλον, Καλλ.ἀπ.73, Λυκούφρ.987 δῶωσαντες ἐν ναῷ θεῶς τοῦ πρὸς θ' ἑδῶθλον [αἰε] Ἰουθιδας ψεκκῶτας, Ἀπολλ.Ρ.4.331 Δοιάς Ἀρτεμιδος' θρυγητῶν ἀγῶθι νησοῦς τῶν δ' ἴπτοι ἐτέρη μὲν ἐν ἱερῶν ἔσκεν ἑδῶθλον' 2] περιοχή, ἐκτασις γῆς: Ἐπιγρ. τῶν δῶθ νόσων ἑδῶθλον.

ἑδῶθλιμεν-ισαν ὕπερ. τοῦ δεῖω βλλ.

ἑδῶθλομαν Ἡσ. ἐδῶθλομένη, παρατ. τοῦ δῶρ. ἐν Ἐπιγρ. δειλομα=βουλόμα.

ἑδῶπιμα ὄσρ. τοῦ δῆμα βλλ.

ἑδῶκετ ἑπίρρ. μων. κ. δημ. ἰδοῦ ἐκεῖ, νὸ ἐκεῖ, ἐκεῖ ἀκρίθως: Φορτ.1.61 λοιπὸν ἑδῶκετ' θέλεις διαβῆ καὶ μοθὸ θέλεις κάμει, - στάσος ἑδῶκετ.

ἑδῶκτο ἐπ. ὄσρ. τοῦ δέχομαι βλλ.

ἑδῶλβασις [ή] νεώτ. ἑδῶνος προσωπανθῶν φυτῶν, ἄ. ἐδελβασις.

ἑδῶλωνη [ή] Ἡσ. ἀνόθος.

ἑδῶμη Ἡσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῇ γῇ παραδέστος' 2] δθ. σκευδῶ. Ἡσ. ἐρυσθῶ.

ἑδῶμπεργίτης [ὸ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον τῆς ὁμάδος τῶν μονοκλιμῶν πυροξένων.

ἑδῶος Ἡσ. - θεασοκλικῶς θρόνος.

ἑδῶπῆ ἐπίρρ. τοῦ. μων. κ. δημ. ἐνταῦθα, ἑδῶθ ἡδ, ἑδῶθ πλησίον: Ἐρωφ.Α.66 ἔτσι παυρὸν μ' ἔχει ἑδῶπ φερμένο, Ἐρωτόμρ.Α.1660 κί μουρὸ μ' ἔδειπ, ποῦ σοῦ μιλάω, ἔκεινονα ἔνοιωσα, - ἑδῶπῆ κάσμοι' || κ. μετὰ τοῦ δῶ, ἑδῶπῆ δῶ ἑδῶθ ἄνω βλλ.: Κορυβ.ΑΠ.146 ζῶη, παιδιὰ, γυναικί, ὅλα τὰ σφῶζω ἑδῶπῶσά γὰ τὸ πινοτα.

ἑδῶμα-ατος [τὸ] κ. μων. κ. νεώτ. φημιγῶν, ἑπιγρ.

φι: Πλάτ.Τιμ.73 Α ταῦτα προαρώμενος τῆ τοῦ περιγεννησμένου πάματος ἐδάστατος τὴ ἔξει, Ἄουιν.2,44C Φιλίτων τινά Ιστωρεί μίτη πατῶ χροσασσάι ποτε μίτη ἐδάσται ἄλλω ἢ μόνη γάλακτι πάλτα τὸν βίον, Μηνιοι.1,16 Ὀδ.9 ἀνθ' ὧν τὸ αἶμα σου τὸ κτίστη γὰ γλαίκιον ἐδεσμα προσάσιμας ἢ ὄμ. κτ. κληθ. τὰ ἐδάδιμα, τὰ φαγώσιμα, ἰδίως τὰ παρεσκευασμένα: Πλάτ.Πολ.559 Β ἢ πέρα τοῦτων καὶ ἄλλοιων ἐδάστιατων ἢ τοιαῦτων ἐπιθυμία, Βατοραγο.31 ἐδάστιασιν παντοδαποῖσι, Παπαδ.Χριστ.Διηλ.68 τὸν εὐρίσκοντο δὲ καὶ κίττα ὀρεκτικά ἐδάστατα τῆς πατρίδος τοῦ ἢ μιν. εἶδ. ἐν τοῖς νομαστ. ὄφον, προσφάγ: Τυλικὸν Μον.Κεχαριτωμένης 4,6 ἢ δὲ τροφή ὧν ἐστασι ἐν ταῖς λιταῖς ἡμέραις. ἢ ἐδάσταμα δύο ἢ τρία, αὐτ.47 ἐδάσταμα μαγευτικά μετέγοντα ἔλαου. 2) ὄμ. μτρ. συνήθεσ, συνήθ, ὁλον τροφῆς, χρήσις: Ἀριστ.Ρητ.1406α, β ὁ γὰρ ἄδασματι χρήται ἄλλ' ὡς ἐδάσταμα τῶν ἐπιθέτοις | πρδλ. ὄμ, τὸ 'χει προσφάτ, φωριστήρι.

ἑδάσματιον (τό) μιν. ὄνομα. τοῦ ἔδεσμα βλλ.: Πρὸκλ.Ἱστοδ.41 μικρὸν τι ἐδάσματιον.

ἑδάσματοθήκη ἡ| μιν. ὄνομα. κελάρυ, κελάρυ, νουκάρι τροφίμων: Πολυδ.10,93, Σχολ.Ὀδ.2 78 ἢ λέγεται δὲ ἢ ἐδάσματοθήκη κίση.

ἑδάσματολόγιον (τό) νεῦτ. κατάλογος φαγητῶν ἢ εἶδ. κατάλ. φαγητῶν ἐσποταρίου, λιτα.

ἑδάσματοφόρος -ον μν. ὁ φέρων, ὁ περιέχων ἐδέσματα: Γερμ.Κ/ῶςΚωδ.Κωνστ.278, φάλλ.215 ἐδάσματοφόρος πηρα.

ἑδάστης -οῦ (ὁ) ὁ τρώγων: ἢ 39,99 νομάδες αἰσι, κρεῶν ἐδάσται ὧν, Ἀντιφ.26,15.

ἑδάστην ἡ| νεῦτ. χημ. εἶδος τῶν γλοβουλῶν.

ἑδάστῳ -ή-ῶν ἐδώδιμος, φαγώσιμος: Ἀριστ. Πολιτ.1324b, 41 κίσι δὲ θρηπτοῦν ὁ ἀν ἄγιον ἢ ἐδάστον ῥῶν ἢ τὸ οὐδ. ὡς ὁδ. ἐδάστον τὸ ἐδεσμα, τὸ φαγώσιμον, τὸ φαγητόν: Πλάτ.Τιμ.72Β τὴν ἐσομένην ἐν ἡμῖν ποτῶν καὶ ἐδάστῶν ἀκολασίαν ἔδεσαν, Πλάτ.Ἠθ.716Β οὐτε γὰρ ποτὸν οὐδέεν οὐτε ἐδάστον ὁστέος ἀπέθε. 2) παθ. ὁ καταφαγώθεις: Σοφ.Ἀντ.206 ἐπὶ δ' ἄσπατον καὶ πρὸς οὐρανὸν ὄημα καὶ πρὸς κινῶν ἐδάστον αἰκισθῆν τ' ἰδεῖν ἢ μιν. καταναλωθεῖς, κατηλωμένος: Σοφ.Τερ.677 τοῦτ' ἀφάνισται διδόμερον πρὸς ἀειθέρον τῶν ἔδων, ἀλλ' ἐδάστον ἐξ αὐτοῦ φθίνει.

ἑδάστοι ὄμ. ἐπὶ. οὐσίωσι, ἔτσι δά: Ἐρωτόκρ. Β 411 Πιστόφορος κερζέτο, ἐδέστι τόνε Λέσι.

ἑδη ἡ| ΕΜ 465,6 ἢ ἑδη σημαίνει τὸν δεσμών' 2) ἐδωδ': ΕΜ 317,10 ἢ ἐδωδὶ παρὰ τὸ ἐδω τὸ ἐσῶν ἐδὴ καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐδωδ'.

ἑδη ἡσ. «καθέδρας, τὰ ἱερά ἢ τὰ ἑδάφα».

ἑδηῶμα παθ. παρακ. τοῦ ἐσθῶν βλλ.

ἑδηῶκα παρακ. τοῦ ἐσθῶν βλλ.

ἑδηῶται παθ. παρακ. τοῦ ἐδω βλλ.

ἑδηῶν -όνος ἡ| ἡσ. «φογέδαινα».

ἑδηῶς μτρ. παρακ. τοῦ ἐδω βλλ.

ἑδηῶτης -ος(ἡ) κ. μιν. φαγητόν: Ἰλ.Α 469 πόσιος καὶ ἐδηῶτος ἐξ ἔρον ἐντο, Ὀδ.Α 150, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1) τῆς ἐδηῶτος ἀπέταται πανημέριος.

ἑδηκτονίτης ὁ νεῦτ. ὄρεκτ. ὄρεκτὸν βασικὸν μεταπηρικὸν ὄλας ἔνυδρον.

ἑδικον ὄμρ. ἔρριφα: Βασιλ.16,63.

ἑδικός -ή-ῶν μιν. κ. ὄμ. κ. συνήθεατ. δικός αἰκείος ἢ συγγενής: Διγεν.Ἀκρ.506 στέλλομεν ἀνθρώπων ἐδικούς μας νὰ φέρουν τὰ φουσσάτα μας ἀπὸ τοῦ ταξιδίου, Ἐρωτόκρ.Α 656 ἐπὶρε φίλους καὶ ἐδικούς νὰ πὰ νὰ ἐφανώνομα, Γρην. Σκ.Τερρ.Ὀνειρο Γυρισμοῦ3 στὴν ἀγκυλιὰ τῶν ἐδικῶν μου ἐπάνω. ἢ γλυκὰ κλαῖα 2) μετὰ τὸν προσ. ἀντωνυμιῶν μου, σου, αὐτοῦ, μας, σας, τοῦς ἐν χρ. ὡς κητ. ἀντωνυμία' ἐμός, σας, αὐ-

τοῦ, ἡμέτερος, ὁμέτερος, σφέτερος: Διγεν.Ἀκρ.113 εἰς πᾶσαν ψην ὄρεπτομεν καθε λογιῆ τῶν δένδρων καὶ τὸ καθενα χάριτας εἶχεν τὰς ἐδικὰς του. **ἑδικτον** (τό) |σάτ.1) μτρ. μιν. κ. νεῦτ. διάγραμμα, διάταγμα ὄρεκτων ἐν Ρῶμ: Πλούτ. Μάρκελλ.24 τὰ διαγράμματα τῶν ὄρεκτων Ἐλληνες μὲν διατάγματα, Ῥωμαῖοι δὲ ἐδικτα προσαγορεύουσι, - τὸ ἐδικτον τῆς Νάντης. **ἑδικῶν** μιν. κ. ὄμ. ποιοῦμαι τινὰ ἐδικῶν, συγγενή: οἱ δυὸ φαμίλιες εἶπαν νὰ ἐδικώσουν, **ἑδικῶσαν** ἡσ. «ἐξέλασαν». **ἑδμεναι** ἐπ. ἀπαρ. τοῦ ρ. ἐδω βλλ. **ἑδμενία** Ζωντ. Σουδ. «κοιθέρα». **ἑδνός** ἡσ. «ἢ ἀπὸ τῶν ἐδων ἐδνός». **ἑδνωῶ** ἡσ. «ἐδνωεῖς, ἐνεχυροῦζεις». **ἑδνωος**-τα-ῶν ἡσ. «ἐδνωος χιτῶν ὄν πρῶτον ἢ νύμφη τῶ νυμφῶν διδῶσαν».

ἑδνον (τό) συνήθ. κτ. κληθ. ἔδνα κ. ἔδνα τὸ ὄπὸ τοῦ μνηστήρος καταβαλλόμενον εἰς τὸν πατέρα τῆς μνηστῆς τίμημα 1 ἐν ἀνθ. πρὸς τὴν προίκα τῆς νύμφης, τὴν φερῶν: Ἰλ.Π 178, Ὀδ.Θ 312,Αλ. Πρην.559 **ἑδνωος ἄγαγες** Ἰσιῶναν κείνων δαμάρτα 2) τὸ εἰς τὴν νύμφη ὄπὸ τὸν συγγενῶν τοῦ πατρός καὶ τῆς μητρός προσφερόμενα δῶρα: Ὀδ.Α 277 ἀπ' ἱτω εἰς μέγαρον πατρός μέγα δυναμειῶν ὁ δὲ γάμον τεύσεται καὶ ὄρεπτοσιν ἔδνα, Πην.Ο 9,10 τὸ δὴ ποτε Λυδὸς ἄρωσ Πέλοφ ἐξάρτο κάλλιστον ἔδνον Ἰπποδαμίας 3) γενικῶς τὰ πρὸς τὴν νύμφη ἢ νεογμόφους γαμήλια δῶρα: Πην.Π 3,94, Ὀρφ. Ἀργ.873, Δίον Κ 79,12 γυναικὰ Ἐλαγαθέλω μνηστήσευ. ἢ εἶνα τε αὐτῶ παρὰ πάντων τῶν ὄνηκων. ἢ ἡθοῖσις, Ψελλ.Σύν.Νηρ.391 διδῶσθω τῆ γυναικὶ τὸν αὐτοῦ προγμάτων ἢ προῖς ἔδνον ἐδνωος ἀπασα 4) μτρ. γενικῶς δῶρον: Καλλ.ἀπ.193 Ζηνί τε Νεμῆτε τὸ χαρίστον ἔδνον ὄφελω, Θεοκρ. 25,14 ἐκπάληλς βαρμαξία θεοῦ τὸ γὰ μύριον ἔδνον |διορθ. βῶν. ἢ ἔθως, ΑΠ Παράρτ.298.

ἑδνοφόρος (ὁ) μτρ. ὁ φέρων ἔδνον βλλ., ὁ προσφέρων νυμφικὰ δῶρα, ὄθ. κ. ποράνωμας: Γρην.Νύσαι.1,479 ἢ παρθῶν ἐδνωεῖται τὰ θεῖα δωρήματα παρὰ τῶν καλῶν ἐδνωφῶν.

ἑδνοφορῶ -έω μιν. φέρω δῶρα τῆ νύμφη, προσφέρω δῶρα τῆ μνηστῆ: Εὐστ.Ὀδ.1414,49 ἑδνοφορεῖν ὡς μνηστῆρα.

ἑδνω-ῶν, ἐπ. κ. ἐδνωῶ (ἔδνον) προικῶ, διδω προίκα: Θεοκρ.22,147 ἡμῖν τὸ Λεύκιππος ἑδνω ἔδνωσε θυγάτρας ἢ τὸ μέσ. ἐν ὄμ. σμ. π. Ὀρ. ἐπὶ πατρός, Εὐρ.Ἐλ.93 οὐδὲσ ἀδνωῶσαι τε θυγάτρα |διορθ. ἀντὶ ἐκδῶσαιμ: 2) μέσ. ἐπὶ συζύγου, προικῶς γυναικὰ: Ἱστοδ.ἀπ.94,47.

3) ὄμ. μέσ. ὄληκῶς νυμφεῶσαι: Λεων.Ταρ.ἐν ΑΠ7, 648 παῖδων τὸ μνησάτο καὶ ἐδνωῶσαι γυναικὰ ἢ ὄμ. μέσ. μνηστεύσαι: Νάν.Δ 6,3.

ἑδνωτή ἡσ. μνηστῆ, ἀραδωσαστικῶ ἡσ. «ἐδνωτὴν ἔγγαμιστὴν νυμφῶς».

ἑδνωτής |ὁ| ἐπ. ἐδνωτῶν ὁ προικίζων τὴ νύμφη, ὁ προικιόδοξος, ὄθ. πενήθερος, κηδεμῆτης, συγγενής, συμπέθερος Σουδ. «ἐδνωτῆς ὁ προικιστὴς ὁ πενήθερος»: Ἰλ.Ν 382 οὐ τὰ ἐδνωταὶ κακοὶ κίμεν ἡσ. «ἐδνωταὶ πενήθερος, κηδεστῶς».

ἑδοκῶμεν ὄμρ. ἀντὶ ἐδοκῶμεν.

ἑδομαι μέλλ. τοῦ ἐδω, ἐσθῶν βλλ.

ἑδων ἐπ. κ. ὄμρ. γ' πληθ. ὄδρ. τοῦ ρ. διδῶμι βλλ.2), παρακ. τοῦ ἐδω βλλ.

ἑδωντες ἡσ. «ἐδῶντες».

ἑδωζαί ἡσ. «ἀγαλαγοποιεῖ».

ἑδωργυμῶσαν ἡσ. «ἐφαεῖται ἢ ἐπέρανεν».

ἑδος-ους(τό) ἐπ.-κος, ὄστ. κληθ. ἐδέσταις τὸ πᾶς ἔνα δυνάται πὶς νὰ καθίση, ὁλον ἔδρα, κάθισμα κτ.: Ἰλ.Α 534 θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἀνε-

σαν ἐξ ἑδῶν, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Ἀπολλ.Ρ 2,429 αἱ δ' ἀνδρούσαν ἐξ ἑδῶν ἠρώκας, ὅπως παρ-
 ῥάλα θεσσαλικὸς ἔδρα μετ' ἀνακλινοῦσι ἴππ.
 Γεν.7 ἴππυ μόνυ μόνυ διακόνεσσι καὶ περὶ μέγα ἔδος
 θεσσαλικόν ἴ) διαμονή, κατοικία, ἐνδιαίτημα,
 ἰδ. τὸν θεῶν ἴ.Λε.360 ἴκωντο θεῶν ἔδος, αἰὲν
 Ὀλύμπου, Θεσφ.7,16 γυνῆσσι ἔδος αἰὲν Διῶ-
 νας ἴ κτ. περίφρ. ἔδος Ὀλύμπου = Ὀλύμπου,
 ὡς κατοικία τῶν θεῶν ἴ.Λ.Ο.144 ἴκασθαι τὸν
 Ὀλύμπου, Πίνδ.Ο.2,12 ἀλλ' ὡς Κρόνιες, παῖ
 ῥάσ, ἔδος Ὀλύμπου νέμονται ἴ ὄμ. γεν. τόπος
 διαμονῆς ἔδος Θῆβας - Ἰθάκης - Τροίας = Θῆβα,
 Ἰθάκη, Τροία ἴ.Λ.Δ.406, Ὀδ.Ν.344, Βακχ.8,46
 ἴ ἔποιον ἔδος ἑποικίαι βλλ. ἴ Αλογ.Πρ.412
 ὁπόσιν τ' ἔποιον ἀγῶνας Ἀσίας νέμονται ἴ
 3) τὸ ἀγάλμα καθεμένου θεοῦ ἴ Σοφ.ΟΤ.886
 δαιμόνων ἔδη σέβων, Ξεν.Ελλ.1,4,12 τοῦ ἔδους
 κατακαλυμμένου τῆς Ἀθήνας, Πλούτ.Περ.13
 ἐργάζετο . . . τῆς θεοῦ τὸ χρυσόν ἔδος,
 Σουῖδ. τὸ τε τῆς τύχης ἔδος τὸ πάτριον
 προσκυνησας τὴν ἐπιπόνηον ζῆτει ἴ τὸ ἔδη
 τῶν θεῶν οἱ ἐρέσιτοι θεοὶ [Γατ. Ρενάτες] ἴ Διον.
 Ἀλ.Ρωμ.1,47 ἴ 4) συνεκδ. ὁ ναὸς ἴ Πρ.Λε.ε. ἴ ἔ-
 ὶδος τὸ ἀγάλμα καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἔθρυνται ἴ Πλάτ.
 Φαιδ.11Β καὶ δὴ καὶ θεῶν ἔδη τε καὶ ἰερά
 αὐταῖς εἶναι ἴ Δερ. Ὀση. ἴ Φιλ.2,314, Δίων Κ.51,1
 ἔδος ὑπαίθριον ἴ 5) θεμελίον, βῆσις, ἔδαφος
 βλ.λ.1 ἴ Σουῖδ. ἴ ἔδη, τὰ ἐδάφη ἔδος, ἔδαφος,
 γῆ ἴ Ἡσιόδ.Ο.17 Γαί' εὐρύστερον πάντων ἔ-
 ὶδος ἀσφαλῆς αἰεὶ, Ἐπιγρ.ΑΠ Παράρτ.374,6 αἰ-
 ἴτημα πριστήρως ἐπὶ χροῦν δαιτὸς ἔδοντες πί-
 πτοσιν, γενῶνων ὄφρανα θέντες ἔδη ἴ 6) ἡ
 πράξις τοῦ καθῆσθαι, τὸ νὰ καθῆται τις, ἐν τῇ φρ.
 οὐχ ἔδος (ἐστὶ) δὲν εἶναι καιρὸς νὰ καθῆσθαι τις,
 νὰ χρονοτριῇ ἴ.Λ.Λ.648 οὐχ ἔδος ἐστὶ, γερὰ
 διατρεφέσ, οὐδὲ με πεισίεσ.
ἔδουκα ἴ Επιγρ. ἀπὸ ἔδουκα.
ἔδουμοι, μὲλλ. τοῦ ἔζουμο βλλ.
ἔδρα κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. ἰων. ἔδρη
 τόπος ἐνθα καθῆται τις ἴ Ὀδ.Π.41 τῶν δ' ἔδρης ἔ-
 πόντιν πατῆρ ὑπόκειν Ὀδυσσεύς ἴ βῆσιαι
 καθισμάτων, δδ. ἀγάρ. ἴ Ὀδ.Γ.7 ἔνενα δ' ἔ-
 ἔδρα ἔσαν, πεντακάσιοι δ' ἐν ἑκάστῳ ἔτατο, αὐτ.
 3 ἴ Ξεν.δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρὶν τε καὶ ἔδρας ἴ
 ἴ κάθισμα τιμῆς, πρωτοκαθεδρία ἴ.Λ.Θ.162 περί
 μένεσ τῶν Δαναοῦ ταχύνουσι ἔδρη τε κρέσιν τε
 ἴδῃ πλείους δεπάσει, Ξεν.ΚΠ.8,139 καὶ ὄρα-
 τῆσ καὶ ἔδρας . . . ἐγέροιεν ἴ δδ. κάθισμα,
 θρόνος, ἰδ. ἀρχόντος, βασιλέως κ. συνεκδ. ἔζου-
 σια, ἀρχή ἴ.Λ.Β.99, Ὀδ.Γ.429 ἔδρας τε ζῦλα τ'
 ἀμφὶ καὶ ἀγλόνος ἰσόμεν ὄδωρ, Αλογ.Πρ.203 οἱ μὲν
 θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον ἴ 2) νεώτ.κ.δημ.
 εἶδ., κάθισμα ἐπὶ βῆθρου συνήθως τοποθετημένη
 κ. μετὰ γραφείου ἡ προσηγόρευσις ἔδρα καθη-
 γητοῦ-διδασκάλου ἴ δδ. συνεκδ. θέσις ἡ ἀ-
 ἔγμω καθηγητοῦ ἀνωτέρας σχολῆς ἡ ἀκαδημίας ἴ
 ἔδρα Ἀρχαιολογίας - Ἰστορίας . . . αἱ ἔδρας τοῦ
 Πανεπιστημίου εἶναι πλήρεις ἴ 3) βῆσις, θεμε-
 λίον, ὑπόθεσις ἴ Πλούτ.Δημ.21 ἡς (μηχανῆς) ἔδρα
 μὲν τῶν πετάγωνων Λουκ.Συρ.30 ἔδρη μεγάλη ἀνέ-
 χει ἐς γῆς μέγας ἀργυρίων δυοῖν, αἰεὶ τῆς ὀνίας
 ἐπιπέεται ἴ ὄμ. ἐπὶ φυτῶν, βῆσις, οἶκος ἴ Γεωμ.
 5,99 κεντρία ἐλαχίστη τὰ ἄκρα τῆς ἔδρας τοῦ
 φυτοῦ χρεῖν ἴ ὄμ. μ.φ. ἴ Ὀργ.Υμν.22,1 ὡ κα-
 τέχων πόντου ῥάσας, κωνανέγειν ἔδρην ἴ 4) ἔδρα
 ἴππου ἡ ῥάχις ἡ σφῆς τοῦ ἴππου, ἐφ' ἧς καθῆ-
 ται ὁ ἵππεύς ἴ Ξεν.ἴππ.5,5 ἤκιστα γάρ ἄν βλάπτει
 τὴν ἔδραν τοῦ ἴππου ἴ 5) κ. νεώτ. τόπος διαμο-
 νῆς οἰκητήριον, συνῆθ. κτ. πλ.ῆθ. ἴ Πίνδ.Ο.7,76, Λυ-
 κόφρ.445 νεπτέρων ἔδρας, αὐτ.760 νομικητοῦ
 ἔδρας ἴ νεώκος ἔδρα ἡ ναύλοχοι ἔδρα καὶ

σταθμός ἴ Πίνδ. Ο.5,8, Σοφ.ΑΙ.460 ἴ κτ. περίφρ.
 ἔδραι πόλεως τινος αὐτῆ ἡ πόλις ἴ Πίνδ. Π.11,83 ἔ-
 ἔδραι Θεράπνας ἐν Θεσφνῇ, Αλογ.Εὐμ.11 ἐς Πάν-
 ραε γαίαν ἤλεε Παρνοῦν δ' ἔδρας εἰς ἑταί-
 ρασίν ἴ 6) μ.φ. βῆθρον ἔδραι, ὄμματος ἔδρα
 ὁ ἀφθαλμός ἴ Αλογ.Ρησ.8, αὐτ.554 ἴ 7) εἶδ. εἶδ.
 θεῶν, βωμῶς, ἰερόν, ναὸς ἴ Πίνδ.17,61,44 βραχῶς
 ἐξῆκταθα γαλκοπέδων θεῶν ἔδραν, Αλογ.Αγ.596
 ἐν θεῶν ἔδρας θυσιφάγον κοιμητῆρος εὐώδη
 φλόγα ἴ 8) εἶδ. κτ. πλ.ῆθ. ἔδραι τὰ μέρη τοῦ ὀρι-
 ζήτος, ἐν οἷς φαίνονται οἰωνοὶ ἴ Αλογ.Αγ.118, ἔδρα,
 ἴπρ.596 ὄρην δ' ἰδῶν τιν' οὐκ ἐν αἰσίοσι βούρ-
 9) ἡ οἰκία θεοῦ ἡ τόπος πράγματος τινος ἴ ἴπρ.
 7,37 ὄρμημένω δὲ οἱ ὁ ἄλιος ἐκλιπῆν τὴν ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ ἔδρην, Εὐρ.Βάκχ.928 ἀλλ' ἔξ ἔδρας σοι
 πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε ἴ=ἔξ τῆς θέσεώς σου,
 Πλάτ.Τίμ.79Β ἀλλὰ τὸ πλῆσιον ἐκ τῆς ἔδρας ὤ-
 θει, Ἀριστ.Λ.Μετ.356α, 4 ἔχειν ἔδραν ἴπρην τῆν
 θεῶν αὐτοῦ, ἴ, Ἐπικ.ἀπ.61 μεταθέσει ἐξ ἔδρας
 ἀτόμων, Πλούτ.Φαδ.3 καὶ βῆσιμα ποταμῶν ἐξ
 ἔδρας μετέστη ἴ ὄμ. ἐπὶ μερῶν τοῦ ὄρανι-
 σμοῦ ἴ ἴππ.Μοχλ.38 καταναγκάσει δὲ τὸ ὄρανι-
 χοντα ἐς ἔδρην πτέρην ἡ θέναν, Πλάτ.Τίμ.67Β τε-
 λευτώσαν δὲ περὶ τὴν τοῦ ἴππου ἔδραν, Ἀρετ.
 ὈΕ.Νούσ.2,10,8 ἐδρῶ γάρ ἴζει τῆ ἐωυτοῦ ὁ ὄ-
 μῆν ἴ 10) εἶδ. κ.νεώτ. κ. δημ.ἐπὶ σχολῆς, ἐταιρίας,
 δικαστηρίου, κυβερνητοῦσας, κοινότητος κ. ὄμ. ὁ τό-
 πος ἐνθα νομίζονται λειτουργοῦναι αἱ ἀνώτεροι ἀρχαὶ
 ἡ ὑπάρχει τὸ κεντρικόν κατὰστημα ἐταιρίας ἴ
 Δίων Κ.57,21 ἐς τὴν ἀρχαίαν ἔδραν ἐπανηγένεν
 ἴπην στοάνη, ἡ Τράπεζε τῆς Ἑλλάδος ἔχει τὴν
 ἔδραν αὐτῆς ἐν Ἀθήναις ἔδρα κοινοῦτος - πρω-
 τοδικείου ἴ 11) κ. νεώτ. ἱστρ. τὸ μέρος τοῦ ὄρα-
 μῆτος ἐνθα ἐδράζεται πάθος ἡ φυσιολογικῆ
 ἐνέργεια ἴ Γαλ.18 [2],105 ἔδρα ἀναθρέψεως, ἔδρα
 τῶν ἀνατοκαλαστικῶν κινήσεων, - ὁ ἐνέφθαλος
 εἶναι ἡ ἔδρα τῆς διανοήσεως ἴ 12) ἡ ἐνέργεια
 τοῦ ἐδράζεσθαι, τὸ καθῆσθαι, τὸ νὰ καθῆται τις,
 εἶδ. ἐπὶ ἱκανῶν ἴ Αλογ.Εὐμ.1 ὄρω δ' ἐπὶ ὄρω
 μὲν ἀνδρα θεομοιῆ ἔδραν ἔχοντα προστροφήν,
 Σοφ. ΟΚ.112 σῆς ἔδρας ἐπίσκοπος ἴ ὄμ. τὸ
 καθῆσθαι ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν ἀκησίᾳ, τὸ καθῆσιδ ἴ
 ἴππ. Αἴρ.20 ζῆπειτα δὲ διὰ τὴν ἔδρην τὰ τε γάρ
 ἀρσενα, . . . τὸ πολὺ τοῦ χρόνου καθῆναι ἐν τῇ ἀ-
 ἄρμη ἴ 13) δδ. συνεκδ. ἀδράνεια, βραδύτης, χρονο-
 τριῆ ἴ ἴπρ.9,4 καὶ Μαρδόκιος περιημέτες τῆ
 ἔδρη, Θουκ.5,7 τῶν μὲν στρατιωτῶν ἀχθόμενων
 τῆ ἔδρη ἴ φρ. ἐξ ἔδρας ἀνίσταται = τὰρσάσω
 τινὸς, τοῦ χολῶν τὴν ἡσυχίαν ἴ Σοφ.ΑΙ.788 τί μ' αὐ
 τάλανα . . . ἐξ ἔδρας ἀνίστατε ἴ=ἠρὸς τὶ μοῦ τα-
 ράσσετε τὴν ἡσυχίαν μου ἴ φρ. ὄφρ. ὄφρ. ἔδρας
 ἀκμῆ, οὐχ ἔδρας ἀγῶν δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ γά-
 σως ἴ Εὐρ. Ὀρ.1291 σκέφασθε νυν ἀμείνων οὐχ
 ἔδρας ἀγῶν (κῶδ. διόρθ. ἀκμῆ) ἴ ὄμ. οὐχ ἔ-
 ἔδρας ἔργον = τὸ ἔργον δὲν παίρει ἀναβολῆν, χρο-
 νοτριῆν ἴ Βακχ. ἀπ.1 ὄφρ. ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμ-
 ὀδοῦς ἴ οἰκίης ἔδρη τὸ καθῆσθαι ἐν τῷ οἴκῳ ἴ
 ἴπρ.Ὀδ.4,92 ἴ 14) στάσις, θέσις ἴ Εὐρ.Φοῖν.293
 γονυπέτις ἔδρας προσπίπῳ ἴπρ.σπέφτω γονυ-
 στή ἴ 15) εἶδ. ἱστρ. βῆλιος ἔδρη ἡ ἐνέργεια,
 ἡ κατόπιν διατηρηθῆσως ὁστού ὑπὸ βῆλιος
 ἐκβάσις τοῦτου ἐπὶ τῆς παραθέσεισ ὄλης καὶ
 τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας ταύτης ἴστοι ἡ ἀνευ
 ρημάτων ὄμολῆ ὄλη τοῦ ὄστου ἐν ἡ ἐπικλήσει
 τὸ βῆλος ἴ ἴππ.Τρωμ.Κεφ.7 καὶ ἔδρη δὲ τὸ βῆ-
 λος γίνεται ἐν τῷ ὄστέῳ ἔρη δὲ καλέεται, ὅταν
 μόνον τὸ ὄστέον δῆλον ποιῆσθαι ὄνη ἐστῆρῆσθαι
 16) συνεδριάσις, σύνοδος συμβουλίου τινὸς ἡ
 ὄματιοιο γεν. ἴ Σοφ.ΑΙ.780 ὁ δ' ἐβῆθς ἐξ ἔδρας
 πέμπε με αὐ φέρωντα τὰσδ' ἐπιστάλας (συνέθως
 ἔγερθεῖς ἐκ τῆς συνεδριάσεως), Δίων Κ.54,30 νομ-
 μῆν τὸν τοῦς βουλευτάς ἐν τῷ συνεδρίῳ, ὄφρ.

κίς ἀν ἑβρα αὐτῶν ἦ· ἑβραν ποιεῖν ποιεῖν συνεβρίαν, συνεβρίοεντες· Ἀνδοκ.Ι,ΙΙ. Ἐπιγρ. 17) κ. μων. κ. νεώτ. τὰ ὀπίσθια, ἡ πυγὴ· Ἡρ.2Β7 κατὰ δὲ τὴν ἑβρὴν ἰσθηθάναντες καὶ ἐπιλαδόντες τὸ κλύσμα τῆς ὀπίσω ὀδοῦ ταριχεύουσι, Ἰνν.Ἀφορ. 5,22 ἀμφοροῦδας ἐν τῇ ἑβρῇ, Ἐὐστ.Παν.295,39 εἶτα στραφέντες καὶ τὰ περὶ τὴν ἑβραν γυμνώσαντες ἢ ἐπὶ τὰν πηγῶν ἢ ὤμων, ὁ πρακτικός τὸ ὀροπόνησι· Ἀριστ.Ζ1 633b, 8, Σιμ.Ἰνν 9 ἢ νεώτ. εἰδ. Ιατρ. τὸ ὀπίσθιον ἄκρον τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος· 18) μτγν. κ. νεώτ. εἰδ. μαθρ. ἕκαστον τῶν ἐπιπέδων, ὅτινα σχηματίζουσι διεδρόν ἢ στερεῶν γωνίαν ἢ εἰς ἃ περατοῦται στερεῶν γεωμετρικῶν σχήμα· 19) νεώτ. ναυ. ἑβρα νομῆς τὸ κατώτατον τμήμα ἐκατέρου τῶν σκελῶν τοῦ νομῆος βλ.λ. τὸ προσαρμολόμενον εἰς τὴν τρύπαια.

ἑβράζω κ. μων. κ. νεώτ. καθίζω β, τοποθετῶ στερεῶς ἐπὶ πινος· Διον.Ἀλ.Συνθ.6 ἔπειτα πῶς τῶν ἀρμοζομένων ἕκαστον καὶ ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑβράσαι, Μηναι.Ι,17 Ὁδ.3 ὁ στερεώσας κατ' ἀρχὰς τοὺς ἀναρῶν ἐν συνάξει καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδατων ἑβράσας ἢ τὸ μέσ. κ. παθ. ἐπεριπέδων, τοποθετοῦμαι στερεῶς, στιχηζομαι· Κλήμ. Αλ.236,7 ἡδρασμένως θεμελιῶσι τριαί, Ἀρτεμ.2,25 εὐβαλὴ καὶ ταῖς ῥαῖς ἡδρασμένην ἕλαιαν, -ἑβράζεται ἐπὶ τοῦ βράχου· ἢ ἡ υπ. ἡδρασμένως στερεῶς ἀσφαλῆς· Δίαν Χρυσ.1,78 ἡδρασμένως θρόνος· ἢ ὁμ. κ. μτφ.· ΚΠορφ Βασ. Μάκεδ.34,90 ὑπᾶθε ἐπὶ πινος ἀσφαλοῦς ἐπιπέδος ἑβρασθήναι ὑδατο· 2) Ἰδρωμ, ἐγκοθιζῶμα· Ἰουλ.Λόγ.5,165Α, Πρὸκλ.Στοιχ.Θεολ.64, Τέτις Χρ. 2,306 κρ φ πόλιν τὴν Ἀδδβραν ὁ Ἡρακλῆς ἑβράσας ἢ ὁμ. κ. μέσ. κ. παθ.· αὐτ.11,22 ὅπως βωμῶν Ἀπόλωνι πάγχυρος ἑβρασθήσθαι.

ἑβραῖον παθ. ὄρρ. β' τοῦ ὁραθῶν βλ.λ.
ἑβραῖος(-α)-ον κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ καθήμενος, ὁ διαγῶν τὸν βίον καθήμενος· Ἡσ. ε Διωφίς ὁ ἑβραῖος καὶ καθήμενος ἀεί, σίον ἀραῖος· Ξεν.Λακ.Ι,3 ὤσπερ δεῖ οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἔχόντων ἑβραῖοι εἶναι ἢ ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἃ ἐκτελεῖ τις καθήμενος ἢ μένων εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, μὴ μετακινούμενος· Ἰνν.Ἀρθ.53 ἢ σικυτεῖς ἔργα ἢ χαλκίαις ἢ ἄλλοι τι ἑβραῖον ἔργον, Πολύδ.7,6 τέχνας. ἑβραῖοι· ἢ ἑβραῖοι ἀρχαί αἱ ἐν τῇ πόλει μένουσαι ἀρχαί· Πλάτ.Πολ.407 Β καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑβραῖας ἐν πόλει ἀρχάς· ἢ ἑβραῖος βίος βίος ὃν διδάγει τις καθήμενος, καθιστικὴ ζωὴ· Κριναρ. ἐν ΑΠ Ι,42 εἰ καί σοι ἑβραῖος ἀεὶ βίος· 2) ἑβραῖα ῥάχις ἵππου ἢ ῥάχις τοῦ ἵππου, ἐφ' ἧς κῆθηται ὁ ἀναβάτης πρβλ. ἑβρα 4)· Εὐρ.Ρησ.783 εἶδον.. λύκουσ ἐπιβεβῶτας ἑβραῖαν ῥάχιν· 3) κ. νεώτ. σταθερῶς, ἀσφαλῆς, ἀκίνητος, ἀσάλευτος· Εὐρ. Ἀνθρ.266 κῆρυξ ἑβραῖα, Πλούτ.Ἠθ. 288D δεῖ δε τὸν μὲν ἀνδρα τετράγωνον εἶναι, τὸν δὲ γυναικα, καθ' ὅπερ τὸν κύβον, ἑβραῖον καὶ οἰκουρὸν καὶ δυσμετακίνητον, Ἡρώδειτ'. Ἀλλη.4 ἑβραῖοτάτον στοιχεῖον εἶναι τὴν γῆν Ἰβμ μτφ.· Μηναι.3,13 Ὁδ.6 ἡ βραῖα σου πίσις καὶ ἔνστασις, -ἑβραῖα πενήσιθις· ἢ ἑβραῖος ἄνθρωπος θεοῦ ὄντος· Ἰνν.Επιδ.6,4,15 Ἀρετ.Κρον.Νοσά.47 ὄντος ἑβραῖος μὲν ὀκλήμων, ἀκλήμων δὲ νυσταγμός ἢ ὁμ. ἐπὶ καταλήξεως, σταθερῶς, μόνιμος· Δημ. Ρητ.19 ἑβραῖα καταλέξω, Λογίμ. Ὑφ.40,4 4) ὁθ. χρόνος, συνεχής· Ἀρετ.Κρον.Νοσά.2,10 ἄν ἐν-σχεῖος καὶ μὴ ἑβραῖη γένεται ἢ κῆρασις Ι = συνεχής, χρονία ἢ εἰς ἐν λ. φοιτῶντα τὴν ἑβραῖαν μαρίαν φοῖτον ἔλεγον.

ἑβραϊότης-ποσι(ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ στερεῶ καθίσθαι, ἡ ἀκίνησις, ὁθ. τὸ καθιστικὸν ἐπάγγελμα· Δίαν Χρ.7,110 2) γεν. ἡ αταβερότης, στερεότης, μονιμότης ἐν χρ. κ. μτφ.· πρβλ. ἑ-

βραῖος 3)· Κορν.Φύσ.Θε.14, Πρὸκλ.Παρμ.794, Κλήμ.Στρωμ.7,46 διὰ τὴν τῆς γνώμης πάντοθεν μονότον ἑβραϊότητα, αὐτ.18,109 αὐτὴ γὰρ ἡ τῶν διηκλουόντων ἑβραϊότης, Θεοφύλ.Βουλιγ. Ὑπόμν.Λοκ.10,1,352 τὸ δὲ καθίστα τῆς ἑβραϊότητος σὺμβολον.

ἑβραϊώ-δω μτγν. μων. κ. νεώτ., νεώτ. κ. ἑβραϊώ-μασιτῶν τι ἑβραῖον βλ.λ., στερεῶνας· Ἡρα-διαν.1,453, Ἰω.Κλίμ.17,34 οἱ δὲ ἑβραῖως τῆς γῆς στό-λους ἑβραϊώσαντες ἢ ὁμ. κ. τὸ παθ. καθι-στομαί ἢ εἶμαι ἑβραῖος, σταθερῶς, ἀκίνητος· Ἐπιφῶν.1,932f ἡβραῖωται ταῦτες ὁ θεμελίος, αὐτ.312C ὁ οἶκος ἡβραῖωμένος ἐν θεῷ· Πρὸδρ. π.Κορ.Ἀτ.1,31f ἄστερα φαεινότατον, ἡβραῖω-μένην πέτραν ἢ ὁμ. κ. μτφ.· Ψλουκ.Φιλοπ.16 σὺχ ὄρρς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν καὶ ἀμφιλοῦσα καὶ μηδέπω ἡδρασμένην, Ἐπιφῶν.1,762 τῶν ἐν διανοίᾳ ἐναργῶς ἡδρασμένων, -ἑβραῖω-θείσαι πεποθῆσαι· 2) ἀσφαλῆς, ὄχυρον· κ. παθ. ὄχυροῦμαι, εἶμαι ἀσφαλῆς· Ἐπιφῶν.1,364 δια-στρέψει τὴν ὁδὸν τὴν καλὰς ἡδρασμένην.

ἑβραῖωμα-ατος(ί) μτγν. κ. μων. στήριγμα, ἐν-δυναμωσι, ἐν χρ. κ. μτφ.· ΚΑΤιμ.3,15 στόλος καὶ ἑβραῖωμα τῆς ὀλθηθείας, Ἐπιφῶν.1,1680B ἑβραῖωμα πίστεως Ἰω.Μον. Σπληρῶν ἐν Μηναι.1,7 ἀρχιερῶν ὑπαρχεῖς δοῦσα καὶ ἑβραῖωμα, παμ-μοκρίστε βασίλειε.

ἑβραῖως ἑπίρρ. μτγν. μων. κ. νεώτ. εὐστα-θῶς, στερεῶς, σταθερῶς· Ἀθην.Μηλ.36,10 ἴνα.. οἱ κόρακες ἑβραῖως τῶν ἐπὶ τῆξεων ἐπιναδῶσι, Ἡ-ροδιαν.Ιστ.3,14,5 καὶ ἐπ' ὄχυροῦ βήματος ἑβραῖως ἐστῶτες μιστροί, ΚΠορφ.54,142 ἑβραῖ-ως ἐστηκέναι ἐποίησαν 2) μονίμως, διαρκῶς Ἐρωπ.αν.150 ἢ ἑβραῖως ἐγκάθισμα χρονίω καὶ ἐπιμόνω· Πόλ.

ἑβραῖωσις-εως(ή) μων. κ. νεώτ. εὐστάθεια, στερεώτης, ἐν χρ. κ. μτφ.· Τέτις.Ἐλη.ἡ.120,11. -ἑβραῖωσις τῆς ψυχῆς ἢ ἑβραῖωσις πυροβό-λου ἢ κατὰ τὴν βολὴν στερεώσις τοῦ κλιθεῖον-τος τοῦ πυροβόλου ἐπὶ τοῦ ἐβραῖου.

ἑβρακον ὄρρ. β' τοῦ ρ. δέουκασι βλ.λ.

ἑβραμα-ατος(ί) μτγν. ἑβρα βλ.λ.)· Ἐπιγρ. ἐπ' ἐδράματός τινος καθίζε.

ἑβραμον ὄρρ. β' τοῦ τρέχω βλ.λ.

ἑβραν ὄρρ. β' τοῦ διδράσκω βλ.λ.

ἑβρανον(ί) μτγν. κ. μων. κ. νεώτ. ποι. τ. τοῦ ἑβρα βλ.λ.), τὸ μέρος ἐνθα τις ἐδράζεται, κῆθισμα, οἰκητήριον· Ἡσιόδ.ἄν.212 Πελαγῶν ἑβρανον, Ὁορ. Ὑγν.18,3 παμκακρότων ἑβρανον βεῖαις βρον-τοται πινάσων ἢ ὁμ. συνήθ. κ. πληθ.· Αἰσχ. Πέρσ.4 καὶ τῶν φανεῶν καὶ πολυχρόνων ἐβρά-νων ἐπέλακες Σοφ.ΟΚ176 οὐ τὸν μῆποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἐβράνων.. ἄκοντα τις ἀξεί· 2) εἰδ. ἑβρ. κῆθισμα ἢ εἰς ὄχιρος, καθέβρα· Χρησῶ. π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.239Α περικαλλέος ἑβρανα ση-κῶ· 3) στήριγμα, ἐρείσισμα, ἐπὶ ὄγκυρος πλοῖου· ΑΠ6,28 τῆνδε λίθον νῆαν β' ἑβρανον ἀσάθεν· 4) νεώτ. τὸ ἐρ' οὐ ἐδράζεται τι, στήριγμα ἢ εἰδ. ἐρείσισμα σταθερῶν ὑποθεσά-των ἀτρακτον κατὰ τὰ δύο αὐτῆς ἄκρα ἢ εἰς ἐν-διμέστω σημεῖα ἢ νουτ. ἑβρανον ὡσπερ ἡ αὐλακωτῶν τὸ εἰδ. ἑβρανον τῶν πλοίων τὸ μέ-στω μετὰ τὴν στροφαλοφόρον ἀτρακτον.

ἑβρανός-ἡ-ον μτγν. κ. μων. σταθερῶς, εὐστα-θῆς, ἀκίνητος· ἢ ὁθ. ὡς οὐσ. ἄνθρωπος μονίμως κατοικῶν εἰς τὴν τόπον· Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ. 5,72,17 γῆ ἑβρανῶν ἐρημος.

ἑβρανῶς ἑπίρρ. μτγν. στερεῶς, σταθερῶς· Ἐὐστ. 769,23,29 ἑβρανῶς στερεῶς.

ἑβραρίον(τό) γλῶσσα, ὑποκορ. τὸ ἑβρα, μικρὸ ἑβρα, ἑβρίτσα· Ἰωσά.

ἑβρασμα-ατος(ί) μτγν. ἡ ἑβρα, τὸ ἐφ οὐ τις

δὰ κόπου ἦτανε ηγηγὰδ' 7) ὡς χρον. ἑπίρρ. : Διγεν. Ἀκρ.273 ἕως ἔδω εἶναι ἡ ἀναβροφή, καί, τῆς κόρης θαυμαστῆ ἡμέρι τούτου τοῦ χρονικοῦ σημείου I, - ἀπ' ἔδω κι ἡμέρως ἡ καὶ πέρα = ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃ. || ὦρ ἔδω καὶ λίγες μέρες, - ἔδω καὶ τέσσαρα χρόνια I πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, πρὸ τεσσάρων ἐτών I.

ἰδιωμαθῆ Ἦα. κ' ἡ τροφή.

ἰδιωθῆ [ἰ] ἡ τροφή, τὸ φαγητόν : Ἰλ.Τ.167 ὡς δέ κ' ἄνθρ οἴνοιο κορεσάμενος καὶ ἰδιωθῆς, Ὁδ.1 70 ἐπὶ τὴν ῥησιν ἰδιωθῆς, Ἰνν. ὉΕ.Νοῦα.47, Ἐν. Iερ. I.19 τοσούτω ἄπτον κόρος ἄμυλται τῆς ἰδιωθῆς, Πλάτ. Νόμ.782B ταῦτα δ' ἐπὶν ἰδιωθῆ μὲν καὶ πόσις; || ὄμ. κτ. πληθ. τὰ ἰδιωθῆμα, τὰ φαγητά : Πλάτ. Πολ.389B αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφοροῖσια καὶ περὶ ἰδιωθῆς ἡδονῶν, αὐτ.519B αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας τὰ καὶ τοιαῦτ' ἡδονῶν καὶ καὶ λιγείας προσφικετὶ γιγνώμενα; || ὄμ. ἐπὶ τῆς τροφῆς κτηνῶν, ταύτ. χόρτος διὰ τὴν κτήν : Ἰλ.Θ.504 ἀτάρ καλλίτριγας ἵππους, λύσασθ' ὅπερ ἄγεων, παρὰ δέ σφισι βάλλατ' ἰδιωθῆν 2) ἄεκαρ, ἄλλαμα, δ' ἄλιεῖαν : Θεοδρ.21,43 καθεζόμενοι δ' ἰδιώκεον ἱθύσας, ἐκ καλῶν δὲ πλάνων κατίστανε ἰδιωθῆν 3) ἡ πράξις τοῦ ἐσθίειν, τὸ ἐσθίειν : Ἀριστλ.ΖΗ.683α, 4 ὀδόντας ἔχει τὰ μὲν ἰδιωθῆς χάριν, αὐτ. ΗΝικ.1118α, 20 τῆ ἰδιωθῆ τούτο βολοὶ [χαίρει] ὁ λέων, Ἀρετ.Χρον.Νοῦα.1,632 βοροὶ καὶ λάβροι ἐν τῇ ἰδιωθῆ, Ἀθην.1,13C ὀστερίως ἐχρῶντο, καίτοι τῆς τούτων ἰδιωθῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ἀφέλιμον καὶ ἡδύ, ἰουλ.λόγ.δ,181α πολυπόλοδος ἰδιωθῆ 4) τὸ γέμειν : Ἀριστλ.Ζ1.596α, 4 ὁ δὲ ἔλεφας ἐσθίει πλείστον μὲν μεδίμνος Μακεδονικῶς ἔνεα ἐπὶ μίᾳς ἰδιωθῆς 5) ἡ τροφή, τὸ τάισμα : Ἀριστλ.Ζ1.563α, 22 ἐκβάλλει .. τὸν ἔτερον τῶν νεοτῶν ἀχρόνοισ τῆ ἰδιωθῆ.

ἰδιωμοπωλείον [ἰ]ιδ. νεώτ. κατάστημα ἐνθα πωλοῦνται ἰδιωθῆμα, παντοπωλείον, ὑποκόλιο.

ἰδιωμοπώληξ [ἰ]ιδ. νεώτ. ὁ πωλητὴς ἰδιωθῆμων, ὁ πωθῆντων, ἰδιοκτήτης ἰδιωμοπωλείου βλλ.

ἰδιωμοσ-ον κ.-η-ον ὁ ἐσθιόμενος, ὃν δυνάται τίς νὰ φάγῃ, ὁ φαγώσιμος : Ἦρ.9,92 καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωπτοῦ τούτου ἰδιωμίην, Θεοφρ.Φ17,4 τὸ σκολύμου δὲ οὗχ' ὅτι τοῦτο μόνον ἴδιον ὅτι τὴν ῥίζαν ἰδιωμίην ἔχει, Δισκ.3,166 ἡ δὲ ῥίζα ἀφθῆ, ἰδιωμίος ὡπερ σταφυλίνας, Ἀρετ. ὉΕ.Νοῦα.2,9 εἶν ἔλαιον ἡ δεκτὸ ἰδιωμίον, - ἰδιωμίος καρπός, - ἀτρώγιον τὸ ἰδιωμίον || κ. νεώτ. ὡς ὄσα συνήθ. κτ. πληθ. ἰδιωμίμα τὰ φαγώσιμα, αἱ ζωοτροφίαι, τὰ τρέφμα : Θουκ. 7,39 καὶ ὅσα τις ἔχει ἰδιωμίμα, πάντα ἕκαστε φέρωντας ἀναγκαῖα πωλεῖν, Ἀριστλ.Ρητ.1373α, 30 τοιαῦτα δὲ ὅσα ταχὺ ἀναλίσκονται, σίον τὰ ἰδιωμίμα, Πορφ. Ἀφισρ.112, - ἰδιωμίμα καὶ ἀποικιακά 2) παρεσκευασμένον πρὸς βρῶσιν, μαγειρευμένον : Ὁρειδ.15,1,8.

ἰδιωθός-ον ὁ παραδιδόμενος εἰς τὸ ἐσθίειν, λαίμαργος : Ἰνν. Ἀέρ.7.

ἰδιωθ(ε)ς κ. δῶθε(ς) κ. δῶθενε(ς) ἑπίρρ. δημ. ἐντεθῶν, ἀπ' ἔδω, ἐπὶ τόπου γεν. : Ἀσακρ.Μυστ. 76 ἰδιωθὲ τὸ ἔξωδο τῆς δούλας, Ζερδ.Γραχ.ΚΚ.64,4 τεχνίτη, ἰδιωθὲ τρέδα, Γρυν.Σ.Κ.Τερρ.72 πέρα τῆς πίκρας, τῆ χαρὰ σου ἰδιωθῆ.

ἰδιωκα ἄορ. α τοῦ ἰδιωμι βλλ.

ἰδιωκαι Ἐπίρρ. ἀντὶ ἰδιωκα βλλ.

ἰδιωκα Ἦα. κ. περιηλοῖα 2.

ἰδιωλιάζω Ἐπίρρ. ἀρχ. λέξ. μέλλ. -άσω παρὲχ ἑδῶλια εἰς ἀκροτάτος ἡ κατασκευάζω ἑδῶλια εἰς τὴν τόπον : Ἐπίρρ. Λυκαοργ.ἀν.2, Πολυδ.4,121 τοὺς δ' ἀνασθῶσιμος καὶ βάρρα καὶ ἔδρας ἰδιωλία καὶ ἰδιωλιάζεν τὸ συγκρατεῖν πρβλ. συγκρατίω 2) σπρώγγυμ δάπεδον, σάνδιωμα.

ἰδιωλίον [ἰ]ιδ. μιν. κ. νεώτ. κάθισμα κ. συνήθ. κτ. πληθ. διαμοῆ, οἰκητήριον, κατοικία, πρβλ. ἔδρα : Ἀλογ. Ἐπτ.455 πωλικῶν δ' ἰδιωλίον ὑπερκόμω ὄσοι ποτ' ἐκλαπάει, αὐτ.Χο.71 θιγόντι δ' ὄσοι νυμφικῶν ἰδιωλίον ἄκος I νυμφικῶν θαλάμων I, Σοφ. Ἠλ.1393 ἀρχαίολοιτα πατρός εἰς ἰδιωλία, Πλούτ. Ἠθ.74B ἦδη τὰ Τροίας εἰσέρων ἰδιωλία δέδοικας || ὄμ. κυμωικός : Ἀριστρ.ἀν. 155 π. Ἀθην.3,112B ἦκα Θεαρίωνος ἀρτοπώλων λιπῶν ὡς ἔστιν κριθῶν ἰδιωλία 2) εἰδ. τὰ καθίσματα τῶν ἐρετών πλοίου ἡ εἰδος ὀφλοτέρου καταστρώματος εἰς τὸ δύο ἄκρα τοῦ πλοίου, τὴν ἡμῶν καὶ πρῶτον Ἦα. κ. ἰδιωλία τὰ τῆς νεῶς ζυγά, ἐφ' ὃν ὁ ἐρέσσοντες καθίζονται πρβλ. EM.455,4 : Ἦρ.1,24 περιδύναν αὐτὸν ἐν τῇ σκευῇ πᾶσα στάντα ἐν τοιαῖ ἰδιωλίαισι ἀείσαι, Σοφ.Α1,1277 ἀμὲν μὲν νεῶν ἀκροτῆρον ἦδη ναυτικῆς ἰδιωλίαις ἰσχύλ' ἐσανθῶματα καὶ αἰ δοκοὶ τῶν πλοίων 3) Λυκ.296 εἰς ἰδιωλίαις πηδώντες || νεώτ. ναυτ. αἰ ἐν τῷ βαλῶν λέμβου προσωπρωμέναι πλατεῖαι σάνδιες ἐν εἰδει θρανίων, ἐφ' ὃν κάθηται ἡ ἐπιβάται I κν. τουρῶνα I 3) εἰδ. καθ' ἐν. ἡ ἰστοδόκη : Ἀριστλ.Μηχ.851α, 40 οἰότη γίνεται ὁ μὲν ἰσθός μαχλός, ὑπορχῶλιον δὲ τὸ ἰδιωλίον ἐν ὡς ἐμπέληεν 4) ἐν τῷ θεάτρῳ ἡμικύκλιον καθίσματα, ἔδρα βλλ. : Πολυδ.4,132 αἰ δὲ χαρόδιαι κλίμακας κατὰ τὰς ἐκ τῶν ἰδιωλίω καθόδοις κείμενα τὰ ἰδιωλία ἀπ' αὐτῶν ἀναπέμψουσ 5) νεώτ. γενικός θράνος, θρανίον || εἰδ. ἰδιωλίον κατηγορευμένον τὸ κάθισμα ἐφ' οὗ κάθηται ὁ κατηγορούμενος.

ἰδιωλίος [ἰ]ιδ. ἰδιωλῖος εἰδος ὀρνέου : Σχολ. Ἀριστρ. Ὀρν.884 ἡ γὰρ βῆσκα καὶ καταρρακίαι ἐπὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι καὶ ἀντὶ ἰδιωλίω εἰδιωλίω, Ἦα. [ἰ]ιδ. ἔοφ. γρ. ἀντὶ ἐρωδῖος I.

ἰδιωλον [ἰ]ιδ. ἰδιωλὸν βλλ.2) : Λυκοφρ.1320 ἰδιωλῶν χωτικῶν ἄπο.

ἰδιωλός Ἦα. κ. λόχος Λακεδαιμονίων οὗτως ἐκαλεῖτο 2.

ἰε ποι. ἀντὶ ἐκ σπῆν αἰτ. τοῦ οὐ, ὄγρ. ἔε.

ἰεθμεναι παράλλ. τύπος τοῦ ἀπαρφ. τοῦ ἔδω.

ἰεθνα [ἰ]ιδ. ἐπ. τὸ ἔδω βλλ.

ἰεθνῶ-ώ ἐπ. τ. τοῦ ἔδω βλλ.

ἰεθνωτής [ἰ]ιδ. ἐπ. τὸ ἰεθνωτής βλλ. : Ἰλ.Ν.382 οὐ τοι ἰεθνωτῆ κακοὶ εἶμεν.

ἰεκοσάβιος ἐπ. τ. εἰκοσάβιος.

ἰεκόσσορος-ον ἐπ. τ. τοῦ εἰκόσσορος βλ. λ.

ἰεκαστός ἐπ. τ. τοῦ εἰκαστός βλλ.

ἰεκάως πηχ. παρακ. τοῦ π. εἰκω βλλ.

ἰελεικον παρακ. τοῦ π. εἰλέω βλλ.

ἰελο ἐπ. ἀντὶ εἰλο βλλ. : Ἀπολλ.Ρ.Α.1032.

ἰελοπα, ἰελοπα ἐπ. ἀντὶ εἰλο, εἰλοπα βλλ.

ἰερίω ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰρω βλλ.

ἰερε ἐπ. ἀντὶ ἐπ. : Ἠοσιδ.Θ.145 κυκλωτερῆς φθάλμης εἰς ἔνεκτο μετώφω.

ἰερισμένη, ἰερισμο, πηχ. ἰερισμένος ἐπ. ἀορ. τοῦ ἰερισμο βλλ.

ἰερισσο, ἰερισσῆθη ἐπ. ἀορ. τοῦ π. ἰερισμο βλλ.

ἰελοδομαι ἐπ. τ. τοῦ ἰελοδομαι βλλ.

ἰελοδωρ ἐπ. τ. τοῦ ἰελοδωρ βλλ.

ἰελεμεδα παθ. παρακ. τοῦ εἰλω βλλ., πηχ. ἰελεμενος.

ἰελοποιαι ἐπ. τ. τοῦ ἰελοποιαι βλ. λ.

ἰελοσαι ἐπ. ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ π. εἰλω βλλ.

ἰεργάθω ἐπ. τ. τοῦ ἰεργάθω βλλ.

ἰεργε ἐπ. τ. τοῦ ἰεργε βλλ.

ἰεργμένος ἐπ. τ. τοῦ ἰεργμένος βλλ.

ἰεργνυμι ἐπ. τ. τοῦ ἰεργνυμι βλλ.

ἰεργω ἐπ. τ. τοῦ ἰεργω βλλ.

ἰεργμένος ἐπ. πηχ. παθ. παρακ. τοῦ π. εἰρω βλλ. ἡ

ἰερωσ, ἰερωσ, ἰερωσις ποι. ἀντὶ ἰερω.

ἰερτο παθ. ὕπερα. τοῦ εἰρω βλλ.

ἄερατο ἑπ. γ' ἢ λ. παθ. ἄερατο τοῦ ρ. εἶργω βλλ. **ἄετ** μον. κ. ἐς μόρ. ἐπιφωνηματικόν· Σύνοδ. Κωνσ.Πρόξ.5 **ἄετ** ἀνέλεθε εἰς τὸν ὠμότατον, **ἄετ** κλισίων τὸν λαόν σου, ΚΠορφ. Έκθ.2,147 αὐ κράττει, Ές ὁ ἀναστάς θεός ἡμῶν τοῦς δεσποτάς φύλαττε, ἄεττε· καὶ ὁ λαὸς θρόνωις ἐς τρίτου, Οἱ ἐς ἀναστάς θεός ἡμῶν τοῦς δεσποτάς φύλαττε.

ἄεσσατο ἑπ. γ' ἔν. ὄορ. τοῦ ρ. εἰραμι βλλ. **ἄεσσατο** ἑπ. γ' ἔν. ὄορ. τοῦ ρ. ἔνυμι βλλ. **ἄεστο** γ' ἔν. παθ. ἄερατο τοῦ ρ. ἔνυμι. **ἄετώς** Ἡσ. εὐχέρως, εὐκινήτως. **ἄεχημένη** Ἡσ. «εὐνοχημένη».

ἄεργεσία Ἐπιγρ. πιθ. εὐεργεσία βλλ. **ἄεργη** Ἐπιγρ. ἀπαφρ. τοῦ εἰρω βλλ. Ἡσ. Ἐπιγρ. αὐ δέ τις σὺλαθι, ἔφερην αὐτὸν ποτ(ή)ρον Δία.

ἄζάλωσαν Ἡσ. «ἐμακάρισαν».

ἄζελεν Ἡσ. «ἔβωλεν».

ἄζε(σ) AB 1095 «κἀσίαν. Κυπρίων».

ἄζησαν ἑπ. ἔζησα.

ἄζηναν Ἡσ. «ἐπεσθένουν».

ἄζιτο (π)θ. δημ. ἀκλ. ἢ πρὸς ἔξαγωγήν ζήσησι, ὄθ. κ. ὑπερτιμῆσι προσίοντι· ὄγρ. ἔζητο· ἔζηου ἔζητο φέτο τὰ κρασία.

ἄζισαι μέσ. ἐξ ἄρ. ἔνεργ. ἄζω εἰς ὁ ἀναφ. οἱ μὲθ. τύποι εἰσα, εἰσάμην, εἰσομαι, εἰμαι περὶ ὧν βλ. ἴζω· προστ. ἄζευ κ. ἄζεσ, πορατ. κ. ὄορ. β' ἄζωμα, παθ. ὄορ. ἐσθην, καθίζω ἐμαυτὸν, καθίζωμαι, ὄβζω τὸν ἐαυτὸν μου γὰ καθίσαι μετ' ἐμ-ποσθ. προαδρισισμῶν τόπου· Ὀδ.Δ.51 ἐς βραθνώσων ἔζοντο κάρ· Ἀρταίδην Μενέλοισιν, Σοφ. Ἀριστφ.Βάτρ.682 ἐπὶ βάρβαρον ἔζουμένη πέταλον· ἢ ὄμ. μετ' αἰτ.· Αἰαχ.Εὔμ.3 ἢ δὴ τὸ μῆτρος δευτέρα τὸ δ' ἔζοντο μαντεῖον ἢ μτην. κ. μον. μετὰ ὄοτ.· Νόνω.Δ.173 ἔζομένη δεξιῖνι, Τζέτ.Χιλ.1784 οἱ γέροντες τὸν ἄεζοιμοι τοῖς ταύτης προσυλαίοις· 2) σπαν. καθίζω εἰς τόπον τινά, σταθευῶ, ὄθ. διαίματ· Μιμν.9 ἐς ..

Καλοφάνα βῖνιν ὑπερβολῶν ἔχοντες ἔζόμεθα· ἢ π. πεζ. κἀθημαι, ἀπαξ π. Ἡρ. κ. σπον. π. μτην.· Ἡρ.δ.222 ἐτι καὶ νῦν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἔζεσθε, ἴωσ.Α.18,δ,δ, Λουκ.Συρ.31 ἄμφω δὲ χρῆσαι τὸ εἶσι καὶ ἄμφω ἔζονται ἰσορ' ἄπ. συνη. τὸ καθέζομαι βλλ.]

3) ἐπὶ ζυγοῦ, πλάστιγγος, κλίνω πρὸς τὴν γῆν, κατέρχουμαι πρὸς τὴν γῆν, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ αἶρω· ἢ.Ο.74 αὐ μὲν Ἀχαιῶν κήρες ἐπὶ χθονί... ἔξεσθην· 4) πτύσσω, μαζέωμαι· αὐτ.Ε.275 καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδῶν ἡλέατο φαίδιμος Ἐκτωρ· ἄεζο γὰρ προΐδων· 5) καταπίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, κατακρημνίζομαι, καταρρέω, σαρβαλοῦζομαι· αὐτ.Ν.653 ἔζόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἔταρην θυμὸν ἀπονηύων.

ἄζω ἄρ. ρήμα ἐξ οὗ τὸ ἔζομαι βλλ.

ἄθελ, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθελω, τοῦ ἄθελ βλλ.

ἄθῶδες τοῦτμ κύνες δὲ δραμόντες βοθ τοῦτου· 3) ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων, συνήθης· Ἰαν. Γυν.2,125 ἡνθ ἑθῶδες ἀπὸ νεήτορας αὐ νοῦσοι, Φιλ.1,316 ἑθῶς ἄθῶδες, Εὐστ.Π.1370,14.

ἄθῶα Ἐπιγρ. ἔθῶα.

ἄθῶιν Ἡσ. «εἰς ἔθους ἐρχεσθαι».

ἄθῶρα (η), ποι. κ. ἑθῶρη ἢ θρῖε η'. Ὀμ. μ. κτ. πλῆθ. αὐ τρῖχες τῆς χαιτῆς τῶν ἰπῶων· Ἰλ.Θ.42 ὡς εἰπῶν ὕψ' ὄχεσφι τίτυσκετο χαλκόποδ' Ἰπῶ ἀκύνετα, χρυσεῖσιν ἄθῶρησιν κομόωντε· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν ἰππεύων τριχῶν τῶν ἀποτελουσῶν τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας· Ἰλ.Τ.382 ἢ δ' ἄσθῆρ ἡ ἀπἄλαμπεν Ἰππουρις τρυφάεια, περυσισινο δ' ἄθῶραι χρῦσοι· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, αὐ τρῖχες τῆς κόμης· Εὐρ.Έλ.632 γέγηθα, κρατὶ δ' ἄρβυλλος ἀνεπτέρωκα, Ἐπιγρ. κυδιόσῳ ἔκβαθις ἐπὶ κρατὸς ἑθῶραις· ἢ καθ' ἔν. ὡς περιλήπτ. ἢ κόμη· Πινδ.Ι.5449, Αἰαχ.Πέτρσ.162 καὶ φάλλ' ἄθῶραν καὶ κακοίτις στρατῶν, Θεόκρ.5,91 λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείει' ἄθῶρα· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς χαιτῆς τοῦ λέοντος· Θεόκρ.25,244 πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν θυμὸν ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριζαν ἑθῶραισιν αὐκομένῳ· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς ὀχέως ἀγριοχίρου· Ὀππ.Κυν.3,395 ἀμφὶ δὲ ῥινὸς τρηχίαις λασίαισι πείρει πέφρικεν ἑθῶραις· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν περῶν πτηνῶν· Ὀππ.Κυν.3,123 καὶ πάσαις ἰκταρθεῖν θῶος ἔφριε ἑθῶραις· ἢ ὄμ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐγόντων σχῆμα κρωθίλου· Μοσχ.2,68 αὐ δ' αὐτὰ ξανθοῖο κρόνον βύσσονα ἑθῶρην δρέπτον.

ἄθῶραζω μτην, μέλλ. ἑθῶραζω τρέφω κόμην, κομῶ· Θεόκρ.1,34 ἀνδρες καλὸν ἑθῶραζοντες.

ἄθῶραις-ἄθῶσι ἢ ἑθῶρα βλλ., θρῖε· Ὀδ.Π.176 κύνεαι δ' ἔγνοντο ἑθῶραδὸς ἀμφὶ γένειον (θιδῶρ. γενειόσῳ), Σχόλ.Θεόκρ.1,34.

ἄθῶραλόγος (θ) ἐπιθυροῦσιν τὶ παρ' ἀρχ. ἐργολοίον πιδωνάτ. ἔργ. καθὸ πρὸς ἀπόσπασην τριχῶν, ἀποτριχίωσιν, ἢ τριχολογία· Hermet.38,282.

ἄθῶρω μτην, καλλιεργῶ,περαιοῦμαι· ἢλ.Φ.347 γαιρεὶ δὲ μιν ἰαλιανθὸς τις ἑθῶρη· ἢ παθ. κοσμοῦμαι· Ὀρφ. Ἀργ.932 χρυσταῖς φολιδεσιν ἑθῶραιτα.

ἄθῶρακρίβεια (η) μτην, ἢ ὑπερβολικὴ καὶ προσωπιητῆ ἀκρίβεια· Σχόλ.Λουκ.Γαλλ.32, Κόρικλ.Σύμδ. Νικ.191,6 ταῦτα τῆς τῶν ἀρετικῶν ἑθῶρακρίβειας τὰ εὐρήματα, Σχόλ.Κλήμ. Ἄλ.Παιδ.263,37 τίς οὐν ἢ ἀκαιρος αὐτῆ καὶ πολυπράγμων ἑθῶρακρίβεια.

ἄθῶρακρίθῳ-οὔς-εἰς σχόλ. ὁ προσωπιόμενος τὸν καθ' ὑπερβολὴν ἀκρίθῃ· Σχόλ.Λουκ.Β.Πρ.21 οἱ Στωϊκοὶ ἑθῶρακρίβεις ὄντες καὶ ἐξηκόντων ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι.

ἄθῶραπάτη ἢ ἡ νεότη. ἐκουσία ἀπάτη.

ἄθῶραστειος-ον μτην. ὁ θῆλω, προσωπιθὸν γὰ δεικνύται λεπτὸς, εὐγενής, κομψός· Ἡλιόδ.7,10 ἐταιριδίον ἑθῶραστειον.

ἄθῶρασιθα αἰολ. ἑθῶραις· Θεόκρ.29,4.

ἄθῶραστροφος-ον μτην. ὁ ἔχων ἑθῶρον, ἀντιπῶθειαν ἐναντίον τινός· Κρατιν.407, Φιλ.2,269 ἑθῶραστροφος δημοκόπος.

ἄθῶραστροφῶ-ἔω μτην. θῆλω γὰ εἰμαι ἑθῶρός τινος, ἐκουσίως ἀντιπῶθω τίνα· Χαριάνθ. π. Στοδ. Ἄνθολ.4,224 ἀν ἑθῶραστροφὶ τῷ μνησῶναι.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶραστροφως καὶ φιλονικίως ἔχειν.

ἄθῶραστροφως ἐπίρρ. μτην, φιλοπεθῆμονος, συνήθῳ, μετὰ τὸ ἔχειν, ἑθῶραστροφως, Φιλ.2,120 ἑθῶραστροφως... ἔχοντες, Ἀριστ.Β.1,527 πρὸς τοῦς ἀλλοφύλοισι ἑθῶρα

ἑθελήμων-ονος-ον ἑθελήμος βλλ., ἑκούσιος: Πλάτ.Κρατ.406 Α Λητὸ δὲ ἐπὶ τῆς πράττουσας τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἑθελήμονα εἶναι ἄν τῆς δέπται.

ἑθελήμων ἴα. ἑθελήμων, προθύμως.

ἑθελήσυχας-ον EM 299,30 ἑθελουσίως, ἑκούσιως ἡσυχάζων ἰκωδ. ἑθελήσυχος.

ἑθελοκρότης-τος (ἡ) ἡ ὑπερθλικὴ καὶ ἐπιτετηθευμένη τελειότης: Ἐπιφάν. Ἄγκυρ.2,19C κατὰ ἑθελοκρότητα δικαιοσύνης ὄθθεν.

ἑθελοθλέπω μν. βλέπω τὸ ὄψ' ἐμοῦ θελητόν, βλέπω τὸ ὄψ ἐγὼ θέλω, συμφωνῶ τῆ ἐμῇ ἐπιθυμία: Ἄθαν.2,590D παρὰ .. τὴν ἑθελοθλέπουσαν περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς ἡμῶν διάκρισιν.

ἑθελοθεθῶ πάπ. βοηθῶ, αἰσέδω, ἐρχομαι εἰς βοήθειαν προθύμως: Πάπ.

ἑθελοθιδιάσκαλος (ὁ) μγν. ὁ ἑκούσιως διδάσκων: Ἄθαν.2,147C.

ἑθελοδικαιοσύνη (ἡ) μγν. ἡ ἐπιτετηθευμένη, κατὰ τὸ δοκοῦν, κατ' ἀρεσκείαν, ὄθ. κατ' ἐπιφάν. δικαιοσύνη: Ἐπιφάν.1,729B προσχρήματι ἑθελοδικαιοσύνης.

ἑθελοδόκησις-ως ἰή μγν. ἡ καθ' ὑπόθεσιν, κατὰ τὸ δοκοῦν ὑπαροχῇ, ἡ παραδοχῇ: Ἐπιφάν. 1,317C ἄτινα παρ' αὐτὰ πάλιν ἐφεύρουσαν, ὡς ἐν ἑθελοδοκίῃσι τὰν τοῦ Παύλου ἐπιστολάς.

ἑθελοδοξία ἰή μγν. ἐπιρουή εἰς δόμησιν πται: Μακάρ. Υπομ.1.

ἑθελοδοουαία κ. Σουιδ. -ία κ. νεώτ. ἡ ἑκούσια δουλεία, θεληματικὴ ὑποταγή: Πλάτ.Συμπ.184 C νενομίσται .. αὐτὴ αὖτ' ἡ ἑθελοδοουαία οὐκ αἰσχροὶ εἶναι, Λουκ.Νινρ.23 πρὸς ὀλίγον ἀπέσχετο τῆσδε τῆς ἑθελοδοουαίας.

ἑθελοδοουέωμ νεώτ. εἶμαι ἡ γίνομαι ἑκούσιως δοῦλος, ὑποτάσσομαι θεληματικῶς.

ἑθελοδοουλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἑκούσιος δοῦλος, θεληματικῶς δουλεύων: Πλάτ.Πολ.562D τοῦς .. τῶν ἀρχόντων κατηκόσως προηπαλάττει ὡς ἑθελοδοουλος, Φιλ.1,37,6 μισοῦμαι τοὺς ἑθελοδοουλους ἐκόντες ἑαυτοῦς .. δεσποτάς ὑπερρίφην.

ἑθελοδοουά-εω μγν. ἑθελοδοουέω βλλ.: Διων κ 45,35, αὐτ.54,32.

ἑθελοδοούλας ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἑθελοδοουλό βλλ. || ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἔχω, ἑκούσιως ὑπομένω τὴν δουλείαν: Πλούτ. Ἄρατ. 25 τῶν δὲ πολλῶν ἠθῆ δια συνήθειαν ἑθελοδοούλας ἐχόντων.

ἑθελουλαδέαια (ἡ) μγν. προσποιητὴ εὐλάβεια: Βασιλ.3,141C προφάσει ὄθθεν κενοδόξου ἑθελουλαδέαια.

ἑθελορησκεία (ἡ) μγν. ἡ κατὰ τὸ δοκοῦν λατρεία: ΚΔ Κολ.2,23 λόγον .. σοφίας ἐν ἑθελορησκείᾳ | δ.γρ. -σκίαι.

ἑθελορησκευτικός-ή-όν μγν. ὁ κατ' ἐπιφάνειαν εὐσεβὴς, δεισιδαίμων: Ἐπιφάν.1,172B.

ἑθελορησκέωμ ἑθελορησκάω: Ἐπιφάν.1,1040C.

ἑθελορησκῶ-έω μν. κατ' ἴδιον ἐμοῦ τρόπον, κατὰ τὸ δοκοῦν μοι ἀπονέμω λατρείαν Σουιδ. ἑθελορησκεῖ| ἰδίω θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν.

ἑθελουσία (ἡ) νεώτ. τὸ ἑκούσιως θυσιάζειν, ἡ αὐτοθυσία.

ἑθελούθτος-ον μν. ὁ ἑκούσιως θυσιασθεὶς, ὁ αὐτοθυσιασθεὶς: ΒΚήμ.597Α.

ἑθελοκάκησις-ως (ἡ) μγν. ἡ ἑκούσιος παραμέλησις τοῦ καθήκοντος: Πολυδ.3,68,10 ἀλλ' οἱ μὲν ἡτιῶντο τῆν τὸν στρατηγὸν προπέτειαν, οἱ δὲ τῆν τῶν Κλητῶν ἑθελοκάκησιν || εἰς ἑθελοκάκησιν ἀγῶ ἀνοφέωσι τὴ εἰς κακὴν προαίρεσιν, κακοβουλίαν: Πολυδ. 27,13,13 πᾶν τὸ .. γινόμενον εἰς ἑθελοκάκησιν ἀγῶνος.

ἑθελοκάκια (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑθελοκάκου βλλ., θεληματικὴ κακία: Ἄθανάσι.1,34911.

ἑθελοκάκος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ προαίρε-

σεως κακός, ὁ θέλων νὰ εἶναι κακός ἴα. «κακὰ θέλων»: ΚΠορφ.Βασ.Μακεδ.39,96 **ἑθεῖτε** τὸν Ἄνδραν ἑθελοκάκον | ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ ἐκ προαίρεσεως, ἐκ προμελέτης δεῖλος: Διων. Ἄλ.Ρωμ.9,7.

ἑθελοκακοῦργος-ον μν. ἑθελοκάκος βλλ.

ἑθελοκακῶ-έω κ. νεώτ. ἐπὶ στρατιωτῶν, θεικνῶω δεῖλαι ἐκ προαίρεσεως: Ἡρ.1,127 οἱ δὲ πλείστοι ἑθελοκάκων τὸ καὶ ἐφευρον, Πάου 1,35,2 καταγινόντες ἑθελοκακῆσαι σφῶς ἐν τῷ πολέμῳ || ὄμ. κτ. ἐπέκτ.: Λουκ.Εὐαγγ.18 εἰς τῶν ὑπὸ πένιας ἑθελοκάκῳ | κ. νεώτ. εἶμαι κακός ἐκ προαίρεσεως, θέλω νὰ εἶμαι κακός Σουιδ. ἑθελοκακῆσαι ἑκούσιως ἐλεῖσθαι τὸ κακόν: Αἰλ. Ζ1,44 ἀνευ τινός ὑποτιμήσεως ἑθελοκακούσης || ὄμ. κ. νεώτ. ἑθελοκακεῖν ἐπὶ τινι θεικνύσομαι καεντραχίς, χαιρεκακῶ διὰ τὴ: Φιλ. 2,23 ἑθελοκακεῖν ἐπὶ ταῖς συμφουραῖς.

ἑθελοκάκος ἐπίρρ. μγν. μετ' ἑθελοκακίας, ἐκ προαίρεσεως δεῖλος: Ἀνπ.Πολ.7 ἑθελοκάκος τε ἠγωνίζοντο καὶ ἐφευρον.

ἑθελόκαλος-ον μγν. ὁ ἔχων ἀγοθὴν προαίρεσιν, καλοδουλος: Φιλῶδ. Ἡρακλ.145Ζ,11.

ἑθελοκακῶσις-ον ὁ ἐπιδικῶν τὸν κίνδυνον, ριφικίνδυνος: Πολυδ.3,134.

ἑθελοκινδύνως ἐπίρρ. μγν. ριφικινδύνως: Ἀνπ. Αἰδ.120 καὶ εἰ τῆς ἄλλως ἔμπορος ὑπὸ κέρδους ἑθελοκινδύνως ἠλείγεται.

ἑθελοκωφέωμ νεώτ. ἡ προσέτεσως κωφέωμ, προσποιούμαι τὸν κωφόν, κᾶνω τὸν κωφόν.

ἑθελοκάκια ἰή μγν. προσποιητὴ κωφότης: Φιλῶδ.Ρητ.2,1185. Ἡρακλ.1349C (Μ1).

ἑθελοκωφός-ον ὁ προσποιούμενος ὅτι δὲ ἀκούει, ὄθ. ἀπειθεῖς Σουιδ. ἑθελοκωφῶν μὴ βουλομένων ἀκοῆν θελήσει παρακούονταν.

ἑθελοκωφῶ-έω μγν. κ. νεώτ. προσποιούμαι τὸν κωφόν, κᾶνω ὅτι δὲν ἀκούω ἴα. κ. ἑθελοκωφῶν ἑθελόντως κωφῶν: Στραδ.2,30 οὐ δοκεῖ δὲ τοῖς ἑθελοκωφῶσι, Κλήμ. Ἄλ.2,289Α ἑθελοκωφῶσι τὴν ἀληθειαν, Προκλ.Γεωθ.4,12.

ἑθελονταί ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. ἀντὶ ἑθελοντὶ βλλ.: Διων.Κ52,29 ἑθελονταί συντελέσειε τι.

ἑθελοντηδόν ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἴδια θελήσει, ἑκούσιως, αὐτοπροαίρετως: Θουκ.8,98 ἀποχωροῦντων .. ἑθελοντηδόν, Πολυδ.6,31,2 (δ.γρ.-την) Διων.Κ 53,67 ἴνα ἑθελοντηδόν, ἀλλ' οὐχ ὄν' ἀνάγκης δοκῶσι τοῦτο πάσχειν.

ἑθελοντήν ἐπίρρ. ἑθελοντηδόν βλλ.: Ἡρ.1,5 ἑθελοντήν .. συνεκπλάσαι, Ξεν. Ἄνομ.2,13 ἑθελοντήν ὑπομένει (τοῦς πόνους).

ἑθελοντήρ-ηρος (ὁ) ἀντὶ ἑθελοντής βλλ.: Ὀδ. Β 292 ἀταίρους αἰφ' ἑθελοντήρας συλλέξομαι.

ἑθελοντήσις (ὁ) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἑκούσιως, αὐτοπροαίρετως προσηφόμενος νὰ πράξῃ τι: Ἡρ. 5,110 Ἄρτυθλιφ δὲ τῶν στρατηγῶν Περσέων ἐθελοντήσις ἀντετάσαστο Ὀνήσιος, Σωφ.Α1,24 ἑθελοντήσις τῶδ' ὑπεξῆγγιν πόνω, Θουκ.2,96 τὸ μὲν μισθῷ ἐπειθεν, οἱ δὲ ἑθελονταί ἔμπικλοῦσθον || ὄμ. ὡς ἐπίθ.: Ξεν. Ἄν.1,6,9 ἑθελοντήσις φίλος (ἀμφ. γρ.1. Δημ.259 τῶν ἑθελόντων τριπράχως τότε πρῶτον γενομένων πρβλ. Εὐστ. ἑθελονταί διδάσκαλοι οἱ ἐκ τῶν ἰδίων χορηγοῦστές | 2) εἶδ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἑκούσιως καταποσομένως εἰς τὸν στρατόν | 3) εἶδος μίμων, πελοπιδότης βλλ.: Ἀθῆν.14,621F Ἐθελῶται δὲ τὰ πολλὰ ἰδίως ὀνομαζέειν ἐπιβόθους ἑθελοντάς (καλούσι).

ἑθελοντὶ ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἰδίω θελήσει, ἑκούσιως, αὐτοπροαίρετως: Θουκ.Β,2 ἑθελοντὶ ἴτων, Πολυδ.2,22,5 ἑθελοντὶ καὶ μετὰ χάριτος, Διων.Κ 37,20 τοῦ ἑθελοντὶ αὐτὸ δρῶντος.

ἑθελοντικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἑθελοντήν (στρατιωτῆν) || ὁ ἐξ ἑθελοντῶν ἀποτελούμενος: ἑθελοντικός στρατός.

ἑθελοντικῶς νεώτ. κατά τρόπον ἑθελοντικόν βλλ., θεληματικά.

ἑθελόντιος-α-ον ἑθελοντής βλλ.: ἀπ. ἀδέσπ. π. Σουῖδ., προσεδόκησεν ἑθελοντίους τοὺς Ἀραβίους δρολογήσας.

ἑθελοντίος-ίδος ἡ] μτγ. θηλ. τοῦ ἑθελοντής βλλ.: Σινέσι.139C ἤσασα γὰρ κατιούσα τὸν πρῶτον βίον ἑθελοντίς.

ἑθελόντως μτγ. ἑθελοντὶ βλλ.: Γρηγ.Νύσσα.1767D ἑθελόντως τὴν τῆς δουλείας μορφήν ὑποδέχεται.

ἑθελοπερισσोधρησκεία ἡ] μτγ. προσποιητὴ καὶ ὑπερβολικὴ εὐσεβεία: Ἐπιφάν.1249A Φαρῖσαισι... διὰ τὴν ἑθελοπερισσोधρησκείαν παρ' αὐτοῖς νενομισμένην.

ἑθελονομία ἡ] ἡ προθυμία πρὸς τὸ κοπιᾶσθαι, πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι, ἡ φιλοπονία: Ξεν.Οικ.21Δ.

ἑθελονοσος-ον ἡ ἐκούσιως κοπιᾶσθαι, πρόθυμος εἶναι ἐργασίαν, φιλόπονος: Ξεν.ΚΠ21.22 εἰς τὸν παρέξειν εὐπειθεῖ τοῖς ἀρχαῖσι καὶ ἑθελονον" || ὄμ. τὸ αὐτὸ ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑθελονοῦ: Αἰλ.Ζ1.43 τὸ ἑθελουργικόν καὶ τὸ ἑθελονον παρέσται [εἰς τοὺς μύρμηκας].

ἑθελονοργος-ον ἡ ἐκούσιως εἰς τὴν πορείαν ποραδιόδομος: Ἀνακρ.217 ἄρτοπαλῆσιν κῆθελονοργίαισι ὀμίλειται ὁ πονηρὸς.

ἑθελονορξενος ἰό] ἡ ἐκούσιως ἀναλαβᾶσθαι τὰ καθήκοντα τοῦ προξένου Σουῖδ., «ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γινόμενος [προξένου] καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως οἱ γὰρ πρόξενον κελευσθέντι ἐκ τῆς αὐτῶν πόλεως ἔγγινοτο»: Θουκ.3,70 ἦν γὰρ Πειθίας ἑθελονορξενός τε τῶν Ἀθηναίων.

ἑθελορημτος-ον μον. ἔξ ἰδίας ὀρυμν. αὐθόρημτος: ΚΜανασσ.Χρον.4B καὶ χάριν δωρησάμενος ἑθελορημτος γνῶσις.

ἑθελουσθεία ἡ] προσποιητὴ εὐσεβεία: Ἦσ. ἐν λ. ἑθελουσθεία.

ἑθελουσοφία ἡ] μτγ. ἡ προσποιητὴ κατ' ἐπιτιμήσιν σοφία: Ἐπιφάν.1,237B διὰ τὸ ἐκ τῆς ἰδέας ἑθελουσοφίας μωρίαν ἠγεσθαι τὴν τοῦ θεοῦ ἀλήθειαν.

ἑθελουσοφος-ον μτγ. ὁ κακῶς ἔχων τὴν ἀείψωσιν νὰ θεωρηταί σοφός: Ἐπιφάν.1,517B ὅπως πεῖσει σε μὴ βλασφημεῖν, ὦ ἑθελουσοφε.

ἑθελουσυχνος-ον ὁ ἀρεσκόμενος εἰς συχνὰς ἐπινολήσεις, δδ. ἀπαρτός: Κράτ.Κωμ.48, 1δ. γρ. 1.

ἑθελουσφαγομαί-εσμαι μον. ἡ ἐκούσιως ὑποδολλόμενος εἰς σφαγὴν: ΚΜανασσ.Χρον.88D ὡς ἀρνὰς φεθὸν κατεβην ἑθελουσφαγομένους.

ἑθελουταπεινοφροσύνη ἡ] μτγ. ἡ ἐκούσια τοπεινοφροσύνη: Βασ.Ὀμιλ.Συνεῖσι.89.

ἑθελότρηπος-ον μτγ. κ. μον. ὁ ἔχων μεταβαλλομένην θέλησιν, ὁ τὴν γυναικὸς ἀσταθές: Νεῦλ. 25B, Θεοφύλ.Βουλγ.Εὐαγγ.Ἰω.1,600A ἑθελότρηπον ζῶον ὁ ἀνθρωπος.

ἑθελότυφος-ον νεώτ. ὁ προσοιοιόμενος ὅτι δέν βλέπει, κ. ἐν χρ. μτγ.

ἑθελότυφλῶ-ώ νεώτ. εἶμαι ἑθελότυφος βλ. λ., προσοιοῖμαι δὲ δέν βλέπω, δέν ἀντιλαμβάνομαι, κῶνι στραβιά μῆτις: ἐνώπιον τοῦ μεγίστου κινδύνου ἑθελότυφλοῦμαι.

ἑθελουγία ἡ] μτγ. ἡ προθυμία πρὸς ἐργασίαν, δραστηριότης, φιλοπονία, φηκεργία, ἄ. ἑθελονομία: Κίρρλλ.Ἀλ.9,620B ἑθελουγία ἔδει τιμῆσαι κτίσιν τὴν λαγικήν.

ἑθελουργός-όν μτγ. ὁ πρόθυμος ἐργαζόμενος, δραστήριος, φιλόπονος, ἀκάματος, ἄ. ἑθελονοσος: Πολύδ.3,120 «ὁ φηκεργός καὶ πρόθυμος»: Ξεν.Ἰνν.10,17 εἰ θεώμενοι τὸν ἴσπον τοῦτον, ἀποκαλοῦσιν... ἑθελουργον, Φιλ.2,220 || τὸ αὐτὸ τὸ ἑθελουργον ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑθελουργου: Φιλ.2,448.

ἑθελουργῶ-έω μτγ. ἐκούσιως, πρόθυμος

ἐργάζομαι, εἶμαι φιλόπονος, ἀκάματος εἰς τὴν ἐργασίαν: Αἰλ.Ζ1,713 τῆς δημοσίας αὐτῷ δουλείας τροφῆς... ὅπρ τοῦ ἑθελουργεῖν, Κίρρλλ.Ἀλ.4,1040 B εἰ ἔλατό τις τὸ ἑθελουργεῖν εἰς τὸ ἀνασθῆναι.

ἑθελουργός ἑπίρρ. μτγ. διὰ πρόθυμον ἐργασίας δραστηρίω, φιλόπονος: Πολύδ.3,121.

ἑθελουσος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκούσιως, ἔξ ἰδέας προαίρεσος προαφρομένος, ἐκούσιος: Ξεν.ΚΠ4,211 οὐκ ἀνάγκη, ἀλλ' ἑθελουσοῖσι καὶ χάριτος ἔνεκα, αὐτ'.Ἐλλ.4,810 καὶ ἄλλαι πόλεις ἑθελουσοῖσι συνετέλεσαν, Μνηστ.1,1 Qδ.8 ἑθελουσα θύματα προσήχθη" 2] ὁ ἐκούσιως, κατ' ἐλευθέρων θέλησιν προαφρομένος, αὐτοπροαίρετος: Ξεν.ΚΠ5,110 ἑθελουσοῖν γὰρ ἔσσι [τῶ ἐραν], Ἰουλ.Λόγ.5,166B ἑθελουσοῖσι [τῆ προνοίᾳ] καὶ κατὰ γνώμην, ἑθελουσοῖσα κατὰ τῆς ἐξουσίας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας" || ὄμ. ἡ δοτ. τοῦ θηλ. ὡς ἐπίρρ. ἑθελουσοῖσι [ἐνν. γνώμη] ἐκούσιως, θεληματικά: Ἰεροκλ.33 A.

ἑθελουσοῖς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐκούσιως, κατ' ἰδέαν προαίρεσιν, αὐτοπροαίρετα: Ξεν.Ἰέρ.11,12 ἄκοντας δὲ τοὺς πεποιθένους ἔχουσιν καὶ ἑθελουσοῖς προνοούσας, Μνηστ.1,1 Qδ.7 τὴν σάρκα σήμερον ἑθελουσοῖσας περιτέμνεται, ἢ κατετάγη ἑθελουσοῖς εἰς τὸν στρατόν.

ἑθελουφιλόσοφος ὁ] ΕΜ ὁ θέλων, ἔχων τὴν ἀείψωσιν ὅτι εἶναι σοφός, ὁ αὐτοκαλούμενος φιλόσοφος: ΕΜ 722,17 «ἐλέγηθ δὲ καὶ ὁ ἑθελουφιλόσοφος σοφιστής, ὁ δὲ τὸ ὄντι σοφός»: Παλλάδ. Λασι.899B ἐν οἷς καὶ οἱ Μανιχαῖοι καὶ τὸ λοιπὸν σύστημα τῶν ἑθελουφιλοσοφῶν.

ἑθελουφυχῶ-έω μον. ἀνασθῆναι τὴν ζῶην, εἶμαι φιλόζωος: Εὐστ.Πον.283,90 ἦν μὲν τὸ πράγμα καὶ ἡμῖν ἐπέτὸν, οἷα ἑθελουφυχῶν.

ἑθελω κ. θέλω κ. μτγ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ θέλω, ἐπ. ὄπρ. ἑθέλωμι, παρτα. ἠθέλων, ἐπ. ἑθελω, ἰων. ἑθέλεκον, δημ. ἠθέλα κ. ἑθέλα, μέλλ. ἠθέλω κ. θέλω, νεώτ. κ. δημ. θέλωσά, δόρ. ἠθέλησα, ἐπ. ἑθέλησα, προστ. θέλησον, ὄπρ. θέλησθ, εὐκτ. θελήσασμι, μτγ. θέλησας, παρτα. ἠθέληκα κ. τεθέληκα, ὄπρσ. ἠθέληκει κ. ἐτεθέληκειν [οἱ τόποι ἑθέλω κ. θέλω χρησιμοποιοῦνται ὅπρ τῶν ποιητῶν ἀναλόγως τῶν μετρικῶν ἀναγκῶν, τοῦ μὲν ἑθέλω προτιμώμενον ὄπρ τοῦ Ὀμ., τῶν μετέπειτα ἐπικῶν καὶ τῶν ἀπτ. παζ., τοῦ δὲ ἑθέλω ὄπρ τῶν τραγικῶν, οὐδέποτε δ' ἐν χρ. παρὰ κωμ. ἐκτός εἰς φράσεις τινάς, οἷαι αἰ ἦν θεός θέλω, εἰ θεός θέλω, καὶ εἰς παρωδιαίς τῶν τραγικῶν], ἐπιθυμῶ σφοδρῶς μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ ἡ σχεδίου ἡ καὶ εἶμαι πρόθυμος, ὑποκειμένης τῆς ἐννοίας τῆς ἐλευθερίας καὶ ζωηρῆς βουλήσεως, ὄπρ.: Ἰλ.Ϟ 894 εἰ σὺ γε σὺ φῶμι θεθέλεις" || ὄμ. μετ' ἀπαφρ. ἡ ἀναλ. νεωτ. συντάξεως μετὰ ἡ δνευ αἰτιατ., ὑποκειμένης τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ, σχεδίου: Ἰλ.Η 364 πάντ' ἐθέλω δοῦμεναι, Ἠρ.1,3 ἐθέλησαι οἱ ἐκ τῆς Ἐλλάδος δι' ἀρναγίης γενέσθαι γυναικα, Πλάτ.Φαῖδρ.63A καὶ αὐτὸ πᾶν ἐθέλωσθε θέλει πείθεσθαι, ἠθέλε νὰ φύγη" || ὄμ. κατὰ παράκλιφιν τοῦ ἀπαφρ. εὐκόλως ἐννοουμένου. Ὀδ.Γ 324 εἰ δ' ἐθέλεις περὶς [ἐνν. ἔναι]: || ὄμ. μετ' αἰτιατ., τὸ ἀπαφρ. εὐκόλως ἐννοουμένου ἔξωθεν: Ἰλ.Α 554, Ἠρ.1,71 σιτανόταν δὲ ὅκθ' ὅσα ἑθέλωσαι [ἐνν. ἀντέσθαι], Αἰσχ.Πέρσ.779 οὐλοῦ δ' ἔκυρασ τοῦπρ ἠθέλων [ἐνν. κυρεῖν], Θουκ. 5,50, Ἰουλ.Λόγ.1,322 εἰ καὶ τῆς ἀξίας ἔλαττον ἠθέλησέ τις [ἐνν. φράσαι], ἔγγιναν ὅπως ἠθέλωσιν [ἐνν. γίνουσι]: || σπαν. κ. μετὰ τοῦ ὄπρτ. Εὐρ.Ἰνν.1327 Κύριε γὰρ ἠθέλω' ὡστε γίνεσθαι τὰδε" || σπκ. κατὰ μτγ. ὑποκειμένης τῆς ἐννοίας τοῦ ἐκούσιου: Ἰλ.Γ 272 τὴν δ' ἑθέλων ἑθέλωσαν ἀνήγαγον ὄπρ δομένοσ, Πινδ. Ν 4,89, Λουκ.Ἐρωτ.10 ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἐν

ἀνάγεσθαι, σύμπλοκος ἐθέλησαντας αὐτοὺς ἐπηγόρησεν ἢ ὄμ. μετ' ὀνήσ. οὐκ ἐθέλων ἀκουσιος· ἢ Δ.Δ.300 κακοῦς δ' ἐξ μέλου ἐλασσεν ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τὴν ἀναγκαίαν πολέμιον ἢ ὄμ. ἢ μ.τ. ἐνάθροως Πλάτ. Γοργ.508B εἰμι δὲ ἐπὶ τῷ βουλευμένῳ ὡσπερ οἱ ἄθμοι τοῦ ἐθέλοντος ἢ συλκ. κατά προσ. μετὰ τοῦ μὴ, μηδὲ κ. ἀποφρ. ἐπὶ ἀπαγορεύσεως ἢ ἐθέλε κ. ἢ θέλης, μὴν ἐπιμένης [λατ. ποί.]· ἢ Δ.Β.247 ἴαχε, μηδ' ἐθέλ' σίος ἐπιμένει βασιλεύσειν 2) μετ' ὀνήσας [σοδομεναι] σχεδόν πρὸς τὸ δόνασι· ἢ Δ.Ν.106 μένος καὶ χείρας Ἀγαίων μίμνειν οὐκ ἐθέλασκον ἐναντίον, αὐτ. Ρ.702 οὐδ' ἄρα σοι, Μενέλαε διατρεφῆς, ἤθελε θυμὸς τεταρμένους ἐτάρουςιν ἀμυνέμεν [= δὲν τὸ βῆσαι γε ἢ καρδία σου] ἢ ὄμ. τμ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἢ Δ.Φ.366 οὐδ' ἤθελε [ὁ ποταμὸς] προρέειν, Πλάτ. Φαιδρ.230D τὰ μὲν οὖν χωρὶα καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν, αὐτ. Πολ.370B 3) ἐπιτρέψω, συγκαταίθεμαι· Ἀριστ. Σ.φ.291 ἐθέλησεις τί μοι οὖν, ὡ πάτερ, ἢν σοὺ τί δεηθῶ, ἢ ἠθελοῦσα τοῦτο καὶ ὁ κρημνὸς τοῦ 4) ἰσχυρίζομαι, ὑποστηρίζω· Πλάτ. Ηθ.883B, Πλουτ.1,46 αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν εἶναι τῶν ὄμω Τηλέφῳ διαδοθέντων ἐπὶ τῶν Ἀσίων, Ἡρωδίου. 8,3,19 5) πάπ. ἐθέλων, ἐπιτάσσω, ὀρίζω· Πάν. ἠθέλησεν ὁ ἡγεμὼν τὸν κίνδυνον τῆς προβολῆς εἶναι πρὸς τοὺς ὀνομαστας 6) ἐνίσχε πρὸς δὴλωνσι ὀπλῶς, τοῦ μέλλοντος, τοῦ ἐν τῷ μέλλοντι γενησομένου, συμβησομένου, ὅταν ἐπὶ ἐμβῶνι πρὸλ. ἐν τῷ σμ. ταύτ. κ. νεώτ. κ. δημ. θέλω· Πίνδ. Ν.7,90, Ἀριστ. Σ.φ.536 εἴπερ, ὁ μὴ γένοιτο, νῦν οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι, Πλάτ. Πολ.375A ἀνδρείος δὲ εἶναι ἀρα ἐθέλησει ὁ μὴ θυμοειδῆς εἶπε ἴππος εἶπε κούρι· ἢ συγχρότερον ἐν ὄμ. σμ. ἐπὶ πραγμ., καταστάσεων, ἐνεργειῶν· ἢ Δ.2,11 εἰ ὡν ἐθέλησαι ἐκτρέφαι τὸν ῥέθρον ὁ Νεῖλωσ [εἰὼν προκίεται να ...] 7) ὄμ. ἐπὶ ἀφώκων, εἶμαι ἐκ φώσεως τοιαύτου, ὡστε, συνηθίζω νά ... , πέφυκα βλλ. ἢ ἢ Δ.7,50 μεγάλα γὰρ πράγματα μεγάλασι κινδύνοισι ἐθέλει κατατρέσθαι, Ἰνν. Γεν.41 αἰλευραὶ οὐκ ἐθέλουσι ἐς τὸ ἐρῶ ἀφῆσθαι, Ὁμοκ.2,89 οὐκ ἐθέλουσι αἰ γυνῶσαι ... ὄμοια εἶναι, Ἀριστ. Μετ.347, 5 τοῦτ' ἐνδελεχῆς ἐθέλει γίνεσθαι, αὐτ. Μετ.φ.1013b, 27 τὸ ἐρῶ ἐνεκα βέλτεστον καὶ μέγας τῶν ἄλλων ἐθέλει εἶναι 8) ἐν φρ. τί ἐθέλει λέγειν ἢ κ. ἀπλῶς τί ἐθέλει = τί σημαίνει, τί θέλει νά πῃ· ἢ Δ.2,13 τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν πρὸλ. κ. θέλω.

εθεν ἐν, λυρ. κ. τραγ. γεν. ἀντὶ ἐο, οὐ, ἀρα, κ. θηλ. γέν. τῆς ἀνωτ. ἐ αὐτοῦ -τῆς, ἐαυτοῦ -τῆς· ἢ Δ.Κ.17 εθεν εἵνεκα ... Ἀλυθον ἰδραί, αὐτ. Α.114 οὐ εθεν ἐστὶ χερίων [θηλ.], Ἐπιερ, αὐτοῦ εθεν ἐαυτοῦ 2) ἢ Δ. ἢ εἰκάς, ἀνωθιά.

εθε ἢ Δ. « ἀγαθιά ».

εθηεῖτα -εθηεοντο ἰων. γ' πρόσ. ἐν. κ. πληθ. παρ. αὐτ. τοῦ ρ. θεώμαι βλλ. ἢ Δ.1,10, αὐτ.3,136.

εθηεο αἰολ. ἀντὶ β' πρόσ. ἀορ. β' τοῦ ρ. τίθημι βλλ. ἢ Δ. ἢ εἰώρ, 29,18.

εθηεολογῶ ἐν μ.τν. κατά συνηθειαν συλλέγω· Α.Π.9,551 φαρμίτην ὄδρον εθηεολογεί.

εθηεοσύνῃ (ἢ) ἢ Δ. Σουτ. « συνηθεῖα, εθισμός ».

εθηεωμ-ονος-ον μ.τν. ὁ συνηθεῖσμός ἐς τι, μετὰ δοτ.· Μουσαι.312 ἐθιμόνος ἐπιθὶ νόμφης ἢ μετὰ γεν.· Νόν. Δ.36,464 ἐθιμῶν κυδοιμῶ 2) ὁ συνηθεῖς· αὐτ.1,35 ἐθιμόνος ἀντὶ χιτωνός.

εθην παθ. ἀορ. α' τοῦ ἡμῖ βλλ.

εθηεσεν ἢ Δ. « ἐθαύσεν, ἐθήτευσεν » [διορθ. ἐθιγεν].

εθίζω κ. μον. κ. νεώτ., παρ. εθίζω, παρακ. εθίζων, ἀπ. μέλλ. εθίω, ἀορ. εθισα, παρακ. εθ

θικα, παθ. εθίζομαι, μέλλ. εθισθῆσομαι, ἀορ. εθισθην, παρακ. εθισμαι, γ' ἐν. ἰκ. νεώτ. ἢ εθισται, γ' πληθ. εθισθισται, μ.τν. ὄμ. γρ. ἡθισμαι ἰσθθ. εθισα τοῦ εθωί, ὄπερ, γ' προσ. ἰκ. νεώτ. ἢ εθισται συνηθίζω τινά ἐς τι, κῶμα να συνηθεια, συνηθ. μετ' ἀπαφρ. μετὰ τοῦ ἀρθρου ἢ ἀνευ αὐτοῦ· Πλάτ. Γοργ.510D ἐθέξω ἐκ νέου εθισθῆναι αὐτὸν τοῖς αὐτοῖς χιταῖν, Ξεν. Ἀπομ.2,12, Ἄνθ. Ἀνωθ.44 εθισαὶ αἰεὶ τὴν λήξασθαι ἢ ὄμ. μετὰ συστ. αἰτ.· Πλάτ. Νόμ.706D εθην γὰρ ποινὰρ οὐδῆσται εθίζειν δετ' ἢ ὄμ. μετ' ἐπλορθ. προσθ. ἢ πρόσ. τι, νεώτ. ἐς τι ἢ Λοκ. Ἀνωθ.20 πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα εθίζοντες, -εθίζεις τὸν μαθητὴν εἰς τοὺς κόπους· εἰς τὴν μελέτην ἢ παθ. εἰ μὴ συνηθεισός, συνηθίζω νά πράττει τι ἢ νά πάσχω, μετ' ἀπαφρ. ἢ Ἰνν. Ἀρθρ.41, Ἀριστ. Σ.φ.512 τῷ Δ', εθισθῆς γὰρ ἠδῶσαι τοιαύτους πράγμασιν, Ἀνδοκ.2,4 εθισμένους ἀναγνωσθῆναι ἢ ὄμ. κ. μετὰ συστ. αἰτ.· Πλάτ. Νόμ.801B εθην... ἀ εθισθῆσαν περὶ θεοῦ τίς καὶ ἐαυτοῦ 3) εθίζομαι οὖν εθεῖ τινὶ προκείμενῳ συνηθειαν τινά· Ξεν. Κ.Π.1,6,33 σὺν τοιαύτῳ εθεῖ εθισθῆσθαι ἢ ὄμ. μετὰ δοτ.· Θεοφρ. Φαῖτ.5,9 ἢ ὄμ. εθισθῆσθαι πνεύματι καὶ φῶξη ἢ κ. νεώτ. τρίτο προσ. συνήθ. κτ. παρακ. εθισται = ἐπικρατεῖ συνηθειά· Λυσ.1,4,31 εθισται λέγειν ὡς οὐκ εἰκὸς ἐστί, -εθισται νά τελῆται κατ' ἔτος πανήγυρις ἢ ὄμ. ἀπολ. Πάν. καθοτὶ εθισται ἢ κ. νεώτ. τὰ εθισμένα αἰ συνηθειά, τὰ συνηθεῖσμένα· Πολυδ. 4,34 Ἰσθεδαμῖονοι δὲ τῶν εθισμένων ἐπλοισάν τι, Πάν. 2) ἐνεργ. ἀμρ. προσκείμεν ἢ ἐκω συνηθειαν, συνηθίζω ἑμαυτὸν εἰς τι, μετ' ἀπαφρ.· Μόρκ. Αὐρ.12,2 εθην δετ' καὶ σὺ τοῦτο εθίζεις ποιεῖν ἢ ἐνίοτε τὸ ἀπαφρ. ὀνομαστ. ἢ ὄμ. ὄμ. ὄμ. ἀναγρῶσαι τὸ φῆρισμα οὐ καὶ τὰ ἄλλα εθίζουσιν ἢ ἐν ἀναγρῶσαι ἢ κ. μετ' αἰτ.· Μόρκ. Αὐρ. 12,6 εθίζε καὶ δὲ ἀπογνωστικῶς.

εθικός-ἡ-ὄν μ.τν. ὁ ἐξ ἔθους, ὁ διὰ τῆς ἐκ τῆς συνηθειᾶς προσκείμενος· Πλουτ. Ηθ.3A καὶ τὰς ἠθικάς ἀρετάς εθικός ἀν τῆς λέγῳ.

εθιμός-ο(ν) μ.τν. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἔθος, ἐκ συνηθειᾶς, ἐκ μακρᾶς ἀσκήσεως γινόμενος, συνηθεῖς συνηθεισός· Διδό. Σ.29,32 ἐθιμόν [ἐστὶ μοι, χθόλ.] Ἀριστ. Π.1186 τὰ εθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱεροῖσι δέμαται, πάπ. ὁ εθιμός Ρωμαίων ὄρκος 2) τὸ οὐδ. εθιμῶν(η) κ. πληθ. εθιμα ὡς οὐσ. πᾶν τὸ ἐκ παραδόσεως διέπον διαφόρους κοινωνικάς, ἐν πια δὲ περὶσάσσει καὶ νομικάς σχέσεις λαοῦ τινος, ἢ δημ. συνηθειά· Ἀπολλ. Δύσκ. Συν.77,27, Ἐπιερ. κατὰ τὰ εθιμα, - τὰ εθιμα τῆς βαπτιστικῶς- τοῦ τρυγητοῦ, - εἶναι εθιμογ τοῦ τόπου.

εθιμοταξία ἢ ἡ νεώτ. εθιμοτυπία βλλ.

εθιμοτυπία (ἢ) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν κατὰ συνθήκην καὶ συνηθειαν ἐπικρατούντων κανόνων συμπεριφορᾶς ἢ εἰδ. σύνολον ὀρισμένων καὶ διατεταγμένων κανόνων ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰς τελετάς ἢ ἄλλας ἐπισημοῦς πράξεις.

εθιμοτυπικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνοσοφρονοῦς εἰς τὴν εθιμοτυπίαν βλλ. ἢ κατ' αὐτὴν γινόμενος· εθιμοτυπικαὶ διατάξεις.

εθιμοτυπικός ἐπιερ. νεώτ. κατὰ τὴν εθιμοτυπίαν, ἀπὸ ἀπόψεως εθιμοτυπίας βλλ.

εθιμῶς ἐπιερ. μ.τν. συνηθεῖς, συνηθῆς ἢ Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄνωθ.137B ἄπειρα φασι τὴν περὶ εθιμῶς.

εθιρη (ἢ) ἢ Δ. « τρίχες, Βοιωτῶν » πρὸλ. ἢ εθιρα.

εθισμα-ατος πλά συνηθειά, ἔξως· Πλάτ. Νόμ.793D νόμομα ἢ καὶ εθισματα ἐπιπρόνετα μακροτέρους ποῖθ τὸς νόμους.

εθισμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εθίζειν βλλ. ἢ Ἀριστ. Ηθ.κ.1098b, 4 Π.Δ. Γεν.31,35 τὰ κατ' εθισμὸν τῶν γυναικῶν μου.

έστιν, Ίεροκλ.Χρυσ.:Έπ.26,479Α, -ό έθισμός πρὸς τὰς νέας συνθήκας τοῦ θύου. || κτ. πλθ. Ξεις: Ἀριστ.Πολ.1332β, ὁ παρὰ τοὺς έθισμούς και τήν φύσιν πρῶτατοι. 2) κτ. πλθ. ένάρθρ. τὰ έθνια, οἱ συνθήκαι: Ποσειδ., Έπικρ.25|103β,9|, Πολύδ. 1,17|11 ἡ τῶν έθισμῶν διαφορά, ἄσκακος καί τῶν Ῥωμαίων πράγματα, Φιλῶδ.Εἰσ.102 οἱ νόμοι και οἱ έθισμοί. || οἱ έθισμοί τῶν λέξεων οἱ συνθήκαι τῶν τρόποι τῆς ὀμιλίας: Έπικ.Φῶσ.28,1.

έθιστός-ή-όν ὄν δυνατόν να προσκτήσῃται τις διά τῆς συνήθειας: Ἀριστ.ΛΗΝικ.1099ε, 9 έθιστή ἀρετή (άντιθ. σοστήτη). 2) ὁ διά τῆς συνήθειας κτηθείς: αὐτ.Ρητ.1367β, 16 έστι δέ και τὸ σύνθετος και τὸ έθιστόν έν τῶν ἡδέσων.

έθμοι ἴσα, κάτῃς, κανόνες λεπτός, άτρίκτα.

έθμοι ἴσα, ἐπολλοί, δεσμοί, πλῆκαμοι.

έθναπόστολος (ὁ) νεώτ. ἀπόστολος, κήρυξ έθνικῶν ἰδεωδῶν.

έθναρίον (τὸ) νεώτ. σκαπι, μικρόν, άσφάριον, άξιοπεριφρόντον έθνος.

έθναρχός (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ άρχηγός έθνους ἡ φυλής: Λοικ.Μακρ.17 Ἀσανόρος άντι έθναρχοῦ βασιλέως άναγορευθείς Βασίλαρος, Φιλ.1,513 (περὶ τοῦ Ἀδρασί), Θεοφιλ.Σ|1στ.175C τὸν τὸν Κόλλῃ έθναρχόν,ΚΜανασα.Χρον.33C έθναρχοί και χωράρχοι. || Έπικρ. σέλης, φύλαχος έν Ἀραβίῃ. || νεώτ. έν χρ. ὡς έπιθ. τὸν Οἰκουμ. πατριάρχου. 2) τίλος ἰουδαίου άρχόντος: ΠΔ Μακκ. 1,14,4 Σίμων... εὐδόκησαν άρχιερατεῦν και εἶναι στρατηγός και έθναρχός τῶν ἰουδαίων και Ιερέων, Στράβ.1,113 νομαρχός και έθναρχός καλομυμένους άποδείξαντες, ΚΔ Κορ.2,1,32 έν Δαμασκῷ ὁ έθναρχός Ἀρέτα τὸν βασιλέως έφροσει τήν Δαμασκηνή πόλιν, Ὀριεν. Έπιστ. εἰς Ἀφρικ. 1,28Α ὅσα συγχωρόντος Καίσαρος οἱ έθναρχοί παρ' αὐτοῖς (τοῖς ἰουδαίοις) δύνανται. 3) μον. στρατηγός, άρχων μισθοφόρον εἰς τήν Βυζαντινήν αυτοκρατορία: Σκυλιτζ.787 και έπὶ πᾶσιν ἡγεμόνα καταστάσης τὸν πατριών Νικηφόρον τὸν Βρύνεινον και έθναρχον τῶν αὐτῶν κατονομάσας.

|| ὡς έπιθ. ὁ έξουσιάζων τὸ έθνη, ὁ ὑπερ τὰ έθνη κυθερών: Ἰουλ.Γάλλ.15D έθναρχοί θεοί.

έθναρχία (ἡ) μγν. κ. μον. τὸ άζέλωμα τοῦ έθναρχοῦ βλλ., ἡ άρχηγία έθνους ἡ φυλής: Ἰώσ.Α1,17, 13,1.

|| μον. χώρα διοικούμενη ὑπὸ έθναρχου, χώρα αυτοκυβερνήτος: ΚΜανασα.Χρον.36D και κατατροποσώμενος μυρίας έθναρχίας.

έθναρχος (ὁ) μον. έθναρχός βλλ.: Εὐστ.Πον. 281,30 ὁ τῶν Ἀγαθῶν έθναρχος.

έθνεγαρία (ἡ) νεώτ. ἡ έξέγερσις, επανάστασις έθνους πῶς πρὸς άποτίνα έν ξένου ἰουγο.

έθνεγάρτης (ὁ) νεώτ. ὁ έξεγερών τὸ έθνος εἰς έθνικούς άγῶνας, ἰδιως εἰς άπελευθέρωσιν.

έθνηδῶν έπίρρ. μγν. και έπί. νεώτ. κατά τήν ὀλότητα τοῦ έθνους: ΠΔ Μακκ.4,3,19 τῶν Σιμικίτας έθνηδῶν άποσφάρατες.

έθνικά έπίρρ. ὄσμ. κατά τρόπον έθνικόν, ὠπερ τὸν έθνος. || έξ ἀπόφθευς έθνικῆς.

έθνικισμός (ὁ) νεώτ. κ. ὄσμ. άποκλειστική προσήκωσις εἰς τὰ έθνικά ἰδεώδη χαρακτηρίζομένη ὑπὸ τάσεως έκμετολλεστέως αὐτῶν πρὸς επικράτησιν έναντι ξένων έθνῶν.

έθνικιστής (ὁ) νεώτ. κ. ὄσμ. ἡλ. -ίστρια ὁ έμφοροσμένος ὑπὸ τῶν άρχῶν τὸν έθνικισμῶ βλλ.

έθνικιστικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄσμ. έθνικιστικός βλλ.

έθνικιστικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ άναφερόμενος εἰς τὸν έθνισμῶν ἡ τούς έθνικιστάς βλλ.ς.

έθνικιστικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον έθνικιστικόν βλλ., ἀπὸ έθνικιστικῆς ἀπόφθευς.

έθνικοποιήσεως-εις (ἡ) νεώτ. ὄσμ.-η ἡ πρῶξις τοῦ καθιστᾶν τι έθνικόν. || οἶκον ἡ άφομοίωσις επειρήσεως ἰθρυεσιῶν διά ξένων κεφαλαίων

πρὸς τὰς έγχωρίας. || κυρ. τὸ οικονομικόν σύστημα τῆς ὑπαγωγῆς τῶν παραγωγικῶν επειρήσεων ὑπὸ τήν κυριότητα και διεύθυνσιν τοῦ συνόλου τοῦ έθνους, καταγομυμένης τῆς άτομικῆς άυτενεργείας: έθνικοποιήσεως τῶν τραπέζων - τῆς μεγάλης βιομηχανίας - τῶν σιδηροδρόμων.

έθνικοποιῶ-ῶ καθιστῶ τὸ έθνικόν, κυρ. έπὶ τῶν παραγωγικῶν κ. ὄ. συναφῶν επειρήσεων ἡ κ. υδέρνησις θὰ έθνικοποιήσῃ τὰ μεταλλετα.

έθνικός-ή-όν μγν., νεώτ., κ. ὄσμ. ὁ άνήκων ἡ άναφερόμενος εἰς τὸ έθνος: Πολύδ.4,21,2 κατά τὰς έθνικάς και τὰς ὀλοσχερῆς διαστάσεις, Διόδ.Σ 18,13 διά τινας έθνικάς χρεῖσας, Στράβ. 2,3,1 έθνικά διαφοραί, -έθνικά ὑπόθεσις, -έθνικός ὄμιλος - ποιητής - πλοῦτος, -έθνικά γαῖται (αἱ ὑπὸ τήν κυριότητα τοῦ κράτους), Σολωμ. τὸ έθνος θὰ πρέπει να μάθῃ να θεωρηῖ έθνικόν ὅ τι εἶναι ἀληθές. νεώτ. έθνικός άνήρ ὁ ὑπερ τοῦ έθνους μοχλῶν. || ὄσμ. νεώτ. έθνική συνλέπεισι συνλέπεισι άντιπροσώπων τοῦ έθνους επικροσωποσῶσα τήν έν συνολῷ θέλσιν αὐτοῦ. 2) έν τῇ ΚΔ και παρὰ τοῖς έκκλ. ὁ άνήκων ἡ άναφερόμενος εἰς τὸ έθνη βλλ., εἰδωλοκάτρητ: ΚΔ Μισθ. 18,17 έστω σοι, ὡσπερ ὁ έθνικός και ὁ τελῶνός κ. πλθ. 3) αὐτ.6,7 μὲ βαπτολογησῆς ὡσπερ οἱ έθνικοί. 3) γραμμ. ὁ ὄληκων τήν έθνότητο, έπὶ παραγῶγων λέξεων ὄληκῶν τῶν κἀνικων χωράς ἡ πόλεως ἡ τὸν έξούτης καταγομῶν: Στράβ. 14,2,28 ὡς έθνικῶ κοινῷ ὄνοματι άντιπείρουντες πρὸς τοὺς Έλληνας, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.190, 20.

|| μγν. κ. νεώτ. ὄσμ. σημ. τὸ οὐδ. έθνικόν ὡς οὐσ. | έν. ὄνομα: Στρεβ.Βυζ. Αἰγυπτῶς, έθνικόν Αἰγυπτῶς - τὰ έθνικά σχηματίζονται διά τῶν έξῆς καταλήξεων 4) διαλεκτικός: Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.46,1 έθνικόν έθος. 5) έν τῇ ρωμικῆ αυτοκρατορία, επαρχιακός: Ἰουστ.Κῶδ. 12,63,2,6. 6) πᾶν. τὸ άρρ. έθνικός ὡς οὐσ. ὀμοσῶσις ὑπάλληλων, εἰσπρακτικῶν φάρων.

έθνικότης-πος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότητα τοῦ άνήκοντος εἰς έν έθνος, ἡ έκ τινος έθνους καταγωγή. || ἡ θθαγένεια, ὠνηκοότης: πλῆστον άγνώστου έθνικότητος. 2) ἡ έθνική ὠποστάσις, ἰδέα τοῦ έθνους: Σολωμ.Στοχ.Έλευθ.Πολ. ὁ θεμελιώδης ρυθμός ὡς στυλωθῆ εἰς τὸ κέντρο τῆς έθνικότητος. 3) τὸ σύνολον τῶν εἰς ξένην χώραν διαβιούτων και εἰς έν έθνος άνήκῶτων άτόμων, ὄ. μειοπότης: τὰ δικαιώματα - ἡ άρχή τῶν έθνικότητων.

έθνικόφρων-ονος-ον νεώτ. ὁ έμφοροσμένος ὑπὸ έθνικῶν φρονημάτων. || ὁ έθνικιστής βλλ.

έθνικῶς έπίρρ. μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ ἀπόφθευς έθνικῆς, έν άναφορᾷ πρὸς τὰ έθνη: Στράβ.4,1,1 ὅσα μὲν οὖν φυσικός διώρισται δεῖ λέγειν τῶν γεγομένων και ὅσα έθνικῶς. || νεώτ. ὄσμ. ἀπόφθευς έθνικῶ συμφέροντος: ὅθεν άντιμετωπίζετῃ τὰ ἡγήματα έθνικά, ὀλλά κομματικῶς. 2) κατά τρόπον έθνικόν βλλ.2, ὡς πρᾶττει ὁ εἰδωλοκάτρητ: ΚΔ Γαλ.2,14 έθνικῶς ζῆς και οὐκ ἰουδαϊκῶς. 3) κατά τρόπον τοῦ σχηματισμῶ τῶν έθνικῶν βλλ.3,1 ὄνοματῶν: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ. 190,5 έθνικῶς παραγθῆν.

έθνισμός (ὁ) νεώτ. κ. ὄσμ. ἡ έθνότης βλλ.: 2) ἡ έθνική συνείδησις: έχασε τὸν έθνισμῶν του.

έθνιστής (ὁ) ἴσα, ὁ έθνικός βλλ.

έθνιτής (ὁ) μγν. έπὶ πρῶς ὁ εἰς τὸ αὐτὸ έθνος άνήκων, ὄμοσθητής: Εὐστ.90,1, Σουῖδ.

έθνογραφία (ἡ) νεώτ. έπιστήμη περιγράφουσα τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τῶν διαφόρων έθνῶν, τὸ περιγραφικόν μέρος τῆς έθναλογίας.

έθνογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ άναφερόμενος εἰς τήν έθνογραφίαν βλλ.

έθνογραφικός έπίρρ. νεώτ. ἀπὸ έθνογραφικῆς ἀπόφθευς.

ἔθνογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἔθνογραφίαν βλ.λ. ἀσχολούμενος ἐπιστήμιαν.

ἔθνοκατάρατος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἔθνους ὀλοκήθων καταραμένος· ἔθνοκατάρατος προδήλιος-διχόνοια.

ἔθνοκράτωρ-ορος-(ὁ) κυβερνήτης ἔθνων, ὁ ἐξουσιάζων τὰ ἔθνη· Ἐπιφάν.2,257C αὐτὰς δ... κασμοκράτωρ καὶ ἔθνοκράτωρ καὶ ἀληθὴς θεός.

ἔθνοκτόνος-ον νεώτ. καταστρέφων, σίνεισι φονεύων τὸ ἔθνος· ἔθνοκτόνος διχόνοια.

ἔθνολάτρης (ὁ), νεώτ., θηλ.-ης ὁ λατρεύων τὸ ἑαυτοῦ ἔθνος, ὁ πολὺ πατριώτης.

ἔθνολογία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη μελετῶσα συγκριτικῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πολιτισμοῦ τῶν κατὰ φύσιν ζώων, ἐν μέρει δὲ καὶ τῶν ἱστορικῶν λαῶν.

ἔθνολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔθνολογίαν.

ἔθνολογικός ἔπιρρ. νεώτ. ἀπὸ ἔθνολογικῆς ἀπόψεως, συμφώνως πρὸς τὴν ἔθνολογίαν.

ἔθνολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἔθνολογίαν βλ.λ. ἀσχολούμενος ἐπιστήμιαν.

ἔθνομαρτυρ-ορος-(ὁ) ὁ ὄπερ τοῦ ἔθνους ὑποστάς μαρτυρικὸν θάνατον· ὁ ἔθνομαρτυρ Πάγας.

ἔθνομύθος (ὁ) μῦθ. ὁ ἐθνικός (βλ.2) καὶ μυθώδης· Ἐπιφάν.Αἰρετ.ΙΒΔ ἀπὸ τῶν ἄνω Αἰγυπτίων ἐρανισμένοι ἐθνομύθον πλάτην.

ἔθνομάτωρ-ορος μῦθ. ὁ πατήρ τοῦ ἔθνους· ΠΔ Μακκ.4,20 δι' ὃν καὶ ὁ πατήρ ἡμῶν Ἀβραάμ ἐπέσειυεν τὸν ἔθνοτάτορα υἱὸν σαφαιάσαι Ἰσαάκ.

ἔθνοπλακτικός (ὁ) μῦθ. ὁ πλάσων τὸ ἔθνος· ΠΔ Μακκ.4,11 ὡσπερ γὰρ ὁ πατήρ Ἀσάων τῷ θυμιατηρίῳ καθυλισμένους, διὰ τὸ ἐθνοπλακτικοῦ πυρός ἐπιτρέψων τὸν κηρυκιστὴν ἄγγελον.

ἔθνοποίηση-εως (ἡ) νεώτ. ἀπὲ ἔθνοποίησης.

ἔθνοποιέω-εω νεώτ. ἀντ' ἔθνοποιῶ βλ.λ.

ἔθνοπραπής-οὐς-ης νεώτ. ὁ ἀρμύζων, ὁ πρὸς τὸ ἔθνος, συμφώνως πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς παραδόσεις του.

ἔθνοπραπής ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔθνοπραπῆ.

ἔθνοπροδήλιος-ος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔθνους προβεδλημένος, ἥτοι ἐκλελεγμένος εἰς ὑψηλὸν τι ἄξιωμα· ἔθνοπροδήλιος κυβερνήτης.

ἔθνορυστίς (ἡ) μυσ. ἡ τὸ ἔθνος ἀφ' ὅσους· Ἄων. Ὑμν. εἰς Παρθ.6.

ἔθνος (τὸ) κ. μυσ., νεώτ. κ. δημ. πολλοὶ ἀνθρωποι ζῶντες ὁμοῦ, θρησκεία ἀνθρώπων ἀποτελοῦντες ἐν σύνολον, ὁμοῦ προσώπων· Ἰλ.Γ 32 ἀφ' ἑτέρων εἰς ἔθνος ἐχάετο· ἢ ὁμοῦ ὁμοίων ἢ ὁμοία ποιούντων, γενιά, μελέτι· Ἰσυχ.Εὐμ.366 ἀξιώσιμον ἔθνος τῶδε ἴα' Ἐρινύες· ἢ γεν. κτ. πλῆθ. πλῆθος ἀνθρώπων, ντυοῦσι· Ἰλ.Ν495 λαῶν ἔθνος [μὲγα πλῆθος], αὐτ.Λ.724 ἔθνεα νεζῶν· ἢ ὄν. κτ. πλῆθ. μετὰ γεν. προσδιορ. τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀνθρωπότης, ὡς καὶ τὸ σύνολον τῶν νεκρῶν· Ὅδ.Κ526 κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, Εὐρ. Ὅρ.977 πανδάρκρυτ' ἐφάρμων ἔθνη· ἐν τῇ σμυ. ταύτῃ κ. κοθ' ἐν· Πλυδ.Ν 3,74 βρότεον ἔθνος· 2) μετὰ γεν. προσδ. φυλῆ, ράτσα· Ἰλ.Μ 330 Ἀχαιοὶ μέγα ἔθνος ἄγοντες, αὐτ. Ρ 552· δῦσατ' Ἀχαιοὶν ἔθνος· ἢ ὄν. ἐπὶ ζῶων, εἶδος, γένος ἢ πλῆθος, σμῆνος ὁμογενῶν· Ἰλ.Β 87 ἔθνεα... μελισσῶν ἀδινάων, Σοφ. Ἄντ.344 θηρῶν ἄγριων ἔθνη, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.2,94 φαιαίσιαι καὶ φαίσιαι καὶ τὰ ζωοκτόνα ἔθνη· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. μετὰ τὸν ὄν. σύνολον ἀνθρώπων ὁμοφυλῶν συντεταγμένους εἰς κράτος, ὁμοφυλίαν ἠνωμένη ἐν μιᾷ πολιτείᾳ· Ἦρ.Ι,101 τὸ Μηδικὸν ἔθνος, Ἐπιγρ. ἔθνη νομόων· ἢ συνεκτ. κ. ἡ χώρα, ἐν τῷ δὲ ἔξ ὁμοφυλῶν κράτος· Ἰσυχ.Πῆρο.4,3 ὅ τ' ἔθλιαν ἡπειρογενῆς κατέχουσι ἔθνος ἐπερὶ τῶν Λυδῶν· ἢ νεώτ. σύνολον ἀνθρώπων ὁμογενῶν ἔχοντων κοινήν ἱστορίαν, ὅμοιον περιῶν πολιτισμῶν κ. συνείδησιν τῆς

ὁμογενείας· τὰ πεπρωμένα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους· 4) κτ. πλῆθ. τὰ ἔθνη παρ' Ἰουδαίοις καὶ χριστιανικοῖς κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους [ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως] πάντες αἱ ἔθνοι λαοί, οἱ ἄλλοεθνεῖς, δθ. συνεκτ. οἱ ἐθνωλόγοι· ΠΔ Ψαλμ.2] Ἰναπὶ ἐφάρτων ἔθνη, ΚΔ Ματθ.10,5 εἰς ὅδων ἔθνη μὴ ἀπέλασθε, Σῖνοδ. Λοοδικ.39 οὐ δεῖ τοὺς ἔθνησι συνεστρέψαι· ἢ ὄν. οἱ ἔξ ἔθνικῶν προερχόμενοι χριστιανοί· ΚΔ Ρωμ.15,27 εἰ... τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἐκωνίσωσαν τὰ ἔθνη· 5) κοινωνικῆς ἡ τάξεως Πλάτ.Νόμ.776 Δ τὸ Ἐκταλῶν. πνευματικὸν ἔθνος, Πολυδ.8,111 τρία δ' ἴσαν τὰ ἔθνη πάλαϊ· εὐπαιδείαν γέωμοροι δημιουργοί, Διδό.Σ 17,102 ἔθνος θραξάνων· ἢ τάξις, κατηγορία ἀνθρώπων κατ' ἐπάγγελμα· Ξεν.Συμπ.3,6 οἰσθὰ τὸ ἔθνος ἡλιθιώτερον ραφωδῶν, Πλάτ.Πολιτ.290 Β τὸ κηρυκτικὸν ἔθνος, Πλάτ. τὰ ἑρὰ ἔθνη [αἱ τάξεις τῶν ἱερέων]· ἢ ὄν. ἡ κατ' ἐπάγγελμα ὁργάνωσις, συντεχνία, σὺναψι· Πλάτ. ὁ ἐξελικτικὸς τὸ φυλακτικὸν ἔθνος καὶ ἐργαστηρίων 6) φύλον· Ξεν. Οἰκ.7,26 πόλετα τὸ ἔθνος τὸ θηλυ ἢ τὸ ἄρρεν τοῦτον μέγα νεκτεῖ· 7) ἐν τῇ ρημοσίᾳ αὐτοκράτορα, πλῆθ. αἱ ἐπαρχίαι· Ἄνν.Ευφ.Πολ.2,3, Ἡρωδῆας Ἰστ.1,2] ἔθνη ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ λαοῖς δοκιμαστίαι, Πλάτ. ἐν τοῖς ἔθνεσιν οὐ κοῦντες· ἢ ὄν. κ. κοθ' ἐν· Δίωνηρ. 43,11 ὁ τυραννῆσας τοῦ ἔθνους... ὁ ἠγοούμενος τοῦ ἔθνους [ὁ κυβερνήτης τῆς ἐπαρχίας]· 8) μέρος, μέρος τοῦ σώματος· Ἰνπ.Τοπ. Ἀνθρ.Ι· 9) ἐπὶ ἐνός καὶ μόνου προσώπου, γένος· Πλυδ.Π 5,80 τοῖς μάρτυρος εὐ· ἀγάλλει καὶ σου ὁμοπόρον ἔθνος.

ἔθνοστρατήης (ὁ) μυσ. ὁ στρατῆης, ὁ τύραννος τοῦ ἔθνους· Πάροδ.Γαλ.283,359.

ἔθνοσημο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. διακριτικὸν σύμβολον ἢ ἐμβλημα ἔθνους τῆς ἰ. εἰδ. σήμα, σύμβολον τοῦ ἔθνους φερόμενον ἐπὶ τῆς στήλης ἢ τοῦ πύλου [ἰδίας τῆς στρατιωτικῆς]· Δρσο.Βοτάν. 15 διετῆρι τὸ πλῆκίδον τοῦ χωρὶς ἔθνοσημον.

ἔθνοστρατιά (ἡ) νεώτ. εἰς παλαιότερους χρόνους στρατὸ ἀποτελούμενη ἐκ πόντων τῶν δυναμένων τὰ φέρονσι ὅπλα πολιτῶν, ἐπιαιτρώμενων ἐν ἐπιχειρήσεσι περὶ πόσεων ἔθνικων κινήτων.

ἔθνοσυνέλευσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η συνέλευσις ἀντιπροσώπων ὀλοκήθων τοῦ ἔθνους συνηχομένη εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις καὶ ἀσκούσα συντακτικὴν ἐξουσίαν.

ἔθνοσωτήριος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ σωτήριος διὰ τὸ ἔθνος· ἔθνοσωτήρια μέτρα.

ἔθνοτης-πτος (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν κατοικῶν μιᾶς χώρας τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν καὶ ἀποτελοῦντων τὸ αὐτὸ ἔθνος.

ἔθνοφθορός-ον νεώτ. ὁ φθειρῶν τὸ ἔθνος, καταστρεφτικός διὰ τὸ ἔθνος· ἔθνοφθορὸς ἐπανάστασις.

ἔθνοφρουρά (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνπολις δύναμις τοῦ ἔθνους· ἢ ἔθνοφυλακὴ βλ.λ.· ἢ εἰς παλαιότερους χρόνους τὸ σύνολον τῶν στρατευομένων πολιτῶν τῶν ἀγόντων ἡλικίαν ἀπὸ 34-42 ἐτῶν.

ἔθνοφρουρός (ὁ) νεώτ. ὁ εἰς τὴν ἔθνοφρουρὰν βλ.λ. ἀνήκων στρατιώτης.

ἔθνοφρων-ονος-ον μυσ. ὁ φρονῶν τὸ τῶν ἔθνων ἥτοι τῶν μὴ χριστιανικῶν λαῶν, ἀρετικὸς· Νικ. Χων.κ. Θσο.Σ 2.εφ. ἔθνοφρονες ἀρετικοί.

ἔθνοφυλακία (ἡ) ἢ εἰς ἀνωμαλῶς περιστάσεις συγκροτούμενη ὁργάνωσις ἐνόπλων πολιτῶν πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως ἢ ἄμυνας τῆς χώρας.

ἔθνοφύλαξ-ακος (ὁ) γλῶσσο κ. νεώτ., δημ. -ακος εἰς τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, γένους Ἰλατ. gentilis ius· Γλωσσ.· 2) νεώτ. κ. δημ. στρατιώτης ἀνάκειον εἰς τὴν ἔθνοφυλακίαν βλ.λ.

ἔθνοψυχολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ψυχολογίας ἀφορῶν εἰς τὴν ψυχολογίαν ἔθνων τῶν ὁμοδωμ. ὡς ἔθνικῶν ἐνοτήτων.

ἔθνημαλιχ-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἔθνημαλιχ, ὠφέλιμος διὰ τὸ ἔθνος ἔθνημαλιχ δράσις.
ἔθνημαλιχ ἔθνημαλιχ, ἔθνημαλιχ διὰ τὸ ἔθνος.
ἔθνημαλιχ (ἡ) νεώτ. κάθως τῆς φυλογίας πραγματοποιήμενος περὶ τῶν χροίων ἔθνημαλιχ.
ἔθνημα ὄρ. β' τοῦ ἔθνημαλιχ.
ἔθνημα-οὐς-ίτι ὁ κ. νεώτ. τὸ ἔθνημα, ἡ συνήθεια: Ἄρ. 728 χροίωνες δ' ἀπέδειξε ἔθνημα τὸ πρὸς τοκέων | διαρθ. ἔθνημα, Σοφ. Φιλ. 894 τὸ τοὶ σύνθετος ὀρθώσει μ' ἔθνημα, Πλάτ. Πολιτ. 293Α πατριόσι δὲ ἔθνημα νομοθετῶν, ἔθνημα κατὰ τὰ Ῥωμαίων ἔθνη || ὁ μ. ἐν φρ. ἐν ἔθνημα εἶναι τινα, εἶναι αὐθιχὸς εἰς τινα: Ἔθνημα 2,64 ταῦτα γὰρ ἐν ἔθνημα τῆδε τῆ πόλει πρότερον τὴ ἔθνημα || ὁ μ. ἔθνημα ἔστιν τινα μετ' ἀπαφρ.: Κρατίν. Νεώτ. 7, | Ἄλξ. 253' || ἔθνημα ἔχειν μετ' ἀπαφρ. συνήθειω: Πλουτ. Ἄρ. 4 ἔθνημα ἔχοντων τῶν Ἀθηνῶν διανεμέσθαι || ἐν ἔθνημα γενέσθαι συνήθειω: Ἡρώδιαν. Ἰστ. 5,5 βουλάμενος ἐν ἔθνημα γενέσθαι τῶν τοῦ σχηματὸς ὀφους τὴν ἀγκλίτων || ἐπὶ πράγμ. ἡ καταστ. συνήθειω: γίνομαι, εἶναι ἡ εἶναι συνήθειος: Ἰνν. Κριστ. 55,36 εἰ αἶμα πολὺ ἐκ τῶν ῥιζῶν ῥυτὴ ἡ μανθὴ τοῦ μεγάλου νοσημάτων ἐν ἔθνημα γινομένου λύσει, Πλουτ. Σὺγκρ. Διμητρ. κ. Ἄντων. 4, ἀλλ' ἀπὸ . . Ἄλεξάνδρου γενοῦσι ἐν ἔθνημα τῆς Μακεδόνων βασιλείων || ὁ ἐν ἔθνημα ὁ συνήθειος: Διον. Ἄλ. Ῥωμ. 6,53 χαλεπὴ δὲ ἀπὸ τῶν μὴ ἐν ἔθνημα || ἔθνημα ποιεῖν γίνομαι συνήθειος: Ἰνν. Ἰερ. Νούσ. 307,23 ὡσεὶ ἀπὸ παιδίου συμμύθηται καὶ συντρέφον, ἔθνημα πεποιθὲν ἐν τῆσι μεταβολῆσι καὶ πνευμάτων τοῦτο πάσχειν || ὁ μ. παῖρων ἔθνημα γίνομαι συνήθειος: Ἄγερ. Ἀκρ. 3292 μὴ τὸ καταδεχόμεθα καὶ ἔθνημα αὐτὸ πάρεθ' || ἡ δοτ. τοῦ ἐν ἔθνημα ἔως ἐπίρω, κατ' ἔθνημα, κατὰ συνήθειαν, ἀντιθ. φύσει: Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1179,21' || ὁ μ. ἐμ- ῥορον. οἶον δι' ἔθνημα, ἐν ἔθνημα, εἰ ἔθνημα: Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1154,33 οὐτ. ἀν. 122, Πλάτ. Ἄρ. 4 ἔθνημα διδόμενα ἔθνημα, Μηνυστ. 9,8 Συναστ. τὴν ἔθνημα εὐχὴν ποισαμένω || ὁ μ. κ. νεώτ. ὡς ἔθνημα ἡς τὸ ἔθνημα ὡς εἶναι ἡ συνήθειος: Προδρ. 2,387 καὶ ἀπό- του κουργαλισσοῦν καὶ παίζου ὡς τὸ ἔθνημα.
ἔθνημα ὄρ. ἀντὶ ἔθνημα παθ. ὄρ. τοῦ ρ. τρέφω βλλ.: ἔθνημα.
ἔθνημα Ἡσ. εἰ τοῖσις | κωδ. ταλμ. | κριόσθ, μνου- τισμένο κριόσθ. πρῶλ. ἔθνημα.
ἔθνημα ἔθνημα ἔθνημα ὄρ. α' τοῦ ρ. ἔθνημα βλλ. ἔθνημα, τοῦ ἔθνημα. ἐν χρ. μ. ἡ μ. ἔθνημα- ἔθνημα κ. μ. παρ. ἐλ., ἀνεῖ ἀ. χρόνων πλὴν τοῦ εὐχρηστοῦ | πολλὰκις κ. ἐν σμ. ἐνεστ. | παρακ. εἰσθα, ἐπ. κ. ἰων. ἔθνημα, δωρ. ἡ πλθβ. παρακ. ἔθνημα, μεθ' ὀνοτ. εἰσθα | ἐκ διαρθ. | κ. μ. κ. εἰσθα, ἰων. ἔθνημα, οὐδ. εἰσθα-εἰσθα εὐχρηστοῦ κ. ἐν τῆ νεώτ. κ. τοῦ ἔθνημα. | ὁ μ. κ. ἐν σμ. παρατ. | εἰσθα κ. ἀνολυτ. εἰσθα ἦν, συνήθειω, ἔθνημα τὴν συνήθειαν, τὴν δασκίαν, τὴν ἔθνημα, εἶναι συνήθειο- μενος εἰς τὴ ἡ ἐλ. μ. κ. ἐνεστ. μετ' ἀπαφρ. ρ.: Ἰλ. 540 κακὰ πολλὰ ἔθνημα ἔθνημα Οἰνήσιος ἀλῆων' ὁ παρακ. συνήθει. μετ' ἀπαφρ.: Ἰλ. 766 εἰσθα κακῆς ὀδύνης πελοχίων, Ἡρ. 3,31 οὐδαμῶς γὰρ ἔθνημα . . συνοικεῖν ἔθνημα, Ἔθνημα 1,99 οὐκ εἰσθα ὀνοτ. βουλαίμενος ταλαιπωρεῖν || ἀπρσ. ὡς εἰσθα = ὡς εἶναι ἡ συνήθειος πρῶλ. ὡς εἰσθα: τοῦ ἔθνημα: Ἀριστ. ἔθνημα 282 ὡς εἰσθα' ἐκεῖ τοῖς μὴ παραοῖσι ὀρθοῖσι || ὡσπερ εἰσθα = ὡς εἶχε συνήθειαν: Πλουτ. Σὺλλ. 9 διαμε- τρεῖν ἐκέλευε χώρας, ὡσπερ εἰσθα || 2) συν- ἦθ. ἡ μ. κ. παρακ. ἀπολ. ἐπὶ προσ. ὁ συνήθειος, ὁ συνήθειος: Ἰλ. 231 ὡς ἡνιχὼν εἰσθα, Σοφ. Φιλ. 939 ἀνακαλοῦμαι παραοῖσι τῆς εἰσθα ἰσθιν (εἰς τοῖς συνήθειοις μὴ ἀκόουσι), Ἡρ. 1,111 ὅτι οὐκ εἰσθα μετεπλήρωτο | παρθὴ τὴν συνήθειαν του || ὁ μ. ἐπὶ πράγμ., ἰδιότητω,

κατατάσων: Ἡρ. 2,80 ἐκτός τῶν ἔθνημα νομ- μάτων, Πλάτ. Πολ. 327 αὐτὴ κίνη ἡ εἰσθα εἰ- ρωνεῖα, Σωκράτους || ὁ μ. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τῆς μ. κ. παρακ. ἔθνημα || τὸ εἰσθα κ. πλθβ. τὰ εἰσθα = τὸ συνήθειος, τὸ συνήθειος, ἡ Ἀριστ. Βάτρ. | εἰσθα τὴν εἰσθα . . ἔθνημα ὡς γὰρ ἔθνημα ἡ θάμνημα, - τὸ εἰσθα εἰς τοῖς- τας τελετάς, - τὸ εἰσθα κατὰ τὸ Πάσχα || συνήθει. μετὰ τὸν προσ. κατὰ κ. παρα: κατὰ τὸ εἰσθα ἡ τὸ εἰσθα = συμφώνως πρὸς τὴν συνήθειαν ἡ -σας, παρὰ τὸ εἰσθα ἡ τὸ εἰσθα- τα = κατὰ παράδοσιν ἀπὸ τῆς συνήθειας ἡ τῶν -ων: Ἔθνημα 4,67 ἀνοχθισθῶν | τῶν πύλων | κατὰ τὸ εἰσθα, αὐτ. 4,55 πύχθησαν τοὺς νεονόμους κατὰ τὸ εἰσθα.
εἰ ἄπτ., ἰων. κ. ἀρκαδ. [κ. εἰκ], δωρ. κ. ἰολ. αἰ, αἰκ, κυπρ. ἡ, παρ' ἐλ. ἐν χρ. εἰ κ. αἰ, μό- ριον ἐν χρ. ὡς ἐπιφώνημα μετὰ προστ. ἡ ἐγκλ. ἐπιθυμία σπασμοῦ πρὸς δῆλων προτροπῆς: Ἰλ. 262 εἰ δὲ σὸ μὲν μευ ἀκούσω, αὐτ. 46 εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ φεγούτων || συνήθει. μετὰ τὸ ἄγε: Ἰλ. Α 302 εἰ δ' ἄγε μνηστέρησι | ἐμρῶσι λοιπῶν || ὁ μ. μετ' ἐκτ. ἐπὶ εὐχῶν: Ἰλ. Κ 111 ἄλλ' εἰ τις καὶ τοῦσδε μετοχθόμενος καλέσειεν, Ἰλ. Ω 74 εἰ τις καλέσειε θεῶν Ἔθνημα, Σοφ. OT 863 εἰ μοι: εἰ- νεῖσθ . . μοῖρα, ἔθνημα. ἔθνημα 836 εἰ μοι γένοιτο φθόγ- γος ἐν βραχίστων' || συνήθει. ἐπομένου τοῦ γὰρ: Ἰλ. Δ 189 εἰ γὰρ δὴ οὐτάς εἰπῃ, Εὐρ. Ἰνν. 1910 εἰ γὰρ γένοιμι ἀντὶ σοῦ νεκρῶς, Πλάτ. Πρωτ. 310D εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἰπῃ' || ὁ μ. ἐπὶ ἀνεκλή- ρωτων εὐχῶν, π. Ὀμ. νότατος μετ' ἐκτ.: Ἰλ. Η 825 εἰ γὰρ ἔθνημα . . διὸς πάσις ἀγιόχοιο εἰπῃ, Ἄλκμ. 29 2αὸ πάτερ, αἰ γὰρ ἐμὸς πάσις εἰπῃ' || μεθ' Ὀμ. κ. μεθ' ὀριστ. ἰστορικῶν χρόνων: Ἀλκμ. Προμ. 152 εἰ γὰρ μὴ ὀνό γλῆν . . ἦκεν, ἔθνημα. ἔθνημα 1072 εἰ γὰρ τσαοῦτῃν δόξαμι εἰχῶν, ὡστε. . || ὁ μ. οἰς ἐν ὀδ. μετ' ἀπαφρ.: Ὀδ. Η 41 εἰ γὰρ . . τοῖς ἄνδρ. ὀνοτ. ἔσσι . . παῖδ' τ' ἔμην ἐγέ- μεν, Ὀδ. 376' || συγχ. ἐν χρ. εἰσθα, ἐπ. εἰσθα ἐπὶ εὐχῶν κατὰ τὴν ὡς ἐν χρ. σῶταεν: Ἰλ. Η 157 εἰσθα' ὡς ἄδωσι, βῆν δὲ μοι εἰσθα εἰσθα: ἔθνημα ὀριστ. ἰστορ. χρόνων: Ἀλκμ. Ἄγ. 1537 ἰὼ γὰ γὰ, εἰσθα' ἔθνημα. ἔθνημα 2,46 εἰσθα σοι, ὡ Περικλεις, τότε συνεγενόμην' || π. μ. κ. μετ' ἀπαφρ.: Κρινοῦ, ἐν ΑΠ 9,284 γαῖς χρομαλωτέρη εἰσθα . . κείσθα' || ἐνίστα τὸ εἰ γὰρ, εἰσθα ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ ὡφελον, ἐπ. ὡ- φελον μετ' ἀπαφρ. πρὸς δῆλων παραρημητικῆς ἀνεκλήρωτοῦ εὐχῆς: Ἰλ. Ε 84 αἰσθα ὡφελεις στρα- τοῦ ἄλλου σημαίνει, Πλάτ. Πολ. 432C εἰ γὰρ ὡ- φελον | κατεῖπῃ || εἰς τῆς προτάσεις ταῦ- τας ἐνίστα ἀκολουθεῖ τῆς προτάσις ἐκφράζουσα τὴν συνέπεια τῆς ἐκλήρωσεως τῆς εὐχῆς: Ὀδ. Ο 536 εἰ γὰρ τοῦ . . ἔθνημα τετελεσμένον εἰπῃ τῶ κ. τάχα γνοῖς φιλοτάτῃ τὸ πολλὰ τὸ δῶρα' 2) ὡς ὀνοτ. σύνδεσμος σημαίνει ἐπὶ καὶ ἐκπέ- ρετα μεθ' ὀριστικῆς πάντων τῶν χρόνων πρὸς δῆ- λων ἀπλῆς λογικῆς ὑποθέσεως: Ἰλ. Α 154 εἰ δ' ὀ- τω τοῦτ' ἔσθαι, εἴμοι μέλλει φίλον εἶναι, Σοφ. Φιλ. 526 εἰ δοκεῖ, πλῆνεν, ἔθνημα. 292,7 εἰ θεοὶ τὴ δρω- σιν αἰσχροῦ, οὐκ εἰσιν θεοὶ, Ἀριστ. Βάτρ. 579 κἀ- σθ' ἀπολαύσω, Σανθῆν εἰ μὴ φίλω, Πλάτ. Πολ. 408C, Ἔθνημα 3,40 εἰ γὰρ ὀνοτὸ ὀρθῶς ἀπέτασαν, ὡμεις ἄν ὡς χρέων ἀρχοῖτε' || ὁ μ. πρὸς δῆλων γενικῆς τῆς ὑποθέσεως, συνήθει. μετ' ἐνεστ. κ. πα- ρατ.: Σοφ. Τρ. 943 εἰ τις δοῦ ἡ καὶ πλείους ἡμέρας λογιζέται, μάταιος ἔστιν, Ἔθνημα 7,10 εἰ τις τὴ ἡρώτα, ἀπεκρίνοντο' || ὁ μ. σπαν. μετ' ὀρ.: Διόδ. Σ 31,261, Σέξτ. Ἐμ. Πυρρ. 1,84' || μετ' ὀριστ. μέλλ. πρὸς ἐκφραση μελλούσης ὑποθέσεως ἐμ- φατικῶς ὀνοτ. καὶ ἡ ἀπόδοσις ἐκφραση κατὰ μέλλ.: Ἔθνημα 6,91 εἰ μὴ βοηθῆσθε, οὐκ περιόσθα.

τάκει. Ξεν.ΚΠ7,1,19 || ένιθε ή απόδοσις κατ' έννοιαν. : Θουκ.6,91 εΙ αψη ή πόλις ληφθήσεται, έχεται πάσα ή Σικελία || ή μν. πρόσ θλωνων άπειλη ή προειδοποίησης : Εύρ.άπ.5 εΙ μη καθέξει γλώσσαν, έσται σοι κακά, Πλάτ. Άπολ.28 εΙ τιμωρήσεις Πατρόκλην, αυτός άποθάνει, Δημ.84,2,15 εΙ δ' ήμεις άλλο τι γνώσκασι... τίν' άισθ' αύτην ψυχην έξην || ή μν. μετά μέλλ. πρόσ έκφραση επιδιώξεως ή προσδοκίας έν τώ παρόντι, ένθα συνήθ. τίθεται τό ρ. μέλλων μετ' άπαφ. : Άριστο. Όρν.759 αίρε ήλκτρον, εΙ μαχη (= έν προτίθεσσι νά άγωνισθής), Σωφ. Άντ. 485 || μεθ' όριστ. Ιστορ. χρόνων πρόσ δήλωνσιν τού άνεκκληρώτου της ύποθέσεως, εΙς την απόδοσιν τίθεμένης όριστ. Ιστορ. χρόν. μετά τού άν' είδ. δέ ή όριστ. παρ. άναφέρει την πράξιν εις τό παρόν ή έκφράζει συνεχή ή άπολυτοβανόμενη ένέργειαν έν τώ παρελθόντι (π. Όμ. πάντως ή δεύτερα περιπτώσις) : Ίλ.Θ 366 εΙ γάρ έγω τάδ' ήδα... ούκ άν ύπεξέφυγον, Σαφ.28 αι δ' Άχας έστων Ίμερων ή κάλων... σίδως κέ σ' ού κατήξει (άλλά δέν έχεις), Θουκ. 1,9 ούκ άν νήσαν έκράτει, εΙ μή τι καI ναυτικόν είχεν, Πλάτ. Γοργ.516 ΕΙ εΙσαν άνδρες αγαθοί... ούκ άν ποτε ταύτα ήσασχον || ή μν. μετά πρόσ όριστ. άορ. άποδίδοντες την πράξιν εις τό παρελθόν : Ίλ.Ε 680, Όδ.Δ 364 και ή μν ήλι πάντα καταβήθο... εΙ μή τις με θεών άόλοφροτα και με σώσασεν, Ξενοφ.άν.38 εΙ μή έφασε θεός μέλι... έφασκον γλώσσασα σίκα πέλασθα, Ξεν. Άν. 3,1,4 εΙ μή ήμεις ήλθετε, έπορευέμεθ' άν επί βασιλεύσας, Πλάτ. Άπολ.32D και Ισως άν άπέθανον, εΙ μή ή άρχή διά ταχέων κατέλυθ' || ή μν. μετά πρόσ όριστ. ύπερ. έν τή απόδοσιν : Πλάτ. Άπολ. 36A εΙ τριάκοντα νόμοι μετέσπον των ψήφων, άπεπεφυγή άν' || σπαν. μεθ' όριστ. ύπερ. πρόσ δήλωνσιν πράξεως τετελεσμένης έν τώ παρελθόντι ή τώ παρόντι : Ισοκρ.5,56 λοιπόν δ' άν ήν ήμιν έπι περί της πόλεως διαλεχθήσθαι, εΙ μη πρότερα των άλλων την ειρήνην ήπεισπιτο, Πλάτ. Τηρ.31C : 3) τό εΙ συναπτόμενον κατά κοινάνα μετά τού δυνατ. άν, έπ. κε, κεν και σχηματίζον ούτως τό μόριον άν, άρκαδ. είκαν (εΙ) εις ου (ού) ούκ | συντάσσεται μεθ' ύποτακτ. π. Όμ., Πίνδ. κ. τραγ., άλλ' άπαντ' ένιοτε μόν. εικ' τό άν | ή κε, κεν | συγχ. παραλείπεται παρ' Όμ. ώς Όδ. Ε 221, αút.Ε 373, ώς κ. π. λυρικ. κ. Έπιγρ. (εΙ δειλάτ' άγχυρείν), σπαν. παρ' Ήρ.2,13 (εΙ μη αναβή) ένιοτε παρ' τραγικ. : Αισχ.Εύμ.234, Σωφ.ΌΤ 198 κ. άλλ., κατ' έξάρσιν παρ' άπτ. περ. : Θουκ.6,21 εΙ ζυστώσιν αι πόλεις, Πλάτ. Νόμ.761C εΙ τι που άλλος ή τέμνος άφείμενον ή... μν. π. μτυν. : Κά' Άποικ.15 εΙ τις βελήσθ, Πλάτ.2,9,9 εΙ φονεύθ' || μεθ' όριστ. μέλλ. έν τή απόδοσιν έκφράζεται μέλλουσα ύπόθεσις ζωηρότερον μέν της διά τού εΙ μετ' εύκτ., άλλ' άλιγότερον ζωηρός ή διά τού εΙ μεθ' όριστ. μέλλ. : Ίλ. Β 364 εΙ δέ κεν ώς έρξες και τι πειθώνται Άχαιοί, γνώσθ' || σπαν. τό εΙ μεθ' ύποτ. κτ. παρ.άλλ. τού άν : Ίλ.Α 81 εΙ περ γάρ τε χόλον γε και αύτήμαρ καταπέθρ, άλλά και μετόπισθεν έχει κάτον 4) μετ' εύκτικής πρόσ έκφρασην μέλλουσης ύποθέσεως άλιγότερον όριστικής της εκφραζόμενης διά τού άν εν μεθ' ύποτ., τίθεμένης ή έν τή απόδοσιν συνήθ. εύκτ. μετά τού άν : Ίλ.Α 255 ή κεν γηθήσαι Πριάμοις Πριάμοιο τί ταΐδες... εΙ φώων τάδε πάντα πυθιστο μαρμαίνουσι, Αισχ. Άγ.37 οίκας δ' αύτός, εΙ φογγήνη λάβοι φαφέτα άν έλξειεν, Σωφ. Ήλ.548 φαίθ δ' άν Α θανοσά γ', εΙ φωνήν λάβοι ή έκράρα μεθ' όριστ. έν. έν τή απόδοσιν έν Ξενοφ.άν.39,2, Δημόκρ.253, μεθ' όριστ. μέλλ. έν Μελισσ.51' || παρ' Όμ. ένιοτε τίθεται εύκτ. έν

άντι όριστ. παρ.τ. πρόσ δήλωνσιν άνεκκληρώτου έν τώ παρόντι ειλήξ : Ίλ.Ψ 274 εΙ μέν νυν επί άλλω αδελφώμεν, ή τ' άν έγω τά πρώτα έφορμην ήμ. σπαν. π. τραγικ. : Εύρ.Μηδ.568 ού δ' άν σ' ου φαίης, εΙ σε μη κείνοι λαχόν, Πλάτ. Γοργ.469C εΙ άναγκασον ετη άδ-κείν ή δίκαιέσθαι, άλλήμην άν μάλλον δίκαιοέσθαι : 5) διον ή απόδοσις άναφέρειται εις τό παρελθόν έκφράζουσα συνεχή ή άπολυτοβανόμενη πράξιν, διά τής ουκ. έκφράζεται όδριστος ύπόθεσις έν τώ παρελθόντι, άν ποτε (άπαξ παρ' Όμ.) : Ίλ.Ω 768 εΙ τίς με... ένίπτοι, άλλα ού τόν γ'... κατέρυκες Ξεν.ΚΠ 5,3,55 εΙ δέ τιςας θορυβούμενους άσθοιτο... κατασθενύνουαι την ταραχήν έπειράτο, Εύρ. Άλκ.755άλλ' εΙ τι μη φέρομεν, ώτρυνέμεθ' όριστ. || ή ύπόθεσις ένιοτε έκφέρεται και καθ' όριστ. Ιστορ. χρόνων, άποντως δέ όρου και άμφοτέροσιν άι έγκλίσεις : Ξεν. Άγστ.11,3 εμίστοι, ούκ εΙ τις κινώσ πάσχων ήμύντο, άλλ' εΙ τις έμπεροτούμενος άχάριστος φαίντο : 6) εις τόν πλέον λόγον έπι έξαρτήσεως έξ Ιστορ. χρόνου, τίθεται εΙ μετ' εύκτ. άντι ένάν μεθ' ύποτακτ. ή εΙ μεθ' όριστ. όρκ. | ούδύποτε θμως Ιστορ. | χρόνου τού ευθέος λόγου : Ξεν. Έλλ.6,4,6 έλογίζοντο ώς, εΙ μη μάχοντο, άποστήσονται αι πόλεις, Δημ.548,20 χρηματ' ύπισπύνητο δίδασει, εΙ τού πράγματος αϊτην' έμέ || ή μν. όταν ο πλάγιος λόγος ύποτακται εκ της κτιρας πρότασεως : Δημ.276,1 ούκ ήν τού πρόσ όρους πολέμου πέρας... Φιλίππου, ή επί Θεβαίων... έξήρουσ ποιήσας τή πόλιν : 7) ένιοτε μετ' εύκτ. μετά τού άν, όταν ή πρότασις χρησιμοποιή ώς απόδοσις άμα και πρότασις : Πλάτ. Πρωτ. 329B εΙ περ άλλω τω άνθρώπων πειθώμην άν, και σοι πειθώμαι, Ξεν. Άπομν.1,5,3, Δημ.44,30 ούτοι παντελώς, ούδ' εΙ μη ποιήσαι άν ήδη... εύκαταφρόνητον έστα : 8) μετ' άπαφ. π. μ. Ήρ. και επί πλάγιων λόγων : Ήρ.1,129 εΙ γάρ δή δειν πάντως περιβήσιν άλλω τώ τω βασιλεύμην, Ιβση δικαιοτερον είναι, αút.3,105 κ.ά. 9) μετά ρ. δηλούντων θαυμασμών, χορών, αναγκαιών, άμηχανών, Ικονοποιών, ώς θαμαζώμ, άγαπώ, αισχύνομαι, βαρέως φέρω, δεινόν έστιν, λυπεί με, μέμφομαι, φθονώ κτ., τίθεται εΙ μεθ' όριστ. άντι όπι πρόσ έκφρασην τού προκαλούντος τό αίσθημα άντικ. έν ύπόθ. μορφ. : Δημ.52,17 θαμαζώμ εΙ μηδεις ήμών μήτ' ένδυσμαίται, άρών... Αισχ.3,147 ούκ άγαπή εΙ μη δεικνυ δίδωκεν, άλλ' εΙ μη και χρυσώ στεφανώμ στεφανώθησεται άναγκαίη || έπί έξορτήσεως έξ Ιστορ. χρόνων : Ξεν. Άπομν.1,13 έθαύμασε δ' εΙ μη φανερόν έστιν, Πλάτ. Φαιδ.95Α έθαύμαζον εΙ τι έξει τις χρήσασθαι τό λόγω, Δημ.351 δεινόν είσθαι, εΙ μη έργων δόξει κοινωνήν || εις τόν πλάγιον λόγον, έκπεροσμενον ή ύπονοσόμενον, ήγούμενον Ιστορ. χρόνου, ή όριστ. πρέπει εις εύκτ. : Αισχ.2,157 έπαινετ με δεινόν [έν. ειη] κ.ι. μεγαλόθυμος γένοιο, Πλάτ. Πολ.950Α έκπερον άγαπήν εΙ τις έσσορ 10) ήμ. διά τού εΙ εισάγεται πρόσ χρησιμεύουσα αιτιολογική εις την απόδοσιν, εφ' όσον, μάφορά ποτ. : Ίλ.Δ 321 εΙ τότε κούρος έα, νύν ούτέ με γήρας άπαξει, Ήρ.5,27 πολλούς γάρ οικε είναι εύπεγέστερον διαβαλαιν ή ένα, εΙ Κλομένηα μέν μόνον ούκ οιάς τε ζένετο διαβαλαιν 11) ή απόδοσις παραλείπεται, έν νησίται εκ των συμμαρζομένων, όποτε τό εΙ σημαίνει ή ή περιπτώσει, μήπως τυχόν : Ίλ.Α 408 παρέεω και λοθέ γούνων, αι κέν πως εβέλασιν επί Τρωέσσιιν άρ-έαι, Άριστο. Όρν.120 Ικείται πρόσ σ' δευρ' άφιγμεθα, εΙ τινά πόλιν φράσειας ήμιν υβερνον, Θουκ.6,100 πρόσ την πόλιν, εΙ έπιδοθησαιν, έγώωρον, Πλάτ. Πολ.358B άκουσον και έμοι, άν σοι έπι ταύτα δομή (όκουσε και έμέ, μήπως ή αύτή

γώμη είναι άρεσται και εις αέτ' || όμ. ή απόδοσις εν ρητορ. λόγω πολλάκις παραλείπεται : 'Π.Α.580 ει περ γάρ κ' εθέλησιν 'Ολύμπιος.. έξ έδων στυφαίλας (έν δέλη [θά τό κύμα]) || σνήθ. β' υποθέσασ δια τό ει δέ μή κατά παρά. τού ρ.: 'Αριστ.Πλουτ.468 εάν μέν άποφνήω.. ει δέ μή, ποιείτων. 'Θουκ.3,3 και άν με ζυμβή ή πετρα, ει δέ μή, Μυτιληνάσιος ειπεν' || ένιοτε τό ρ. της πρότασως παραλείπεται, κυρίως εις τάς έμφωρας ει μη πλην, έκτός παρά : 'Ηρ.1.200 ουδέν άλλο στένεται, ει μη ήχθος μούσων (δέν τρώων τίποτε άλλο παρά ήχθος). 'Αριστ.Θεσμ.898 μά τά θεώ, ει μη Κριτυλλά γ' [ειμί] || ει μη μεθ' όριστ. έν. ή μέλλ.=έκτός εάν : 'Ξεν.Άπομν.1,28 ει μη άρα ή της άρετης έπιμέλεια διασφορά έστιν, αύτ. 'Οικ.13' || ει μη όσον = ει μη μόνον, παρά μόνον : 'Ηρ.2,73 έγω μέν ει μη είδων, ει μη όσον προφθ' || ει μη ει τι παρά μόνον κάτι : 'Θουκ.17 έπράχθη τε ουδέν.. ει μη ει τι πρόσ περιουσιως' || ει μη τι.. άλλο..=άν ό τι τίποτε άλλο.. τούλάχστον : Πλάτ.Μέν.86E ει μη τι ούν άλλα σμικρόν γέ μοι της άρχης χάλασον' || κ. νεώτ. κ. όημ. ει δέ μη άλλως=ειδ' άλλως : 'Ηρ.6,37 προσηγορεύς τοις λαμφακνοισί υπήντια Μιλτιάδεα, ει δέ μη, σφέας.. άπειλες έκρίφειν' || κ. προηγούμενου τού μάλιστα ως : 'Θουκ.1,32 αναδιάδοξαι.. μάλιστα μέν ώς και έυφορα δέονται, ει δέ μη, ότι γε ούκ έπιζήμια : 'σχημ. προηγούμενης άνάσσεως : 'Αριστ.Νεφ.1,433 μη τύπτ', ει δέ μη, σούτων ποτ' ατίσσει, 'Ξεν.Κη.31,35 ώ Κύρα, μη ούτω λέγε· ει δέ μη, ού θαρούντι με ζήεις' || ένιοτε ει δέ (έν χρκ.όημ. | άντι ει δέ μη : Πλάτ. Εϋθ.285C ει μέν βούλεται, εφέτω· ει δ', ό τι βούλεται, τότο ποιείτω, - πληγαι εν τών παρακαλέσσει, ει δέ, θά σέ πάθη : || ει δέ τότο επί προτασσομένης υποθέσως = εάν ούτως έχη ή ειχε τών πραγμάτων : Στράβ.21,49' || όμ. σχμ. κ. ει γόρι αΐτ'.7,36' || ει τις όσον ομοιάσσοτε άλλος ή περιεστρόμενος παντός άλλου : Βαγκ.5,5 τών γε νύν αι τις επιηθώνων, άρθώς, Σοφ.Τρ.δ όκνον άλιγών έσται, ει τις Αιτωλική γυνή | περιεστρόμενος από τάς άλλας Αιτωλικούς, αύτ.ΟΚ.734' || ει τις άλλος ή ει τις και άλλος ή ει περ τις άλλος, νεώτ. σνήθ. ει περ τις και άλλος = πλείστορον παντός άλλου : Εϋρ.Άνδρ.6 ει τις άλλη δυστυχεστάτη γυνή, πρβλ. 'Ηρ.3,2 ει τινες και άλλοι, Πλάτ.Πολ.501D έσσεσθαι και φιλοσοφον ειπερ τινά άλλων' || 'Επιγρ. κατ' ει τίνα τρόπον = καθ' ομοιόησσοτε τρόπον, ομοιωδότητε' || ει ποτε κ. ει ποτε ποτέ (και άλλοτε) | τό β' έν χρ. κ. νεώτ. | πλέον ή άλλοτε ποτε : 'Αριστ.ΐνν.594 πορίσαι σε νικην ειπερ ποτέ και νύν, 'Θουκ. 4,20 ήμιν δέ καλώς ειπερ ποτε, έχει.. ή ζυναλλαγή' || ει ποθεν [έν. δυνατόν έστ'] εάν από κανέν μέρος, από κάπου : Σοφ.Φιλ.1204 Εφως, ει ποθεν.. προσηφέσση' || ει που κ. ει ποθει-έν κάπου, - όπουδηποτε : 'Οδ.Δ.193 και ει που έστι, πιθανό μοι, Σοφ.ΑΓ.886 ει ποθι πλαζόμενον λέισσων, άσιόη' || ει πως μάλιστα κατά τινά τρόπον : 'Οδ.Δ.388 ει πως τό δούνα λοχησόμενος λελαθέσθαι [έλληει]. 'Θουκ.1,58 πρέσθεις πέμφαντες, ει πως ποσειων' |2| τό ει και διαστέλλεται τού και ει, καθ' όσον τό μέν πρώτων δηλοΐ την έχοχτην δυνατόν υπόθεσιν, τό δέ δεύτερον άπιθανον υπόθεσιν στερουμένην σημασις δια την τέλειαν τού ύπό της αποδόσεως έκφραζόμενου, βλ. και' | τό άντιβ' τού και ει είναι ούδ' ετ' τού ει και είναι τό ει μηδ' || δια τό ώς ει, ώς ει τε, ώσπερ ει βλ. ώς, ώσπερ δια τό ει άρα βλ. άρα' δια τό ετ' γε βλ. γε δια τό ει δη, έπερ βλ.κ. |3| έν χρ. ώς μόρ. επί άρητικόν όρκων | τωφ' έδρ. ια :

ΠΔΨαλμ.94[95],11, ΚΑΜάρκ.8,12 τί ή γενεά αυτή σημειον έπιζητεί; άμην λέγω ύμιν, ει δοθήσεται [=ού δοθήσεται]. |4| τό ει επί πλάγιον έρωτήσων συντάσεται μεθ' όριστικής επί εξαρτήσεως έξ άρκτ. χρόνου άντιπροσωπευόσσης τών αυτών χρόνων και εις την εύθειαν έρωτήσων : 'Π.Ε.183 σάφα δ' ούκ οιδ', ει θεός έστιν, Σοφ.Άν.41 ει ζυμηνόσθεις και ζυμενγάσι, σκόπε!' || όμ. συντάσεται μεθ' ύποτ. επί εξαρτήσεως έξ άρκτ. χρόνου άντιπροσωπευόσσης άπαρηγορητήν ύποτ. και έν τή εύθεια έρωτήσων : 'Ξεν.Κη.8,4,16 τά έκνώματα.. ούκ οιδ' ή Χρυσότατο τούτωι δώ | δέν γνωρίζω άν θα τό δώσω!' έιοτε κ. έλλιπτι : 'Ηρ. 1,75 ές τά χρηστήρια έκπεμ, ει στρατεύεται επί τούς Πέρσας [ίνα έρωτήσθ] || όμ. μετ' εύκτ. επί εξαρτήσεως έξ ύποτ. χρόνων άντι όριστ. ή ύποτακτ. έν τή εύθεια έρωτήσων : 'Ηρ.1,60 έκπερικυέτω Πεισιστράτη, ει βουλοίτο οί την θυγατέρα έχειν γυναικά, Πλάτ.'Απολ.21Α ήρετο ετι τις έμοδ ειη σοφώτερος | ή έρωτ. όστι τιν' | σπαν. άόρ. εύκτ. άντι άόρ. όριστ. : Δημ.1223 άρώτων αυτών ει αναπελεύσσειν' σνήθ. όμω άντι άόρ. ύποτ. : 'Θουκ.1,25 τών θεών έπληρών, ει παραδόντες Κορινθίσιος την πόλιν· ει άμφ. τός περιπτώσεις ή όριστ. ή ύποτ. άπάντωσι κ. επί εξαρτήσεως έξ ύποτ. χρόνων : 'Θουκ.119 φήγον ή δούλοντο έπαγαγείν, ει χρή πολεμείν' || μετ' εύκτ. μετά τό έν, μόνον όταν ούτω θά έξεφερέτο και ή εύθεια έρωτήσων : 'Ξεν.Άν.4,8,7 άρώτων έκείνω ει δολεν άν τούτων τά πιστά | ή έρωτ. δολιτη άνή' || ή άρησις κατόπιον τού ει εις τάς πλάγιες έρωτήσους τίθεται δια τό ού, όσάκις δά έπιθετο τότο και εις την εύθειαν έρωτήσων : 'Ηρ.1,90 έντετέλετο.. ειρωτών, ει ού τι επαχούσων | ή έρωτ. ούκ επαχούσων' | μέν όμως έν τή εύθεια έρωτήσων θά έπιθετο με | προσκαλούμενης ούτως άρητικής άπάντησως |, διατηρείται τότο και έν τή πλάγια : Πλάτ.Πολ.349 Β ού τότο έρωτώ, άλλ' ή τού μέν δικαιοσύ με άξιόι πλέον έχειν, μηδέ βούλεται ό δικαιοσύ, τό δέ άδίκου | ή έρωτ. με άξιόι, μηδέ βούλεται' || έν δικαιοσύ πλάγιας έρωτήσων δια τό ειτε ειτε, ει ειτε, ειτε ή, εις την β' πρότασιν δόναται ώς τεθό ο ή μη : Σοφ. Α17 όπως 18ος ειτ' ένδον ειτ' ούκ ένδον, Πλάτ. Πολ.451D σκοπούμεν ει ήμιν πρέπει ή ού, αύτ.339Α. -ει ρημ. επίθεσις γραφόμενος σνήθ. κατόπιον φωνηέντις ή άρροδ συμφώνων ή ή φ, οίον άδελαι, άσχαλι, άμοχθελι, άνωμυμει κλη., πρβλ. κ. ι. | ει μγκ. 'Επιγρ. μετά τού μήν, όωρ. μων βεβαιωτικόν μόριον άντι ή βλ.κ. πρβλ. κ. ΕΜ.416,50 κ' ή έπίρρημα όρκικόν, όπερ και δια διεφθόγου γραφεται α. - μνή εολόγων εδολόγησω σε | ΠΔ [Εν.22,17] ή όντως και άλληθώς και έστιν έπίρρημα βεβαιώσεως. | ει β' πρόσ. έν. τών ρ. ειμί κ. ειμι βλ.κ. | ει μον. άντι είν=είναι γ' πρόσ. έν. τού ρ. ειμαι βλ. κ. : 'Ερωτ.κρ.Α.1663 και πώς ει μοροπετό να βγώ από τό πάθη. | ει μυστηριώδες διεφθόνον σύμβολον, πιθανώς ειδος άσφάβητος, προτασσομένου τώσων και συμβολίζον στερών γνωμόνων εις στήσων, άλλ' τώσων κ. μ. όλοκων άρχιτεκτονικών σημείων. | ει δωρ. άντι ού άλλ. : ΑΒ.625,9. | ει 'Επιγρ. Αλγιν. άντι εις βλ.κ. | εια επιφών. παρακλειυσσοτικών, έτα λοιπόν, έμπρός άντε γειό σον, πθόμενον μετά προσακτ. έν. ή πληθ. : Εϋρ.Μήδ.820 άλλ' εία χείρας και κόμη' | τώσων ι = έμπρός | προχόρει | αύτ.'Ηρ.6,22 άλλ' ετ' άμαρτεΐτ', ώ τέκν', εις δόμουσ πατήρ, 'Οδ.κρ.5,78 εία λέγε' || όμ. μετ' άλλων μορίων οίον εια δη λοιπόν, εια δη λοιπόν! : Αλογ.ΑΓ.1650, 'Αριστ.Θεσμ.659, εια δη πρόσιστα μέν χρ' κούφον εξοργών πόδα, Πλάτ.Σοφ.239Β άλλ' εια ή ή..

σχεδόμεθα || εἰανών: Ἀριστ.Εἰρ.467: || δι. ὠ.εἰα, εἰα μάλα: αἰτ.459-460 ὠ.εἰα. - εἰα μ' ἄλα. - ὠ.εἰα - εἰτι μάλα (πρβλ. εἰα μάλα-εἰα λέσσι) || μετὰ τοῦ ὀδ.εἰ εἰρατῆσεως ἰσώδουσαν πρὸς προσαγῆν: Εὐρ.ΠΤ.1423 ὠ.εἰα πάλαις ἐμβολοῦ-τες ἡνίας: .δ.δραμεῖται. πρβλ. Ἐλ.1597 (εἰα μετὰ δασ. Σοφ. Ύμν.87, πρβλ. Ἡρώδιαν.1.495.1).

εἰαγωγή ἴσ. « βόσασαν »: διόρθ. Ἰαχων.

εἰάζω φωνάζω εἰα: Εὐρ.ἀη.844, πρβλ. ἴσ. « εἰάζω » εἰα ἐπικληύω, Εὐρ.ἀη. Κρούσιμω.

εἰαί ἴσ. « τῶν ὀρηρίων τὰ ἀποκαθάρματα, τὰ σκύβαλα » πρβλ. εἰος.

εἰακέν ἴσ. « ἀσθενεῖν ».

εἰαμενὴ κ. εἰαμενὴ ἡμὶ ὄχηθ' ἀλήρης πόνος ἴσ. « τόπος ὅπου πᾶσα φύετα ποταμοῦ ἀποδόντος ἢ ἔλος παραποτάμιον κτύβουσαν ἢ ἀνοβολὴ ποταμοῦ φωτὰ ἔχουσα »: ἴλ.Δ.483 ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλος μεγάλοιο περικύβη λείη, Θεόδωρ.25,16 λειώ-νες ὀδοδρόσοι: εἰαμεναί τε, Ἀπολλ.Ρ.3,795 βαθυ-ρεϊνοντας ὄφ' εἰαμενῆς ὄψινα.

εἰάν ἴων. ἀντὶ ἐάν βλλ.

εἰανός-ἡ-ὄν ἐπ. ἀντὶ ἐανός βλλ.

εἰαρ-αρος (τό) ἀντὶ ἐαρ βλλ.

εἰαρινός-ἡ-ὄν βλ. ἐαρινός.

εἰαροίε-εσσα-ὄν μτγ. ποι. ἐαρινός: Μαν. 4,275 Κριοῦ τ' εἰαροέντος.

εἰαροῦσθας-ὄν μτγ. ἐπὶ γυναικός, ἢ ἔχουσα νεανικὸς μαστός: Ρουφίν.ἐνΑΠ.5,75 αἴτη πρόσ-θεν ἐπν ἐρατόχουτος, εἰαροῦσθας.

εἰαροπότης (τό) ἴσ. « αἰμοσύνης, ψυχροπότης ».

εἰαροπότης ὄν τὸ θηλ. εἰαροπότης εἰαροπότης βλλ., περὶ τῶν Ἐριώνων: ἴλ.Τ.187 μοῖρα καὶ εἰαροπότης Ἐριώνης (ὁ γρ. ἠεροσπίτι).

εἰαροτερπής-οὐς-ές μτγ. ὁ τερπόμενος, χιῶρον τὸ ἐαρ: Ὀρμ.Ύμν.50,14 Νύμφαι, οἰστρομανεῖς, παιωνίειε, εἰαροτερπείε ἰνώφυρι.

εἰασκον ἴων. κ. ἐπ. παρὰ τοῦ ἐάω βλλ.

εἰαται, εἰατο ἐπ. ἀντὶ ἦται, ἦντο γ' πρόσ. πληθ. ἐν. κ. παρὰ τοῦ ρ. ἦμαι βλλ.

εἰατο ἐπ. ἀντὶ εἰντο γ' πρόσ. ὑπερσ. μετὰ τοῦ ρ. ἐννυμι βλλ.

εἰατο μέσ. τ. ἀντὶ ἦσαν, παρὰ τοῦ ρ. εἰμι βλλ. κτ. Ἀριστ.αρχ. ἐν Ὀδ.Υ.106.

εἰαυτὸν Ἐπιγρ. ἀντὶ αὐτὸν βλλ.

εἰδάτας (τό) Ἐπιγρ. θεσπ. ἀντὶ ἡθέτης βλλ.

εἰδητικός (τό) ὀνομασία γένους ἰπῶν || μτγ. κ. ἐπὶ κόρης: Ἀλκμ.23,59 Ἀγρησιχόρα. . πεδ' Ἀγιδῶ τὸ εἶδος ἴππου εἰδήνω. .δ.δραμεῖται.

εἰδητός-ὄν μον. στάζων: Εὐστ. Ὀδ.1471,30 || ὡς κύρ. ὄνομα: Εὐστ. ἴλ.1336,28 τοῦ δὲ εἰδεῖν καὶ ὄνομα παρόγαται κατὰ τοὺς παλαιούς ὁ Εἰδητός.

εἰδητοσκόπος (τό) Ἐπιγρ. ἰδιοσκοπός βλλ.

εἰδω ἐπ. ἀντὶ λείδω, στάζω, σφηνώω καὶ νιπτε εἰς σταγόνων: Ὀδ.Δ.153 ὄν' ὄφρουσι δάκρυον εἰδω || ὄν. μέσ.: Αἰαχ.Προμ.401 ὄν' ὄσασιν. .δ' εἰδο-μένα ῥέοι (διόρθ. ἀντὶ λείδω.). Σοφ. Ἀντ.527 κάτω δάκρυ' εἰδομένη' πῶδ. νίπτο, ῥέω κατὰ σταγόνων, ατάζω.: Ἡοδ.Θ.910 ἀτὰ βλεφάρων ἔρος εἰδατο, Ἀπολλ.Ρ.2,664 ἰδρῶς εἰδαται ἐκ λαγόνων.

εἰγε κ. κεχωρισμ. εἰ γε = ἄν δηλαδὴ.

εἰγμα-ατος (τό) εἰκῶν: Ὀπασ.Στεφ. ἐν λ.

εἰδαινομαί μτγ., ὄνομα εἰδ.ἴκν.τα εἰδομαί βλλ., εἰμὶ ὄμοιος, μετὰ ὄνομα: Νικ. Ἀλ.76,600.

εἰδαλίζεταί ἴσ. « ἐναλίζεταί ».

εἰδαλίμος-ἡ-ὄν (εἰδος) εὐειδής, ὁμορφος: Ὀδ.Ω.279 γυναικας. . ὁμόμοια ἔργα εἰδαίτας. . εἰδαλίμας (πρβλ. Εὐστ. « εἰ τὰς εἰειδαίε λέγει ἢ καὶ ἄλλως τὰς ἐπιστήμας, παρὰ τὸ εἰδέναι »: 2) μετὰ γεν. ὁ ὄμοιος, ὁμοιάζων πρὸς τινά: Μισασάκ.ἐν ΑΠ.7,491 εἰρηνῶν εἰδαλίμος.

εἰδαλίζει ἴσ. ἴσ. « ὄμοιος ποιάς ».

εἰδαλλομαί ἴσ. « εἰδαινομαί, ἰδαλλομαί ».

εἰδωρ-ατος (τό) ἐπ. τροφῆ, φαγητόν: ἴλ.Ε.369 παρὰ δ' ἀμρόσιον βάλε εἰδωρ. Ὀδ.Α.140 εἰδωτα πᾶλλ' ἐπιθεσία, Ὀρμ.Λθ.729 μελίσσης ἀνιόνων εἰδωρ (τὸ μελίκηρον ἢ κτηρῆρα): Ἐσέκος.15,115 εἰ-δάτα θ' ἔσσα γυναικας ἐπὶ λαθῶνα πονέοντι.

εἰδως ἴσ. « εἰς αἰώνων » (πῶδ. διορθ. ἔνας, βλ. ἔνος, πρβλ. κ. ἐνς ὄσ.).

εἰδῶ ἀντὶ ἰδῶ (γραφή ἕνιστε ἐν χειρογρ.1).

εἰδῶδρος πῶδ. ἀντὶ ἰδῶδρος βλλ.

εἰδῶεν Ἐπιγρ. ἀντὶ ἰδῶεν ἀπαφθ. ὄνομα τοῦ ρ. ὄρω βλλ.

εἰδῶεναι ἀπαφθ. τοῦ ἄφθ. ρ. εἰδω βλλ.

εἰδῶρ (τό) νεώτ. ζῶολ. γένος νησιοδῶν πτηνῶν.

εἰδατικός-ἡ-ὄν μτγ. ἀντὶ εἰδητικός βλλ.: Ὀλυμπιάδ.Πλάτ. Ἀκμ.18C.

εἰδαχθεσία ἴσ. μτγ. εἰδεχθῆς, ἀποκρουστικὴ ὄφης: Πλάτ.Σοφ.Σαλ.16,3 διὰ τὴν εἰδαχθεσίαν τῶν ἔλαπισταλμένων, Φιλ.1,38.

εἰδαχθής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀποκρουστικὴν ὄφιν, δυσειδής: Θεόδωρ.Χαρ.28,4 εἰδεχθῆς τις ἀπὸ τοῦ προσώπου, Πολύδ.3,36,15,1 εἰδεχθῆς ὦν κατὰ τὴν ἐμπροστίαν, Διόδ.Σ.3,29 τὸ χροφ τοῦ πτερωμάτος εἰδεχθῆς καὶ ῥυσαρῶν. 2) σαπρὸς, δυσώδης, σάσιος: ἴνν.Γυν.2,115 ἐπὶν δὲ κάτω ἐλ-κουσθῶσιν ἰαί ὑπέρτο: ἰσοθυμῶν τὰ εἰδεχθῆς.

εἰδαχθῶς μτγ. κατὰ τρόπον εἰδεχθῆ βλλ.: Ἰργη. Νύσσα.1,410 παρῆσι εἰδ-ἐν οὐλή κοιλανέσιση.

εἰ δῆ ὄν μάλιστα, ἀν τῶ ὄντι, εἰσαγομένης ὑπα-θέσεως ἢ πλῆγος ἐρωτήσεως, ἢης παριστατα-ώς δεδομένη καὶ ἀνεγνωρισμένη: ἴλ.Α.90 εἰ δῆ. . πόλεμος τέ δαυὰ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦ, Σοφ. Τροα.27 τέλλος δ' ἔθηκε. . καλῶς, εἰ δὲ καλῶς, Πλάτ.Συμπ.288ε εἰ δῆ. . κοινωσασθαί τε μοι εἰπὶ χειρεῖς Ἀριστ.Ρητ.1370,30 εἰ δὲ τοῦτο, δῆλον.

εἰδη ἴσ. ὄνομα τοῦ εἰδῶ βλλ.1, ἢ ὄφης τοῦ προ-σώπου: ἀσχημῶρα εἰδῆ || κ. ἢ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου, ἢ ὄλη φυσιογνωμία: Ἰ.τραγ. ἀγγέλου ὄν ἐχρη τὴν εἰδῆ, μὰ ἦ ἢ φυγὴ σὺ μοῦρα! 2) κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ τῶν κ. ἢ ἔξωτερικῆ διαμόρ-φωσης, ἢ χαρακτηριστικῆ μορφῆ: Καζ.Ν.ὈΚωμ. 1,18,12 παίρνε καίθε ὁ τόπος τὴν εἰδῆ του.

εἰδηθός ἴσ. « αὐστηροφθ, φυγῆ » ἰδιορθ.εἰλ.-1.

εἰδηλήγῃ ἴσ. « ἀναμάρτητος ».

εἰδημα-ατος (τό) μτγ. γνώσις, μάθησις: Ὀνόμ. π. Εὐσ.Εὐογγ.Προσ.5,2.

εἰδημονικός-ἡ-ὄν ὁ ἐκ τοῦ εἰδέναι, ἐκ γνώσεως, ἔξ ἐμπεριείας προεχρῶμενος, ὁ εἰς ταύτην ἰδιάζων: Ἀρχιτ.π.Στοδ.2,31,120 ἀρχα εἰδ-, ἀντὶθ. κοινακία.

εἰδημονικός ἐπίρρ. μετ' ἐπιστήμης, μετὰ γνώ-σεως μετ' ἐμπειρίας: Σουῖδ. « ἐμπεριείας ».

εἰδημονίως ἐπίρρ. μτγ. μετὰ γνώσεως: ἴσ. « ἐ-πληρηθῶν »: Ἐρωτ. Μιεθόδ.13, Βέττ.Βάλ.348,19.

εἰδημῶν-ονος κ. νεώτ. μέγ. ὄν ἐχων γνώ-σιν ἢ πείραν ἴππου, γνώστης: Διογ.Λ.6,14 ὡ Στω-ϊκῶν μύθων εἰδημῶνες, ΑΠ.9,565 Σέξτ. Ἐμν.Μαθ. 1,79. - τυχηῶν εἰδημῶν τῶν τοιούτων ζητημάτων || ὄν. ἀπὸλ. ἀκουσε καὶ ἡμάς τοὺς εἰδημῶνας. - εἰδής-οὐς-ές κατ' ἀρχὰς β' συνθετ. ἐπιθέτων, ὅπως, δε παραγωγικῆ κατάληξης δηλοῦσα ὅτι τὸ ὄνομα τῶν ἐπιθέτων προδιοριζόμενον οὐσιαστικῶν εἶχει τὴν ὄντο τοῦ α' συνθετικοῦ σημασιολογικὴν μορφήν, ὅσον ἀνθρωποειδής, τραπεζοειδής.

εἰδησα μτγ. ὄνομα τοῦ ἄφθ. ρ. εἰδω βλλ.

εἰδησάμεν ἐπ.ἀπαφθ. μέλλ. τοῦ ἄφθ. ρ. εἰδω βλλ.

εἰδησογραφαί ἴσ. νεώτ. ἀναγραφὴ εἰδη-σεων εἰς ἐφημερίδας, διὰ τὸ τίνο: 2) τὸ μέ-ρος ἐφημερίδος, ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἰδέσεις.

εἰδησογραφικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμε-νος ἢ ἰδιόζων εἰς τὴν εἰδησογραφίαν βλλ.

εἰδησογραφικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἢ ἀπὸ ὀφθαλμ. εἰδησογραφίας βλλ.

εἰδησολογία ἴσ. νεώτ. ἢ πρὸς ἀναγραφὴν

είς τὸν ἡμερήσιον ἢ περιοδικὸν τύπον συλλογῆς εἰδήσεων ἀναφερόμενος εἶναι πράγματα ἄρτι γενομένα καὶ δυνάμενα νὰ προκλάσῃσι τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον· διενθ. ὄρος περιοριστῆς. || κ. ἢ ἐν τῷ τύπῳ ἀναγραφῆς αὐτῶν: Ἡ σημερινὴ εἰδησεολογία τῆς ἀφημερίδος εἶναι πολὺ πλαστική.

εἰδησεολογικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων εἰς τὴν εἰδησεολογίαν βλλ., ὁ κατὰ τὸν τρόπον, τὴν μορφήν εἰδησεολογίας.

εἰδησεολογικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἢ ἀπὸ ὁπόμενης εἰδησεολογίας βλλ.: τὸ γεγονός ἀνεγρόθη εἰδησεολογικῶς, ἀνευ σχολίων, - εἰδησεολογικῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἀξιῶν ἀναγραφῆς.

εἰδήσις-εως ἴ| κ. νεώτ., δημ. -η- τὸ εἰδέναι, γινώσκον τι, γνώσις: Ναυσικρ.2 εἰδήσις τῶν πραγμάτων, Πλ.Σειρ.42,18 ἔγνω γὰρ ὁ κύριος πάσαν εἰδήσιν || ἢ ἐκ μαθησεως θεωρητικῆς γνώσεως, ἐρήνωσις, κατάληψις: Ἀριστ.Ψυχ.402α, | εἰδήσις τῶν καλῶν, Κλημ. Αλ.Στραμ.2,17,68 παρόκειται δετὴ ἐπιστήμη... καὶ ἡ εἰδήσις || κ. νεώτ., κ. δημ. μάθησις, ἀντίληψις, ὅσον ἐκ διδασκαλίας πληροφορίας, ἀσκήσεως: Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.1,44 γραμματικῆς τοίνυν λέγεται... κοινῶς μὲν ἡ τῶν ὀνομαζομένων γραμματικῶν εἰδήσις νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σμῳ. ταύτῃ μ. ἐν φρ. μετὰ τὸ ἔχω: δὲν ἔχει εἰδήσιν ποιήσεως-αισθητικῆς, - δὲν ἔχων εἰδήσιν ἀπὸ ζωγραφικῆς, - ἔχει κάποια εἰδήσιν ἀπὸ ἱατρικῆς. || δημ. κ. μετὰ τὸ παίρω, μ. ἐν ἀναφ. πρὸς γεγονότα ἢ καταστάσεις ἐν τῇ σμῳ. γνώσις ἐξ ἀμέσου αἰσθήσεως, ἀντίληψις ἐξ ἰδίας κρίσεως πρὸς ἰσοδυνάμους φρ. παίρω χαμηρὴ ἢ -εἰ κ. παίρω πρέσις: μόλις τώρα παίρω εἰδήσιν πῶς ἄλλαξαν τὰ δρομολογία, - ἔξω σκατώνονται καὶ οὐ δὲν πῆρες εἰδήσιν, - πῆρατε εἰδήσιν πῶς στρεφεῖ τὸ πηγάδι, - ἀρχισαί να παίρνω εἰδήσιν πῶς θὰ τοῦ φανετὰ λεπτὰ - πῶς τὸν ἀπῆτὴ ἡ γυναίκα σου. 2) μτγ. κ. μον. ἰκανότης, εἰδηροσύνη περὶ τὴν χροσίον, περὶ τὴν ὄραση: Σχολ.Ἰλ.Α.247 ἐν κινδύνῳ οὐδὲν παρεσιόγαν τὸν Νέστορα πολλὴν αὐτῷ μαρτυρεῖ τὸν λόγων εἰδήσιν. 3) νεώτ. κ. δημ. πληροφορία, ἀγγελία, ἀγγέλιον, μήνυμον, ἐν ἀναφ. πρὸς γεγονότα ἢ κατάστασιν ἢ ἐνέργειαν: διεδίδασε τὴν εἰδήσιν προελάσεως τοῦ ἔχθρου, - ματαίως ἀνέμενον εἰδήσεις περὶ τὸν γεγονότων, - στρεφόμεθα νεωτέρων εἰδήσεων, - ἡ εἰδήσις διεδόθη ἀστραπιαίως, Σολωμ. Ἐλ.Πολ.Σχ.Β.6| ἔριψε χόμου τὰ χαρτία μὲ τῷ εἰδήσει τοῦ κόσμου. || συνεκδ. κ. τὸ ἀγγέλλωμενος γεγονότος: φηρικατικῆς εἰδήσεως φρ. διδω, δημ. δίνω εἰδ- = ἀναγγέλλω, εἰδοποιῶ: Πολιτ.Ἐιδ. Τραγ.24,20 μὲν εἰδων τὴν εἰδήσιν στὸν Κωσταντίνῳ μὲ πεζῷ ὄμ. φρ. φέρω, δημ. φέρνω εἰδ- = ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ: μὰς ἔφερε καλὰς εἰδήσεις, ὁ δῖος τὴν εἰδήσιν ποῦ μὰς φερες κάλλιο μὲ μὴ φες φέρε. 4) μτγ. κτ. πληθ. εἰδήσεις = μορφαί τῆς γνώσεως: Πλατικ.6,7,29 μαρτυροῦσι δετὸ καὶ αἱ αἰσθήσεις εἰδήσεις εἶναι θέλουσαι.

εἰδήσω μέλλ. τοῦ ἀφρ. ρ. εἶδω βλλ.

εἰδητικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ συνηθὸς τὸ εἶδος βλλ.4: Ἀριστ.Μετρ.1086α,5 ἀπασιτῶν ἀπὸ τοῦ εἰδητικού ἀριθμοῦ καὶ τὸν μαθηματικῶν ἐπισησαν || μτγ. εἰδητικός ἀριθμὸς ὁ δεκτικὸς γεωμετρικῆς παραστάσεως: Ἰαμ.Ἐλ.Μαθ.Ἐπιστ.19

|| ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ εἶδη: αὐτῷ εἰδητικὴ νόσις, αὐτ. εἰδητικὰ ἀποδείξεις || ὁ εἰδικὸς βλλ.2: Ἀλέξ.Ἀφρ.Μετρ.113. 2) νεώτ. φυχολ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἰσθητοποίησιν τῶν ἀνομιματων, ὥστε νὰ προσβάλλωνται ὡς πραγματικὰ εἰδικῶς: εἰδητικὴ ἰκανότης.

εἰδητικός ἐπίρρ. μτγ. κατὰ τρόπον εἰδητικῶν βλλ.: Δαμόσκ.Ἀρχ.284,321, Πρόκλ.Παρμ.625,6498.

εἰδητός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ δεκτικὸς γνώσεως: Δαμόσκ. Ἀρχ.21 εἶδος ἄρτι, ὅτι εἰδητὸν καὶ εἰδητικόν.

εἰδικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον εἰδικῶν, ἀποικειστικῶς: τὸ λέω εἰδικά γιὰ τὴν περιποίησή του.

εἰδικεύσεις-εως ἴ| κ. νεώτ., δημ. -η- ἡ ἐπίγεια τοῦ εἰδικεῖν, περιορισμοῦ εἰς μίαν περιποίησιν ἢ ἐφαρμογήν: εἰδικεύσεις τῆς θεωρίας-τῆς συζητήσεως || ἢ εἰδικὴ ἀπασχόλησις, μάθησις, ἐπιδοσις εἰς τινὰ κλάδον τῆς ἐπιστήμης, πρβλ. εἰδικεῖομαι: μετέδθη εἰς Εὐρώπην δι' εἰδικεῖσιν.

εἰδικεῖω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὴν εἰδικῶν, περιορίζω τι διὰ μίαν μόνην περιποίησιν, ἀντίθ. γενικεῖω: εἰδικεῖσα τὸ ἐμπόριόν μου εἰς τὰ εἶδη πολυτελείας, - δὲν νὰ σοῦ ἀπαντήσωμεν, πρῆπει νὰ εἰδικεῖσῃς τὴν ἀρότητα || μέσ. -ομαι, μτγ. εἰδικευμένος ἐπικτὸς εἰδικῶς γνώσεως ἢ ἐμπειρίαν εἰς τινὰ κλάδον ἐπιστήμης ἢ τέχνης: εἰδικεῖσθαι εἰς τὴν ὀφθαλμολογία.

εἰδικός-ἡ-ὄν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὀριζόμενον εἶδος ἢ εἰς ὀριζόμενα περιπτώσεις ἀντίθ. γενικός: Φιλῶδ.Ἐμ.ἀ.2 τὰ γενικά καὶ τὰ εἰδικὰ τῶν σημείων παραλλάγας, Ὁμήρ.132 εἰδικόν τὸ δετὸ κινεῖσθαι πρὸς τὸ τύπειν... τὸ γενικόν τὸ κινεῖσθαι, - τὰ εἰδικὰ γνωρίσματα τῶν σπονδυλιωτῶν ζῴων, εἰδικὸς ἐπιστημονικός ὄρος, - εἰδικὰ διατάξεις τοῦ νόμου, - εἰδικὰ διδασκτικὴ ἢ πραγματευομένη περιέκαστος μαθημάτων, - εἰδικὸν βῆρος - εἰδικὴ θερμότης.

|| νεώτ.εἰδ.εἰδικὰ νοσήματα τὰ ἀφοροῦσι ἐν γενεῖ || ἀπερθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ εἰδικώτατον ἐν τῇ λογικῇ τὸ κατὰστον εἶδος: Στωϊκ.3,214, πρβλ. Δαμόσκ.Ἀρχ.87. 2) ὁ ἀποικειστικὸς ἀνήκων εἰς τινὰ ὄριζομένην χροσίον προωρισμένος, ὁ ἰδιαιτερός: Ἰω.Φιλῶδ.Μετρωρ.4,27, - εἰδικὸν φάρμακον κατὰ τῆς ψυμιατικῆς, - πρῆπει νὰ φησιόσθαι εἰδικὸς νόμος δι' αὐτὴν τὴν περιποίησιν. 3) μορφοικός, ἀντίθ. ὀλικός: Πλουτ.Ἠθ.876B ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ποιητικὸν αἶψον καὶ εἰδικόν... ἢ δὲ ἐπὶ τὸ παθητικόν καὶ ὀλικόν, Πλωτίν.5,1 | εἰδικὰ διαφορα. 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων εἰδικότητα βλλ. εἰς τινὰ κλάδον ἐπιστήμης ἢ τέχνης: εἰδικὸς ὀφθαλμιάτρος, - εἰδικὸς διὰ τὴν συνηθρίαν τῶν φησιόωτων.

|| ὄμ. τὸ ὄρα, ὡς οὐα. πρῆπει νὰ κοιταχθῆς σὲ κανέναν εἰδικῷ. 3) βυζαντ. τίλος ἀνωτέρων ἀξιωματοῦχων τοῦ βυζαντινοῦ παλατιοῦ καὶ στρατοῦ, συνήθ. ὁ κόμης τῶν βυζαντινῶν ἰθσαυροφύλαξ: || ὄμ. κ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. = ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦτον.

εἰδικότης-πτος ἴ| κ. νεώτ., δημ. -τητα ἡ ἰδιότης τοῦ εἰδικοῦ βλλ.5, κτ. ἢ ἀποικειστικὴ περὶ τινὰ κλάδον τῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης ἰκανότης καὶ εἰδικεύσεως: ἔχει εἰδικότητα εἰς τὰ ποινικά, - εἶναι ἔξω τῆς εἰδικότητός μου. 2) συνεκδ. αὐτὸς οὗτος ὁ ἔχων τὴν εἰδικότητα: ἀνεγνωρισμένη εἰδικότης εἰς τὴν γυναικολογίαν.

εἰδικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον εἰδικῶν, ἰδιόζων: Στωϊκ.277, Διοσκ.5,75. 2) Ἐπιρρ.ἰδιαιτερός.

εἶδον ἴ| κ. «νεοτισμένον, ὑγρὸν» | πβθ. ἀντὶ ἰδίου, πρβλ. ἰδίου ἴ.

εἰδογραφία ἴ| μτγ. ἡ συγγραφή, ἡ πραγματεία περὶ τῶν εἰδῶν βλλ.

εἰδογράφος ἴ| μτγ. ὁ τακτοποιῶν, κατατάσσων τὰς φιλοσοφικὰς μορφαῖς ἰπερὶ τοῦ κριτικοῦ Ἀπολλωνίου: Σχολ.Πρωτ.Π.2, | EM 295,21.

εἰδο-ών ἴ| λκτ. | κ. ἰδοί κ. εἰδοῖ| Ἐπιρρ. ἢ ἰση ἡμῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ μηνός, τῶν δὲ ἢ ἰση ἰδίου: Διον.Ἁλ.Ρωμ.6,89, Πλουτ.Καίσι.63 ἡμέρα Μαρτίου... ἢν Εἰδοῦς Ῥωμαίου καλοῦσι, Ἐπιρρ. || Μοσχάδ. π. Σχεδ. α.144 κ. εἰδοί, παρὰ Ῥωμαίους αἱ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνός ἡμέραι, = Θεοδ.Βαλο. 64 κ. κολάνδα λέγονται αἱ πρῶται, Θεοδ. ἡμέραι τοῦ μηνός, νῶναι αἱ δευτέραι καὶ εἰδοί αἱ τρίται.

ειδολογικός-ή-άν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μορφήν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ὄλην, τὸ περιεχομένον· **ειδολογικὴ** μὀρφήσις ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν διανοητικὴν ἀγωγήν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν πράκτικην γνώσεωσ· ἢ ἡ ἀρα. **ειδολογικός** ὡς οὐσ. φίλος, ὁ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἠθικοῦ ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τῆς βουλήσεως ἀφορμώμενος.

ειδολογικῶσ ἔπιρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόφθεας **ειδολογικῆσ**, κατὰ τὸν ἀρχ. ρ. **εἰδῶ** βλλ.

εἰδομαλῖδασ (ὶ) ὁ καλλιπίζων τὰσ παρεῖσ· **Εἶσθ**. 1412,31 «ὅτι τὰ καλλιπίζεσθαι τὰ μῦθα τῆσ ὄψεωσ ἔφρευθόμενοσ δὴλαδὴ κορικώτεροσ» πρὸλ. Ἰδομαλῖδασ· Ἄκκ.150.

εἶδον ἀόρ. β' τοῦ ἀρχ. ρ. **εἶδω** βλλ.

εἰδοποιμα-ατοσ (τὸ) μῦθ. ἀντήραφον εἶδουσ ἢ σχήματοσ· **Θεολ.** Ἀριθμ.9.

εἰδοποισισ κωσ(ἡ) μῦθ. κ. νεώτ., δημ. -ἠ ἢ παράστασισ, ἀπεικονιστὸσ εἶδουσ ἦτοι τῆσ τυπικῆσ μορφήσ· **Θεολ.** Ἀριθμ.36 **εἰδοποισισ** ἀριθμοῦ, Ἰδὸμλ.Νικ. Ἀριθμ.15P. 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐνέργεια τοῦ εἰδοποιεῖν, γνωστικοποιεῖν· **εἶδ** μοῦ ἔκαμαν τὴν εἰδοποιήσιν ἔγκαίρωσ, -σμφώνωσ πρὸσ τὴν εἰδοποιήσιν· 3) συνεκτ. τὸ ἐγγραφοσ δι' οὗ εἰδοποιεῖται τῆσ, εἰδοποιητήριον· βῆκα στὸ σπιτ μοῦ μιά εἰδοποιήσιν τάσ τοῦσ φόρουσ. ἢ εἶδ. ἢ εἰσ ἐφημερίδα, περιοδικὸν κττ. ἐπὶ πληρωμῆ καταχώρισισ πρὸσ τὸν σκοποῦν τὰ γίνη εὐρέωσ γνώσθι κατάστασησ τισ ἢ ἐνέργεια ἢ περιστασισ κττ. ἀφορῶσ εἰσ ἀστικὰ κ. ἴδ. οικονομικὰ σμφέροντα· πρὸλ. γνωστικοποιήσισ, ρελλόμα.

εἰδοποιητήριος-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' οὗ γίνεται εἰδοποιήσισ βλλ.2), ἢ ὁ πρὸσ εἰδοποιήσιν γνόμενοσ· **εἰδοποιητήριος** ἐπιστολὴ-πυροβολισμοσ· ἢ κ. δημ. τὸ αὐτὸ ὡσ οὐσ. τὸ δι' οὗ ἐνέργεῖται ἢ εἰδοποιήσισ ἔγγραφοσ· **εἰδοποιητήριον** γαχυδρομικῆσ ἐπιταγήσ.

εἰδοποιητικός-ή-άν μῦθ. εἰδοποιόσ βλλ.· Πλατ.Ἰν.3,9· Ὀλυμπ.Μετ.297,28 2) νεώτ. ὁ εἰδοποιῶν, ἀναγγέλλων, ὁ δι' οὗ γίνεται εἰδοποιήσισ βλλ.2)· **εἰδοποιητικὴ** ἐπιστολὴ.

εἰδοποιῆ (ἡ) μῦθ. κ. νεώτ. διαμρῶφωσισ, κατασκευῆ· Φιλ.Μηχ.Βελον.50,51 αἱ κατὰ μέρος εἰδοποιῆαι, ἀντίθ. οἰκοδομῆ· ἢ εἰδικὴ μορφή· Στραβ.1,118 τοσάσται κατὰ τὰσ πολιτείασ νομίζομεν, ὁμωνόμωσ καλοῦντεσ ὡσ ἄν ἂν' ἔκειναι τὴν ἀρχὴν ἔχουσασ τῆσ εἰδοποιήσισ· ἢ φίλοσ, ἢ παραγωγῆ εἰδῶν βλλ.4), μορῶφον· Ἰδὸμλ.Μαθ. Ἐπιστ.14, Πρόκλ.Θεολ.Στοιχ.144, Σωγιν.Μεταφ.86,1 2) ῥητορ. περιγραφικὴ ἰκανότησ· Λυγιν.118 ἢ εἰδοποιῆαι τὸν σχηματῶν· 3) κ. νεώτ. νομ. ἢ μετασκευῆ, δι' ἧσ πράγματ ἢ μεταβάλλει εἶδωσ, μετατίθεμενοσ εἰσ ἑτέρασ κατηγορίαν, τὰσιν πραγμάτωσ· **εἰδοποιῆ** εὐλεῖσασ· **μεταλλεῖμα**τοσ.

εἰδοποιός-όν κ. νεώτ. ὁ σμνιστῶν, χαρακτηριζῶν τὸ εἶδωσ· Ἀριστλ.Τοπ.143β,7 **εἰδοποιόσ** διαφορά, πρὸλ. ΗΝΙΚ.1174β,5, Πλατῖν.6,318, Δαρμάσ. Ἀρχ.308· 2) ὁ δημιουργόσ εἶδουσ ἢ εἰδῶν βλλ.4), ἰδῶν μορῶφον· Πρόκλ.Θεολ.Στοιχ.157, Θεολ.Ἀριθμ.28 ἀριθμόσ... δικαιοσύνωσ εἰδοποιόσ.

εἰδοποιέω μῦθ., νεώτ. κ. δημ. εἶδωσ εἰσ τὸ ἰδίον εἶδωσ, τυπικὴν μορφήν· Χρῖστωπ.Στοιχ.2,148 **εἰδοποιεῖν** ἔκαστα κατ' σχηματῶσιν, Φιλ.2,219 ἰδέαι εἰδοποιόσται ἔκαστα τῶν ὄντων, Ἠιδ.3,13 εἰδ' ἀνθρώπουσ... καυτοῦσ [ο] εἰδοποιόσται Ἰλαμθῶντων μορῶφν ἄνθρώπων· ἢ εἰδ-τινα πρὸσ τὴν παρομοιάζω· Κῆρύλλ.Ἰουλ.5,172· ὁμ.κ.π.αθ.· Κορνῶτ.Φῶσ.Θε.6· ἢ κ.μετ' αἰτ· Θεολ.Ἀριθμ.34 ἀριθμόσ τὴν ἐπ' ἀπειρον προχρήσαν εἰδοποιόμωσ (κατεσκευασμένοσ εἰσ τὸ σχῆμα ἀπειροσ προόδου)· 2) χαρακτηριζῶ· Γαλ.1,161 εἰδ-ατ-

ρεσιν· ὁμ. κ. παθ. μετὰ δοτ· Ἀσπῶσ.ΗΝΙΚ.87,5 3) ἀπεικονίζω, περιγράφω· Πλάτῖν.Ἄλ.Ξ.1 δια τούτων εἰδοποιεῖν τὸν ἕκαστοσ βίον· 4) προσβῆτω εἰδικῶσ λεπτομερείασ· Στραβ.15,114 προετθεῖσαι δὲ καὶ αἱ τῶν ἄλλων ἰσοφῶσεισ... εἰδοποιήσασαι τὴν γραφήν· 5) κ. νεώτ. ἐπιστημ. καθιστῶ τὸ εἶδωσ· Κλήμ.Ἀλ.925 εἰδοποιήσασαι διαφορά [αἱ εἰδοποιῶσι]· 6) νεώτ. κ. δημ. γνωστικοποιεῖ τὸ εἰσ τινα, πληροφοροῦ, ἀναγγέλλω, εἶδωσ εἰδῶσιν· **εἰδοποιῆσθαι** τὴν ἀστυνομιάην· κ. παθ.· **εἰδοποιήσασθαι** ἔγκαίρωσ.

εἶδοσ-ουσ(τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔξωτερικὴ ὄφθισ τῶν πραγμάτων, μορφή, σχῆμα, στυλ, παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῆσ ἀνθρωπίνησ μορφήσ· κατ' αἰτ. ὡσ προσδιορισμόσ τῆσ ἀναφοράσ καὶ ὡσ ἐπιθ. ὡσ εἶδοσ ἀριστοσ, ἀγπτοσ, κακόσ· Ἰλ.Ε.787 εἶδοσ, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγγεα, εἶδοσ ἀγπτοί, Ὀδ.Ο.174 εἶδοσ ἀληγικιοσ ἀθανάτοισιν· ἢ παρ' Ὀμ. ἀντίθ. φῶνεσ· Ὀδ.Ρ.454 ὡσ πόμοσ, καὶ ὄρα σὺ γ' εἶδ' εἶδοσ καὶ φῆνεσ ἦσαν ὄμ. ἀντίθ. βίη· Ἰλ.Φ.316 εἶδοσ ὅτεσ βίην χρασιμῶσμενοσ οὔτε τὸ εἶδοσ ἰούτε ἡ δύναμισ οὔτε ἢ μορφή· Ἡρ.18 τὸ εἶδωσ τῆσ γυναικῶσ ἀπερπαίνωσ, Ἀριστ.Θεσμ.267 γυνὴ τὸ γ' εἶδοσ· ἢ ὁμ. κ. ἐπὶ ζῶων· Ὀδ.Ρ.308 ταχῶσ ἴσκα θεῖον ἐπὶ εἶδοσ τῶδε, Ἡρ.3,107 ὄφριεσ ποικίλοσ τὰ εἶδοσ· ἢ περὶρ. μετὰ γεν. προσ. πρὸσ δῆλων τὸν προσῶπο τούτοσ· Σοφ.Ἠλ.1177 ἢ σὺν τὸ κλεινὸν εἶδοσ Ἠλέκτρασ τὸδε ἰσνὴ ἢ Ἠλέκτραι· 2) εἶδ. ἢ ὠραίοσ μορφή, καλλονὴ· Ἡρ.1,199 ὄσαμ μὲν νυν εἶδοσ τῆσ ἐπαμῆνεαι εἰσι καὶ μεγάθεοσ, αὐτ.6,127 πλοῦτε καὶ εἶδοσ προφῆρυν· 3) ἐν τῇ ἱατρικῇ, σωματικῇ ἐμφῶσισ, ἰδιοσυγκρασίη· Ἰνν.Φῶσ. Ἄνθρ.9· ἢ στυλῶσ, κτ. πλῆθ.· αὐτ.Ἀέρ.5 τὰ τε εἶδοσ τῶν ἀνθρώπων εὐχρόα τε καὶ ἀνθῆρα ἔσσι· 4) γεν. τὸ σχῆμα, ἡ ἔξωτερικὴ διασκευῆ· Ἰνν.Ἰηρ.3 σχῆμα καὶ εἶδοσ· ἢ εἶδ. κτ. πλῆθ. τὰ διακοσμητικὰ σχέδια· Πλάτωτ.Θεμ.29 ἐπιεικῶσθαι τὰ εἶδη ἢ τὰ ποικίλα στρώματα· ἢ ἐν τῇ μουσικῇ, ἢ μουσικὴ κλίμαξ ταυτοσμοσ πρὸσ τὸ σχῆμα· Ἀριστῶτ.Ἀρμον.74Μ τὸ διὰ τεσσάρων τρία εἶδη· 5) εἶδοσ μαθημ. ἢ σχηματικὴ παράστασισ ἀριθμῶν ὁμ. πᾶν εἰδικὸν γνωστικοποιεῖσ σχῆμα· Ἀριστλ.Φυσ.203α,15 ὅτε μὲν ἄλλω γίνεσθαι τὸ εἶδωσ, ὅτε δὲ ἔν, Θεολ.Ἀριθμ.4 ἢ μονάσ εἶδοσ τῶν εἰδῶν τυγχάνει, Εὐκλ.Δεδομ.53 ὅσο εἶδη τῷ εἶδει δεδωμένα· ἢ εἶδ. ἐπὶ τῶν κεντρικῶν κωνικῶν, ὀρθογωνίων σχηματισμένων ὑπὸ τῆσ ἔγκαρσιασ διαμέτρου καὶ τῆσ ἀντιστοιχοῦσασ παραμέτρου· Ἀπολλῶν.Γιερ.Κων.1,14,21· 6) φίλοσ, κτ. πλῆθ. τὰ εἶδη = σχήματα, δηλ. αἱ διάφοροί κατηγορίαι τῶν ἀτόμων· Δημόκριτ.Ἰ.Θεοφ.Αἰσθ.5.

εἰδότησ-ητοσ(ἡ) μῦθ. ἡ ποιότησ τοῦ εἶδουσ, **εἰδότησ** κ. νεώτ. ἐπισταμῆνωσ, μετὰ γνώσεωσ μετ' εἰδημοσύνησ· Αἰολ.Ἰ.11 διεξείθε πειρὸ τὸν πράγματοσ καὶ μάλα εἰδότησ καὶ σαφῶσ· ἢ ἐπιστημονικόσ· Ἀριστλ.Φυσ.182α,5 οὐκ εἰδότησ μὲν λέγεται, ὀρθῶσ δὲ λέγετασ.

εἰδυλλιασ(ἡ) μῦθ. εἶδοσ, τρόποσ ἐκτέλεσεωσ θυσιασ· Ἰω.Λυδ.Μην.3,10 τὸ δὲ τῶν εἰδῶν ὄνομα... παρὰ δὲ τοῖσ ἱερεῦσιν αὐτὸ θυσιασ τίνωσ τρόπον, ἦτισ εἰδυλλιασ ὀνομάζετο.

εἰδοφόροσ(ὶ) Ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἀρχιστολ. τὸ μέροσ, τὸ τμήμα τοῦ ἐπιτυμβίου νημικεῖου τὸ φέρον τὴν εἰκόνα, τὴν εἰδὴν τοῦ νεκροῦ.

εἰδοφορῶέω μῦθ. ἐν ἀναφ. πρὸσ τὸν ἐν δράματι χορόν, παριστῶ τὸ κατ' εἶδοσ, ἦτοι οὐχ ὠρισμένοσ τὸν πρόσωπο, ἀλλ' εἶδωσ, τὰσιν προσώπων, ὡσιν γενρότων, οἰκετῶν κττ· Διον.Ἄλ.Ρομ.7,72.

εἰδυλλίω-ῶ(ἡ) γυν. κ. εἰδῶν Ἐπιρρ. εἶδοσ βλλ. **εἰδυλλίασ**-ἰδοσ(ἡ) ἰδῶν τοῦ εἰδῶλοσ βλλ.Καλλ.ἀν.451. **εἰδυλλιακόσ**-ή-ό(ν) κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενοσ εἰσ εἰδῶλλον βλλ.· **εἰδυλλιακῆ** ποίησις· ἢ κατ'

ἐπίκτ. ὁ ὁμοίωσιν πρὸς τὰ ἐν τοῖς εἰδυλλιακοῖς περιγραφόμενα: εἰδυλλιακὸν **ζῆμα**, εἰδ- ῥοπιόν.
ειδύλλιον ἴδιον ἡγν. κ. νεώτ., ὄσμ. -ο ἄποκορ. τοῦ εἰδος βλ.2, μικρὸν περιγραφικὸν ποίημα συνήθως βουκολικῆς ὑπόθεσεως, οἷα ἔγραψεν ὁ Θεόκριτος, ὁ Βίων, ὁ Μόσχος, Σχόλ. Θεοκρ. Πτολ. πρὸς Πλῆν. Ἐπιστ.4,14. - ἐν τῷ γαλλικῷ ποιήσει τοῦ 18ου αἰῶνος φθάνουσι τὰ εἰδυλλία: 2) νεώτ. κ. ὄσμ. κ. διήγημα εἰς πεζὸν περιγραφικὸν ἔρωτικὸν, αἰσθηματικὸν ἐπεισοδίον: 3) ὄμ. συνεκὸ ἀπλοῦν καὶ τρυφερὸν ἔρωτικὸν ἐπεισοδίον: τὸ εἰδυλλίον ἐπέλεξε εἰς τὰ λουτρά.

ειδύλλομαι ἀντι εἰδύλλομαι βλλ.: Πέμπελ.η Στοδ.4,25,52 εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἔχθρος (ἴσοσθ. -ἀλλετω).

ειδύλαος-ον λέξ. εἰδύμων βλλ.: EM 295,30.

ειδῶ δὲν ἄπαρχει ἐν χρ. ἐνεργ. ἐμ. ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶπα ὀρώ, νεώτ. κ. ὄσμ. βλέπω βλλ., ὀρό, β' εἶπα πάντοτε μετ' ἡν συμ. ὀρώ (ἡγν. κ. εἶπα), ἐν χρ. ὡς ὀρό τοῦ ὀρώ, ἐπ. ἴδων, ὄσμ. ἴδεσθαι, ἡγν. ὡς ἐπίρρ. ἴδετω, ὑποστ. ἴδω, ἐπ. ἴδωμι, εὐκτ. ἴδωμι, ὀροφρ. ἴδωτι, ἐπ. ἴδεις, μετ. ἴδων, ὀδ. μέλλ. ἴδωσθαι, παρακ. ὀίδα βλλ., ἐμ. εἰδομαι ὀρό β' εἰδύμην, ἐπ. ἴδωμι, ποι., ἰαν. κ. π. ἡγν., πορ' ὄπτ. ἐν συνθέσει μετὰ τὸν προθέσεω ἐπ., προ-, ὑπ-εἰδύμην, ποστ. ἴδω ἴσχυρ. γραφόμενοι ἴδω ὡς ἐπίρρ. ἴ, ὑποστ. ἴδωμαι, εὐκτ. ἴδωμι, ἄπαρφ. ἴδέσθαι, ἡγν. ἴδωμεν, βλέπω, συνήθ. κοιτάζω, τὸ τε ἐνεργ. κ. τὸ μέσ., ἀσπὴρ. τὸ μέσ. ἐν συνεκφ. μετὰ τὸν ὀρθαλομοίη ἐν ὀφθαλμοίη ἢ ἐν ὄμωσιν: ἴδω.567 μὴ σε... ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεομυόντων, Ἐὐρ. Ὀρ.1020 ὡς αἰδοῦσαι ἐν ὄμωσι πανουσιάντην πρόσφιν ἐξέστην φρονῶν: 2) ἐπιήρτο, φυλάσσω: ἴδ.Δ 476 τοκεῖον ὄμ' ἐσοπετο μῆλα ἴδεσθαι ἴ κ. μετ' ὄνομορ. προτάσ.: ὀδ.Κ.44 εἰς θάσσαν ἴδωμεθα, ὅτι τὸ δ' ἔστιν ἴδωμι βλ. ἀσπὴρ. κτ. ἄπαρφ. κοπιῶν οὐα. ἢ ἐπιρρ.: ἴδ.Ε.725 θάσμα ἴδέσθαι, Πλάτ. Πολ.δ.20Α ἐλεεινὴν τε γὰρ ἴδωτι χεῖρα (τὴν φυχὴν): 3) συνιστῶ, τι, ὀμῶς μετ' αὐτοῦ [ὡς τὸ ὄμω ἴδω τὸν...]: Θουκ.4,125 πρὶν τὸν θρασίδαυ ἴδωι: 4) λαμβάνω παῖρρον πινος, δοκιμάζω, ἀπολαύω: ὀδ.Γ 233 καὶ νόστιμον ἡμῶν ἴδέσθαι, Σοφ. Τρ.835 πῶς δ' ἄν ἀλιον ἔτερον ἢ τανύν τοι: 5) προσβλέπω, ἀπεικίζω [εἰς, ἐπί, πρὸς]: ἴδ.Λ 373 εἰς ὡπὸ ἰδέσθαι, ὀδ.Μ 244 πρὸς τὴν ἴδωμεν δεσπῆνας ὀλέθρον ἴ κ. μετ' ἐπίρρ. ἢ ἐπίρρ. προσπίρρ.: ἴδ.Α 148 ὑπόδρα ἴδων ἴ κ. κέρβος ἴδωτι=ἀποβλέπειν εἰς τὸ κέρβος: Αλοχ.Εὐμ 541 μῆδ' ἐν κέρβος ἴδων, λατ' ἀτίσας: 6) βλέπω νοερῶς, ἀντικειναιόμοιαι: ἴδ.Φ 41 ὄρατα ἴδωμαι ἐπ' φρονίμ, Πλάτ. Πολ.511Α ὁ οὐκ ἐν ἄλλωκ ἴδωσι κτὶ ἢ τῷ ἴδιανόγ: 7) ἔξετάζω, ἐρευνῶ: Πλάτ. Φαιδ.70D περὶ πάντων ἴδωμεν, ἄρ' οὐτωσὶ γίγνεται πάντα, αὐτ. Ὄσατ.192Ε: 8) μέσ. ἐν εἰδομαι, ἐπ. ἐκείδεται, ἡγν. ἐκείδωμενος, ὀρό, εἰ ὄσμων, ἐπ. ἡγν. ἐκείδωμενος, μ. πο., ἐπ. κ. λωρ. ὄρωμαι, φαινομαι: ἴδ.Ο 559 πάντα δὲ τ' εἰδεται ἄσπρα ἰεῖται ὄρατα, φαινοιαί, αὐτ.Ο 319 εἰστο δὲ σφιν δεξέσθαι ἀίφας ἔτερ. ἀσπας ἰαλερός, ὀδ.Ε 283 εἰστο γάρ, οἱ πάντων ἐπιπλάων, ἴ κ. εἰδοται ἡμῶς μετ' ἄπαρφ. ἔρεται, ἴδθεν ἢ ἡμέρα νε...: ἴδ.Ν 98 νῦν δὲ εἰδοται ἡμῶς ἄπο τρώεσσι θάμηναι: 9) ὄμ. μετ' ὄνομορ. φαινομαι εἰς εἶμα: ἴδ.Α 228 τὸ δὲ το: κῆρ εἰδοται εἶμα ἴσοσθ φαίνεται πῶς εἶμα θόγατος: ἴ κ. πορ' ὄπτ. τὸ ἄπαρφ.: ἴδ.Ξ 472 ὄ μὲν μοι κακὸς εἰδοται, οὐδὲ κακῶς ἔξ ἰαν. εἶμα: ἴ δὲν μοῦ φαίνεται να εἶμα ταπεινῆς καταγωγῆς: ὀδ.Κρ.25,58 βασιλευσὶν ἐκείδεται ἐν φρονίῳ ὄσιν ἴ κ. φαινομαι ὡς, προσηγορία, κομῶνο-

μαι: ὀδ.Ε 281 εἰστο δ' ὡς ὄτα ῥίνων ἐν ἡεροεἰδὲς πότμω [εἶχε τὴν ὄσιν ἀσπιδος]: ἴΟ ἴδι κα. βαρὸς μέσ. σπρ. μετὰ ὄσι. καθιστῶ ἐμαυτὸν ὄμοιον, ὀμοίωσι: ἴδ.Γ 389 τὴ μετ' εἰσασημένη προσέωνες δὲ ἴ κ. Ἀροφίτη ἴ κ. σὺνήβ. κτ. ἡγν. ἐν ὄμοιας: ἴδ.Β 280 Ἀθῆναι εἰδομένη κῆρυκι, Πλάτ. Ν 10,15 τῶδ' ὄσιν εἰδοόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς, ἴρ.δ.69 φάσμα εἰδομένου Ἀρίστον.

ειδῶ ἴδω. «φρόνησι, ὄσιν».

ειδῶλειον (ἴδιον) ἡγν. κ. εἰδυλλίον ναὸς τὸν εἰδυλλίων βλ.5: Πά Μαικκ.1,147 βωμοῦς καὶ... εἰδωλετα, Κδ Κορινθ.1,8,10 ἐν εἰδωλεῖω κατακείμενον.

ειδυλλικός-ή-ον κ. ἡγν. γαλῶν. 4) ὁ διὰ συμβόλων δι' εἰκονωμῶν ὄμοιος, συμβολικός: Σχόλ. Πλάτ. Γοργ.452D: 2) φασματικός: Σουαρ. Μεταφ. 7,32, Δαμῖαν. Ἀρχ.453: 3) φασματώδης: ἴδωλ. Μυστ.3,13 εἰδ- ἔμφασις: 4) ὁ ἀναφέρομενος εἰς τὸ εἶδωλο, ὁ τὸν εἰδυλλίων: Μηναί.1 Ὀρ.δ ἴδιω- μὲν εἰδυλλικός ἀκαθάρτος ἐκλυβήντης.

ειδυλλικός ἐπίρρ. ἡγν. συμβολικός, δι' εἰκόνων: Πορφ. ἴνωμ.10, Σχόλ. Πλάτ. Γοργ.456Α.

ειδύλιον (ἴδιον) ἡγν. κ. νεώτ. ἀντὶ εἰδωλεῖον βλλ.: 2) μικρὸν εἰδυλλίον, ὄμοιωμα θεοῦ: Ἐπιφάν.1,525Α λάθετε οὐ τὸν θαλλὸν τοῦ εἰδυλλίου, ἀλλὰ τὸν θαλλὸν τοῦ Χριστοῦ ἴ κ. νεώτ. μικρὸν ἀγαλματιον, κυρ. ἐκ πηλοῦ κατασκευασμένον.

ειδυλογραφία ἴδιον ἡγν. κ. μον. τὸ γράφειν, ζωγραφεῖν εἶδωλα: Κλῆμ. Ρώμ. κωδ. Παρ.436, φ.99, Στέφ. Διάκ. 1157 [Μ1].

ειδυλοδουλος μον. δούλος, λάτρης τῶν εἰδυλλίων: Ἀλέξ. Μοναχ. π. Θεσ. Στεφ. ἐν λ.

ειδυλοθυσία (ἴδιον) γλωσσ. ἢ θυσιῶν εἰς εἶδωλα.

ειδυλοθύτης (ὄδιον) μον. ὁ θυσιῶν εἰς τὰ εἶδωλα: Θεοδ. Βασιλ. Καν.3,26.

ειδυλόθυτος-ον ἡγν. ὁ θυσιῶσθε εἰς τὰ εἶδωλα ἴ κ. νεώτ. κ. ὄσμ. κ. ὄσμ. ὡς οὐδ. τὰ εἰδυλοθύτητα τὰ ἀπομνημόνια ἐκ τῶν θυσιῶν κρέατα: Κδ Πρὸξ. 15,29 ἀπεχέσθε εἰδυλοθύτων.

ειδυλολατρεία (ἴδιον) κ. -τρία ἡγν., νεώτ. κ. ὄσμ. ἢ λατρεία τῶν εἰδυλλίων βλ.5: ἴδιον κατὰ τοὺς Χριστιανοὺς πᾶσα πολυθεϊκὴ λατρεία ὡς ἀνεμνησμένη εἰς τὰ ὀμοιώματα φευδῶν θεοτήτων: Κδ Κορινθ.1, 10,14 φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδυλολατρείας: 2) νεώτ. ἡγν. ὑπερβολικὴ ἀφοσίωσις εἰς ἕν πρόσωπον.

ειδυλολάτρης-ης ἡγν. κ. νεώτ., ὄσμ. θηλ. -ισσα ὁ λατρεύων τὰ εἶδωλα βλ.4: Κδ Κορινθ.1,10,7 μῆδ' εἰδυλολάτρηα γίνεσθε, αὐτ. Ἀποκ.22,15 καὶ οἱ εἰδυλολάτρηα καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν τὸ φευδῶς, Παλαμ. Ἀσφ.Ζ 124,23 δὲν εἴμαστε οὐτε χριστιανοὶ καὶ εἰδυλολάτρες οὐτε.

ειδυλολατρικά ἐπίρρ. ὄσμ. κατὰ τὸν τρόπον εἰδυλολατρικῶν βλ.2, μετ' ἀφοσίωσεως.

ειδυλολατρικός-ή-όν(η) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναπερὸμος εἰς τὴν εἰδυλολατρείαν καὶ τοὺς εἰδυλολάτρηα: εἰδωλ- ἑρσικαί: 2) μετ. ὁ ὑπερβολικός εἰς ἀφοσίωσιν: εἰδωλ- θαυμασμός.

ειδυλολατρικός ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰδυλολατρηῶν: Στοδ. Θεοδ. 444 [Μ1]: 2) μετ. μετ' ὑπερβολικῆς ἀφοσίωσεως.

ειδυλολάτρη-ἔα ἡγν. λατρεύω, προσκυνῶ τὸ εἶδωλο βλ.4: Βασίλ.2,14Β.

ειδυλομανία (ἴδιον) μον. ἡ νόσος τοῦ λατρεύειν εἶδωλα, ἢ τοῦ ὀμοιωμάτα ἀνυπερτίκτων φευδῶν θεῶν: Μηναί.37 Ὀδ.5 πολυθεῖον τυραννίδα τῆς εἰδυλομανίας.

ειδυλομανη-οὺς (ὄδιον) μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων εἰδυλομανίον βλ.

ειδυλομανώδης μον. ἔχω εἰδυλομανίον βλ.λ.: Γεώργ. Σύγκ.99, Μηναί.1,22 ἔσοπερ. τοὺς εἰδυλομανοῦστας ἐξελέγξας.

ειδυλόμορφος-ον μον. ὁ ἔχων μορφήν εἰδυλλίου, εἰκόνας: Γεωμ.10,9 ἰδυλόμορφον... ποιη-

σεις εις πρόσωπον ανθρώπου ἢ ἄλλου ζώου
 ἢ ὁμοίαν πρὸς φάσμα, πρὸς φάντασμα, περὶ
 τῶν κοιμητῶν· Σχολ.Πτολ.Τετροδ.75.

ειδωλο(ν)ι [τό] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμοίωμα, φάντασμα· Ἰλ.Ε.449 αὐτὰρ δ' εἰδωλον τεοῖε ἀργαυτοῖος Ἀπόλλων αὐτῷ τ' Ἀλκιβίτην ἔκλεον, Ὀδ.Δ.796 εἰδωλον ποίησε, δέμας δ' ἄϊκτο γυναικί, Ἥρ.5.92 ἔφρασε τὸ εἰδωλον τὸ Μελάσσης [τὸ φάντασμα τῆς Μῆ] ἢ εἰδ. περὶ τῶν νεκρῶν· Ὀδ.Λ.476 βρωτὰν εἰδωλας καρύντων [οἱ αἰσὶ τῶν νεκρῶν], Πλάτ.Νόμ.959B εἰδωλα εἶναι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα, Πρόκλ.Θεολ.Στοιχ.64 φυχῶν εἰδωλα· 2) ἡσά αὐλοσ ἦτοι κατὰ διάνοιαν μορφή, ἔννοια, πνευματικὴ παράστασις εἰς μορφικὸν σχῆμα εἰλημμένη· Αἰσχ.Ἀγ.839 εἰδωλον σκιάς, Πινδ.ἀν.96,3 εἰδῶνος εἰδωλον, Σοφ.Αἴ.12α οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰδωλα· ἢ κοφινὴν σκίαν ἢ γεν. εἰκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, ἰδέα, ἔννοια· Ξεν.Συμπ.4,21 οὕτω σαφές ἔγω εἶδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ φυχῇ ἢ κυρ. πλάσμα τῆς φαντασίας, φαντασία· Πλάτ. Φαιδρ.66C ἐπιβρυχὸν καὶ φιδῶν καὶ εἰδῶλων παντοπαῶν ἀντιβ. πρὸς τὸ ἀληθές· αὐτ.Θεαιρ.150C εἰδωλον καὶ φιδῶος· 3) κ. νεώτ. εἰκὼν σχηματιζομένη ἐξ ἀνακλιμασέως εἰς τὸ ὄψωρ ἢ εἰς κάτοτρον ἢ εἰς ἄλλο τι στίβον ἀντικείμενον· Ἀριστ.Μαντ.464b,9' πρὸλ.Πλάτ.Σοφ.266B ἢ ὄμ. ἐκ διαβλάσεως διὰ φωκῶν· ὁ σχηματισμὸς τοῦ εἰδῶλου ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· 4) εἰκὼν, ὁμοίωμα· Ἥρ.1.51 γυναικίος εἰδωλον χρῶσεν, Διόδ.Σ.196 εἰδῶλον ἀκέφαλον· ἢ ἀίκης ἢ κ. μτφ. Ἰσοκρ.3,7 λόγος· ἢ φυχίς· εἰδῶλον ἔστιν [ὁ λόγος] εἶναι εἰκὼν τῆς φυχίς· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰκὼν ἢ ἀγαλμα λατρείας φευδοῦς θεότητος· Πά.Βασ.4,17,12 ἐλάτρευσαν τοὺς εἰδῶλους, Πτολμ. Ἀσάλ.Σ.124,23 ἀπὸ σταυροῦς ἢ ἀπὸ εἰδῶλα νὰ πλάσσωμεν ζήτημα, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ68,12 εἰδῶλο θεῶν ποῦ Ἀσημονήθηκαν· 6) νεώτ. μτφ. φευδοῦς ἰδέας, εἰς ὅσκατὰ παρόδοσον καὶ ἐκ προλήψεως δίδεται πίστις ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἢ συνήθ. πρόσωπον εἰς ὁ ἀνομιεὶν ὑπερβολικὴ ἀσοπίστις, οἰσιεὶ λατρεία· ἢ ἤπειρα τὸ εἰδῶλον ὁ τῆς γένεσος· 7) μτφ. εἰδῶλο οὐράνια οἱ ἀστερισμοί· Ἀπολλ.Ρ.3,1004, Μόεζ.Ἀστρολ.56.

ειδωλόπλαστος-ον μτφ. ὁ εἰς εἰκὼνα πλασμένος, 98. Ἰερατὸς Λυκούρ.173 [σχολ. κριτασιώδης]·
ειδωλόπλαστῶ-έω μτφ. σχηματίζω, διαπλάσσω· Ἡρόκληιτ. Ἀλληγ. Ὀμ.66.
ειδωλοποίησις-εως [ή] μτφ. ἡ ἀνάπλασις εἰκῶνων ἐν τῇ διανοίᾳ· Σέξτ. Ἐμπ.Πυρ.2,222.
ειδωλοποιήτης [οἰ] μτφ. ὁ μαγευόμενος εἰς τῆς ἐμφανίσεως φαντασμάτων, βλ. εἰδωλον ἢ· Βέττ.Βάλ.112,34 θεῶν ἢ νεκρῶν εἰδωλοποιήτης.
ειδωλοποιητικός-ή-ον μτφ. ὁ καλῶν φαντάσματα· Ἰσθμ.Μυστ.3,28 εἰδωλοποιητικὴ τέχνη.
ειδωλοποιεῖν [ή] σχηματίζει εἰκῶνων ἐν κάτοπτρῷ· Πλάτ.Τιμ.46A περὶ τῆν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιεῖν· 2) κατασκευὴ εἰκῶνων ἀπὸ γραφῶν· Πλάτ.Κριτ.107B τῆν δὲ τῶν γραφῶν εἰδωλοποιεῖν περὶ τὰ θεῖα τε καὶ τὰ ἀνθρώπινα σώματα ἢ ἡ κατασκευὴ εἰδῶλων· Ἰσθμ.Μυστ.3,28· 3) εἰκὼν σχηματίζεσθαι ἐν τῇ διανοίᾳ, φαντασία· Διόδ.Σ.196 τοῦς· ἢ ἀιμῶνας καὶ τὰς παρὰ τοὺς πολλοὺς εἰδωλοποιεῖς ἢ ὡς παραγωγὴ τοιούτων εἰκῶνων· Ἰσθμ.Μυστ.2,10· 4) ἐν τῇ ρητ. ἡ εἰσαγωγή νεκροῦ, ὅστις ὑποτίθεται ὀμύλων Τζέτς.Ἐξήτ.Ἰλ.70,15 ἐτὸ ἐπιφέρει νεκρῶν φθεγγόμενον ἄττα δῆλοτε τὸ εἰδωλοποιεῖν ὀκεῖ· Ἐρμολ.Προγμ.9.

ειδωλοποιός-ή-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν εἰκῶνων· Πλάτ.Σοφ.225B διαρπετὴ τὴν εἰδωλοποικὴν τέχνην ἢ τὸ θηλ. ὡς οὐα. κατὰ παρὰλ. τοῦ τέχνη· αὐτ.236C δυο εἰλιγον εἰ-

δὲ τῆς εἰδωλοποιικῆς· 2) ὁ παράγων εἰδῶλα, εἰκῶνας ἐπὶ τῆς ὁράσεως ἄλλων· Διογ.Λοῦ.7.
ειδωλοποιεῖν [οἰ] ὁ κατασκευαστὴς εἰκῶνων· Πλάτ. Σοφ.239D ἔταν εἰδωλοποιεῖν αὐτὸν καλῶμεν, Ἰσθμ.Μυστ.3,28· 2) ὡς ἐπίθ. ὁ προκαλῶν ἐμφανίσεις φαντασμάτων· Ἰσθμ.Μυστ.10,2 εἰδωλοποιεῖς θυμῶν.
ειδωλοποιῶ-έω κ. νεώτ. σχηματίζω εἰκὼνα ἐν τῇ διανοίᾳ· Πλάτ.Πολ.605C εἰδῶλα εἰδωλοποιεῖν, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάντῳ ἀφεστάτα, πρὸλ. Ἀριστ.Φιλ.5,20,Φαί.1,671 ὡς εἰδωλοποιεῖ ὁ τύπος· 2) παριστά, ἀπεικονίζω ἀπὸ προτύπου· Διογ.Ἐν.2,61, Θέων Σμ.133H ὡς κατασκευάζω τὴν προτύπων τιπὸς· Διόδ.Σ.31,25,2· 3) μτφ. περιγράφω διὰ λόγου, ἀπεικονίζω· Λογγίν.Υφ.15,7 οὐκ οἶδ' εἰ τις ὄφιν ἐναργέτερον εἰδωλοποιεῖεν· 4) νεώτ. κοιδιστῶ τινα εἰδῶλον, ἀντικείμενον ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας.
ειδωλοσκοπῶν [οἰ] νεώτ. ὄπτ. συσχετῶ ἐκ κατόπτρων σχηματίζουσα ἀντικείμενου τιπὸς πέντε-εἰδῶλα συμμετρικῶς διατεταγμένα.
ειδωλοσκοπτικός [οἰ] νεώτ. κ. δημ. ὁ θραύων, καθαρῶν τὰ εἰδῶλα βλ.55.
ειδωλοσυγγικός-ή-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν εἰκῶνων, εἰδωλοποιός· ἢ τὸ θηλ. ὡς οὐα. [κτ. παρὰλ. τοῦ τέχνη· Πλάτ.Σοφ.226D].
ειδωλοφανής-οὐς-ές ὁ ὁμοίωτος πρὸς εἰκὼνα· Πλούτ.Ἀρεσκ.Φιλ.5,19,5 τὰς δὲ δευτέρως [γενέσεως], συμφομένων τῶν μικρῶν εἰδωλοφανεῖς, εἰδῶς μτφ. παρακ. τοῦ ἄγρ. p. εἰδω βλ.
ειδωτικός ἐπίρ. μον. ἐν μορφή, ὄρατος, πρὸλ. εἰδῶλον· Ψελλ. ἐν Σάβ.ΜΒ.5,372 εἰδωτικός ἀνατυποῖ ἢ φαντασίᾳ τὸ ποδοῦμοιαν.
ειδωτός-ή-ὸ δημ. ὄν δυνάται νὰ ἴσῃ πρ. ὄρατός ἢ ὄν ἔχει ἴδιε τιπὸς· ὄχι ἀκούσται, ἀλλὰ εἰδῶται.
εἰλωσ Ἡσ. «εἰλιγος»·
εἰλῶν [περὶ τῆς δασύτητος πρὸλ. Ἀπολλ.Δάσκ. Συμτ.319,26, Ἐν.Βαθμ.1,208] κ. εἰλιν μῶριον ἐν χρ. μ. παρ. ἄττ. ἐν διαλόγῳ ἢ ὁμιλίᾳ κατὰ τὴν μετῶρθσιν ἀπὸ τῶν ζήτημάτων εἰς τὸ ἐπόμενον = ἔστω, καλὰ κοινῶν, δημ. νπεὶ καλά· Ἀριστ.Νεφρ.1075 εἰλιν. ἄρεμνι ἔντεθῶν ἐς·· Πλάτ.Ἄν.19A πρὸλ. αὐτ.Πλάτ.350B ἐφεῖν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι ἢ ἀκολουθοῦμαι ὀπὸ ἐρωτήσεως· Ἀριστ.Νεφρ.176 εἰλιν τὶ οὖν·· ἢ κ. ὀπὸ προστ.· Σοφ.Ἠλ.534 εἰλιν εἰδῶλον δὲ μ. πρὸς ἔξαρτιν τῶν ἐπομένων ὡς νέου στοιχείου, ἐπὶ ἀναπύξεως ἐπιχειρημάτων· δεκτὸν ἔστω, ἔχει καλῶς, πρὸς δὴλῶσον συγκραταβέστος· Ἄντφ.4,2,3 εἰλιν ἐφεῖ δέ·· Πλάτ.Πλάτ.350D εἰλιν τοῦτο μὲν ἦμιν κεισθῶν ἐφαιμεν δέ·· Δημ.20,75 ἐλιν, ἀλλὰ ἢ Δία·· Δίων Χρ.17,1 [ἐπὶ τῆσι ὡς σπονδῶτες ἐν ἀρχῇ τοῦ τριμήνου]· Αἰσχ.Χο.657 εἰλιν, ἀκούα, Ἀριστ.Ἐπρ.663 ἐκτός τοῦ στήθου Εὐρ.Μηδ.386f.
εἰλω Ἡσ. πολεμικὴ κραυγὴ μαχητῶν.
φεῖζω Ἐπὶρ. ἠλεικα. ἀντὶ εἰδῶς βλλ. εἶπην εὐκτ. ἐν. τῶσ. p. εἰμ βλλ.
εἶπην εὐκτ. ἀόρ. β' τοῦ-ρ. ἴμμ βλλ.
εἰπήτηρ-ηρος [οἰ] Ἐπὶρ. ἀντὶ ἱππῆρ. λατρῶς.
εἰσάφ ἐπίρρ. εὐδῶς ἀμέσως ἀμέσως ἔπειτα· Ἰλ.Ε.537 εἰσάφ δὲ ὄρου χροὸς ἀντερότητος, Θεοκρ.25,213 περὶ β' ἰὸν ἐχέστονον εἰσάφ εἰθῆσα, Ἀπολλ.Ρ.2,408, Νικ.Θηρ.547.
εἶθε, ἐπ. εἶθε κ. νεώτ. κ. δημ. μῶριον ἐκφράζον εὐχὴν, ἄμνησε, μακάρι, βλ. εἰ, μετ' εὐκτ. προκειμένου περὶ εὐχῆς θυμῶν ἐντελεσθῶν· Ὀδ.Β.33 εἶθε οἱ ἀπὸ Ζεὺς ἀγαθῶν τελέθειεν ἢ μεθ' ὄριστ.Ἰστορ.χρόνων ἐπὶ εὐχῆς ἀνεκλήρωτου· Αἰσχ.Ἀγ.1537 ἰὴ γὰ γὰ εἶθε μ' ἐδέξω, Ξεν. Ἀπομν.1,2,46 εἶθε σοι, ὡ Περικλέης, τότε συνηνέωμι ἢ σοὶ Ὀμ. μετ' εὐκτ. ἢ κ. δημ. ἢ κ. ἡβῶνται, βλῆ δέ μοι ἔμμεδος εἶπ' ἢ μετ' ἀπαρφ.· ΑἴΠ

9,284 γαίης ἠγαμωλέτερη εἶθε.. κείθασθαι ἢ κ. κτ. παρά. τοῦ ἀπαφρ. : Πάπ. ἡ συνασφρασίᾳ μοι, ὡς εἶθε μήποτε, γαμεκίτ᾽ ἢ νεώτ. κ. δημ. μεθ. ἴπποτ. κ. ὀριση. ἴστωρ χρόν. μετὰ τοῦ να ἐπί ἀνεκκληρωμάτων εὐχῆς : εἶθε να γίνῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας, εἶθε να μὴ εἶχαι γεννηθῆῖ ἢ ἀκολοθούτων τοῦ ὠφέλων, ἐπ. ὠφέλλον μετ' ἀπαφρ. ἐπὶ ἀνεκκληρωμάτων εὐχῶν : Πλ.Σ.84 ἀθῶ ὠφέλλες στρατοῦ ἄλλον σημαίνει, Εὐρ.Μηδ.1 εἰθῶ ὠφέλ. Ἀργαῶς μὴ διαπίσθασθαι σκόφος.. ἐς αἴαν.

εἶθείν ἦσ. κ. μαθείν. **εἶθίζω** ποι. ἀντί εἶθίζω βλλ. ἢ νεώτ. γ' πρόσ. παρκα. εἶθισθα ἀπροσώπως εἶναι εἶθιστον, σὺνηθια : εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ εἶθισται νά..

εἶθισμένος ἐπίρρ. ὑπν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν συνήθη τρόπον : Ἀρκεσίλ.Δ.διο.Λ.4,35.

εἶθύνω ὁ. γρ. τοῦ ἰθύνω βλλ.

εἶθωφάλλος-ον ὁ. γρ. τοῦ ἰθωφάλλος βλλ.

εἶθω ἦσ. εἶθισθαι ὁρασματ.

εἶκ Ἐπιγρ. ὄρκαθ. ἀντί εἰ βλλ.

εἶκα ἀντί εἰκα βλλ.

εἶκα παρκα. τοῦ ρ. ἴημι βλλ.

εἰκαδάρχη (ὁ) λεθ. ὁ ἀρχηγός ὁμάδος ἐξ εἰκοσιν ἀτόμων ἦσ. κ. εἰκαδάρχη προστάται πινός συστήματος.

εἰκαθεῖς-ένω(ὶ) Ἐπιγρ. εἰκοδιόται βλλ.

εἰκάδιος-α-ον λεθ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰκόδα βλλ., ὁ ἐορταζόμενος τὴν εἰκοστήν τοῦ μηνός ἢ εἰδ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : EM.297,59.

εἰκαδοταί (οἱ) ἐπιθ. τῶν Ἐπικούρειων ὡς τελούντων κατὰ τὴν εἰκοστήν ἡμέραν ἐκάστου μηνός ἐπιμηνημόσπον ἑορτῆν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἰουριτοῦ τῆς σχολῆς αὐτῶν Ἐπικούρου : Ἀθήν.7,2981).

εἰκάδω, αὐλ. **εἰκάδω** (Σαμφ.Π.1), παρκα. εἰκάω (ἦρ.4,133), ἀπτ. ἡκάζον, ἐμλ. κ-άσω, φάρ. εἰκάω (ἦρ.2,104), ἀπτ. ἡκ., παρκα. εἰκάκα (σκόλ. Ἀριστφ.Σφ.151), ποθ. μέλλ. εἰκασθῶσμαι, ὄρ. εἰκάσθην, παρκα. εἰκάσμαι ἦρ.3,281, ἀπτ. ἡκ-ἡξῖ) | τὸ μόνον ρ., ἐν ὧ τὸ ἀρκτ. ἐι-τρέπεται εἰς ἦ- ἐν τῇ χρονικῇ ἀξίᾳ ἐπι., παριστῶ δὲ εἰκόνας, πλάττει ὁμοίωμα, ἀπεικονίζω : Ξεν.Οἰκ.10 | Ζεῦς καλὴν γυναικῆ γράφει εἰκάσας κ. παθ. : ἦρ. 3,28 αἰετὰν εἰκασμένον | μορφῆν ὁμοεικόρουσιν πρὸς ἐστῆν | Εὐρ. Ἀλκ.349 χειρὶ δὲ τεκτόνων θέμας τὸ σὺν εἰκασθέν ἢ ὑπ. οὐδ. τὸ εἰκασθέν = τὸ πρότυπον : Πλάτ. Φαιδρ.250B θεῶνται δὲ τὸ εἰκασθέντων γένος ἢ εἰκάω ἐμαυτὸν κλυδώνω τὴν μορφὴν, γίνομαι ὁμοιος : Ἀριστφ. Νεφ.350 Κενταύρους ἡκασαν αὐτάς. 2) συγκριτικὴ πινὸ πορ. π., παρομοιάζω, παραβάλλω, μετὰ δοτ. Σαμφ.Π.4 ὁρακὶ βραδίων κ.σ μάλορ εἰκάσσω, Αἰσχ.Χο.633, αὐτ.Εὐρ.49 Γοργευσίαν εἰκασὼ τύποις ἢ παθ. εἶμαι ὁμοιος, μοιάζω μετὰ δοτ. : Εὐρ.Βαχ.1253 μητρόε εἰκασθεῖς τρόποις, Ἀριστφ. Ἀχ.783 ποτῶν ματέρ' εἰκασθῆσεται, Ἀουκ. Ἀλέξ.4 ἢ περὶ γράφω διὰ παρομοιώσεως : ἦρ.7,162 εἰκάε ὡς εἰ τοῦ εἶρ. .. ἔξαρτηρημένον εἶπ., Ἀριστφ. Ηἠν.106β, 30

εἰκάω κ. νεώτ. διὰ τῆς συγκρίσεως σημειώθαι περιστάσεων, συμπεριβαίνω, τεκμαιρομαι : ἦρ.1,68 κατὰ ταῖσινδε τὴν εἰκάω, Σοφ.ΟΚ.1504 πάντα γὰρ θεοῦ τοιαῦτα χεῖμαζόντος εἰκάσαι πάρα ἢ οὖν. ἐν φρ. ὡς εἰκάσαι = ὁσον δυνατόν τις νὰ συμπεριβῆ : ἦρ.9,34 ὡς εἰκάσαι τὴ βασιλῆην τὴ καὶ πολίτην αἰτερούμενος ἢ σπαν. ἀνευ τοῦ ὡς : Σοφ.ΟΤ.82 ἀλλ. εἰκάσαι μὲν, ἠδύς ἢ κ. μετ' ἀπαφρ. : ἦρ.4,132 εἰκάσθων τὰ δῶρα λέων, Θουκ.5,9 τοὺς γὰρ ἐναντίους εἰκάσω..

ἀναθῆναι τὸ πρὸς τὸ χεῖρον ἢ κ. κτ. παρὰ. τοῦ ἀπαφρ. : Αἰσχ.Μηδ.288 Ἀμαζόνες.. κόρη ἄν ἡκασα ὄμας (ἐνν. εἶναι), Σοφ. Ἀντ. 1244 τί τοῦτ' ἄν εἰκάσεις ἢ ὄμ. εἰκάω τὴ

εἰκνιος : Ἀριστφ. Θεσμ.356. Θουκ.3,20 ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκασάντες τὸ μέτρον πινός ἢ ὄμ. μόν. κ. νεώτ. : Πλάτ.2,314 οὐκ ἔνε ταῦτα, **δέσποτα**, δαιμονικὸν εἰκάω, Καθάρφ. Μονότονον 4 ἀπὸ παύ. ἔρχονται κανεῖς εὐκόλα τὰ εἰκάζει, ἡκασεν ὅπτι τὸ χεῖρον τὸν πηλοτόν ἔπρεπε να διαρθρωθῆ ὀστω. ἢ μετ' ἀπτ. σχηματίζω εἰκάσαι περὶ πινός : Αἰσχ.Χο.518 οὐκ ἔχομαι ἢ εἰκάσαι τὰδε τὰ δῶρα, Ἀντίφ.5,64 ἢ κ. μετὰ δοτ. : Θουκ.1,9 εἰκάζειν δὲ χρῆ καὶ ταῦτῃ τῇ στρατείᾳ, Πλούτ. Πτολ.14 περὶ τούτων ὡς ἔχον εἰκάζειν τοῖς πρᾶξιτε. ἢ κ. ἀπολ. : Λυσ.δ,20 ἔγω τεκμαιρόμενος εἰκάζειν ἢ πᾶν. ἐκτρωῶ : Πάπ. εἰκάω δὲ τὰ τετρουημένα εἰς οἴνου μετρήτας, αὐτ. ἐι- τὴν κριθὴν εἰς ἀτράβας. 4) δημ. ποθ. ἐν μέσ. σημ. μοῦ εἰκάζεσθαι, ἀπρκα. μοῦ φαίνεται : Βολαωρ. Ἀθαν.Διοκ.2,90 μοῦ κάστηκ πῶς εἶδα σὰν ἕναν ἡσικα να διαθῆ, Κοζ.Ν.Θ.Κωμ.1,28,118 εἶδο κὶ εἰκάζεται μοῦ ἀκόμα βλέπω, μοῦ κάζεται πῶς δὲν εἶναι καλός.

εἰκαθεῖν-εἰκάθων ἀπαφρ., ὑποτακτ. κ. ὑπ. τοῦ φαρ. εἰκαθον τοῦ ρ. κτω. ὑποχωρῶ, ὑπέκω : Σοφ. ἦρ.396 τοῖς πρᾶξι τοῖς εἰκαθεῖν, αὐτ. ΟΤ.651 τί σοι θέλεις δὴτ' εἰκάθω, αὐτ. Τρ.177 ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπερῆσαι

εἰκαοθουσία (ἡ) ὑπν. κ. μόν. Ζωναρ.631 κ. ματαιοθουσία, Σουιδ. κ. ματαιοφροσύνη, Κύριλλ. Ἀλ. 2,69C, αὐτ. 3,396C.

εἰκαοθουλος-ον ὑπν., μόν. ὁ κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν σκοπεύμενος, ἐνεργών, ὁ ἀπερίσκεπτος.

εἰκαοθάπνοος-ον λεθ. ἀφρόνως δαπανῶν.

εἰκαοθυσία (ἡ) ὑπν. ματαία θυσία : Καμενιάτ. Τατ. le Thessal.32 εἰκαοθυσία εἰδωλικαί.

εἰκαολάσχη (ὁ) λεθ. ὁ μάταιος, φλύαρος, παραδόξα λεσχηνόσων, ποθ. λέγει δ.π. τοῦ κατέδη.

εἰκαολογία (ἡ) ὑπν. ματαιολογία, φλυαρία, παραδόξολογία : Κασπάρ. Οἰολ. Ζητ.1,7D.

εἰκαολογία (ἡ) ὑπν. ματαιολογία, φλυαρία : Φιλ.1,674.

εἰκαολόγο(ς) ἡ) ὑπν. ὁ ἀπερίσκεπτος, παράλογος λέγων : Φιλ.δ,8. Ρητ.1,1918.

εἰκαολομῶ-έω ἦσ., Σουιδ. ὡς λεθ. ἐρμ. τοῦ ρ. εἰκαομομῶ βλλ.

εἰκαομυθία (ἡ) ὑπν., μόν. ματαιολογία, φλυαρία οὐδιὰ λέξει.

εἰκαομυθος-ον ὑπν. ὁ ἀπερίσκεπτος παραλόγως φλυαρῶν : Κύριλλ. Ἀλ.1,440C.

εἰκαομυθῶ-έω ὑπν. φλυαρῶ, ματαιολογῶ ἦσ. κ. εἰκαολομῶ : Κύριλλ. Ἀλ.4,165C.

εἰκαοπονία (ἡ) ὑπν., μόν. ἡ ματαιοπονία.

εἰκαορρημῶ-έω ὑπν., μόν. φλυαρῶ ἢ Σουιδ. εἰκαομυθῶ.

εἰκαορρημοσύνη (ἡ) Σουιδ. κ. ματαιολογία.

εἰκατο-α-ον ἀνευ σκοποῦ, μάταιος, ἐπὶ πραγμ. : Σοφ.ἀπ.308 τιθεῖ γὰρ οὐδὲν ἐσθλῶν εἰκάω σχολῆ, ἰώσ.Π.1 Προίμ.1 εἰκαθον διλήμνα, Ἀουκ. Ζ' Ἐλεγχ. ὡς εἰκαθον ὄν ἀνωφέλει. ἢ τὸ οὐ πινθ. ὡς ἐπίρρ. : Λυκόφρ.748. 2) ἐπὶ πραγμ. κινός, τυχαίος : ἰώσ.Π.2,10,2, Ἀουκ. Ἐρωτ.33 τὴν εἰκαθον πῶς ἐσπαιόντο, ἰωθδ.Μαθ. Ἐπιστ.4 εἰκατὰ εὐλα | κατὰ τύχην ληθέντα, ἠλιδῶ. κ. Ὀρεβ.50,9,10 εἰκάω σφίξας ἀπράσδεκτος. 3) ἐπὶ πρκα. ἀπερίσκεπτος, ὁρημτικός : Πολυδ.8,7,5 διαφερόντως εἰκαθον καὶ παρανόμων γενονέναι, αὐτ.32,21,8 τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν εἰκατοστῶν ἀνθρώπων. ἢ ὁ δίκως κοινός, ὁ τυχών, ὁ ἀσήμαντος : Κέβ.12 ὁ πολλοὶ καὶ εἰκατοί.

εἰκαοσύνῃ (ἡ) ὑπν. ἀκριβία : Τιμωρ. Φλ.36.

εἰκαοτήης-ητος (ἡ) ὑπν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπερίσκεπτοῦ, τοῦ ἀκριτοῦ : Φιλ.δδ, Ρητ.1,1905, Φιλ.1,3.

εἰκαοτρονία (ἡ) ὑπν., μόν. τὸ ἀπερ-σ-εῖται, ἀφρόνως φερεθῶν, ἐνεργών.

εικαιοψαγία (ή) υτην., μον. τὸ εἰκόη καὶ ὡς ἔτυχε, τὸ τὸ πῶποτε τῶν ἡμερῶν.

εἰκασιόφογοι (οἱ) φῶγοι προερχόμενοι ἐξ εἰκόη γενομένης ἐπίκρίσεως: Διηγητ., Ἐομ.291 ἰδιω. γρ. ἰ. **εἰκαίος** ἐπίρρ. μτην. κ. μον. εἰκόη ἰδιωτ. ἀσκόνος: Ἐπικ., Ἐπιστ.1.30ῦ **εἰκαίος δοξάζειν**, Μηναί.3.9 Ὁδ. **εἰκαίος φροῦταται**.

εἰκάς-αδός, οἰοδ. δοτ. πληθ. εἰκάδεσσι ἢ εἰκαστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός: Ἡσιόδ., Ἐργ.820 μετ' εἰκάδα μηνός ὀρίστην, Πάη. ἢ οὐσα εἰκάς τὸ παρόντος μηνός: κ. κτ. πληθ.: Ἐπικ.ἀν.217. || συνήθης ὄρος ὑπολογισμοῦ τῶν τελευταίων τοῦ μηνός ἡμερῶν ἢ πρώτη, δεύτερα κλπ. μετ' εἰκάδα ἢ εἰκάδας ἢ εἰκαστὴ πρώτη, - δεύτερα κλπ.: Μένανδρ., 320,3 γῶμον φάκων ποιήσεις δεύτερον μετ' εἰκάδα, Ἐπιγρ. τετάρτη δὲ εἰκάδι: || πληθ. εἰκάδες αἱ τελευταῖαι ἑκά ἡμέραι τοῦ μηνός: Ἀριστοφ. Νεφέ.17 ὄραν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας, Πλάτ., Νόμ.849B ὄραν τῆς δὲ εἰκάδι (τὴν εἰκοστὴν τρίτην) 2) εἰδ. ὄνομα τῆς ἑκτῆς ἡμέρας τῶν Ἑκωνθίων μυστηρίων [20ῆ βοηδρομῖνος]: Εὐρ., Ἰων.1076 λαμνάδα θεωρῶν εἰκάδων, πρβλ. Πλούτ., Φωκ.28 εἰκάδι, .. βοηδρομῖνος, .. μυστηρίων ὄντων: 3) Ἦσ. κτ. πληθ. διαίρεσις φυλῆς.

εἰκάσιω αἰολ. ἀντι εἰκάδω βλλ.: Σαπφ.104.

εἰκάσιω (ή) κ. μον. κ. νεώτ. κ. ὄνη. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ εἰκάδω βλλ.ι, ἀπεικόνισις, μορφικὴ, σχηματικὴ, περιγραφικὴ παράστασις, περιγραφή: Ξεν., Ἀποιν.3,10,] ἄρα ἡ γραφικὴ ἔστιν εἰκασία τῶν ὀρωμένων, Πλούτ., Ἠθ.1013C τῆς μὲν ὅλης τὸ μετοχή καὶ εἰκασία τοῦ νοητοῦ μορφωθῶν, Νικ.Χων. ἐν Σοδ.1,90 τῆς εἰκασίας ἐξέστης τοῦ θεοπρότορος 2) σύγκρισις, παραβολή: Πλούτ., Οὐμ.29 ἠθένητος τὸ βασιλικῆς τῆς εἰκασίας 3) κ. νεώτ. κ. ὄνη. συμπερασμός, ὑπόθεσις: Πλάτ., Πολ.111B, αὐτ.534A ἐπιστήμην πρός νόστιν καὶ δίδοναι πρός εἰκασίαν, Δρακ. Βοτάν.131 εἶνευ τοῦτο ἀφορμὴ πολλῶν ὑπονοῦν καὶ εἰκασίαν. **εἰκάσιμος-ον** γλῶσσ. δὲ δυνατόι τις πὲρ εἰκάδω. **εἰκασίμα-ατος** (τὸ) κ. νεώτ. ὄνοματι, ἀπεικόνισις: Αἰσχ., Ἐπ.523 ἔχθρον εἰκασίμα βροταί, Πολυδ.17 εἰκασίματα θεῶν, Πορφ. Βλ. κτ.ι. Ἰσίδ. Μαθ., Ἐπιστ.8, Ξενοκρ.δ. Γνωμ.3 θεός πολυμορφον εἰκασίμα 2) κ. νεώτ. τὸ ἔξ εἰκασίας βλλ.3) προκίπων || πιθανότης: Μαξ. Τύρ.9,3.

εἰκασίμος (οἱ) μτην. τὸ εἰκάδω, συμπεραίνειν, τὸ ἔξ ὑποθέσεως γινόμενον συμπέρασμα, ὁ καθ' ὅπου θέσι ἐξογόμενος ὑπολογισμός: Διον., Ἀλ. Ρωμ.6,71, Στωδ.δ.17,3,] λέγομεν ἔξ εἰκασίω, Λουκ., Ἐρμ.τ.16 περὶ τῶν τοιοῦτων εἰκασίω φῆς, Διον. Ὀρ.642B εἰκασίω ἐπίρρημα [περὶ τοῦ ἴσως] || ἀμφ. σης. ἐν Πάη. ἐμῆρτησεν ὁ δεινὰ ὑπερ' τρίτου εἰκασίω ἰ.πθ. διὰ τρίτην ἔξ ἐκτιμώσεως ἀποτίμησιν ἰ.

εἰκαστής (οἱ) μον. ὁ εἰκάδων, μαγείων: Οὐκ., Ἰ.δσ. Α1,18,9,2 2) ὁ ἀπεικόνων, παριστών: Διον., Ἀλ. Ἰσοκρ. ἢ εἰκαστής ἀληθείας 3) ὁ δει. εἰδ. ὁ ζωγράφος: Κίττορφ., Ἐκθ.2,15.

εἰκαστικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. ὄνη. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀπεικονίζειν, παραστατικὸς ὄθ. εἰκαστικὴ τέχνη ἢ τέχνη τοῦ ἀντιγράφειν κ. ἀπεικονίζειν: Πλάτ., Σοφ.235D || νεώτ. πληθ. εἰκαστικαὶ τέχναι οἱ ἀπεικονίζουσαι τὸ καλὸν ἐν χώρῳ, ζωγραφικὴ, γλυπτικὴ καὶ ἀρχιτεκτονικὴ 2) ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τοῦ εἰκάδω, ὁ ὑποκείμενος εἰς εἰκασίαν: Φῶδ. ἰ.160 εἰκαστικῶν φευδῶν, -εἰκαστικὰ ἐπιρρήματα ἰ. νεώτ. τὸ ἀμφιβολίας σημαντικὸν, οἷον τάχα, ἴσως 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐς ἢ ἱκανότης τοῦ εἰκάδω: Λουκ., Ἀλ.ἔ.22 τὸ εἰκαστικὸν τῆς ἐπινοίας προσάπτων || ὄμ. τὸ ἀντικείμεν τῆς εἰκασίας: Βέττ., βάλ.312,32.

εἰκαστικός ἐπίρρ. μτην. κ. νεώτ. κατ' εἰκασίαν Πολυδ.4,10 ὁμοιαστικός, Πράκλ., Ἀλκ.23C.

εἰκαστός-ή-όν δὲ δυνατόι πὲρ συγκρίτην, πὲρ παραβολὴν τις, παρόμοιος: Σοφ. Τρ.699 μορφή μάστιγ' εἰκαστῶν ὄντων. 2) ὁ ληπτὸς, νοητὸς ὁ' εἰκόνων, ὄντιθ. αἰσθητῶν: Ἀσκληπ. Μεταφ.142,10, Ἰσίδ. Μαθ. Ἐπιστ.10 3) ὁ ἔξ εἰκασίας προερχόμενος: Πράκλ., Ἀλκ.23C.

εἰκαστρίος-ή-ον Πάη. εἰκαστὸς τρίτος. **εἰκατὶ** ἀμφ. ἀντι εἰκόη βλλ.: Θεόκρ.4,10, Ἐπιγρ. **εἰκατιβέσιος** ἀντι κατιβέσιος βλλ.

εἰ κα, εἰ κε βλλ. εἰ.

εἰκέλιος-α-ον μτην. εἰκέλιος βλλ.: Μαν.3,237, **εἰκελόνειρος-ον** ὁ ὄμοιος πρὸς ὄνειρον: Ἀριστοφ., Ὀρν.687 τάλαια βροταί, .. εἰκελόνειροι, **εἰκέλιος-η-ον** ὄμοιος, μετὰ δοτ.: Ἰλκ.134 ἐλάμπετο εἰκέλιος ὄμοιος, Ὁδ. Φ.411 χελιδὼν εἰκέλη ὄδην, Ἠρ.8,8 λέγεταί μὲν νυν καὶ ἄλλα φευδεῖσιν εἰκέλα [ἰδιωτ. γρ. ἰκελ-], Πλούτ., Ἠθ.410B.

εἰκελόφωρος-ον μτην. ὁ ὄμοιος ὄντων κατὰ τὴν φωνήν: Φῶδ. ἐν Α16,247 κερκίσιος ὀρθολοῖστος χελιδῶσιν εἰκελόφωρος.

εἰκεν ἀντι ἡνεὶ τοῦ ἦκα βλλ.: Ἐπιγρ., Γόρτ. **εἰκεναί**: ἀπ. ἀντ' εἰκόναι, ἀπαφαρ. τοῦ β. εἰκόη βλλ.: Εὐρ., ἐπ.167, Ἀριστοφ. Νεφέ.185.

εἰκή [ἰδιωτ. γρ. -κή] ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὄνευ σχεδίου ἢ σκοποῦ, ἀλογίστως, στήν τύχη ἢ. Ἐμ. ἐμάτην .. ἀκαίρως ἢ ὡς ἔτυχε: Αἰσχ., Πρωτ.326D ἴνα μὴ .. εἰκή πράττωσι, Ἀριστοφ., Μεταφ.984B,17 νῆμων παρ' εἰκή λέγοντας, Θεόκρ. Τη.14 || νεώτ. μ. ἐν φρ. εἰκή καὶ ὡς ἔτυχε: 2) ἐπὶ ἡσάφει: Πάη., Κδ Κορ.15,2 ἔκτος εἰ μὴ εἰκή ἐπιστάσεται 3) ἀσάφως, μετρίως: Ἀγάθαρ.δ. ἄγγετα εἰκή πενυρωμένα.

εἰκημάχος-ον μτην., μον. ὁ εἰκόη, ἀλόγιστος μαχόμενος: Καισορ.993 [Με].

εἰκόθας πᾶν. ἐσφ. γρ. ἀντι ἰχθύας.

εἰκλαί Ἦσ. ε-δελνεῖν ἄ.

εἰκλον Ἦσ. ἔξ εἰκόη ἀπὸ δεινῶν: πρβλ. αἰκλόν.

εἰκνεταί Ἦσ. ε ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει.

εἰκοβολία (ή) μτην. ἀσκόνος ὄμιλου, φλαρῆς, λόγια στὰ κουτούρω: Φῶδ.δ. Ρητ.2,98B.

εἰκοβόλω-τε ὄμιλῳ ἀσκόνος, ἀλογίστως: Εὐρ., ὄη.913,4 γλῶσσ' εἰκοβόλοι περὶ τῶν φωνῶν.

εἰκονίδιον (οἱ) πᾶν. ὄνομαρ τοῦ εἰκῶν βλλ.

εἰκονίζω μτην. κ. νεώτ. ἀντιγράφω σχέδιον, ξεσηκῶν: Πάη.: 2) δίδω μορφήν: Πλούτ., Ἀρσεν. Φιλ.1,10,1 ἰδέα .. εἰκονίζουσα τὰς ἀμόρφους θελας || εἰκονίζω ἀλήθειαν δίδω τὴν ἐμφάνειν τῆς ἀληθείας: Ἀρθῶν. Προγ. 3) πᾶν. δίδω τὴν εἰκὸνα τῆς εἰδ. καταγράφω τὴν ἡλικίαν, τὰ χαρακτηριστικὰ εἰδ. πῶς ἐν ἐγγράφῳ || μον. κ. νεώτ. -δὲ εἰκόη ἢ γραπτὸς παριστῶ τι, περιγράφω: Μηναι.1,5 Ὁδ. κερκῶσιν θεῶν συμβολικῶς εἰκονίζοντες, -εἰς τὸν νάρθηκα εἰκονίζεται ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου.

εἰκονικά ἐπίρρ. ὄνη. κατὰ τρόπον εἰκόνων βλλ.2.

εἰκονικός-ή-ον μτην., νεώτ. κ. ὄνη. ὁ ἀπεικονίζων, παριστών τὴν μορφήν τῶν [κατὰ φυσικὴν ἀλήθειαν]: Καλλιέ. ἰ τῆς τῶν βασιλικῶν συγγραφῆς ἀγάλλωτα εἰκονικά, Πλούτ., Ἰσοκρ. Ἰσοκρ.δου δὲ ἔστιν εἰκονικός, Ἐπιγρ. εἰκονικοί πινάκες, - εἰκονικὸν ὄπλον ἢ ὄπισι μετ' ἀναγλώφου προσωπογραφίας || ἐπὶ τῶν προσωπιδῶν τῶν ἡθοισιῶν: Πολυδ.4,148: 2) κ. νεώτ. κ. ὄνη. φανωμενικός καὶ οὐκ πραγματικός, πλαστός: Λουκίλ. ἐν Α1 Π.1,233 εἰκονικὸν συμβόλαιον, - εἰκονικὴ πῶλησις || ὑποθετικός ἢ εἰκονικός ἀντίπαλος ἰ εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις 3) ὁ ἀσάφωρμος εἰς εἰκόη, ὁ ποιούμενος χρῆσιν εἰκόη, συγκεκαμμένον παραστάσεων, νεώτ. εἰκονιστικός βλλ.2): Πλάτων.3,6,18 εἰκονικὴ γαντασία, Δαμῶσκ. Ἀρχ.284 εἰκονικός δικαστικός.

εικονικότης ἰδὲ νεώτ., δημ. -η κ. -ότητα ἡ ἰδιότης τοῦ εἰκονικῶς βλ.λ.2, ἡ φευδής καὶ κατὰ πλάσμα ὁπόστας· ἡ εἰκονικότης τοῦ συμβολαίου εἶναι πρόδηλος.

εἰκονικός ἐπίρρ., δημ. κ. νεώτ. δι' εἰκόνας· Πρόκλ. Θεολ. 65, Δαμάσιος Ἀρχ. 330, Σιμηλλε. Φυσ. 160, 24· 2) κατὰ τρόπον εἰκονικῶν βλ.λ.2) τὸ μεταβίβασαι τὴν περιουσίαν τοῦ εἰκονικῶς.

εἰκόνιον (τό) μγν. ὕποκορ. μικρὰ εἰκών· Πλούτ. 118, 73. Πότ. ἐπιφθ. σοὶ τὸ εἰκόνιον μου.

εἰκόνισμα -τος κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποπέλασμα τοῦ εἰκονίζω, ἡ δι' εἰκόνας γραπτῆς ἡ φραστικῆς παράστασις, ἡ εἰκών· Σοφ. ἀπ. 573 εἰκόνισμα λιθουργέας, Φάλακ. ἐν ΑΠ 13, 6 τοῦτ' ἐγὼ τὸ πῆρισον εἰκόνισμα τοῦ κωμωδογέλωτος

|| εἰδ., ἡ διὰ ζωγραφησεως παράστασις τοῦ ὅλου σώματος καὶ ἰδιώας τῆς μορφῆς ἀνθρώπου, εἰκὼν, γραπτὸν ὁμοίωμα ἀνθρώπου, προσωπογραφία· Εὐστ. Σχολ. 13, 27 ἄνετες τὸ σωματικὸν εἰκόνισμα ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἐξ ἄλληγορίας θεραπειαν τοῦ μύθου· 2) εἰδ., μγν. ἐκὼν, κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ἰκόνισμα ἡ ἐπι εἰκόνα ἡ ἐπι τοῦχοι ἐχρῆμος ζωγραφίαις, ἀπεικονίσεις εἰτε ἁγίου λατρευομένου προσώπου πρᾶγμα βιώσαντος ἢ κατὰ πίστιν ἰδεατῶν ὑπόδησιν Ἰησοῦ, ἀγγέλων ἢ καὶ ἐπεισοδίων ἐκ τῶν ἱερῶν Γραφῶν, ἢ ἁγία εἰκὼν ἢ κ. ἄλλως εἰκὼν τὸ εἰκόνισμα τῆς Ἁγίας Τριάδος - τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ - τοῦ ἁγίου ἐπιφθάνου - τῆς Σταυρώσεως - τῆς Ἀναστάσεως - παλαιῶν θαυματουργῶν εἰκόνισμα· 3) μγν. ἡ ἐν κῶ συγκεκριμένη, σηματικὴ παράστασις πρᾶγματος· Πορφ. Ν. Στοδ. 1, 51 ἡ φαντασία οὐκ ἐπι τὰ ἐξω φέρεται, καὶ τῆ τάσει αὐτῆς τὸ εἰκόνισμα παραφέλλεται.

εἰκονισματικὸν (τό) δημ. κ. κωμισματικὸν ὕποκορ. μικρὸν εἰκόνισμα βλ.λ.2

εἰκονισμάτιον (τό) νεώτ. ὕποκορ. τοῦ εἰκόνισμα βλ.λ.· Παπαδ. Χριστ. Τεμν. 55 εἶπε τὸ εἰκονισμάτιον τοῦτο πάντοτε μαζὶ μου.

εἰκονισμός (τό) μγν. κ. νεώτ. ἀπεικονίσις, περιγραφή· Πλούτ. 118, 54B παρὰ τὸ αὐτοῦ γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι· 2) πᾶσι, ἡ καταγραφή τῶν χαρακτηριστικῶν, ἡλικίας κλπ. τιμῶν πρὸς εἰκονίζω· 3) πᾶσι, περιγραφή ἁτόμων κατακεχωρησμένη ἐν καταλόγῳ χρίων ἀπογραφῆς· Πάπ. ἀπογραφῆ εἰκονισμοῦ.

εἰκονιστής (ὁ) πᾶσι, ὁ συντάκτης καταλόγων πληθυσμοῦ ἢ καὶ περιουσιῶν, ἀπογραφεὺς.

εἰκονιστικός ἡ-όν μν. κ. νεώτ. ὁ εἰκονίζων, ὁ δι' εἰκόνας παριστᾶν, περιγραφεὺς· Μάξ. Ὁμολ. 1, 40 εἰκονιστικός τῶν ἐν δικαιοσύνῃ καρπῶν

2) νεώτ. περιγραφικός δι' εἰκόνας ἀναπαράστατικῶν, σχηματικῶν· εἰκονιστικὴ τοῦ Ἁγίωτος διακόσμησης, εἰκονιστικὴ ἐν τῇ ρητορικῇ τρόπος.

εἰκονιστικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον εἰκονιστικῶν βλ.λ.2, διὰ παραστατικῆς περιγραφῆς.

εἰκονολόγος (ὁ) μν. ὁ κατασκευάζων ἀνα γλύφους εἰκόνας· Νικηφ. Κωνηπόλεως ἐν Spicil. Solcsm. 1, 500.

εἰκονολόγος (τό) νεώτ. χημικὴ ἔνωσις ἐν χρήσει ἐν τῇ φωτογραφικῇ.

εἰκονορέφημα -τος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰκονογραφῶ βλ.λ.· 2) ἡ διὰ χειρὸς κ. ἰδ. ἡ διὰ τύπου ζωγραφία ἐν βιβλίῳ, περιοδικῶ κττ.

εἰκονογραφημένος ἡ-όν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' εἰκόνας, εἰκονογραφημένος βλ.λ. κεκοσμημένος· εἰκονογρ-ἐκδοσις - περιοδικῶν - βιβλίων.

εἰκονογράφως -ως (ἡ) νεώτ., δημ.-η ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰκονογραφῶ βλ.λ., διακόσμησις δι' εἰκόνας, εἰκονογραφημάτων· εἰκονογράφως βιβλίων· || σύνολον τῶν κοσμησάντων βιβλίων. π. εἰκόνας.

εἰκονογραφία ἡ μγν. νεώτ. κ. δημ. ἀπει-

κονίσις, περιγραφή· Στράβ. 15, 169 τὴν δὲ λαίην εἰκονογραφίαν παρ' ἐκείνου λαπτέον· 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἡ κατὰ τὴν ὁρθόδοξον ἐκκλ. παράδοσιν ζωγραφικῆς ἀπεικονίσεως θρησκευτικῶν θεμάτων κ. ἰδ. εἰκόνας ἁγίων· ἡ βυζαντινὴ ἢ κρητικὴ ἢ ἐπαναστατικὴ εἰκονογραφία· 3) δημ. κ. ὡς ὅσα, προσωπογραφία, πόρτρα τοῦ βλ.λ.; παράγωγα λατινὰ κορινθία γιὰ τὴν εἰκονογραφία τοῦ παπποῦ μου· 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ δι' εἰκόνας ἀναπαράστασις· 2) τὰ συνήθη θέματα τῆς εἰκονογραφίας τοῦ ἁγίωτος τῆς Ἀνεξαρτησίας· || ἡ πρὸς διακόσμησιν βιβλίου κλπ. εἰκόνας· 5) ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ εἰκονογράφου βλ.λ.; ἡ εἰκονογραφία ὑπόδοξιμος παρ' ἡμῖν.

εἰκονογραφικός ἡ-όν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἡ ἰδιότης εἰς τὴν εἰκονογραφίαν βλ.λ.2)· τὸ μοναστήριον ἦσαν σημαντικὸν εἰκονογραφικὸν κέντρον· || εἰδ. εἰκονογραφικὸν σύστημα γραφῆς τὸ καθ' ὃ ἀντι γραμμῶν χρησιμοποιοῦνται εἰκόνας.

εἰκονογραφικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' εἰκονογραφῶ βλ.λ.3.

εἰκονογράφος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ζωγράφος προσωπογραφίας, προσωπογράφος· Ἀριστ. Ποιητ. 345B, 8 δεῖ μίμεισθαι τοὺς ἀγαθοὺς εἰκονογράφους, Θεμιστ. Λόγ. 24, 309B· 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ., ὁ ζωγράφος ἐκκλησιαστικῶς εἰκόνας.

εἰκονογραφη-τω μγν. κ. νεώτ. ζωγραφῶ· Φιλ. 2, 566· || πᾶσι, ἐκτελῶ, συντελῶ προσωπογραφίαν· ὅπως ἐν εἰκονογραφίᾳ ἰσιεῖ· 2) νεώτ. κοσμῶ βιβλίον, περιοδικῶν φύλλον κλπ. δι' εἰκόνας· εἰκονογραφῶν τὸ κείμενον δὲν ἐξέτεξε τὰ οὐσιώδη· 3) μν. κ. νεώτ. περιγράφω· Λογγίν. Ψφ. 10, 6 ὁ δὲ ποιητὴς τοὺς εἰδ. ἀπολλομένους· εἰκονογραφεῖ τὸν ναυτικὸν κόσμον.

εἰκονοδουλεύς ον μν. κ. νεώτ. σκαπτὸς ὁ εἰκονολάτρης βλ.λ., ὁ δουλικῶς, ἀκρίτως, μωρῶς ἀπομένω λατρεῖαν εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας.

εἰκονοειδής -ής μν. κ. νεώτ. ὁ δι' εἰκόνας ἐκφραζόμενος, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν κλίση ναυ περιγραφῶν δι' εἰκόνας· Στουδ. Θεοδ. 1230 εἰκονοειδὴς φαντασία· 2) ὁ ἐν εἰδὶ εἰκόνας, ὁ πρὸς εἰκόνα ὁμοιάζων· ὁ εἰκονοειδὴς προϊστορικὸν παρρησιαστέον ἐν σπηλαίοις.

εἰκονοθραύτης (ὁ) μν. ὁ θραυτῶν, καταστρέφων ἁγίας εἰκόνας, εἰκόνισματα βλ.λ.2)· Ψφ. Ἱεροσ. Β' 1, ὡ. Δαμασκ. 252, 2.

εἰκονοκαύσθη (ὁ) μν. ὁ καίων ἁγίας εἰκόνας εἰκόνισματα βλ.λ.2)· Μιχ. Μον. Βι. Θεοδ. 2, τ. 209, 296, ΨΚωδιν. 245, 8· || ὁ τύπος εἰκονοκαύται· Θεοδ. Βασιλ. ἐν Σύντ. Καν. 2, 581.

εἰκονοκλασία ἡ(ἡ) (κλῶ-σῶ) μν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις τοῦ εἰκονοκλάστου βλ.λ.

εἰκονοκλάστης (ὁ) (κλῶ-σῶ) μν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κλῶν, θραύων, καταλύων τὰς ἁγίας εἰκόνας, τὰ εἰκόνισματα βλ.λ., ὁθ. γεν. ὁ ἀρνούμενος ὁ ἀποδοκιμάζων τὴν διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνας λατρείαν εἰδ., ὡς ἐπίθετον τῶν καταργησάντων τὴν εἰκονολατρείαν αὐτοκρατορῶν τοῦ βυζαντίου πρβλ. εἰκονοκαύσθη, εἰκονομάχος· Θεοφᾶν. 773 ἡ δυναστεία τῶν εἰκονοκλαστῶν Ἰσαυρῶν.

εἰκονοκλαστικός ἡ-όν μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἡ ἰδιότης εἰς εἰκονοκλασίαν ἢ εἰς εἰκονοκλάστην βλ.λ.

εἰκονοκτιστής (ὁ) μν. ὁ ἐγκαταστήσας, ἀναγορεύσας αὐτὴν τὴν λατρείαν τῶν ἁγίων εἰκόνας· 2) ὁ κατασκευαστὴς ἱερῶν εἰκόνας· Νικηφ. Κωνηπόλεως ἐν Spicil. Solcsm. 1, 500.

εἰκονολατρεία ἡ) νεώτ. ἡ λατρεία τῶν ἁγίων εἰκόνας, ἡ ἰδιότης τοῦ εἰκονολάτρου βλ.λ.

εἰκονολάτρης κ. μν. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -άτρις, ὁ προσφέρων λατρείαν εἰς τὰς ἁγίας εἰ-

κόνος, εις τὰ εἰκονίσματα Βλλ.2), ὁ ἀπεκδεχόμενος τὴν ἀγάπητα καὶ δὴ θαυματουργικῶς ἰδιότητος τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἀντίθ. εἰκοσάδραχος, εἰκοσάδρος· Νικηφ.Κηλόδικος ἐν Ἐριείθ. Sotem. I, 500, -οὐ εἰκονολάτραι καλόηγοι ἐξήγειρον τὸν φανατισμὸν τῶν ἀμαθῶν.

εικονολατρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιώτης εἰς εἰκονολάτρως Βλλ. **εικονολατρικός** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰκονολατρῶν Βλλ.

εικονολογία (ή) κ. νεώτ. ἡ δὲ εἰκόνων μεταφορικὴ φιλία· Πλάτ. Φαίδρ. 267c διπλασιασμοῖαν καὶ γυμνασμοῖαν καὶ εἰκονολογίαν 2) νεώτ. ἡ περὶ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ζωγράφων μελέτη καὶ πραγματεία 3) νεώτ. εἰδ. ἡ περὶ τὴν συμβόλων τῆς ἀρχαίας ὡς καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας πραγματευομένη ἐπιστήμη.

εικονολογέ-τω μτν. φημι δὲ εἰκόνας, μεταφορικῶς· Ἀντίκ. Καρ. Θεομ. 127 (1 πθ. 1).

εικονομανία (ή) μν. ἡ διὰ τὴν εἰκόνας μαγία παρὰ λόγους λατρεία· ΚΜανασ. Χρον. 90α τὸν σπόρον καταβάλλοντο τῆς εἰκονομανίας.

εικονομαχία (ή) μν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τῆς λατρείας τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ κατὰ τὴν εἰκονολατρῶν βλθ. ἀγών· ΚΜανασ. Χρον. 90α τὴν ἀκανθῶν. τῆς εἰκονομαχίας ἀνάστασις ἢ ἡ δὴ μεταρρυθμιστικὴ κίνησις ἐν τῇ βυζαντινῇ αυτοκρατορίᾳ διὰ τοῦ ἀγῶνος τοῦτου ἐκδηλωθεῖσα

εικονομαχικός-ή-όν μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰκονομαχίαν Βλλ.: Σταυθ. Θεόδ. 820B εἰς ἐλεγχον καὶ ἀνατορῆν τῆς εἰκονομαχικῆς αἰρέσεως· αὐ εἰκονομαχικὰ εἰρεῖδες.

εικονομάχος (ὁ) μν. κ. νεώτ. ὁ πολέμιος τῆς λατρείας τῶν εἰκόνων· Εἰστ. Πιν. 294, 75 θηρα εἰκονομάχον 2) ὁ ὁπαδὸς τῆς εἰκονομαχίας Βλλ.: Ἰω. Δαμασκ. 2, 328B, Νικηφ. Κηλόδικος 2, 724D, ΚΠερφ. Βασίλ. Μακεδ. 25, 65 τὸς περιλιπεῖς τῶν εἰκονομάχων ἀρετικῶν τῶ ἀναθέτοιθ θεός.

εικονομαχέ-τω μν. διεξάγω πόλεμον κατὰ τῶν εἰκόνων, εἰμαι εἰκονομάχος Βλλ.: Σταυθ. Θεόδ. 828A, Σπ. Θεοσ. ἐν Φοδρ. Βιβλ. Ἑλλ. 14, 53 κατὰ τῶν εἰκονομαχοῦντων Βογομίλων, Νικήτ. Παρβ. 493A.

εικονομέτρον (τό) νεώτ. συσκευή πρὸς καθορισμὸν τῆς ἐσθιακῆς ἀπόστασεως πρὸς φωτογράφισιν ἢ κανονισμὸν τῆς θέσεως φωτογραφικῆς μηχανῆς.

εικονομορφός (ὁ) μτν. ὁ κατασκευαστῆς εἰκόνων, προσωπογραφῶν· Μον. Δ. 343 ζωτομορφ, μακάρων ἀσπλάστορας, εἰκονομορφούς.

εικονοπεριγράφτος-ον μν. ὁ δι' εἰκόνας περιγραφόμενος ἐκπερασημένος· Νομοκ. ἐν Κωτ. ἐλ. Βεσ. Ὁγ. Μονικ. 1, 139B τὴν ἐναρμον αὐτοῦ εἰκονῶν εἰκονοπεριγράφτων.

εικονοποιέ (ή) μτν. ἡ κατασκευὴ ἐκκλησιαστικῶν εἰκόνων· Δαρσ. Ὁκ. Ἀρχ. 341.

εικονοποιός (ὁ) κ. μν. ὁ κατασκευαστῆς εἰκόνων, ζωγράφος ἢ γλύπτης· Ἀριστ. Παιητ. 1460b, 9 μιμητῆς ὁ ποιητῆς ὡσπερ καὶ ζωγράφος ἢ τις ἄλλος εἰκονοποιός ἢ ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. Βασίλ. 2, 116C εἰκὼν εἰκονοποιός.

εικονοποιέ-τω μτν. κατασκευάζω εἰκόνας 2) μτρ. διδω μορφήν, διαπλάσσω· Ἰουστ. Μ. Ἀπολ. 1, 19 ἐκ μικρῆς τινας βανίδος τῆς τοῦ ἀνθρώπου σπέρματος, ὅσπτα τε καὶ νεύρα καὶ σάρκας εἰκονοποιεῖθῆντα.

εικονοστάσιον (τό) μτν. κ. νεώτ., δημ. -στάσι το μέρος, ἐνθα ἱσταντο τὰ ἀγάλματα τῆς λατρείας· Ἀνώθ. Ἀριστ. Ρητ. 78, 2 2) μν. κ. νεώτ. το μέρος, ἐνθα ἀναρτῶνται αἱ εἰκόνες, εἰδ. το φέρων αὐτὰς ἐξίλον διαφέροντα ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πρὸ τοῦ ἁγ. βήματος, το τῆμλο· Κωδ. Ὁμφ. Πολ. 6, 12 ἱστασίν εἰκονοστάσιον, εἰς ὁ πρέμνται ἀ-

γαι εἰκόνας, Σγυροῦρ. Ἰστ. Συνδ. Φλωρ. 18, 18 καὶ ἐπε αὐτὸ εἰς τὸ εἰκονοστάσιον, Πορφ. Σκ. 54, 10 μεσοφῶρα ἐπὶ ποῦ πῆς. ὡ ἀνάφης κῆσιον φῶς στὰ εἰκονοστάσι 2) μν. εὐκτήριον, ἐπὸν ἀνηρητῆμας ἐπὶ τὸν τοῖχων εἰκόνας· Μασοδ. Colbert ὁ δὲ τρίγωνο οὐκ ἐκκλῶνται ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἐν εἰκονοστάσι.

εικονοποιία (ή) μν. κ. νεώτ. ἡ διὰ διατρήτου (σχιστοῦ) ἀνθιδάλου Βλλ. προδιαγραφὴ εἰκόνας ἀγίου ἢ -ων κ. γ. κ. ἢ τέχνη τῆς αὐτῆς εἰκονογραφικῆς Βλλ. 2) 2) κ. νεώτ. γεν. κ. ἢ δι' ἰσοθεμητικῶ ἀνθιδάλου προδιαγραφῆς αἰουθῆτον διακοσμητικῶ σχεδίου.

εικονοποιός (ὁ) μν. ὁ δι' εἰκονοποιίας Βλλ. κατασκευαστῆς ἁγίων εἰκόνων· Συνεχ. Θεοφ. 775, 17.

εικονοπόρημα-ατος (τό) μν. εἰκόνας· Γερμ. Κομηπόδικος 242 ὁ δι' ταυτοῦ τὰ εἰκονοπορηματα πρὸς τὸ ἐντελέμορπον ζωγραφῆσας **εικονοποιῆ** (ή) μν. ἡ κατασκευὴ εἰκόνων· Φωτ. 1, 948D (Μεϊ.). 2) το κατασκευασθῆν ἀντικείμενον, εἰκόνας· Ἀνώθ. Στ. αὐρ. ἐν Greta. 4, 30.

εικονοπόρος-ον νεώτ. ὁ φίλος τῶν εἰκόνων, ὕπερμαχος τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀντίθ. εἰκονομάχος 2) γεν. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἔργα ζωγραφικῆς, ὁ περὶ τούτων μετὰ ζήλου ἀσχολούμενος ἰδίως ὁ συλλογὴς ἔργων ζωγραφικῆς.

εικονοφόρος (ὁ) μτν. κτ. πληθ. οἱ φέροντες τὰς εἰκόνας· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1, 46.

εικονώδης-οις-ες γλωσσ. φαντασιώδης, εἰκόνας-ότος (τό) κ. νεώτ., ἰων. οἰκός, οὐδ. μτρ. τοῦ εἰκοτα το φωνόμενον ὡς ἀληθές, πιθανόν, εἰλογον, μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ ἐπὶ μετ' ἀπαφρ. ἐνεστ., ὄσρ. ἡ μέλλ.: Ἀλογ. Ἀγ. 575 ὡς κομῆσαι τὰ εἰκόνας ἄλλου φάσι, Σοφ. Φιλ. 230 ἄλλοισι θεοῖς οἰς εἰκόνας (ἐνν. δοῦναι) 2) κ. ἀποκ. Ἀριστ. ἀν. 61 ὡσπερ ἦν εἰκόνας 2) κ. πληθ. Πινδ. Π. 134 εἰκόνας γὰρ. νόστον ταχέην 2) νεώτ. μ. ἐν φρ. ὡς εἰκόνας· Παπαδ. Χριστ. Τεμ. 23 ὁ. παντοπόλις ἤφενεν, ὡς εἰκόνας ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς γεννησῆς 2) ὡς οὐδ. οὐσα ἢ πιθανότων, το εἰλογον· Ἡρ. 115, 1 ὡς μὲν εἰκόνας εἰρηκας, Θεοκ. 2, 89 τῶ εἰκόνας εἰκόνας πλῆον περὸν τῆς ἡμῶν Πλάτ. Θεαιτ. 162B τῶ εἰκόνας γῆλοσθῆ (ἀντίθ. ἀποδειξῆν. λέγετε) 2) κατὰ τὸ εἰκόνας καὶ πᾶσαν πιθανότητα· Θεοκ. 1, 121 2) παρὰ ποι. ἀνευ ἄρθρου· Σοφ. Φιλ. 1373 λέγεις μὲν εἰκόνας, Ἑρ. 1Α 1134 ἦν γ' ἐρωτῆς εἰκόνας, εἰκόνας κλύεις 3) ἐν τῇ λογικῇ πιθανῇ πρότασι, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ βεβικὸν γενόμενον· Ἀριστ. Ρητ. 135A, 34 τὸ μὲν γὰρ εἰκόνας ἐστίν ὡς ἐπὶ το πολὺ γινόμενον, οὐχ ἀπῶς. ὡ, ἀλλὰ τὸ περὶ τὰ ἐνδοχρέματα ἄλλως ἐστίν 2) το λογικόν, το δικαίον, ὡσπτο· Θεοκ. 2, 74 παρακαλεσάμενον γὰρ πολλὰ καὶ εἰκόνας το τυγχόμενον, Ἰσοκρ. 3, 53, Θεοκ. 5, 90 τὰ εἰκόνας καὶ δικαίον 2) παρὰ τὸ εἰκόνας παραλόγως· αὐτ. 2, 62 2) συγκρ. εἰκόνας· Ἀντίφ. 2, 23.

εικόσα- | κ. εἰκοσίη· α) συνθετικὸν λέξων τῆς ἀρχαίας καὶ νεώτερας γλώσσης, ἰδίως ἐπιθέτων, δηλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικῶ σημασιόμενον συνπαρῆγε ἢ ἐναλλαξιβῆνεται εἰκοσάδης, οἷον εἰκοσάδρος, εἰκοσάδηνος, εἰκοσίητος κτ.

εικοσάβιος-ον, ποι. ἐτικ. ὁ ἔξων ἄξιον εἰκοσι βῶν· Ὁδ. Χ. 57 τμήν. ὡ. εἰκοσάβιον.

εικοσαγράμματος-ον πᾶν. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ εἰκοσι γραμμάτων· Πλᾶν. εἰκοσαγράμματα ὄνομα.

εικοσάγινος-ον μτρ. κ. νεώτ. ὁ ἔξων εἰκοσι γωνίας τὸ οὐδ. ὡς οὐσα γεωμετρικὸν σῆμα ἔχον εἰκοσι γωνίας· Ἰαββ. Πυθ. 34, 247.

εικοσαδικός-ή-όν νεώτ. ὡσπμ. ὁ βῶσι ἔχων τὴν εἰκοσάδα εἰκοσῶ ἀριθμητικὸν σύστημα.

εικοσάδραχος-(η)-οῖν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἄξιον εἰκοσι δραχμῶν 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. νόμισμα εἰκοσι δραχμῶν· χρυσά εἰκοσάδραχα.

2) μν. εὐκτήριον, ἐπὸν ἀνηρητῆμας ἐπὶ τὸν τοῖχων εἰκόνας· Μασοδ. Colbert ὁ δὲ τρίγωνο οὐκ ἐκκλῶνται ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἐν εἰκονοστάσι.

2) μν. εὐκτήριον, ἐπὸν ἀνηρητῆμας ἐπὶ τὸν τοῖχων εἰκόνας· Μασοδ. Colbert ὁ δὲ τρίγωνο οὐκ ἐκκλῶνται ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἐν εἰκονοστάσι.

2) μν. εὐκτήριον, ἐπὸν ἀνηρητῆμας ἐπὶ τὸν τοῖχων εἰκόνας· Μασοδ. Colbert ὁ δὲ τρίγωνο οὐκ ἐκκλῶνται ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἐν εἰκονοστάσι.

εικοσάεδρος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχειν εἰκοσιὰ ἔδρα· τὸ οὐδ. ὡς οὐα· στερεὸν περαιοῦμενον εἰς εἰκοσιὰ ἔδρας· Πλάτ., Ηθ. 719 κ., Γαλ. 5, 668.

εικοσαετηρικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς εἰκοσαετηρικῆς βλλ.

εικοσαετηριδῶς μτγν. κ. νεώτ. χρονικὴ περιόδος εἰκοσιᾶ ἐτῶν· Πτολ., Τιτάρ. 8, 205' ἢ νεώτ. ἐπέτειος ἐπὶ τῇ συνηλθῆσει εἰκοσιᾶ ἐτῶν.

εικοσαετής-ους-ές κ. νεώτ. κ. -ετής -ες ὁ ἔχειν ἡλικίαν εἰκοσιᾶ ἐτῶν· Ηρ., 1, 136 παιδεύουσι δὲ τοὺς παῖδας . . . μέχρι εἰκοσαετίας ἢ ὁ ἔχειν διάρκειαν εἰκοσιᾶ ἐτῶν· Πλάτ., Ηθ. 113 D εἰ δὲ ὁ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χρόνος εἰκοσαετής ἦν, ἀπανήθε μετὰ εἰκοσαετῆ ἀουσίαν.

εικοσαετία (ή) μτγν. κ. νεώτ. περίοδος εἰκοσιᾶ ἐτῶν· Φιλ., 2, 224, -μετὰ εἰκοσαετίαν τὸ ἀδικημα παραγράφεται.

εικοσαετής-ιδῶς νεώτ. θηλ. τοῦ εἰκοσαετῆς βλλ.

εικοσαετής κ. νεώτ. ἐπίρρ. ἀριθμητικόν, εἰκοσιὰ φορές· Ἰλ. 379 οὐδ' εἰ μοι . . . εἰκοσάκις τόσα δοῖν, Πλάτ., Νόμ. 771 B ἐν καὶ εἰκοσὶν εἰκοσάκις.

εικοσαεσχίλιοι κ. νεώτ. ὄραξ ἐξ εἰκοσιᾶ χιλιάδων μονάδων ἀποτελούμενη.

εικοσακλίνοος-ον μτγν. ὁ περιλαμβάνων εἰκοσιὰ κλίνας, εἰκοσακλίνοος βλλ.· Διοδ., Στ. 1, 49 κατασκευάσθαι . . . αἶον εἰκοσακλίνοον, Ἀθην. 12, 548 A.

εικοσακλινοῦς-ον σχόλ. ἀποτελούμενος ἐξ εἰκοσιᾶ μετρικῶν κλιῶν· Σχόλ., Ἀριστ., Νεφ. 1153 εικοσακλινοῦς εἰσθεσις.

εικοσακλινοῦς-ον λέξ. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχειν εἰκοσιὰ κώπας· Ἡσ. ἐν λ. ἐικοσακλινοῦς.

εικοσακλήτος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχειν ἀξίαν εἰκοσιᾶ λεπτῶν· εἰκοσακλήτο γραμματὸσημο' ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα, δημ. κ. -φτο νόμισμα εἰκοσιᾶ λεπτῶν, ὁ. εἰκοσακλήρι 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ ἔχειν διάρκειαν εἰκοσιᾶ λεπτῶν τῆς ὥρας.

εικοσαμελής-ους-ές νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ εἰκοσιᾶ μελῶν· εἰκοσα-ἐπιτροπὴ -συμβούλιον.

εικοσαμέτρος-ον νεώτ. ὁ ἔχειν ἡμίκος, πλάτος ἢ ὕψος εἰκοσιᾶ μέτρων.

εικοσαμνηός (-η-οῖν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχειν ἡλικίαν εἰκοσιᾶ μνηῶν· Λεων. ἐν ΑΠ7, 662 ἢ ὁ ἔχειν διάρκειαν εἰκοσιᾶ μνηῶν· εἰκο-στρατιωτικὴ ὄψεια ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα, διάστημα εἰκοσιᾶ μνηῶν.

εικοσαμυλιαῖος-α-ον μτγν. ὁ ἔχειν βῆρος εἰκοσιᾶ μνῶν· Φιλ., Μηχ. Βελον. 95, 10.

εικοσανδρία (ή) νεώτ. βοταν. ἡ περιπτώσις, καθ' ἣν ἀνθὴ τινὰ ἔχουν εἰκοσιὰ στήμονας ἐλευθερώας ἀπ' ἄλλωλων.

εικοσανδρικό-ή-όν νεώτ. βοταν. ὁ ἀνήκειν ἢ ἀνασπερόμενος εἰς τὴν εἰκοσανδρίαν βλλ.· εἰκοσανδρῖον ἄνθος.

εικοσανδρῖον (τὸ) νεώτ. χημ. ὄργανικὴ χημικὴ ἔνωσις.

εικοσαπλήγης-μ μτγν. ὁ εἰκοσιὰ πλέγας· Χάρ. παρ' Ἀθην. 12, 538 D κίονες εἰκοσαπλήγεις, Λοκ. Νεκρ. Δ 27, 4 εἰκοσαπλήγην τινα . . . κονθνα.

εικοσαπλάσιός νεώτ. κ. δημ. κῆρυμα τι εἰκοσαπλάσιον βλλ., πολλαπλασιάζω ἐπὶ εἰκοσιᾶ.

εικοσαπλάσιος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰκοσάκις μείζων ἢ πλείων πινός· Ἀριστοτ., Σμ. 7, -ὁ τιμῆριθμος ἀνήλθεν εἰς τὸ εἰκοσαπλάσιον.

εικοσαπλάσιον-ονος εἰκοσαπλάσιος βλλ.· Πλάτ., Ηθ. 925 C.

εικοσαπλόος-ή-οῦν Ἡσ. σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἀναρ. πρὸς ἐν τι ὡς μονάδα λαμβανόμενον ἀποτελούμενος ἐξ εἰκοσιᾶ τοιοῦτων· Σχόλ., Ἰλ. X 349, Ἡσ. ἐν λ. ἐικοσαπλόοις.

εικοσαπρωτία (ή) μαν. τὸ ἀξιωμα τῶν εἰκοσαπρωτίων βλλ.· Πανδέκτ. 50, 4, 18, 26.

εικοσαπρωτίως Ἐπιγρ. ἄσκαυ τὴν ἀρχὴν τῶν εἰκοσαπρωτίων βλλ.

εικοσαπρωτίοι (οἱ) Ἐπιγρ. εἰκοσαμελῆς κωνο-

τικὸν συμβούλιον ἐπὶ ρωμαϊκῶν χρόνων εἰς τινας πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας.

εἰκοσαρῆ (τὸ) δημ. νόμισμα εἰκοσάκλειπτον.

εἰκοσαρί (τὸ) νόμισμα ἀξίως εἰκοσιᾶ λεπτῶν, εἰκοσαρῆ 2) τὸ χωρὸν εἰκοσιᾶ φορητάματα οἶνου· βαρῆλι εἰκοσαρί 3) εἰκοσὰς βλλ.· ὄσω' μου ἕνα εἰκοσαρί κόλλας χαρτί.

εἰκοσαρία δημ. πάντοτε ἐν ἀνεκφορῇ μετὰ τοῦ καμμιῆ, εἰκοσιὰ περίπλο· ἦταν καμμιῆ. εἰκοσαρία γυναικῶς-παιδία.

εἰκοσαρίθμος-ον λέξ. ἔργ. τῆς λ. -εἰκοσιήρητος βλλ.· ΕΜ297, 44, Σουίθ.

εἰκοσαρικός-η-ο δημ. ὁ ἔχειν ἀξίαν εἰκοσιᾶ μονάδων, λεπτῶν ἢ δραχμῶν ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. νόμισμα εἰκοσιᾶ δραχμῶν. 2) ὁ χωρητικότητος εἰκοσιᾶ μονάδων· εἰκο-βουσί (εἰκοσιὰ ὀκάδων).

εἰκοσαρούρος (ὁ) πάπ. ὁ κατέχειν ἔκτασιν γῆς ἴσην πρὸς εἰκοσιὰ ἀρούρας βλλ.

εἰκοσαρῶς (-άρι) (ή) μτγν. κ. νεώτ.· σύνολον εἰκοσῶν ὁμοειδῶν μονάδων· Χρησθ. Λοκ. Ἀλέξ. II πένθ' ἑτέρων μονάδας καὶ εἰκοσάδα τριακάρην.

εἰκοσαστάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχειν ἡμίκος εἰκοσιᾶ σταδίων· Στράβ. 9, 4, 4 παρῶμ' εἰκοσαστάδιον.

εἰκοσαστάγιος-ον μτγν. ὁ ἔχειν εἰκοσιὰ στάγια, ὄθ ὀρόφους· Ἀθην. Μηχ. 12, 4.

εἰκοστάτος-ον μαν. ὁ εἰκοστάτος· Τζέτζ. Πρὸ Ὀμ. 360 εἰκοστάτου, πρώτου δὲ χρόνου.

εἰκοσάφυλλος (-η-οῖν) μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ εἰκοσιᾶ φύλλων βλλ. ἀποτελούμενος.

εἰκοσάχρονος (-η-οῖν) μαν. κ. δημ. ὁ διαρκείας εἰκοσιᾶ ἐτῶν· Κωνστ. Ἐρρον. μετ. Ἰλ. 1154.

εἰκοσαήρης-ιδῶς (ή) νεώτ. δημ.-ἰδῶ χρονικὸν διάστημα εἰκοσιᾶ ἐτῶν 2) ἡ ἐπέτειος χρονο. διαστήματος εἰκοσιᾶ ἐτῶν.

εἰκοσάτης (ὁ) Ἐπιγρ. εἰκοσαετής βλλ.

εἰκοσάτης-ιδῶς μτγν. θηλ. τοῦ εἰκοσέτης βλλ.· Διοσκ. ἢ Νικομαχ. ἐν ΑΠ7, 166.

εἰκοσήρης-ους-ές μτγν. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχειν εἰκοσιὰ σειρὰς κωπῶν τὸ θηλ. ὡς οὐα. πλοῖον τοιοῦτου· Ἀθην. 5, 203 D τὰ γούνα μάλιστα τῶν πλοίων ἦν παρ' αὐτῶν . . . εἰκοσήρης μία.

εἰκοσθέδδορον (τὸ) μτγν. μαν. εἰκοστὸν ἑδδορον.

εἰκοσι, πρὸ φωνήεντος εἰκοσῶν (μ. τύπος παρ' Ἀριστ., ἀντιθέτ. εἰς πάπ. κ. εἰκοσιᾶ ἡμερῶν, εἰκοσιᾶ ἐτῶν), ἐπ. ἐἰκοσιᾶ κ. -σιν, ὄσωρ. Φίκατι, Φαίκατι, λακων. Βείκατι, Ἡσ. εἰκατι, ἀριθμητικὸν ἀπόλ. δηλοῦν ποσότητα δύο δεκάδων ὁμοῦ λαμβανομένων· Ὀδ. Υ 158 -αι μὲν εἰκοσιᾶ βῆσαν ἐπὶ κρήνην 2) νεώτ. κ. δημ. μετ' ἄρθρ. τὸ εἰκοσιᾶ ἢ γραφικὴ παράστασις τοῦ ἀριθμοῦ· γράφει καθαρά τὸ εἰκοσιᾶ ἢ ὄμ. τὸ φέρον τὸν ἀριθμὸν ἐκνοσῶν, ὡς λαχρῶν, καθάστω θεάτρον, θαμναῖον ἐκνοσάκειον' ἢ πλῆθ. μετ' ἄρθρ. εἰκοσιᾶ ἐτη· δὲν εἰκαῖες τὰ εἰκοσιᾶ, -περλατέτ στα εἰκοσιᾶ.

εἰκοσιάρουρος-ον πάπ. ἐπὶ ἐπιφανείων, ὁ ἔχειν ἔκτασιν εἰκοσιᾶ ἀρούρων βλλ. 41.

εἰκοσιδραχμῶς-ον πάπ. ὁ ἔχειν βῆρος εἰκοσιᾶ δραχμῶν βλλ. 11.

εἰκοσιδύ πάπ., μαν., νεώτ. κ. δημ. κ. -δύο ἀριθμ. ἀπόλ. εἰκοσιᾶ καὶ δύο· Εὔστ. 726, 13.

εἰκοσιέδρος-ον εἰκοσάεδρος βλλ. ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα· Τημ. Λοκ. 98 D τὸ εἰκοσιέδρον βασιῶν μὲν εἰκοσιᾶ, γυναικῶν δὲ δῶδεκα.

εἰκοσιεῖς-εἰνός πάπ. κ. νεώτ. κ. ἀριθμ. ἀπόλ. εἰκοσιᾶ καὶ εἰς ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. π. κτ. γιν.

εἰκοσιεκταίος-α-ον μτγν. ὁ ἀνασπερόμενος εἰς τὴν εἰκοσῆτην ἔκτην ἡμέραν· Γαλ. 7, 501.

εἰκοσέντας-μια-έντα νεώτ. κ. δημ., ἀριθμ. ἀπόλ. εἰκοσιᾶ καὶ εἰς ἢ τὸ οὐα. μετ' ἄρθρ. τὸ εἰκοσέντα τὸ ἐτος 1821 ὡς ἐτος τῆς κηρύξεως τῆς πρὸς ἀπελευθερώσιν ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως· φρ. ἀπὸ

τόν καιρό τοῦ εικοσιένα | ἐπὶ παλαιῶ, πεπαιω-
μένου, πρόγματος |.

εικοσιεννάς μτγν. κ. νεώτ., δημ. -νιά ἀριθ. ἀπόλ.
εἰκοσι καὶ ἐννέα : Ἰ.Αθην.13,608A.

εικοσιέξ μτγν. κ. νεώτ., δημ. -έξι ἀριθμ. ἀπόλ.
εἰκοσι καὶ ἕξ.

εικοσιεπτά κ. νεώτ., δημ. -επτά ἀριθ. ἀπόλ. εἰ-
κοσι καὶ ἑπτά : Ἰ.πν.Ἰ.Οστ.1.

εικοσιεπταετής-οὗς-ές π.π. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
ἡλικίαν εικοσιεπτά ἐτῶν.

εικοσιεπτάς-ἄδος-ῆ(η) μτγν. σύνολον εικοσιεπτά
ὁμοῦ μονάδων : Ἰ.μυθ.π.Πρόκλ.Τμ.205.

εικοσιεπτής-οὗς-ές κ. -επτης-ές ὁ ἔχων ἡλικίαν εἰ-
κοσιν ἐτῶν : Πλάτ.Πολ.460B ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκο-
σιεπτός, -τικταίν, Δίων.Κ.55,9.

εικοσιεπιτετρακτασίω-νος-ος μτγν. ὁ
εἰκοσι καὶ τέσσαρες φορές μεγαλύτερος ἢ περισ-
σότερος τινας : Πρόκλ.Υποτ.3,51.

εικοσιεπίλοος-ον μτγν. ὁ περιλαμβάνων εἰ-
κοσι κλίνας |πρός κατάκλισιν παρὰ τὴν τράπεζαν
τῶν ἐπισημῶναι : Ἀντίφ.Καρδιστ.π. Ἀθην.12,548A
εἰκοσικλίων οἴκων, Διόδ. Σ.1,49.

εικοσιμέτρος-ος μτγν. ὁ ἔχων χωρητικότητα
εἰκοσι μέτρων βλ.λ. : Νόνν. Δ.37,548 εἰκοσι-τρίσος.

εικοσιμῶνας-ων ὁ εἰς εἰκοσι μῶνας βλ.λ. συμπο-
σούμενος : Λυσ. ἀν.19 εἰκοσιμῶνας ἔναρος.

εικοσιμήριτος-ος εἰκοσαηλίσιος, μ. ἐν Ἰ.Χ.349
εἰκοσιμήριτ' ἀποινα (δ.γρ. εἰκοσι νήριτ', σπύλ.
τῆ τοῦ σώματος σωτηρία· εἰκοσάκις ἐξισούμενα
τὸ γὰρ ἐρίζεν ἐξισοῦσθαι ἐστίν).

εἰκοσιοῖ μτγν εἰκοσι : ΑΠ Παρόρτ.262 εἰκοσιῶς
ἐναυτοῖς |πθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ εἰκοσίοις|.

εἰκοσιοκτώ μτγν. κ. νεώτ., δημ. -χτώ ἀριθ. ἀπόλ.
εἰκοσι καὶ ὀκτώ : Διόδ. Σ.14,102 πλεῖθρα εἰκοσιοκτώ.

εἰκοσιπενθός-ον, ἐν ζωρ. τ. Εἰκασιπενθός, Ἐπιγρ.
ὁ ἔχων πλάτος ἢ μῆκος εἰκοσι ποδῶν : Πίν.
Ἡρακλ.62.

εἰκοσιπεντάδραχμα(ν) |τὸ| νεώτ. κ. δημ. χαρ-
τονόμισμα ἀξίας εικοσιπέντε δραχμῶν.

εἰκοσιπενταετής, θηλ. -έτης μτγν. κ. νεώτ. ὁ
ἔχων ἡλικίαν εικοσιπέντε ἐτῶν : ΑΠ Παρόρτ.209.

εἰκοσι(ε)πενταράκι(τὸ) δημ. παλαιὸν ἀργυ-
ροῦν κέρμα ἀξίας εικοσιπέντε λεπτῶν.

εἰκοσιπεντάρης-α δημ. ὁ ἔχων ἡλικίαν εικοσι-
πέντε ἐτῶν, εἰκοσιπενταετής.

εἰκοσι(ε)πεντάρι(τὸ) δημ. χαρτονόμισμα ἀξίας
εἰκοσιπέντε δραχμῶν, εἰκοσιπενταράκιον || σύνολον
εἰκοσιπέντε ὁμοίων μονάδων.

εἰκοσιπενταριά δημ. πάντοτε ἐν συνεκφορῇ
μετὰ τοῦ καμμίσι, εἰκοσιπέντε περίπου.

εἰκοσι(ε)πεντάριος(τὸ) δημ. χαρτονόμισμα ἀ-
ξίας εἰκοσιπέντε δραχμῶν.

εἰκοσιπενταρήτης(ὁ) δημ. οὐδὸς φυόμενος
περὶ τὸ εἰκοσάνην πέμπτον ἔτος, ἄ. φρονιμήτης.

εἰκοσιπεντάρουρος-ον π.π. ὁ κατέχων ἔκτα-
σιν γῆς ἴσην πρὸς εἰκοσιπέντε ἀούρας βλ.λ.4).

εἰκοσιπέντε κ. νεώτ. κ. δημ. ἀριθμ. ἀπόλ. εἰκοσι
καὶ πέντε : Δημ.926 || μετ' ἀριθμ. τὰ εἰκοσιπέντε
τὸ εἰκοσάνην πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας : παροιμ.
στά εἰκοσιπέντε γνώσει καὶ στά τριάντα γρῶσι.

εἰκοσιπηχῦς-ο ὁ εἰκοσι πήχυς : Ἡρ.3,60 δρυ-
μια εἰκοσιπηχῦ βόθος.

εἰκοσιπτάδιος-ον εἰκοσαστάδιος βλ.λ. : Θουκ.
ό.1 ἐν εἰκοσαστάδιῳ μέτρῳ τῆς θαλάσσης.

εἰκοσιτέσσαρες-α κ. νεώτ., δημ. εἰκοσι(ἑ)τε-
σσερις-ες-α ἀριθμ. ἀπόλ. εἰκοσι καὶ τέσσαρες.

εἰκοσιτετράωρος(-η)-ος(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων
διάρκειαν εἰκοσιτετράωρων ὥρων : εἰκοσιτετράω-
ρος προβαμία || τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. χρονικὸν διά-
στημα εἰκοσιτετράωρων ὥρων, ἐν ἡμερολόγιον.

εἰκοσιτρεῖς-τρία μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀριθμ.
ἀπόλ. εἰκοσι καὶ τρεῖς : Ἀθην.13,585B.

εἰκοσιφυλλός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων εἰκοσι
πέταλα, φύλλα·Θεοφ.Φι.6,6,4 εἰκοσιφυλλα ῥόδα,
εἰκοσιχορδός-ον ἐπὶ ἐγγόρθων ὄργων, ὁ εἰ-
κοσι χορδῶς ἔχων : Ἄνακρ.ὀ.π.14.

εἰκοσιόργυος(ὁ) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος εἰκο-
σι ὄργυιαν : Ξεν.Κυν.2,5 (δ.γρ. εἰκοσιόργυος).

εἰκόσος-ον, π.π. εἰκόσος-επὶ πλοίων, ὁ ἔχων
εἰκοσι κώπας : Ὀδ.1322 ἰατὴν νηὸς εἰκοσῶροιο·

|| τὸ θηλ. ὡς οὐσα. τύπος πλοίου ἔχοντος εἰκοσι
κώπας : Νόμ.π.Αμ.926.

εἰκοσιόργυος-ον ἐσφ. γρ. ἀντὶ εἰκοσιόργυος
βλ.λ. : Ἰ.μυθ.Πυθ.34,247.

εἰκοσιόσος-α-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰκο-
στὴν ἡμέραν, ὁ κατ' αὐτὴν συμβῆς ἢ συμβῶναι :

Ἰ.πν.Προμ.13, Ἄντφ.1,20 εἰς νόσον ἐμπίπτει, ἐξ
ἧς ἀπέλυτο εἰκοσιόσος Πόλι. εἰκοσιταῖο ἴσμεν
σφ' οὐ ἐγδηροῦμεν (ἀπὸ εἰκοσιν ἡμερῶν).

εἰκοσιάρουρος-ον π.π. εἰκοσιάρουρος βλ.λ.
εἰκοσιή(η) βλ. εἰκοστός 2).

εἰκοσιόηρος(τὸ) μτγν. τὸ εἰκοσάνην ὄγδοον
μέρος τῆς : Νικόμ. Ἀριθμ.1,16.

εἰκοσιτέθλοος-ον μτγν. εἰκοστός ἐθλοός :
Πλούτ.Ἠθ.1027F.

εἰκοστοεκατῶς-α-ον μτγν. ὁ τὴν εἰκοστὴν ἑ-
κτὴν ἡμέραν συμβῶναι : Γαλ.7,501.

εἰκοστολόγος(ὁ) ὁ συλλέγων τὴν εἰκοστὴν βλ.λ.,
ὁ εἰσπράττει τὴν εἰκοστὴν τελώνης : Ἀριστφ.Βάτρ.
363 εἰκοστολόγος κακοδικαίμων.

εἰκοστόμωτος λεξ. εἰκοστόμωτος βλ.λ.
εἰκοστόπεμπος-ον μτγν. κ. μον. ὁ εἰκοστός
πέμπος : Νικόμ. Ἀριθμ.1,12, Γεωρ.8,232.

εἰκοστόπρωτος-ος μτγν. ὁ εἰκοστός πρῶτος.

εἰκοστός-ῆ-όν κ. νεώτ., ἐπ. εἰκκ- τακτικὸν ἀριθμ.,
ὁ κατέχων τὴν τῆξιν τοῦ ἀριθμοῦ εἰκοσι : Ἰ.Ω
765 εἰκοσάνην ἔτος ἐστίν, - ἀνεὶ τὸ εἰκοσάνην ἔ-
τος τῆς ἡλικίας του' 2) τὸ θηλ. ὡς οὐσα. φέ-
ρος ἐνὸς εἰκοστοῦ : Θουκ.9,54 εἰκοσάνην μόνον
πρασσομένο τῶν γιγνομένων |ἐπὶ τῶν γεωργικῶν
πρῶτων|· πρὸς, δεκάτ' || εἰδ. τεκονομακίος
δασιμὸς ἐπὶ παντὸς εἰσαγαγόμενῃ ἢ ἐξαγομένῃ
εἰς τοὺς κλιμάς τῆς Ἀθηναικῆς συμμοχίας :
Θουκ.7,28 τὴν εἰκοστὴν . . ἀντὶ τοῦ φόρου τοῖς
ἡπικείοις ἐποίησαν || εἰκοστή ἐλευθερίας ἢ
-ῶν τέλος καταβαλλόμενον ἐπὶ τῆ ἀπελευθερώ-
σει δοῦλον· 3) νεώτ. ἢ εἰκοστή τοῦ μηνός κατὰ
παρόλ. τοῦ οὐσ. ἡμέρα· 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα.
τὸ εἰκοσάνην ἔκαστον τῶν μερῶν τῆς εἰς εἰκοσι
μέρη διηρημένης μονάδος ἢ πρῶματος τινας.

εἰκοστοτεταρτάτος-α-ον μτγν. ὁ γινόμενος
τῆν εἰκοστὴν τεταρτὴν ἡμέραν : Γαλ.7,501.

εἰκοστοτέταρτος-η-ον μτγν. ὁ εἰκοστός τέ-
ταρτος : Πλούτ. Ἠθ.935B.

εἰκοσώνης(ὁ) μτγν. ὁ ἐνοικιαστής τῆς εἰκο-
στής : Ἀρρ. Ἐπικ.4,133.

εἰκοσώργυος-ον ὁ εἰκοσὶ ὄργυιαν : Ξεν.Κυν.2,5
εἰκσώργυια δίκτυα.

εἰκότερον συγκρ. τοῦ εἰκός βλ.λ.

εἰκοτοκαλῶ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. κατ' εἰκασίαν
ὁμιλῶ, ἀποφαινομαι || λαλῶ, πραγματεύομαι
στηρίζομενος εἰς εἰκασίαν.

εἰκοτολογία(ἡ) κ. νεώτ. τὸ κατ' εἰκασίαν συμ-
περασμοτικῶς λεγόμενον, π-θολογίον : Ἀρχαί.
π.Στοδ.1,41,5, Φιλῶδ.Ρητ.1,808, Σπράδ.13,31 τοιαύ-
την νῆά ἔχει τὴν εἰκοτολογίαν, Ἰ.μυθ.Πυθ.18,86.

εἰκοτολογικός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. συμπερα-
σματικὸς, πιθανολογικός : Πρόκλ.Πολ.421 εἰκοτο-
λογικαὶ λόγοι.

εἰκοτολογικός ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ συμπερα-
σμόν, κατὰ πιθανολογίαν.

εἰκοτολογῶ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. λέγω κατὰ συμ-
περασμόν, ἀνευ βεβαιότητος : Σπράδ.13,3,2.

εἰκότως ἑπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πῶσαν πιθανό-

ηλθα, ὡς εἶναι ὄρθον, πωσάτο ἦα. κ. πρηνότως, ἐπίκου, δικαίως, μετὰ δοτ.: Αἰσχ. Ἀγ.915 ἀποσπῆ μὲν εἰπας εἰκότως ἐμῆ || δικαίως: Αἰσχ. Ἰκ. 403 ἔμην εἰκότως ὀδία κεν κακοῖς, Θουκ.2,60, Πλούτ. Ἠθ.409Ὶ ἔκεινον μὲν οὐκ εἰκότως ὁ θεὸς ἄνθρωπον* || εἰλόγως: Θουκ.3,33 τὸν ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἶναι εἰκότως ὑποπέποιμαι || πολλοὺς εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως: Πλάτ. Λόγ.183B δεῖρον φέρεται καὶ ταῖσδ' ἐπιδεικνύμενος εἰκότως || κ. ἐν συνεκ. μετὰ τοῦ ἔχω = εἶναι λογικόν, ὄρθον: Εὐρ. Π.11 ὁ σθένει τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει || κ. παραλειπ. τοῦ ἔχω: αὐτ. Ὀρ.735 εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἀνδρα γίνεσθαι κακόν.

εἰκτικός-ἡ-όν μτγ. ὑποχωρητικός, ἐνδοτικός: Φιλόδ. Σημ.18 εἰκτική φύσις [περὶ τοῦ κενού], Θεμιστ. Παράφρ. Ἀριστ. Ψυχ.92,36* || μφ. ὁ μὴ εὐσταθῶν, ὁ ἀσθενής, ὁ εὐκόλως ἀνασκευάζομενος: Φιλόδ. Σημ.13 εἰκτικός λόγος.

εἴπτον, εἴκτων, εἴκτο τύπ. ἐπ. παρακ. κ. ἕπερα. τοῦ ρ. εἰκα βλλ.

εἰκότως-ἡ-όν μτγ. ὑποχωρητικός, EM 297,8 κ. ὀψέικων καὶ ὑποτασσόμενος: Ἀλέξ. Ἀφροδ. Ἐρωτ. 62,4* 2) ὁμοίος: Θεόγναστ. Καν.15.

εἴκος ὄψρ. ἐνεστ., οὐ παρακ. εἰκα βλλ., ὁμοίωζω, εἴκω, παρατ. εἰκον [ὑπό-], μέλλ. εἴξω, ὄψρ. ἄ' εἴξω, ποι. εἴξαιζω, ἰων. εἴξασκα, μτγ. παρακ. εἰκίως Ἐπιγρ., νεώτ. μ. ἐν συνδ. ὀψέικω ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι: Ἰλ.Ε.606 οἰὲν ὀπίσω εἴκετε, αὐτ.Μ.48* || τὸ οὐδ. μτγ. τὸ εἰκόνως ὡς οὐα, ἡ γραμμὴ τῆς ὀλιγωτέρας ἀντιστάσεως: Πλούτ. Φοδ.16 φερόμενον πρὸς τὸ εἰκόν || μετὰ δοτ. πρσ. κ. γεν. τόπ.: αὐτ.Λ.509 ἠδ' εἴκετε χάριμν Ἀργείοισι [ἡ ἀποσύροσθε τῆς μάχης πρὸ τῶν Ἀργείων], Κόλουμ.Π.1 εἴξατ' ἐμὸν νίκην* || ὄψρ. μετὰ γεν.: Ἰλ.Ε.348 εἴκα... πολέμου ἡ ἀπομακρυνθῆναι ἐκ τοῦ πολέμου || ὑποχωρῶ, κῶνω τόπο: Ἰλ.Ω.716 εἴξατ' ἐμὸν ποῦρον διελθῆναι* || παραμερίζω πρὸς ἐνδείκν νηῖς: Ἰλ.Ω.100, Ὀδ.Β.14 ἔξατο δ' ἐν παρατὸν ὄνωκ, εἴξαν δὲ γίροντες* || ὄψρ. σημ. μετὰ δοτ. πρσ. κ. γεν. τόπου: ἦρ.2,80 τοῖσι πρσβυτέρωσι συνγιγνώσκεις εἰκουσι τῆς δεοῦ*

2) ὀψωκῶ, παραδίδωμαι εἰς ψυχὸν πόνθου ἢ ὄρθην, παρασύρομαι ὅπ' αὐτοῦ: Ἰλ.1,598 εἴξας ὦ θυμῷ, Ὀδ.Ν.143 βῆ καὶ κέρτερι εἰκὼν ἰσχὸν ἐνικώμενος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ βίας καὶ ἰσχύος, ὥστε διὰ τοῦτο ζευδύρωμαι ἠ, ἦρ.7,18 τὰ πάντα τῆ ἡλικίᾳ εἴκειν, Εὐρ. Ἐλ.80 ὄρη δ' εἴξα μᾶλλον ἡ μ' ἔχρη || ὄψρ. ἐπὶ καταστάσεως: Ὀδ.Σ.157 νεώτη εἰκὼν ἀπατήλια βράζει | παρασυρόμενος ἀπὸ τῆν νεών || ἐνδίδω, ὑποκίπτω εἰς τὰς περιστάσεις: Αἰσχ. Πρῶμ.320 σὺ δ' ὀδῶναι τοινέωκ, οὐδ' εἰκας κακοῖς Ξεν.ΚΠ.1,62' οὐτε ζῆλιας... θέλωσιν εἴκειν ἰεῖς τὴν βίαν τῆς τιμωρίας, Πόπ. εἴξας τῆ ἐμῆ δέσποις | κεραιβείς, ἐπισκοπῶσας τὰς παρακλήσας μου || μετὰ συστ. ὀπκ.: Σοφ.Α.1.1243 εἴκειν ἄ τοῖς πολλοῖσιν ἔρσεκον κριταῖς [νὰ ὑποχωρῶμεν εἰς δα... ν' ἀποδεχόμεθα δα] || 3) εἴκω τινι τὴ ὑπολείπω, εἰκαὶ κατ' ἕτερον κατὰ τι: Ἰλ.Χ.459, τὸ ἄν μενος οὐδενὶ εἰκῶν || κ. μετὰ διπλ. δοτ.: Ὀδ.Σ.223 ἔλκεσκον ἀνδρῶν, ὁ δέ μοι εἴξεις πόδεσσιν | πάντα ὅστις ἦτο κατ' ἕτερον μοι κατὰ τὴ ταχύντηα || 4) μετὰ γεν. ὀψωκῶ ἔκ τινος θεοῦ: Ἐπιγρ. εἰκίως ἱερατείας || 5) μιθ. παραδίδω, ἐπιτρέπω: Σοφ.Φιλ.465 ὀπνηκ ἄν θεὸς πλῆσιν ἡμῖν εἴκει, Πλάτ. Νόμ.781Α οὐκ ὄρθως τρῶτο εἴξασθαι τὸ νομοθέτου* || κ. ἄπρσ. ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατὸν: Ἰλ.Χ.321 ὄρη εἴξεις μάλιστα, Σοφ.2,8 φῶνασ' οὐδ' ἐν' εἴκει.

εἰκῶν-όνος ἡ | κ. μων. κ. νεώτ., δημ. εἰκόνα, ποι. γεν. εἰκόθς, αἰτ. εἰκό, αἰτ. ἡλθ. εἰκούς, ὁμοίωμα, ἀπεικασμα, ὀλικὴ ἀναπαράστασις πραγματικοῦ ἢ φανταστικοῦ ἀντικειμένου, ἡ διὰ τῶν διακοσμητικῶν τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς, ἀποτύπωσις μορφῶν ἢ πραγμάτων: ἦρ.2,930 καὶ τὰς τῶν εἰκότων αὐτῶν εἶναι πεπονηδύς τὰ περ ἄ' ζῶαι ἔπαθον, Αἰσχ. Ἐπ.659 εἰκὴ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος, Πλάτ. Σοφ.264C οὕτε εἰκῶν οὕτε εἰδωλῶν οὕτε φαντάσμα εἴη τὸ παράπαν, Πλάτ. Ἠθ.117C εἰκὴν γεγραμμένην, Πλάμ. Περ. Χαῖρ.84,14 εἰκόνας φειδιακῆς τοῦ γαλήνη || μων., νεώτ. κ. δημ. εἰδικὴ ζωγραφικὴ ἀναπαράστασις τῶν κατὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἀγίων προσώπων, τὸ εἰκόσιμα βλλ.2: Παρακλ. Κανὼν Θεοτόκου ἀλάτα τὰ εἰλίτη τῶν ἀσέβων τῶν μὴ προσκυνοῦντων τὴν εἰκόνα σου τῆν σεπτήν, Πρόδρ. 2,91 αὐτὸς τὸν β. ἐπιεῖ ἔδωκεν εἰς τὴν Μοῦνην εἰκόνα, Ἰω.Μάνθ. Ιστ.Μορ.18,125 εἰκόνας ὁ ἐυγενεῖς παλαῖες ἱστορισμοίεν, ἡ εἰκόνα τὸν Χριστοῦ, τοῦ Ἄη Γιωργίου, Πορφύρ. Σ.κ.33,4 τὸ χαρογέλιον τὸ αἰθέριον ποῦ ἀχνά τὸ φωτίζει | σὲ κατὰ εἰκόνας παλαῖες τὸ φεαχὸ τὸ καντήλι* || βλ. νεώτ. κ. ἡ διὰ τῆς φωτογραφικῆς τέχνης λαμβανόμενὴ ἀπεικόνισις, ἡ φωτογραφία: Παλαμ. Ἀθάλ.Ζ. Ἐκατὸ Φωνῆς 25,3 τῆς χάρισα μιά μέσα τὴν εἰκόνα μου | μέσα σὲ μιά χρυσὴ καρδόυλα* 2) εἰδωλῶν, ὁμοίωμα ὀλικῶ ἀντικειμένου σχηματίζομενον διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἀκτίνων, ἢ ἐν κατόπρῳ ἀπεικόνισις: Εὐρ.Μήδ.1162 ὄψικον εἰκὴ προσεγλωσασ σώματος, Πλάτ. Πολ.402B οὐκοῦν εἰκὴ εἰκόνας γραμμῶντων, εἰ ποὶ ἢ ἐν ὀδασιν-ἢ ἐν κἀτόπρῳ ἐμφρονίοντο* 3) ἢ ἐν τῇ φαντασίᾳ, τῇ διανοίᾳ ἀναπαράστασις ὀλικῶν ἢ φανταστικῶν μορφῶν καὶ ἀντικειμένων ἢ γεγονότων: Εὐρ. Τρω. 1178 εἰκούς... ἄδειας πατρός, Λασκαρ. 2τῆ γυναικίμου | εἰκόνας ἀγαπῆτὴ τῆς γυναικὸς μου, - μένε: ζῶρητ' ἐπὶ τὸ μῦθον | μου ἡ εἰκόνα τῆς συμπλοκῆς* 4) εἰδ. φῶμα, φάντασμα: Εὐρ. Ἠρ.1002 ἀλλ' ἄλθεν εἰκόνας ὡς ὄραν ἐκείνοτα Πάλλας... | σὰν φάντασμα* 5) ὄψρ. ἢ ἐν τῇ διανοίᾳ ἀναπαράστασις ἀφῶρημ. ἐνοιαῶν, λόγων, ἰδεῶν, αἰσθημάτων: Πλάτ. Φα.39C τὰς τῶν δεοσθέντων καὶ λεχθέντων εἰκόνας ἐν αὐτῷ ὀφ' πωκ* 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ζῶρητ', παραστατικὴ διὰ λόγου περιγραφὴ προσώπων, πραγμάτων, γεγονότων | μετ' ἔδωκε ἀνάγλωπον τὴν εἰκόνα τοῦ ἀσῶμου | τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου | - πιστὴν εἰκόνα τῆς κρατούσης καταστάσεως 7) κ. νεώτ. κ. δημ. παραβολή, σύγκρισις, παρομοίωσις, ἀλληγορικὴ διὰ λόγων παράστασις ἰδεῶν: Πλάτ. Φαῖδ. 87B εἰκόνας γὰρ τινος, ὡς εἰκος, καὼ... δέομαι ἰξα ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιῶσιν παρομοίωσιν τῶν, αὐτ. Πολ.487B οὐ δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἰώσας δ' εἰκόνας λέγειν, ὀμλεῖ δ' εἰκόνας, - χρησιμοποιεῖ εἰκόνας εἰς τὰ ποιήματα του* 8) πρόσωπον, ὀλικὴ μορφή καὶ καθόλου πάν τὸ αἰσθητὸν τὸ συμβολίζον, τὸ ἐκφράζον ἢ συνάψαν νὰ ἐκφράσῃ ἐνοιαῶν τινά ἢ ἰδεῶν: Πλάτ. Τίμ. 92C ἔμπληρωθεῖς ὄδε ὁ κόσμος οὕτω... εἰκῶν τὸ νοποῦ τοῦ θεοῦ, Πλ Κορ.2,4 τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, Ἐπιγρ. εἰκόνας σῆς ἀρετῆς [περὶ τέκνων ἡ - ἡ ζῶη τῶν ὀποτελεῖ εἰκόνα χαρὰς - ἀγάπης - γαλήνης 9) ἢ αἰτ. εἰκόνα ἐν ἐπιγρ. χρ. ἐν εἰδοι, δίκην, κατὰ τρόπον: Πλάτ. Κρατ.400C δεστυμῆτριον εἰκόνα.

εἴλα ἦα. κ. ὀσπίων καλῶν > πρὸλ. εἰλα 2).

εἰλαβῶν κ. ἰλαδῶν | ἔδοστ. Ἰλ.173,23 κ. πόλις μὲν ἢ ἰλα καὶ τὸ ἰλαδὸν διὰ τῆς ἐπιθετοῦ ἐλεγε τὸν ἄρυσσαν > κατ' ἰλας, ἦα. εἰλάρωος: ἦρ.1,172 εἰλαδὸν συγγίεσθαι εἰς πόσιν, Ἀνθ. Ἐπιγρ. Πολ.2,63.

εἰλαόμενος ἀντὶ ἐλαόμενος μτγ. ὀπρ. βλ. τοῦ ρ. αἰρούμαι: ΑΠΠαράρτ. 2,637.

γεν. εἰκούθς, αἰτ. εἰκό, αἰτ. ἡλθ. εἰκούς, ὁμοίωμα, ἀπεικασμα, ὀλικὴ ἀναπαράστασις πραγματικοῦ ἢ φανταστικοῦ ἀντικειμένου, ἡ διὰ τῶν διακοσμητικῶν τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς, ἀποτύπωσις μορφῶν ἢ πραγμάτων: ἦρ.2,930 καὶ τὰς τῶν εἰκότων αὐτῶν εἶναι πεπονηδύς τὰ περ ἄ' ζῶαι ἔπαθον, Αἰσχ. Ἐπ.659 εἰκὴ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος, Πλάτ. Σοφ.264C οὕτε εἰκῶν οὕτε εἰδωλῶν οὕτε φαντάσμα εἴη τὸ παράπαν, Πλάτ. Ἠθ.117C εἰκὴν γεγραμμένην, Πλάμ. Περ. Χαῖρ.84,14 εἰκόνας φειδιακῆς τοῦ γαλήνη || μων., νεώτ. κ. δημ. εἰδικὴ ζωγραφικὴ ἀναπαράστασις τῶν κατὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἀγίων προσώπων, τὸ εἰκόσιμα βλλ.2: Παρακλ. Κανὼν Θεοτόκου ἀλάτα τὰ εἰλίτη τῶν ἀσέβων τῶν μὴ προσκυνοῦντων τὴν εἰκόνα σου τῆν σεπτήν, Πρόδρ. 2,91 αὐτὸς τὸν β. ἐπιεῖ ἔδωκεν εἰς τὴν Μοῦνην εἰκόνα, Ἰω.Μάνθ. Ιστ.Μορ.18,125 εἰκόνας ὁ ἐυγενεῖς παλαῖες ἱστορισμοίεν, ἡ εἰκόνα τὸν Χριστοῦ, τοῦ Ἄη Γιωργίου, Πορφύρ. Σ.κ.33,4 τὸ χαρογέλιον τὸ αἰθέριον ποῦ ἀχνά τὸ φωτίζει | σὲ κατὰ εἰκόνας παλαῖες τὸ φεαχὸ τὸ καντήλι* || βλ. νεώτ. κ. ἡ διὰ τῆς φωτογραφικῆς τέχνης λαμβανόμενὴ ἀπεικόνισις, ἡ φωτογραφία: Παλαμ. Ἀθάλ.Ζ. Ἐκατὸ Φωνῆς 25,3 τῆς χάρισα μιά μέσα τὴν εἰκόνα μου | μέσα σὲ μιά χρυσὴ καρδόυλα* 2) εἰδωλῶν, ὁμοίωμα ὀλικῶ ἀντικειμένου σχηματίζομενον διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἀκτίνων, ἢ ἐν κατόπρῳ ἀπεικόνισις: Εὐρ.Μήδ.1162 ὄψικον εἰκὴ προσεγλωσασ σώματος, Πλάτ. Πολ.402B οὐκοῦν εἰκὴ εἰκόνας γραμμῶντων, εἰ ποὶ ἢ ἐν ὀδασιν-ἢ ἐν κἀτόπρῳ ἐμφρονίοντο* 3) ἢ ἐν τῇ φαντασίᾳ, τῇ διανοίᾳ ἀναπαράστασις ὀλικῶν ἢ φανταστικῶν μορφῶν καὶ ἀντικειμένων ἢ γεγονότων: Εὐρ. Τρω. 1178 εἰκούς... ἄδειας πατρός, Λασκαρ. 2τῆ γυναικίμου | εἰκόνας ἀγαπῆτὴ τῆς γυναικὸς μου, - μένε: ζῶρητ' ἐπὶ τὸ μῦθον | μου ἡ εἰκόνα τῆς συμπλοκῆς* 4) εἰδ. φῶμα, φάντασμα: Εὐρ. Ἠρ.1002 ἀλλ' ἄλθεν εἰκόνας ὡς ὄραν ἐκείνοτα Πάλλας... | σὰν φάντασμα* 5) ὄψρ. ἢ ἐν τῇ διανοίᾳ ἀναπαράστασις ἀφῶρημ. ἐνοιαῶν, λόγων, ἰδεῶν, αἰσθημάτων: Πλάτ. Φα.39C τὰς τῶν δεοσθέντων καὶ λεχθέντων εἰκόνας ἐν αὐτῷ ὀφ' πωκ* 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ζῶρητ', παραστατικὴ διὰ λόγου περιγραφὴ προσώπων, πραγμάτων, γεγονότων | μετ' ἔδωκε ἀνάγλωπον τὴν εἰκόνα τοῦ ἀσῶμου | τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου | - πιστὴν εἰκόνα τῆς κρατούσης καταστάσεως 7) κ. νεώτ. κ. δημ. παραβολή, σύγκρισις, παρομοίωσις, ἀλληγορικὴ διὰ λόγων παράστασις ἰδεῶν: Πλάτ. Φαῖδ. 87B εἰκόνας γὰρ τινος, ὡς εἰκος, καὼ... δέομαι ἰξα ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιῶσιν παρομοίωσιν τῶν, αὐτ. Πολ.487B οὐ δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἰώσας δ' εἰκόνας λέγειν, ὀμλεῖ δ' εἰκόνας, - χρησιμοποιεῖ εἰκόνας εἰς τὰ ποιήματα του* 8) πρόσωπον, ὀλικὴ μορφή καὶ καθόλου πάν τὸ αἰσθητὸν τὸ συμβολίζον, τὸ ἐκφράζον ἢ συνάψαν νὰ ἐκφράσῃ ἐνοιαῶν τινά ἢ ἰδεῶν: Πλάτ. Τίμ. 92C ἔμπληρωθεῖς ὄδε ὁ κόσμος οὕτω... εἰκῶν τὸ νοποῦ τοῦ θεοῦ, Πλ Κορ.2,4 τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, Ἐπιγρ. εἰκόνας σῆς ἀρετῆς [περὶ τέκνων ἡ - ἡ ζῶη τῶν ὀποτελεῖ εἰκόνα χαρὰς - ἀγάπης - γαλήνης 9) ἢ αἰτ. εἰκόνα ἐν ἐπιγρ. χρ. ἐν εἰδοι, δίκην, κατὰ τρόπον: Πλάτ. Κρατ.400C δεστυμῆτριον εἰκόνα.

εἴλα ἦα. κ. ὀσπίων καλῶν > πρὸλ. εἰλα 2).

εἰλαβῶν κ. ἰλαδῶν | ἔδοστ. Ἰλ.173,23 κ. πόλις μὲν ἢ ἰλα καὶ τὸ ἰλαδὸν διὰ τῆς ἐπιθετοῦ ἐλεγε τὸν ἄρυσσαν > κατ' ἰλας, ἦα. εἰλάρωος: ἦρ.1,172 εἰλαδὸν συγγίεσθαι εἰς πόσιν, Ἀνθ. Ἐπιγρ. Πολ.2,63.

εἰλαόμενος ἀντὶ ἐλαόμενος μτγ. ὀπρ. βλ. τοῦ ρ. αἰρούμαι: ΑΠΠαράρτ. 2,637.

είλαμιες [οἱ] μεμβράνη του ἔγκεφάλου ἢ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ: Πολυδ.2,44.

είλιαντο ἀντὶ εἰλιαντο γ' πληθ. πρόσ. ὄρω. τῶν π. αἰρούμαι: Πλάτ.

εἰλιανίζω εὐωχοῦμαι, συμπροσιάζω ἐν μεγάλῳ ὄρω, παρ' Ὀμ. μ. κατ' ἔναστ.: Ὀδ.Β.57 βούξ ἱερεῖοντες καὶ δις... εἰλιανίζουσιν | σχόλ. ἐν ὀβριζοῖσι εὐωχοῦνται », Πινδ.Π.10,40 εἰλιανίζουσιν εὐφρόνας: 2) μτθ. ἐπιτίμως ἀπολαύω πίνω, εὐωχοῦμαι: Νόνν.Δ.12,49, Ὀππ.Αλ.3,219.

εἰλιανισάτης [ὁ] ἀμφοισιαστής σύνδειπνος: Ἰλ.Ρ.577 ἐπεὶ οἱ ἐταῖρός ἐσιν φίλος εἰλιανισάτης | σχόλ. «ὀμοτροπέζος, συνευωγητής», Ὀρφ.ἀπ.207' || ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Κύπρῳ: Ἠγήσανδρ.30.

εἰλιανίη (ἡ) λαμπρὸν καὶ ἐπίσημον συμπόσιον Ἐθνή.8,362B «τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπρὰς παρασκευὰς ἐκόλοντο οἱ παλαιοὶ εἰλιανίνας»: Ἰλ.Σ.491 γάμοι ἔσαν εἰλιανίαι τε, Ὀδ.Α.226 εἰλιανίη ἔλε γάμος, Πλάτ. Ἀξίωθ.371D συμπόσια τε εὐμελεὴ καὶ εἰλιανία αὐτοχρηστά » πρὸλ. ἑλληνιστ.

εἰλιανουργός [ὁ] μτγ. ὁ παρασκευάζων συμπόσια, εὐχάρις: Μαν.4,300.

εἰλαρ [τὸ] ποι. μ. κατ' ὄνομ. κ. αἰτ. ἐν φραγμοῖς, προπύργιοι, σκέλη: Ἰλ.Η.338 πάργους ὄφρα λούξ, εἰλαρ νῶν τε καὶ αὐτῶν, Ὀδ.Ε.257 κύματα εἰλαρ ἔμεν | Ἑσῆτ: ἐπὶ ἄρας ἀσάλλου καὶ πρόσ τὸ ἀπέρινον τὸ κύμα λυόμενον ἐκείσε εἰς ἀφρόνι.

εἰλάρι [τὸ] ὄσμ. ὁ ρυτίη, τὸ σχοινίον, δι' οὗ δένονται τὰ φορητὰ ζῶα.

εἰλάρχης [ὁ] μτγ. κ. ἰάρχης βλλ. ἀρχηγός Ἰλκ Ἰππικῶ, Ἰαρχος: Πολυδ.δ.251, Πλούτ.Τιμολ.31.

εἰλαρχία (ἡ) μτγ. τὸ ἀξίωμα τοῦ εἰλάρχου βλλ. εἰλαρχῶ-τω

εἶμαι ἄρχηγός Ἰλκ Ἰππικῶ: Δίων Κ.55,10, συνθθ. γρ. Ἰαρχῶ βλλ.

εἰλάτινος-ον, ἐπ. ἀντὶ ἐλάτινος βλλ.

εἰλαα ἴσθ. «θῆλα, χοινοὶ, ἀεμοὶ, φεοὶ, θέρια».

εἰλακός-ῆ-όν νεώτ. ἀνατ. λαγόνιος βλλ.

εἰλαίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κατάρρους τοῦ εἰλωσ βλλ.11.

εἰλαός κ. ἰλεός [ὁ] κ. νεώτ. νόσος προκαλουμένη ἐξ ἀνοφρακτικῆς συστροφῆς τῶν ἐντέρων, στρίψιμο τοῦ ἀντέρου: Ἰππ. Ἀφρο.3,22, Ἀρετ. Ὀξ. Παθ.2,6' || νεώτ. ἀνατομ. ἡ κατώτερα μείρα τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου: 2) σκοτοδινή τῶν Ἰππων: Ἀριστλ.Ζ.1.604,31' 3) φωνεὶ ἠθρῶν, κοιλίωμα ἴσθ. «ἡ τοῦ ἠθρῶν κατάσπις»: Ἐοδκρ.15,9 ἔλαα ἐνθῶν εἰλεόν, οὐκ ὀλίγην | ἔπιασε μιά τρανα: 4) ἄ. τ. τοῦ ἑλεός βλλ., τὸ κρεατοτράπεζο: Ἑσῆτ.749,7' 5) εἰδος κλήματος: Ἰππυτ' τὴν εἰλεόν καλουμένη ἄμπελον.

εἰλαοκωλικισθῆς μός [ὁ] νεώτ. ἀνατομ. μυικαὶ ἴνες κατὰ τὸν εἰλεόν.

εἰλαοφυλικὴ βαλδία (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἀναδελφώσις τοῦ ἐντερικοῦ τοιχώματος τυφλοῦ καὶ εἰλεοῦ, ἄ. βωχινεῖος.

εἰλαστίας [ὁ] ἀντὶ εἰλατίας βλλ. ἴσθ. ἴσθ. «ἡ τοῦ ἠθρῶν κατάσπις»: Ἐοδκρ.15,9 ἔλαα ἐνθῶν εἰλεόν, οὐκ ὀλίγην | ἔπιασε μιά τρανα: 4) ἄ. τ. τοῦ ἑλεός βλλ., τὸ κρεατοτράπεζο: Ἑσῆτ.749,7' 5) εἰδος κλήματος: Ἰππυτ' τὴν εἰλεόν καλουμένη ἄμπελον.

εἰλαοκωλικισθῆς μός [ὁ] νεώτ. ἀνατομ. μυικαὶ ἴνες κατὰ τὸν εἰλεόν.

εἰλαοφυλικὴ βαλδία (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἀναδελφώσις τοῦ ἐντερικοῦ τοιχώματος τυφλοῦ καὶ εἰλεοῦ, ἄ. βωχινεῖος.

εἰλαστίας [ὁ] ἀντὶ εἰλατίας βλλ. ἴσθ. ἴσθ. «ἡ τοῦ ἠθρῶν κατάσπις»: Ἐοδκρ.15,9 ἔλαα ἐνθῶν εἰλεόν, οὐκ ὀλίγην | ἔπιασε μιά τρανα: 4) ἄ. τ. τοῦ ἑλεός βλλ., τὸ κρεατοτράπεζο: Ἑσῆτ.749,7' 5) εἰδος κλήματος: Ἰππυτ' τὴν εἰλεόν καλουμένη ἄμπελον.

εἰλαοκωλικισθῆς μός [ὁ] νεώτ. ἀνατομ. μυικαὶ ἴνες κατὰ τὸν εἰλεόν.

εἰλαοφυλικὴ βαλδία (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἀναδελφώσις τοῦ ἐντερικοῦ τοιχώματος τυφλοῦ καὶ εἰλεοῦ, ἄ. βωχινεῖος.

εἰλαστίας [ὁ] ἀντὶ εἰλατίας βλλ. ἴσθ. ἴσθ. «ἡ τοῦ ἠθρῶν κατάσπις»: Ἐοδκρ.15,9 ἔλαα ἐνθῶν εἰλεόν, οὐκ ὀλίγην | ἔπιασε μιά τρανα: 4) ἄ. τ. τοῦ ἑλεός βλλ., τὸ κρεατοτράπεζο: Ἑσῆτ.749,7' 5) εἰδος κλήματος: Ἰππυτ' τὴν εἰλεόν καλουμένη ἄμπελον.

εἰλαοκωλικισθῆς μός [ὁ] νεώτ. ἀνατομ. μυικαὶ ἴνες κατὰ τὸν εἰλεόν.

εἰλαοφυλικὴ βαλδία (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἀναδελφώσις τοῦ ἐντερικοῦ τοιχώματος τυφλοῦ καὶ εἰλεοῦ, ἄ. βωχινεῖος.

εἰλαστίας [ὁ] ἀντὶ εἰλατίας βλλ. ἴσθ. ἴσθ. «ἡ τοῦ ἠθρῶν κατάσπις»: Ἐοδκρ.15,9 ἔλαα ἐνθῶν εἰλεόν, οὐκ ὀλίγην | ἔπιασε μιά τρανα: 4) ἄ. τ. τοῦ ἑλεός βλλ., τὸ κρεατοτράπεζο: Ἑσῆτ.749,7' 5) εἰδος κλήματος: Ἰππυτ' τὴν εἰλεόν καλουμένη ἄμπελον.

εἰλαοκωλικισθῆς μός [ὁ] νεώτ. ἀνατομ. μυικαὶ ἴνες κατὰ τὸν εἰλεόν.

εἰλαοφυλικὴ βαλδία (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἀναδελφώσις τοῦ ἐντερικοῦ τοιχώματος τυφλοῦ καὶ εἰλεοῦ, ἄ. βωχινεῖος.

εἰλαστίας [ὁ] ἀντὶ εἰλατίας βλλ. ἴσθ. ἴσθ. «ἡ τοῦ ἠθρῶν κατάσπις»: Ἐοδκρ.15,9 ἔλαα ἐνθῶν εἰλεόν, οὐκ ὀλίγην | ἔπιασε μιά τρανα: 4) ἄ. τ. τοῦ ἑλεός βλλ., τὸ κρεατοτράπεζο: Ἑσῆτ.749,7' 5) εἰδος κλήματος: Ἰππυτ' τὴν εἰλεόν καλουμένη ἄμπελον.

εἰλαοκωλικισθῆς μός [ὁ] νεώτ. ἀνατομ. μυικαὶ ἴνες κατὰ τὸν εἰλεόν.

εἰλαοφυλικὴ βαλδία (ἡ) νεώτ. ἀνατομ. ἀναδελφώσις τοῦ ἐντερικοῦ τοιχώματος τυφλοῦ καὶ εἰλεοῦ, ἄ. βωχινεῖος.

εἰλαστίας [ὁ] ἀντὶ εἰλατίας βλλ. ἴσθ. ἴσθ. «ἡ τοῦ ἠθρῶν κατάσπις»: Ἐοδκρ.15,9 ἔλαα ἐνθῶν εἰλεόν, οὐκ ὀλίγην | ἔπιασε μιά τρανα: 4) ἄ. τ. τοῦ ἑλεός βλλ., τὸ κρεατοτράπεζο: Ἑσῆτ.749,7' 5) εἰδος κλήματος: Ἰππυτ' τὴν εἰλεόν καλουμένη ἄμπελον.

εἰλωσθῆς ἑπίρρ. μτγ. κατὰ τὰ συμπόσια τοῦ εἰλωσ βλλ.11: Σωφ.2,29 εἰλωσθῆς στροφουμένης τῆς μήτρας.

εἰλη ὁ. γρ. ἀντὶ ἰλη βλλ.

εἰλη ἡ θερμότης, τὸ θάλλος τοῦ ἡλίου: Ἀριστφ. Σφ.772 ἦν ἐξέχη εἰλη, κατ' ὄρωθον ἡλίαςος [ὄψε], Ἀλκιφρ.1,212' πρὸλ. ἴσθ. ἴσθ. «ἡ ἔλλα [ἰδὴ]. Ἐλλαν γ' αὐτῆν ἡλίου»: 2) ὄρωθον ἡλίου: ἴσθ. «τῶν ὄρωθων ἡ καλὴν» πρὸλ. εἰλα.

εἰληθῶν κ. εἰληθῶ ἀντὶ ἰληθῶν βλλ.: Ἀρατ.917 εἰληθῶ φέρονται 2) περιπελεγμένως, περιπλεχτά: Ἀντιφθ. ἐν ΑΠ9,14 εἰλωθῶν ταχινού πτωκός εἰλησ πόδας.

εἰληθερής-ες ὁ θερμανόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, θερμός: Ἰππ.Νούσ.2,30, Γαλλ.389' πρὸλ. εἰλαθερής.

εἰληθερῶ-τω ἐν ἡλίῳ θερμαινόμενος, καλῶσοι: Ἰππ.Νούσ.2,68, Φιλόστρ.Γυμν.58' || ὄμ. κ. μέσ.:

Λοκ.Ρητ.Διδ.17 «τὸ ἡλίῳ θέρεσθαι εἰληθερεσθαι», εἰληθῶ ἴσθ. «ἡ πλεῖς γίνου.»

εἰληθός [ὁ] κ. νεώτ. εἰδ- ἴσθ. «εὐστροφῆ, φυγῆ», εἰληθῶ ἴσθ. «ἡ ἐν ἡλίῳ θερμασθῆν.»

εἰλήλουθε παρακ. τοῦ ρ. ἔρχομαι βλλ. ἐλήλυθα.

εἰλήλουθεν, εἰλήλουθεν ὑπερσ. τοῦ ρ. ἔρχομαι βλλ., ἀντὶ ἐλήλυθεν.

εἰλημα-ατος [τὸ] κ. νεώτ. περικόλλωμα, σκέπασμα: [ἴσθ.] π. Στὸδ.3,28,18ω εἰλημα μίτρας ἐδέσμευσε πάνασθαι 2) ἡ νόσος εἰλεός βλλ.11: Ἰππ.Φυσ.9 [ἀμψ]. 3) πᾶν τὸ σπειροειδὸς συνεστραμμένον, κουλούρα: Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.8,189 ἐν ἀλαμπετὶ οἰλήματι εἰλημα σχοινίου θεασόμενος τις' || ὄμ. τὸ εἰς κλίμακρον περιεπιτυμένον, ὄλοσ, εἰδ. ἐπὶ ἐπιδέσμοιο: Γαλλ.1811,809' 4) κ. νεώτ. ἐν τῷ ἀρχιτεκτονικῷ, καμάρρα, ἀψίς, θάλασ: Ἐπιγρ. ψ Κωδιν.179,6.

εἰλημικός-ῆ-όν μαν. ἀψιδωτός, θαλατός: Κ Περφ. πρὸς Ῥωμαῖον 29,67 νεός... εἰλ.

εἰλημι ἴσθ. ὄρω. ἔσθ. τοῦ ἴλημι βλλ.: ἴσθ. «εἰληθῶ ἰδωσ γίνου.»

εἰλής εἰ ἴσθ. «ἰδωσ εἰ»

εἰλητός-εως [ἡ], ἀπτ. εἰλα- περιτροπῆ, συστροφῆ, στροβίλος, εἰς ἀνέμου ἢ φλογῶν: EM 20,3, Πλωτίν.1,8,14, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,438' || κ. ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν ἀσφάνων σωματίων: Πολυδ.4,156.

εἰλητός-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου: Πλάτ. Πολ.380B πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλητόςου τε καὶ ἀνέμου καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, Ἀριστλ.Φυσ. 197ε, 23, Πλούτ. Ηθ.688Α.

εἰλητῆριον [τὸ] μτγ. κ. μνθ. περικόλλωμα, περιτόλιγμα, δέμα: Ἀετ.15,13'

εἰλητικός-ῆ-όν περικύλλωσις, συστροφῆς ὄρωθον, στροβίλος, εἰς ἀνέμου ἢ φλογῶν: EM 20,3, Πλωτίν.1,8,14, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,438' || κ. ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν ἀσφάνων σωματίων: Πολυδ.4,156.

εἰλητός-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου: Πλάτ. Πολ.380B πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλητόςου τε καὶ ἀνέμου καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, Ἀριστλ.Φυσ. 197ε, 23, Πλούτ. Ηθ.688Α.

εἰλητῆριον [τὸ] μτγ. κ. μνθ. περικόλλωμα, περιτόλιγμα, δέμα: Ἀετ.15,13'

εἰλητικός-ῆ-όν περικύλλωσις, συστροφῆς ὄρωθον, στροβίλος, εἰς ἀνέμου ἢ φλογῶν: EM 20,3, Πλωτίν.1,8,14, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,438' || κ. ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν ἀσφάνων σωματίων: Πολυδ.4,156.

εἰλητός-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου: Πλάτ. Πολ.380B πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλητόςου τε καὶ ἀνέμου καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, Ἀριστλ.Φυσ. 197ε, 23, Πλούτ. Ηθ.688Α.

εἰλητῆριον [τὸ] μτγ. κ. μνθ. περικόλλωμα, περιτόλιγμα, δέμα: Ἀετ.15,13'

εἰλητικός-ῆ-όν περικύλλωσις, συστροφῆς ὄρωθον, στροβίλος, εἰς ἀνέμου ἢ φλογῶν: EM 20,3, Πλωτίν.1,8,14, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,438' || κ. ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν ἀσφάνων σωματίων: Πολυδ.4,156.

εἰλητός-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου: Πλάτ. Πολ.380B πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλητόςου τε καὶ ἀνέμου καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, Ἀριστλ.Φυσ. 197ε, 23, Πλούτ. Ηθ.688Α.

εἰλητῆριον [τὸ] μτγ. κ. μνθ. περικόλλωμα, περιτόλιγμα, δέμα: Ἀετ.15,13'

εἰλητικός-ῆ-όν περικύλλωσις, συστροφῆς ὄρωθον, στροβίλος, εἰς ἀνέμου ἢ φλογῶν: EM 20,3, Πλωτίν.1,8,14, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,438' || κ. ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν ἀσφάνων σωματίων: Πολυδ.4,156.

εἰλητός-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου: Πλάτ. Πολ.380B πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλητόςου τε καὶ ἀνέμου καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, Ἀριστλ.Φυσ. 197ε, 23, Πλούτ. Ηθ.688Α.

εἰλητῆριον [τὸ] μτγ. κ. μνθ. περικόλλωμα, περιτόλιγμα, δέμα: Ἀετ.15,13'

εἰλητικός-ῆ-όν περικύλλωσις, συστροφῆς ὄρωθον, στροβίλος, εἰς ἀνέμου ἢ φλογῶν: EM 20,3, Πλωτίν.1,8,14, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,438' || κ. ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν ἀσφάνων σωματίων: Πολυδ.4,156.

εἰλητός-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου: Πλάτ. Πολ.380B πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλητόςου τε καὶ ἀνέμου καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, Ἀριστλ.Φυσ. 197ε, 23, Πλούτ. Ηθ.688Α.

εἰλητῆριον [τὸ] μτγ. κ. μνθ. περικόλλωμα, περιτόλιγμα, δέμα: Ἀετ.15,13'

εἰλητικός-ῆ-όν περικύλλωσις, συστροφῆς ὄρωθον, στροβίλος, εἰς ἀνέμου ἢ φλογῶν: EM 20,3, Πλωτίν.1,8,14, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,438' || κ. ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν ἀσφάνων σωματίων: Πολυδ.4,156.

εἰλητός-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου: Πλάτ. Πολ.380B πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλητόςου τε καὶ ἀνέμου καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, Ἀριστλ.Φυσ. 197ε, 23, Πλούτ. Ηθ.688Α.

εἰλητῆριον [τὸ] μτγ. κ. μνθ. περικόλλωμα, περιτόλιγμα, δέμα: Ἀετ.15,13'

εἰλητικός-ῆ-όν περικύλλωσις, συστροφῆς ὄρωθον, στροβίλος, εἰς ἀνέμου ἢ φλογῶν: EM 20,3, Πλωτίν.1,8,14, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,438' || κ. ἐπὶ τῆς περιστροφῆς τῶν ἀσφάνων σωματίων: Πολυδ.4,156.

εἰλητός-εως (ἡ) ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου: Πλάτ. Πολ.380B πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλητόςου τε καὶ ἀνέμου καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, Ἀριστλ.Φυσ. 197ε, 23, Πλούτ. Ηθ.688Α.

εἰλικόεις-εσσα-εν μτν. ποι. περιστραμμένος, στριφογυριστός: Νώνν. Δ 12,343 εἰλικόεις βότρυς || ὁ ἐλικτός, περιστρεπτός διακοσμησὶς ἔχων: Νίκ.Θηρ.20] εἰλικόεσσα ἀσπίδες || ὁ ἐλικτός, στριφογυριστὰ συσπειρούμενος ἢ βαΐων: Νώνν. Δ 9,130 εἰλικόεις δράκων.

εἰλικόμορφος-ον μτν. ἐλικοειδής: Ὅππ.Κυν.2,98. **εἰλικρινά** ἐπίρρ. δημ. μετ' εἰλικρινείας βλ. 4]: Φιλῆν.Βουκ.Χαλκ.23 δάκρυα.. εἰλικρινά.

εἰλικρινεία [ή] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμύχου, καθαρότης: Ἀριστ.Χρωμ.793α,10 πολλὰς γὰρ καὶ τὸ ἀμύχους ἔχει διασφοράς καὶ τὸ φουκικόν.. κατὰ τὴν πρός ἄλλα μίξιν καὶ εἰλικρινεία αὐτῶν, Σέξτ. Ἐπιφ.Μαθ.9,73 εἰλικρινεία ἀέρος. 2] ὁδ. μτφ. διαύγεια, ξαστερωσίση: Ἰσθδλ.Πυθ.16,68 εἰλικρινεῖα λογισμοῦ. 3] ὁμ. μτφ. ἐπὶ δένδων, οἷον ταλαιπωρίας, πόνου κττ. ἡ ἐλκίφει ἀνακουφισσῶς: Φιλῆδ. Ὀργ.25W. 4] ὁμ. μτφ. γμγ., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφειδού, ἀνοηκοῦντος, τῆσις, εὐθύτης: Κδ.Κορινθ.2, 1,12 ἐν ἀπλότῃ καὶ εἰλικρινεῖα θεοῦ, Πάν. προσφῶν ἐπὶ τὴν σὴν εἰλικρινεῖαν, Σολωμ. Διάμ. μετ' εἰλικρινείας φανερώειν ὅσα ἔχει μέσα σου.

εἰλικρινής-ος-ές κ. νεώτ. κ.δημ. ἀμύχης, καθαρός: Ἰππ.Διαίτ.1,35 ἐκ πυρῶ τοῦ εἰλικρινεστάτου καὶ ὄσασα, Πλάτ. Συμμ.21B αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρὸν, ἀμεικτον, Σεν.ΚΠ 8,5,14 διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἔκαστα εἶναι τὰ φύλα ἰσὺν ἀνδρείται, κευχισμένοι, Ἀριστ.Χρωμ.793β,13 τῶν χρωμάτων οὐδὲν ὁρώμεν εἰλικρινεῖς οἷον ἔστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα, Πλούτ.Ἠθ.3,93C τὸ ἐν εἰλικρινεῖ καὶ καθαρόν || ὁ ἐν τῇ καθαρῇ μορφῇ θεωρούμενος, ἀπόλυτος: Πλάτ.Φαῖδ.6,7B γνωσόμεθα δὲ ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινεῖς ἴσο καθαρὸν καὶ ἀπόλυτον, Ἰσοκρ.1,46 τὴν τέρφειν εἰλικρινεῖ καὶ βεβασιότερα ἀποδοῖσιν, Ἀριστ. Ἠθ.Νικ.17,6b, 20 ἀφορῶν εἰλικρινεστάτῃ || κ. παραθ. Ἔπικ. Γνώμ. 14 ἀφορῶν εἰλικρινεστάτῃ || ἐν χρ. κ. ἐπὶ κωικῶν: Σεν. Ἀπομν.2,23 εἰλικρινής τις ἂν ἐπὶ ἀδικία ἢ ἀχαριστία (ἀπόλυτος λαμβανόμενη εἶναι ἀδικία): 2] ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀφειδής, ἀνοηκοῦτος, εὐθύς, τίσις, ἐπὶ πρσ. κ. ἐνεργεῖν ἢ καταστᾶσαν ἐκ πρσ. ἀπορροεούσων: Ἐπιφρ. εἰλικρινής ἀποδείξει, Κδ.Φιλ.1,10 ἴνα ἴτε εἰλικρινεῖ καὶ ἀπρόσκοπον, Πάν. ἐπ' ἀγαθῆ καὶ εἰλικρινεῖ προαρέσει, ἀπὸ τὸ φίλο μν περιμένα βᾶ ἴταν περισσότερο εἰλικρινεῖ, βᾶ ὑποσπριξέμεν πᾶσαν εἰλικρινεῖ προσθῆβαιν. 3] ὁλικός: Κλειμ.2,5 εἰλικρινεῖς ἐκλείφεις.

εἰλικρινός-ή-ό δημ. ἀντὶ εἰλικρινεῖ βλ.2]. **εἰλικρινότης**-ητος [ή] γλωσσ. εἰλικρινείας βλ.2].

εἰλικρινῶ-ώ καθαρίσιμ. παθ.: Ἀριστ.Κδ.σμ. 377α, 35 γῆς δὲ περινησομένη αἰφᾶς τὰ τ' ὑπ' αὐτῆ καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῆν εἰλικρινεῖται. 2] διαχωρίζω, διακρίνω, παθ.: Βασθθρ.π.Στοθ.Π.Προφρμ.5.

εἰλικρινέως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἰων. -έως μετ' εἰλικρινείας βλ.1], ὄνει μετ'εἰς, αὐτοῦσας ἀπολότῃς, καθαρῶς: Πλάτ. Μενέξ.245D διὰ τὸ εἰλικρινεῖν εἶναι Ἑλλάνων καὶ ἀμύχης βαρβάρων || τὸ εἰλικρινεῖν ὅτι τὸ ἀπόλυτον ἐστ, ἡ ἀπόλυτος ὑπαρέξῃ: αὐτ.Πολ.477α. 2] ὄνει ὄλλου χαρακτισμοῦ, ἀλλός: Ἀορ.Τακτ.4,6 εἰλικρινέως Ταρσενίτων. 3] νεώτ. κατὰ τρόπον εἰλικρινῆ βλ.2]: μὲ ὄμλιπσο - μὲ ἀπὸ τῆς εἰλικρινεῖας.

εἰλικρινή-ρος [ή] Ἐπιφρ. ἀντὶ ἐκλιπθ βλ. **εἰλικρινός-ή-όν** ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ἐλικτός βλ. : Ἐπρ. Ἰων 40 ἰσφρ.γρ.] || ἐπὶ φλογῶν, ὁ περιβάλλων περιπύλιναν: Ψάμνρον. Ἀλχημ.50B.

εἰλιθῆσις-ως [ή] μτν., ποι. ὀλιθῆσις βλ. : Ἀνιλ.ΠΔψαμ.54,55,6.

εἰλιθόδομα μτν. ποι. ἀντὶ ὀλιθόδομα βλ. : Ἀλκίφρ.1,26 ἰσφρ.1.

εἰλιθ-κος [ή] πθ. εἰλιθ' Ἦα. ἐκκότῳσις ἰθιθ. ἀντὶ εἰλικότῳσις, στρόφορ.

εἰλιθ-κος [ή] μτν. ἀντὶ εἰλιθ βλ.

εἰλιθόθης [ή] μτν. τοῦ εἰλιθός βλ. : Νώνν. Δ 1,60. αὐτ.17,214 εἰλιθόθης ὄρχηθμός || περὶ τοῦ Ἠρακίτου: αὐτ.29,356. 2] ἐν χρ. μτφ. περὶ τῶν σκαλοῦσαν στίχων: Ἀδούτ. Ἐπιστ.10,31.

εἰλιθόσος-ος-ον ὁ εἰλιθός τοῦ πᾶδος κατὰ τὴν πορείαν, πρρ' Ὁμ. ἐπιθ. τῶν βοῶν, οἴτινες βαδίζουσιν διαγρόφου διὰ τὸ πέλατος τῆμα κῆλυτο ἢ κτ. δοτ. κ. αἰτ. πλθβ.1: Ἰλ.2424, αὐτ.1,466 εἰλιθόσας ἑλικας οὐς ἔσφαζον. 2] κ. πλθ. ὡς οὐα. ἐπὶ βοῶν ἢ ἀγελάδων: Θεοκρ.25,131 πᾶσιν δὲ μετέπρσαν εἰλιθόσασιν || ὁμ. ἐπὶ γυναικῶν μετ' αἰσχρός σμγ. Ἦα. ὁ δὲ τὰ δέσιν τῶν οὐκῶν καὶ πλσκήν κατὰ τὴν συνουσίαν: Ἐπιολ.161, Ἄνακρ.164.

εἰλίσσω ποι. ἀντὶ εἰλίσσω βλ.

εἰλιπνής-ος-ές μτν. πθ. ὁ εἰς τὸ εἰλιθ ἐκτείνόμενος: Θεοκρ.13,42 θάλλοντα σελίνα καὶ εἰλιπνή ἀγρωσία ἮΕΜ299,17 ἐν τοῖς ἐκείσι γινόμενῃ ριζοδόκῳ γὰρ, ἐπὶ πολὺ δικυνομένη.

εἰλιπατο γ' πλθ. πρσ. παθ. ὑπερτο. τοῦ π. εἰλίσσω βλ.: Ἦρ.7,90.

εἰλικτής [ή] Ἦα. ὁ αἰγιός.

εἰλιον ὄσο. β' τοῦ π. αἰρώ βλ.

εἰλιπέδον [ή] ἔδαφος προσβαλλόμενον ὄπο τοῦ ἡλίου, ὀλῶν, ἐδ. τὸ πρὸς Ἑλρανισ σπαφυλῶν Εὔστ.43,38 ἔπεδον εἰλιθ βαλλόμενον, τοῦτεστιν ἡ-λίου θερμῆρασις: Ὁδ.Η 123 τῆς ἔτερον μὲν ἢ εἰλιπέδον.. τέρεταις ἡελίω ἰδ.γρ. εἰλιπέδον.

εἰλος Ἦα. ὁ δεσμός, πρθλ. εἰλεα.

εἰλός Ἦα. ὁ πᾶν τὸ ἐμπνιτον βάρος τὸ ἐν ταῖς πᾶγαις ἐπνιπτον ζῶων.

εἰλό Ἦα. ὁ μέλαν.

εἰλυθμός [ή] μτν. φοιλέα θηρίων: ἘΜ 229,45 ὁ κατόδους, φοιλέας: Νίκ.Θηρ.285 κατ' εἰλυθμούς πετρώδεας. 2] Ἦα. ὁ ἔλικος, τρῶμος.

εἰλότις [ή] Ἦα. κτηρίον ἀπὸ φρυγῶν σκυληκοειδές γ' χρωτῶν πρὸς δέλεαρ.

εἰλυμα-ατος [ή] περίλημμα, σκέπασμα: Ὁδ.Ζ 179 εἰ τί ποτε εἰλυμα σπερίων ἔχει, Ἀνακρ.21,6 νηληλυτον εἰλυμα.. ἀσπίδος, Γολ.19,367: πρθλ. ἔλυμα.

εἰλυτός Σουιδ. κ. Ἰλ., εἰλυθός βλ.: Σεν.Κυν.5,16 καταδύονται εἰς φάραγγας καὶ εἰς εἰλυτός [οἱ λαγοί], Ἀπολλ.Ρ.1,144 θῆρες δὲ εἰλυτός τε κατὰ εὐλόχους λιπνότης.

εἰλυσις-ως [ή] μτν. δι' ἐρπυσμοῦ ἢ ἐλιγμῶν πορεία: Συμπλ. Φυσ.1229,22, Στάλ. Σοφ.Φ.291.

εἰλυσθῶσι [ή] μτν. πθ. ἄγρωσις, χορταριά βλ.: Παορ. Ἀνακρ.27.

εἰλυσπωμα-ατος [ή] μον. ἡ ὄμοια πρὸς τὴν τῶν σκυληκῶν κίνησις: Εὔστ.143,43.

εἰλυτά [ή] ἰέν. μθῆα ἢ πλαιοῦς προσφερόμενος ὄπο τῶν συμβουλευόμενων τὸ μονεῖτον μὲ τρῶφονίου: Ἐπιφρ. δέκα βραχυμῶν εἰλυτάς δέκα.

εἰλυφᾶζω μ. ἐνεστ. κ. παρσ. εἰλόω βλ., συσπρέφω: Ἰλ.Υ 492 ἀνεμοφύλατος εἰλυφᾶζε. 2] ὄμθ. συστρέφω, στριφογυρίζω: Ἠοῖδ. Α 275 ἀπ' αἰθρομένων βαδῶν στέλας εἰλυφᾶζε.

εἰλυφᾶω εἰλυφᾶω βλ., μ. ἐπ. κτγ. ὄνω: Ἰλ.Λ 156 πάντα τ' εἰλυφᾶω ὄνωσας φέρων, Ἠοῖδ.Ω 692 ἰερὴν φλόγα εἰλυφᾶωντες. 3] κ. ὄμθ. : Νώνν. Δ 30,81.

εἰλυφᾶω, μέλλ. εἰλυφᾶω, μέσ. κτγ. ἐνεστ. εἰλυθόμενος παθητικῶν. εἰλυφᾶω γ' πλθ. πρσ. ἐπ. εἰλυτάσι, ὄπερα. εἰλυθῶ ἰθ πάντοτε π. Ὁμ., πλῆν ἐν τῷ εἰλυφᾶται, ὄμ. ἐν Σοφ. β' π. μτν. πλῆν τοῦ εἰλυθῶ, Νίκ.Θηρ.754], περιπύλινον, περικαλύπτω, σκεπάζω: Ἰλ.Φ 319 κᾶθ δὲ μν αὐτῶν εἰλυφᾶω φάμβωσιν, Ἀρατ.432 ὀλιγὴν δὲ μν εἰλυφᾶω ἀχλόθ. ΑΠ 9,40 εἰλυφᾶω βιβλίον || παθ. περιβάλλωμαι, καλύπτομαι: Ἰλ.Σ 222 εἰλυμένοι ἀσθονί χαλκῷ

᾽Οδ.Ε 403 εἶλωτο δὲ πᾶν ἄλδος κλυτῶν 2) παθ. κινῶμαι, πορεύομαι ἐλασθεμένος, κλυτουρίδιζοντα το σώμα : Μεταφ.6,4 εἶβαν δὲ βασιδῶν εἰλουμένων, Ὀρφ.Λιβ.134 εἶλωτο δὲ πυκνῶν γνᾶρτων . γαναιὴν ῥόχην ἢ ἐπι γαλοῦ ἀνθρώπου : Σοφ.Φιλ.291 εἰλουμένην δὴστην ἐλέκων πόδα ἢ εἰλυθεὶς = συσταλαίς : Θεόδωρ.25,246 πᾶνθεν εἰλυθέντος ὑπὸ λαγόνος 3) μην. ποι. εἰλυμένως ὡς μην. τοῦ εἰλῶν βλλ. : Ἀπολλ.Ρ3,296.

εἶλω κ. εἰλέω, εἰλέω, εἰλλῶ, εἰλλῶ, εἰλλῶ (τύποι ἐκ διαφ. ὀμ. θεμ., ὀτινες συνένανται). Ἐκ τοῦ εἶλω γό ἔνεστ. παρ' Ὀμ. μ.παθ. μ.χ. εἰλομένοσ, ἐπ. ὄορ. ἔλασα, ἀπαρφ. ἔελασαι, ὄωφ. μ.χ. ἔλασαι, μέσ. ὄορ. ἠλασμένη, παθ. ὄορ. β' ἔελλην, ἀπαρφ. ἀλλῆναι, ἀλλῆμενα, μ.χ. ἀλείς-εἶσα-έν, παρακ. ἔελλμαι. Ἐκ τοῦ εἰλέω, παρατ. εἰλεῶν, κ. εἰλεῶν, συνηγ. γ' πρόσ. εἰλει, μέλλ. εἰλήσω, ὄορ. εἰλῆσα, μέσ. παρατ. εἰλεῦντο, μ.χ. εἰλεόμενος, παθ. ὄορ. εἰλήθη, παρακ. εἰλημαι, ὕπερσ. εἰληνω (πρόβλ. ὅκει), συνελαύνω ἐντός μικρᾶς περιφέρειας, συνωδῶ, συγκλείω, στρωμάτω, μετ' ἐμπροσθ. διαφ. ἰ κατὰ τινα ἢ κατὰ τι, ἐπὶ τι, ἐν τι : Ἰλ.Π 275 πρὶν κατὰ ἰλιόφει κλυτὰ τεύχεα λαόν ἔλασαι Τρωϊκόν, αὐτ.Σ 447 Ἀχαιοὺς Τρώεσς ἐπὶ πρῶμυον σιν εἰλεῶν, Ὀδ.Μ 210, αὐτ.Χ 460 εἰλεον ἐν στείην, ὄθεν οὐ πως ἦεν ἀλλοίφαι κ. παθ. : Ἰλ. Χ 12, αὐτ.Ω 662 κατὰ ὄστυ ἐλέμθεσ, αὐτ.Σ 287 ἐ-ελευμένω ἐνδοθι πύργων, αὐτ.Μ 38' ἢ ὀμ. σμ. κ. μετὰ ὄστ. : αὐτ.Σ 294 θαλάσση τ' ἔλασαι Ἀχαιοῦσ' ἢ ὄθ. συμβαροίωσ, συγκνετρώω : Πίνδ. Ο 10 Πη, 43 ἐν Πίσσ ἔλασαι στρατὸν ἰεῖον τὸ πάσαν κ. παθ. : Ἰλ.Ε 823 Ἀργείοσ ἐκέλευσα ἀλῆμαι ἐνθάδε πάντας ἰσχύλ. « ὄδροισθῆναι, συστροφηῆναι » ἢ κλείω ἐντός, ἐγκλείω : Ἰλ.Α 413 ἰστροφηῖσ' ἔλασαν ἐν μέσοσιν μετὰ φέουσι ἰσαν. κ. ἀποκλείω : Ἐπιγρ. εἰλοῦσων τοῦ ἰαροῦ ἢ ὄθ. καλύπτω, προστατεύω : Καλλίν.1,1 ὀσπισδὸς ἄλκιμον ἦτορ ἔλασ' κ. παθ. : Ἰλ.Ν 408 τῆ ἰένν. τῆ ἀσπίδι πᾶσ ἔελλαι 2) συμπεῖω, οἶον εἰλαίσι καὶ σταφυλαίς : Ἰλ.Θ 215, πλῆθεν . Ἰππων τὸ καὶ ἀνδρῶν εἰλομένωσ εἰλεὶ δὲ . Ἐκτωρ, Παισ.Γραμ.ἀπ.155 κ. παθ. : Πλάτ.Τιμ.76Β ὑπό το περιστώτωσ ἔξωθεν πνεύματοσ πάλιν ἐντός ὑπό το δέρμα εἰλοόμενον κατεριπύοτο 3) φρ. μην. ποι. δεσμοίσι ἴλλομαι : Ἀπολλ.Ρ 2,27 4) κωλύω, ἐμποδίζω : Ἰλ.Ν 524 ἦτο, διὸσ βουλήσιν ἐλέμωσ 4) κρούω, πλῆθην : Ὀδ.Ε 132 νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῶ Ζεὺσ ἔλασας ἐκέασσε 5) παθ. συστέλλομαι, μαζεύομαι, ἰσρώω, ἰδ. ἐπὶ λόντοσ ἐτοιμαζόμενον πρὸσ ἐξόρμησιν : Ἰλ.Υ 168 ὀ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίκων ἔρχεται . ἰδ. πρὸσ χανόν ἢ ὄμ. ἐπὶ ἀστού : Ὀδ.Ω 538 σμψαν δὲ ἀλείψ ὡσ τ' αἰετόσ ὄφιμηπέτῆσ 6) περιέρωχομαι, φέρω γύρα : Νικ.Ἰστορ.478 σκολιῆν τὸ καὶ οὐ μίαν ἀτραπὸν ἴλλων, Ἀπολλ.Ρ 2,57 ἠνα δ' ἔπειτα πέριψ εἰλεὶ ῥόσ 7) μέσ. περιφερόμαι : Ἦρ.2,76 τῶν δ' ἐν ποσὶ μάλλον εἰλυμένων τοισ ἀνθρώποισι ἰ τῶν περιφερομένων μετῶ τῶν ἀνθρώπων, ὄθ. τῶν οἰκείων, συνήθων τοῖσ ἀνθρώποισι κ. μ.φ. : Μάε Τύρ.28,58 ὀ πρὸσ τὰς δίκασ εἰλοόμενοι ἢ ὄμ. σμ. κ. ἐνεστ. ἀνῆδ. ἐπὶ τοῦ ἰλιου : Πλάτ.Κρατ.409Α εἰλ δ' ἐν καὶ τῶ κερὶ τὴν γῆν ἀεὶ εἰλεῖν ἰών ἢ ὄμ. σμ. κ. μέσ. ἐπὶ τῶν ὀυρανῶν ὀμώτων : αὐτ.Τιμ.40Β γῆν . . . εἰλομένην δὲ κερὶ τὸν πᾶν πάντοσ πόλον τεταμένον ἰ περιστροφόμενῆν κερὶ τὸν ἐκωτίσ δέονα, κτ. Ἀριστῶ. Οὐρ.2,13,8,1,λουκ. Ἀστρολ.29 οἱ ἀστέροσ ἐν τῶ ὄφρω εἰλοῦνται 7) περιτυλίωσ ἰσχυρῶσ σφιγχοτ' Ἀπολλ.Ρ 4,181, Πδ Βασ.4,23 τὴν πλελυτῆν εἰ- ἰλασασ' ἢ μέσ. περιέλασσαι, τυλίγομαι γύρα σὲ κατ' : Θεόκρ.1,31 κατ' αὐτόν ἰ τὸν κισσὸν ἰ εἰλεὶ εἰλεται, Μόσχ.4,104 κερὶ δ' αὐτόν εἰλεται φάδξ

εἶλωσ ὠτοσ (ὀ κ. εἰλώτῆσ, θηλ. -ἰσ-ἰδοσ δυνάμη τῶν π. τοῖσ Σπαρτιάτοσ δουλοπαροίκοσ : Ἦρ.6,58, Ὀουκ. 4,80 2) νεώτ. κ. παθ. ἀνθρώποσ εὐρισκόμενοσ ὑπὸ το καθῆτοσ καταθλιπτικῆσ ἐκμεταλλεύσεωσ καὶ ἀνελευθερίασ : εἰλωτοσ τοῦ κεφαλαίου.
εἰλωταῖσ [ἠ] ἢ κατὰστασ τῶν εἰλωτῶν ἐν Σπόρτῆ Σουῖδ., Ζωοφ.Λεξ.643 ὀ δουλείασ : Πλάτ.Νόρμ. 776Β ἠ Ἀσκαπαροῖων εἰλωταῖσ πλεῖστον ἀπορίαν πορᾶσθ' ἄν 2) τὸ σύνολον τῶν εἰλωτῶν : Ἀριστῶ.Πολ.1264α, 35 φρονημάτων πλῆρεσ [εἶναι] ἢ τὰσ παρ' ἐνόισ εἰλωταῖσ 3) συνεκδ. Στέφ.Βυζ. « ἢ τῶν εἰλωτῶν γῶρα ».
εἰλωτέωσ εἶμαι εἶλωσ ἢ δουλοπάροικοσ : Ἰσοκρ. 4,131 τοὺσ ὄμοροσ εἰλωτεῖσιν ἀναγκάζουσιν.
εἰλωτίσσομαι μην. γίνομαι εἶλωσ : Ἐριππ.71.
εἰλωτικὸσ-ἠ-ὸν γίνω. ὀ ἀνήκων ἢ ἀναερόμενοσ εἰσ τοὺσ εἰλωτασ : Πλάτ.Σδλ.22 εἰλωτικὸσ πλῆθουσ . . . περικεχυμένοσ τῆ Ἀσκαδαμῶν ἢ τὸ οὐδ' ὡσ αὐτ. τὸ σύνολον τῶν εἰλωτῶν : Παισ.Α 4,23,1 τοῦτοσ . . . προσέμεινον ἐσ τὸ εἰλωτικὸ 3)
εἰλωτίσ-ἰδοσ θηλ. τοῦ εἶλωσ δούλοσ : Ἰσοκρ. Ἀ. νησ.3 φηβιζούσων οἰκοσ πρὸσ τὰσ εἰλωτίσσοσ.
εἶμα-ατοσ [πτό], αἰολ. ἔμμα, κρητ. ἔμμα, ὀλλά γεν. κτ. τὸ θηλ. ἔμμα : Ἐπιγρ. ἐνδύμα, ποχοσ' συνη. παρ' Ὀμ. : Ἰλ.Σ 538 εἶμα δ' ἔψ' ἔμα ὄμοισι ὄσοφονκόν' συνῆθ. κατὰ πλῆθ. : Ὀδ.Ζ 216 φάροσ τὸ χιτῶνά τὸ εἶματ' ἔθηκα, αὐτ.Ο 368, Ἦρ.1,10 εἰλεθούσαν καὶ πείσαν τὰ εἶματα, Σοφ.ΙΟ 1263 εἶματῶν χρυσοπλάτων περόνασ ἢ εἰδ. ἐπίδημα, ὡσ τὸ ἰμάτιον : Ἦρ.1,155 κινῶνῶσ ἢ ὑποδύνειν τοισ εἶμασι, αὐτ.2,81 2) κατ' ἐπέκτ. τήσ, στρομῶσ : Αἰσχ. Ἀγ.921 μηδ' εἶμασι στρομᾶσ' ἐπιφθονοσ πόρον τῆσ, Σοφ.Ατ.1145 ὄφ' εἶματοσ κροσθεῖσ ποτεῖν παρεῖχε τῶ θάλοισ ναυτικῶν.
εἶμαδασ ἦσ. « παυμένον οἰκία ».
εἶμαι [εἶμ] νεώτ. κ. δημ. εἶσαι, εἶναι, εἶεθα, ὄμ. κ. εἶμασθε, εἶσθε δημ. κ. εἶστε καὶ εἶσασθε, εἶναι, παρατ. ἦμην, ἦσθ, ἦτο, ἠμᾶσ, ἠσθε, ἦσαν, ὄμ. ἠμουναί, ἠσουναί, ἠτανεῖν, ἠμαστέ κ. ἰδῶμ. -αν], ἠασατε ἰκ. ἰδῶμ. -αν], ἠασῆσθε κ. ἠτανεῖτε νεώτ. ἐν χρ. κ. ἠῶτο. τοῦ εἶμ [ἰνα ὄ, ἦσ, ἦ], νεώτ. προστ. ἔσο, ἔστω, ἔστέ, ἔστωσιν, μ.χ. ὄμ. ἢ τοῦ εἶμ ὦν, οὐσα, ὄν, ὄμη. ὄντασ καὶ ἔσονται, μέλλ. διαρκ. θά εἶμαι, νεώτ. κ. ὀ μέλλ. τοῦ εἶμ ἔσμαι οἱ ὄλλοι χρόνοι λωθόμενοι ἐκ τῶν ρ. γίνομαι κ. ὄσέρωχ. Ἐν τῶ δημ. προηγούμενο ὄξυτονον φωνῆτενοσ, ὀ τόνοσ ἐγκλίνοτο ἔν τῶ τῶ ἔνεστ. κ. παρατ., ὄποτε ἢ ἀρχικῶ συλλαβῶ τοῦ εἶμαι ἢ ἀποδῶλλετο ἢ συνεκρέτατο ἐν σμῆλῆσι μετὰ τὸν ἐν λόγῶ φωνῆτενοσ, οἶον ἐγὼ μὴ ἰ ἐγὼ εἶμαι, τί ταν ἢ τί ταν ἢ μουμῆ] ἢ μὴ μουμῆ] κτ. : πρόβ. κ. εἶμ]. Ἐσ ὑπαρκτικοσ, σημαίνει ὄσέρωχ, εὐρισκομαι ἐν τῶ ἰσ. ὄσ. : βράδην, παρομῶθ. μῆσ φορὰ ἦταν ἔνασ βασιλεία, - ἔξειε ἄν ὄθ εἶμαστέ τοσ χρόνουσ 2) εὐρισκομαι, διατίρω βῆσ εἰσ τινα τόπον : οὐδέτεσ ἦτο ἐν τῶ οἰκ' ἠ-ἐντόσ τοῦ κήπου, Ζερδ.Τομ.ΚΚ 13,10 εἶναι πῶσ ἄν τῆν ἔερα, Σακρ.1, ποῦ ἠμουνασ : ἢ φρ. καὶ ποῦ ἠσαι ὄκωμῶ ἰ ἀνομιένοισ καὶ ὄλλα χειρότερα ἢ καλύτερα 3) παρερισκομαι ἠμαστέ καὶ μετῶσ τὸσ πανηγυρί-ὄθ ἔμα στὸ γᾶμοσ 3) μετῶ γῶ : ἦταν καὶ αὐτόσ στὸ κίνημα 4) εἶρομαι ἄγρηγορομένοσ, καταλέγομαι : ἔν εἶμα στόν κατῶλογο τῶν ἐπιτυγῶντων 5) εὐρισκομαι, διαλέκω ἐσ τινα κατάσταση, μετ' ἐπιρρ. : ὄπὸ ὄνελα εἶμαστέ καλῶ, - ὄ ἀνθρώποσ ὄν εἶναι καλῶ, εἶσασ καλῶ ἢ νὰ βγάλω τῆσ φωνῆσ ἰ τρελίδ-θηκεσ : ἢ κ. μετ' ἐμπροσθ. διαφ. ἰ εἶσ, με] : σφ. ὄν εἶναι στῶ καλῶ τοσ ἢ μετ' ἐκαλῶ του ἰ παραλοῦγεται, εἶναι τρελῶσ, ἢ ὀ λίγο εἶμαι στῶ διαθεσασ, - ἦταν στῶ κέφ' ἢ φρ. εἶμα ὄσ θέση νὰ . . . δύναματ 6) δημ. μετὰ

προθ. από, ἐν τοπ. σμ. κατάγομαι ἢ ἄ. προέρχομαι : είναι από τὴν Πάλη - από τὴν Κέρκυρα, - είμαι ἀπ' τὸν ἀπάνω μαχαλά. || φρ. είναι από τὴν Πάρο | λογασιὰκ. πρὸς τὸ παρών- [νδ] πάρω | || ὄμ. ἐπὶ γένους : είμαι ἀπὸ σὸς 7) ὄμ. ὄμ. μετὰ γιν. κλητ. ἀνήκω εἰς τινα : παραυθὸ, τὰ χωράφια, τὰ λιβάδια, οἱ βοσκέες καὶ τὰ λαγκάδια ἐν τῷ ἀφέντῳ μας Τριτάμπη | 8) φρ. είμαι τῆς γνώμης ἔχω τὴν γνώμην, φρονῶ || φρ. αὐτὸς είναι ποῦ είναι (ἔχει κατ' ἔξοχην τὴν προεπιμένην ἰδιότητα) || ὄμ. φρ. είραστε γὰρ νὰ ἴσατε | είμαι εἴσομαι καθ' ἄλλη | 9) ὄμ. τὸ είμαι μετὰ παθ. μτχ. ἀποτελεῖ περιφρασιν ἀντιστοιχοῦσαν περίπου πρὸς τοὺς συνήθεες μετὰ τοῦ ἔχω περιφραστικούς τύπους προσδίδον ἑνιαίαν διαρκείας : είμαι σκαμμένος (διατελῶ ἐν στενοχωρίῳ) - φαγωμένος (χορτάτος) - ὀθα είναι πεσμένος στὸ κρεβάτι | 10) κτ. γ' πρὸς, είναι, ήταν - ἄπαρχει ἄπαρξε δὲν είναι τρόπος ἡ ἀπαλαγόμεν αὐτοῦ, - είναι φόδος νὰ ἑμυῶσαμε, Βόρην. Μόνα Χριστοῦ ἦταν ὄνειρο κ' ἔμεινε, ὄνειρο ἦταν καὶ πᾶς | 11) συχθάνει νὰ ἰσχυρῶν, ἐπικρατεῖ, ἐπὶ καιρικῶν καταστάσεων : είναι κρίο - ζήτη - σέρας - χεμῶνας | || ὄμ. κ. συμβαίνει, γίνεται : τί είναι ; - τί ἴστανε ; | 12) ἐπὶ χρόνου : Ζολοκ Βοριός | ἦταν νύχτα στὴ στέγη ἐλογγοῦσε | ὁ Βοριός, Γρυλ. Σκ. Τερρ. Θάνατος 3 καλὰς νὰ ῥθῶ .. ὄποτε νὰ 'ναι, ἢ τῶρα ἢ ἀργότερ, - είναι πρῶι - μεσημέρι - βράδου - νύχτα, - είναι ὦρα νὰ φεῶ- γωμε | || φρ. ὄπου (καὶ) νὰ 'ναι ἐντὸς ὀλίγου : Ζερδ. Τροκ. ΚΚ67 5 ὄπου νὰ 'ναι θά 'ρθουν ἔσδία, - ὄπου νὰ 'ναι ἔφτασε | || ἐπὶ κτήτων, ἔφθασε : ὦρα είναι νὰ τοῦ δίνουμε | 13) πρόκειται : ἦταν νὰ ποῖς στὸ χωριό, νὰ ἀναδῶλαμε | || πέρπαται, είναι πορπαῖον : ὄταν είναι νὰ φαχύνεις στρα- δώνεσαι | 14) είναι πρέπον, ὀρθόν, ἀξίει : δὲν ἦταν νὰ τοῦ φερθῆς τόσο ἀπότομα, - είναι νὰ 'χες τίποτα ἰδέα γὰρ μένα ; - είναι νὰ γίνεται λόγος γὰρ τόσο μικρὸ ζήτημα | || είναι δικαιολογη- μένον, ὑπάρκει ἀποκρῶν λόγος : είναι νὰ χᾶς, κανεὶς τὸ νόου του | 15) φρ. είναι στὸ χέρι μου (εἰς ἐμὲ ἀπέκειται) | 16) φρ. νὰ 'ταν (καὶ) νὰ .. εἶθε νὰ ... ὀτραγ. νὰ 'ταν καὶ νὰ γινόντανε οἱ παποδῆες φοροδέες, Σημηρ. Μοσχολοῦν Πα- γουλιές 7 νὰ 'ταν φερά νὰ 'χε ἢ φυχῆ | 17) ἢ προστ. ἔστω ἐν διαφ. χρ. βλ. εἰμί 10 | 18) ὄμ. τοῦτ' ἔσπ κ. τοῦτῆς ἰσχυρῶν, ἴστω, ἴστω, βλ. εἰμί 11 | 19) ὄμ. ἢ ἀλλ. μτχ. ὄπως ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ὄν κτ. πρᾶς τὸς ὄς ἀνω σμ.

είμαι παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἔνυμ βλ λ2' 2) παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἴμι βλ λ.

ειραρμένη | ἢ κ. νεώτ. κ. ὄμ. - ὀθλ μτχ. παρακ. τοῦ ρ. μείρομαι βλ. ὄς ὄμ. ὀπ. δῖται εἰς τινα, - ὄθ. τὸ πεποιμένον, ἢ μοῖρα, τὸ ρικῶ : Πλάτ. Γορυ. 512B τὴν εἰραρμένην οὐδ' ἀν εἰς ἐκφύγιον, ὄθην. 266 τὸν τῆς εἰραρμένης καὶ τὸν αὐτάματον ἀναπνὸν ἀνεμίει, Μαλακ. Ἀσφῶδ. 1 ἔσπῶν ἀπ' τὰ θολὰ νεῦμα τῆς ἡμνης εἰραρμένης || φρ. ὀ παρά τὴν εἰραρμένην λόγος εἶδος σσφισματος, ὀ ἀπρὸς λόγος.

ειραρμένης | ἰδὲ νεώτ. ὄς ὄσα τὸ εἶε εἰραρμένης βλ λ. ἢ ὄπὸ τῆς εἰραρμένης γινόμενον τὸ μορ- σῶν, τὸ γραπτό. || κ. ἀντὶ τοῦ εἰραρμένη - σῶδες δύναντα ἢ ἀνοφεγῆ τ' εἰραρμένην.

ειραρμένης εἰρηρ. ἠάπ. κατὰ τὸ πεπωμένον, μορφαίος : Πάπ. οὐκ ἀτάκτως, ἀλλ' εἰραρμένης, εἰραρμένης- ὄσος | ἢ μτχ. γυνὴ ἐνδουμένη δ' ἀν- δρῶν ἐνδουμένων : Δοσιδ. 6. Βομῶς 1 εἰραρμένης με σήτας πόσος.

ειραρῶν, εἰραρῶ γ' πρὸς παρακ. κ. ὄπερα. τοῦ ρ. μείρομαι βλ λ.

ειραρῶς- ἄ- ὄν γλν. κ. νεώτ. ὀ ὄπὸ τῆς εἰραρ-

μένης καθωρισμένους, πεπωμένους, ὀ γραφτός (ἰσθὸ τὴ μοῖρα) : Πλάτ. Ἀλ. 30 εἰραρῶς ἴκει πρόνος || τὸ ὄσδ. ὄς ὄσα : Ἐπιφρ. τὸ ἐπὶ πᾶντων ἀν- θρώπων εἰραρῶν, Εὔσ. 3.416B γενήσεται γὰρ τὸ εἰραρῶν εἶ ἀνάγκης.

ειραταναυερίεβαλλας- ὄν μτχ. κωμ. λ. ὀ μέ- ρη καὶ τῆς κεφαλῆς περιβεβλημένος τὸ ἴματιον αὐτοῦ, ποῦ είναι τριπωμένους μέσα στὰ ρούδα του : Ἠγήσανθρ. 2.

ειρατῶν Ἐπιφρ. ἀντὶ ἴματιον βλ λ.

ειρατοπῶλης | ἰδὲ γλῶσσα, ἀντὶ ἱματιοπῶλης βλ λ.

ειρατοφυλάκιον | ἰδὲ γλῶσσα. ἱματιοφυλάκιον βλ λ.

ειρατοφύλαξ- ἄκος | ἰδὲ γλῶσσα. ἱματιοφύλαξ βλ λ.

ειρατοσμός | ἰδὲ Ἐπιφρ., ἠάπ. ἀντὶ ἱματιοσμός βλ λ.

είμαι Ἐπιφρ. ἀπαφρ. ἀντὶ είναι τοῦ ρ. εἰμί βλ λ. : ὄουκ. 577, Ἐπιφρ.

είμην ἰων. κ. ἐπ. α' πρὸς. πληθ. ἔνεστο. ἀντὶ ἔσμεν τοῦ ρ. εἰμί βλ λ.

είμηνος- ἢ- ὄν μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἔνυμ | βλ λ. 2) ὄμ. τοῦ ρ. ἴμι βλ λ.

είμερος- ὄν Ἐπιφρ. ἀντὶ ἡμερος βλ λ.

είμεις ὄσα α' πρὸς. πληθ. ἔνεστο. τοῦ ρ. εἰμί βλ λ. : Θεοκρ. 15, 73.

εἰ μὴ κ. νεώτ. ἰνεώτ. συνθῆ. εἰμ | βλ. εἰ.

εἰμι, β' ἐν. εἰ, ἐπ. κ. ἰων. εἰς κ. εἰσθα, γ' ἐν. εἰσι, πληθ. ἴμεν- ἴμεθα - ἴσασι, ἴσι ἔσι, ὄποτ ἴω | Σώφρ. 48 κ. εἴω | ἴς (ἐπ. εἴης), ἴσ (ἐπ. ἴσι), πληθ. ἴμεν | ἐπ. ἴμεν, ἴπτε, ἴσσι, εὔκτ. ἴσσι κ. ἴσιν, ἐπ. ἰεῖν | Ἰλ. Τ 209 | ἴσι, τοῖ, πληθ. ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν, προστ. ἴθι, ἴτω, ἴτε - ἴτων - ἴσων, ἴόντων, ἀπαφρ. ἴεαι, ἐπ. ἴμεν - ἴμεναι κ. ἴναι | Χρυσ. π. Στρῶδ. 9, 223 | μτχ. ἰών - ἰούσα - ἰόν, παρατ. ἴειν, ἴεις | κ. εἰσθα, Πλάτ. Τιμ. 26c | ἴσι κ. ἴειν, ἐπ. κ. ἰων. ἴια, ἴεις κ. ἴες, ἴειν | κ. ἴσσι, ἴσι κ. ἴεν κ. ἴα, δῖκ, ἴθην, ἐπ. ἴτην, πληθ. ἴμεν | κ. εἰ, ἴσων | ἴτε, ἴσων | ἐπ. κ. ἰων. ἴεσαν, ἴσσαν | ἐπ. κ. ἴσαν κ. ἴον, μέσ. μέλλ. εἰσομαι, μέσ. ὄσο. εἰσάμην, ἢ ἐν. εἰσάτο κ. εἰσάτο, γ' δῖκ. εἰσάσθη, ἢ ἐπ. ἴπθ. ἴπθς, ἴπθς, ἴπθς, ἴπθς | ἴσαρ ὀ. ἰτ. ὀ ἐνεστώς εἰμι κατ' ὄριστ. ὄς μέλλ. τοῦ ρ. ἔρχομαι, πορευομαι, ἠγναίω : Ἰλ. Π 155 ἴσθαδ' ἴμεν, Ἀλ. χ. Πρ. 325 καὶ νῦν ἐγὼ μέν εἰμι καὶ περὶ ὄσῶν ἴσαν ἔκδάντες ἰεῖν ὄδῶν | 4) κ. μετ' ἀπαφρ. μέλλ. πορευομαι ποιήσων, ἢ μετ' ὄσων ἰων ... αὐτ. 3496 ἀλλὰ τίς εἴη εἰεῖν Ἀτρεΐδῃ | || ὄμ. ἐν τῷ αὐτῷ σμ. μετὰ μτχ. μέλλ. : Ἰλ. Γ 383 αὐτῷ δ' αὐθ' Ἐλένην καλέσων ἴε, Πλάτ. Νόμ. 909D πρὸς τὰ δημόσια ἴτα ὄύσαν | 2) ἔρχομαι, ἀφικνοῦμαι, φθῶν : Ἰλ. Π 710 οὐδέ μιν ὄσω νῦν ἴεαι, κ. ἴα κ. περ κωλοκωῖον, Σοφ. Ἠλ. 475 εἰσι νὰ πρᾶγμα δῖκα, δῖκα φροῦενα χερσὶν κρᾶτ' | 3) κ. μετ' αἰτ. τον. φθῶν ποῦ, εἰσέρχομαι, ἰποι- νῶ : ὄδ. Α 176 πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον ὄω ἄλλοι, Σοφ. Ο 7637 οὐκ εἰ σὺ τ' οἴκος σὺ τε, Κρέων, κατὰ στέγας | 4) ἔρχομαι, δια- θῶμαι, περῶ, μετ' αἰτ. : Ἠρ. 2, 25 ἴω τὸ μέσον τοῦ ὄβρανοδ' | περὶ τοῦ ἴλιου | Ξεν. ΚΠ 2, 422 λα- βῶν τοὺς ἡμίσιος Περσῶν τῶν ὄσων ἴμην ἴθι τὴν ὄρεινην καὶ κατὰ ἀσπετῆ ὄση | κ. μετ' : ὄουκ. 3, 64 μετὰ γὰρ Ἀθηναίων ἀδικῶν ὄδῶν ἴόντων ἐ- χωρήσασε | ἢ μετ' ὄσων Ἀθηναίους ποῦ ὄδικε δρῶ- μοτραβῆσεν, ἠγναίει, πρῶθ. ὄμ. παίρων ν. τρα- βῆ τὸν κακὸ - τὸν καλὸ ὄρομῶ | κ. μετὰ γιν. εἰσέρχομαι, δια μέσον περῶ, διαθῶμαι ὄπ. ... : Ἰλ. 597 ἀνήρ .. ἴων πολλὸς πεδῖον, αὐτ' Ἰλ. 171' 5) ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεῖω : ὄδ. 3 367 ὀ δὲ τὸ αὐτῷ ἴσντι κακὰ φροῦενα ἰσάσων | || ὄμ. φεῖω διακόμενος, τρέμων φεῖω : Ἰλ. Μ 264 ρι- νοτῆ βῶν φροῦενας ἰσάλεις βῶλλον ἀπ' αὐτῶν ὄδῖσιος ὄδ' ἰσας ἴοντας | 6) ἔρχομαι, ἐπιῖθε-

μοι, ὄρμη ἐχθρικός διατεθειμένος : *Ὀδ.Ο 544 ἐι-
 σάσθην .. σιλήσῃν 7) ἐπὶ πάσης κινήσεως πο-
 ρείας, παντός τρόπου μετακινήσεως ὡς τοῦ πλέου,
 ἴπτασθα κλπ. : *Ὀδ.Β 332 καὶ αὐτὸς ἰὼν καλῆς
 ἐπὶ νῆος ἐπὶ Ἰταγέμοις : αὐτ.Χ 304 ται μὲν ἐν
 πείδω νέερα πτώσασασι τενταί ται ὄρυθες Ι,
 Ἰλ.Β 87 ἴτε ἔθενε εἰς μελισσῶν ἀδινάων 8)
 ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν καὶ καθόλου
 τῶν μετεώρων : Ἰλ.Δ 278 φαίνεται ἰὼν κατὰ νό-
 τον ἰτὸ νέφος Ι, αὐτ.Χ 317 οἶος δ' ἄσπῆρ εἰσι μετ'
 ἄσπῆρον κινῶς ἀρολγῶ ἄεραρος. Πλάτ.Τιμ.38D
 ἐσφῶρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Ἐρμῶ λέγομαιον ..
 ἰσάδρομον ἠλίω κύκλον ἰόντας 9) ἐπὶ τοῦ χρό-
 νου, παρερχομαι, πεφῶ, περῶν : *Ὀδ.Β 89 ἤδῃ
 γάρ τρίτον ἔστιν ἔτος, τόξα δ' εἰσι τέταρτον,
 Πίνδ.Ο 10,68 χρόνος .. ἰὼν πόρωσ 10) ἐπὶ
 ἴπυ, λόγου κτι., διαδοίμοι : *Ὀδ.Ψ 362 φάτις εἰσιν
 οὐ ἡεῖλω ἀνιόντι ἀνδρῶν μνηστῆρων οὐς ἔκτανον.
 Σοφ.Τρ.208 Ἴτω κλαγγῶ, Ἀριστῶ.Ὀρν.857 Ἴτω δὲ
 Πυθιάκωσ,Ξεν.Ἀν.1,81ε ταῦτα δὲ λέγων θαρόδω
 ἡκουσθὰ διὰ τῶν τάξεων ἰόντας 11) μῆρ. προ-
 θάλω, παρασκευάζουσι, ἐτοιμάζουσι, μῆλω γὰ
 εἶπω ἢ τὰ πρόξω τι, μετὰ ὑπερέλλ. : Ἦρ.4,82 ἀνα-
 θεσμοματὲ ἔς τὸν κατ' ἀρχὰς ἦτα λέξων λόγον,
 αὐτ.1,22 ἦτε τὰ ταῦτον αἰνῶν δὲ παντὸς ἰήρητο
 ἐπαινεῖν Ι, Πλάτ.Τιμ.17D ε1 .. τις .. τοι κακουρήσῃ
 ἰσάδρομον ἠλίω κύκλον ἰόντας 12) ὁμ. μφ. ἐν
 φρ. κτ. ἀναλόγως συμ. οἶον ἐξ χείρας εἰμι
 συγκρούομαι, συμπλέομαι, ἐρχομαι στὰ χεῖρα :
 Ἔουκ.2,81 ὁμ. εἰς πόλεμον - συμμαχίον εἰ-
 μι εἰσέρχομαι, μετέγω, λαμβάνω μέρος : αὐτ.1,81
 ὁμ. ἐξ τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας ἀκούσαν-
 τας : αὐτ.1,21 ὁμ. διὰ θίκες ἵνα τινὶ ἐρχεσθαι εἰς
 δίκην, διαδικάζεσθαι πρὸς τινά : Σοφ.Ἀντ.743
 13) ἡ προστ. 191 κ. ἴτε ἐν χρ. ἴβωσ ὡς πα-
 ρακλεμύσω. μόρια, τὸ πλείστον ἐν συνεφερω
 μετὰ προστ. ὡς τὸ ἄγε : Ἦρ.3,72 191 ἐξηγήσω
 αὐτὸς, Σοφ.Α1,988 19, ἀγκύων, ἔφυκαμεν, Ἀρι-
 στοφ.Βάτρ.1170 191 πέρασι οὐ .. κ. μετὰ ὁ πλῆθ:
 Ξεν.Ἀπουκ.1,64 191 οὐν ἐπισκοφώμεσ κτ. δοῖκ. :
 Ἀριστῶ.Βάτρ.1378 191 δὴ παρίστασθον ὁμ. κ.
 τὸ β' πλῆθ. ἴτε : Σοφ.ΟΚ 248 ἴτε νεύσατε,
 Πλάτ.Νόμ.797D ἴτε δὴ .. ἀκούσασθον ὁμ. προστ.
 τ. ἴτω ἔτω, ἄς εἶναι, πάσι καμὰ : Σοφ.Φιλ.120
 ἴτω παύσω πᾶσαν ἀσχύνην ἀφείξ, Εὐρ.Μηδ.798
 ἴτω τί μοι ζῆν κέρδος :

επιμ κ. μον. νεώτ. καὶ εἶμαι βλλ., αἰολ. ἐμμ.
 κρητ. ἦμι, β' ἐν. πρόσ. εἰ, ἰων. κ. ἐπ. εἰς αἰολ.
 ἔσαι, δωρ. κ. ἐπ. ἔσαι, Ἐπιγρ. ἄσι, γ' ἐν. ἔσι,
 δωρ. ἐντί, γ' δοῖκ. ἐσάων, α πλῆθ. ἐσμέν, ἐπ. κ.
 ἰων. εἰμέν, ἐμέν, δωρ. εἰμές, Ἐπιγρ. κ. ἦμέν, γ'
 πλῆθ. εἰσι, ἰων. κ. ἐπ. ἔσαι, δωρ. ἐντί, προστ. τῶσι
 ἴεσθι Ἐκατ.361J, ἐπ. κ. λυρ. κ. κατὰ τὴν μέσην
 φωνήν ἔσσω, ἴτων, ἔσω, γ' ἐν. ἔστω ἴτω Πλάτ.
 Πολ.361C κ. ἴτω ἐν Πάφωλυμ.103,31 κ. ἴτων Ἐπιγρ.1,
 δωρ. εἴτω κ. ἴτω, ἠλιακ. ἴτω, γ' πλῆθ. ἔστων κ.
 ὄντων, ἔστωσαν (ἀπὸ β' π.χ. αἰ. ἐν Ἐπιγρ.1, δωρ.
 ἐόντων, Ἐπιγρ. ὄσοτακ. ὤ, ἔξ, β', ἐπ. ἔω, γ' ἐν. ἔω,
 κ. ἔσι κ. ἔσιγ), βοιωτ. κ. ἐνθῶ, Ἐπιγρ. πῆ κ. εἴω,
 ἐν Ἰλ. πλῆθ. ἠμῶν, ἦτε, ὥσι, γ' πρόστ. δωρ. ὄντι
 κ. ἔωντι, Ἐπιγρ. βοιωτ. τῶσι, ἐκστ. εἴην, εἴης
 εἴη, β' ἐν. εἴσθα ἐν Θεσπ.715, ὁμ. εἴσι, εἴσι
 ἐν Ἰλ.1284 κ. ἄ. ποι., γ' δοῖκ. εἴην, α' πλῆθ. εἰμέν,
 β' εἴτα, γ' εἴην, εἴσταν, ἠλιακ. εἴα, εἴη κ. ἔαν
 (συν-) ἄντι εἴην, ἀπαφρ. εἴναι, ἀρκαδ. ἦναι ἔαν
 (συν-), ἐπ. ἐμμεναι ἱ κ. αἰολ. ἔμμεν' Ι, ἐμμεν, κ. ἐ-
 μμεναι κ. ἐμμεν, ἐμμεν, Ἐπιγρ. δωρ. εἰμέν, ἦμμεν,
 κρητ. ἦμεν κ. ἦμμη, μεγαρ. ἐμμεται, κ. ἐμμεν, κ.
 Ἐπιγρ. εἴν, ἴτω, ὄν, ὄσσα, ὄν, κ. ἐπ. ὄν, ἔοσσα,
 ἔόν, κυπρ. ἰών, ὄηλ. βοιωτ. ἰών, αἰολ. κ. δωρ.
 ἔσσα, ἔοσσα, ἔασσα, εἴσα Ἦρ.Ἰων.55 ἱ κ. ἰων.
 Ἦρ.ῶνδ.5,16, ἔσσα Τιμ.Λοκρ.96D, κρητ. ἴαττα, ἀρο.

αἰτ. ἐν. εὔντα, Θεοκρ.23, ὄν. εἰς Ἦρακλειῶ. π.
 Εὐστ.1756,13, πλῆθ. ἔντες, Πίνδ.Ἦρακλ. δοτ. πλῆθ.
 ἔντασι, οἰτ., γεν. πλῆθ. ἔντων (παρ-), Ἰλ.κμ.64,
 παρσι. ἦν, ἐπ. κ. αἰολ. ἔν, π. ἀπτ. ἢ κατὰ συν-
 αἰρ. ἐκ τοῦ ἰων. κ. ἐπ. ἦα, ἄλλ' οὐ κῶδ. πολλ. ἦν
 ἰδωρ ἀπαραιτεῖται ὀπὸ τοῦ μέτρον ἐν Εὐρ.Ἰων 208 J :
 ἴμην, ἰων. κ. ἐπ. εἴα, κ. ἔην μόν. Ἰλ.Δ 762 (δ.γρ.)
 ἔσσι, συνῆθ, ὡς γ' ἐν. ἴην, πρόστ. συμφ. Ι, ἐνίστε κ.
 ἦν, β' ἐν. ἔσθα, ἴμην, ἔξ, ἔσθα, ἐπ. ἔσθα, ἰων.
 ἔας, γ' ἐν. ἦν, ἐπ. ἔην, ἦην, ἦεν, δωρ. κ. αἰολ. ἦς
 γ' δοῖκ. ἦσπν, πλῆθ. ἦσπν, δωρ. ἦμες, β' πλῆθ.
 ἦτε ἴσπτα Ἀριστῶ.Εἰρ.821), ἰων. ἔατε, Ἦρ.4,119,
 γ' πλῆθ. ἦσαν, ἰων. κ. ποι. ἔσαν, ἴεν Ἦσιδῶ.Θ 321
 κ.825 τὸ ἦν εἶναι πῆθ. συντακτικῆ ἰδιορρυθμία κ.
 οὐχὶ γ' πλῆθ., βλ. κατωτ. : ἄλλ' εἶναι γ' πλῆθ. ἐν Ἐπιγρ.
 46 κ. ἄλ. Ι. οἰολ. ἔσπν, ἴμην, κ. παρσι. α' ἐν. ἦμην
 ΠΔΒαρ.1,19, ΚΔ Ματθ.23,30), Πλαούτ.Ἦθ.174Α κλπ.,
 ἐνίστε δὲ καὶ ἐν κῶδ. δοκίμων συγγραφέων, Λυσ.
 7,34, Τραγ. Ἀδέσπ.124, Ξεν.Κ11 6,19, β' ἐν. ἦσθ,
 Ἐπιγρ., γ' ἐν. ἦσθ, Ἐπιγρ. α' πλῆθ. ἦσθα, ΠΔ
 Βαρ.1,19, ΚΔ Ἐρεσά.2,3 κ. ἄλλω, ὄσοτακ. ὄμῃ, ἦ-
 τας, ἦντας, Ἐπιγρ., Πάπ., ἰων. κ. ἐπ. ἔσαν ἱ Ἰσχυ.
 Πέρα.656 Ι, μὲλ. ἔσομαι, ἔσται κλπ., αἰολ. κ. ἐπ.
 ἔσομαι, ἔσσεσται, αἰολ. β' ἐν. ἔσσω γ' πῆθ. Ἰλκ.
 67,87), δωρ. β' ἐν. ἔσση, γ' ἔσσεται, γ' πλῆθ. ἔσι-
 σοῦνται, κῶδ. Σουδ.π.Θου.5,77, δωρ. ἀπαφρ. ἔσι-
 σοῦσται Ἐν τῆ νεωτ. κ. τῆ δημ. ὄλογο τύποιο δια-
 σφάζονται, περὶ ὧν βλ. ἐπὶ Πάντες οἱ τύποι τοῦ
 ἐνεστ. ὄριστ. πλῆθ. τὸ β' ἐν. εἰ κ. γ' πλῆθ. ἔσσι
 ἐκλήθονται, τὸ δὲ γ' ἐν. γρόφαται ἔσπ ἐν ἀρχῇ
 προτάσεως ἢ σίχου ἢ προτασομένου ἀπέλας
 τοῦ οὐκ, καί, εἰ, ὡς, ἀλλά, τοῦτ' ὁμ. π. ἴμην.
 ὄσον τὸ π. εἶναι ὑπαρκτικόν Ι Φώτ.Εὐστ.880,22),
 Ὡς ὑπαρκτικόν ρῆμα, ἐπὶ προσώπων, ὄσρηχον γ'
 τῶ, ὡ : Ὀδ.Π 437 οἶος ἐσθ' αὐτὸς ὄνῆρ, οὐδ'
 ἔσεται, Σοφ.Φιλ.445 ὄσδοῦμον β' ἔ' ὄντα πν,
 Εὐρ.Ἰνν.1162 ἰπῶλυτος οὐκ' ἔστιν ἰδὲν ζῆ
 πλέον Ι, Δημ.248 ζῶντων καὶ ὄντων Ἀθναίων φρ.
 κ. ἄν οὐ ζῶν.Πολιδ.9,29,2, ὁ οὐκ ὄν ἔνεκερος : Ἔουκ.
 2,45 οἱ ἐσάσομοι οἱ μεταγενέστεροι 2) ἐπὶ
 πραγμ. ὄσρηχον, ὄφιστοιμαί : Ἦρ.3,17 ἄλιου τρέ-
 φειν εἰ ἔστιν ἀληθές, ΚΔ Ρωμ.13,1 οἱ πᾶ ὄντες
 ἐξουσίασι ὀπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένοι εἰσθ' ὁμ. εἰδ.
 ἐπὶ πόλεωσ : Εὐρ.Τραμ.1292 ὄκλιεν, οὐδ' ἐτ' ἄπῃ
 Τροία, Πλαούτ.Κάτ.Προσβ.Ζ δοκίμοι καὶ Καρχηδόνια
 μὴ εἶναι : 3) ἐπὶ χρόνω, διορκῶ : Διδῶ.Σ 17,7 ὄρῶ-
 σθε τὸν ἥλιον εἰ τῆς νεκτὸς ὀδοσ ἀνατέλλονται,
 Πάπ.τῶ ὄντων μῆκος τοῦ τρέχοντος μῆκος 4) ἐπὶ
 χρημάτων, ὄσρηχον εἰς χείρας : Ἐπιγρ. τῶν ὄντων
 χρημάτων καὶ τῶν προσόντων ὁμ. ἴμην, οὐδ. τὸ
 ὄντα τὸ ὑπάρχοντα, ἢ περιουσία : Πλάτ.Γοργ.311Α
 ἐάν .. ἀπαρῆτοσ τὰ θνατ, Πλαούτ.Ἀντων.24
 ἀσρηῖτο γὰρ τὸσ εὐγενεῖς ἀνθρώποσ τὰ ὄντα
 ὁμ. τὰ ἐσόμενα εἰ, ἢ μέλλουσα πρόσδοσ κατὰ
 πνος : Ἐπιγρ. 5) ἐπὶ τοῦ πραγματικῶ κῶσου,
 εἶμαι, ἔχω πραγματικῶ ὄπαρῆν : Πλάτ.Θεατ.152D
 γίνεσται πάντα ἂ δὴ φαμεν εἶναι ὁμ. τὸ ὄν
 τὸ ἀληθῶσ, τὸ πραγματικῶ ὄπαρῆον : Παρμεν.8
 35, Πλάτ.Τιμ.27D τὸ ὄν ἐστὶ γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον
 ἀντιβ, τὸ μὴ ἂν ἀνυπαρξία ἰ Γοργ.ἀπ.3D, Ἐπίκ. Ἐ-
 πιστ.1,5U οὐδὲν γίνεσται ἐκ τοῦ .. ἢ ὄντος νεώτ.
 φρ. ἐκ τοῦ μὴ ὄντος = ἐκ μικρῶν, ἐξ ἀσπόντων
 πρβλ. δημ. ἀπὸ τοῦ τίποτος : αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος
 ἀνεδείχθη ἐκ τοῦ μὴ ὄντος κ. κτ. πλῆθ. : ΠΔΜακκ.
 2,7,28 ἐξ οὐκ ὄντων ἐπίσταν αὐτὰ ὁ θεός
 ὁμ. συμ. νεώτ. τὸ μὴ εἶναι : ἀρὰ γὰρ ἐκ τοῦ μὴ
 ὄντος ἄλθεσ καὶ εἰς τὸ μὴ εἶναι καταλήγει, ἢ
 καὶ ἄλλαι σὲ προσμῆνουσιν ὀδῶσαι : ὁμ. πλῆθ.
 τὰ ὄντα ὁ κόσμος τῶν πραγμάτων : Ἦρ.ἀκ.ε1,7,
 Ἐρμ.δ.129,5 ὁ δὴ ὄντων ἰπῶν.6,2,Ἰοῦδ.πν εἰδῶν
 ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν θεῶν : Ἰλ.Α 290 θεοὶ εἰσὶ ὄντας ἰοί
 αἰώνιοι θεοί ὁμ. ὁ ὄν οὐ αἰώνιος θεός : ΠΔ Ἐ.

τῶν φίλων, Θουκ.3,70 ἐτύχανε βουλῆς ὧν, Ξεν. Ἀπομν.1,231 Κριτίας τῶν τριάντων ὧν, Δημ.18 ἐπὶ τῶν αἰσχροῶν (περιλαμβάνεται εἰς τὰ ἄγρια, ἀνέκη ἄτιμον)· || πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι πρόβημι τὴν εἰρήνην εἶσι τινά : Αἰσχ. Ἀγ.269 τριῶν Ἀχαιῶν ὁσάν, Ἡρ.3,117 τὸ πᾶν ἦν μὲν κατὰ Χορρασιμῶν· || δὲ, πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι ἀνέκη τις εἰς τὴν μερίδα, εἰς τὴν φερίαν πνός.Δημ.125 ἦσαν.. τινές μὲν Φιλίππου, τινές δὲ τὸν βελτίστου· ἡ ἔξαρτάται ἔκ τινος, ὁπόκειτο εἰς τινά : Σοφ. Ἀντ.737 πόλις γὰρ οὐκ ἔστι βίη ἀνδρός ἐσθ' ἐνός, αὐτ.ΟΤ.917· || πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἔργου τῶν δὲ, τὸν ἀσχολιῶν, τῆς ἀσέως, τῆς δικαιοσύνης, τῆς συνήμεως τοῦ κτ. : Αἰσχ. Ἀγ.940 οὐ τὸ γυναικῶδες ἐστὶ (δὲν εἶναι δουκεία γυναικεία).Σοφ. ΟΤ.393 τὸ γ' αἰνίμην· οὐκὶ ταπεινότης ἦν ἀνδρός διεπιπνί, Θουκ.1,142 τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶ, παροίμ. οὐ παντὸς ἀνδρός εἶσι Κόρνητον ἐσθ' ὁ πλάσθ. ἰνεῶν, οὐ παντὸς πλείν εἶσι Κόρνητον· τὰ μεγάλα ἔργα ἢ τὰ θαλασπρᾶ ἀπαιτοῦσι καὶ ἀναλόγου ἰκονότητος ἢ ἀπαρκεῖται ἄνδρας)· || κ. νεός, πρὸς δῆλωσιν ἡλικίας : Ξεν. Ἑλλ.3,114 οὐσίας αὐτῆς ἐπὶν πλέων ἢ τεταρτάκωντα· || ἐν τῇ ΠΔ τὸ εἶμι μετὰ γεν., σημαίνει καὶ καταγινοῦμαι εἰς τινά : ΠΔ.Παροῦλ.2,30,17 οἱ Λευῖται ἦσαν τοῦ θύειν τὸ φασάκ· || κτ. μέλλ. χρόν., σημαίνει εἶμι ἐπιμορὸς τὸ πράξαι τινά : ΠΔ.Βασ.2,10,|| ἐσόμεθα τοῦ σῴσαι σε : 15) μετὰ δύο δοτ., εἶμι τὴν τούτῃ καὶ ἐκείνῳ = ὑπάρχει τὴν κοινὴν, οὐδέως, ὁμοσολοφία μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνου : Ἡρ. 5,84-5 σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρήγμα, Δημ.320 διοικητικὸν μὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πράγμα· κ. συντομῶν. : αὐτ.854 τὴν τὴν νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ, ΚΔ.Μάρκ. 5,7 τὴν ἐμοὶ καὶ σοὶ ἢ ἐπὶ ἡ ἐτέρα δοτ., ἀντικαθίσταται διὰ τῆς προθ. πρὸς κ. αὐτ. : Ἰσοκρ.4,12 ἐμοὶ οὐδὲν πρὸς τοῦ τοιοῦτους (ἐν. ἐστίμν, Ἐπιγρ. ἔσται αὐτῷ πρὸς τὸν Θεόν (Ἐπιγρ. ἐπὶ τάφῳ). 16) μετὰ τοῦ ἀσμενος, ἄδόμενος, ἐπὶ τὰ κατὰ δοτ., εἶμι μοι ἀσμένῳ, ἄδόμενῳ κτ., μὴ παρέχει εὐχαριστίαν, ἄδοντι, εὐχαριστοῦμαι κτ. : Ἰλ.Ξ.108 ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἶμι, Πλάτ.Λόγ. 187C ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ Μεκλιστὰ τῷδε δῆλον ὅτι ἄδόμενος ἄν εἶμι· εἶμι μοι βουλομένῳ θέλω, δέχομαι, ἐπιτρέπω τινά : Θουκ. 7,35 εἰπον οὐκ ἂν στρατὸν βουλομένους εἶναι διὰ τῆς γῆς σφῶν τὸν σφετὸν ἵνα· 17) μετ' ἑμμορθ. διορ. εἶναι ἔκ τινος ἢ ἀπὸ τινος κατὰμοι, προτρέχωμαι : Ἰλ.Ο.154 εἶμι ἐκ Παιονίης κριβώλου, Ξεν. Ἀπομν. 1,6,9 ἀπὸ πάντων τούτων.. ἄδοντι εἶναι· || ἀλλὰ εἶναι ἀπ' οἴκου εὐρισκοῦμαι μακρὰν τῆς πατρίδος : Θουκ.1,99· || ἐστὶν ἐξ ἀνάγκης εἶναι ἀναγκαῖον : Πλάτ.Σοφ.256D· || ὅμ. μετὰ τῆς κ. δοτ. εὐρισκοῦμαι εἰς τινά καταστάσιν : Ἡρ.12,21 ἴδων τοὺς ἀνθρώπους ἐν ἐσθαιβησὶ ἐόντας, Θουκ.6,46 οἱ στρατηγοὶ ἐν ἀθύμῳ ἦσαν· || εἶναι ἐν ἀξιώματι ἀπολαύειν ἐκτιμήσεως : Θουκ.1,130 οἱ ἐν τέλει ὄντες οἱ ἀρχόντες : Ἡρ.3,18· || εἶναι ἐν τέχνῳ, ἐν φιλοσοφίᾳ ἀσχολεῖσθαι εἰς τὴν τέχνην, εἰς τὴν φιλοσοφίαν : Σοφ.ΟΤ.562 τὸν οὐδὲν ἄν μάντις οὐτος ἦν ἐν τῇ τέχνῳ,· || ἐν σοὶ ἐστὶ ἀπὸ ἀσ ἔξαρτάται, εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, σὸ ἐξέρι σου εἶναι : Ἡρ. 6,109 ἐν σοὶ νῦν.. ἐστὶ.. καταδουλώσει Ἀθῆνας, Σοφ.Φιλ. 963· || μετὰ τῆς διὰ κ. γεν. σημαίνουσας πᾶθος ἰσοδυναμεί πρὸς τὸ ἐκ τῆς γεν. ταύτης σχηματιζόμενον ρῆμα, οἷον εἶναι διὰ φόβου = φοβεῖσθαι : Θουκ.6,34 ὅμ. εἶναι δι' ὄχλου = ὄχληρον εἶναι : αὐτ.1,73 ὅμ. κ. εἶναι δι' αἰτίας = αἰτιῶσθαι : Διον. Ἀλ.ρωμ.170· || γεμῶ, εἶναι διὰ τινος = διερχέσθαι διὰ τινος· Ἀπομν.Κων.Σοφ.20 διὰ τῆς ἐτέρας διαμέτρου ἰσομήτους τοῦ ἐπιπέδου· || μετὰ τῆς ἐπὶ κ. γεν. εἶ-

μι ἐπ' ἑμαυτὸν = εἶμι μόνος, ἔρημος : Δημ.776 τὸν ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλήν.. κατὰ πολλὰν ἡσυχίαν ἐπὶ αὐτοῦ εἶναι· || εἶναι ἐπὶ ὀνόματος φέρειν ὄνομα τινά : αὐτ.1000 ἐγὼ μὲν εἶμι ἐπὶ τούτοματοῦ τούτου πάντιν τὸν χρόνον· || μετὰ τῆς ἐπὶ κ. δοτ. εἶναι ἐπὶ τῆς πράξεως ἐπιχειρεῖν τινά : Δημ. 2) καὶ ἔργων τὴν διεκρινῶν ἔξουσιον πρὸς πρόθεσιν.. ἐξελκλυδῶτων ἡμῶν ἄλλως τῆς πόλεως καὶ ὄντων ἐπὶ τῶν πρῶτων· ὅμ. εἶναι ἐπὶ τινὶ ἐξαρτάσθαι ἀπὸ τινος, ἀπατελεῖν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός : Σοφ.Φιλ.1003 μὴ τὸ πρὸς ἔστω τῶδε· || μετὰ τῆς ἐπὶ κ. αὐτ. εἶναι ἐπὶ πινω-ἀπρέφεται ἐπιόντιον πνός : Δημ. 73 αὐτὸ ἐπ' ἀπὸ σφίντων εἶναι ἐπὶ.. στάδια = δίκην, ἐξαλλοῦσθαι ἐπὶ.. στάδια : Ξεν. Ἀν.4,6,11 τὸ μὲν ἂν δὲ πρὸς ἐπὶ.. πλέων ἢ ἐπ' ἐξοικονα σάδια· || εἶναι ἐπὶ τῆς ἀφᾶς = διερχομένου διὰ τὸν σημεῖον ἐπαφῆς : Ἀπολλ.Περγ.Κων. 4,1· || εἶμι πρὸς τινος εἶμι ὑπὲρ τινος, εἰσὼς τινά : Θουκ.4,10 τὸ πλείω ὄρω πρὸς ἡμῶν ὄντα ὅμ. ἀρμόζει,ταίριζω : Ξεν. Ἀν.2,1) οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπον ἔχοντα μὴ ἀποδοῦναι· || εἶμι πρὸς τινὶ εἶμι ἀποχολογούμενος, ἔχω ἐστραμμένον τὸν νοῦν εἰς τινά : Πλάτ.Φοῖβ.84C αὐτὸς τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης.. καὶ ἡμῶν ὁ πλείστοι, Πολυδ.1,26,3 ὄντων δὲ τῶν μὲν πρὸς τῷ κωλύειν, τῶν δὲ πρὸς ἐπὶ τὸ βιάσθαι β.γρ. πρὸς τὸ..· || εἶμι πρὸς τῶν ἰδίοις ἀσχολιῶμας εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, καταξῶ τῆς δουκεία μου : Ἀριστ.Πολ.1309ε,6 οἱ γὰρ ἀποροὶ αὐ βουλήσονται ἀρχεῖν τῷ μὲν ἐκερθαινεῖν, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἰδίοις εἶναι· μάλλον· || εἶναι παρὰ τινὶ ἢ τινά = παρῆναι : Ἡρ.8,140, Ξεν.ΚΠ.6,2,15· || εἶναι ὄψο τινά ἢ τινὶ ὀπίσθησι εἰς τινά : Ξεν. Ἑλλ.5,2,17 εἰ δὲ ὄψ' ἐκείνους ἔσονται· || περὶ τούτων ἔστιν περὶ αὐτῶν πρόκειται, τούτο εἶναι τὸ (ἤτημα : Μέν. Ἐπιγρ.30· || εἶμι περὶ τὴν καταγινοῦμαι, διατρίβω, ἀσχολοῦμαι εἰς τινά : Ξεν. Ἀν.3,57 οἱ μὲν ἄλλοι περὶ τὰ ἐπιτάδεια ἦσαν· || γεμῶ, εἶναι ἀπὸ.. κοτασκευάζεσθαι ἐπὶ τινός : Ἀρχιμ.Κων.Σοφ.7 18) τὸ ἐπὶ παραλείπειται συντόματα κυρίας κτ. ἔνεσθ. ὄρησι, πρὸ τῶν κατηγορουμένων, οἷα τὰ ἀνάγκη, δυνατὸν, εἰκὸς, οἷον τε, ὀρθῶν, χρώει, καὶ πρὸ τῶν ἐξ-τέρος ρημάτων.. Σπανιώτερον παραλείπειται εἰς ἄλλα πρόσθηκα καὶ ἐμῶς εἰς οἷον, τὸ εἶμι παραλείπειται ἐν Σοφ.ΟΤ.92 αὐτ. Α1.83 τὸ εἰ ἐν Ὀδ.Δ.206 τὸ ἐμῶν ἐν Σοφ. Ἀντ. 634 τὸ ἐπὶ ἐν Ὀδ.Κ.463 τὸ εἶσι ἐν Σοφ.ΟΤ.499 ὄνοτ. ὅ ἐν Ἰλ.Ξ.376, Ἑρμ.Ἰαν.659 ἢ εἰμν. εἶμι ἐν Ἐπιγρ., ὁ παρὰ. ἦν ὅμ. ἐν Ἐπιγρ., ὁ μέλλ. ἔσονται ἐν Ὀδ.Ξ.394· 19) τὸ ἀπαρθ. ὄνοτ. φαίνεται παραέκον αἰ ἐν φρ. σημαίνουσας δέχασιν ἢ θέλων πρὸς τὸ ἐργεῖσθαι τινά, οἷον κατὰ δύναμιν εἶναι : Ἰσοκρ.2,32 εἰ δύναμιν εἶναι : Πλάτ.Πολιτ.300C τὸ ἐπὶ τινὶ εἶναι ὄνοτ. ἔξαρτάται ἀπὸ τινά : Θουκ.8,48 τὸ μὲν ἐπὶ ἐκείνους εἶναι καὶ ἀκριτῶν ἂν καὶ βαιοτέρων ἀποδοῦσκειν, Ξεν. Ἀν.1,6,9 β) κατὸν δυνάστατον σημαίνωντων ὄνοτ., πρόσληπον ἢ ἐλογίον, οἷα τὰ διδωμι, καλῶ, ἀνομάζω, αἰροῦμαι, ἐλέγω : Ἰλ.Λ.20 δαίκε ἐκνήθον εἶναι, Ἡρ.8,134 σύμαχον μιν εἶλαντο εἶναι, Πλάτ.Πρατ.311E σοφιστῶν ὀνομαζέται τὸν ἀνδρα εἶναι· || ἐν Ἰλ. ἐπὶ ὄνοτ. τίθεται πλεοναστικῶς τὸ εἶμι μετὰ τὸ ἐπὶ τῶν Πά.Ιουδ.11,27 ἐγὼ εἶμι οὐκ ἔμαρτον· || ὅμ. κτ. μέλλ. χρόν., αὐτ. Γέν.4,14 ἐστὶ πᾶς ἀποκτενεῖ μὴ 20) ὁ παρὰ. ἦν ἐλλοπίκ κ. ὄνοτ. ἢ χρ. τοῦ ἔνεσθ. ἐπικρατεῖ ἐν ἄλλαις γλώσσαι, καὶ 18, μετὰ τὸ ἀπαρθ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὅτι πρόβημι τινά καὶ ἦτο πάντοτε τὸ ἴδον, οἷον : Ἡρ.4,64 δῆρμα δὲ ἀνθρώπου.. ἢ ἀρα σφῶν δερμάτων πόντων λαμπρότατον, Εὐρ.Π.Α.1330 ἢ σαλδομοχον ἀρ' ἦν γένοσ.. ἀμρῶν· || ὅμ. κ. διατ. πρόκειται περὶ σκέ-

φως αναφερομένης εις τὸ παρελθόν: Ἄριστφ. Ἀγ. 157 ταυτὶ τί τὸν; (= τί εἶναι; ἢ ἐν τῷ ἀριστοτελικῷ πρόθεσι τὸ τί ἔστιν εἶναι (Α' Ὑπ. 82b, 38), ἐν χρ. πρόσθεσι τῆς οἰσιώδους φωνῆς πρῶτος φωνῆς πινος, ἔστι τὸ ἐν [ἀντί ἐστὶ] ἐπέκει θέαν τῆς δοτ., εἶτα ἴσταν ἐν πιν φράσει, ὡς οἱ τὸ ἀγαθὸν εἶναι (Α' Πρ. 67b, 12), τὸ μάγειρι εἶναι (Ψυχ. 429b, 10).

εμπτόλιον ἴδιον ἀντὶ ἀπτόλιον βλλ.: Πάπ.

εμπροσ ἴδιον «ἐπιπροσμενός».

εἶν ἐπ. κ. λυρ. ἀντὶ ἐν βλλ. π. τραγ. μ. ἐν λυρι-

κοῖς χωρίοις: Ἀλογ. Ἰκ. 871 (ἰδρ. 1). Εὐρ. Ἀлк. 436 κατ'

ἐξήρεισιν, Σοφ. Ἀντ. 1241 εἶν Ἀΐδου (ἰδρ. 1) ἢ ὄμ. π.

Ἔπιγρ. κ. ἐν συνθέσει: εἰνάλιος εἰνάδιος κλπ.

εἶν ἀπορφ. ἀντὶ εἶναι τοῦ ρ. εἶμι βλλ.: Ἐπιγρ.

εἰναστής-ης κ. -της -ου, ὁ ἔχων διαρκεῖαν ἢ

ἡλικίαν ἐντέτατον: Ὀρφ. Αἰθ. 348 ἢ τὸ οὐδ.

ὡς ἐπίρη, ἐπὶ ἐντέτα ἐπ.: Ὀδ. Ε 240 ἐντα μὲν εἰ-

νάτετε πολεμίζουσα.

εἰναετιζομαι ποι. ἀντὶ ἐνεαετιζομαι βλλ.

εἰναετής-ιδος (ἴδιον) θηλ. τὸ εἰναετής βλλ.: Κριων.

ἐν ΑΠ7,643 κούρην αἰγύλιον εἰναετιν.

εἶναι ἀπορφ. τοῦ ρ. εἶμι βλλ. ἢ νεώτ. κ. δημ.

γ. ἐν πρὸς. ἐνεατο. τοῦ ρ. εἶμαι βλλ.

εἶναι ἀπορφ. δορ. β' τοῦ ρ. ἴημι βλλ.

εἰνάκις ἐπ. ἀντὶ ἐνάκις βλλ.: Ὀδ. Ε 230.

εἰνακισχίλιος ἴων. ἀντὶ ἐνακισχίλιος βλλ.: Ἦρ.

3,95 (γ. ἐν κωδ. ἐνν. 1).

εἰνακόσιος ἴων. ἀντὶ ἐνάκοσιος βλλ.: Ἦρ. 2,13.

εἰναλιβινός-η-ον μτγν. ὁ ἐν θαλάσῃ περι-

πλανώμενος, ποῦ τριμυρίζει στο πέλαγος: Ἄρατ.

Φων. 917 εἰναλιβίνος αἰθουα.

εἰνάλιος-η-ον ποι. ἀντὶ ἐνάλιος βλλ.: Ὀδ. Δ

443 κ. ἄλ. Εὐρ. Ελ. 526.

εἰναλιφώτος-ον μτγν. ὁ εἰς τὴν θάλασσαν περι-

πλανώμενος, ἐπὶ τὸν δίκτυον: Ἄρχ. ἐν ΑΠ 6,16

εἰναλιφῶτα λίνα.

εἰνάυχεα ὡς εἶρηρ. ποι. ἐπὶ ἐνάυχας: Ἰλ. 1,470

εἰνάυχεα δέ μοι ἄμφ' αὐτῶν παρὰ νύκτας ἴανον.

εἰνάξ ἴδιον «ἀνάξ».

εἰνάπνηξ-η-ον ποι. ἀντὶ ἐνεάπνηξ βλλ.: Λυ-

κοφ. 820.

εἰνάξ-αδός (ἴδιον) ποι. ἀντὶ ἐνεάξ βλλ.: Ἡοῖδ. 8.

Ἐργ. 810 εἰνάξ δ' ἡ μῆσση ἐπὶ δειλέα πρῶτιστον

ἡμῶν ἐνάθη τοῦ μῆσθ.

εἰνάτρηξ (ἴδιον) αἰσούγιος ἀδελφῶν, συνυπόθετος

ἔοσθ. 648 «ταῖς τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέ-

νοι»: Ἰλ. 2,378 ἡ ἐπὶ γαλάων ἡ εἰνατρήων ἐπέ-

πλῃων, αὐτ. Χ 473 ἢ ὁ ἐν ἐνάτρη ἐπιγρ. τοῦ ἐπὶ εἰ-

νάτρη ὡς Ἡρωδ. 1,48 κ. ἄλ.), δοτ. ἐνάτρη Ἐπιγρ.,

αἰγ. ἐνάτρη ἐν Ἐπιγρ. (καίνετ' ἐξήραν, ἄμφ.),

κλπ., εἰνατρη, Ἡρωδ. 1,419 (τὸ εἶν-χρίνον τοῦ μέτρου).

εἰνάτιον ἴδιον «ἀνάτιον».

εἰνάτος ἐπ. ἀντὶ ἐνάτος βλλ.: Ἰλ. Β 295.

εἰναφώσων-ωνος ὄμτγν. ὁ ἔχων ἐνεός

ἰστία: Λυκοφρ. 101 εἰναφώσωνα στόλον.

εἰναξ ἴων. κ. ποι. ἀντὶ ἐνεαξ βλλ.

εἰναξεν ἴων. κ. ποι. ἀντὶ ἐνεαξ βλλ.

εἰναξία ἴδιον «ἐπιστολή»: πρὸς ἐνεοσίη.

εἶν ἐπ. ἀντὶ ἐν βλλ.: Ἰλ. Ο 199.

εἰνάδιος-ον ἐπ. κ. λυρ. ἀντὶ ἐνάδιος βλλ.: Ἰλ. Π

260, Εὐρ. ἰων 1048.

εἰναρο ἴδιον δημ. ἀντὶ ἐναρον βλλ.

εἰνασίγαιος (ἴδιον) δ. τ. τοῦ ἐνωσίγαιος βλλ.

εἰνασις ἴδιον «ἐνωσις».

εἰνασιφυλλός-ον ὁ ἔχων κινούμενα, αἰκόμενα

φύλλα, ἐπὶ θαλασῶν ὄρεων: Ἄρ. «εἰνασιφυλλῶν

ἀνδρόρων κηλοφυλλῶν ἴσσιος γὰρ ἡ κίνησις» κ' ἐν

τοῦ παροικουθεῖοντος ἀνδρόρον»: Ἰλ. Β 632

Νήριτον εἰνασιφυλλῶν, Ὀδ. Α 316.

εἶνα μον. δημ. δ. τ. ἰντα, μονοληκτικὸς ἐν

τίσ φρ. τὶ εἰνασι τοῖσθ, κτ. δ. ἐκδ. ἐξ ἀναστρο-

φῆς ἀμεσον ἐρώτησιν ἢ κατ' ἀναφρ. τί, ὅτι: Ἐρω-

τόκρ. Α 1933 καὶ δὲν κατέξ' εἶννα νὰ ἤμ κίλινα

βαυλῆ νὰ δῶσα, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 259,8 εἶννα λό

γῆς παροξύνοντα κίλινα λαγῆς μιλοῦντες: ἢ ὄμ

μετ' ἀπορημ. συμ. πῶς: Ἐρωτόκρ. Δ 151 εἶννα,

δὲν εἶσ' εἰς παραχρῆς: εἶννα, δὲν εἶσ' εἰς βῆθη:

εἶννυμι κ. -νύμ μόν. ἐν συνθέσει, βλ., κατὰ ἐννυμι.

εἶξασαι ἀορ. α' τοῦ ρ. εἶξα βλλ.

εἶξασκε ἰων. παρατ. τοῦ ρ. εἶξα βλλ.: Ὀδ. Ε 332

εἶξας-εως (ἴδιον) μτγν. ὑποχώρησις, ἐνδοτικότητα:

Πλάτ. Ἡθ. 447 Α ἄλου τοῦ ἡγεμονικοῦ ῥηπάς καὶ

εἶξις καὶ συγκαταθέσις, Σέξτ. Ἐμ. Μοθ. 10,221,

Διογ. Λ 10,43 τοῦ κενοῦ τὴν εἶξιν ὁμοίαν παρ-

εχομένου καὶ τῆ κουφότητι καὶ τῆ βαρυτάτη.

εἶξαι ἴων. κ. ἐπ. ἀντων. γ' προσ. κτ. γεν., ἀντὶ οὐ βλλ.

εἶξαι ἴδιον «ἀσπρίων τὰ καθάρσια»: πρὸς εἶξαι.

εἶξος ἐπ. ἀντὶ εἶος βλλ.: Ἰλ. Κ 507, Ὀδ. Δ 90.

εἶπέθεον ἴδιον «ἐπίπνοον» [ἰδρὸς, εἶπαθῶν].

εἶπασαν γ' πλθθ. ἀορ. α' ἀντὶ εἶπῶν βλλ.: Ἐπιγρ.

εἶπέμεν κ. -μέμεναι ἐπ. ἀπορφ. ἀντὶ εἶπῶν: Ἰλ.

1,688 εἶσι καὶ ἐντα τὰς εἶπέμεν.

εἶπερ κ. εἶπερ ἐπίτατ. τοῦ εἶ, ἐὰν τὸ ὄντι, ἐὰν

πράγματι, κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ εἶ: Ὀδ. 1,35 ὡς

οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος οὐδὲ τοκλήμ γίγνε-

ται, εἶπερ καὶ τις... γοῆθ ἐν ἀλλοδοθῆναι ναιε:

ἢ εἶδ, καὶ ἐὰν ἀκούη: Ἰλ. Η 117 εἶπερ ἀδείης τ'

ἐστὶ... φημι μιν ἀσπασίως γόνυ κῦρην» ἢ συνη.

μετ' ἄ, μορῶν εἶπερ τε: Ἰλ. Κ 225' εἶπερ γε: Ἀλογ.

Χο. 198' εἶπερ γε δᾶ: Πλάτ. Θεαιτ. 182C' ἢ παρ-

τιθέμενης ἄλλης λέξεως: Ἰλ. Α Β1 εἶπερ γὰρ τε χό-

λον γε καὶ αὐτήμα καταπέθ, Ἐπιγρ. Ἀγ. 1249 εἶ-

περ ἔσται γε: ἢ παρ' ἄτ. κ. τραγ. κατὰ τὸ

πλείστον ἐπὶ ὑποθέσεως, εἶτι συμφωνεῖ πρὸς τὴν

πραγματικότητα, ἐὰν θεβαίω, ἀφοῦ οὕτως ἔχει:

Σοφ. ΑΙ. 547 εἶπερ δικαίως ἐστ' ἀφού, Θουκ. 6,14

εἶπερ ἄγει σοὶ προσάκειν κηδεσθαί τε τῆς πό-

λεως: ἢ μετὰ ἄποιν. ἐν χρ. ἐπὶ ὑποθέσεως ἀν-

τιθέτων πρὸς τὴν πραγματικότητα: Σοφ. Ἰλ. 312 μὴ

δύκεαι μ' ἄν, εἶπερ ἦν ἡλέας: 2] ἐν ἔλλειπτ. χρ.

ἐὰν πρῆψ, Ἄριστφ. Νεμ. 227 ἀπὸ τάρρο τὸς

θεοὺς ὑπερφρονεῖ, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἶπερ

ἐὰν εἶναι οὕτως: Πλάτ. Παρμ. 150B οὐκ ἐν εἶσι συμ-

μῆρῆς, ἀλλ' εἶπερ, ἐν μέρει, Θεοφρ. Φ 514,8'

ἢ εἶπερ τις ἐὼν κανεῖς ἄλλος, περισσότερο ἀπὸ

κόβη ἄλλου: Σοφ. ΑΙ. 488 εἴτερον πατρός, εἶπερ τι-

νος, σθένεοντος ἐν πλοῦτῳ: ἢ ὄμ. κ. νεώτ. εἶπερ

τις [καὶ] ἄλλος: Πλάτ. Πολ. 501D οὐκ ἀγαθὴν τε-

λέως ἔσσεσθαι, εἶπερ τινὰ ἄλλην ἢ εἶπερ

πρὸς εἶπῶτα βλλ.

εἶπερ δορ. ἐπίρηρ. ὅπου: Ἐπιγρ.

εἶπέθεον κ. εἶπέθεον ἐὰν ποθεῖ, ἐν ἀπὸ κανένο

μέρος: Θουκ. 1,82 εἶπέθεον τινὰ θύναμιν προη-

φόμεθα: ἢ ὄμ. ἐν ἔλλειπτ. χρ.: Σοφ. Πολ. 1,204

ἔξως, εἶπέθεον, ἡ γένου ἢ βελών τι προεμ-

φαστε [ἐν θύνατον ἐστί].

εἶπέθει κ. συνηθέει, εἶπέθει ἐάν ποθ, ἐν ποθ-

θενά: Ὀδ. Μ 96 βέλφινάς τε κύνας τε καὶ εἶ

πέθει μίτξον ἐλπίων κίπας, Σοφ. ΑΙ. 885 εἶπέθει

πλεθόμενον λέγεισων ἀπούς.

εἶπαν κ. νεώτ. κ. δημ. εἶπα, ἀορ. β' τοῦ ἀφρ.

ἔπω [ἀπανώπνοτος μ. π. Νικ. Ἀλεξ. 429]: ἀνθ' οὐ ἐν

χρ. τὰ ρ. φημι, λέγω, ἀγορεύω, ὡς μέλλ: δὲ τὰ

ἔρω, ἐρώ, κ. ὡς παρακ. τὸ εἰρηκα, ἐπ. κ. λυρ.

ἀορ. εἶπουν, ἀορ. θαμιατ. εἶπασκον, ὑποτ. εἶπω

κ. ἐπ. εἰπωμ, εἶπησθα, εἶπιστα, ἐπὶ θαμιατ. ἰορ-

προστ. εἶπέ, κ. ὄμ. εἶπέ, πέ κ. ἐπ. β' πλθθ.

πέτε κ. πέστε, ἀπορφ. εἶπεν κ. ἐπ. εἰπέμεναι κ.

εἰπέμεν κ. δωρ. εἶπην, τῆς εἰπῶν κ. δημ. εἰπόν-

τας, ὄμ. ἀορ. α' εἶπα κ. εἶπασι, β' ἐν πρὸς, εἶ-

πας, ἐκτ. εἶπειν, εἶπιμεν, εἶπιεναι, προστ. εἶ-

πασ, ἐπίπασ, εἶπασον, εἶπαστε, γ' πλθθ. πρὸς, εἶ-

πασ κ. μτγν. εἶπασαν, υτγ. εἶπας κ. οἶοι, εἶπας,

ὁμ. ἐν συνθέσει τὸ μέσ. ἀπεισασθαι, διεπίσασθαι, οὐκ ὁμῶς π. δοκίμοις ἄττ., ἐκφράξω τὰ διανοήματα μου διὰ προσηγορικῶ λόγου, φημί, λέγω, ὁμῶδ, ἀπόλ. : Ἰλ.Α 68 ὁ γ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' εἰ-
 ζετο· || ὁμ. μετὰ δότ. : αὐτ.Ρ 692 || ὁμ. ἐν τισιν ἢ μετὰ τισιν ἐνώπιον τιῶν : Ἰλ.Κ 445 κατ' αἶσαν εἶπον ἐν ὄμνι, αὐτ.Γ 85 || ὁμ. εἰς τινά : Εὐρ.Ἐκ.303 ὁ δ' εἶπον εἰς ἀπαντάς· || ὁμ. κ. νεώτ. κ. διημ. μετὰ συσταίχ. αὐτ., ἔπος, μῦθον, θεοπρόμιον, οὐνομα κττ. : Ἰλ.Γ 204 ταῦτο ἔπος νημερτές εἶπες, αὐτ.Α 552 ποῖον τὸν μῦθον εἶπες, αὐτ.85 εἰπέ θεοπρόμιον, παροιμ. μεγάλη μπουκιά νά φᾶς, || μεγάλο λόγο νά μὴν πῆς | ὅτι δὲν πρέπει νά ὑπεραιρωμεθαῖ | ὁμ. τινί τι : Ὀδ.Α 169 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ· || ὁμ. τι : Σαφφ.28,2 μὴ τί φέπειν γλαῦσσι ἔκκακα κάκων, (Ἀκκ.53/47) ἀτ' κ' εἶπες, τὰ θέλεις· || ὁμ. τί πρὸς ἢ εἰς τινά : Σοφ.Αἰ.292 ὁ δ' εἶπε πρὸς με· || ὁμ. περὶ τινος : Ὀδ.Ο 347 εἶπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς· || ὁμ. ἀφ' ἑνὶ : αὐτ.Ε 364 οὐδέ με πισίσεις εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσσῆ' || ὁμ. μετὰ γεν. : αὐτ.174 εἰπέ δέ μοι πατρός τε καί υἱός : αὐτ. μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς : Ἰλ.Ρ 655 εἶπεν, ὅτι... Ὀδ.Χ 373 εἴρησθα καὶ ἄλλω, ὡς· || ὁμ. κ. μετ' ἀπαφρ. : Ἡρ.2,30 εἶπεν, ἄκασταί μοι· τέκνα,Θουκ.7,35, Πλάτ.Γοργ.473Α· || κτιθῆμι διὰ λόγου, ἀφηγοῦμαι, ἀπαγγέλλω : Πλάτ.Ἰων 535Β ὅταν οὐ εἴρησ ἔπος 2) κ. νεώτ. πολλῶν παρενεθικῶς, ὡς ἔπος εἰπέν οὕτως εἶπεν : Αἰολ.Περά.714 ὡς εἶπεν ἔπος [ἴνα εἴπω διὰ μάς ἴλ.] || ἀντίθ. τῷ δυνάτω : Πλάτ.Νόμ.656Β οὐ γὰρ ἔπος εἰπέν μνηροστόν ἄλλ' ὄντως· || ὁμ. ἀντίθ. τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ : αὐτ.Πολ.341Β· || ὁμ. κ. νεώτ. ὡς εἶπεν ἴνα εἴπω οὕτως : Θουκ.3,38, Πλάτ.Φαῖδρ.258 || ὁμ. ὡς εἶπες εἶπεν : Ἀριστ.ΖΜ 651b, 36' || ὁμ. ἀνευ τοῦ ὡς : Ἡρ.1,61 οὐ πολλῶ λόφω εἶπεν· || ὁμ. : Θουκ.6,82 ὡς τὸ ἀκριβές εἶπεν· || ὁμ. ἀνευδὸν εἶπεν : Πλάτ.Σοφ.237C· || ὁμ. καθόλου εἶπεν : Ἀριστ.Κατ.12α, 27' || ὁμ. ἢ ἀπλῶς εἶπεν ἀποδείξει : αὐτ.Α'Υστ.75b, 21' || ὁμ. τὸ ζῦγμα εἶπεν : Θουκ.1,138' || ὁμ. ὡς ἐπὶ κλειστον εἶπεν ὡς οἶον τε μάλιστα : Προκ.3, 1,13,28' || ὁμ. ὡς ἀληθῶς εἶπεν : Πλούτ.Ἥθ. 403' || ὁμ. ὅπως δ' εἶπεν : αὐτ.652F· 3) ὁμ. ὡςπερ εἶποι τις ὅπως ἠθέλει τίς εἶπει : Ἀριστφ. Ὀρν.180' || ὁμ. εἶποι τις : Πολύβ.1,15,351 εἶποι τίς ἂν [ἴσως ἠθέλει τίς εἶπει], Δίων.Χρ.64,5 ὡς εἶποι τίς [εἰ μὴ δ.γο.] 4) ὁμ. μετ' αἰτ. προσ. ἀνευδύτου τὸν λόγον πρὸς τινά, προσαγορεύου : Ἰλ.Μ 215 Πουλιδάμας θρασὸν ἔκτορα εἶπε παραστάς· 5) ὀνομαζῶ, ἀναφέρω : Ἰλ.Α 90 οὐδ' ἴν' Ἀγαμέμνονα εἶπες· 6) καλῶ τινα οὕτως ἢ ἄλλως : Ὀδ.Τ 334 πολλοὶ δέ μιν ἐσθλὸν εἶπον, Σοφ.ΟΚ 43, Πλάτ.Σοφ.225B τί τις... ἄλλο εἶπῃ πλὴν ἀμφισθητικόν· 7) ὁμ. μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. κ. πράγμ., λέγω, ἀναγγέλλω, κηρύσσω τὴν περὶ τινος : Ἰλ.Ζ 479 καὶ ποτὲ τίς εἶποι πατρός γ' ἔδδε πολλὸν ἀμείνων ἐκ πολέμου ἀνάντα, Ὀδ.Χ 314, Πηλ.Ο 14,22 ὄφρ' ἴδοιτο υἱὸν εἶπες, ὅτι... Ἀἰσχ.Χο.682· || ὁμ. κακὰ εἶπεν τινά : Ἀριστφ.Αχ.649 τὸν ποιεῖν ποτῶν εἶποι κακὰ πολλά· || ὁμ. εἰ τινα λέγειν καλὸν περὶ τινος : Ὀδ.Α 302· 8) ἐξέμυον, ἐγκωμιάζω, εἰπὶ ποιητῶν : Ἀντίπ.Σοδ.ΑΠ 7,26 εἶπεν Ἀτάντας Μεν· 9) μετὰ δότ. προσ. κ. ἀπαφρ. κελύως, διατόπτω νῆν... : Ὀδ.Ο 715 εἶπον δὲ γυναικῶν δειπνον ἢνὰ μεγάρους τετυκεῖν· || ὁμ. πρὸς τινά μετ' ἀπαφρ. : αὐτ.Π 151 πρὸς μητέρα εἶπεν ἀμφιπάλον ταμίην ὀτρυνμένην· || ὁμ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαφρ. Σοφ.ΟΚ 932, Πλάτ.Φαῖδρ.59B εἶπεν ἐπιμένειν, Ἡρόδ.6,26' || ὁμ. ὅτι ἀπονοῦ τοῦ τινά... : Κδ Ματθ.6,43 εἰπέ ἴνα οἱ ἔλθωσιν οὗτοι ἄρτοι γέ-

νῶνται· 10) ἐπὶ ρητόρων, προτείνω ἐν τῇ ἐκκλήσει, εἰσηγοῦμαι : Δημ.31 εἰπὼν τὰ βέλτητα· || ὁμ. συνήεις τόπος ἐν ἄρῃ φηρισμῶτον, οἶον Λάχης εἶπε : Θουκ.Α,116' πρὸλ. Ἐπὶγρ. ἐν τοιαῦτ. σμ. ἐν χρ. ὡς ἐνεστ. τὸ ἀγορεύω Βλλ. 1) ὁμ. συνηγορῶ, ὑπερασπίζω : Ἰλ.Ι 508 ὄς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύνονται εἶποι, Ἀριστφ.Ἰνπ.347 ἐπὶ μου διέκιδιον εἶπας εὐ κατὰ γένου μεταίκοιο· 12) ὑπιοσχοῦμαι, προσφέρω : Εὐρ.Ἡλ.33 χρυσοῦν εἶψ' ὄς ἂν κτάνω· 13) ἢ προστ. εἶπέ ἐν χρ. ἐν ἀρχῇ λόγου, ὅταν προσαγορεύονται πολλοὶ : Ἀριστφ. Ἀρ.328 εἶπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τούθος, ἀνδρες δημότα, Διη.43 εἶπέ μοι..., λέγεται τὴν καινῶν· εἶπας [ὁ] μτν. κ. ἰοὺς Βλλ. λαγίς· Ἦσ. κ. παγίς καὶ πᾶν βῆρος : Καλλ.ἀν.233. εἶπνε κ. εἰ ποτε ἂν ποτε, ἂν καμὴ φορά : Ἰλ.Α 39 εἰ ποτὶ τὸ χερῖν' ἐπὶ νηὸν ἔφερα· || μετὰ τὸ δὴ χάριν πλείονος ἐμφαστικῶς αὐτ.Α 503 εἶποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα, Θουκ.1,68' || π. Ὀμ. εἰ ποτ' ἔην γε ἐκφράσει ἀλγεῖν ἠν ἀνάμνησιν ὀγοῦδὸ μὴ ὑπάρχοντος πλέον : Ἰλ.Γ 180 δαῖρ' αὐτ' ἐμός ἔσκε κωνυβίος, εἰ ποτ' ἔην γε 2) ἐν ἔλλειπτ. χρ. εἶπτε κ. εἶπερ ποτὸ κ. νεώτ. πλέον ἀπὸ κάθε ὀλην φοράν : Θουκ.7,64 καρτερήσατε, εἶπερ ποτὸ, Ἀριστφ.Ἰνπ.594. πορίσαι σε κίλυν, εἶπερ ποτὸ, καὶ νῦν· 3) ἐν χρ. ἐν πλογίῳ λόγῳ : Ἰλ.Β 97 κήρυκες βοῶντας ἐρήτιον, εἰ ποτ' ἀπίης σχολαί. εἶπω κ. εἰ πως ἂν ἐν ποθενᾶ, ἐν ἴσως : Ὀδ.Γ 93 λυγρὸν θέσθρον ἐνεπέην, εἰ ποὺ ὄνησας ὀφθαλμοὶ τείοντες, Ξεν.Ἑλλ.2,10 τὸς ἄλλας πάσας συνθήροισεν, εἰ ποὺ τίς ἦν· || εἰ τί ποὺ ἔστι ἂν κατὰ τινά τρόπον εἶνα δυνάτον : Ὀδ. Δ 193 καὶ νῦν, εἰ τί ποὺ ἔστι, πηθίω μοι· 2) ὁμ. ἐν τῷ πλεγίῳ λόγῳ : Ὀδ.Ν 415 ὄχητο πνεύματος μετὰ σὸν κλέος, εἰ ποὺ ἔ' εἶπες. εἶπας κ. εἰ πως ἂν ἐν κατὰ τινά τρόπον : Ὀδ.Δ 388 εἰ πως οὐ δύνατο λοχησάμενος κλεθεσθαι, Ξεν.Ἀν.2,3,11' || ὁμ. ἐλλειπτ. : Θουκ.1,58 πρὸςθεῖς ἠφῆρατες εἰ πως πείσοισιν πρὸλ. εἰ. εἶρ Ἦσ. Σοῦδ. εἶρ· λάλαξ ἢ λαμηρόν. εἶραις αἰτ. πλῆθ. θηλ. τοῦ ἱερὸς Βλλ. : Ἐπὶγρ. εἶραις ἀργυρίω ὀφείλην [ἐάν. θραυμάς]. εἶραμυγῆ-αγνος [ἢ] εἶραμυγῆ σκοτεινῆς σημασίας κ. πῶ. ἐπαθρομένον : ΨΑουκ.Φιλῶν.20 καὶ τὸς εἶραμυγας δέξεται, μὴ ἐξετάων τῆς τέχνης. Πρασιπώτης (δ), αἰολ. Ἐρρασιπώτας ἐπὶθ. τοῦ Διονύσου οὐ ποικίλη ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία : Κορνούτ.Φύσ.Θε.Διον.Περ.576, Ἐπὶγρ. 2) Ἦσ. κ. ἔριφος παρὰ Ἰάκωσσιν. εἶργαθεν ἄπτ. ἀντὶ ἐργαθεν βλλ. εἶργμὸς [ὁ] μτν. κ. εἶργμὸς κ. νεώτ. εἰρκτῆ, φυλακῆ : Πλάτ.Πολ.495D οἱ ἐκ τῶν εἶργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδοράκοντες, αὐτ.Φαῖδρ.82B' || κἀθερῆς, φυλακίος : Ἰωσ.Αἰ 18,13, Πλούτ.Ἥθ.84F μῆτε φυγὴν Ἀριστειδῶν, μῆτε εἶργμῶν Ἀνοξαγόρου, Αἰλ.Ζ 1,717 εἶργμῶν τε καὶ δεσμών τὸν ὀτὸν ἀπολύει [περὶ τὸν σπειρῶν θρεωαί]· || εἶργμὸς γραφῆ καταγγέλια εἰς παραλόγω καθέρπει : Πολύδ.δ,154· 2) νεώτ. εἰδ. νουτ. διενθ. βίκα, προσωρινῆ παρακατάσχισις πλοῦσι ἐντὸς τῆς αἰθαλιθῆδος ζώνης κράτους πλείω. εἶργμοφάλαξ-ακος [ὁ] δεσμοφύλαξ : Ξεν.Ἑλλ. 5,4,8 εἶπε τῷ εἶργμοφάλακι, καὶ ἄνδρα ἄνω. εἶργμυμ κ.-γυμῶ, ἐπ. παροι. εἶργμυμ ἐγκλείω, κλείω μέσα : Ὀδ.Κ 238 ῥόβδω πεπληγμυμ κατὰ σμυθεσίαν εἶργμυμ· || ρίπτω, κλείω εἰς τὸ δεσμοφύλιον : Ὀδ.Α,27 τοὺς μὴ ἀφαιρούμενος τοὺς δὲ εἶργμῶν. εἶργω κ. εἶργω ἄπτ. ἀντὶ ἐργω βλλ. εἶραε [ἢ] ἀπὶ εἶρη βλλ. : Ἡσίοδ.Θ 804 ἐπιφύεται αὐτῆς εἶρας ἀθανάτων | διορ. εἶρας, εἶρ.

εἰρηνάτι ἰων. γ' πληθ. πρόσ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἐρά. βλλ.: Ἡρ.7,81.

εἰρηνάτω ἐπίρρ. ἦσα. «εἰς ἔρεβος».

εἰρηνόφρη (ή) ἦσα. ὄρασις, ὁ στραφεύς».

εἰρηνόω ἔπιρρ. ἀντ. ἐσάδω βλλ.

εἰρηνός (ἰσθ.) ἔπιρρ. ἰστολογικόν τοῦ Ἑρμῆς

παρ. ἦσα ἐν λ. Ἀργερόντας

εἰρηνός (ὀ) πα. ἦ. ἔξ. αἰχμαλωσίας δουλεία,

σκληρό: Ὄδ.Θ 529 οἱ δέ... εἰρηνον εἰσανάγουσιν

(ἴδουσι εἰς δουλείαν)·

εἰρηνός (ή) ἰων. ἦσα κ. νεώτ. κληρικῶτα: Ὄδ.Α

680 πρόστα μὴ εἰρηνά, μετάνια δὲ κάλλιρος

ἔραρ ἦσα.1.203 εἰρηνά κρημαίνω, Ἀριστ.Μετα-

369,Κ εἰρηνά τὸν τριήρω, Ἀπολλ.Ρ 2,557·

2) κτφ ὀρθική καθ' ἡμέραν κήνησι: Ἐέρ.

Τρω.570 παρὰ δ' εἰρηνά μαστῶν ἔπειτα Ἰασι-

ἄναξ (πλησίον τοῦ παλαιούμου στίβου τῆς Λουκ.

Τη.40 ὁ μὴ ἀπελάθειεν· τὴ εἰρηνά τῶν πε-

τρῶν ἢ συνεχῆ γοργή κήνησι: Διονύς.Ἐλεγ.4,3

εἰρηνά γλάσσης ἀποπέφραξεν 3) συνεκδ.

κήνη: Φιλ.1,352 καὶ τὴ εἰρηνά μνῆσι... κα-

καλασμένως ὀράσθαι σημαίνει καθ' ὄρατος·

4) περιήγ. τὸ σύνολον τῶν κληρικῶν: Ἐέρ.

Ἐλ.1453 ῥοδίστιον Ἠρώως εἰρηνά φίλα, Θουκ.

7,14 οἱ ἔραρονῶντες τὴ ναὸν καὶ ἐνεργοντες τὴν

εἰρηνά (οἱ κηροποιεῖς εἰς τὰς τοὺς κληρικῶτας

ἢ ποιούτες αὐτοὺς τὴ κληρικῶτα ἐν ρυθμῷ)

5) πληθ. τὸ θρανία, οἱ πόνοι τῶν κληρικῶν:

Πολύδ.1,21 καθίστανται ἐπὶ τῶν εἰρηνῶν ἐν τῇ

γῆρα τοῦς ἄνδρα· 6) ἄσμα ναυτικῶν, πρὸς

δὲ οἱ ἐρτάει ἐκκλητικῶν ἐν ρυθμῷ: Πλούτ.Ἄλκ.32

ἀσάει μὲν εἰρηνά, Λουκ.Ἀλφ.1,τ.1,40 ἀκούεται

καὶ ὡσπερ κλειδοσῆματα καὶ εἰρηνά.

εἰρηνόω (ή) κλῆδος ἔλαιος ἡ ὄρανης μετὰ

περιπελεγμένω ἐρίων καὶ κρημαίνω κερῶν

ἀπεφαιμένως εἰς τὸν Ἀπὸλλωνα καὶ φερόμενος

ὄπὸ θεόντων παιδῶν κατὰ τὴ Οσαρχία καὶ Πισ-

νέφρα, ἐνὸ ἔθνητο προσφορῶ εἰς τὸν ἦλιον

καὶ τὸς Ὄρας καὶ ἀκολούθως κρημαίνω ὄπερ

τὴν θῆραν τῆς οἰκίας: Ἐλε.119, Ἀριστ.Σφ.399

πληγῆς τὰς εἰρηνάνας, αὐτ.Πλούτ.1054 ὡσπερ

παλαιὰν εἰρηνάων καύεται, πρὸς. Πασα.Ἐξ.

ἀπ.157· ἢ αὐτὸ τὸ ὄρομον ὄμα: Ὀρ.Ἐπιγρ.

15, Πλούτ.Θρα.22 τὴν δὲ εἰρηνάων ἐκφέρουσι

κλῆδον ἔλαιος 2) στέφανος κρημαίνω

πρὸς τὴν νεκρῶ: Ἐπιγρ. ἀμύλασιο θυνηλόοι

εἰρηνάων τεύχεται, Ἀλιέφρ.2,37· ἢ γεν.

στέφανος: Ἰάσα.Α13,10,4 εἰρηνάων μυστηνῆς

καὶ Ἰτέας σὺν κρῶθι φοινίκωσ πεποιτημένη·

3) μων. εἶδος ἄγριας ἔλαιος: Ἰω.Ἐλεγ.Ἐκφρ.

Τρωπ.372,72 τοῖς γούν κηνοῖσι καὶ εἰρηνάωνας

ἔλαιον τῶν εὐγενῶν.

εἰρῶ ἰων. τ' ἀντ. ἐρέω βλλ., λέγω, ἀπαντῶ μ.

παρ. ἦσα. κατὰ μτφ. θηλ. ἠ. ἠοισι.Θ 38 εἰρῶ-

σαι τὴν ἔδοντα τὰ τ' ἐσόμενα πρᾶ τ' ἔδοντα

2) ἦσα. «εἰρηνάτα ἐρωτῶντα».

εἰρῶ (ή) ἰων. παλαιὰ λέξις ἀντιστοιχῶς πρὸς τὸ

ἀγρῶ ἢ ἐκκλησία, τόπος συνελεύσεως ὄμα.

Ἰσθ. Ἰσθ.π. Ἰσθμ. πρὸς. Ἀπολλ.Σοφ.Ἐξ. Ὀρ.ἘΜ

475,12, Σουῖδ. ἦσα.331 εἰρῶν προπρόθεσις κα-

θήμενος, ἠοισι.Θ 804 ἐπιμύεται αὐτῆς εἰρῶς ἐς

ἀδονάτων (δορῶν ἀντ. εἰρῶς) 2) ἦσα «εἰρη-

ἐρώσις, φημι, κηρόν».

εἰρῶ (ή) ἦσα. ἦσα ἐπὶ τοῦ ἡμῶν γινόμενῃ τῶς

νεφελῶσι πρῶς τὸ κολοῦμενον τόξων: πρὸς εἰρῶς.

εἰρῶσεται ἦσα. «ἐρίσεται».

εἰρηνάω-ου-ον κ. νεώτ. μτφ. παρακ. τοῦ ρ.

ἐρα, ἐρά βλλ.

εἰρην-νοσι (ὀ) ἠ ἰρην-νοσι τῶς ἐς τῶν νέων ἐν

τῇ ἀρχαίᾳ Σπάρτῃ περιλαμβάνουσα τοὺς μεταξὺ

20-30 ἠ κατ' ἄλλους 14-20 ἐπ' ἂν ἦσα. «κόρος τέ-

λιος»: Ξεν.Λακ.2,11 ἔθηκε τῆς τῆς ἐκάστης

τὸν τωράτοτον τῶν εἰρηνῶν ὄραειν, Πλούτ.Λυκ.17

αὐτοὺς ὁ εἰρην εἰκοσιν ἔτη γεγονῶς, Ἐπιγρ.

εἰρηνάω-ἔω μτφ. εἰρην. πρὸς τὴν εἰρήνην,

κρημαίνω: Κλυμ.Ἄλ.Πασ.1,8,137 ἐπὶ τὴν ἰερῶν τῆς

παλιταίας θύωνων εἰρηνάωσιν.

εἰρηνάω ἦσα. «εἰρηνάωσιν κρατεῖ».

εἰρηνάω-α-ον κ. μων. ὁ τείνω πρὸς εἰρή-

νην, κρημαίνω: Θουκ.1,29 ὁ δὲ ὁ κρῶσέ τὴ ἀπύ-

γαιεν οὐδὲν εἰρηνάων, Φιλῶδ.Οικ.δ.20,1, Διον.

βυτ.24 εἰρηνάωσιν καὶ βέβαιος πλοῦς· ἢ ἐν

συνεκα: ἦρ.2,68 ὁ δὲ τροχίλοις εἰρηνάτω ὀ-

ἔσει (ἢ εἰρηνικός μετ' αὐτοῦ) 2) ὁ ἐν καιρῷ

εἰρήνης γενόμενος πλθθ. οὐδ. ὡς οὐα. 1) κατὰ

παράλ. τοῦ γῆρας: ἦρ. τὸ δὲ ἄλλα τὰ εἰρηνά-

ωσιν κατὰ τὰς ἐπὶ δέδοται ἠ αἰ ἐπὶ εἰρήνη ἀπο-

λοιαί τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης; 3) τὸ οὐδ.

ὡς οὐα. εἰρηνάων ναὸς τῆς εἰρήνης: Δίων

Κ.72,24 εἰς τὸ εἰρηνάων ἐμπεσον.

εἰρηνάω ἐπίρρ. κρημαίνω: Σουῖδ. ἐρηνικός:

ἦρ.3,145 ὡς εἶδε τοὺς Πέρσας εἰρηνάωσιν κατῆ-

μενος, Φιλῶδ.Οικ.39,1.

εἰρηνάωσιν (ὀ) πᾶν. τὸ οἰκημα, τὸ γρα-

φεῖον τοῦ εἰρηνάωσιν βλλ.

εἰρηνάωσιν (ὀ) Ἐπιγρ. κ. μων. ἀστυνομικός

ὁδὸλληλος ἐντεταλμένος τὴν θῆραση τῆς δημο-

σίας τάξεως: Ἐπιγρ., Κωδ.Ἰουστ.10,77.

εἰρηνάω (ή) μτφ. ἠ. ἄρχῃ ἢ αἰτία τῆς εἰ-

ρήνης: Ψιδιούδ.949,Α.

εἰρηνάωσιν ἦ-όν Ἐπιγρ., σθλ. ὁ ἀναφερό-

μενος εἰς τὸ ἄξιωμα τοῦ εἰρηνάωσιν βλλ.: Ἐπιγρ.

εἰρηνάωσιν τιμας, Σχολ. Ἀριστ.Βάτρ.1103 Πά-

ραλος καὶ Ἀμμωνίας τριήρεις εἰρηνάωσιν.

εἰρηνάωσιν (ὀ) Ἐπιγρ. κ. μων. εἰρηνάωσιν βλλ.:

Κωδ.Ἰουστ.10,1,9.

εἰρηνάω-ἔω Ἐπιγρ. κατέω, ἀσώκ τὴν ἀρ-

χὴν τοῦ εἰρηνάωσιν βλλ.

εἰρηνάω-ἄτου (ὀ) ὄμα. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀπο-

τέλεσμα τοῦ εἰρηνάωσιν ἢ κρημαίνωσιν

εἰρηνάω-ου-ον ὄμα μτφ. παρακ. τοῦ ρ. εἰ-

ρηνάω βλλ. 2) κ. ὡς ἐπὶ. ὁ διατελῶν ἐν εἰ-

ρήνῃ βλλ. (φ. ζῶν εἰρηνάωσιν ἢ ἐμονοτοῖ.)

εἰρηνάω (ὀ) ὄμα. καθιστάωσιν, κρημαίνωσιν

εἰς ἢ συνουλοῦσιν εἰρήνης: Κατ.ΝΘΚωμ.

2,23,107 ὁ τόπος πού μὲς διδλεξε τὸς δύο

μας· γὰ εἰρηνάω.

εἰρηνάω-εως μτφ. κ. νεώτ. ἡ ἀποκατάστα-

σις εἰρήνης, κρημαίνωσιν, κρημαίνωσιν: Ἰσθ.Πυθ.16,19

τῶν ἐγκεκρυμένων αὐτῶ ἐναντιῶν δυνάμεων εἰ-

ρήνευσιν καὶ συμβιβασμόν, ἐπέτυχε τὴν εἰρηνά-

ωσιν τῶν διαμοχόμενων ἢ νεώτ. κ. ἡ συνου-

λοῦσιν εἰρήνης: ἐν τέλει οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ

Θόρακοι προήλθον εἰς κρημαίνωσιν.

εἰρηνάω (ὀ) νεώτ. κ. ὄμα, ὄμα. «εὔτρα, ὄμα. κ-

εὔτρα ὁ πρὸς ἀποκατάστασιν εἰρήνης ἐνεργῶν

ἢ ἐνεργῶσιν ὁ εἰρήνην μεταξὺ διαμοχόμενων

ἐπάγων ὁ συνδικαλλῶτων φιλικούσιν, διανοῶν-

τας: Πασαδ.Χριστ.Ἰηγ. (ἔκφ.Φρέη)116 ὁ Παλαιῶ-

σικας κατῶρθως μέλητα μὴ πέρσας ὡς εἰρηνά-

ωσιν μεταξὺ τῶν παιδῶν πρὸς κρημαίνωσιν.

εἰρηνάω ἐπίρρ. ὄμα. μων. πρὸς κρημαίνωσιν βλλ.

εἰρηνάω-ἔω ἦ-όν μων. νεώτ. κ. ὄμα. ὁ ἀνα-

φερόμενος ὁ ἀνήλικος ὁ ἰδίως εἰς εἰρηνάωσιν

βλλ.: κρημαίνωσιν διαθεῖται· προσεβῆται·

2) ὁ συμβιβάζων, συντελῶν εἰς εἰρηνάωσιν, ὄμα.

διαλλακτικός: κρημαίνωσιν τρόπος· λόγος.

εἰρηνάω ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κρημαίνωσιν.

εἰρηνάω κ. μων. νεώτ. κ. ὄμα. ὄμα εἰρήνην

τοὺς διαμοχόμενους, τοὺς ἐν δημοσίᾳ, διαλλῶτων.

συνδικαλλῶτων: Δίων Κ.77,12 ἐκλέσας μὴ φιλικῶς

γράμματι, ὡς δὲ κρημαίνωσιν αὐτοῦ, Μηνσι.8,1

Ὄδ.5,ἔσπ.Χριστῆ... κρημαίνωσιν ἡμῶς, κατῶρα

νά τους ειρηνέψω· 2) μιν, νεώτ. κ. δημ. κατα-
 προάω, καταπαύω εξέγερσιν, ταραχάς· ΚΠορρ.
 Έκθ.296 δ' δε πατριάρχης ἐπιλολοήσασιν τὸν μά-
 γιστρον ἔλθειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ειρηνεύ-
 σαι τὸν λαόν· || δημ. εἰδ. ἐπὶ παιδων, ἰδιωκ.
 νηπιων, καθηουχάζω, οἰον διὰ θυσιαίν, βαυκα-
 λίσσας κττ.· μὴν ἀφῆνας ἐν κλαίῳ τὸ μα-
 ρό, ειρηνέψατο· 3) νεώτ. κ. δημ. εἰ κρατὸν
 πρότερον ἐμπολέμω, συνάπτω, συνομολογῶ εἰρή-
 νην· διαρκούσιν τοῦ μεγάλου πόλεμου οἱ Ρώ-
 σι καὶ οἱ Γερμανοὶ εἰρηνεύσαν πρώτος· || ἐν
 τῇ σημ. ταύτῃ συνήθετο, μετ' ἔμπροθ. διορ. ἱερῶς.
 μετὰ, δημ. μετ' ἢ ἡ Ἑλλάς εἰρηνέσκει μετὰ τῆς
 Τουρκίας ἢ πρὸς τὴν Τουρκίαν ἢ μετ' τὴν Τουρ-
 κίαν ἐν Λωζάνῃ· 4) ἀμφθ. διάγω εἰρηνικῶς, βιώ-
 νεν εἰρήνῃ· Πλάτ.Θεοίτ.180β τοὺς ἀνδρας μαχο-
 μένους ἐώρακας, ειρηνεύουσι δὲ οὐ συγγένους,
 Δίωκ Κ42,15 ἢ ἱδριτα καιπερ ειρηνεύουσα·
 || μγν. κ. νεώτ. μετ' ἔμπροθ. διορ. ἱερῶς, μετ' ἰ,
 διατέλλω, διάγω ἐν εἰρήνῃ πρὸς τινα, μετὰ πινος·
 Διόδ.Σ21,16 ὁ βασιλεὺς πολὺν χρόνον ειρηνεύων
 πρὸς Καρχηδονίους, ΚΔ Ρομ.12,18 μετὰ πάντων
 ἀνδρώων ειρηνεύοντες· || ὄμ. τὸ μέσ. ειρην-
 εύομαι· Ἀριστλ.Ρητ.1359b,39 ἰδιωκί πρὸς μέν
 τοὺς κρείττους ειρηνεύηται· || φρ. χώρα ειρ-
 ηνευομένη = ἐν εἰρήνῃ διαγούσα· Πολύδ.5,87·
 5) δημ. ἀνακτὸ τῆν φυγικὴν ἡμερίαν μου, τὴν γα-
 λήνῃ· || εἰδ. ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσ. ἀνοκτῶ
 τὴν συνθήκῃ ἡμερίων ἐκπαύσας· κ. ποθ.· ειρηνευμένη
 πιά ἤταν ἡ ὀφθ τοῦ νεκροῦ· 6) ὄμ. εἰδ. μ. ἐνεργ.
 ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, εὐδιόξω,γαλήνεω, κα-
 λοκαιρέω· ἀνοκτῶ πιά κὶ ειρηνέψαν οἱ καιροί·
 || ὄμ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπανερχομαι εἰς τὴν
 γαλήνῃ, ἡρεμῶ, υποναυσιόξω· οἱ ναυτικῶί λένε
 ποθ. ἀπὸ τ' ἀγασίου ειρηνέουσι τὰ πέλαγα.

εἰρήνη |η| κ. μων., νεώτ. κ. δημ., διορ. Φει-
 ράνα, βοιωτ. ἱρῆνα καταστάσις ἡσυχίας, ὁμο-
 τίας, ἀρμονικῆ σχέσις μεταξὺ ἀνθρώπων ἢ λαῶν
 ἢ κρατῶν, τὸ μὴ διατελεῖν εἰς πόλεμον, εἰς διάστα-
 σιν· Ὄδ.Ω486 εἰρήνη ἄλις ἔσται, Αἰολ.Πέρο.769,
 Ἀριστλ.Πολ.1333α,35 πόλεμον μὲν εἰρήνης χάριν,
 Πλάτ. τὴν χώραν ἐν εἰρήνῃ διατετήρηκεν, Ὁλει-
 τουργ. ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κό-
 σμου· || ἐπ' εἰρήνης κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰρή-
 νης· Ἰλ.Β797 ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης πόλεμος δ' ἀ-
 λίστατος ὄρωρεν· || εἰρήνην ἀνω ἔχω εἰρήνην,
 εὐρίσκουαι εἰς κατάστασιν εἰρήνης· Ἀριστλ. Ὀρω.
 386 μᾶλλον εἰρήνην ἀγασιν ἤμιν, Ξεν.Αν.2,6δ'
 2) συνθήκη, συμφωνία πρὸς κατάπαυσιν πόλεμου·
 Ἡρ.1,74 τῆς μάχης τε ἑσπασάντο καὶ μάλλον τι
 ἔσπευσαν καὶ ἀμφοτέρω εἰρήνην ἑαυτοῖσι γενέ-
 σθαι, Δημ.18,71 καὶ παρεσπόμεναι καὶ ἔλα τὴν
 εἰρήνην ἢ οὐ, Ἐπιφρ.· || εἰρήνην ποιεῖν συ-
 νομολογεῖν εἰρήνην· Ξεν.ΚΠ3,2,12 οὐτε πολεμῖν
 δεόμενοι δ' ἄλ' εἰρήνην ποιεῖσαι βουλόμενοι· || ὄμ.
 εἰρήνην ποιεῖσθαι· Ἀνθ.3,8· || ὄμ. εἰρήνην κατε-
 γράσθαι, πράττειν· Ἀνθ.3,8,17· || ὄμ. εἰρήνην
 διαπράττειν· Ξεν.Ελλ.3,47· || ὄμ. εἰρήνην
 διαπράττειν εἰρήνην· Ξεν.Ελλ.2,2,13 καὶ εἰς τὴν θέον-
 τιν εἰρήνην· || εἰρήνην δεχέσθαι δεχέσθαι τοὺς
 ὄρους τῆς συνθηκολογήσεως· αὐτ.2,2,22 δε-
 ξε δεχέσθαι τὴν εἰρήνην· 3) εἰρήνης ὄρεσις
 = εἰρηνορχίασις βλλ.· 4) εἰρήνης ἡσυχία,
 ὁμόνοια· Πλάτ.Πολ.329C τῶν γε τοιοῦτων ἐν
 τῷ γῆρας πολλὰ εἰρήνη γίνεται. Πάσι πάντων ἐν τῷ
 μεγίστῳ εἰρήνη γενοντάων, αὐτ. φρ. συνήθ. εἰ-
 ρήνην ὄμν ἀπὸ τοῦ θεοῦ· 4) ἀφικη ἡμερία·
 Πάδβαο 4,4,26 νὸν δρᾶμε εἰς ἀπαντὴν αὐτῆς καὶ
 ἐρεῖα, ἡ εἰρήνη σοί, ἡ εἰρήνη τῷ ἀνδρὶ σου, ἡ
 εἰρήνη τῷ παιδάρῳ [ὡς χαίρεσσις], ΚΔ Λοσκ.
 24,36 λέγει αὐτοῖς εἰρήνη ὄμν, Μηναι.11 Ὄδ.5
 κατασοῖο πάντα· νὸν εἰρήνην χαρίζεται, Σο-

λωμ.Λάμπα.23,2 τὸ φίλ τὸ γλυκὸ ποῦ φέρνει
 εἰρήνη, Παλαμ.Ἀσολ.Ζ10,4 μὴ τὴν ἀθάνα ἐκαί
 παιδιάτικην εἰρήνην καὶ ποῦθεν δὲ γνώρισα· 5)
 φρ. ἐρωτήσῃ τινα εἰς εἰρήνην (ἐν ΠΔ ἱ χαί-
 ρετῶν ἐρωτᾷ περὶ τῆς καταστάσεως του· ΠΑΚρη.
 18,15 καὶ ἐρωτᾷσσοσὶ σε τὰ εἰς εἰρήνην· || εἰρήνη
 ἢ εἰσόδος σου ἐπὶ γαίρεισμου, ὡς ἐν παρήσθῃ,
 καλῶς μὲς ἤλπει· Πάδβαο.3,2,13 ἢ δὲ εἶπεν εἰρή-
 νην ἢ εἰσόδος σου· || εἰρήνη πᾶσι, εἰρήνη σοί,
 ἐκκλησιαστικῶν ἐρηγικῶν καὶ χαίρεσσις ἐκφρά-
 σεις ἐν τῇ θεῶν λειτουργίᾳ· || εἰδ. ἐκκλ. ἰδιαιτέρᾳ
 ἱεροτελεστία κατὰ τὴν λειτουργίαν, καθ' ἣν οἱ ἱε-
 ρεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀντήλλασαν
 ἀσπασιμὸν εἰρήνης· Συνοδ.Λαοδ.Καν.19, βίος Ἁγ.
 Ματρ.π.Δουκαγγ. ἐν λ. πῶς εἰ καὶ γυνὴ τῶν γε-
 νουσα., ἐν τῷ πρὸς εἰρήνην ἀσπασιμὸν τὸ στήμα τοῦ
 ἀδελφοῦ ἀπέλας· 6) ὄμ. φρ. ἐρωτήσῃ εἰς
 εἰρήνην τοῦ πολεμῶ ἐρωτᾷ πῶς ἠγασίεν ὁ πό-
 λεμος· Πάδβαο.2,11,7 καὶ ἐπρωτῶσιν Δαυὶδ .. εἰς
 εἰρήνην τοῦ πολεμῶ· 7) κατὰ προσωποποίη-
 σιν ὡς κῶρ. ὄν. ἢ θεὰ Εἰρήνην θυγάτηρ τοῦ Διὸς
 καὶ τῆς Θέμιδος· Ἡσιοδ.Θ902, Πινδ.Ο13,7 Ἐνο-
 μιὰ .. κασιγνήτα τε .. Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρή-
 να .. χρεῖσται παίδεσ ἐκδοῦλου Θέμιδος· 8) ἡ
 πεσῶ, ὄνομ. τοῦ ἀφικ. τρία· Θεολ.Ἀριθμ.16· || ὄμ.
 τοῦ ἀφικ. ΕΞ· Θεολ.Ἀριθμ.37.

εἰρηνικῶς ἔπιρρ. δημ. κτ. τρόπον εἰρηνικὸν βλλ.·
 Σολωμ.Λόρδ.Μνάστρ.81 φερθήτε εἰρηνικᾶ.

εἰρηνικῶς-ἡ(ὸ)ν κ. μων. κ. δημ. ὁ συντελὸν
 εἰς εἰρήνην, ὁ εἰρηνευτικὸς βλλ.· Ἰσοκρ.5,3
 ὄν ὑπελάμβανον τῶν λόγων εἰρηνικώτατον
 εἶναι, περὶ τοῦτον διετίρθον· || ὁ ὄμ τὴν εἰ-
 ρήνην· Ἀριστλ.Πολιτ.1254b,32 τὴν πολεμικὴν χρεῖσιν
 καὶ τὴν εἰρηνικὴν, Πάδβαο.1,1,15 ἔδυσεν .. θυσία
 καὶ εἰρηνικᾶ· 2) ἐπὶ πρὸς, ὁ φιλειρηνικός·
 Ἰσοκρ.22,4 εἰρηνικός δὲ τῷ μὴ ἐν παρὰ τὸ ἐπὶ
 κρισιν πλεονεκτῶν, Σχολ.Πρ.11,8 103 εἰρηνικός γὰρ
 ὁ θεός· 3) νεώτ. ὁ ἀνεμ. πολεμῶ, ἀνεμ. διατα-
 ραχῆς τῆς εἰρήνης γινόμενος· εἰρ- κατασχ-ἐπιλυ-
 σις τῆς διαφορᾶς -ἀποκλεισμός· 4) ὁ ἀνήκων ἢ
 ἀνοφερόμενος εἰς τὴν εἰρήνην· Ξεν.Οικ.1,17 οὐδ' ἐγὼ
 ὄμν τοὺς μὲν πολεμικῶς, τοὺς δὲ καὶ εἰρηνικῶς
 ἐπιστήμας ἔχοντας· 5) ἡσυχίας, ὁδιστάτορος ἐν
 εἰρήνῃ· Πλάτ.Νόμ.829Α γενομένη μὲν ἀγαθῆς ἦσεν
 εἰρηνικός, Ὁλειτουργ. εἰρηνικᾶ τὸ τέλει τῆς ζωῆς
 ἡμῶν, Παλαμ.Παράκ.54,16 εἶναι ποτὸ πλάνου Ἀρ-
 νόλδου μὴ μὲν εἰρηνικᾶ· 6) εἰρηνικὸν ἐπι-
 στήμαον ουσιατικῆ ἐπιστολῆ β-δομητὸν ὑπὸ τὴν
 ἐπισκοπίαν πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἀπεκρομέμενος, καὶ
 διαγενέσθω εἰς ἄλλην περιφέρειαν· Συν.Χολιθῆ.
 Καν.11· || ὄμ. τὸ οὐδ. τὸ εἰρηνικὸν ὡς ὄσα·
 Συνοδ.Ἀντιοχ.Καν.7 ἄνεμ. εἰρηνικᾶ δεχέσθαι·
 || ὄμ. κ. τὸ θηλ. εἰρηνικῶς ὡς ὄσα συνήθ. κατὰ
 πληθ. εἰρηνικῶν ἐπι. ἐπιστολαί· Σχολ. ἐν Ἀρ-
 μεν.Επιτομ.Καν.βικ.38· 7) εἰδ. ἐκκλ. τὸ οὐδ.
 κατα πλθ. τὰ εἰρηνικᾶ ὡς ὄσα, εἰ δ' ὄμ. συν-
 τετα ἢ διακονικᾶ παρεκκλήσεις πρὸς προ-
 σωπὴν διὰ τῆς χορηγίαν εἰρήνης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ·
 Ὁλειτουργ.Κρυσ. ὁ διάκωνος λέγει ἔξω τοῦ θῆ-
 ματος τῆς εἰρηνικᾶ.

εἰρηνικῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἐν εἰρήνῃ βλλ., ἀν-
 τὶβ. πολεμικῶς· Ἰσοκρ.5,46 εἰρ' εἰρηνικῶς
 εἶτε πολεμικῶς εἰς πόλεμα αὐτῶ πρὸς ἀλλήλους
 ἔχουσι· 2) ἐν ὄρωρῃ, ἐν ἀγῶνῃ· Ἰσοκρ.
 ἄρσθ.5 ἀναδελφόντες δὲ πρὸς τὴν ἀλλήθωσιν εἰ-
 ρηνικώτατον ἐμπολεμίζοντες, - ἡ φικροῦσθαι
 τοῦ εἶρ. εἰρηνικῶς· 3) ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν γαλήνῃ·
 Δι.ἀλλ. τὸ γῆρας τοῦ εἰρηνικῶς· 4) εἰρηνοχό-
εἰρηνοχόσις (ὸ) νεώτ. τὸ ὄνομα τῆς ἐπιδιώξεως
 διακροῦσθαι εἰρήνης διεθν. ὄρωρ. πασιφισίας·
εἰρηνηστιάς (ὸ) νεώτ. ὁ ὁδοδός τοῦ δόγματος
 τοῦ εἰρηνησμοῦ βλλ.

ειρηνιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ειρηνιστὴν ἢ τὸν ειρηνισμόν βλλ.

ειρηνοβράδευτος-ον μνη. ὁ τὴν εἰρήνην ὡς βραδείον παρέχων· Στουδ.Θεοδ.234Δ σταυρὸς οὐρανοῦ καὶ γῆς ειρηνοβράδευτος συναυτήριον.

ειρηνοδικεακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ειρηνοδοκίαν βλλ.· ειρηνοδοκία ἢ δικαιοδοσία· περιφέρεια.

ειρηνοδικεῖον(τό) νεώτ. τὸ κατώτατον δικαστήριον, ἐν ᾧ εἰς μόνον δικαστὴν ὁ ειρηνοδικὸς βλλ., ἐπιουρούμενος ὑπὸ τοῦ γραμματέως.

ειρηνοδικὸς(ὁ) μνη. κ. νεώτ. κτ. πλθ. οἱ παρὰ ρωμαίοις *Feliales*, ἑρεῖς ἐπιφορησμένοι μὲ τὴν τήρησιν τῶν νομίμων τῶν διεπόμενων τὴν κληρῦξιν πολέμου καὶ τὴν σύναψιν εἰρήνης· Διον. Ἄλ.Ρωμ.272 τῶν καλούμενων *Φεταλιών* οὗτοι ὄντες ἐπὶσαν κατὰ τὴν ἑλληνικὴν καλούμενοι δικαστὸν ειρηνοδικαί, Ἄνπ.Σαυμ.5 2) νεώτ. κ. ὄμνη. ειρηνοδικὸς ὁ κατώτερος κριτικὸς δικαστὴς ὁ ἐνδίκων τὰς μικροτέρας διαφορὰς, οὐ οἱ ἀποφασίσι ἀπέκρινε εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, ἔφεσις δὲ καὶ διενεχθεὶς ἀναφ. εἰς τὴν νομὴν ἐνεχοσάσι κινδύνον διαταρξέως τῆς τάξεως, ὡς καὶ πῶς ἀποθέσει οἰκογενειακὴς φάσεως, ἐν ἑλλείψει δὲ πτασιματωδίων ἀσάνων καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦτου.

ειρηνοθέτης(ὁ) ὁ δίδων, ὁ παρέχων εἰρήνην· Ἄνω. εἰς ΠΔΨαυλ.Καθ.371Λ.

ειρηνοθύραος(ὁ) ὁ θύρων τὴν εἰρήνην· ΑΒ 1367, Διον. Ἀρεοπ.209Δ καὶ αὐτοσφίην καὶ ειρηνοθύραος ἀνεύεται πρὸς τὸν... θεολογία.

ειρηνοθελαΐ-αὐδ-ές μνη. ὁ ἐπιθυμῶν τὴν εἰρήνην, ὁ διαλοκτικὸς ἢ τὸ οὐδὸ, τὸ ειρηνοθελεῖς ὡς οὐα. ἢ ἰδιότης τοῦ ειρηνοθελοῦς ἢ διαλοκτικότης, ἢ ἐπιθυμία εἰρήνης· Θεοδ.Στουδ.1600 ΓΜι.Ι ειρηνοθελεῖς τὸς προαίρεσεως.

ειρηνοπάτριος-ον μνη. ὁ πατὴρ τῆς εἰρήνης, τίτος τοῦ Χαρσρόν· Μεγ.Παρ.16Δ θεῖος ἀγαθός, ειρηνοπάτριος ἀρχαῖος Χορσρός.

ειρηνοποιήσις-εως(ἡ) μνη. κ. νεώτ. τὸ εἰρηνοποιεῖν, ἢ εἰρηνεύσει βλλ.· Κλήμ. Ἄλ.Στρωμ.4.6.

ειρηνοποιία(ἡ) μνη. εἰρηνοποιήσις βλλ.· Βασ. Ἐν.57 13,19ΓΙ τῶν μισθῶν τῆς ειρηνοποιίας.

ειρηνοποιός-όν κ. νεώτ. ὁ ποιούμενος εἰρήνην, ὁ διαπραγματεύμενος τὴν εἰρήνην· Ξεν.Ἐλλ.6,3,4 ὅταν δὲ ἄσυχιας ἐπιθυμήσῃ, ειρηνοποιούς ἡρώς ἀπέμπετ· ἢ γεν. ὁ εἰρηνεύων, ειρηνικός, συμβιβαστικός· Διον.Κ7215 μακάριος οἱ ειρηνοποιοί,Πλούτ. Νικ.Ι νῦν ἡν καὶ πολεμιστῶν ἀμιλλα πρὸς ειρηνοποιούς 2) εἰδ. κτ. πλθ. οἱ π. Ρωμ. ειρηνοδικαί βλλ.· Πλούτ. Ἠθ.279Β.

ειρηνοποιέω-μι μνη. κ. νεώτ. ἀποκαθιστῶ τὴν εἰρήνην, εἰρηνεύω βλλ.· ΠΔΠαροιμ.10,10 ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρρησίας ειρηνοποιεῖ, ΚΑΚολ. 120 ειρηνοποιήσας διὰ τοῦ ἀγματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, Κατ. Ἀστρά.Κ.2,203 ἢ τὸ μέγ. ειρηνοποιήσας καθιστῶ πῶς ειρηνικός ἔσται· Ἐρμῆς π.Στοδ.1,49,45 ὅταν δὲ ειρηνικοί ἔνδ. ὡσιν ὁ καταπύοντες τὴν ψυχὴν θυμὸν καὶ δαίμονες, τότε καὶ αὐτὴ τὸν ἴδιον θρόνον ειρηνοποιεῖται, **ειρηνοποιεῖται** νεώτ. ἢ ἔδρα πρὸς τὴν εἰρήνην, ἢ ἰδιότης τοῦ ειρηνοποιῦ βλλ.

ειρηνοφιλος-ον νεώτ. κ. ὄμνη. ὁ ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην, ὁ πρὸς ἀνοικταστάσι εἰρήνης ἐνεργῶν· τὸ ειρηνόφιλος κόμματα, -συνέδριον τῶν ειρηνοφίλων,· ειρηνόφιλος κίνησης.

ειρηνοφύραος-ον γλωσσ. κ. ὄμνη, ἑλλ. -οφύρα κ. -οφωρη ὁ φέρων τὴν εἰρήνην· Πλωσά. Σολωμ.Λόμυρ 21,13 ἀνοικταστὴ ἀγκαλιὰς ειρηνοφύρας, Πλωμ.Παρ.Χαρ.209,3 πῦξι, ειρηνόφωρη χαρὰ.

ειρηνοφυλακῆ-ῆ μνη. εἶμαι φύλαξ τῆς εἰ-

ρήνης· Φθ.2,209 τῶ... βασιλεὶ τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν ἐπιμερῶσθαι τοῦ παντὸς ειρηνοφυλακῶν.

ειρηνοφύλαξ-ακος(ὁ) κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τῆς εἰρήνης· Ξεν.Πρόδ.1 ὅτι εἰρήνην δεῖ ὑπάρχειν, ἀρ' οὐκ ἄξιον καὶ ειρηνοφύλακος καθιστάσθαι, Ἀλογ.3,159 2) μνη. κτ. πλθ. τίτος ἀστυνομικός· Λιβ.Λόγ.48,9 Ἐπιγρ. ἢ νεώτ. εἰδ. κατώτατον ὄργανον τῆς παλαιότερας ἀστυνομίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν δημαρχῶν καὶ ἀστυνομένων 3) οἱ π.Ρωμ.*Feliales*, ἢ ειρηνοδικαί βλλ.· Πλούτ. Νομ.12 οἱ μὲν γὰρ *Φιταλικεῖς* ειρηνοφύλακες τινες ὄντες.

ειρηνόχυτος-ον μνη. ὁ τὴν εἰρήνην διαχέων· Διον. Ἀρεοπ.261Β ἵ ἄν τις εἴποι περὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ειρηνόχυτου φιλονόρησιας.

ειρηνώ-ῆω ειρηνεύω βλλ.41 Ἄριστο.Ζ1 608β,29 συνέθερα δὲ τὸ ειρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα,Διον.Λ 2,5 μεταναστάς ἐκ Ἰσάου εἰς Κρότωναν ἐνέθετο ειρηνεύει, Διον Κ37,52 ὁ δὲ εἰ Καίσαρ ἐβίβησεν αὐτῷ ειρηνεύει 2) μνη. τὸ μέγ. ειρηνόχουσι συνδιαλόττω, καθισσοῦχός, ειρηνώχου βλλ.11 ἈΒ 5,481 τὸ κατὰ ταῦς κάτω βαρβάρους στασιάζοντας ειρηνόχουσι.

ειρηνώχουσι-ον μνη. ὁ ἔχω τὸ τῆς εἰρήνης ὄνομα· Θελοακ.770 ΓΜι.1.

ειρητής Ἡσ. «αἰνος».

ειρηνός-ον ἰων. τ. τοῦ εἰρηνέως βλλ.· Ἠρ.1,195 καὶ ἐπὶ τούτων ἄλλων εἰρηνόν κιδῶνα ἐπενώθει.

ειρηνότῃ ἰων. τ. τοῦ εἰρηνό βλλ. 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ὁ ἀχυρασθῆς βλλ.

ειρητικός(ἡ) Ἐπιγρ. Ἰοις βλλ., οἱ τ. ἐν. εἰρην. Ἐπιγρ. **ειρητῆ**(ἡ) [εἰργῶ] κ. νεώτ. κ. ειρητῆ, ἰων. **εἰρητῆ** δεσμοκτήριον, φυλακῆ· Ἠρ.4,146 συλλαβόντες δὲ σφάκας κατέβαλον εἰς ἐρκτῆν, αὐτ.148, Ουκ.1,131, Πάν., Βαλααρ.Κατόδ.1 Ἰταίς ἢ πύλη τῆς εἰρητῆς ἢ ὄμ. κτ. πλθ.· Ἐρμ.Βασ.497 εἰρητῆσιν τ' ἐνδόν ὄμνη σὺν φυλάκῃ, Ξεν.Κ1 3,1,19 ἢ μνη. ἐπὶ τοῦ σώματος ὡς φυλακῆς τῆς θυγῆς· Ἰώσ.Π1 2,8,11 2) νεώτ. νομ. πονή φυλακισθεὶς ἀπὸ νέπτε ἕως δέκα ἐτῶν· κατεδικάσθη εἰς ἐπτά ἐτῶν εἰρητῆν 3) τὸ διὰ τὰς γυναικας διαμερῆσαι τῆς οἰκίας, ἢ γυναικωνίτις· Ξεν. Ἀπομν.2,1,5 ὡσπερ οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἰρητῆς.

ειρητικός ἡ-όν γλωσσ. «κολλητικός».

ειρητοσύνη(ἡ) μνη. περαιομένη ἐν ειρητῆ, ἐν αὐτοσφῶ φυλακῆ, καταδικη· Γεώργ.Παχ.2,502.

ειρητοφυλακῆ-ῆ μνη. εἶμαι φύλαξ τῆς ειρητῆς, δεσμοφύλαξ· Φθ.1,290.

ειρητοφύλαξ-ακος(ὁ) ὁ δεσμοφύλαξ, φύλαξ ειρητῆς βλλ.· Φθ.1,289, Ἰώσ.Α1 17,1.

ειρητοφύλαξ-εως(ἡ) μνη. ἀστυνομικὴ περίκλεισις.

ειρητολογία(ἡ) μνη. ἡ περὶ τοῦ εἰρήμῃ ἢ τῶν εἰρήμῶν βλλ.ς, μελέσις, διδασκαλία ἢ Στουδ.Θεοδ. Κωδ.Παρι.1197 φύλ.35.

ειρητόλογιον(τό) μνη. κ. νεώτ. βιβλίον λειτουργικῶν τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας περιέχον πόντας τοὺς εἰρημῶ βλλ.· Δουκῆγγ.

ειρητικός-εως(ἡ) Ἐπιγρ. περιφραξῆς Ἐπιγρ. εἰρημῶ τὰ ἱερῶν οἱ δὲ πάλαιτὰ τὴν εἰρήν ἀπομνησθῶντων 2) μνη. γλωσσ. τοῦ μεθόδου βλλ.· Γολ.19,122.

ειρητός-ον ποι. ὁ καταργημένος εἰρα, εἰρημικός, ὁ νήσαν· Ἰλ.Γ 387 γρητ'... εἰρηκόμην 2) ὄμ. ἐπὶ προμ.· Λεων.Ταρ.906 εἰρηκόμος τάλαρα 2) ὄμ. ὡς οὐα.· Ἀντιν.Στ. ἐν ΑΠ 6,160 εἰρηκόμων Κούρρη ἦγκατο δεσποτῆς.

ειρητός ἰων. τ. τοῦ εἰρημῶ βλλ., εἰρημῶ.

εἰρήμενος(τό) πά. κ. νεώτ. τὸ οὐδὲ τῆς μνη. εἰρω ὡς οὐα, χαρτοφύλαξ, τόμος μετὰ συνυπολογημένων εἰς αὐτὸν ἑγγράφων (dossier)· Πάν. εἰρήμενον τραπεζιτικόν 2) νεώτ. ὁ μὴ κατ' αὐτοσφῶν λογικῶν ἀλληλοῦσαν λόγος.

εἰρόμενος [ἐν. τόμος] πά. συγκολλησμος.

ειρωμένως *ἐίρω*, *μτγ.* κατά ειρηνά, ἐν ἀλληλουσίᾳ: Πάπ. Ἔνα *ειρωμένως* γράφωμεν τὰ λοιπά: || ἐν συνειρή: Ἀπολλ.Κιτ.2.

ειρωνείκης ἰδί *Ἐίρω*, ἰρωνικός, ἱερωνικός βλλ.ς. **ειρωνόκοτος**-ον ποι. ὁ πόκος ἐρίων ἔχων, ὁ πυκνόμαλλος: Ψ.Ε.137 *ὄν βᾶ τε ποιήν ἀργῶ ἐπ' εἰρωνόκοις δίοισιν*, Ἡσίοδ.Ἐργ.234 *ειρωνόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖσι καταδέρθησαι*, Θεώμ.8,9.

ειρωνόπος-ον Σουίδ. «ὁ περὶ τὰ ἔρια πονών». **ειρος**-εος (τῶ) *ἐπ.* ἐρίων βλλ.ς: Ὁδ.Δ.135 *λαοκῆτη τετάσταντο ἰδοῦντες εἰρος ἔχουσα*: 2) γναφώλιον βλλ.ς.: Ψιδιοκ.3,117. 3) εἶδος πυρετοῦ: Ἐρωτιαν.Λεξ.Ἰνπ.ἐλ.

ειρός *Ἐίρω*, αἰδῶ, κ. δαρ. τ. τοῦ ἱερός βλλ.

ειροτόμος-ον *μτγ.* ἀγρ. τοῦ εἰροκόμος βλλ.

εἰρούς *Ἐίρω*, θεσσα. γ. τοῦ ἔριω βλλ.

εἰροχαρής-οῦς-ές *μτγ.* ὁ διὸ τὰ ἔρια, ὁ ἐπὶ τοῖς ἔριοις χαίρων: Ἀργ.ἐν Αἴψ.6,39 *τρίτῃ δ' εἰροχαρῆ τάραρον*.

εἰροφῶπος *Βοιωτ.* μέροφ βλλ.ς: Ἀριστ.Ζι.559α,4 *ὄν δὲ αἰ θωῖωτιοι καλοῦσιν εἰροφα*.

εἰροτάς-ῆ-όν *γλωσσ.* ρημ. τοῦ ἔριω βλλ.

εἰροτάται γ' πληθ. πρόσ.παρ.σασκ. τοῦ εἰρούω.

εἰρόμεται *ἐπ.* ἀπαρ. ἑναστ. τοῦ ἔριω βλλ.

εἰροσύνῃ *ἐπ.* τ. τοῦ εἰροσύν βλλ.ς: Νικ.Θηρ.894.

εἰροσύνῃ (ἠ) στεφανῶν στέμμα ἀφαιρούμενον εἰς τοὺς θεούς, εἰροσύνῃ βλλ.

εἰρώω ποι. τ. τοῦ ἔριω βλλ.

εἰρώω (ἠ), ἀόρ. *εἰρα* κ. *ἔρσα*, παθ. παρσκ. *μτγ.* *ἐρ-μένος*, *ἐπ.* *ἐρ-μένος* συνήθεος ἐν συνθέσει ἀν-, ἐν-, ἐξ- *συν-εἰρω*, *συναρμῶς*, *συναρμολογῶ*: Πίνδ. Ν.7,77 *ἔριον στεφάνω*, Πλούτ.Ἰθ.1029C *εἰρωτὰ τάθετα*: || παθ. ἴσαρ' Ὀμ. κ. ἐπ. μ. ὁ παθ. παρσκ.:

Ὁδ.Ο.460 *χρῆστον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλεκτροῖσιν ἐκέρτα*, Ἀπολλ.Ρ.3,868: || τὸ αἰρομένον:

2) ἐπιπέλω, παρεμβάλλω: Ζάλευκ.π.Στοδ.4,2,19 *εἰς βρόχον εἰρωτὰν τὸν τράχλον*: 3) εἶδ. ἐπὶ τοῦ λόγου, συνάπτω, συνδέω: Φιλ.Ἰ.499 ὁ *εἰρας* καὶ *συνυφάνας ἕκαστα* (ἰλόγος). Σέξτ.Ἐμ.Μοθ.1,98 ὁ *μηδὲ θῶο σχεδὸν ἄμματα δεξιῶς εἰρῆνι δύναμνοι*: || *εἰρῆνι* θρήνον θρηολογεῖν, μοιρολογεῖν: Ἰώσ.Πι.6,5,3: || παθ. *εἰρομένη* λέξις ὕφους συνεχῆς ἀνευ ἀντιθέσεως καὶ περιόδου κ. κόλων ἀντιστοιχῶν κ. ἰσορροποῦστων, ἀντιθ. κατεστρωμένη λέξις: Ἀριστ.Ρητ.1409α,29 *λέγω δὲ εἰρομένην ἢ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' αἑαυτὴν ἀν μὴ τὸ πράγμα λεγόμενον τελειώσαι*: 4) πάθ. τὸ οὐδ. τῆς *μτγ.* *εἰρομένων* ὡς οὐσ. βλλ.

εἰρω (2) ποι., μέλλ. *ἐρῶω-ει-ουσι*, *μτγ.* *ἐρέων-ουσα*, παθ. ἀόρ. *μτγ.* *ρηθῆντι*, παθ. παρσκ. *εἰρωται*, *μτγ.* *εἰρωμένως*, ὄπερ. *εἰρωται*, τετέλ. μέλλ. *εἰρωσεται*, πρόσκ. κ. *ἐρῶ*, λέγω, ὁμολ. ἰπὸ ἑνεργ. π. Ὁμω. μ. ἐν τῷ Ὁδ. καὶ κτ. πρώτων πρόσωπων: Ὁδ.Β.162 *μηνηστῆριον δὲ μάλαστα πρῶσιμῶμενον τοῦδε εἰρω*: || παθ. ἐν τῷ πρόσκ. *εἰρωται* λέγεται: Ἀρατ.172,266: || τὸ μέσ. ἐν ὁμοίᾳ σμγ.: Ψ.Α.513 *Ἐτίς δ' εἰρωτα δαῖτηρον*, Νικ.Θηρ.359-2) ἀναγγέλλω: Ψ.Β.49 *Ἥσας*. 3) Ζηνὶ φῶσος *ἐρέουσα* καὶ ἄλλοις ἀβαντασίον βλλ. κ. ἐρῶ.

εἰρω (3) *ἐρωτώ*, ἀγρ. ἑναστ. ἐξ οὗ τύποι τοῦ ἔριω βλλ. κ. μέσ. τοῦ ἔριω βλλ.

εἰρωνῶνος κ. νεώτ. ὁ ὑποκρινόμενος ἄγνοια, ὁ ἐκπραττόμενος ἄλλως ἢ ὡς φρονεῖ, ὁ κρυφίφωτος, ἀντιθ. ἀληθής, ἀληθευτικός βλλ.ς: Ἀριστοφ. Νεφ.449 *εἰρωνῶν γλαῖος ἀλαζών*, Ἀριστ.Ἠ. Νικ.1124β,30, Θεόμωρ.Χαρ.1,1 ὁ δὲ *εἰρων* τοιαύτου τῆς σίως *προσελθὼν τοῖς ἄχρονις ἐθέλειν λαθεῖν εἰν τι μισαί*: || ὄμ. ἐπὶ φῶσος: Φιλήμ.89,6 *ἀλάμπη εἰρων τῆ φῶσος*: || ὁ παρωνύμαζων τὰς δυνατοτήτας αὐτῶν προσηγορίας, ἀποβλέπων πρὸς ἀριστομένην σκοπὸν κυρίως ἐλέγχου (πρόβλ. σαρκατική εἰρωνεία), ἀντιθ. ἀλαζῶν (ὁ παρῶσα. ἐπὶ τὸ ὑ-

περβαλικότερον τὰς δυνατοτήτας οὐτοῖ): Ἀριστ. ΑἨκ.1108α,23. 2) δὲ *μτγ.* κ. νεώτ. ὁ προσποιούμενος δι' ἀναγνώριξιν τὰς γνῶμας ἢ ἀνωτερότητας τῶος χωρὶς εἰς τὴν πραγματικότητα νὰ τὸ πιστεῖν, ἀποβλέπων εἰς τὸ νὰ τὰς ἀνασκευάσῃ, ἢ διὰ σφοδρῶς ἀντιθέσεως νὰ τὸν κοιταξέτω γελῶν, δὲ κ. ὁ μετὰ τῶος ἀνωτερότητας καὶ λεπτότητας ἔριωζών: Φιλόδ.Κοκ.38,2 ὁ *εἰρων* ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀλαζῶνος εἶδος, Λοκ.Ἀνχρ.18, -ὁ Ζωκράτης ἦτο βλακῶν εἰρων': 3) νεώτ. γενικῶς ὁ σκώπων μετὰ λεπτότητας τὰ ἐλαττώματα ἢ τὰς ἀδυναμίας τῶος ἄλλων, ὁ ὁμῶν ἢ γράφων μετ' εἰρωνείας βλλ.

εἰρωνεία (ἠ) κ. νεώτ. κ. δημ. προσποιήσις ἀγνοίας πρὸς ἐξερῆθῆσιν ἢ σύγχυτον τὸν ἀντιπάου καὶ ζωηροτέρην κατάδειξιν τῶος ἀντιφάσεων τῆς γνώμης του' εἶδ. ὁ τρόπος συζητήσεως τοῦ Ζωκράτους πρὸς τοὺς σοφιστάς: Πλάτ.Πολ.337Α *αὕτη κἀνὴ ἡ εἰρωνεία εἰρωνεία Ζωκράτους*, Ἀριστ.Ἠ.Νικ.124β,30: || γεν. προσποιητὴ μεταπροσφῶν, ἀντιθ. ἀλαζονεία βλλ.ς: Ἀριστ. ΑἨκ.1108α,22. 2) ὁδὸν σοκασμοῦ μετὰ λεπτότητας γνόμενος: Ἐρμω.Ἰδ.2,8 - *εἰς τοὺς ὑβριστικοῦς λόγους τοῦ ἀντιπάου τὸν ἀντάταξιν τὴν ἀμείλικτον εἰρωνείαν του*: || ἡ διαστρεβλωσις τῆς πραγματικότητος, ἡ μη πιστὴ τῆς πραγματικότητος παράστασις μετὰ σκωπτικῆς διαθέσεως: Φιλόδ.Παρρ.130: || γεν. σκώμμα, ἐμπαιγμός, συνθῆ. λεπτός. 3) προσποιητὴ, ὑπόκρισις, προσποιητὴ, προθυμία εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνὸς ἔργου καὶ ἀκολούθως ἀπροθυμία: Δημ.42, αὐτ.50 *ὁ μόνουσιν αἱ καιροὶ τὴν ἡμετέραν βροδύτητα καὶ εἰρωνείαν*: 4) γεν. προσποιήσις, ἀποκρυψίς τῆς πραγματικῆς διαθέσεως: Φιλ.1,345. 5) πάθ. πρόσφασις πρόσκ. *εἰρων*.

εἰρωνευσματόεις (τῶ) *μτγ.* ὁ εἰρωνικός λόγος, εἰρωνεία: Μοξ.Τορ.24,5.

εἰρωνεύομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποθ. προσποιούμαι ἄγνοια, ὑποκρινόμεθα ἅν περιηλέω τινά ἢ ἐμπαίξω τινά (πρόβλ. εἰρωνεία): Ἀριστ.Ρητ.1379β,3 καὶ τοῖς *εἰρωνευόμενοις πρὸς σπουδάζοντα*: || ὄμ. μετ' ἐπιρῶθ. προσθ.: Πλάτ.Κρατ.384Α καὶ ἐμὸ *ἐρωτῶντος καὶ προβυνομένου εἰδῶν ὁ εἰρὶ ποτὶ λέγει, οὐτε ἀποσασαί οὐδὲν εἰρωνεύεται τε πρὸς με*, Δεικ.2,11: || ἐν γενί, λέγω τι τὸ ὁποῖον δὲν ἀπαποκρίνηται εἰς τὰς πεποιθήσεις μου πρὸς ἐμπαιγμόν: Ἀριστ.Πολιτ.1275β,2 τὰ μέν τωσ ἀπορῶν τὰ δ' *εἰρωνεύομενος*, ἔρη. - *δὲν εἰρωνεύομαι, σοφιστολόγῳ*: || ὑποκρίνομαι, προσποιούμαι εἰρωνικός, ἐμπαίξω, κοροϊδεύω: Ἀριστοφ. Ὀρι.121 *ἤκουσας αὐτῆς οἶον εἰρωνεύεται*, Πλάτ. Ἀπολλ.38Α *οὐ πεποιθεῖ μοι εἰς εἰρωνευόμενῃν*, Δημ.1394 *τὰ μέν προρῶσθαι τὰ δ' εἰρωνευόμενης* - *νομίζεις ὅτι εἰρωνεύομαι*: || δηλοῦμαι παρηλατημένη τὴν πραγματικότητα: Πολύστον.15: || *μτγ.* κ. νεώτ. *μτθ.* μετ' εἰρ. σκώπων, σαρκῶσ τινά, ὁμολῶ μετ' εἰρωνείας εἰς βάρους τῶος: Ἰμερ.Ἐκλ.1,3, Ζωντ.61.

εἰρωνευτικός ἰδί *μτγ.* νεώτ. κ. δημ. θηλ. νεώτ. κ. δημ. -εὔτρησις τῶος βλλ.ς: Τιμων.25,3.

εἰρωνευτικός-ἠ-όν *μτγ.* κ. νεώτ. εἰρωνευτικός βλλ.ς: Σγῶλ.Ἀπολλ.Ρ.1,486. 2) μετ' εἰρωνικός βλλ.

εἰρωνεῖω *μτγ.* εἰρωνεύομαι, ἐνέχει ὁ λόγος μου εἰρωνείαν: Φιλόστρ.Σοφ.1,7,1.

εἰρωνικός *ἐπίρω*, δημ. εἰρωνικός βλλ.ς. **εἰρωνικός**-ἠ-ὸν *μτγ.* κ. νεώτ. εἰρωνικός: Φιλόστρ.Σοφ.268Α τὸν μὲν ἄλλωσ μισητὴν τῶος, τὸν δὲ *εἰρωνικὸν μισητὴν θήσομαι*, αὐτ.Νομ.90Β. 2) ὁ πρὸς εἰρωνείαν, ὁ περιέχων εἰρωνείαν βλλ.ς: 2) Ἀραγ.Μισοσπ.48, - *εἰρωνικὸν λόγον*: || *μτγ.* τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρω, εἰρωνικός: Ηλίοδ.Αἰθ.10,4 καὶ τῷ εἰρωνικῶν ὀνομαζόμενος.

εἰρωνικός *ἐπίρω*, κ. νεώτ. μετ' εἰρωνείας βλλ.

περιπακτικῶς· Ἀριστῶ. Σφ. 174 ὡς ἀνθρώπων καθήκον, ὡς εἰρωμικῶς, ἵνα θάπτον ἐκπέμφθαις, Πλάτ. Συμπ. 28D ἀκουσῶς μάλα εἰρωμικῶς.
εἰρωτῆ-ὄω ἐπ. κ. -ὄω ἰων. τ. τοῦ ἑρωτῆ βλ. ἄτ. ἐς κ. μ. σ. μ. νεώτ. κ. δημ. ἰ. λωκ. ποι. κ. παρ. ἄτ. ἐς κρητ. ἐπ. 16 κ. ἡ ἀρχαία μορφή, ἐξ οὗ οἱ λαοί κ. πῆξις ἐπ. πρὸς αὐτὴν ἐπίσης γινώσκειται ἀπὸ ταύτης δὲ ἄλλων λέξεων· Ἰλ. Θ 115 τὸ δ' εἰς ὑμφοτέρω διαμήθεος ὄματα θάτην ἥ εἰς μεγάλῃν ὀπάσασιν ἀπὸ τῆς αἰσπ. ἐν Σόλ. ἀ. 9 εἰς δὲ μὲν ἀρχαυ δῆμος ἀίδρηθ δουλοσύνην ἔλασεν σπασιν, μ. η. ποητικῆς ἵθεται μετὰ τὴν ἐξ ἡς ἔλασαν αἰσπ. ἰλ. Ο 59 ἀπρώτην μάχη ἐς. Ὁδ. Γ 137 καλασασμῶν ὄγορῃν ἐς πᾶντας Ἀχαιοῦς, Σοφ. ΟΚ 126 ἄν πατ' ἀπὸ τῆς ἄλαος ἐς ἥ ὄμ. ἵθεται κατόπιν ἐπιρρ. Ὁδ. Η 318 ἀδρίων ἐς τῆμος δὲ... Πλάτ. Πρ. 212 ἔκδοσις εἰς τὴν οἰκίαν σου, Μαλόκ. 12915 κρεῖται τὸ τὸ Σίλιαν ὄρος, - πέρα εἰς τὴν μέσῃν κρημνί σπ. τῆς προθ. ἄντος, μέσα, ἐπὶ τῶσι· Ἰλ. Α 41 νῆα μέλαιναν ἐρύσασσεν εἰς ἄλα δίαν, Ὁδ. Κ 351 οἱ τ' εἰς ἄλαδε προρούσων, ἀστ. Δ 220 αὐτῆ' ἀρ' εἰς οἶνον βλάε φάρμακων, - εἰσῆλθεν εἰς τὰ πλοῖα, - ἴσα θύοντα εἰς τὸ ὄωρ ἥ πρὸς ὀθωναντῆς εἰς τόπον κινήσεως μετ' ὀνομάτων χωρῶν· Ὁδ. Γ 174 καὶ ἠνώγει πέλασος μέσσω εἰς ἔδοσαν, ἤρ. 1.5 λέγουσι ἀγαγεῖν αὐτὴν ἐς Ἀίγυπτον, αὐτ. 1.4 ἀεθάλας... ἐς τε Μίλητον καὶ τε Σμύρνην ἰένους τῆς χώρας τῆς Μίλ. κ. Σμ., ἔν. Ἑλλ. 1.1, 2 εἰς Ἑλλάσωνον εἰσέπει, - προχωρεῖ εἰς τὴν ἄσπρον, - εἰσῆλθεν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου ἥ ὄμ. μετὰ τὸ ὄωρ, τὸν κατολνωσιν ἐπὶ τοῦ τῆς χώρας, ἔν. Κε. Π 2, 12 Κύρος δὲ εἰς Μήδους πρὸς Κασάρην ἐπεστέτα ἥ ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ. Ἰλ. Ε 287 εἰς ἐλάτην ἀνάβας περιμήκων, ἀναρχιχθῆς εἰς τὸν ἱστόν ἥ μετὰ ρ. θηλοῦτων κινήσιν ἡ κατεβύσων, οἶον τὸν δείξας, ὄρσεως κ. ὄμ. ἥ Ἰλ. Γ 364 ἱδῶν εἰς ὑβανόν, ἐρῶν, ἤρ. 1.136 οὐκ ἀπικνεῖται εἰς ὄφιν τῷ πατρὶ ἥ ὄμ. σπασιν, κατόπιν οὐσασι κινήσεως πρὸς διεύθυνσιν σημερινῶν· Ὁδ. Χ 128 ὄδος ἐς λαύραν, Ὁουκ. 1.56 τὸ ἐς Παλλήνην τοῖχος ἥ ἰων. κ. ἐπ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἰνεῖσι, κ. δημ. μετ' αἰσπ. μετ' αἰσπ. προσ. ὡς παρ' ἄτ. ἡ ὡς, πρὸς παρὰ ἥ Ἰλ. Η 312 εἰς Ἀγαμέμνονα δίων ἄγον, Ὁδ. Ε 127 ἔλθων ἐς δειπασίον ἐμῆν, ἤρ. 4.147 ἄλλ' ἀποσπλάσσει εἰς τοὺς συγγενέας, - παρηνόηθη εἰς τὸν ἀδελφόν μου, - ἐπιβύθηθη εἰς τὸν πρόδρον ἥ ἄτ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰσπ. περιληπτικῶς ὀνομάτων ἢ κ. ἀπλῶς πλῆθ. ὀνομάτων προσ. ὡς συνόλου λαμβανόμεναι· ἄμ. 260 καὶ γραφεῖς τὸν ἀγῶνα τοῦτον εἰς ὄμας εἰσῆλθον, - ἡ κυβερνήσις δὲ ἐμφανισθῆ εἰς τὴν βουλάν 2) πρὸς θάλασσαν τῆς ἐν τόπῳ στάσεως κατόπιν προηγηθείσης κινήσεως· Ὁδ. Δ 51 ἐς θρόνον ἐξόντο, ἤρ. 1.21 ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν, Ὁουκ. 1.109 εἰς τὴν νῆσον κατέκλερος, Μαλόκ. 1209.17 ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀντιβάλ, - εὐρέθη εἰς τὴν πόλιν ἥ κ. νεώτ. κ. δημ. μ. πρ. πρὸς ὀθωναντῆς μάσας καταστάσεως· Σοφ. Φιλ. 826 ὡς ἀνέεις ὄθων ἠέσρ, - ἐφθασεν εἰς τὰ ἔσχατα, - παρήλασεν εἰς ἀπόγνωσιν - εἰς ἀσθένειαν, ἥ σρ. ἐς χεῖρας ἄλθειν, ἐς λόγους ἄλθειν βλ. χεῖρ, λόγος ἥ μ. γ. μ. σ. μ. νεώτ. κ. δημ. ἀπὸ τῆς ἐν ἐπὶ τῆς ἐν τόπῳ στάσεως Διόδ. Σ 14, 17 τὸ χρυσὸν δ' εἰσῆφασεν εἰς τὴν Ρώμην, Αἰδ. Π 17.8 εἰς Ἐξάτανα ἀποσθενεῖν, Νικηφ. Πρ. 2.265B ἐν Ρώμῃ ἐστὶν εἰς μοναστήριον, - κωτικῶς εἰς Ἀθῶνας - διαμένει εἰς Πισισίους ἥ πρὸλ. κ. Σοφ. Αἰδ. 10 τούτων εἰς δόμους μένειν ἰδ. γρ. ἐν ὄμοισι ἥ μ. γ. μ. σ. μ. νεώτ. γρ. σημαίνει τοσηθὴν ἔκτασι, ὄνα ἥ Αἰδ. Π 9, 16 τῶνομα εἰς τὴν ἔλ-

λάδα, φασίν, Ἰσομήγης δύναιται, Μηναι. 1.1 Ἀνολ. εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθον ὁ ἐβόγγος σου, - περιεφάσται εἰς τὴν ἀγορᾶν ἥ μετὰ ρημάτων λεκτικῶν ἢ δευτικῶν κ. ἄλλων, τῆς εἰς ἀναφερομένης εἰς τὰ πρὸς, πρὸς δ' ἡ ἐνώπιον τῶν ὀνομάτων οὐκ αἰτ. δευτικῶν κ. π. ἐνώπιον, πρὸς ἥ ἤρ. 8.26 ἐλθε τε ἐς πᾶντας γάδος, Πλάτ. Πρωτ. 312A εἰς τοὺς Ἑλληνας αὐτῶν σοφιστῶν παρήκων, ἀνῆγγελλον εἰς τοὺς πολιτας, - ὑπόσχεμαι ὄωρα εἰς τοὺς ἀριστοδόντας ἥ ὄμ. λέγειν εἰς τὸ μέσον - εἰς τὸ φανερόν ἥ Ὁουκ. 1.23 αἰ εἰς τὸ φανερόν λέγόμεναι αἰτία, ἔν. ΚΠ 3.3.7 λέγειν εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιαρχῶν ἥ ὄμ. νεώτ. εἰς ἐπὶ ὄμοισι ὡστε γὰ κατὰσθ' ἀκουστικός ὄνα πάντων· τὸν ὄβριση εἰς ἐπὶ ὄμοισι ὄλων τὸν παριστάμενον 4) ἐν εἰλεπτικῇ χροσίε μετὰ ρημάτων μὴ θηλοῦτων κινήσιν πρὸς ἡ ἐνός θέσεως πῖος ἥ Πλάτ. Πολ. 468A τὸν δὲ ἴωνα εἰς τοὺς πολέμους ἀλάντια, ἔν. Ἀν. 1.2.24 τὴν πόλιν ἔξελκον εἰς χωρίον ὄγορῶν ἢ κ. μετέβησαν εἰς χωρίον ὄγορῶν ἥ κ. νεώτ. μετὰ γρ. συνήθ. κωλῶν ὄνομ. ὄνομασμένης αἰσπ. ὄνο. τόπου ἥ ἰων. Φ 48 εἰς, Ἀἰδ. ἄτ. ἐπὶ Ἀἰδου (ἐν. δόμου), αὐτ. 7.379 εἰς Ἀθηνῶν ἐπὶ ἰων. ἰερῶν, Πλάτ. Συμπ. 174A ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγαθῶνος, - μένω εἰς τοῦ ἀδελφοῦ μου ἥ κ. νεώτ. ὄμ. κ. μετὰ προσηγορ. ἥ Ἰλ. Ω 482 ἀνδρὸς ἐς ἀνεσθῶ ἵσῃ σπῆι πλουσίου ἥ ἐπὶ χρόνῳ πρὸς ὄμοισι χρονικῆς περιόδου, ἐντός τῆς ὄμοιας, καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς ὄμοιας γίνεται τὴ ἥ Ἰλ. Γ 32 ἦν περ καὶ κηλῆι νετελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν πρὸλ. ἥ Διόδ. Σ 19.15 μισθοδοτεῖν νῆα εἰς ἡμῶν ἵδωα μισθὸν ἀρκεῖον δι' ἐξ ἡμῶν ἥ ἥ ἄλλος πρὸς καθορισμὸν χρονικοῦ σημείου ἡ περιόδου, κατὰ τὴν ὄμοιαν συμβαίνει τὴ ἥ Ὁδ. Ε 384 καὶ φάτ' ἀλασσεσθαι ἡ ἐς θέρος ἡ ἐς ὄμοισιν, ἔν. Ἀν. 2.3.25 εἰς μετὰ τὴν ὑστεραίαν οὐχ ἔκειν, ἔρωτοκρ. Α 16 εἰς τὴν ἀρχὴ ἀ δασασιῶν, καλὸ τὸ τέλος ἔχει, εἰς στιγμήν ἀκατάλληλον ἥ πᾶλλῶς ἐν χρ. ὡς χρόν. ἐπιρρ. οἶον εἰς τρίτην ἡμέραν ἢ ἀπλῶς εἰς τρίτην κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἥ Πλάτ. Ἰπ. Μ 286B καὶ ἐνάδα ἐς μέλλω ἐπιδοκίμασι εἰς τρίτην ἡμέραν, ἔν. ΚΠ 5.3.27 εἰς τρίτην δεκνήσω ἐν τῇ ἡμέρῃ ἥ ἐς καιρὸν εἰς κατάλληλον καιρὸν, ἐγκαίρῳ ἡ ἤρ. 4.139 χρῆσθ' ἀκτε φέροντας καὶ εἰς καιρὸν ἐπιγέσσεθ' ἥ οὐκ ἐς ἀναβολῆς ἡ ἀμφοδῶς ἀνευ ἀναβολῆς ἥ ἤρ. 8.21 οὐκ ἐπὶ ἀναβολῆς ἐποιεῖτο τὴν ἀποχώρσιν, ἔρρ. Πρακτ. 270 κλαῖων ἀρ ὄμοισι τῶνδε κοῦκ ἐς ἀμφοδῶς ἥ ἐς τῶνα κ. εἰς τότε κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, εἰς τὸ παρελθόν ἢ κ. εἰς τὸ μέλλον ἥ Ὁδ. Η 317 πομπὴν δ' ἐς τὸτ' ἐγὼ τεκμαίρομαι ἥ δ. γρ. ἐς τὸδε ἥ, Δημ. 184 οὐδ' εἰς τὸδ' ἀπαρῆκον ἡ ἡσπῶσθε ἡ ἡν ἥ ἐς ὄμοισιν ἡ ἀπλῶς τὸ ὄμοισιν ὄμοισιν, βροδύτερον, κατόπιν, ὄμοισιν ἥ Ὁδ. Μ 126 ἡ ἡν ἐπιπῆ ἀποσπασεῖ ἐς ὄμοισιν ὄμοισιν, Ὁουκ. 2.20 ἀδεσποτερον ἦδ' ἐς τὸ ὄμοισιν τὸ ἐς ἡσπῶσθε μείν ἥ ὄμ. κ. νεώτ. μετ' ἐπιρρ., οἶον ἐς ὄμοισιν εἰς τὴν ἐπομῆνην ἡμέραν, ἀριον ἥ Ἰλ. Ω 538 ἡλαῖον ἀνιόντας ἐς ἀριον, Πλάτ. Νόμ. 8.58B ὡς οὐκ ἐξόν εἰς ἀριον, - εἰς ἀριον τὰ ἐσπῶσθε ἥ ἐς ὄμοισι εἰς τὸ μέλλον ἥ Ὁδ. Υ 199 γενοῖσι τὸ ἐς περ ὄμοισι δάδοσ ἐς αὐσίς κ. εἰσραθῆς βάλ. ἥ Ὁουκ. 4.63 τῶν ἰδίας διαφοράς ἐς αὐσίς ἀναβαλῶμεθα ἥ ἐς αὐτίκα μάλα ἡ ὄμοισι Ἀριστῶ. Εἰρ. 367 εἰς τὴν ἡμέραν ἐς αὐτίκα μάλ' ἥ ἐς ἡμέρα, ἐς τὸ ἐπικτα κ. εἰσπῶσθε βάλ. ἥ Ὁουκ. 2.64 ἡ δὲ παρασπῆτικα τε λαμπρῶσθαι καὶ ἐς τὸ ἐπικτα δόξα ἥ ἐς ὄμοισι ὄμοισι βάλ., ὄμοισι ὄμοισι 8.23 τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐς ὄμοισι ἥ ἐς ἀπῆς εἰσπῶσθε βάλ. εἰς ἐπὶ εἰσπῶσθε βάλ. ἥ πρὸς ὀθωναντῆς ὄμοισι, συνήθ. ἐπιπῶσθε, τῆ ἐκ. ἀπὸ, ἔνω, μ. πρ. Ἰλ. Υ 137 ἐκ ἠέτου ἐς σκο-

πλάν, Ὀδ. Η 87 ἐς μυχόν ἐξ αὐδοῦ, - ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ θρόνου εἰς τὸ τέμαχος ἢ ἢ μ. πρὸς δὲ ἄλλω χρονικοῦ ὁρίου: Ἰλ. Ε 86 ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολευμένω, Ἀλκίχ. 1180 ἐκ πατρός ἐς γῆρας (ἀπὸ τὴν παιδικὴν μέχρη τῆς γερωνικῆς ἡλικίας) ἢ εἰς ἔμῃ μέχρη, τῆς ἐποχῆς μου, μέχρη τῶν χρόνων: Ἦρ. 1,92 ταῦτα μὲν καὶ ἐπὶ ἐς ἔμῃ ἢν περικόντα ἢ εἰς δτε ἢρα, ἐπὶ τῆς μέχρης ὅτου: Ὀδ. Β 99 εἰς δτε κέν μου Μοῖρ' ἄλοη καθάρσι ταυηλαγέος θανάτοιο: εἰς πότι: ἔως πότι, μέχρη πότι ἢ εἰς ὅποτε μέχρη πότι ἀκριβῶς χρόνου: Ἀλκίχ. 3,90 τομῆς λέγειν ἀριθμὸν εἰς ὅπῃ ἔσται ἢ εἰς τὴν εἰς πότι: Ἰλ. Ε 465 ἐς τὴν εἰς κτεῖνεσθαι ἔδαστε λαὸν Ἀχαιοῖσι ἢ εἰς ὅ μέρους ὅτου: Ἦρ. 1,93 ἐς ὃ ἂν συνοικήσῃσι τοῦτο ποίεουσιν ἢ εἰς οὐ μέχρη ὅτου, ἔως ὅτου: Ἦρ. 1,67 ἐς ὃ ἂν, ἀνευρεῖν ἢ εἰς τόδε καὶ ἔως τῶρα: Ἦρ. 7,29 ἐγὼ ἐπὶ τε ἐξήλθον τὴν Περσίδα χῶρον, πᾶσι ἀνδρὶ συνέμειρα ἐς τόδε ἢ γενικός πρὸς δὲ ἄλλω μέρους ἢ ὅριον ἀνεῖν ἀναφοράς εἰς τόπον ἢ χρόνον, ἔως, μέχρη: Ἰλ. Ψ 523 ἀνά τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίκαιου ἀλέκτιο ἢ εἰς ὅσον ὅσον φθάνει ὁ δίκαιος πρὸς τῶν, εἰς βολῆν δίκου, Ὀσκ. 8,29 ἐς δροαχὴν Ἀττικὴν ἐκίστασιν, - διέδοξας, Θεόδωρ. Χαρ. 23,8 καὶ ἐπὶ τὰς κλίνας ἐλθὼν ἱματισμὸν ζητήσῃ εἰς δύο τάλαντα ἰάφας μέχρη δύο τάλαντων ἢ εἰς τὰ μάλιστα εἰς τὸν μέιστον βαθύν: Ἦρ. 1,20 ἐξῆλον ἐς τὰ μάλιστα ἢ εἰς πλεῖστος-πολλοὺς Ὀσκ. 1,14 τριήρης πλοῖα τε Σικελίαν οὐκ τυράννας ἐς πλεῖστος ἐγένοντο ἢ εἰς ὃ ἐμνηντο ὅσον ἐνθυμοῦνται: Ὀσκ. 5,66 ἢ εἰς τὸ ἔσχατον μέχρη ἐσχάτων: Ἦρ. 7,229 καὶ κατεκέστο . . ὁ φθαλιμάντες ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἢ εἰς ἄλλο ἀρεκτῆ: Θεόδωρ. 25,17 λειμῶν ὑπόδροσοι εἰσμεναι τε εἰς αἰς ἢ κ. νεώτ. συγχάς μετ' ἀριθμῆ, πέρηου: Ἀλκ. Πέρσ. 339 ἐς τριακίδας δέκα ναῶν, Ὀσκ. 1,74 ναὺς μὲν γὰρ ἐς τὰς τετρακοσίας ἀλίω ἐλάσσουσιν ἢ πέρηου τετρακοσίας ἢ ἀνήλθον εἰς πεντακοσίους, - εἰς διαχιλίους ἢ εἰδ. στρατ. εἰς ἕνα, εἰς δύο, εἰς τέσσαρας κτ. εἰς βάθος ἕνα, δύο, τεσσάρων ἀνδρῶν: Ξεν. ΚΠ 2,3,21 εἰς δύο ἀνεῖν τὸν λόχον ἢ μ. ἐπὶ στρατ. φάλαγγος εἰς δύο στοίχους, εἰς δύοδας, τριάδας κτ.: Ξεν. Ἀν. 2,4,26 ὁ δὲ Κλέαρχος ἡγεῖτο μὲν εἰς δύο, Ἀλκ. Τακτ. 40,6 ἢ μ. μετ' ἐπιρρ. ἐς τρίς κ. ἑστῆς τρίς κτλ.: Πίνδ. Ο 2,124 ὅσοι δ' ἐτόλμισαν ἐς τρίς, Ἦρ. 1,86 ἐς τρίς σύνομοσαι Ἰσθμῶν ἢ μτν., νεώτ. κ. δημ. μετ' ἀριθμ. πρὸς δὲ ἄλλω διανομῆς, ἢ διαίρεσως: Πάδρα. 1,10,21 προσάγει σκῆπτρον θεναιῖν εἰς φιλάς Ἐρωτοκρ. Δ 681 ἐσπάσαν τὰ κοντάρια τοὺς κ εἰς ἑκάτο γενίκα, - κατέταξαν τὸν πληθυσμὸν εἰς ἐθνικότητα, - δρᾶμα εἰς πράξις πέντε: 7) πᾶν., μων., νεώτ. κ. δημ. πρὸς δὲ ἄλλω σίμας: Πίνδ. ἐγγυμῶμα αὐτὸν εἰς νομιμότητα δέκα, Κωδ. 99,7 ὡς πιπράσκεισθαι τοῦ σίτου μῶδιον ἢν εἰς τὸ νόμισμα, Ἰω. Μοσχόπ. 299,24 ἔλασεν εἰς τὰ δύο λεπτὰ θερμια, - δύο εἰς τὴν δραχμὴν ἢ μ. κ. μων. νεώτ. κ. δημ. πρὸς δὲ ἄλλω σίμας ἀσέως, σχέσεως, πρὸς, ὡς πρὸς: Ἦρ. 1,86 λέγων ἐς ἑαυτὸν, Ὀσκ. 8,46 ἢ ἐς γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχή ἢ κ. νεώτ. μ. πρὸς δὲ ἄλλω σίμας ἐθνικῆς: Ἦρ. 6,65 ἢ ἔχθηρ ἢ ἐς τὸν ἀμάρτην, Ἀλκ. Πρ. 945 τὸν ἔαμαρτόν ἢ θεοῦ, Ὀσκ. 1,66 αἰτῖα μὲν αὐταὶ προυγενήντο ἐς ἀλλήλους, - προσβολὴ εἰς τὴν οικογενεῖαν σου ἢ μ. πρὸς δὲ ἄλλω σίμας σχέσεως φιλικῆς: Ὀσκ. 2,9 φίλια εἰς ἀμφοτέρω, - εἰδειε προθυμῶν καὶ καλῶν ἑλπίων εἰς ὅλου: ἢ κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κατὰ π, ὡς πρὸς π: Ἀλκ. Πέρσ. 326 πρῶτος εἰς ἐπιφύγιαν, Σοφ. ΟΚ 577, Ὀσκ. 4,55 ἀτομῶς εἰς τὴν μάχην, Πλάτ. Ἀπολ. 29D πᾶσιως εὐδοκίματῆς ἐς σο-

φίαν, - πρῶτος εἰς τὴν ἄνδρειαν, - τὸν ὑπερβαίνει εἰς τὴν δεινότητα τοῦ Λόγου, - σὲ περὶ εἰς τὴν ἐμνηντία ἢ μ. διὰ τὴν: Ἀριστ. Πρ. 740 εἰς τὰ βῆμα σκῆπτρον ἀεὶ, Ὀσκ. 8,88, οὐτ. 5,75 ἐπιερωτοῦν αἰτίαν ἐς τε μολκίαν . . καὶ ἐς τὴν ἄλλαν ἀβουλίαν, Ξεν. Ἰλ. 7,4,30 εἰς τὰ πολερμικὰ καταπρονοῦσαι ἢ ὅσον ἀφορῶ εἰς τὴν: Ἐρ. Ὀρ. 542 ἐγὼ δὲ πᾶσα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ πλὴν εἰς θυγατέρας ἢ πρὸς δὲ ἄλλω σίμας τρόπον: Πλάτ. Νόμ. 774B εἰς μὲν οὖν χρήματα ὁ μὴ θέλων γαγεῖν ταῦτα χημιοῦσθαι, - ἐπιπρωδῆ εἰς χηρὰ - εἰς εἶδος ἢ κατὰ ποικίλας συνεκτροφὰς ἐν χρ. ὡς ἐπιρρ. τροπικῶν, οἷον ἐς κοινὸν = κοινῶς: Ἀλκ. Πρ. 844, οὐτ. Ἐρ. 408 πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω: ἢ εἰς τὸ πᾶν = πάντως, ὅπως δόλου, καθ' ὅλα: Ἀλκ. Ἀγ. 682 τίς ποτ' ἰσώζωμαι ὡς ἐς τὸ πᾶν ἐτάχουσιν ἢ ἐς τὰχος-ισαχέως: Ἀριστ. Ἀγ. 686 ἐς τὰχος ποιεῖ ἢ ἐς ἐπὶ-λειαν-εὐτελεῖς Ἀριστ. Ὀσκ. 805 εἰς ἐπὶ-λειαν γινῆ συγγραμμένῃ ἢ ἐς τὰρχατον κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ἐς ἐμνηντία ὁ παλαιῶν: Ἀριστ. Νεφ. 593 εἰτα φημιούσας τοῦτο τῷ ἔλλω τὸν ἀγῆνα αὐθὺς ἐς τὰρχατον ἡμῖν ἢ εἰς καλὸν-καλῶς: Σοφ. ΟΤ 78 ἄλλ εἰς καλὸν σοτ' εἶπας ἢ εἰς δέον-δεόντως: Ἦρ. 1,119 ὅτι τε ἢ ἀμαρτῆς ὁ ἐς δέον ἐγένετο ἢ εἰς μᾶτν κ. νεώτ. = μοταίως: Ἀριστ. Δ. 3,716 ἄμα μὲν ἀγῆνον ὡσαρ εἰς μᾶτν γίνεσθαι τοὺς Λόγους, Ὀσκ. Ἀρ. 1,130 ἐνὸν μὴ κύριος φελαγὶ πόλις, εἰς μᾶτν ἡγούσαντος ὁ φηλασσαν, - εἰς μᾶτν ὁμιλίς: 10) κ. νεώτ. κ. δημ. πρὸς δὲ ἄλλω σίμας εἰς τὴν τέλες, μεταβολὴν ἐκ μῶς καταστάσεως εἰς ἕτερον: Ἦρ. 1,120 καὶ νῦν ἐς τὴν ἡμῖν ταῦτα φαίνεται ἔσθην, Ξεν. Οἰκ. 17,10 ἢν μᾶτν ἐκτρέφειν ἔσθην τὴν γῆν διὰ τέλους τὸ σπέρμα εἰς καρπὸν, Ἀπόκρ. 11,6 στρέψει τὴν εἰς αἶμα, - μετετρέφε τὰς χέρους εἰς εὐφοροῦς ἀγρούς ἢ μτν., μων. κ. νεώτ. μετὰ τοῦ εἰρη ἢ γινομαὶ ἢ κ. δημ. πρὸς σχηματισμὸν κατηγοροῦμενος, ὡς: Πίνδ. Ἐ. 2,24 καὶ ἔσονται ὁ δύο εἰς σάρκα μίαν, Κλέου. 1,19 καὶ ἤρθησε καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον μέγα, Ἰω. Λάβ. 220 προσελαβότων με εἰς πρῶτον χαρτοῦλαριον ἢ κ. μων. κ. νεώτ. πρὸς δὲ ἄλλω σίμας οἰκοπῶ: Ἰλ. 1,102 εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, Ἦρ. 7,29 οὐδὲ ὅστις ἐς δὴν τὴν ἡμῖν καταστάς, Σοφ. Φιλ. 111 ὅταν τὸ δρᾶς εἰς κέρδος, Κλέου. 1,38 εἰς τοῦτο γὰρ ἐξέληλυθα, - εἰς μᾶτν τοῦ ἀποθανόντος ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. μ. κ. μετ' ἐπιθ. οἷον ἐπιθῆτος, εὐπρεπῆς κτ., εἰς τὴν: Ἦρ. 1,115 ἔδοκον γὰρ σφῆ εἰνας ἐς τοῦτο ἐπιτηδωτάτος, - δεινὸς εἰς τὸ λέγειν ἢ εἰς ὄφθον πρὸς ἐκφόδῃσιν: Ἰλ. Ο 310 ἢν ἄρα χαλκεὺς Ἠφαιστος ἀεὶ δῶκε φορημένας εἰς ὄφθον ἀνδρῶν ἢ εἰς κάλλος ζῆν χῆρι τοῦ κάλλους, ὄθ. ζῆν πρὸς ἐπιθεῖν: Ξεν. ΚΠ, 33 ἀλλὰ ἰδὸν ἢν αὐτοῦς ἡγήσω τῷ ὄντι εἰς κάλλος ζῆν ἢ εἰς τὸ πρᾶμα εἶναι συντελεῖν, τελεῖν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι χρῆσμον εἰς τὸν σκοπὸν: Δημ. 961 ἢ μ. εἰς δαίτην, εἰς γάμου κτ. καλεῖν, πρὸς κ. νεώτ. καλῶ εἰς δεινῶν, εἰς γέμοις, εἰς διασεκδῶσιν κτ.: Γοιλ. Ἀέτ. 1,5 εἰς δαίτην ἐκλάσας, - ἐκλάσας εἰς ἐορτήν ἢ κ. νεώτ. συνήθως ἐπὶ δασπῆς καταβολομένης διὰ τὸν δντικείμενον: Ἐπιρρ., Ἀριστ. Νεφ. 859 ὡσαρ Περικλῆς εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα, - ἐδαπάνησα πολλὰ εἰς διασεκδῶσιν: 11) μων. πρὸς δὲ ἄλλω σίμας ὄργηον, διὰ: Μαλλ. Δ 407,15 εἰς ἀβίνας ἐκοπτον, Ἀρέθ. 10 εἰθ' ὅπως εἰς πτύους λιμνηθῆσαν τὴν τέφραν εἰς τὸν ἀέρα, Ἰω. Μοσχόπ. 294,9B ἐσφῶγγισεν τὸν φῶρον εἰς τὸ ἱμῆτον αὐτό: 12) μτν., μων., νεώτ. κ. δημ. ἢ εἰς μετ' αἰτ. εἰς ἀντικατάστασιν τῆς δοτικῆς: Κλέου. 2,47 ἐλεμυσσῶνας ποιήσω εἰς τὸ ἔθνος μου καὶ προσφορᾶς, - φοβερός εἰς τοὺς ἐ-

χθρούς καὶ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς φίλους" 131 μῆν, μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὄρκων ἢ ἐχθῶν : ΚΔ Ματθ.5,35 μὴ ὀμόσαι . . . μῆτε εἰς ἑρασόλυμα, - εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, - εἰς τὴν ὕψαιον στρατ. 14) νεώτ. εἰς ποικίλας φρ. ἔλλειπ. συνθ. στρατ. ἢ τῆς γυμναστ., - ὡς : εἰς τὰ ὅπλα ἢ ἐν. σπείσατε | παρῆγγελον στρατ. πρὸς δὴλασι ὅτι πρέπει οἱ στρατιῶται νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα τὰ πρὸς ἀντιμετώπισην κινδύνου" || ὄμ. εἰς παρὰ τῆσιν | ἐν. συναρχαίτε | παρῆγγελον πρὸς συνταξὴν φάλαγγος" || ὄμ. εἰς τὸν καιρὸν παρῆγγελα εἰς τὴν γυμναστικὴν πρὸς δὴλασι ὅτι οἱ γυμναζόμενοι ἀφείλουν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν προηγουμένη κίνησιν" || εἰς ἔπαρσιν σημαίας παρῆγγελα πρὸς ἀνύψωσιν τῆς σημαίας" || ὄμ. εἰς ἀνακρέμασιν λέμβων" || ὄμ. εἰς δὴλην λόγχην | ἐν. θέσατε | ὄμ. εἰς κολεῶν σάβηθιν κ.δ.

εἰς-μῆ-ἐν κ. μον., νεώτ., δημ. ἀρσ. ἕνας, ἐπ. εἰς, ὄσφ. ἤς, ἰων. θηλ. μῆ, ἐπ. ἰων. κ. αἰολ. τὰ, δημ. μῆ, οὐδ. δημ. ἕνα? ἐν. ἀρσ. κ. οὐδ. ἕνας, δημ. ἕνοῦ κ. ἑνοῦς κ. μιανῶ, θηλ. μῆς, ἐπ. ἰων. κ. αἰολ. ἡς? δοτ. ἀρσ. κ. οὐδ. ἐνί, θηλ. μῆ, ἐπ. ἰων., αἰολ. ἡ, οὐδ. ἰφ? αἰγ. ἕνα, δημ. ἕναν, θηλ. μίαν, ἐπ., ἰων., αἰολ. τὰν, δημ. μίαν? κ. πληθ. π. Ἀριστλ. ἕνας ὡς ἀριθμ. ἐκφράσθ. τὴν ἔνοιαν τῆς μονάδος κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ δύο, τρία κτλ. κ. γεν. τὸ πολλοί : Ἰλ.Β 204 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ εἰς κοίραςιν ἴστω, εἰς βασιλεύς, - τὸ ἴδρυμα διοικεῖται ὑπὸ ἑνὸς ἰσοθίου προέδρου καὶ δέκα συμβούλων, - μῆς ἔδωκε μίαν δραχμὴν καὶ ἑλεμψοσύνην" || πολλοῖσι μετ' ἑκάστου ἰσταυῶ εἰς ἕνα θεόν, - μῆ εἰσὶν ἡ ἀλήθεια" || συχτικῶς μετὰ τοῦ μόνου, ὡς πρὸς ἐπίστασιν τῆς διαστολῆς ἀπὸ τῶν πολλῶν, εἰς μόνου : Ἰλ.Δ 397 ἕνα δ' ὄλον τε οἰκόνδε νέεσθαι, Ὀδ.Η 65 μίαν οἶνον οἶνον παῖδα λιπύνα Ἀρήτην, αὐτ.Ψ 227 ἄλλ' οἷσι σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μῆα μοῦνη, Ἡομ.Ι 119 γὰρ οἱ παῖς εἰς μόνου, Ἀριστοφ.Πλ.1053 ἕάν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνου σπινθὴρ λάθῃ, Ἀνακρ.Ρ 286 ὅς δὴ τὸι τελεῶν μὲν ἀπειρονα τέμνεται ἄρουρον εἰς οἶος, ΑΠ7,324 ὑπὸ πλακί τῆδε τέρβαμμα, μοῦνην ἐνὶ ζῶναι ἀνέκλυσσεμένα, - τὶ νὰ σοῦ κάμη ἕνας μοναχὸς μπροστὰ ἀέ τῶσους" || μῆν., μον., νεώτ. κ. δημ. εἰς καὶ μόνος ἐν ὄμ. σμμ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ.174 ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχιερεῦσι κειμένου πίνακος ἕνος καὶ μόνου, Τζέττ.Χλ.7,777 μῆ βροηὶ καὶ μῶν, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.162,19 κὶ ὀπάει δύο ἀγαπητικῶν νὰ χη σαράντα μαχαίρες" || μετὰ τῆς τηχ. τοῦ εἰμὶ εἰς ἄν ἐν ἀνθ. πρὸς τὸ πολλοί : Σοφ.ΟΤ 247 εἴτε τις εἰς ἄν κληθῆεν εἴτε πλειόνων μέτα" || ἐν ἀντίθεσι πρὸς τὸ πολὺς : Αἰσχ. Ἀγ.1456 μῆ τὰς πολλὰς, τὰς πάντου πολλὰς φυχὰς ἀλέασατ' || μετ' ὑπερθετικῆν πρὸς δὴλασι ἐμφάσεως, μονοδικῶς : Ἰλ.Μ 243 εἰς οἰανὸς ἀρίστου, ἀμόνεσθαι περὶ πατρός, Ἡρ.δ. 127, Αἰσχ.Πέρσ.327 εἰς ἀνήρ πλείστον πόνον χθρόσι παρασχών, Σοφ.ΟΤ 1380 τῶν δ' παντῶν ἄμων ἐγὼ κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἐν γε τὰς Θέλασι τραφεῖς ἀπεστέριστα, οὐτ.Φιλ.1344 Ἐλλήνων ἕνα κριτῆν ἀρίστου, Σοκρ.Β,68 καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δῆμῳ πλείστα εἰς ἀνήρ . . . συνόμενος ὑφελεῖν, Δημ.275 εἰς ἀνὴρ τῶν μεγίστων ἄτιος κακῶν" || ὄμ. κ. ἀνεῦ ὑπερβ. : Αἰσχ. Ἐπ.6 Ἐτεοκλέης ἄν εἰς πολλὸς κατὰ πτόλιον ὄνοιστο, Ἐρωτοκρ.1024 εἰς κοιτουλὸς πόσα μορεῖ νὰ φέρῃ" || δημ. πρὸς ἔξαρσιν τῆς μηδαιμότητος τοῦ ἀτόμου ἀπέναντι τῶν σπουδαίων ἀποτελεσμάτων τὸ ὅποια ἔχουσιν οἱ ἐνέοργισται τοῦ ἢ κ. ἀντιθέτως : ἕνας πιστοτέριος νὰ κατορθώσῃ τέτοιος δουλειὰς, - ἕνας παλιόβρωπος ἔκει ἤερα, καὶ τὸν ὀσθονταί ὄλοι τους" || μετὰ τοῦ ὄρθρ. πρὸς δὴλασι ἀντιθέσεως κ. ἐντύπου ἀντιδιαστολῆς : Ἰλ.Υ 272 δύο δ' ἐνδοσί

κάσπεριον, τὴν δὲ μίαν χρυσῆν, Ὀδ.Υ 110 Πλάτ.Κριτ.48Α ὅτι ὁ ἐπαῖων ἰερέη) . . . ὁ εἰς, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, Ἀριστολ.Πολ.1287b, 13 τοῦ ἑνὸς οἱ δύο ἀγαθὸι βελτίους, Θεοκρ.δ.22" || ὄμ. μετ' ἀρήσεως οἶον : εἰς οὐδεῖς, ἐν οὐδὲν, οὐδεῖς, κοινῆς : Ἡρ.1,32 δύο καὶ ἀνθρώπου σώμα ἐν οὐδὲν αὐταρκεῖς ἐστὶ, Σοκρ.2,51 ἐν τε οὐδὲν κατεστήτα ἴαμα (= κανόνα δὲν βροθέει φάρμακο) || ὄμ. ἐν φρ. εἰς ἀνὴρ οὐδὲς ἀνὴρ. Δίων Χρυσ.48,10 || ὄμ. εἰς οὐχὶ εἰς ἄλλα πλείονος τοῦ ἑνός : Αἰσχ. Ἐπ.103 πάταγος οὐχ ἕνος ὄσφρος, Εὐρ. Ἀνδρ.96 πᾶρεσσι δὲ οὐχ ἐν ἄλλα πολλὰ μοι στένειν, - ὄμ. ἕνας καὶ δύο, ὀδῶκροφουστὰο ριχτήκ' ἐπᾶνων του" || ὄμ. οὐχ εἰς, οὐδὲ δύο οὐχὶ ἕνα καὶ δύο ἄλλα πάντες : Δημ.848 οὐχ εἰς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν" || ὄμ. οὐ μίαν οὐδὲ δύο (ἐν. ἡμέρα) ἐπὶ πολλῶν χρόνων : Πλ.Βασ.4,6,10 καὶ ἐφωλάξω ἐκεῖθεν σὸ μίαν οὐδὲ δύο" || εἰς οὐ, εἰς μὴ ἐντοκώτερον τοῦ οὐδὲς, μηδεῖς βλλας : Ἀριστοτ. Θεσμ.549 μίαν γὰρ οὐκ ἄν ἐπιτοῖ τῶν τῶν γυναικῶν Πνευλόσην, Ξεν. Ἀν.5,6,12 εἰ μὴ πλοῖα ἐσσεσθαι μέλλει ἰκανὰ δύο ἀριθμῶ ἕνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθῶδε? πρὸλ. κ. δημ. ἕνας δὲν, ἕνας νὰ μὴ . . . ἀντὶ κανένας : ἕνας δὲν βροικαται νὰ ἡ καλὸ γι' αὐτὸν, - ἕνας νὰ μὴ μένη πῶν" || οὐδὲ εἰς, μηδεῖς κ. δημ. οὐτε ἕνας, μῆτε ἕνας ἐντοκώτερον τοῦ οὐδὲς, μηδεῖς, κανένας βλλας" || εἰς ἕκαστος ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν, ὁ καθένας χωριστὰ : Ἡρ.1,23 συμμαχίῳ ἐνὶ ἕκαστῷ δ' Ἀπαγος, Πλάτ.Πρωτ.332C ἐνὶ ἕκαστῷ τῶν ἐναντιῶν ἐν μόνον ἐστὶν ἐναντιῶν" || μον. ὄμ. μετὰ τοῦ ὄρθρου ὁ εἰς ἕκαστος : Τζέττ.Χλ.7,331 ἐκθάντες ἐκ τῆς λάρνακος ὁ εἰς ἕκαστος ἀβλῶν" || ἕνος = ἕνος ἕκαστου : Ἀριστολ. Μετφ. 1003b, 19 ἀπαντος δὲ γένουσι καὶ ἀποθῆσι μῆ εἰς ἕνα ἐπιστήμη ὄμ. κατὰ πληθ. : Πλῆ. ἑκάτεροι ἕνε" 2) μετὰ τῆς κατὰ ἐν ποικίλας συνεισφοραῖς, ἕνος καθ' ἐν ἕκαστον ἕκαστον χωριστὰ, ἐν πρὸς ἐν : Ἡρ.1,9 ἐπὶ τῶτον τῶν ἱματίων κατὰ ἐν ἕκαστον ἐκδόνουσα θήσι" || καθ' ἕνα, καθ' ἐν : Πλάτ. Σοφ.217Α καθ' ἐν ὄνομα γένου ἐκῆστω προσήτητον, Δημ.560 ἕνα ἕκαστον ἡμῶν ἀποστέρειν" || εἰς κατὰ εἰς κ. εἰς καθ' εἰς ἕνας χωριστὰ : ΚΔ.Μάρκ.14,9 οἱ δὲ ἄρξαντες ἀπεστέρειν καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς" || καθ' ἐν γίνεσθαι, εἶναι = εἶναι ἡνωμένως : Θεοκρ.8,46 γονόμενης δ' ἄν καθ' ἐν τῆς ἄς γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχῆς, Ξεν. Ἐλλ.5,2,16" || πά. τὸ καθ' ἐν ὡς οὐς, κατάλογος περιέχων ἐν πρὸς ἐν λεπτομερῶς πρόσωπο ἢ πράγμα : Πλῆ. 3) ὄμ. μετὰ τῆς προσθέσεως ἀντὶ ἐν ποικίλας φρ., ὄμ. ἐν ἀνθ' ἑνὸς ὑπεράνω ὄλων, πρὸς παντός : Πλάτ. Πολ.331B, αὐτ. Φιλ.63C πάντων . . . γενῶν ἀρίστον ἐν ἀνθ' ἑνὸς συνοικεῖν ἡμῖν" || ὄμ. ἐν ἀνθ' ἑνὸς τὸ ἐν συγκρινόμενον, παραβάλλομενον πρὸς τὸ ἕτερον, ἐπὶ πραγμάτων ἕτελλας ὁμοίαν, δυναμῶν ν' ἀντικαταστήσασιν ἕλληνα : Ἀριστοκρ. ἐν λ. σίτος Εὐστ.139,8 εἰσὶν γὰρ ἐν ἀνθ' ἑνὸς νόστου ἐστὶν ἀναλελλοῖσι" || πά. μίαν ἀνθ' ἑνὸς ἐν πολλὰς : Πλῆ. μετρήσων μίαν ὄσχιμῶ ἀντὶ μῆτις Ἀθηναίου | μῆα φορὰ μὲ τὸ ὄσχιμῶ μέτρον καὶ μῆα μὲ τὸ Ἀθηναῖον ἐναλλῶξ" 4) ὄμ. ἐν συνεφκ., μετὰ τῆς ἐπὶ ἐν ποικίλας σμμ., οἶον : ἐπὶ ἕνα ἕκαστον, ἐπὶ ἕνας, ἐν φρ ἑνός : Ἡρ.467 ἐπὶ μίαν ἕκαστην ῥάβδον τιθέντες θεσπίζουσιν | εἰς ἕκαστην κερωρισμένους | Πλάτ.Θυαίτ.157Α ἐπὶ καὶ τὸ ποῖον εἶναι τὶ καὶ τὸ πάσων ἐπὶ ἕνός νοσησι (ἐννοῖας, ἐν μῆ ἐνοῖα | οὐτ. Σοφ.2291B) 5) ὄμ. ἐν συνεφκ., μετὰ τῆς προσθ. πρὸς ἐν φρ. ἐν πρὸς ἐν μετὰ τοῦ ἀναλλῶξ, ἀλλὰ καὶ ἀνεῦ αὐτοῦ ἐπὶ συγκρίσεω, τὸ ἐν συγκρινόμενον πρὸς τὸ ἀντιστοχῶν τὸν : Ἡρ. 4,50 ἐπὶ ὄσφρ γε ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν ὁ Νει-

λος πλήθει άνοκρατεί, Πλάτ.Νόμ.647B και τήν εν τῷ πολέμῳ νίκην καί σωτηρίαν ἐν πρῶς ἐν.. ἀπεργάζεται' || νεώτ. κ. ὄμν. ὄμ. ἐν τῇ αὐτῇ ἐκφορᾷ ἐν πρῶς ἐν κ. ὄμν. ἄνα πρῶς ἐνα ἄπαντα ἐν ἀπάσις τὰς λεπτομερείαις, ἄνευ οὐδεμιάς παραλείψεως: θά σῶς τὰ διηγηθῶ ἄπαντα ἐν πρῶς ἐν.. μᾶς τὰ ἑνα πρῶς ἐνα τὰ καθέκαστα' || πρῶς ἐν' εἰς εἰς ἐναντίον πρῶς: Δημ.557 οὐδ' ὄχιον θανάτου ὁ τι ἐν τις πρῶς ἐνα εἰς διαπράττειται: || ὄμ. ἢ μτγν. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς παρὰ, παρ' ἐνα ἐναλλὰξ ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἑτέρου: Λουκ. Ὀρχ. 12 ὄρχησις ἐστι κοινή ἐφθῶν τε καί παρβένων, παρ' ἐνα χορευόντων' || ὄμ. ἐν παρ' ἐν: Πλούτ. Ἡθ.106B καί τοῦτο ἐν παρ' ἐν ποιεῖν ὀδαικίπτως: || ὄμ. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς προθ. εἰς ἐν ποικίλαις φρ. ὁλον εἰς ἐν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ὄμοι: Εὐρ. Ὀρ.1640 Ἐλλήνας εἰς ἐν καί Φρύγας ἐμνήσανον, αὐτ. Ἀνδρ.1172 εἰς ἐν μοῖρας συνέκυρσαι τὴν ἴδια μοῖρα ἑλαχέι, Θουκ.685 ὄψε γάρ ἡμῖν ἐτι ἐστασι ἰαχῆς τασαῦτι εἰς ἐν ἐυστάσι εὐμεταχειρίσασθαι' | τοσαῦτι δὴναμσι συννημῆν' || εἰς ἐν ἑλθεῖν ὄμοιεν: Σουῖδ. *εἰς ἐν ἦλθον ἀντὶ τοῦ ὄμοιόσαν: * Ἀπολλ.Ρ.139 ἀπόπροθεν εἰς ἐν ἰόντας: || ὄμ. εἰς μίαν βουλευσιν, εἰς μίαν βουλὴν εἶνα, ἑε μίαν νοεῖν συμφωνεῖν, συμφιλιοῦσθαι: || Δ.Β.379 εἰ δὲ πατ' ἐε γε μίαν βουλεύσασμεν, Θουκ.5,111 ἡς μίαις πέρι καί ἐς μίαν βουλὴν τυχερῶσάν τε καί μη καταρθώσασον ἐσται, Αἰλ.21,5,9 ὄμ. ὄμολογοῦσάν τούτοις, οὐδὲ εἰς μίαν νοοῦσιν' || μον. εἰς μίαν ἢ εἰς μίαν ἄμεσως πρῶλ. Ἰμῖοι: Βέλ.Χρ.π. Κορ. Ἀρ. 2,247 ἦλθεν εἰς μίαν ὁ Βελαθάνδρος, κατέμπερσεν ἐστάθη, Ἐθαντ.Ρόουμ.π. Κορ. αὐτ. εἶπα καί ἀνοκρίθηκα τὸν λογισμὸν μου εἰς μίον, Στέφ. Σαχλ.π. Κορ. αὐτ.2,396 καί κείνος λέγει τὴν εἰς μίαν, ἴνα τ' ἔχει, συνοδοῖα μου' || ὄμ. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς ἐξ, ἐκ: * Ἀρρ.Ἐπικτ.1,10,5 ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιστορεύκεν, Λουκ. Ὀν.54 ἐγὼ δὲ ἐν ἐξ ἑνὸς ἀπέρχων' || πᾶν. μίαν εἰς μίαν ἀπὸ τῆς μίας ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλη: Πάν. καί μίαν εἰς μίαν ἀπερετίθετο, αὐτ. διαβάλλων με μίαν εἰς μίαν' || κτλ. κ. νεώτ. ὄμ. μετὰ τῆς ἐν ἐν φρ. ὁλον ὡς ἐνί γε ἰπην., ἐν ἐνί λόγῳ, συντόμως, μ' ἑνα λόγο: Νόνν. Εὐαγγ. ἰω.46,13 καί μίαν εἰν ἐνί πάντες. . ἴαχον αὐθῆν' || ὄμ. κ. μον. μετὰ τῆς ὄπῃ ἐν φρ. ὄφ' ἐν ἄμεσως, συγχρόνως, ὄμοι: Θεόφρ.Φι.1,9 καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὄπῃ γῆς πεφυκὸς ὄφ' ἐν, Σέξ.Ἐμ. Μαθ.10,124, Κεδρ.Γεωργ.1,2B ὄλιγα συλλέξαντες. . καί ὄφ' ἐν ἐπιδορομῶδη συνθῆμενον, πρῶλ. Πλωτ. 6,21 ὄφ' ἐν θέσθαι τὸ ὄν τῷ μὴ ὄντι (ἐξετόξω ὄμοι τὸ ὄν καί τὸ μὴ ὄν'), πρῶλ. κ. ὄφῃν' || ὄμ. ἢ μτγν., μον. μετὰ τῆς ἀπὸ, ἀπὸ μίας ἀπὸ συμφωνίου: ΚΔ Λουκ.14,18 καί ἄρξαστο ἀπὸ μίας παρατείσθαι πάντες' || κατὰ κοινῇ ὄμοιων, ἀνατιρηθῆας: Κορ. Ατ.4Α,323 εἶνα ἀπὸ μίας τρελλῶς' || πᾶν. ἄμεσως, μιά καί καλή: Πάν. μέλλω γάρ ἀπὸ μίας ὄμοιων πληρῶσαι' || ὄμν. φρ. ἀπὸ μίας ἀρχῆς ἀνάκειεν, ἀρχήεν' || ἢ πᾶν. κ. νεώτ. κ. ὄμν. ἐν ποικίλαις συσκευοποιεῖς μετὰ τῆς διὰ ὄμοιον μίαν διὰ μίας ἀναλόγου τὸν περιεργάσεων, ὄπτε τὸ ἐν πρῶτὸ τὸ ἕτερον: Πάν. χαριτῶσ δὲ ὄμιν λόγῳ ὑπερβολῆς μίαν διὰ μίαν εἰς ὄλον τὸν ἐνιαυτὸν. . γογγυλιῶν δέματα ἐπτά καί κοριδιῶν δέμας ἐν καί ἠδασομῶ δέμα ἐν' || νεώτ. καί ὄμν. διὰ μίας ὄμν. κ. γιὰ μίας ἄμεσως, ἐξ ὀκυλοφρῶν, ἀφῆνας, φρ. κ. μονολεκτικῶς διαμαρῆ: πρῶλ. μονομῆς: δ.διστ. μιά σ' εἶδα, μιά σ' ἀγάπησα, γιὰ μίαν τὸν ὄμοιον μου πῆρες. - διὰ μίαν ἀπήγγισεν, - διὰ μίαν σηκῶθηκε ἀνεμοστρόβιλος' || πληρῶμω διὰ μίαν εἰς μίαν ὄμοιον ὀκυλοφρῶν τὸ ποσόν, οὐχί εἰς πολλὰς ὄμοι: τὸ πᾶλῆρωσε τὸ χρέος διὰ μίας' || ὄμν.

φρ. μὲ μιάς κ. μονολεκτ. ἀφῆνας: Βαλοωρ. Εἰκοστή πέμπτη Μαρτ.1 μὲ μιάς ἀνοίγει ὁ οὐρανός' || ὄμ. ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς παρὰ, ὄμοιον παρὰ μίαν ὀκυλοφρῶν: Πάν. λαμβάνει τὴν οὐσίαν τῆς μητρὸς παρὰ μίαν' || ὄμ. πᾶν. μίαν παρὰ μίαν ἐκάστην δευτέραν ἡμέραν' || φρ. ὄμν., νεώτ. κ. ὄμν. παρὰ μίαν τεσσαράκοντα ἐπὶ ραδισημῶν τεσσαράκοντα μετῶν μίαν: ΚΔ Κορ.2,11,24 νεώτ., ὄμν. γεν. ἐπὶ πολλῶν ἡμερῶν: || ὄμ. πᾶν. πρὸ μίας ἢ ἡρασανῶν, ἢ προηγουμένην ἡμέραν: || ὄμ. ἐν ποικίλαις φρ. κ. συνεκφ. μετ' ἀναλόγων ὄμοι.: || εἰς εἰς, ἐνας ἐνας, μία μίαν πάντες ὁ καθεῖς μὲ τὴν σειράν τῶν, ὁ εἰς κεχωρισμένως τοῦ ἑτέρου κ. ἐν ὀκυλοφρῶν: Σοφ.ἀπ.201 μίαν μίαν, ΠΔ Παρὰλ. 1,24,6 εἰς εἰς τῷ Ἐλεῶσαρ καί εἰς εἰς τῷ Ἰθαμάρ, Κ Πιορφ. Εὐκθ.152C ἀπέρχεται μία μίαν προσκυνούσα, Ἐρωτόκρ.Α.123 συντήρην ἑνα ἑνα ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ ὄμοιφα' || ὄμν. φρ. ἐνας κί ἐνας, μία καί μία, ἐνα κί ἐνα ἢ ἐνί ὄμοι. ἢ πραγμ. ἔξεχόντων εἰτε ἐπὶ καλῆς εἰτε ἐπὶ κακῆς σημασίας: ὁ καὶ ἐπινοοῖται ἴσαν ἐνας κί ἐνας, - διάλεξα κατὰ πορτοκάλια ἐνα κί ἐνα, - λαμβοδίτες πρῶτης γραμμῆς, ἐνας κί ἐνας' || ὄμν. ὄμ. φρ. μιά καί ἄμοι, ὄμοι, βλλ.: μιά καί ἐκνήνησε, δὴν πρέπει νῆε μείνης στή μέση' || ὄμ. φρ. μιά καί καλή καὶ παρὰ, τοῦ φορὰ ὄμ. κ. μιά γιὰ πάντα, ὄμοι, διὰ πάντος, ὄμοι, καὶ: ἔμμε γιὰ καί καλή - τοῦ τὰ πᾶ μιά γιὰ πάντα' || ὄμν. φρ. πᾶσα - ἐνας = ἕκαστος καθεῖς: τὸ συμφέρον του κοιτάζει πᾶσα ἐνας' || ὄμ. κ. μον. εἰς ἀριθμητικὰ σύνθετα ἐξ τακτικῶν πρῶτος - πρῶτης πρῶτον: * Ἡρ.5,89 τῶν καί τριηκοστῶ ἰπέτη, Θουκ.8,109, Διόδ.Σ.16,71 βίβλια τρεῖς ἀπὸ τε μιάς καί τεσσαρακοστής, Τζέξ.Χλδ.6,602 ἐκατοντεσσαράκοντον καί μίαν ὑπερημμένη ἰστορίαν' || ὄμν. ὄμ. κ. γεν. ἀντὶ τοῦ τακτικῶ ἰπέτη, πρῶτη, πρῶτον: * Ἰωδ.Α.11,21 καί αὐτὴ μετ' ἢ πρῶτη ἡμέρα, Μωῦσῆς δὲ αὐτῆ μίαν εἰλεν' || ἢ μτγν. ὄμ. κ. ἐν φρ. ὁλον ἐν κί δὲυτερον, ἢ εἰς ἢ δὲυτερος = ἐνας ἢ δύο: Πολυδ.2,38,10 ἐν ἢ καί δὲυτερον ληρῆθῆν μαρτύριον, Τουλ.Λόγ. 6,190D εἰς ἢ δὲυτερος' || ὄμ. κ. μον., νεώτ. κ. ὄμν. ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος: * Ἰλ.238 τῷ μοι μία γεινάτο μητήρ, Ἐρωτόκρ.Β.377 νεοὶ ἑνοῦς καιροῦ ἑνοῦς κρομῶ, μιά φορεσιὰ ντυμένην, - ἀπὸ ἡν πατέρα κί ἀπ' ἄλλη μᾶνα, - μιά μᾶνα μιάς ἐγέννησε: || ὄμ. μετὰ δοτ.: Εὐρ.Φοῖν.156 ποῦ δ' ὄς μοι μιάς ἐγένετ' ἐκ ματρὸς, Πλούτ. Ἡθ.1089Α ἐκ μίας οἰκοφῆς Ἐπικουρῶν πεπικότες' || κ. νεώτ. εἰς καί ὁ αὐτός ὁ ἴδιος, ὁ αὐτός: Ἀριστλ.Μεταφ.1039α,28 Ἄτοι ἐν καί ταῦτον τῷ ἀριθμῷ ἐστὶν ἢ ἕτερον, αὐτ. Φυσ.201b, 3 Περικτ.π.Στοβ.3,1121 ὄμ. μίαν καί τάν αὐτάν ἀρχάν' || ὄμ. ἐν καί ὄμοιον: Πλάτ.Φαῖδρ. 271Α ἵπτερον ἐν καί ὄμοιον πέφικεν ἢ κατὰ ὄμοιωμα μορφήν πολυκειδέας' || ὄμ. σμρ. εἰς καί κοινός: Πλούτ. Ἡθ.699F' || ὄμ. ὁ ἐνιαυτός, ὁ κοινός: Ἀριστλ.Ποι.1462b,3 ἐπὶ ἴππων μίνα ἢ μῆμισις ἢ τῶν ἐποποιῶν ἢ ἐπὶ ὀλυμπῶν ἐνιαία, κοινή ἢ μῆμισις τῶν ἐποποιῶν' || ποιεῖν ἐν τὴν πόλιν καθίσταν οἰκονομικῶς ἴσους τοὺς πολιτας διὰ τῆς κοινωκτισμοσύνης: αὐτ.Πολιτ.1236b,7' || ὄμ. κ. μον., νεώτ. κ. ὄμν. ἐν ἀντιθέσει μετὰ τὸν ὄμοιον, ἄντικθ. ἐπιθ. ἕτερος, ἄλλος, ὡν πολλὰς λαμβάνει τὴν θέσιν, ὁλον ὁ μὲν. . εἰς δὲ. . εἰς δ' αὐτ., εἰς μὲν. . ἕτερος δὲ, ἐν μὲν. . ἐν δὲ κ. νεώτ. ἐνας. . ἄλλος: Ὀδ.421 ἄλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίονας. . ἴτω. . εἰς δ' . . ἐπὶ νῆα. . εἰς δ' αὐτὸ κελῶσθε, Πλάτ.Πολ.369D γεωργὸς μὲν-εἰς ὁ δὲ οἰκοδόμος, ἄλλος δὲ τις ὄφῆντες, Ξεν.Ἐλλ.1,7,23, ΠΔ Ἰσοί.6,2 ἔξ ἡπέρμενος τῷ ἐνί καί ἔξ ἡπέρμενος τῷ ἐνί, Μολάλλ.137,14 ἀφορισθῆναι τὸν ἐνα καί ἀχθῆναι τὸν ἄλλον ἢ θυσίαν, Ἐρωτόκρ.Α.1674, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.172,10

ὁ ἕνας μὲ ἄλλο μὲ βαρετὴ κὶ ὁ ἄλλος μὲ δαχτυλίδιον ἢ δμ. φρ. ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὁ γὰρ τ' ἄλλουνοῦ κττ. ἐπὶ ἄλληλοποιήσεως: Ἐρωτ.τοκρ.β 1027 κὶ ἕναν καιρὸν ὁ γέμ' ἴ' ἄλλοι ἀπὸ καυτελοῦ χτυποῦσι, παροιμ., τὸ 'να γέμ' ἴθει τ' ἄλλο καὶ τὰ δύο τὸ πρόσωπο [πρὸς δέξιαις τὴν ἄλληλοποιήσεως], - πολεμικῶν ἐν φόνῳ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἢ δμ. φρ. δμ., ὁ ἕνας κὶ ὁ ἄλλος πρὸς δέξιαις περιφρονητικῶς εἰς τοὺς ἀνεπιθύτους καὶ ἀνευ κώρου ἀνθρώπους: δὲν ἀκούω ἐγὼ τὴ θά μου πῆ ὁ ἕνας κὶ ὁ ἄλλος 19] κὶ δμ., μετ' ἀορ. ἄντων, τίθειαι ὀφιστάσι εἰς τις εἰς ὀφιστάσι κττ. δμ., ἕνας κἀποιος κἀποιος: Σοφ.ΟΤ 118 θησκαμοσι γάρ, πλην εἰς τις ἢ Θουκ.δ,34 κρῶρα γε ἡ φανερός ἢ ἐξ ἑνὸς γέ τοῦ τρέπου ἄνθρα, Πλάτ. Γοργ.471B ὁ δὲ τὴνάντια λέγων ἕνα τινὰ παρῆχον ἢ μηδ' ἕνα, Ἄριστ.Πολ.1325b, 28 ἄμοιος δὲ τοῦτο ὑπάρχει καθ' ἕνα ὄπισθεν τῶν ἀνθρώπων, - παρουσιαστικῶς ἕνα κάποιο ἢ ἔγγυθι τ'

ἢ σπασ. κ. τις εἰς τὸν ὄμ. σμ., Σοφ. Αντ.269 λέγει τις εἰς, Πλάτ.Παρμ.145D ἐν τινι γὰρ ἐμὴ μὴ ἐν οὐκ ἐν τῇ σου δύναμι ἐν γε ἄσπασιν εἶναι' ἢ εἰς ὁ πρῶτος ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἀπουδαίτερος, ἀνάλογον πρὸς τὸ δμ., πρῶτος καὶ καλλιτέρας: ἴα.8,33, δμ. || εἰ τότε τοῦτων ἐν τῷ πρῶτω προθύμιας, ἔδωκεθασμεν, Λουκ. Ἐρωτ.δ1 οὐ τοῖνων οὐδὲ φίλοισιν ἀπ' ἑνὸς ἄν' φησὶ τις τοῦ πρῶτου, μέθοις ἂν ἄσπασιν ὄπισθα ἐστίν ἢ δδ. ὄμ. κ. σμ., νεώτ. κ. δμ. καὶ ἀνευ τῆς ἀορ. ἄντων, πολλὰς μετὰ γεν. διαίρει, ἢ ἀναλόγου ἐκφράσεως μετ' ἑνὸς διαστολητικῆς ἄμα καὶ ἀστολογικῆς: Ἐδρ.βόκμ.97 πρῆσις δὲ Κἀδμου βαγιτέρων μορφῆ μῆ, Ἄριστ. Ὀρν.1292, Θουκ.4,50 εἰς τὸν ἀργυρολόγων νεῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του' ἢ μον. κ. νεώτ. μετὰ τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου κ. γεν. διαίρει, ὁ ἕτερος, ὁ εἰς διαστολλόμενος ἐκ τῶν δύο: κ.Πορφ.Βασίλ.Μακ.47,121 τὸν ἕνα τὸν ὀφθαλμὸν ἀποκοπεῖς, ἀφαίρειθεις δὲ καὶ τὸν ἕρπον τὴν μίαν, - τὸν ἕνα τὸν ποδῶν ἢ μγν., μον., νεώτ. κ. δμ., ὄς ἀόριστον ἀφῆρον: Πλάτ.Ε,115 καὶ ἔρριψε τὸ παιδίον ἀποκάτω μίαν ἐλάττι, Διόδ.Σ 17,112 Νεδάρω δ' ἐν τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων, Χρον.Ποισ.594,18 καὶ ἐλθὼν εἰς Γότθωσι λίθον ἔτυπεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκοῆς, Ἐρωτ.τοκρ.β 810 κρῆμασ σ' ἐνοῦς δευτέρου κλωνάρι, - μία φορὰ κὶ ἕναν καιρὸ ἴταν ἕνας γέρος καὶ μία γριά' ἢ φρ. σ' ἕναν καιρὸν κἀποιε: Ἐρωτ.τοκρ.β 1715 σ' ἕναν καιρὸν κινήσασι τὰ ὄμορα πολλήκρια, αὐτ.1901' ἢ δμ. ἢ φρ. ἕναν καιρὸ ἄλλοτε, εἰς παλαιότερον ἔποςιν: ἕναν καιρὸ δὲν γίνονταν αὐτὰ τὰ κακὰ' 20] εἰδ. μοδ. τὸ ἐν ἡ μονάς, ἀντιθ. πλῆθος: Πυθαγ.ἀπ.5'

ἢ κατὰ πλθθ. ἕνα [ἴδιαι ἰ μονάδες: Ἄριστ.Μεταφ. 1056b, 21 ὄντως γὰρ λέγομεν ἐπὶ ἡ πολλὰ, ὡσπερ εἰ τις εἶποι ἂν καὶ ἕνα ἢ λευκὸν λευκὰ, αὐτ.Φυσ. 207b,7 ὁ δ' ἀριθμὸς ἐστίν ἕνα πλείω καὶ πῶσ' ἄτα, Δαμασκ. Ἀρχ.460 τῶν προτέρων ἐνών' 21] κ. νεώτ. εἰδ. φίλοισ. τὸ ἐν ἑξ ὡς οὐδ. ἡ μονάς: Ἡρωτ.τοκρ.10 ἕκ πάντων ἐν καὶ ἐξ ἑνὸς πάντα, Ἐμψ.17] φρ. ἐν τὸ πᾶν ἢ δμ., μγν. κ. ἀκλιτ.: Πλωτ.δ,6,14 ἐν εἰναι τοῦ ἐν παρουσιᾷ:

εἰς ἀορ. τοῦ ρ. Γ'ω βλλ.

εἰσάγειν ἔπιρρ. μον. ἐπίτα, τοῦ ἄγαν βλλ., ὑπερβολικῶς καθ' ὑπερβολὴν: Γ'έτ.Χιλ.1,1].

εἰσαγγελεύς-εως [ῶ] κ. μον. κ. νεώτ., δμ. εἰσαγγελεύς ὁ εἰσαγγέλλων εἰς τὸν βασιλεῖα καὶ προσάγων πρὸς αὐτὸν τοὺς προσερχομένους, θεράπων τῆς βασιλικῆς αὐλῆς: Ἡο.3,84 παρίεται εἰς τὴν βασιλείαν πάντα τὸν βασιλευμένον τῶν ἐπὶ ἀνευ εἰσαγγελεύς, Διόδ.Σ 16,47, Πάν. ἢ ἄνδρα ὑπόσημα καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου:

Πλωτ.Ἀλλ.Ε 46 καὶ Χάρης ὁ εἰσαγγελεύς, τοῦ Μισσηδῶν 365B 2] ἐν χρ. κ. μφ. ἐπὶ τῶν αἰσθησῶν, ὁ ἀντιλήψ, αἰσθήσις, γνώσις φαινομένων ἢ πραγμ. εἰσηρημένους, παρῆχον: Θεωίωτ. Φυσ.87B 3] Σουλῆ, τ. ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων ἱγυητῶν 4] νεώτ., δμ., -εἰς ἀνώτερος δικαστικὸς ἐπάλληλος ἐποπτεύων εἰς τὴν τήρησιν τῶν νόμων καὶ παρὰ τοῖς ποινικῶς καὶ τακτικῶς δικαστηρίοις, ἐκπαιρωσῶν τὸν δημόσιον ὡς καθηγός: εἰσα-πρωτοδικῶν-ἐφετών τῶν Ἀρ. Πάγου.

εἰσαγγελεύω νεώτ. ἀσκή τὸ καθήκον τοῦ εἰσαγγελεύς: ἀπουσιάζοντας τοῦ εἰσαγγελεύς εἰσαγγελεύς ὁ ἀντεισαγγελεύς

εἰσαγγεῖλαι κ. μον., νεώτ. κ. δμ., ἀγγελία, ἀγγελία, προκήρυξις: Πολύδ.9,97 Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ τὴν πρώτην εἰσαγγεῖλαι συνεκχυθέντες'

ἢ Ἐπιρρ. δημοσία ἀναγγελία, προκήρυξις: Ἐπιρρ. ἢ ἀπὸ ἀναγγεῖλαι τινὸς πρὸς ἐπισημόν τινα: Πάν.

2] ἐν Ἀθῆναις ἡ δημοσία κατηγορία, καταγγελία διὰ σπουδαῖα ἀδικήματα ἢ δι' ἀδικήματα κατὰ τοῦ δημοσίου: Ἄριστ. ἔν. λ.: Λυα.30,22 ἀναγκάζεται εἰσαγγεῖλαις λέγεσθαι, Ἰσοκρ.β,130 καὶ πολλὰν χρόν ἔχοντας ταῖς εἰσαγγεῖλαις Ἄριστ.Ἀ8,8, Ἰάλλωμος βέντος νόμον εἰσαγγεῖλαις περὶ αὐτῶν ἢ εἰσαγγεῖλαις δίδοναι ὄπρ τινος καταγγέλλειν τινὰ εἰς τὴν βουλὴν: Ὑπερέδ. Λυκ.φρ.12, δμ.554 καθ' ὅς καιροῦς ἡ εἰσαγγεῖλαις ἐδόθη εἰς τὴν βουλὴν ὄπρ Ἄριστ.Ἀρχου

ἢ δμ. εἰσαγγεῖλαις εἰσαγγεῖλαις: Ἄριστ. Ἀ8,59,2 οἱ δὲ θεομολοεῖται, - τὰς εἰσαγγεῖλαις εἰσαγγεῖλουσιν εἰς τὸν δῆμον ἢ δμ. εἰσαγγὴ εἰς δικαστήριον δικῆς ἢ ἀδικημα κακώσεως βλλ. ἢ κακῆς πρὸς τοὺς γονεῖς συμπεριφορᾶς τῶν τέκνων ἢ δμ. τῶν ἐπιτροπῶν πρὸς τὰς ἐπιλήρους ἢ πρὸς τὰ ἐπιτροπευόμενα ὄρφανὰ Ἄριστ. ἔν. λ.: ἴσα.3,47 ἢ δμ. εἰσαγγὴ δικῆς κατὰ διαίτησιν Ἄρρ. ἔν. λ. 3] νεώτ. τὸ ἀξιωμα τοῦ εἰσαγγελεύς βλλ.3] ἐπὶ τῆς εἰσαγγεῖλαις τοῦ δεῖνα'

4] νεώτ. κ. δμ. τὸ κατόπστημα ἐν ᾧ ἐξορεύει ὁ εἰσαγγελεύς βλλ.3]: ὁ πρὸ τῆς εἰσαγγεῖλαις κλησ. **εἰσαγγελλικός**-ή-ὸν νεώτ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερμένος εἰς τὸν εἰσαγγεῖλαι βλλ.3] ἢ τὴν εἰσαγγεῖλαι βλ. λ.3]: εἰσαγγελλικὸν ἔγγραφον, - εἰσαγγελλικός λόγος- ἀγόρευσις.

εἰσαγγεῖλλω μετὰ δοτ. εἰσερχομαι καὶ ἀναγγεῖλαι τινὰ: Ἡο.3,118 οὐκ ἔνω δὴ ἵνασφῆνης ἐδικαίωσ ὁ δὲνα ὀ εἰσαγγεῖλαι, Λυα.120 ἔπειτα ὡς αὐτὴ τελευτώσα εἰσαγγεῖλαι ἢ δμ. κ. ἐμπροθέτως, πρὸς τινα: Ξεν.ΚΠ 8,3,20 ὅς δ' ἂν δικαίωμ δεῖσθαι δοκῆ, εἰσαγγεῖλάτε πρὸς ἐμὲ ἢ δμ. ὑποβάλλω ἐν ὀνομα προσώπου ἢ εἰσερχομαι καὶ ἀναγγεῖλαι, ἀναφέρω: Ἐδρ.Βακμ.173 εἰσαγγεῖλαι τειρεσάσι ὅτι ἔζητε μιν ἢ τὸ παθ. κ. ἀπολ. ἢ εἰσαγγεῖλλομαι, γνωστοποιεῖμαι: Θουκ.δ,41 πρὸς δὲ τὰ εἰσαγγελλόμενα μάλλον ὄραν ὄμ. μετ' εἰδ. προτ.: αὐτ.1,16 εἰσαγγεῖλλέντων ὅτι Φοῖνισμοι νῆες ἐπ' αὐτοῦσ πλείουσι 2] μφ. ἐπὶ τῶν αἰσθησῶν, εἰσαγγελεύς βλλ.2] Ἄριστ.Αιοθ.43b,2 εἰσαγγεῖλλω πολλὰς διαφορὰσ οὐτ'. Ἐνὸν.46b,3 3] ἀπ. ἀπὸ εἰσαγγεῖλαι βλ. λ.3]: εἰσαγγελλόμενος τὸς δεῖνα' 4] καταγγεῖλαι, μνησθῆναι: Ξεν. Ἐλλ.3,3,5 ἐρωμῆνοσ δὲ τῶν ἐφόρων πῶς φαῖν τὴν πρῶτὸν ἔσσοσι εἰπεν ὁ εἰσαγγελλίος, . Πάν. 5] εἰδ. ὡς τεχνικὸς ὄρος ἐν τῷ Ἀττ. δικαίω: πρὸλ. εἰσαγγεῖλαι' ἢ καταγγεῖλαι τινὰ συνήθ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ἢ τὴν βουλὴν διὰ σπουδαῖον ἀδικημα ἐμπερὸς εἰς τὰ δημοσία, ἐν ποικίλαις συνεκφορῆσι ἀμφοτέρως ἀπολύτως, ὁλον: Ἀντιφ.6,35 περὶ ὅν εἰσαγγεῖλαι εἰς τὴν βουλὴν, Ἀνδ.1,14 εἰσαγγεῖλαι ἐν τῷ δήμῳ περὶ τινος, Λυα.101 ὅτε Λυσίασος Θεόμιστον εἰσαγγεῖλαι. Ἐπιρρ. ὄνομα κ. πῶς. καταγγελλομαι:

Πλάτ. Νόμ. 763E δὲ δὲ μὴ θέλω, ἐάν εἰσαγγελῆθῃ πρὸς τοὺς ἀρχοντας, αἰτ. 910C ὁ μὲν αἰσθανόμενος εἰσαγγελλέτω τοὺς νομοθέταις, Δημ. 310C Ἐπιγρ. ὄμ. τὸ μέγ. : Ἐπιγρ. εἰσαγγελλομένων τῶν στρατιωτῶν.

εἰσαγγελσις-εως(ή) ἀναγγελία, τὸ ἀναγγέλλειν : Πλάτ. Ὀρ. 41C ἀσθησις... νοῦ κινήσις διὰ σώματος, εἰσαγγελλῆς ὥρας ἀνθρώπων.

εἰσαγγελτικός-ή-ον ὁ ἀνῆκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰσαγγελίαν βλ. 2) Νόμ. Ν. Δημ. 720 κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον, Ἰνκρείδ. Εὐξ. 3, Διον. Ἀλ. Δειν. 10 εἰσαγγελτικός λόγος.

εἰσαγείρω ἐπ. συναβροῦμαι εἰς τι σημεῖον ἐντός : Π. Α. 142 ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγεῖρομαι, Ὀδ. Π. 349 ἐν δ' ἐρέτας... ἀγεῖρομαι ἢ τὸ παθ. ὄμ. συναβροῦμαι : Ὀδ. Ξ. 248 θοῶς δ' εἰσαγεῖρατο Λαός. 2) εἰσαγείρωμαι θυμὸν ἀνακτὴ τὸς αἰσθήσεις μου, συνέρομαι : Π. Ο. 240 νέαν δ' εἰσαγείρω θυμὸν, ἀμφὶ ἔ γινώσκωμ ἐτάροος, αἰτ. Φ. 417 μίγξ δ' εἰσαγείρω θυμὸν.

εἰσάγω β. ὄμ. κ. μετ' ἀναδιπλ. ἀγῶ-ι κ. μὲν. κ. νεώτ., δημ. μ. ἀναλύτ. ὁ μέλλ. κ. ἐξ αὐτοῦ ὁ παρ. κ. ὁ ἔπερσ. λων. παρ. εἰσάσκωμ, μέλλ. εἰσάξω, ἀόρ. β' εἰσάγωμ, λων. ἄρ. παρ. εἰσαγάσκαμ, δημ. ἔχω εἰσάξω, ποθ. ἀόρ. εἰσάσθημ, ποθ. παρ. κ. κτ. μη. λων. ἔσχημας, μην. κ. νεώτ. εἰσάγμενος, δημ. μη. ποθ. παρ. εἰσαγμένος ὄμ. τινά εἰσω, ὀδηγῶ τινά ἐντός, ἰδίως ἐπὶ τῆ κατοικίᾳ μου, εἰσάδῳ, παύσῳ, ἐπὶ προσ. κ. ζῶων, κ. ἐπὶ πραγμ. μετὰ διπλ. αἰτ. : Ὀδ. Γ. 191 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσάγωμ εἰταίροος, Εὐρ. Ἐκ. 148 μόνον δὲ αὖν τέκνονσι μ' εἰσάγει δόμοος ἢ ὄμ. μετ' αἰτ. κ. δοτ. : Ὀδ. Ξ. 419 αἰ δ' ὄν εἰσάγωμ μάλα πῖνον, Εὐρ. Πηλ. 526 εἰσάγωμ γλυκελαὶν Φυλατῆς χάριμ ἢ ὄμ. κ. νεώτ. μεθ' ὀληθ. αἰτ. ἐπὶ καταστάσεων : Σοφ. Τρ. 29 νύξ γὰρ εἰσάγει... νόμον, - εἰσάγαγε νῆα ἴθι ὄμ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. ἀντικ. κ. αἰτ. ἐμπροθ. [εἰς] τοπικῆς σημ. : Ἡρ. 1, 196 εἰς ἐν χωρίον εἰσάγεσκαμ ἄλλας, Κδ Λουκ. 22, 54 εἰσάγωμ αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον, - εἰσάγαγε τὸν ἔξον εἰς τὸ γραφεῖον, - νά με εἰσάξω εἰς τὸν οὐρανόν ὄμ. κ. κτ. παθ. ἔκφρ. : Θεόφρ. Πυρ. 38 τὴν θερμότητα εἰσαγεσθαί εἰς τοὺς πόρους νεώτ. κ. ἐπὶ πραγμ. κερῶ τὶ ἐντός τινος, βάζω μέσα : εἰσάγωμ τὸ ἔξω εἰς τὸν κολεόν ἢ νεώτ. ἐπὶ προσ. ἀντὶ τῆς ἐμπροθ. αἰτ. κ. γέμ. μετὰ τῆς πρὸ ἡ ἐνώπιον : εἰσάγει τοὺς ἐν τέλει πρὸ [ἡ ἐνώπιον] τοῦ βασιλέως ἢ ὄμ. κ. νεώτ. μετ' αἰτ. κ. ἐπὶρ. τοπικῆς σημ. : Κδ Λουκ. 14, 21 τυφλοὺς εἰσάγαγε ὄψε, - τίς τοὺς εἰσάγαγεν ἔδω; ἢ ὄμ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. μεθ' ὀληθ. αἰτ. ἐξουνοουμένης τῆς ἐμπροθ. τον. αἰτ. : Πολύβ. 30, 4, 6 εἰσαγαγόντες αὐτοὺς Ἀντιμωμ [εἰς τὴν ἀντικείμεν.], - μετ' ἄλλων τοὺς εἰσάγαγε ἡ ἐνώπιον τοῦ προαναφερομένου προσώπου ἡ εἰς τὸν προημινοουμένου τόπον! 2) τὸ μέγ. εἰσαγωμαί ποιοῦμαι τινά να μετὰξὺ ἀδικητικῆς πρὸς ἐπεργασίας, οἶον εἰς ἀνδένσον, σύλλογον, συμμοσίαν : Ἰγμ. Ἀπολλ. 2, 389 ἐπαράτω... οὐσίαν ἀνθρώπων ὀρίσιντας εἰσαγαγίτω, Ἡρ. 3, 70 Ὀτάνης μὲν νῦν ἐσάται Ἰνταρσέναι ἢ ὄμ. τὸ μέγ. εἰσαδόμεοι : Θουκ. 1, 16 τὸν δὲ περὶ... ἐπαγῶντο, Αἰν. Γακτ. 29 ἐργάτας ὄμα ὄστας εἰσαγῶντο, Πολύβ. 2, 57, 7 τοὺτας εἰς τὰς ἰδίαις οἰκίας εἰσαγαγόμενοι! 3) εἰδ. ἐσάγειν ἡ ἐσάγεσθαί γυναικα εἰσάγει εἰς τὴν οἰκίαν μου γυναικα ὡς οὐσίον, λαμβάνω οὐσίον, νυμφεύομαι : Ἡρ. 6, 63 τὴν τρίτην ἐσάγαγτο γυναικα! 4) κ. νεώτ. ἐπὶ ἐπιπροεμῶντων, κοίτῳ, φῶσῳ τὶ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, εἰσάδῳ, εἰσκομίζω, εἰσάγω : Θουκ. Α. 26 εἰς τὴν νῆσον ἐσάγειν ὄσπον, Δημ. 935 ἡ Ἑλλάς εἰσάγει πολλά ἐμπορεύματα ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ

κ. παθ. : Ἡρ. 3, 6 ἐκ Φοινίκης κέραμος ἐσάγεται πλῆρης οἴνου, - ἐκ Ρωμανίας εἰσάγεται ἔμματα ἢ κ. νεώτ. τὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα ὁ εἰσαγωγῶν καὶ ἐξαγωγῶν ἐμπορεύματα : Ἀριστ. Ρητ. 1359b, 22 ἢ ὄμ. σημ. τὸ μέγ. εἰσαγεσθαί, ὄντιβ. ἐσάγεσθαί : Θουκ. 6, 103 τὰ δ' ἐπιτήδεια τῆ στρατῆς ἐσάγετο ἐκ τῆς Ἰταλίας, Ξεν. Ἀθ. 2, 3 οὐ γὰρ ἐστὶ πόλις οὐδέμια ἢτις ὄμ. δεῖται εἰσαγεσθαί τὴ ἡ ἐσάγεσθαί, Ἀριστ. Πολιτ. 1257a, 32 εἰσαγεσθαί νῦν ἐνδε-εἰς! 5) φρ. εἰσαγείνεις εἰς τοὺς φῶρτας ἐπὶ γράφειν ὡς μέλος φῶρτατος, Αἰω. 30, 2 καὶ ὄσα ἐπὶ γεγῶσται εἰς τὸς φῶρτας εἰσάσθη! ἢ ὄμ. εἰς Κάρκυκας Ἀνδοκ. 1, 27 ἐφησαίοντα δὲ ὁ Κάρκυκας... τὸν πατέρα ὄμασαντα εἰσάγειν ἡ μὴν υἱὸν ὄνα ἐσάουθ! ἢ ὄμ. εἰς τὴν πολιτείαν : Ἀριστ. Πολιτ. 1306e, 8 τοὺς ἡγεμονικούς αὐτῶν εἰσαγείνεις εἰς τὴν πολιτείαν ἢ ὄμ. εἰσάγειν εἰς ἀνοδῆς ποιοῦμαι τινά μετόχον τῶν σπανῶν, τὸν αὐνοδῆων : Θουκ. 5, 35 περὶσσεσθαί καὶ Κορινθίους ἐκ τῆς σπανῆς εἰσαγείνεις ἢ ὄμ. ἰσάρον εἰσάγειν τινά προσκαλοῦμαι ἰσάρον, ἴνα ἐπισκεφθῆ τινά : Ξεν. Ἀπομ. 2, 4, 3 τοῖς μὴ οἰκέταις καὶ ἰσάτροὺς εἰσαγόντας, Δημ. 1159 ἰσάρον εἰσάγειν οὐκ ἐφῶν-τήξεν ἢ τὸ μέγ. ἐπὶ ἰσάρο ἀσθενούσας καὶ προσκαλοῦστας ἄλλων συνδέφρων τοὺς πρὸς ἐπισκεφθῆ : Ἀριστ. Πολιτ. 1287a, 41 εἰσαγόνται γ' ὄμ. αὐτοὺς ὁ ἰσάρο κἀνομῆς ἄλλους ἰσάτροὺς! 6) κ. νεώτ. γίνομαι φορέος, μεταδότης νέων ἰδῶν, ἐπαρῶ-μῶς πρῶτος, ἐγκαινῶσῳ, καθιερώσῳ : Εὐρ. Βάκχ. 260 τελετὰς κούρηας εἰσάγωμ, Δημ. 341 ἔθος εἰς τὴν πολιτείαν εἰσάγωμ, Ἀριστ. Ηθικ. 1096a, 13 εἰσαγαγεῖν τὰ εἰδη [τὴν περὶ ἰδῶν διδασκαλίαν], Πολύβ. 4, 20, 6 Μνησίπ. 1) Συνοξ. ἴνα τὴν ἐν πνεύματι ἀχειροποιήτων περιτομῆν εἰσαγάγωμ, - καινὰ δαι-μονία εἰσάγει κ. παθ. : Ἡρ. 2, 49 οὐ νεωστὶ ἐπι-γόμενα, - οἱ ἐυρωπαϊκοὶ χοροὶ εἰσάχθησαν παρ' ἡμῖν ἐπὶ Ὀθῶων 7) παρουσιάζω, ἐμφανίζω, ἰδ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς : Ἀριστ. Ἀχ. 11 εἰσάγωμ, ὄμ. θέογν, τὸν χορόν, Πλάτ. Πολ. 381D, Σχολ. Ἀριστ. Φερ. 656 κωφῶν γὰρ εἰσάγει τὸ πρόσωπον, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 58 ἦν δὲ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινά δεσπρ εἰσαγείνεις ἢ ὄμ. ἐπὶ ῥητόρος : Ἀριστ. Ρητ. 1417b, 7 εὐθὺς εἰσάγαγε καὶ σκαυτὸν ποῖον τινά ἢ ὄμ. ἰσάτω, περιγράφω ἐν τῆ τέχνῃ : Κερ-νοῦτ. Φύσ. Θε. 2B ἡ παθ. 1) κ. νεώτ. γεν. ὄδηγῳ, παρουσιάζω τινά. κ. ἐπὶ πραγμ. προσκομίζω : Κδ Ἐβρ. 1, 6 ὄταν εἰδὲ πάλιν εἰσαγάγωμ τὸν πρῶτοκόπον εἰς τὴν οἰκουμένην, ΚΠροφ. Βασ. Μακ. 53, 134 εἰσάχθη καὶ αὐτὴ πρὸς βασιλεῶ... εἰσαγαγῶσκα καὶ ὄσῳρα πολυτελή! ἢ νεώτ. ἐπὶ σχολείων, νοσοκομείων κτ. ἐπὶ μέρῳ ὄστω τὸ κορθῶ, να γίνῃ τὴς δεκτός : εἰς τὸ Πολυτελεῖον εἰσαγόνται ἐλα-χιστοὶ κατ' ἔτος ἢ συνῆβ. παθ. γίνομαι δεκτός, ἔχω γίνῃ δεκτός : εἰσάχθη εἰς τὸ νοσοκομείον - εἰς τὸ γυροκομείον - εἰς τὸ ὄφρανοτοροῦσῳ! 9) φρ. εἰσ-τὶν εἰς τὴν βουλὴν προσάγωμ ἐνοχον ἐνώπιον τῆς βουλῆς : Ξεν. Ἐκλ. 7, 3, 5 αἰ μέντοι ἀρχοντας τοὺς ποιήσαντας εἰσαγόντων εἰς τὴν βουλὴν! 10) κ. νεώτ. ὄμα δικαστικός ὄρ. εἰς-δίκην, ἀρχ. κ. εἰσ-γραφῆν φέρω ὄψθεσις τινά εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπὶ τὸ δίκασκοντος, τὸ κατηγόρησῳ : Αἰσχ. Ἐὐμ. 580 σὺ δ' εἰσαγὲ ὄμας (?) ἐπίστα τήνδε κῦρῶσον δίκην ἢ δίκην εἰσάγειν, Πάπ. κ. νεώτ. κ. ὄψθεσιν εἰσ- ἐν ὄμ. ὄμ. ὄνατ. σημ. : Ἀντιφ. 6, 42 τὴν δίκην δ' εἰσαγείν τετάρτῳ μιν! ἢ ὄμ. κ. νεώτ. ἐπὶ συμβουλίῳ, ἐπιτροπῶν κτ., προσάγω, φέρω πρὸς οὐχῆσῳ, συνῆβ. παθ. τὴν ἀπτην ὄσθ θὰ εἰσαγῶμ εἰς τὸ ὄπουρικήν συμβού-λιον, - ὄν εἰσάχθη ἀκόμη ἡ ἀπτησις σὰς εἰς τὴν ἐπιτροπῆν! 11) εἰσαγῶμ τινά, ἐπὶ τὸν λογι-σίων, ἐξελέγω τοὺς λογαριασμοὺς ἀρρονοῦ-σῳ κατὰ τὴν παρῶδον τῆς ἀρχῆς : Δημ. 266

είτα παρών, ὅτε μ' εἰσήγον οἱ λογισταί, οὐ κατηγοροῦσι" ἢ γεν. ἐνώπιον τῶν εἰς τὸ δικαστήριον. Ἰνα δ' αὖθις, καταγγέλλω, μὴνὸν τῶν: Πλάτ. Ἀπολ. 25C οὐδὲν σοὶ μεμέλει περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις; ἢ ὄμ. πλήρες: εἰσ- εἰς δικαστήριον: αὐτ. 29A τὸτ' ἄνεμ δικαίως εἰσάγει τις εἰς δικαστήριον, Ξεν. Ἰν. πορ. 1,10 εἰς μὲν τὸ δικαστήριον τούτους εἰσαγωγῶν κτλ. 12) καταβάλλω, ἀποτίνω, πληρῶν· Ἐπιρ. εἰσ- τὴν τιμὴν ἐπὶ τὴν δημοσίαν πράξιν, Πλάτ. τὸ ἀργύριον εἰσάγετε 13) πᾶν ἔγγράφω, καταγράφω, καταχωρίζω: Πλάτ. εἰσῆχθησαν ἐν φιλή γῆ ἀρουραί Χ, Πλάτ. ἡ εἰς τὴν εἰσαγομένη κοίτη 14) μὴν. προαιδεύω, καθιστῶ ἐνήμηρον ἢ εἰδ. παθ. μυχ. κτ. πληθ. οἱ εἰσαγομένοι ὡς οὐσα, οἱ ἀσάφιστοι, οἱ πρωτόπειροι ἰατροί: Φιλ. 1, 175, Γαλ. 10, 88A Προσοίμ. ἢ ἐκεί ὄμ. οἱ εἰσαγόμενοι οἱ τὰ πρῶτα στοιχεία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας διδασκόμενοι, ἄ. κατηγοροῦντες: Ὁμοκ. Κέλδ 3, 142 ποιήσαντες τάγμα τῶν ἄρτι... εἰσαγομένους" ὄμ. οἱ εἰσαγόμενοι οἱ γενόμενοι δεκτοί εἰς τινα μόνῃ ὡς δόκιμοι: Ἰω. Κολοδόδος εἰς βίον χειρόγ. Ἀγ. Παύλου 1, ἐν Ὁσο. Στεφ. 1) ἄν ἄρ τις τῶν εἰσαγομένων ἀνήρ κατά μόναν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁσάκων ρηματ. π. εἰσαγωγή, εἰσαγωγεί, εἰσαγωγός, εἰσακτός, εἰσαγωγῆμος.

εἰσαγωγικός-έως (ὁ) κ. νεώτ. δημ. -έας ὁ εἰσάγων τὴν, εἰσηγητής: Ἀρρ. Ἐπικ. 3, 26, 32 εἰσαγωγικός δὲ δικαιοσύνης καὶ δοσιότητος 2) ἐπιμελητής καὶ διατηρητής εἰς τὸς ἀσκήσεις τῶν παιδῶν καὶ τῶν κορασιῶν περὶ τὴν χορῶδιαν καὶ τὰς ὄρχησεις. Πλάτ. Νόμ. 765A εἰσαγωγικός τε εἶναι καὶ τοῖς ἀμιλλωμένοις τὴν διακρίσιν ἱκανῶς ἀποδοῖς, Ἐπιρ. 3) κατά πληθ. εἰσαγωγεῖται ἀρετοὶ ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις κ. ἄλλοι οὐ εἰσάγοντες τὰς δικασ εἰς τὸ δικαστήριον Παιδ. 8, 93; Δημ. 976 περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, Ἀριστ. Ἀθ. 52, 2 κληροῖται δὲ καὶ εἰσαγωγέας ε' ἀνάδρα, οἱ τὰς ἐπιμολογίας εἰσάγουσι δικασ 4) κτ. πληθ. ἐν Σάμῳ, οἱ διὰ λογιρασμὸν τῆς πολιτείας εἰσάγοντες οἶον: Ἐπιρ. 5) νεώτ. κ. δημ. ἔμπορος εἰσακομῶν ἐμπορεύματα ἐκ τῆς ἄλλοδαπῆς ἄνθιθ. ἔξαγωγεῖς: εἰσαγωγεῖς εἰδῶν πολυτελείας 6) ὠλην, ὁχετός, ὑδραγωγέων: Ὁραν. 1, 21.

εἰσαγωγή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔνεργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν εἰσάγων, εἰσόδος, ἴσχυρις: Πλάτ. εἰσ- οἶστος, Σπράδ. 5, 38 στρώσεως ὁδῶν καὶ ὁδῶν τῶν εἰσαγωγῆς, Σύνεξ. Ἐπιστ. 57 εἰσαγωγῆς ὄρτιον ἀπηγορεύσεως, εἰσ- τοῦ πλοίου εἰς τὴν δεκαμηνὴν-ἀέρος εἰς τὸν ἀπώγειον-καθετήρος εἰς τὴν ἀράβηρον ἢ νεώτ. κ. δημ. ἡ κατόπιν ἐπιτυχῶς δοκιμασίας ἔγγραφῳ μαθητῶν εἰς σχολὴν πνευ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ τῆς ἄλλοδαπῆς εἰσόδος εἰς ἐμπορεύματα, ἄνθιθ. ἔξαγωγή: Πλάτ. Νόμ. 847D στρατηγὸν τούτων ἔπιωσαν κύριοι εἰσαγωγῆς τε καὶ ἔξαγωγῆς, Ἀριστ. Ρητ. 1360, 14 τίνας τ' ἔξαγωγῆς δεύονται καὶ τίνας εἰσαγωγῆς, Παιδ. 9, 22 ἀνετράπη τὸ ἰσχυρῶν εἰσαγωγῆς καὶ ἔξαγωγῆς 3) ἡ ἔγγραφος τῶν εἰσποητῶν ὡς κληρονομήων: Ἰσαί. 10, 9 κατὰ τὰς διαβάσεις αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν εἰσποητῶν γίνονται: ὄμ. ἔγγραφος τῶν παιδῶν ἐν τῇ προτρίτῃ: Ἐπιρ. 4) ἐπιπραξίς τῶν φόρων: Πλάτ. εἰσ- τῶν ἀφειλομένων, αὐτ. τὴν τῆς εἰσαγωγῆς 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς νομ. ὄμ., ἡ ἐνώπιον δικαστηρίου παρουσίασις ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν: Ἰσαί. 4, 12 ἐν... ταῖς τῶν κληρῶν εἰσαγωγῆς δοκεῖ μοι προσέκλειν τακμηρίαις 6) Ἦσα. ὁ ἀρχὴ ἈΒΛ- νησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγωγῆς 7) Ἦσα. τὸ ἔργον τῶν εἰσαγωγῶν βλλ. 3) 8) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐν ἀρχῇ λόγου, βιβλίον ἢ προαγέτης μέρος, δι' οὗ ὁ ἀνώματος εἰσάγεται, μυσταί εἰς τὸ κύριον θέμα, στοιχειώδης διδασκα-

λία: Φιλ. Μηχ. Βελον. 56, 12 Διον. Ἀλ. Ἀμμ. 2, 1, Φιλ. 1, 487, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 8, 429 ἢ νεώτ. κ. δημ. μόσις, διδασκαλία, προαιδεύσις, ἀσκήσις, ἔξις, προδιαθέσις εἰς τὸν πνευματικὴν ἢ ψυχικὴν ἐνέργειαν ἢ κατόπισιν: Παναγ. Ὁρ. 7 ἡ βιογραφία τοῦ Βουδδά εἶναι ἡ μεγαλόκληρη εἰσαγωγὴ ὁ δόλιος τοῦς ἀσκητισμοῦς-ἡ χάρτοναξία εἶναι εἰσαγωγὴ στὴ συνθήκη τῆς ἀκνήριας 9) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. μὴν. προαίριον μουσικῆς δραματικῆς συνθέσεως περιέχον ἐν ἴδιᾳ περιλήπτικῃ συναφείᾳ καὶ συνομογῆ τὴν κυριώτερα μέλη ἴμοτιδα ἢ τῆς ὄλης μουσικῆς συνθέσεως τὸ ἐν αὐτῇ ἐν ἐκτάσει ἀναπτυχόμενα, διεν. ὄρος προλόγου 9) μὴν. στοιχειώδης πραγματεία: Πλάουτ. Ἦθ. 43F ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγάς 10) ἄρθεμοί εἰσόδου εἰς λυμένα: Σπράδ. 17, 1, 18 ἔχει μὲν εἰσαγωγὰς τὰ στήματα 11) Ἐπιρ. κ. πᾶν, εἰσαγωγὴ ὕδατος ἡ ὑδάτων ὑδραγωγέων: Ἐπιρ. τὴν κρήνην... ἀνέθηκεν ἐκ τῶν ἰδίων καὶ τὴν τοῦ ὕδατος εἰσαγωγήν, Πλάτ. εἰσαγωγῆς ὕδατων.

εἰσαγωγή (ἡ) Ἐπιρ. δ. τ. τοῦ εἰσαγωγῆ βλλ. **εἰσαγωγικά** ἔπιρρ. δημ. κατὸ τρόπον εἰσαγωγῆς, ἐν εἰδῆ εἰσαγωγῆς βλλ. **εἰσαγωγικός**-ή-ον μὴν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορόμενος εἰς τὴν εἰσαγωγήν βλλ. 21: Σπράδ. 17, 1, 13 ὡστε τὰ τέλη διηλώσει συνάγειται τὸ μὲν εἰσαγωγικά, τὰ δὲ ἔξαγωγικά, εἰσαγωγικῶν ἐμπόριον ἢ νεώτ. κ. ὁ τῆς εἰσαγωγῆς βλλ. 1, 118: εἰσα- ἔξετασις (ἄ. εἰσητήριον) - μαθητῶν - μέλος 2) στοιχειώδης: Χρῶσ. Στωικ. 27 εἰσ- συλλογισμοί, Πλάτ. Γεωρ. 16 3) μον. τὸ ἀρ. εἰσαγωγικός ὡς οὐσα, ἀρχήριος, εἰδ. δὲ ὁ δόκιμος μοναχός: Ἦσα. ὁ εἰσαγωγικός νεαρούς, ἀρχήριος >: Θεοφάν. Ὁμ. 2, 8 ἐπειδὴν πρός εἰσαγωγικούς ἐποίητο τοῦς λόγους καὶ χαλεπὴ τὴν διάνοιαν 4) νεώτ. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. εἰσαγωγικά ὡς οὐσα. σημεῖα στίχων (*ε) ἢ τὸ οὐδ. περικλειεῖται μέρος τι τοῦ κειμένου, ἀποτελοῦν ζήτην φράσιν, παράδειγμα ἡ ἄλλην αἰτίαν διακρίσεως: φρ. ἀνοίξει εἰσαγωγικά, - κλειεῖται εἰσαγωγικά (λεγόμενοι ἐν τῇ καθ' ὁπαγορεῖσιν γραφῆ).

εἰσαγωγικός ἔπιρρ. μὴν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον εἰσαγωγῆς βλλ. ἐν εἰδῆ εἰσαγωγῆς, προδιασκαλίας: Πλάτ. Ἀπολλ. Περιμ. Προσοίμ. 5 ἢ ὄμ. τὸ συγκρ. εἰσαγωγικότερον: Φιλ. 1, 88B. **εἰσαγωγίσιμος** (-η-οῖ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δύνανται τις νὰ εἰσαγῆ, ὁ δεκτικὸς εἰσαγωγῆς, ὁ εἰσὶν νὰ εἰσαγῆ 118, ἐπὶ εἰσαγωγῆς ἐμπορεύσεων ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ ἢ ἀνθιθ. ἔξαγωγίσιμος: Ἀριστ. Οἰκ. 1345, 21 εἰσαγωγίσιμα εἶδη ἢ τὸ οὐδ. πληθ. εἰσαγωγίσιμα ἢ ἐν. εἶδη ἢ τὸ εἶδη ὧν ἐπιτρέπεται ἡ εἰσαγωγή: αὐτ. Πολιτ. 1820a, 39 συνθήκη καὶ περὶ τῶν εἰσαγωγίσιμων ἢ ὄμ. τίνας εἰσ- ἄν προέει τις νὰ εἰσαγάγῃ, ζήτην: Πλάτ. Νόμ. 847D ἐν τίνος ἢ τίς γενεῖς εἰσαγωγίσιμος δὲ γίνεσθαι ἢ νεώτ. ἔξισα: Εὐρ. 1, 974 σωτηρίαν... ἄλλην θεόλαστον εἰσαγωγίσιμον λαβεῖν, αὐτ. 362, 10 2) δικαστικός ὄρ. ἐπὶ ἀγωγῆς, ὁ δυνάμενος νὰ εἰσαγῆ εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν: Ἀυσ. 23, 5 ἐπειδὴ δὲ μοι αὐτῆν (ἐν. δίκην) ἀνεγράφω μὴ εἰσαγωγίσιμον εἶναι, Δημ. 893 παρεγράφω μὴ δίκην μὴ εἰσαγωγίσιμον εἶναι, Παιδ. 8, 57 ὅταν τις μὴ εἰσαγωγίσιμον εἶναι λέγα τὴν δίκην ἢ ὄμ. εἰσ- κρημάτα περὶ ὧν ἡ κρίσις εἶναι εἰσαγωγίσιμος: Δημ. 888 ἄ (κρημάτα) μὴ κατοπλεῖν ὄλιος οὗτος δεῦρ' ἐπ' ἀπ' αὐτῶν, ταῦτ' εἰσαγωγίσιμα τούτῃ φησισθεῖσθε: εἰσαγωγίσιμος (ἡ) Ἐπιρ. τίμημα, δικόμομος εἰσόδου. **εἰσαγωγός** (ὁ) Ἐπιρ., πᾶν κ. νεώτ. κ. εἰσαγωγῆς βλλ. 1) Ἐπιρ. 2) ἐπιθ. τοῦ Ἐρμού ὡς ὠλάκος τῶν ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ εἰσαγωγῶν: Ἐπιρ. 3) πᾶν, ὠλην, ὁχετός: Πλάτ.

εἰσαίει ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. κ. εἰσαίει κ. εἰς

δαι βλλ. πάντοτε, εἰς τὸν αἰῶνα, αἰωνίως βλλ. Αἰσχ. Πρ. 732 ἔσται δὲ θνητός· εἰσαίει λόγος λέγος· αὐτ. Εὐμ. 836 ἔσαιει τόνδ' ἐπανίσεις λόγος, Σοφ. Αἰ. 570 γηροσκόκος εἰσαίει, Μηναι. 1, 23 ἔσπερ. Στήχηρ. τίς εἰσαίει τῶν ἀγαθῶν ἐπιτυχῆν ἄλιως τρυφῆς.

εἰσαίρωμα εἰσάγωμαι : Θέογ. 976 οὕτε Διωνύσου δῶρ' εἰσαίρωμανος.

εἰσαίρω-ῖω ποι. βλέπω, διακρίνω : Ἰλ. 450 εἰ ποῦ εἰσαίρωμαι· Ἀλέξανδρον θεοειδέα, Θεόδωρ. 25, 215 εἰ μιν εἰσαίρωμαι πάρος γ' ἐμὲ κελόν· ἰδέσθαι· || ἄλλος παρατηρῶ, θεώμα Πλάτ. Ἐπιγρ. 414 ἀστέρας εἰσαίρωει ἀστη ἔμος, Ἐπιγρ. 414 εἰκόνα τήνδ' εἰσαίρωει· || Ἐπιγρ. 414. ἰστορίην εἰσαίρωσας.

εἰσαίρω φέρω, κομίζω ἐντός : Ἀριστ. Βάτρ. 518 ὁ μάλιστα ἦδη τὰ τεμάχια ἤμελλ' ἀφαιρῆν χη τράπεζε· εἰσάγωτε ἰσάκωνον τὸ τραπέζι.

εἰσαίρω κ. εἰσάσω, ἀπ. εἰσάστη, μέλλ. -ῖω, ἀφ. -ῖω, ὄρω ἐντός, εἰσαίρω, εἰσηδῶ : Ἀριστ. Νεφ. 543 οὐδ' εἰσάξε δὲδας ἔχουσα, Ἀριστ. Λόγ. 49, 251, 6, Δίων Κ. 37, 32.

εἰσαίτω ἐπ. εὐκτ. μέσ. ἀφ. α' τοῦ ἀφ. εἰδῶ βλλ. : Ἰλ. Β. 215 ἄλλ' ὅ τι σ' εἰσαίτω γελούην Ἀργείοισιν ἔμμεναι.

εἰσαίτω ποι. εἰσακούω βλλ., ἀκούω : Σαφ. ἐν Πάν. || μετὰ γεν. ἀκούω πνός, ἀκρωῖται : Θεοκρ. 7, 88 φωνῆς εἰσαίτων, Ἀπολλ. Ρ. 1764 || ὄμ. μετ' αἰτ. : ΑΠ 9, 189 εἰσαίτω ὄμνον, Καλλ. Δία. 54, Νικ. Ἀλεξ. 220, Χρησ. π. Λουκ. Ἀλεξ. 50 ὡς μήτ' εἰσαίτωις... ἂ ποιοῖσιν || ὄμ. ἀπολ. Ριαν. 19 || 2) εἰσαίνομαι, ἀντικαθάρνομαι : Ἰαν. Νουά. 4, 37.

εἰσακοή (ή) μτην. τὸ ἀκροῦσθαι : Φιλ. 1, 59.

εἰσακοντιέω, μέλλ. ἀπ. -ίω ρίπτω ἀκόντιον ἐναντίον πνός : Ἡρ. 1, 43 ἐφρόνεις δὲ καὶ περιστάσεις αὐτὸ κύκλω ἐσπκόντιον || ὄμ. μετ' ἐμπρο. προσδ. : Θεοκρ. 3, 23 ἐτόξουν τὴ καὶ ἐσπκόντιον ἐς τὰ γυμνά || ὄμ. μετ' αἰτ. : Ἐπιν. 2, 10 τὴν περὶνοιον χίμαιραν εἰσακοντιέω || τὸ παθ. εἰσακοντιέομαι ἐξ ακοντιέομαι, ρίπτω ἐν ἐναντίον πνός : Φιλ. 2, 101 εἰσακοντιέεται μῖα καθάπερ βέλος· 2) ἀμτ. ἀναηδῶν, ἔξορμῶ (ἐπὶ τοῦ αἵματος) : Εὐρ. Ἐλ. 1588 αἵματος δ' ἀπορροαί, ἐς οἶδμ' ἐσπκόντιον οὐραὶ ξέτω.

εἰσακουσός-ή-όν μτην. κ. νεῶτ. ρηματ. ἐπιθ. ἐν τῇ σμ. ὁ εἰσακουόμενος : Βασ. 1, 220.

εἰσακούω (ἀκούω) κ. μων. νεῶτ. κ. δημ. ἀκρωῖμαι, τείνω τὸ οὖς, προσέχω εἰς τινά : Ἰλ. Θ. 97 ὡς ἔφατ' οὐδ' ἔσάκουσε πολύλτασ διος Ὀδυσσεός· || κ. μετὰ δοτ. : Ἡο. 1, 214 Τόμυρις δὲ, ὡς αἰ Κύρος οὐκ εἰσάκουσε· || κ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Ἰων. Δ. 184 φωνῆν ἔσάκουσα, Ἡρ. 9, 60 ὡστε καὶ ταῦτα εἰσακούειν || ὄμ. μετὰ γεν. : Εὐρ. Δ. 1368 μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν ἐπῶν· 2) ὁπακούω, ὁπακρῶ εἰς τινά, ὁπείκω : Θεοκρ. 1, 126, αἰτ. 3, 4 οὐκ εἰσακούωντον δὲ τῶν Μυθιληταίων, ἐς πόλεμον καθίσταντο· 3) μτην., μων., νεῶτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ἑπακούω, δέχομαι ἐμμένως ἐκκληρῶ ἀπευθυμένην μιν παρακλήσιν : Πά. Ψαλμ. 4, 2 εἰσακούσ μου ὁ θεός τῆς δικαιοσύνης μου, Διγεν. Ἀκρ. 457, 4 Κύριε, ἐπέστην, εἰσάκουσαν φωνῆς μου, Ζερβ. μτφ. Ἰλ. Α. 708 προὔτερηρ πού μιά φωνῆν ἐπαρκαλέσασθαι, με εἰσακούσας· || κ. παθ. ἐπὶ δέχσεων, γινώμαι δεκτικός ἢ ἐκκληροῦμαι : Κδ. Λουκ. 1, 13 εἰσακούσθαι ἡ δέσας σου καὶ ἡ γυνὴ σου Ἐλισάβετ γεννησίαι μόνοςαι· || ὄμ. ἐπὶ προσώπων : Κδ. Ματθ. 6, 7 [ἐπιθετικῶν] δοκοῦσαι... ὅτι ἐν τῇ πολυλογία αὐτῶν εἰσακούσθησαν... 4) νεῶτ. παθ. εἰσακούομαι ἀκούομαι εἰς τὰς συμβουλίας μου, τὰς ὁποθεῖξαι μου, περνεῖν ὁ λόγος μου : Ὀπέδειξα ἔγκλιφως τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ δὲν εἰσακούσθη· || κ. ἐπὶ λόγων, συμβουλῶν κτ.,

κρίνομαι ἀκολουθητός : αἰ συμβουλαί μου δὲν εἰσακούσθησαν· 5) π. ποι. ὁπλός ἀκούω : Σοφ. Τρ. 351 λέγοντος τῶνδρος εἰσάκου' ἐγώ, αὐτ. Ἰλ. 884· 6) ἀντιλαμβάνομαι ἐρέθισμα τῶ : Ἰαν. Προρρ. 214 τοῦ ἔγκραδῶλου εἰσακούομαι τοῦ τρώματος· 7) παθ. εἰσακούομαι γινώμαι ἀκουστός ἐνός πνός : Ἀριστ. Πρ. 903b, 13 εἰδέναι εἰς τὰς οἰκίας ἀκούομαι ἄλλῶν ἢ ἐσῶθεν ἐξω.

εἰσακτής (ή) γλωσσ. ὁ εἰσαγωγ.

εἰσαλάλαξεν Ἦο. ἐποπίαξεν.

εἰσαλαίω ἀλείφω ἐντός : Ἰαν. Γυν. Φάσ. 9 εἰσαλείφειν εἰς τὸ στόμα τῶν ὑπερέταν· || ἀπλῶς ἀλείφω, χρίω : Ἀριστ. 2, 229.

εἰσαλάλωμαι, γ' ἐν. προσ. ἐπ. ἀφ. β' ἐσάλλω, μέλλ. εἰσαλαομαι, μετ' αἰτ. εἰσηδῶ, εἰσαοῦμαι : Ἰλ. Μ. 438 ὅς πρώτος ἐσάλλωτο τείχος Ἀχαιῶν, αὐτ. Ν. 679 ἢ τὰ πρώτα πύλας καὶ τείχος ἐσάλλωτο, Πινδ. Ο. 8, 38 γλαυκοὶ δὲ ἄρκατοι... πύργων ἐσαλλόμενοι τρεῖς· || ὄμ. ἔμπροσθ. εἰσηδῶ, ηδῶ ἐντός : Ἡρ. 2, 66 αἰ εἰσάουτε διαδύοντες καὶ ἀπεκρῶσάκοιτες τοὺς ἀνθρώπους ἐσάλλονται εἰς τὸ πῦρ, Ξεν. Κρ. 7, 44· || ηηδῶ ἐπὶ πνός : Σοφ. 47, 56 ἀνεκμύνην ἐς τὸν οὐρανὸν εἰσαίωμαι, Εὐδ. 8 εἰσαλάλωμαι εἰς δάκν [ἐπὶ ἀκούῃ] || ὄμ. κ. μτφ. : Σοφ. Αντ. 1345 ἐπὶ κρατὶ μου πόρησ εἰσαλάτω.

εἰσαλαίω εἰσέρχομαι, μπαίνω : Αἰσχ. Ἐπ. 558 ὁ οὐκ ἔσσει... οὐδ' εἰσαμῖσται θηρός... δάκος

εἰσαίωμ ἐπ. ἀφ. τοῦ εἰμὶ βλλ.. 2) ἐπ. μέσ. ἀφ. α' τοῦ ἀφ. εἰδῶ βλλ.. 3) μετὰ δασείας εἰσάμην μέσ. ἀφ. τοῦ ἴω βλλ. : Ἐπιγρ.

εἰσῶν Ἦο. ἐπιήρχον, συνήκων, ἡ εἰδῶσαν ἢ ἐπεγίγνωσκον.

εἰσαυθαίω ἀνοθαίω εἰς ἀνέρχομαι εἰς : Ἰλ. Ζ. 74 ἴλιον εἰσαυθαίω, Ὀδ. Π. 449 ἢ μὲν ὄρ' εἰσαυθαίω ἀπρωῖα σγαλέκτα·

εἰσαυθαίω ἀνοθαίω, ἀνοθαίω : Ἰλ. Ο. 291 ἢ γυναιχ' ἢ κέν τιν ὄμνον λέχος εἰσαυθαίω, Σοφ. ΟΤ 87 ἀκρόταστον εἰσαυθαίω ἀίος ἀπόμνον ὄρωσεν.

εἰσαυθαίω (ή) μτην. ἀνοθαίω : Δίων Κ. 46, 41.

εἰσαυγαγκάζω ἀναγκάζω τὴν ἐν ἐπιπέδῃ εἰς ἑτέρον π. : Ἰαν. Τέχ. 47, 2) ἀναγκάζω πνὰ εἰς π. πρὸς π. : Αἰσχ. Πρ. 292 τότε γάρ με, δοκῶ, συγγενὲς οὕτως εἰσαυγαγκάζει || ὄμ. μετ' ἀπαφω. : Πλάτ. Τίμ. 49Α ὁ λόγος εἰσιν εἰσαυγαγκάζει γαλέων... εἰδὸς ἐπιχειρῆν λόγους ἔμφανσαι.

εἰσαυγέω, μέλλ. -ῖω ἀναθιδῶ εἰς, εἰσάγω πνὰ ἄνω : Ὀδ. Ο. 529 ἔπτερον εἰσαυγέουσι [δγουσι εἰς δουλείαν], Μαρτιν. ἐν ΑΠ. 4, 201 ψυχὴν οὐρανῶν εἰσαυγέουσι || ὄμ. τὸ παθ. : Πολύδ. 1, 82, 2 τοὺς δὲ ζυγίρας πρὸς αὐτὸν εἰσαυγέοντας ὀπέλαθε τοῖς θηρίσις [δ. γρ. ἐπαν·].

εἰσαυγέομαι πθ. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ : Πάν. καὶ εἰσαυγέω [ν ἡμῶν] χοιρίδιον.

εἰσαναλίσκω δαπανῶ εἰς π. : Ἀντιφ. 204, 10.

εἰσανδρῶ ὄμ. μτην. πληρῶ τὸ δι' ἀνδρόμνον : Ἀπολλ. Ρ. 1, 874 εἰσάκε ἄλμων πασιῶν εἰσανδρῶσιν [σχλ. ἐάνδρων πληρῶσιν].

εἰσανδρῶν εἶδον πρὸς : Ἰλ. Π. 232 λείθε δὲ οἶνον οὐρανῶν εἰσανδρῶν.

εἰσανίμαι κ. μων. ἀναθαίω πρὸς π. : Ἰλ. Η. 423 ἥλιος... νίον προσεβλάθη ἀρόρος... οὐρανῶν εἰσανίμων, Ἡσιόδ. Ο. 761 ἥλιος... ἐπιδέρκεται ἀκτινεσιν οὐρανῶν εἰσανίμων, Ἀπολλ. Ρ. 1, 0, 92 εἰσαναδρῶν μέρω, Νικ. Χων. ἐν Σάβ. 1, 20.

εἰσανίχω, μέλλ. -ῖω, μτην. μετὰ γεν. οφθαίμαι ὀπερῶν : Ἀπολλ. Ρ. 1, 360 χθονος εἰσανίχουσαν ἀκτῆν [σχλ. ἐλέχουσαν καὶ ἐπληρῶμένην... ἡ ανατεταμένη πλοῦν ἰδόντες·] || ὄμ. μετ' αἰτ. : Ἀπολλ. Ρ. 1, 578 πλάγος εἰσανίχου γάρ μου.

εἰσανορούω μτην. ὀρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, εἰσάνεμι βλλ. : Κέλην. 2, 658 οὐρανῶν εἰσανορούσεν.

εισάνα ἑπίρρ. ἑπ. κ. εἰσάνα κ. εἰσάναν ἀπέναντι, ἀντίκρ. κατὰ πρόσωπον: Ἰλ.Ρ.334 Ἀλνείας δ' ἑκατὸβλόαν Ἀπόλλων ἔγνω εἰσάνα ἰδέναι ἰδών, Ὀδ.Λ143 ὄνδ' ἐνὶ οὐλῆν ἔλην εἰσάνα ἰδέναι ἰδών, ἀπέναντι, ἀντίκρ.: Ὀδ.Ε217 Πηνελόπεια, εἶδος ἀκούσθητόν μὲγας τῶν εἰσάνα ἰδέσθαι. **εισάνα** -έω ἠγν. ἀντιῶ τῆς εἰς τι, πληρῶ τῆς, γεμίζω τῆς: Κλέαρ.14 π. Ἀθην.10,416Β.

εισάπαν ἑπίρρ. πῶθ. κ. εἰς ἄσπευ διῶς διόλου βλ. κ. λ. εἰς: Ἐπικτ. Ἐργ.33.5, Φιλ.1,125.

εισάπαξ ἑπίρρ. κ. εἰς ἄπαξ ἀπαξ δεῦν πάντος, ἐφάρμαξ, μὴ φορὰ γὰρ πάντα, μὴ καὶ καλὰ: Ἦρ.6,25 ἀπικόμω δὲ δῶρεται χρυσῶ, τὸν ἄνδ' ὄντην τῶ ἐκωτοῦ σώματι ἔξενεκαίσθαι ἑσάπαξ Αἰολ.Πρ.750 κρείσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς, Ὀουκ.5,85.

εισάπαθίνω ἠγν. μετ' αἰτ. μεταβαίνω ἀπὸ τινος μέρους εἰς ἕτερον: Ἀπολλ.Ρ.4,650 ἔκ δὲ τὸ-θεον Ῥοδιανοῦ βαθῶν ῥόον εἰσάπαθίνω.

εισάπαθίζω πάθ. ἀμειψῶ ἐκ δευτέρου, πληρῶν πόλιν, ἐξοφῶ.

εισάπακκίω ἠγν. ἀπακκίω εἰς τῆς: Σεβερ. ἐν Ρηθ. Gr. τοῦ Walz.1,546.

εισάπαστᾶλλω ἠγν. ἀποστᾶλλω εἰς, πρὸς...: Ἀντων.Λ6,41.2, Πάπ.1,ἀφ.1.

εισάπαξείω ἠπ. πάθ. ἡ ἀμφιβόλιον σημασίας.

εισάρασω, ἀπ. -άττω, μέλ. -άξω ρίπτω τῆς ἐναντίον ἄλλου ὅστε να συμκορθεῖσθαι: Ἦρ.4,128 οἱ δὲ Ἰκῦβαί εσάρασαντες τὴν Ἰησον ἠεσάρασαν, τὸν πεζῶν φοδόμενον, Δίωνκ.5,116 εἰσάρασαντες σφέας τὰς νείας.

εισάραζω ἀραζῶμαι πῶθ κα φέρω διὰ τῆς βίας ἐντός: Αὐτο.3,11 Ἰν, ὄπατε ἐξέλθατε τὸ μερῶ-κίον, εἰσάρασαντες αὐτὸν ἡ ὄμ. κ. τὸ παθ.: Λυσ.1,27 οὐκ εἰσάρασαντες ἐκ τῆς ὄραθ.

εισάριτιζω ἀμτ. ἐνώμα ἢ προσομοζῶ εἰς τῆς: Ἰην.Νοῦσ.2,33 εἶναι δεῦ μὲγας ὅστε εσάριτιζεν ἐς τὸν μυκητιρ.

εισάρομαι ἀντλῶ ἐντός τινος, διοχετεύω ἰόμ.1: Ἰην.Ἀδελ.12.

εισάττω ἀπ. τ. τοῦ εἰσάσω βλλ.

εισάναζῶ ἠγν. κ. ἰων. ἐπ. προσδέλλω, θεωρῶ: Διότ.ἐν ΑΠ.5,105 εἶδος ἐσάναζων μόνων γλυκῶ.

εισάθης ἑπίρρ. κ. εἰς αὐθις κ. εσάθης μετὰ ταῦτα, αὐθις βλλ.: Ἀριστ. Ἐκκλ.983 ἄλλ' εἰσάθης ἀνασεβήλυμα.

εισάριον κ. εἰς ἄριον βλλ. εἰς Ἀριστ. Ἰην.661 κῆρην ποιήσασθαι χιμῶν εἰσαρίον.

εισαυτικῶς κ. εἰς αὐτικῶς κ. εἰς τὸ αὐτικῶς εἰς τὴν ἰδίαν, εἰς τὴν αὐτὴν στιγμήν πρῶτ. αὐτικῶς.

εισάθης ὄρω. τ. τοῦ εἰσάθω βλλ.

εισάφωσα-ατος ἰδί ἢ ἀφ. τὸ πάσιμα Ἦσ. «εἰσαφώσαται» εἰστίματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφίμαι, ἢ σπαράγματα, Αἰσχύλος Προμηθεὶ Λυσόμενῳ»: Αἰσχ.ἀπ.204.

εισάφωσα ἐσωτερικῶς φηλαφῶ, φάω: Ἰην. Γυν.Φύσ.11 εσάφωσαν τὸν δάκτυλον ἰ φηλαφῶ ὄντων τὸν δάκτυλον ἰ ἡ ὄμ. κ. μετὰ ὄρω: Ἰην. Γυν.Φύσ.36 εσάφωσα τῶ δακτύλῳ.

εισάφωτης ἰδί γλωσσ. ἀρματιλῆτης.

εισάφω ἀρῆμα ἢ ἀφῆμα τῆς εἰσάθω, προσδέχομαι: Ξεν.ΚΠ.4,5,14, Στράβ.15,142 γεφυροῖσι τὴν εἰσαφῶν στενωπῶτα γεφυρῶν εἰτ' εἰσαφῶσαι θηλαζῶν τρεῖς, Ἰσά.Π1,13,3 ἡ ὄμ. τὸ παθ.: Αἰ.Τακτ.32,9.

εισάφικῶν πῶθ. εἰσαφικῶμα βλλ.: Ὀδ.Χ.99 μῆλα δ' ὡκα φηλον πατέρ' εἰσαφικῶν, Ἦσάδ.6 ἄς ἀσπασις τῆς φηλας τῆς ἐνὸν δῶμον εἰσαφικῶν, Ἐοδῶρ.22,29 Ἰδρυκας εἰσαφικῶν θεων φηλα τέκνα φέρουσα.

εισαφικῶν-όμοι, ἰων. εσάφικῶμα, ὄρω. ὄρω. β' ἐν. πρῶτ. εσάφικῶς ἀποθ. μετ' αἰτ. φθῶμα εἰς: Ἰλ.Χ.7 πρὶν ἴλιον εἰσαφικῶσθαι,

Σοφ.ἀπ.881 Σειρήνας εἰσαφικῶσθαι, Εὐρ.Ἀνδρ.13 Ἐλλᾶδ' εἰσαφικῶσθαι ἡ κ. μετ' ἔμφορθ. τοπ. πρῶτ. Ἰσοκρ.4,45 καὶ τὸ πλῆθος τῶν εἰσαφικῶ-μένων ὡς ἄρας τοασθῶν ἐστιν ἡ ὄμ. μετὰ ὄρω: Ἦρ.1,1 τὸ δὲ ἄλλα χώρα ἐσάφικῶσθαι καὶ δὴ καὶ ἐς Ἀργῶς ἡ ὄμ. μετὰ γεν. : Δίων Χρ.19,3 εἰσαφικῶσθαι σοφιστῶ ἰεῖς τὸν οἶκον σοφιστῶ, πῶθ. διορθ. ἐς σοφιστῶν ἡ ὄμ. ὄρω. φθῶμα, καταφθῶμα: Ἦρ.9,101 ἢν δὲ ἀρρῶθι σφι πρὶν τὴν φήμην ἐσάφικῶσθαι ἡ ὄμ. ὄρω. ἐπισκέπτομαι μίαν χώραν: Πλάτ.Μέν.92Β ὥσαι αὐτοὺς εἰσαφικῶσθαι καὶ οὐκ ἐξελαύνουσαι. **εισάφητις**-κως ἰδί Ἐπιγρ. τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς ἀποικίαν καὶ παραμονῆς εἰς αὐτὴν: Ἐπιγρ. εἰσαφῆτις εἰς Μίλητον - εἰς Κόζικον.

εισαφώσω ἠγν. ἀντλῶ, λαμβάνω ὄρω: ἡ ὄμ. κ. τὸ μέλ.: Ἀπολλ.Ρ.4,16,92 ὄρω τ' εἰσαφώσαντο.

εισβαίνω κ. μιν. κ. νεώτ. συνήθ. ἀπὸ εἰσέρχωμαι εἰς τὸ πλοῖον, ἐπισκέλλομαι ἐπὶ πλοῖου: Ὀδ.1,103 οἱ δ' ἀφ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κλητῆς καθίζον, Ὀουκ.7,13 καὶ οἱ ἔξωοι οἱ μὲν ἀναγκαστοὶ ἐσθῶντες εὐθὺς κατὰ τὰς πόλεις ἀποχωροῦσιν ἡ ὄμ. κ. μετὰ πρῶθ.: Ἦρ.3,41 πενηνκίοντων πληρῶ-τας ἀνδρῶν ἐσέθη ἐς αὐτὴν, -εσέθη εἰς πλοῖον ἡ ὄμ. μετ' αἰτ.: Εὐρ.Τρ.686 αὐτὴ μὲν ὄρω ναδὲς εἰσέθην σκάφος 21 κ. μιν. κ. νεώτ. γενικῶς εἰσέρχωμαι κ. μετ' αἰτ. κ. ἐντροθ.: Σοφ.Ἀντ.1205 πρὸς λιθοστρωτων κόρης μυμητον Αἰδου κοίλων εἰσβαίνουσιν, Πάπ. εἰσέθη τὴν πόλιν, Πρόδρ.8,74 πάντ' εἰσέθαιεν εἰσίστος εἰς τὸ παλίτιν ἡ ὄμ. μετ. περιπῆτι, ἐπιπῆτι: Αἰσχ.Ἰκ.470 ἄτης δ' ἄδυσον πῆλαγος ὄμ μάλ' ἐσθρον τὸδ' εἰσέθηκα, Σοφ.Κομ.997 τοιαῦτα μνητοὶ καὶ τὸς εἰσέθην κακὰ ἡ ὄμ. ἀντιστρόφ. ὀνομαίεον ὄρω τοῦ πρῶμ. κ. ἀντικ. τοῦ πρῶσ. : Σοφ.Τρ.298 ἐμοὶ οἶκτος.. εἰσέθη 3) ἐπὶ ἐμπορευμ. εἰσάγωμα ἔξωθεν: Ἀλέξ.Ἰπ.1 εἰσάβαιον ἰσάδαες 4) πάθ. διὰ προσεχῆς εἰσάδομαι πῶθ: Πάπ. 5) ὡς εἰσάγωμα, πῶθ τινὰ ἢ τῆς εἰσελθεῖν, εἰσάγω: Ἰλ.Α.310 εἰς δ' ἐκατόμην θησε θεῶς, Εὐρ.Ἀκκ.1055 ἢ τῆς θαυόσης θάλαμον εἰσελάσας (ἐνν. αὐτὴν) τρέφω, αὐτ.8,ἀκ.466 Ἀδύσσος ἡμῶς εἰσέθησ' ὃ τοῦ αἰῶς ἰ ἐνν. τὸς τελετάς ἡ Ἀπολλ.Ρ.2,167.

εισβάλλω κ. νεώτ. μέλ. -βαλῶ, μετ. ρίπτω εἰς ἐνός, εἰσάγω: Ἦρ.2,14 ἐσβάλλει ἐς αὐτὴν ἡ ὄμ. Εὐρ.Ἰλ.79 βούς εἰς ἄροτρας εἰσβάλλω, σπειρῶ γῆσ, Ὀουκ.2,48 καὶ ἐλέχθη ἄν' αὐτῶν ὄμ ἐπὶ Πελοποννήσῳ φάρμακα εἰσβάλλουσι ἐς τὸ φρέσται ἡ ὄμ. κ. μετ. : Αἰσχ.Πρ.1075 ὡς ζωὸς ἡμῶς εἰς ἀπρόροπον νῆμ εἰσεβαλεν, Σοφ.ΑΙ.60 ἄνδρα.. εἰσεβάλλον ἐς ἔρηκ κακῶς ἡ ὄμ. μετὰ ὄρω: Εὐρ.Π.7261 βούς ὀλοφωροῦσθαι πόντον εἰσεβάλλουμα 2) τὸ μέλ. εἰσάγω εἰς τὸ πλοῖον πῶθ, ἐπιθῶζω: Ἦρ.1,14 ἐσβάλα μὲν νῆμ στραπὴν καὶ οἴτος.. ἐς τὴν νεῶν ὄρω.8,31 τὰ καὶ ἀνῆλυσαν, τὸ δὲ ἐσβαλόμενοι ἀπέλευσαν 3) ἐσβάλλω τὴν στραπὴν εἰς ἐπὶ ἐχθρῶν ἐνεργεῖν, εἰσάγω στρατεύματα ἐντός μίαν χώρας, ἔχω σκοπιὰς ἐχθρῶν: Ἦρ.1,14 εἰσεβάλα μὲν νῆμ στραπὴν καὶ οἴτος.. ἐς τὴν Μίλητον καὶ εἰς Σμύρνην ἡ ὄμ. κ. νεώτ. ὄρω καὶ ὄρω τοῦ στραπὴν, ἀμτ. εἰσέρχονται ὡς ἐχθρῶς εἰς χώραν πῶθ, εἰσορῶ μετ' ἐχθρῶν, διαθέσεων: Ἦρ.1,15 ἐς Μίλητον τὲ ἐσβάλε, Ὀουκ.2,47 Πελοποννήσῳ καὶ οἱ εἰσάγωμα, ἐσβαλῶν ἐς τὴν Ἀττικὴν, -ὄ στρατῶς τῶν Ἰταλῶν εἰσεβάλεν εἰς Αἰθιοπίαν ἡ ὄμ. κ. νεώτ. εἰσέρχονται μεθ' ὄρω: εἰσεβάλεν εἰς τὸ δωματίον μου ἡ ὄμ. κ. ἀπολ.: Ἀριστ.Ἀγ.762 ὄκα ἐσβάλητ' ἡ ὄμ. ἐπὶ πυρροθ ἢ γεν. ὄσθενεῶν, εἰσορῶ, προσβάλλω πῶθ: Ἀρετ.Χρον.

Νοῦα.Ι. ἢ μὲν ὧν ἡ παραφορὰ εἶναι πυρετῷ ἀρχῆθεν εἰσθάλη· 4) ὅμ. ὁμ.τ. εἰσδέρκομαι ἄλλως· Θεόδωρ.Φι1971 εἰσθάλλονται δὲ ἐς τόπον ἀσθῆς ἡ ὄσμη προσβάλλει. Παλαίφ. Ἀριστ.14,4 εἰσθάλλονται ἐς τὴν πόλιν διερχόμενοι· ἢ ποί. ὅμ. μεθ' ἀλλῆς αἰγ.· Εὐρ. Ἰων.198 ἐπεί δ' ἔρχομαι γῶρον εἰσθάλλομεν· ἢ ὅμ. κ. ἀπολ. τ. Σοφ.14, 719 εἰσθάλλων ἵππικα ἵπποι· ἢ μὲν. ὅμ. κ. μφ.· Γεωγ.2,3,4 ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης τάχυν εἰσθάλλουσα· 5) κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ποταμῶν, χύμασι εἰς τὴν θάλασσαν ἢ λίμνην ἢ εἰς ἄλλων ποταμῶν· Ἡρ.1,75 ἐς τὰ ἀρχαῖα ἰένει ρέεθρα· εἰσθάλλοι, αὐτ.4,48 ὁ δὲ δὴ Ἀραράς τις καὶ Νάπαρις καὶ Ὀρδασός,· εἰσθάλλουσι ἐς τὸν Ἴστρον, Ἀριστ.Μετ.35α,10, Πολύδ.4,41, τού γάρ Τροτρον πλείσιον στόμασι ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὸν Πόντον εἰσθάλλοντας· ἢ ὅμ. κ. ἐπὶ πείθων ἡ παραποτάμων χυόμεναι εἰς μεγαλύτερον ποταμῶν, συμβάλλω· Ἡρ.1,179 εἰσθάλλει ἐς τὸν Εὐφρίτην ποταμῶν τὸ ρέεθρον· 6) ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσάγω· Συγγρ.Π.Δημ.927 ἐν δὲ μὴ εἰσθάλλωσι· 7) μτν. ἀπολ. ἀρχίζω· Εὐστ.Ὀδ. 1405,45 ἐπὶ δὲ εἰσθάλλειν καὶ ἡ εἰσβολὴ ἀρχῆν τινα ἔργου ἢ πάθους ἢ καὶ τοπικὴν ἐμφαίνει· Σχολ.Πινδ.Ν.7,1 ἀπὸ τῆς Εἰλαυθίτιδος εἰσδεδίληκην, Ὀλυμπίοδ.ἐν Μετ.102,12· ἢ κατά τὸ εἶρ εἰσθάλλων κατά τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος· Γαλλ.1811,470.

εἰσθεσις-εως (ἡ) τὸ εἰσβαίνειν, ἡ εἰσδοδος· Εὐρ. Π101 ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας Ἀθησῶμεν εἰσδῶσι τὲς μηχανώμενοι ἱεράτους εἰσδοδο ἑμποδύντες· 2) ἐπιθεσις· Ὀουκ.7,30 καὶ ἀπακτεῖνοισιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐσθάσει τούσ πλείστους, Δίων Κ.41,42 ἐν τῇ ἐς τὰ πλοῖα ἐσθάσει· 3) πᾶν πρῶτος σταθμὸς μαχητικῆς τελετῆς· Πάν.

εἰσθατικός [ἡ] πᾶν. εἰδος φόρου ἐν Αἴγυπτῳ.

εἰσθατόν-κ κ. μὲν. προσιτός· Ὀουκ.2,41 πᾶσαν γῆν εσθατόν τῇ ἡμετέρῳ τόμῳ καταναγκάσαντες γενήσεται, Προκλ.Βανδ.288B.

εἰσθάλλω μτν. ἀπορροφῶ, ἀπομυζῶ· Γαλλ.4,374. **εἰσθάλλομαι** ἀποθ. εἰσερχομαι διὰ τῆς βίας· Διδ.Σ.14,9 πολλοὺς αὐτῶν ἀνελάυντες εἰσδιέασατο πρὸς τὸν Διονύσιον, Πλούτ.Νομ.1 εἰς τὰ πρῶτα γένη καὶ τούσ ἐπιανεστάτους οἴκους εἰσθατόμενοις· ἢ διὰ τῆς βίας φερω ἑαυτῶν εἰς τάξιν εἰς ἣν δέν ἀνήκω, ἢ εἰς οἰκογένειαν ἕνην· Ἀριστ.Φ.Ὀρν.32 ὁ μὲν γὰρ ὠν ὄνκ ἀσπός εἰσδιέεται, Δημ.1004 καὶ δὲ τῶν αὐτῶς εἰσδιαφερόμενων ἀκοντασι ποιεῖσθαι ἀκροῖοι γενήσονται ἢ ἐναντίον τῶν διὰ τῆς βίας ὑποτεθῆντων.

εἰσθάλλω κ. νεώτ. μτν. τὸ εἰσβαίνω βλλ. ἐπιθεσθῶν εἰς πλοῖον· Ἡρ.6,95 καὶ τῶν πεζῶν στρατῶν ἐσθαδῶσαντες ἐς τὰς νῆς, Ὀουκ.7,60 πάντα τινὰ ἐσθαδῶσαντες πληρώσαι· ἢ ναυτολογία, προσλαβόμενῳ ὡς ναύτας· Ἰσοκρ.8,48 τοὺς μὲν ἕζοντες καὶ τοὺς δούλους ναύτας εἰσθαδῶν· 2) κ. νεώτ. γέν. τοποθετῶ τινὰ ἐντός, εἰσάγω· Ἡρ.7,60 ἄλλους ἐσθαδῶσαν ἐς τὸ περικοδομημένον, αὐτ.1,60.

εἰσθλέμων κ. μὲν. ἐμβλέπων, βλέμων εἰς τι σημεῖον· Ἡρ.7,147 ἐσθλέποντες ἐπὶ τὸν βασιλεῖα, Ξεν.Κυρ. 10,12 εἶτα εἰσθλέποντα εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θηρίου· ἢ μετ' αἰτ.· Εὐρ. Ὀρ.105 οὐκ ἂν δυναμῆν μητρόσ εἰσθαλέφω τάρων· ἢ ἀπολ.· Ξεν.Συμπ. 4,3 θαυμαστά γ' ἐπὶ ὁ Ἀντισθένης ἄμα εἰσθλέμων ἐς ἐλέγχων αὐτόν, Πλάτ.Ἡρ.37,17 εἰσθλέμων, κύριε, καὶ ἴδε τοὺς λόγους Ξενοχρηεῖμ.

εἰσθηθῶ-ἔω μτν. σπεύδω εἰς βοήθειαν.

εἰσβολή κ. νεώτ. τὸ εἰσβάλλειν, εἰσδέρμοσις, ἐφοδος, προσβολή· Ἡρ.6,92 συναπεθῆσαν δὲ καὶ ἀπὸ Σικυωνίων νεῶν ἄνδρες τῇ αὐτῇ ταυτὶ ἀεβόλη, Ἡρ.7,1 διὰ τὴν ἐς Σάρδις εἰσβολήν, Εὐστ. Ἰων.722 στενομένη γὰρ ἂν πόλις ἔχει σκλή-

φιν ἑνεκὸν εἰσβολάν, Ὀουκ.8,31 εἰσβολήν ποιησάμενος τῇ πόλει ὄσση ἀνεχέτωσιν Ἰδορθ. προσβολήν. - ἢ ἐγερτικὴ εἰσβολή εἰς τὴν γῶρον μας· 2) μφ. ἐπὶ ὁσάτων, εἰσβολή βλλ.· Πολύδ.4,40,9 τῆς δὲ τῶν ποταμῶν εἰσθαλέφω ἐπικρατοσῆ· 3) ἐπὶ ἀσθενείων, προσβολή· Ἄρετ. ὈΕ.Νοῦα.11 καιρός δὲ πάσης τρέχουσ, πλὴν τῆς εἰσθαλέφω τὸν παρορρομῶν, Γαλλ.299 καὶ δὲ εἰσθαλέφω παρορρομῶν· 4) αἰσθητὴ ἐσθαλέφω των γυμνῶν· Πολύστρ.19· 5) εἰσδοδος διέλευσιν. τὸ εἰσερχεσθαι, διέρχεσθαι· Ἡρ.2,75 εἰσθαλέφω ἔξ ὁδῶν στενῶν ἐς πεδίον μέγα· ἢ ἡ εἰσδοδος, διόδοσ· Ἡρ.7,172 δεῖ φιλασσῶσθαι τὴν εἰσβολήν τὴν Ὀλυμπικὴν ἢ τὴν διοδοτὸν τὸ Ὀλύμπου ἢ, Εὐρ.Μήδ.1264 κωνάσιν λιποῦσα Συμηληγάδων πετρῶν ἀξενωτάτων εἰσβολάν, Ὀουκ.3,112 αὐτῶς μὲν τὸ ἥμισυ ἔχων ἐπὶ τῆς εἰσθαλέφω κ. κτ. πλῆθ.· Ἡρ.7,176 ἐσδομῆτο δὲ τείχος κατὰ ταύτας τὰς εἰσθαλάς ἰεὺ τῶν Θερμοπυλῶν, Ἰουλ.Λόγ.2,48B· 6) ἐπὶ ποταμῶν συνήθ. κτ.πλῆθ., ἐκδολοῖ· Ἡρ.7,182 ἐξοκέλει ἐς τὰς εἰσθαλάς τὸ Πηνειοῦ ἰ.δ. γρ. ἐμβολός· 7) γεν. εἰσδοδος εἰς τι οἰοσθητόν, ὄσχη· Εὐρ.Τικ.92 κανὰς εἰσθαλάς ὄρω λόγων· ἢ εἰσβολὴ στεγαγμάτων ὄρη στεγαγμών· Εὐρ. Ἰων.67 ὄρω δόκμα καὶ πενήμοσι ἀλαγάτας στεγαγμάτων τ' εἰσθαλάς· ὄσσημῶσαν εἰσθαλή· Ἀριστ.Φ.Βάτρ.1104 εἰσθαλοῖ γὰρ εἰσι πολλὰί χῆρατες ὄσσημῶσαν· ἢ κανόνων εἰσθαλέφω Ἀριστ.Φ.Βάτρ.956 λεπτῶν τὲ κανόνων εἰσθαλέφω ἐπὶν τε γυμνασίων· 8) πρόλογος, προοίμιον ἔργου· Διον.Ἀλ.Λυμ.17 ὄρη δὲ πόντων δεξιῶν ταυτῶν εἰσθαλάς κατὰ τὰς εἰσθαλάς τῶν λόγων καὶ χηριστάτων, Λογγίν.38,2 ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσθαλέφω ταυτῶν τίθεται.

εἰσθαῶ-ῶ μτν. ἀνοδοῦ· Γρηγ.Νόσθ.278D [Μι.] πρὸς τὴν . . ἀπειλήν ἔλενας εἰσθαῶντων.

εἰσθαίνεσις-εως (ἡ) πᾶν. παραγωγή [ἐπὶ τῶν τροφίμων]· Πάν. λήμασι εἰσθαίνεσις.

εἰσθαίνωμαι ἀφικνοῦμαι, φθάνω· Αἰγιῶν.Ἐπ.11,8 ἐπινοῦντες ἡμῶν τούσ προγόνους τὲ καὶ τὴν γῶρον, ὅτι ἐγένοντο ἐν αὐτῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς, εἰσθίνοντο ἐν αὐτῇ ὄσθ, Πάν.· 2) πᾶν. τὰ εἰσθίνόμενα αἰ πρόσδοτο.

εἰσθαράφῃ [ἡ] μτν. κ. ἐσγραφή ἔγγραφή, καταγραφή εἰς· Δίων Κ.59,2 ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἐς τοὺς ἐπὶθους ἐσγραφή.

εἰσθαράφω μτν. κ. ἐσγραφῶ γράφω εἰς, καταγράφω εἰς· Δίων Κ.37,9 τῶν σπληνῶν εἰς ἄς αἰ νόμοι εἰσθαράφοντο, αὐτ.ἀπ.109 εἰσθαράφω τινὰ εἰς τὸν κατάλογον· ἢ ὅμ. κ. παθ.· Δίων Κ.61,2· ἢ ὅμ. κ. τὸ μετ. εἰσθαράφω ἐν ὄμ. σήμασι· Ὀουκ.13,1 οὐδὲ ἐσεσθαράφοντο αὐτοῦσ ὄσθε ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς ὄσθε ἐς τὰς Λακεδαιμονίων, Δίων Κ.32,16 αἰ Ῥωμαῖοι ὄσθη ὅτι κακὸν αὐτοὺσ ἐσθαράφω, ἀλλὰ καὶ ἐς τὴν πολιτείαν μετὰ ταυτ' ἐσθαράφοντο· 2) ἐπὶ τῆς ζωγραφικῆς χρωματικῆς· Αἰλ.Σ.12,25 πορφυρα σκία τοὺσ ὀφθαλμοὺσ αὐτῶ μείσους ἐς κἄλλοσ εἰσθαράφουσι· 3) ἀπλῶς καταγράφω· Σοφ. Τρ.1167 μαντεῖα . . ὁ γὰρ Ἰελλῶν ἐσθαράφω ἄλλοσ εἰσθαράφῶν· 4) ἔνεργ. πέμνω εἰδῶν.

εἰσθαράφω δανεῖω ἐπὶ τόκῳ· Πλάτ.Πολ.555C.

εἰσθατικόν [ἡ] μν. ὄσθα ἀνεκῶστος διακοτοχῆ· Νεαρ.13 Λεόντος.

εἰσθακτός-ἡ-όν μτν. δεκτός· Πλάτ.Λευ.22,29, Ἐπιφῶν.1,497D εἰσθακτοῖοι οὗτοί γίνονται καὶ οὐκ ἀποδλῆσθῶσται.

εἰσθαεῖσις-εως [ἡ] μτν. ὀδοποχῆ· Ἐπιφῶν.1,506C ὄσθε γὰρ παραπεπληκτόσ τινὸς εἰσθαεῖσις ἐπὶ γίνεται.

εἰσθαέρκομαι κ. ἐσδέρκομαι μετ' ὄσρ. β' ἔνεργ. εἰσθαέρκων, παρὰ εἰσθαέρκομαι εἰσδοδος, βλέπω, θεώμαι· Ἰλ.Ω.223 νῦν δ' αὐτὸς γὰρ δ-

κουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην, Ὅδ.1146, Εὐρ.Ήλ.558 τί μ' εἰσέδιδόρκεν ὡσαυτ ἀργύρου σκοπῶν, Ἀπολλ.Ρ.1,598.

εισέδομαι κινῶν, κινεῖται, ἰαν. ἐσέδομαι, ἀποθ. δέχομαι ἐντός, ἐπιτρέπω τὴν εἰσοδόν: Ἦρ.1,144 φυλάσσονται ἄν μηδουόσας ἐοδέσσασθαι τῶν προσοκίων Δωριῶν ἐς τὸ Τροιαικὸν Ἰρῶν || μετ' αἰτ. προσ. ὑποδέχομαι, δέχομαι ἐντός: Σοφ.ΟΤ.238 μήτ' εἰσέδοχθεσθαί μητε προσφωκνέειν τιν· Ἐπιγρ.ΟΙ.377 εἰσέδομαι φρουρῶν || ὄμ. μετ. αἰτ.: Μηναι.3,18 Ἐσπ. θείας ἐπιγνώσεως εἰσέδογγμένους τὴν ἔλλαφθιν || μετ' αἰτ. τόπου: Εὐρ.Ικ.876 οὐκ εἰσέδειται οἶκον || ὄμ. μετὰ δοτ.: αὐτ. Κόκλ.35 Κόκλων ἔμῶν καθαροῖσιν ἄντροις μίλα τ' εἰσέδογμέσθα || ὄσαν, μετὰ γεν.: Εὐρ.Φοιν. 45 τῶνδ' εἰσέδοθα τεύχων πεισασά με' || μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. κ. κατηγορ.: Πίνδ.ἐπ.186 αὐτὸν μὲ πρῶτιστα συνοικιστήρα γαίας ἐοδέξεται τεμενοῦσθον, Σοφ.Τρ.376' || ἀόρ. ὁ παθ. εἰσέδοχθῆναι ἐν παθ. ἐνωσία, γίνομαι δεκτικὸς ἐντός, μοι ἐπιτρέπεται ἢ εἰσοδός: Λουκ.Τεξ.30 εὐθὺς ἐπὶ τὸ δεσμοκτῆριον ἀρομαῖς ἐλθὼν τότε μὲν οὐκ εἰσέδοχθη' 2) μετ' αἰτ. πράγμ. ἢ ἀφρημ. ἐνωσίαν, παραδέχομαι, παίρνω: Ἀριστοφ.Αχ.392 σκῆ- φρον ἄνωγ οὐτός σου ἐοδέξεται, Πλάτ.Πολ.425Α εὐνοίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσέδοχεται' 3) ἐπὶ ζῶων ἐν ἄναφ. πρὸς τὰ νεογὰ ἀυτῶν, ἀναλαμβάνω ἐπ' ἔμοσ: Ἀριστοφ.ΖΙ.566β,17.

εισίδωμι αὐτῶ. ἐπὶ ποταμῶν, εἰσβάλλω, ἐκβάλλω βλλ.: Ἦρ.4,49 Ἄβρυς καὶ Νόης καὶ Ἀρ- τάνης ἐσίδουσι ἐς τὸν Ἰστρον (ἰ.γρ. ἐκιδουσί) 2) ἔχειρικῶς ἔκθεσιν ἢ ὑπόμνημα: Ἀριστέας 2θ εἰσίδωμι περὶ τινος, Ἰώδ.ΑΙ.12,23' || παθ. τὸ εἰσοδῆν ἢ παραδοθεῖσα ἔκθεσις: Πάν. || Ἐπιγρ. κ. πόθ. τὸ παθ. ἐπὶ ζητήματός, φέρομαι πρὸς συζήτησιν: Ἐπιγρ. ὄν δὲ ἄν ὁ δανειζόμενος διδῶν ἄλλαφροφίτρω, ἐν ἀγορῆς εἰσίδιόσθω, Πάν. τὸ εἰσοδόντενος βιβλίον ὑπὸ τοῦ δεινῶν' 3) πάθ. προτιμῶν πρόσωπων τὴ κατάλληλον πρὸς λειτουργίαν ἢ κοιταβίον χρημάτων διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν: Πάν. Διδωμι αὐτὸν εἰς ἀπαίτησιν ὑπερλαογραφίας' 4) πάθ. διδῶν πληροφορίας ἐναντίον τινός: || οἱ εἰσοδόντες οἱ κατηγοροῦντες' 5) πάθ. ἀπλῶς πληροφορῶ τινά, εἰλοποιῶ Πάν. ὁ δεινὰ διὰ τῆς προτάρας ἀναγραφῆς εἰσέδο- μένος' 6) πάθ. τινά, πληροφορῶ.

εἰσδοσις-εως(η) μετ. ἀναφορῶν: Ἀριστέ.1 26,33 τῆς δὲ εἰσδοσις ἐστιν ἀντίγραφον τῶδε βασιλεῖ μεγάλῳ παρὰ Δημητρίῳ, Πίνδ. τὸ πρὸς τὴν εἰσοδὸν πρόταγμα' 2) πάθ. ὀλιγωσίς, κοινοποιήσις, ἀγγελία.

εἰσδοχίον(τῶ) μετ. τόπος κατάλληλος πρὸς ὑποδοχὴν τινος: Ἀρρ.Περικλ.Ἐρμιοφ.Θαλάσσι.157

εἰσδοχῆ(η) κ. μων. κ. νεώτ. || ἐν τῶς δεχέ- σθαι: Ὀλύμπ.Μετ.5,6, Ἐκίλ.Ἀφρ.Πρ.2,64 εἰσδο- χῆ τοῦ σπέρματος, Ἄμλ.133,23 αἰ μὲν ἄλλα αἰ- σθήσεις κατ' εἰσδοχὴν ἐνεργουσιν, αὐτὴ δὲ ἢ δραστικὴ μόνη κατ' ἐκπομῆν' || ὑποδοχῆ τὸ ὑποδέχεσθαι: Εὐρ.Ἦλ.396 αἰῶν μὲν τοῦδ' ἄν- δρος εἰσδοχὰς δόμων ἰδὼν φιλῶμενον οἰκονί' 2) πάθ. παραλαβῆ σιτηρῶν κτ.: Πάν.

εἰσδρομῆ(η) κ. ἐσδρομῆ ἐπιδρομῆ εἰσβολή, ἐπιθεσία, ἐφοδος: Εὐρ.Ρήσ.604, Θουκ.2,25 καὶ ἄλλοι γυναιξ ἐν τῇ ἐσδρομῇ ἀπολέσας, Ἰώδ.ΠΙ.5,10,3. **εἰσδύωμι** κ. μων. κ. νεώτ. κ. εἰσδύω αὐτῶ. κ. μέθ. ἀποθ. εἰσδύομαι, μέλλ. -δύομαι, ἀόρ. -έδυν κ. μων. εἰσέδυσθαι, παρακ. -δέδυσκα, εἰσερχομαι, εἰσοδεῖναι, διαισδύω, γίνωμαι: Ἦρ.2,121 καὶ κε- κεύθει τὴν γαστήρην ἐοδόντα ἀναγαμειν αἰσά τὴν κεφαλάν, Δημ.153 εἰς δὲ τὴν ἀφρηκτιῶσαν εἰσέ- δοκῶς ἰκατορθώσας νὰ εἰσεδῆθῃ, Μαλάκι.1 238. 10 Ἰάβρῳ εἰς τὸ περὶ αὐτὴν εἰσδύσασα πλήθος

|| ὄμ. μετ' αἰτ.: Ἦρ.1,193 Ἴνα παλαιὴ τέ σφι ὁ φῆν τὴν βάλανον ἐσδύωνων, Τζέτς.Χιλ.1,13 τοῦς θη- σαυροῦς εἰσδεδοκῶς' || ὄμ. μετ' ἀναφορῶν. πρ.: Εὐρ.ΙΑ.1583 οὐκ εἶδαν οὐ γῆς εἰσέδω' 2) μετ. αἰτ.: Ἀναξ.0.33,3 οἱ κλαλακῆς εἰσὶ τῶν ἐχόντων οὐ- σίας σπῶλῆκας κὼς ἐπὶ δικαῖον ἀνδρώμων γρό- πων εἰσδύς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος' || ὄμ. ἐπὶ τῶν εἰσοθημένων: Ἦρ.6,138 δεινὸν τὴ εἰσέδυσθαι σπῆσι [μῆγας φόδος κατελθῶσαν αὐτοῦς], Σοφ. ΟΤ.1377, Γαλιῶθ.13,5,5 ἢ ἄλλησθι' εἰς τὰς φυλάξ εἰσδέσεται' 3) κατηγοροῦμαι εἰς, ἀναλαμβάνω: ἰ.ψ.622 οὐδέ τ' ἀκονιστῶν ἐσδύσεται.

εἰσδυσσις-εως(η) κ. νεώτ. τὸ εἰσδέσθαι, εἰσο- δός: Ἀριστοφ.ΖΙ.616,28 τὸ δὲ στόμα στενόν, ὄσον εἰσδυσσιν μικρῶν, Ζώσιμ.5,1 ἠν εἰς θυγατέρα γά- μων ὠραῖαν κατεγγυθῆσθαι τῷ βασιλεῖ' ὄπερ εἰ- σδύσεως πρόφασιν εἶχε, Ἰωδ.2,5' 2) τόπος δι' οὗ εἰσοδεῖ τις εἰσοδός, διόδος: Λυρ.Ἀδελφ.2 ἰ.η. Πλουτ.Ἦθ.115Α) κενεὴ δ' εἰσδύσις οὐδ' αἰ- θέρη, Εὐστ.Ὁδ.1519,63.

εἰσδυτικῶς-ῆ-ἄν μων. κατάλληλος πρὸς εἰσοδύ- σιν βλλ.: Στέφ.ν.Χρυσοσ. ἐν Ἰεπ.1,244.

εἰσδύω κ. νεώτ. εἰσοδύω βλλ.

εἰσεάω μων. ἀφῆν νὰ εἰσελθῶ: Γεωη.15,2,27.

εἰσεγγίζω μετ. ἀμτθ. πλησιάζω: Πολυδ.12,19,6.

εἰσεγγίρω λεξ. παρορῶμαι, παρορῶ.

εἰσέδομαι, ἐπ. εἰσέδομαι κ. μέθ. εἰσδύομαι, ἀόρ.

β' τοῦ εἰσορῶ βλλ.

εἰσείμι, ἀναφρ. εἰσείμαι ὡς μέλλ. τοῦ εἰσερχομαι

βλλ. παρατ. εἰσέημι, ἔρχομαι, παρουσιάζο- μαι ἐνώπιόν τινος: Ἰλ.Ω.463 οὐδ' Ἀχιλλῆος ὀφθαλ- μούς εἰσείμι' || συνη. μετὰ προθ.: Ὅδ.Σ.184 αἰθ δ' οὐκ εἰσείμι μετ' ἄνερας, Ἦρ.1,199 μήτ' εἰσεί- ναι παρὰ βασιλεῖα μηδένα, Σοφ.Φιλ.953 αὐτῆς πάλιν εἰσείμι πρὸς σὲ φίλος; || εἰσείμαι εἰς σπονδάς εἰσερχομαι ἢ το λαμβάνω μέρος εἰς σπονδάς: Θουκ.5,30 οὐκ εἰσόντες εἰς τὰς τῶν Ἀ- θηναίων σπονδάς' || ἀπολ. ὁ εἰσῶν μὲν, ἐπι- αὐτός-ὁ ἐλόμενος μὲν, ἐνωσίος: Ἀνθ.1,42, Ἀρ- ιστοφ.Αθ.31,2 τὸν δὲ αἰρεθέντων ἀρχῶν τὸν εἰσο- νία τῶν ἐκαστῶν αὐτοκράτορας, Πάν. τὸ εἰσεί- νος ἔτους αὐτῆς τῆς εἰσοσιῆς Ἰνδικτιωνός' 2) ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἢ τῶν ὀπεκρίτων, ἐμφανίζομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς: Πλάτ.Νόμ.664C ὁ Μουσαῖον χορὸς ὁ παι- δικὸς ὀρθότατ' ἄν εἰσίοι πρῶτος' || παρι- στάνω, ὑποδύομαι: Δημ.418,116δν.3,376,7 ὁ μὲν τὴν πλεγγῶνα εἰσῶν' 3) ἐπὶ δημοσίῳ ἀγορῶν, ἐμφανίζομαι ἐνώπιόν τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, δικαστηρίου κτ.: Θουκ.4,118 καθ' ὅτι ἄν ἐσίη ἢ πρεσβεία, Δημ.719 εἰσόντες δ' εἰς τὴν ἀγορῶν οἰκοῦσιν' || ὄμ. ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ἐμφανίζο- μαι εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἐκδικασιν ὑποδεδωῶς τινος: Δημ.297 ὄταν τὰ δημόσια εἰσῆτε κρινόντες' || ὄμ. ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ἐμφανίζομαι ἐνώ- πιον δικαστηρίου: Ἀνισ.5,80 ἔμην γὰρ εἰσεί- οντες εἰς ὑμῶς, ὁ βουλόταν ἀρσώσωσ' || ὄμ. ἐπὶ τῶν διαδίκων, ἐμφανίζω ὑπόθεσιν τινά εἰς ἐ- κκατήριον: Δημ.407' || ὄμ. κ. ἐπὶ δικῶν ὡς εἰσα- γομῆν εἰς δικαστήριον: Ἰσ.5,17 ἢ δίκαι εἰσῆσι, Δημ.28,17' 4) εἰσείμαι εἰς (τὴν) ἀρχὴν-ἀνα- λαμβάνω ἀξίωμα, ἐξουσίαν, εἰσερχομαι εἰς ἀρ- χὴν τινά: Δημ.1369 ὄταν εἰσῆσι εἰς τὴν ἀρχὴν, Πλουτ.Ἦθ.813D εἰσέναι εἰς ἄσσαν ἀρχὴν' || ὄμ. ἀπολ. ὁ εἰσῶν ἢ ὁ νέος βασιλεὺς: Ἦρ.6,59 ὁ εἰσῶν ἔλευροτο ὄστις τὴν Ἐπαιρτικῶν τῷ βασιλεῖ ὤφειλε' 5) μετ. ἐπὶ συνασθῆ. ἢ πνευματικῶς κα- ταστάσεως, καταλαμβάνω τινά: Ἦρ.1,116 ταῦτα ληγοντοσὺ τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάδα ἐσθῆ τα- γνησῶσ αὐτόν, Εὐρ.Ορ.1668 εἰσῆσι μὲ' ἐσθῆ δει- μά, Πλάτ.Φαῖδ.58B ἕλομαι καί με' || ὄμ. μετὰ δοτ.: Εὐρ.ΙΑ.1580 ἄλλος εἰσῆσι φρενί, Πλάτ.Φαῖδ. 59Α' || κ. ἐμφοθ. || Πλάτ.Πολ.330D εἰσερχε-

κόρημα ὡς δικαστής: Δημ.318 δεῖ τοὺς ἄνερ-
 τιν κοινῶν εἰσεληλυθότας δικαστὰς ἀξιοῦν
 7) μνη. εἰδ. συμπυκνωμένοι πινάκας τίνα: βέτι.
 Βά.Π.12 εἰσερχομαι εἰς ὄργανον. 8) μνη.
 ἐπὶ φυγικῶν παθῶν, κακῶν κττ., καταλαμβάνω τινά:
 'Ἰ.Ρ.157, 'Οδ.Ο.407 πείνη δ' ὀλοπτο δῆμον ἐσε-
 ρχεται, 'Ἡρ.δ.125 Ἰδάντα δὲ τὸν Κροῖσον γέ-
 λους ἐσθλάθεν, Αἰολ.Πέρο.845 || ὄμ. μετὰ δοτ.:
 Σοφ.ΟΚ.372 εἰσελάθη τὸν τριῶν ἀθλοῖνον ἐπιρ κα-
 κή' || μετὰ δοτ. κ. ἐμπροθ. προσδ. δηλούντος
 τὴν αἰτίαν τοῦ φυγικοῦ πάθους: Πλάτ.Πολ.330B
 εἰσερχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντίς 9) ὄμ. μνη.
 ἐπὶ σκέψεως ἀναμνήσεως κττ., εἰσερχομαι εἰς
 τὸν νοῦν τινας, περὶ ἀπ' τοῦ μυλό: 'Ἡρ.186 τῷ
 δὲ Κροῖσω ἐστεικί ἐπὶ τῆς πυρῆς ἐσελθεῖν . .
 τὸ τοῦ Σόλωνος, Πλάτ.Θεαίτ.147C || ὄμ. σμη.
 μνη. ἀπροσ. μετ' ἀπαρωφ.: 'Ἡρ.3.42 τὸν δὲ
 ἐσθλάθεν θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα || ὄμ. κ. μετὰ
 εἰδ. προτ.: 'Ἡρ.8.137 τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσθλάθε
 αὐτίκα ὡς εἴη τέρας, Αἰολ.Πρ.1002.

εἰσέτι ἐπίρρ. μνη. κ. νεώτ. ἀκόμη τῶρα: Ὁδοκρ.27,19, -εἶναι εἰσέτι καθηγητής.

εἰσευρω μετὰ δοτ. χορηγῶ ἐν ἄφρονι: Διδό.Σ.16,40 εἰσευρωοῦμαι τὸ πάλαι χρήματα, 'Ἐπιγρ.: || κ. ἀπολ.: 'Ἐπιγρ. ἐπειδὴ ἐν τῷ πολέμῳ διαπιστεῖσάντες εἰσευρωοῦσαν.

εἰσέω ἀντιβ. κ. νεώτ. ἐντός τινας προχωρῶ, ἐκτείνω, ἐν τῷ εἰσχωρῶ, εἰσάω: 'Ἡρ.2,11 ἐξέοντα ἐπὶ Αἰθιοπίας, Διων.Χρ.1.190 κόλπους . .

εἰσέχων ἐπὶ πολλῇ τῆς χώρας. 2) ἐξω ἐξέδον εἰς. .: 'Ἡρ.3,78 ἦν γὰρ δὲ βάλκαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρῶνα: || κ. ἀπολ.: 'Ἡρ.2,138. 3) ὄμ. ἀπολ. εἶμαι κοίβας, ἀντιβ. ἐξέχω: Φιλόστρ.Γυμν. 35,Λιβάν.210 τὸ μὲν αὐτῶν εἰσέχει τὸ δὲ ἐξέχει, -ἀφθαλίω εἰσέχοντες || τὸ ἐσέχων εἰδ. εἰς τὴν ζωγρ. τὸ πλαστικὸν εἰκονίζοντων ἐσωτερικῶς ἀντιβ. ἐσέχων: Φιλόστρ. Απολλ.2,20' || νεώτ.

εἰσεύχουσα γυνίς στερεὰ ἢ ἐπιπέδος γυνίς ἀποτελοῦσα μέρος τῆς ἐπιφανείας ἢ περιετρου ἀποτε-
 ματός τινας καὶ ἔχουσα τὸ ἀνοήμα ἐστραμμένον
 πρὸς τὰ ἔξω' || ὄμ. νεώτ. εἰσεύχουσα κόφης τῆς
 στέγης ἢ ἀκμῆ διέδρου γυνίος σχηματιζομένης
 μετὰ δὺο ἐπιπέδων ἐπιφανείων τῆς στέγης.

εἰσέω 'Ἡσ. εἰ κτεῖω ε.

εἰση ἡ | ἐν τ. τοῦ ἰση θηλ. τοῦ ἴσος βλλ.

εἰσηγματοσ (ἰ) τὸ προσηύει. Αἰσχίν.1,83 τὸ
 εἰσηγματοσ τὸ ἱμαρῶν ἀποδοκιμαζέει ἢ βουλή 2)
 συμβουλή, παραγγέλλω: Νικόλ.Δαρ.26D.

εἰσηγσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., ὄμ.-π. τὸ εἰσηγεῖ-
 σθαι, προτείνω, ἢ πρότασις, συμβουλή: Θουκ. 5,30
 καὶ ἴσταντο τὴν τε εἰσηγίαν τοῦ παντός. Πλάτ.Ἡέ.11D, αἰ εἰσηγίσις μὴ δὲν εἰσηκοῦ-
 σθησαν 2) εἰσαγωγή: Φιλ.1,66 εἰσηγίσις ἐ-
 θῶν καὶ νομίμων, αὐτ.410 εἰσηγίσις δογματῶν 3)
 γραπτὴ ἢ ποσορικὴ πρότασις ἐνώπιον νομο-
 δομητικῶ ὁμάσματος: Διων.Χρ.36,21 μεταρρυθμί-
 σαι πη τὴν εἰσηγίαν αὐτῶν, -εἰσηγίσις νόμου
 τῆς τῶν βουλήν || νεώτ. κ. γεν.: ἢ εἰσηγίσις
 τμηματῶρων εἰς τὸν βουλευτήν. 4) κτ. πληθ.
 εἰσηγίσις τίλος βιβλίου νομικοῦ ἀποτελοῦτος
 εἰσαγωγῆν τῶν Πανδικῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

εἰσηγηρία (ἡ) εἰσηγηρία βλλ. 'Ἡσ. εἰσηγη-
 τήρια, ὅταν ἀρχαίαι βουλευθεῖν ἢ θέεν ε.

εἰσηγητής (ἰ) εἰσηγητοῖς κ. νεώτ. κ. ὄμ., θηλ.
 -ήτρις ὁ δημιουργός, ὁ οἰκιστής τιος, ὁ ποταμορ-
 γός τιος: Θουκ.8,49 παριστάς ὄντας καὶ εἰσηγη-
 τὰς τῶν κακῶν τῶ δῆμῳ 2) ὁ εἰσηγοῦμενος,
 σύμβουλος: Ἀριστ.Ἀθ.27, Α, Αἰσχίν.1,172 τοιοῦτων
 εἰσηγητῆς αὐτῶ καὶ διδάσκαλος ἔργων ἐγένετο,
 Διων.46,28, -εἰσηγητῆς πρόξενος κακῶν 2) ὁ
 εἰσαγωγ. Λουκ.Ἀνάχ.14 ἐπιπυκνωμάτων ὡφελίμων
 εἰσηγητῆν 3) νεώτ. κ. ὄμ. εἰδ. ὁ εἰσηγοῦμε-

νος, προτείνων τὴ ἡ γενικῶς εἰσαγωγ. πρὸς συζή-
 τησην νομοθετήριμ τὴ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴ νομοδοτικὴν
 σῶμα ἢ πολιτικὴν ἢ ἄλλην ὀργανώσιν: ὁ εἰσηγη-
 τὴς τοῦ περὶ τύπου νόμου εἰς τὴν βουλήν.

4) νεώτ. εἰδ. ὄμ. ὁ ἐκτελεῶν τὰ καθήκοντα τοῦ ἀ-
 νακριτοῦ τῶν στρατοδικέων. 5) νεώτ. βα-
 θικός δημοσίου ὑπολλήλου μετὰ εἰδ. γραμματικῶς ἄ'
 τῆσας καὶ τμηματῶρων β' τῆσας.

εἰσηγητικὰ ἐπίρρ. ὄμ. εἰσηγητικὸς βλλ.

εἰσηγητικὸς-ἡ-ὸν μνη., νεώτ. κ. ὄμ., ὁ
 εἰσηγοῦμενος, ὁ εἰσαγωγ. κ. ἄμ. 'Ἰ.Π.22,28 ἔκτος
 ἐστὶν εἰσηγητικὸς τρόπος ἀπάντης θεῶν περιποι-
 ητικὸς 2) νεώτ. κ. ὄμ. ὁ πρὸς εἰσηγίαν βλ.
 λ.3) γινόμενος: εἰσηγητικὴ ἔκθεσις 3) νεώτ. κ.
 ὄμ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων ἢ ἰδιόων εἰς
 εἰσηγητὴ βλλ.3) ἢ εἰς εἰσηγητὴ βλλ.3).

εἰσηγητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. πρὸς εἰσηγητὴν βλλ. 2)
 κατὰ τρόπον εἰσηγητικῶς ὡμίλειαν -ὡς

εἰσηγητρία (ἡ) μνη., νεώτ. θηλ. τοῦ εἰσηγη-
 τῆς βλλ.: Κορνοστ.Ρητ.390H καινοῦ θεοῦ εἰσηγητρία.

εἰσηγορία (ἡ) κατηγορία, πέψις: Ζωναρ.630.

εἰσηγοροῦμαι-έομαι μνη. προσαγορεύω τι-
 νὰ, συνομιλῶ μετὰ τιος: Πλά Σοφ.Σειρ.13,11 μὴ
 ἔχευε εἰσηγοροῦσθαι μετ' αὐτοῦ.

εἰσηγοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. ὀδηγῶ, εἰσάγω ἐντός:
 Ἀριστ. Ὀρν.647 ἴωμεν εἰσηγῶ σὺ λαδῶν ἡμᾶς 2)
 ὄμ. εἰσάγω τὴ νέον, παρουσιάζω τὴ νέον: Σί-
 μων.174 εἰσηγοῦμαι οἰσίδας, 'Ἡρ.2,49, Διον.Ἰ.Ἰ.
 Ρωμ.1,50 πρῶτας Ῥωμαίων ἀπάντων τοῦτο εἰση-
 γησόμενος τὸ ἔθος 3) κ. νεώτ. προτείνω τὴ ὡς
 γινώμην πρὸς λήψιν ἀποφάσεων, κυρ. ἐπὶ ὑποθέ-
 σεων ἀφορωσῶν εἰς τὰ κανὸν ἢ λίον σπουδαίων:
 Πλάτ.Νόμ.684B γὰς τε ἀνάδασμοσι εἰσηγοῦμε-
 νον καὶ χρεῶν ἀποκρίσας, Δημ.276, Φιλ.1,140 εἰση-
 γοῦμαι δόγμα, εἰσηγηθῆ τὸν διακανονισμῶ τῶν
 ἀγροτικῶν χρεῶν' || ὄμ. κ. ἐμπροθ. ἰπερὶ τινος:
 Ἰσοκρ.4,170 || κ. μετ' ἀπαρωφ.: ἢ εἰδ. λόγου ἢ
 ἀναλόγου ἐκφράσεως: Πλάτ.Συμπ.176B, Διον.Ἰ.Ἰ.
 Ρωμ.6,31 τὶ οὖν ὁ τὸν πόλεμον ὑπομένειν εἰση-
 γοῦμενοι ληροσῶν: || ὄμ. εἰσηγοῦμενον τινός
 καὶ εἰσηγητὴν τιος: Θουκ.4,76 Πτοιοῦδωρον . .
 εἰσηγοῦμένου τὰδε αὐτοῖς παρεσκευάσθη' || κ.
 μετὰ δοτ. συμπυκνωθ., διδάσκαλος: Ἀριστ.Βατρ.
 972, Ἰσοκρ.1,4 ὄσοι δὲ τοῖς νεώτεροις εἰσηγόν-
 ται 4) παρστώ εἰς τὴν εἰδ.: Θουκ.7,73

5) ἀφηγοῦμαι, ἐκθέτω: Πλάτ.Συμπ.189D περὶ-
 σσομαι ὁμῖν εἰσηγησασθαι τὴν δυνάμιν αὐτοῦ,

εἰσηθῶ γυνίς τὴ ἐντός δὲ κλυστήρος: 'Ἡρ.2,87
 κατὰ δὲ τὴν ἐδρην ἐσθλάσαντες.

εἰσηλαῖν 'Ἡσ. εἰσαγγεῖν, εἰσελάσων ἡ εἰσελ-
 ἡ εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εἰσηλοῦσιν 'Ἡσ. εἰτίμωρα εἰσοδός, ἢ τέλος ε.

εισθαίει μτγν. πθ. έσφ. γρ. άντί τοϋ έκθλιθω βλ λ. θλιθώ, πείζω εντός τινος : Πλούτ.Ηθ.688B ώςτε νεαρόν ποιεΐν τήν όρεξιν εισθαίειόμενον θιορθ. έκθλιθόμενον Ι. Γεμιστ.Λόγ.14,197A.

εισθαίει-εως [ή] μτγν. πθ. έσφ. γρ. άντί έκθλιφει βλ λ. : Φιλάρχ.π. Όρειδ.5,17,10.

εισθαίει-εως, άόρ. εισθαίειον ηρώδ εντός τινος, εισθαίει, εισθαίει, || κ.Μ.462 δ' άρ' εισθαίει φαίδιμος Έκτωρ, Αλλ.Ζ14,24. || όμ. μετ' αυτ. : Αισχ.Έπτ.454 πριν έμόν θαρσαίει δόμον.

εισθί(ν) γ' ηλθ. πρόσ. τοϋ είμι Νύαρχω βλ λ.

εισθί(ν) γ' έν. πρόσ. τοϋ είμι βλ λ.

εισθίειν, έπ. εισθίειν άόρ. άναφρ. τοϋ εισθαί.

εισθίειν ίδρωθ εντός τινος, οικισθώ, θεμελιώ εντός τινος : Ήρ.4,62 εισθίειται σφι Άρεος Ιρόν.

εισθίειν καθήκναι που καηλά : Ήλ.Ν.285 έπει κεν πρώτον εισθίειν λάχων άνδράων.

εισθίειν κ. μων., μέλλ. εισθίειν, άόρ. εισθίειν κέμνω εντός τινος, εισέμνω, εισάγω, || Ήρ.3,158

έσθηκε τούς Πέρας ές τό τεΐχος Όωμ.Μ.279 ούκ εισθάλλει ούδέ εισθίεισιν ούδέ εισθίεισιν [δ παταρός]. || μέσ. εισθίειν ή εισθίει τις :

Ξεν.Έλλ.1,3,19 τούς πολεμίους έφη εισέσθαι, Πάπ.

εισθάει χάριτας. || κ. καθ. διευθετοϋμαι, δια-

τίθειμαι ούτως, ώςτε γ' άφών εισθόον : Έπιγρ. 2)

μέσ. κατευθύνωμαι, εισέρχομαι έν τάχει : Όδ. Χ.470 αυλιν έξιμεναι.

εισθίση [ή] [ε]ισειμ] εισόδοσ : Όδ.Ζ.264 λεητή δ' εισθίση, Όπν. Άλ.1,738.

εισθίον [τό] [λατ.] μτγν. άπόκομμα, περίκομμα :

Διάγρ.Διοκλήτ.ΕΑ 1899,153,13.

εισκοϋμαι-έομαι έρχομαι, φάνω είς τί, μετ-ά τί, τόπου : Έρμησιών.7,23 Άσκραίων εισκίεσθαι έρώνθ' έλικωνίδια κόμην' 2) εισθώ, διαπερ-αίω : Ήρ.3,108 εισκίεσθαι καταγράφω, Αισχ.ΐκ.556.

εισκοϋμαι μτγν. εισέχομαι που έπιπονος :

Διάδ.Σ.17,12 εισκοίπειν επί τήν πόλιν. || κ. άπολ. : Διωκ.44,10 εισπνεοντα αυτών από τοϋ Άλθανού.

εισκοϋμαι δ. τ. τοϋ εισπέταμι βλ λ.

εισκοϋμαι-ατος [τό] Έπιγρ. εισθίμα βλ λ. Έπιγρ.

κεφάλωμα ειστάματα ταύτης τής πυλίας.

εισκοϋμαι-ατος [τό] λήμμα, πρόσδοσ, εισόδομα, έσοδοσ : Έπιγρ.

εισκοϋμαι-ατος [τό] νεώτ. ύπάλληλος έξων ώς έργον τήν έκδοσιν καί πόλησιν τών εισθηρίων είς σιδηροδρόμους, άτμόπλοια, θεάτρα κττ.

εισκοϋμαι [τό] [ε]ισειμ] νεώτ. κ. δημ. έτυμ-

ον δελτίον παρέχει είς τόν κάτοχον αυτού τό δικαιώμα εισόδοσ είς κλειστόν τινά χώρον, οπου είς δημόσιον θέμα ή άκρόαμα ή τό δικαιώμα τοξείδω. διά τινος μέσου συγκοινωνίας :

εισθηρίον θεάτρο - διαλέξεις - έκθέσεις - τροχοδρόμος - άτμόπλοιο, - εισθηρίον μετ' επιστροφής ή άλλε - ρετούρ [τό] παρέχον τό δικαιώμα τής μετοδόσεως καί επιστροφής διά τινος μέσου συγκοινωνίας, - εισθηρίον διαρκές [τό] παρέχον διαρκές δικαιώμα έλευθεροσ εισόδοσ ή συγκοινωνία.Γ' || εισθηρίον φοιτητό δελτίον φέρ-ον τήν φωτογραφίαν τοϋ φοιτητοϋ καί χρησιμ-έμεθον ώς πιστοποιήσων ταυτότητοσ.

εισκοϋμαι-οίμ] [ε]ισειμ] κ. νεώτ. κ. δημ. δ άνήκων ή άναφερόμενος είς τήν εισόδοσ, ό κατά τήν εισόδοσ ή πρόσ εισόδοσ γινώμενοσ :

εισθηρίον δικαστήσιν - έκτασής' || εισθηρία [έν. Ιερδ.] θυσία έν έτέλουσ ό άρχ. Έλληκεσ κατά τήν άρχην τοϋ έτος ή κατά τήν άνάληψιν άρχής τινος : Δημ.400 ή βουλή ταύτα ταύτα εισθηρί-έθωσ. αὐτ.552. || όμ. κ. εισθηρίον θυσία :

Ήλιδ.Α18,72. || νεώτ. εισθηρίον λέγοσ καθ-εληγοϋτό ή άκαδημαϊκό ό έπί τήν έκέρξει τών πανεπιστημιακών του παραδόσεωσ γινώμενοσ από άρτι διορισθέντοσ καθηγητοϋ ή ό κατά τήν άπο-

δοξήν άρτι εκλεγέντοσ άκαδημαϊκό έκφωνοϋμε-νοσ ύπ' αυτού είς τήν άκαδημαϊκήν 2) πάπ. τό οϋδ, εισθηρίον ώς οϋσ. τήρημα εισόδοσ || νεώτ. όμ. τό οϋδ, ώς οϋσ. βλ λ.

εισκοϋμαι μτγν. ρημ. έπιθ. τοϋ είσεμι βλ λ. Δεί εισ-είναι : Λοικ.Έρμύτ.73 σκέφασθαι, εισκοϋμαι εισκοϋμαι.

εισκοϋμαι [τό] άντί εισθηρία, βλ. εισθηρία :

Έπιγρ. θύσασεν. . . εισκοϋμαι πρόσ. εισθηρία.

εισκοϋμαι-ή-όν [ε]ισειμ] μτγν. κ. μων. δ. είς τήν δονατία τίς ή εισέμθι, προσκοϋσ Σουίδ, ε εισ-θηρίος, ό πορευτοσ : Άλκιφρ.1,23,Πρωκ.Βανδ.1,20 εισκοϋται τώ στωίω, Μχ.Άτταλ. έν Σόβ.1,43.

εισκοϋμαι-ή-όν μτγν. κ. μων. δ. τ. τοϋ εισκοϋτό βλ λ. Ζωναρ.626 εισκοϋτοσ, ό πορευτοσ : Άώσ.Π16,4,5.

εισκοϋμαι μτγν. διατάσσω, ή βάλλω τινά να καθίσωσ : Άώ.Χρυσ.5,570, αὐτ.330 λησθην άνθρω-πον. . . μεθ' έαυτοϋ εισκοϋσθαισταν.

εισκοϋμαι Έπιγρ. άποστέλλω είς τί μέρος : Έπιγρ. άργύριον εισκοϋσαι [εις] Άθήνας.

εισκοϋμαι Έπιγρ. εισκοϋσθαι βλ λ. έγκαθιστά.

εισκοϋμαι-ώω καθορώ, βλεπω τί ή εκ τών άνω πρόσ τό κάτω καί εντός, ίων. τ. π. Άνωρ.1,6 εισκο-ταί [ίων. τ. άντί έγκοϋται] πόλιν χαιρούσ'.

εισκοϋμαι-οστέσ, έπ' Έπιγρ. εισκοϋστέσ πρώτοσ.

εισκοϋμαι-οστέσ-οσμαι [κ]άλομασ [σ] ανέμω, άνα-οσώ, έπί τόν άγρευτομόν τοϋσ έθώσ δ' όρμαύ είς κάλομον προσρητομένησ : Άριστφ.Σφ.281.

εισκοϋμαι-έω κολώ εντός, προσκαλώ : Άριστφ. Σφ.936 τοϋσ μύρτυρασ γάρ έσκαλώ, Ώσ.ΚΠ7,8,3.

εισκοϋστέσ πρόσ αυτών τοϋσ τάσ άρχάσ έχοντασ Περωών, Θεοκρ.2,132 || τό μέσ. προσκαλώ τινά είς τόν οίκόν μου : ΚΑΠράξ.10,23 εβκαλώσά-μενοσ οϋν αυτούσ έξέινωσ || όμ. τό μέσ. προσκα-λώ τινά πρόσ έμάντοσ : Ήπν.Πρωκ.1,Πολύδ. 22,5,2 εισκοϋσάμενον τοϋσ Ζηρυσιώτασ, Άρετ. ΌΞ.Νοϋσ.1,7,61=71 ό δέ καί έσκαλώσέμενοι [ιπρνώ] οϋδέν άνωτασ || σγκαλώσ : Πάπ.

εισκοϋμαι-οστέσ-οσμαι καθολωσ είς τί, εντός τινος : Όδ.Ο.222 μέγαν όρχατον έσκατοβαΐνωμ Χρησ. π.Ηρ.5,92,5 όσ έμόν δόμον έσκατοβαΐνει.

εισκοϋμαι-οστέσ-οσμαι καθολωσ εντός τινος, καθο-τώσομαι, κώνομαι εντός τινος : Τίμων.Φιλ.34,1φ. Διογ.Λ.4,421 όχλοιο περυστασ εισκοϋστέσ.

εισκοϋμαι-οστέσ-οσμαι κατασυνωρίωσ διά εντοσ παθ. : Ήπν.Κεφ.Γρωμ.17 έσκατοραργαΐνωσ βωμγέσ.

εισκοϋμαι-οστέσ-οσμαι κατασθίειν εντός || έν χρ. τό μέσ. : Ηαίοδ.0.487 έων έσκατέθετο νηϋών [δ. γρ. έγκάθετο] αὐτ. 890.

εισκοϋμαι κ. μων. ώσ παθ. τοϋ εισθίμαι βλ λ. έγκέμαι, είμαι τεθειμένοσ εντός τινος, ευδόλομοσ :

Όουκ.δ.32 έπειδή. . . έπέκετο πάντα ήδη όσα έ-χοντες έμμελον άνάθεσθαι. 2) εκειρομοΐα τιν, πρόσμει, έγγύσ μνη, μετά δοτ. : Θεοφύλ.Σ' Ιστ.1,6 Βοοτ.192,16 τήν τί τών Ρωμαίων επιστά-σταν εισκοϋται τή πόλει :

εισκοϋμαι, μέλλ. εισκλιζέω, άμθ. προσκοϋσομαι, άράζω εντός τινος : Άριστφ.Όεσμ.877 ποΐαν δέ χώρασ εισκλιζέσασεν σκάφει :

εισκοϋμαι-οστέσ, άπτ. -ύτω, διά τοϋ κήρυκοσ κα-λώ είς τί : Άριστφ. Άχ.135 έπεροσ θλαζών οϋτοσ εισκοϋστέσται, Έπιγρ. || προσκαλώ, προσκαλώ τινά είς άγώνα : Σοφ.Ήλ.690 όσων γάρ εισκοϋ-ριζαν βροδής κ. καθ. : Διωκ.61,20 όνομα-στί πρόσ τού-Γαλλίωνοσ έσκοϋσθεις [δ Νέραν].

εισκοϋμαι πάπ. κλειω, τοποθετώ εντός τινος : Πάπ. όμολογοϋμεν παρεκλήσεν καί εισκοϋκλειναι έν τώ θησαύφθ θησαυφώ άρτάδοσ κ.

εισκοϋμαι μτγν. όμολοπέω, κλείπω : Κλήμ. Ρωμ.Όμ.1,550 δέ ποτε εισκοϋκλήπην κρόνον.

εισκοϋμαι-εως [ή] ή κλήσις, πρόσκλησις εντός τινος : Κατ. Αστρ.Κ.2,195.

εισκοϋμαι μτγν. έσφ.γρ. άντί εκκλιζέω βλ λ. : Στράβ.

5,17 ὑπὸ ποταμῶν εἰσκαλιζόμενον ἰσορθ. ἐκυλιζόμενον ἢ βορβορώδες πᾶν ἴσεται τὰς διασφαρίαν.
εἰσκόλιος μτν. ποι. τοῦ εἰσκόλιου βλλ. : Ἐπigr. **του εἰσκόλιου** αἰδοῦσαντος. Ὀππ. Ἀλ.2,107 τοῖα καὶ ἀγκυλοῦρητι εἰσκόλιον ἰ. ρ. ἐπέκλιον ἰ.
εἰσκόλιος-όμοι μτν. ἐπὶ τὸν βλεφαριδίων, εἰσκόλιμοι. δ. ἔμμ. αὐξάνων ἐντός : Διοσκ.Εὔφ. 1,50 ἀνακολλημένα δὲ πρὸς τὰς εἰσκόλιωμενας. . τριχας ἐν τοῖς βλεφαροῖς.
εἰσκόλιος τὸ παθ. ἐν Ἦσα. εἰσκόλιοςθαζ ζυρήσαι. ε.
εἰσκόλιος μτν. κολάπτω ἐν τινι, κόπτω, χαράττω ἐν τινι : Πάβασα.3,6,35 ἐγκεκολωμένα ἰδ. γρ. εἰσκεκολωμένα ἰ. Χερουβίμ καὶ φοίνικας.
εἰσκόλιος-όω κολυμβῶν εἰσχωρῶ σίον ἐν κολυμβ. ἡμνη. Σχόλ.Θουκ.4,26 ἐσέσανον εἰσκεκολωθῶν.
εἰσκόλιος(ἰ) ἡ κ. νεώτ. εἰσαγωγή τροφίμων ἐς τὴν πόλιν : Θουκ.7,4 ῥήθων αὐτῷ ἐπαινετο ἡ εἰσκομιὴ τῶν ἐπιτηδείων ἐσέσαι. ἢ κτ. πληθ. ἡ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν πόλιν ἡ ἐς ἀποθήκας εἰσαγωγῆ τῶν προϊόντων ἐσοδείας τῶν σίον δημητριακῶν, ἐλαίων κτ. : αὐτ.24 ἡδὴ ἐγένοντο αἱ εἰσκομιδαί. 2) γεν. εἰσαγωγῆ : Ὀρειδ.Εὔφ.3,7,5.
εἰσκόλιος κ. νεώτ., ἄπ. μέλλ. εἰσκομῶ κομίζω ἔσω, φέρω ἐντός, κ. εἰδ. μεταφέρω προϊόντα ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν πόλιν : Ἡοῖδ. Ἐργ.606 χόρτον δ' εἰσκομίζω καὶ συρφετόν. ἢ ἐπὶ πρῶσ. ὀδηγῶ ἔσω : Αἰσχ. Ἀγ.951 τὴν ξένην δὲ . . τήνδ' εἰσκομίζε (φέρε) τὴν μέσση. Εὐρ. Ἡο. 1422 εἰσκομίζε τέκνα προλογοῦσθων παρ' ἑμοί : Θουκ.4,10 εἰσκομίζουσι παρ' αὐτοῦς. . ἀνδρας φίλους. 2) παθ. -ίζομαι προηθεύομαι : αὐτ. 4,111 κατὰ τὴν πελῖδα πινός καταφεύγω ἐς τὰ τόνον, ἐς τὴν χωρίον : Εὐρ. Ἡο.242 ἐπειδὴ δ' εἰσκομισθῆσιν πόλει, Θουκ.2,100. 3) ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ προϊόντων κ. γεν. προμ., μεταφέρω ἐντός : Ἐπigr. τὸν σίτον ἐκ τῆς χώρας εἰσκομισθῆσιν, Πλουτ. Ἡ8.699F. ἢ τὸ μέσ. κομίζω ἐντός δι' ἑμαυτῶν, εἰσάγω, φέρω ἔξωθεν, προηθεύομαι : Θουκ.2,13 καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰσκομίζεσθαι. 4) μτφ. εἰσάγω ἐν τινι συζητήσει, εἰσβολοῦμαι : Πτολεμ.Κατ.139,30 εἰσκομίζεσθαι δύο λόκοις. ἢ ὄμ. μτφ. κ. ἐπὶ ἀγγελιοφόρῳ, μεταδίδω, ἀνακομῶ εἰδήσιν : Αἰλ.Π.122. ἢ εἰσκομισθῆναι ἰπὸ νεώτ. νομ. μτφ. παθ. ὄμο. τοῦ εἰσκομίζω ὡς οὐά. τὰ ἐντός οἰκιστῶν ἡ ἀγροτικῶν κτήματος εἰσάφθεται ὑπὸ τοῦ μισθιατοῦ κηνητὰ πρᾶγματα, ἐφ' ὧν, κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον, ὁ ἐγκρινοῦσθε ἐκτόμο νόμιμον δίκαιωμα ἐνεχύρου πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μισθωμάτων αὐτοῦ. ρηματ. π. εἰσκομιδῆ, εἰσκομίας.
εἰσκομιστής-εως(ἰ) νεώτ. εἰσκομιδῆ, εἰσαγωγῆ.
εἰσκόμιος-ατος(ἰ) γλωσσ. εἰσκομιστάματα τὰ ἐντός κομίζόμενα.
εἰσκριπνύομαι πᾶν ὀνορτῶ τὸ ἐν τινι θέσει.
εἰσκριπνῶ μτν. κ. πον. ἐγγραφεῶ, καταγράφω, εἰσάγω-Πάν.εἰσκριπναι εἰς τοὺς ἐφθῆσθους τὸν υἱόν. 2) ἐνεργῶ ὥστε να εἰσάβῃ τι : Ἰσθμ.Μουσ.3,13 ἐπ' ἡνεύσω, χρηστ. ἐν ΑΠ Συμπλ.δ.197 εἰ- ἀνεύρωσ ἡρόσσησ. ἢ παθ. εἰσέκριπναι εἰς π' Σουδ. εἰσκριβεῖς εἰσελθῶν : Φιλ.2,604 ὧν τὰς μὲν εἰσκριπνεθῆσ λόγος ἔχει ἐσάμωσ θνητοῖς ἄντιθ. ἐκκρίνεσθαι, Πολυδ.2,76 ἐκείδ. δὲ, εἰσκριπνεται κατὰ τὰς θῆνας τὸ πνεῦμα. 3) κρηνομα, ἐπιδικάζομαι : Ἄλων Φιλ.ἐν ΑΠ 9,578 σφοδρὸ δ' ἀναμφελεκτος εἰσκριπνέσεται. ρηματ. π. εἰσκριπναι.
εἰσκριπνῶ-εως(ἰ) μτφ. ἡ εἰσάδος ἐς τι : Πλουτ. Ἡ8.901A κατ' εἰδῶδων εἰσκριπνῶσ φονοτὸ ὄρατικὸν συμβαίνειν, Πλουτ.4,3,9, Ζῶσ. Αἰχ.205B. ἢ τὰς εἰσάδου : Φιλ.2,481 κατακλίνονται εἰς εἰ- ἀκολοθούοντες. 2) πᾶν. ἐγγραφή ἐς καταλόγους τοῦ εἰσκριπτοῦ βλλ. ἢ καταγραφή πρὸς στρατολογίαν.

εἰσκριπτικός(ἰ) πᾶν. πληρωμῆ ἐφάπαξ καταβολομένη ἐς τὸν βασιλέα ὑπὸ τῶν ἱερῶν τοῦ Ἄμμωνος τασφῶρων ἐπὶ τῆ ἐκλογῆ των ἐς τὸ ἄζωμα αὐτό. 2) ὄμ. τέλος, δικαίωμα ἐγγραφῆς καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἐφθῶν ἢ Πάν.
εἰσκρούω κρούω ἐντός, ἀδῶ ἐντός, κτυπῶ μέσῃ : Φερεκρ.105, Θεόφωρ.Χαρ.30,11 τὸν πνεύματα εἰσκεκρουμένῃ ἰδ. γρ. ἐγκεκρουμένῃ.
εἰσκρούω μτν. κρήτω ἐντός, ἀκροκρήτω, ἐπικαλύπτω : Βασ.2,366D Ἴνα μὴ εἰσκρούπται αὐτοῖς ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις.
εἰσκρούομαι-όμοι κτώμαι δι' ἑραυτῶν, προσκτώμαι : Εὐρ.ἀπ.238(240) εὐκλείαν εἰσκρούσσο.
εἰσκόκλημα-ατος(ἰ) τὸ . . μηχανήμα ἐφ' οὗ ἀτρέφεται τὸ ἐκκόκλημα βλλ. Πολυδ.δ.4,128.
εἰσκόκλη-έω ἀτρέφω τὸ ἐντός, πρὸς τὸ ἔσω. ἢ εἰδ. ἐν θεάτρῳ, στρέφω τὴν διὰ μηχανήματος πρὸς τὸ ἔσω καὶ οὕτως ἀποκρούτω οὗτὸ ὄμ. τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν : Ἀριστοφ.Θεουρ. 265 εἰσω τις ὡς ταχίστῃ μ' εἰσκόκλησάτω, Λουκ.Λεξιφ.8. 2) γεν. εἰσάγω, φέρω ἐντός : Ἀθην.δ.270B θεασάμενον . . παντοειδῶν ὄψων παρασκευῆν εἰσκόλουμένην. ἢ ἐν χρ. κ. μτφ. : Ἀριστοφ.Σφ.1475 ἀπορᾶ γ' ἡμῖν πρᾶγματα δαίμωνος τῆς εἰσκούκλῆκεν ἐς τὴν οἰκίαν. 2) μτφ. τὸ παθ. βυθίζομαι ἐντός, καταδύομαι, εἰσόδου : Πά Μακκ.2,2,24 τοῖς θέλουσιν εἰσκούκλεισθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήσασθαι. 3) τὸ μέσ. μτφ' αἰφ. ἀνὴ τοῦ ἐνεργ. εἰσφέρω : Πάν. Ἰαθύμων κρηνοκῶν πεπαυμένω [ἡρῶ] ἐπη τῷ λοιπῶν εἰσκούκλῆσσαι. 4) Ἦσα. εἰσκούκλῆσθαι περιελθῶν.
εἰσκούκλιθῶ κ. εἰσκούκλιω, μέλλ. εἰσκούκλιω κυλίω ἐντός, ἐς : Καλλ.Δηλ.33 ἵησους ἰ εἰσκούκλιε θαλάσση. ἢ μτφ. ἐν κωμ. φρ. περιελθόμεαι : Ἀριστοφ.Θεουρ.δ51 εἰς αἰ' ἑμαυτῶν εἰσκούκλιεσθαι.
εἰσκούκλιω δ. τ. τοῦ εἰσκούκλιθῶ βλλ.
εἰσκούκλιω μτν. κώτω ἐντός, εἰσέρχομαι βίωσιν, συμμαζεύομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κοχλίου : Τεῦκρ.Κυλ.π. Ἀθην.10,455B ὄμματα τ' ἐκκόκλιοντα προημάε κεισκούκλιοντα.
εἰσκούρις-εως(ἰ) μτν. εἰσοβολῆ : Ἰσθμ.Πηλ. 1,452 οὐδὲ εἰσκούριεις ποῖων.
εἰσκούρος μτν., ὄμο. εἰσέκουρα εἰσέρχομαι, εἰσβάλλω : Ἐσέκ.ἘΞ.231.
εἰσκόω ἐπ. κ. ἴστω ἐν χρ. μ. κατ' ἔνεσθ. κ. παρσθ. καθίσθαι, ποῖω ὄμοιον, ἐξομοῖω : Ὀδ.Δ.247 ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρότητον ἵσκειν κ. παθ. : Νών.Δ.4,72 Πεισιππὸν δέμας ἴσων ἐσκειο. 2) θεωρῶ, εἰσρίσκω, νομίζω ὄμοιον, παραμοιάζω : Ἰλ. Ε.181 Τυδείδῃ μὲν ἐγὼ γε δαίφρονον πάντα εἴσκω, Ἡοῖδ.Ἐργ.62, Ἐοῦκρ.25,140 ὄν ἡ βοτρίβης ἀστέρι πάντες εἴσκων. 3) μτφ' αἰφ. κ. ἀποφρ. θεωρῶ, νομίζω : Ἰλ.Φ.332 ἀντα σθεβὴν γὰρ ἔδουθον σθῆνητα μάχῃ ἵσκειμον εἵναι. ἢ ἀπολ. ὡς σὺ εἰσάεις καθὼς σὺ νομίζεις : Ὀδ.Δ.148.
εἰσκούκλιζῶ [κώρωσ] μτν. εἰσέρχομαι θορυβῶδῶς ἐν κώμῳ, κ. γεν. εἰσορμῶ ἐξείφην, μετὰ δοτ. : Λουκ.Λεξιφ.9 λελουόμεναι εἰσκούκλιον ἡμῖν. ἢ μετὰ τῆς εἰς : Ἀριστείδ.Λογ.51(27),30 εἰσκούκλιοντες ἐς τὴν πόλιν. ἢ κ. μτφ' αἰφ. τόπου : Λυκόφωρ.1355 κίρκω . . Ἀγυλλαν Ἀδωνίτην εἰσκούκλιον. ἢ μτφ. : Ἀθην.δ.231B εἰσκούκλιωσ δὲ καὶ ὁ ἀργυρῶν (εἰσῆλθεν ἄρθρον χρῆμα ἢ).
εἰσκόμηνω κώμω ἐντός : Θεόφωρ.Φαίτ.2,4 μετρίως εἰσκόμηνω. ἢ τοῦ ἡλίω, Πλουτ.Ἡ8.929C.
εἰσκόμωσ εἰσορμῶ, παρατηρῶ, βλέπω πρὸς τι : Σοφ.Α.260 ἐσάβουσιν οἰκτα πόθη, Μαν.4,36.
εἰσκόμοιαι π. Ὀμ. μ. ὄμο. α' ἐσέμασσοσ κωμῶ, σπυκνῶ, καθάπτομαι : Ἰλ.Ρ.564 μάλα γὰρ με θα- νῶν ἐσέμασσοσ θυμῶν.
εἰσμάσσομαι-έω σγῶλ. εἰσάγω μαρτυρίαν.
εἰσμάσσομαι μέσ., ἄπ. ἐσμάττομαι, ὄμο. ὄμο.

σ' εσεραβάν, εισόγω άποράσων, σφύρον έμβόλω. Θεόκρ.17,37 κόλπον ες εώδη βαδίνε έσμάξωτο χετρας. 2) φηλαφώ: Γαλλ.1811,453.
εισαχάτομαι θέτω την χείρα προς φήλαφση, φηλαφώ εν συνεκ. μετά του χείρα: Άρετ.Χρον. Παθ.2,9 την χείρα έω έσμάσασθαι || κ. άπολ.: Ίνπ. Άρθρ.46 έσμάσασεν ες την κοιλίην.
εισαχτήσομαι άγτ. τού εισαχάτομαι βλλ.: Βακχ.π.α.Έρωτιαν. || εν Ίνπ. Άρθρ.38 κ. Γυν.1,70 (δ.γρ.) ή γρ. έσπατεύομεν είναι έφθαρημένη άντι έσπατεύομεν του εισαχάτομαι βλλ.
εισαμετρώ-έω πάπ. μετρώ, παραδίω σπηρά, παθ.
εισαμύνομι μγν. κ. μον. μύνομι, μγνώ έντός, έγκαταμύνομι, συμμύνομι: Πλούτ. Η8.127B εισμυχέισαι (Γιορθ. μυχέισαι) δε τώ έλαιώ ρώμην Ισχαου και τόνον. 2) εισέρχομαι, συνέρχομαι: Πανάρ.Χρον.Τραπεζ.367,65 μη έσμιχθέντες διά τόν έπιστασιόντα τοις Τούρκου αιφνιδίου θάνατον.
εισαπαιά, μέσ. άορ. έσπασασθην, κοιτακά, διαμείνω έντός: Έρμυσιν.7,31.
εισάραμαι γμν. πορεύομαι έντός, εισέρχομαι, ηγησάω μέσα: Άντιπ.Θεσμ.έν ΑΠ 9,59.
εισάνα, μέλλ. εισάσομαι εισκομωδών βλλ., εισέρχομαι κολυμβώ: Θουκ.4,26 έστέσεν δε και κατά τόν λιμένα κολυμβήται ύφυδρον, Αλ.Ζ1 13,6.
εισαηχάω μγν. εισένω βλλ.: Αλ.Ζ1 14,24.
εισαοά-έω νοά, κατανοώ, παρατρώ, άντιλαμβάνομαι, παίρνω είδηση: Ίλ.Ω 700 φίλον πατέρ εισαοήσεν έστωάτ έν δίφρω, Όδ.Α.572, Ύμν. Άφρ.218 Ίχνα δε εισαοήσαν έκπρόλοσ.
εισοδδην (όδδην = όφς) άντι της όδδην βλλ.
εισοδεύω πάπ., μον., νεώτ. κ. δημ. οδεύω είσω, είσιμι, εισέρχομαι: Πάπ. εισοδεύειν και έρσοδεύειν, Άνδρ.Κρ.86Α Χριστώ την προσηγορικόν Ιερουσαλήμ εισοδεύειν || κειουρω, έπι Ιερεός, τελών την εισοδόν: ΚΠορφ. Έκθ.113C εισοδεύει μετά του Πατριάρχου. 2) μτθ. κ. νεώτ. κ. δημ. δ. έσοδεύω κ. όρθώτ. εισοδιάζω, δημ. σοδεύω, σοδιάζω, εισπράττω είς εισοδήμα: Πάπ. τού εισοδεύομενον ήμτε κέρδος. εισοδέουσι έκάτθ μόδια στάγρ ρηματ. εισοδήμα.
εισοδήμα-ατος (τό) νεώτ. δημ. κ. σοδήμα, τού άποτέλεσμα τού εισοδέω βλλ.2), τού έκ της καλύτερηγίας της γής άποπερφομενον προϊόν, σίον σπηρά, καρπό, έλαιον, σίνος κτγ. || γεν. πάν όδενόδητα κέρδος: Παπαδ.Χριστ.Τεμ.24 ή εικογένεια ήρξενον, αλλά τού εισοδήμα ήλαστώτθ.
εισοδηματίας (ός) νεώτ. κ. δημ. ό έχων (πολλά) εισοδήματα, και ίδ. ό έξ εισοδήματος και ουχι έκ προσωπικής έργασίας άποζών.
εισοδιά (ή), δημ. σοδιά κ. σοδεία, έσοδεία βλλ.
εισοδιάζω μγν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. σοδιάζω, άορ. εισοδιάσα, δημ. κ. [ε]σοδιάσα, άποθεσιμα, άποθησαυρίζω, εισπράττω, άποταμείω, συγκομιδή άνήκοντα έπι καρπούς και άλλα προϊόντα γεωργικά: Εύστ. Όδ.1788,2: Άθανά.2,332E όταν εισοδιάσεν τέν καρπών, Εύστ.Παν.11,46. -φέτος θά σοδιάσουν πολύ στάγρ || τού παθ. έπι χρημάτων, σανάγομαι, εισκομίζομαι, εισέρχομαι: ΠΔ Βασ. 4,12,4 πάν τού άργύριον τών όγών τού εισοδίζομενον έν τώ σίκω κυρίου, Βέττ.Βολ.291,27' || έν χρ. κ. μτθ.: Εύστ.Πον.137,57.
εισοδιακόσ-ή-όν νεώτ., δημ. σοδιακόσ-ή-ό άνήκων ή άναπερφομενος είς τού εισοδήμα, ό έξ εισοδήματος προερχόμενος: τού χουμε δια σοδιακά (έκ τών προϊόντων τών κτημάτων μας).
εισοδιασμός (ός) μγν. τού άποτέλεσμα τού εισοδιάζω, συγκομιδή τού εισοδημάτων: Χαρισ.577Κ' || γεν. εισοδήμα: Πάπ.
εισοδικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναπερφομενος είς τήν εισοδόν, ό της εισόδου. 2) τού εισοδικόν (μέν. τροπαρίον) έξ ούσα τροπά-

ριον φαλλόμενον έν τή Όρθοδόξω Έκκλησία κατά τήν μικράν εισοδόν.
εισοδισκος-οι κ. -ια-ον μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναπερφομενος είς τήν εισοδόν, ό της εισοδού, εισατήριος, εισαγωγικός: Ζωναρ. 626' || ό8, τού άρα, ώς ούσα, εισοδίοι ή επισκέπται: Άντιπ.π.2 το8.4,22,103 δια τών γεϊτόνων και τών άλλων εισοδών είσω πρέλλ. Διον. Άλ.Ρωμ.11,29' || ό έξων τού δικαίωμα εισοδού: Γρηγ.Νοαί.11,28B. 2) πάπ. τού ούδ, ώς ούσα, εισοδήμα, πρόσδοσ, τού έσοδο: Πάπ. || κ. έν τώ Πάπ., ΠΔ Δαν.11,13 είς τού τέλος τών ένσ αυτών έπλεουσεται εισοδία έν δυνάμει μεγάλω. 3) όμ. τού ούδ, κ. νεώτ. κ. δημ. εισαγωγή έν τώ λόγω, προσίον, πρόλογος: Άριστειδ.2,321, Ζερβ. Γραμ.ΚΚ εισοδία τού ποιητή. 4) όμ. τού ούδ, εισοδία έσρητή της όρθοδόξου εκκλησίας προς άνάμνηση της εισοδού της Θεομήτορος είς τόν ναόν του Κυρίου κατά τού τρίτον έτος της ηλικίας της.
εισοδοέξοδος (ή) μον. εισοδος και έξοδος: Ζωναρ. 1849 περιεκλιζόμενη ένν. χειρόνοσασει και μίαν έξουσα εισοδοέξοδον, Εύστ.Παν.165,62 2) πρόσδοσι και δάπανα: Δουκαίγ. Γλωσσ. 329 τού κιδίπων τών της εισοδοέξοδου νομημάτων.
εισοδοισορά-έω Ήνηρ. όδοισορά έντός, εισέρχομαι: Ήνηρ. εισοδοισορείν είς τού τέμενος.
εισοδισ(ς)ή ή έσοδος κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τού μέρος δι' ου είσέρχεται ης είς τήν χώραν, τού έμνο, ή υποσάσι: Όδ.Κ 90, Ήρ.1,9 κείται δε άγγοθ της εισοδού θρόνος, Εύρ. Ιον 104 έσοδός Φοιδου καταράς (την είς τόν ναόν τού Φοιδου, εισοδόν), Πλούτ. ΑΜ.Ε.16, Πάπ. οικία σίν έξοδω και είσοδω, -ή είσοδος τού λιμένος- τού μεγάρου. 3) είδ., έν τώ αρχαίω θεάτρω, τού μέρος δι' ου είσέρχεται ό χορός: Φώτ. κ. Σουίδ. ένλ. παρασκηνία. 2) μτθ. τού μέσον, ό τρόπος είπιτυχίας: Πινδ.Π.5,116 όσαι τ' είσιν επιχυριμων καλών έσοδοι. 3) ή ένέργεια τού εισέρχεσθαι, εισέλευσις: Αισχ.Εύμ.30 τυχην με τών πριν εισοδών μακρό άριστα δαίον, Ξεν. Έλλ.4,4,7, ΚΔ Πράξ.13,24, Άρετ.Χρον.Νοαί.1,4, 28(34) δαιμόνων έκ τών άνθρώπων εισοδού, Πάπ. ή είς τού δικαστήριον εισοδος. 4) είδ. εισοδος = έγγραφη είς τόν κατάλογον τών μελλόντων ν άγνωσθών είς τού διάφορα άγνώμοτα: Πινδ.Π.6,50 Ιππασίην έσοδών Ισάολ, ή Ιππικός άμύλοσιν. 5) ή εισοδος της δικαιοσ είς τού δικαστήριον = ή εισαγωγή: Πλάτ.Κριτ.45B. 6) νεώτ. ή τού πρώτον συμμεταχ ή άργωνισθών π σόντων άνθρώπων: εισοδος είς τήν βουλήν- είς τήν έκασθίμων. 7) νεώτ. γεν. μετάβασις από μίαν καταστάσεως είς άλλην: ή εισοδος είς τού θέρος- είς τήν έρηδικήν ηλικίαν. 8) δικαίωμα ή πρόνόμιον εισοδού: Ήρ.3,118, ΚΔ Πέτρ.2,11' || νεώτ. κ. δημ. γραφή ή έξ άξιώματος άδεια εισοδού είς τνα κλειστόν χώρον θεάματος ή άκροπόματος: έξω με εισοδο διά τήν σινυαλίαν- γιά τήν διαλέτη, -έχει έλευθερίαν εισοδών(είς δια τού θέατρα) || άντίτυπον εισοδού: πόσο είναι ή εισοδος. 9) είπίσκοπος: Εύρ. Άνδρ.930, Αυσ.1,20 και τας εισοδους είς τρόνιοσ προαίον. || κ. έπι Ιατρικής επισκέψεως: Γαλ.16,323. 10) σπουδή, έξέτασις, έρως: Βέττ.Βολ.259,7 αút. 222,11 άκροθιγείς τας εισοδους ποιήσασθαι. || όμ. μέθοδος: αút.106,19. 11) είδ. έκκλ. εισοδος μεγάλω ή είς τού όρον βημα πανηγυρική μεταφορά τών πημών άώρων προς κοθλιασμών: Μόξ.Όμολ. 2,693C εισοδος μικρά ή πανηγυρική μεταφορά τού Ιεροσ Εύαγγελίου είς τού κέντρον τού ναού προς προσκύνησον από τών πιστών. || κ. ή εισέλευσις τού Ιερεός είς τού άγιον βημα. 12) είδ. εκκλ. ή εισοδος της Θεοτόκου είς τόν ναόν κατά τού τρίτον έτος της ηλικίας της. δ. εισοδία: Στουδ

Θεοδ.1696C 13) εισόδημα, έσοδον, αντίθ. έξοδος: Πολυδ.6,13,1, Διγεν. Ακρ.4153 είχε δέ άλλην εισόδον τήν άπό τών κτημάτων.

εἰσοδαίνω μτν. καθιστά τήν οἰκόδομην, εξοδαίνω, φουσκάω: Αρετ.Κρον.Νοῦσ.1,2 φάρμακα, όσοτα εισοδαίνει τώ δέρματι.

εἰσοκίεω-ώ καθιστά οἰκίον, φίλον: Πλουτ. ΑΛΕΥ.10 γάμος λαμπρῶς εἰσοκίεοῦντος κ. παθ.: Ξεν. Έλλ.5,2,25 ἐπει εἰσοκίεώθη, έλεγε τάδε.

εἰσοκλήσις-εως ἡ ἀπόκλισις τόπος πρὸς οἰκίαν, κατοικία: Σοφ.Φιλ.534 προσκίσατε τήν έσω δοικον εἶσαι εἰς οἰκίαν 1) άμφι.

εἰσοκίω κ. μον, έττ. μέλλ. εἰσοκίω, εισάγω ώς κάτοικον, βάλω τινά νά κατοικήσῃ, θθ. εἰδ. άποκίω: Πολυδ.5,100,8 Μακεδόνας δ' εἰσοκίεας Φιλίππου τήν πόλιν αντί Θεῶν κατανώμασεν ἢ τώ μέσῃ, κ. παθ. ἐγκαθίσταμι σου, μεταναστεύω καί κατοικήσομαι: Ηρ.2,30 τούτων δέ εἰσοκίεστέων ές τούς Αθήνας (τούτων κατοικήσαντων μεταξύ Αθήνων, Αίγων,124, Πάρι. ό υπό σου εἰσοκισθησάμενοι, τίς οἰκίω' ἢ έμ. μετ. αίτ.: Πλουτ.Σελ7 χώρων,, εἰσοκισθήμενοι καί καταλόδοτες ἢ έμ. άπόλ.: Αριστοτ.Λογ.26(4),29 βίβ.εἰσοκίεσθαι, Γεση.15,4,2 εἰσοκισσάμενον τού έσπου' 2) μτφ. γίνεται οἰκίος, ἐγκαθιδρύομαι, εισάδω: Πλουτ.Πολ.424D, Μέν.841 λόγος εἰσοκίεταί' ἢ έμ. μετ. αίτ.: Καλλ.Αἰτ.3,1,19 Κυδίππων κρυμῶς εἰσοκίσατο' ἢ έμ. μετά δοτ.: αὐτ.άπ.11 έμός αίών κύμασιν αἰθῆρας μάλλον εἰσοκίσατο' 3) μτφ. λογιόδω, δέχομαι έν έμάτῳ, ίδίω, παρέχω, ἐπιτρέπω τήν τήν εισόδον' Ησ. εἰσοκίεταί εἰσφέρει ή εἰσφέρειται ἡ ἰδιοποιεῖται: ΑΜαινο.1,1 εἰς τήν λιτήν Χριστόν εἰσοκισσόμενος έν τῷ ψυχῆ σου, Εσση.Πρω.29,84 τών... τελεστικῶν εἰσοκισσόμενος χάριν ἢ έμ. κ. παθ. μοι παρέχεται ἡ εισόδος, εισάγομαι: Πλωτίν.5,1,2 ψυχῆς εἰσοκισθησῶς ἢ εἰδ. μτν. μον. γυναικία εἰσοκίεσθαι = λογιόδω ές συζύγον: Ιουστίν.Νεαρ.181,1 ρ. π. εἰσοκισμός.

εἰσοκισμός(ός) μτν. ἡ ἐνέργεια καί τῶ άποτέλεσμα τῶ εἰσοκίεω, εισαγωγή εἰς τήν οἰκίαν, ἐγκατάστασις: Ηλιόδ.Αἰθ.8,1 τόν εἰς τά βασιλεία τῶ Ουαγένωμος εἰσοκισμόν.

εἰσοκισμῶ-έω οικοδομῶ έσω τινός: Οουκ. 275 εἰσοκισμῶν ές αὐτό 1) τεχνική πλίνθους.

εἰσοκίω-έω μτν. οἰκῶ, κατοικῶ έντός: Ηγησιππ.έν ΑΠ7,320 Πύμων μισάνθρωπος εἰσοκίεω.

εἰσοκίτης-α-ον 1)στω 1) άν. πρέπει τις νά εισάγῃ, νά εισάγῃ, εἰσοκίτης: Δημ.707 εἰσοκίτης νόμος εἶναι καινός.

εἰσοκίνω ποι. εισαγωγίζω, βαίνω, πατῶ έντός: Ησ. εἰσοκίεοῦσιν, εισορῶντοσιν καί ένδρεοῦντοσιν, μετ. αίτ.: Οδ.Σ 157 χορὸν εἰσοκίεσσαν, Αισχ.Πρ.122 εἰσοκίω δαρπ. τ. τού εἰσοκί βλλ.: Βίων άπ.10,14.

εἰσοκά [εἰς δ' κεί κ. πρὸ φωνηέντος εἰσοκῆν, δαρ. εἰσοκά έως οδ, μέχρς ότου, μέχρη τού σημείου καθ' δ, συνήθ. μεθ' ύποτ.: Ηλ.Β 332, Έρν. 26,7 όμ. σπαγίως μετ' εύκτ.: Η.Ο.70 άμ. μετά μέλλ. όριστ.: Ηλ.409 εἰς δ' κέ σ' ἡ άλαχον ποιήσεται ή δ' γε δούλην' άμ. μτν. έπ. μετά παρωχημ. χρόνον όριστ.: Απολλ.Ρ.1820 εἰσοκίε τίς θεός άμνιν ύπέροβιον έυδαλε θάρσος 2) έπ. άσον, τσοσούτων χρόνον άσον, μεθ' ύποτ.: Ηλ.609 εἰς δ' κ' αὐτῆ έν στήθεσσι μένφ.

εἰσοκλιθάω μτν. άορ. εισώκλιοθον ὀλισθαίνω έντός: Πλουτ.Ησ.972B.

εἰσοκλή ἡ νεώτ. ἡ ἐνέργεια τῶ εισέλκω βλλ.

εἰσομαί [εἰδω] μέλλ. τού ὀδα βλλ.: 2) έπ. μέλλ. τού εἰμι βλλ.

εἰσομῆ-έω Ησ. «εἰσομῆς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἰσομῶ-έω Ησ. «εἰσομῶς, ἐκολόκειεν».

εἶσον προστ. άορ. τού ἴκω βλλ. κ. έζομαι.

εἶσοῖν [ἰδῆς] έἴρηρ, ποτ. ύστερον, μετά ταύτα, κατόπιν, έπειτα, μετά γεν.: Αισχ.Ικ.617 μήποτ' εἶσοῖν χρόνον πόλιν παύσθαι.

εἰσοσία έἴρηρ, κατόπιν, εἰς τῶ έξῆς, έν τῶ μέλλοντι: Ύμν. Αφρ.104, Σοφ.Φιλ.1105 μετ' αὐθένος ύστερον άνδρῶν εἰσοσία τάλας νεοῖων ένθάδ' ὀλοσάμι, Ριαν.66' 2) ὀσιω: Όπν. Κιν.4,382, Κάϊν.1,243.

εἰσοπτος-ον, ἰων. έσ- ὁ θεατός, προσιός εἰς θέαν, έμφανής, όρατός: Σμυων.58141,4 οὐδέ πάντων βλεφάρος θανάτων έσοπτος, Ηρ.2,138 έσοπτον έστι (τῶ ἰερῶν).

εἰσοπρίζω [ἰδῆ-όφης-όφομαι] μτν. κ. έσ- έχω τήν άντιαναλαστικήν ἰδιότητα κατόπιν, καθρεπίζω: Πλουτ.Ηθ.696A τῶ γάλα τῶν ὕδρων μόνον οὐκ εἰσοπρίζωται 2) μέσ. εἰσοπρίζομαι θεώματι, θεωρῶ έμσούτων έν κατόπρω, καθρεπίζομαι: Πλουτ.Ηθ.141C τῶν εἰσοπριζομένων νεανίσκων, Ιαμβλ.Προτ.2,24 παρὰ λυχνον μη εἰσοπριζου 1)δ.γρ. έσ- κ. άποπριζομ' 3) μέσ. μτφ. άνασάλλω, έν κῶ άναπαριστῶ, σινοεῖ έν κατόπρω διά τῆς θιανόσας θεώματι: Ή.Λυδ. Ρωμ.3,1 εἰσ- άμυδρῶς τήν πάλαι λαμπρότητα ρηματ. π. εἰσοπριζομαι, εἰσοπριζομαι, εἰσοπριζομαι.

εἰσοπριζομαι-ή-ον μτν. κ. έσ- ὁ άνήκων, άναφερόμενος, ἰδιῶτων εἰς εἰσοπτον, ἴσκι κάτοπρον, ὁ τού εἰσοπτον ἡ ὁ διά τού εἰσοπτον: Πλουτ.Ηθ.920F εἰκόνας εἰσοπριζομαι.

εἰσοπρις-ιδος [ἡ] μτν. κ. έσ- εἰσοπτρον βλλ.: Φων.έν ΑΠ6,307 εἰσοπριδα καί φιλέθειρον.

εἰσοπρισμα-ατος [ῆ] μτν. τῶ άποτέλεσμα τού εἰσοπριζειν 1-1,εἰσοπρι, βλλ. καθρεπτομα: Σεκουδ.4.

εἰσοπρισις(ός) μτν. κ. έσ- ἡ ἐνέργεια καί τῶ άποτέλεσμα τού εἰσοπριζειν 1-1,εἰσοπρι βλλ., καθρεπτιμός, έν χρ. κ. μτφ. ἡ σινοεῖ έν κατόπρω άντανάκλασις: Πλουτ.Ηθ.936E ρυδῆ γάρ τῶ γάλα τούσ τοιούτους εἰσοπριζομῶς άποδίδωσι.

εἰσοπρισιδής-ους-ές μτν. ὁ ὄμοιος πρὸς κάτοπρον ἡ πρὸς άνάκλασιν κατόπρον: Πλουτ. Ηθ.890B, Στοδ.Έκλ.1,530 τῶ άπ' αὐτῶ πυροειδές κατά τῶ εἰσοπρισιδές.

εἰσοπτρον[τῶ] ἰδῆ-όφης-όφομαι] συνήθ. έσ- κάτοπρον, καθρεπτής: Πινδ.Ν.7,14 έργος δέ καλοῖς έσοπτρον τσομεν έντ' σὺν τρῶπῳ, Πλουτ. Ηθ.85B πρὸς έσοπτρα κοσμοῦντας έαυτούς, Ανακρέοντ.6,3 λαδῶν έσοπτρον άθρει κόμας.

εἰσορμησις-εως ἡ νεώτ. ἡ ἐνέργεια τού εισορμῶ 1-1,εἰ βλλ., εἰσοβολή, εισόδος όρημική: ἡ εἰσορμησις τῶν ὕδάτων εἰς τῶ κύτος τού πλοίου - τού έχθρικού στρατού εἰς τήν χώραν.

εἰσορμίζω κ. νεώτ., μτχ. παρκ. εισωρμίζομαι φέρω, εισάγω πλοῖον εἰς όρμον ἡ λιμένα, κυρ. πρὸς άγκυροβολήσιν τούτου έν άσφαλείῃ, προσορμίζω, τῶ άράτῳ ἢ τῶ παθ. εἰσορμίζομαι εισέρχομαι εἰς όρμον, άράτῳ: Ξεν.Προσ. 3,1 εἰσορμισθέντας ἡθέως ένεκα χιμῶνος άναπαύσθαι' 1) κ. μέσ. Πλουτ.Κιμ.12 εἰς τῶν ανατομῶν εισωρμίσσαντο.

εἰσορμῶ-άω κ. νεώτ. εισάγω τῖ μεθ' όρημς, βραῖος: Διοσκ.Έτηρ.ΑΠ7,707 πάλιν εἰσωρμῆσα τόν άρσενα Δωριδι Μούσφ ρυθμόν' 2) μτθ. κ. νεώτ. όρμῶ έντός, εισέρχομαι μεθ' όρημς, βραῖος, εἰσοδῶλλω εἰ, 1: Πλουτ.Ηθ.775A πρὸς ἰνπῶτας εἰσωρμῆσαν' 3) τῶ μέσ. εισέρχομαι μεθ' όρημς, εισάδω: Σοφ.Τρ.913 έξαιφνης σφ' όρμῶ τῶν Ηράκλειον θάλαμῶν εἰσορμῶμενῶν ρηματ. π. εἰσορμῆσις.

εἰσορῶ ποι. εισορμῶ, έφορμῶ, ἐπιπύω: Πινδ.Ο.8,40 εἰς δ' έσφρούρας βραδίας.

εἰσορῶ-άω [εἰς-όρω] κ. μον. κ. νεώτ. κ. έσ-, μτχ

ἐπ. εἰσορών, μέσ. ἀπαρφ. εἰσοράσθαι, μέλλ. εἰσόφωμαι, ἀόρ. β' εἰσιδών, αὐτ. ἐπ. ἀπαρφ. εἰσιδεῖν, μέσ. ἀορ. εἰσιδόμεν, θαυματ. ἀορ. εἰσιδεσκαι, βλέπω, θεώμαι ἐντός, ἀόρ. προσβλέπω, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἀντιβ. κ. ἀπλῶς θεωρῶ, κοιτῶζω, ἀγνοεῖται: 'Ἰλ. Ο 52 εἰσοράων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν, Πάδ. Ο 8,19 ἦν δ' ἔσοραον καλὰς ἰωραῖας τὴν δῆν, τὴν θεάνη, 'Ηρ. Β 92 ὡς δὲ εἰσεῖθε τὴν νῆα (ἄρα ἀγνοεῖτε) τὸ πλοῖον, Ξεν. ΚΠ 5,1 ὁ οὐτε τοὺς καλοὺς εἰσορῶ (θεώμαι προσεκτικῶς, ἰδιαιτῶς προσέχω) || βλέπω, θεώμαι τινα ἐντός γάρου μένοντα ἢ εἰσερχόμενον: Πλάτ. Γοργ. 526 C (ὁ Ραδῶμανθὺς) ἄλλην εἰσιδῶν ὁσίως βεβηκυῖαν (ἰδῶν ἐν τῷ Ἄδῃ ἐλθούσαν) || ἀποβλέπω, προσέχω εἰς τι: Πλάτ. αὐδὲν ἰωρακαί (sic) ἢ μὴ τὸν τόκον' || μετὰ μτχ. ἔχω ἀντιληφνί τινος (τοῦ διὰ τῆς μτχ. δηλουμένου) ἐν χρ. ἐπίστε κ. κατὰ παρενεθικὴν ἔκφοραν: Σοφ. ΟΚ 772 εἰσορῆς πόλιν τε μὴ ξουδοῦσαν εὐνοῦν, αὐτ. Τρ. 394 ὡς ἔρποντας εἰσορῆς ἐμού (ἰδού ἐγώ, βλέπει, ηγροῖμαι) || κ. τὸ μέσ. ἐν ταῖς αὐτ. σημ.: 'Ἰλ. Ψ 495 ὄμεις... εἰσοράσθε Ἰηνοὺς Σοφ. Τρ. 909 || τὸ μέσ. συνηθ. κτ. ἀπαρφ. ὡς δηλωτικῶν τῆς ἰδιότητος τοῦ εἰσορῶν [προσβλέψις, θεά]: 'Ἰλ. Σ 345 οὗ τε καὶ δέξεταιον πέλεισι φάος εἰσοράσσαι, 'Οδ. Γ 246: ὁ μέσ. ἀορ. εἰσιδόμεν=ἰδῶν, προσβλέψω ἀντικαθῆναι ἢ ἀντελήφθην: Αἰσχ. Πρ. 141 δέσχεθ' εἰσεῖθε σὺν δαμῶν προσηορῆσθε... φρουρὸν ἄξιλον ἀχλῦσ' || τὸ παθ. εἰσορῶμαι=εἰμαι θεατός, ὁρατός, ἀντιληπτός: 'Απολλ. Ρ 185 θύαιτες καὶ ἀνατολαί εἰσορῶνται' 2) προσβλέπω, ἀντιβ. πῶ μετὰ θαυμασμοῦ, παρατηρῶ τὴν θαυμάζων, ἀποβλέπω πρὸς τινα προσηγῶς ἢ μετὰ σεβασμοῦ: 'Οδ. Η 71 οἱ μὴ βῆ θεῶν εἰσορῶντες κ. ἀπλῶς: αὐτ. Γ 166 οἱ μὲλλον Ἀχαιοὶ εἰσορῶσιν [σχολ. ἐπ. προσηγῶς ὄρωντες] || 3) δὲ ἀπονεύω σεβασμῶν, σέβουμαι, τιμῶ, ὑπακούωμαι: Εὐρ. Ηλ. 1097 ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδῶν γαμει πομπῆν, μῶρος ἐστ' || 4) μετὰ τῆς πρὸς τὸ εἰς ἀποβλέπω μετὰ πίστεως, δίνα βῆση σὲ κάπ': 'Ηρ. Α 68 ἐσορῶντες ἐς τὴν ναντικὴν καταδῆσαισι ἐπιορκήσαι' 3) γεν. προσβλέπω σακαδραμικῆ, ἀτενίω: Αἰσχ. Πέρσ. III ἔσοραον πόντιον ἄλσος, Εὐρ. Μῆδ. 264' 4) μτχ. βλέπω διὰ τῆς κατατοθαβαίω, νιώθω: Σοφ. Ηλ. 997 οὐκ εἰσορῆς: 5) ἐπὶ θεῶν, ἀποβλέπω διὰ τὴν τιμωρῶσα, δὲ τιμωρῶ: Σοφ. ΟΚ 1536 θεοὶ γὰρ εὐ μὲν, ἀπὸ δ' εἰσορῶσι [βραδέως μὲν, ἀπὸ αὐστηρῶς τιμωροῦσι] 6) ἐπομένου τοῦ μῆ, πρὸς τὰ ἀπλὰ ρ. ὀρώ, βλέπω, φροντίζω ἴνα μῆ... ὀρώεω μήπως: Σοφ. Ηλ. 584 εἰσορῶ μὴ σκῆψιν οὐκ οὐσαν τίθει

ἔισος-η-ον ἐπ. τ. τοῦ ἴσου βλλ. π. 'Ομ. τὸ θῆλ. ἐν ἐν. κ. πληθ., ἴσος, ὄμοιος, ἐν χρ. εἰς ὄμοιος, φράσεις δαίς ἔιση καθ' ἕν ἐκαστος λαμβάνει τὸ προσήκον μερίδιον ἀνάλογον τὸ ἀδωμάτος του καὶ οὐχ ἡ καθ' ἕνα ἐπὶ πάντες λαμβάνουσι ἴσα αὐτῆς, πρὸ, δὲ ἢ προσήκουσα, ἢ ἐπαρκής, ἢ χρεοῦσάου: 'Ἰλ. Α 468 οὐδὲ τὴ θυμὸς ἀδύετο δαίτης ἔιση [δ. ἐμ. σχολ. ἐπὶ ὅμοιος, ἢ ἰσομεῖρος ἢ μεριστή:] 2) νῆες ἔσαι πλοῖα ἐπιμεμελημένως ναυπηγησῶς, ἰσορροπημένα καὶ σύμμετρα κατὰ τὴν κύρια αὐτῶν μέρη, συμμετρικὰ, αἰολογούμενα: 'Ἰλ. Ο 729 ἴληε δ' ἴκρια πρὸς ἔισης, 'Οδ. Γ 10' 3) ἄσιπ ἔιση, ἢς τὸ βάρος πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα ἰσορροποῦν, ἐντέλως στοιχολῶν: Ἰλ. Μ 294 ἀσίπια μεν προσθ' ἔσχετο πάντα ἔσην' 4) ἴπποι ἔισησι ἴπποι ὧν τὰ νῦτα δεκνύου ἐυθύραμμοιν: 'Ἰλ. Β 765 ἴππουσι σταφύλη ἐπὶ νῦτων ἔισης 5) φρένας ἔσαι ἰσορροπημένη δυνάμη, ὁρθὸς, δικαίος, σωστός νοῦς: 'Οδ. Α 337 φρένας ἐνὸς ἔισης

εἰσῆ [εἰς ὅτε] ἔως οὗ, ὅταν: 'Οδ. Β 99 εἰς ὅτε κεν μιν μοῖρ' ὅλοη καθέλασι, 'Απολλ. Ρ 4,1212

εἰσιτοκῆ [ἰδὲ] 'Ἐπιγρ., μον. πῆ. ἐκ τοῦ εἰσῶ, εἰσῶπικός, ἀπὸ τῶν ἐξωτικῶν: 'Ἐπιγρ. ἄποισα τὴν στρώσιν τοῦ εἰσιτοκῶ σὺν τῶς κοσμοκακέλει.

εἰσοφάγος [ἰδὲ] μτχ. ἢ εἰσοφάγος, ὡς ἔτυμ. τοῦ εἰσοφάγος βλλ.: Γαλ. 19,125.

εἰσοχέτω μτχ. ἀχεύωμαι, μεταφέρω ἐντός: Σουίδ. κ. Ζωναρ. 649 εἰσοχέτευσαν, ἐνὸν μετέφερον: 'Ηλυδ. Αἰθ. 9,3 κ. παθ.: Μεθόδ. Συμ. 40,8

εἰσαχῆ [ἰδὲ] μτχ. κ. νεώτ. κ. ἐσοχῆ μέρος εἰσέχων, κοιλότης, κοιλώμα, βαθύλωμα, ἀντιβ. ἐσῆχ': Στράβ. 2,5,22 ἢ γε ἄλλη πάσα ἴσῶν μικρὰς ἐσέχας τὴν καὶ ἐσοχὰς ὡστ' εὐθείαις κοίκεται, Σέξτ. 'Ἐπιγρ. Πυρρ. 1,4,92 | 25,22' || 'Ἐπιγρ. εἰδ. φρ. κατ' εἰσοχῆν ἐπὶ σφραγιδοῦσιν, ἐν οἷς τὸ εἰκονιζόμενον εἶναι κοῖλον, ἔγγλωσσον.

εἰσοφικε-ως [ἰδὲ] τὸ εἰσορῶν καὶ ἐξετάζειν, ἢ πρόσφικ, τὸ κοινοῦ: Εὐρ. Ηλ. 1085 τὰ γὰρ κακὰ παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἰσοφίη τ' ἔχει.

εἰσόφωμαι ἐπ. ἐσ- μέλλ. τὸ εἰσορῶ βλλ.: Ἰλ. Ε 212

εἰσῶμαι ἐρχομαι ὀρηκτικῶς, εἰσορῶμαι: 'Ἡσ. ἐ εἰσῶμαι κωϊκῶς, εἰσοπηγηκῶς, Θωμ. Μ 674 εἰσορῶ, τὸ εἰσορῶμαι: Σοφ. ΟΤ 1252 βῶν γὰρ εἰσῶμαι Οἰδίπῳ, Ξεναρχ. 1,3 φθίνει δόμος... ἀλάστωρ τ' εἰσῶμαι' || μετ' αἰτ.: Εὐρ. Ρῆσ. 560, (εἰσο)παράδῃχομαι μτχ. παρ. εἰσορῶμαι, εἰσορῶμαι πλήρω, ἀκοῦσθαι: Ἰερσοκ. 29A.

εἰσορῶδουμαι μτχ. εἰσοῦμαι, εἰσορῶμαι, εἰσορῶμαι πλησίον πνός: Φιλ. 2,432.

εἰσορῶτιθμῶ 'Ἐπιγρ. τίθμῆ ἐντός καὶ πλησίον πνός.

εἰσῶπνῆ, ἀπὸ κ. ἐσῶπνῆ πέμψω εἰς ἢ ἐντός: Εὐρ. Ηρ. 850 ἀνήρ... οὐ γε μ' εἰσῶπνῆς δόμοιο, Θουκ. 1,137 ἐσῶπνῆ γράμματι ὡς τὸν βασιλέα 2) πέμψω πῶ εἰς τινος ἐκ μέρους μου, παρουσιάζω: Σοφ. ΟΤ 705 μάντιν μὲν οὐν κακοῦρον εἰσομῆφας 3) τὸ μέσ. καλῶν πρὸς ἑαυτὸν εἰσῶμαι, μαυῶμαι: Ξεν. Ἄπομ. 1,4,6 καὶ στόμα μὲν, θί' οὐ ὧν ἐπιθμῆ τὰ ἴσα εἰσῶπνῆται

εἰσορῶ-όω, μέλλ. ἴω, εἰσορῶμαι, ἀόρ. εἰσορῶμαι πρῶτὸ π ἀπέναντι εἰς, μετὰδῶζω εἰς τὴν πόσιν: 'Ησιόδ. 'Ἐργ. 655 ἄεθλα διαφρονος Ἀμφιδάμαντος Χαλκίδα τ' εἰσορῶσαι.

εἰσῶπτομαι, μέλλ. εἰσῶπτομαι, ἀόρ. εἰσῶπτόμην, μτχ. μτχ. ἀορ. ἐσῶπόμενος, ἀόρ. εἰσῶπτομαι, παθ. ἀορ. μετὰ μέσ. σημ. εἰσῶπῆσθην, μτχ. ἀορ. ἐνεργ. ἐν μέσ. σημ. εἰσῶπην, εἰσῶπται, πέτομαι εἰς ἢ ἐντός, μετ' αἰτ. ἢ ἑμπροσθ. διαρ.: 'Ἰλ. Φ 494 ὡς τε πέλειαι, ἢ ρά θ' ὄν' ἴτρικος κοῖλην εἰσῶπτοαι πέτρην, Ἀριστ. 'Ορν. 1173, Ἀριστ. Ζ1 624b,6 οὐ θιγγάνει ἄλλου γε ἑὸς ἀν εἰς τὸ σῆνος εἰσῶπῆσθαι' || μτχ. κ. ἐπὶ βελῶν: Δίων Κ 40,22 βῆλη... πρὸς τὰς χεῖρας σῶν εἰσῶπῆσθαι' || μτφ. ἐπὶ τῆς φήμης: 'Ηρ. 9,100 φῆμῆ τε ἐσῶπτοαι ἐσγὸ στρατοπέδον.

εἰσηγηδῶσι-ωνος [ἰδὲ] γλῶσσα, ὁ ἐνεργῶν κωϊκῶς δὲ εἰσηγηδῶσι μτχ. διαορρηκτικῆς.

εἰσηθῶ-όω κ. νεώτ., ἴω, ἐσ- πηθῶ ἐντός, εἰσερχομαι διὰ πηθῶματος: 'Ηρ. Α 132 ἢ βῆτραχοὶ γανῶντες ἐς τὰς ἴλημας εἰσηθῆσθε, Ξεν. Ἄν. 1,5,8 εὐθύει δὲ σὺν ταῦτοις εἰσηθῆσαντες εἰς τὴν πηλῶν, -εἰσηθῆσαντες εἰς τὴν ἀσλήν' 2) τοχῆς εἰσερχομαι, εἰσορῶμαι, ἐμφανίζομαι ὀρηκτικῶς, αἰοφνδῶς: Μαρτ. Ν. Δημ. 522 εἰσηθῆσας πρὸς με νῦκτωρ Μειδίαι, 3) νεώτ. κ. μτφ. κατορθῶμαι ἐν εἰσῶπῶ που ἢ ἐν κατολῶσῶ θεσῶν ἐν τῆς ἐπιτηθῆσις, κρυφίως παρ' ἄλλων: εἰσηθῆσῶντες πολλὰ μετριότητες εἰς τὸ Παναθηναῖον.

εἰσιπνῆ κ. νεώτ. κ. ἐσ-, ποι. κ. εἰσιπνῆ, μέλλ. εἰσῶπσοῦμαι, ἀόρ. εἰσῶπσομαι, νεώτ. κ. -α μετ' ἑμπροσθ. διαρ. κ. μετ' αἰτ. πῆνω ἐντός: Θουκ. 1,106

διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐπέσειεν ἐξ τοῦ χώριον ἰδιώτου, αὐτ.3,98' || ρίπτομαι εἰς τι : Θουκ.1,131 καὶ ἐς μὴν τὴν ἐκινήτη ἐπιπτεῖ τοὺς πρώτων ἀπὸ τῶν ἐφάρων, Δίων.Κ.38,9 ἐς τε τὸ ἄσκημα ἐπέσειε' || ποι. κ. μετ' αἰτ. ἔρχομαι εἰς ἡσάγω εἰς τι ἢ πρὸς τι : Εὐρ.Ἐλ.415 ὄχλον γὰρ εἰσπεσὺν ῥοχυνόμεν | ὡσθ' Ἰσθρίασ' 2) ποι. ὄμ. μετ' αἰτ. ἔγωγε καταφύγον, καταφεύγω εἰς τι : Εὐρ.Τρω.751 νεοσσὸς ὡσαί πτερούας εἰσπίντων ἑμάς ; 3) μτφ. περιέρχουμαι εἰς τινα κατάσταση, κταναντῶ, μετ' αἰτ. : Εὐρ.Ἄνδρ.99 βούλειον ἡμᾶρ εἰσπεσοῦσ' ἀναβίωσ' 4) μετ' ἔμφραθ. διορ. κ. ποι. μετὰ δοτ. πηλτῶ ἐπὶ τινος βιαίως καὶ ὀρηπτικῶς εισαρωμῶ, ἐπιπῆτω, ἐπέρχουμαι, ἐμφανίζομαι ἀμφιδοῦσ' : Ἡρ.5,15 λαδόντες δὲ τοὺς Παίονας ἐσπιπτοῦσι ἐς τὰς πόλεις αὐτῶν, Εὐρ.Ἰων.1196, Θουκ.2,4 ἐσπιπτοῦσαν ἐπὶ ὀκνημα μέγα' || κ. ἐπὶ ἀφάγων : Θουκ.4,24 ἐσπιπτοῦσι ἡ ὁθάλασσα ἐς ταῦτο, Δίων.Κ.41,61 κεραυνοὶ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐπέσειον 5) εἰσβάλλω, εἰσελεύσομαι ἐχθρῶσ, ἐπιπῆτω : Ἡρ.1,63 οἱ δὲ ἀμφὶ Παιστρατον ἐπέσειον τοὺς Ἀθηναίους τράπουσι, Σοφ.Αλ.55 ἐπ' εἰσπεσῶν ἔκπερε πολέκρουον φόνον, Θουκ.2,22 ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπιπτοῦσας ἐς τοὺς ἀγρούς 6) ἔπιγρ. ἐπὶ πληρωμῶν, ἐξόδων, εἰσέρχουμαι εἰς τὸ ταμεῖον, πραγματοποιοῦμαι.

εἰσπίντω ποι. τ. τοῦ εἰσπίντω βλ.1 κ. 2).
εἰσπίνωμαι ἀπαρφ. εἰσπίνωμαι, εἰσφρέω βλ.1 : ἀφῆνω ἐπὶ, ἐγκλίω : Ἀριστ.Ζ1 54b,11.
εἰσπέλω κ. νεώτ., μέλλ. εἰσπελεύσομαι πλέων ἔρχομαι, ἡσάγω, φθάνω εἰς τι μέρος, πλέων εἰσέρχουμαι, μετ' ἔμφραθ. διορ. ἢ αἰτ. : Εὐρ.ΙΤ 1389 εἴνεκ' ἀξέον ἡρόον | Συμηληγάδων ἐσώθεν εἰσπελεύσομεν, Θουκ.1,24 Ἐπίδαμνος ἐστὶ πόλις ἐν δεξιῇ ἐσπιπτοῦσι τὸν Ἴδιον κόλπον || μτφ., ποι. μετ' αἰτ. κ. δοτ. : Σοφ.ΟΤ 423 τὴν ἡμίανον, ὃν δόμοσι | ἀνομορον εἰσπέλευσας 2) ἀποκ. πλέω εἰς : Ἡρ.6,33 ὁ ναυτικὸς στρατὸς τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπιπτοῦσι τοῦ Ἐλλησπόντου ἀφρε, Πλάτ.Κριτ.1.15D' 3) διὰ θαλάσσης ἔργουμ ἢ φέρουμαι εἰς τι μέρος, εἰσκομίζομαι, εἰσάγωμαι : Θουκ.3,51 τοῖς τε Μεγαρεῶσιν ὄμα μὴδεν ἐσπιπεν' || ἰδιωσ ἐπὶ τοῦ σίτου : Δημ.466 ὁ ἐκ τοῦ πόντου σίτος εἰσπέλειται.

εἰσπλήρω-ῶ μτφ. κ. παρ. πληρῶ, γεμίζω ἐντέλως : Διογ.Λ 10,142 πανταχόθεν εἰσπληροῦμενοι τῶν ἡδονῶν 2) πᾶν πληρῶν εἰς τὸ ἀκέραιον.

εἰσπλοία ἡ) διόδος πρὸς εἰσπλοῦν ΕΜ 89,26 ὁ παρ' ἐκατέρου μέρους εἰσπλοῖαν ἔχων.

εἰσπλοῦς-ος [ὁ] κ. νεώτ. τὸ εἰσπλέειν, ὁ πρὸς τὰ ἔσω πλοῦς, ἡ εἰσελεύσομαι, εἰσόδος πλοῖου εἰς λιμένα ἢ ἀ. θαλάσσιον χώρον ἀπὸ τῆς ἑρπᾶς περριζομένου : Θουκ.7,22 οἱ μὲν βιάσασθαι βουλόμενοι τὸν ἐσπλοῦν, οἱ δὲ καυλέειν, Ξεν.Ἑλλ.2,29 καὶ τὰ πλοῖα εἰργε τοῦ εἰσπλοῦ, ὁ εἰσπλοῦς τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου εἰς τὴν Μεσόγειον 2) ἔπιγρ. τὸ δικαίωμα εἰσπλοῦ, εἰσόδου : ἔπιγρ. δεδῶχται... δεδῶχται αὐτῶν... προέειαν... καὶ εἰσπλοῦν καὶ ἐκπλοῦν... ἀσυλεῖ καὶ ἀσπονδεῖ' 3) κ. νεώτ. ὁ τόπος δι' οὗ εἰσπλέεται τὰ πλοῖα, τὸ μεταχίμων στενωτόρω καὶ εὐρύτερω μέρους θαλάσσης, στόμιον, εἰσόδος λιμένος : Πλάτ.Τιμ.25A λιμήν στενωτὸν τινα ἔχων εἰσπλοῦν, ἢ προσέκρουσεν τὸν εἰσπλοῦν τοῦ Κερκινθιακοῦ.

εἰσπλοῦσις-εως ἡ) ἡ εἰσπλοή, ἀντίθ. ἔκπνευσις : Ἀριστ.Φυσ.243b,26.

εἰσπνέω κ. νεώτ., μέλλ. εἰσπνεύσομαι, ἀρπ. εἰσπνεύσομαι, εἰσάγω ἐν ἐμοὶ πνοήν, ποιοῦμαι εἰσπνοήν βλ.1 : Ἀριστ.Πρ.887b,17 ὁ δὲ καθέδων ἐκπνεῖ μάλλον ἢ εἰσπνεῖ 2) κ. νεώτ. μετ' αἰτ. εἰσάγω τ. διὰ τῆς ἀναπνοῆς εἰς τὰ ἀναπνευστικὰ μου ὄργανα : Ἡλιοδ.Αἰθ.2,35 οἱ μνηστῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνεύοντες, Ἀριστ.Ἰν.1,3 εἰσπνεύον εἰσ-

σπας, -εἰσπνέω ὄργανο ἀέρα - ἀναθυμιάσεις - κόνην 3) μετ' αἰτ. κ. μτφ. μετὰ δοτ. ἢ ἔμφραθ. διορ. ἀφῆνω ἔκπνοην, φρωθ' ἐπῆνω εἰς τι : Ἀριστ.Βάτρ.314 ἔγωγε, καὶ δῶδων γέ με' αἶρα τὸν εἰσπνεύσομαι μουσικῶτάτη, Αἰλ.Π1,3,12 αὐτοὶ γοῶν δέονται τῶν ἐραστῶν εἰσπνεῖν αὐτοῖς, Ἄρειτ.ΟΕ.Παθ.1,7 4) ΕΜ 306,22 ἐσπεκεδαίρωμαι... εἰσπνεῖν φασὶ τὸ ἐρᾶν.

εἰσπνήλας [ὁ] λακων. μτφ. κ. εἰσπνήλης κ. εἰσπνηλος ὁ ἐρῶμενος παιδίω, παιδεραστής : Καλλ.ἀπ.169 μέμβλετο δ' εἰσπνήλαιος ἀπόδοις καθορῶ τοι, εἰσπνήλης [ὁ] δ. εἰσπνήλας βλ.1. ΕΜ 306,22.

εἰσπνηλος [ὁ] μτφ. δ. εἰσπνήλας βλ.1 : Θεόκρ.12,13 φῶθ', ὁ μὲν εἰσπνηλος, φαίη γ' ὤμμοκαλάδων.

εἰσπνοή ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ εἰσπνεῖν, ἡ διὰ τῆς ἀναπνοῆς εἰσαγωγή εἰς τοὺς πνεύμονας ἀέρος ἢ ἀ. οὐσίαν, δ. εἰσπνευσις, ἀντίθ. ἔκπνοη : Ἀριστ.Ἄναπν.471a,8 ἀναπνοή... ταύτης δὲ τὸ μὲν ἔκπνοη ἐστὶ, τὸ δὲ εἰσπνοή, Ἄρειτ.ΟΕ.Παθ.1,7 ὄλλα καὶ μτφ ἐσπνοῦσ θνησκουσι ἀνθρωποι, Πλούτ.Ἡθ.903B, -εἰσπνοῦσ ὀξυγόνου - ἀνθρακικοῦ ὀξέος - μικροβίου || νεώτ. ἡ κατά τὴν ἀναπνοήν διεύρυνσις τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ θώρακος κατὰ τὸς τρεῖς αὐτοῦ διαμέτρους : ἔχει μεγάλην εἰσπνοήν' || νεώτ. Ιατρ. εἶδ. ἡ διὰ τῆς εἰσπνοῆς εἰσαγωγή ὑδρατῶν περιεχομένων φαρμακευτικῶς οὐσίας, ἢ καὶ ἄλλων ἀερίων καὶ διὰ ὀξυγόνου, πρὸς θεραπευτικὴν ἐπίδρασιν.

εἰσπνοῦσ-ον ὁ εἰσάγων πνοήν, ὁ εἰσπνέων : Ἰνν.Ἐπίδ.6,4 ἔκπνοον καὶ εἰσπνοον δλον τὸ σῶμα.
εἰσπνοῖσις-εως ἡ) κ. νεώτ. ἡ παραδοχὴ τῆς ὡς τέκνου, ἡ υἱοθέτησις, ἡ υἱοθεσία βλ.1 : Ἰσοκ.10,14, Πλούτ.Ἡθ.338F, Δίων.Κ.45,5 τῆς εἰσπνοῖσιν αὐτῶν τῆν ἐς τὰ τοῦ Καίσαρος' || νεώτ. νομ. εἶδος υἱοθεσίας, καθ' ἣν ὁ υἱοθετούμενος αὐτεξούσιος ὢν, μὴ διατελῶν ἀπὸ πατρικῆν ἔξουσιαν, δικαιοπραγεῖ ὁ ἴδιος πρὸς τὸν υἱοθετοῦτα.
εἰσπνοῖτή-ῆ ὁ ὁ κ. νεώτ. ἐπὶ πρσ. ὁ εἰσπνοῖθεῖς υἱοθετηθεῖς, υἱοθετημένος, ὁ θετός ἡμιός γ' Πολυδ.3,21 ὁ εἰσπνοῖτήρ δὲ καὶ θετός, ὃν ἄν τις οὐ γεννήσας, ἀλλ' ἐλθόμενος ἐπὶ τοῖς χρῆμασιν ἐποίησται : Σουῖδ.Ἡσ. ὁ εἰσπνοῖτων, θετών, νόδων : Λυσ.ἀπ.55, Δημ.1088 καὶ μὴ τῶ τετελευτηκῶτι τῷ αὐτῷ εἰσπνοῖτῷ ὄντι υἱὸν εἰσπνοῖται ἐπ' ἀποστέρησι τῶν ἡμετέρων 2) μτφ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ὄν τις προσκατὰ εἰς ἐαυτὸν : Κύριλλ.ΚΔ.ἡ.2,4,951.

εἰσποιῶ-ῶ μτφ. κ. νεώτ., μέσ. ἀρπ. εἰσποιοῦσμένην, μτφ. παθ. παρακ. κ. ἐν σημ. οὐσ. εἰσποιοῦμαι, ἐπὶ πρσ. ποιῶ, καθιστῶ τινα εἰς τι, εἰσάγω : Δημ.462 τίνας ἄμην εἰσποεῖσ' χορηγοῦσ εἰς ἐκείνας τὰς λειτουργίας κ. ἐπὶ πραγμ. : Λοκ.Ἰστ.Συγγρ.9 διὰ ταῦτο εἰσποιοῦσ' καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτῶν ἑσ' τερπνόν || ὄμ. μτφ. ὄμ. ἐπὶ πραγμ. προσάπτω, ἀποδοῖμι τὴ εἰς τινα : Πaus.9,27,2 τὸν Ἡσίοδω Θεογονίαν εἰσποιοῖσαστα ἴδων ἀποδοῖτα εἰς τὸν Ἡσίοδον τὴν Θεογονίαν 2) ἐπὶ πρσ. μετὰ γεν. προσλαμβάνων μετ' ἐμοῦ : Δεν.1,32 τῶν πρσπομένων εἰσποεῖσι κοινωνοῦσ αὐτῶν || εἰσποῖω ἑμαυτὸν εἰς... πρσκατῶ ἑμαυτὸν εἰς... πρσκατῶμαι, πρσκατῶμαι βλ.1.

εἰσποιῶ-τω μτφ. κ. νεώτ., μέσ. ἀρπ. εἰσποιοῦσμένην, μτφ. παθ. παρακ. κ. ἐν σημ. οὐσ. εἰσποιοῦμαι, ἐπὶ πρσ. ποιῶ, καθιστῶ τινα εἰς τι, εἰσάγω : Δημ.462 τίνας ἄμην εἰσποεῖσ' χορηγοῦσ εἰς ἐκείνας τὰς λειτουργίας κ. ἐπὶ πραγμ. : Λοκ.Ἰστ.Συγγρ.9 διὰ ταῦτο εἰσποιοῦσ' καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτῶν ἑσ' τερπνόν || ὄμ. μτφ. ὄμ. ἐπὶ πραγμ. προσάπτω, ἀποδοῖμι τὴ εἰς τινα : Πaus.9,27,2 τὸν Ἡσίοδω Θεογονίαν εἰσποιοῖσαστα ἴδων ἀποδοῖτα εἰς τὸν Ἡσίοδον τὴν Θεογονίαν 2) ἐπὶ πρσ. μετὰ γεν. προσλαμβάνων μετ' ἐμοῦ : Δεν.1,32 τῶν πρσπομένων εἰσποεῖσι κοινωνοῦσ αὐτῶν || εἰσποῖω ἑμαυτὸν εἰς... πρσκατῶ ἑμαυτὸν εἰς... πρσκατῶμαι, πρσκατῶμαι βλ.1.
Πλούτ.Πομπ.16 εἰσποιοῦσ αὐτὸν εἰς τὴν ἐκείνου δόξαν 3) πᾶν. τὸ μέσ. -ὄμια εἰσέρχουμαι, ὄμ. ἐπερδαίνω, ἀναμνησκόμεν, μεσολαβῶ εἰς τινα, ὑπόθεσις : Πλάτ.Ἐρμ.6,1031' 4) εἰσποῖω τινα εἰς τὰ χρέματὰ τίνος = καθιστῶ τινα κληρονομοῦ : Ἰσοκ.10,12 5) ἀπ. δικ. διδω εἰς υἱοθεσίαν : αὐτ.10,17 τοὺς σπετερωσ παῖδας εἰς ἐτέρους οἴκους εἰσποιοῦσιν, Δημ.1054' 6) νεώτ. νομ. τὸ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ μέσου εἰσποιοῦσθαι βλ. ἐπὶ μ. δικαιοπραγία μεταῦ εἰσποιοῦσθός καὶ εἰσποιοῦσθός 7) κ. νεώτ. νομ. εἰσποιοῦμαι μέσ. διὰ δικαιοπραγίας προσλαμβάνων, ἀναμνησκόμεν, δέχομαι παρ'

έμοι ως θετών τέκνον, υιοθετώ : Δημ.1091 οι εισιοποιητοί οὐκ αὐτοί ὑφ' αὐτῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν εἰσοποιημένων καθίστανται, Διώνκ 44,5 τὸν δὲ δὲ υἱὸν, ἄν τινα γεννήσῃ ἢ καὶ εἰσαιοήσῃται' 8) παθ. κ. νεώτ. ἰδίως κ. μέλλ., δόρ., παρακ. κ. ὑπερο. υιοθετούμαι, γίνομαι εισιοποίητος βλ. λ1) : Δημ. 1088 πρὸς ὄν εισιοποίηθης, -ὸ εισιοποίηθεις δικαιούται εἰς νόμιμον μοῖραν' ἢ μη. παθ. παρακ. εἰσαιοποιημένος κ. ὡς αὐτ. ὁ καταστάς ἐπ' εἰσαιοποίηστος βλ.λ. θετός υἱός' 9) φρ. εισιοπῶ ἑμαυτὸν τινα = διακηρύσσω ἑμαυτὸν υἱὸν τίνος : Πλούτ. 'Αλλ' ἔξ.50 ἐγένοντο τληκίτους, ὥστε Ἄρμυιαν σαυτὸν εἰσαιοπτεῖν ἀπειρομένον Φιλίππου' 10) μην. μετὰ δότ. συνεκδ. κατατάσσω τινὰ ἢ τι εἰς τινα τάξιν, τὸν κάρνω νὰ καταλέγηται, νὰ ὁμοιάσῃ μὲ... : Φιλόστρ. Ἄπολλ.3,48 τὸ τάχος (τὴν τήρημ) εἰσαιοπτεῖν τοῖς ἀνέμοις' 11) ὄμ. μηφ. παρασύρω, ἐκώδω πρὸς με : αὐτ.3,46 νὰ τὸ ἄγγυς ἐσαιοπῆ αὐτῆ' ρηματ. η. εἰσαιοπίσης, εἰσαιοπίτης.

εἰσιομητή (ἡ) μυσ. τὸ εἰσάμειν, τὸ ἔμεινεν ἐντός, εἰσαγωγή' Σουδ. εἰσιομητή, εἰσοβολή : Θεοφύλ. Σ 2δ περιεφέροτο δὲ ὁ Ἀριστέος καὶ δόρατα εἰσαιομητῆ ἐπὶ τοῖς εὐνάμιου βραχίονας. **εἰσιορῶσα** ὁδὸν εἰς, εἰσάγω εἰς : Εὐρ. Πηλ.1285 καὶ δῆμαρ' ἔχων' | Ἀχαιοὺς γῆς οἰκᾶς' εἰσιορκεύω' 2) τὸ μέσ. κ. τὸ π. κ. τὸν πορ. πορεύομαι εἰς ὑπάγω ἐντός, εἰσέρχομαι : Ξεν.ΚΠ.2,31 κατέκλιεν ἐπὶ τὸ δειπνον ὡσηρ εἰσιορκεύοντο, Ἀν. Τακτ.18,53 ὅταν δὲ αὐ εἰσιορκευθέντες παραγένωνται, ΚΔΠράξ.28,30 ἀπεδέχετο πάντας τοὺς εἰσιορκευμένους πρὸς αὐτὸν, Πάπ. ὁ ἀρχιερεὺς .. καὶ οἱ εἰς τὸ αὐτὸν εἰσιορκευόμενοι.

εἰσιορίζω κ. μυσ. προμηθεύω : Ἰσοκρ. Σ,21 βίον ἰκανὸν αὐταῖς εἰσιορίζαντες ἰδ. φρ. βίον οὗτος ἰκανὸν πορίζαντες' 2) μυσ. τὸ μέσ. προσκῶμαι : Ἀνδρ.Κρ.2000 τὴν ἀρετὴν εἰσιορίζαμενοι.

εἰσιορκήτης (ὁ) μυσ. εἰσιορκῶτωρ βλ.λ., ὁ ἐξ ὀνόματος, ἐντολή ἄλλου ἀπατητής, καταναγκαστής, ἐπιστάτης : Ἀκὴλ. 17δ 39β (ἀντὶ τῆς λ. φορολόγος) 2) ἐπιστάτης συγκομιδῆς, καλλιεργεῖας, ὄμ. κ. ἐργατῶν : αὐτ. ΠΔ. Ἐξ.5,13 (ἀντὶ τῆς λ. ἐργοδικῆς).

εἰσιορκῶτος-ον π. κ. μυσ. φορτικός.

εἰσιορκῶτωρ-ορος (ὁ) κ. νεώτ., ὄμ. εἰσιορκῶτορας ὁ εἰσιορῶτων τι, εἰσιορκήτης βλ.λ. 'Ἡσ. εἰσιορκῶτωρ, ἐπισπιτήτης | κῶδ. ἐπαίτης' | κ. νεώτ. εἰδ. ὑπόσπληκος ἔχων ὄμ. ἔργον τὴν εἰσιορῶν ἀείρων καὶ ἰδίως χρημάτων : εἰσιορκῶτωρ ἑταρείας -τροχιδοδρόμου, -δημόσιος εἰσιορκῶτορες.

εἰσιορῶξ (ἡ) ἡμ. ἡ εἰσιορῶξις βλ.λ. | κ. 2)

εἰσιορῶξ-εως (ἡ) κ. μυσ. κ. νεώτ., ὄμ. -η τὸ εἰσιορῶτεν, ἡ συλλογή, ἡ παραλαβὴ χρημάτων ἢ εἰδῶν ἀπαιτητῶν, ὀφειλομένων ἢ εἰσφερομένων, ἰδίως παρ' ἀρχ. ἡ συλλογὴ τῶν φόρων : Θουκ.5,53 παρεσκευάζοντο δὲ οἱ Ἀργεῖοι.. διὰ τοῦ θυμάτος τὴν εἰσιορῶξ ἐσβαλοῦντες Δημ.702 ἰδῶν δ' ἰδικηκῶτα.. παρὶ τὴν εἰσιορῶξ τῶν εἰσιορῶν, Πλούτ. Δημητρ.27, Πάπ. τὰ βιβλία τῶν εἰσιορῶξων σιτικῶν τὰ καὶ ἀργυρικῶν, -εἰσιορῶξις εἰς χρῆμα -εἰς εἶδος' 2) νεώτ. κ. ὄμ. συνεκδ. τὰ εἰσιορῶτέμενα χρήματα, τὸ εἰσιορῶξεν ποσὸν χρημάτων, συνήθ. ἐν χρ. κατὰ πληθ. τὸ θέατρον εἶχε μεγάλην εἰσιορῶξιν -εἰς τι ποσὸν ἀνήλθον αἱ εἰσιορῶξις σας χρέος -μέτρηση τὴν εἰσιορῶξ' 3) μυσ. μηφ. ἢ κομ. τῶς οἰον κωτ' ἀνταπόδοσιν συνέπει, ἢ ἐπαγομένη τιμὴ τιμωρία : Ἰω.Κουροπόλ.817β ἄν δὲ ταῦτα καὶ εἰσιορῶξις μὲν ἀναρτημάτων 4) π. κ. εἰδ. ἡ εἰσιορῶξ τῶν ὀφειρῶν εἰς στρατεύματα, στρατολογία : Πάπ. τοὺς νεολέκτους τοὺς ἀποσταλλομένους παρὰ τῶν τὴν εἰσιορῶξιν ποιομένων.

εἰσιορῶσω κ. μυσ. κ. νεώτ., -άτι. κ. ὄμ. -άτω, μετ' αἰτ. πράγμ. κ. αἰτ. προσ. λαμβάνω, συλλέγω, συνά-

ζω χρήματα ὀφειλόμενα ἢ εἰσφερόμενα ἢ ἀποιτούμενα : Ἰσοκρ. Σ,146 οὐδ' ὅτι τοσούτων πληθῶς εἰσιορῶσσα τοῖς συμμάχοις' ἢ με. μετ' αἰτ. προσ. : Ψήφ.π.Δημ.265 ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἔδωκε καὶ οὐκ εἰσιορῶξεν τὸν δῆμον' 1) κ. νεώτ. κ. ὄμ. μ. μετ' αἰτ. πράγμ. : Πολύδ.13,73 βουλευόμενος εἰσιορῶξαι χρήματα' 2) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἀπολ. ἐνεργῶ, πραγματοποιῶ εἰσιορῶξις ἐπὶ λήψεως χρημάτων : Πλάτ.Νόμ.949D εἰς ἄν πόλις ἅμα καὶ νόμος εἰσιορῶτεν προστῆται, -έχει ἐντολήν, -δικαίωμα νὰ εἰσιορῶξ' 2) κ. τὸ μέσ. μετ' αἰτ. πράγμ. ἢ ἀπολ. ἐν τῷ αὐτ. ἐνεργ. σμ. : Δημ.564 παρ' ὧν εἰσιορῶτέμενον ἔλαβον μισθοστὸν τὰς τριηραρχίας οὗτοι' || τὸ μέσ. μετ' αἰτ. πράγμ. συλλέγω, λαμβάνω χρήματα δι' ἑαυτὸν : Πολύδ. 9,30 παραγόμενον εἰσιορῶσα κ. μετ' ἑμφορ. διορ. ἰέκ' : Ἀντιόχ. π. Ἀθην.9,240F εἰσιορῶξεται γὰρ μισθὸν ἐκ τοῦ λόγου' || τὸ μέσ. ἐν χρ. κ. μηφ. ἰδίως αἰτ. κακοῦ : Εὐρ.Τ 559 φῶξ κακῶν δικαίων εἰσιορῶσα' || φρ. εἰσιορῶται τι μετρίαν-λαμβάνω ἐκδικισιν, τιμωρῶ : Ἰουλ.Λόγ. 2,58Α' 3) κ. νεώτ. κ. ὄμ. μ. μετ' αἰτ. εἰσιορῶθηκα κ. μη. παθ. παρακ. εἰσιορῶνομαι ἐπὶ χρημάτων, συλλέγομαι, συνάζομαι, μετ' ἑμφορ. διορ. ὑπὸ τίνος-παρ τίνος, ἢ κ. ἄνευ : Δημ.397 τῷ θεῷ δὲ τὰ χρήματα εἰσιορῶτέμενα ὀκ παρὰ Φωκαίων, -εἰσιορῶνται ὑπὸ τῆς κοινότητος πολλὰ ἐκατομύρια -εἰσιορῶθηκαν μεγάλα ποσά' 4) τὸ παθ. ἐπὶ προσ. ὑφίσταμαι λήθην, εἰσιορῶξεν χρημάτων ὑπὸ τίνος δὲ, καταβάλλω, πληρώνω χρήματα ὑποχρεωθεῖς εἰς τοῦτο ὑπὸ ἄλλου : Δημ.900 αὐτὸς γὰρ εἰσιορῶσατο ὅπ' ἑμοῦ πρὸς ἔχθρον τὰς χιλιάς βραχμάς' 5) ὁ παθ. παρακ. τριτο. προσ. εἰσιορῶται = ἔχει γίνε εἰσιορῶξ : αὐτ.939 οὐκ ἄν πᾶν πικρὸν εἰσιορῶτεν με, ὡσηρ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων εἰσιορῶται.

εἰσιορημα-ατος (τὸ) τὸ εἰσιορῶσθαι 'Ἡσ. εἰσιορηματῶματα, εἰσιορηματα'

εἰσιορῶ πτώσις π. κ. πτώμ. ἐντός τίνος : Ἀριστ. Ζ1 εἰς 4,4 διακασσάσασθαι εἰσιορῶσι τοῖς νεοτῶσι διογίνω τὸ στόμα.

εἰσιορῶται μυσ. ρῶπη εἰς, ἐνράπητο, ρῶπη τι μετ' ἄλλου, συρράπητο : Γολ.18(2),578.

εἰσιορῶ κ. μυσ. κ. νεώτ., μέλλ. εἰσιορῶσομαι, δόρ. εἰσιορῶν, νεώτ. εἰσιορῶσομαι, μυσ. παρακ. εἰσιορῶσκα, κυρ. ἐπὶ ὕρῶν κ. γεν. ρευστῶν, ὄμ. κ. ἀερίων, ρῶμ ἐντός, εἰσέρχομαι ἐν τινι ρέον : Εὐρ.Τ 260 ἐπει τὸν εἰσιορῶντα διὰ Συμηληγῶν βοὺς ὀλοφορθεὺς πόντον εἰσβαλλόμενον, Πλάτ. Φαῖδ.112B ἢ δ' αἰτία ἐστὶ τοῦ ἐκρεῖν τὰ ἐντέθειν καὶ εἰσπεῖν πόντα τὰ ρεύματα, Πολύδ.16,5,2 εἰσπεύσας εἰς τὴν ναῦν τῆς θαλάττης-εἰσπερεύσασθαι τὰ ὄματα τὰ ὀπόμενα' || ὄμ. ἐπὶ ἀερίων : Πολύδ.2,76 εἰσπεῖ κατὰ τὰς θῖνας τὸ νεῦμα, Γεωμ. 13,7,2 δι' ἧς τὸ νεῦμα εἰσπεύσεται' 2) κ. νεώτ. μηφ. γεν. εἰσέρχομαι πρὸ ὀφθῶν, ἰδίως ἐπὶ χρημάτων κ. γεν. εἰδῶν : Ἰσοκρ.Β,140 πόσον δὲ πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν εἰσπεύσασθαι ; Πλούτ.Λυκ.30, ὁ χρυσὸς εἰσπερεύσεν εἰς τὰ ταμεῖα τῶν τραπεζῶν' || ὄμ. ἐπὶ πλῆθους : Συνέδ.24C στρατεύματα συγγενῆ τῶν παρ' ἡμῶν δούλων εἰς τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν εἰσπερῶνκῶτα' || ὄμ. γεν. ἐπὶ πράγμ., μετρίων, καταστάσεων κτλ. : Πλάτ. Φαῖδρ.262B θῆλον ὡς τὸ πάθος τοῦτο δι' ὀμοιοζήτητων τινῶν εἰσπερῶν, Λοικ. Ἄλλ' ἔξ.42 ἀόρατον τὴν ἀγαθὴν τὴν ἦτο ἐκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσπεύσασθαι' || μυσ. ὄμ. μετ' αἰτ. προσ. : Πλούτ. Νομ.20 πόλλος εἰσπερῶν πᾶντας ἐνομίασας.

εἰσιορῶσω γλυσσ. εἰσιορῶξομαι τι, εἰσέρχομαι βία εἰς τι, εἰσβάλλω : Δοσιθ.434Κ.

εἰσιορῶ (ἡ) μυσ. κ. νεώτ. ἐπὶ ὕρῶν κ. γεν. ἐπὶ ρευστῶν κ. ἀερίων, τὸ εἰσπεῖν, ἡ ροή εἰς τι, ἐντός

τινος εἰσάραμος, εἰσάραος, εἰσορᾶ, εἰσορᾶσις, ἀντίθ. ἐντροή : Αἰλ.Ζι.1,53 ἔχει τι πλεονέκτημα ἢ αἶψ, τὴν τοῦ πενήτου εἰσορᾶν, Μαρκαν.Περὶλ. 11, ἀπὸ τοῦ καλομήτου Ἀτλαντικοῦ πελάγους τὴν εἰσορᾶν ἔχουσα, -εἰσορᾶ ὀδύταν εἰς τὰ ὄρηγνα : 2) πῶτ, μτφ. ἢ ἄφροον εἰσελεύσεις τιος εἰς τι, οἶον χρυσάσι, κλήθους κ.τ.τ. : εἰσορᾶ χρυσᾶ εἰς τὴν χώραν.

εἰσορᾶ ἢ ἡ εἰσορᾶ, ὁ εἰσορᾶς : Πάπ. ἡ τῶν ὀδύτων εἰσορᾶ.

εἰσορᾶς -οος (ὁ) ἡ εἰσορᾶ ἢ βλλ. : Ἀριστ.Λ.Κόσ. 39α.19 τὸν εἰσορᾶν εἰς τὴν ζωὴν θάλασσαν.

εἰσορᾶσις-τως ἢ ἡ εἰσορᾶ, ὁ εἰσορᾶς ἢ εἰσορᾶ.

εἰσορᾶσις μτγ. ἔγω εἰτός, μ. ὁ μέσ. ὄρ. εἰσορᾶσασάνην, εἰλκῶσι, ἔωρα, πρὸς ἑαυτὸν : Πά 16ν.10 εἰσορᾶσαντο τὸν Λῶτ πρὸς ἑαυτοὺς.

εἰσορᾶ Ἔπιγρ. ἔστε βλλ.

εἰσορᾶσις Ἔπιγρ. ἀντί εἰσορᾶσις εἰσέρχεται.

εἰσορᾶσις-οὐκ-ἔς πᾶν, ἐπὶ ἐκείναισις τιος χρονική περιόδου, πᾶ, ὁ καθ' ὃν κρίνεται, λογαριθμίζονται οἱ ὑπὸ τὴν ὑπογράφου καταλιπέται ἄφοροι τέλην : Πάπ. ἡμέραι εἰσέρχεται ἰσθ, οἱ καθ' ἃς ἐγγίσει ἡ καταβολή, ἐντρέπεται ἢ εἰσορᾶσις τῶν εἰσπορευμένων ἡται καταλιπέται φέρωνι, ἀντίθ. ἡμέραι ἀργυρικᾶι πρὸς εἰσορᾶσις.

εἰσορᾶσις-ἔω ἀρθμῶ εἰς τι, λογαριθμῶ εἰς τι, συμπεριλαμβανῶν ἢ παραδίδουσι εἰς τι : Πλάτ.Πολιτ. 290ε ὕπερον ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστέλεισθαι αὐτὸν τὸ γένος : 2) πᾶν ὑποβάλλουσι εἰς τέλος εἰσορᾶν, ἢ φέρων, εἰσορᾶσις, συνεισφέρω : Πάπ. ὄπως μῆ... εἰστέλειν βιασθεῖν.

εἰσορᾶσις Ἔπιγρ. ἐν οἰκῶν.

εἰσορᾶσις Ἔπιγρ. ἐν οἰκῶν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐν οἰκῶν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐν οἰκῶν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐν οἰκῶν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐν οἰκῶν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐν οἰκῶν.

παρα εἰσαδράμικα, τρέψαι εἰς ἐντός, ἐντός εἰς : Θεοκ.4,67 Πλαταίαις, ἐσέδραμον οὐ νὸν τὸ τρόπιον ἐστίν, Λυκόφρ.1163 ἐως ἐν εἰσθρέξωσιν Ἀμφίφαις δόμου : ἢ μτγ. ἐπὶ πλοίου : Θεοκρ. 13,24 βαθύν δ' εἰσέδραμα Φάσιν ἢ ναῦς Ἀργυρῶ : ἢ μτγ. ἐπὶ τοῦ σίματος : Τρωικ.ν.Σοφ.Α1.1830 σίματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσθράμοντος : ἢ κ. μτφ. ἐπὶ ὁσβενίος : Λουκ.ἸΚ.Προοίμ. Ἡ θεὸς ἰσοδύρα διὰ παῶν εἰσορᾶται.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

εἰσορᾶσις μτγ. ἐἰσορᾶ ἐντός, παρῆσθῶν, τρυπῶν : Εὐστ. Ὁδ.1532.5 Αἰλιος δὲ Διονυσίος εἰσορᾶνδν καὶ ἔκτροπᾶν φησι τὸ παρῆσθελν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεῖν.

Πλάτ. Νόμ. 797c, Ξεν. Ἀπομν. 1,1 ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων || ὄμ. τὸ μέγ. :: Ἦρ. 2,23 Ὁμρον. . . δοκέω τοῦτοια εἰσάγειν ἐς τὴν πόλιν εἰσελεῖσθαι, Εὐρ. Βάκχ. 279 ὁ Σατυρός γένος βότρουσ ἄγρον πῶμ' εἴρε κείσινεγκτο θνητοῖς || εἰδ. ἐπὶ πολιτ. πράξει, ὑποβάλλω εἰς κρίσιν, γνήσιον :: Ἦρ. 3,80 Ὅτανός μιν θά ταύτην τὴν γῆν ἑσέφειν, Θουκ. 8,67 τοῦτοια δὲ συγγράφαντας γῆν ἑσέσινεγκι ἐς τὸν δῆμον || εἰδ. φρ. εἰσφέρειν νόμον εἰσάγειν πρὸς φήσιν νόμ. μν. προτείνει νόμον :: Δημ. 705 καὶ παρὰ πάντα ταῦτ' εἰσενάοχει τὸν νόμον || ὄμ. ἀπολ. ἐπὶ ὄρνιθων ἢ νοσθ. σωμάτων, εἰσφοῦμαι περὶ τινος :: Θουκ. 5,33 αἱ δὲ βουλευτάραι . . . οὐκέτι εἰσέγγικαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βούλας, Ἀριστ. Πολιτ. 1298b, 33

θ) ἀναφορ. πρὸς πρὸς πρότερον, εἰσφοῦμαι διαρισμὸν, διορίζω :: Πλάτ. Νόμ. 961b πρῶτον δὲ αὐτὸν κρίναντα ἐπάξιον εἶναι φύσει καὶ τροφῇ τὸν νόμον οὕτως εἰς τοὺς ἄλλους εἰσφέρειν || ὄμ. παθ. :: Πολύβ. 35,45 μὲς τοὺς εἰσφερόμενους ὑπὸ τῶν ὀπῶν πρὸς βουτὰς ὀπακοῦει 9) μτν. τὸ μέγ. μφ. ἀναφορ. πρὸς ἰδιότητα, καταστάσις, ἐνεργείος κτ., φέρω ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ἐμφανίζω, δεκνύω, ἐπισημαίνω :: Πολύβ. 11,10,5 παραδειγμα γὰρ ἐν πάσι τὸν ἴδιον βίον εἰσφερόμενος, Διόδ. Σ 1,84 || ἐνίοτε ὄμ. τὸ ἐνεργ. :: Πολύβ. 5,140 εἰσφέρειν γὰρ, Γεωμ. προοίμ. οὐκ ἐλαχίστην σπουδὴν παρ' αὐτῷ τὸ μέγος εἰσένεγκας 10) κ. νεώτ. συνεισφέρειν, προσφέρειν ἢ καταβάλλω χρήματα κ. γεν. ὄμ. ἐπὶ πῶν πρὸς τὴν σκοπῶν :: Ἀρχι. 78,2, Ξεν. 10, 9,7 τμηθὲς ὀρεγόμενοι, καὶ χρήματα θάττον [ἀν] εἰσφέρουσιν, Πλούτ. Πτολ. 1,2 χρήματα πρὸς τὸν πόλεμον εἰσενεγκόντες τοὺς πολίτας, - ἐγὼ θά εἰσφέρω τὸ χρῆμα καὶ ἐκείνους τὴν περὶ τῶν || κυρ. ἐπὶ ἐράνων :: Πλάτ. Συμ. 177c || εἰδ. ἀπ. τῆς ἀπίστης τὸν εἰδικὸν φόρον, εἰσφοράν βλλ. 51 :: Θουκ. 3,19, Λυσ. 18,7 μεγάλας δ' εἰσφοράς εἰσεννοχῆσαι καὶ ἀκατειοργηκόσι κἀλλίσταις || ὄμ. πόλ. διδῶν ὡς εἰσφοράν, συνεισφοράν :: Δημ. 565 εἰσφέρειν οὐκ ἀπὸ ὑπαρχουσίης οὐσίας || ὄμ. τὸ μέγ. εἰσφέρουσι συνεισφέρειν :: Λυσ. 19,49 εἰσένεγκται δὲ ὅπρ' ἀμφοτέρων οὐκ ἐλαττων μῶν τεταράκοντα || νεώτ. μφ. τὸ ἐνεργ. βοηθῶ ἢ συντελέω πρὸς τὴν :: δὲν εἰσφέρει διόλου εἰς τὸ ἔργον.

εἰσφερῖμοι κ. μ. μν., παθ. ἀφρ. εἰσφερῖσθαι εἰσορμὴ πρὸς τὸν δεξιόν, πᾶσ ἀπὸ καυδ, κατὰ διαόλου συνθ. ἐν γρ. ὡς ἀφρ. Μέν. Περικ. 226 ὁδὲ εἰσφερῖσθε δάττον . . . ἐκποδῶν, αὐτ. Σου. 229 θάττον εἰσφερῖσθαι, Σφ. Γρηγ. Νίσια 2,433d, Ἀτταλ. Διατ. ἐν Σάβ. 1,1 καὶ συμβόλαια κοκῶν ἐστίης ἐνδοθεν εἰσφερῖσθαι.

εἰσφλασις-ιος [ἡ] ἰων. ἀπὸ ἐσθλασις, τὸ ἐνός ἢ πρὸς τὸ ἐνός θλάει, ἢ πρὸς τὸ ἐσθ θλάσις :: Ἰνν. Κερ. Τρωμ. 3 οὕτω βῆμην ἂν προσητὴ τῆ ἐσφλασις.

εἰσφλάω-σω ἰων. ἀπὸ ἐσθλάει, ἐνός συντριβῶ :: Ἰνν. Κερ. Τρωμ. 3 ἐσφλάται τὸ δάττον.

εἰσφορῆσις-εως [ἡ] μν. εἰσοδος, εἰσβολή :: Κινναμ. 1050 ἀνωθεν πού τῆ βασιλείου σκηνῆς Ἰσάτο ὡς ἐν μὴ θαρρῶν εἰς εἰσφορῆσις.

εἰσφορῶ-ᾶω κ. μτν. παρακ. εἰσφορῆσθαι ὑπάγω συνά, εἰσέρχουμαι συνά, συνάω εἰς τὴν μέρος :: Εὐρ. Ἀνδρ. 945 πρὸς τὴν ἐν αἰκοῖς ἄλλοιαν εἰσφορῆσθ' ἐάν γυναικας, Ἀριστ. Πην. 1033 || μτν. μφ. ἐπὶ ἀπ. Κόιντ. 3,433 εἰσφορῆσθ' αἰσῶς 2) μτν. γομ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐρχομαι, εἰσέρχουμαι, εἰσάγωμαι :: Δίων Κ 43,24 τοῦτο τὸ θάρασμα . . . παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς εἰσφορῆσθαι.

εἰσφορᾶ [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ εἰσφέρειν, τὸ εἰσφέρειν, ἢ συγκομιδὴ :: Ξεν. Οἰκ. 7,40 γελῶσα δ' αἰδ' ἐφην ἐγὼ, ἢ μὴ εἰσφορᾶ φαίνεται ἂν, εἰμὴ τῆς ὄσῃς τὰ εἰσενεχθέντα σφῶρ 2) μτν.

εἰσγωγή, εἰσλήψις, πρότασις τινος πρὸλ. εἰσφέρειν 2) :: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 10,4, Δίων Κ 37,51 ἐν τῆ εἰσφορᾷ τῶν φαρμακῶν νόμον 3) εἰδ. ἀναφορ. πρὸς λέξιν, ἢ εἰσγωγή :: Διόγ. Λ 7,67 ὁ τὴν εἰσφορᾶν ἔχον ἀδωμοτικὴν παρὰ τινος νορίου πλεονασμὸν ἢ πόδος 4) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ συνεισφέρειν πρὸς τινά σκοπῶν, συνεισφορά, συμβολή εἰς δαπάνην ἢ εἰς ἔργον :: Πλάτ. Νόμ. 955ff χρημάτων εἰσφοράς περὶ τὸν κοίτη, εἰσφορά εἰς γῆμα καὶ εἰς εἶδος 5) εἰδ. ἀπὸ τῆ πληρωμῆς ἰδίας τῶν φόρων :: Ἀριστ. Πολιτ. 1313b, 26 καὶ ἡ εἰσφορὰ τῶν τελῶν, Πάπ. εἰσφορὰ τῶν δημοσίων τελεσμάτων || κυρ. ἀναγκαστικὴ συνεισφορά, ἔκτατος φόρος κτηματικῶν ἐπιβαλλόμενος διὰ φηφισματος τοῦ δήμου εἰς τοὺς πολίτας καὶ τοὺς μετοίκους πρὸς κάλυψιν πολεμικῶν ἰδίων δαπανῶν :: Ἀντιφ. 2,212, Θουκ. 3,19 εἰσενεγκόντες τὸτε πρῶτον εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα || μτν. εἰδικὸς τις φόρος ἐν Αἰγύπτῳ :: Πάπ. διαλύσασθαι τὰς εἰσφορὰς 6) νεώτ. στρατ. στρατηγικαὶ εἰσφορᾶι, ἢ δι' ἐπιτάξεως ἰδιωτικῶν κτημάτων ἀναπληρωσις τῶν ἀνταγκαιούτων, ἴδ. ἐν πολέμῳ, εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς θαλάσσης μέλλ.

εἰσφορία [ἡ] Ἑτηρ. ἢ ἐνεργεία εἰσφοράς βλλ.

εἰσφορίων [τὸ] πάπ. πληρωμῆς φόρων 2) πάπ. ἢ πληρωμῆ, κατάθεσις χρημάτων εἰς φιλοπρωπιανὸν ἴδουμο, ἢ δωρεά, ἢ ἐνίσχυσις αὐτοῦ.

εἰσφορος [ὁ] πάπ. ὁ ἐκτελῶν τὰς πληρωμὰς, ὁ ἀπεύθυνος διὰ τῆς πληρωμῆν :: Πάπ. τοὺς δέτνα συγγενέσθαι εἰσφορῶσιν μιν.

εἰσφορῶ-έω, ἴων. εἰσφορέω, ἀφρ. εἰσφορήσθαι εἰσφέρειν βλλ. φέρω εἰς, ἐνός, πρῶτως μέσος :: Ὁδ. Ζ 91 εἰσφορόν μέλαν ὄδου, Θουκ. 2,75 διεκλόνας τοῦ τεύχους εἰσφορόν τὴν γῆν, Ξεν. Ἀν. 4,61 2) μτν. τὸ μέγ. ἀναφορ. πρὸς τροφήν, ὡς τὸ εἰσφέρειν, προσφέρειν, ἐσθίω, τρώγω :: Παρθ. 9,5 **εἰσφορᾶσσω** μτν., παθ. ἀφρ. β' εἰσφορήσθην, ἐμφορᾶτω, παρῶτα ἐνός, ἐγκλίσις :: Νικητ. Γερ. Ἀριστ. 10 εἰσφορᾶσθην τῶν τρυφημάτων [δ. ἀνάγν.]

εἰσφορᾶ, παροι. εἰσφορῶν, μέλλ. εἰσφορῶ κ. μτν. ἀφρ. εἰσφορᾶσθαι, μέγ. παροι. εἰσφορῶμεν, μέλλ. εἰσφορήσομαι, ἀφρ. μφ. ἀφρ. α' ἢ ἦσ, εἰσφορήσασθαι, ἀφῆλω ἢ εἰσέλθῃ, ἐπιτρέπω ἢ εἰσέλθῃ, δδ. παραδέχομαι ἐνός, εἰσάγω, εἰσάμηνω :: Ἀριστ. Σφ. 892 εἰς τις θάρασαν ἡλισταπῆς εἰστίω ὡς ἡνίκ' ἀν λέγασιν, οὐκ εἰσφορήσομαι, Δημ. 473 καὶ εἰσφέρουν τὸ στράτευμα καὶ διεύσσαν καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς συμμάχους Πάπ. εἰσφέρουσι αὐτοὺς εἰς τὴν ἑμὴν οἰκίαν || ὄμ. ὁ μέγ. μέλλ. ἐνεργ. σμ. :: Δημ. 73 καὶ τοῦτους εἰσφορῶσθαι μᾶλλον ἢ κείνη παραδῶσειν τὴν πόλιν || τὸ μέγ. εἰσάγω μετ' ἑμοῦ :: Εὐρ. Τρω. 652 κομφά σθλειών ἐπὶ οὐκ εἰσφορῶσιν || ἦσ, εἰσφορῶσασθαι κοιμησῶσθαι, μετὰ σπουδῆς εἰσενεγκύν 2) μτν. αὐθ. παρεισφρέω, εἰσάγω, εἰσέρχουμαι :: Ἀλκιφρ. 3,53 χθῆς Καρλίωος περὶ τὸν φηρ ἀρχολογούμενον εἰσέρχου εἰς τὸν τανταῖον 3) ἀναφορ. πρὸς τροφήν, κατεσθῶ, καταβροχθίζω :: Ἀριστ. Ἰσομ. 531b, 11 τοὺς πελεκᾶνας τὰς . . . κόγχας κατοικήσθαι ἐπειτα δὲ πον ἡλθῶς εἰσφορᾶσθων αὐτῶν, ἔξεμιν.

εἰσφορησις-εως [ἡ] μν. εἰσοδος, εἰσοδῶσις, παρεῖσοσις :: Μακρ. Μόγν. 206.

εἰσφῶρ μτν. μνησὺ ἐνός τινος, ἀναμνησὺ, συμφῶρ :: Μόε Τύρ. 28,6 νῦν δὲ ἀναμῆ εἰσφῶρεται πάντα ἐν τοῖς λόγοις.

εἰσφῶρη θῆτις εἰς τὰς χεῖρας τινος, δδ. ἐμπροσθεῖα :: Σοφ. Ὀτ 384 φερτῶν. εἰσφῶρησιν.

εἰσφῶ κ. νεώτ., μέλλ. εἰσάγω, ἀφρ. εἰσάγω, νεώτ. ἀφρ. εἰσάγω, μτν. μέγ. ἀφρ. εἰσφῶμεν, ἐπ. παθ. εἰσφῶσθην, μτν. κ. νεώτ. παθ. ἀφρ. εἰσφῶσθην χίνα εἰς τὴν ἐνός τινος, εἰσάγω χίνα.

πισθεν ἀπιταγαμίνον, - εἶτε ἐπιτύχω εἶτε ἀποτύχω, - εἶτε ἀπὸ τὸν ἕνα ὁρμό πᾶσι εἶτε ἀπὸ τὸν ἄλλο' || ὄμ. πρὸς διαζευχθέντων ἀπὸν ἐνωσίων ἴσοι οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων, ἀνωμαλῶν κττ. ἀντὶ τοῦ ἁ... ἁ...: Πλάτ.Φιλ.34C ἀπολέσασα μνήμην εἶτε αἰσθήσας εἶτ' αὐ μωθημάτων, Πλάουτ.Ἡθ.1089D τὴν εἶθ' ἄδωνται εἶτε ἀνοίαν ἢ εὐσταθείαν || γί-
 θεται κ. τρίς ἡ πλεονασίαι: Σοφ.Ἡλ.606 κήρυσσέ μ' εἶτε ἀνάστας, εἶτε χρῆς κακῆν εἶτε στόμαρον εἶτε ἀναίδειας πλάν' || τὸ πρῶτον τῶν δύο εἶτε εἶναι παραλείπεται: Πλάτ.Π.4,7B ζῆνος, αἶτ' ἄν ἀσάτος, Πλάτ.Νόμ.864A. πάλις εἶτε ἰδιώται τι-
 νες, - θά ἀναχωρήσῃ ἀπόφει εἶτε ἀβρίον || τὸ πρῶτον εἶτε ἀντικαθίσταται εἶναι διὰ τοῦ εἶ: Ἡρ.3,35 μάθε, εἰ λέγουσι Πέρσαι δαίθεα, εἶτε ἀσπί ἀλόγους ταῦτα παραφρονέουσι, Ξεν.ΚΠ 2,17' || ἐνίοτε τὸ πρῶτον εἶτε ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἁ: Σοφ.Ατ.178 ἁ κ. κλυτὰν ἐνάραυ φευσθεῖσα δῶροισι εἶτ' ἐλαφροβόλαις; - ἡ θά ἐλαθὼ ὀϊστοί, εἶτε θά στείλω τὸν ἀβαλφόν μου' || ὄμ. ἐνίοτε ἀντικαθίσταται τὸ δεύτερον εἶτε διὰ τοῦ ἁ: Εὐρ.Ἡλ.895 ἐν εἶτε χρέξις ἤσταν ἄρπαγην πρόθεσι, ἡ σκόλον σιωνισίον' 2) ἐπι-
 πλάγιον ἐρωτήσεων ὡς τὸ εἶ: Ὀδ.Γ 90 σάφα εἰ-
 μέμεν ὀππὸθ' ὄλωλεν, εἶθ' ὄγ' εἰ ἠείρουο...
 εἶτε καὶ ἐν πελάγῃ, Δημ.193 σκοπεῖται, εἶτ' ὀρ-
 θῶς λογιζομαι ταῦτ' εἶτε μὴ.
εἶτε β' πληθ. εὐκτ. τοῦ εἶμ' βλλ., ἄ. εἶητε.
εἶτε Ἐπιγρ. πθ. ἀντὶ τοῦ εἶτα βλλ.
εἶταν μτγν. κ. Ἐπιγρ. ἰων. γ. τοῦ εἶτα βλλ.: πρβλ.
 εἶπειτε - εἶπειτα: Σοφ.Μομ.330, ΚΑΜορκ.4,28 (ὀ.γρ.).
εἶ τις - εἶ τι, ἐν ἑλλειψί, βλ. εἶ.
εἶτοια Ἡσ. ἡγηγὴ παρά τῆς Κλειτῆς ἰσθ
 τοῦ Κλειτορίου.ι.
εἶχεται Ἡσ. «οἰχεται».
εἰχθρολέων-οντος (ὀ) Ἐπιγρ. ἄ. ἐχθρολέων, ὁ
 ἀντίπαλος λέων.
εἰχόμενος Ἡσ. «κατεχόμενος».
εἶω ἐπ. ὕποτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι βλλ. ἀντὶ εἶω, ὄ.
 εἶω ἐπ. ὕποτ. ἐνεστ. τοῦ εἶδ' βλλ.
εἶωθα β' παρακ. τοῦ εἶω βλλ.
εἰωθός-ἄδος(ή) μτγν. ἡ κατακλιθεὶς περιστέρῃ,
 ἄ. εἶθος: Ἡρωδιαν.Φιλ.446P.
εἰωθός-ότος(ή) πρὸς τ. οὐδ. μτγ. τοῦ εἶωθα βλλ.
εἰωθώτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸ εἰωθός, κατὰ
 τὸ εἰωθόμενα, κατὰ τὸν συνήθη τρόπον: Σοφ.Ἡλ.
 1456 ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἰπας οὐκ εἰωθώτως
 ἰ παρά τὴν συνήθειαν, Πλάτ.Συμν.218D καὶ οὗτος
 ἀκούσας εἰωθώτως ἐλάξεν.
εἰωθός-ον δ. τ. τοῦ εἶωλος βλλ.: EM 306,44.
εἶων παρατ. τοῦ εἶω βλλ.
εἶως ἐπίρρ. κ. εἰος ἀντὶ εἶως, βλλ.: Ὀδ.Δ 800
 εἶως Πηλεῖδιον ἀδουρομένην, γώσασαν, παύ-
 σεως κλαυθῆλοιο γόαστ' ἐ δουροδέοντος.
εἶωσαν Ἡσ. «ἀπέωσατο».
εἶκ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., πρὸ φωνηέντ. εἶε σπον.
 κ. πρὸ συμφρ. εἶς τὸς ἀττ. Ἐπιγρ. πρὸ τῶν σ, ζ, ξ,
 ρ κ. σπασ. τοῦ λ' ἄγ' ὄμ. κ. δημ. εἶην ἐν συνθ.
 πρὸ τῶν ἡχηρῶν β, δ' ἴσχυομαι, εἰθίγαίνω' ἰ
 κρητ. κ. βοιωτ. πρὸ τῶν β, γ, ὀ, λ, μ, ν, εἶς ἐν
 ἀττ. Ἐπιγρ. πρὸ τῶν χ, φ, θ εἶ' ὄμ. εἶχ ἐν μτγν.
 Ἐπιγρ. πρὸ τοῦ σ, δημ. ἰδιωμ. ὄχ' ὄμ. δημ. ἐν
 συνθέσει εἶε. Πρόθεσις συνασσομένη πάντοτε
 μετὰ γεν. ἴσπαν. μσν. κ. δημ. μετ' αἶτ. ἰσμοί-
 νουσα κυρ. εἶω, ἐκτός ἐν ποικίλαις χρ. σίαν ὡς
 ἐπίρρ. τοῦ, αὐτῆ καθ' ἑαυτήν, εἶω, ἐκτός: Ἰλ.Σ 480
 πρὸ τῆ δ' ἀντιγα βάλαι φωνήην τριπασα μαρμα-
 ρηην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώνη. Ὀδ.Ο 272
 ὄστω τοῖ καὶ ἄγων ἐκ πατρίδος ἄνδρα κατα-
 κτάς θυμολον ἰ εἶω μακρὰν τῆς πατρίδος ἰ Ἡρ.
 3,83 οὗτος μὲν δὴ σπεί οὐκ ἐνηγνώκετο, ὄλλ' ἐκ
 τοῦ μέσου καθήτο (ἐκάθων ἐζω, μακρὰν

τῆς ὀμυγύρεως χωριστά), Σοφ.ΟΚ Π3 σιγήσο-
 μαί τε καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρήνον κατ'
 ἄλλος ἰεξω, μακρὰν τῆς ὁδοῦ' 2) ὄμ. ἐπὶ
 τόπου ὡς πρὸθ. πάντοτε ὡς ἐπληρῆτα μετὰ γεν., μσν.
 κ. δημ. σπον. κ. μετ' αἶτ. κ. ἐν διαφ. σμυ. ἴστοι'
 || πρὸς δῆλων τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως, προ-
 λευκῶς, ἀπομακρύνουσιν κττ.: Ἰλ.Α 269 καὶ μὲν
 τοῖσιν ἐγὼ μεθοίωλον ἐκ Πύλου ἐλθὼν τηλό-
 θεν ἐξ Ἐπὶς γαίης, Σοφ.Φιλ.60 οἱ σ' ἐν ἱταίς
 στείλωντες ἐξ εἰς οἰκον μολεῖν, Πλάτ.Πρωτ.321C
 ἀνθρώπων ἐξείνας ἐκ γῆς εἰς φῶς. Ξεν.Αν.3,4,25,
 Πλάτ.Κωμ.190 ἐξ ἀγορᾶς ἀνίσταται, Σχγγελ.72,9
 ἐκ τῆς Χαλδαϊκῆς, Βέλδ.Χρυσ.2 ἀπεξενθῶντων, ζευ-
 γεν ἐκ τῆς γονικῆς τοῦ χωρῆς, - ἤλθεν ἐξ Ἀθη-
 νῶν, - ἐκ τῆς οἰκίας του' || ὄμ. κ. μετ' ὀγο-
 μῶτων κατοίκων ἀντὶ τῆς χώρας ἢ τοῦ τόπου:
 Ἰλ.Ω 288 καὶ εἶχε οἰκαδ' ἰκέσθαι ἀφ' ἐκ θυμο-
 νέων ἀνδρῶν, Ξεν.ΚΠ 6,2,9 ἄλθων οἱ ἴνδοι ἐκ
 τῶν πολεμίων, || ὄμ. κ. ἐπὶ κινήσεως ἐκ
 τινος πράγματος ἐν συντάξει μετὰ ρ. σημαίνον-
 των ἀπομακρύνειν, ἀφορίζειν, λήθην κττ., ἀπὸ:
 Ἰλ.Γ 29, Σοφ.Φιλ.1267 δέξου δὲ χερῶς ἐξ ἐμῆς
 πύλου ταδε, Ξεν.ΚΠ 5,3,3 οὐδ' ἐκ χρυσῶν φλοκῶν
 πηλομεν, Βέλδ.Χρυσ.η.Κορ.Ατ.2,117 ἐκ τῆς σε-
 λήνης ἔπασεν ἐκείνη τὰς ἀγκυλάς, Στεφ.Σαχλ.η.
 Κορ.Ατ.2,111 λοιπὸν ἐκάθην ἡ φίλα τελευτῶς
 ἐκ τὸν κόσμον, - ἔλαβε χηματα ἐκ τοῦ τα-
 μείου: || φρ. ἐκ χερῶς βάλαι ἡ πᾶσι πληθῶ-
 να, κυτῶδ' ἔχον τὸ δόρυ εἰς τὰς χειρας, ἀνθῆ. πρὸ
 ἀντιποτεύων ἡ ἀκοντιζέιν: Ξεν.Αν.3,15, αὐτ.ΚΠ
 4,3,16 δυνήσομαι δὲ θηρία δίκων τὰ μὲν ἐκ
 χερῶς ποῖται καταλαβάνων, τὰ δὲ ἀκοντιζέιν'
 || ὄμ. ἐκ χερῶς τὴν μάχην ποῖσασθαι διεξέρχην
 τὴν μάχην ἐκ τοῦ συστάθην: Ξεν.ΚΠ 6,2,16 ὡς ἐκ
 χερῶς τὴν μάχην ποῖσόμενος' || μετὰ γεν.
 προσ. πρὸς δῆλων προλευκῶς: Ἡρ.1,β,
 Αἰσχ.Αγ.348 τοῖσθα τὸ γυναικῶς ἐξ ἐμοῦ
 κλύεις, Ὄμου.1,22 οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχῶς
 πυθανόμενος, ἠέωςτα γράφειν, Πάπ. κατα-
 φίλθαι τοὺς τριλοῦς αὐτοῦ πόδας ἐξ ἐμοῦ,
 - ἀσπασθῶς ἐκ μέρουσ μου' || μτγν. φρ. νικῶ
 ἐκ τινος=ἐπιστρέφω νικητῆς ἀπὸ τινος: ΚΔ
 Ἰλ.15,2 καὶ τοὺς κινώντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ
 ἐκ τῆς αἰκῆνος-αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ
 ὀνόματος αὐτοῦ' 3) κ. μτφ. πρὸς δῆλων κη-
 νήσεως, προλευκῶς, ἀπεφύγετο ἀπὸ τινος φυ-
 γικῆς ἢ νοπηκῆς ἔδρας, τόπου: Ἰλ.343 ὄμ. καὶ ἐγὼ
 τὴν ἐκ θυμοῦ φίλον ἰδὸν μέσα ἀπὸ τῆς καρδίας
 μου, Αἰσχ.Αγ.48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη,
 Σοφ.ΟΚ 486, ΠΔ Φωμ.129,1 ἐκ βαθέων ἐκέρραβῃ
 σοι, κύριε, Θείατοργ. ἐπιμωμὸν πάντες ἐξ ὄλης τῆς
 ψυχῆς καὶ ἐξ ὄλης τῆς θειασίας ἡμῶν ἐπιμωμῶν'
 || ὄμ. μτφ. πρὸς δῆλων ἀπομακρύνουσιν ἐκ
 τινος καταστάσεως: Ἰλ.Κ 107 ἐκ ἐκ γάλοιο με-
 ταστρέφω ἄλοχον ἴστορ' 4) πρὸς δῆλων διε-
 κρήσεως, ἀποχωρισμοῦ, ἐξάρσεως ἀπὸ τινος ἀρι-
 θμοῦ ἢ πλῆθους κατ' ἐξοχὴν, ὑπερβολικῶς, περι-
 σσέρον ἀπὸ δῆλων: Ἰλ.Σ 431, Σοφ.Αν.124,
 Ὄμου.2,49 τὸ μὲν γὰρ ἔτος, - ἐκ πάντων μέλλο-
 στα δὴ ἐκίνο' || ὄμ. πολλῶν ἐκ μετὰ τῆς ἐκ
 γενικῆ ἐν σμυ. διαστρέφω: Ἰλ.Ο 680, Ἡρ.5,87
 ἐκείνον μῶνον εἶ ἀπάντων σάβησαν, Πλάτ.
 Γοργ.325E ἐκ τῶν δυνάμενων εἶσι, ΠΔ Κριτ.15,2
 καὶ εἰδικα αὐτὴν ἐνὶ τῶν μετῶντων ἐκ τὰ λι-
 παρωμένα, - τινὲς ἐκ τῶν μετῶντων 5) μετὰ ρ.
 ἀτάσεως σημαίνοντων ὑπονοημένης κινήσεως προ-
 ηγηθείσης ἐπὶ, ἐν: Ἰλ.Ε 4 βαίε ἰ ἐκ κούρῶδες τε
 καὶ ἀσπίδας ἀκμάστον πύρ, Ὀδ.Ζ 224 ὄ ἐκ
 ποταμοῦ χρῆα νῆκτο διος Ὀδυσσεὺς ἰ ἐλοδῶ-
 στο ἐν τῷ ποταμῷ, δι' ὅπως ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἰ
 || κ. μτφ. μετὰ τῶν ρ. εἶω, κατέχω, ὀδηγῶ

κτ.: Θουκ.184 και οὐκ ἔξ ἐκέλευν ὡς ἀμαρτη-
 σομένων ἔχειν δεῖ τὸς ἐπιθῶν, Λουκ.Ἰν.23
 λαμβάνεται με ἐκ τῆς οὐράς, = ἐξαρτάται
 ἐκ τῶν διαθεσῶν τῶν θ) ὅμ. μετά ρ. ση-
 μαιωνίων κἀθῆμα ἢ ἴταται, πρὸς δῆλων στά-
 σεως ἐν τόπῳ ἔξ οὗ γίνεται ἄλλη τις ἐνέργεια:
 Ἰλ.Ξ154 Ἥρη θ' εἰσιεῖθε χρυσόθρονος... σπῆρ'
 ἔξ Οὐλόμποιο ἀπὸ βίου, Σοφ.Ἀνι.411 καθήμεθ'
 ἄκρων ἐκ πάγων ἀπὸ γένεσι: || φρ. ἐκ βυθοῦ
 ἐν τῷ βυθῷ: Θεόδωρ.2240 αἱ δ' ὀνέπνευθεν ἀλά-
 λα κρουσάλλω ἡδ' ἀργύρω ἰνδάλωντο ἐκ βυ-
 θοῦ' || κ. νεῶτ. ὅμ. μετά γεν. ἐπιθ. κ. οὐσ. ἐν
 διαφ. ἐπιρρ. ἐκφράσσει τοπικῆς ἀσεως, οἶον: ἔξ
 ἀγχυμολοί = ἐκ τοῦ πλῆσιον, ἔξ ἀριστερῶν, ἐκ
 δεξιῶν = δεξιά, ἀριστερά, ἔξ ἐναντίας = ἀπέναντι,
 ἐκ τοῦ πλαιγίου = πλαιγίος, ἐκ δεξιῶν, ἔξ ἐωνά-
 νων = δεξιά, ἀριστερά, ἐκ τοῦ συσταδῆν =
 σῶμα πρὸς σῶμα, ἀπὸ πάλῳ κονά: Ἰλ.Ω352
 τὸν δ' ἔξ ἀγχυμολοία ἰδῶν, Ξεν.ΚΠ7.1,20 ἀλλά
 περὶ μὲν τῶν ἐξ ἐναντίας ἤμην μελέσει, τοῦς
 δ' ἐκ πλαιγίου σὺ δῶλλοις πρόστατον || ὅμ. ἐκ
 θαλάσσης ἐκ τῆς μεσογείας: Δημ.326' 7) ὅμ.
 ποι. μετ' ἐπιρρ. τοπ. ἐπ. -θεν ἴτοι ὄρασιον ἀφρ.
 γενικῶν]: Ἰλ.Ρ548 ἔξ ὀρανόθεν, αὐτ.Φ335 ἔξ
 ἀλλοθεν, αὐτ.Θ304 ἔξ Αἰσχυρῆν, Θεόδωρ.2211
 ἐκ πρῶθεν' || ἡγν. κ. μον. ὅμ. ἀσπ. κ. μετ'
 ἄλλων τοπ. ἐπιρρ.: Φιλ.2.147 ἔξ ἀντικρῶ, Τζέτζ.
 Χιλ.1837 μόθε και τὸν Ἑλλησποντον ἐκ ποῦ και
 κῆρι πῶσσι: θ) πρὸς δῆλων ἀποστάσεως:
 Ξεν.Ἀνι.10 ἀλλ' ἐκ πλείωνος ἢ τὸ πρόσθεν
 ἔσκειον ἰδὸν μεγαλύτερος ἀποστάσεως ἢ Πλοῦτ.
 Δημῆτρ.21 ἐκέλευσε ἔξ ἐκκοῖα θημάτων ἀφεί-
 να καταπελτικῶν θῆλων Στρ.8.83.19' 9) κ. νεῶτ.
 βραχυῶν ἐνέβρα.πρὸς δῆλων τοῦ τόπου προ-
 κείσεως ἀρχῆς: Θουκ.1.8 Πλάτ.ἀν.32B τοῦς
 δῆκω στρατηγῶν... τοῦς ἐκ τῆς ναυμαχίας
 Ξεν.ΚΠ7.2,5, - αἱ ἐκ τῆς πρωτεύουσος - αἱ
 ἐκ τῆς ἀλείας πρόστατον: 10) ἐπὶ χρόνῳ
 ἑλλησπικῶς μετ' ἀναφρ. κ. δεῖκτ. ἀντων. πρὸς
 δῆλων χρονικῆς ἀφειρησίας, οἶον ἔξ οὗ, ἔξ
 ὄτου, ἐκ τούτου, ἐκ τούτων, ἐκ τῶνδ, ἔξ ἐκει-
 νου, ἐκ πολλοῦ, ἐκ πολλῶν, ἐκ πλείστου, ἔξ
 ὀλίγου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ παλαιότατον ἴεν. χρό-
 νῳ: Ἰλ.Α6 ἔξ οὗ θη τὰ πρῶτα διαστήτην,
 αὐτ.493, Θουκ.2.15 και ἑνοικία ἔξ ἐκείνου Ἀθη-
 ναίων ἐπὶ και νῶν... κορηθῖν... ποιοῦσιν ἰ=ἀπό
 τότε μέχρι ὁμερα, αὐτ.1.68 και ἐκ πολ-
 λοῦ προαρσεκευασμένων, Πλοῦτ. Κατο.28'
 || ὅμ. μετά χρόν. ἐπιρρ. κ. τότε, ἐκίθθεν
 βλ. ἐκίθτε, ἐκίθθεν' || ὅμ. πρὸς δῆλων
 ἀφειρησίας ἀπὸ τῶν ἰδιαίτερον χρονικοῦ ση-
 μείου: Ἰλ.Ξ86 οἶον ἀρὰ Ζεὺς ἐκ νεότητος
 ἔδωκε και ἐς γῆρας τολευπέην, Πλάτ.Πολ.374C
 μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδύων, Δημ.1252'
 || φρ. κ. νεῶτ. ἔξ ἀπαλῶν ὄντων ἀπὸ νεα-
 ρωτάτης ἡλικίας]: || ὅμ. μετά γεν. οὐσιαστ. ἢ
 ἐπιθ. πρὸς σχηματισμὸν ἐπιρρ. ἐκφράσεων χρό-
 νου δηλωτικῶν, οἶον ἔξ ἀρχῆς ἀπ' ἀρχῆς, ἀπ'
 τῆν ἀρχῆ, ἐκ τῆς ἰθῆς παρευθῶ, ἀμέσως, ἐκ
 νέης πάλιν, πρῶτ. νεῶτ. ἐκ νέου, ἔξ ὑστερῆς
 ὑστερον, κατόπιν, ἐκ ταχίσιας ταχῶς: Ἥρ.3.127
 ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθῆς, αὐτ.3.116 αὐτίς ἐκ νέης κα-
 τεδωκόλωτο, Αἰσχ.Εὐμ.284 οὕτως δέ μοι γένοιτ'
 ἄν ἔξ ἀρχῆς λόγος || ὅμ. Ἐαρχῆς ἔξ ἀρχῆς
 ὡς ἐπιρρ. δεχόμενον και τῆν πρόθεσιν ἀπὸ: πῆς τα
 Ἐαρχῆς, πῆς τ' ἀπὸ Ἐαρχῆς' || ὅμ.πρὸς δῆλων
 ἀμέσῳ χρονικῆς ἀποκομῆς μετ', κατόπιν, ὑστε-
 ρον: Ἰλ.Ε865 ἐπῆρθεν ἠφάνεται ἀπρ καύμα-
 τος ἔξ μετὰ τὸ καίμα: Ξεν.Ἀκ.6.21 ἐκ δὲ
 τὸ ἀρίστου μετὰ τὸ ἀρίστην. Θεόδωρ.Καρ.
 3.3 τὴν θάλασσαν ἀκ διανοῦσιν πλείωνον εἶναι,
 Πλοῦτ.Νικ.20 ἐκ χειμῶνος' || ὅμ. ἐπὶ χρόνῳ

πρὸς δῆλων χρονικῆς στιγμῆς ἢ περιόδου ἐν ἧ
 γίνεται ἡ ἰός ἢ ἡ), κατά, κατά τῆν διάρκεια:
 Ὀδ.Μ286 ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ... γί-
 νονται [σχολ. ε ἐν νυξ] κατά τῆν νύκτα, Σοφ.
 Ἰλ.780, Θεόδωρ.10.5 πόσις τις βέλων τὸ και ἐκ
 μέσῳ ἀματος ἔσσει' || φρ. ἐκ τοῦ λοιποῦ ἢ ἐκ
 τῶν λοιπῶν ἐν τῷ μέλλοντι, ἐκ τὸ μέλλον ἰδὸν
 δῶ και πέρα: Πλάτ.Νομ.709B ὄσθ' ἐκ τῶν
 λοιπῶν ἀπὸς τῆν πόλιν ἰκανῶς διοικήσει, Ξεν.
 Συμπ.4.56' 11) πρὸς δῆλων ἀμέσῳ ἐπ' ἄλλη
 διαδοχῆς χρονικῆς ἢ τοπικῆς, συγκρίκει μετ' ἀντι-
 θετικῆς ἐπανάληψος τῆς αὐτῆς λέξεως: Ἰλ.Τ290
 ὡμοὶ δέχεσθαι κακῶν ἐκ κακοῦ, Ἥρ.9.8, Τρ.28 Πλάτ.
 Πολιτ.289B οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες,
 Ἀλκιφρ.1.8 πόρους ἐκ πόρων ὑποχνοόμενοι' || ὅμ.
 κ. πρὸς δῆλων μεταβάσεως ἀπὸ μῆς καταστά-
 σεως εἰς ἄλλην: Ἰλ.Ε413 ἔξ ὄνου γούσῃα φί-
 λους οἰκίας ἔγειρρ, Σοφ. Ἀνι.437, Θουκ.1.120 ἀγα-
 θῶν δὲ ὀδικομένων ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμῆν
 || ὅμ.κ. ἐντίκατάστατον τῆς ἀντιγ.ἀντ. 454 τυ-
 φλὸς γάρ ἐκ θεοροκόστων και πτωχῶν ὀπί πλου-
 σίαν: 12) ὅμ.μετὰ γεν.πρὸς δῆλων προκείσεως,
 ἀρχῆς, γενέσεως ἐν διαφ. σημ. οἶον πρὸς δῆλων
 τῆς ὄλης ἔξ ἢς γίνεται τῆ: Ἥρ.1.194 δία γάρ ταῦ-
 τα οὐκ ἐκ εὐλόμων ποικιῶν τὰ πλοία, Αἰσχ.Ἰκ.
 953, Πλάτ.Πολ.ῶ6C τῆν μὲν λαλακῆτην τε και τὸ
 ἀγκιστρον εἶναι ἔξ ἀδύμαντος, Θεόδωρ.5.123,
 Κδ Ματθ.27.29 και πλέξαντες στήσαντες ἐξ ἀκαν-
 θῶν, = κοσμητικῶν ἐκ χρυσοῦ, = γραφεῖον ἔξ
 ἐβένου' || κ. νεῶτ. ὅμ. πρὸς δῆλων τῶν με-
 ρῶν ἔξ ὧν ἀποτελείται ὅλον τῆ: Ξεν.Συμπ.8.32 και
 στρατεύμα ἀλκιμωτάτων ἀν γένοιτο ἐκ παιδι-
 κῶν τε και ἐραστῶν, = βιβλίον ἐκ πενήτων
 σελίδων' 13) πρὸς δῆλων τῆς αἰματικῆς
 προκείσεως, ἀρχῆς, ἴτοι τοῦ γενήτορος, πο-
 τῶς μητρός, Ἰλ.Υ108 κείνος δὲ χερείστος ἐκ
 θεοῦ ἔστιν, Ἥρ.2.143 πῆρων ἐκ πῆρωνος γε-
 γονέναι, Σοφ.Φιλ.260 ὧ τέκνον, ὧ πατ' πατρὸς
 ἔξ Ἀχιλλέως, κ. κτ. δόρ. προσδ.: Πλάτ.Φαῖδρ.
 246A αὐτοὶ τε ἀγαθοὶ και ἐξ ἀγαθῶν' || νεῶτ.
 κ. ἐπὶ ἀνωτέρας καταγωγῆς: κατέγεται ἔξ εὐ-
 γενῶν' || ὅμ. κ. πρὸς δῆλων τοῦ τόπου τῆς
 καταγωγῆς ἢ γεννήσεως ἢ προκείσεως: Ὀδ.Ο
 425 ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυδάκλου εὐχομαι εἶναι,
 Αἰσχ.Χο.674 ἔδωνος μὲν εἶμι δαυλιεύς ἐκ Φω-
 κέων, Θουκ.1.25, Ἰσοκρ.4.82, = καταγομαι ἐκ
 Θράκης - ἐκ Κορινθῶν' || ὅμ. κ. μετ' ἐπιρρ.:
 Κδ Ἰω.8.23 ὕμεις ἐκ τῶν κάτω ἐστέ, ἄγῶ ἐκ τῶν
 ἄνω εἶμι' || ὅμ. κ. εἰς περιγραφικῶς ἐκφρά-
 σεις μετ' ὀνομαστων σημαντικῶν ἰδρύματα ἐπι-
 στυλικῆ, νομοθετικῆ κτ.: ἢ ἔξ Ἀρείου πάγου
 βουλή, - ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου ὁ περιπατήσας, - ὁ
 ἔξ Ἀκαδημίας ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς Ἀκαδη-
 μίας, - ὁ ἐκ τῆς συγκλήτου ὁ συγκλητικός:
 Αἰσχ.1.54, Ἀριστ.Αθ.4.4 ἢ δὲ βουλή ἢ ἔξ Ἀρεί-
 ου πάγου, Λουκ.Ἰλ.43, Νικόλ.Δομ.87 ἄνθρω-
 πῶν ἐκ τῆς συγκλήτου' || ὅμ. ὁ ἐκ πίστεως ὁ
 πιστός, ὁ ἔξ ἐπίθεσις ὁ μισοθῆρας: Κδ Γαλ.3.7
 γίνωσκετε ἀρα ὅτι οἱ ἐκ πίστεως, οὗτοι εἰσιν οἱ
 Ἀβραμ, αὐτ.Ρωμ.28' || μον. ὅμ. μετά τὸ ἀρ-
 ῶ κ. γεν. ὀνόματος δηλωτικῶν προτέρου [ἰσχυρ.
 ἀξιώματος, δημοσίου λειτουργήματος κτ., ὁ ἐκ
 στρατηγῶν [ὁ πρῶτον στρατηγός], ὁ ἐξ ὀνό-
 των [ὁ πρῶτον ὄνομα]: Ἀστέριος 224C: 14) ὅμ.
 πρὸς δῆλων ἀρχῆς ἢ προκείσεως, ἐπὶ τῆς
 ἀρχικῆς ἡλικῆς ἢ αἰτίας ἔξ ἢς προέρχεται ἢ: Ἰλ.
 Α63 και γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστιν, Ἥρ.2.148
 τὰ ἔξ Ἑλλήνων τελεῖται ἢ τὰ τελεῖν ἀπὲρ ἐκπῶσιν
 ἐκ Ἑλλήνων: || ὅμ. μετά παθλ. π. πρὸς δῆλων
 τῶν πομπητικῶν αἰτίων: Ἰλ.Β669 ἡδὲ φιλη-
 θεν ἐκ Διὸς, Ἥρ.3.62 αὐτὸς τε προδεδωμένος
 ἐκ Πηλεΐδης, Σοφ.Ἰλ.124 τὸν πᾶσαι ἐκ δούλε-

ράς . . ματρός άλόντα, Θουκ.3,69 έκ τε τών Ἀθηναιῶν ἐπίδοιχαίθεσαι" || κ. μον. κ. νεώτ. ὄμ. ὡς ποι. αἰνον μετά ρ. καταστάσεως πόθους δηλωτικῶν : Ὀδ.Β 134 ἐκ γάρ τοῦ πατρός κακά πάσσομαι, Αἰσχ.Πρ.759 Ἰτίς ἐκ Διός πάσως κακῶς, Σοφ.Ηλ.579 τοῦτου θαναίν χρῆν αὐτῶν εἶνεκ' ἐκ σέθεν, θέλθ.Χρυσ.1 ἐκ διὰ θλίβην ἀπειρον ἦν εἶλεν ἐκ πατρός του" 15) δδ. κ. μον. κ. νεώτ. πρὸς δῆλων τῆς αἰτίας : Ἰλ.Η 111 μὴ θέλει ἐξ ἔριδος αὐτ' ἀμείνιοι φωτὶ μάχεσθαι, Ἡρ.3,29 καὶ τὸν μὲν τελευτήσαντα ἐκ τοῦ τρώματος, Ξεν.Ἀν.5,8,4 λέξον . . ἐκ τίνος ἐλλήγης, Μαλάκ.1 38,19 ἦν δὲ ὁ Κηφῆς ἐκ τοῦ γήρωσ μὴ θλίβην, - ἀπέθανεν ἐκ μαρasmus· 16) πρὸς δῆλων συμφωνίας πρὸς τι, κατὰ τι, συμφωνίας πρὸς τι : Ἡρ.1,64 πρὸς τί ἐπι τοῖσι τῶν νῆσαν ἄλλον καθήρας ἐκ τῶν λογίων, Αἰσχ.Πέρσ.389 ἐπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ καλεῦματος, Θουκ.5,40 ἡγοῦμενος ἐκ τῶν παρόντων κρῖστατα (συμφωνίας πρὸς τῶν παρούσων κατάστασι), Δημ.709 ἀνελεῖν τὸν ἐκ τῶν νόμων χρόνον (τὸν συμφωνίας πρὸς τοὺς νόμους) ; || πρὸς δῆλων βάσεως ἢ γνωρίσματος ἐξ ὅτου ἀναγεται τι : Θουκ.6,17 ἐξ ὧν ἐγὼ ἀκοῆ ἀναθάνομαι, παροιμ. ἐξ ὄνου τῶν Ἀλόντα" 17) πρὸς δῆλων ὀργῶν ἢ μέσου ἢ τρόπου : Ξεν.Ἑλλ.3,2 || φέροντας καὶ ἄγοντας τῶν ἰωνίων καὶ ζῶντας ἐκ τούτου, Ἰσοκρ.15,152 εἰ δυνάμενοι ἐκ τῶν ἰδίων τρέφειν, Πλάτ.Θεμ.4 ἐκ χρημάτων τήρεις παρασκευάζουσαι, ΚΔ Λουκ.16,9 ποιήσας εαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ Μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας (διὰ τοῦ Μαμωνᾶ), Πάπ. Ινα δυνήθαι ἐκ τῆς σῆς θεησίας κομισσάσαι τὸ ἴδιον, ζῆ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του" || κ. νεώτ. μετά γεν. πρὸς σχηματισμὸν πολλῶν ἐπιρρ. ἐκφράσεων, οἶον : Ἡρ.3,150 ἐπει δὲ ἐκ τοῦ ἐμφανέος ἀπέστρατον (φανερώς), αὐτ.1,111 οἷα ἐξ ἀέλτου Ἰδοῦσα ἢ γυνὴ ἐρετὸ (ἀπροδοκῶτως, ἀνελεπίστω), Ξεν.Ἡλ.279 πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν (δολικῶς), αὐτ.429 λέουσσω γὰρ Ἰατρίσθον ἐκ προδῆλου (προδῆλως), Θουκ.2,3 καὶ σφισιν ἐκ τοῦ ἴσου γίνονται (ἐν ἴσῳ δραί), Πλάτ.Πολ.499Α ζητεῖν μὲν τὸ ἀλλεθές ἐκ παντός τρόπου (παντοτρόπως), Πλούτ.Κρῆσσ.3 οὐκ ἀντιπροσηγορεύσεων ἐξ ὀνόματος (ὀνομασί), Ἔπιρρ. ἐκ προνοίας (προνοητικῶς), - ἐξ ἀπαντας, - ἐξ ὀπουγίου, - ἐκ τῶν ἐπόντων, - ἐξ ἀπροόπτου, - ἐκ τοῦ ἀφανοῦς" || κ. νεώτ. ὄμ. μετ' ὀριθμ. : Εὐρ.Ὀρ.1178 σπιτριπν σοὶ τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' ἐμοί, Πλάτ.Γοργ.500Α σύμφηφος ἦντι εἰ καὶ σὺ ἐκ τρίτων, - ἐκ δευτέρου, - ἐκ τρίτου" || ὄμ. διανεμητικῶς : Ἀθην.15,671Β καὶ τρίτῳ ἐπέσειλῶντι συνδιατρέποντες τοὺς πάντας ἐξ εἰκόσις ἔχουσι (ἀνά εἰκοσίη) 18) ὄμ. μετ. πρὸς δῆλων τιμῆς ἀξίας : Ἔπιρρ. ἐξ ὀκτώ ὀθολῶν, ΚΔ Ματθ.20,2 καὶ συμφωνίας πρὸς τὸν ἐργατῶν ἐκ θηναρίου τῶν ἡμερῶν, Πάπ. κερᾶμα ἢ ἐκ δραχμῶν μ δραχμῶν υ, - τρεῖς οἰκίας ἐξ ἑκατῶν χιλιάδων ἑκατόν" || ὄμ. ἐπὶ βάρους, φορτίου : Ἔπιρρ. ἐπιπέματα ἐξ ἡμιονικίου, - φορτίον ἐκ πενήκοντα τόνων" 19) ἐν συνθέσει (δημ. ἔε) πρὸς δῆλων ἀνομακρύνσεως ἢ στερήσεως : ἐκβάλλω, ἐκπέλω, ἐξέρχομαι, ἐκφεύγω, ἐξαλιτώνω, ἐξεδάω, ἐξαίνομαι, ἐξεμβῶ, ἐγγλιστῶ" || ὄμ. πρὸς δῆλων προτιμωσέως, ἐκλογῆς : ἐκλέγω, ἐξειλαίνομαι, ἐξεχωρίζω" || ὄμ. πρὸς δῆλων τελειώσεως, πληρότητος, ἐντέλεως, ὄρθην, ὄλων διόλου : ἐκπέρω, ἐξαλειπῶ, ἐκκαρπαρῶ, ἐκκιδάω, ἐξευρισκῶ, ἐξοπλιζῶ, ἐκλευκῶ, ἐκπικρῶ, ἐκκαρπιζῶ, ἐκαπλώω, ἐξτινάω, ἐευχωτῶ" || ποι. κ. ἐν τρισέσει ἐν ἀπασίας ταῖς προηγουμέναις ἐθνοιαῖς :

"Δ.Ζ 415 ἐκ δὲ πόλιν πέρονεν, αὐτ.Μ.234, Ὀδ.Γ 12 ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαίνει, αὐτ.Ο 146" || ὄμ. ἐν συνθ. πολλὰκις ἀφομοιοῦται μετά τοῦ πρώτου γράμ. τοῦ δευτέρου συνθετικῶ, οἶον γυκιοῦμαι ἢ ἐκδικιοῦμαι ἢ βγαίνω (ἐκβαίνω). ἐκκαθόλας-ον δωρ. τ. τοῦ ἐκθόλος βλλ., ὑπερβ. ἐκαβολέστατος : Ἀρχιτ.π.1αγδλ.Προτρ.4. ἐκκάθειον ἴσα. κ. ἐπέδουον. ἐκἀεργή(η) μετ. δωρ. -εργα, θηλ. τοῦ ἐκἀεργῶ βλλ. ὡς ἐπώνυμον τῆς Ἀρτεμίδος : Κλημ. Ἄλ.Στρωμ.5,674" || ὄμ. μετ. τῶν θυγατέρων τοῦ Βορέου : Κόλλ.Δηλ.292 Οὐσίας τε Λοζῶ τε καὶ εὐαῖων Ἐκαεργῆ, θυγατέρες Βορέου" || ὄμ. τῆς Ἀρροδίτης : Ἀντιμν.Λιδ.1,10. ἐκἀεργασι-η-ον (ἐκάς, ἐργω, ἐργω) ὁ ἐκαθεν ἦται μακρόθεν ὄρων, ἐνεργῶν ἴσα. κ. ἐκἀεργον, μακροβόλον, τὸξότην. ἐκἀεργος ὁ μακρόθεν ἐργῶν τοῖς βέλεσι" πρβλ. ἐκθόλος δ.ἐρρ. ἰκῶν ἐργῶν, ἐργῶν ὁ βελμητακῶς ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν βούλησιν ἐνεργῶν συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἰλ.Ε 439 δευὰ δ' ὀμοκλήσας προσέειπ' ἐκἀεργῶ Ἀπόλλων" || ἐν χρ. κ. ὡς οὐσ. ὄμ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἰλ.Α 47 δωρ' ἡνι ἐκἀεργῶν ἰλάσασαι" || σπαν. ἐπὶ τῆς Ἀρτεμίδος 2) ὄνομασία τοῦ ὀριθμοῦ ἐνέτα π. πυθαγορείας βολ. Ἀριθμ.58 κατὰ τοῦ ἐργῶν τῆν ἐκάς πρόβασιν τοῦ ὀριθμοῦ. ἐκἀερασις Ἐπιρρ. ἀπὶ ἐκκαθαρίας βλλ. ἐκἀερον ἐπιρρ. μακρόθεν ἀπὸ μακρῶν : Ἰλ.Β 455 ἐκαθεν δὲ τε φαίνεται αὐτῆ Πινδ.Ο 1011)7 ἑκαθεν γὰρ ἐκλήθων ὁ μέλλων χρόνος, Αἰσχ.Ἰκ.471, Δίων Κ 50,33 καὶ ἐκαθεν καὶ ἐν χροῖ ἐμοχέσαστο" || μετά γεν. : Ἰλ.Ν 107 ἑκαθεν πόλιος 2) μακρῶν : Ὀδ.Γ 25 ἐκαθεν δὲ τε αὐτο φῶτ' εἶναι" 3) Ἐπιρρ. ἀνεκῶθεν. ἐκἀόθηκε Ἐπιρρ. αἰολ. ἀπὶ κατῆθεν. ἐκἀέλωσις ἴσα. κ. ἐκἀόλιος ὁ τῆς ἐκἀόλης, ὡς ἐπώνυμον τοῦ Διός. ἐκαλήσασ-α-ον ὁ τοῦ Ἐκαλείου Διός τὸ οὐδ. ἐκαλήσων ὡς οὐσ. θυσία τελομένη τῷ Ἐκαλείῳ Δι : Ἰλ.οὐτ.Θσι.14. ἐκαλία ἴσα. κ. ἐφόρῳθεν. ἐκαλιζάντο ἴσα. κ. ἐσένηωσαν" πρβλ. καλιά. ἐκαλλιθῶσι ἴσα. κ. ἐιερός ἀφειμένους. ἐκἀλάς-ον δωρ. τ. τοῦ ἐκπλος βλλ. ἴσα. κ. ἐκαλον, ἴσυχον : Πινδ.Ο 9,58 ἐκαλος μίχθῶ. ἐν δειραῖς. ἐκανόμος ἴσα. κ. ἀμειλίχας φηός. ἐκαρίωσις ἴσα. κ. ἀπέκτεινας. ἐκαρτέ [τῶ] (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. εἶδος χαρτοπαγίου ὑπὸ δύο συνήθ. παικτῶν, καθ' ὃ μετὰ τὴν πρώτην δόσον παρηγοῦρτον ὁ παικτῆς δικαιούσιν ν' ἀπορριφθῶσιν (ἐκαρτῶρον) τινὰ τῶν χαρτῶν, διὰ νὰ λάβωσι κατὰ σειρᾶν ἐν τῆς ἀμοιράτου δέσμης ἰσοδρόμῳ. ἐκάς ἐπιρρ. ἀπ. (ἰκ. Ἀπολλ.Δύσκ.) ἐκάς, νεώτ. μ. ἐν τῇ ἐκ τῆς ἀρχ. φρ. ἐκάς ὁ βέβηλος, συγκρ. ἐκαστέρως, μετ. κ. ἐκαστοτέρως, ὑπερβ. ἐκαστῶν, σπαν. χρ. παρὰ πεζοῖς, κατ' ἀπλ. ἐκφ. = ὄρθω, ἀνω, μακρῶν, μακρῶς : Ἰλ.Υ 422 οὐδ' ἄρ' ἐτ' ἔτι λῆθρον ἐκάς ἀστροφάσθαι, αὐτ.Κ 113 τὸν γὰρ νῆες ἴσων ἐκαστῶν, Ἡρ.6,108 ἡμεῖς μὲν ἐκαστῶν τε οἰκόμεν, Θουκ.1,69 νῦν τοὺς Ἀθηναίους οὐχ ἐκάς . . ἀλλ' ἄγγις ὄντας περιεράτῃ" || μετά γεν. ὄμ. πῶρρω τινός, μακρῶν τινος ἢ ἀπὸ τινος : Ἰλ.1 946 ἐπιδοθαί ἐπὶ Τροί, ἐκάς Ἄργεος Ἰπποδότου" || σχη. ἐπειτα τῆς γεν. : Ἰλ.Ν 263 ἀπὸρῶν διαμειν ἐκάς Ἰατῶμενος, Πινδ.Π 8,21 ἄνερος δ' ὁ Χαρίτων ἐκάς, Ἡρ.2,169 τὸ τοῦ Ἀμείστου σῆμα ἐκατέρως μὲν ἔστι τοῦ μεγαρόν" || ἐνίοτε μετ' ἔμπροθ. γεν. : Ἰλ.Σ 256 ἐκάς δ' ἀπὸ ταίχῶς εἴμεν, Ἡρ.3,41 ὡς δὲ ἀπὸ τῆς νῆσου ἐκάς ἐγένετο" 2) ὄμ. μετά γεν. μακρῶν τῆς δυνάμεως τῆς ἐπιβολῆς τινος, ἐξ ὧ τινός, ἐκάτος : Εὐρ.Φοῖν.907 ἀναλ-

θέτω νυν θεσφάτων ἑμῶν ἕκας· κ. ἄερθ. ἰ. Προκ. Βαυδ.12 α.179D ἑκάστω τῆς τοῦ Βαρδάρου ἐπιβολῆς ὄντες. 3) ἐπιχρόνιοι, ἀπώ, μακρῶν, πρὸ μακροῦ ἢ μετὰ μακρῶν χρόνων, πρὸ πολλοῦ ἢ μετὰ πολῦ· Πλδ.Π. 2,54 εἶδον γὰρ ἕκας ἑών, φερόντων Ἀρχιλοχίον· πιθανόντων ἰδῶν καίτοιρ πολὺ μεταγενέστερος ἂν τὸν. Ἱερ.β.144 οὐκ ἕκας χρόνον παρῆται ὁ Βάρβαρος ἐδακίων ἐς τὴν ἡμετέραν ἡμετ' οὐκ πολὺ θά παρούσαισθῃ. Αἰαγ. Ἀγ.1650 εἰς δᾶ, φίλοι λοχίται, τοῦργον οὐκ ἕκας τῶδε.

ἕκας-ὄδας ἢ ἢ μτγ. Ἐπὶ γρ. ὄνομ. ὁδοδιαρρίσεως ἐδοσίων ἐντάσεων πρὸ μέτρον ἄφρασιῶν γαῶν, οὐ ἀγκωστον τὸ ἕμαδόν.

ἕκασα ἢ ἢ. «ἐκούσια».

ἕκαστάκις ἐπίρρ. ἐκάστω ἐκάστην φορᾶν. Ἐπὶ γρ. ἑλίσθαι δὲ ἀ βουλά ἐκαστῆς εἰς ἑναυτὸν τοὺς ἐκδωσεισούοντας τὸ ἀργύριον.

ἕκαστάχι ἐπίρρ. πονηροῦ· Ξεν.ΚΠ.625 τίμων τοὺς κρατίστους ἑκαστάχι ἴσοφ. γρ. ἀντὶ ἑκασταί, Ζωναρ.680 ταῦτα. ἑκαστάχι ἐπρόσπειτο.

ἑκαστάχθεν ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἔξ ἐκάστου μέρους· Θουκ.7,20 ὅσας ἑκαστάχθεν οἶον ἔ ἢ πλείστοις χρῆσασθαι, Ξεν. Ξαλ.3,4,3.

ἑκαστάχοθι ἐπίρρ. ἡμῶν ἐκαστῶ μέρει, ἐκάστοθι βλλ.· Πλούτ.Λύσι.19 πολλῆται δὲ πλεονεξίαις τῶν ἑκαστάχοθι φίλων.

ἑκασταχοί ἐπίρρ. ἡμῶν πρὸς ἑκαστον μέρος, πρὸς καθὲ μεριά, ὁ. ἑκαστοχόσε βλλ.· Πλούτ. Μάρ.20 ὁ δὲ Μόριος ἑκασταχοί διαπέμπων.

ἑκασταχός ἐπίρρ. πρὸς ἑκαστον μέρος, ὁ. ἑκασταχοί βλλ.· Θουκ.4,55 φρουρὰς διέπεμφεν, ὅς ἑκασταχόσε ἔδει, Πλάτ.Κριτ.116α κατὰ τὰς .. διαδόσεις ἑκασταχόσε ἐπιστήσαντες.

ἑκασταχοῦ ἐπίρρ. κ. πόπ. κ. νεώτ. ἔξ ἐκάστου μέρει ἢ τόπῳ, ἐν ποσὶ τόπῳ, δὲ ἀποουήποτε, παντοῦ· Θουκ.3,82 διαφουρῶν οὐτῶν ἑκασταχοῦ. Πάπ. ἑρ' ἑκασταχοῦ τόπου ἢ νεώτ. ἐπὶ τόπου, εἰς διάφορα ἐν ἀπόστασι ἐπ' ἀλλήλων κείμενα μερῶν, κατὰ διαστήματα, ἐδῶ κ' ὄκει, ποῦ καὶ ποῦ· ἑκασταχοῦ τὸ βιβλίον παρενθέτις ἀρχαῖο γωνιμκά, -ἑκασταχοῦ τῆς πόλεως - τῆς χώρας.

ἑκαστέρω ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἕκας βλλ.

ἐκάστοθεν ἐπίρρ. ἔξ ἐκάστου μέρους, ἀπὸ καθὲ μέρους, ἀπὸ καθεμῆα μεριά, ὁ. ἑκασταχόθεν· Κλεόδουλ.π.Διογ.Λ.1,93 καὶ τὸ ἔταίριον δὲ ἐκάστοθεν πάργοι βοασοῦνται.

ἐκάστοθι ἐπίρρ. ἐν ἐκάστῳ μέρει, ἑκασταχοθι, σὲ καθὲ μέρος ἢ σὲ καθὲ μεριά· Ὀδ.Γ.8 ἑνέτα δ' ἔδραρι ἔσαν, πεντακόσιοι δ' ἐν ἐκάστῃ εἶσο καὶ προχόντο ἐκάστοθι ἑνέτα ταύρους, Αἴν Τακτ.1,11 ἐν ταῖς ἐκαστοῖσιν ὀλίγους ἐκάστοθι παραγίνεσθαι ἐν πολλοῖς δηρόταις.

ἐκαστοίς ἐπίρρ. ὁμορ. ἑκασταχοί, ἑκασταχόσε βλλλ.· Σάφω.ἀπ.51.

ἑκαστος-ον κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μ. ἐν τῇ φρ καθ' ἑκάστα βλ. κατωτ. δι. καθέξ ἐκ τῆος ὀλόγητος ἢ ἐκ τῆος πληθους κωχυριζόμενος νοοῦμενος ἡ λαμβανόμενος, καθέξ ἰδιαιτέρως, καθέξας χωριστῶ, καθὲ ἕνα, ἕνα ἕνα, καθέξας· Ἰλ.β.805 τοῖσιν ἑκαστος ἀνὴρ σημανέντω, οἷοι περ ἄρχει, -ἑκαστος στρατιωτῆς λαμβάνεινο συσσίγιον, -ἑκαστον μέλος πληρωμένον συνδρομῆν ἢ ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ.· Ὀδ.Μ.151 αὐτίκα δ' ἑκάστα πονηρόσμενοι κατὰ νῆα ἔμεθα, ἔξ ἐκάστην θύραν εἰναί φρουρός, -ἑκαστον τεύχος τιμάται πάντε δραχμῶν ἢ κ. νεώτ. συνη. ὁ ἐν. συντάσεται μετὰ ρ. ἐν πληθ. προτάσασαυνο συνήθ. τοῦ ρ.1· Ἰλ.Α.606 ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος, Πλάτ.Πρωτ.327Ε καθ' ὅσον δυνατόντα ἑκαστος, -ἐλάθονεν ἑκαστος ἰδιαιτέρων πρόκλησιν, -πωλοῦνται ἑκαστα τεύχος χωριστῶ ἢ ἑνίστε ὁ ἐνικός κ. μετὰ ὄνῳ.

ἢ ὄντων, κτ. πληθ. ἐκφερομένων πρὸς ἐκφρασιν οὕτω τοῦ ὄλου ἰουστός, σήμα καθ' ὄλον καὶ μέροσ· Ἰλ.Η.215 Τροίαν δὲ τρώμασ αἰὼσ ὀπλήθεσ γυτα ἑκαστον ἰτόν κάθε Τρώα, δὲ. ὄλουσ τοῦσ Τρώοσ, Αἰαγ.Πέρο.135 Πρωτῆσ δ' ἀβρονεπείξ ἐκάστα .. λέλειπται ἢ κ. νεώτ. συνήθ. ὁ ἐν. νετῶ γενικήσ τοῦ ὄλου ἰδιαιρητική, νεώτ. κ. μετὰ γιν. ἔμφοθ. ἰένῃ ἢ οἷτ. ἔμφοθ. ἀπόη· Σόλμ. Ἀριστῆλ. Ἀβ.12,3 καθόλουσ ἑκαστοσ ἀπὸ ὄλουσ εἰρῶσιν πολῶν, -ἑκαστοσ τῶν ἀποφρήλων ἢ ἐκ τῶν ἀποφρήλων ἢ ἀπὸ τοῦσ ἀποφρήλων ἢ φρ. ὄσισ ἑκαστοσ=πὸσ ὄσισ· Ἡσιόδ.Θ.459 καὶ τοῦσ μὲν κατέπινε, ὄσισ ἑκαστοσ νηδύοσ ἔξ ἐρῆσ .. ἴκατο. 2) ἑνίστε ὁ ἐν. τίθεται ἐν συμφωνίᾳ μετὰ ἐνάθρου οὔσ, οὐ συνήθ. προτάσεται· Ἰσοκρ. 12,211 καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέραν [καθ' ἐκάστην ἡμέραν], Πλάτ.Φαιδρ.274Β περὶ ἐκάστησ τῆσ τέχνησ ἢ σπασιώτ ἐπιτάσεται·Θουκ.5,49 κατὰ τὸν ὀπλίτην ἑκαστον δύοσ μισθῶ. 3) ὁ πληθ. ἑκαστοσ καθέξ ἔξ ὄλου, ἕνασ ἕνασ ὄλοι· Πλάτ. Νόμ.799Α ἐν οἷσ χρόνιοσ καὶ ἰστοῖσιν ἐκάστωσ τῶν θεῶν. 4) ὁμ. πληθ. ἑκαστοσ ἐπὶ πληθούσ, ἑκαστοσ ἐκ δύο ἢ πλείονων ὄμλων ἢ μερῶν, ἐκάστω ὄμοσ· Ὀδ.1164, Ἡρ.1169 ἔμενον κατὰ χώρασ ἑκαστοσ, Αἰαγ.Πρ.491 καὶ διαπαν ἑνίσ ἔχουσ ἑκαστοσ, Θουκ.6,77 τοῖσ δὲ ὡσ ἑκαστοσ τὴσ προσηλῆσ ἐγόντοσ δυνατόντα κακοῦργεῖν. 5) συνήθ. πρὸσ ἐπίτασι τῆσ ἐπιμερηστικήσ ἐνίστεσ ἐκφέρεται μετ' ἄλλων ἀγωνιμῶν, οἷον ἐξ ἑκαστοσ αὐτοσ ἑκαστοσ, ἐκαστόσ τις ἢ Πλδ.Ν.4,92 ἔλειπται τῆσ ἐκαστοσ εἰρητόντα σθάσαι [καθὲ ἕνασ]· Ἱερ.5,13 οἰ μὲν δὴ αὐτὰ ἑκαστα ἔλιγον, Αἰαγ.Πρ.950 ἀλλ' αὐθ' ἑκαστ' ἔκφραξ ἰστοῖσ ἀκρωδούσ, λεπτομερῶσ ἢ, Σοφ. Ἀντ.262, Θουκ.3,45 ὡσ ἐκάστω τῆσ κατέχεται ὄπ' ἀνικητοῦσ τινέσ. 6) κ. νεώτ. ἔμφοθ. ἰδίωσ μετὰ τῆσ κατά, καθέξασ μεμωμένωσ, ἰδιαιτέρωσ, χωριστῶ· Πλάτ.Σοφ. 259Β καὶ τάλλα δὴ καθ' ἑκαστον οὔτω καὶ εἰμπαντα. 7) τὸ οὐδ. ὁμ. μετὰ τῆσ κατά συνήθ. ἐνάθρωσ, τὸ καθ' ἑκαστον=τὸ ἐπὶ μέρουσ κ. κτ. πληθ. τὸ καθ' ἑκάστα=τὸ ἐπὶ μέρουσ ἀντίθ. τὸ ἢ τὰ ἢ καθόλουσ ἢ Ἀριστῆλ.Φυσ.189α,6 -τὸ μὲν γὰρ καθόλουσ κατὰ τὸν ἄλογον γωνίμον, τὸ δὲ καθ' ἑκαστον κατὰ τὸν αἰσθησιν. 8) δὲ, τὸ οὐδ. κ. νεώτ. μ. κτ. πληθ. δημ. ἠνωμένωσ καθέξαστα αἰ λεπτομερείαισ, τῆσ φρ. καθ' ἑκάστα οὔτω ἐν τῇ νεωτ. κ. τῇ δημ. οὔσησ ἐν χρ. μ. ὡσ ἀκ. αὐσ, ἐκφερομένησ δὲ καὶ ἐνάθρωσ μ. κτ. πληθ.· Πλούτ.Ἡθ.712Α οὔτω δὲλοσ γραμμῆσιν ἐκάστω τὸ καθ' ἑκαστον ἐξηγεσθαί, ἢ ἀσμβασίσ ἐμελετήθη ἐν τοῖσ καθ' ἑκαστω, -δὲν θά ἐνεκαθῶ εἰσ τὰ καθ' ἑκάστα, -ὄταν μάθησ τὰ καθέξαστα, θά μὲ δικαιώσῃσ, -διηγήστωσ μετὰ καθέξαστα. 9) μτγ. κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ χρόνου· καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἢ ἀπλώσ καθ' ἐκάστην κατὰ πᾶσαν ἡμέραν, καθ' ὄλασ τὰσ ἡμέρασ, καθ' ἑμερημῶσ· Προκ.3,12,216 οἷε καθ' ἐκάστην, ΚΔ Ἐβρ.3,13 καθ' ἐκάστην ἡμέραν, -μάσ; ἐπιεκπέται καθ' ἐκάστην. 10) μετὰ τῆσ παρά, παρ' ἑκαστον ἐν ἐκάστω ἑκαστοσ καθ' ἑκάστοσ, Πλάτ. Πρωτ.325D παρ' ἑκαστον καὶ ἐργον καὶ λόγον διδάσκοντεσ, Πολύβ.3,57,4 οὐ βολόμενοι παρ' ἑκάστα διασπᾶν τὴν διήγησιν. 11) μετὰ τοῦσ καθ' ἑν. οἷον ὡσ ἑκαστοσ ἑκαστοσ καθ' ἑάστον· Ἱερ.1,132 τὸν δὲ ὡσ ἐκάστω θθιεν ἐθέλει, Ἀριστῆλ.Πολ.1292α,12 οὐχ ὡσ ἑκαστοσ ἀλλὰ πάντεσ ἢ κ. κτ. πληθ. ὡσ ἑκαστοσ ἐκάστω ὁμοσ (ἢ μέροσ) καθ' ἑαυτήν· Ἱερ.6,79, Θουκ.1,15 κατ' ἀλλήλοσ δὲ μάλλον ὡσ ἑκαστοσ οἰ στυγέλονεσ ἀπολέμοσ. 12) μτγ. κ. νεώτ. σπου. ἀντὶ τοῦ ἐκάτεροσ βλλ.· Διον. Ἀλ.Ρωμ.16,42 3,2 ἑκαστοσ τῶν ὄπῶτων, - ἑκαστοσ τῶν οὐζύγων.

εκάστοτε ἑτήρ. κ. νεώτ. καθ' ἐκάστην φοράν, εἰς ἐκάστην περίπτωσιν, περίστασιν, κάθε φορά: Παρμ.16.1. 'Ἡο.1,90 πούεαι... καὶ ἄλλου παντός, τοῦ ἂν ἐκάστοτε λέγῃ, Πλάτ.Πολ.393B ὄταν τὰς ῥήσεις ἐκάστοτε δῶν, ὁ ἐκάστοτε προσητάμενος, ἄνευτοῦ καὶ τῷ ὄθωρ ἐκάστοτε. || ὄσον, μετ' ἄλλων χρονικῶν ἑτήρ. : Ἀριστφ.Νεφ.1280 ἀεὶ τὰ ἴσα ὕειν ὄθωρ ἐκάστοτε, Πλάτ.Φιλ.58A

|| Ἴνα ἐκάστοτε ὁπότε δήποτε, ἐν ἐκάστη περιπτώσει : Ἡρ.8,115 ἐπιτάσσων τῆσι πόλιν, Ἴνα ἐκάστοτε γίνωτο ἐλαύνων.

εκάστοτέρω ἑτήρ. μτγ. συγκρ. τοῦ ἐκάθ' βλλ., ὁ ἐκαστέρω + Θεόκρ.15,7 ἰάμφ.1.

εκάτθολος-ον ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν βαλλόμενος, δθ. κ. μακρὸν ἀκούμενος: Τιμόθ.Πέρα.249 ἐκατθόλοε παῖδιν.

εκατθόλος-ον ὄθωρ τ. τοῦ ἐκατθόλος βλλ., ὁ μακρὰν βάλλων: Πινδ.Ο.9,5.

Ἐκαταῖον (τὸ) ὁ Ἐκαταῖον ἢ Ἐκάτειον ὡς ὄσα, τὸ οὐδ. τοῦ ἐκαταῖος βλλ.2).

εκαταῖος-α-ον ὁ τῆς Ἐκάτης, ὁ ἄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἐκάτην: Σοφ.ἀν.734 τὰς ἐκαταῖας μαγίδας ὄρθρων 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐς.

Ἐκαταῖον ἢ Ἐκαταῖον ἢ Ἐκάτειον, ἀγαλμα ἢ ἱερὸν τῆς Ἐκάτης ἐν τριόδῳ ἢ ἐν προθύρῳ οἰκίας Ἰδρυμένων: Ἀριστφ.Βθτο.366 ἢ καταπιλῆ τῶν Ἐκαταῖων 3) τὸ οὐδ. πλθθ. Ἐκαταῖα ὡς οὐς.

τὸ προσφερόμενα τῆς Ἐκάτης, θυσία πρὸς τὴν Ἐκάτην: ΕΜ.626,44 ἐκθύθωμα, τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ὁ δὴ καὶ Ἐκαταῖα λέγονται: || εἰδ. φρ. Ἐκαταῖα κατασθῆναι ἐπὶ παντός αἰσχροῦ καὶ ἀκαθάρτου: Δημ.1269 τούτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατασθῆναι, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων... συλλέγοντες ἐκάστοτε συνειπνεῖν ἄλλῃσιν 4) σχόλ. τὸ οὐδ. ὡς οὐς, τὸ ἐκαταῖον εἰδωλὸν, φάντασμα πεμπόμενον ἀπὸ τῆς Ἐκάτης: Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.3,860.

εκαταῖον (τὸ) ἀγαλμα ἢ ἱερὸν τῆς Ἐκάτης, ὁ Ἐκάτειον βλλ.: Ἀριστφ.Λυσ.64 ἢ γούδ Ἐγαγέους ὡς δεῦρ ἴσθατα θεοκάτειον ἥρωα.

εκαταῖεις ἑτήρ. καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φοράν, καὶ τὰς δύο φορές: Ἡο. ἐκαστέρω, δὴς: Ξεν.ΚΠ.4,6,4 2) μτγ. καὶ πρὸς τὰς δύο, πρὸς ἀμφότερας τὰς διευθύνσεις: Γαλ.Χρ.Μορ.8,7.

εκατέρη ἑτήρ. Ἐτήρ. Κρήτης, ἐν ἐκατέρᾳ πλευρῷ.

εκατέρθε ἑτήρ. κ. πρὸ φωνηέντων ἐκατέρθεν, ποι. κ. μτγ. ἰων. ἀπὲ ἐκατέρθεν βλλ., ἐξ ἐκατέρου μέρους: Ἰλ.Λ.37 κἀνέει δὲ οἶδε τοῖσι ὤμοισι τῆς κἀτίας ἐκατέρθεν 2) ὄμ.μετὰ γεν.: Ὀδ.Ζ.263 καλὸς δὲ λιμὴν ἐκατέρθε πάλῃος.

εκατέρθεις-ίδας ἡ] εἶδος πηδίκτου χοροῦ, καθ' ὃν ὁ ὄρχομενος ἐπληττε τὰ λοχία αὐτοῦ ἐναλλάξ διὰ τῶν πτερῶν ἢ τῶν χειρῶν πρθλ. ἐκατέρω: Πολυδ.4,102 ἐκατέρθεις δὲ καὶ θερμοστρίδες ἐν τῶνα πηδύματα.

εκατερομάχαλος (ὁ) μτγ. ἐπὶ ἐνδύματος, ὁ ἐκατέρωθεν ἔχων χειρίδας, ἐκείνος οὐ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὤμων κρέμαται πρὸς τὰ κάτω χειρίδας: Πολυδ.2,138 ἀφ' ὧν [μασχολῶν] δ... ἐκατερομάχαλος καὶ ἐτερομάχαλος χιτῶν.

εκατέρος-α-ον κ. μον. κ. νεώτ. καθεῖς ἐκ τῶν δύο, ἰσθαίτερος, κεχωρισμένος, καθ' ἑαυτὸν, κἀδε ἕνας ἀπὸ τοῦς δύο χωριστῶ, ἀντιθ. ἀμφοτέρου: Λυσ.2,33, Πλάτ. Ἰνν.Μ.303A φῶμιν οὐ μᾶλλον μὲν καλὰ εἶναι, ἐκατέρων δὲ μὴ φῶμιν 2) ἢ πᾶνευ μὲν ὄσθ. λαμβάνει τούτω σχεδὸν πάντοτε τὸ δρῶρον: Θεου.3,67 καὶ οἱ ἰππῆς αὐτῶν, ἀφ' ἐκατέρφ τῶ κέρει 3) μετ' ὄνομ. ἢ ὄντων, μετὰ γεν.: Θεου.δ,17 ἀποχρήσαθε τῆ ἐκατέρω ἡμῶν ὠφέλιφ, Διόδ.Σ.4,10 ἐκατέρφ τῶν χειρῶν τὸν αὐ-

χένα ἀφίλξας 2) σπανίως μετὰ ρ. κτ. πλθθ.: Ξεν.ΚΠ.5,2,22 ταῦτ' εἰπόντες ἀπλήθων ἐκατέρως ἐπὶ τὰ προσήκοντα 3) συνθ. τίθεται μετὰ ρ. κατὰ πλθθ., ὄταν καθὲν τῶν μερῶν ἀμφερίεται κτ. πλθθ.: Ἡρ.9,26. Πλάτ.Πολ.348B ὄσα ἐκατέρω ἐν ἐκατέρφ λέγομεν 4) ἐνίοτε ἐπαιολογῶνεται ἀναφορικῶς πρὸς ἐκάτερον τῶν μερῶν: Πλάτ.Πολ.470D ἐὼν ἐκάτεροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς 5) μετὰ πρὸθ. κ. ἄλλων μαρίων: Θεου.3,74 ὡς ἐκατέρω... τὴν νύκτα ἐν φουακίᾳ ἦσαν, Ξεν.Ἀν.5,6,7 τῆς ὄδοῦ καθ' ἐκατέρφ ἔστιν ὠφελᾶ, Λουκ.Ἐοστ.14 ἐξ ἐκατέρων τύπων 6) ἐξ ἐκατέρου ἐκατέρωθεν: ΕΜ.409,39 κἀθηται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἀράξης μὲσιν μὲν ἡ νύμφη, ἐξ ἐκατέρου δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος 7) μτγ. ὄμ. παρ' ἐκάτερα ἐκατέρωθεν: Φιλ.Μηχ.147,11 ἐν ταῖς παρ' ἐκάτερα τῆς μέσης γυναιξί 8) μτγ. ὄντι ἐκάστος: Λουκ.Ἀλλ.49 ἀτέλιον γὰρ οἱ ἐξηγητὰ τῷ Ἀλεξάνδρω τάλαντων... ἐκατέρως.

εκατέρως ἑτήρ. Ἐτήρ. ἐν ἐκατέρφ μέρει: Ἐτήρ. τὰς ἐκατέρω τροπέας.

εκατέρω-ῶ ἐπὶ ὄρχησῶς, πηθὸ πλῆθτων τὰ λοχία μου ἐναλλάξ δι' ἐκατέρων τῶν πτερῶν 2) Ἡο. ἐκατέρως τὸ πρὸς τὰ λοχία πηθὸν ἐκατέρωσιν ταῖς πτερίσιν: πρθλ. ἐκατέρως.

εκατέρωθεν ἑτήρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐξ ἐκατέρου μέρους, ἐξ ἐκάστου τῶν δύο μερῶν ἢ πλευρῶν, ἀπὸ τὸ ἐνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ τῆς δύο μεριέ: Ἡρ.3,102 σειφροπον μὲν ἐκατέρωθεν ἔρσανα παρῆλκειν, θῆσαν δὲ ἐς μέσον, Θεου.2,75 παρῶκοδῶμων ἐκατέρωθεν 3) κ. μον. κ. νεώτ. μετὰ γεν.: Θεου.3,6 εἰτήσιον στρατόπεδα δύο ἐκατέρωθεν τῆς πόλεως, Πλάτ. ἐκατέρωθεν τῶν μερῶν 1 ἐκ τῶν δύο μερῶν τῆς ὄδοῦ 1, - ἐκατέρωθεν τῶν πασημῶν 2) μον. ἐν ἐκατέρω ἀκρῷ: Γεωμ.5,27,4 χῆρακος ἐκατέρωθεν ὄψεσιν 2) μτγ. πᾶν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀτόμων, ὀμάδων, παραπέδων κτ., ἐξ ἐκατέρου ἀτόμου ἢ ἐξ ἐκατέρως ὀμάδος, παραπέδους κτ., ἀπὸ τῆ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὰ δύο μέρη: Ἡρωδ.Ἰαν. Ἰστ.1,12,9 πολλῶν δὲ ἐκατέρωθεν πιπτόντων Πλάτ. μετὰ τὰ ἐκατέρωθεν λεχθέντα, - ἢ ἐκδηλωμένη ἐκατέρωθεν ἀδισαλλῆξαι 3) μτγ. εἰδ. καὶ πρὸς παρῶς καὶ πρὸς ὑπέρως: Πολυδ.8,85.

εκατέρωθι ἑτήρ. εἰς ἐκαστὸν τῶν δύο μερῶν: Πινδ.Ο.27,6 ἐκατέρωθι μέιναντες Ἡρ.2,19, Ἀριστ. Ἀθ.5,4,8 οἱ τὰ Διονυσία ποιῶσι ἐκατέρωθι, ΔίωνΚ.43,1 συνῶροντα ἐκατέρωθι προσελεῖτο ἰδὲ ἐκατέρων ὄρχην 1.

εκατέρως ἑτήρ. καθ' ἐκάτερον τρόπον, καὶ κατὰ τῶς δύο τρόπους: Πλάτ.Νόμ.895B μῶν ὄντων οὐ ταυτὸν ἐκατέρως προσαγορεύομεν 2) μτγ. Ἐτήρ. εἰδ. εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας, ἴσθι τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν κωτικὴν.

εκατέρωσιν ἑτήρ. πρὸς ἐκάτερα τὰ μέρη: Ξεν.Ἀν.1,8,14 ἐκατέρωσιν ἀποδύλομαι εἰς τε τοὺς πολέμους καὶ τοὺς φίλους 2) καθ' ἐκάτερον μέρος: Πλάτ.Φαῖδ.112B βυσαντὸν δ' ἔστιν ἐκατέρωσιν μέχρι τοῦ μέσου καθῆναι.

εκάτη ἡ] (εκατος-εκάς) ἡ μακρὰν ἐξικνουμένη, ὡς οὐς, ὄνομα ἀρχαῖος ἑλληνικῆς θεότητος, θυγατὴρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστέρης, προσητάμενης τῶν ἀσχηκῶν κατὰ ἀρροστρίους τῶν ὄργων τῶν βρεφῶν: Ἡετόδ.Ο.411 2) Ἐκάτης δειλῶν θυσία πρὸς τὴν Ἐκάτην ἐξ τροφίμων τιμῶν ἀπὸ τῶν ἀσχηκῶν κατὰ νομῆσαν κώτικον ἐν ταῖς τριόδοις ἀφιεμένη, ἢν ἐρχόμενοι αἱ εἰλητικὲς κατήθων: Ἀριστφ.Πλ.594, Σχόλ.αὐτόθ. Πλάτ. Ἡθ.280B 3) Ἡο. ἐκάτης ἀγαλμα τὰς κῆρας ὄσθω φασί, διὰ τὸ ἀμφερέσθαι ἐκάτῃ κῆρας 4) Ἡο. ἐξ ὧν ἐν τοῖς φουακίσι, τὸ τοὺς μακροβύτους προσευμένους ἐμασίησιν 2.

έκάτη θηλ του έκατος βλλ. ως έπιθ. της 'Αρτέμιδος : Αιολ. Ίκ.676 'Αρτεμιν θ' έκάταν γυναικων λόγους έμφορειν.

έκατηβελήτης ιοί, θηλ. έκατηβελήτης ως έπιθ. του 'Απόλλωνος, ό μακρύν βόλλων ή κτ. ό έρμ. ό κατά βούληση βόλλων προβλ. έκάτηρος : Ίλ.Α.75 μήνιν 'Απόλλωνος, έκατηβελήτασ άνακτασ, 'Ησιος.Α.100 Φοίβου 'Απόλλωνος έκατηβελήτασ || ως οσα. ό 'Απόλλων : Ύμν. 'Απολλ.157. 2) τό θηλ. έκατηβελήτης ως πυθαγόρειον όνομα του άρσμου έξ : Θεολ. 'Αριθμ.37.

έκατηβόλος-ον, άωρ. **έκατήβολος** έκατηβελήτης βλλ. : Ίλ.Α.370 Ιερέας έκατηβόλου 'Απόλλωνος, 'Ησιος.Α.38 || ως οσα. ό 'Απόλλων : Ίλ. Ο.231 σοί θ' αὐτῆς μελέτω, Έκατηβόλα, φαίδιμος Έκτωρ. || όμ. έπι της 'Αρτέμιδος : Όμ. Ύμν.9,6' || όμ. έπι της σελήνης : Σχολ. 'Αριστ.Φασμ.80.

έκατήσιος-α-ον μτγν. ό της Έκάτης βλλ. ό άνηκων ή άναφερόμενος εις την Έκάτην : Μαν.5, 302 δόξαν έχη τέχνης έκατήσιου ενίκα κέρδους Πολυδ.1,37. 2) τό ούδ. ως οσα. έκατήσιον άγαλμα ή ιερών της Έκάτης, ά. έκάταιον ή έκάτειον : Πλούτ. Ηθ.93F ενταύθα δη .. έκατήσιον έστάντα. 3) Έπιγρ. τό ούδ. κτ. πληθ. ως οσα. έκατήσινα έορτή της Έκάτης.

έκατή άωρ. κ. τραγ. τ. το έπι. έκατή βλλ. ενεκα : Εύρ.Όρ.26 έκτεινεν ών θ' έκατι, παρθένω λέγειν ού καλόν.

έκατικός Έπιγρ. ό της Έκάτης δ. έκατήσιος, έκατικός βλλ. : Έπιγρ. Λόγια έκατικός άρκισμασι τε άδραϊκόις (είσε).

έκατικός-ή-όν μτγν. ό της Έκάτης ό άναφερόμενος άνηκων ή Ιουδαίων εις την Έκάτην, ά. έκατήσιος : Μαρτν.Πρόκλ.28 φάσμασι μόν έκατικός φωτιστέοισιν αὐτοπυόμενοις ώμίλοισιν.

έκατικός-ή-όν μτγν. ά. έκατικός βλλ. : Μαρ. Χρησμοί.74 έκατικός στροφάλοσ (Ψέλλ. ε σφαιρά εστι χροσφί, μέσον σφαιρουν περιελούουσα, διά ταυροισι στροφουμένη Ιμάντιος, δι' όλης αύτης έχουσα χαρακτήρας .. ως τή Έκάτη άνακενήμενος).

έκατόγγυιος-ον ό έξ έκατόν μελών ή σωμάτων συνιστάμενος : Πινδ.άπ.122.15 φροβάδων κοράν άγέλαν έκατόγγιονιο (όμάδα έκατόν κορασιών).

έκατογκράνος-ον ιοί κάρβ. κ. έκατόγκρανός ό έχων έκατόν κεφαλός : Αισχ.Πρ.353 δάϊον τέρας έκατογκράνον πρός έλιαν χειρούμενον Τυφώνα θεοδρον (δ.γρ. έκατογκράρηον).

έκατογκάρηνος-ον ά.γρ. το έκατογκάρητος βλλ. : Αισχ.Πρ.353.

έκατογκεφάλος ιοί κ. έκατογκεφάλος ό έχων έκατόν κεφαλός : Πινδ.Ο.4,8 Ιππον άνεμέσεσσαν έκατογκεφάλα Τυφώνος όδρίμου, 'Αριστ.Φ.Νεφ.33ε πλοκάμους θ' έκατογκεφάλα Τυφώ.

έκατογκεφάλος-ον κ. μον. νεώτ. δημ. έκατογκεφάλος έκατογκεφάλος βλλ. : Εύρ.Ήρ.883 Γοργών έκατογκεφάλος 'Αριστ.Φ.Βάτρ.473 Έχιόνα θ' έκατογκεφάλος. Εύστ.Ίλ.23,41 έκατογκεφάλων τόν Τυφώνα ό μύθος .. έλασε.

έκατογκράνος-ον έκατογκράνος βλλ. ό έχων έκατόν κεφαλός : Πινδ.Π.8,6 Τυφός Κίλιε έκατογκράνος ού νιν άλιμην.

έκατογρηγής-ιδος ιοί,ή μτγν. ό έχων έκατόν κρηπίδας, βάσεις : Ιουλ.Επιστ.24 ως έχων έκατόν τεπέδους και θαυρούς έκατογρηγήςταρ.

έκατόγγυραμος ιοί νεώτ.φασ. μόνος βάρους και μόνος Ισομένη πρός έκατόν γραμμάρια, τό δέκατον του χιλιόγραμμου.

έκατόγγυρι-φρος ιοί,ή κ. νεώτ. κ. έκατόγγυριος ό έχων έκατόν χερτάς ως έπιθ. Ιβίους τών Γιδάντων, Βοσφρου, Γύγου ή Γάου και Κάττων : Πινδ.Παίδν.8,31, Πλούτ.Μάκρωλλ.17 τούσ θά μυθολόγους έκατόγγυριος άπεράριε τσαύτα.

έκατόγγυριος ιοί κ. νεώτ. ό έκατόγγυρι βλλ. : Ίλ.Α.402 ώς' έκατόγγυριον καλέσσασ ές μακρόν Όλυμπον, άν Βριάρεον καλέουσι θεοί, Παπαδ. Χριστ.Διηγ.27 | εκδ. Φέξη| κάτω βράχος χιλίων έκατογγυριον άγκάλισμα.

έκατόγγυος-ον έπι πλοίου, ό έχων έκατόν Κυρά ήτοι εδούλια κωπηλάτων, 68 γεν. ό έχων μέγαν αριθμόν κωπών : Ίλ.Υ.247 ούδ άν ηνός έκατόγγυος άχθος άροτο.

έκατόλητρον ιοί νεώτ. φασ. μόνος όγκου και χωρητικότητος Ισομένη πρός έκατόν λίτρας.

έκατόλητρον ιοί μσν. κ. δημ. κ. κατάλητρο ως οσα. δημώδες η όνομα εκ στήλων ή διαστηών συμμοσούμενων κατά άριθμητικήν σειράν εις έκατόν.

έκατόμβαια ιοί τό ούδ. πληθ. του έκατόμβαιος ως οσα., ά. έκατόμβαια βλλ.

έκατόμβαιος-ο-ον ή έκατομβαιός ό δι' άν τελούται έκατόμβαι, εις άν προσφέρονται θυσιαι έκατόν βοών, ως έπιθ. του Διός και του 'Απόλλωνος 'Ησ. ε. εκάτομβαιος. .. ό 'Απόλλων παρ' Αθηναίους και Ζεύς. 2) Έπιγρ. όνομα μνήος πινος προβλ. έκατομβαιών 3) τό ούδ. κτ. πληθ. ως οσα. έκατόμβαια τά ά. έκατόμβαια βλλ.

έκατομβαιός-α-ον ό εκάτομβαιός βλλ.

έκατομβαιών-ώνος ιοί ό μην καιθ' άν έτελοούν τό έκατόμβαια, ό πρώτος μών του 'Αττικου έτους μεταδ' Ιουλίου και Αυγουστού, παλαιότ. Κρόνιος, έπίσης δέ μών εν άλιας πόλεσιν, οίον εν Διλήμ, Ίμβρου, Μυκόνω, Νάξω, Σμύρνη : Αντ.π.δ.44, Έπιγρ. Διλου μήνα .. έκατομβαιόνα.

έκατομβάτων ιοί νεώτ. φασ. ά. κτ. διεθν. άρον εκτόβαττ μόνος μετρούμενος της άλεκτρικής δύναμεις Ισομένη πρός έκατόν βάτ βλλ.

έκατομβεύς-έως ιοί 'Ησ. ε μιν η. Λακεδαιμονίους, εν φ' τό 'Υακίνθησ' προβλ. έκατομβαιών.

έκατομβή ή) κ. νεώτ. κ. δημ. κυρίως θυσιαι έκατόν βοών ή άζίας Ισοτιμου πρός έκατόν βοός, ειτα δέ πάσα μεγάλη και ναυπηγική θυσιαι, ό μόνον βοών άλλα και αιγών, προβάτων, ενίστε μετ' άλλων προσφορών : Ίλ.Α.315, Πινδ.Π.10,33 κλειτάς άνωσν έκατόμβας, 'Ηρ.4,179 άλλην τε εκάτομβην και δη και τριπόδα χάλκεον, 'Επιη.8,4 ώων εκάτομβη. 2) μτγν. κ. νεώτ., μτφ. άπόλεια πολλών ψυχών : Μέν.640 όστις στρατηγεί ή στρατιώτης γενόμενος ούτος εκάτομβην έξέγει τούσ πολεμίοις || όδ. νεώτ. γεν. μέγας αριθμόσ άνθρώπωνινο θυμάτων ήτοι άπαύλων, οίον εν πολέμω, σφαγαίς, ναυαγίαις κτ.. 3) μτγν. Ιατρ. όνομα κολλυριού πινός : Αλέξ.Τσαλλ.2. 4) Έπιγρ. έορτή εν Γερρόνθραις. 5) νεώτ. μαθ. τό ά. πυθογόρειον βλλ. θεώρημα.

έκατόμβιος-ον Έπιγρ. ως έπάν. του 'Απόλλωνος, ά. εκάτομβιος βλλ. : Έπιγρ.Μυκόνου. 2) τό άρα. εκάτομβιος ως οσα. όνομα μνήος εν 'Αλω προβλ. εκάτομβαιών. 3) τό ούδ. εκάτομβιος ως οσα. Ιεροφυλάκιον του Έκατομβίου 'Απόλλωνος : Έπιγρ. Υαμπλόκος. 4) τό ούδ. πληθ. ως οσα. εκάτομβια ά. εκάτομβια ή εκάτομβια βλλ.

έκατομβοίσιον ιοί 'Ησ. ε. εκάτον βοών τιμή.

έκατομβοίος-ον ό έχων άξια έκατόν βοών ΕΜ 320,47 έκατόν βοών τιμής άξιος ή εκάτον χροσών νομισμάτων (φερόμενων παράστασιν βοός), 'Ησ. ε. εκάτομβιοι, εκάτον βοών ή πολλού άξιον : Ίλ.Β.449, αυτ.Ζ.236 τεύχε' άμεινεν πρόσσα χαλκήλων, εκάτομβιοι έννεαδούλιον. 2) τό ούδ. ως οσα. εκάτομβιοι άξια εκάτον βοών, εκάτον βοός : Ίλ.Φ.79 εκάτομβιοιόν θε το ήλιον. 3) μτγν. κ. Έπιγρ. τό ούδ. πληθ. ως οσα. εκάτομβια έορτή καθ' ήν προσφέροντο θυσιαί εκάτομβιοι, ά. εκάτομβια, εκάτομβια : Στράβ.8,4.11.

έκατομβοίσιος Έπιγρ. άωρ. όστ. αντί εκάτομβοίσιος : Έπιγρ. Άργου.

εκατόμμετρον (τό) νεώτ. μονάς μήκους Ισουμένη προς εκατόν μέτρα.

εκατο(μ)μέριον [τό] νεώτ. κ. δημ. ως ὀπάλ. ἀριθμητικόν, ποσότης εκατόν μυριάδων ἢτοι χιλίων χιλιάδων· 2) συνεκτ. κατά πληθ. ἐπὶ πλῆθους, μέγα ἢ ἀπειρον ποσόν ἢ πλῆθος· **εκατομ[ύ]ρια χαλκία** - κορέσι - λαός - κόσμος.

εκατομμυριοστὴς-ή-όν νεώτ. ως τακτικόν ἀριθμητικόν, ὁ ἀντιστοίχον πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἑκατομύριον· || φρ. δι' **εκατομμυριοστὴν φορᾶν** διὰ πολλαπλὴν φορᾶν· 2) τὸ οὐδ. τὸ ἑκατομμυριοστὸν ὡς οὐδ. ἑκαστον τῶν μερῶν τοῦ εἰς ἐν ἑκατομύριον διηρημένου ὄλου· χιλία **εκατομμυριοστὰ** τοῦ χιλιογράμμου ἀποτελοῦν ἐν γραμμίῳ· || τὸ κατά ἐν ἑκατομύριον φορὰς μικρότερον ὄλου.

εκατομμυριοχός-(α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἐν ἢ πλείονα ἑκατομμύρια δραμῶν, φράγκων· || ὀθ. γεν. ὁ πολὺ πλούσιος.

εκατόμπεδος-ον ὁ ἕως μῆκος εκατόν ποδῶν· Ἰλ.Ψ 164 ποίησαν δὲ πυρὴν **εκατόμπεδον** ἔνθα καὶ ἔνθα, Πίνδ.1,516,22 τέτυκν' **εκατόμπεδοι** ἐν ἀσφύ κελουσί, Ὁμοκ.3,68 καὶ νέων **εκατόμπεδον** λίθινον ψεκδοῦσαν· || Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. τὸ **Εκατόμπεδον** ἀρχαϊκὸς ναός τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνᾶν AB 247,24 «εκατόμπεδον» νεῶς ἐστὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ποδῶν **εκατόν** ἐκ πόσης πλευρᾶς··· || μτγν. ὄμ. τὸ οὐδ. ναός τις ἐν Δωδώνῃ· Πτολ.Γεωγρ.3,13,5.

εκατόμπηχυσ-ος ὁ **εκατόν** πήχων· Ἡσ. «εκατόμπηχρον κυρίως κατά τὸ μῆκος ἢ **εκατόμπηχρον** διὰ τὸ μέγεθος»· πρβλ. Ἀπολ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ.251.

εκατομπασιών-ονος [ὁ,ἡ] **εκατομπασιώσιος**, **εκατόμποςος**-ος ἐν κωδ. ὀ.δρ. ἀπὸ **εκατόμπεδος** βλλ.· Ὁμοκ.3,68.

εκατόπολις-ι ἐπὶ χωρῶν, ὁ ἔχων **εκατόν** πόλεις· Ἰλ.Β 649 οὐ Κρήτην **εκατόπολιν** ἀμφεμένον, Στράβ.Β,4,11 τὸ δὲ παλαιὸν **εκατόπολιν** φασιν αὐτὴν καλεῖσθαι (τὴν Λακωνικὴν).

εκατόπους-οδος [ὁ,ἡ] ὁ ἔχων **εκατόν** πόδας· Σοφ.ΟΚ 718 **εκατομῶδων** Νηρήδων.

εκατομπολιεφόρος-ον **εκατοπολις** βλλ.· Εὐρ. ἄν.475 ἀνάσων Κρήτης **εκατομπολιεφόρου**.

εκατόμυλος-ος ἐπὶ πόλεως ἢ τοῦρου, ὁ ἔχων **εκατόν** μύλους· Ἰλ.Γ 383 Ὀθήβας Αἰγυπτίας... αἶθ' **εκατόμυλοι** εἰσι, Διον.Περ.249.

εκατόμφονια [τό] θυσία παρὰ Μεσσηνίους ἢν ἔθβεν ὁ φονεύσας **εκατόν** πολέμους· Πaus.4,19,2.

εκατό(μ)φυλλον νεώτ. βοταν. εἶδος μεγάλων ρόδων οἵαισι ἔχοντων **εκατόν** φύλλα.

εκατόν(ν) [οἱ, αἱ, τὰ, ἀκ.] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ἀρκάδ. **εκατόν** (ἐν συνθέσει, ὅποτε συνθ. σημαίνει πλείους, τὸ τελικὸν ν τρέπεται πρὸ τῶν ἀρανισκοφώνων εἰς γ· **εκατόν-γυιος** -**εκατόν-χειρος**, πρὸ δὲ τῶν χειροφώνων καὶ τοῦ μ ἐκ μ· **εκατόμ-βοιος** - **εκατόμ-πέδος** - **εκατομ-μύριον** ἐνίστε ἀποδόλεται· **εκατό-ζυγος**, **συνθεῖστ**. γίνεται χρ. τοῦ τύπου **εκατονα**· **εκατονα**-**κάρνηος** - **εκατονα**-**ετής** [ἀπόλυτον ἀριθμητικὸν πρὸς δηλωσιν τῆς ποσότητος τῶν δέκα δεκάδων, παριστάμενον διὰ τῶν ἐξῆς συμβόλων· ἀτ. Η, ἑλλην. ρ' ἢ Ρ', λατ. C, ἀραβ. 100· Ἰλ.Β 510 ἐν δὲ **εκάστη** κοῦρου βουλευτῶν **εκατόν** καὶ εἰκοσι βῆτων, Ὁμοκ. 6,43 **επληθῆς** δὲ τοῖς ἑβμασίαν **εκατόν** καὶ πεντακηνχίσιος, Διων.Κ 54,26,6· 2) εἶδ. περὶ τῆς παρὰ Καρχηδονίους ἀρχῆς τῶν **εκατόν** καὶ τεσσάρων· Ἀριστ.Πολιτ.273a,14 καὶ τὴν τῶν **εκατόν** ταύτας ἀρεθῆσαι τὴν **μυστήν** ἀρχήν· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς στοιχηλὸς ἀριθμὸς πρὸς ἑφρασον ἀριστοῦ πλῆθους· πρβλ. **μύριοι**· Ἰλ.Β 448 τῆς **εκατόν** θύσανοι παγχρόστου ἀφρόντοια, αὐτ.ε 181, Ἡσιόδ.Ἐργ.130· || νεώτ. κ. δημ. κατ'

ἔκφρ. ὑπερβολῆς πρὸς δηλωσιν τοῦ πλείστακις ἐπαναληφθέντος κ. γεν. μεγάλου ἀριθμοῦ· **εκατό** ὄρες περιμένω, -**εκατό** φορὰς τοῦ θάνατος, -**εκατό** βρόμους **εκαμα**· 4) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. φρ. ἐπὶ τοῖς **εκατόν** κ. συντομῶτ. τοῖς **εκατόν(ν)** ἢν ἔπιγρ. χρ. πρὸς δηλωσιν τοῦ ἐπιτοκίου ἢτοι τῆς ἐπὶ **εκατόν** **εκατόν** μονάδων προαριθμῆς ὄρισμένου ποσοστοῦ ὡς τόκου (συμβολικὸς %): πρὸς **ἔνεα** (ἐπὶ) τοῖς **εκατόν** [9%]· || **καταχρηστ.** καὶ ἐπὶ ἀσφαρέσεως ὄρισμένου ποσοστοῦ ἐπὶ **εκατόν** **εκατόν** μονάδων· **εκιδίδονται** εἰστήρια με **εκα**-**πτιωσιν** **πενήντα** τοῖς **εκατόν**· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἡλικίας τοῦ οὐδ. πληθ. ὡς οὐστ. τὸ **εκατοστόν** ἔτος· ὁ γέρος μου **πέρασα** τὰ **εκατό**· || ὄμ. ἐπὶ χρονολογίας· τὸ **εκατόν(ν)** μετὰ Χριστόν [τὸ **εκατοστόν** ἔτος μ.Χ.]· 6) δημ. ὁ ἀριθμὸς ἢ τὸ ναῦμερο **εκατό** ἢ ἄλλως τὸ **εκατό** τὸ ἀποχωρητήριον [διότι ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐπιγραφάνου συν-ἤθ. ἐν δημ. τόποις οὕτω ἢ παρὰ μνηστικά].

εκατόνδεκαρούρος [ὁ] **νάπ**, ὁ κατέχων **εκατόν** δέκα ἀρούρους βλλ.

εκατόζυγος Ἡσ. **εκατόζυγος**.
εκατόνθημερον [τό] νεώτ. χρονικὸν διάστημα, διάρκεια **εκατόν** ἡμερῶν· || εἶδ. ἢ **εκατόν** ἡμέρας διάρκειας δευτέρα περίοδος τῆς βασιλείας τοῦ Μ. Νηπολιέντος.

εκατόνκαιπνηκτικὸν **καρχόδος**-ον μαν. ὁ ἔχων **εκατόν** **πενήκτικα** καρχόδες· Ἰνγν.π.Κουμαν. Ἀθην. ἐν λ. ἐ-Ἄρα· [περὶ τῶν 150 θαλμῶν τοῦ Δαδῆ].

εκατόνσμενον Ἡσ. «πολύ, μέγα».

εκατόνστατήρον [τό] Ἐπιγρ. ποσὸν βάρους **εκατόν** στατήρων βλλ.

εκατόνσταυλος-ον μτγν. ὁ ἔχων **εκατόν** στάλους· πρβλ. **εκατόσταλος**, **εκατοστάλιος**· Ἰέρων Χρον.Εὐσεβ.π.Κουμαν. Ἀθην. ἐν λ. ἐ-Ἰάπυρον.

εκατόνταβηρος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων **εκατόν** **βαβήρος**, ὁ διηρημένος εἰς **εκατόν** **βαβήρους**· **εκατοντάβαρον** θερμόμετρον.

εκατόντάβηλος-ον μτγν. ὁ ἔχων **εκατόν** **βιβήλους** περιεχόμενος, ὁ ἔχων **εκατόν** **βιβήλας**· Γαλ.10,37.

εκατόνταβημάτος-ος ἢν π.δ. ὁ ἔχων **εκατόν** γράμματα, ὁ ἔξ **εκατόν** γράμμάτων.

εκατόντάβωρος-ον μτγν. ὁ χωρῶν **εκατόν** ἢ πολλοὺς· Ἰούλ.Επιστ.180 **εκατόντάβωρος**.

εκατόντάβωρος-ος μτγν. κ. νεώτ. ὁ ζυγίζων **εκατόν** δραμῶν βλλ.· Γαλ.13,491· 2) νεώτ. ὁ ἔχων ἄξιαν **εκατόν** δραμῶν· **εκατόντάβωρος** νόμισμα· || τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. **εκατοναβωρον** νόμισμα ὄξιας **εκατόν** δραμῶν, ἱετικοστοτήριακ.

εκατόνταβωρομηκτικὸν **λασιών-ονος**-ονος νεώτ. **εκατόν** ἑδωρομηκτικὰς μεζῶνας· Ὀκμ.Μετ.118,21.

εκατοναετηρικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν **εκατοναετηρῖα** ἀναφερόμενος, ἢ **εκατοναετηρῖος**· **εκατοναετηρικός** ὄνομα ἢ φῶν[ι] **caetnae mae** **caetnae** τοῦ Ὀρατίου.

εκατοναετηρῖος-ον νεώτ. **εκατοναετηρικός**, **εκατοναετηρῖος**-ιδος [ἡ] κ. νεώτ. δημ. -ιδά περίοδος αἰῶν διάρκειας **εκατόν** ἐτών, **εκατοναετία**· πρβλ. αἰών· Πλάτ.Πολ.615Α τούτῳ δ' εἶναι **κατὰ** **εκατοναετηρῖα** **εκατόνη**, -**ἀνάγεται** εἰς τὴν **εκτην** μ.Χ. **εκατοναετηρῖα**· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡμέρα συμπληρώσεως **εκατόν** ἐτών ἀπὸ τῶν γενεόντος· **εκατοναετηρῖα** τῆς **εκα**-τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως· 3) ὄμ. νεώτ. ἔθρατ τελοῦμενα ἐπὶ τῆς συμπληρώσεως **εκατοναετίας**.

εκατόνταετηρῖος-ος μτγν. ὁ **εκατόν** ἐτών, ὁ ἔξ **εκατόν** ἐτών· Ὀρφ. Ἀργ.1105 **δωδεκα** **χιλιάδας** **μηνῶν** **εκατοναετηρῖος**.

εκατονταετής-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ **εκατόν** ἐτών, ὁ διάρκειας **εκατόν** ἐτών· Πίνδ.Π 4,282 ἐν δὲ **βουλαῖς** **πρόσβυ** **ἐγκύρατος** **εκατοναεταῖ** **βιοτή**, -**εκατονταετής** **πόλεμος**· 2) μτγν. κ. νεώτ.

ἐπί προσ., ὁ ἐκατονταῦτης· Πάβεν.17,17 εἰ τῷ ἐκατονταετί γενήσεται υἱός.

ἐκατοντάβητι [ἢ] μνη., νεώτ. κ. δημ. περίοδος ἑκατὸν ἐτών, ἐκατονταετής βλλ.: Φιλ.1,101.

ἐκατονταετίω μνη. νήματα ἐκατονταετῆς πρὸς, κληρονομία· Στάθ.Θεοδ.37,1B.

ἐκατοντάετις-ίδος [ἢ] νεώτ. θηλ. τῶν ἐκατονταετῶν ἐπὶ μνησικάς ἡ ἐκατονταετῆς.

ἐκατονταδόσος-ον μνη. ὁ ἔχων ἑκατὸν θυτάνους φοῦρες· Ἰουλ.Ἐπ.180 τὴν ἐκατονταδόσονον αἰγίδα τῷ Διὶ περιβέβαι.

ἐκατοντάειδος ἡ ἐκατονταπλάσιων-ον μνη. ἐκατονταεβδομηκονταπλάσιον βλλ.

ἐκατονταεικοσάκις ἑπίρρ. μνη. ἑκατὸν εἴκοσι φορές.

ἐκατοντάεκαρῆρος-ον, δωρ.-άνος ὁ ἔχων ἑκατὸν κάρας, κεφαλὰς 4, κ. τῆς ἑκατοντάς· Πίνδ. Π.116 Τυρώς ἐκατοντάεκαρῆρος.

ἐκατονταεφέλας-α(ί) ὁ ἐκατονταεφέλας βλλ.: Ἀριστ.Νεφ.336 ἐκατονταεφέλα Τυρώ.

ἐκατοντάεφθαλός-ον μνη. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἑκατὸν κεφάλους· Ἰουλ.Ἐπ.180 τὸν γίγναται τὸν ἐκατονταεφθάλον, Στόλ.Ἀριστφ.Ερ.735.

ἐκατοντάεικοσάκις ἑπίρρ. μνη. ἑκατὸν εἴκοσι φορές· Πτολ.Μαθ.5,1P.

ἐκατοντάκις ἑπίρρ. μνη. κ. νεώτ. ἑκατὸν φορές· Ἦρων Πνευμ.42 ταῦτα ἐκατοντάκις ποιήσας· ἐκατοντάκις πολλαπλάσιον.

ἐκατοντακιχίλιοι-α(α) μνη. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. κ. ἰδίως στρατιῶν, ἑκατὸν χιλιάδες· Θησ.Σταφ. ἐν λ., ἐκ- ἄνδρες.

ἐκατοντάκλινας-ον ἐπὶ οἴκου, ὁ ἔχων ἡ περιλογωμένων ἑκατὸν κλίνας, ἀνάκλιτρα περὶ τὴν τράπεζαν· Ἀθην.12,538C αἱ κλίνας ἐκατοντάκλινας, Ἰώσ.Π1 5,4,4 γενόμενος ἐκατοντάκλινας.

ἐκατοντάκρητις-ίδος [ἢ] μνη. ὁ ἔχων ἑκατὸν κρητῖδας, Βοθμίδας· Ἰουλ.Ἐπ.180 ἐ- βωμοί.

ἐκατοντάλαντία [ἢ] ἐν περιηγητικῇ ἐκφρ. ποσόσιον ἑκατὸν ταλάντων· Πολυδ.9,5,2.

ἐκατοντάλαντος-ον ὁ ἔχων βάρος ἡ ἄξιον ἑκατὸν ταλάντων· Ἀριστφ.Ἦπν.442 φεῖται γραφῶς ἐκατοντάλαντους τέτταρας.

ἐκατοντάλιθος-ον μνη. ὁ συνιστάμενος ἐκ ποικιλοστικῶν μαρμάρων· ΚΓΠορφ.Ἐκθ.372C ἑτερος λάρνας ἀπὸ λίθου Σαγρινίου ἐκατοντάλιθος.

ἐκατοντάμαχος-ον μνη. ὁ μαχόμενος ἡ ὁ ἰκοναὶ νὰ μάχηται πρὸς ἑκατὸν ἄνδρας· Ἰώσ.Α1 13,12,5 εἶχε τοὺς προμαχόμενους ὀκτακισχίλους, οὗς ἐκατονταμάχους ἐκάλεσε.

ἐκατοντάμμη-ατος [τῶ] μνη. σύνθετον τι φάρμακον· Γαλ.4,15,2.

ἐκατοντάμετρον-ον μνη. ὁ ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν συνιστάμενος· Ἰουλ.Ἐπ.180 καὶ φαῖδρνεκί τὴν ἐκατοντάμετρον λοχαγίαν.

ἐκατοντάμετρος-ον μνη. ἐκατόμπεδος βλλ.: Ἰουλ.Ἐπ.180 ἐκ- νεώς.

ἐκατοντάπλευρος-ον μνη. ὁ ἐπὶ ἐκατονταπέμπεδος βλλ.

ἐκατοντάπέμπελος-ον μνη. ὑπέρηγρωσ, ἐκατόμπεδος· Εὐμῶδ.Υου.4,125 καὶ τῆς ἀνήρ ἐκατονταπέμπελος παρακαθῆται τῷ φλογί.

ἐκατοντάπηχυς-υ μνη. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μήκος κ. γεν. ἑκασίαν ἑκατὸν πήχυας· Ἰώσ.Π2 10,2· ποταμός ἐκατοντάπηχυς κατὰ τὸ πλάτος.

ἐκατοντάπλάσιός μνη. κ. νεώτ. πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἑκατὸν, κάμνω τὸ ἑκατὸν φορές μεγαλύτερον· Ὁρίμ.Μαρτ.Προτριπ.17,6.

ἐκατοντάπλάσιασμός [ἢ] μνη. κ. νεώτ. ὁ πολλαπλασιασμός ἐπὶ ἑκατὸν, τὸ γίνασθαι τὸ ἐκατοντάπλοσιον βλλ.: Ὁρίμ.Μαρτ.Προτριπ.17,7.

ἐκατοντάπλάσιος-α(α)-οἶν[η] μνη. κ. δημ., νεώτ. θηλ. κ. -α, ὁ ἐκατοντάς περισσώτερος ἢ

μεγαλύτερος ἄλλου πινός ἡ αὐτοῦ, ἐκατονταπλάσιός, ἢ ἐκατονταπλάσιον βλλ.: Σιμηλίκ.Φουσ. 115,33· ἢ νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐκατονταπλάσιον ἐκατονταπλάσιον ποσότης.

ἐκατοντάπλαισιων-ον-ον ὁ ἐκατονταπλάσιος βλλ. μετὰ γεν.: Ξεν.Οικ.2,3 οὐδὲν ὅτι πλέον ἐν εἰσρα ἡ ἐκατονταπλάσιον ταῦτα· ἢ μνη. ἄνευ γεν.: ΠάΒασ.2,24,3, Κάλουα.8,8 καὶ φυνὲν ἰσολαίς καρπὸν ἐκατονταπλάσιον.

ἐκατοντάπλαισιός ἑπίρρ. μνη. κ. νεώτ. ἐκατοντάς περισσώτερος, ἑκατὸν φορές ἂν πλέον· ΠάΠορφ.1,21,3 ὡς αὐτοῖ ἐκατονταπλάσιος.

ἐκατοντάπλεθρος-ον μνη. ὁ ἐξ ἑκατὸν πλέθρων συγκείμενος ἀποτελούμενος· Ἰουλ.Ἐπ.180 τὰς ἀρούρας τὰς ἐκατονταπλέθρους.

ἐκατοντάπλευρος-ἡ-οὐν νεώτ. ὁ ἐξ ἑκατὸν ὁμοίων μερῶν συγκείμενος· 2) ἐκατονταπλάσιος βλλ.· ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐκατονταπλοῦν τὸ ἐκατονταπλάσιον βλλ.

ἐκατοντάπλοικ-ι μνη. ἐκατόμολος βλλ.: Στράβ.10,415 οἷτε κατὰ τὰ Τρωικά.· ἐκατοντάπλοικ ὑπέφασι τὴν Κρήτην.

ἐκατονταπλοισίη [ἢ] δημ. ὡς προσήγορία νεῶν τῆς Θεοτόκου ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου, ἰδίως τῶν ἐν Πάρφω [κατὰ πινὰς ἐκ τοῦ τοπωνυμικοῦ προσδιορισμοῦ καταπλοισιανή].

ἐκατοντάπυλος-ον μνη. κ. Ἐπίρρ. ἐκατόμυλος βλλ.: ΑΠ77 Θῆση ἐκατόμυλος, Ἐπίρρ.

ἐκατονταπυλάσσα [ἢ] μνη. ἡ ἐκατόμυλος, κ. πρ. πληθ.: Ἐρμωνακ.ἡ.Ζ.32 (ἐκδ.Μαυρ.) ἐκατονταπυλάσσα Θῆσαι.

ἐκατοντάρουρος-ον πᾶν, ὁ κατέχων ἑκατὸν ἀρούρας βλλ. ἡ ὁ ἐκτάσας ἑκατὸν ἀρούρων.

ἐκατοντάρχης-ου [ἢ] κ. μνη. ἀρχηγὸς ἑκατὸν ἀνδρῶν· Ἦρ7,81 ἐκατοντάρχας δέ καὶ δέκρχας οἱ μυριάσται, Αἰσχ.ἀν.182· 2) μνη. ἐπὶ τοῦ διοικούντος λόχου Ρωμαίων στρατιωτῶν, ὁ κεντυριον, λοχαγὸς· ΚάΠροξ.10,1 ἐκατοντάρχης ἐκ σπέρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς· 3) μνη. ταξισρχὸς βλλ.: Ἀσκληπιόδ.Τακτ.28· 4) μνη. κατηγορία τῆς μάντιαν· Καν.Συνδδ.ἐν Τρούλλω δί οἱ μόντιασι αὐτοῦς ἐπιθιδόντες ἡ τῆς λεγομένοίς ἐκατοντάρχας ἡ τισὶ τοιοῦτοις.

ἐκατονταρχία (ἡ) μνη., μνη. κ. νεώτ. τὸ ἔργον, τὸ ἄξιωμα τοῦ ἐκατοντάρχου βλλ. καὶ ἡ διάφραση αὐτοῦ· Ὀνήσανδρ.34,2, ΔίωνΚ 78,5· ἢ ἔξουσία τοῦ ἐκατοντάρχου· Ἰώσ.Π1 3,6,2,Φιλ.2,33· 2) λόχος ἐξ ἑκατὸν στρατιωτῶν· ΔίωνΚ 48,42 δύο τε ἐκ- ἐδεκάστους· ἢ σώμα ἐξ ἑκατὸν εἰκοσίων ὀκτῶ ἑκαφρῶς ὡπλισμένων· Ἀσκληπιόδ. Τακτ.63· ἢ νεώτ. ὑποδιαιρέσεις τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων πολιτῶν, ἔργον τοῦ λοι. centuria.

ἐκατοντάρχιον [τῶ] μνη. κολλύριον τι· Ἀέτ.7,11.

ἐκατοντάρχος [ἢ] κ. μνη. κ. νεώτ. ἐκατοντάρχος βλλ.: Ξεν.ΚΠ 5,3,41 τοῦ ἐκατοντάρχου τῶν Ἰππέων,ΚάΜπαθ.8,5 προσήλθεν αὐτῷ ἐκατοντάρχος.

ἐκατονταρχῶ-έω μνη. εἶμαι ἐκατόνταρχος, ἀσκό ἔξουσιαν ἐκατοντάρχου βλλ.: ΔίωνΚ 67,13 καίπερ ἐκατονταρχηκτά.

ἐκατοντάς-άδος [ἢ] κ. μνη. κ. νεώτ. ὁ ἀριθμὸς ἑκατὸν, ἡ ποσότης τῶ ἀριθμοῦ ἑκατὸν, σύνολον ἑκατὸν ὁμοειδῶν ὄντων· Ἦρ7,184 ἐκατοντάδες ἐξ καὶ δεκάς, Λουκ.Ἐρμστ.56 ἐκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἐκαστοὶ συγγεγραφασιν, ἐκατοντάς ἀνθρώπων· βιβλίων.

ἐκατοντάστούλας-ον μνη. ὁ ἔχων ἑκατὸν στούλους· Ἀριστέ.116.

ἐκατοντάτριχίνος-ον ὡς δ.γρ. ἀντὶ ἑκατοντάκλινας βλλ.: Ἰώσ.Π1 5,4,4.

ἐκατοντάφυλλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἑκατὸν φύλλα ἡ πέταλα· Θεοφρ.Φ1 6,6,4 ἔνια γὰρ εἶναι φανσι ἡ πέταλα ἢ καὶ καλοῦσιν ἐκατοντάφυλλα.

έκατοντάχειρ-χειρος ἰό,ἠ| μτγ. & εκατόχειρ βλ.λ.: Π|, στ. 118,478P.

έκατοντάχειρος-ον μτγ. εκατοντάχειρ βλλ.: Ἐθανόσ., 2C τοῦ εκατοντάχειρου Αἰγαίου, ἔκ τῶν φέρων ἑκατόν γράς, ὁ φέρων ἑκατονταπλάσιον καρπῶν: Θεόφρ., Φ1 B,7,4, Στρώβ., 15,311.

έκατοντάχρους-ον μιν. ὁ ἔχων ἑκατόν ἴσται πολλά χρώματα, πολυχρόμος: Εὐμβ., Υγμ., 9 λίθος ἑκατοντάχρους ἔκ Θεταλλῆς λίθου.

έκατοντέρφας-ον Ἐπιγρ. ἐπὶ θυσίας, ὁ ἔξ ἑκατόν ἐρίφων.

έκατοντεσσαράκοσος-ον μιν. ἑκατοστὸς τεσσαρακοστὸς: Τζέτις, λιλ., 603.

έκατοντόπυλας-ον μτγ. ἑκατοντόπυλος βλλ.: Ἡρόδ., ἡ Μάρκελλ., ἐν ΑΠ Παράρτ., 50B ῥώμης ἑκατοντόπυλοισι.

έκατοντόργυις-ον ὁ ἔχων ὄφες ἑκατόν ὀργυῶν: Πινδ., ἀπ. 1 π. 2, χολ., Ἄρτ., Φαν., 12B2.

έκατοντόργυις-ον ὁ μετῶν ἑκατόν ὀργυῖδας, & εκατοντόργυις: Ἀριστ., Ὀρν., 1131 τὸ δὲ μήκος ἐστὶ . . . εκατοντόργυιον.

έκατόντορος-ον ὁ ἔχων ἑκατόν κόπας: Βακχ., 16,17 | ἐκδ. Μπλάς | κέλευσε θ' ἑκατόντορον σχέν εὐδαίδαλον να, Πολυδ., 1,82.

έκατόντουτης-ου ἰό| μτγ. κ. νεώτ., θηλ. -αυτις ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑκατόν ἔτων: Λουκ., Μακρὸδ., 14.

έκατόντουτις-ιδος ἠ| μτγ. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ ἑκατοντοῦτις βλλ.: Ἀθην., 14,697B.

έκατόντόφθαλμος-ον μιν. ὁ ἔχων ἑκατόν ὀφθαλμούς: Μολλῶ., 169,20 Ἄργος ἐν ἐκ-έκαλύου.

έκατος συγκεκ. τ. τοῦ ἑκατηδέδος βλλ.: Ἰλ. Η 83 προτ| νηὸν Ἀπολλωνος ἑκάτοιο.

έκατοστάρη ἠ| ἡμ. θηλ. τοῦ ἑκατοστάρης βλλ., ἡ ἑκατοντούτις: ἡ γιγαῖα εἶναι ἑκατοστάρη, **έκατοστάρηκι** (τὸ) ἡμ. ὀνοκ. τοῦ ἑκατοστάρη βλλ., κυρ. ὄξ μετρον χωρητικότητος, δοχεῖον περιεκτικὸν ποσότητος ἑκατόν δραμῶν ὕγρου πινος. 2) συνεκδ. τὸ εἰς οἶνον ἢ ἄλλο ποτὴν περιεχόμενον τοῦ δοχεῖου τούτου.

έκατοστάρης-α ἡμ. ἑκατοντούτης βλλ. (**έκατοστάρη** ἠ|) ἡμ. οὐδ. τοῦ ἑκατοστάρης βλλ., ὡς μετρον χωρητικότητος, δοχεῖον, συνῆθ. ἐκ λευκοσιδήρου, περιλαμβόνων ἑκατόν δράμα ὕγρου πινος, & ἑκατοστάρηκι βλλ. 2) συνεκδ. τὸ εἰς οἶνον ἢ ἄλλο ποτὴν περιεχόμενον τοῦ δοχεῖου τούτου: ἔνα ἑκατοστάρη στα δύο 3) σταθμὸς βάρους ἑκατόν δραμῶν. 4) νόμισμα ἀξίας ἑκατόν δραμῶν, ἑκατοστάρηκο.

έκατοστάρη ἠ| ἡμ. πάντοτε ἐν συνεκφορῇ μετὰ τοῦ μιά ἢ καμῖα περίπου ἦται ἐπὶ πλεον ἢ ἔλαττων πῶν ἑκατόν, νερὶ τὴν ἑκατοστάδα.

έκατοστάρηκος-η-ο ἡμ. κ. καταστ. ὁ περιέχων ἑκατόν μονάδας εἰδ., ἐπὶ μέτρον, ὁ χωρὸν ἢ ὁ ζυγίζων ἑκατόν δράμα: ἑκατοστάρηκο ποτήρι. 2) τὸ οὐδ. ἠ|κατοστάρηκο ὡς οὐσα, χαρτονομισμα ἀξίας ἑκατόν δραμῶν.

έκατοστέω μτγ. φέρω τὴν ἑκατονταπλάσιον: Πλ Γεν., 26,12 καὶ εὐρεν ἐν τῷ ἑνιαυτῷ ἐκείνῳ ἑκατοστέωσαν κριθῆν, Μηνολ., 1,4 Ὁδ.8 εὐσεβείας ἀσταχὺν ἑκατοστέωσιντα.

έκατοστή ἠ| κ. μιν. νεώτ. κ. ἡμ., θηλ. τοῦ ἑκατοστή βλλ. 2) ὡς οὐσα, ἑκατοστή ἡ ἑκατοστή μέρη, τὸ ἑκατόστον μέρος τῆς ἀξίας πινος ὡς φῶρος, φῶρος ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν πρβλ. δεκάτη: Ἀριστ., Σφ., 658 τὰ τέλη καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς, Ξεν., Αθ., 1,17, Ἐπιγρ. ἐκ τῶν χρημάτων ἑκατοστή. 3) ἡμ., ὡς οὐσα, συνῆθ. ἐν συνεκφορῇ μετὰ τοῦ μιά ἢ καμῖα, ἡ ἑκατόνη, ἡ περίπου ἑκατοντάς: μιά ἔκ πορτοκόλλης κ. πλῆθ. ὀριστ. ἡ ἀορ. πέντε ἑκατοστάδες τοῦ-δλα, Βαλαωρ., Ξερρῖς, Δένδρ., 5 ἑκατοστάδες χρόνοι.

έκατοστημέριον (τὸ) νεώτ. τὸ ἑκατόστον ὄροον, μέρος πινος, ἐν ἑκ τῶν ἑκατόν ἴσων μερῶν εἰς & διαμεῖται μέμεθός τῃ ἢ ποσότης. ἢ κατ' ἔλεκτ. ἐλύχιστον ἢ ἀσημιον μερίδιον: οὐτε τὸ ἑκατοστημέριον τῆς θάλασσης.

έκατοστρία ἠ| ἠπ., θηλ. τοῦ ἑκατοστρία βλλ., λιν. ἑκατοστρία, φῶρος ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, & ἑκατοστή βλλ., 2).

έκατοστρία-ος-ον Ἐπιγρ. ὁ ὀνοκείμενος εἰς φῶρον ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν: Ἐπιγρ. ἠ| ἀκίχη ἦν Ἀλώφρων ἑξοκασάν ἑκατοστρία εἶναι 2) τὸ θηλ. ἑκατοστρία ὡς οὐσα, βλλ.

έκατοστρία δ' ἀνόν. ἀπὸ ἑκατοστρία βλλ. **έκατοστρία**-ος-ον Ἐπιγρ. κ. πῆλ. ὁ ἑκατοστός, ὁ ὄν εἰς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν: Ἐπιγρ. ἑκατοστρία τοκοῖ ἰτοκοῖ πρὸς ἐν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν κατὰ μῆνα ἦται δώδεκα τοῖς ἑκατόν κατ' ἔτος ἰ.

έκατοστή ἡμ. κ. καταστ. -αῖζων ἡ κτῆμαί μέχρι τοῦ ἄριθμοῦ ἑκατόν: ἡ γιγαῖα κοπευεῖ τὰ ἑκατοστή τ' ἀγγόνια τῆς 1) εἰδ. φρ. ἐπὶ εὐχῆς νάν τὰ ἑκατοστής νὰ φῶρος μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

έκατοστογράμμοι (τὸ) νεώτ. μονὰς βάρους κ. μόζης ἴση πρὸς τὸ ἑκατόστον τοῦ γραμμαρίου.

έκατοστοικιστῶν (τὸ) μτγ. τὸ ἐν ἑκατόστον εἰκοσὸν ὄφρον πινος: Νικόμ., Ἀριθ., 1,8.

έκατοστοικιστός-ἠ-ὸν μτγ. ὁ ἑκατοστός εἰκοστός: Παυλ., Αλφ., 2,6.

έκατοστάλιτρον (τὸ) νεώτ. μονὰς δοκού ἡ χωρητικότητος ἴση πρὸς τὸ ἑκατόστον τοῦ λίτρου.

έκατοστολόγος (ὁ) μτγ. ὁ συλλέγων, συναθροίζων τὸν φῶρον ἑκατοστήν βλλ., 2): Βασίλ., 16C3.

έκατοστόμετρον (τὸ) νεώτ. μονὰς μήκους ἴση πρὸς τὸ ἑκατόστον τοῦ μέτρου, & ἀνεκτόμετρον, πόντος.

έκατοστόμος-ον ὁ ἔχων ἑκατόν στόματα, συνεκδ. ὁ πολυστόμος: Εὐρ., Βόνη., 406 ἑκατοστόμοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαί.

έκατοστός-ἠ-ὸν κ. μιν., νεώτ. κ. ἡμ. ὡς τακτικὸν ἀριθμητικὸν ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἀπλόυον ἑκατόν, ὁ κατὰ σειράν ἢ τῆξιν φέρων ἢ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἑκατόν, ὁ μετὰ ἐνενηκοντα ἐνῆκα ἄλλους ἀριθμοῦμενος 2) ἑκατοστά ἑκφέρειν παράγωγε ἑκατοσταλοῖα: Ἡρ., 4,198 ὄγαθῆ δὲ γῆ . . . ἐπ' ἑκατοστά γάρ . . . ἑκφέρει 3) τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ἡ ἑκατοστή βλλ., 27

4) νεώτ. κ. ἡμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, τὸ ἑκατοστόν, μετὰ γεν. διαμετρικῆς, τὸ ἑκατόστον μέρος πινος, τὸ ἑκατοστημέριον, ἑκαστον ἐκ τῶν ἑκατόν ἴσων μερῶν ἢ μορίων εἰς & διαμεῖται ποσὸν τῆς μέγεθος: τὸ ἀπλόυον εἶναι τὸ ἑκατόστον τῆς δραχμῆς 1) ἄνευ γεν. ἡ τελευταία ὑποδιαίρεσις τῶν νομισματικῶν μονάδων εἰς ὅσα κράτη ἴσχυει τὸ δεκαδικὸν σύστημα 1) ἄνευ γεν. τὸ ἑκατόστον τοῦ μέτρου, & ὑπεκατόστον ἡ ἑκατοστόμετρον βλλ., 3) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, τὰ ἑκατοστόν μετὰ γεν. συγκριτικῆς, τὸ ἐκατοντάκις μικρότερον ἢ ὀλιγοπλάσιοτερον ἄλλου: τὸ ἑκατόστον τῶν βασιοναθέντων βλ. ἑλληνικῶν 6) ἡμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα, ἑκατοστή βλλ., 31, ἑκατοντάς.

έκατόσταλος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐκατοντάστυλος βλλ. **έκατόσταλος**-ὸς-ἠ| ἡμ. ὄνομα ἑκατόν ὀρειοῦδων μονάδων, ὁ ἑκατοντάς, ἡμ. ἑκατοστρία, ἑκατοστή: Ξεν., ΚΠ 6,3,34 αλ. ἑκατοστής τῶν ἀργύρων, Πλάτ., Ρωμ., Β συλλεγομένη εἰς ἑκατοστάς 2) μτγ. κ. ἡμ. ὄνομα ὑποδιαίρεσις κοινότητος ἡ φυλῆς, ἰδίας κ. Σαμίως, Βυζαντινῆς κ.δ.: Αἰν. Τεκτ., 11,10Α οὐσῶν ἀσπίος τριῶν φυλῶν καὶ τεσσάρων ἑκατοστῶν.

έκατόφυλλον (τὸ) γλῶσσος, νεώτ. κ. ἡμ. εἰδος ῥόδου θεωρουμένου ὅτι ἔχει ἑκατόν φύλλα, πέταλα.

έκατοχρονίτης (ιδί δημ., θηλ. έκατοχρονίτσα, σπαν. κ. -ίτρα) ό έχων εκατόν έτών ήλικίαν, εκατοχρονίτης || συνεκτ. ό προσεγγίζων ή ό υπερβαίνων τά εκατόν έτη της ήλικίας, όλιον γέρον. **έκατοχρονίτσης** (ιδί) δημ. έπλ. πράγμ. ως ούδ. τού εκατοχρόνου βλλ.

έκατοχρονίτριάς (ιδί) δημ. θηλ. τού εκατοχρονίτης βλλ. + Καρμ.Β.Ζη.93.

έκατόχρονο-π-ο δημ. έπλ. πράγμ. ό πρό εκατόν έτών κατοικήσιμος ή όπαρχος κ. γεν. ό Μαν παλαύς; Παλαγ.Παρμ.159.14 πείν νά φτάσ η νά μιάσ η τού εκατόχρονο ιδρω' 2) τó ούδ. πληθ. εκατόχρονα ως ούα, ή εκατοχρονίτητες βλλ.; τά εκατοχρονα τού Σολωμού.

έκατόφυρος Έπιφρ. κτ. δε συμπληρ. όπλ εκατόφυ' βλλ.; έπιρριπτο τούς εκατοφύρους. **έκατόφυρ-φυος** (ιδί) Έπιφρ όμφ. έννοίας πθ όπλ έντατοχρόνους.

έκατη 'Ha. « άνήτησεν » (άντην έχηεν). **έκαθάρα** 'Ha. « έκαθάρα; » εκαλευσαί Σοφοκλής Αημιρρίαιδας.

έκαθάρα άποαιρωνα, διακιρτώσι; Αλαγ.Άγ.498 όλλ' ή τó χαίρειν μάλλον έκαθάρε λήγων.

έκαθοραύ ιτην. εκ βάθρων, εκ θεμελιών άναρτήσι; Πατ. Άποστ.1.680 έτοιμος εκδοθεύσαι πάλιν' || κ. μ.τφ.; αύτ.737 (ή ψυχή) τών κατά φωνή εκδοθεύσαι.

έκαδοκίτη-εως (ή νεώτ.) ή έργασία πρός κατοίκησην Βοθός, ή βαθυτέρου γάρου τινός; εκ βάθους λάκκου, φράκτος, άπογείσι' || τó άποτέλεσμα τού έκδοκίτην; έκδοκίτησιν δύο μέτρων άρκετ' 2) ενάρθ. τó έκδοκίτην μέρος.

έκαδοκίτη μοκ. κ. νεώτ. εκ βάθων έκωφρω τ' || κ. μ.τφ.; Πιστό.Γ.Έρημ.1681 ει και βάθος γάρ έκδοκίτησι σι λόγου' 2) νεώτ. ποιή τó βαθύ ή βαθύτερον; εκδοκίτην λιμένα' || κ. άπολ. έργάσιαι πρός έκδοκίτησιν.

έκαίνω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. βγαίνω βλλ., μέσ. μέλλ. έκδοκίσιαι, άόρ. ά' έξέθεισι (μτθ.), άόρ. β' έξέθην, παρ.κ. έξέθεικα βλ. λ. κυρ. έπλ. προσ. και έπλ. ζών άλλα κ. έπλ. ενεργιών, καταστάσεων, ήλων, λόγων, χρόνου κ.ά., έρχομαι εκ τών έσω πρός τά έξω, έξέρχομαι, μετά γεν.; 'Δ. ά 107 πέτρης έκδοκίσιαι (κατερχόμενον εκ τού βράχου), 'Οδ.Κ.161, Σοφ.Ατ.892 τίνος Βοη πάραυλα έξέθην νόσου; || νεώτ. σνήθ. μετά τής εκ κ. γεν., σπαν. μετά τής άπό κ. αϊτ.καθ ήν στήμην έξέθεισιν εκ τής εκκλησίας, Κώδ.Κ.94 ή 18,3 τó χέρη.. άπό στήνερα όλόχρονα έκδοκίσι; || εϊδ. κοτχρομα. έξ ήχηματος; Αλαγ.Άγ.906 έκδοκίσι άπίνης πθσε' || κ. άπολ.; 'Δ.Γ.113 και β' Ιπποους μέν έρωσιν έπλ. στήνας, εκ θ' έδων αύτοί' || όμ. έξέρχομαι εκ πλοίου εκ τής έπράν, άποδοκίσιαι; 'Δ.Α.439 εκ δε Χρυσίθς υνός βη. Οωκ.1,137 μάθενα έκδοκίσιαι εκ τής νεώτ. || κ. άπολ.; 'Δ.Α.437 εκ δε και αύτοί βατνον έπλ. όνηγινη θαλάσσης, 'Μο.4,196 τούς δε Καρχηδώνιους έκδοκίσι ακέπεισθαι' || όμ. έξέρχομαι εκ τής θαλάσσης; 'Οδ.Ε.415 ή πώς μ' έκδοκίσιαι βάλα λιθασι νοτί πέτρη κόμα μέγ', αύτ. Η.278' || αναβαίσι προς τά έξω, κ. γεν. πρός τά όνω; Ξεν.Άν.4,23 έπλ. χαράθρ - ήν έδει διαδόνασι πρός τó δρόμον έκδοκίσιαι' 2) έξέρχόμενος άπέρχομαι; Πλάτ.Φαίδρ.77D μή ως άληθός δ' άνωτος στήν Ιτήν φυγήν; έκδοκίσιουσιν εκ τού σώματος θείσσι; || μ.τφ. άπομακρόνισαι, μετά γεν.; Πλάτ.Πολ.380D τής έκαστού ιδίως έκδοκίσιαι (άπομακρόνισθαι τής έκαστού ιδίως τού σώματός). αύτ.406B ατ τήνς κλειούσας διαστή έκδοκίσι, Άριστ.Ποιητ.1.446,26 έκδοκίσιοντες τής εκκλησίας άρμόνισαι; 3) άποσπάρτα, άποχωρῶ, μετ' έμπροθ. ή όλης γεν.; Πλάτ.Νόμ.744Α

εκ τής νομοθεσίας αύτοής τά έκδοκίσιαι, Πολύδ. 3,40,7, Πάπ. έκδοκίσιαι τής μισθώσεως' 4) πάπ. έκκοκίσιουσι; Πάπ. παραγγίλιη πλίντων μετά τής έκδοκίσιαις. 5) κ. μ.τφ. έκτείνωμαι, φθίνω μίχρη τινός ή εκ τ'ι; Ερμ.ΙΤ.200 ένθεν τών πρόσθεν θρωάβέντων Ταναγλίδων έκδοκίσιαι ποιός εις οίκους, Ξεν.Άριστ.3,1 όταν γεν ή μιν εκ πεσίθων εις τó μερικασθόσιαι έκδοκίσιαι; 6) φθίνω ή περρίρχομαι εις τήν κατάστασιν, καταλήγιη, κττονω; Εύρ.Μάδ.56 εις τοι' έκδοκίσι έκδηλίδων, Λιδάκ.4,105.18 ούως δ' εις άμετρία τήθ θρωμόπιτος έκδοκίσιαι; 7) ιτην. έκτείνωμαι ήράν όριου τινός, προεξέχμ; Πάπ. έκμειρήσιοντες τόλμαν έκδοκίσιαι πήχει; 8) φθίνω ήράν τινός, άπερβαίνω, παρερχομαι, διαδοκίσι, έπερνω; Εύρ.'Ηο.82 ως όπτε γάλας όρι' άν έκδοκίσιαι λάθρ, ΑΠ 9,300,2 νέπας έκδοκίσιαι δοδύρου' || όν, έπλ. χρόνου, Ιβλας ήλικίας; Πλάτ.Πολ.537D έπειδάν τó τριέκοκισα έτη έκδοκίσιωσιν; 9) ιτην. άπερβαίνω, άπερβάλλω; Άριστ.Πολ.1296.Α, 26 οι τó μέσον έκδοκίσιοντες καθ' άσάτου άνωται τήν πολιτείαν, Άριστ.Άλ.Ρωμ.8,50' 10) ιτην. άπομακρόνισαι, παραδοκίσι, προσδοκίσι; Πλάτ.Πολιτ.295D ήν έκδοκίσιαι τά άρχαία πάντα νομοθετήθισα; 11) εϊδ. έπλ. τού λόγου, έξέρχομαι εκ τού κυρίου θέματος, ποιούσαι παρεκδοκίσιαι; Ξεν.Έλλ.6,51, άποκίσιαι ένθεν έξέθην, Δημ.298'

12) ιτην. παρερχομαι, λαμβάνω τέλος, λήγι; Άπ.Συρ.23 πριν έκδοκίσιαι τού άδελφού τήν στρατιάν, Έπιφρ. έκδοκίσιοντος μνός Άπριλιου Ιλιγόντος; 13) κ. μον. άποδοκίσιαι, άπολήγι, ήνωσαι; 'Ηο.7,209 ήν μή ταύτα ται ταύτη έκδοθ, Εύρ.Μάδ.229 κώκιστος άνόρων έκδοκίσι έκός πόσις Εύστ.'Οδ.1969,18 ότε κατ' άρετήν άνομοιοι τούς προγόνους έκδοκίσιαι' 14) συμβαίνει; Σοφ.Τρ.672 τούτοσιν έκδοκίσιαι σιον, ήν φράσαι.. θαύμ' άνέλιπιστον μαθειν, Πάπ. τά άναντία νόν έξέθει' || τó ούδ.

τής μη. άόρ. β' τó έκδοκίσι τού συμβόλ, τó γεγονώ; Δημ.12 πρός γάρ τó τελειούσιν έκδοκίσι έκαστον τών πριν άπαρτίστων κριναται; || ιτην. όμ. ό πληθ. τού ούδ. τής μη. τού ένεστ.; Πολύδ. 15,15,5 προορωμούσι τά παρτ τάς μάχας έκδοκίσιοντα παράλογα; 15) έπλ. προρηόσισαι, έκπληρούσαι, έπαληθεύσαι; Δημ.349 έκδοκίσι όσ' άπλήγικε πρός όμας ούτας, Σχολ.Πινδ.1,4,73 έπλ. τών έκδοκίσιικών έπιθώδων; 16) προκίσιαι εκ τινος; Εύρ.Τρω.706 άλλ' εκ λόγου γάρ άλλος έκδοκίσιαι λόγος; || πάπ. εϊδ. έπλ. τών προκίσιων, τής ής, παρλόγοι; Πάπ. τά έκδοκίσιοντα κατ' έτος εκ τού κλήρου ήνωματα; 17) ιτην. ήν άόρ. ά' έξέθεισιν έξέγαμ εκ τού πλοίου εις τής έπράν, έκδοκίσιώσ, άποδοκίσιώσ; 'Δ.Α.438 εκ δ' έκτατόμην θήσαν ήν μιν, 'Οδ.Κ.201,Εύρ.'Ελλ.1616 εκ βασιον έξέθεισσι με' 18) ποι.φρ. έκδοκίσιαι πόδα ήτις έξω, έξέγαμ τών πόδα; Εύρ.'Ηρακλ.802 έκδοκίσι θέρπριοντα Υλλας άρπάσαν πόδα' ρηματ. π. έκδοκίσιαι, έκδοκίσι, έκδοκίσι.

έκβακωσιος-σος (ιδί) σγολ. κ. μον. ή έκβακωσιος βλλ.; Γεωργ.Άλ.Βί'.Ίω.Χρυσ.8,179,32 τά διαμονώδη έκβακωσιύματα.

έκβακωσιος-εως (ή) μ.τφ. κ. νεώτ. ό βακχικός ένθουσιασμός ή βακχική γέννη, τού έκβακωσιεύειν; Εύνάφ.Β.Σοφ.470 μεταξέ τού κορυθαύγατσοσ και τής έκβακωσιύσως; || νεώτ. άφιέρπηροσ και άκοκμοσ ένθουσιασμούσ.

έκβακωσιος κ. μον. κ. νεώτ., μέσ. άόρ. έξεβακωσιθην, ιτην. παθ. παρ.κ. έκδοκωσιέμενος έξέμωσι εκ βακχικών ένθουσιασμών, εις βακχικήν άποκίσιαι, καθόστω τήν άνωθώδη 'Ηοτ. « έκταρσάσσω »; Εύρ.Τρω.408 ατ ή μθ σ' Άπλήγιον έξεβακωσιέσαν φρένας, Πλάτ.Φαίδρ.245Α έγείρουσαι και έκδοκωσιουσαι κατά τή φώδασ και κατά τήν άλλην

ποίησιν' || διδώ εις τὴ βασικὴν, βασικὴν μορφήν ἢ ἐκκρῶσιν: Φιλῶδ.'Οργ.2,10,4 τὰς σοφιστικὰς ὑποθέσεις ἐκβαλεῖοντα' 2) τὸ παθ. πληροῦς μὴ βασικῶ ἐνθουσιασμοῦ, περιπίπτει εἰς βασικὴν μῆτρον, γεν. γίνεται μανιώδης, ἀποβάλλω ἔνεκα ἐνθουσιασμοῦ τὴν πνευματικὴν διαύγειαν: Εὐρ.Βάκχ.1295 μᾶντες, πάσα τ' ἐξεδουκῆθη πάλι, Πλάτ.,Πολ.561α ἐάν .. μὴ πέρα ἐκδοκῆται θῆς, Ἡρωδιαν.'Ιστ.5,81' || ὄμ. τὸ μέσ.: Εὐρ.'Ικ.1001 προσέειπεν θροῦνός ἐξ ἁμῶν οἴκων ἐκδοκῆται σπῆματα, Ἀριστοτ.1,16 ἐκδοκῆταισθα τῷ ἔρωτι' 3) μγγ. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ ἀπὸ τοῦ ἐνεκα τοῦ πάθους τὸ συναίσθημα τῆς αἰδοῦς, τῆς συστολῆς, κ. κτ. τὸ παθ.: Μναίθ.8,29'Οδ.3 κοράσιον ἐκδοκῆσαι μὲνον τῆ μέθρ., - ἐκδοκῆσαι μὲνοι ἐκλογεῖς' 4) τὸ ἐνεργ. ὄμ. σμτθ. περιπίπτει εἰς πάθος, γίνεται ἐκτός ἑμαυτοῦ: Ἀλεξ.141,13' || μγγ. εἰδ. ἐπὶ τῆς ὀργῆς: Φιλῶδ.'Οργ.α.35W, ἐκβάλλωσι [τὸ] νεώτ. βοταν. ποῦδες πολυτέως φυτῶν τῆς οἰκίας, τῶν κολλοκιννοειδῶν, ἃ ἐκβάλλωσι τὸ ἐξήληρον, ἀγριαγριοῦρα.

ἐκβάλλω κ. μνη. κ. νεώτ., ἀρκῶδ.'Επιγρ. ἐκβάλλω, μέλλ. ἐκβαλῶ, ἀόρ. ἐξβαλλῶ, παρακ. ἐκβάλλω, παθ. μέλλ. ἐκβήλλωσθαι, τετελεσθ. μέλλ. ἐκβήλλωσθαι, ἀόρ. ἐξβήλλωσθαι, παρακ. ἐκβήλλωσθαι, ἀπολ. βάλλω, ρίπτω ἔξω, ἐκρίνω, βιάζω ἢ πετάω ἔξω: Ἰλ.Α.436 ἐκ δ' ἐνάς ἔβαλον [τὴν]. Ὀδ.Ο.481 καὶ τὴν μὴν Ἰχθῶσι κύματα γενέσθαι ἐκβαλον [τὴν] ἐξέρριψαν καὶ γινθ βορὰ τῶν ἰχθῶων' || ὄμ. ἐξάγω: Εὐρ.'Ορ.527 ὅτε ἐξέβαλε μαστῶν ἰκτευούσα σε, Διγεν. Ακρ.4416 εἶτα προστάξας ἱατροῦς ἀπαντας ἐκβάλλειν' || ὄμ. σμτθ. μετὰ γεν. τὸν τόπου ἔξ οὗ ἐκρίπεται ἢ ἐξάγεται ἢ ἐκτοπίζεται ἢ ἐξοδεύεται, τῆς οὐ τοῦτέως ἐκπερομένης ἐμπροθ. μετὰ τῆς ἐκ: Ἰλ.Ε.39'Οδῶν μέγαν ἐκβαλε δῖουρον, Δημ.449 ἐξέβαλλετε αὐτὸν καὶ ἐξευρίπτετε ἐκ τῶν θαλάσρων, - ἢ ἀστυνομία ἐξέβαλε τῆς αἰδοῦσας τοῦς θορυβοῦντας' 2) ἐν συναφείᾳ πρὸς διον. κτ. γεν. ἢ ἐμπροθ. τὸ ἐκβάλλω λαμβάνει παραλλολασσοῦσας ἀπὸ τῆς ἀνατ. ποικίλας σμτθασίας, προκλιπούσας μῶλλον ἐκ τῶν διον. καὶ τῶν συμφορομένων, ἔχον ἐν ταῖς σμτθ. ταύταις συνήθ. ὡς ἀντίστοιχον παθ. τὸ ἐκπίπτειν, ὡς: Ἰλ.Α.109 ἐκ δ' ἐβαλ' ἴππων (= κατέρριφεν ἀπὸ τῶν ἴππων), Ὀδ.Τ.278 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρέπιος νεὸς ἐκβαλε κύβ' ἐπὶ χέρσου (= ἐξέβρασε εἰς τὴν ἔρῶν), Ἡρ.6,44 ἄνεμος .. τρηχέως περίεπε .. πολλὰς τῶν νεῶν ἐκβάλλων πρὸς τὸν Ἀθῶν (= ἐξοκέλλων πρὸς τὸν Ἀθῶν), Πολύδ.1,51,12 τὰς ναυς εἰς τὴν γῆν ἐκβαλόντες (= ἀνασῦραντες)' 3) μετ' ἐμπροθ. διον. τόπου (ἐκ, ἀπὸ) ἢ κ. ἀπολ. ἐφ' ὅσον ἐμφανῶς ἐξυνοῦσεται ὁ τόπος, ἐκδιώκω: Ἡρ.1,103 Κιρρῆρους ἐκβαλόντας ἐκ τῆς Εὐρώπης [ἐκδιώξαντες], ΚΔΜατθ.10,8 νεκροῦς ἐνεργεῖτε, δαιμονία ἐκβάλλετε (ἐνν. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων)' || εἰδ. μετὰ τῶν διον. ἐκ ἢ ἔξω τῆς πόλεως - τῆς χώρας - τῶν ὀρίων ἐξοκίω, ἐκτοπίζω: Πλάτ.'Οργ.468D εἰ τις .. ἐκβάλλει ἐκ πόλεως, Ἀριστοτ.Πλ.430 ζῴοντες ἐκ πόλεως κ. χώρας ἐκβαλεῖν κ. ἀπολ.: Σοφ.ΟΚ.646 ἐφ' ὅ κ' κρατήσῃ τὸν ἐμ' ἐκβήλλοκῶτων [τῶν] ἐξορῶσάντων με!' 4) μετὰ διον. κτ. γεν. ἢ ἐμπροθ. δηλοῦντος τίτου, ἀρχίν, ἀξίωμα, ἐξουσίαν, προνομίαν κτ., ἐκδιώκω ἐκ τῆς ἐξουσίας, τοῦ ἀξιώματος, τῶν παύων, τῶν καταλῶν, τῶν ἀποστρωφῶν τῶ τίτου, τοῦ προνομίου κτ.: Ἀλεξ.Πρ.910 Σέως .. ὅς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρονῶν τ' ἀίσταν ἐκβαλεῖ (θὰ τὸν ἐκβρονσῆ), Ξεν.Κπ.1,3,9 ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς (θὰ σε ἐκδιώκω ἀπὸ τῆς τιμητικῆς ἀξίωσ.) ὄμ. κ. παθ.: Ἰσοκρ.4,70 ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξέβλησθαι' || κ. ἀπολ. [ἐφ' ὅσον] εὐχερῶς ὀνομασθῆναι τὸ ἀξίωμα ἢ ὁ τίτλος κτλ.: Δημ.

1) τοῦς μὲν ἐκβάλων, τοῦς δὲ καταστῆσας τῶν βασιλέων' 3) ἐνεργῶ ὡστε πρὸς ἐκτίσει τὸ ἐκ τῆς οἰκίας ἐξέλκω, ἀποσπῶ: Ὀδ.Β.396 χεῖρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα [τῶν] μνηστῆρων ἢ Ἀθῆνῶν', Αἰσχ.Εὐγ.742 ἐκβάλλειθ' .. τευχῶν πάλους πρὸς Θεσπρ.22,20' 6) ἀπολ. ἐπὶ θένδρων, ἐκκόπτω, ἐκρίνω: Ὀδ.Ε.244 ἔκλοι δ' ἐκβαλε πάντα [δούρα] ὁ Ὀδυσσεύς!' 7) ὀφθαλμὸν πρὸς ἐκτίσει: Ἰλ.Α.419 ὄμ. ἔλασ' Ἐκτροκός ὄμ. χαμαὶ μῆκος, χεῖρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος' 8) μγγ. ἐπὶ λόγων, ἀφῶν καὶ ἐξέλθει τὸ στόμαχος, ἐκτοπίζω, ὀθ. λέγω τὴν ἀπορροιακῶν: Ἰλ.Σ.324 ἢ ῥ' ὄλιον ἔπος ἐκβαλον, Ὀδ.Δ.503' || ἀπολ. προφέρω, βιάζω ἀπὸ τὸ στόμα, λέγω: Εὐρ.'Ἡρ.148 σὺ μὲν καθ' Ἑλλάδα ἐκβαλὼν κόμην κενούς, Πινδ.Π.2,82 ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κρατῶν ἐν ἀγαθῆς δόλιον αὐτῶν, Ἡρ.δ.69 ἔνθ ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλω ταῦτα, - ἐξέβαλε γοῶν κραυγῆν' || ἐπὶ κράτων, ἐκπέω, γίνω: Ὀδ.Τ.362 δάκρυα δ' ἐκβαλε θερμὰ' 9) νεώτ. γεν. ὄφθαλμὸν καὶ ἐξέλθει τὸ ὄμαχος ἐκβάλλει ὄφθαλμῶν' 10) ἀνατρέπω, καταλῶ, ἀποβάλλω, καταρῶν: Ἀριστοτ.Νεφ.147 ὡς ἐμφανῶν ἄρα, δτ' ἐξέβαλλαν τοὺς θεοὺς ἀπὸ Σικρατῆν, Εὐρ.ἀπ.392,45 προγύνωσι παλαιὰ θέα' ὅστις ἐκβαλε' || δὲν ἀποδέχομαι π. ἀνομιὰ κῆρος εἰς τὴν ἀπορροιακῶν, ἀποκρούω: Σοφ.ΟΤ.849, Πλάτ.Πολ.377C ὡν δὲ νῦν λέγουσι μῶτον τοὺς πολλοὺς ἐκπλητῶν, Πολύδ.1,10,6' 11) ἀποβάλλω τὸν χῶμα ἐξ ἰδίας ἀσίας: Σοφ.ΑΙ.944 τάχαδὼν χερσὶν ἔχροντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τίς ἐκβάλω, [οὐχ] ἐπὶν ἂν τις αὐτὸ στερηθῆ, Πλάτ.Πολ.412' 12) ἐπὶ τῆς γονιμότητος τῆς φώσεως κατὰ ποικίλας ῥοαίσεις, ὡς ἐπὶ γυναικῶς, ἐκπέρω, γενῶ: Ἰπν.'Επιθ.4,25 [ἐπὶ] προδούρου τοκοῦτ' || ὄμ. ἐπὶ ἐκτρώσεως ἢ ἀποβολῆς: Ἰπν.Γυν.1,60, Θεσοφ.ΦΙ.9,188' || εἰδ. ἀποβάλλω τοὺς ἐπιπεφυκτοὺς ὀδόντας, γῶνα τὰ δόντια μου: Σόλ.14,2, Εὐρ.Κυκλ.654 τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυττωμένους' κ. ἀνθρ. ἐπὶ ὀδοντομίας' ἐκπέρω ὀδόντας: Πάπ.' || ἐπὶ πτηνῶν, ἐκκοιλῶ: Σχόλ.'Αριστοτ.'Οργ.252 ἐκβάλλει τοὺς νεοττοὺς [βιάζει τὰ] πουλιὰ' || ἐπὶ φυτῶν, ἐκπέρω, ἀναδίδω, παρῶν: Ἰπν.Φυσ.Ποιδ.22 ἐκδ- καρπῶν κ. παθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σμτθ.: Πάπ. τὰ ἐκβαλλόμενα' || ὄμ. κ. ἐπὶ ἐδάφους, εἰς ὃ γίνεται φύτεσι, σπορά κτ.: Εὐρ.Βάκχ.749 πεδία ἐκβάλλουσι σάχαν' 13) ἱατρ. ἐμφερῶ ἐξάρθρωσιν, ἐξασπῶν, βιάζω μέλη τοῦ σώματος: Ἰπν.'Αγμ.31, Ἀορ.'Επικτ.3,15,4 ἐκδ- χεῖρα, Ἰπν.ιατρ.87 ἐν ἴππῳ ὡμος ἐκβλήθη' 14) ἐπὶ τέκνῳ, ἐκθέτω: Εὐρ.'Ἰων.964 ἐκβαλεῖν τέκνα' || ἐπὶ πτώματος, ὄφθαλμὸν ὀταφρον: Σοφ.ΑΙ.1388' || ἐπὶ συζύγιον, ἀποπέμνω τὴν συζύγιον, διοχεύομαι αὐτῶν: Δημ.1,393 ἐκβάλλω γυναικὰ ἐκ τῆς οἰκίας' || ὄμ. μεθ' ἀλλῆς οἰκ.: Ἀνδοκ.1,125, Δημ.1366' κ. παθ.: ΠΔ Λευτ.2,7 γυναικὰ ἐκβεβλημένην ἀπὸ ἀνδρὸς ἀετῆς' 15) παθ. ἐπὶ γρονθῶν, ποιούμαι ἐκβαλῶν αὐτῆς, τὴν ἐκτίσει: Ἀριστοτ.Οὐρ.27,1b, 29, Στραβ.2,1,29' 16) ἐν μ. προχρῆσι, ἐκτίσειν: Φιλῶδ.Θε.α.12 ἐκδ- εἰς ἀπειραν τὰ θενὰ ἀτέλειμα εἶναι τὰ βόσασα' 17) εἰδ. ἐπὶ ἐράστω, ἀνασκαπῶν ἐκβάλλω τὸ χῶμα, ὀρύπτω, σκάβω ηγηθῆ: Πλούτ.Πομπ.32 ἐκβάλλειν ἐράστα' 18) ὄμτθ. ἀπὸ πῆος τόπου μεταβῆσιν εἰς ἄλλον, ἀπέρχομαι εἰς ἄλλον τόπον: Εὐρ.'Ελ.96 ἴν' ἐκβάλλω ποθὶ ἄλλῃν ἐπὶ γαστ' || ὄμ. κ. ἐπὶ κινουμένων ἀφῶγων, ὡς ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κινούμαι ἔξω τῆς κοιτῆς: Ἀριστοτ.Μετ.367b,13' 19) κ. νεώτ. ἐπὶ ποταμῶν, γίνωσι: Πλάτ.Φαῖδ.113Α τῶν ἐξ ὁ ποταμῶν ταῦτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει' || νεώτ. κ. ἐπὶ στενωποῦ: ἢ φάραγγι ἐκβάλλει εἰς τὴν παρα-

Λαν. 20) μον. ἐξέγω, ὁδηγῶ Ἐκ τινος τόπου εἰς ἄλλον : Ματθ.1.332,3 Ἰνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου.

ἐκβαρβάρω-ώω κ. μον. κ. νεώτ. κ. -ώνω ἰσχυρὰ ἢνα ἐντέλῃς βάρβαρον, ἀήθως καὶ ἀποβαρβαρωθῆ : Ἰσοκ.9,20 τὴν τε πόλιν ἐκβαρβαρώσω, αἱ συνεχεῖς πόλεις ἐξβαρβαρώσαν τὰ ἴθνη τῶν : τὸ παθ. γίνωμι ἐντέλως βάρβαρος, ἀποβαρβαρώμαι : Πλάτ.Ἐπιστ.353A,] Σκελεῖον] ὁπὸ Καρχηδωνίων ἀνάστατον ἄλιν ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι, Πολύβ.3,58B.

ἐκβαρβάρωσις -εως [ή] μτγν. κ. νεώτ. ἡ εἰς βάρβαρον μεταβολή, ὁ ἀποβαρβαρωσις. Πλούτ.Τίμ.17.

ἐκβάσινζω μτγν. διὰ τῆς βασάνου ἀναγκάζω εἰς ὁμολογίαν, ὑποβάλλω βασανιστικῶς εἰς ἀνάγκισιν, ὀδ. κ. ἄλλως ἀναγκισιν, ἐν χρ. κ. παθ. : Ἰωσ.ΑΙ.15,84 ἐκβάσινζομαι γυναικείας τινεas ὁμολογήσαν 2] μγν. δοκιμάζω, ἐξετάζω ἐνδέλεως : Πάπ. κ. παθ. : Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,31 ἀνάγκη πάσα ἐκβάσινζοταί τοῖς . ἐλέγχους, **ἐκβάσινζωμαι** πᾶν. κτῶμαι βασιλικὸν ἴθνη : ἐκβάσινζομαι τὰ τοιαῦτα ἐπαίρειν.

ἐκβάσιος-ον μτγν. ὡς ἐπιθ. τὸ Ἀπόλλωνιος, ἐκδοτήριος βλλ. : Ἀπολλ.Ρ.1966.

ἐκβάσις-εως [ή] κ. μον. κ. νεώτ. τόπος πρὸς ἔξοδον, ἰδιῶς ἐκ τῆς βασιλέως, τόπος πρὸς ἀπόβασι : Ὀδ.Ε.410 ἐκβάσις οὐ πρ φαίνεθ' ἄλλως παλοῖσα θύραζε' ἢ ἔξοδος, στεῖνον πέρασμα : Ξεν.Ἀν.4,120 καταπληθύνει φυλάττουσι τὴν ἐκβάσιν, Πολύβ.3,4,6' 2] τὸ ἐξέρχεσθαι, ἰδ. ἐκ πλοίου, ἡ ἀπόβασις, ἀποβάσιος : Αἰσχ.Ἰκ.771 ἐκβάσις στρατοῦ καλή, Πολύβ.4,6,4.' 3] μτγν. διαφυγῆ ἐκ τινος ἀπαλλαγῆ : Εὐρ.Μήδ.279 κοῦκ ἐστιν ἄτης . ἐκβάσις, Πλούτ.Πύρρ.23' 4] μεταβασις : Ἀριστ.Ὀὐρ.268b,3' 5] πᾶν. κ. μον. τὸ τέλος ἡ ἀπεπείρασις : Πάπ. ἐκβάσις τῆς ἐοργῆς Μαυριῶν.Στρατηγ.124 μέχρις ἐκβάσεως τοῦ πολέμου ἢ μτγν. ἡ ἐκπέλασις : Ροφ.Ἀνατ.1 ἔ- τῶν ἔργων ἢ μτγν. εἰδ. τὸ τέρας τῆς ζωῆς τῆς : Πλάτ.Σωφ.Σαλ.2,17 καὶ ἠρώσσομεν τὰ ἐν ἐκβάσι αὐτῶν 6] μτγν. κ. νεώτ. τὸ εἰς ὁ ἀπολαμβάνει τι, τὸ ἀποτέλεσμα : Μέν.696, Ἄρρ.Ἐπικ.27,9 . ἐκβάσις τῆς μάχης τὸ ἐπὶ ἐπὶ ἐκλογὴν 7] μτγν. ἡ κλήρωσις, ἐπιπλοῦσις ἐπαλλάξιως χρῆσιμο, προφράσις, προφρατικῶς κττ.Ζην.Κ.144' 8] πᾶν. τὸ προῖον, τὸ εἰσόδον, τὸ ἔσοδον, ἡ πρόσσοδος : Πάπ. ἔ- τῶν ἔσσοων 9] μτγν. ἐκτροπή, παρῆκνισις : Πλάτων.187' ἢ παρῆκνισις, ἀπομάκρυνσις : Σέξτ.Βιοληγ.Γεωρ.2,209.

ἐκβασμίδεσις-εως [ή] Ἐπιγρ. κ. κτ. πλθβ. βασιλεύς καθόλου, πρὸς ἐκβάσεως βλλ.

ἐκβάσεμσις-εως [ή] Ἐπιγρ. πθ. τομεῖον ὑπόγειον μετὰ βασιδίων καθόλου.

ἐκβάσιος κ. μον. ἀποκομίζω : Πρόδρ.Ἐπ.25. **ἐκβάσιος** -έου, ἀνάγ. ἐκβάσιος βλλ.

ἐκβάσιος-α-ον μτγν. κ. πᾶν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκβάσιν ἢτοι τὴν ἀπόβασις : Ἰερ.Ἐκλ.13,38' 2] μτγν. τὸ οὐδ. πλθβ. ὡς οὐδ. ἐκβάσιρια [ἐν. ἱερ.] βυσιὰ ἐπὶ τῆ ἐδρασεῖ ἐκβάσι τῆς καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆ ἀπαλλαγῆ ὁπὸ νόσου : Φιλόστρ.Σωφ.2,112' 3] πᾶν. τὸ θηλ. ὡς οὐδ. ἐκβάσιρια ἀποδοῦρα.

ἐκβάσις[ή] Ἐπιγρ. ἄνηκος ἐκδοῦων βλλ.2.

ἐκβιαστικός ἔπιγρ. μτγν. ἀποτελεσματικῶς : Ὀκυμ.Καρ. ἐν Ἰωδ.153,19 ἐκβιαστικῶς νοούμενος.

ἐκβιαστικός-ή-ον μτγν. ὁ εἰς πέρας ἀφείδως τετελεμένος : Γαλ.19,354.

ἐκβάω ὄρω. τ. τοῦ ἐκβαίνω βλλ. : Συνθήκ. π.Θουκ.577 καὶ ἔξ Ἐπιδοῦρον ἐκβάνας.

ἐκβιαστικότητα-όμοι μτγν. ἐπιβλαστικῶ, ἐπικυρώσιμος : Πλούτ.Ἠθ.283Α, αὐτ.Πορμ.19 ἐκβιαστούμενος τὸ νόημα.

ἐκβιαστικός-εως [ή] μτγν. ἐπιβλαστικός, ἐπικυρώσιμος : Πλούτ.Ἠθ.88C.

ἐκβηθλῶ-ώω μτγν. βεθλῶ, μισθῶ, παθ. : ΠΔ.Λευτ.21,9 ὡς ὁ ἀνάγν. ἢ.

ἐκβηθόμενος [ή] κ. νεώτ. οὐδ. μτγ. μέλλ. τοῦ ἐκβαίνω βλλ. 2] νεώτ. κεφαλαῖον τοῦ λόγου, ἢ ὡς ὁ ρήτωρ ἀποδεικνύει τι δέον γενέσθαι.

ἐκβήσω κ. μον. ἐκβήτω, ἀόρ. ἐξέβηθω βήγων ἐκβάλλω τι : Ἀριστ.ΤΖ.495b,19 ἔως ἂν ἐκβήσῃ τὸ κατελθόν κ. παθ. : Ἰση.Ναύου.2,46' ἢ μον. κ. ὄπολ. : Τζέτζ.Χιλ.δ.126 τριῶν τὴν κεφαλήν καὶ συνεχεῖς ἐκβήττων.

ἐκβιάζω κ. μον. νεώτ. κ. ὄρω. μέσ. μέλλ. ἐκβιάσσομαι, μέσ. ὄρω. ἐξέβιασομένη, παθ. ὄρω. ἐξεβιάσθη κ. ὄρω. ἐκβιάσθη καὶ διὰ τῆς βίας ἐκβάλλω τι, ἐκδοῦμαι, ἐξέωθ, ἐκτοπίζω, ἀπομακρύνω βιαίως : Πλούτ.Ἠθ.662Α αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ἀγείαν εὐθείας ἐκβιάσσομαι σὺνθ. παθ. : Πολύβ.1,28,6 ἐκβιασθέντας ἢ περὶ τὸν Ἀμιλκᾶν εἰς φυγὴν ὤρμησαν [βιαίως ἐξουθεντες ἐκ τῆς θείσεως τῆ], Πλούτ.Ὀρω.27 ἐκβιασθῆναι μέχρι τῶν Εὐμενιδῶν ἢ νεώτ. στρατ. διερχομαι τόπον, ἰδίως στενωγῶρον, ἀνωθῶν διὰ τῶν ὁπίων τὸν ἐχθρὸν : ἐκβιάζω τὰ στενά - τὴν δίοδον - τὴν διάβασιν ἢ ὄμ. σμ. κ. μέσ. : Θεόφρ.Φ18,10,4, Πολύβ.18,23,4 οὗς ὕμεις προκατεχοντες τὰς . . . δυσχωρίας ἐκβιασόμενοι, Πλούτ.Ἠθ.584B' ἢ εἰδ. ὁποσῶπ τι διὰ τῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀφαιρῶ βιαίως, παθ. : Σοφ.Φιλ.1129 τὸς ἐν χειρῶν ἐκβιασόμενον 2] ὄμ. μέσ. βόλλω τι μακρόν μετὰ δυνάμειος ἀναγκάζω τι καὶ μετὰ ἰσχυρῶν : Ἀριστ.Ἀκουστ.800b,12 ἐκβιάζεσθαι δὲ οὐ δύναται πάρος τὸ πλῆγεῖν 3] μτγν. μτγν. : ἐκμετολιεύσομαι καθόλου : Ἐνάντ.Ἰστ.απ.258] ἐκ τὴν τόλμαν 4] μτγν. πᾶν. κ. μον. τὸ μέσ. κ. παθ. μετ' αἰτ. ἡ μετ' ἀπαφρ. ἡ ἐμπροσθ. διορ. [εἰς] ἀναγκάζω τινὰ εἰς τὴν διὰ βίας ἀπείλω, ὑποσχεῖται κττ. : Ἠρώδου.Ἰστ.2,25 ἴν' οὐδ' αὐτὸς ἐκβιάσσειτο ἀνοικασίαν, Αἰδάν.Προγ.40,14 τούτους ἀνετίην ἐκβιασθήσομαι ἢ ὄμ. νεώτ. κ. ὄρω. τὸ ἐνεργ. σὺνθ. μετ' ὄποτ. : τὸν ἐξέβιασε νὰ δεχθῆ - νὰ ὑπογράψῃ ἢ ὄμ. μετ' αἰτ. ἐπιτυχήσῃ τὸ δι' ἐκβιαστικῶν μέσων : ἐξέβιασε τὴν συγκαταθέσει μου - τὴν παρῶνον ἐκδοῖον πιστοποιητικῶν 5] εἰδ. μεταχειρίζομαι ἐκβιαστικὰ μέσῃ πρὸς λήψην χρημάτων : ἐφημερίδες τινὰς ἐξέβιαζον ἄλλοτε τὰς μεγάλας, ἐπιχειρήσεις 6] μτγν. βλῖθω ἰσχυρῶς ἐκπέλω : Ἀρετ.Ὀξ.Πρόδ.2,1] ὅταν ἐκβιάσσοι ἢ ὑπέρηλ] τὰ σπλάγγνα 7] μτγν. ἡ μτγ. παρὰν. ἐκβιασόμενος ὁ ἀνευ βιαίας δυσκόλιας κόπου εἰραγόμενος ὁ ἀνευ βουλοσύνης καὶ ἀλύτῆτος ὁ ἐξέζητημένος : Πλούτ.Τίμ.36 τὰ Διονυσίου ζυγαρησόμενον . ἐκβιασόμενος καὶ καταπονήσει εἰκοε' 7] μτγν. μετ' αἰτ. κ. ἀπαφρ. ἐπὶ ἐπιχειρήσεως ἀποδείξειως κττ. ἐπιμένω, ὀπιστρεφῶ : Φιλόστρ.Ρητορ.1,74b' ὄρω. π. ἐκβιασις ἐκβιασμός, ἐκβιαστικός

ἐκβιαστικός-εως [ή] νεώτ. ὄρω. ἡ ἡ χρῆσις βίας ἢ ἀπείλω, ἐπὶ σκοπῷ δόξικου ὁφέλου 2] εἰδ. στρατ. παρῶσσις ὁπὸ στρατιωτικῶν ἐντολῶν διδομένης ὁπὸ ἀρχηγῶ θείσεως ἀρμηφύλακος κττ. **ἐκβιασμο**-ατος [ή] μτγν. πθ. ἔσοφ. ἀνάγ. ἀντὶ ἐκβιασμοῦ βλλ.2 : Βέττ.βλῖθ.1,8.

ἐκβιασμός (ὁ) νεώτ. κ. ὄρω. ἡ ἐκβιασις βλλ. ἢ : τὸ ἐπέτυχε τὸ ἐκβιασόμενον.

ἐκβιαστικός (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ θηλ. ἐκβιαστικός ὁ καταπιέζων, ὁ τυραννῶν : Θεόδοτ.ΠΔ.Παροιμ.δ.7' 2] νεώτ. κ. ὄρω. ὁ δι' ἐκβιαστικῶν βλλ. ἢ, ἐπιδοῦρος ἡ ἐπιτυχύνων τὸ ἐκ- γυναικῶν ἢ εἰδ. ὁ δι' ἐκβιαστικῶν χρηματικῶν.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ἐκβιαστικός-ή-ός(η) μτγν. νεώτ. κ. ὄρω. ὁ κατεβλαστικός, τυραννικός : Πτολ.Τετραβ.155' 2] νεώτ.

ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκβιαστὴν ἢ τὴν ἐκβίασιν, ὁ πρὸς ἐκβίασιν βλλ.: ἐκβιαστικοὶ τρόποι - διαθέσεις, - ἐκβιαστικὰ μέτρα.

ἐκβιαστικῶς ἐπιφρ. νεώτ. δι' ἐκβίασιν, δι' ἐκβιαστικῶν μέσων, κατὰ τρόπον ἐκβιαστικόν βλλ.2).

ἐκβιάζω κ. μιν. κ. νεώτ., ἀπ. μέλλ. ἐκβιάω ἀναγκάζω τι νὰ ἐκβῆ, νὰ ἐξέλθῃ, ἐξάγῃ, ἐκδιώκω: Ἀριστ. Ὀρν.662 **ἐκβιάσων** ἐκ τοῦ βουτύρου τούρουβιον" || ἐξάγω κινητὸν τι ἐκ τῆς ἀκολουθουμένης ὑπ' αὐτοῦ γραμμῆς, ἴδιος ποταμοῦ ἐκ τῆς κοίτης του, παραρτήσι: Ἡρ.7,130 τὸν γὰρ ποταμὸν... χωμάτι ἐκ τοῦ ἀλκόμενος ἐκβιάσασα, Ξεν. Ἰνναρχ.1,18 || ἐν χ. κ. μτφ.: Θουκ.5, 98 ὡσπερ ὄμητι τῶν δικαίων λόγων ἡμᾶς ἐκβιάσαντες ἠναγκάσαντες ν' ἀφάσωμεν τὰς περὶ δικαιοσύνης συζητήσεις" || 2) μτφ. φέρω τι εἰς τέρμα: Φιλῶδ. Ποιμ. ἐν Ἡρακλ.167,6,12 || 3) μτφ. τέρμα, παθ.: Μνησ.8,29 Ὁδ.8 ἡ δὲ ἐκβιάσασα διδάχαις ταῖς μητρῶνας ἐν νιναια αἰτείται τὴν κέραν τοῦ Προδρόμου" || 4) εἰδ. ἐξάγω πρόσωπα ἢ ἀντικείμενα ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, ἀποβιβάζω ἢ ἐκφορτῶν: Θουκ.7,39 αὐτὸ ἐκβιάσαντες τοὺς ναύτας, Πλάτ. Γοργ.312A || 5) μτφ. ἀναγκάζω τι νὰ μετάρη, ὀδηγῶ, φέρω εἰς τι: Πολυδ.8,27,6,8 θέλωντος αὐτοῦ ἐκίνουσι κατὰ πάντα τρόπον ἐκβιάζειν εἰς τὸν πόλεμον (διορθ. ἐμβιβάζειν)" || 6) Ἐπιφρ. κ. πάπ. νομ. φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἴδιως ἀποφασίζω: Ἐπιφρ. εἰνκα τοῦ τοῦ ἐπιτάμου ἐκβιασθήμεν, Πάπ.7 || 7) μτφ. εἰσπράττω καὶ ἴδιως διὰ τῆς βίας φόρους ἢ χρεῖ: Κῶδ. Ἰουστ.3,2,4 κ. παθ.: αὐτ. 12,607,3 || 8) πάπ. ἰκανοποιῶ τὰς ἀπαιτήσεις τινός: ἀνομολογῶ ἐκβιάσαι πάγια τοὺς ἀντιδικούς" || 9) πάπ. διεξάγω δίκην ὡς δικηγόρος (ἀμφ.). Πάπ. ἐκβιάσαι χρεὶ πέρατος δίκης.

ἐκβιαιομένης (οἰ) μτφ. κ. νεώτ. ἢ ἐκτελεσις ἀποφάσεως: Ἀκκλ. Πάδασ.15,23, Κῶδ. Ἰουστ.12, 60,7,1 ἐκβιαιομένης τῆς ἀποφάσεως" || 2) νεώτ. ἢ ἐξαγωγή ἐκ πλοίου, ἐκφορτίσας ἢ ἀποβιβάσας.

ἐκβιαιοστής (οἰ) μτφ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτελὼν ἀποφασίον τινα: Ἀκκλ. Δευτ.16,18, Κῶδ. Ἰουστ.3,2,4,2 || 2) νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ πλοίου ἐξάγων, ἀποβιβάσας.

ἐκβιαστικῶς-ἠ-όν μτφ. κ. γλῶσσα, ὁ καταθλιπτικός, ἀποκατικός, πρβλ. ἐκβιαστικός II: Πρὸκλ. Τετραβ.219,1 μνηστικῶς, ἐκβιαστικῶς" || 2) γλῶσσα, ἀποτελεσματικός, δραστήκιος.

ἐκβιερῶσκι, παρακ. ἐκβιερῶκα, μτφ. παθ. ὀφρ. ἐξεβιερῶσθην βιερῶσκι ἐντελῶς, κατατορώγω: Σοφ. Τρ.1054 **ἐκ μὲν ἐγάντας** βιερῶκα σάρκας Γεωμ. 2,357,3" || 2) μτφ. μτφ. κατατρίχκα: Κοροῦτ. Φύσ. Θ.ε.18.

ἐκβιομηχανίως νεώτ., μτφ. παθ. παρακ. ἐκβιομηχανισμένος, ἀναφρ. πρὸς γῶραν, μεταβάλλω εἰς βιομηχανικὴν χώραν διὰ προαγωγῆς τῆς βιομηχανίας τῆς εἰς κύριον οἶκον, παράγωγα.

ἐκβιομηχανισῶς-ως (ἠ) νεώτ. ἢ ἀντιτύπος τῆς βιομηχανίας ἐν τῷ χωρῇ εἰς κύριον οἶκον, παράγωγα" || 2) ὁ ἐκβιομηχανισμός βλλ.2).

ἐκβιομηχανιστός (οἰ) νεώτ. ἢ ἐκβιομηχανικός βλλ.: ὁ ἐκβιομηχανισμός τῶν κύρτωσιν κωρῶν χωρῶν" || 2) ὡς ὄφρ. ὑπομητικός, ἢ παραγωγῆς διακοσμητικῶν προϊόντων τέχνης εἰς πολλὰ ἀντίτυπα διὰ μηχανῆς, βιομηχανικός, ἢ ἀνεκαταστήσασα τὴν διὰ χειροτεχνίας ἰδιούτων παραγωγῆν ἐνός ἐκάστου προϊόντος: ὁ ἐκβιομηχανισμός τῆς ἐπιπλοποιίας - τῆς ἀφαντικῆς - τῆς λεπτοουργίας" || ἐν χ. κ. μτφ.: ὁ ἐκβιομηχανισμός τῆς συγγραφῆς διδασκτικῶν βιβλίων.

ἐκβίος-ον μτφ. ὁ ἐσπέρημενος τοῦ βίου, ὁ νεκρός: Ἀρτεμ.4,32 ἰγὺς σὺ ἐκβίος ποιῶσα.

ἐκβιοτεύω μιν. πθ. διορθ. εἰς ἐμβιοτεύω βλλ.: Μψέλλ. ἐν 268,5,42.

ἐκβιοῦζει Ἡσ. «θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς».

ἐκβιά-ω μτφ. ἐκβιάω βλλ.: ΠάΚριτ.14,10 ἢ ἐκβιάσαι ἡμᾶς κεκλήκατε" || ὄμ. μέσ.: Ἰνν. Ἰεμ.12.

ἐκβιά-ω Ἐπιφρ. κ. μιν. συμπληρῶ ἔτος τι τῆς ἡλικίας μου: Ἐπιφρ. ἔξλεκτον ἔτος πανελύθερον ἐξεβιάωα" || 2) μιν. ἀποβιά, ἀποβιῶσις, Ἔσοτ. Παν.225,11 παρὰ βραχὺ τὴ ἐκβιάω.

ἐκβιαιος-ως (ἠ) παρ' ἀποβιαιος: Νικ. Χων.632,17.

ἐκβιαστών κ. μιν. κ. νεώτ., ὄφρ. β' ἐξεβιάσων βλαστῶν, φύλας, ἐκφορτίαι, εὐρωόμενα: Θεοφρ. Φι.7,2,3, Μηναι.3,24 Ὁδ.9 σοῦ σὲ ἐν μέσῳ ἐκβιαστικῆς καρπῆς" || 2) μτφ. προβροχίαι: Πλάτ. Πολ.565D τέρματος, ἐκ προστακτικῆς ἄλλης, ἐκβιαστών" || 3) μτφ. νεώτ. οἰρ. ἐκαπλώνα: Ἰνν. Τροφ. ὁ τὴν μὲν ἰδίην ἰδίην ἐξεβιάσασα" || 4) μτφ. προκαλῶ, προάγω: Πά. Ἰωβ.38,27 καὶ τοῦ ἐκβιασθήσαι ἔξωδον χλόης || ἀναζωογονῶ: Ἀρετ. Ὁσ. Νουά.2,3 ἢ ἀποθνήσκει ἐξεβιάσασα τὴν ψυχήν.

ἐκβιάσθημα-ατος (οἰ) μτφ. κ. νεώτ. νέον βιάσθημα, νέος βλαστός: Διοσκ.5,92 ἰδ. ἀνάγν. Γ' || μτφ.: Φιλ. 1,48,17 ἐκβιάσθημα νοῦ.

ἐκβιασθησῶς-ως (ἠ) κ. νεώτ. ἢ ἐκβολή βλαστῆσας, ἐκφωσις, ἀπόλυσις βλαστῶν: Διοσκ.1,81 ἐκβιασθησῶς φύλλων" || 2) εἰδ. ἢ τελευταία, ἢ νεώτερα βλαστῆσι: Θεοφρ. Φι.3,5,3" || 3) νεώτ. βιολ. ἴδιος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ κωτρωτάτων πινῶν ζώικων ὀργανισμῶν δι' ἀποσπάσεως οἰδηματός ἀναπτυξασομένου εἰς αὐθόπαρκτον ζῶον ἐκ τοῦ μητρικοῦ σώματος.

ἐκβιαστώ-έω μτφ. ἐκβιαστώω βλλ.: Σύμμ. Φωμ. Πά. 103 ἰ04,1,4.

ἐκβλήτω μιν. ὄρχιζω νὰ βλέπω: Αἰλ. Ζ1.3,25 βραδέως δὲ ἐκβλήσει καὶ τὰ ταύτης βρῆφ ὡς καὶ τὰ τῶν κυνῶν σκυλάκια" || 2) ἀναβλέπω, προσβλέπω, κοπιῶν: Φιλιστ. Εἰκ. Βολαιεῖ τε ὀφθαλμῶν ἀπαλα ἐκβλήσασαις.

ἐκβλήμα-ατος (οἰ) νεώτ. τὸ ἐκβαλλόμενον, τὸ ἐκβλήθεν" || 2) βόταν, κομμηθῆς περιστάκιμα σχηματιζόμενον περὶ τὰ τοῦ σώματος τῶν ἀγγείων (νεοτ) πρὸς τὴν κλάδων καὶ ἀποσπάρτων αὐτά.

ἐκβλήσιμος-ον πάπ. ὅστις δύναται ἢ πρέπει νὰ ἐκβλήθῃ: Πάπ. ἐκβλήσιμος εἰσιν.

ἐκβλήσκομαι μιν, ἐκβάλλωμι: Θεοφάν. Χρον. 156D μηδένα ἐκβλήσκεισθαι τοῦ ναοῦ.

ἐκβλήτῶν κ. νεώτ., ἢ πρέπει τις ἢ τι νὰ ἐκβλήθῃ ἢ νὰ ἐκβάλῃ, ν' ἀποβλή, ν' ἀποσπάρῃ τι: Πλάτ. Πολ.377C ὡν δὲ νῦν λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλήτῶν" || πρέπει τις ν' ἀπολαχθῆ: Ὁρειβ. ὄπ.130" || 2) μτφ. ἰατρ.: ἐκβλήτων διαίρεισις πρέπει τις νὰ κόψῃ ἐντομῆς: Ἀντυλλ. Α.ετ.7,74.

ἐκβλητικός-ἠ-όν κ. νεώτ. ὁ ἔξων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν δύναμιν ἢ τὸν προορισμὸν νὰ ἐκβάλῃ: Ἀριστ. Ζ1.612a,5 δοκεῖ δὲ τοῖτο ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν τοξευμάτων ἐν τῷ σώματι.

ἐκβλητός-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐκβλήθεος, ὁ ἀπερριμμένος, ὁ ἀποβλητός, ὁ ἐρριμμένος ἔξω: Εὐρ. Ἐκ.699 ἐκβλητῶν, ἢ πέσμα φονίου ὄφρος, ἐν φαρμάβῳ λευρῷ" || μιν. βρέσας ἐκβλητῶν, ἐκβητον: Εὐστ. Ἰκ.384,25" || 2) ὁ ἔξως νὰ ἐκβλήθῃ, ἀπορριμμένος ἀποβλητός σπυρ. -ότερος: Ἡρῶκλει.96 νέκυμα καρπῶν ἐκβλητότεροι, Φιλ.1,477.

ἐκβλιζῶ ἐκβλιβῶ μάλασσων" Ἡσ. κ. ἐκβλικῶ, ἐκβλιφῶ, ἐκβλιπῶ, βλιζέω γὰρ, τὰ κηρία ἐκβλιβέω κ. ἐκβλιζέω Ἡσ. «ἐκβλητῶσι» πρβλ. ἐκβλιζέω.

ἐκβλιζῶ κ. μιν. κ. νεώτ., ὡς ἀμτβ. ἐκβῶ, κένομαι ἔξω, ἀναβλιζῶ, ἀναβρῶ ἢ ἐκπηγάζω: Ὀφρ. Ἰβ.9,40, Πλάτ. Τ' Γραν.13 ἐρρωγὴ γὰρ ὁ νεκρός καὶ διεβροτόν ὑπέρωον· πλῆθος ἐξεβλιζέω, Κλημ. Ἀλ. Στρωμ.332 ἀ πηγαὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκβλιζομαί γῆς, Πιναδ. Χριστ. Τεμ.107 ὄφρ. ἐν ἐκβλιζέω τὸ ρέγμα μορμυρίζει" || 2) μτφ. μετὰ δοτ. εἶμαι ὑπερλήρης, ὑπερεχειρίζω, ἔχειρίζω: Πά

Παροιμ.3,10 ἴνα... ὄψω δὲ αἰ ληνοῖ σου ἐκβλῦσι
(ῶσι) 3) ὡς ῥτθ. ἀναγκάζω π νά ἐκρέωσι, ἐκ-
νω ὕδρον π: Ὁρφ.ἀπ.255 ἄριστος ἐκβλῦσι
τὸν οἶνον, Μηναι.130 Σπ.Προμ. μαζοῖ οἱ ἐκ-
βλῦντες τῆς σωτηρίας τὸ γάλα, Εὐστ.Παν.150,8
Ἰδρωτα... ἐκβλῦσι τὸν σαρκῆν ὁ γερωνῶν.

ἐκβλῦσις-εως (ἡ) μν. ἐκροή, ἐκρῆσις, ἐκρῆσις:
Εὐστ.Παν.166,8 τὴν τὸ σμάτος ἐκβλῦσι.

ἐκβλῦσμα-ατος (τὸ) πᾶν κ. μον. ἡ ἐκβλῦσις
βλ.κ. ἡ ἐκροή, ὁ ροῦς καὶ ἰσῆς ὕδατος: Πλάτ.
Ἠερῶθ. ἐν Ἰδει.πλμ.κ.2,338.

ἐκβλῶ μν. δ. τ. τοῦ ἐκβλῦω βλ.κ.: Ἄπολλ.
Π1417 ἡ τινα γαίης ἰερὸν ἐκβλῶντα ῥόον.

ἐκβλῶσκω μ. κτ. ἀρ. α' ἐκμολεν ἐξέρχομαι:
Ἰλ.Λ.604 ὁ δὲ κλισθῆεν... ἐκμολεν ἴσος Ἀρηί.

ἐκβλῶθῆαι (ἡ) ἔξοδος πρὸς βοήθειαν, ἐξέρμη-
σις, ἔξοδος ποιοκροσμένην: Οὐκ.3,18 καὶ ἐκ-
βοήθῆσι τινὸς γενομένης πληγῆντες... ἀπέθανον
|| πορεία πρὸς τὸ ἔξω, ἔξοδος: Ἀριστ.
Πολύτ.1327α, ὁ δὲ γὰρ πρὸς τὰς ἐκβοήθῆσι κοιν-
ῶν εἶναι τῶν ἀπάντων.

ἐκβοήθῆσι-εως (ἡ) μν. ἐπιβοήθεια προστα-
σία, προφιλῆσι ἀπὸ τῆος: Ἀθην.Μηχ.12,6 εἰς τὴν
ἐκβοήθῆσι τὸν ἐμπροσθέν.

ἐκβοήθῶ-εως ἐξορῶ ὅπως παράσχω βοήθειαν,
ἀπεύδω εἰς βοήθειαν: Ἠρ.δ,16 ἐπὶ τὰς γυναικῶς
ἐκβοήθῆσιν πανδημίη: || ἀπολ.: Πολύαν.1,1,3'

2) ποιοῦμαι ἔξοδος, ἐξέρω: Οὐκ.1,105 ἐκβο-
ήθῆσιν ἐκ τῶν Μεγάρων... διαφείρουσι.

ἐκβοήθῆσι-εως (ἡ) μν. τὸ ἐκβοῦν, ἐκβάλλειν
φωνῆν, κραυγῶν ἐπιμεγαλοφώνως πρὸς τινα, ἔξ-
φωνητὴ: Φιλ.2,159, Ἥλιος, Αἴθ.10,17 τούσ θῆρους...
ταῖς ἐκβοήσῃ... ἐντροφῶντας, Σέξτ. Ἐπι.Μοθ.
1,143 ἡ ἐπὶ τὸ ἡδεῖσθαι ἐκβοῦσι.

ἐκβοήθῶν μον. ἀνασκάπτω βόθρον, βο-
θρεύω: Μιχ. Ἀκουρ.2,347,11.

ἐκβολαδικός-ῆος νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπε-
ρμένος εἰς τὰς ἐκβολὰδας, ὁ ἐξ ἐκβολῶδων ἀ-
ποτελούμενος: ἐκβολαδικὰ χῆματα [τὸ προϊόν
τῆς τριβῆς τῶν ἀρχαίων ἐκβολαδικῶν σωρῶν].

ἐκβολὰς-άδος (ἡ) μν. κ. νεῶτ. πᾶν τὸ ἐκβα-
λόμενον, τὸ ἀπορριπτόμενον, εἶδ. τὰ ἀπορριπ-
τὰ τῶν μεταλλουργικῶν ἐργασίων, αἱ σκωρίαί:
Στράβ.9,1,23 τὴν παλαιὴν ἐκβολὰδα καὶ σκωρίαν
ἀναχωνεύοντες, ἐπιτερρεῖα ἐκβολὰδες [αἱ ἐντὸς
τῶν μεταλλῶν ἀπορριπθεῖσαι]: || νεῶτ. τὰ
ἀπορριπτὰ τῆς ἀρχαίας μεταλλουργίας καὶ ἰδ.,
τὸ ἐν λαυρεῖω εὐρέθητο. 2) μν. ἐκβολὰς
μήτρα εἶδος ρωμαϊκοῦ ἐδεσμάτος, ἡ ναῖνα eje-
citra: Ἰνπαρ.Ἰ. Ἀθην.3,101Α. 3) μν. αἰγυπτια-
κὴ σταφυλὴ, ἣς κατὰ παλαιὰν ἱστ. δοξασίαν
προεκάλε ἐκτροπῶν: Πλν.Φι 14,117.

ἐκβολῆς ἐκπέψω, ἐξ βολῶν ἐκ τοῦ φιλοῦ
αὐτοῦ, ξεφλουδῶν: Ἀριστ.Εἰρ.1123 ἐγὼ δὲ του-
τοῦ τὴν κωδῶν... ἐκβολῆω. 2) μν. ἐκρο-
ή, καταστρέφω, ἀφανίζω πρβλ. Ἠσ. «ἐκβολῆ-
σι», ἐκ ριζῶν ἀνοσπῶσι»: Κωμ. Ἀδέσπ.992.

ἐκβολῆ-ῶν μν. ἐκβάλλω τούς βολῆδούς τῶν
ὀφθαλμῶν, ἐκτροπῶ, πῶθ.: Ἐπιφάν.2,176 εἶς
βολῆθῆ τούς ἀφῆσῆμούς αὐτομάτω νόσω.

ἐκβολῆς σύγγρον[το] μν. πῆθ ἡ ἐκβολὰς
βλ.λ.2) μήτρα: Διον.Τοργ.1

ἐκβολή (ἡ) κ. μον., νεῶτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐκβάλλειν, τοῦ ἐξάγειν, ἐκ-
ροή, ἐξαγωγή, βγάλσιμος: Αἰσχ.Εὐμ.748 πεμπῶ-
ζερτ ὀρθῶς ἐκβολὰς φθῶν μὲν. ἐξω τῆς κλησι-
ν. ἡ ἐκβολὴ τῶν ριζῶν ὑλατομηθέντος δένδρου.
2) συνεκτ. ἀπόρριψις ἀποβολή, ἀπέλαση: Πλάτ.
Πολ.42β τίνα, ἔρη, λέγειν τὴν ἐκβολήν [τὴν
ἀπόρριψιν, τὴν ἀποβολήν]: 3) γεν. τὸ ἐκ-
βλλόμενον, τὸ ἀπορριπτόμενον, τὸ ἀποβαλλόμε-
νον: Σοφ. Ἀντ.250 οὐ δεικέλλης ἐκβολὰ ἰούθῃ

χῆμα διὰ δεικέλλης ἐκβληθέν] || δδ. κτ. ποι. μν.
οὐρεῖα ἐκβολή ἐπὶ παιδῶν ἐκρῆφθέντων, ἀφειδ-
των ἐκθῆτων εἰς τὰ ὄρη: Εὐφ. Ἐκ.1079 4) κ. μον.
μν. ἐκβῶσις, ἔξωσις, ἔξορις: Πλάτ. Νόμ.847β
χρημάτων ἤμισις καὶ ἐκβολαῖς ἐκ τῆς πώλεως,
Ἀριστ.Πολύτ.1275β,36 μετὰ τὴν ἅντων τυράνων
ἐκβολήν || μν. ὁ ἐκ τῆς χώρας ἡ πώλεως
ἐκπορισμὸς τοῦ ὅλου ἡ μέρους τῶν κατοικῶν, ἡ
ἀναγκαστικὴ μετοικεσία: Πολύδ.4,8,4 καὶ περὶ τῆς
Αἰτωλῶν ἐκ τῆς Πελληνῶν πώλεως ἐκβολαῖς.

3) μν. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἐκβῶσις, ἡ ἀποσημῆ
ἐκ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, κ. συνεκτ. τὸ διαζῶγι
Λιδάν.Προγ.26,45 εἰ δὲ διακστήριον ταῦτ ἦν
καὶ γυναικῶς ἐκβολή. 6) εἶδ. ἐπὶ πλοίων, ἡ ἐνε-
κα τρικυμίας ἐκρῆψις ὅλου ἡ μέρους τοῦ φορτίου
εἰς τὴν θάλασσαν, ἀβαρία: Ἀριστ.Λ.ΗΝκ.110α,9

τοιοῦτόν τὸ δὲ τὶ συμβαίνει καὶ περὶ τῶν ἐν τῆς
χερμῶσι ἐκβολὰς, ΚΔΠράΞ.27,18' || συνεκτ. κ.
τὸ εἰς τὴν θάλασσαν ριπθῆν φορτίον: Συγγραφῆ
λ.δημ.926 ἐκβολῆς, ἢν οὐ σύμλησις φησι ἀποσπῆ
κοινῆ ἐκβάλλωνται: || φρ. κτ. ποι. μν. ἐκβολ-
αὶ νεῶσι: ναυαῖ ἡ τοξοειδῆς ναυαγογ: Εὐρ.Π

1424 παράδεικτο δραπετῆσε κάκωλας νεῶς ἑλ-
ληνίδος διέξασθε: || δημ. ποι. μν. ἠθικὴ ἐκβῶ-
σις κατὰπτῶσις: Αἰσχ. Ἐπ.769 πρόσημον δ'
ἐκβάλαν φέρεῖ ἀνδρῶν ἀληθινὰν ὄλως ἀγαν
παχυνθεῖς || πᾶν κ. ἡ εἰς τὴν παραλίαν ἀπό-
θεσις τοῦ φορτίου, ἡ ἐκφῆρσις: 7) ἐκροή,
ἐκρῆσις, ὕσμιος: Εὐρ. Ἠρ.742 γαρμοναὶ δακρύ-
ων ἔδωσαν ἐκβολὰς. 8) ἐπὶ τῶν ὀδόντων,
πώσις, ἐξαγωγή, πείσιμος ἡ βγάλσιμος τῶν δοντιῶν:
Ἀριστ.Ζῆ 789α,15 ἐκβολῆ [ὀδόντων]: κ. ἀντιθ. ἡ
ὀδοντοφυλία: Ἰνπ.Φιλ. [Ταρ.] καὶ παίδιον μὲν
ἐστιν ἀκρις ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐκβολῆς. 9) ἐξ-
εμβῶσις, ἐκτροπῶ, ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου, τοῦ
βρέφους: Ἰνπ.Ἰν.1,78 ἔβουον ποτὸν ἐκβολῆς δὲ
τὸ παίδιον ἐκβάλλει πελιδῶν. 10) εἶδ. ἐπὶ σπύτου,
ὁ σχηματισμὸς τοῦ σπύτου: Οὐκ.4,1 τοῦ δ' ἐπι-
γινομένου θέρους περὶ σπύτου ἐκβολῆν || μν.
ἀνασκάπτῃσι: Διοσκ.3,114 ἐκβολῆ τοῦ καυλοῦ.

11) μν. ἐ- ἡλίω ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου: Κλεο-
μῆδ.2,88,32 τάχων τῆ τοῦ ἡλίου ἐκβολῆ ἐντυ-
χάνειν. 12) μν. ἡ ἐξέρθρωσις μελούς τινὸς,
τὸ βγάλσιμος: Πλούτ. Ἠβ.164Ρ καθάπερ αἱ μὲν
τραύματα ἐκβάλαι τῶν ἀρθρῶν. 13) μν.
ἐκποή, ἐκτομή: Πολύδ.2,56,7 κόμας διαρριπμέ-
νας καὶ μαστῶν ἐκβολὰς. 14) ὁ ροῦς, ἡ δια-
ρῆσις, ἡ διέξοδος ποταμοῦ διὰ μέσου ὄρειων: Ἠρ.
7,128 ἐπέβημσε πλώσας θηήσασθαι τὴν ἐκβο-
λήν τοῦ Πηνειοῦ. 15) κ. μν., δημ. τὸ μέρος
ἄου ποταμοῦ χυνομένη εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ στό-
μιον τοῦ ποταμοῦ: Οὐκ.7,35 πῦλισαντο πρὸς..
τὴν ἐκβολήν τοῦ Ἰλίου συνηθέοι, κτ. πλθθ.: αὐτ.
2,102 τὸν Ἀχελεῖον τῶν ἐκβολῶν, - αἱ ἐκβολαὶ
τοῦ Νεῖλου - τοῦ Ρήνου, Κορκ.Ζη.5 κατά τις
ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ. 16) γεν. ἡ διόδος, τὸ
στενὸν, ὁ πόρος, ὁ ἐξ ἐροσπείρας ἀγῶν εἰς ὄμαλον
ἐξασφ. ἐξ πενιάδου, τὰ δερβένια: Ἠρ.9,38 τὰς
ἐκβολὰς τοῦ Κιθαιρῶνος φυλάξει || μν. κτ.
πλθθ. τόπος ἐξοδῶν, διαβάσιμος ἀπὸ τῆος χώρας
εἰς ἄλληλ, αἱ διοδοί, τὰ περσάματα: Πλούτ.
Δημήτρ.43 ἄμα δὲ τὰς εἰς Ἐγρίαν ἀπέπειχεν ἐκ-
βολὰς. 17) μν. ὁδὸς διαλαδοζομένη ἐκ τῆος
κυρίας πόροδος: Πaus.3,87 ἐκ τῆος ὁδοῦ τῆος
κῦβειας ἐκβολῆ... ἐς Καρύας ἀγει. 18) μν.
ἐπὶ τοῦ λόγου, παρεκβῶσις: Οὐκ.1,97 ἐκβο-
λήν τοῦ λόγου ἐποιήσαμην διὰ τὸδε: κτ. πλθθ.:
Ἠρ.19,14 τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων. 19) μν.
μν. ἔρμα σπύτου, ἔλαος ποιήματος: Εὐστ.902,24
ἐκβολῆ ἐπουσι. 20) μν. προεκβολή, προεξο-
χή: Φιλῶστρ.Νεῶτ.Εκ.12 ὄπως δὲ ὄξετα ἡ τοῦ
σπύτου ἐκβολή, Ἀχιλλ.Τότ.4,24. 21) μν.

έκβολός βλ.1: Σπρόβ.14,5,28 πολλή δ' ἡ έκβολή και τὰ όρματα.

έκβολιζεται Ἡσ. «εις βασιλέας ἤθη τρέπεται» | πθ. έσφ. αντί έκβολιζέται βλ.1.

έκβολιζάτος -άου μτγ. έκβολικός βλ.1: Ἡφαιστ. Ἄστ.1.) ἔσται έκβολιζάτος και θηριόδωτος.

έκβολιζός -ον ἡ έκβλητός, έκτριβής, άποβληθείς | τὸ οὐδ. έκβλήμιον ἢ ὄσα, τὸ πρῶτως γεννηθέν, τὸ ἔξ έκτρώσεως, ἔξ άποβολῆς προελθόν: Ἀριστ.1.2,57α,28 **έκβλήμιον** ἔστι και οὐ θέλει ζῆν, αὐτ.ΖΓ 752β,4' 2) μτγ. μφ. μάταιος ἠπιόλοισιν, φαύλος, εὐτέλης, πρόστυχος: Φιλός.Ποιμ.5,29, Πλάτ. Ἠθ.448 **έκβλήμιον** εἶναι τὸν λέγοντα. 3) πθ. ὁ άπερριμμένος ἢ ὁ άπορριφτός, ὁ άπόβλητος, ὁ άνευ άξιας, κύριος: Πλάτ. τοῦτο άκυρον και έκβλήμιον.

έκβλήμιον |τὸ| κ. νεώτ. φάρμακον ἢ άλλο μέσον πρὸς έκτρισμα ἢ έξαγωγήν τῆς ύστερας: Ἰπν. Γυν.1,78 **έκβλήμιον**, ὁ τὸ παιδίον έκβάλλει, Πλάτ. Ἠθ.134F **έκβλήμιος** χρωμαίνει και φθορισίε: 2) μτγ. τὸ πρῶτον όικταμον: Ψιδιοσκ.3,32.

έκβολός -ον ὁ σιδηθής ἔξω ἡ μακρὰν, άπόβλητος: Εὐρ.Φοιν.804 μήποτε... ὠφέλες Οἰδιπάδων θρέψαι βρέφος έκβολον οἰκων' || Ἐπιρ. κ. μτγ. άπερριμμένος, άποβληθείς ἢ έκδιωχθείς: Ἐπιρ. ε- σφόνδυλον, λαοκ.Τραγ.3,215 **άλλ' έκβολον** βροτῶν σ- θησασίον βίον. 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα, τὸ έκβολον ὅτι έκβάλλεται ἢ ἔξελθῆθι, άπόρριμμα, άπόβλημα: Εὐρ. Ἰων.555 **έκβολον** κόρης Ἰσως. 3) τὸ οὐδ. κτ. πλθ. ναός έκβολα τὸ εἰς τὴν Ζῆρην έκβλήμενα λείψανα ναυαγήσαστος πλοίου: αὐτ. Ἐλ.422 **πάρειτι** ναός έκβολ' οἷς άμψισχομαι. 4) μτγ. μφ. μάταιος, άνισχυρός, άχρηστος: Πά'Ιουδ.1,1) Ἰνα μὴ γέννηται ὁ κύριος μου έκβολος και άπρακτος. 5) μτγ. ὁ έκχρισμένος: Ἰαμβλ.Νικ. Ἀριστ.30P τὰ δια κασίνου έκβολα. 6) ποι. νάντου έκβολον αἰγιαλός, όπου ρηγνῆται τὸ κύμα: Εὐρ.Π.1042.

έκβόμησης-εως |η| μτγ. βοή εύρασκείας, άναβολῆς ἢ σημεινῶν έπιδιοκμασίας, έπαινου: Θεμιστ.Λόγ.23,282D **οἰσθε** με... **εἰπιδώω** έχοντα **έκβόμησησων** ὀφιλίμου σι εἰώθετε χορηγεῖν. **έκβόμω**-έω Πολυδ. κ. μσφ. ἠῶ, βουίω λοχάρως, περιχῶ: Πολυδ.1,118 ε- περιχῶσιν ἔξελθόντων, ἔξελθόντων ε-: Δαμασκ.1, Ἐπιστ. εἰς Θεοφ.126.

έκβόσκω έκδιβρώσκω, καταρῶω, καταναίωσκω: Ἄλλεξ. Ἀφρ.Πρ.2,29 **ε- κοιλλῆ** ὀγρήτητος, έκβόσκησησῆς τὰ ὄγρᾶ, γίνεται ἢ ὀφθα' || ὅμ. σμ. τὸ μέσ.: αὐτ.Πρ.1,89 ὀγρήτητα έκβόσκόμενος ἤλιος. 2) μέσ. βόσκω: Νικ.Θηρ.803 **λεπυρόν** στόχων έκβόσκονται, Κλήμ.Αλ.Προτρ.10,92,75 σκωλήκων θῆκων... **έκβόσκονται** τροφῆς' || άπορροφῶ: Γαλ.1,51F **ε- ἠμάδα**. 3) μφ. ἐπι ὀδύνης, τῆκω, λειώνω: Ἀριστ.ιν.2,5 ὀδύνη ε- με. **έκβότανιζω** γλωσσῶ, έκβάλλω τὸς βότανος, τὰ ζιζόνια, βοτανίωκ, ξεροτορισίωκ.

έκβότρωσις-εως |η| νεώτ. ἡ έργασία δι' ἣς σκελῆνται ὁ βότρωσις τῶν σταφυλῶν και έκβόλεται τὸ γλεύκος.

έκβότρωτής |ο| νεώτ. μηχανήμα πρὸς σύμβληθιν τῶν σταφυλῶν και έκβότρωσιον βλ.1.

έκβούλαριζω νεώτ. κ. δημ. μτγ. παθ. άορ. έκβούλαρισιμος προσδιδῶν βουλαρικός ἰδιότητος, μεταβάλλω τινά εἰς βούλαρον ἢ τι εἰς βούλαρικόν' || κ. παθ. ὡς μέσ. λαμβάνω οικειοθελῶς ἢ διὰ τῆς βίας ἰδιότητος βουλάρου, γνομαι βούλαρος' || εἰδ. τὰ παθ. ἐπὶ λέξεων, προσλαμβάνω βουλαρικήν μορφήν.

έκβούλαρισιμός |ο| νεώτ. κ. δημ. ἡ μεταβολή τινος εἰς βούλαρον ἢ εἰς βουλαρικόν.

έκβούτρω-άω νεώτ. έξαγωγή, άφαιρῶ τὸ βούτρωρον εἰς τὸ γάλακτος, ἄ. άποβούτρωσις, βεβουτριζω.

έκβουτύρωσις-εως |η| νεώτ. ἡ έξαγωγή τοῦ βουτύρου, ἡ άφαιρέσις αὐτοῦ από τοῦ γάλακτος, ξεβουτύρωμα, ἄ. άποβουτύρωσις.

έκβω-άω μτγ., μτγ. παθ. παροκ. έκβεδομένης έξαγωγή βοῆν, έκπέμψη λοχάρων φωνῶν, κρουγῆν, ξεφωνίω: Πλάτ.Πολ.492B **έκβωόντες** και κροτούντες, Ξεν.Κυν.6,10 και ἐπιθέων μὲν έκβώτων' || πθ. κ.παθ.: Πλάτ. κρουαίη ἔξέβωοντα' || σχόλ. ἢ παθ. μτγ. έκβεδομένης περιόδοτος, περιφρονῶ, όνομαστός: Σχόλ.Λιδόν.Λόγ.11,207' 2) μτγ. μετ' αἰ. έκβώω τι διὰ βοῆς: Ἄνακρέοντ.25,19.

έκβραγμός |ο| μτγ. ὁ άνάγν. έκβρασμός βλ.1. **έκβράζω** κ. νεώτ. κ. έκβράζω βλ.1: Ἀριστ. Θαυμ.833β,16 **έκβράζω** ποταμῶν περὶ τὰ χεῖλη χρυσίων, -ἢ θάλασσα έξέβρασε τὸ πῦμα τοῦ αὐτόχειρος. 2) μτγ. έκβιάζω τὴν έξεδον κακοῦ πινος: Πλάστ. Ἠθ.456C ὁ θυμός έκβράζει τῆς ψυχῆς άκόλαστα ῥήματα.

έκβράσις-εως |η| ἡ ὑπερκεχυμένη, ὀθ. ἡ πληθωρική άνάπτυξις: Σουιδ. ἐν λ. Καλλισθένης από φειδρῶν ὑπερβλήσεως και έκβράσεως τὸν βίον καταστρεφῆσαι. 2) κοιλαί έκβράσεις εἰσέχοντες κυματοφρεσῆται: ΕΜ 494,14.

έκβρασμός-ατος |τὸ| κ. νεώτ. τὸ αποτέλεσμα τοῦ έκβράζειν, παρ. τὸ ὑπὸ άνακυκλωμένου όγκου ὕγρου, οἷον ὄντὸ θάλασσης ἢ ποταμοῦ, έκπριτόμενον πρὸς τὴν ἐπιφανείαν ἢ πρὸς τὰ ἔξω: Κωμ. Ἄδελφ.1218 **έκβρασμα** πόντου, Κλήμ. Ἀλ.Παθ. 314,3 τῆς άπεξενωμένης θολάττης έκβρασματος. 2) μτγ. ἡ έκκρισις, τὸ έκκριθῆσεν: Διοσκ.5,92 **αὐτομάτως** γίνεται οἰνεὶ έκβρασμον Ἰνδικῶν καλαμών' || μσφ. μφ. ἐπὶ τῆς όρυγῆς: ΒΙ.Νεἴλ. 106,14 τὸ έκβρασμα τῆς καρδίας αὐτοῦ. 3) μτγ. ἱατρ. θερματικὸν έξάνθημα, έκδυσσις: Ροφ.η. Ὅρειδ. 8,24,30' πρβλ. Κρίτ. Ἰατρ. π. Γαλ.12,448. 4) μτγ. εἰδ. ἡ φάρα: Σέμυ.Πά Λευτ.13,6.

έκβρασσός |ο| ὁ έκβρασμα βλ.1. ἢ Σουιδ. κ. Φωτ. «πομφόλη, έκβρασμός ὕδατος». 2) Ἡσ. «έκτρισε, παραρή, θύροβος, παραγομός». 3) μτγ. μφ. κλονισμός, τρώσιμος: Πά Να.2,10 **έκτιναγμός** άνατιναγμός, και έκβρασμός |δ. πρ. έκβραγμός|.

έκβράσσω κ. μσφ. κ. έκβράζω βλ.1, μτγ. άστ. έκβράττω, συνήθ. ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, άνατρασσομένοσιν έκρηκτο, ριπῶ εἰς τὴν Ζῆρην: Διόδ. Σ 14,68 τὸ δὲ μέγεθος τοῦ χειμῶνος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν αὐτοῦ τὰς ναῦς έξέβραττε' κ. παθ.: Ἡρ. 7,190 πολλὰ μὲν θύροβος ποτρία... έκβρασσόμενα άνειλετο, Ἄθην.6,259B τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα έξέβρασθη... κατὰ τὴν άκτῆν' || τὸ παθ. κ. ἐπὶ πλοίων, ριπῆται εἰς τὴν Ζῆρην, έξοικέλλω: Ἡρ.7,188 **αἰ δὲ** [νέες] **εἰς** Κασθαναίην έξέβρασσαντο. 2) ἱατρ. έμφωνικός ἐπὶ τοῦ δερματος έκθῆσις ἢ άλλας κακομυρίας, βγῶς έξανθήματα: Ἰπν.Γυν.2,113 **άλλοτε** δὲ και ῥῶον κρυθρόν έκβράσσει' || ὅμ. τὸ μέσ.: Ἰπν.Έντ.Παθ.1) **ἔπειτα** θρόμβωσις σίματος έκβρασσεται'. 3) ὅμ. ἱατρ. παθ. αναβλύζω, έκρέω, έχέχομαι: Ἰπν. Ἀδὲν.4 τὸ τε περισσόν και έκβρασσομένοσιν εἰς τὰς **έσχατάς**. 4) μτγ. μφ. έκβάλλω, έξωθῶ, έκδιώκω: Πά Νε.13,28 και έξέβρασα αὐτόν ἀπ' ἑμοῦ. 5) μτγ. ὡς ἄμτθ. αναβράζω πρὸς τὰς ἐκτός, έκχευέλιω: Ἀπολλῶδ.1,6,3 πολλὰ ἔκ του στόματος πύρεθς έξέβρασε **κόλη**. 6) μσφ. ἐπὶ βλαστῶν, άναβλαστοσῶ: Γεοπ.2,6,28 και έκβρασσοσσι δ' **έκ** μῆς βίβης.

έκβραχίζω νεώτ. έκβάλλω, καταρρίπτω, άποσπῶ βράχους πρὸς έξομίσησιν τοῦ ἔδάφους ἢ πρὸς διάτρησιν ἢ άλλων σκοπῶν.

έκβραχισμός |ο| νεώτ. άφαιρέσις, άπόσπηση βράχων: Ἐκβραχισμοὶ διὰ λατομῶν - ὑποβραχίον.

έκβραχιστής |ο| νεώτ. έργάτης άσχαλομένου εἰς τὸ έκβραχίζεω βλ.1.

ἐκθραχιστικός-ή-όν, νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκθραχισμὸν (βλ. ἀκθραχ-ἐργασίαι - ἐργαλεία - μηχανήματα).

ἐκθραχιστικός (ἴπρι, νεώτ. ὁ ἐκθραχισμὸς) βλ. **ἐκθραχ** πρῶτ. ἢ τῆς παθ. παρακ. **ἐκθραχισμένος** ἐνκόλλησι. Πάτ. τὸ ἐκθραχισμὸν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.

ἐκθρήσσω ἠγν.ἰαν.τ, ἐκθρήσσω βλ. Γαλ.19,95.

ἐκθρήσσω-εως (ἦ) ἠγν. ἐπιτίσιος : Σύμμ.Πά. Φωκ.μ.37,4.

ἐκθρονώ-ω διὰ τῆς βροντῆς ἴπρι τοῦ κεραυνοῦ ἐκβάλλω, ἀραφῶ : Αἰογ.Πρ.362 ἐκεφαλῶδη κἀθρονηθήσονται. 2) ἠγν. ἀμῖθ. ἰαχυρῶς βροντῶ : Πολυδ.ἰ118.

ἐκθροῶ ἠγν. βρώω, ἀναβλάσκω, ἀναθροῶ : Μηνολ.33 Ὁδ.8 καὶ ἡ ἀνδροῦς ἐκθροῖε κροναούς. **ἐκθροῦμαι**-ομαι βρυχάω ἰαχυρῶς : Εὐρ. Ἔκ.1557 ἐξέθρομαι ὄμμ' ἀναστρέφων. 2) μετ' αἰτ. ἐπιτίσιος ἰαχυρῶν ἢ τῶν βρυχθῆσόντων : Εὐρ.ΙΤ 1390 στεναγνῶν. - ἐκθροῦμαι.

ἐκθροῦμαι-ατος (ἦ) τὸ καταθροῦσθαι κροναούς, τὸ ἐκθροῦναι, καταθροῦναι : φρ. πρηνῶς ἐκθροῦματὰ τὰ πρηνόδια : Σοφ.Τρ.700. 2) φησίνων ἐν μέρει καταθροῦναι : Ἀριστ.Ζ1 625α,9.

ἐκθροῦθω ἠγν. κ. νεώτ. π. ἠγν. μ. τὸ παθ., ἐκ τοῦ βόθρου, ἐκ τοῦ βουθοῦ ἀνερχόμενος, ἐξέρχομαι : Καλλίστρω. Ἰαχυρ.14 (ἰδ. γρ.). || νεώτ. ὄμ. κ. τὸ ἐνθροῦν, ἀναθροῦν ἢ ἐκ τοῦ βουθοῦ, ἀνεκκῶ ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, ξεβουλάσκει. 2) νεώτ. τὸ παθ. ἐκθροῦσθαι ἐπὶ πλοίου, ὑψίσταται μειώσων τὸ βυθισμῶτός μου, ἀνερχόμενος λόγω ἀφαιρέσεως ἢ μειώσεως τοῦ φορτίου μου.

ἐκθροῦθω ὄμ. γον. ὁ ἐκ τοῦ βουθοῦ προκύπτων : Σοφρ. Ἰεροσόμ.η. Κομῶν, Ἀβ. ἡσ.ἐλ.

ἐκθροῦσι-εως (ἦ) νεώτ. ἢ ἐκ τοῦ βουθοῦ ἀνοδοῦ, ἢ ἀνεκκῶς ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης, ξεβουλάσκει. 2) ἢ ἐλάττωσις τοῦ βυθισμῶτος πλοίου, ἢ κατὰ τὴν ἀνέφικτον αὐτοῦ λόγω ἀφαιρέσεως ἢ μειώσεως τοῦ φορτίου του.

ἐκθροῦσω ἠγν. ἐκθροῶ : Ἀλλ.Πά. Λευτ.11,40.

ἐκθροῦσθω-όω ἠγν. κῶμα τὴν νὰ προκίπῃ, νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δέσματος : Γαλ.18,72.

ἐκθροῦσθω-ατος (ἦ) ἠγν. ἡ ἐξοχὴ ὄστω ἐξω τοῦ δέσματος : Γαλ.18,74.

ἐκθροῦσι-εως (ἦ) ἠγν. ἐκθροῦσθω βλ. **ἐγκακτῶ**-όω κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς γαλοκίωδη χυμὸν : Θεοφρ.ΦΑΙτ.3,221. || τὸ παθ. ἐπὶ τὸν σπόρον τὸν φυτῶν, μεταβάλλω εἰς γαλοκίωδη χυμὸν : Θεοφρ.Φ18,6,1. 2) σχῶλ. γίνωμαι βρωσις πρὸς γάλα : Σγῶλ. Ησίοδ.Θ 353.

ἐγκαυλάσσω-εως (ἦ) κ. νεώτ. ἢ εἰς γαλοκίωδη χυμὸν μεταβάλλω : Θεοφρ.ΦΑΙτ.4,4,7.

ἐγκαυληνῶ, μέλλ. ἐγκαυληνῶ, μαλάσσω, πρᾶνω : Εὐρ. Ὑψιμ.311,3 ἐκ- φρένας (ἴθθ).

ἐγκαυλίξω-νεώτ. μεταβάλλω εἰς Γάλλον ἢ πράγματι εἰς γαλλικὸν, συνιθῆ. παθ. κ. ὡς μέσ. : πρβλ. ἐκγερμανῶς || εἰδ. ἀναφρ. πρὸς λέξεις πρὸς βῆδη γαλλικὸν τύπον κ. παθ. ἢ λέξις πρᾶτῃ εἶναι ἢ ἑλληνικὴ πρὸς βῆδη ἐγκαυλισθεῖσα.

ἐγκαυλισθῶ (ἦ) νεώτ. ἢ μεταβῶλη πράγματος εἰς γαλλικὸν ἢ πρᾶσθαι εἰς Γάλλον.

ἐκγαρίζω ἠγν. βῆδη εἰς γήινον, κρημνῶσα, ὕπανδροῦσα : Κδ. Κορ.1,7,38 ὡστε καὶ ἐκγαρίζωμιν καλῶς ποιεῖ, ὁ δὲ μὴ ἐκγαρίζωμιν κρημνῶσιν ποιεῖ (ἰδ. γρ. γαρίζωμιν). || τὸ παθ. ἐκγαρίζομαι διδομαι εἰς γήινον : Κδ. Ματθ.22,30 ἐν γάρ τῷ ἀναστῆσει οὕτε γαροῦσιν οὕτε ἐκγαρίζονται.

ἐκγαρίζομαι ἠγν. ἢ ἐκγαρίζομαι βλ. διδομαι εἰς γήινον : Κδ. Λουκ.20,34 οἱ οὗτοι τοῦ αἰῶνος τοῦτου γαροῦσιν καὶ ἐκγαρίζονται.

ἐκγαρισθῆ (ἦ) ἠγν. ὁ συνιθῆσιν αἰσινεῖσθαι, γίνεσθαι, ὁ προσεχθεῖς : Κατ. Ἀστρ.Κ 814,212.

ἐκγαροῦμαι-ομαι λεξ. ἐπὶ γυναικῶς, συζεγγυ-

μαί μετ' ἀνδρὸς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως ΑΒ 259,30, Σαῦδ.

ἐκγαροῦμαι-ομαι ἐπαίρησις, κωμωδῶν διὰ τῆς Εὐρ.ΙΑ 101 τὸ γ' ἀξίωμα. - ἐκγαροῦμενος.

ἐκγάτω ποι. παρακ. τοῦ ἐκγίνομαι βλ. **ἐκγατῶνται** ἢ πληθ. τετέλεσθαι, μέλλ. τοῦ ἐκγίνομαι βλ. : Διμ. Ἀφρ.197.

ἐκγατῶ-ποι. μετ. παρακ. τοῦ ἐκγίνομαι βλ. **ἐκγατῶσθαι** ἠγν. ἀναφρ. μετ' ὄστω ἀνεῖσθαι, τετεῖναι, γενῆσθαι : Λαοκ.Τραγ.4 ἡν. Μέγαρο' Ἐρινύς γαστρός ἐξεγένετο.

ἐκγατῶσθαι ἦσ. ἐκ(γ)γενῆσθαι.

ἐκγαλῶ-όω, μέλλ. ἐκγαλῶσθαι, ὄστω. ἐξεγάλασα, ἐπ. -ασσα, μέλλ. ἠληρῶς, σφοδρῶς : ἦλ.Ζ 471 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατῆρ (ἴπρ.). Πλάτ.Πολ.473C γέλωτι τε ἀπεχθῶς ὤψεο κῆμα ἐκγαλῶν. 2) ὑπερ. ἐπι ὄστω, ἔξορμῳ βορβορίζων : Εὐρ.Τρμ.1176 ἔνθεν ἐκγαλῶ | ὄστων ἰσχυρῶν φόνος.

ἐκγαλῶ-ιτος (ἦ) ἠγν. ὁ ἠληρῶς, ὁ σφοδρῶς, ζωηρῶς γέλως : Πολυδ.6,199.

ἐκγενῆθῃ (ἦ) ἐκγόνος : Εὐρ. Ἀνδρ.128.

ἐκγενῆς-οῦς-ῆς ὁ ἀποθεβλημένος τῆς οἰκογενεας, πθ. ἀντὶ τοῦ ἐγγενῆς βλ. : Σοφ.ΟΤ 1506 πτωχῶς ἀνάνδρως ἐκγενεῖς ἀλαμῆνας.

ἐκγέννημα-ατος (ἦ) Ἐτηρ., ὄστω. ἐκγέννημα, γέννημα, γόνος, τέκνον.

ἐκγεννώ-ω, βρωσι, μέλλ. ἢ πληθ. ἐκγεννώσωνθ', τίκτω, γεννῶ : Πά. Φωκ.μ.109,3 ἐκ γαστρός πρὸ ἐκασφοῦρου ἐξεγέννητο σε ἰδ.ἀνάνη ἐγγέννησάν. 2) γεννῶ, φῶς, παράγω, παρουσιάζω : Εὐρ.99.

ἐκγερμανῶ νεώτ. ἐπὶ προσ. ποιηθῆναι τὴν μὴ Γερμανὸν νὰ προσκίησται ἔθνηκον συνειδήσθαι γερμανικὴν, νὰ θεωρῆται ἑαυτὸν Γερμανὸν, νὰ λάβῃ τὰ εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἰδιόαξια ἢ θῆναι ὡς ὄμνη ἀντὶ τῆς πατρίδος τῆν γερμανικὴν γλῶσσαν συνήθ. παθ. κ. ὡς μέσ. : πολλοί. ἰουδαῖοι ἐξεγερμάνισθσαν || ἐπὶ τεχνῶν, ἐπὶ πραγμ. κ. ἰδίως βρυχθῆσθαι πρὸς τὸν ὄστω, διδοῦ εἰς τὸν τύπον τὸν ἰδιόαξια εἰς τὴν γερμανικὴν τέχνην ἢ εἰς τὰ γερμανικὰ πρῶτα κ. παθ. λαμβάνω τὸν τύπον κλη. || εἰδ. ἀναφρ. πρὸς λέξεις, διδοῦ εἰς ἀλλῆς γλῶσσης λέξεις τὸν γραμματικὸν καὶ φθονγικὸν τύπον τῆς γερμανικῆς γλῶσσης.

ἐκγερμανῶσι-εως (ἦ) νεώτ. ὁ ἐκγερμανισμὸς βλ. **ἐκγερμανισθῶ** (ἦ) νεώτ. ἐπὶ προσ. ἢ ἐπὶ πραγμ., τεχνῶν, καταστάσεων κ. λέξεων, τὸ ἐκγερμανεῖν βλ. ἢ ἐκγερμανεῖσθαι ὁ ἐκγερμανισμὸς τῶν Ἀλλοτῶν - πολλῶν γαλλικῶν λέξεων.

ἐκγαριτζῶ ἠγν. ἐπὶ καρπῶν, ἐξάγω τὸ γίγαρον, τὰ κουκοῦστα : Διοσκ.1,25 ἐκγαριτζ-τὴν σταφίδα.

ἐκγαριτρίσι-εως (ἦ) ἠγν. ἢ ἀπὸ τῶν καρπῶν ἐξάγω τὴν γιγάρτην, τὸν κουκοῦσιων.

ἐκγίνομαι, ἰω. κ. ἠγν. ἐκγίνομαι, μέλλ. ἐκγενῆσθαι, ἐπ. μέλλ. τετεῖλ. ἢ πληθ. ἐκγενῆσθαι, ὄστω. ἐξεγενῆσθαι, ἐπ. παρακ. ἐκγένεω, ἢ οὕτω. ἐκγεγῆναι, ἀναφρ. ἐκγενῆσθαι, μετ. ἐκγεγῶς κ. ἐκγεγῶς, ἐκγεγῶσα κ. ἐκγεγῶσθαι, οἶοι. ἐκγεγῶναι, ἠγν. ὑπερ. ἢ πληθ. ἐκγεγῶσθαι, μετὰ γεν. γεννώμαι ἐκ πρὸς πατρός. ἔγω τινὰ ὡς πατέρα ἢ κατὰ μοῖραν ἐκ γενεῶς : ἦλ.159 Ἐλένη ἀπὸς ἐκγεγῶσθα, Ὁδ.κ.138, Ἠσίοδ.Θ 648 ἄσοι Κρόνον ἐκγεγῶσθα. Εὐρ.Βδῆκ.1340 οὐκ ἔθνητο πατρός ἐκγεγῶσθαι. ὄμ. μετ' ἐπιπροθ. γεν. : Ἐπιπρ.16,3 τολίω γὰρ πατρός ἐκ γενεῶν ἐκγεγῶσθα. || κ. μετὰ ὄστω. γεννώμαι εἰς τὴν, τοῦ ἴμαι πατὴρ του : ἦλ.Ε 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονος ἐξεγέννησθαι, Ἠρ.1,30 καὶ σφί εἰδὸς ἀπασί τέκνα ἐκγεγῶσθαι. 2) ἠγν. ἔρχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ἐρχομαι εἰς τὸ φῶς : Πλάτ.118,246α οὐ γὰρ ἐνταῦθα γε δύνασθε καταθῆναι φθόνον, ὄθεν ἐξεγενεσθε εἰς τὴν γαστέρα τῆς μητρός, Ἀστεῖοι. Ὁ νεκροκ.1 ταῦτα δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα, ἢς

ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο· 3) γεν. γίνομαι ἐκ τινος, προέρχομαι, προκύπτω, παράγω· Ἐπιμ.59,3 Πάπ. ὥς ὅτε αὐτοῖς ἐξεγένετο παρ' αὐτοῦ ἡ ὁμολογία· 4) κατὰ παρακ. κ. ἀόρ. ἐπί χρόνου, παρερ-χόμενος· Ἦρ.2,175 χρόνου ἐκγεγονότας πολλοῦ· || φρ. ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν ἀπέδειξεν ἐκ τῆς ζωῆς, ἀποθανεῖν· Ξεν.Ἑλλ.6,4,23· 5) ὡς ἀπόρο. μετὰ δοτ. προσ. κ. ἀσπαρφ. μετ' ἀρνήσεως ἐκγίνεται ἐπιτρέπεται, παραχωρεῖται τι, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· Ἦρ.1,78 τοῦ ἀνδρα θεωροῦσαι... οὐκ ἐξεγένετο Κροίωφ ἀπαγγελία, Ἀριστοφ.Ἰππ.851 β', ἦν οὐ βούλη τὸν ἄνδρα καλοῦσαι ταυτοῖ, σοὶ ταῦτα μὴ ἐκγένηται· || σπαν. κ. ἀνευ ἀρνήσεως ἐν εὐχητικῇ ἢ θεητικῇ σμ., ὡς ἐπιτραπῆ, ὡς δεσθῆ ἢ ἀδεῖα, ἢ εὐχέρεια, ἢ εὐκαιρία· Ἦρ.5,105 ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι ἰδός μοι νὰ ἐκόκηθῶ τοὺς Ἀθηναίους· || ὅμ. κ. μετ' ἀσπαρφ. ἀνευ δοτ. προσ.· Δημ.836 εἰ μὲν οὖν τὸν τ' ἐξεγένετο... παρεσχόμεθ' ἐν μύητρον· || ὅμ. ἐν ἀπόρο. ἐκφορᾶ κτ. μτχ.· Ἰσοκρ.16,36 καὶ παλαιάκις ἐκγεγόμενον αὐτῷ μὴ μόνον μετ' ἄλλων τῶν ἄλλων ἀρχεῖν... οὐκ ἠθέλησεν ἰδοθεῖσθαι εἰς αὐτὸν εὐκαιρία, δυνατότητα.

ἐκλευκίζομαι μτχ. παρακ. ἐκγελευκισμένος, ἐπί σπου, παῦα νὰ εἶναι γλευκός, μουστός· Ἰππ.Ἐπιθ.7,64 ἐκγελευκισμένους οἴους.

ἐκλιτοχραίνω μτγ. καθιστῶ τὴν γλῶσσαν, ἱεῶδες, γλωσσάδες· Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.2,3.

ἐκλευκίζομαι μτγ. γίνομαι πλήρωκός, ἐπαρκῶς γλυκύς· Ὀκουν.Μετ.110,26.

ἐκλυπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ χρήσιμος πρὸς ἐκ-λυπθῆν, ὁ δι' αὐτὸ ἐκτελεστὴ ἐκλυπθῆ· ἐκλυπτικὴ μηχανὴ ἢ μηχανὴ δι' ἣς γίνεται καταργασία ζυλῶν ἢ μετὰ τὸν μέσῳ ἐκλυψάνων, ἢ φροῖτα.

ἐκλυψανόν (μέσ) νεώτ. χαλδῶδων ἐργαλείων ὀδοντωτῶν, περιστρεφόμενον, χροῖσθαι μετὰ τὸν ἐκκο-πῆν καὶ γεν. πρὸς καταργασίαν μετὰ τὴν ἐξάκ.

ἐκλυψή ἡ| ἡ μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐκκόλασις· Αἰλ.Ζ1 4,12 οἱ πέρδικες ἐν τοῖς ῥοῖς... οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐκ τῶν γεννητῶν ἐκλυψήν· 2) νεώτ. τὸ ἐκλύφω, διακοιλίωμαι, κοιλίαναι, σκόλιασμα· ἐκλυψή θύρας - ἐπίπλου· 3) ὅμ. νεώτ. τὸ ἀπο-τέλεσμα τοῦ ἐκλύφειν, ἢ δι' ἐκλυψίδος κοιλότης.

ἐκλυψίς-ίδος ἡ| νεώτ. ἡ χαλδῶδων ἐργαλείων διὰ τὴν ἐκλύφω ἠν ὄπῳ· 2) εἰδ. ὀδοντοπρ. ἐκ-λυψίδες πάντα σχεδὸν τὰ διὰ τὰς ἐμφράξεις τῶν ὀδόντων χροῖσμα ἐργαλεία.

ἐκλύφω κ. νεώτ., μτγ. γ' προσ. μέσ. ἀόρ. ἐξε-γλύφω, παθ. παρακ. ἐξεγλυμμαι, μτγ. μτχ. παθ. παρακ. ἐκγεγλυμμένος, κοίλον ποιῶ τι, κοι-λάω, διακοιλίωμαι, διὰ τοῦ γλυψάνου ἢ τῆς ἐκ-λυψίδος καταργάσομαι τι, σκαλίζω· Πλάτ.Πολ.616D ἐν ἐνὶ μεγάλῳ σφρονδύλῳ κοίλω καὶ ἐξεγλυμμέ-νῳ, Μίλητος· Ὀρειθ.44,24,1 ἐκ-τὸν χόνδρον, Γαλ 18(2),618· 2) μτγ. ἐκκοιλῶμαι, ξεποιλίωμαι· Αἰλ. Ζ1 2,33, Γεωπ.14,7,28 τὰ ῥα διὰ κα' ἡμερῶν ἐκ-λύφει· || ὅμ. τὸ μέσ.· Πλούτ.Τριτάρχ.17 ἀφαιεῖ ἔλαθον ἐντεκόμετες ῥα, καὶ ταῦτα ἐξεγλύφω.

ἐκγονιεύω ἀπατῶ διὰ δόλου· Γοργίας· Ἐλ.14.

ἐκγόνη ἡ, κ. Ἐπιγρ. κ. μον. θηλ. τὸ ἐκγονοῦν βλλ., ἢ ἀπόγονος· Εὐρ.Ἐλ.1647 οὐδ' ἡ θεὰς Νη-ρῆδος ἐκγόνη κόρη (ὡς δ. γρ. ἀπὸ ἐκγονοῦ)· 2) μον. ἐγγόνη· Μακάλλ.1413,9 γυναικία Ῥωμαῖ-αν τὴν ἐκγόνην Νόμου τοῦ πατρικίου.

ἐκγονοῦν ἰβηλ. κ. -ὄνη βλλ.) μσε. κ. νεώτ., ὄωρ., ἀρκ. κ. βωιατ. ἐγονοῦν ὁ γεννημένος, ὁ καταγόμενος ἢ προερχόμενος ἐκ τινος· Εὐρ.ΙΑ 599 σπόμεν Χαλκιδος ἐκγονοῦ θρέματα, Πλάτ.Θεαιτ. 152B πάντα εἰρηκεν ἐκγονοῦ ῥοῖς τε καὶ κινή-σεως· || συνθηκ. ὡς οὐσ. ὁ γένος, τὸ γένος, τὸ τέκνον, υἴος ἢ θυγάτηρ· Ἰλ.Ε 813, Ὀδ.Λ 236 Τυρῶ. ἢ φάτο Σαλμυδῶνος ἀμύμονος ἐκγονοῦ

εἶναι, Πλάτ.Κριτ.112C ἐκγόνων ἐκγονοῦ· || ὅμ. τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. ὡς οὐσ. ἐκγονοῦ τὰ τέκνα· Αἰσχ.Πρ.137 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἐκγονοῦ· || ὅμ. κ. ἐπί ζῶων· Πλάτ.Κρατ.393 τὸν λείοντος ἐκγονοῦ λείονα καλεῖν, Μηναιμ.3,5 Συναξ· 2) τὸ ἀρ. πληθ. ἐκγονοῦ ὡς οὐσ. οἱ ἀπόγονοι· Ἦρ.2,167 τοὺς τὰς τέχνας μανθάνοντα καὶ τοὺς ἐκγό-νους τούτων, αὐτ.4,199 Πάπ.· 3) Ἐπιγρ. κ. μον. ὁ ἐγγονος, τὸ ἀγγόν· Εὐστ.Ὀδ.1780,53 εἰ δὲ τὸ κῆρυξ ἐκγονοῦ λέγεται ὁ κωνιότερον ἀφείλων ἐγ-νονος λεχθῆναι· Ἰωσ.Υπομν.147,335 ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰωσῆ, ὡς ἐκγονοῦ τῷ Ἀβραμῷ γενέσθαι· 4) ὅμ. τὸ ἀρ. κτ. πληθ. ἐκγονοῦ χώρας τινός οἱ ἰθα-γενεῖς· Πλάτ.Μένε.2391f Πέρσας... δουλομένους τὴν Εὐρώπην ἔχον οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἐκγονοῦ, γονεῖς δὲ ἡμέτεροι· 5) μφ. ἐπί ἀφύγων, ὁ παραγόμενος ἐκ τινος, τὸ προϊόν· Σαφ.ΟΤ 17| οὐτε γὰρ ἐκγονοῦ κλυτὰς χθονὸς αἰεταῖαι (τὸ γεωργικὰ προϊόντα), Πλάτ.Συμπ.209f ποίητας τοὺς ἀγαθοὺς ἑλπίω, ἅνα ἐκγονοῦ ἐαυτῶν κατα-λείπουσιν ἰοιμήματα, ἔργα τ'· || ὅμ. τὸ ἐξεγο-ύμενον, τὸ ἀποτελεσμα· αὐτ.Νομ.691C ἐκγονοῦ ἄ-δρεως ἀδικίαν, αὐτ.901B· 6) εἰδ. ἐπὶ τοῦ τό-κου ὡς προϊόντος τοῦ κεφαλαίου· Πλάτ.Πολ.555B καὶ τὸ πατρὸς ἐκγόνους τόκου πολλὰ λαοῖ-σιν κομίζομενοι· πρβλ. αὐτ.507A.

ἐκγράφω ἡ| Ἐπιγρ. ἀπάειψις, διαγραφὴ ὀνόμα-τος τινος ἢ ποσοῦ ἐκ καταλόγου.

ἐκγράψω κ. νεώτ. κ. ὄωρ. ὁ ἀόρ. ἐξεγράφα κ. νεώτ. κ. οἱ ἀναλ. παρακ. κ. ὑπερσυν. ἔχω-εἶχα ἐκγράψω, μέσ. ἀόρ. ἐξεγράψαμην, παθ. ἀόρ. κ. νεώτ. ἐξεγράφη, ὄωρ. παθ. παρακ. ἐξεγράφηκα, γράψω τι ἐκ τινος ἀντιγράφω, κἀγράφω· Ἐπιγρ. Κερκύρ. τὴν δὲ προέξιναν ἐκγράψαντες εἰς γάλικον, Ἐπιγρ. Ἄλλου εἰς τὸ Λεκιωμα ἐκ-γράψουσι· || τὸ μέσ. ἀντιγράφω τὸ βιβλίον, ἰθα-ύτῳ, πρὸς ἴδιον μου χρῆσιν· Ἀριστοφ.Βατ.151 ἢ Μοριστοῦ τρεῖς βῆσιν ἐξεγράψαντο· || πᾶν. τὸ μέσ. ἀντιγράφω κατ' ἴδιον χροῖσιν τὰ κυριότερα· Πάπ. τὸ πρόγραμμα ἐκγραφόμενος ἀπείραξ (ἐν περιλήψει ἀντιγράφω)· 2) κ. νεώτ. (γ. ἐν οἷς ἀναγ. χρόνιοι) ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, διαγράφω ἐκ καταλόγου, ἀποσθῆναι, ξεγράφα· Ἀνδούκ.177 εἰ τις μὴ ξεγράφη, Διον. Λλ.Ρωμ.19,18 ἐκγρ-νὰ τῆς βουλῆς, -ξεγράφα τῆς Δικῆς ἐκ τοῦ πι-νακίου, -ξεγράφη ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν δη-μοτῶν· 3) ὄωρ. μ. ὁ ἀόρ. ἡ|ξεγράφα κ. ὁ παθ. παρακ. ἐξεγράφηκα ὡς χρόνιοι κ. ἐν τῆς σμ. τοῦ ξεγράψω -ομαι βλλ.

ἐκγρυτεύω Ἦσ. μ. ἀόρ. ἐξεγρυτεύω, ἀναζη-τῶ, ἔρευνω εἰς παλαιὰ καὶ ἀρχαῖα πράγματα

ἐκγυμνάζω γλῶσσ. κ. νεώτ., νεώτ. ἀόρ. ἐξεγύ-μνασα ἀσκό, γυμνάσω· 2) νεώτ. γυμνάσω ἢ ἐν-τελῶ, συνήθ. παθ. ἢ νέα κλάσις θὰ ἐκγυμνασθῆ ἐντὸς δύο μηνῶν· 2) νεώτ. ἐπὶ ζῶων, διὰ τῆς ἀσκήσεως καθιστῶ κατὰ τὴν ἄνοιαν πρὸς τὴν σκοπὴν, ντρεσάρω, ἐν χρ. κ. παθ.· ἐκγυμνάζει ἀρκτους -πίθηκους, -ἴππους ἐκγυμνασμένους.

ἐκγυμνάσις-εως ἡ| νεώτ. τὸ ἐκγυμνά[ειν βλλ.2].

ἐκγυμνωθῆ ὄωρ. μον. κ. νεώτ. γυμνῶ, ἀπο-γυμνῶ, ἀποκαλύπτω, ἐκγυμνῶ· Εὐμῆθ.4,114, Πρῶδρ.358 μεχρὶ καρποῦ ἐκγυμνωθῆ τὸς χέρως, -διαβάται ἐξεγυμνωσαν τὸ πῆγμα· συνήθ. παθ. τὸ ἐξεγυμνωθῆ ἐνώπιον τοῦ πλάθους· 2) μφ. τὸ παθ. ἀνοήσκωμαι, ἀφανίζομαι· Βάδρ.22,16.

ἐκγυμνωθῆ ὄωρ. μον. μετοβάλλω εἰς γυναικῶδες· Γερμ.Κωνιθλ.255D ξεγυ-τὸ ἀρρενωπῶν.

ἐκδᾶθῆ Ἦσ. ἐκκαυθῆ, Λόκωνες· πρβλ. δαίμ

ἐκδᾶδομαι-ομαι ἐπὶ δένδρων ἢ κλάδων, γίνωμαι ὄφς, πληροῦμαι ρητίνης· Θεοφρ.Φαῖτ.6,11,19.

ἐκδᾶθῆναι μτγ. μ. κτ. ἀόρ. γινώσθαι· Ἀπολλ.Ρ 4,1565 ξεδαθῆς, Μαν.6,469.

έκδακρῶν ἔχτω πολλά δάκρυα, πικρῶς ἢ γοερῶς κλάω : Σοφ. Φιλ. 278 ποί' έκδακρῶσαι, ποί' ἀποιμῶσαι κακά, Εὐρ. Φαιν. 1344. 2) μγν. ἐπὶ δένδρων, χύω δάκρυα ἴσκι στογῶνας κόμενες, ἀτάξω ρήτην : Ίωσ. Πη 1, 6 δ, Παύτ. Ηβ. 384 Β.

έκδέκτυλος ὄν Ἐπὶ ἐφοδῆκτυλος βλλ.

έκδαμάζω μγν. καταδομῶς : Κ Ματθαῖα Χρον. 40.

έκδανείζω μγν., μέλλ. έκδανῶ, Ἐπὶ γ πληθ. μέλλ. έκδανείσονται, μέλλ. μγν. έκδανείσονται, μγν. παρακ. έκδεδανείκα, πάπ. παθ. ἀόρ. έκδανείσθην, δανείω τ. κ. κυρ. ἐπὶ τόκω : Ἀριστ. Ολιξ. 1330, 14, Πλάυτ. 28, 12 αὐ έκδανείθηναι πολλοῖς κ. παθ. : Ἐπὶν. Ἀγορῶν. Πάπ. ναυμαγίατα έκδανείσθεται σοι παρ' ἐμοῦ. 2) Ἐπὶν. τὸ μέσ. λαμβάνω τ ὡς δάνειον, δανείζομαι.

έκδανείσσει -εως ἰή) Ἐπὶν. τὸ δανείζειν ἐπὶ τόκω.

έκδανεισμός ἰή) Ἐπὶν. κ. πάπ. έκδανείσεις

βλλ. : Ἐπὶν. εἶναι ἐν έκδανείσῳ.

έκδανειστής ἰή) Ἐπὶν. ὁ δανείων ἐπὶ τόκω, ὁ τοκιστής : Ἐπὶν. Κερύρ.

έκδανειστικός ἰή-ὄν Ἐπὶν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ έκδανείζειν, εἰς τὴν έκδανείσιν βλλ. : Ἐπὶν. Ἐφέσου έκδανειστικὸ ἀγγράφα.

έκδανισμός ἰή) πάπ. ἐσφαμ. ἀντὶ έκδανεισμός.

έκδανιστικός ἰή-ὄν Ἐπὶν. ἐσφαμ. ἀντὶ έκδανειστικός βλλ.

έκδανισθῶ πάπ. κ. μγν., παθ. μέλλ. μετὰ σημ. μέσ. έκδανισθήσομαι, παθ. παρακ. έκδεδανίσθημι καταπασῶν, καταναλίσκω ἐντελὸς χρήματα ἢ προσόδους ἢ χορηγίας : Πολύδ. 2, 18, 9 έκδανισθὶ δὲ τὰς . . χορηγίας, Πάπ. ἐξεδανίσθησθε δροχιάς. . . 2) σνεκιδ. καταναλίσκω, ἐξεδείω σιανήλοτε πράγμα, σιν δυνάμεις, μέσῃ ἢ ὅτι ἄλλο : ΚΑ Κορ. 2, 12, 15 καί έκδανισθήσομαι ὄνερ τῶν ψυχῶν ὁμῶν, Ίωσ. ΑΙ 15, 1.

έκδασμα -ατος ἰή) μγν. έκδασά : Κριτων η, Γαλ. 12, 449. 2) δορά, δέρμα : Εἰουδ.

έκδασσει -εως ἰή) μγν. έκδασθῶ, Εἰγδασμα :

Νεκτάρ. Ουιλδ. 1 Ε. Παρισ. 155, 1.

έκδαρτικός ἰή-ὄν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν έκδασιν, ὁ πρὸς έκδασιν συντελών : Τζέτ. Ησιοδ. 502.

έκδασσῶμαι ἴσκι καθίσταμαι δασός.

έκδεδίγημένος ἔληρρ. μγν. θρυπτικῶς ἀβροδιαίτως ἠδυσπῆδός, ἀκόλαστος : Πολύδ. δ, 185.

έκδελής -οῦς-ές ἑλληθός, ἀτελής : Ἀνών. Σουιδ.

έκδελήσει -εως ἰή) μγν. θερμὴ βέλεια, ἱκεσία : Εὐάγρ. Ἐκκλ. 1στ. 1, 9 έκδελήσων δὲ αὐτὸ πρὸς Θεοδόσιον γενομένων.

έκδεια ἰή) καθυστέρησις : Ουικ. 1, 99 αἱ τῶν φόνων καὶ νεῶν έκδεια. 2) πάπ. ἔνδεια, ὄσπρια, ἄλλειψις, στέρνησις : έκδεια ἔσπρια. 3) πάπ. ἄλλειμμα : έκδεια σιτολογίας. 4) πάπ. ἐλάττωσις εἰσοδήματος, προσόδου, ἐσόδων : ἐπιτρεχόμενοι περὶ τῆς έκδειας.

έκδεικνυμι, ἀόρ. ἐξέδειξα, μέσ. ἀόρ. ἐξεδείξαμη, ἐπιδεικνύω, καταδεικνύω, καθιστῶ γνωστόν, φανερώω : Σοφ. ΗΑ 348 εἰ λάδοσι σθένος, τὸ τούτων μῖσος έκδειξίαις ἄν. ἢ ὡς τὸ μέσ. : Εὐρ. Ίκ. 340 ἔθος τὸδ' εἰς ἄλληνας ἐξεδείξαμη. 2) δεικνύω, πορουσιάζω τῷ π. : Σοφ. ΟΚ 1021 ἴν, εἰ μὲν . . ἔχης παιδας, ἠμῶν αὐτὰς έκδειξῃς ἄν.

έκδειμῶν μγν. ἐπίτατ. τοῦ δειμαίνω βλλ. : Ήιδ. 9, 8.

έκδειματῶ-ὄω ἐπίτατ. τοῦ δειματῶ βλλ., ἐμβόλιμ ὄνερβολικὸν φέρον, τρώμον, κατατρομῶ : Πλάτ. Πολ. 381 Ε μὴδ' αὐ . . αἱ μίπρες τὰ παιδία έκδειματῶντων κ. παθ. : Πλά. Σοφ. Σαλ. 17, 6 έκδειματουμενοι δὲ τῆς μὴ θεωρουμένης έκείνης ὄψεως ἄγοντο χεῖρα τὰ βλασφῆμια.

έκδεινῶ-ὄω μγν. ἐπίτατ. τοῦ δεινῶ βλλ. ποιῶ τὸ δεινόν, μεγαλοποιῶ : Ίωσ. ΑΙ 17, 5, 5.

έκδειπνῶ-έω μγν. ἀποδειπνῶ : Πολύδ. δ, 112. **έκδειρω** ἰων. τ. τοῦ ἐκδέρω βλλ. : ἴσκι. ἐκδέραιτο έκδειρματῶνται.

έκδεδάτω μγν. καταβάλλω τὸ δέκατον ἀγοθῶς πνος : Διδ. Σ. 4, 21 εὐθέμενος έκδεδάτωσιν Ἐπὶν κλεῖ τὴν ὄσταν.

έκδέκομαι ἰων. τ. τοῦ ἐκδέκομαι βλλ.

έκδέκτωρ-ορος ἰή) ὁ ἀναδεχόμενος παρὰ ἢ χῶρον ἄλλου : Αλοχ. ἄπ. 194 πόνων έκδέκτωρα. 2) μγν. διάδοχος Νικ. Δου. 450 ἐκ-τῆς βασιλείας.

έκδενδρῶ-ὄω μγν. ἐκβάλλω ἢ ἐκρίζω τὸ δένδρον : Παρμ. Γ. 495, 11 γόν κληον έκδενδρῶσας.

έκδέννυμι μγν. ἐκδῶ βλλ. : Πάπ. 1, 130, 15.

έκδεδίξομαι πάπ. δεξιζομαι, ὀδοδοκομαι φιλοφρόνως χαιρετῶ ἢ ἐξεδέξασάμενος αὐτόν.

έκδέξιος-ον μγν. ὁ εἰς τὰ δεξιὰ ἐπισκόμμενος : Ίω. Χρυσ. 97, 4, 1.

έκδέξιος -εως ἰή) τὸ ἀναλαμβάνειν τι, ἢ ἀνάληψις, ἢ διαδοχή : Ηρ. 7, 3 ὄν ἐπιγενομένου τὴν έκδῆν τῆς βασιλείης γίνεσθαι έκδεδίξομαι βλέπω.

έκδέρκομαι μγν., παρακ. έκδεδέρκομαι βλέπω ἔω, βλέπω ἐκ τῶν, βλέπω : Ίλ. Ψ 477 ὄντι τοι δέστατον κεραλής έκδέρκεται ὄσος, Ἀδρια. 1, 15. **έκδερματίω** ἀφαρῶν τὸ δέρμα, ἐκδέρω, γδέρνω ἴσκι, Σουιδ.

έκδερματῶ-ὄω οὐλό. έκδερματίω βλλ. : Σχολ. Ἀριστ. Θεομ. 765.

έκδέρω κ. μγν. κ. νεώτ., ἰων. έκδέρω, μέλλ. έκδέρω, νεώτ. μέλλ. θά έκδέρω, ἀόρ. ἐξέδερω, μγν. κ. νεώτ. παθ. ἀόρ. 1 νεώτ. κ. ὡς μέσ. ἢ ἐξεδάρην, μγν. παθ. παρακ. έκδεδαρμένω μγν. κ. νεώτ. κ. έκδαρμένος ἀποσπῶ, ἀφαρῶν τὸ δέρμα, γδέρνω, πρβλ. δέρω : Ὁδ. Κ. 19 δόκιμ ἐκδέραις ἄσκον βροδὸς ἐννεώρωσ. Ηρ. 2, 42 κριὸς έκδεραινα, Εὐρ. ΗΑ 524, Δρσ. Βοτάν. 152 κρεοπώλης έκδέρων τρώγων κ. παθ. : Μηναι. 8, 18, Συναξ. ἀναξέεται τὰς έκδαρείαις ἀσκάς, Πρὸδρ. Α. 341 λαπάραν τραγανὸδῶχτων . . τὴν έκδαρμένην πάντοτε. 2) μγν. κ. νεώτ. ἀφαρῶν τῶν φλοίων, λεπίδος : Εἰστ. Ίλ. 726, 14 τὸ δόρυ, τοῦτέστι τὸ έκδεδαρμένον ἔυλον. 3) νεώτ. σνεκιδ. τραυματίω ἐπιπολαιῶς τὸ δέρμα, έκδεδέρω, γρατίζουίω, συνθησθ. παθ. : ἐξεδέραι τὰς χεῖρας μου, -ἐξεδάρην εἰς τὸ γόνυ. 4) δέρω διὰ ράβδου, αἰκίω, δέρνω : Ἀριστ. Φ. 450 εὐρών τοὺς βάρους κλεπτόντα σ προσαγῶνων πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδερ ἐὸ κἀνδρικός, Πλάτ. Πολ. δ, 6 δ.

έκδερμεῖω μγν. προσδῶν, συνδέω ὄδ. μγφ. ἐξαφαλίω : Πολύδ. 3, 33, 8 έκδερμεῖων τὴν έκστέρων πιστιν εἰς ἀλλήλους.

έκδέτης ἰή) μγν. ἐπὶ πραγμ. τὸ ἐπ' οὐ προσδένεται, τοποθετεῖται π. : ΚΠορφ. 582 ἰ. ἐ βόν. ἢ ἐκδέται ἔυλινο.

έκδετος-ον μγν. ὁ έκδεδεμένος, ὁ καλῶς δεδεμένος, ἐστερεωμένος : Ἀφ. ἐν ΑΠ 9, 97 έκδετον ἐξ ἱππων Ἐκτορα σπύρομενον.

έκδεχομαι κ. μγν. κ. νεώτ., ἰων. έκδέκομαι, μγν. ἐπ. γ πληθ. έκδέχεται, μέλλ. έκδέχομαι, μέσ. ἀόρ. ἐξεδέχασθην, πάπ. ἀπαρφ. παθ. ἀόρ. ἐξεδέχθηνα, παθ. παρακ. γ πρσ. έκδεδεκαται κυρίας ἐπὶ προσάσῳ, δέχομαι τὶν προερχόμενον ἐκ τῶν : Αλοχ. Αγ. 285 μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο. ἢ λαμβάνω διδόμενον παρὰ τινος, παραλαμβάνω : Ίλ. Ν 710 σι σι σάκος ἐξεδέχοντο, Πάπ. τὰς δρασμάς ἄς ἐξεδέξατο. 2) μγφ. ἀναλασβάνω βραχίονα τὸ εὐθύνω, παίρνω ἐπάνω μου : Αλοχ. Χο. 762 Ὁρσταν ἐξεδέχοντο πατρί, Δημ. 352 έκδέχομαι ἐκδέχεται τὴν ἀπίαν καί φησιν αὐτὸς ἀπίος γενήσθεται. 3) λαμβάνω τὸ ἐπιπέλο ἐν ἐμαυτῷ, περιλαμβάνω : Πλάτ. Τιμ. 50 Β ἐκτός ἐἴδωσ' ἑαυτὸν πρῶτον τὸ τὰ πάντα έκδέχόμενον ἐν αὐτῷ γένη.

4) ἐπὶ διαδόχῳ μετ' αὐτ. ἀναλαμβάνω τὸ ἔργον ἢ τὴν θέσιν τούτου, διαδέχομαι τὸν εἰς τὶ: Ἡρ.1,26 τελευτήσαντος δὲ Ἀλιούτου ἐξεδέξατο τὴν βασιλίην Κρίστος || συγ. κτ. παρὰ τῆς αἰτ., διαδέχομαι: Ἡρ.1,16 Ἀρῆος δὲ βασιλευσάντος ἐνὸς δέοντα πενήκοντα ἔτα ἐξεδέξατο Σαδούατης || εἰδ., ἐπὶ τοῦ λόγου, διαδέχομαι τινα ἐν τῷ λέγειν, ἀναλαμβάνω τὸν λόγον εὐθὺς μετὰ τινά: Πλάτ.Εὐθ.277Β ὡσπερ σφαιραν ἐκδέχομενος τὸν λόγον, Δημ.232 5) ἐπὶ ὁμοίων χωρῶν, ἐπακολουθῶ: Ἡρ.4,39 ἡ τε Περσικὴ καὶ ἡ ἀπὸ ταύτης ἐκδεκομένη Ἀσσυρίῃ, Περύλλ.Ἐρ.Θαλ.27

6) μὴν, ἀρχικτε, στηρικτὴ τι, ὑποστηρικτῶν, βασιτάζω: Διόδ.Σ.18,26 τὰ δ' ἐκδεχόμενον τὴν καμῶραν περιτύλον 7) μὴν, κ. πᾶν, εἶμαι ἡ ἀσφάλεια τινος, ἐξασφάλίζω, ὑπερασπίζω, προστατεύω: Πλάτ.Γέν.43,9 ἀποστέλλον τὸν καυθάρων μετ' ἐμοῦ . . ἕως δὲ ἐκδέχομαι αὐτὸν, Πάπ. καλῶς ἂν ποιήσεις ἀκδέχομενος ἡμᾶς πρὸς τὸν τελλάνων τοῦ κίκιος 8) περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ, καρτερῶ: Σοφ.Φιλ.123 σὺ μὲν μένων νῦν κείνων ἐνθάδ' ἐκδέχο, Πολύβ.3,45,6 τοὺς ἐλευσάντας ἐξεδέξατο, Κδ Κορ.1,1,33 συνερχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν ἀλλήλους ἐκδέχεσθε, Σχολ. Ἰλ.Β.145 || πᾶν, ἀναμένω ἀσφαλῶς, ἀπεκδέχομαι: Πάπ. τὴν ὁμῶν παρουσίαν ἐκδεχόμεθα, αὐτ. ἐκδεχόμενοι τὸ ὑμέτερον ἔλεος 9) ἐπὶ ἀσφάλειᾳ, περιμένω, ἐπιφασμάσσομαι τινι, τὸν προσμένω: Ἡρ.1,185 ὥς . . ἕκ τε τὸν πλῶν ἐκδέκῃται περίσθης τῆς Μηνῆς μακρῆ, Πολύβ.1,65,2 ἔκλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαῖοις 10) ἐκλαμβάνω, θεωρῶ: Ἀριστ.Ἠθ.Νικ.1120α, 3 οὕτω δὴ τὴν ἀσπίαν ἐκδεχόμεθα || μὴν, ἐνωθῶ, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω: Πολύβ.10,18,12 οὐκ ὀρθῶς τοὺς ἡμετέροισ ἐκδέχῃ λόγους, Διόδ.Σ.14,56 11) πᾶν, ὑποδέχομαι, δεξιόβωμαι, ἐξενίζω: Πάπ. μεγαλοπρεπέστερον ἐγδεχθῆναι.

ἐκδέφεται Ἦσ. ἐκμαστιγώσῃται.

ἐκδέμα, ἀόρ. ἐδέθησα, κτ. ἀόρ. ἐξεδήσαμην, παθ. παρακ. ἐκδέθημαι, δένω τι ἐκ τινος, προσδένω τι στερεῶς, ἰδρῶ, ἐξαρτῶ, ἀναρτῶ, μετὰ γεν.: Ἰλ.Ψ.121 τὰς μὲν ἰβρῶσι . . ἐκδεν ἡμίονων ἰδένω τὰς δρῶς εἰς τὰς ἡμίονους, Ἰνα τὰς σέρωσσι || ἀόρ.: Ὀδ.Χ.174 σάνιδας δ' ἐκδέσαι θισθεν, Ἐρ.Ἀνδρ.556 2) μὴν, μτφ. προσδιορίζω τὴν ἔξαρτίστην πράγματις τινος ἀπὸ ἄλλου: Πλωτίν. 3,3,4 3) τὸ μέσ. δένω τι ἐπ' ἐμοῦ, ἐπάνω μου, κορυφῇ τὴν περὶ ἐμαυτὸν, πέριξ ἐμοῦ: Ἡρ.4,76 τὴν ὀρθὴν πᾶσαν ἐπέτελε τὸ θεῶν τύμῃανον τε ἔγων καὶ ἐκδησόμενος ἀγάλλματα 4) ὄρ. τὸ μέσ. προσδένω τι δι' ἐμαυτὸν: Ἐρ.Ἰνν.761 Μουνοῦχο δ' ἀκτασίην ἐκδήσανον πλεκτάς πεισμάτων ἄρχας, Ἐπῆρ. ἐκ- τὸν νεκρὸν ἐκ τοῦ θύφρου.

ἐκδηθῆναι μὴν. διαρκῶ, παρατείνωμαι, βραδύνω, ἐπὶ ἀσθενείας: Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,1 ἦν δὲ καὶ ἐκδηθῆναι χρόνῳ καρτερά ἔσται.

ἐκδηθῶ ὄω Ἦσ. κ. μον. καταστρέφω, φθείρω, μ. κτ. ἀόρ. α' Ἦσ. || κ. τὸ μέσ.: Πρωκ.Μυστ.19 **ἐκδηλος**-ον Ἰδλος κ. νεώτ. περιφανής, ἐπιφανής, ἐξαίρετος, ἔξοχος, πολὺ γνωστός: Ἰλ.Ε.2 τὴν ἐκδηλῶς μετὰ πάνσιν Ἱ Ἀργεῖοιαι γένοιτο || πᾶν. ἐπὶ πραγμ., δέσις λόγου, ἀξιόλογος, σημαντικός, σπουδαῖος: Πάπ. ἐκδηλος σίτου μαῖρα 2) κ. νεώτ. ὁ λαν φανερός, κατάδηλος, καταφανής, σαφής, ὁλοφάνερος: Δημ.24 νᾶντα ἰποίησαν ἐκδηλα, -εῖναι ἐκδηλος ὁ σκοπὸς τῆς ἀνεργείας του' || μὴν, κ. ὑπερθ. -άττος: Φιλῶδ. ἐν Ἱ-ροκλ.1251,13 ἐκδηλοτάτη ἐνόργεια.

ἐκδηλῶ-ὄω κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. ἐκδηλῶν, παθ. ὄορ. ὡς μέσ. ἐκδηλώθημι, μτφ. παθ. παρακ. ἐκδηλωμένους δεκτικῶς σαφῶς, φανερώνως: Ὁσώφρ.Ἀν.35 2) νεώτ. καθιστῶ ἐκδηλον βλλ.

2) γνωστὸν τὸ ὄπερ ἐκρύπτεται, σαφῶς ἐκφράζω ἢ δεκτικῶς αὐτὸ, ἐξωτερικῶς: ἐκδήλωσε τὴν γνώμην του- τὴν ἐγνωμοσύνην του' κ. παθ.: ἐκδηλώθη τὸ μίσος του' || τὸ μέσ. ἐπὶ πραγμ. ἐμφανίζομαι, ἐκπῶ: ἐκδηλώθη ἡ πολιτικὴ κρίσις-ὠθήσαν κρούσματα τύφου' || τὸ μέσ. ἐπὶ προσ. ἐξωτερικῶς τὰς ἀκείρας ἢ τὰ συναίσθημά του: ἐκδηλώθη ὑπὲρ τῆς βασιλείας **ἐκδηλῶν** νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ ἐκδηλῶ βλλ. **ἐκδήλω**ς ἔπιρρ. μτφ. κ. νεώτ. προδήλωσ, φανερός, σαφῶς: Πλωτ.᾽Οβ.17 ὁδὲν ἐκδήλωσ . . πεπονηότες χρῆσταν ὑπὸ τοῦ τεθνηκότος.

ἐκδήλωσις-εως ἡ) νεώτ. δημ. -η ἐκφρασις, ἐξωτερικεῖσις, φανεραῖσις, φανερώμα: ἡ ἐκδήλωσις, ἐγνωμοσύνησις, ἀφοσιώσεως -μίσησις 2) ἐπὶ πραγμ. κ. καταστάσεων, ἡ ἐμφάνισις, ἡ ἐκπασις: δὲν δὲ βραδύνει ἡ ἐκδήλωσις τῆς κρίσεως' || κτ. πληθ. ἐκδηλώσεσις ἐξωτερικῆς ἐνδείξεως συναίσθηματικῶν ἰδίων καταστάσεων: αἱ παράφοροι ἐκδηλώσεσις τῆς χαρᾶς του' || ἐκδηλώσεσις τῆς νόσου σημεῖα ἐνδεικτικὰ τῆς νόσου.

ἐκδηλωτικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀρμόδιος ἡ κατάλληλος ἡ ἐπιρρησις πρὸς ἐκδηλῶν βλλ.

ἐκδηλωτικῶς ἔπιρρ. νεώτ. δι' ἐκδηλώσεως βλλ., κατὰ τρόπον ἐκδηλωτικόν.

ἐκδημαγωγῶ-έω μτφ. κερδίω τὴν εὐρίαν διὰ δημογωγικῶν τεχνασμάτων: Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,4

ἐκδημητικός-ή-ὄν γλῶσσα, κ. μτφ. ὁ ἀναερόμενος εἰς τὴν ἐκδησίον βλλ., ἀποδημητικός: Γλωσσ. ἐκδημητικὴ ἔξοδος στρατιωτῶν' || Ἐκδημητικός λέγν. λόγος τίτλος σπάρτας: Βάρρ.Σατ.Μεν.191Β.

ἐκδημία ἡ) κ. μον. ἡ ἀποδημία, ἡ ἀπὸ τόπου ἀναχώρησις: Ερ.ἀπ.768, Πάπ. ὁ τῆς ἐκδημίας χρόνος' || κτ. πληθ. δημῶσιαι ἀποστολαί εἰς τὴν Ἄλλοδαπὴν: Πλάτ.Νόμ.950Β ἐν ἐκδημίας πολιτικῆς 2) ἔξορις: Πλάτ.Νόμ.869Β καὶ ἐναυτὸς εἰς ἄστω τῆς ἐκδημίας ἐν νόμῳ 3) μτφ. κ. μον. μτφ. ἡ αἰώνιος ἀποδημία, ἀναχώρησις ἀπὸ τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος: Μηναι.1,8 Ἐσπερ. τῆς πρὸς Θεόν ἐκδημίας σου, Πασιπᾶ.Χιακ.Γλωσσ.145 ὑπόσονται νὰ τὴν γεροτροφίονον ἐν ἐκδημίας τῆς. **ἐκδημιουργῶ**-έω μτφ. δημιουργῶ καλῶς ἡ πληρώω: Ἰλ.Νηστ.σ.1 ὤκρυσασσ᾽.654,20.

ἐκδημοκοπῶ-έω μτφ. ἔπιρρ. τοῦ δημοκοπῶ βλλ.: Χίων Ἐπ.15,2 ἐκ- τοὺς δουλοκλιθέντας.

ἐκδήμιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν ἀποδημίᾳ ὄν, ὁ μακρὰν τῆς πατρίδος του: Ξεν.ΚΠ.8,5,6 ὄταν δὲ αὐτὸς ἐκδήμιος ᾖ κ. μετὰ γεν.: Ἐρ.Ἰνν.281 ἐκδημιος ὄν γὰρ τὰσθε τυγχάνει ξένου 2) ἐπὶ καταστάσεων ἡ ἐνεργεῖσις, ὁ ἐν ξένῳ χωρῇ ἡ πρὸς ξένῳ χωρῆν: Ἐρ.Ἰνν.87 ἐκδημιον ἀνίστασις φυγῆν, Οσώφρ.2,10 ἐπὶ ἔξοδον ἐκδήμιον 3) μτφ. μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ ἐκὸς ἐαυτοῦ, ὁ ἐν ἐκπῶσι: Μηναι.8,15 Ὀδ.5 ἔξοστήμενος Παρθένη, ἐκδήμιος ὄλων **ἐκδημοσιεύω** μτφ. πληρώω, τελειῶ βλλ. δημοσιεύω βλλ., μ. τὸ παθ. ἐκδημοσιεύω ἰνομίην γνωστός: Δίων Κ δ'12.

ἐκδημῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. ἀποδημῶ, εἶμαι ἡ ὑπόμω μακρὰν τῆς πατρίδος, εἰς ξένην χώραν, ἔπιρρ. νεώτ. μτφ.: Ἡρ.1,30 τῆς θεωρίας ἐκδημῆσις ὁ Σάδων ἀνεκεν ἐς Ἀτρυγτὸν ἀπίκται, Σοφ.ΟΤ.114 ἐκδημῶν, πάλιν πρὸς οἶκον οὐκ᾽ ἔκειθ' ἰκεθ', Πάπ. ἐξεδήμῃσαν εἰς Ἡρακλείους πόλιν 2) εἶμαι ἐν ἔξορις: Πλάτ.Νόμ.864Β εἰς ἄλλην χώραν καὶ τόπον ἀπελθὼν οἰκίεται τὸν ἐναυτὸν ἐκδημῶν 3) ἔπιρρ. μετ' αὐτ. ὀδοπορῶ, περιέρχομαι, ταξιδεύω: Ἐπῆρ. ἐκδημῶ θύσιν καὶ ἀναστήλαν 4) μτφ. κ. νεώτ. μτφ. εἰδ. φρ. ἐκδημῶ πρὸς Κύριον ἀπερχομαι τῆς ζωῆς, ἀποδημῶκα: Μηναι.1,1 Συναε' || μον. ὄμ. σημ. κ. δημ. ἐκδημῶ: Ἐγγραφα. ἐν Πασσιπᾶ.Χιακ.Γλωσσ.145 καὶ ἐκδημοσιεύματα αὐτοῦ νὰ μὴνὸν πάλιν πάλιν ἐλευθέρω.

ἐκδοθῶ-όω, β. γρ. τ. ἐκδοθῶ βλλ.· Ἦσ. « ἐξε-
δήσασε, ἐπόρθασε, κατέκοψεν ».

ἐκδοθαῖω διαδοθαῖω ἐντέλωσ, περνώ διλωσ διό-
λου, πέρα πέρα : Ἰλ.Κ.198 τάρων δ' ἐκδοθαδάν-
τες ὀρυκτὴν ἐξορύσσοντες.

ἐκδοθαοχῆ (ή) λέξ. ἡ διαδοχῆ.

ἐκδοθαίτω-ατος (τοῦ) μόν. ἐκδοθαίτω, οἰκητή-
ριον : Θεοφ.Κεραμ. ἐν Μι. 132,92 ἐκδοθαίτωμα
κεχωρισμένον τοῦ θεοῦ ὁ οὐρανός.

ἐκδοθαίτησις-εως (ή) μνη. ἡ μεταβολή ἐξενω,
τῆς συνήθους διαίτης : Πλούτ. Ἀλέξ.45 κατὰ μι-
κρόν ὕνασθῆσθαι τὴν ἐκδοθαίτησιν αὐτοῦ καὶ με-
ταβολῆν ἐπιζητούμενος 2) μετὰ γεν. ὀπόκλησις,
ἀπομικρυνασίς ἀπό : Φιλ.2,76 ἐκδοθαίτησις τῶν πα-
τρῶν, Πλούτ. Ἠθ.493C ἐκ- τοῦ κατὰ φύσιν βίου.

ἐκδοθαίτητής (ὁ) μόν. διοφθορεύς : Θεοφύλ.Σ
1στ.4,97C παιδῶν γνώμης ἐκδοθαίτητής.

ἐκδοθαίτω-άω μνη. ὄφρ. ἐξεδόθησθε, μνη. παθ.
ἄφρ. ἐξεδόθησθην, μνη. μεσ. κ. παθ. παρακ. ἐκδοθε-
ίμηνος, ὕπερφ. ἐξεδόθηίτημην κίρωσ ἡτοι ἐκ-
διωχῶ ὀδοθέντι τινά ὄσθαι τῆς : Ἀριστ. Ἀθ. 53,5
καὶ ἀναγκασίον ὄσθαι ἐκαστος λάχη διαί-
της ἐκδοθαίτω 2) Ἦσ. « ἐξεδόθησθε » καυκῶς
διώκησε » 3) συνήθ. τὸ μεσ. κ. τὸ παθ. ρυθμι-
ζῶσ τὰς συνήθειας μόν. κατὰ τὴν τρόπον : Ἰνν.
Ἐνθ9 περι μὲν τῶν οὐρανῶν σημείων, ἄστρων,
οὕτως χρῆ γινώσκοντα προμηθέεσθαι καὶ ἐκδοθαί-
τησθαι 4) ὄμ. τὸ μεσ. ἀποκλίνω ἐκ τῆς συνή-
θους διαίτης, ἀπομικρύνω ἐκ τοῦ συνήθους
τρόπου τοῦ βίου : Οὐνοκλ.32 ἀνεκκόπουν εἰ τί
ποῦ ἐξεδόθησθε τῶν κασεσώτων νομιμῶν,
Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,74 κράτιστος ἦν βασιλεὺς ὁ . .
μηδὲν ἐκδοθαίμενος τῶν πατριῶν || ὄμ. μετ.
ἀπό. ἀναρροχίω, ὀδοθάλω τετομοῦν τι ἡ ἔβασ :
Φιλ.2,78 πρὶν ἂν ἐκδοθαίτησθε τὰ πάτρια, Δα-
μάσκ. 1στ.266' || ὄμ. τὸ ἀνεργ. : Ἰωσ.Π1,7,8| ἐξ-
δόθησθε τὴν πάτριον ἀνεύσιν' || μνη. ἡ μνη.
παθ. παρακ. ἐκδοθηίτημηνος ἀπόλ. ἀπονεκλω-
μένος : Φιλ.2,48' || τὸ μνη. κ. νεώτ. ὄμ. ἡ μνη.
παθ. παρακ. ἐπὶ τῶν προπο διοιωθῶσεωσ, ἀνώμ-
ωτος ἀτακτος : Μέν.Πρ.22 βίος ἐκδοθηίτημηνος 3)
μνη. ἀναγκάτω τινά να μεταβολή τὰς συνή-
θειάς αὐτοῦ : ΠλάΜαικ.4,19 ὄσθαι καὶ ἐξεδόθησθην
τὸν ἰουδαῖον τὸ ἔθνος

ἐκδοθῶν Ἦσ. « σπῆν, καὶ κέραμον συντετριμ-
μένον ».

ἐκδοθαίρησις μόν. διαπρήψω, διακρίνομαι κατ'
ἔξοχην, ἐξοπρήτως : Λεων.Διάκ.94,4 1ξ. Βόννι.

ἐκδοθαίρησις μνη. ἀποτέμω διά πρῖνος, ἡ ὄσ
τὸ πρῖνος : Ἀμπ. Ἐρμ.Πολ.4,20 ὄσ τοῦ φορεῖου
τὴν κεφαλὴν ἡπιστάσθωσ ἀπέτεμιν, ἐς τρίς ἐπι-
πέλασσαν καὶ ἐκδοθαίρησιν ὑπὸ ἀπειρίας.

ἐκδοθαίτρω Ἦσ. « κλάσσω, ὁ σπῆνω ».

ἐκδοθαίτρω-έω μνη. ἀποφύρω, ξεροφύω : Νε-
μ.Περί Φύσ. Ἀνθρ. 158 ἴνα . . καὶ ἄλλα τινά δο-
κοῦντα εἶναι ὅσασι ἐκδοθαίτρω.

ἐκδοθαίτρωσις-εως (ή) μνη. διασκόρησις :
Φλόκ. 1στ. Ἰγνομ. Φύσ.157,2.

ἐκδοθαίρω-έω μνη. ἔξωμα καὶ διασπείρω
διασκορπίζω-Φλόκ. 1στ. Ἰγνομ. Ἐν.Φθωρ.146,37 ἐκ-
τὸ θερμῶν κ. παθ. : αὐτ. Φύσ.625,25.

ἐκδοθαίρωσθαι-ατος (τοῦ) δοῦναι μαθηθῶ : Εὐρ.
Ἰωλ.149 ὄσ τέλειον, ὄσ δ' ἐκδοθαίρωμα κερκίως.
ἐκδοθαίρωσθαι ποι. ἀπόλ. τὸ ἐκδοθῶ βλλ. :

Πινδ.Π.4,217 ἰσοπέδις ἐκδοθῶσθαι, Ἀσιανίδαν.

ἐκδοθαίρωσθαι κ. νεώτ. μέλλ. ἐκδοθῶσθε, ὄφρ. ἐξ-
δοθαίρωσθε, κ. ποι. ἐκδοθῶσθε, παθ. ὄφρ. ἐξεδό-
θησθην διδάσκω ἄκριβος, διὰ διδασκαλίης κοπι-
σάτω τινί τι ἐντέλωσ γινάσθαι : Πινδ.Π.4,217,Πλάτ.
Πρωτ.328E τὰ πολλά ταῦτα ἐξεδόθησθε, Μηνάδ.1,21
Ἰ'Ὄδ.6 Μάξιμον, τὸν ἐκδοθῶσθαι τραυῶσ πλῆσιν
τὴν ἔνδον' κ. παθ. : Σοφ. Ἰλ.621 αἰσχροῦ γὰρ

αἰσχροῦ πράγματα ἐκδοθῶσθεκατα' || νεώτ. τὸ
παθ. μετ' ἀπρ. κ. ἔμφορ. διορ. ἰσόπ| ἡ ἄνευ, δι-
δασκαμοσί τὴ πλῆρωσ ἐντέλωσ, τῆς ἀπρ. θηλοῦσθαι
τὸ διδοχθῆν : ἐξεδόθησθαι τὰ γραμματικὰ ἐν τῇ
σχολῆ τῶν Ἰωαννῶν 2) γεν. πληροφωρῶ
τὴν λευπομερῶσ : Αλοχ.Πρ.698 λέγ' ἐκδοθῶσθε' κ.
παθ. : Σοφ.Τρ.934 ὄφ' ἐκδοθαίρωσθαι τὸν κατ' αἰ-
κόνη, αὐτ.Π10'

3) τὸ μεσ. ἰδιώσθαι γένων, δι-
δοθῶσθω, ἐκπαιδεῖωσ διὰ διδασκαλοῦ : Εὐρ.Μηδ.295
χρῆ δ' οὐ ποθ' ὄσσις ἀπρῆφρων πέφικ' ἀνῆρ παί-
δας περισῶσς ἐκδοθῶσθεσθαι σοφούς, Πλάτ.
Ἐπιστ.360! :

4) μετ' ἀπρ. προσ. κ. ἀπαφρ. δι-
δοθῶσθαι τινά να εἶναι γαιοῦτος ἡ τοῖστος : Σοφ.
Ἠλ.395 μὴ μ' ἐκδοθῶσθε τοῖς φίλοις εἶναι κοκῆν,
Ἀριστφ.Βάτρ.1026 τοῦτ' ἐπιθυμῆν ἐξεδόθαζα :

|| σπον. παραλειπομένου τοῦ ἀπαφρ. : Ἀριστφ.
Βάτρ.1019 καὶ τί σὺ θράσας ὀθῶσ αὐτοῦσ γεν-
νοῦσ ἐξεδόθαζαζα : || μετ' ἀπαφρ. μόνου :

Ἀριστφ.Βάτρ.1026 μετὰ τοῦτο ἐπιθυμῆν ἐξεδόθαζα
| ἐν. αὐτοῦσ : 3) ἐρμηνεύωσ, ἐξήγησ, σαφηνίζω,
διασαφηνίζω, μετ' εἰδ. προτάσ. : Ἠρ.4,118 οἱ ἀγ-
γελιοὶ ἔλεγον ἐκδοθῶσθοντες, ὡσ ὁ Πάριξ, ἐ-
πειθῆ . . διαπέθηκε, Σοφ.ΟΤ1370 ὡσ μὲν τὰδ' οὐχ
ὄσ' ἴσθ' ἀριστ' εἰργασμένην, μὴ μ' ἐκδοθῶσθε :

|| ἀπόλ. : Κυμ. Ἀδίσην.14,91) ἐκδοθῶσθε σαφούς,
ἐκδοθῶσθω, ἰων. ἐκδοθῶσθω, μέλλ. ἐκδοθῶ-
σθαι, ὄφρ. ἐξέθρων, μνη. ὄφρ. ἐκθῶσ, φεύγω
ἐκ τινος μέρουσ, ἐκφεύγω, διαφεύγω, δραπέτευω,
ἀποδιοθῶσθω : Ἠρ.4,148 ἐκδοθῶσθε ἐκ τῆς ἐρ-
κτῆς, Ἀριστφ.Σο.126 ὄσ' ἐκδοθῶσθε διὰ τε τῶν
ὀρρορῶν | καὶ τῶν ὄνῶν' || κ. ἀπόλ. : Οὐκοκ.
1,26 Κῶλων καὶ ὄσθαλερὸς ἐκδοθῶσθουσιν.

ἐκδοθῶσθω ἰων. τ. τοῦ ἐκδοθῶσθω βλλ. : Ἠρ.
3,4 ἐκδοθῶσθε κλαίω ἐξ Αἰλύπτου.

ἐκδοθῶσθω μνη. β. τ. τοῦ ἐκδοθῶ βλλ., ἀπογυμνω,
στερῶ τινά τι, σπλῶ : ΠάΒασ.1,31,8 ἔρχονται οἱ
ἀλλοφύλοισ ἐκδοθῶσθαι τὸν νεκρόσ 2) γεν.
διορροχῶ, κληκατῶ : Ἰωσ.Π1.2,14,2 πόλεισ βέ ὄσθαι
ἐξεδόθωσθε.

ἐκδοῖω νεώτ. κ. ὄμν. τ. τοῦ ἐκδοῖωμι βλλ., ὄφρ.
ἐξέδωσα κ. -ωκα, μνη. νεώτ. κ. ἐκδοῦσ-οῦσα, παθ.
ὄφρ. ἐξεδόθην κ. ὄμν. ἐκδόθηκα, μνη. παθ. παρακ.
ἐκδοθῶμενος, 1ξ. ἐπὶ πολιτειῶσ, συλλογισμῶσ κατ-
απορροχῶσ πο' ἡμοῖ ἐγκληματιῶσ καὶ παραδῶσ
εἰς τὸσ ἀρχάσ τοῦ εἰδ' ὄστος ἀνίμης κράτουσ
κ. παθ. : οἱ πολιτικοὶ ἐγκληματῶσι οὐδέποτε ἐκδοί-
ονται' πρβλ. ἐκδοῖωμι! 2) ἐπὶ γυναικόσ, ἐκ-
δοῖσ τὸ σῶμά τῆς ἡ συνθήσθε. ἐκδοῖσται εἶναι
πόρην' πρβλ. ἐκδοῖωμι! 3) ἀναφορ. πρὸσ παν-
τὸσ εἰδουσ ἀντήρωσ, ἐντυπα ἡ εἰκόνασ, θέτω εἰς
κυκλοφορίαν, δημοσιεύω πρβλ. ἐκδοῖωμι 2) : οἱ
Ἀλλεξανδρῖνοὶ ἐξέδωσαν τοῦσ ἀρχαιοῦσ ποι-
ητάσ . . ἐκ δ' ἐκδοῦσ ἐφημερίδα - λεύκωμα - ποιη-
τικῶσ « σὺλογῶν' || ὄμ. ἀναφορ. πρὸσ χαρτονο-
μῆματα ἢ ἄλλοσ χρηματικόσ ὄβεισ, ἐκτύπωσασ εἰς
πολλὰ ἀντίτυπα ληθιμῆσθω θέτω εἰς κυκλοφορίαν
πρβλ. ἐκδοῖωμι 2) : ἡ Ἰράκησ τῆς Ἑλλάδοσ ἐξέ-
δωκε νέα χαρτονομῆματα, τὰ ἐκδοθέντα ἐχθρο-
τασ νεκά χαρτῶσ, - ἐκ. ὄμνησθαισ - μετοχάσ, - θὰ
ἐκδοθῶσ ὄσθενε εἰς δημοσίαν ἔγγραφῶν' 4) ἐπὶ
ἐκδοῖωσ συναλλαγματικῶσ συντάσσωσ συναλλαγμα-
τικῆν πρὸσ ἀποστολήν εἰς τὸν ὀδοθέντ, ὁ σῶμασ,
ὄμν. τρωθῶ, συναλλαγματικῶν πρβλ. ἐκδοθῶσ
1ξ. σμ. καὶ ἀποδέκτησ 2) || ἐπὶ ἐρῆνῆσ
τινοσ, συντάσσωσ καὶ παραδῶσ εἰς αἰούτω ἐπι-
σημιῶν ἔγγραφων, ἴσα τῶ χρηματικόσ ὄσ ἀποδει-
κτικοῦσ ἐκδοῖωσ διαβατηρίων - ἀπολυτηρίων - πιστο-
ποητικῶσ ἀπορίασ' || ὄμ. ἀναφορ. πρὸσ ἀπό-
φασιν, διατάγην κτ., συντάσσωσ πρὸσ ἀνακοίνωσ
ἡ ἐκτίλεισιν : ἐκδοῖωσ ἀπόφασιν - ἐνταμῶσ συλλο-
φῶσεω-φυλοκλίσεωσ-πληρωμῆσ' 6) εἰδ. ἀναφορ.
πρὸσ ἐντυπα, παραδῶσ | ἀποκρίνωσ ἀπὸ σκελ-

χους ἢ ἄλλως) εἰς τινά τι εἰσπράττων τὸ καταβολόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἀντίμισμα: ἐκδίδω εἰσπτήρια. **ἐκδίδωμι** κ. μαν. νεώτ., δημ. ἐκδίδω βλλ., παροι. ἐξέδιδου, μέλλ. ἐκδώσω, ἀφρ. ἐξέδωκα, γ' πληθ. ἀφρ. β' ἐξέδωμεν, παρὰκ. ἐκδίδωκα, ὕπερο. ἀφρ. ἐξέδωκεν, μέσ. κ. παθ. παροστ. ἐξέδιδόμεν, μέσ. μέλλ. ἐκδώσομαι, μέσ. ἀφρ. β' ἐξέδωμην, παθ. μέλλ. ἐκδοθήσομαι, παθ. ἀφρ. ἐξέδοθην, παθ. παρὰκ. ἐκδέδομαι, παθ. ὕπερο. ἐξέδεδόμεν, διδώ εἰς ἄλλον, ἔγχεριζω τι: Σοφ.OT 1040 οὐκ, ἀλλὰ ποιῆν ἄλλος ἐκδίδωμι τῖ: || ἰδίως τὸ κοινὸν ληφθέν, τὸ ἀρνηγόν, τὸ κατακρατούμενον ἀποδοῖν, εἰσπρήφω: || λΓ' 458 'Ἀργεῖην Ἐλένην καὶ κτήρατ' ἀμ' αὐτῆ ἔκδοτε, 'Ηρ.1,3 οὐδέ ἐκδόντες ἀπαίτεόνων' 2) κ. μαν. παραδίδω τινά, παροχωρῶ εἰς τινά πρόσωπον τῖ, ἰδ. διακόμενον: 'Ηρ.1,74 οὐ γάρ θη δ' Ἀλυττήης ἔξεδίδου τοῦς Ἰκύθους ἐξαιτῶνται Κωαίραϊ, Σοφ.Φιλ.1366 φῶς, ὅς γε τοῖς ἔχθεροι μ' ἐκδοῦναι θέλεις: || εἰδ.φρ. ἐκδίδωμι δοῦλον παραδίδω δοῦλον, ὁπως ἔξετασθῆ διὰ βοσάνων: Δημ.848 τὸν ὄμολον ὑμῶν δούλον περὶ ὧν ἀγέρτρησαν ἐκδιδόντος, Ἀριστ.Πολιτ.1311b.32 αὐτὸν ἐξέδωκε μασηγῶσαι Εὐριπίδῃ τὸ ποιητ': || νεώτ. ἐπὶ ποικείων, ποιούμεν ἐκδοσιν βλλ. καταδοῖν ἢ ἀποδοῖν ἐγκλησάμεν τίνος, συλλομβάνω αὐτόν καὶ παραδίδω εἰς τὸ κράτος ἐν ᾧ μέλλει νά ὑποσθῆ ποιήν ἢ δικήν: ἢ τομικήν κυβέρνησις ἐξέδωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦς ἄστρας, - οἱ πολιτικὸν φυγάδες δὲν ἐκδίδονται' 3) ἔγκαταλείπει τῖ, παραδίδω: Δημ.420 Ἰν βασιλεῖν καὶ πάντες Ἕλληνας ἀμετῶρον ἔγνωσαν Ἀμφιπολιν, ταῖσιν ἐξέδωκε κἀπέδοτο' 4) κ. μαν. ὑποδόλω ἢ ἀφώνησι τῖ κ. ἰδίως ἔμυτον εἰς τινά κατάστασιν, διδομαι, ἐπιδοῖμαι εἰς τι: Πίνδ.Π.4,295 ἔφευγον θυμὸν ἐκδόσαι πρὸς ἦδον πολλάκις ἰσχύ.τὴν ψυχὴν ἐκδοῖσαι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσιον, Εἰς.Ἐκκλ.1στ.1,3 ἀνοσοῦρησις αὐτοῦς ἐκδεδωκότας, Πρόδρ.Β.352 τὰς γὰρ ἡμέρας πάντοτε τὰς θείας, τὰς ρηθίσιας, τοιαύτας ἐκδιδόσιν αὐτοῦς ἑρηφασίας' 5) δίδω ἔξω τῆς οἰκίας μου θυγατέρα, ἀδελφὴν κτλ., δίδω αὐτὴν εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, μετ' αἰτ.: 'Ηρ.1,196 καὶ αὐτὸν εἰς εὐμορφίαν τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμψήρους ἐξέδιδουσαν, Εὐρ.ΙΑ 132, Εὐρ.835 θυγατέρας παρὰ σφῶν αὐτῶν ἐκδόντες [ἰδία διαπάνη ὑπανδρεύσαντες], Πάπ. ἐτέρω ἀνδρὶ ἐξέδωκεν αὐτὴν' || ἡν. ὁ ἐκδίδους ὁ πατήρ τῆς νύμφης, ὁ νενέρος, || Ἐπιγρ. Τεγέας ἐποθέθησα ἐκδοθεῖσα, εἰς γάμον δοθεῖσα νύμφη' || κ. ἵνευ αἰτ. δίδω εἰς γάμον, δίδω γυναῖκα: Θουκ.821 οὕτε ἐκδοῦναι ὄμ' ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, Πλάτ.Πολ.631' || ὄμ. τὸ μέσ. ἐκδίδομαι μετ' αἰτ. ἢ αἰτ. κ. δοτ. προσ. δίδω τινὶ εἰς γάμον τὴν ἑμαυτοῦ θυγατέρα ἢ ἐπὶ γυναικὸς πάντοτε μετ' αἰτ. κ. δοτ. δίδω ἐμῷ τινὶ εἰς γάμον: 'Ηρ.2,47, Εὐρ.Μηδ.309 ἐξέδον κόρην ὄτω σε θυμὸς ἠγεν, Θεσφρ.Χαρ.30,19 γομοῦντος τίνος τῶν φίλων ἢ ἐκδομένου θυγατέρας, Πάπ. ἐξέδοτο αὐατὴν.. ὡς δεινὰ' 6) μετ. ἐπὶ τῶν στοιχείων, συζευγνῶ, συνάπτω, συνδούζω: Πλάτ.Σοφ.242D δύο δὲ ἔτερος ἐπίων, ἄγρᾶν καὶ ἐπὶ ἢ θερμόν καὶ ψυχρόν, συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι' 7) μετὰ κ. πᾶν. δίδω υἱὸν πρὸς υἰοθεσίαν, παροχωρῶ ὅπως υἰοθετηθῆ ὑπὸ ἄλλου: Πολύβ.32,14,2 ὑπάργων ἄτεκνος διὰ τὸ τοῦς μὲν εἰς ἑτέρας οἰκίας ἐκδεδόσθαι' 8) δίδω υἱόν, ποῖδα ἐκτός τῆς οἰκίας μου ὡς μοσητευόμενον ἐπὶ τι: Ξεν.1πν.22 ὡσπερ τὸν ποῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκθῶ' 9) δίδω τινά ἢ τι ἔξω μοκρᾶν, μετὰ δοτ. προσ. ἐπισπεύομαι τινά εἰς τὴν φροντίδα τίνος: Πλάτ.Θεαιτ.151B ὧν πολλοὺς μὲν δὴ ἐξέδωκα Προδικῶ, πολλοὺς δὲ ἄλλους σο-

φῶς' || πᾶν. ἐπὶ βρέφους, παραδίδω αὐτὸ εἰς τροφόν' || μετὰ δοτ. κ. ἀπαφρ.: Πίνδ.Ο 13,106 Δι' τοῦτ' Ἐυαλλίω τ' ἐκδώσωμεν | γαχόλ. ε' ἐνοθήσομεν τὸ τοῖον ἐυεργέτημα τῷ Διὶ καὶ τῷ Ἄρειαι' 10) μετὰ γεν. δίδω ἔξω, ἀπομακρύνω τινά τινος, προστατεύω ἀπὸ τίνος: Εὐρ.Βάκχ.293 ἔθηκε τὸνδ' ὄμορον ἐκδίδουσι δαιμόνων Ἥρας νεκίμων' 11) δίδω ἐπὶ μετῶ ἤτοι ἀνάθεμα ἐπὶ πληρωμῇ εἰς τινά ἔργασαν τινά, κατακομῆν τινος, συνήθ. μετ' ἀπαφρ.: Πλάτ.Παρ.127Α ἁλιπνόν νῆα χαλκῆ ἐκδιδόντα σκευάσαι, Θεσφρ. Χαρ.16,6 αὐτῶ ἐκδοῦναι τῷ σκευοδότῳ ἐπιρροφαί' || ὄσαν, μετ' αἰτ. ἢ ἀπαφρ. διὰ τοῦ ὄστος εἰσαγομένου: Δημ.268 ὡσπερ ἀνδράν' ἐκδεδωκώς κατὰ συγγραφήν, Μαρτ.π.Δημ.522 ἐκδόντος .. στέφανον χρυσοῦν ὄστος κατασκευάσθαι' 12) παραδίδω τί πιν ἐπὶ πληρωμῇ, ἐκμῶθε: 'Ηρ.1,66 ἔμισοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αἰλήν, Ξεν.Προδ.4,15' || μετὰ ὄμ. τὸ μέσ.: Κάλμᾶρι.12] ἀμπελῶνα .. καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γυναικῶσι καὶ ἀπεδύλησας' 13) νεώτ. ἐπὶ γυναικὸς, ἐκδίδεται ἐπὶ χρήμασιν παραδοῖται αὐτῇ, διαδοῖται τὸ σῶμά της ἐπὶ πληρωμῇ, δημ. πουλιέται, πουλάει τὸ κορμὶ της 14) διαθεῖνω χρήματα, δαλεῖω κ. ἰδίως ἐπὶ ὑποθήκῃ: Λυσ.32,6, Νόμ.π.Δημ. 94] ἀργύριον δὲ μὴ ἔξειναι ἐκδοῦναι Ἀθηναίων .. ἡμῶν' 15) γεν. καταβάλλω χρήματα, ἀποτίνω, ἀποπληρώνω: Ἀριστ.Οικ.1349b.3], Πάπ. ἐκώσω διαί τραπεζῆς' 16) πᾶν. τὸ παθ. ἐκδίδομαι δαπανώμαι, καταδαπανώμαι: Πάπ. ἐκδοσόμενον ἀπερμῶμα' 17) φέρω ἔξω: Ἀριστ.Πλούτ.1194 ἄλλ' ἐκδῶτα τῆς θεοῦ θόδος ἡμῶν' 18) μετὰ ἔκδοσιν ἀποφύρο, ἀφάρω: Στράβ. 5,2,5 μῆταλα δὲ λίθου λευκοῦ τε καὶ ποικίλου .. μοναλίθους ἐκδιδόντα πλάκας καὶ στυλοῦς 19) φρ. ἐκδίδομαι τὴν δεξιάν προτίνω, ὀρέγω τὴν δεξιάν 20) μετὰ ἐπὶ γυναικὸς, τίκτω' 21) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συγγραφικῶν ἔργων, πᾶν ἡλείωσα ἀνήγραφα βιβλίου τίνος διαθεῖτω αὐτὰ πρὸς γινώσκον τὸ κοινόν, πᾶσι, κυκλοφορίαν, δημοσίωσα δι' ἀντιγράφον: Ἰσακρ.5,11 κἀν δ' πρότερον ἐκδοθείς [λόγος] οὕτως ἡ γεγραμμένος, Ἀριστ.Ποι.1454b,18 ἔφρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐκδομένοις λόγοις ἰκανῶς, Πλούτ.Θηρ.20' || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ βιβλίου, ἔμφημιδωκ, περιοδικῶ κτλ., ἐκτυπῶν εἰς πλείονα ἀντίτυπα, διαθεῖτω ταῦτα πρὸς κυκλοφορίαν, δημοσίωσα διὰ τοῦ τύπου: ἐξέδωκε συλλογὴν ποιημάτων, ἐξέκδοθῃ πανηγυρικῶν φύλλον - τεύχος - ἄρμερις, φρ. ἐκβίβω ἐφημερίδα - περιοδικὸν ποιούμεν τὴν ἐκδοσιν ἀνααιρεθῶν τὰ βόρη τῆς συντάξεως, ἐκτυπώσεως καὶ κυκλοφορίας αὐτῶν ὡς ἰδιοκτητῆς ἢ ἐπιχειρηματοῦς' || μετὰ γνωστοποιεῖ τῖ δι' ἐκδόσεως σχετικῶ συγγραμματος: Πολύβ. 2,37,6 τὴν μὲν ὑπὲρ τῶν προγενομένων παρ' αὐτοῦς ἱστορίαν ὁπὸ πλείονων ἐκδεδόσθαι' 22) κ. νεώτ. ἐπὶ πραγματικῶν ἀδείων ἢ πραγμ. ἀπηρεασμένων ἀξίας, ἐκτυπῶν πλείονα ναμομοιούται κ. μ. κτ. τὸν οὐδόντα ἀριθμὸν διαφορετῶνα ἀντίτυπα θέτω αὐτὰ εἰς κυκλοφορίαν καὶ κοινὴν χρῆσιν: Ἀριστ.Οικ.2,20,9 ἐπικόσας χαρακτῆρα ἐξέδωκε τὴν δροαχμὴν δύο δυναμῆν δροαχμῶν, ἐξέδδοθησαν νέα κέρματα - νέα χρονομῶματα - ὁμολογία - μετοχά' 23) πᾶν, νεώτ. κ. δημ. διατυπῶ ἐπισημον ἢ ἔγκυρον τὴν ἔγγραφο (νεώτ. κ. ἀντίτυπον) καὶ ἔγχεριζω αὐτὸ, συντάσσω καὶ παραδίδω: Πάπ. τὴν δ' ἀποχὴν ταύτην τετρασπῆν ἐξέδωμην, - ἐξέδωμην ὅμην ἠνθεῖ τὴν μισθωσιν, - ἐκδίδω πιστοποιητικὸν - διαβατήριον - ἀπολυτήριον' || πᾶν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀποφάσεως, διαταγῆς κτλ., συντάσσω, διατυπῶ τὶ καὶ ἀνακινῶ ἢ δημοσίωσα: Πάπ. τὰ ἐκδο-

δομένα προτάγματα, - ὡπερ καὶ αὐ ἐκδεδω-
 κός, - ἐκδός ἀπόφασιν ἢ ἐπιδικαστήριον | - ἐν-
 ταλαρ ἀναλήψεις ἢ φιλικώσεως - ἐνταλαρ πλη-
 ριμῆς **24** | νεώτ. κ. δημ.βλ. ἐπι ἐντύπων, παρα-
 δίδω τὴ ἐς τὴν εἰσαπείρην τὸ κατασπόμενον
 ἀντίτυπον : ἐκδός εἰσαπείρα - ἀποδείξεις διπλό-
 τανα **25** | γνη. μεταφράσεις, ἔρμηνεύω, ἐξηγῶ :
 Βασ.1,37C ἄπερ ὅτι τινὲς τῶν λοιπῶν ἐκδεδώ-
 κασιν ἔρμηνείαν **26** | μνη. ἀποκατάστημι, ἐπα-
 νορθῶ : Εἰοτ. Ὀδ.1634,25 ἢ σοφὴ εἰσπείρα φασὶ δὴ
 τὸ αἰ διεθόγγου καὶ τοῦ ἴατα ἐξέδοτο **27** |
 ἀμτθ. ἐπι ποταμῶν, ἐκδόλλω, χύνομαι ποῦ :
 ἤρ.1,80 ἐξ ὄψερος . . ῥέων ἐκδοῖσι εἰς θάλασσαν
28 | ἀμτθ. εὐρίσκει, ἐκδόλλω, χύνομαι ποῦ :
 ἤρ.1,80 ἐξ ὄψερος . . ῥέων ἐκδοῖσι εἰς θάλασσαν
 Πρ.89α,22 τῶν ἄλλων ἰσχύων τὸ μὲν εἰς ὀδόντας
 ἐκδοῖται . . τὰ δὲ εἰς κέρταρα **29** | γνη. ἀμτθ.
 ἀναδομοῖαι, ἀναδομοῖαι : Φιλδοστρ.Φιλ.2 | τὴν Ἄερα-
 θίην ἐκδοῖται τῆς θαλάσσης ἰσορῶν, ἐκδοῖται |
ἐκδίεργραμι πάπ. ὑπομνήμ. ὑποπέρω, ὑφίστα-
 σαι, πάσχω, τραπὸ βάσανα, ἀρρώστια, εἰσοδοῖ
 κτ. : Πάπ. ἐκδίεργραμι βλάβη καὶ βαναπήματα.
ἐκδιηγόμαι-όμαι κ. μον. διηγόμαι ἐντελώς,
 λεπτομερῶς : Ἰνπ.Προμ. | Πά.10δ,128 ἐκδιήγησαι
 γῆ, εἰάν σοι φέρσῃ, καὶ ἐξηγήσῃ σοι αἱ ἰσχύ-
 ες τῆς θαλάσσης. ἄμην, Ἀκρ.359B ὁ γὰρ ἐκδι-
 γόμενος ἴδως ἀναγαραθῆαι.
ἐκδιήθη-τω ἐκδιήθη, διώλλω : Ἰνπ.Νουθ.4,37.
ἐκδιυραμῶμαι-όμαι μνη. κ. μον. κοτανῶ εἰς
 ὀφθαρμικῶν ὄγκων, κόμην : Φῶτ.Κῶδ.79.
ἐκδίσταμαι γνη. κ. μον. δίσταμαι ἐκ τινος,
 εἶμαι διακεκριμένος, κεχωρισμένος, χωριστός :
 Γαλ.18,21,994, Νικ.Χω.500,19 | Ἐ. Β. |
ἐκδίστα-ώ μνη. καθιστῶ τὸ διατρίμενον, δια-
 κειμένον, κόμην χωριστῶν, χωρίζω : Νικ.Χω.
 ἐν Σάβ.108 οὐκ ἐπληρα διωρίσται τὸν ἔρ-
 μιν διωρίσται τὸν Ἄερος.
ἐκδικάζω κ. μον. κ. νεώτ., Ἐπιγρ. παροκ. ἐκδε-
 δικασκα, γνη. μέσ. μὲλλ. ἐκδικάζω, γνη. παθ.
 παροκ. ἐκδοδικασμένος, ἐπι δικαστοῦ, δικά-
 ζω, κρίνω τὴ ἐντελώς, ὄγω εἰς τέλος δικαστήριον τι-
 να ὑπόθεσιν, ἀποφασίζω περὶ αὐτῆς : Ἀριστφ.
 Ἰνπ.50 ὡ δὲ μὲν, λούσαι πρώτων ἐκδικάσας μίαν,
 Ἀπο.17,5 οἱ ναυτοῖκα οὐκ ἐξεδίκασαν, - ὁ Ἄ-
 ερος Πάγος τὴν ἐκδικασίαν τὴν ὑπόθεσιν τελει-
 στικῶς || ὄμ. τὸ παθ. ἐπι δικαστικῆς ὑποθέσεως,
 ὄγματι εἰς τέλος, λαμβάνω κέρτα, κρίνομαι :
 Πλάτ.Νού.958Α ἐπειδὴν δὲ αἰ καὶ ἐνιαυτὸν δικ-
 αὶ τέλος ἐκδικασθεῖσαι ὁχῶν **2** | τὸ μέσ.
 ἐπιπῶ δικαστικῶς τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου εἰς
 ἐμέ : Ἰσαί.ἄν.77, Ἐπιγρ. ἐκδικάσμαι περὶ τινος
3 | πάπ. ὄμ. τὸ παθ. τυγχάνω ἀπονομῆς τοῦ δι-
 καίου εἰς ἐμέ : Πάπ. Ἰνα δινηθῶ ἐκδικασθῆναι **4** |
 πάπ. αἰρωμῶ, ἐπαίωμαι, ἐγκαλῶ, κατηγο-
 ρῶ : Πάπ. ὁ ἀδελφός αὐτοῦ πρόσεισιν ἐκδικά-
 σαι αὐτόν **4** | ἐκδικούμαι, λαμβάνω δίκην, ἐκδι-
 κῶναι : Εὐρ.Ἰκ.1215 πατήρων, ἐκδικάσων φόνον.
ἐκδικασομαι-όμαι Ἐπιγρ. ὄμ. ἀπατῶ **2** | Ἐ-
 γνη. ἐνεργῶ νομικῶς πράξεις.
ἐκδικαίει-εως | Ἐπιγρ., ὄμρ. ἀντὶ ἐκδικασίης
 βλ. **2** | ὄμ. ἀντὶ ἐκδικήσεως βλ. **1**.
ἐκδικασία | Ἐπιγρ. ἢ ἐκδικήσις ἢ ἐκδικία.
ἐκδικασίης-ιος ἰνεώτ. -εως | Ἐπιγρ., ὄμρ. κ.
 νεώτ., ἢ ἐκδικήσις βλ.βλ. ἢ ἐκδικασία, ἐκδικία,
 περὶ ἐκδικάζω **4** | **2** | νεώτ., ἢ διεξαγωγή δικῆς,
 ἢ σπλήνας ὑποθέσεως ἐνώπιον δικαστηρίου.
ἐκδικαστής | ὁ ἐκδικασόμενος, ἐκδικητής, τι-
 μωρός, περὶ ἐκδικάζω **4** : Εὐρ.Ἰκ.1153 τοῦ φθι-
 μένου πατρός ἐκδικαστήν.
ἐκδικεῖν | τὸ μνη. δικαστήριον : Βαλα.1181 | Ἐ.βλ. |
 ἐκ-ἔρπον ἰέρων, ἐκδικαστήριον δικαστήριον |
ἐκδικεῖν ἤο. « ἐξέβαλεν ».

ἐκδική | ἡ σχολή, ἡ ἐκδικήσις.
ἐκδικήματα-ατος | τὸ μνη. ἐκδικήσις, τιμωρία :
 Διον. Ἀλ.5,50 ἰδ.γρ. ἀδίκημα |
ἐκδικήσαντα Ἐπιγρ. σχολή, « γενομένου ἐκδικον
 ἤτοι ἄρξαντα τὴν ἐκδικίαν ἄρχην ».
ἐκδικήσις | ἡ ὄμρ. δ. προφ. ἐνδ- ἢ ἐκδικήσις βλ.βλ.
ἐκδικήσια | ἡ ὄμρ. ἐκδικήσις : Πάδ.Πρ.16,28.
ἐκδικήσις-εως | ἡ μνη. κ. νεώτ., δημ. -η | ἡ γδ-
 κιωμῶς ἢ τιμωρία κακῆς πράξεως, ἡ ἀνταπόδο-
 σις κοκοῦ ἢ ἐξ ἴδιαι τοῦ ἀδικηθέντος ἐνεργείας
 ἰκανοποίησις αὐτοῦ : Πολυδ.3,8,10 ὄμρ.αὶ μὴ
 τῶν ἐκδικήσων ποιοῦσάντων ἰδούς, παρα-
 σῶν τὴν ἰκανοποίησιν | φρ. Ἐπιγρ. ἐκδικήσιν ποιοῦ-
 σάμενος | ἐκδικήσῃ τινά | Κάλουκ.18,8 λέγω
 ἄμην ὅτι ποιῆσαι τὴν ἐκδικήσιν αὐτῶν (πρὸ ἀδική-
 κτησθ αὐτοῦ ἤτοι δι' αὐτοῦ), αὐτ.Προφ.7,24,
 Πρόδρ.3,309 καὶ ὄμρ.αὶ τῶν ἐκδικήσων τοῦ
 νῦν ἀδικουμένων, Βολαωρ.ἀδφωη κ. Ἄηδ.104
ἐκδικήσις | ἡ φρ. τὸ ἔκαμν πρὸς ἐκδικήσιν
 ἴνα ἐκδικηθῇ | **2** | πάπ. ἢ νόμιμος ἀποστρή-
 φτις, ὑπεράσπισις ἴδιαι ἐν δικαστήριῳ : Πάπ. ἐκ-
 δικήσις καὶ καθαροποίησις τῆς πράξεως **3** | νεώτ.
 νομ. ἢ συνθητὴ διεκδικήσις βλ.βλ.
ἐκδικητής | ὁ μνη., μον. νεώτ. κ. δημ., νεώτ.θ.ηλ.
 ἐκδικητρία, δημ. κ. ἐκδικητρία ὁ ἐκδικούμενος, ὁ
 λαμβάνων ἐκδικήσιν, ὁ ἀνταποδίδων κακόν, τιμω-
 ρὴν κακῆν πρῶτον, τιμωρός : Πά.Φωρ.3,3 ἔνεκα
 τῶν ἐκδῶσων σου τοῦ καταδότην ἐκδῶσόν καὶ ἐκδι-
 κητῆν, - ἐκδικητῆς τοῦ φόνου τοῦ πατρός - τῆς
 οἰκογενετικῆς τοῦ τιμῆς || γνη., νεώτ. κ. δημ.
 ὁ ὑπερασπιζόμενος τὸν ἀδικούμενον, ὑπερασπι-
 στικῶς προστάτης : Ἰώσ.Α11,7,9,6 ἐκδικητῆς τοῦ
 θεοῦ καὶ τοῦ νόμου, - ἐκδικητῆς τῶν ἀδυνάτων.
ἐκδικητικός-ή-ὸν μον. κ. νεώτ., ἐπι προσ., ὁ ἐκ-
 δικούμενος, ὁ ῥέων πρὸς τὸ ἐκδικεῖσθαι, φιλέ-
 δικος : Ἰ.Τέτ.Λυκοφρ.406 ὁ υἱός μου εἶναι
 ἐκδικητικός **2** | νεώτ. γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς ἐκδικήσιν ἢ ἐκδικητῆν βλ.βλ. : ἐκδικη-
 τικὴ πράξις **3** | νεώτ. νομ. ὁ ἀναφερόμενος
 εἰς τὴν ἐκδικήσιν βλ.βλ.3 | διεκδικήσων ἢ διεκδικη-
 τικός : ἐκδικητικὴ ἢ διεκδικητικὴ ἀγωγή.
ἐκδικητρία | ἡ δημ. θηλ. τοῦ ἐκδικητῆς βλ.βλ. : Πα-
 λαμ.Παροκ.23,13 ἡ ἀσκηρὴ κὴ ἐκδικητρία ποῦ
 σὲ σθένει ποινῆ.
ἐκδικητρία | ἡ νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ἐκδικητῆς.
ἐκδικία | ἡ μνη. σχολή, πάπ., Ἐπιγρ. ἢ ἐκδικήσις,
 ἢ ἐκδικασίς, ἐκδικήσις, ἐκδικήσις : Ἐμ.Τρισημ.1.
 Στοδ.1,49,44 ἢ ἀπὸ θεῶν ἐκδικία, Ὀνήσορον.37, ἔκ-
 δικίαν ποιεῖσθαι, Ἐπιγρ. ἐκδικία γίνομται **2** | πάπ.
 κ. μον. ἢ ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἀπόφασιν δικαστοῦ,
 ἢ ἀπονομὴ δικαιοσύνης : Πάπ. θεῖον σου προ-
 φέρομεν χρήζουσαν τῆς σῆς ἐκδικίας, Μιχ. Ἄιταλ.
 ἐν Σάβ.1,42 **3** | Ἐπιγρ., πάπ. τὸ ἔργον καὶ τὸ
 ἄξιωμα τοῦ ἐκδικῶ βλ.βλ., ἤτοι τὸ δημόσιον συν-
 ηθροῦ, τοῦ κρατικοῦ δικαστικοῦ ἐπιτρόπου **4** |
 γνη. ἔχειν τὴν περὶ τινος ἐκδικίαν **4** | γνη. ἢ
 ἀφασίς, ἡ ἀπαλήρη ἀπὸ συμφωνίας : Διον.Κ 36,7.
ἐκδικικός-ή-ὸν μον. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀναγί-
 νομος εἰς ἐκδικήσιν βλ.βλ.5 | Βολα. ἐν Σ1180 ἐκ-
 δικικός λειτουργήματα.
ἐκδικέον κ. μον. ὁ ἐξω τοῦ δικαίου ὁ παρὰ
 τὸ δικαίον, παράνομος, ἀνομος, ἀδικος : Ἀισχ.Πρ.
 1093 ἐσπρήθς μὲν ἐκδικα πάσχω, Εὐρ. Ἐλ.1638 || ὄμ.
 ἐπι προσ. : Σωφ.ΟΚ 920 οὐ γὰρ φιλοσθῆν ἐν-
 θρῶς ἐκδικίως πράξαι, Ἀδ.Ζ1 16,5 ὄμρ. ἀδω-
 θῆναι ἐκδικώταται τε γίνονται καὶ λεωρόταται **2** |
 ὁ ἀποστρήφτις τὸν δικαίον, ὁ ἐπιδικῶν τὴν
 ἐκδικήσιν αὐτοῦ, ὁ τιμωρός, ὁ ἐκδικητικός **3** |
 Βραγαροῦ.97 ἔχει θεός ἐκδικῶν ὄμμα, Διον. ἐν
 ΑΠ.12,35 ἔχει τις τοῦτου χρόνος ἐκδικῶν, ἴερακ.
 Χρον.132 ἐν Σάβ.1,249 ἐνεπείθεν δὲ πάλινδρο-
 μεῖ πρὸς Βυζαντινὰ πόλιν, ἀστραπηφόρος, καυ-

στικός ἐκδικός ἀμαρτίας» 3) μτν. κ. μον. ὡς οὐδ. ὁ ἐκδικητής : Πλούτ. Η8.509F γέροντες 1-δύοι ἐκδικοί // ὑπερασπιστής : Μηναι.39 Συναξ. τὴν περίοικον Νικηροῦθρας κατατυράννει, διάνυρον ἐκδικός τῶν ἐιδώλων γενόμενος 4) μτν. κ. Ἐπιγρ. δημοσίως συνήγορος, ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας, τῆς πόλεως καὶ ἰδίας ἐπι Ρωμ. ἀρχῆς τις ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Ἀσίας, ἔργον ἔχουσα τὴν ἐπιστῆν τῶν ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀφειλομένων, τὴν διαβῶν τῶν δυστροποῦντων ἀφειλετών κ.ά. συναφῆ καθήκοντα, ἁ. συνδικός : Ἐπιγρ. Τελεμισσοῦ ἄξιμου ἐκουσίας ἐκδικός, Κικ.Οικ. 13,56,1 5) μτν. κ. μον. ἐκκλ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐκδικοί ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἔργον ἔχουσα τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τῆς ἐκκλησίας, τὴν φρονιτῖα πρὸς ἐπέλεσιν τῶν ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων προβλεπομένων ποινῶν κτγ., ἁ. ἐκκλησιεκδικοί, ἀφέντορος : Καν.Οικουμ.Συνόδ. Δ' 2 κ. 23 6) μτν. κ. πόλ. νόμος ἀντιπρόσωπος, πληρεξούσιος, ἐντολοῦχος κώριος : Πάπ. Ἡ 10 ἴστω δι' ἐκδικίου τοῦ ἀνδρός, Πλίν. Ἐπιστ. Τροί. 167 // π.κ. ὁ ἐντολοῦχος, ὁ ἐξουσιοδότης.

ἐκδικούμαι-έομαι νεώτ., δημ. κ. ἐκδικίεμαι κ. γδικίεμαι ὡς μέσ. τοῦ ἐκδικῶ βλλ. ἐν τῇ αὐτῇ σμγ.

ἐκδικέω κ. ἐκδικῶ, τιμωρῶν τοὺς φώτας ἧται τοὺς θνήτους, τοὺς ἀνθρώπους.

ἐκδικέω-τω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μ. ὡς μέσ. ἐκδικούμαι, ἐκδικίεμαι, ἀόρ. ἐξεδίκησα, παθ. ἀόρ. κτ. νεώτ. ὡς μέσ. 1) ἐξεδίκηθη, δημ. ἐκδικήθηκα μετ' αἰτ. ἀπρος., λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τι, τιμωρῶ προσβλητικῆν ἢ βλαβεράν πρῶς : Κτησ.ἀπ. 37, ΚΔ Κορινθ.2,10,6 καὶ ἐν ἐτοιμῷ ἔχοντες ἐκδικήσαι πᾶσαν παρακοήν, Ἀπολλ.2,4,12 ἐκδικήσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ, Πάπ. αὐτῷ γὰρ ἔστιν τὰ τοιαῦτα τολμῶντας ἐκδικεῖν // νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. ὡ. ὡς τὸ ἐνεργ. : ἐκδικήθηκα τὴν ἀτιμία πού μου ἔκασαν // νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. ἀπαλ. λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποίησιν : φρ. ἐκδικεῖται σάν γκαμήλα (εἶναι μνηστικός) 2) μτν., μων. κ. νεώτ. [μ. μέσ.], μετ' αἰτ. προσ. λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ κονοποίησιν καὶ ἄλλου γενομένην : ΠΔ Ψαλυμ.36,28 ὁμοιωοί ἐκδικηθῶσιν, καὶ σπέρμα ἀσέβων ἐξολοθρευθήσεται, Ἀπολλ.2,5,11,3 Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικούσιν, Πάπ. ἐρωτῶ τις ἐκδικήσαι αὐτόν, Μηναι.3,24 Συναξ. γυνήθ, ὅτι ὁ θόλος τοῦ Θεοῦ ταχέως ἐκδικηθήσεται // μτν. φρ. ἐκδικῶ τὴν ἀπό τινας λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ λογαρίσμον τινας ἀπὸ τῶν ἄλλων : ΚΔ Λουκ.18,3 ἐκδικήσων μὲ ἀπὸ τοῦ ἀντιδικίου μου // σγλό. μετ' ἀόρ. προσ. : Σγλόλ. Ἀριστ.Πα.627 Ἀθλινοί, δὲ λιμώξαντες καὶ κελευσθέντες ἐκδικήσαι τῷ Θεῷ τὸν μὲν Λυκομήδην ἀνέκλινον 3) π.κ. μετ' αἰτ. προσ. βοηθῶ τινος ἀδικούμενον, ὑπεροπίζω : Πάπ. τοὺς ἀδικούμενους ἐκδικεῖν ἐπιβοῶ 4) μτν. μετ' ἀόρ. προσ. ἐκτελῶ ἀπονομῶν ἧται ἀνταπόδοσιν τοῦ δικαίου, τιμωρῶ τὸν ἀδικήσαντα, Αἰσχ.279b // νεώτ. κ. δημ. ὡ. τὸ μέσ. μετ' αἰτ. προσ. : ἐξεδίκηθη τὸν διαφθορά τῆς ἀδελφῆς τού. 5) μτν. κ. Ἐπιγρ. μετ' αἰτ. ἀπρος. ἔγρω, οἰαίω ἱκανοποίησιν, ἐκδίκησιν διὰ τι : ΠΔ Βασ.2,4,8 Ἐπιγρ. ἐκδικεῖν τὸ αἴμα τὸ ἀνάστων 6) Ἐπιγρ. μτν. κ. πόλ. ἀξίω, ἀπαίτω, ἔγειρω δέξασαι, ἀπαίτησιν, ἀγαθῶν : Πάπ. παρὰ ἄλλω μὲν ἐκδίκων μέρος ἐξ ἀδικησάντων 7) ἀναιχίζομαι ἐνώπιον δικαστηρίου, δεξιῶν δικαστικῶν ὄψεων : Πάπ. ἐάν δέ τις ἀνάφῃ γένηται, ἐκδικίεσθαι ὁ ἀποδόμενος 8) π.κ. δικαστικῶς ἠ ναυτικῶς ἐξασφαλίζω τι : Πάπ. ἐκέλευσεν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἐκδικηθῆναι τοῖς τοῦ ταμίου λογιμοῖς 9) Ἐπιγρ. ἐνεργῶ ὡς ἐκδικός ἧται δημοσίως συνήγορος : Ἐπιγρ. ἐκδι-

κήσαντα ἄρταν τὴν ἐκδικίου ὄρχην // μτν. κ. π.κ. κρῖνα διημ, δικάζω ἀποθέσιν τινα : Φιλ. 2,432, Πάπ. τὸν ἀγῶνα τῆς ἀφάσεως ἐκδικήσαι, ἐκδικῶς ἐπίτρο. παρανόμος, ἀνόμος, ἀδικός : Αἰσχ.Πρ.976 ὄσαι παθόντες καὶ κακούσι μ' ἐκδικῶς, ἐκδικηκῆσιμος-ον π.κ. ὁ ἀπαλοτριώσιμος, ἐκδικηκῆσιμος-ως [ἡ] π.κ. ἀπαλοτριώσις : Πάπ. ἡ τὸν χλωρῶν ἐκδικηκῆσιμος, ἐκδικηκῆσιμος-ον π.κ. ἀπαλοτριώδ., ἐκδικηκῆσιμος-ον π.κ. διορισμῶν, ἐκδικηκῆσιμος-ον π.κ. διορισμῶν : Τζέτ.Χιλ.3,978, ἐκδικηκῆσιμος μων. ρίπτω τι μακρὰν ὡς διακοβολῶν, ἐκσφενδονίζω : Φώτ. ἐν Ἑλλ. Ἀνεκδ.Οὐλοφ.143, ἐκδικηκῆσιμος μτν. ρίπτω ἐκ τοῦ διέρου, ἐκβάλλω ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἐκ τοῦ καθίσματος, παθ. : Λουκ.Θε.Δ.25,3 ἔπεσον ἐκδικηκῆσιμος, ἐκδικηκῆσιμος μων. ἐκρίψω τινὰ ἐκ τοῦ διέρου, ἁ. ἐκδικηκῆσιμος βλλ. 2) μτφ. ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ ἀξιώματος, στερεῶ τινὰ τι : Κ.Μανασσ.Χρον.113C ἐκδικηκῆσιμος τινὰ τῆς ἀρχῆς, ἐκδικηκῆσιμος μτν. ἐκρίτω, ἀνοκρίτω Ἡο. « ἐξεδίχθησιν, ἀνεκρίθησιν » Ἡρωδ.δ,7,8, ἐκδικηκῆσιμος-ον μτν. ὁ σφόδρα διψῶν : Διδό.Σ 19,107 διὰ τε τὸ καμία καὶ τὴν ἐκ τῆς φύγῆς κακοπέδισιν ἐκδιφοί γενόμενοι, ἐκδικηκῆσιμος ἐπι φυτῶν, φρύγομαι ἐκ τῆς ξηρασίας, ἐκ τῆς ἀνομβρίας : Θεόδ.Φ Αἰτ.5,9,3 2) μτν. ἐπι προσ., διψῶ πολύ : Πλούτ.Κλειομ.29 οὔτε πινὴν ἐκδικηκῆσιμος ὑπέμεινον, ἐκδικηκῆσιμος [ὁ] μων. κ. νεώτ. ἐκδιώεις, ἀπονομήθ, διώξιμο : Γερμ.Κωνστ.53 [ε. Μι.].

ἐκδιώω κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. ἐκδιώξομαι, μτν. ἐκδιώω, νεώτ. παθ. ἀόρ. ἐξεδιώχην, ἀπελάσω, ἐξορίζω, φυγαδεύω : Θεουκ.124 ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδιώεις τοὺς δυνατοὺς // γεν. ἀποδιώω, ἀπομακρύνω, ἐκβάλλω : Ἀριστ.Ζ1 δ18b, 12 ἐκδικηκῆσιμος τὸς εὐπτόν νεοπτόσ ἐκ τοῦ ἵπου, Λουκ.Τιμ.10 κόν... ἐκδικηκῆσιμος αὐτοῦ τῆς εἰκίας, Μηναι.8,9, Ὀδ.5 2) π.κ. διώω, καταδιώω, προσβάλλω, ἐπιτίθειαι, κατατρίχω, κατηγορῶ, ρημάτ. π. ἐκδιώεις, ἐκδιωγῶς, ἐκδικηκῆσιμος-έος, ἐκδιωκῆσιμος [ἡ] μτν. κ. νεώτ. καταδιώεις : Πλούτ. Η8.293C 2) π.κ. ἀπόκρουσις : Πάπ. ἐκδιώεις πάσης βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς 3) μτν. ἐκβολῆ, ἀπονομήθ, ἀπομακρύνω, διώξιμο, ἐκδικηκῆσιμος μτν. διομύζω βλλ. ὀλοσχερῶς, γελῶς, πλήρωσ : Σόμμ.ΠΔ' 10δ,7,8, ἐκβωνέ-τω μτν. τινάσω, ρίπτω πρὸς τὰ ἔξω ὄθ. μτφ. συνταράσσω, συγέω, διασαλεύω, σαλεύω : Ἀγαθ. ἐν ΑΠ11,64 ἐκβωδῶντο... φρένες, ἐκβωδῆ [ἡ] μτν. κ. νεώτ. ἡ ἀφαιρέσις τοῦ ὄργματος, τὸ ἐκβέρω, τὸ γδάρωμα 2) μτν. γενικῶτ. ἀφαιρέσις : Γαλ.12,84 ἐκβωδῆ λαχίνων 3) νεώτ. ἀπνοκίωσις τῆς ἐπιδερμίδος τραύμα, ἐξ-γδάρωμα, γρατσοῦσθαι

ἐκδορός-έως [ὁ] νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸ ἐκβέρω, ὁ γδάρω, συνήθ. εἰδικὸς ἐργάτης διὰ τὴν ἐκβόραν τῶν σφραγιῶν

ἐκδορικῶς-ή-ον νεώτ. ὁ προκάλων ἐκδορῶν καὶ γεν. βλάθην, ὁλον ἐγκατάστα. φλυκταῖος κτγ.

ἐκδορός-ος μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφαιρόμενος εἰς τὴν ἐκδορῶν, ὁ προκάλων ἐκδορῶν : Κρίτων π. Γαλ.12,448 ἐκδορία ἐπιθήματα - ἐκδορία φέρματα, πρβλ. ἐκδορικῶς 2) μτν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς ὄσα π. μτν. μ. κατὰ πληθ. ἐκδορία μκρον ἐπιλάστρον εἰδικῆς κατασκευασίας, δι' οὐ ἐπινολλόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐπιτυγχάνεται ὁραδῆς ἐκκρισις ἀφορομημένης τῆς ἐπιδερμίδος, θεζικατόρι, βζικακῆν : Διοσκ.3,62, Ἀέτ.2,174,

ἐκδορῶ-έω μτν. ἐκδορῶ, γδέρνω.

ἐκδοσίσιμος-ος μτν. κ. νεώτ. ὁ μειοβαθμῶνος, συμπεφωνημένος ἢ ὁ μισθῶσιμος, ὁ δυνάμενος νά

μισθῶς : Πολυδ.7,200' || ὁ πρὸς κοινῇ πώλησιν, πῶς γίνεται πρὸς πώλημα, ἀγοραῖος : Ἐβθ. 15,680' συνθηματικὸν ἀστέφανον, ἀργολογιῶνται καὶ ἐκδοσίμων' 2) πᾶν τὸ οὐδ. ὡς οὐα, ιστοποητικόν, τυπικῇ βελτιώσει ἐκδόσεως ἔγγραφου : Πλάτ. ὄσα δ' ὄν ὀπὸ τὸ ἐκδοσίμων τῆς διαθήκης ἀφώφ' 3) νεώτ. ἐπὶ συγγραφεῖς, ὁ κατὰλληλος πρὸς ἐκδοσίν, ὁ δυνάμενος τὸ ἐκδοθῆναι.

ἐκδοσις-ως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η, Ἐπιγρ. αρμοδ. **ἐκδοσις** παραχώρησις, παράδοσις τινος εἰς ἄλλον καὶ ἰδίως ἔξω τοῦ οἴκου, τῆς πόλεως, τῆς ἐπικρατεῖας : Ἡρ.1,159 ὡς μὲ τὸ λοιπὸν περὶ ἑκάστης ἐκδόσεως ἔλαβη, Πλάτ. Πολιτ.310B ζυγκριζόντα . . . δόσεις καὶ ὑπερβαίων ἐκδοσῶν εἰς ἀλλήλους. 2) εἰδ. ἡ ὑπὸ τῶν γονέων παράδοσις τῆς νύμφης εἰς τὸν νυμφίον, ὄθ. γεν.

ἡ ὑπὸ τῶν γονέων συνολογήσις γάμου θυγατρὸς ἡ κ. ἡ ὑπὸ τῶν οὐκείων συνάφης γάμου ἀφραγῆς κόρης, συνολογήσις συνοικισίου, πάτρισμα : Πλάτ. Νόμ.924D, Δημ.1100 τὰς ἐκδοσίας τῶν γυναικῶν τὸν ἑγγυτάτω γένονος προσέταττε, Ἀριστ. Πολιτ. 1335A,22 πρὸς ὑπερβαίων συμμέρει τὰς ἐκδοσίας ποιεῖσθαι πρεσβυτέρως. 3) νεώτ. νομ. -η ἢ ἐν τῇ κράτει ἀλλήλους ἀλλοιωτικὸν καταδικῶν ἢ ὀνομαζομένη καὶ παράδοσις τοῦτου εἰς τὸ κράτος εἰς τὸ κατ' ἰθαγένειαν ἀνήκει ὁ συλληθεῖσι καὶ ὅψ' οὐ κοτεδικάζῃ ἡ δίκαιται δὲ ἀξιόμοιον πρῶτον ἐν αὐτῷ τελεσθεῖσαν. 4) μτυκ. κ. πᾶν κ. Ἐπιγρ.

ἡ εἰς μισοιτῆν ἐκχώρησις φόρου κατ' ὀνομαζομένη ἡ εισαχθῶτος, ὄθ. μισθῶσις, ἐκμισθῶσις, ἐρογολογία : Πολυδ.6,174 ὁ μὲν ἀγοραῖοςται παρὰ τῶν πτωχῶν αὐτοὶ τὰς ἐκδοσίας, Πλαύτ.Κάτ. Προσδ.19 τὰς γενομένης ἐκδοσίας καὶ μισθῶσις ἔλασαν, Πλάτ. τῶν τῆς τέχνης χειρωνακίων καὶ ἐκδοσῶν τελεσμάτων ἄντων πρὸς τὸν διδασκαλῶν. 5) δῶσαν ἐπὶ ἀποκεκλιμένων πλοίων ἡ τοῦ ἐπ' αὐτῶν φορτίου, ναυτοδότησι : Δημ.816 ναυτικῆ δ' ἔδδομακοντα μὲν ἐκδοσὶν παρὰ Σούθω' 6) μτυκ. μον. ἡ εἰς πλείονα ἀντήραση ἐπανόληψις συγγραφῆς πᾶσι ἡ εἰσαγωγή τῶν ἀντήρασεων τούτων εἰς κωλοφορίαν : Διου. Ἀλ. Ἀμμ.1,10, Πασχ. Χρον.634 ὁ Ἰουστινιανὸς κωδῆ ἀνευθῆσθ . . . καὶ ἐκκελευσθῆ τῆς πρῶτης ἐκδόσεως σχολαζούσης αὐθεντεσθαι' || μτυκ. κ. νεώτ. ὀρισμένη τῆς γραφῆς βιβλίου ἀπὸ ἄλλου ἢ τοῦ γράφαντος γενομένη κ. εἰδ. ἡ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κριτικῶν ἐξελεγεμένη πρῶτη τῆς ἐκδοσις ἀρχαιότερου ποιητοῦ, ἐπιστοχὴ δὲ καὶ εἰδικῇ ἐπὶ ἀρχαιότερου κειμένου πραγματεῖα : Ἀποκλ.δύασ. Σεντ.3,4, ἰδμδλ.Πυθ.23, 104, Ἡρακλ.Ποιμ.74C καὶ τῶν Ἀριστοφάνων ἐκδοσῶν 7) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπὸ χειρογράφου ἡ παλαιότερου ἐντύπου εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἐκτύπωσις συγγραφῆς, ὁλον βιβλίου, περιοδικοῦ, ἐφημεριδος, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ γεωγραφικοῦ χάρτου, εἰκόνας κτλ., γινώσκη πρὸς πώλησιν καὶ γεν. διάδοσιν τῶν ἀντύπων εἰς τὸ κοινόν || συνεκδ. καὶ τὸ σύνολον τῶν ἐκδοτοτε ἐκτυπωμένων ἀντύπων τοῦ αὐτοῦ συγγραμματος : τὸ βιβλίον ἀριθμῶν πέντε ἐκδοσίως - ἡ τελευταία ἐκδοσις εἶναι σὲ πρόστυχο χαρτῆ' || δημ. κ. ὁ πρὸς ἐκτύπωσις, ἡτοὶ ἡ ἐμφάνσις τοῦ ἐκτυπωθέντος : ἐκδοσις πολυκέλης-εἰκονογραφημένη-εἰς βιβλίον || εἰδ. ἐπὶ ἐφημεριδῶν θεύτερα-τρίτη καὶ ἐκδοσις ἡ πρὸς κωλοφορίαν ἀνατύπωσις τοῦ φύλλου τῆς ἡμέρας μὲν πινας προσβελτιωμένης τῆς βίβης πρὸς πορευθῆναι ἐνδιαφερόμενος εἰδῶσις ἢ ἀνακοινώσις : ἡ κατ' ἐπὶ κτ. ἐκδοσις βιβλίου ἡ περιοδικῆς ἡ ἐφημεριδος ἡ ἀνάληψις τῶν ἀσπασῶν κ. γεν. τῶν κατ' ἐκδοσὴ τῆς ἐκτύπωσις καὶ ἡ ἀκοινωνητῆ διαπείριος διασημῶσις καὶ πωλοῦσις : τῶν ἐκδοσῶν ἀνάληψις ἐκδοτικῶς οἴκος.

8) εἰδ. ἡ πρὸς κωλοφορίαν εἰς πλείονα πανο-

μιδιότητα μ. κατὰ τὸν ἀριθμὸν διαφερόντα ἀντίτυπα ἐκτύπωσις ἀντίτυπων ἀντιπροσπευμένων χρηματικῆν νῖνα ὄσαν νομισματικῆ ἢ φορολογικῆ ἢ ποσοστοῦ δανείου κρατικοῦ ἢ τραπεζικοῦ ἢ ποσοστοῦ συμμετοχῆς εἰς κεφάλαιον ἀνώμοτου ἑταιρείας : ἐκδοσις χαρτονομισμάτων- γραμματισμῶν- χαρτοσφύλων- μετοχῶν τραπεζικῆς-ὀμολογιῶν δημοσίου δανείου. 9) μτυκ. κ. μον. ἐκτύπωσις βιβλίου ἡ χρωρῶ συγγραφεῶς κ. ἰδίως ἐκ τῶν τῆς ΠΔ ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου : Ἰωσ.Α1 12,24 ἰσφ. : || δημ. ἀργυρεῖα : Πασχ.Χρον.635,18 πρόγραμμα ἡτοὶ διδασκαλῆα καὶ ἐκδοσις περὶ τῆς ἀμμήτου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν. 10) πᾶν κ. νεώτ. ἡ διατύπωσις καὶ ἐγχείρισις, παράδοσις ἐπισήμου τινὸς ἔγγραφου : Πλάτ. ἐκδοσις τῶν ὀνομητικῶν - ἐκδοσις ἀποφάσεως- διατάγματος- ἐγκυκλίου- ἐγγυλάματος' || νεώτ. γεν. ἐγχείρισις, χορήγησις ἐγκύριου ἔγγραφου ἢ ἐντύπου : ἐκδοσις εἰσιτηρίων- συναλλαγματικῆς. 11) μτυκ., εἰδ. ἐπὶ πηγῶν, ἡ ἔξοδοσις, ἡ ἐμφάνσις : Φίλοστρ. Νεῖδ.Εκ.2,17 ἐκδοσις πηγῶν' ἢ ἐπὶ τοῦ ἐυδρύου, ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, ὁ τοκετός : Σωφ.1,71 ἐκδοσις ἐυδρύου. 12) μτυκ. ἰατρ. κτ. πλθθ. κινήσις τῶν ἐντέρων : Ἀρχιπλ. Ἀστ.6,27' 13) νεώτ., εἰδ. ἐν φρ. ἐκδοχῆ, γινώμη, φήμη : κατ' ἄλλην ἐκδοσίν.

ἐκδοτήρ-ἡρος Ἐπιγρ. ἀρκαδ. ἐκδο- ὁ ἐκδοτής, ἐκδοτήριος-ον μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκδοσίν βλλ.

ἐκδοτήριος (ὁ) Ἡσ., Ἐπιγρ., πᾶν, μον. νεώτ. κ. δημ., πᾶν κ. νεώτ. ἢ ἐκδοτής, νεώτ. κ. δημ. θηλ. ἐκδοτήρια ὁ συμφωνῶν, παραγγέλλων ἐπὶ ἀντιμοιβῆς, πληρωμῆ ἔργον τῆ : Ἐπιγρ. 2) πᾶν, ὁ δίδων εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ὁ πατήρ τῆς νύμφης. 3) Ἡσ. προδότης Ἡσ. ἐκδοτάι, προδότης, ἀποδοτάι. 4) μον. ἀνάδοχος, ἐρογολός : Ἐπιγρ. τὸ δὲ ἐπίονον ἀνάλωμα εἰς τὴν στήλην καὶ τὴν ἀναγραφὴν δῶτα ὁ ταμίης . . . καθοτὶ ἀν συντελεσθ' ὁ ἐκδοτήριος. 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκδοτῶν ἡτοὶ θέτων τῆ εἰς κωλοφορίαν διὰ τοῦ οἴκου καὶ ἰδίως ἰδίως αὐτοῦ δαπάνης : ἐκδοτής βιβλίου-συγγραμματος- περιοδικοῦ - ἐφημεριδος || ὀρισμῶτος ἐκδοτής κυρ. ἐπὶ ἐφημεριδῶν, ὁ ἔξω τὴν εὐθύνην διὰ τὰ δημοσιεύματα. 6) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐκδοτής συναλλαγματικῆς ὁ συντάσσων καὶ ὑπογράφων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ κώδικος εἰδικῶν ἔγγραφων, δι' αὐτὴν ἐλλείπει ἐτέρω μὲν καταβάλλει εἰς τρίτον ὀφειλόμενον ποσόν. 7) νεώτ. ἐκδοτής ἐντάλματος, ἐκδοτής διαβατηρίου ὁ ἀρμοδίος ὑπάλληλος ἢ ἡ ἀρμοδιὰ ἀρχὴ πρὸς ἐκδοσίν αὐτῶν. || νεώτ. κ. δημ. ἐκδοτής εἰσιτηρίων ὁ ἐκδίδων, παρέχων ἐπὶ καταβολῆς τῆς ὀρισμένης τιμῆς τὰ δελτία εισόδου εἰς θεάμα, διαλέξιν κτλ. ἢ πρὸς μεταγωγὴν διὰ πλοίου, σιδηροδρόμου, ὁχημάτων κτλ.

ἐκδοτικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐκδοτῆν ἢ εἰς ἐκδοσίν : ἐκδοτικὰ ἔξοδα ἢ ἀπλῶς ἐκδοτικὰ τὸ διὰ τὴν ἐκδοσίν βιβλίου ἢ ἄλλου ἐντύπου ἀναγκαῖον ποσόν. 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἐκδοσίως ὁ ἀναλομῶμενος ἐκδοσις βλλ.5) : ἐκδο- ἑταιρεία - οἶκος - κατάστημα. 3) ἐκδοτικὸν τράπεζαι καὶ τράπεζαι αἱ ἀναλαμβάνουσαι προνομιστικὰς διὰ νόμου παρὰ τῆς πολιτείας τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως καὶ κωλοφορίας τραπεζογραμματίων.

ἐκδοτικῆς-ιδος (ἡ) πᾶν κ. νεώτ. θηλ. τὸ ἐκδοτικὸν βλλ., ἡ εἰς γάμον δίδουσα τὴν αὐτῆς θυγατέρα, ἡ μήτηρ τῆς νύμφης : Πλάτ. 2) νεώτ. ἡ ἐκδοθῶσα διὰ τοῦ οἴκου τ. ἢ ἐκδοτήρια βλλ.

ἐκδοθῶσα ὀν κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ πρῶτ. ὁ ἀποδοδομένος, ὁ παραδοθεῖς : Ἡρ.3,1 ἐκδοτῶν ἐποί-

πσεν εις Πέρασα, Δημ.648 **ἐάν** μὴ τὸν ἱκτῆν **ἐκδοτὸν** διδώσιν ἢ κ. ἐπὶ χώρος: Αἰσχίν.3,142 **ἐκδοτὸν** μὲν τὴν βωπιτῆσαν πᾶσαν ἀποίησε Θε-
 δαίσις: ἢ συνήθ. ὁ κατὰ παραδοξίαν τῶν ὑπε-
 ρχημένων ἢ τῶν θεσμίον παραδοξείας, προδοθείς: Εὐρ.¹Ἰων.1251 **ἐκδοτὸς** δὲ γίνονται, ἴσοκρ.4,122
 οὕτω πολλοὺς αὐτῶν **ἐκδοτὸς** ἀποίησαν, ΚΔ
 Πράξ.2,23 ταυτὸν τὸν ἴσραὺν | **ἐκδοτὸν** λαβόν-
 τας διὰ χειρῶν ἀνόμων προσηλάξαντες ἀνάλαττε
 2) ἐπὶ γυναικῶς, ἡ δοθείσα ἐξ ἄλλου: Πάπ. **ἐκ-**
δοτὸς ἐγενήθη (ὑπανδρεύθη): ἢ πάπ. κ. ὡς
 οὐσα, ἡ **ἐκδοτὸς** = ἡ νόμφη 3) μτγν. μετ' αὐτο-
 παθῶν, ὄντων, κ. ἀπαρφ. ἢ μτχ. ὁ παραδίδων, ἐγκα-
 ταλείπων ἑαυτὸν ἐξ ὁλοκληροῦ εἰς τινα ἢ εἰς τι,
 ὄθ. ὁ περιερχόμενος εἰς τὴν διάθεσιν τινος: Λουκ.
 Θε.Δ.20,13 πάντα ἀπολιπούσα καὶ παρα-
 σχοῦσα ἑαυτὴν **ἐκδοτὸν**, ἴφεται καὶ συνοικί-
 σαι, Πορφ.Μαρκ.5 **ἐκδοτὸν** αὐταυτὴν τῷ ποταμῷ
 ἰσάμ. 4) ὄθ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐν κοινῇ
 σμ. ὁ παραδεδωμένος εἰς τὰ πάθη, τὰς ἡδο-
 νὰς, τὰ ἐλαττώματα: Κλήμ. Ἀλ. Στρατ.2,46,17 **ἐκ-**
δοτὸν γεννηθῆσαι τῷ πάθει, Μνασίμ.8,29 ὄθ.4
ἐκδοτὸς ὁ δεικνύων τὰς χεριακοὺς κράτους τῶν
 πορτῶν, - **ἐκδοτὸς** εἰς τὴν μέθην - εἰς τὴν χαρ-
 τιοποιεῖαν: ἢ ὄμ. μτγν. κ. ἐπὶ χωρῶν ἢ πόλεως,
 νεώτ. ἐπὶ λαοῦ ἢ πόλεως ἢ οἰκονείας: Πορφ.
 Χριστ.49 [χώρῃ] **ἐκδοτὸς** τῷ κακῷ, - ἡ οἰκονεί-
 α τῶν βορηνῶν ἴσο **ἐκδοτὸς** εἰς τὴν ἀκαλα-
 σίαν νεωτ. φρ. **ἐκδοτὸς** βίος ζωῆ ἐν ἀκαλα-
 σίαις: ἢ νεώτ. ἐν χρ. κ. ὡς οὐσα ὁ ἀκόλατος,
 ὁ εἰς τὴν φιληδονίαν παραδεδωμένος
ἐκθότρια [ἢ] νεώτ. κ. δημ., θηλ. τὸ **ἐκδοτὸς** βλ.5,1
ἐκδοτὸς ἐπιρρο. μτγν. κατ' ἐκδοσιν, κατὰ πα-
 ράδοξον, ἐπιπροσθέτως: Ἰουστ.3,7Α τὸ ἴσραὺς
 ὄνομα. τῷ Ναυῆ υἱῷ ἐπικληθῆναι, **ἐκδοτὸς** ἔχειν.
ἐκδολευσις-ως [ἢ] νεώτ. ἡ προσφερομένη
 εἰς τινα ἰδίως χαρακτηρισκῶς ἀφέλιμος, πολυτίμος
 ὑψηροῦς, ἡ ἐξυμνηστικὸς βλλ. εἰμαὶ ὑπέρχαρος
 διὰ τὰς πρὸς με **ἐκδολευσις** σου: ἢ πρ. ἐρ-
 γασία ἐνέργεια, ἐπικουρία ἐπιφωλις: αἱ πρὸς
 τὸ ἔθνος πολλὰ ἐκδολευσις αὐτοῦ.
ἐκδολεύω μσν. διδῶν βίον δοῦλον, ὑπέρτω
 παρά τινι ὡς δοῦλος: Νικήτ. Εὐγ. Ἐπιστ.2,10.
ἐκδοῦσις [ἢ] Σουῖδ. ὁ γεννηθεὶς δοῦλος
ἐκδοῦσησεν Ἦσ. ὁ ἐβρόννησαν.
ἐκδοχίαν [ἢ] μτγν. κ. Ἐπιρρ. χωρὸς διατεθε-
 μένος πρὸς εἰσοδοχὴν ἐν αὐτῷ ἰδίως ὑγράν, δο-
 χεῖον, δεξαμενὴ, στέφαν. Ἰωσ.Π.1,15,] τῶν ἐκδο-
 χεῖων τοῦ ὕδατος ἀναπαλοθέντων: 2) Σουῖδ.
 κ. Ζωναρ. = ἐκδοχίον, τὸ ταμίειον.
ἐκδοχίος-ον μτγν. ὁ πρὸς εἰσοδοχὴν, ἀποδο-
 χῆ, ὁ ἐν ᾧ γίνεται εἰσοδοχὴ: Διον. Ἀρεοπ.π.Θσα.
 Στέφ. **ἐκδοχίος** κήλοσος ἢ τὸ οὐδ' ὡς οὐσα, βλλ.
ἐκδοχεύς-εως [ἢ] μτγν. ὁ κατ' ἐπάγγελμα καὶ
 ἐπ' πληρωμῇ δεχόμενος παρ' αὐτῷ ἄλλου καὶ
 παρέχων τροφήν, ἰδίως δὲ πόνον, ὁ κήλοσος
 πρὸβλ. πανδοχεύς: Πτολ.Τετραβ.179.
ἐκδοχῆ [ἢ] κ. μσν. κ. νεώτ., ἄρκαδ. **ἐσοδά** τὸ
 δεχέσθαι ἐκ τινος, λαμβάνειν ἀπὸ τινος, ἀποδο-
 χῆ, ὑποδοχῆ, παραλαβῆ: Ἰωσ.Π.5,4,3 **ἐκδοχῆ**
 ὄμβρων: 2) εἰδ. τὸ δεχέσθαι παρὰ τινος ἢ
 κατόπιν τινός παραλαβῆ, διαδοχῆ, ἐξακολουθη-
 σίς: Αἰσχ. Ἀγ.299 ἤγειρεν ἄλλην **ἐκδοχῆν** πομ-
 ποῦ πυρός, Εὐρ.¹Ἰπν.866, Αἰσχίν.2,30 ἐπιτιμῶν, ὅτι
 τὴν **ἐκδοχῆν** ἐπαίησάτο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πο-
 λέμου (ἐξῆκολούθησε τὸν πόλεμον): 3) μτγν.
 κ. νεώτ. μτφ. ἐρμηνησις: Πολύδ.3,29,4 ἐποιεῖντο
 τὴν **ἐκδοχῆν** ὁ Καρχηδόνιας (ἠρμηνησεν τὴν
 συνθήκην), Ωριγ.Κέλ.21 ἢ ὁ τρόπος τῆς ἐρ-
 μηνείας, τῆς ἐξηγήσεως τῆς ἀντιλήψεως ἢ ἐξη-
 γήσις, ἡ ἀντιλήψις: Εὐστ.Εὐαγγ. Ἀπ.391 καθ' ἑτέ-
 ρον δίδοναι ἦτοι **ἐκδοχῆν** τὴν ἐν τῇ προκειμέ-

νῃ γραφῆ, - ἡ **ἐκδοχῆ** τριῶν λέξεων ὑπὸ διάφορον
 ἔννοιαν, εἰδ. φρ. κατ' ἄλλην **ἐκδοχῆν**, - κατ' ἐ-
 σφαλεμένην **ἐκδοχῆν**: 4) ὄθ. ὄμ. μτφ. συμπερο-
 σμα, γνώμη: Πολύδ.2,22,7,6 **ἐξ** ὧν ἄν λαμβάνειν
ἐκδοχῆν ὅτι διασαρρατῶνται (ἐξ οὗ ἠδῶνατό
 τις τὸ συμπερῆσθαι), - ἡ πιθανώτερα **ἐκδοχῆ**
 εἶναι ὅτι ἀπωλείθη εἰς τὸ θάλασσαν: 5) μτγν. ὄμ.
 μτφ. προσδοκία: ΚΔ Ἐβρ.10,27 **φοβεῖ** δὲ τίς
ἐκδοχῆ κρίσεως: 6) Ἐπιρρ. ἀποδοχῆ βλ.4,1,
 ἀναγνώρισις παρασχεθῆναι ὑπηρεσιῶν: 7) πόν.
 παροχῆ ἀσφαλείας, ἐγγύτης: προειδῶς ἀσφαλῆ
 τὴν **ἐκδοχῆν** οὐσαν ἀξίω: 8) Ἐπιρρ. συμβόλαιον,
 συνθήκη, συμφωνία: 9) Σουῖδ. ταμίειον.
ἐκδοχίαν [ἢ] Ἐπιρρ. κ. μτγν. δεξαμενὴ, ὁ, ἐκ-
 δοχέιον: Ἐπιρρ. **ἐκδοχίον** ὕδατος, Διον.Βλ.28
 ἠγδῶν θήρας **ἐκδοχίον**: ἐν χρ. κ. μτφ. ΑΠ.1,
 ὄθ. Μουσαῶν μουσικὸν **ἐκδοχίον**.
ἐκδοχίος-ον μτγν. ἐπιδοκτικὸς: Πρόκλ.Τιμ.293
ἐκδοχίος κήλοσος τοῦ ὠρανοῦ.
ἐκδοχόν [ἢ] νεώτ. φαρμακ., οὕσια προσθε-
 μένη ἐν τῷ καταλόγῳ συνταξίῃ, ἵνα προσδοξῶσι εἰς
 τὸ φάρμακον καταλόγηλον πρὸς κρίσιν σύστασιν,
ἐκδοχός [ἢ] πόν. ὁ ἐγγυητής: Πάπ. καὶ ἐκδο-
 χος σοὶ κατασπίσει τῶν φόρων.
ἐκδρακοντομαί-ομαί μσν. γίνονται δρᾶκον:
 Αἰσχ.Χο.549 **ἐκδρακοντινέω** δ' ἔγω | κτενω ἢν.
ἐκδραμῆν ἀποφρ. φαρ. τοῦ ρ. ἐκτράχω βλλ.
ἐκδρασκάζω μσν. ἐκδράσκω: Τζέτ.Χιλ.5,889.
ἐκδραχμοσ-ον ὁ ἔχων ὀξυν ἐξ δραχμῶν Ἦσ.
 = ἐκδρομιον: ἐξάδρομιον.
ἐκδραπέμαι μτγν. ἀφρ. ἐξεδραπέμην δρέψαι,
 κῶτω ἐκ τινος ἀδραπέμω: Ἀριστ.Αν.1,3 ἐκδρε-
 φάμενοι φύλλον ὑπερμαλτῶν τοῖς βακτικοῖς,
ἐκδρομῆς-αδος [ἢ] ὁ ἐκδρομῶν, ὑπερδοξὸς τὴν
 ὥσων τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ὁ ἐν τῷ ἐφθῶν ἐξελ-
 θῶν: Εὐδουλλῆ: ἢ κήλοσος ὁ ἐκδρομῶν ἔχει,
 ὁ ὑπὸ σκοπιῶν ἐξαντηληθείς: Εὐστ.19,15,20 κήλοσος
 τοὺς ἐκδρομᾶσας ὡς περ εἰσὶν οἱ ἀκόλαστοντες
 ὑπέρχαροι.
ἐκδρομῆς-εως [ἢ] νεώτ. ὁ μετ' ἄλλων ἐν συμ-
 φωνίᾳ καὶ συμπηρέσει ἐπιχειρῶν ἐκδρομῆν, ἦτοι πο-
 ρεῖαν ἢ ταξίδιον ὀλιγοχρόνον ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς
 θεαρονῆς αὐτοῦ εἰς ἄλλον τινά τοῦτον πρὸς ἀναψι-
 χῆν, τέρψιν, διὰ θεας μύθησιν κττ.
ἐκθρομή [ἢ] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἢ πρὸς τὰ
 ἔξω δρομῆ, ἐξόρμησις, ἐφόρμησις, ἔφοδος: Ξεν.
 Ἐὐλ.3,2,4 πολλοὺς αὐτῶν ἔν' ἐκάστῃ **ἐκθρομῇ**
κατέβαλλον, Ἀρρ. Ἀν.1,2,5 κατὰ τὸ κέρασ τὸ δε-
 ξίον, ὅπερ μάλιστα προεκχωρήκεσαν ἐν τῇ **ἐκ-**
θρομῇ: 2) τὸ σπύλον, ἡ ὁμὰς τῶν ἐπιχειροῦ-
 ντων ἢ ἐπιχειροῦσάντων δρομῆν, ἐξόρμησις, ἔφοδος
 ἢ ἐξοδος, ἰδίως αἰ ἐκ τινος σώματος στρατοῦ
 προεκχωρητικῶς ἀκροβολισταί: Θουκ.4,127 καὶ
 ὡς αὐτοῖς αἱ τε **ἐκθρομῆ** ὄρη προσπίπτειον ἀ-
 πήντων: 3) κ. ἐπὶ πραγμ. γεν. τὸ πρὸς τὰ ἔξω
 κινήσασθαι, ἐξορμᾶν ἢ εἰδ. ἐπὶ τῶν ἐπισημῶν ἀνε-
 μων, ἢ ἐναρξίς τῆς νηοῦς αὐτῶν: Ἀριστ.Π.Λόγ.
 36[48],8 ἢ ὄμ. ἐπὶ ὑγράν, ἢ ἐξοδος, ἢ ἐκροσῆ,
 ἢ ἐπὶ τὰ πρὸς οὐσίς: Ἰπν.Νοῦσ.4,57 **ἐκθρομῆ**
ὕδατος: ἢ ὄμ. ἐπὶ φωτῶν, ἢ πρὸς τὰ ὄνα ἐκφω-
 σίς, βλάστησις, ἀναδιόδοσις: Θεόφρ.Φ.Αἰ.2,1,3
ἐάν ὁ χεῖρων πύση καὶ μὴ εὐδῆς ἢ **ἐκθρομῆ** γέ-
 νηται | τῶν φωτῶν ἢ βλάστησις: 4) μσν. ἐπὶ
 χρόνῳ ἰδίως μακροῦ, ἢ παρέλευσις: Τζέτ.Χιλ.
 8,56[55] τὴν **ἐκθρομῆν** ἐτῶν δὲ τετρακοσίων
 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ἔξοδος κλεινῶν ὄμοιο
 ἐκ τῆς ἐν ᾗ διαμένουσιν πόλεως ἢ χωρῆς πρὸς
 μετάσταν εἰς ἄλλον τινά τόπον ἐν ἀναψυχῇ ἢ
 ἐπισχεφῆν ἀξιοθέτων, ἐξουνοσομένης ἐπιστροφῆς
 εἰς τὸ πῆμα τινά χρόνον βραχύν, σύντομον ταξί-
 διον μετ' ἐπιστροφῆς ἐπιχειροῦμενον ἢ περὶ ἄε
 μεταγωγῶν διὰ θηράς ἢ θαλάσσης: **ἐκθρομῆ**

εις Σούνιον· κίς τούς ἄγους τόπους· μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ὕψιπτου· κίς Μικθίνας" ἢ ἡ λ. ἐν χρ. κ. ἐπ. ἐνός μόνου, ταυταίη ποιούμενου ἕξου-
 ἰου, ἰδίως περὶ ἡλίαν βρογαίει διαρκείας· ἕκαμα
 ἐκδρομή ὡς τὴν ἔλευσινα ὡς τὴν Ἀίγινα"
 α) ἡγν., μεθ. ἢ παρεκβάσειν τὸ τὸ λόγῳ· Ἄγραθ.
 1,3 ἡ ἐκδρομή τοῦ λόγου κ. κτ. κληθ.· Ἀριστοειδ.
 1,92] οὐδέ με ταῦτα λέληθεν ἀπ' ἐργασθῆς ὁ λό-
 γος, . . . καὶ τὰς ἐκδρομάς ἀπόσις ἔχει.

ἐκδρομέω (ἴ) α) ἕξω φέρω, ἕκθεμα, θραγαίως
 ἐξέρχομαι ἢ κτ. πληθ. ἐκδρομοί οἱ ἐκ τῶν
 ταυταίων τῆς μάχης ἐκ τῶν ἐξόντων ἐξορμή-
 νων στρατιῶν, οἱ ἀκροβολιστοί· Οὐακ.4,125 ἐκ-
 δρομοὶ δὲ, εἰ μὴ προσβάλλοιεν αὐτοῖς, ἔταξε
 τούς νεωστῶτας· Ξεν. ἑλλ.4,516

ἐκδρομῶ-ω ἡγν., πρέμω ἔξω τοῦ δρόμου, πα-
 ρατρέμω, παραστρατίω ἐν χρ. ἡγν.· Γρηγ.Ναζ. ἐν
 Θεο.2, κε. μὴ μοι τοσαύτων ἐκδρομητικῶν στάσεων.
ἐκδροπέω ἡγν. ἰκνὸν δρόμου βλλ., καταστρατίω,
 καταστρατίω· Πρόδρ. 394.

ἐκδροκέω ἡγν. ἀνὰ πύργου, συνδύομαι μετ'
 ἄλλου, ἐν συνδυασμῷ πρότετα π· Φιλόξ. ἐν Ἡρακλ.
 1003 ἐκδροκέονται ποικίλως σὺν ἀλλήλοις.
ἐκδύει-ἀδός (ἴ) ἡγν. παραδύοξαι ἐπιμολογία
 τοῦ ἄνδρος· Οὐακ. Ἀριθμ.55.

ἐκδύμα-ατος (τό) ἡγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκδύθεν, τὸ δὲ'
 ἐκδύσεως ἀφαιρούμενον, τὸ ἀποβαλλόμενον·
 Ἡρόδ. ἐν ΑΠ.5,198 ἀναδύκα καὶ μαλακά, καστῶν
 ἐκδύματα μίτραι· Διορβ. ἐκδύματα γ· τὸ ἐκδύμα
 τὸ ὄψεως φιδούμενον.

ἐκδύμα-ω ἡγν. ἀφαιρῶ τὴν ἐκδύμα, ἐν
 χρ. ὡς ἐστ., τὸ ἐξενεῶν βλλ.· Σχολ. ἰαν.Γυν.1,34.
ἐκδύμαστῶ ἡγν. ὑπερῖκω, ὑπερτερω, ἐπι-
 κρατῶ· Σύμμ.Παίδερ.50,271,17.

ἐκδύω ἰκν. τ. τοῦ ἐκδύω βλλ., παρὰ, ἐξέδω,
 ἀόρ. β' ἐξέδω κ. παρὰ, ἐκδέδωσι ἀκριβῶς
 ὡς τὸ μέσ. ἐκδύομαι, μετ' αἰτ. ἀποβάλλω π
 ἀπ' ἐκαστοῦ ἐνδύμα ἢ περιβλήμα· Ὁδ.Α.437 ἔξω-
 τὸ δ' ἐν λέκτροι, μαλακὸν δ' ἐκδύει χιτῶνα,
 Ἡρ.1,9 τῶν ἱματίων κατὰ ἐκαστον ἐκδύνοισαι
 θέσει, Ἀριστ.Ζι.600b,15 ἐκδύνοισαι δὲ τὸ κέλυ-
 ρος τοῦ ἔαρος, ὡσπερ αἱ θρεῖς τὸ καλοῦμε-
 νον γήρας.

ἐκδύον Ἡσ. «καλὸν, κομψόν».
ἐκδύοισιν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸ
 ἐκδύειν μ.τὸ οὐδ' ὡς πληθ. οὐκ, ἐκδύοισα ἐσθητὴ τῆς
 ἡλιούσ ἐν Φασιστῶ τῆς Κρήτης· Ἀντωνίω.Λιβ.17,6
 τὴν ἐσθητὴν ἐκδύοισα καλοῖσιν (αἱ Φασιστοί), ἐθαί
 τὴν πηλὴν ἢ παῖς ἐκδύει.

ἐκδύοισι-εως (ἴ) κ. νεώτ. ἢ ἐκ τῆς τῶπου δια-
 φυγῆς, ἐξέρχασιν, ἕξουσι ἀνθθ. ἕξουσι· Ἡρ.3,109
 διαφύγοντα δὲ τὴν νηῶν ἀπὸ τῆς οὐτῶ τὴν ἐκδύ-
 οισιν ποιεῖται [ἐξέρχεται]. ἢ τῶπου ὅθεν δυνα-
 τὸν τὸ ἐξελθεῖν, ἕξουσι· Ἡρ.2,121 γ τὸ δὲ στήμα
 ἀσπίς καὶ οὐτε ἕξουσι οὐτε ἐκδύοισιν οὐδ' ἐμῆσιν
 ἔχον' 2] ἢ διαφυγῆ ἐκ τῆς κινῆς κ. γεν. ἐκ
 τῆς πρῆσιπτόσεως, ἢ ἀποφυγῆ· Ἡρ.8,100 οὐ γὰρ
 ἐστὶ ἔλκωσι οὐδέμω ἐκ, Πλάτ.Κρατ.426α αὐταὶ
 γὰρ ἐν πῆσαι ἐκδύοισιν εἰεν, καὶ μάλα κομψαί,
 ἱμαίνωθ. ὅθ' ἠδὲν ἐκδύοισιν εὐρεῖς ἡατρεῖς βούων γ·

3] ἡγν. ἀποφυγῆ ἀποσπέρσις, παύσις, ἀπο-
 πομπή· Μαν.4,33. 4] νεώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ
 ἀποτελεσμα τοῦ ἐκδύειν ἢ ἐκδέσθαι, τὸ ὑδούρω'
 5] νεώτ. Γυοθ. εἰδ. ἢ φυσικολογικὴ πρῶσις ἡτοι
 ἀλλὰ γὰρ ὁπρῶν ἀναδύοισιν τῶων ζῶων τοῦ
 ἀβροῖου, τῶν μαλακαστράκων.

ἐκδύοισι-έω ἡγν., μ.τ. κ. νεώτ. θερμῶς ἐπιμύ-
 νωσις, μετεώω, παρακλόω· Ἰωά.Πη.1,22 ἀλλ' οὐκ
 ἐξεδύοισινη τὴν τοῦ βασιλέως πλεονεξίαν,
 Βασ.217Β ἐκδύοισινη τὸν Θεόν, ἡγν. Ἀκρ.
 452 ἐκδύοισιν φωνῆς γόν, καὶ μὴ παρὶσθῆς
 δάκρυα, τὸ σὲ ἐκδύοισινοῦντα.

ἐκδυτήριον (τό) γλῶσσα. ὀδοδυτήριον βλλ.
ἐκδύτης (ἴ) γλῶσσα. ὁ ἐκδύων' 2] ὁδ. ὁ διαρ-
 πῶσις, ὁ σὺλῶν πρὸς ἀγορεύσας.

ἐκδύω κ. μ.ν. κ. νεώτ. κ. ἐκδύων, ὄμω. γδύωμ,
 παρὰ, ἐξέδωσι κ. ἐξέδωσι, μελλ. ἐκδύωσα, ἀόρ.
 α' ἐξέδωσα, ἀόρ. β' ἐξέδωσι, παρὰ, ἐκδέδωσα, μετ.
 κ. παρ. ἐκδύομαι, μετ. ἀόρ. ἐξέδωσάμην, παρ. ἀόρ.
 ἐξέδωθην, τὸ ἐνεργ. (ἰκνὸν ἀόρ. β' κ. παρὰ.) ὡς
 μὴδ. μετ' ἀπὸ τῆς αἰτ. προσ. κ. πράγμ., ἀφαιρῶ
 ἀπὸ τῆς τῶ ἐκδύμα αὐτοῦ κ. γεν. τὸ περιβλήμα
 αὐτοῦ, αἶων τὸ κέλυφος, τὸ δέμασι· Ἰοδ.3, 34] ἐκ
 μετ' ἐγλῶσσιν γὰρ χιτῶνα ἐμῆσιν' ἔδωσα, Αἰσχ.
 Ἄγ.1269 ἰδού δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύσας αὐ-
 τῶν' ἢ ὄμ. μ. μετ' αἰτ. προσ.· Δημ.763 οὐκ ἂν
 εἶας γ' εἰπὲ πάντας ἐκδύειν ἢ τὸ παθ. κατ'
 ἔνεστ. ἀόρ. κ. παρὰ, μετ' αἰτ. πράγμ., ἀφαιρῶ-
 μαι ὑπὸ τῆς τ. ἀπομυνοῦμαι ἐκ τῆς τ. Λυσ.10,
 10 ἢ τὸν χιτῶνακον ἐκδέδωσάμην, Παλαιῶ. 47
 ἐκείνη τὸ φιλονικίη νικάται καὶ τὸ δέμα ἐκδέδω-
 ται (Μαρούσις) ἢ ὄμ. τὸ παθ. ἀπόλ.· Ἀντιφ.2,
 2,5 τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδύειναι οὐδὲν σημεῖον
 ἐστίν ἢ τὸ μέσ. ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ πράγμᾶ
 τὸ ἴδιον ἐνδύμα κ. γεν. περιβλήμα Ἄ ὄπλον· ἡΓ
 114 ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ τεύχεά τ' ἐξέδωσαν, Ἡρ.
 5,106 μὴ μὲν πρότερον ἐκδύειν τὸν ἔγωγ
 κίωνα καταδύοισιν ἐς ἑλυσίην, Δημ.1268 ἐκδε-
 δῶσθαι θολμάτιον' 2] ἡγν. τὸ μέσ. μετ' ἐπὶ
 ἰδιότητος ἀποβάλλω· Πλούτ.Πομπ.28 καὶ θηρία
 διαίτης καινωνοῦσα πραστέρως ἐκδύεται τὸ ἄ-
 ὄπλον καὶ χαλεπὸν' 3] κ. νεώτ. τὸ μέσ. κ.
 ἀπόλ. ἀφαιρῶ ἀπ' ἐμοῦ τὸ ἐνδύμα ἢ τὸ ἐνδύματα,
 γδύνομαι· Ἀριστ.Λυσ.686 ἀλλὰ κημεῖς, ὡς υ-
 ναίκεσι θάττων ἐκδύομθα νεώτ. ἐν χρ. ὁ παθ.
 ἀόρ. ἐν τῇ μέσ. ταῦτα σημ.· ἐξέδωθην ἄμωσος'
 4] ἡγν. τὸ μέσ. ἀπόλ. ἡγν. ἐπὶ τῶδ.
 βασιτοῦ· Κάλκρομ.2,54. 5] τὸ παθ. ἐπὶ ἐνδύμα-
 τῶν, ἀφαιρούμαι, ἀποβάλλομαι κ. Ἡρ.1,8 ἄμα δὲ
 κιδῶν ἐκδύομθω συνδουκείται καὶ τὴν αἰδῶ
 γυνή' 6] τὸ ἐνεργ. μετ' ἐπὶ ἰδιότητος ἢ κατα-
 στράσεως ἀποβάλλω, ἀπαλλάττωμαι· Ἀριστ.Ἑερ.
 336 γέλω μάλλον ἢ τὸ γήρας ἐκδύει ἐκφυγῶν τὴν
 ἀσπίδα' ἢ τὸ ἐνεργ. κτ. ἀόρ. β' ἐξέδω κ. παρ-
 οκ. ἐκδέδωσα σινθῆ, μετ' αἰτ. ἀπαλλάττωμαι, ἐκ-
 φυγῶ, ἀφευγῶ· Ἡλ.Π.99 νῶν δ' ἐκδύομεν ὀλε-
 θρον, Δημ.437 εὐρημένως ἀτέλειον ἐκδέδωκε
 τὰς Ἀλουργίας, Πλούτ.Πομπ.30 μὴδ. τὸν
 φθόνον τούτων ἐκδύει Πλωτίν.6,68 τὴν ἀλάνθην
 οὐσίαν ἐκδέδουκται ταῦτα ἢ κ. μετὰ γεν.·
 Εὐρ.Π.416 εἰτα διαβολὰς νεάσις κλέφας τὰ πρό-
 σθε σφάλασι' ἐξέδω σικῆς ἢ κ. ἀπόλ. διαφυεῖ,
 Πλάτ. Ἀκ.2,147ε ὡς δὲ καὶ αὐτὴ ἐκδύομαι κειρά,
 Πλάτ. Ἀκ.2,147ε' 7] τὸ ἐνεργ. κατ' ἀόρ. β' ἐξέ-
 δω κ. παρὰ, ἐξέδωκα μετὰ γεν. ἐξέρχομαι ἐκ τῶ-
 νος πηγαῖως ἕξω τῶν· Ὁδ.Α.334 ἐκδύει μεγάρου.

ἐκδύωμα-ω μ.τ. ἀποστρέφω· ἰγνάθ.Βίος
 Θεοδ.Ζ.244 [ε. Μι.] ἐκδύωματὸ εὐκήριον.

ἐκδύωριόμοι μ.τ. παρὰ, ἐκδέδωριόμοι, μὴ
 ἠὲ πρότερον γίνομαι ἡλέσις Ἀδριεῖς· Ἡρ.8,73
 Κυνουρίοι.. ἐκδέδωριόμοι δὲ ὑπὸ τῆς Ἀργείων
 ἀσπίδων καὶ κατ' ἔχρον.

ἐκδύωριόμοι-όμοι α) σημησιμῶς ἔνεστ. ἀντὶ
 ἐκδύωριόμοι βλλ.

ἐκδύωσι μ.τ. ἐφετ. τοῦ ἐκδύομαι βλλ. ἐπιθυμῶ
 τὸ ἐκδύωσι· Γεώργ.Πορ.1,238,1 [ε.β.]

ἐκεῖ ἔπιρ. κ. μ.ν. νεώτ. κ. ὄμω, αἰὼλ. κῆ, ποι.
 ἰκνὸν κρῶσι κ. ὄμω, κατ' ἄντικθ. διαρ. τῆν εἰ.
 κωρίως ἐν χρ. ἐπὶ ἀστάσεως ἐν τῶν πόρρω κειμέ-
 νω, ὅν δεικνύει, ὑπαδεικνύει κῆ, ἢ προσημειῶν
 πρὸς ὅν γίνεται ἀναφορά, ἡτοι ἐν κείνῳ τῷ τόπῳ,
 ἐν κείνῃ τῇ θέσει, εἰς κείνῳ τὸ μέρος, ἀντὶθ. ἐν-
 ἴθαδε, ἐνταῦθα· Ἀριστ.Ἑ.Ὀρν.758 εἰ γὰρ ἐνθάδ'

έστιν αίσχρον... τούτ' έκει καλόν παρ' ήμιν έστιν, Πλάτ. Άλλ. 2,1081) ώσπου έκει έγω σοι... τό κατά την τέχνην έλεγον άρθώς, μεταβάς εις Άμερικη παρέμεινε έκει πολλά ήγη, - εις τό θουρόφιλό έκει εν' εκκλησιά ήρηνήν. 2) κ. θημ. άνω δειξέω ή προσαφοράς, κατ' έμφημίον αντί του έν Άδου, σίνυ κάτω κόσμο: Εύρ.Μηδ, 1093 εύθαιμονίνην, άλλά έκει, Άριστο, Βάτρο.82 Πλάτ. Φαίδρ.64Α μέλλων άποθανείναι και εύελπις είναι έκει μέγιστα όσοισθα αγαθά, δ. μοιρ, έκει πού ής... λιοντάρι ν' άναστήσῃ, τό σπίνυ σου να θυμηθής και πόλι να γυρίσῃ, φρ. παροι, όταν βρεθώμε και, όλοι είμαστε ένα μισό (ό θάνατος παντας έξισώνει) || ένάρθριος οί έκει οί θενωτές, οί νεκροί: Άιοχ.Χο.355, Ισοκρ. 14,61 έι τις άρα τοί έκει φρόνησις έστι περί των ένθάδε γιγνομένων 3) κ. μον. νεώτ. κ. θημ. συνήθεο, μετά τό άρθρου, ό έν έκείνω τώ τόπω ή ή γεωνός ή γινώμενος: Σοφ. Ηλ.685 εισήλαθε λαμπρός, πάσι τοίς έκει στέβας, Θουκ.6,83 τήν τε γάρ έκει άρχήν ειρήκαμεν διά όδας ζειν' || όμ. κ. νεώτ. κ. θημ. ένάρθριος κ. έμφοβέτος πρόσ τάκει ή προς τά έκει πρόσ έκείνον τόν τόπον, έκείνο τό μέρος, τήν διεύθυνση, εκείσε βλλ., : Θουκ.1,36 τό τε έντεύτεν (ναυτικόν) πρόσ τάκει παραπέμφαι, - άμα τραθήης πρόσ τά κεί, θά βής τό μονοπάτι 4) μγν., νεώτ. κ. θημ. μετ' άναφορικής προτάσεως: Πάδβα.1,9,10 έπορεύθησαν εις τήν πόλιον ου ήν έκει ό άνθρωπος, - και ένθα ύπετίθετο ότι εκρύπτονο οί λησταί, - καθόμουν έκει πού χωρίζουσι οί δύο άρμόροι 5) φιλοσ. έν τώ νοητώ χώρο ή κόσμω, τώ ύπερβατικώ: Πλάτ. Φαίδρ.250Α ούτε σάσι βραχέως είδον τότε τάκει (κτ. δ. έρμ. τό άνωταί, τό προειρημένω), Πλωτιν.1,2,7 κ. 2,4,5 6) κ. νεώτ. κ. θημ. επί κινήσεως εις τόπον, εις εκείνον τόν τόπον, εις εκείνο τό μέρος ή πρόσ εκείνην τήν κατεύθυνση, εκείσε βλλ.: Ηρ.7,147 ουκ έν και ήμετές εκεί πλώμεν, ένθαπερ και ούτοι: Σοφ.ΟΚ 1019 άδου κατάρχειν τής εκεί, Θουκ.3,71 και ούκ εκεί κατασκευάζοις, Πολύδ.5,101,10,Πάπ. φρόνησον εκδραμείν έκει πρόσ Φίλιππον, - άνάγκη να φθάσωμεν εκεί ήμ-καίριως 7) νεώτ. κ.θ.ημ. επί στάσεως ή επί κινήσεως χριών άκριβέστατοί προσορισμού τής έννοιας συνεκφέρεται μετ' άλλων τοπικών μορίων, έπρηρημάτων ή προθέσεων: έκει πάνω, - εκεί κάτω, - εκεί φηλά, - εκεί χαμηλά, - εκεί μέσα - εκεί έξω, - εκεί πάρα, - εκεί κοντά, - εκεί πλησίον, - εκεί κάπου || μετά τής παρά εις δήλων μικράς άποστάσεως παρ' εκεί όθ. κ. παρεκεί || μετά τής από πρόσ δήλων τής από τόπον σχέσεως, κινήσεως, προελεύσεως: άπ' εκεί ή από κεί έξ εκείνου τού τόπου, άπ' εκείνο τό μέρος εκείθεν βλλ. ή όθεν: έφθασα στο διασσελο άπ' εκεί τρόδηξα κατά τό χωριό, - άπό πού θά πάτε, άπ' εκεί πού ήρθαμε, φρ. άπ' εδω ή άπ' εκεί (ένθεν κείθεν): || μετ' ής τάς κατά πρόσ δήλων τής πρόσ τόπον σχέσεως, κινήσεως, διευθύνσεως: κατ' εκεί ή κατά κεί πρόσ εκείνον τόν τόπον, εις εκείνο τό μέρος, εκείσε βλλ., πρόσ τά εκεί: τράβα κατά κεί' || είδ. φρ. πρόσ δήλων έλλείψεως τάξεως, συστήματος, τακτοποίησεως: εδω ή εκεί τήδε κάκει, δευρο κείσεως, δ. άνω κάτω: Ρήγ.Θουρ.1 ώ παιδιό μου, όρφανά μου, σκοριασμένα εδω ή εκεί' 8) κ. θημ. επί χρόνου, τότε: Σοφ.Φιλ.395 σέ κάκει, μάτερ πότιν, έπυθωμένα εδω ή εκεί' 9) θημ. έν φρ. εκεί πού εισάγει χρονικά άναφορικά προτάσεις άφηγηματικάς επί του παρελθόντος, καθ' όν χρόνον κ. ίδιος καθ' ήν στιγμήν, έν ψ: εκεί πού εγχαμε στρωθή στο γλέντι, ακούσαμε τους πυροβολισμούς, - εκεί πού μιλούσαμε,

ακούσαμε ένα μουγκρητό, εκεί πού γύριζε στο χωριό: 9) θημ. όμ. μετά του πού εισάγει ένανηγηματικός προτάσεις εκεί πού άνω, άν και, άντι νά: εκεί πού μας έλεγες μή τυχόν και περάζω τό δέντρο, ήγας και τό σακάτηδες, παροιμ. εκεί πού μας χρωστούσαμε μάς πήραν και τό βόδι' 10) θημ. κυρ. μετά ρ. αισθησεως σημαντικών έν σχελιαστικώς έφάρασει πρόσ δήλων άποδομωματίας: ύπ' ίδεσ εκεί παλιανρωπιό' || συνήθ. έν φρ. ακούς εκεί προσασημένη εις έκφρ. εκήληξεως, έντόνου έμπικρισως, άνακατήσεως κτ.: ακούς εκεί άξιωσα - άναίθετα' || κ. μετ' άλλων ρ. άλλα μ. έν κρωτήσεσι: τί λέεσ εκεί' - τί θέλεεσ να ής εκεί' ρ 11) Ησ.εκει, μακράν, πόρωρ., εκείθε ά έπίρρ. θημ. έπιπατ. του εκεί βλλ., κ. εκείσανά, εκεί όπου δευκόμεν, εκεί άκρίβως: βλεπεις εκείθε κάποιον σπυράδι, - στάσου εκείθε και περιμενε' || μεθ' έτέρου τοπικού προσορισμού: εκείθε μέσα, εκείθε πάρα, - εκείθε κάτω, - εκείθε πάνω, εκείθε χώρο' || ένίοτε μετά δήλης προλήψεως του έπιθήματος όά έν μιά λέξει: εκείσανωτά, εκείσανά έπίρρ. θημ. έπιπατ. του εκείθε βλλ. εκείθεν Ησ. εκέντησον. (έ)κείθεσ ή έπίρρ. θημ. τ. του εκείθεν βλλ., κ. (έ)κείθεσ | ίδιος πρό φωνηεντός | κ. εκείθενεσ, πρόσ δήλων τής ές τόπου κινήσεως, έξ εκείνου τού τόπου, έξ εκείνης τής διεύθυνσεσ, άπ' εκείνο τό μέρος, άπ' εκεί: Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 34,4 κ. ούτε μιλά καριά καλή τ' άνθρωπου εκείθε μοίρα: 2) πρόσ δήλων τής εις τόπον κινήσεως ή διευθύνσεως, εκείσε, πρόσ εκείνο τό μέρος, πρόσ τά εκεί: τράβα εκείθε και θά βγής στο άρμόρο' 2) όμ. μετά τής κατά: ήγχε κατά κείθε είδ. φρ. πάσι κείθε φύγει, όδεν ύπαρχει, όδεν ύφισταται, έλένε - ζήτημά τ' 3) κ. άπόλ. πρόσ δήλων σχέσεως πρόσ τόπον, εκεί ή όθεν: θάν τό βήρ εκείθε στο τραπέζι πάλω, Βολαορ.Ψυχροσάββ 54 ποιά μάτι έν τήν έκλαφε εκείθε πού διαβάνει | 4) είδ. φρ. διαθε κείθε τήδε κείσε. εκείθεν έπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. θημ. κ. εκείθε κ. (έ)κείθεν(ς), ποι. κείθεν, αιολ. κήυθεν, άντιστ. όμρ. τήνωθεν κ. μγν. όμρ. τήνωθε, κυρ. πρόσ δήλων τής από τόπου σχέσεως και ίδιος τής από τόπου κινήσεως ή προελεύσεως, έξ εκείνου τού τόπου, από εκείνο τό μέρος, άπ' εκεί, άντιθ. εκείσε (επί τέρματός ή έντεύτερος | επί άφετηρίας | κ. ά: Όδ.Ν.276 άλλα ή τοι σφέας εκείθεν άνωσαστο |ς άνέμοιο, Σοφ.Φιλ.450 κείκεθεν άπ' μοι μακρόν τής Οίτην στόλος, φρεν. Άκρ.3902 εκείθεν | από του παραδούσιου | φέρεν τήν τρέπην και πλείστον ευδωλιαν, - άπλήθων εκείθεν ένωρις, Σολωμ.Ένν.Υμν.60 κόςε σάμα ίδρωάν, ρέει, | λέεσ και εκείθεν ή ψυχή... πολέμοις να πεταχτή' || μετά του άρθρου κ. 18. επί προσώπου: Σοφ.Τρ.632 πριν είδέναι τάκεθεν ή ποθούμεθα, Πλάτ.Πολύδ.38 και τότε ό εκείθεν άγγελός εκείθε ήγγελάε' || σχολ. μετά ρ. Σχολ.Πλάτ. Φαίδρ.90 εσάτα' ούτων οί μεν εκείθεν τής γραμμής, οί δ' άπ' εκείθεν, φρ. ένθεν κείθεν (άπ' εδω και άπ' εκεί') || νεώτ. πρόσ δήλων τής δια τόπου κινήσεως, τής από τόπου διαβασεως: διερχόμενος εκείθεν ήκουσα, Βολαορ. Μηνιάσ. Νεκρ. Ξε.21 μεν έπύρασαν εκείθεν ό Βοριάς ό παγώμενος 2) επί στάσεως εκεί, έν εκείνω τώ τόπω, 18. μετά του άρθρου: Αποτ.Επ.40 ήκω σφέη τάκεθεν εκ στρατού φέρων, Θουκ.1,62 όμωσ είργασα τους εκείθεν έπιδοθέντ, Διον. Άλ. Ρωμ.3,7 Πάπ. έσώθεν τό εκείθε εκούσιου' || μετ' ής γεν.: Σοφ.ΟΚ 505 τουκείθεν άλοουσ, - τουδ' ής εκείνο τό μέρος του δόασου' 3) κ. θημ. καθ' έλιν άντι του εκείσε βλλ., πρόσ τά εκεί

εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος : Σοφ.ΟΚ.1227 ἄναι κείθεν ὄθεν παρ ἕκει, Αἰλ.Π1.433 οὐκ ἐπαυθλοῦν ἐκείθεν ὄθεν ἐπράθην' || ὄμν. γεν. μετὰ ἡ ὄνει τῆς κατά πρός δῆλων τῆς εἰς τόπον κινήσεως : ἠγναίει κείθε καὶ θά τούς βρῆς, - τὸν εἰδὼς νὰ γράξῃ κατὰ κείθε' φρ. κείθε πάνε γιά ταῖν (ὡς ὄρησις βοήθειαι εἰς αἰτῶναι) : 4) κ. νεώτ. ἐξ ἐκεῖνου τοῦ γεγονότος ἐξ ἐκείνης τῆς οὐσίας, τοῦ λόγου, ὡς ἐκ τούτου, ἀπ' ἐκεῖ : Ἰσοκρ. 40 ἔδλων δ' ἐκείθεν, Δημ.116 ἐκείθεν εἰσοφίος, - ἐκείθεν προέφυγον ὄλα τὰ δεινὰ : 5) ἐπὶ χρόνου, τότε, μετὰ ταῦτα : Ἰ.Ο.234 κείθεν δ' οὐτός ἐγὼ φράσσομαι ὄλα τὰ ἐποσε, Διον.Κ54.25 (ἐκείθεν)(ς) ἐπίρρ. ὄμν. τ. τοῦ ἐκείθεν βλλ. (ἐκείθεν) ἐπίρρ. ὄμν. ὁ. τ. τοῦ ἐκείθε βλλ. ἐκείθι ἐπίρρ. κ. κείθι, αἰόλ. κείθι, ὄντιστ. ὄμν. πηρόθι, ποι. κ. μὲν. ὄντι τοῦ ἐκεῖ βλλ. : Ἰ.Γ.402 εἰ τῆς τοῦ καὶ κείθι φίλος, Αἰλ.Φ16.15 οἱ ἐκείθι' 2) ὄντι τοῦ ἐκεῖτος βλλ., εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὰ ἐκεῖ : Αἰσγ. ἐπ.180 ἐκείθι κείσθον ; ἐκείθι ἐπίρρ.δοτικῶσαν κ. κείθι ἐπὶ τόπου, ἐκεῖ, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ἐκείνῃ τῇ θέσει : ἤρ.8.106 ἐν κοίρῳ τῶς οἰκίτας οἰκίαι ἐκεῖνο, Θουκ.4.77 καὶ αὐτὸς ἀνοστήσας τὸ ἐμμοχικὸν τὸ ἐκείνη πᾶν' || ἐπὶ ἐκείνης τῆς ὁδοῦ ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος : Ὀδ.Ν111 οὐδέ τι κείνη ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὄδοι ἐστίν ἰσχυροῦσται. : τὸ ἐκείνη ἐπίρρμῳ ἐστὶ ἴσων τῶ ἐκείσεσι' 2) ἐπὶ τῷ τόπῳ, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ἐκείνος : Πλάτ.Πολ.556Α οὐτε γ' ἐκείνη, ἢν δ' ἐγὼ, τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκείσομεν ἐθέλομεν ἀποσθενῆναι. ἐκείνοσ-η-ον ὁ ἐξ ἐκεῖνου προερχόμενος, ἐξ ἐκείνης τῆς ὄλης κατασκευασμένος : Ἀριστ.Μετ.οικ.103α.7 ἐξ οὗ δὲ ὅς ὄλης γίνεται ἐνια λέγεται, ὄταν γένηται, οὐκ ἐκεῖνο ἀλλ' ἐκείνοσ, οἷον ὁ ἀνδρᾶς οὗ λίθος ἀλλὰ λίθῳσ, οὗτ.1049α.2). ἐκείνοσ-η-οσ κ. μὲν. νεώτ. κ. μὲν. ποι., ἰων. κ. ὄμν. κ. κείνοσ, αἰόλ. κείνοσ, ὄμν. ἐπίτα, ἐκείνοσ δὲ κ. μὲν. ἰν, ὄμν. ἐπίτα, (ἐκείνοσ) ἐκεῖ ἡ ἐκείνοσ δὲ κ. μὲν. ἐπὶ τῶσ ἀνωτέρω κειμένῳ καὶ δεικνυμένῳ : Σεν.ΚΠ1.4.19 ὁ δὲ Κίρως ὡς εἶδε πολλοὺς ἰπείας ἀντίους ἤρετο . . . ἡ καὶ ἐκείνοι, ἐφρ, οἱ ἐλαύνοντες ; Κείκεινοι μέντοι, ὁ τραγ. γιά ἰδέε ἐκείνο τὸ βουνο πὸ ἀναφε καίσετ' || γεν. ἐν ἀναφ. πρὸς ὅ,τι ὄμνοσ προηγήθη : Πλάτ. Φαῖδρ.106C ἀπολομένου δὲ αὐτοῦ ἀντ' ἐκείνου ἄρτιον γεγονέναι ; || κ. νεώτ. ὄταν ἡ ὄτος καὶ ἡ ἐκείνοσ ἐκφέρωνται ἐν ἀναφορᾷ πρὸς δύο προηγουμένας λέξεις ἢ ἐνοσίαι, συνήθ. ἡ ἐκείνοσ ἀνοφέρεται εἰς τὴν πρῶτην ἐν τῷ λόγῳ ἐκφερόμενην ἢ τὴν ἀνωτέρω καὶ ἡ ὄτος εἰς τὴν δευτέραν καὶ πλησιωτέραν : Πλάτ.Εὐθ.271B οὐ παύ τὴν ἡλικίαν διαφέρειν Κριτοβούλου, ἀλλ' ἐκείνοσ μὲν σκληροῦσ, ὄτος δὲ προφερῆς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄφιν, - καταφθασιαν ὁ ἰατροῦ καὶ ὁ ἰερέω, ἐκείνοσ μὲν τεταραγμένωσ, ὄτος δὲ ἡρμωσ' || κ. νεώτ. ἀπονηῶτ. ἡ ὄτος ἀναφέρεται εἰς τὴν πρῶτην καὶ ἡ ἐκείνοσ εἰς τὴν δευτέραν καὶ πλησιωτέραν : Σεν.Απομν.1.3.13 τοσοῦτω δεινότερον ἐστὶ τὴν φαλαγγίωσ, ὄμν ἐκεῖνο μὲν ἀφῆμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἀπόμνημον . . Δημ.107' || νεώτ. κ. ὄμν. ἡ μὲν ἐκείνοσ ἀναφέρεται εἰς τὸ πραγματικὸς εἰς μεγαλυτέραν ἀπόστασιν τοπικῶσ ἢ χρονικῶσ, ἡ δὲ ὄτος ἢ αὐτὸς εἰς τὸ πραγματικὸς πλησιωτέραν ; μοιάζει παλὸ μὲν τὸν παρηγοῦσ μὲν παλὸ ἐκεῖνο ἢ τὸν παλὸ φίλωσ, ἐν ᾧ αὐτόσ δὲν εἶναι' || ὄμν. ἡ ἐκείνοσ ὡς κατηγορούμενον τῆς ὄτος ἢ ὄσε : ἤρ.1.32 εἰ δὲ ἐπὲς τοῦτοσσι ἐπὶ πλεῖστοσ τὸν βίον εὐδ, ὄτος ἐκείνοσ τὸν σὺ ἱππεῖσ, Ἀριστ.Εἰρ.240 ἀρ' αὐτόσ ἐστ' ἐκείνοσ ὄν καὶ ἐμῶμεν . . Πλάτ. Φαῖδρ.241D τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡ Φαῖδρε' || ὄσπ.

ἡ ἐκείνοσ μετὰ τῆς ὄτος ὡς μία ἀνωνομία : Σοφ. ἤλ.1115 ὡ γ' ἡλαιοῖνα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἠδὲ σφασε, Διον.Χρ.2/24' || μετὰ πρὸσ, κ. γεν. : Πλάτ. Ἀλέξ.32 ἐτυχε μὲν οὐν κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδῳ διδοῦσ ἀμεινον, Διον.Κ.46.49 ἐξ ἐκεῖνο τοῦ χρόνου' || μὲν. φρ. : ἀλλ' ἐκείνο - ὄ) καὶ ἰ ἀλθεται ἰ τῶρα πᾶσ τὸ θυμῆθηκα : Λουκ. Νῆφρ.8' 2) κ. νεώτ. κ. ὄμν. μετ' ἀναφ. προτάσεωσ ἢ ἀνοφ. μτχ. εἰς δῆλων μετ, τὸν περὶ οὗ ὄμνε ἡ γίνεται λόγῳ : Ἀριστ.Ἀχ.677 οὗ γὰρ ἀγίωσ ἐκείνοσ ὄν ἀναμμοχασμεν ὑπροδοσοκὸ μετ' ὄφ' ὄμῶν, Σεν.ΚΠ13.128 παρ' ἐκείνοσ ὄμνοσ, ἐφρ, τῶν μῆδοστε πολέμῳσ γεννημένῳσ, Διογ.Λ1.55 ἐκείνοσ τῶν ἐν πολέμῳσ τελευτήσαντων, - ἰδέεσ ἐκείνοσ πούσ ὄλεγα' 3) κ. νεώτ. κ. ὄμν. ἐπὶ προσ. παρηγοῦστωσ καὶ περιφροῦσθωσ διὰ τὴν ὄρετην αὐτοῦ ἢ τὴν κακίαν, ἢ τὸ πρὸσ δῆλωνσ θαυμασμοῦ ἢ περιφροῦσσεωσ κ. γεν. πρὸς ἐμφοσιν : Ἰ.Ο.90 τίποτε μὲν κείνοσ ἀνωγε μῆγοσ θεόσ, Ἀριστ.Ἀγ.708 ἐκείνοσ ἡμῶσ ἡν ὄμοκωθίδησ, Πλάτ.Φιλ.36D, Δημ.534 φανῶν ἰσικροτήν ποτ' ἐκείνοσ, - ὁ περιφροῦσ ἐκείνοσ ἰατροῦσ, - ἐκείνοσ ὁ κακοῦροσ' || ὄμ. ἐπὶ πραγμ., καταστάσεωσ ἰσίουσ, χρόνου κττ. : Σεν.ΚΠ6.1,17 ἡ περιφροῦσ ἐκείνη δῖατασι, - ἐκείνοσ τὰ ὄμῶρα χροῖνα' || γεν. πρὸς δῆλωνσ ἰσχυροῦσ καταφάσεωσ : Ἀριστ.Ἐκκλ.328 οὐ δῆλον βλῆμοροσ ὁ γειτνίωσ ; νῆ τὸν Δί, αὐτόσ δῆλ' ἐκείνοσ, Πλάτ.Ἠθ. 587D' || ὄμν. κ. κατὰ ὄμνην ἐκφορῶσ : Σοφ. Φιλ.850 ἀλλ' ὄ,τι ὄμῳ μᾶκίνοσ κείνοσ μὲν, κείνο ἀάθρα ἐξείδοσ ἀρ' ἐπείσε, Ἀριστ.Νεφ.657' 4) ἐπὶ πραγμ. ὄταν ἀδυνατείε τὸ νὰ ἐμῶμῆθῃ ἢ ἀποφεύγετὰ νὰ ἀναφῆρῃ πρὸσ δεινὰ : Ἀριστ. Νεφ.195 ἀλλ' εἰσθῆ, ἴνα μὲ κείνοσ ὄμν ἐπιτόγῃ 5) φίλοσ, τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. ὡσ ὄσπ. ὁ ὄμν ἡμῶν ἢ τὸ ἰεατοῦσ κόσμοσ, τὸ ὑπερβῆτοσ : Πλάτ. Φαῖδρ.250Α ἀναμῆμῆκεσθαῖ δ' ἐκ τῶνδε ἐκείνοσ οὐ ράδιον ἀπάσθ, οὐτε ὄσαι βραχέωσ εἶδον τότε τάκα' 6) ὄμῳσ ὡσ δεικτικὸν ἰσοδυναμοῦσ πρὸσ τοπ. ἐπίρρ. στάσεωσ ἢ κινήσεωσ σημαντικῶσ, ὁ ἐκεῖ ὄν ἢ ὁ ἐκείθεν ἐρχόμενοσ : Ὀδ.Σ.239 ὡσ ὄν ἴρσοσ κείνοσ, ἐπ' αὐλείησ θύρῳσιν ἴστασ, Θουκ.1.51 πρὶν τινεσ ἰδῶντεσ εἰσιν ὄτι τινεσ ἐκείναι ἐπιλοῦσταισ' 7) ἐν πλῆγῳ λόγῳ ἰσοδυναμοῦστωσ ἢ ἀναλογοῦστωσ πρὸσ τὴν αὐτοῦσθῃ ἢ τὴν ἐποσθελητικὴν ἰδριστικὴν ἀνωνομίαν : Πλάτ. Πρωτ.310D ἀν αὐτῶ δὲ διδοῦσ ἀγῶνῶσ καὶ πείθεωσ ἐκείνοσ, ποιησεσ σε σφοδ' 8) προηγουμένασ ἀνοφορικῶσ ἀνωνομίαισ κείται ἐν τῇ ἀποδοσει σφεδῶν πλεοναστικῶσ : Σεν.ΚΠ1.4.19 ὄτ ἡν ἐπὶ ἐκείνοσ μῆεσ ἐλαῦνομεν, ὄπομῶμῶσται πάλιν ἡμᾶσ ἐνδῆδεσ' 9) κ. νεώτ. κ. ὄμν. μετ' ἐνάρθρωσ ὄσα, προηγουμένασ ἢ ἐπομῶμῶσ, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγῳσ : Ἀριστ.Εἰρ.650 οὗ γὰρ ἡμέτεροσ ἐστ' ἐπὶ ἐκείνοσ ἀνήρ, Θουκ.1.10 νομίζεσιν δὲ τὴν στρατεῖαν ἐκείνην μισθῶσιν, - ἐκείνοσ ὁ λόγῳσ, ὁ ποταμοῦσ κείνοσ' || ὄμ. συνήθεστ. ἐπὶ χρόνου : Θουκ.3.54 κατ' ἐκείνοσ τὸν χρόνον, Πλάτ.Φαῖδρ. 571 παραγένοσ Ἰσωκράτεσ ἐκείνη τῇ ἡμέρῳ . . , ΚΔΜαθ.11.25 ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῶ ἀποκριθεῖσ ἢ ἰσοῦσ εἶπεσ, αὐτ.Αουκ.2,1 ἐγένετο δὲ ἐν ταῖσ ἡμεροῖσ ἐκείναισ ἰεῖλαθε ὄμῳσ, - ἐκείνη τὴν ἐποχὴν ἢ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, - κατ' ἐκείνο τὸ ἐποσ - ἐκείνα τὰ χροῖνα, - ἐκείνο τὸν καιρὸ' || ὄντισε, κωρ. π. ποιηταῖσ, ἐν τῇ τοιαῦτῃ πρ. παραλείπειται τὸ ἀρῶρον ἰ παρὸ πεισῶσ τὸ ἐκείνοσ ἐπεται πάντοτε ὄσα. : Ἰ.Β.37 αἰρήσεν Πρίαμοσ πάλιν ἡμῶσ κείνωσ, Σοφ. ἤλ.278 ἐύροσθ' ἐκείνη ἡμέρασ, Θουκ.3.59 ἡμέροσ, τε ἀνεμῆμῆμῶκομεν ἐκείνησ' 10) νεώτ. ὄσπ. κτ. μῶμοσ τῆσ γλωσσῆσ μετὰ γεν. κτιπικῆσ ἀντὶ τοῦ ὄβρου : τὸ δωμάτιν μου καὶ ἐκεῖνο τοῦ πα-

τρός μου (τό του πατρός μου) || ή δοτ. του θηλ. έν. ώς τοιόναν έπί στόσεως κ. έπί κνήσεως κ. έπί τρώσει ώς έπιρρ. έκεινη βλλ.: 12 έν έπιρροή διορ. έπί χρόνου, παραλεπόμενου του οσά. έξ έκεινου κ. ιτην. άπ' έκεινου έξ έκεινου του χρόνου, έκτοσε από έκεινον τον κοιρόν, από τότε: Ξεν. Άγιστ.17 και τό έξασπιδόν άσιόν τε και δίκαιον έξ έκεινου έγένετο, Λοικ. Έυδλ. Δ.22 και άπ' έκεινου τυφλός εμί σοι' || άρ. μετ' έκεινα κατόπιν έκεινον των γεγονότων, μετά ταύτα: Οουκ.5,81 και μετ' έκεινα ένναυφότροι ήση και τόν έν 'Αργει δήμεν κατέλευσα, Λοικ. Ψευδολ.19 έκεινος δ' τότε και μετ' έκίνα 13) άρ. έν έπιρροή διορ. έπί τόπου, παραλεπόμενου του οσά., κατ' έκεινα=κατ' έκεινα τό μέρη Ξεν. Έλλ. 3,5,17 και τών κατ' έκεινα χωρίων,Λοικ. Όνεστ.18 **έκκαινασι(ν)** πληθ. έκεινοί έπίται. του έκεινος βλλ.: Άριστφ. Ήνν.1196 έκεινοί γάρ ώς έμ' έρχονται Άπολλ.Δυσκ. Άντων.59,24.

έκκαινωσ έπιρρ., ίων. κεινωσ και έκεινον τον τρώσει: Ήρ.1,120 κεινωσ μέν γάρ άλλητριόσαι είς τον παΐδα τοτόν περιούσια, Ήνν.Άγμ.27, Πλάτ.Πολ.516D ή κεινώ τε δοξάζειν και έκεινωσ ζήν' || έν έκεινώ τό καταστάσι ή περιπτώσι: Οουκ.1,77 έκεινωσ δέ ούδ' άν αστόι άντέλεγον. **έκκαιός-ά** ά-όμ. κ. κειός συγκομορ. τ. του έκεινωσ βλλ.: Σολωμ.Έδν.Ύμν.51 εσχάδν δια έκκαιό τό μέρη έσκαπέόντο άπ' αστόυ, Βαλαωμ.Κίταος κ. Γερόκι 20 τί σπυνομαξ ήταν εκκαιός.

έκκαιός έπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., ποι. κεισος, κυρ. πρός δηλωσιν τής είς τόπον κινήσεως, είς εκκαιό ή πρós έκεινον τον τόπον, είς εκκαιό τό μέρος, πρós τό έκει, γά κει, άντιθ. εκκειθεν (έπί άφεταιρία) κ. ένθύνό (έπί τέρματος): Ήρ.2,29 στρατευόνται... τή άν κεισό, εκκαιε, Αλοχ.Πέρσ. 717 τίς δ' έμύον εκκαιε παιδών έντροπλάστευ.Πλάτ. Νόμ.864C Ιωμεν δή τά μετά ταύτα εκκαιε, Πάπ. άπελθόντων ήμών εκκαιε' || κατά διπλήν έκφοράν εκκαιε κεισεται είς δηλωσιν έλλειψεως τάξεως έδω ή εκεί, δάθε κειθε, ά. τήδε κεισεται: Εύρ.Άνδρ.1131 εκκαιε κεισεται όσπιδ εκτεινων χειρ' || άρ. έν έρ. μετ' άλλων τον έπιρρ.: αύτ. Έλ.1141 δειρο και αυθι εκαιε' || άρ. μετά τό άρρορ.: Σοφ.Τρ.929 κών φ' τό κεισε δειρά τ' έξορωμωδα, Άριστφ.Όρν.425 και τό τήδε και τό κεισε και τό δειρο' | νεώτ. φρ. τήδε κεισεται είς δηλωσιν έλλειψεως τάξεως, έδω ή εκεί, δάθε κειθε, άνω κάτω: περιεφίρητο ασκόλωσ τήδε κεισεται' 2) είς τον άλλον κόσμο, είς τον κάτω κόσμον πρθλ. εκεί έν είδ. σμν.: Εύρ.Άικ.363 άλλ ούν εκκαιε προσδοκά μ', όταν θάνα, Πλάτ.Φαιδ.117C τή μεταίκοισι τήν ένθύνό εκκαιε εύχτή γενίσθαι

3) μηφ. έπί τό λόγου, εκεί εκκαιό-τό σημειον: Πλάτ.Νόμ.864C Ιωμεν δή τά μετά ταύτα εκκαιε, όπόθεν εξέδηνεν || μετά γεν.: Ήρ.7,239 άνεμι δέ εκκαιε του λόγου, τή μου πρότρον εξέλιπε 4) κ. μον. εκεί: Ήνν.Διαφ.2,38 τοισι μέν εκκαιε πλησιον αστόο οικοισιν, Πολύδ.3,6,4,1 τών μέν όμήρων εκκαιε ύπαρχόντων, ΠΔ Ίωδ 39,29 εκκαιε ών ζητεί τό σίτα, Πάπ. άναζητείν αστόν έν τή πάλει οικοισιν εκκαιε, Μολάδ.Λ. 299,10 κεισεται τελευτή, άγιεν.Άκρ.4354 εκκαιε τήν οικίαν, .. εκκαιε άναψασατο.

έκκαιαστο γ' έν. παθ. ύπερσυντ. του ρ κεισμη βλλ.: Ίδ.Ε 530 έγγησι δ' εκκαιαστο. **έκκαιήσις** 'Ησ. <ύπεκ(έ)χωρήσει> **έκκαιέκτο** γ' έν. ύπερσυντ. του ρ. κειλομαι βλλ.: Ίδ.Λ 285 εκκαιέκτο μακρόν άσασ.

έκκαιρατρήσιος 'Ησ. <εμείδουθημεν>. **έκκαλήθη** πάπ. παθ. άόρ. του κειλομαι βλλ. **έκκαλήσαστο** πληθ. γ' έν. μέσ. άόρ. του κειλομαι βλλ.

έκκαλήσειν 'Ησ. <έκελευσειν>. **έκειν** 'Επιρρ. Κρήτης έκειν.

έκκαιρα άόρ. του κειρω βλλ.

έκκαιετρία ή ή κ. μον. κ. νεώτ., διορ. 'Επιρρ. εκκαιετρία ή εκ, διά συμφωνίας ή συνθήκης τών άντιπάλων διακοπή τών έθροπρασιών, ή άνωκωή η άνοβόλη: Σουδ. ή πρós όλιγον χρόνον τού πολέμου άνοβόλη': Οουκ.4,58 εκκαιετρία γίγνεται... πρós άλλήλουσ, Ξεν. Έλλ.4,2,6 εκκαιετρίαν γάρ έφασαν εκειν,Νικ.Χων. έν Σάβ.174 τόν μέν δοκειν εκκαιετρίαν άγων' || φρ. άπειλείν τήν εκκαιετρίαν κηρύξει λήξασαν τήν άνακωγήν: Οουκ.5,32 μη δεχομένων δέ 'Αθηναίων άπειλείν τήν εκκαιετρίαν' || είδ. ή Ολυμπιακή εκκαιετρία ή χρίον των Ολυμπιακών αγώνων προσωρινή κατάστασις των μεταξύ των έλληνικών πολιτειών έθροπρασιών, άρχομένη άφ' ής οι Ιεραί κήρυκεσ προήγγειλον τήν έσπρήν: Άριστ.άπ.533' || νεώτ. στρατ. είδ. ή μερικη άνακωγή. ήτοι άνακωγή μέσοι στρατευομένων άφορσασ είς ειδικόν σκοπόν, οίον είς τήν παύση του πυρός πρós τήν των νεκρών κτι.'

|| νεώτ. κ. μηφ. ή διακοπή πολιτικής ή άλλης διαμώμης, ή προσωρινή κατάστασις έριδος 2) ιτην. κ. μον. γεν. διακοπή ένεργείας ή έργου, άνάπαυλα: Ίωσ.Α1,1,1, Λοικ. Ερμότ. έν τό τήμερον γάρ εκκαιετρία ήγγηλαται, Νικ.Χων. έν Σάβ.1,74' || μετά γεν. ή έμυροθ. διορ. ή εκκαιετρία πρós π: Φιλ.1,430 εκκαιετρία του διομαρταίνειν 3) ή φρ. άλλ' εύρον άν σ' ύπέκτασι τήν εκκαιετρίαν λογοποιήσων παρά προσδοκίον άντι ύπέκτασι τήν χειρα: Άριστφ.Είρ.908

4) ιτην. άδεια, έξουσία, έλευθερία είς τό πάσαι π: Φθ.2,447, αύτ.2,542 εκκαιετρίαν θδανάτινι' || συνεκδ. ό χρόνος τής άδειας: Φθ.2, 629 3) ιτην. τό άποούρεσθαι, άπέκνη πνός, ή άπαγή: Στράβ.15,1,53 εκκαιετρία νερί τά κλεισά, εκκαιετρίον(το) 'Επιρρ. οι δαπάναι τής ποιοτήσεως, τό έξοδα τέρματι των θεωρών ή Ιερών κηρόκων οίτινες άνηγγειλον Ιεράν εκκαιετρίον.

έκκαιετρίον(το) 'Επιρρ. κ. 'Ησ., τό ά. εκκαιετρίον βλλ. 2) 'Ησ. <έκκειρον> τό άργύριον, **έκκαιετρίοφορος** (ό) ιτην. κήρυξ εκκαιετρίασ, κήρυξ θέρων εκκαιετρίαν, ερινωφόρος: Πολύδ.4,94' 2) ιτην.: Μάξ.Τύρ.15,3 έδωκεν ασάτις άσπερ εκκαιετρίορον τον έτρα ίώσ μεσάσθον, ώς συμφιλωσθη μεταξύ πυρός και ύδατος.

έκκαιετρία (ή) διορ. 'Επιρρ. άντι εκκαιετρία βλλ.

έκκαίλουσι άόρ. ύπερσυντ. του χανόνα βλλ.

έκκαίλοσμαι-όσμαι ήλωσησ, θερμαίνουσι, φιλεγομαι, καχλάζω, κυματοειδός κινούμαι, όνομαίω. **έκκειμα-ατος** (το) ιτην. κ. νεώτ. Ιατρ. τό δια βράσειωσ ήτοι ένεκα θερμότητος εκκρηθέν ή άσφομένη, είδος δερματικό έξανθηματος: Διοσκ.1,43,είωπ. 1,12,19' || νεώτ. άσπασταρος ή έντετοπισμένη φιλεγμονώδης παθήσις του δερματος.

έκκειματικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό όνήμων ή άναφερόμενος είς τό εκκειμα βλλ.: 2) έπί προσ., ό έχων εκκειμα, ό πάσχων έξ εκκειματος.

έκκειματιές-ιδος ή ή νεώτ. Ιατρ. συνθ. κτ. πληθ. εκκειματιές δερματική παθήσις άρθρηματώδεις ή ηιγυρισμοειδής πρθλ. εκκειμα.

έκκειματαποιήεις-ως ή ή νεώτ. Ιατρ. τροποποίησις ή έπιπλοκή δερματικών πινών παθήσεων, έμφανίζουσα τάς ούσας με τό εκκειμα βλλ. στοιχειώδεις εκκειμασ, άλλ' άσχετες ούσασ προσ ούτ.

έκκειματώδης-ους-ες νεώτ. Ιατρ. ό άνήμων ή άναφερόμενος είς τό εκκειμα βλλ., ό εκκειματικός: εκκειματώδησ χαρακτηριστικό συμπτώματα' || ό όμοιος ή όμοιωσ πρós εκκειμα: εκκειματώδεις δερματαπάθειαι 2) ό φθρον εκκειματα, ό πάσχων εκκειματος: χειρεις εκκειματώδεις' || ό πάσχων έξ εκκειματος: οι εκκειματώδεις όργανισμοί.

ἐκείσε-ως (ή) τὸ ἐκείεν, τὸ ἐκείραζεν, ὁ ἐκείρατος, τὸ φέρει πρὸς τὸ ἄνω ἢ πρὸς τὸ ἔξω: Ἄριστ.Πρόλ.354.25 **ἐκείσε** ἔκταν 2) μῆν. ὑπερ. ἢ ἐκ παθόν ὑπόστασι παραφρασεύει, ἀκαλοῦσα: Ἐκλ.Μ. Ἀλ.178 (Παῖδ 2,21) 3) μῆν. τὸ ἐκείσει βλ. **ἐκείσει**-στος(ί) μῆν. δ. Ἐκείσει βλλ.: Ἀργ.π.Γολ.12,468.

ἐκείσε-ή-ων μῆν. κ. μόν. ὁ λίαν ἐκείσε, διάδωρος, ὁ ἀνέλκος Βεβραῖουμένος: Διφιλ.Σ π. Ἀθην. 9.371Δ,Δ. Ἀλ.π. Ἀετ.9,42 **ἐκείσε** θρηῖσε, Πρόδρ. Α 130 καὶ πρῶτον μισθὸν **ἐκείσαν**, δεῖκτον τὸ σφουγγίζον 2) μῆν. ἐπὶ ῥών, ὁ βεβραῖουμένος μέχρι ἀσπρήνσεως: ἈΜε.Τολλ.2 ἠὲ **ἐκείσε** **ἐκείσε**, ὄρη **ἐξείσει**, ἀναξίω, ἐκείρατος, ἐξείραται ἀσπρήτως ἢ δομητικῶς: Ἀντιν.Μετ.19,2 θῆναι **ἐκείσε** τὸ αἶμα 2) μῆν. ἐμφανίζω ἀφανίζον ἐνέργετον, ἐκδηλοῦμαι ἀπατόμως, ἔσομαι: Αἰσχ. Ἐπι.709 **ἐξείσει** γὰρ Οἰδίωσι καυκάμματα 3) ἐδ. ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐμφανίζω καθ' ὅλην τὴν ἐπιφανῆ μου ἐν δαδίωσι τῆ, πληροῦσαι πινος πρὸς θῆμ. βράχος: Ἡρ.Α.205 ζώουσα γὰρ κούρεν **ἐξείσει** (ἐπληρώσει) σκώληκον καὶ κατεργαζῆθ' αὐτῶν 4) μῆν. ὄμ. κ. μετὰ δοτ. κ. αἰρ.: Διογ.Α 44 Πλαῦταρχος **δέ φωνι**... φθέρσει **ἐκείσει** αἰτόν, Πά.Ἐξ.16,20 καὶ **ἐξείσει** σκώληκος, καὶ ἐπὶ ἀσπ.5,7 6) μῆν. ὑπόστασι ζώουσι, ζώουσι: Διοσκ.5,7 6) μῆν. τὸ παθ. ἐκείσαν βράζουσι μέχρι σχηματισμοῦ ἀφ' ἐφ' ἡμῶν: Ἀρετ.Χρον.Νοῦα.25.

ἐκείσητος-ως(ή) μῆν. κ. νεώτ. τὸ ἐκείτηεν, ἀνακίτηεν, ἡ ἀνακίσησι, ἡ ἐρευνα: Κδ.Τη.1,1,4 (πληθ.), -ἡ ἐκείσησι τῆς ἀληθείας 2) νεώτ. ἡ ἐπίμοσι ἀνακίσησι καὶ χρίσει ἀσυνήθους πινος πρῶματος: ἐκείσησι λέξεων ἢ ἡ χρήσι λέξεων σπανίῳ ἢ ἀμφιβολίᾳ σημασίας 3) γεν. ἡ ἐπιθέσει, τὸ ἀφῶσιον, ἡ προσποίησι: οἱ τρόποι τοῦ εἶναι πλήρεις ἐκείσησι.

ἐκείτητης(ί) μῆν. ὁ ἐκείτην, ἀνοκίτην, ὁ ἐρευνῆτης: Πάδορ.3,23 ἐκείτηται τῆς συνείσεως. **ἐκείτη**-έω μῆν. μόν. καὶ νεώτ., μῆν. παθ. παρακ. ἐξείτημένος, μετ' αἰτ. ἀνακίτη, ἐρευνῶ, ζητῶ ἐν εὐρώ: Ἀριστ.Ἰδ.1,488,1 ἀνάτη ἐκείτην, νῆντα ἐρίσκου, Μην.Α.125 Ἀνοκίτη, τὰ δάθη τοῦ Πνεύματος ἐκείτησας 4) μῆν. ἐμφροθ. διορ. κ. ἐπὶ προσ.: Κδ.Πέτρ.1,110 περὶ ἧς σωτηρίας ἐξείτησαν καὶ ἐξερῆυνσαν οἱ προφῆται 5) ἀπολ.: Βασ.1,3D ἵνα μὴ ἀνθρωπίνως λογισμοῖς ἐκείτην παραρηθῆς ποῦ τῆς ἀληθείας 2) ὄμ. μῆν. ζητῶ τὸ ὅπερ δὲν ἐγώ, θέομαι, ἐπιθυμῶ: Πά.Ψαλμ. 60,8 ἔλεος καὶ ἀλήθεια ἀναύτου εἰς ἐκείτησει αὐτῶν 7) μόν. ἀπαντα, γυρεύω: Τζέτ.Χλ.3,604 ὁ τιπερ **ἐξείτησας** 3) μῆν. ζητῶ τὴν ἀπόδοσιν δικαιοσύνης, ἐκδικῶσιν αὐτῶν: Πά.Βασ.2,4,11 καὶ νῦν ἐκείτησὸ τὸ αἶμα αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ὀμῶν κ. παθ.:Κδ.Λουκ.11,50 ἵνα ἐκείτησθὸ τὸ αἶμα. τῶν προφητῶν 4) μῆν. ἐμφροθ. διορ. κ. αἰρ. ἐρωτῶ τὰ νῦν περὶ τίνος, ἐξετάζω: Πά. Ἡσ.8,19 τὴ ἐκείτουσι περὶ τῶν ζώντων τοῦς νεκρούς 3) νεώτ. ἀνακίτη τὸ ἠθῆσι πρὸς χρίσειν: ἐκείτη τὰς λέξεις 4) νεώτ. συνήθ. ἡ μῆ. παθ. παρακ. ἐξείτημένος ἐπιτηδεύμενος, Βεβ.παυμένος, οὐκ ὑποκίτικος, προσποίησι: ἐξείτη-λέξις-φράσις-τροπία 5) ὄμ. κ. ἐπὶ προσ.: ἐξείτημένος ποιητῆς - ρήτωρ.

ἐκείτω-ὄω μόν. καθάστῃ τὸ ζωώδες, σκατεῖον: Νικ.Χων.Χρον.158C παραπέτασμα στεγανωτέριος ἐκείτων τὸ δωμάτιον.

ἐκείωρα-έω μόν. ἀπεικονίζω: Πρόδρ.409,4 τὸν σχηματισμὸν καινὸν ἐκείωραφου.

ἐκείωρα-όμοι πληρωσι σκώληκων, θῆμ. ὁμοιολογῶ: Θεοφ.ΦΑτ.4,8,4.

ἐκείωρησι-ως(ή) μῆν. ἀνακίωρησι ἀνάκωρησι: Πλούτ.116,156B ἀνδράκων ἐκείωρησι.

ἐκείωρο-όμοι μόν. φλέγουσι, ὄμ. μῆν. κατέχομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφοδροῦ συνασθημάτων ἢ πάθους: Ἰεράκος Χρον. ἐν Σδθ.1,249 ἐκτραγυῖται καὶ θάλλεται τοσάραχος καὶ χωρῶραχος, ἢ ἐκείωροῦται, καίεται.

ἐκείωρῶ-έω ἐπὶ πρὸς κ. ἰδίως ἀνθρώκων, ἀνάπυ τὸ ζωῶρας, ἐντελῶς ἢ ἀνακαίω, πάλιν ἐκρίνω: Πλούτ.Μάρ.44 κατακλεισθῆμενος εἰς οἰκίαν καὶ πολλοῦς ἀνθρώκων ἐκείωρησας ἀπεκνήμη 2) συνήθ. ἰδίως εἰς τὴν ἀνάπυ, ἐντοσιν, ἐντοσιν, ζώουσι: Ἀριστ.Ἐπρ.310 οὐδ' οὐκ ἠσπασθ', ὅπως ἡ γόνυ τὸν Πάλεον ἐκείωρησας 3) μῆν. γεν. ὄμωσιν κῆν ἀκίω, ἀνεκίωσι: Πλούτ.Ρωμ.29 τὴν παλαιὰν οἰκίωματα καὶ συγγενῆς ἐκείωρησας. ἕκαστα ὄρη τοῦ καιῶ βλλ.: Ἰλ.Α 40.

ἐκείωρῶ-έω μῆν. κ. νεώτ. ὁ ἐκείωρα, ὁ ἐκείωρα, ἡ ἐκείωρα βλλ.: Ὀρφ.ἀπ.297,11 **ἐκείωρα**, ἐπὶ ἐκείωρα ἢ ἐκείωρα τὸ μακρὸν καὶ ἐυστόχος βάλλειν ἤα. ἐκείωρα προφῆσι τῶν βέλων, μακροβόλοι: Ἰλ.Ἐ 54 οὐδ' ἐκείωρα, ἔσιν τὸ πρῶν ἐκείωρα, Στραδ.8,3,33.

ἐκείωρα(ί) μῆν. τ. τοῦ ἐκείωρα βλλ. **ἐκείωρα**-ον, διορ. ἐκείωρα, κ. μῆν., διορ. ἀπερθ. ἐκείωρα, ἐπὶ προσ., π. Ὀμ. μ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν χρ. κ. ἠὲ κούρ. ὄμ. ὁ μακρὸν βάλλων, ἡ ὁ εὐστόχος ἐν τῷ βάλλειν ἤα. ἐκείωρα, τοξότης, μακροβόλος, εὐστόχος: Ἰλ.Α 14 ἐν χερσὶν ἐκείωρα Ἀπόλλωνος, οὐτ'Α 96 ἄγαγε ἔδωκεν Ἐκείωρα, Εὐρ.Ἰων.213 κερταῖον ἀμφιπυρον... ἐν αἰδῶ ἐκείωρασι χερσὶν, Πλούτ. Λοκ.28 ἠὲ εὐστός εἰς χεῖρας ἰσοθαί δέον ἐκείωρα ἀνδράσι 1) ὄμ. σμ. ἐπὶ θητικῶν ὀργάνων: Εὐρ.Φοιν.1142 σπευδόντας 8 ἐκείωρασι 1) ἐπὶ θημάτων, ὁ μακροθῆν βαλλόμενος: Αἰσχ. Πρ.711 ἐκείωρασι τοξοῖσιν ἐξερτυμένω, Πολύδ. 13,3,4 μῆτε ἀδελφοὶ βέλαισι μὴ ἐκείωρασι χρῆσασθαι κατ' ἀλλήλων 2) ἐκείωρα μῆχη ἢ ἐξ ἀποστάσεως δι' ἐκείωρα βέλων: Διον.Ἀλ. Ρωμ.10,16 2) μῆν. τὸ ὄρα. ὄμ. οὐδ' ἐκείωρα ἐπίδοξις τοξότης ἠσκημένος εἰς τὰς ἐκείωρασι μάχας: Ἀναθ.8,17 τοξοῖται καὶ ἐκείωρα.

ἐκείωρα-έω μῆν. εἶμαι τοξότης ἐκείωρα βλλ. λ.2: Μάξ.Τορ.7,3.

ἐκείωρα ἐπίρρ. μῆν. μετ' ἐκείωρασι, μακροθῆν καὶ εὐστόχως: Ἀθῆν.1,25D τοξοῦντες ἐκείωρασι. **ἐκείωρα**(ί) ἤα. ἐκείωρασι, εἰσῆναι.

ἐκείωρα-ον κ. ἐκείωρα βλλ., διορ. ἐκείωρα, ὁ ἐν ἡσυχίᾳ ἢ ἡσυχος, ὁ ἀμείνων, ἐξωστισσας, εἰδ. π. Ὀμ. ἐπὶ ἀμυνοσασάντων καὶ τερπομένων: Ἰλ.Ἐ 759 ἐμοὶ δ' ἄχος, οἱ δὲ ἐκείωρα τέρονται, Αἰσχ. Ἐπρ.238 ἐκείωρα ἴσθι μὴ ἀγαν ὑπερσοθῶ 1) ὁ πρῶτον τι ἀνευ ἐμποδίου, ὁ ὄν' ὀδεῖνός ἀνευχομένους, ἀνευμποδίστος, ἀδιάρτακτος: Ἰλ.Ζ 70 ἐκείωρα νεκρούς ἄμ' ἐπίδον σπύλατες τεθνῶτας, Σοφ.Φιλ.825 ἀλλ' ἄσωμεν, φίλοι, ἐκείωρα αὐτόν 2) φρ. ἐκείωρα ἐρέτω ἐς πᾶσι σὸ καλὸ: Ὀδ.1,376 3) τὸ ὄμ. πλῆθ. ἐν ἐπίρρ. χρ. ἐκείωρα ἡσυχος ἀταραχος: Σοφ.Ἠλ.786 ἐκείωρα πού τῶν τῶσδ' ἀπειλῶν εἰνεχ' ἡμερῶμενον 2) μῆν. ἐπὶ ἀγρού, ὁ ἀργός, ἀμεγάρητος, χέρσος: Ἰγν. Διήμ.451 3) μῆν. ὄμ. μῆν. ἐπὶ δένδρω, ὁ γῆν ὑπὸ τοῦ ἀνεμῶ ἢ τῆς καταγίωδος κενινημένος, ἀσπιστός, ἀσάλευτος: Ἀπολλ.Ρ 3,969.

ἐκείωρα ἐπίρρ., διορ. ἐκείωρα, πλθ. ἀρχ. δοτ. π. Ὀμ. μ. ἐν ὄδ. (ἐν Ἰλ. ἀντίστοιχ. δοτ. ἰσῆναι), π. τραγ. μ. ὁ διορ. τ., πάντοτε μετὰ γεν. συνήθ. προηγουμένης, ἐπὶ προσ., ἰδίως ἐπὶ βέλων, τῆς θηλασι πινος, τῆς εὐνοια, τῆς χάριτι, τῆς ἀρωγῆς, τῆς δυναμῆς πινος: Ὀδ.Τ 86 Ἀπόλλωνος ἐν ἐκίτη, αὐτ'Υ 42, Ἡσιόδ. Ἐργ.4 αἰὼς μεγάλοισ ἐκίτη, Αἰσχ.Ἐπρ.759 Πάλλαδος καὶ Λοῖβου ἐκίτη, Ἀριστ.Φυλ.306 βέλων ἐκίτη 2) ἐπὶ τραγ., καταστάσεων κ. γεν. ἀφίχων, ἐνεκαίωρα, πρὸς χρίν πινος, δι. π. Πινδ.

N 8,47 ἑκατι ποδῶν εὐωνύμων, Σοφ. Φιλ. 669 ὀρεῖται ἑκατι, Εὐρ. Μήδ. 1235 γάμων ἑκατι τῶν ἰάσωνος· 3) ὡς πρὸς, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς: Αἰοχ. Πέρσ. 337, Εὐρ. Ἐλλ. 182 ὡς ἀνάνου γ' ἑκατι μὴ λάθῃ με, Αὐτοῦ, ἐν ΑΠ II, 361,7 ἐμοὶ μὲν ἐκρηπν, Ἡρώδ. 2,27 ἑκπ' ἄλκις, Τοῦλ. Λόγ. 3,1244 βιβλίων ἑκατι· 4) Σουῖδ., Ζωναρ. 680 κ. 'Ησ. «χωρίς».

ἐκθαλαττοῦμαι-όομαι ἰπν. ἐπὶ γῆς ἢ λίμνης, γήνομα ἐντελῶς θάλασσα: Στράβ. I, 3,7 ἐκθαλαττοῦσθαι δὲ διὰ τὴν ἐπικρατίαν τῆς λίμνης I. **ἐκθάλις**-ἰδος ἰθι' EM 378,49, ἢ ἐρυσσάθη βλλ. **ἐκθάλλω** ἰπν. ἐπὶ φυτῶν, ἐκφύω ἀνά: Σόμν. ΠΔ 'Ασμ. 2,13· 2) ἰπν. γήνομα δραστήριος, ἐρηγητικός: 'Αδσμ. π. 'Αετ. 3,163.

ἐκθάλλω ἰπν. κ. μόν. θερμαίνω, ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω: Παῦλ. Σιλ. Θεσμ. Πυθ 14· 2) τὸ παθ. μτφ. διαφλέγωμαι ὑπὸ πάθους: AB 40,20 ἐκθάλλεσθαι ἐρωτῶ ὁσον καίεσθαι ὑπὸ ἐρώσεως: Φρόν. Σοφ. Παρ. 718· 3) διεγείρω: Σενόστ. Διον. 49.

ἐκθάμψης-εως ἰθι' ἰπν. ἐκλήψις, κατάληψις, ἐκφοδισμός: Ἀκῶλ. ΠΔ 'Ησ. 52,12. **ἐκθάμψης** ἰθι' ἰπν. ὁ προκαλὼν ἐκθάμψησιν βλλ.: Ἐπιφάν. 1009.

ἐκθάμψητικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ἐκθαμψητικός βλλ.: Εὐστ. 1420,5.

ἐκθαμψέον ἰπν., μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ θάμβου, ἐμφοβῆσθαι θαυμασίου καταληφθεὶς, ὁ καταλήκτης, ἐκστατικός: Πολύδ. 20,10,9 ἐκθαμπεὶ γεγονότας ἔστασαν ἄφρονι, ΚΔ Πράξ. 3,11 συνέβραμε πρὸς αὐτοὺς πὰς ὁ λαός... ἐκθαμπεῖ, Μηναι. 3,24 Συναξ. ἀκούσας δὲ τὸ ἀπίσκοπος ἐκθαμβος γέγονε, Δρσ. Βοταν. 121 ἐπιτολήθη ἐκθαμβος· 2) ὁ ἐνέγχε, προκαλὼν θάμβος, θθ. δεινός, φοβερός, φρικτός: Θεοτότ. Δαν. 7,7.

ἐκθαμβέω-έω ἰπν. κ. μόν., παθ. ὄνορ. ἐξεθαμβήθη, τὸ ἐνεργ. ἀντιβ. εἶμαι ἢ γήνομα ἐκθαμβος, κατάληκτος, ἐκστατικός: Ὀρφ. Ἀργ. 1218 [ἐν τρησί- 2) ἰπν. μτβ. ἐμβόλλω θάμβος, γεννῶ ἐκλήψην, κατάληψην, καταλήπτω: ΠΔ Σοφ. Σειρ. 30,9 τίθληνον τέκνον καὶ ἐκθαμβέσει σε' κ. παθ.: ΚΔ Μάρκ. 9,15 καὶ ἐκθέως πὰς ὁ ὄχλος ἰδόντας αὐτὸν ἐξεθαμβήθησαν· 3) ἰπν. τὸ ἐνεργ. ὡς μτβ. σκόπτω, ἐμπαίζω, κλυεῖω: Πάν. γράφει δὲ ἡμῖν ὡς ἐκθαμβὼν ἡμᾶς.

ἐκθαμβέω-έω νεώτ. κ. -ώνω δ. τ. τοῦ ἐκθαμβέω-έω βλλ., ὄνορ. ἐξεθαμβέωσα, παθ. ὄνορ. ἐξεθαμβήθη ἐμβόλλω θάμβος, ἐκλήψην, κατάληψην, καταλήπτω· 2) κ. μόν. ἐπιφέρω συσκόπιον τῆς ὄρασεως διὰ τὸ ἀπλήτω φωτός, διὰ τῆς ἰσχυρᾶς λάμψεως, θαμβέωσα.

ἐκθαμβέω ἑπίορ. μον. μετὰ θάμβους: Θεόδ. 'Υρτακ. ἐν ΑΒοασσ. 2,422P.

ἐκθαμβητικός-ή-όν νεώτ. κ. ἐκθαμψητικός βλλ. ὁ ἐμποιῶν θάμβος, ἐκστασις, ἐκλήψην, κατάληψην: ἐκθ- ὠραϊσθῆς - παρὰ θάμψην· 2) συνήθ. ὁ γεννῶν θάμβος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ συσκοτεῖ τὴν ὄραση, ὁ ἐκτυφλωτικός: ἐκθ- σφάνος.

ἐκθαμψητικός ἑπίορ. νεώτ. κατὰ τὸν ὄνον ὡστε πὰν γεννάται θάμβος, ἐκθαμψητικόν βλλ.

ἐκθαμψίζω κ. μόν., παθ. ὄνορ. ἐξεθαμψίσθη καθιστῶν τὸνον ἐκρίων τοὺς θάμβους, δθ. μτφ. καθιστῶμαι, ἀφώνω, ἐρημῶ, ἔγκαστρέω: Αἰοχ. 'Επ. 72 μὴ μοι πόλιν γε πρὸς ἔμνησεν πανώλεθρον [ἐκθαμψίστη: κ. παθ.: Τζέτζ. κ. λ. 1,780 ἐμπελον ἄρσην ὑπ' αὐτῶν ἐκθαμψίσθησαν βίω.

ἐκθαμψομαι-όομαι ἐπὶ δένδρων, γήνομα θαννώδης, ἀγριεῶς: Θεόφρ. Φι 1,33 ὁ δὲ μύρρινος πὰ ἀνακαθαίροντος ἐκθαμψοῖται.

ἐκθάπτω 'Ενιργ. κ. νεώτ., ὄνορ. ἐκθάπτω ἢ ἐκθάβω, ὄνορ. [ἐ]ξέθαφα, νεώτ. παθ. ὄνορ. ἐξέθαψην, ὄνορ. ἐξέθαπτικα, νεώτ. ἰπν. παθ. παρακ. ἐκτεθαμψομαι κ. ὄνορ. ἐκθαμμένους ἐκβάλλω ἐκ τοῦ

τάφου κ. γεν. ἐκ τῆς γῆς θεταμμένον, κειωσμένον τι, ξεγῶνα, ἀντιβ. ἐνθάπτο: 'Ενιργ. ἐνθάπτο τίνα ἢ ἐκθάπει, -τόν ἐξέθαψεν μετὰ πορλεῖον δικίας· 2) νεώτ. μτφ. ἀνακαλύπτω ὀφλοεσθῆν τι, λησμονηθῆν ἢ κειρωμένον: ἐξέθαφεν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἀρχείου πολλά σημαντικά ἔγγραφα.

ἐκθάρρησις-εως ἰθι' ἰπν. τὸ πλῆρες θαρρός· ἢ ἡ τελεία ἐμπιστοσύνη: Περσ. 'Αποχ. Εὐθύμ. 1,50.

ἐκθάρρῶ-έω ἰπν. ἔγω ποῦ θαρρός, πλῆροσ, τελείωσ ἐμπιστοσύνη, πεποισθῆν, μετ. ὄνορ.: Πλούτ. Ρωμ. 26 ἐκθαρρῆσιν τοῖς πράγμασι καὶ βαρυτέρω φρονήματι χρώμενος, ἐξίστατο τοῦ δημοτικοῦ· 2) ἐνθαρρύνω ὑπὸ τῆς: Πλούτ. Γαλ. 7 καὶ συνέταρος πλῆθος ἀνδρῶν ἐπὶ θύρας ἐκτεθαρρῆκόντων ὑπ' αὐτοῦ.

ἐκθάρασμα-ατος ἰθι' ἰπν. τὸ γεννῶν ἐμπιστοσύνη, πεποισθῆν: Πλούτ. Ηθ. 1103A.

ἐκθαυμάω ἰπν. θαυμάζω λίαν: 'Αριστέ. 312, Διον. Ἀλ. Θεου. 34 ὄνορ... ἐκθαυμάσκωσιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτρον· ἢ ἐμτβ. ἐκθάω μέγαν θαυμασμόν, μετ' ἐμφοβ. ὄνορ. [ἐπὶ τινος, ἐπὶ τινι]: ΠΔ Σοφ. Σειρ. 27,23 ἐπὶ τῶν λόγων σου ἐκθαυμάσει, ΚΔ Μάρκ. 12,17 ἐξεθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ.

ἐκθαυρῶ ἰπν., μτβ. ἐκθαυρῶμαι, φέρω τι ἐπὶ τῆς σπῆς τοῦ θαύτου, παθ.: Ἀθῆν. II, 506F ἐκθεαυρῶμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλιῶν βιον· 2) γεν. ἐπὶ κοινῷ, ἐπιδεικνύω ἐλάττωμα τὸ δημοσίω: Πολύδ. 11,87 ἐκθαυρῶσιν ἐν ταῦτον ἀκρισαν· ἢ ὄνορ. ἐκθέτω εἰς δημοσίον καταποκτινῶν, ἐκπορνεύω, ρεζιλῶσ: Πολύδ. 3,91,10 ἐκθεαυρῶσιν δὲ τοὺς πολέμιους φουγαχοῦστας.

ἐκθειάζω ἰπν. κ. νεώτ., παθ. ὄνορ. ἐξεθειάζωσθην, παρακ. ἐκθειάσκα, κοθιστῶ, ἀνακρίρωσιν τίνα θεόν, θεολογῶ, ἀποθεῶ: Λουκ. Τόξ. 2, 'Ηρωδ. Διαν. 'Ιστ. 4,21 ἔθος γὰρ ἐστὶ 'Ρωμαίοις ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ πασὶ διαδοχῶς τελευτήσαντας· ἢ ἐν μοίρα θεοῦ πίθημι τίνα: 'Ερμίας Πλάτ. Φαῖδρ. 199A ἐκ- τοῦ Ἀλγυπτιώσους ὄρασιος· ἢ λατρεύω ὡς θεόν: Πλούτ. Ρωμ. 28 ἐκθειάζωσιν βασιλέων τοὺς ἐπὶ φύσεως ἡμῶν τοὺς θεούς· 2) θεωρῶ ὡς ὑπερφυσικόν, θεῖον: Πλούτ. Σειρ. 11 ἐξεθειάζε φάσκον 'Αρτέμιδος ὄνον τὴν ἐλαφρον εἶναι' κ. παθ.: 'Ηρωδ. Διαν. 'Ιστ. 1,46 τὸ πᾶν ἔργον ἐξεθειάσθη'· 3) μτφ. κ. νεώτ. δι' ἐπαίνου ἐξαιρώ, λίαν ἐγκωμιάζω' Ἡσ. «ἐθεσίσιον, ἐπαινεσίω»: 'Ηρόκλειτ. Ἀλλῆλ. 79 τὴν 'Ομήρου σοφίαν ἐκθειάσκειν αὐτὸν ὁ σύμμαχος - ἐκθειάζει τὰς φυσικὰς καλλονας τῆς Ἐλλάδος.

ἐκθειασμός ἰθι' ὀνόρ. κ. νεώτ. θεῖος ἐνθεουσιτισμός, θεῖα μανία, θεολογία, ἐμνευμασία: Σχδλ. 'Αριστ. Σφ. 8· 2) νεώτ. θεουρός, ζωηρός ἐπαῖνος.

ἐκθειασθῆ ἰθι' νεώτ. ὁ ἐκθειάζων βλλ. 3), ὁ ὑπερβολικῶς ἐπαῖνον, ἐγκωμιάζων, μετὰ γεν.: ἐκθειαστῆς τῆς γερμανικῆς δυνάμεως.

ἐκθειαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὄντως ἢ ἀναπορόμτος εἰς ἐκθειασμὸν ἢ εἰς ἐκθειαστῆν βλλ., ὁ πρὸς ἐκθειασμὸν γινόμενος: ἐκθειαστικὴ κριτικὴ.

ἐκθειαστικός ἑπίορ. νεώτ. μετ' ἐκθειασμοῦ βλλ. 2), ἐγκωμιαστικός.

ἐκθειάω III ἰπν., κ. ἐκθειάζω βλλ. καθιστῶ τίνα ἢ τι θεόν, λατρεύω ὡς θεόν, θεολογῶ, ἀποθεῶ: Φιλ. Κόσ. 602δ κάσμων ἄλους ἐξεθειάσων' κ. παθ.: Διον. Ἀλ. 275 ἐκθειεῖσθαι, Πλούτ. 'Ηθ. 856E.

ἐκθειάω IV ἰπν. κ. νεώτ. ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος ὄλης τὸ ἐν αὐτῷ θεῖον, ξεθειαρῶ: Ζώσ. Ἀλλ. 147B.

ἐκθειώσις-εως ἰθι' ἰπν. ἐκθέωσις βλλ.

ἐκθεμα-ατος ἰθι' ἰπν., μον., νεώτ. κ. ὄνορ. κρατικὸν διάγραμμα κατ' ἀποκαλήφην γεγραμμένον ἐπὶ πινάκων ἐκτεβημένων εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως ἢ τῆς χώρας πρὸς γήνομα τὸ κοινῶ: Πολύδ. 3,1,61 ἐκθέματα κατὰ τὰς πόλεις ἐξέθηκε... κελύων, 'Ενιργ. ἀπ' ἐκθέματος [ἐκ διατάγματος,

λοτ. εκ εδαιτοί' 2) νεώτ. τὸ ἐν τῇ αἰσθάσει τοῦ ἐπ' ἀνοσοτήρῃ διακατήρῳ ταχοκαλλόμενον φύλλον ἴστρον, ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἱ διὰ τὴν προσεγγίαν ἀνεβρίσιον προδιάρθρωσεις δικαίαν, ἀναφερόμενον μόνον τοῦ ἀνοσοτηριῶν τῶν δικασθησομένων προσά'. 3) νεώτ. κ. δημ. πᾶν ἀγχιόμενον καὶ ἰδίως ἐμπόρημα ἢ ἔργον τέχνης ἐκτεθεῖται ἐν χώρῳ προσίτῳ εἰς τὸ κοινὸν πρὸς θεὸν Ἄ καὶ πρὸς πόλιν, κυρίως δὲ ἐν ὀργανωμένῃ ἐκθέσει προϊόντων ἢ κολλιτεχνιῶν τῶν ἐκθέματα ταπεινοῦρας - χειροτεχνιῶν.

ἐκθερηϊζω πάπ. ἐκθίζω ἐκθέμα (βλ. λ. 1), ὀφί-
ζω διατάσσω δι' ἐκθέματος.

ἐκθόμεν κ. ἐκθόμενος βλ.

ἐκθόμενοι κ. ἐκθόμενοι ἀπαρφ. ὀαρ. 9' τοῦ ρ.
ἐκθίβημι βλ.

ἐκθεολογία -ία μην., παθ. παρακ. ἐκθεολογία
παρὰ ἀποδοῦ εἰς τὸν θεόν, ἐξήγησι τὸ ἄς ἐκ θεοῦ ὄν·
Ἡράκλειτ. Ἀλλήλ. 40 τοῦτοις τοῖς ἔλασι ἢ τοῦ
παντός ἐκθεολογήται γενέσι.

ἐκθεραπεύω θεραπεύω ἐπιλόξω - Πολύθ.
3,681 **ἐκθεραπεύω** τὸν καθεῖνα αὐτῶν ἰτὼν ἵππων ἢ τὸ μέσ. θεραπεύομαι ἐπιλόξω· Ἰππ.
Δι. 3,83' 2) διὰ θεραπεύω, ἴστρον περιποιήσεων,
καθιστῶ τινα εὐνοῖν, φίλον μου· Ἀισχ. 1,169 Διοδ. 2.
Σ 14,19 **ἐκθεραπεύω** τοὺς στρατιώτας, κοινὸν
λοῦτον παρεχόμενος, Πλούτ. Σόλ. 31' ἢ τὸ παθ.
ἐκθεραπεύομαι ὑγιάνω θεραπεύομαι, περιποιήσωκ
Κῶδ. Ἰουστ. 3,456 ἐκ- παρὰ τῶν κληρονομήν.

ἐκθερίζω, μέλλ. ὄττ. ἐκθερίζω, ὀαρ. μην. κ. ἐκ-
θερίζω, θερίζω ἐπιλόξω, ἐκθίζω, ἀεζίζω, ἀποτε-
λεῖν τὸν θεοσιμόν· Δημ. 1,253 ἢ ἀσάρον πρᾶϊν-
το ἢ θέρος μεσοῖτον ἐκθερίζω, Πλάυτ. 1,9
καὶ ἐκθερίζοντων ὄρων τὸν θεοσιμόν τῆς γῆς
ὄρων 2) μὴ ἐπὶ ἀνθρώπων, θανάτῳ τὸν ἴστρον
καθιστῶν· Σχολ. Ἀπολλ. 9,4031 τοὺς γηγενεῖς
ἐκθερίζετε' 3) μην. γεν. ἀνοκίπτω· Ἀνα-
κρέοντ. 9,7 τὴν γλῶσσαν ἐκθερίζω (ὀαρ. ὄσοτ.).

ἐκθερηϊομαι κ. νεώτ., μην. παρακ. ἐκθεθη-
ρακία, θερηϊομαι ἐπιλόξω· Ἀριστ. Ζι 580,9 ὅταν
δὲ ἐκτέκω, τὸ γκάττω λείψωσα ἐκθερηϊομαι, Νικ.
'Α. 4,61' ἢ τὸ παθ. γίνομαι θερηϊός· Ἀοχ. Ἰπρ.
'Α. Ἀριστ. Πρ. 863b, 27' 2) μην. φησ. ὅτι παθ. ἐξο-
πτιομαι· Τιμαίος Τουρομ. ἐπ. 114 ἠ. Ἀθην. 3,7β
κακοσοκὸς τινός· ἐκθερηϊομένης ἀπὸ τῆς μέθης
2) διὰ τῆς θερηϊομένης ἐξαπίλω· Ἀριστ. Πρ.
870a, 17' ἢ μην. γεν. ἐξαλείφω· Πλούτ. ἸΗ. 48D τὸν δ'
ἐνός ἀφῶρα τῆς θυχῆς οὐκ ἐκθεθηϊομαι οὐδ'
ἐξέωκα διὰ φιλοσοφίας ἰδ. γρ. ἐκθεθηϊομαι ἢ.

ἐκθερηϊομαι μην. ἴστρον θερηϊός· Γολ. 4,490.

ἐκθέσις ἴστρον, πάπ. ἐθέσις, ἴστρον.

ἐκθέσις ἢ μην. τὸ ἐξεν ἢ τὸ ἐπιπὶ ἐκτεθεῖ-
μένων, ὁσον πρὸς κοινήν θεόν, πρὸς ἐπιθέσειν κττ.

ἐκθέσις ἢ μην. ἐπ. τ. ἢ ἐκθέσις βλ. λ. 1· Μαν.
4,366 ἢ ἐκθέσειν θεοσιμόν ἢ ἐν χρ. κ. ἀπολ.·
αὐτ. 4,596 ἐκθέσειν ἴστρον.

ἐκθέσιον -ον μην. κ. νεώτ. ὁ ἐπιθέσιος πρὸς
ἐκθέσειν βλ. λ. 4, ὁ ἴστρον ἐκθέσιος· Βεττ. Βάλ. 6,18.

ἐκθεσιματῶν ἴστρον νεώτ. φωτογραφικὸν ὄργανον
ὅπου καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς εἰς τὸ φῶς
ἐκθέσεως τῆς φωτογραφικῆς πλακῆς.
ἐκθεσις καὶ ἢ κ. μνη. κ. νεώτ. δημ. -ἢ ἡ θέσις,
τοποθέσις πρὸς θεόν, εἰς τόπον ἀνοκίπτον, ὑπαί-
ρθον ἢ ὄψιστον· Ἀριστ. Περ. 1,460a, 37' τὰ ἐν
'Ὀψιστοῦσι ἔλασι τὰ ἐπὶ τὴν ἐκθέσειν (τοῦ 'Ὀψι-
στοῦσι εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἰδέας ὅπῃ τὸν Φαίδρο-
ν πρὸλ. Πλούτ. ἸΗ. 27D' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ
ἡ λαθρία τοποθέσις πρὸς θεόν εἰς ὑπαίρθον καὶ
ἴστρον μέρος, ἢ ἐγκαταλείπει αὐτῶν, ἢ ἀπόρρι-
ψις· Ἡρ. 1,16 ἢ ἐν χρόνῳ τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἀλικῆς
τοῦ παλαιῶς ὀνόματι κυρηϊομένην, ἔαρ. ἴων 956 οὐδέ
ἔνυθες οἶσι τὰς ἐκθέσειν ἴστρον ἢ νεώτ. νομ.

ἢ ὅπῃ τῶν γονέων ἢ ἄλλων ἀνοκίπτων προσώπων
ἐγκαταλείπει ἀποθνήσκων τὸν ἀνθρώπων, νοσοῦντων
ἢ ἀναθνήσκων τέκνων τῶν ἢ καὶ ἄλλων οὐκ ἐκείνων θεο-
σιμῶν περιθάλπει· 3) νεώτ. εἶδ. ἡ τοποθέσις
εἰς τινος ὅπῃ τὴν ἐπιθροῦσαν φυσικῶν, χημικῶν ἢ ἄλ-
λων παραγόντων, ἢ πάλιν τῶν ἐκθέσις αὐτοῦ εἰς
τόν ἴστρον ἐπροξένησαν ἐγκαύματα, -ἢ ἐκθέσις εἰς
τόν ἀέρα - εἰς τὰ ρεῦματα - εἰς τὴν βροχὴν

4) μην. κ. νεώτ. ἡ τοποθέσις ὄργου, τινος πρὸς
κοινήν θεόν ἢ ἐπιθέσειν· Διοδ. Σ 34/5,2,35 κατὰ δὲ
τὰς ἐπῆσεις ἀργυρωμάτων ἐκθέσεις τορευτῶν
ἐκπονοῦμενος ἢ νεώτ. κ. ἐπὶ σώματος νεκροῦ·
τρίμηρος ἐκθέσις τοῦ πτώματος - τῆς κεφαλῆς
τοῦ ἴστρον· 5) νεώτ. εἶδ. ἡ τοποθέσις
ἐμπορευσίμων εἰδῶν εἰς ἐπιθέσιος μέρος πρὸς προ-
σέκωμ ἀγοραστῶν· συνθ. ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς καθω-
ρισμένον χρόνον καὶ πόλιν συγκέντρωσις καὶ ἐπιθέ-
σις διαφόρων φυσικῶν κ. βιοχημικῶν ὄσ κ. καλλι-
τεχνιῶν προϊόντων χάριν ἐμπορικῆς διαφημι-
σεως· τοπιμαί - ἐθνικαί - θεσιτεῖς - παγκόσμιαί -
καλλιτεχνικαί - περιόδιαί - διαρκεῖς - ναυτικαί -
πληθυντικαί ἐκθέσεις, - ἐκθέσεις μεταφορικαί ἢ
ἐπὶ διαγονοῦμενοι ἐπὶ μέσων μεταφορῶν, ὅσον
ἀσπυροδρόμων κ. ὀτυπλοῦν, κ. δι' αὐτῶν μεταφε-
ρόμενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἢ καλλιτεχνικαί ἐκ-
θέσεις· 6) νεώτ. συνεκθ. ὁ τόπος ἢ τὸ ἴστρον,
τὸ κατάστημα, ἐν ᾧ τελείται ἡ ἐκθέσις· 7) πάπ.
τὸ ἐν καταστήματι ἐκθετήριον, ἢ ὄστρον· 7) ἐξή-
γησις, διατίπησης, καθορισμοῦ· Ἀριστ. Ἄ. Πρ.
48a, 25 ἐκθέσις τῶν ὄρων ἢ εἶδ. ἡ διὰ λογικῆς
ἀφορισσεως διασάφησης· αὐτ. Μεταφ. 1090b, 17
κατὰ τὴν ἐκθέσειν ἐκστόμα παρὰ τὰ πολλὰ λαμ-
βάνειν τὸ ἐν τῇ ἐκαστῶν· 8) μην. κ. ἐπιγρ. ἢ
πρὸς κοινήν γλῶσσαν διατάσσεως δόγματος, νομοθε-
σίας κττ., ἢ δημοσία γνωστοποίησις· Θεοδώρ.
Ἐκκλ. Ἰστ. 2 καὶ ἅμα λέγων ἐπιθέσειν ἐκθέσειν,
- ἐκθέσις τῆς βασιλικῆς τάξεως ἢ ἔργον Κωνσταν-
τίνου τοῦ Ἐυφροσύνητου περὶ τῆς ἐπινοήσεως
καὶ τῶν τελειῶν τῆς αὐτοῦ τοῦ θεοσιμῶν ἴστρον

9) μην., μνη. κ. νεώτ. ἡ αὐτοματικὴ ἀπόληξις,
ἐξιστορήσις, περιγραφὴ ἢ ἐκθέσις τοῦ ἀστυνοῦ
κερὶ τοῦ ἐκείσεσιος, - ἐκθέσις τῶν πεπραγμένων,
- ἱστρικὴ ἐκθέσις, - ἐκθέσις πραγματικῶν μνη-
μονῶν ἢ νεώτ. εἶδ. ἐκθέσις ἰδῶν ἢ ἀπλῶς ἐκθέσις ἢ ὅπῃ
μαθητὸν ἀνάπτυξις θέματος δοθέντος ὅπῃ τοῦ
διδασκάλου, ὁ σύνθεσις· 10) μην., μνη.
κ. νεώτ. τὸ κείμενον ἐν ᾧ ἐκτίθεται, ἀναπτύσσεται
τῆ· συνθ. ὡς τίτλος σμεικτικῶν συγγραμῶν, βλ. ἴστρον
κττ.· ἈΠ 3,123 ἢ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἐκ-
θέσις ἢ περὶ μέρους συλλογῆς ἐπιγραμμάτων ἢ, 'Εκ-
θέσις ἰστρον περιχόμενον ἐκαστῶν τῶν βιβλίων
τῆς Γευγραφικῆς Ὑψηλώσεως τοῦ Κλαυδίου Πτολε-
μαίου ἢ νεώτ. τὸ ἴστρον ἐν ᾧ περιέχεται ἡ
ἐκθέσις τινος· ἀπὸ λέξεω ἢ ἐκθέσις τοῦ ἱστρον
κατὰ τὸ νεώτ. ἢ νεώτ. νομ. δημοσίον ἴστρον δὲ οὐ
ἢ δικαστικὴ ἀρχὴ βεβαίω ὅτι πρόξενος τῆς ἐπράθου
ὄπ' αὐτῆς τῆς ἰδέας ἢ ἠνώπιον αὐτῆς ἢ ὄπῃ
νεώτ. νομ. περιλήψις ὑποθέσεως μελέσεως νό ἔξε-
τασθῆ καὶ ἢ πρὸς ἀκριβεστέραν παρακολούθησιν
αὐτῆς εἰσῆσις· 11) μην. ἱστρον. συνθ. ἢ Ἀλλέ.
Προμ. 1,11' 12) ἐκθέσις τοῦ δράματος, ὁ ἐπι-
λόγος αὐτοῦ, ἢ ἔξοδος Σχολ. Ἀριστ. Βῆτρ. 1548
ἢ ἐκθέσις τοῦ δράματος, ὁ καὶ ἐπιλόγος καλεῖται ἢ
13) τὸ ὅπῃ τὸν κωμῶντα καταπέθειον χρηματι-
κῶν ποσῶν, ἢ ἐν τῷ κωμῶντι κατοθέσις· Ἀκλιφρ.
3,54 ὄλας τὰς ἐπιθέσεις συνελέξωμ' 14) μην.
καθ. ἢ εἰδικὴ λέγαγγελία, ἐκφώνησης· Πρόκλ. Ἐκκλ.
103P' 15) μην. κ. ἐπιγρ. τὸ προσέξω καὶ εἶδ.
ἢ προσέξωμαι, προεκβλῶ, προαγγεῖλαι, προ-
νοηθῶν 16) πάπ. κατάλογος, βέλτιον κατάγρα-
φῆς, κατάστημα 17) μην. μου. πινός μουσι-

κῶν φθόγγων : Ἄριστοιδ.Κ.Ι.11-18) νεώτ. μουσ. τὸ μέρος μουσικῆς συνθέσεως, ἐν ᾧ κατὰ πρότον ἐκτίθενται τὰ διάφορα μελωδικὰ μέλη. || τὸ ἀρχικὸν τμήμα τῆς ἐν τῇ μουσικῇ ψυχῆς βλλ. | φαειλ. | 19) Ἦσ. «ἐκθεσις ἐφάλη».

ἐκθεσιος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐκτός τῶν θεσμιῶν, ὁ κατὰ παράθεσιν αὐτῶν γινόμενος, ἐκνομος, παράνομος, ἀθέμιτος : Φιλ.2,502, Φιντος κ. Στοθ.4,23,61. Πάλο-ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀστυνόμου ἦτο ἐκθεσιος; 2) μον. κ. ἐπὶ πρῶσ., ὁ παρὰ τὰ θέσμια, τοὺς νόμους, τὰ δίκαια ἐνεργῶν, ἀνομος, ἀδίκος : Θεοδ.Μετοχ.Πρεσβευτ. ἐν Σοθ.1,166 ἐκθεσμοὶ τινες καὶ δυσσεβεῖς καὶ καιρέκακοι' 3) μτγν. τερατώδης, δεινός, φρικτός : Πλουτ.Καίσ. 32 λέγεται δὲ τὸ προτέρη νυκτὶ τῆς διαδόσεως ὄναρ ἰδεῖν ἐκθεσμον' || κ. ὑπερθ. -ότατος : Φιλ.1,335 ἐκθ-εὐρήματα.

ἐκθεσιως ἐπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. παρά τὸ θέσμιον, παρανόμως, ἀνομίως : Συνεξ.210Α ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσιως, ἐκθεσιως μὲν οὖν.

ἐκθεσιπίζω μγν. ἐκθίζω διαταγῆν, ἰδίως παραφορικῶν : Ἰωσ.Γενεσ.3,33Β τῶν παρ' αὐτοῦ ἐκθεσιπίζουσιν.

ἐκθίτης (ἰ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. νεώτ. θηλ. ἐκθίτης βλλ., δημ. ἐκθίτρια ὁ ἐξώστης, μπαλκόνι : Σύμν.ΠΔ Βασ.3,6,4 θυρίδας καὶ ἐκθίτης 2) νεώτ. καὶ δημ. ὁ μετέχων ἐμπορικῆς, καλλιτεχνικῆς ἢ ἄλλης ἐκθέσεως βλλ. : οἱ ἐκθίται ὑπερέβησαν τοὺς ἐκάστον 3) νεώτ. κ. δημ. μαθ. ἀριθμὸς σημεῖομένος πρὸς τὰ δεξιά καὶ ἀνω μαθηματικῆς τῆς ποσότητος, βέσσεως καλουμένης, καὶ δευτικῶν τῶν δυνάμιον εἰς ἢν ὑφάται ἡ ποσότης αὐτῆ.

ἐκθιτικός-ή-όν μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκθίσην, ὁ ἐκπίπτει τὸ, ὁ ἐξηγητικός, ὁ περιγραφικός : Ἀρθον.Προγμν.8, Εὐστ. Πον.301 τοῦ αὐτοῦ λόγου ἐκθιτικός τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων 2) μτγν. ἐκθιτικός τρόπος ἐκθεσις βλλ.7) ἡ διὰ λόγιχῆς ἀσαφείας διασάφησης : Ἀλέξ. Ἀφρ.ΑΠρ.34,7 3) μτγν. ἐξαγγελτικός, ἐκφραστικός : Στωϊκ.ἀπ.2,62 4) νεώτ. μαθ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἐκθέτου βλλ. χαρακτηριζόμενος : ἐκθιτικὴ σειρά- συνάρτησις.

ἐκθιτικός ἐπίρρ. μτγν. δι' ἐκθιτικῶ βλλ.2 τρόποσ. : Σιμπλικ.Φυσ.948,25.

ἐκθίνης-ιδος (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ ἐκθίνης βλλ.2).

ἐκθίνος-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ θεβίς ἔξω ὁ ἔξω τῆς οἰκίας ἔξαχθεῖς, ἐκτεθειμένος : Εὐρ. Ἄνδρ.70 πέπυσον τὸν ἐμόν ἐκθίνον γόνον; Εὐστ. Πον.297,60 ἄσους αὐτοῖς ἐκθίνους κειμένους ἡλιος ἐφηνεν' || νεώτ. ὁ ἀφεθείς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τινος, ἰδίως φυσικοῦ παράγοντος : Ἐκθίτος εἰς τὸν ἥλιον-εἰς τὸν ἀέρα-εἰς τὰ ρεῦματα' || νεώτ. εἰδ. ὁ ἀφεθείς ὑπὸ τὴν ἐπιβλοπὴν ἐπιδρασίαν τινος ἑτοῦ ὁ ἐγκαταλειπόμενος, ὁ μὴ προστατευθείς, ὁ ἀνυπεροπαστος : ἀφέντων ἐκθίτος εἰς τὰς ἐπιθετικές τῶν ἐθέρων μου,-ἐκθίτον ἀφένθ τὸ νομοσχέδιον ὑπὸ τοῦ ὑπαρχοῦ' 2) κ. νεώτ. ἐπὶ βρέφους, παιδὸς κττ., ὁ θεβίς ἐκτός τῆς οἰκίας ὁ ἐκφροβίθης, ὁ ἐγκαταλειπθείς εἰς τὴν τήχην του : ΚΔ Πράξ.7,19 ἐκκόμωε τοὺς πατέρας ἡμῶν τοῦ ποιεῖν ἐκθίτα τὰ βρέφη αὐτῶν, Μαν. 6,63 ἐκθίτοι ἐκ πατρὸς οἴκων' 3) Ἦσ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ἐκθίτην) ὡς αὐτὸς βρέφος ἀποριφένθ καὶ ἐγκαταλειπένθ ἄνευ περιβάλλειως ὑπὸ τῶν γονέων ἢ ἄλλων ὑποκρίτων προσώπων Ἦσ. «ἐκθίτα» ἐκρίπτομενα' 4) μτγν. ὁ προσκεβλημένος, προεξέχων : Σωρ.1,68 Ὀρειδ.49,4,23' || τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ἐκθίτον ὁ ἐξώστης, ὁ ἐκθίτης βλλ. : Ἀλλ.ΠΔ Ἐξ.42,3 5) πάπ. ὁ ἔξω κείμενος : Πάπ. ἐκθίτον ὁσθς τῆς προθέσεως.

ἐκθετοτροφεῖον (ἰ) νεώτ. ἰσχυρῶν ἐν ᾧ διαμένονσι καὶ ἀνατρέφονται τὰ ἐκθίτα βλλ.3).

ἐκθετοτρόφος (ἰ) ὁ εἰς δὲν εἶναι ἀνατεθειμένη ἢ συντρέχου καὶ ἀνατροφῆ τῶν ἐν ἐκθετοτροφεῖω ποῦτων συνθεσῶν, τὸ θηλ. ἐπὶ τῶν θηλαζουσῶν τὰ ἐκθίτα καὶ ἐπιμελουμένων τούτων, ἡ τιθῆτρια, ἡ τροφὸς ἐκθίτων βρεφῶν, παραιοῖνα.

ἐκθίτως νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ ἐκθίτην, ὁρό. νεώτ. ἐξέθεσα, σπαν. καθ' ἑτικ. κ. ἐξέθεκα, μέσ. κ. παθ. νεώτ. ἐκθίθημι, δημ. κ. σπαν. νεώτ. ἐκθίτομαι, νεώτ. παθ. ὁρό. ἐξέθετον, δημ. ἐκθίθηκα, νεώτ. μτγ. παθ. παρακ. ἐκθίθημι, δημ. ἐκθίμενος, θέτω τὸ ἔξω ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ, ἐν δημοσίῳ τόπῳ, εἰς τὸ ὑπαίθριον : ἐκθίτω τὰ κλινοσκεπάσματα εἰς τὴν ἀσλήν' || εἰδ. θέτω τὸ εἰς κοινήν θέαν : ἐξέθεσαν τὰ κλοπιματὰ πρὸς ἀναγνώρισιν' κ. παθ. ; ὁ νεκρὸς ἐξέτεθη εἰς λαϊκὸν προσκύημα' 2) κ. δημ. προσάγω ἢ τοποθετῶ τὸ ὡς ἐκθίμενος εἰς ἐμπορικὴν, καλλιτεχνικὴν ἢ ἄ. ἐκθίτων βλλ.4) : ἔχει ἐκθίτοι καὶ πρότερον τὸ ἐργαστασιον του εἰς τὴν διεσθὴν ἐκθίσην Παρισίων,-θὰ ἐκθίτω ἐργα του εἰς τὴν προσηκὴ ἐκθίσην' κ. ἀποθ. ἐξυνοουμένω τοῦ ἀντικειμένου : ἐκθίτει ἐπίσθως ἐν Θεσσαλονικῆ,-θὰ ἐκθίση εἰς τὸν Πανισασόν 3) κ. δημ. εἰδ. ἐκθίτω βρέφος ἐγκαταλίπει κρῖφος βρέφος εἰς δημόσιον τῆν τόπον, ἀφίμων βρέφος τὸ ἐκθίτον : ἐξέθεσαν τὸ βρέφος πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου,-πῆγε νύχτα τὰ ἐκθίση τὸ νόθο τῆς νεώτ. ἐν χρ. σπαν. κ. ἡ μτγ. παθ. παρακ. : χθὲς εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀσλήν μὲς δύο βρέφη ἐκτεθειμένα | συνθεσῶν, χρ. ἐκθίτα' 4) νεώτ. ὑποβάλλω ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν φυσικῶν, χημικῶν ἢ ἄλλων παραγόντων : μετὰ τὸ λουτρον ἐξέθεσα γυνὰ τὰ μέλη μου εἰς τὸν ἥλιον' 5) κ. δημ. φέρω τὸ εἰς τοιαύτην θέαν ἢ καταστάση, ὡστε τὰ κινουμένητα τὰ λαοθ. βλάπτονουέω : μὴ ἐκθίτης τὸν εαυτὸν σου,-ἀθεσῶε τὴν ζώνην του-τὴν ὑπόληψιν του' || ὁδ. ἐπὶ πρῶτα γίνωμαι αἰτία τὰ ὑπόσθη τῆς ἡδίκην ἔβδης μετῶσιν, ἄνω τὴν εἰς καταφάνιον ὑπὸ ἄλλων : ἐξέθεσ ἀπὸ ἀδεχίτησ τὸν προιστάμενῶ του,-ἀθεσῶε τὸ κορίτσι' 6) εἰδ. φρ. ἐκθίτω εἰς τὴν πλειστηρισμὸν πωλῶ τὴ ἐν δημοπρασίᾳ διὰ πλειοδοσίας, πλειστηριῶω : ἐξέτεθησιν εἰς πλειστηρισμὸν τὰ ἀκίνατα τῆς χροσκοπησῆσῆς εἰταιρίας 7) κ. δημ. εἰδ. φρ. ἐκθίτω ὑποφειρότητα νεώτ. κ. ἐκθίθεμαι ὡς ὑποφειρός προβάλλω ἑμαυτὸν ὡς ὑποφειρότην κατὰ τὸς ἐκλόγος, ὑποβάλλω ὑποφειρότητα' 8) ἀφηγοῦμαι συστηματικῶς τὰ κατὰ τινα ὑπόθεσιν : Καλλι. Ὀσν.Βλ.285 τὸν ἔγραφεν πάλιν ἐκθίτων λεπτομερῶς τὰ πρόγματα.

ἐκθίτω, μέλλ. ἐκθεθῶμαι τρέγω ἔξω, σπειθῶ πρὸς τὰ ἔξω : Ἀριστ.ἩΝικ.1149α,28' || ἐκτελῶ ἔξωδον, ἐξέρχουμι : Ἀριστ.Λυσ.456 ὁ ἔρμηναι γυναικες ἐκθίει' ἐνδοθεν, Ξεν.Ἐλλ.3,17 ὁ πῶν τεύχους ἐκθίοντες' 2) μτγν. ἐπὶ πραγμ., ἴπταμαι πρὸς τὰ ἔξω : Πλουτ.Μάρκελλ.16 Βελῶν ἐκθίοντων καὶ καταλαμβανόντων ἀπόντας.

ἐκθίτω-ὄω ὁ δ. τ. τοῦ ἐκθειῶ-ὄω|| βλλ. θεοποιῶ, ἀποθεῶ : Αἰλ.ΦΙ 10,23 σέβουσι... καὶ θηλείας δορκάδας καὶ ἐκθειοῦσιν αὐτάς' τὸ παθ. εἶμαι ἢ γίνωμαι θεῖος : Ἐρμει.Ἄλ.Φοιδρ.135Α' 2) ἐπὶ νόμῳ ἡ ἱερῶν τόπων, καθερῶ, ἑγκαινῶω : Ἄνν.Ἐρμ. Πολ.3,3 τὸν βωμῶν ἐκθειῶν 3) πάπ. πνίγω ἱερῶν ζῶον πρὸς μορσικὸς σκοπούς πρβλ. ἀποθεῶ ἄ.

ἐκθίτωμαι-άραμαι θεῖωμαι, προστέλλω, παροτρῶ τὸ μέτρι τέλος : Σωφ.ΟΤ 1253 οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεσάσασθαι κακόν' 2) μτγν. τὸ παθ. γίνωμαι, εἶμαι ὁρατός : Φιλ.1,96 ἰδοθῶ,ἀπὶ ἐκθεσάσθῃ ἄ. **ὀκθεῖω-έω** μτγν. παρηγορῶ μετὰ προσοχής, ἐξ ὀλοκλήρου : Γρηγ.Νύσσα.1,181Β ἐκτερωθεν τὸ χρῆσιν ἐκθεροῦμενον.

ἐκθίτωσις-εις (ἡ) Ἐπιγρ. κ. μτγν. ἀποθεώσις, καθιέρωσις : Φιλ.2,594.

ἐκθεωτικός-ή-όν ὁ ἀποθεώνων : Πρὸς Λ. Παρμ. 838S, αὐτ. Τιμ. 3, 205D.

ἐκθλάζω μῆν. κ. μον. θηλάζω ἐντελής ἐκμυζώ μαστῶν, βυζῖνος ἐντελής : Πάτ. Μα. 66, 11 τὴν ἐκθλάσαντες τρυφήσατε, Νικητ. Εὐ. 291 μαστῶν ἐκθλάσας : κ. παθ. : Ἰνν. Γου. 1, 73 ἢ ἐκμυζῶ, μιλίλιζα : Ἀριστ. Ζ 587B, 7.

ἐκθλάσις-ως (ή) κ. νεώτ. μῆν. κ. ἐκθλάσις γαίνωσις, χολόρρωσις, ἀτονία, ἐκλάσις : Ἰνν. Ἀφορ. 3, 16 ἐκθλάσις σαρκῶν. 2) νεώτ. γεν. ἡ μεταβολή προσώπου πινός εἰς θηλυ, ἡ οἰστίε εἰς θηλυ, τὸ θηλυπρεπές, μολθοσκόν, ἡ θηλυπρέπεια.

ἐκθλάσιον κ. μον. κ. νεώτ. μὲν, πάλλ. ἐκθλάσιον, νεώτ. παθ. ἀόρ. ἐξέθλασθην, μῆν. παθ. παρακ. ἐκτεθλαμμένος κ. ἰων. ἐκτεθλασμένος, καθιστά τισ ἢ τὸ ὡς γυναῖκα ἴσται θηλυπρεπές, δειλόν, μολθοσκόν : Στραθ. 5, 4, 13 δειρόμενοι γειμαδίσι τὴν στρατιάν οὕτως ἐξέθλασαν ταις ἡδοναῖς, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7, 9 ἐκθλάσιον τὰς ἀγωγὰς τὴν ἐπιτροφεμένην νεώτερα τῆς πάλευς : κ. παθ. : Πολύβ. 37, 2, 2 ἐκτεθλαμμένος καὶ τῆ ψυχῆ καὶ τῷ σώματι, Λουκ. Θε. Δ 53 νεανίας ἐκτεθλαμμένος. 2) καθιστά τὸ χαῖνον, δδόνιαν, ἀσθενκόν, ἐξασθενῶ : Ἰνν. Ἀφορ. 52 ἀσάρκον τὸ ἄσπυρ τὸ σκέλεος, καὶ ἐκτεθλασμένον ἢ κ. ἐπὶ φυτῶν : Θεοφρ. 3, 13 ἐκθλάσεται γὰρ ἀσπάρουσι μὲν τῶν δυνάμεων. 3) γραμμ. μεταρρέου εἰς θηλυκὸν γένος EM 473, 35 κίοντες δὲ οἱ πᾶσι τῶν ἀγέλας ἐκθλόνοισι τὴν προφορὰν, τὸς ἰπποῦς καὶ τὸς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες.

ἐκθλόσις-ως (ή) μῆν. ἐκθλόσις βλλ. ἡ : Νικ. ἀπ. 135.

ἐκθροπεύω θροπεύω, κυνηγῶ, δώκω πρὸς ἀλλήλων : Ἡο. 6, 31 διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθροπεύοντες τοὺς ἀνθρώπους, Ἀριστ. Θουμ. 832a, 29, Πλούτ. Κράσι. 31 τοὺς δ' ἄλλους ἐκθροπεύοντες ὡς Ἀροδὸς συνεκθροπεύει καὶ διέθεθρον.

ἐκθροπιάω κ. μον. μον. ἀόρ. ἐξέθροπιασθαι καθιστά τισ ζῶον, θρονῶν, θροπιάω, ἐθροπιάω : Φιλ. ἀπ. 98H ἐκ- πινάς τῆς ἑλ. Χιλ. 3, 948 μὲν τὸς ἐκθροπιάων ἐκθροπία τὴν βραδεία κ. παθ. : Φιλ. 1, 430, ἰαυδ. Προτρ. 5. 2) τὸ παθ. ἐκθροπιάσαι προσλαμβάνω μορφήν ζῶου : Εὐρ. Βάκχ. 1331 δάμορ τε σὴ | ἐκθροπιάσει δ' ὄρεος ἀλλὰ τέτι τύπον.

ἐκθροπιάω-σμαι θροπεύω, κυνηγῶ : Ξεν. Κυν. 25 ὅταν ἐξ τῶν τε ὑπερχόντων ὀλέγουσ ἐκθροπίνωται ἢ δὲ καταδωκῶν αὐλαμβρόνα : Πλούτ. Πομπ. 26 τὰ μὲν ἐπιπτότα τῶν πειρατικῶν . . εὐδὲς ἐξέθροπτο καὶ κατήγευ.

ἐκθροσπαρίζω λαμβάνω ἐκ τοῦ θροσπαροῦ καὶ διατίθημι, ἐξοδεύω, ἐξοικθῶ θροσπαρόν : Φιλ. Ἐπιτο. 12, 23 ἐκθροσπαρίζωμεν τῷ πλάουτω . . οὐκ ἐν τοῖς κόλλοις τῆς γῆς (ἀμφ. ἀνάγ.).

ἐκθρίως κ. ἐκθρίοις : Ἡσ. ἐπὶ τὸ λῶμα τοῦ γῆρας : πρὸς ὀρθοδός.

ἐκθλίβη (ή) μῆν. κ. νεώτ. μῆν. κατὰ βίβας καταπίσις, στεγνωρία : Πάτ. Μιν. 7, 2 ἕκαστος τὸν πλῆσιν αὐτοῦ ἐκθλίβουσι ἐκθλίβει. 2) νεώτ. ἡ πρόξες καὶ τὸ ἀποπέλεμα τοῦ ἐκθλίβειν, τὸ διὰ πίεσεως, διὰ θλίψης ἀποχομίζω : ἐκθλίβη σταφυλῶν - ἐλαιῶν ἢ ἡ πολιοποίησης διὰ θλίψης : ἐκθλίβη γεωμῆλων - τεύκτων.

ἐκθλίβω κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. ἐξέθλιβην, νεώτ. κ. ἐξέθλιβην, νεώτ. μῆν. παθ. παρακ. ἐκτεθλιμμένος, διὰ θλίψεως ἡτοῦ πιεζῶν ἐξάγω : Ἀριστ. Ζ 626a, 20 πολλὰς γὰρ ὀξείζαι, ἐάν ὁ πλῆγεις ἐπιμελῆται καὶ τὸ κέντρον ἐκθλίψῃ : κ. παθ. : αὐτ. 522a, 20, Μηνάϊ. 3, 27 Συναῖ ἐν ὧ ἄνωθεν ἐκθλιβόμενον γλεῦκος ἔγειτο, - ἐκθλίβω ἐλαιον - γλεῦκος - γεωμῆλα. 2) μῆν. κ. μον. πιεζῶν, ὠθῶν ἐκβάλλω τὸν ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐξοθῶ, ἐκθίωκος : Πλούτ. Σώλ. 19 ἐκθλιβόμενος ὀπὸ πλάθουσ προεστῆλ-

λετο τοῖς θροπνοῖς Νικ. Χων. ἐν Σάθ. 1, 76 ἀγγελος σὺ, καταδωκῶν καὶ ἐκθλίβων αὐτοῦσ. 3) μῆν. κ. νεώτ. πιεζῶν τὸ ὀπίσθε, ὄστε νὰ ἐξαγῆ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἢ ὁ χυμός, ἐκπιεζῶ, σπίζω : Πάτ. Γεν. 40, 11 καὶ ἐλασον τὴν σταφυλῆν, καὶ ἐξέθλιβον αὐτὴν ἐπὶ τὸ ποτήριον, Διοσκ. 1, 112 - ἐκθλίβω σταφυλῶς - ἐλαιῶς - λυγόνων. 4) μῆν. παθ. συνωστίζομαι : Ξεν. Αν. 3, 4, 19 ἐκθλίβασθαι τοὺς ὀπίσθε καὶ πορεύεσθαι πονήρωσ. 5) μῆν. κ. νεώτ. γραμμ. ἀποκόπτεω, ἀποδοῦμαι πθῶνον ἢ διψῶνον ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ ἐν τῷ τέλει λέξεως : πρὸς ἐκθλίβωσ : Ἀπολλ. Δύσκ. Συναδ. 228, 17 ὡ γὰρ οἶόν τε εὐρέσθαι τὸ ὀ ἐκθλίβόμενον.

ἐκθλίμμα-ατος (τό) ἔκωμα ἐξ ἐκθλίψεως : Ἰνν. π. Γαλ. 18(2), 510 « ἐκθλίμματα, τὰς ἐκ τῶν θλιβόντων ἐπιπολής ἐκκόσσει τὸ δέρματος ».

ἐκθλιπτικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ γραμμ. ὁ κατὰ λήλους πρὸς ἐκθλίβην, ὁ δὲ οὐ γίνεται ἐκθλίβη βλλ. 2, 181ως καρπῶν : ἐκθλιπτικὴ μηχανή.

ἐκθλίψις-ως (ή) κ. νεώτ. ἡ διὰ θλίψεως πίεσεως ἐκβολή, ἐξαγωγή, ἀφαίρεσις : Ἰνν. Ἀφ. 7, 85, Ἀριστ. Μετ. 342a, 15, Γαλ. Χρῆσ. Μορ. 5, 16 ἐκθλίψις τοῦ λοιποῦ (τοῦρου), - ἡ ἐκθλίψις τοῦ χυμοῦ τῶν σταφυλῶν - τῶν πυρήνων τῶν ὀπωρῶν ἢ νεώτ. ἡ πρὸς ἐκβολῆν, ἀφαίρεσιν τοῦ περιεχομένου ἐπίσθε, ἡ ἐκπίσις : ἐκθλίψις σταφυλῶν - ἐλαιῶν ἢ νεώτ. μεταλλουργ. εἶδ. ἡ διὰ σφραγιστικῆς ἢ ὀδραμικῆς πίεσεως ἀφαίρεσις τῶν σκωριῶν ἐκ τοῦ πολτοπαγοῦσ οἰθόρου : ἢ νεώτ. βιομηχ. εἶδ. μέθοδος τῆς ἐξαγωγῆς τῶν αἰθέρων ἐλαιῶν.

2) μῆν. μῆν. κατὰ βίβας, θλίψις : Πάτ. Μιν. 7, 2 ἰσ δ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐκθλίβη βλλ. 1. 3) μῆν. γραμμ. ἀποβολή γράμματος ἢ λέξεως Ἀπολλ. Δύσκ. Συναδ. 230, 10, Ἀρδικ. 160 « ἐκθλίψις δὲ ἐστὶν αὐθὺς ἀποβολή τοῦ ἀνομοίου συμφωνῶν, ὡς ἔχει ἐκ τοῦ σκηπτροῦσ σκηπτοῦσ » : ἢ μῆν. κ. νεώτ. ἡ ἀποβολή πθῶνον, ἰδ. βραχέος φωνηέντος ἢ διψῶνον τῆς ἐπομένης λέξεως ἐπιπομένη ἢ ἀποστροφῶν Γαργόρ. Κορινθ. 478, 11. Εὐστ. 984, 15.

ἐκθνήσκω κ. μον. κ. νεώτ., μὲλλ. ἐκθνώσθαι, ἀόρ. ἐκθνήσκων κ. μον. ἐκθῶνον, παρακ. ἐκθνήσκη κ. μῆν. ἐκτεθνήσκω εὐρίσκωμαι ἐν τῷ χρόνῳ, ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, πῶρα τὰ λοιπῶτα : Σοφ. Τρ. 568 ἐκθνήσκων δ' ὀ θῆρ τοσοῦτον εἶπε : ἢ μῆν. ἀποθνήσκω, εὐρίσκω τὸν θάνατον, θανατοῦμαι : Λουκ. Ἰατ. Συγγρ. 27, Ἀρετ. Κρον. Ποθ. 2, 13, Διον. Κ 48, 37 πολλοὺς μὲν ἂν αὐτῶν τούτων ἐκθῶνεϊν ἢ ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἀπονεκροῦμαι : Ἰνν. Κερ. Τομ. 19 τὸ φλεγμῶνον ἐκθῶνεϊν. 2) λιποθύμω : Ἰνν. Ἐπιδ. 5, 42 ἐξέθανε πεντάκις ὄστε τεθῶναϊ δοκίειν, Πλάτ. Νόμ. 959A τὸ δηλοῦν τὸν τὸν τε ἐκτεθῶνεϊ καὶ τὸν ὄντως τεθῶνηκα, Ἀριστ. Ζ 521a, 11, Πλούτ. Ἡθ. 563D οὐ γενομένου τραύματος ἀλλὰ πλῆγεις μόνον ἐξέθανε. 3) κ. μον. κ. νεώτ. γίνομαι ὡς ἀποθῶμενος, σχεδὸν ἀποθνήσκω ἐξ ὑπερβολικῆς χαρῆς ἢ λύπης : Ὀδ. Σ 100 χεῖρας ἀνασχομένης γέλω ἐκθῶνον, Ἀνθ. παρ. 190, 7 ὄραντες ἐξέθῶνον ἐπὶ τῷ πρόσωπῳ, Πλούτ. Ἡθ. 54C ἐγὼ δ' ἐξέθῶνον ὀπὸ τῷ γέλωτος, Λουκ. Ἰατρ. 23 μικροῦ μὲν ἐξέθῶνον ὀπὸ τῷ δέουσ. 4) μῆν. μετ' αἰτ. φοδοῦμαι τὸ σφόδρα, τραγῶμαι τὶ : Φιλῶδ. Ἡρακλ. 125, 18 τὰς νόσους ἐκτεθνήσκαι.

ἐκθνώσμαι-σμαι κατατρέφω, καταθροπιάω : Αἰοχ. Πρ. 1025 ἴσθαι ἐκθνώσεται.

ἐκθῶλω-ῶ μῆν. ὄλεω βολῶμα : Πρὸς Λ. Τετράδ. 183.

ἐκθῶνονας Ἡρ. ἐξεργουμένους ἰσάγν. - ἔοντας.

ἐκθῶρᾶται Ἡσ. « ἐκθῶρᾶται ».

ἐκθῶρημα-ατος (τό) μῆν. ἐκθῶρημα : Στέφ. π. Χρυσοστ. ἐν Κομμα. Ἀθῶσ. ἐν λ.

ἐκθῶρῶμαι μῆν. τὸ ἐκθῶρῶμαι : Μῆρ. Αὐρ. 8, 51. 2) ἔγειρομαι ἐκ τοῦ ὄνου : Ἀρετ. Ὀξ. Ποθ. 2, 9.

ἐκθροῦσθ-έω μτγν. ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, εἰς ταροχίην, τρομάζω: Πολυδ.117 ἀστραπή.. ἐξήληθε τὰς ψυχὰς, ἐξεθροῦθησ' κ. παθ.: Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,5 ἐκ τῶν ὄντων ἐκθροῦσθόμενοι.
ἐκθροῦσθ-έω μτγν. ἐκθροῦσθαι βλλ.: Πλουτ.Εὐγεν.19.
ἐκθροῦσθ | ἢ Ἐπιγρ. ἔθρα βλλ.
ἐκθροφίς-εως | ἢ μτγν. τὸ ἐκθροφέν, ἀνατρέφειν, μεγαλύνειν πνιά: Αἰθ.Φ13,8.
ἐκθροήν μτγν. θρηνῶ μεγαλοφώνως: Λουκ.ᾠκ.113.
ἐκθροῦσθ-έω γλῶσσο, κ. μτγν. κατακινῶ τινά· 2) μτγν. φέρω εἰς γένωσιν τοῦ καινοῦ, διαίδω· πρβλ. ἐκθροισθῆναι· Βασ.π.Θσα.Στεφ.ἐν λ.
ἐκθροισθῆναι πάλ. ζηρώσθ ἀνακινῶ τι, διαφρηθῶ.
ἐκθροισθῶ κ. ἐκθροῖσθ βλλ.
ἐκθροῦσθ-ώ μτγν. καθαρίζω ἀπὸ τοῦ θρόμβου: Ὁρειθ.45,2,10, Παῦλ.Αἰγ.δ.60 ἐκθ- ἔλκος.
ἐκθροῦσθ-εως | ἢ μτγν. ἡ πῆξις ἢ ἀνοσι. 1,128,7 ἐκ- αἵματος· ἢ εἶδ. ἡ θρόμβωσις, ἡ πῆξις τοῦ γάλακτος: Γαλ.4,14,2.
ἐκθροῦσθ νέωτ, κ. δημ., μτγ. παθ. παρσκ. ἐκ(τε)θροῦσθόσθω καταθροῦσθ, ἐκθροῦσθ ἡγεμόνα, πατριάρχην κττ. ἐκ τοῦ θρόνου, ἀραιῶν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν ἢ πόλινως ἐξεθροῦσθ πολλὰς βασιλεῖς, ἢ πατριάρχους ἐξεθροῖσθαι.
ἐκθροῦσθ-εως | ἢ νέωτ, ἢ ἐκθροισθῶ ἢ πράξις τοῦ ἐκθροῦσθαι βλλ., ἢ ἐκ τοῦ θρόνου ἀπομύκνους: ἢ ἐκθροῖσθαι τοῦ Ὁθωνος.
ἐκθροισθῶ | ἢ νέωτ, ἢ ἐκθροῖσθ βλλ.
ἐκθροῦσθ ἔω μτγν. κ. μαν., παθ. ἀδρ. ἐξεθροῦσθην ἀνακινῶ φωνάτων θρομβωδῶς διαφρηθῶ· Πολυδ.δ.207 κ' ἐκθροῖσθαι, ἐκθροῦσθαι, ἐκθροῖσθαι· 2) ἐκπτοῦ, ἐκφροῦσθ: Νικητ.Εὐγ.5,137 τὴν τάλαιναν ἐκτὸς καρδίαν βοῦ νεοτῶν ἐκθροῖσθ' || παθ. ἀναπθῶ ἐντρομος: Γαλ.16,22 ἐκθροῖσθαι τὸν ὄντων αὐτοῦ.
ἐκθροῦσθ-έω, μτγ. παθ. παρσκ. ἐκτεθροῦσθόσθ κ. παθ., κολοῦσθ, διαθροῦσθ Πολυδ.δ.206 κ' ἐκθροῦσθην, ἐκτεθροῦσθόσθ.
ἐκθροῦσθ μαν. αὐτρίθω, καταγρίθω: Πρόδρ. 27,18 ἡ κύμα τοῖς κἀλήθην ἐξέθροψέ σθ.
ἐκθροῦσθ, μέλλ. ἐκθροῦσθαι, ἀδρ. ἐξέθροον πινάσσομαι ἢ ηρῶθ, ἐκπθῶ, πεπῆμαι ἔξω, μετ' γένω.: Ἰλ.Η 182 ἐκ θ' ἔθροε κλήρος κύνεθ, Αἰσγ.Πέρα.457 ὀλοισι ναῶν ἐξέθροκον || μτγν. σπαν. μετ' αἰτ.: ΑΠ9,371 δίκτυον ἐκθροῦσθονα πολυπλοκον ἀρτι λαγῶν) 2) ἀπολ. ἔξορμω· Ἰλ.Φ 539 Ἀπόλλων ἀντίθω ἐξέθροε· 3) μτφ. ἐπὶ τῆς καρδίας, πόλλω σφοδρῶς, κτυπῶ θυνατό: Ἰλ.Κ 95 κραδίη δὲ μοι ἐξέω | σπθθῆσθ ἐκθροῦσκει· 4) ψεύγω ταχέως, τάχιστα ἐκ πνοῦς: Σοφ.ΟΚ 234 οὐτὸ δὲ... ἐμάς ἔθροσθ ἐκθροε' 5) μτγν. ἐκπθῶ, ἐγείρομαι ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ζυπνώ· Λουκ.Ἐνάλ.Δ 23 ὡς βαθῶν ἐκοιμήθησ., ὅς οὐτὸ ἐξέθροε μεταθῶ τυφλοῦσθόσθ· 6) ἐπὶ βροφῶς, ἐξέρχεται ἐκ τῆς γαστροῦ, γεννώμαι: Ὑμν. Ἀπόλλ.119, Φιλοστρ.Νεοτ.Εικ.1,14 τῆς μὲν μητροῦς ἐκθροῦσκει, βαγείσθ τὴν γαστέρα.
ἐκθροῦσθ-ώ φερω, παρσροῦμαι μακρὰν βιοσίω ὡς διὰ θυελλῆθ: Μοσχλῶν Ὑπλ.
ἐκθροῦσθ ὁ.τ. τοῦ ἐκθῶσθ | βλλ., ἤσθ. ἐκθροῦσθ, ἐκθεῖ, ἐξεμεί·.
ἐκθροῦσθ-ατος | ἢ κ. νεώτ. Πατήριος θυσιό: Ἄριστλ. Ἀθ.51,6 ἱεροποιοῦσθ δέκα, τοῦσ ἐπὶ τὰ ἐκθροῦσθ· 2) κ. νεώτ. ἐξάνθημα τοῦ δέρματος: Ἰνν.Ἐπιθ.3,7 ἐκ- μεγάλα· || νεώτ. ἱατρ. φλυκταινοσέκωπτικὴ πυοδερμική καταλείποσθαι μετὰ τὴν ἀποθεραπείαν τῆς βαθούχου οὐλήθ.
ἐκθροῦσθ μτγν., μέλλ. ἐκθροῦσθ, ἀδρ. ἐξεθροῦσθην, ἐξοργίζομαι, θυμῶνσ παρὰ πῶλύ, ἐξοργίζομαι: Ἀντωνίν.Λιβ.7,4 αὐταῖ | αἱ Ἰννοῖ | εἰργόμεναι τροφῆθ ἐξεθροῦσθαι·

ἐκθῶσθ ἤσθ. «ταχέω» 2) αὐτ. «λῶμα, κόμωσθ» (πθ. ἐκθῶσθον).
ἐκθῶσθ-εως | ἢ μτγν. ἡ ἐπιθυμία: Γρηγ.Νύσσο. 1,554 Δ ὁ τὰς ἐκθῶσθεις τῶν ἀνθρώπων βλέπων.
ἐκθῶσθ | ἢ μτγν. κ. μαν. ἔλκος, ζέσις, προθυμία, ὀρημὸς πρὸς π.: Πολυδ.3,15,6 αἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων σπείραι κατὰ τὴν ἐκθῶσθιν ἐπόνομαι τοῖσ τοῖσ δεικοφάν βράδιωσ τὴν τῶν ὑπεναγίων τάξην.
ἐκθῶσθ-εως | ἢ μτγν. ἡ μεταβολὴ εἰς θυμῶμα, εἰς ἀτῆν, ἡ ἀτῆρῶθ διάχυσις: Μαρκελλίν. Ἰατρ.Σιμῶν.59 ἐκ- θεροῦ.
ἐκθῶσθ-ώ καιῶσ θυμῶμα: Εὐρ. Ἰων.1174 κἀ- ἐπιθυμία | σμύρνηθ ἰδρωτά· 2) μεταβολὴ εἰς καινόν, εἰς ἀτῆν, ἐξοτρίωσ: Ἠρόκλειτ.Ἐιστ.δ.4, Στράβ.15,1,22 τὸ δὲ περὶ τῶν ἐκθῶσθῶντων | τῶν ἡλίον' κ. παθ.: Ἀριστλ.Μετ.388α,β.
ἐκθῶσθ-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μετὰ μανίας ἡ εὐφροσύνης γίνωμοσ, ὁ σφοδρῶς ἢ Ἄνν.Ἐμφ.Πολ.5,38 τῆθ τεχορῶσθιθ ἐκθῶσθόσθιθ γένωμοσ· 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ ζωηρῶθ προθυμίας προερχόμενοσ, ὁ μετὰ προθυμίας γίνωμοσ, ὁ ἐνθέρμωσ, ὁλοφύωθ προθυμοσ: Πλουτ.Αἰμ.12 φίλων ἐκθῶσθιθ ὑπερησισις - ἐκθῶμοσ ὑποστῆρσιθ - ἀποδοχῆ.
ἐκθῶσθ-ώσθ μαν. ἐξοργίζω, ἐξοργίζομαι: Εὐστ. Πον.72,40 μὲ πάλιν ἐκθῶσθῶσθον αὐτόν.
ἐκθῶσθ ἐπιθρ. μτγν. κ. νεώτ. σφοδρῶσ, ἐνθέρμωσ, ἐμπαθῶσ: Διογ.Ὀν.15, Λουκ.Ζτογ.16 ἐκθῶμωσ πᾶνυ ἐρίζοντα· || ὀρημτικῶσ, ἀνδοσι γεννώσιθ: Παλδ.2,67 ἑκθῶμωσ ἄρμωσ... ἐπὶ τοῦσ ἐπανάγιοσ, Διον. Ἀλ.Ρου.2,54 ἐκθῶμωσ ἀγνώσθῶμοσ· 2) πάλ. κ. νεώτ. ἐγκαρδίοσ, ὀλοφύωσ: Πάπ. ἀσάδζομαι ἐκθῶσθ τὴν μύετραν διάθεσιθ, Πουαδ.Χριστ.Ἐνθ.58 ὅθ ἀποστῆριθ ἐκθῶμωσ τὴν ἀποφῆρατόθ σου.
ἐκθῶσθ μαν. ἀποκαρῶσθαι ἐκ τοῦ οἴκου, ἐξοργίζω: Εὐστ. Πλ.10,20,13 μὲ εἰδῶτα θύραν ὅπερ ἡ καινὴ γλῶσσοσ ἐκθῶσθῆν φησιν.
ἐκθῶσθ | ἢ μτγν. κ. Ἐπιγρ. ἐκθῶσθαι ἐξἠλαστικῆθ, ἐξἠλεωτικῆθ θυσιό, τελετῆθ, ἐξἠλεώσθ, ἐκθεσις βλλ.μ.: Βεττ.Βαλ.163,26, Ζώσ.2,1,6 εἰκότῶσ δι' ἐκθῶσθῶν ὁ Οὐαλοῖσ τοῦ βελον ἐξἠλεωτο.
ἐκθῶσθ μτγν. θυσιόζωσ, προσέρωσ θυσιαν ἐξἠλεωτικῆθ: Χρυστ.Εἰδ.5,618 ἀρῶν ἠδ' ὄντων μόνων τ' ἀγέλας ἐπιμύκνωσ ἐκθῶσθῶσθ.
ἐκθῶσθ-ον μτγν. ὁ χρῆζωσ ἐξἠλεωσθ· Πλουτ.Ηθ.318 ἐκθῶσθαι καὶ μιὰρὰ διηγήματα.
ἐκθῶσθ-εως | ἢ κ. νεώτ. ἡ ἐξἠλαστικῆθ, ἐξἠλεωτικῆθ θυσιό, τελετῆθ ἢ ἐξἠλεώσθ πρβλ. ἐκθῶσθ || | Πλουτ.Μαρκελλ.28 περὶ τὰς ἐκθῶσθιθ καὶ ἀποτροπὰς θυσιεροῦσθῶσθ ὁ μαντιέθ, Σχολ.Σοφ.ΟΚ 477 καὶ γὰρ διη καὶ τὰς ἐκθῶσθιθ πρὸς ἡλίον ἐπονοῦσθ· 2) μτγν. ἡ διὰ θυσιαν ἀποτροπῆθ: Ἰσίδ.Μιστ.9,3 ἐκθῶσθ τῶν ἐμπαρῶσθ· 3) ἢ ἐξορμῶσθ, ἡ ἐξοδοσ || κ. νεώτ. εἶδ. ἱατρ. ἡ ἐμφανισθ ἐξανθῆρῶσθ ἐπὶ τοῦ δέρματοσ πρβλ. ἐκθῶσθ | | Ἰνν.Κωκ.168 κεφαλαγίνην... λυεὶ καὶ ἐλέκτων ἐκθῶσθ· || νεώτ. πᾶσα ἐμφανισθ παθολογικῶν ἀλλοιωσῶσθ ἐπὶ τοῦ δέρματοσ, ἀλλ' ἰδίωσ τὸ ἐξάνθημα τοῦ δέρματοσ.
ἐκθῶσθ-ἠ-ὸν ἤσθ. ὁ ἐκθῶσθωσ βλλ.
ἐκθῶσθ || κ. μαν., μέσ. ἀδρ. ἐξεθῶσθην, προσφέρω ὡσ θυσιαν ἰδίωσ σφοδρῶσ πρὸς θυσιαν ἐξἠλεωτικῆθ: Σοφ.Ηκ.572 ὡσ πατήρ ἀντίστανθου | τοῦ θηρῶθ ἐκθῶσθιθ τὴν αὐτοῦ κόρηθ· 2) γεν. καταστρέφω ὀλοοχερῶσ, ἀσφωῶσ: Εὐρ.Ὁρ.191 ἐξεθῶσθ Φοῖβοσ ἡμᾶς | μέλων ἀπόδωρον αἴμα ζούσθ | πατροσῶν ματροσ· 3) τὸ μέσ. μετ' αἰτ. πρᾶγμ. ἐξἠλεωθῆμ τὴν ἐξαγίωσ: Ἠρ.δ.91 τὸ ἐκθῶσθασθ (ἐνν. ὄροσ) οὐκ οἶοι τε ἐγίνωτο ἐπιμυχανόμενον· 4) τὸ μέσ. μετ' αἰτ. προσ. ἐξἠλεῶσθ πνιά, καταπαρῶσθ, ἐξεμῶσθιθ: Εὐρ.ὄπ. 924,12 τὴν διὰ μακρῶν ἐκθῶσθῶσθου | εὐρην

μόχθω ἀνάουλον 5) τὸ μέγ. ἀπαλ. προσφύω ἐξελκτικήν θυσίαν, ἵλασμον : Θεοφρ.5,9β, Πλούτ.: Ἀλέξ.50 ἐκέλευσε ἐκθαράσθαι κατὰ τὰς κοίτας τοῦ Κλεῖτου, Στράβ.6,2|| ἐκθάρσασθαι... τοῖς τε καθαρῶσιος θυσίαι καὶ τοῖς θαλαττιοῖς* 6) μτγ. τὸ μέγ. ἀποτρέπω κακὴν ἢ διά θυσίας : Μόξ.Τόρ.38,3 τὴν Ἀθηναίων πόλιν κακουμένην ἄσπιφ καὶ στυγίᾳ θεοδώστα ἐκθάρσασθαι : Ἰάμβ.Μυστ.9,3 ἐκ-τὰ ἐλαφρῆνα.

ἐκθύω 12) ἀόρ. ἐξέθωσα ἐξέρχομαι, ἀναπαύομαι, ἐπὶ ἐξανθημάτων ἔνεκα πνεύου κττ. : Ἰαν.Υγρ.6 τὸ θυρῶν ὠφέλεια τὰ ἐρυθρά, οἷα ἄλλα καὶ ἄλλα ἐκθύει* 2) ἴα. «ἐκθύωσιν ἐκπλήττωσιν, ἐκθύωσιν»* 3) αὐτ. «ἐκθύωσιν ἐξήμεσαι»* 4) αὐτ. «ἐκθύωσιν ἐκψύωσιν, ἐκπύωσιν».

ἐκθύωσιν-ατος 12) μον. θωπέια, κολακεία, ἐκθύωσις, κολασίνα, ὄ. ἐκθύωσις βλλ. : Δίωκ.Κ49. 3) πολλὰ μὲν ἐξέθωσεν αὐτὸν, πολλὰ δὲ καὶ καθυπέχετο αὐτῷ 1δ.γρ. ἐθώπευσε 1.

ἐκθύωπι, ἀόρ. ἐξέθωψα, διά θωπέιας, κολακείας κτῆμα τὴν ἀγάπην, κερδίω τὴν εὐνοϊάν τινος, ὄ. ἐκθύωσις* ἴα. «ἐξέθωψεν, ἐξέθώπευσεν» : Σοφ.ἀπ.857 ἔπεισας, ἐξέθωψας.

ἐκκαγχαζώ μτγ. κ. ἐκκαγάχω, κ. σχολ. ἐκκαζώ ἐκρήνυμι εἰς ἡλῆρον γέλωτα, καγχαζώ λαν : Ξεν.Συμμ.1,16 Κριτόλοσος δὲ καὶ ἐκκαγχαζῶσεν ἐπὶ τῷ οἰκτιρῷ αὐτοῦ, Ἀριστολ.ΗΗΝικ. 1150b,11 ἀόρσων ἐκκαγχαζοῦσιν.

ἐκκαθαίρω, ἀόρ. ἐξεκάθηρα κ. ἀπ. ἐξεκάθαρα, παθ. ἀόρ. ἐξεκαθήρη, μτγ. παθ. παρακ. ἐκκαθαράμην, ἐκκαθαρίζω, καθαρῶς ἔντελος : Π.Β.153 αὐροῦς τ' ἐξεκάθαιρον, Ἡρ.2,86 ἐκκαθάραντες δὲ αὐτὴν 1τὴν κοιλίην, Ξεν.Ἀν.1,216 τὰς ἀπίδας ἐκκαθαράμηνος 1δ.γρ. ἐκκαλυπόμενος : 2) μετ' αἰτ. κ. γεν. ἀπαλλάττω τινά τινος : Αἰσχ.Τικ.264 χύοντα ἴτάνθ' ἐκκαθαίρει κνωδάλλω κ. παθ. : Ξεν.Ἐπ.121 πορνίρας ἐκκαθαρήθαι τὴν πόλιν* || ὄμ. σμγ. κ. ἀναφ. πρὸς πρόσ. : Πλάτ.Εὐθφρ.3Α καὶ δὴ καὶ Μέλτωσι ἴσως πρώτων μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει* || κ. ὄνευ γεν. καθαρίζω ἀπὸ ζήνου ἢ ἀποβλήτων πράγματος : Πλάτ. Πολ.361D ἐκάτερον, ὡσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρει τὸν ἀνδρῶν 1μτφ. ἐκ τῆς ἐργασίας γιγνόμενὸν τελειοποιούσιν ἀνδριάντα : 3) μτγ. ἐκθ. φρ. ἐκκαθαίρω λογιῶμον ἐκκαθαρίζω λογαριασμον : Πλούτ. Η8.64F οὕτω δὴ καὶ ὁ κόλας... καὶ περὶ λύσιν πόρνως ἀκριβῆς καὶ καὶ ὁλόασι δαπάνης ἐκκαθαίρει λογιῶμον οὐκ ἀμελής : 4) ὄβ. ἀναφ. πρὸς δόνεια, τακτικοῦς, ἐξοφλῶ : Βασ.3,479Α καὶ πρὶν ἐκκαθαίρει τὰ πρώτα δευτέρων ἐπιστάγοντες δόνειωμα* 4) καθιστῶ τινα καθαρὸν ψυχικῶς,ἀγνόν, ἐξογιζώ : Μναστ.1,3 Ὁδ.5 ἐρχομῶν Χριστῷ ὀπαντήσωμεν Ἰορδάνου τοῖ : ῥέθιρος ἐκκαθαίρει ἡμᾶς κ. παθ. : Ξεν.Συμμ.1,4 ἀνδράσιν ἐκκαθαροῦσιν ἐκ τῶν ψυχῶς 5) μετ' αἰτ. ὀλοήσους τὸ ἐκβολύμενον πρῶς ἢ πρῶμ... ἐκθώλλω* πρὸβ. ξεκαθαρίζω : Ἀριστολ.Τ1.625b,34 τὰ δὲ γινόμενα θηρία ἐν τοῖς σμίμηναι... ἀμὲν χρηστέα μάλιστα ἐκκαθαίρουσιν, ΑΠΛ4,927 ἐκ-κόπρον* || κ. μετ' ἐμπροκθ. διορ. [ἐκ τινος] : Δείν. 2,5 ἐκ-τὴν ὠροδοκίαν ἐκ τῆς πλέως.

ἐκκαθαρίζω μτγ. μον. κ. νεώτ. ἄπ. μέλλ. ἐκκαθαρίζω, ὄμγ. ξεκαθαρίζω, παθ. ἀόρ. ἐξεκαθαρίσθω, νεώτ. μτγ. παθ. παρακ. ἐκκαθαρισμένος ἐκκαθαίρω : Πλάτ.Δευτ.32,43 καὶ ἐκκαθαρίσει κύριος τὴν γῆν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ* 2) νεώτ. κ. μετ' αἰτ. τὸ ἐκβαλλόμενον ἀντικείμενον, ἐκθώλλω : ἐκκαθαρίζω τοὺς ῥήπους* 3) ὄμ.νεώτ. ἀπαλλάσσω κτῆ ἀπὸ ἐνηπάρχοντος περὶ τὸ ἄραχτατο : ἐκκαθαρίζω τὸ γραφεῖον -τὴν βιβλιοθήκην* || εἰδ. ἐπὶ ὑπηρεσιῶν, κλάδων, ὀργανώσεων κττ., ἀπαλ-

λάσσω ταῦτα ἀπὸ τῶν ὑπηρετούτων ἀνικάνων, περὶ τῶν ἑθρῶν : ἐκκαθαρίζω τὸν δικαστικὸν κλάδον τὴν ἐκκαθίδου τὸ στράτευμα* 4) νεώτ. εἰδ. φρ. ἐκκαθαρίζω λογαριασμον τὰ κοινοῦ λογαριασμον, ἐκτελῶ τὸς σχετικὰς πράξεις, εὐρίσκω τὸ ἀνομιμον πιστωτικὸν ἢ χρεωστικὸν ὑπόλοιπον* 5) νεώτ. εἰδ. φρ. ἐκκαθαρίζω ὑπόθεσιν ὅγα ἐως πέραις ἢ ἀποσπαφνίζω ὑπόθεσιν || κ. ἄμτβ. τὸ ζήτημα ἐξεκαθάρισεν* || εἰδ. φρ. ἐξεκαθάρισεν ἢ ἐξεκαθαρίσθη ὄτι...= προέκυψε συμπέρασμα ἀσφαλῆς ὄτι... : ἐξεκαθάρισεν ἢ ἐξεκαθαρίσθη ὄτι ὀφείλοισθα πολλά ἀκόμην, ἐξεκαθάρισεν-εως 12) νεώτ., δημ.-ἠ ἢ πρῶξις τοῦ ἐκκαθαρίζω, ἢ ἐκκαθαρίσθω, τὸ ξεκαθαρίσσω || εἰδ. στρατ. ἢ ὄπὸ εἰδικῶν στρατ. τμημάτων ἐξουδετέρωσι τῶν ἐντὸς καταλήψεσις ὑπὸ τοῦ πεζικοῦ ἐθρῶν τοποθεσίας κέντραν, ὄρητηριον, κρησφιγμένον ἀντιστάσεις τοῦ ἐθρῶν* 2) κ. δημ. ἢ ὀμαθικὴ ἐκβολὴ ἀπὸ τινος ὑπέρσεως, ὄργανώσεως κττ. τῶν θεωρουμένων ὡς ἀνικάνων, περὶ τῶν ἑθρῶν : ἐκκαθαρίσθω τὸ δικαστικὸν κλάδου τὸν στρατῶν* 3) ὄ ἀκριβῆς καὶ τελειωτικῶς καθαρῶσιος τινος : ἐκκαθαρίσθω ἐξόδων-τελών* 4) κ. δημ. λογιστ. ἐκκαθαρίσθω λογαριασμοῦ ἢ ὀπάδος ἐκκαθαρίσθω ὁ καθαρῶσιος τοῦ χρεωστικοῦ ἢ πιστωτικοῦ ὑπολοίπου προσωπικοῦ λογαριασμοῦ* || συνεκθ. τὸ ἀποστελλόμενον εἰς τὸν κύριον πωληθέντος ἐμπροκθ. ἀντίγραφον λογαριασμοῦ* 5) κ. δημ. ἢ μετὰ τὴν διάλυσιν ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ οἴκου γινομένη ἰδιωτικῶς ἢ δικαστικῶς ἐξεκρίβωσις καὶ ἀποτίμησις τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ βλῆς ἐν εἰδ. σμγ. πρὸς διανομὴν μετὰ τῶν δικαιοουμένων κατὰ τὸ ἀναλογικὸν ποσοτόν* || ὄμ. ἐπὶ πτωχέωσις, ἢ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὄριζομένης διαδικασίας ἐκποίησης τοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ πτωχέωσιος (ἐμπόρου ἢ ἑταιρείας) καὶ διανομῆ τοῦ προκύφοντος ἐκ τῆς ἐκποίησης ποσοῦ εἰς τοὺς πιστωτὰς κατὰ τὸ ἀναλογικὸν εἰς ἕκαστον ποσοτόν* || ὄμ. ἐπὶ κληρονομικῆς περιουσίας, ἢ ἐκποίησης ἢ καὶ μόνον ἀποτίμησις τῆς περιουσίας δικαστικῶς ἢ ἐξώδικως πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς κληρονόμους* 6) εἰδ. κ. δημ. ἢ ἐκτέλεσις τῶν συμβάσεων τῶν χρηματιστηριακῶν ἀγαπηωλησιῶν, γινομένη συνθῆ. εἰς τακτὰς ἡμέρας* || συνεκθ. κ. ἢ ἡμέρα τῆς τοιοῦτης ἐκκαθαρίσεως. **ἐκκαθαριστής** 12) νεώτ. κ. δημ., θηλ. ἐκκαθαρίστρια ὁ ἐκκαθαρίζων, ὁ ἐνεργῶν ἐκκαθαρίσιν βλλ.4 κ.5) τῶν λογαριασμον ἑταιρείας, καταστήματα κττ.* 2) στρατ. πεζῶς στρατιωτῆς ἀποτελῶν μέλος εἰδικῶ ἀποσπασματος ἐνεργούσων τὴν ἐκκαθαρίσιν βλλ.1) καταλήψεσις ἐθρῶν τοποθεσίας : ἀποσπασμα ἐκκαθαριστῶν* 3) οἰολ. εἰδικὴ συσκευὴ πρὸς ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ γαλεύκου τῆς ἀκαθάρτου τρυφῆς, παρασυρομένης κατὰ τὴν κατάθλιψιν τῶν σταφυλῶν. **ἐκκαθαριστικός**-ἠ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐκκαθαρίσιν, ὁ πρὸς ἐκκαθαρίσιν γινόμενος ἢ συντελών : ἐκκαθαριστικὴ ἐπιτροπὴ ἑστέρ. -ὄς. **ἐκκαθαριστήριον** 12) νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ἐκκαθαριστῆς βλλ.1). **ἐκκαθαρίσθω**-εως 12) μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἐντέλης καθάρσιος καθαρῶσιος, ἀγνιῶσις, ἀφαγισμός : Μουσών.ἀπ.20,111B ἢ ἐκκαθαρίσθω περὶ τὰ πολυτελῆ πλείων ἔστιν* 2) ἀποκθόσις, ἐκκαθαρίσθω, ἐκβολὴ, ἀφαίρεσις : Ἱεροκλ.Πλ.14,451M τῆ τῶν λυμαίνωμένων παθῶν ἐκκαθαρίσθω* 3) Ἐπιγρ. καθαρῶσιος,στύδιωσις : Ἐπιγρ. θυρῶν ἐκκαθαρίσθω. **ἐκκαθεύω** κοιμῶμαι ἐξω τῆς κατοικίας μου, τῆς συνθήσεως διαμονῆς μου : Ξεν.Ἐπ.2,4,24 ἐκκαθεύδων δὲ καὶ ὁ Πίνετις ἐν τῷ Ὁδῶειφ. **ἐκκαθίζω** νεώτ., δημ. ξεκαθίζω, ἐπὶ ἡλίου, ἐκ-

τελὸς τὰς ἀναγκαίαις ἐνεργεῖαις, ἵνα ἐπαναφέρω εἰς πλευστότητα πλοῖον καθίσαν ἐπὶ ὑφάλου ἢ βράχου ἡ ὄριου.

ἐκκάθισις-εως [ἡ] νεώτ.ναυτ. ἡ ἐπαναφορά προαροράνας, καθίστασιν πλοῖου εἰς πλευστότητα.

ἐκκαίδεκα [αἰ, αἰ, τῶ] κ. μν. ἀκτ. δεκαεξέ :

*Ἦρ.2,13 ἐπ' ἐκκαίδεκα ἢ πεντεκάδεκα πήχαις, Μηναι.3,30 Συναξ. ἐκκαίδεκα χρόνων.

ἐκκαίδεκάμενος-ον μτν. δεκαεξάμενος : *Ἦρ.ρωπ.164.

ἐκκαίδεκάδκτύλος-ον μτν. ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος ἢ ὕψος δεκαεξέ δακτύλων, δεκαεξάδούκτυλος : *Αβὴν.Μητ.35,1.

ἐκκαίδεκάδωρος-ον ὁ ἔχων μήκος δεκαεξέ παλαμών : *Ἰλ.Δ.109 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαίδεκάδωρα νεφύκειν.

ἐκκαίδεκάδωρον [ὅ] μτν. στερεῖν ἔχον δώδεκα ἔδρας : ΨΠτολ.60.

ἐκκαίδεκαετηρίς-ιδος [ἡ] μτν. περίοδος δεκαεξέ ἐτών : Γερ.8,39.

ἐκκαίδεκαέτης [ὁ] μτν. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξέ ἐτών, δεκαεξαετής : Πλούτ.*Ηθ.754β (ιδ.γρ. ἐκκαίδεκέτης) 2) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαεξέ ἐτών : Διωκ.69,β ἐκκαίδεκαεξέ χρόνος.

ἐκκαίδεκάκις ἐπίρρ.μτν. δεκαεξάκις.

ἐκκαίδεκάκωλος-ον σχολ. ὁ ἐκ δεκαεξέ κώλων ἡ στίχων ἀποτελούμενος : Σχολ.*Αριστ.Εἰρ.382.

ἐκκαίδεκάκλινος-ον ὁ ἐκ δεκαεξέ λίνων, ἤτοι νημάτων, κλωστῶν ἀποτελούμενος : Ξεν.Κυν.2,5 τὰ δὲ δίκτυα ἐκκαίδεκάκλινα.

ἐκκαίδεκάκλιαιστος-ον μτν. ὁ ἔχων μήκος δεκαεξέ παλαιστών, παλαιῶν : Πολυδ.2,157.

ἐκκαίδεκάπαχυς ὄρωρ. τ. τοῦ ἐκκαίδεκάπηχυς βλ.α. : Ψήφ.Βυζ.π.Δημ.256 εἰκόνας τρεῖς ἐκκαίδεκάπαχεις.

ἐκκαίδεκάποδος-ον Ἐπιρρ. ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος, διάστασιν δεκαεξέ ποδῶν.

ἐκκαίδεκάπηχυς-εος-ους, μτν. ὄρωρ.-πάχης, ὁ ἔχων ὕψος ἢ μήκος δεκαεξέ πήχων : Πολυδ.5,89,6 ἔζλα ἀπὸ ἐκκαίδεκάπηχους ἢ εὖς ἑκατάπηχυς.

ἐκκαίδεκάπλασίσιος-ον μτν. δεκαεξαπλασίσιος : *Ανθρμ.π.Γαλ.13,913.

ἐκκαίδεκάποδος-ποδός-ου ὁ ἔχων μήκος δεκαεξέ ποδῶν : Ἀνών. εἰς Θεατ.34,31.

ἐκκαίδεκάς-αδός [ἡ] μτν. ὁ ἀριθμὸς δεκαεξέ.

ἐκκαίδεκάσημος-ον μτν. ὁ δεκαεξέ μουσικοῦ φθόγγου, διαστίχια σημαίνων ἢ περιέχων : *Αριστ.Ἰ.Κ.1,14 ἐκ-χρόνος.

ἐκκαίδεκάσταδιος-ον μτν. ὁ ἔχων μήκος δεκαεξέ σταδίων : Στραθ.12,47 ἐκκ. ὁ περίβολος.

ἐκκαίδεκάσυλλαβικός-ή-ον ὁ δεκαεξέ συλλαβῶς περιέχων : Ἐπιρρ.ἀπ.114 Καλλιμάχου τετράμετρον ἐκκαίδεκάσυλλαβικόν.

ἐκκαίδεκάσυλλαβος-ον ὁ ἐκ δεκαεξέ συλλαβῶν ἀποτελούμενος : *Ἠραστ.10,6 ἐκκαίδεκάσυλλαβον Σαπφικῶν ἴσεν. μετρον.

ἐκκαίδεκάταίος-α-ον σχολ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξέ ἡμερῶν : Μέγ.402,II γυνίον ἐκκαίδεκάταίον [ἔχων ποῖκα δεκαεξέ ταλάντων].

ἐκκαίδεκάτάλαντος-ον ὁ ἔχων ἀξίον δεκαεξέ ταλάντων : Μέγ.402,II γυνίον ἐκκαίδεκάταλαντος [ἔχων ποῖκα δεκαεξέ ταλάντων].

ἐκκαίδεκάτος-ή-ον δέκατος ἔκτος : *Ἦρ.2,143 ἐκκαίδεκατον θεῶν ἑποίσαν ἢ ἱερέας τοῦ Διός.

ἐκκαίδεκάτης [ὁ] μτν., θηλ.-τίς κ. ἐν Ἐπιρρ. ἐκκαίδεκάτης ὁ δεκαεξαετής : Πλούτ.*Ἠθ.754ι : ἰδ. γρ. ἐκκαίδεκαετής.]

ἐκκαίδεκάτις-ιδος [ἡ] μτν. τὸ θηλ. τοῦ ἐκκαίδεκέτης, ἡ δεκαεξαετής : ΑΠ7,400.

ἐκκαίδεκάτηρης [ἡ] μτν. πλοῖον ἔχον δεκαεξέ σειράς κωπῶν : Πλούτ.Δημ.τρ.20 και τὰς μὲν ἐκκαίδεκάτηρις αὐτὰ... ἐθαύμαζον πλεούσας.

ἐκκαίδεκάμετρον ἀτάκτηρις-ιδος [ἡ] κ. νεώτ.

περίοδος ἐβδομήκοντα ἔξ ἐτῶν ἐπινοηθεῖσα, ὅπῃ τοῦ ἀστρολόγου Καλλιπύου : Γέμιν.8,59.

ἐκκαίκοσαέδρον [ὁ] μτν. στερεὸν ἔχον ἐφικκων ἔξ ἔδρας : Πάππ. ἐν Ἀρχμ.2,536Η.

ἐκκαίνω-ώ πόπ. ἀνακαινίζω, ξεκαθαυριεῖω, ἐπιδορθῶναι : Πάπ. ἐκκαίνων τὴν κμήνον.

ἐκκαίπεντηκοντάγωνα [ὁ] μτν. τὸ ἔχον πεντήκοντα ἔξ γωνίας : Πλούτ.*Ηθ.363Α [ιδ.φ.].

ἐκκαίρος-ον μτν. ὁ πελασιασμένος, ἀηρηχαιμένος : ΑΠ1,417. 2) καιρός, ἀνάρμοστος, ἀτοπος : Πάπ. ἕκαστα ἐπιτελείτωσαν μὴδὲν ἐκαιροῖν ἐνώτες γενέσθαι.

ἐκκαίω κ. νεώτ., ἀττ. ἐκάω, μέλλ. -καύσω, ἀόρ. α' ἐξέκαυσα κ. μτν. ἐκέκანτες κόμω ἐντελῶς, κατακαίω : *Ἦρ.7,18 ἐκκαίειν αὐτοῦ μέλλειν τοὺς ὀφθαλμοῦς, Εὐρ.Κύκλ.633 χρόνιν καυτὸν μοχλῶν λαβόντας ἐκκαίνει τὸ φῶς Κύκλωπος κ.παθ. Γλάτ. Γοργ.473C ἐκέμνηται καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκαίηται 2) ἄπτο, ἀνάπτο, ἀνάδο : *Ἦρ.4,134 ἐκκαίσαντας τὰ πυρὰ, *Αριστ.Εἰρ.1133 ἐκκάας τὴν εὐλῶν ἀττ' ἂν ἡ δονάτατα κ. παθ. : Εὐπ.340 τὸ πῦρ ἐκκάεται 3) μτν. ἐξέπτι, διεγείρω, ἀνάδο : Πολυδ.3,3,3 ῤωμιστοῖς ἐξέκαυσαν πόλεμον, Διον. *Αλ.Ρωμ.7,35 ἐξέκαυσε τοὺς θυμῶς, Πλούτ. Φιδ.7 βουλούμενος δὲ μάλλον ἐκκαΐσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν ῤωμίων ἢ δὲ ἐξοργίω.

*Ἠρόν.4,49 κ. μὲν κείας κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.555Α ἐκκαΐσαι τὸ κακόν, Πλά Βασ.2,24,1 ὀργὴν ἐκκαίησαι, *Αλκίφρ.3,67 ἐξέκαίτο ἐπὶ πλάτῃ 4) προκώλω τῆν ἐντέμῃ τὴν περιέργειαν : Λουκ.*Αλέ.30 ἐξέκαυσον οὐν τὸν ἀθλιον γέροντα καὶ ἐς μαρίαν ἐρωμένην ἐνθάλασσιν, Πλούτ.*Ἰγμ.2, 5) παρρωθῶ, παρρωκώ, παρρωγῶ : Θεόδωρ.Φαίτ.2,1,3 ἐκ-τὴν βλάστησιν 6) περικώλω, καθαρῶς : *Αριστ. Πρ.867α, 20 ἐκκαΐων ὁ ἥλιος 7) ἐπὶ δίφῃς, ἔηραίνω, στεγνῶναι : Λουκ.Διφ.4 ἐκκαΐει τε γὰρ καὶ σπῆλαι καὶ ἡμῖνρησθαί ποιεῖ.

ἐκκακῆ ἦσ. « ὄδε ».

ἐκκακίζω μσν. ἐκκακῶ βλλ. : Φιλῆς.1,456.

ἐκκακίζω μτν. κακῶς ἰσχυρῶς, θορυβῶδως : Φιλῶδ.*Οργ.78,20.

ἐκκακῶ-έω μτν. μσν. ἀποδειλιῶ, γάτω τὸ θάρρος μου, λιποθυμῶ : Κλ.Λουκ.18,1 θεῖν πάντοτε προσεχέσθαι αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκακίειν, Μηναι.1,27 Συναξ. ἐκκακίειν ἐν ταῖς περιστάσει.

ἐκκαλαμῶ-ώ νεώτ. ἐκρίω μετὰ τὸν θερισμόν τὴν καλῆμν τῶν σπῆρων, ξεκαλαμίζω.

ἐκκαλαμώμαι-όμαι μσν. ἐξέγω διὰ κολώμου, μὲ καλαμίδι, ἀλιεῖω, φερεῖω ἢ δὲ ὑφ. προσελκῶ, σαγηνεῖω : *Αριστ.Σφ.609 καὶ παπύριον ἄμα τὴν γάλῳ τὸν τριώβολον ἐκκαλαμάται.

ἐκκαλαμίσως-εως [ἡ] νεώτ. ἡ μετὰ τὸν θερισμόν ἐκρίωσις τῆς καλῆμν τῶν σπῆρων.

ἐκκαλαμητής [ὁ] νεώτ. γεωργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐκκαλῶμωσιν βλλ.

ἐκκαλάζει ἦσ. « κλίνει τὸ ἴστιον ».

ἐκκαλλάω καθαρῶς ἢ κολῶς, παστρεύω : *Αρρ. Εὐξ.21 πρβλ. ἦσ. ἐν λ. ἐκκωροσθ' κ. παθ. : ΕΜ322,18.

ἐκκαλύμμα-ατος [ὁ] μτν. ἐνδείξις, σημείον, τευρήσιον : Πλούτ.*Ηθ.463Α.

ἐκκαλυπτικός-ή-ον μτν. ὁ προσηφίς εἰς τὸ ἀποκαλύπτειν, ὁ ἐνδεικτικός τινος : Στωϊκ.ἀπ.2,36,72.

ἐκκαλυπτικός ἐπίρρ. μτν. κατά τρόπον ἐνδεικτικόν, ἀποκαλυπτικόν : Σέξτ.Ἐπιρρ.2,141.

ἐκκαλύπτω κ. νεώτ., μέλλ. τελεθ. ἐκκεκαλύφωμαι ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω : *Ἦρ.1,112 ἐκκαλύφωσ ἀπεδεικνυέτω το παιδίον ἢ μσν. ἀποκαλύπτω ἐμαυτὸν, ξεσκεπάζωμαι, ξεσκεπάζω τὸ πρόσωπον : *Οθ.Κ.179 ἂν δὲ καλυφθῆμεν παρὰ θη' ἄλλος ἀνθρώπον θησάντω ἔλασαν 2) μτν. ἀποκαλύπτω, φερονεῖω : Εὐπ.5 ὀργή μου ἐξεκάλυψεν ἢ δὲ ἐκμυστρηθεῖσαι : Αλφ.Πρμ.193

πάντ' ἐκκόλῳφον καὶ γέγων' ἦν λόγον, Φιλῶδ.
 Ὁργ.46W ἐκκαλύπτει μουσικὸς λόγος || ἐξη-
 γω, ὁρινητός: Εὐρ.1Α.8/2 ἐκκαλύπτει ἦν λόγον
 ἄστινος λέγεις λόγους || κ. παθ. κ. μέσ. γίνονται φανερ-
 ος, φανερούμι: Μην.1,1,3 Ἐσπερ. Qδ.8 Ἐσθ.
 κριμάτων νῦν ἢ ὀδύσασιν πιστοὶ ἐκκαλύπτεται
 3) ἀφανίσαι τὸ προσώπειον πινος τῶν ἔσπεκαζω,
 τὸν ἔσπεκαζῶνα: Αἰσχ.3,55 ἐκκαλύφειν με
 φρεσι προσελθὼν καὶ ἄξει ἐπὶ τὸ βῆμα.

ἐκκαλύφεις-ως (ἡ) μτην, ἀποκαλύφεις, φανερώ-
 σις, ἔσπεκαζομαι: Κλήμ. Αλ.327.

ἐκκαλέω-ω κ. νεώτ. καλῶ ἔξω, καλῶ τινα νὰ
 ἐξέλθῃ: Ἰλ. Q.582 θυμῶς δ' ἐκκαλέσας λαοὺς
 κλέτ', Εὐρ.Βάκχ.170 Κάδμον ἐκκαλεῖ δόμων, Λυσ.
 3,8 ἐκκαλέσας γὰρ με ἐνδοθεν || προκαλῶ
 διὰ λόγον τινός, φωνάζω: Σοφ.OT.597 νῦν οἱ σέ-
 θεον χρῆζοντες ἐκκαλοῦμαι 3) μέσ. καλῶ ἔξω
 πρὸς ἑαυτὸν: Ὀδ.Ω.1 Ἐρμῆς δὲ ψυχῶς ἐξεκα-
 λεῖτο, Σοφ.Φιλ.1264 τί μ' ἐκκαλέσθαι; 2) μέσ.
 προκαλῶ, διεγείρω: Αἰσχ. Αγ.270 γὰρ δάκρυον ἐκα-
 λοῦμαι μὲν, Αἰσχ.1,23 ὀργὴν ἐκκαλέσθαι, Δημ.52
 1) ἐξῶθεν, προκαλῶ: Πολύδ.1,192 τῶν ἐναντίων
 ἐρεθίζεν καὶ παρὰθάτοις τὰς ἱππείδας αὐτῶν ἐκα-
 λέσθαι 3) μετ' ἀποφρ. προκαλῶ τινα νὰ πρόξῃ
 τὴ: Σοφ.Τρ.1206 οἷα μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ, φωνεῖα γενέ-
 νησθαι 4) κ. μετ' ἐμπροθ. διορ.: Τηλ.Λοκρ.104B
 ἐκκαλεῖν ποτὶ ἄνρα || ὄμ. παθ. ὑπερο. ἐν μέσ.
 σμη.: Πολύδ.4,57,4 καὶ διαβαῖναι... ἐξεκκαλεῖτο
 πρὸς τὴν πρῆξιν αὐτοῦ || ὄμ. προκαλοῦμαι
 εἰς ἡ ἐπὶ τι: Φιλῶδ. Ὁργ.52,95W, Φιλῶστρ.Σοφ.
 2,8,4 ἐκκαλεῖσθαι εἰς ὀργήν 4) ζητῶ, ἀπαίτῶ:
 Ἐπικ.Ἐπιτ.2,360 ὡς τὰ φαινόμενα ἐκκαλεῖται
 5) παθ. ἐπιθεσίτων, ἐπικαλοῦμαι: Πλούτ.'Ἠθ.
 278F.

6) μέσ. ἐπικαλοῦμαι ἐναντίον τινός, μετ'
 ἐμπροθ. διορ. [ἐπὶ τινα]: Πλούτ.178F ἐκκαλεῖ-
 σθαι κρισην ἐπὶ τινα 7) ἀναφῆρα: Πλούτ.'Ἠθ.
 493B ἐκ-προβάλλεται ἐπὶ τῶν ἀλόγων φρεσίν.

8) νεώτ. νομ. ποιῶ ἐκκλησίαν, ἔφεσον, ἐφεσιδῶλλω.

ἐκκαλοῦσιν-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν καμῖν θέρ-
 μονος διαφόρων οὐκίτων, πρὸς ἀπόληψιν καμ-
 νευμάτων στερεῶν ὕδρων ἢ ἀερῶν.

ἐκκαμνεύεις (ἡ) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἐκκαμνεύ-
 σιν βλλ. ἐργάζεις.

ἐκκαμνεύω νεώτ. ἐκτελῶ ἐκκαμνεύσιν βλλ.
ἐκκαμνω ἀποκλίνω, καταπονοῦμαι, ἀπαυδῶ,
 ἔξομαινομαι: Θουκ.2,51 καὶ οἱ οἰκεῖσι ἐξέκαμνον
 ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι, Πλούτ.2,61,8
 πολεμουμένους ἐξέκαμον || ὄμ. κ. μτην.: Μάξ.
 Τόρ.29,2 ἐξέκαμον ἡ ἀρετὴ τισί 2) καθίσταμαι
 ἀκατάλληλος, γίνομαι ἀχρηστός: Πλούτ.Κέρ.Πρ.
 24 ἐξέκαμον ὑπὸ γήρως πρὸς τὰ θμῶσιν, αὐτ.
 Κοῖσι.37 (παροιμ.) καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγὰς
 ἢ καὶ οἱ σίδηρος ἀμβλύνεται διὰ τὸν κτηνημάτων.1

ἐκαμνήσις (ἡ) νεώτ. γερμ. ἡ διὰ τοῦ εργα-
 λίου ἐκαμνητοῦ καταστρεφῶν τὸν ἐπὶ δένδρων
 φυλακῶν τῶν κορυφῶν, τὸ ἔκκαμνησιμα.

ἐκαμνητής (ἡ) νεώτ. ἐκκαμνητής, εἰδος
 φαλῶδος πρὸς ἐκκαμνησιν βλλ.

ἐκκάνασσι ἐκίνω, κενῶ πῖνον, ἀδειάζω: Εὐθ.
 282 τήνδ', ἐκκάνασε ἱ ἐνν. κῆλικα.1

ἐκκαπήλειω μτην. πάλω μακρὰν συνήθ. παθ.:
 Φιλῶστρ. Ἀπολλ.1,15 ἐκκαπήλεισθαι τῆς χώρας
 2) νοθεύω ἤσ. ἐκκαπήλειον θαλαύσιν.

ἐκκαπίζομαι μτην. ἐξαιτίζομαι, ἐξαφανίζο-
 μαί ὡς κινός: Ὀλύμπ. Αἰχ.73B.

ἐκκαπίζω νεώτ. καθαρῶς τὸ ἐσωτερικὰς
 ἐπιφανείας τῆς καρποδίου τοῦ πλάσιου ἢ τοῦ φλο-
 γοβαλαίου ἐκ τῆς ἀθόλης ἔκκαπίζω.

ἐκκαρδία μτην. ὄνοια, ἀφροσύνη: Ἐπιφάν.1,325A.
ἐκκαρδιδῶ μτην. ἀφροσύνη, ἀποσπῶ τὴν καρ-
 δίαν ἀπὸ τινός: Ἀλέξ.Τραλλ.1,15.

ἐκκαρπύομαι παθ. ἐκαρποῦμαι βλλ.

ἐκκαρπύεις-εως (ἡ) ἡ ἀδελφισ τῆς φυκῆς, τῆς
 φύτρας εἰς καρπὸν: Γαλλ.6,655.

ἐκκαρπίζομαι μέσ. παράγω, φέρω ὡς καρ-
 πόν: Αἰσχ.Ἐπ.601 ἄτης δρούρα θάνατον ἐκαρ-
 πίζεται 2) ἔσοδοῦ, καρποῦμαι, ἀπολαύω:
 Πίσπ. ἐκκαρπίζομαι τὰ ἐκ τῆς γῆς γενήματα 3)

ἐπὶ καλλιεργουμένης γῆς, ἐξαναλωμαί, καθί-
 σταναι πενήθρος εἰς ἀπόδοσιν, ἄγονος: Θεόδωρ.
 ΦΑἰτ.4,8,3 τάχιστα ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη.

ἐκκαρποῦμαι-ομαι συνάγω καρπῶς, ἀπολαύω
 καρπῶν ἐκ τινός, κ. μτην.: Εὐρ.'Ἰων.815 ἄλλης γυ-
 ναϊκὸς παῖδας ἐκκαρποῦμενος, Δίων Κ.37,56 ἐκ-
 φιλίαν || ἀπολαύω τῶν καρπῶν πράγματός

τινός: Θουκ.5,28 ἀμφοτέροισ ἐπινοοῦσι δυ-
 τερες ἐκκαρποῦσθαι 2) ἐξαντλῶ: Δημ.700

ἴνα τὸν πολλὸν χρόνον ὑμᾶς τινες ἐκκαρποῦμε-
 νων καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων διεπραχθῶτων.

ἐκκαρπῶ-έω παράγω σπόρον: Ἰππ.'Ἀρθρ.8.
ἐκκαρπῶ-έω μτην. ὑπομένω: Νικ.Εὐγεν.4,250.

ἐκκαρπύομαι παρασκευάζω ἔδεσμα τὴ μετὰ
 καρπῶν, τὸ κῆνον με σάλτασ' ἤσ. ἐξέκαρ-
 κεύθη, ὠφιοποιήθη καὶ συνεκῶθη· καρπῆ γὰρ
 ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγμεινόμεν.

ἐκκαταπάλλομαι ἐπ. μ. ἐν ὄφρ. β' ἐκκατά-
 πάλω, ηθῶδ πρὸς τὰ κάτω: Ἰλ.Τ.351.

ἐκκατάρσσω μτην. ζημῶ, βλάπτω πλήρως,
 παθ.: Ἀλέξ.'Ἀφρ.Πρ.1,96.

ἐκκατεῖδον ἀδρ. τὸ ἀφρ. ἐνεστ. ἐκκαθο-
 ρῶ, βλέπω πρὸς τὰ κάτω ἐκ τινός μερούς: Ἰλ.
 Δ508 Περγᾶμο ἐκκατεῖδον, Κόνιν.8,430.

ἐκκατάπαλω ποι.ἀδρ.β' τοῦ ἐκκαταπάλλομαι βλλ.
ἐκκατάπαλος-ατος [ἡ] μτην. ἐπὶ φυτῶν, ἡ ἀδ-
 ελφισ τοῦ καυλοῦ: Γαλλ.19,153.

ἐκκαυλῆσις-εως (ἡ) ἐπὶ φυτῶν, ὁ σχηματισμὸς
 καυλοῦ: Θεόδωρ.ΦΑἰτ.4,3,5.

ἐκκαυλίω ἀνασπῶ, ἀποσπῶ, ἐξερρίζω τὸν
 καυλόν || κ. μτην.: Ἀριστ.Πηρ.825 τὸς καυ-
 λούς τῶν ἐδῶνων ἐκκαυλίωσιν.

ἐκκαυλῶ-έω ἐπὶ φυτῶν, ἀναπτύσσομαι εἰς καυ-
 λόν: Ἀριστ.Πρ.924b,27 2) ἀναπτύσσω, σχη-
 ματίζω καυλόν, στέλεχος: Θεόδωρ.Φ1,2,2, αὐτ.
 ΦΑἰτ.4,3,5 3) ἤσ. ἐκκαυλῆσαι ἐπιδοῦσαι.

ἐκκαυμα-ατος [ἡ] (ἐκκαῖω) κ. νεώτ. πᾶν εἶδος
 φρυγάνου ἢ φύλου ποιοῦντος φλόγα, προσάνω-
 μα: Σοφ.ἀπ.225,διῶδ.Σ2,49 καὶ κριθῶνων ὄφρα-
 χιν ἐκκαῖματα 2) μετ. στρατ. ὀλη χημικῆ
 ἴλαν ἐμφλεκτὸς πρὸς μετάδοσιν τῆς φλογὸς εἰς
 τὴν γέμισιν τοῦ πυροβόλου, ἢ, ἐμπύρεψα 2)

μτην. ηηθ. θερμότητος: Ἀρετ.'Οἶ.Παθ.2,11
 3) μτην. ἔκκαυμα: Εὐρ.ἀπ.1031 ἐκ-τάλιμα.

ἐκκαυμα-ατος [ἡ] νεώτ. ὅπου ἔκκαυμα βλλ.) εἰς
 πυροβόλον ὄπλον.

ἐκκαυμάσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκκαυματίζεν βλλ.
ἐκκαυματοθήκη (ἡ) νεώτ. πυροβ. σπύγνον κυ-
 λῖον πρὸς ἔκκαυμα τῶν ἐκκαυμάτων βλλ.2).

ἐκκαυματοποιία [ἡ] νεώτ. ἡ κατασκευὴ ἐκκαυ-
 μάτων βλλ.2).

ἐκκαυματοποιός [ἡ] νεώτ. ὁ τεχνίτης ἡ πυροβο-
 λητής, ὁ κατασκευαστὴς ἐκκαυμά βλλ.2).

ἐκκαυματοποιός [ἡ] νεώτ. ὄργανον τῆς ἀπό-
 σπασιν τοῦ ἐκκαυμάτος βλλ.2] ἀπὸ τοῦ πυροβόλου.

ἐκκαυσίς-εως (ἡ) κ. μων. καῖσις, πυράκτωσις:
 Ἀριστ.Μετ.342a,2 || μων. ὑπερθερμονοσι: Μηναι.
 3,24 Συνοε.β' παρεγένοντο πρὸς τὸν Κόμητα τὴν
 ἐκκαυσιν τοῦ λείπτου ἀπαγγέλλοντες 2) θέρ-
 μασσις τοῦ σώματος ἢ Ἀρετ.'Οἶ.Παθ.2,11 || ἡ ἡθ.
 θερμονοσι λουτροῦ 3) ἡλίσσις: Γαλλ.2,884

|| κ. ἐν φρ. ἐκκαυσίς ἡλίου: Ἀλέξ.'Ἀφρ.Πρ.1,88.
ἐκκαυστικός-ἡ-όν ὁ ἐκαῖων, ὁ φλογίζων, φλο-
 γιστικός: Αἰλ.Π1,11,2.

ἐκκαύχημα-ατος [ἡ] μων. καύχημα, καμάρη:
 Στουδ.Θεόδ.134.

ἄκαυχῶμαι -όμαι ἐπιτ. τοῦ καυχῶμαι βλλ. : Εὐρ. Βάκχ.31 ζῆν ἔξεκαυχῶνθ' ὅτι γάμος ἐφέεσται.
ἄκαυχήνομός [ο] νεώτ. χμ. ἢ ἐκ τοῦ καπρὶ ἀποβολῆ τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῆς καφεῆς.
ἄκαυχάλας ἐπὶ κύματος, ἀνασίδω ζωηρὸν κάλασμα, ἴσιν βράσσα, ἀφίρσι, κοιλίσιασι : Ἄπολ. Σοφ. ΛΕΓ. Ὁμέν λ. κωφὸν μπάτω ἔκαυχάλαζοντι κύματι, ἄρχονεω δὲ μεγαθοσοβαί.
ἄκαυχρός ἴσα. δ. ἄκαυχρός ἔκαυκίωζ ἴσα. ε ἔκαυκίωζ, ἔκαυκίωζ, ἐκτίναζω ἢ συντρίψω γ.
ἄκαυχρός ἔκαυκίωζ βλλ.
ἄκαυφύλλιῶ-ὡς νεώτ. ἐκβάλλω τὸ καφύλλον ἐκ τῶν καλῶν τῶν χρησιμοποιοῦνθων ἐν τῇ βολῇ.
ἄκαυφύλλωσις [η] νεώτ. στρατ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἔκαυφύλλιω βλλ.
ἄκκάω ἄττ. ἀντὶ ἔκκαω βλλ.
ἄκκάδαννῶμι μτγν. διασπείρω, διασκορρίζω Κόλντ. 10,124 ἐκκάδαννται ἴστω ἀπὸ μελέων.
ἔκκαμαι (ἐκ, κέμαι) κ. μ. μ. κ. νεώτ. ὡς παθ. τοῦ ἐκτίθημι, παραλήλασας τῷ ἐκτίθειναι σμ., ρήτομα ἐξω, ἀφίρσι ἐξω : Ἡρ. 1,110 ἐπὶ ἄνδρ. δὲ ἐκκαίμενοι τέταγμα ἄνω 2) ἐπὶ δημοσίων ἀποφάσεων, κανονισμῶν, διατάξεων, φησιματίων, δημοσιεύματι, ἀνασπληομίαι, εἰσιμα κρησαμένους ἔξω πρὸς ἀνάγκωσιν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ : Δημ. 548 τν ἐκκαίτο πρὸ τῶν ἑπιανῶν 3) γεν. ἐπίδεικνυμαι, τίθειαι ὅτως, ὥστε νὰ εἶμαι καταφανής, δηλ. διαδηλοῦμαι : Πάπ. ἡ μὴ προθυμία ἐκκαίσιω 4) μετὰ γεν. τόν. ἀπομύω, προβάλλω ἑμαυτὸν ἔξω τινός, ὁλον ἐκπεμπτικῶς, κρημαίνω, ἐκτεθειμένω 5) εἰδ. ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, εἰμαι, μύω γεγυμναμένω : Σοφ. Ἄντ. 1011 μολοί, ἐξέκκιντο πιμελής 6) κ. ὄνου τῆς γεν. ὡς ἔξω πονουμένης ἐμφανίζω προερχοῦν ἀπὸ πνος ἐξω κυριότητά, προεξέω : Γαλ. 1,797 φλέβας ἐκκαίμεναι [τῆς ἐπιανῶσιν] τοῦ ὄρουτος = ἐξωγκωμῶναι 1. Φιλ. 2στρ. Εἰκ. 2,17 τὰ γὰρ ἐχοίμενα τῆς ἔψωσι. Ἐψωματα καὶ ἰα ἐναρμῶσιν καίλα ἐκκαίμεναι 5) μετ' ἐμφοθ. διορ. [εἰς, πρὸς] ἢ μετὰ τὸν ἐπιρρ. ἐξέω πρὸς τὸ μέρος, προέω, προεξέω πρὸς κῆπου, ὅθ. κ. πῆμα πρὸς π : Στράβ. 5,48 προορίων ἰστιν ἐκκαίμεναι εἰς τὴν θάλασσαν ἀκραν ἔχων. Διον. Κ. 74,10 πύργοι ἐξω ἐκκαίμενοι Πρώτῃ Στγ. Θεολ. 80 ἐκκαίμαι πρὸς τὸ πάσχειν 6) μετὰ ὄστ. ἐκτίθειμαι ἐγκαταλείπωμαι εἰς τι κ. σμεινῶ ἀφίρσι εἰς τὴν διάθεσιν, εἰς τὸ ἔλεός πνος : Στράβ. 5,24 προεβάλλοντο ἐφ' ὄματα πρὸ αὐτῆς ὥστε π' λάσσων ἔπιον ἐκκαίσειαι τοῖς ἐπιπλεύσασιν, Ἄλλιφρ. 3,29 ἐκκαίμαι τοῖς βουλομένοσι τὰ μ' αφετηρίεσθαι, Πλάτ. 6,815 ἐκκαίται ταῖς τύχαις 7) ὄμ. κέμαι, διατελῶ πρῶσις εἰς τὴν θέαν πνος, ὀπῶντιν εἰς τὴν ἀντιλήφιν πνος : Διον. Ἄλ. Ρωμ. 10,1 ἀπαύω τὸ ἦθος καὶ παντὶ ἰδεῖν ἐκκαίμενον 7) μετ' ἰδμεν. καθαρῶς, δηλ. ἀσ, διατυπῶμαι ἀκριβῶς, καθαρῶς, λεπτομερῶς : Ἀριστ. Πητ. 149τ. 23 ὄθεν δεῖ αὐξῆν καὶ ταπεινῶν ἐκκαίται ἰτόποι πρότερον 8) ὄμ. ἐπὶ λογικῆς ἐνωσις : αὐτ. Αἴτρ. 46, ἐσπίων τὸ μὴ καλῶς ἐκκαίσειαι τοῖς ὄρουσ κατὰ τὴν λέξιν, Ἐπιφ. Φυσ. 28,1 8) ὄμ. μετ' προτεινόμεναι, διατυπῶμαι : Ἀριστ. Πολιτ. 133β. 31 ὁ σκοπὸς ἐκκαίται καλῶς, Ἐπιρρ. ἔλασσον τοῦ ἐκκαίμενον 9) μετ' ἐμφοθ. διορ. 1) παρὰ, ὄπθ. μετὰ γεν.) καθορίζομαι, προαδιορίζομαι : Στράβ. 15,1,46 μισθὸ παρὰ βασιλέως ἐκκαίται 9) ἐπὶ γεωμετρ. σχήματος, λαμβάνομαι, τίθειμαι παράδειγμα ἢ πρὸς ἄσιν : Ἀρχγ. Σφαίρ. Κ. 1,5,28 ἐκκαίωσι κύκλος - δ ἐκκαίμενος κύκωσ 10) νεώτ. εἰδ. νομ. ἐκκαίμεναι κληρονομία ἢ ἐν ἀκαθάρτου καταστάσει ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα κληρονομίας ἢ τοῦ ἐκείνη ἢς δὲν ἐνεφανίσθη ἢ δὲν ἀνεγνωρίσθη νομίως ὁ κληρονομός, ἄ. ἀπροαίλουτος

ἄκεκνέμενος ἐπιρρ. μτγν. εἰλικρινῶς, παρηγοία : Φιλ. 2στρ. Σοφ. 2,17 ἄκεκνέμενος τοῦ ἄθους καὶ ἀπαναυθῶντος ἔχει.
ἄκεκνῶ-ὡς ποι. ὄντὶ ἄκεκνῶ βλλ.
ἄκεκνω κῆρα ἐν χρῶ, κωρυδα σφύρρις : Σοφ. ἀπ. 473 Σκυθιστὶ ἄκεκνωμένωσ 2) ἀποτέμνω, κόπτω : Ἄπολλ. Ρ. 4,1033 ἐκ κῆρος ἄνδρῶν κείρατε. (ἐκ)κελλήρικεν ἴσα. ε ἄκεκλήρικεν.
ἄκεκλασμένως ἐπιρρ. μτγν. γλώσσα, τοῦ σκεπαρηγῶν ὄντ. : Γαλ. 19,138.
ἄκεκλευθῶς-ον μτγν. ἔξω τῆς κλειθῶσ ἴστω τῆς ὁδοῦ : Λυκ. 162 λαθραῖα κἀκεκλευθῶ.
ἄκεκνῆσις-εως [η] μτγν. ἡ διὰ κέντρου, δι' αἰγληροῦ ὄρουτος ἐκβολή, ἐξάγωνη, ἐξορῆσις : Εὐστ. Ἐκκλ. 1στ. 8,12 μετὰ τὴν ἐκκέντησιν ἴων ὀφθαλμῶν.
ἄκεκνῆσις-εως [η] μτγν. ἐπὶ ὄπθ. ὁ πρὸς-ποθέτων τὰς ἐνωσις τοῦ ἐκκέντρου καὶ τοῦ ἐπικύλου βλλ. : Ἄπολλ. Ὑποτ. 2,3.
ἄκεκνῆσις μτγν. πθ. ἀντὶ ἐγκεντρίω βλλ. : Κατ. Ἄστρ. Κ. 7,185.
ἄκεκνῆσις-ὄσιν νεώτ. ὁ ἐκτός τοῦ κέντρου κείμενος, δ. ἐκεντρώσ 2) μετ. ἐπὶ ἀνδρώπων, ὁ μὴ διαγῶν ἢ ὁ μὴ κρίνων κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, ἀλλοκότος, ἰδιότροπος, παραέξωσ.
ἄκεκνῆσις-εως [η] νεώτ. ἡ ἐκτός τοῦ κέντρου θέσις, δ. ἐκεντρώσις 3) μετ. πηχ. ἢ ἀπόστασις τοῦ κέντρου τοῦ διακίου τοῦ ἐκκέντρου ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ὄρουτος, ἐπ' οὗ τὸ ἐκκέντρον σφηνώται 4) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκεκνῆσις βλλ. 2) ἰδιότητα, παραέξωσ.
ἄκεκνῆσις-ον κ. μ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτός τοῦ κέντρου κύκλου ἐριστικόμενος ἐκεκνῆσις ἐμν. Ἄστρ. 5Α νυνὶ δὲ κατώτερον φέρεται ὁ ἴσως καὶ ἐκεκνῆσις κύκλου κινεῖται, Φιλόν. Ἰων. Κοσμ. 103,19 3) νεώτ. μνημον. ὁ στρεφόμενος περὶ ὄρουτα μὴ διερχόμενον διὰ τοῦ κέντρου αὐτοῦ 4) τὸ οὗδ' ἐκκέντρον ὡς οὗσ. νεώτ. μνημον. διακίος μεταλλικός ἐν ὄρουσ ὅτως ὥστε τὸ κέντρον τοῦ ὄρουτος νὰ μὴ συμπίπτῃ μετὰ τὸ κέντρον τοῦ διακίου 5) ἐκεκνῆσις κύκλου κύκλου περιλαμβανόμενου ἐντός μεγαλύτερου, χωρὶς νὰ συμπίπτῃ τὰ κέντρα αὐτῶν 2) ὁ μὴ ἔχων κέντρον ἴστω κύριον σημειωτ. σχήματος ἢ κινήσεως : Βέττ. Βάλ. 9,11.
ἄκεκνῆσις-εως [η] κ. νεώτ. ἐκεκνῆσις βλλ. 1) : Εὐδ. Πητ. Θεολ. 201,18 ἔμν. Ἄστρ. 5Α τὴν ἐκεκνῆσις τῆς ἁλιακῆς σφαιρας, Ἰαβ. Πυθ. 6,31 2) νεώτ. κ. τὸ γώρισμα τῶν ἐκκέντρον κύκλων 2) ὄμ. νεώτ. μεθμ. ὁ λόγος τῆς ἐστατικῆς ἀποστάσεως ἐλλείψεως πρὸς τὸ μήκος τοῦ μεγάλου αὐτῆς ὄρουτος.
ἄκεκνῶ-ὡς κ. μ. κ. νεώτ. κεντῶ πρὸς τὸ ἐξαγεῖν, ἐκβάλλω διὰ τοῦ κέντρου κ. γεν. ἐξάγω, ἐξορῶτω, βγάλλω ἐξω : Ἀριστ. Ζ1 508β, ὁ ἄν γάρ τὴν ἐκεκνῆσις τὰ ὄματα τῶν ὄρουτων, φασι φέσθαι πάλιν 2) κεντῶν, νύσσων διαπερῶ, διατυπῶ, ὄθ. ἐπὶ πρῶσ. κ. ζῶων διὰ λόγους ἢ μαθητῶν ἢ βέλους πλῆται : Πάλλ. 8,5,56,12 ἀσπασαντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς στρατοπέδουσι εἰς τὴν τῶπον ἔρημον 3) ἐκεκνῆσις, Κ. 2,1ω. 19,37 φωνται εἰς ἐν ἐκεκνῆσις, Μναστ. 3,24 Συνασ. ἐκέλευσε τοῖς στρατιώταις ἐκεκνῆσι τὴν ἐλασπον 4) σφάξ, μαχαίρων : Π. Ἀρ. 8,22,29 αἱ εἶχον μάχαραν, ἦδη ἄν ἐκεκνῆσις σφ 3) ὄμ. γεν. φωνεῖω, ἐξῶντω, ἔξῶνω : Π. Ἰσα. 16,10 καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Γαζερῷ ἐκεκνῆσις, Πολύβιου. 5,38 ἄνδρας πλείονας τῶν διακίωτων ἐκεκνῆσις 4) νεώτ. δι' αἰγληροῦ, ἴσως λεπτοῦ ὄρουτου κύκλου, κεντῶ μέχρις αἰγληροῦσ τοῦ δέρου : ἐκεκνῆσις τὴν ἐπιδερμίδα παρυβάλλομεν τὴν θαλάσσιαν 5) εἰδ. ἐπὶ τριῶν ὄσιν ἔπιτα, τὸ κεντῶ, νύσσα, τομῶ : Λοικ. Κρον. 24 καὶ τὸ πορὸ τὰς κροτάφοσι . . κάρτα ἐκεκνῆσις.

έκκενω-όω κ. νεώτ., ποι. έκκενω κένωω, ά-δειξώ, έγκαταλείπω, αφήνω έρημον· Αισχ. Πέρσ. 761 άστυ Σόσων έκκενωσαν, Άριστοφ. Βότρ. 1070 στυμλιαν ή Έκένωσας τάς παλαίστρας, Πλάτ. Πρωτ. 315D και τόστω (τό άσχημο) έκκενωσάς έξενος κατάλιον πελοπίων, ΑΠ 3,158 χαλξής περι-σόν... έκκενω τών άγνάτων, -έκκενω τήν οικίαν - τήν δεξαμενήν κ. παθ. έρπύμομαι, έγκα-τολείνομαι· Αισχ. Πέρσ. 549 άστυ γαί! Άοίς έκκενουμένα, Φλόστρ. Σοφ. 1,161, - έκκενωθη ή αίθουσα· || νεώτ. είδ. έπί στρατευμάτων, έγκαταλείπω άποχωρών, άποσαυρόμενος· έκ-κενωσαν τό φροδριον διά νυκτός· 2) έκζω-τάδ ρήτων· ΑΠ 6,326 Ιούδ., - έκκενωσά έλά-φος· κ. παθ. έκανθλοομαι, τελειώνω· Ησ. «έξε-κενωθή» κατηντήλησ· Έπιγρ. Μοιρών, . μίτος έκκενωθή, Δίον Κ 38,45 όρμη άμετρος έκκενωθή, Ηλιόδ. Χρυσοσπ. 8,125 τών πλουτών έκκενωού-τες εις αύτοΰς· || φρ. έκκνω θυμόν πορα-δίω τό πνεύμα· Θεοδρ. 16,40· || φρ. νεώτ. έκ-κενω όπλον πυροβολώ ή άφαιρέ τήν γύμνωσιν αύτοΰ· 3) έπί ζώων κτ., έκβάλλω τής θήκης, γυν-νό· Πά 7,εσ. 52 και μάγειραν έκκενωσά όπισθα αύτών· 4) άπομακρύνω τί από τινος προς καθα-ρισμόν· Πάπ. έκκενωσας πέτρας.

έκκένωσις-εως (ή) ιμτ. κ. νεώτ. ή ένέργεια τού έκκενω, άδειασμα· Ευσέβ. Έυαγγ. Αν. 216Α, - έκ-κένωσις τού θεάτρον τού σχολείου, - έκ-κενωβόρου - φράσις· 2) νεώτ. είδ. έγκατολει-φισ φροδριού ή χώρος δι' άναχωρήσεως τού κα-τέχοντος αύτά στρατού· έκκένωσις τής Μ. Άσ-σίας· 3) νεώτ. φων. έκκένωσις ήλεκτρική ή δι' άέρου μόνω εξίσωσις τής διαφοράς τής ήλεκτρικής τάσεως δύο άγωγών.

έκκένωσις(ή) νεώτ. ό έκκενω, ό ένέργων τήν έκκένωσιν, τό άδειασμα· έκκένωσις βόθρων· 2) νεώτ. φων. όργανον τής φυσικής προς έκκέ-νωσιν τών ήλεκτρικών συμπλεκτικών.

έκκένωτικός-ή-ών νεώτ. ό άναφερόμενος εις έκκένωσιν ή ένέργων ταύτην· έκκένωτικός όργανον.

έκκεράζω διαρράζω, λαογραφικό, λεηλατώ, άρπάζω· Καλλ. Δημ. 50 πόγνια άμαρτή, τός Ιερών έκκεράσσει· 2) έπί δένδρων, κόπτεω, καταρρι-πύ· ΑΠ 9,312 γηραλέαν δέ έκκεράσσει τίτυν.

έκκεράσσω ιμτ. κ. έκκεράνω χύων άνα-γιγνώ· Άθην. 2,38Α τόν όλιγόν έκκεράσσω.

έκκερβάνω ιμτ. κερβάνω, κερδίζω έκ τινος· Ιουστ. Νεαρ. 102 Προοίμ.

έκκεκρυμένος έπιρρ έκ ιμτ. παθ. παρακ. τού έκκνω, άφθόνως, άσφάλως, πολυτελώς· Ισοκρ. 15,207 τούς μέν έκκεκρυμένους ζήν και βόθρμους· 2) άμέτρος, άνεπιτήδεος· Πλάτ. Εϋθαρρ. 3D άνα έκκεκρυμένος παντί άνδρί λέγειν, Άριστοφ. 216 λίαν έκκεκρυμένος ήγνων, Ίαμβ. Πυθ. 27,123.

έκκεκλώ-έω θήλυ· Ησ. «έξεκλήσεν, έθελέεν».

έκκεκλιών έκθεσιώω, έξοντά, έξασθενώ· Ησ. «έξεκλήσεν, έθελέεν»· Αισχ. Έυμ. 128 δεινής άρκαίνης έκκεκλιών μένος.

έκκεκρυμένος(ή) σπδ., έξορία διά προκρύ-ψεως· Σπδ. Α 7, Φ 575 παγμός, έμπαιγμός κρυ-ψός έκκρυμένος.

έκκεκρυτός-ών ιμτ., έξοριστός· Πά 7,ερ. 22,30 γράφον τόν άνδρα τούτον έκκεκρυτόν άνθρωπον.

έκκρήσις-εως (ή) Έπιγρ. προκρύψεις.

έκκρήσσω κ. νεώτ., άπτ. τών γνωστοπόω ένσημώς, διά κήρυκος, διαλαλώ, παθ· Σοφ. Αντ. 27 νέκυν άστοσί φασιν έκκρησθήσθαι τό μύ τάφω κωλοφάι· 2) έξορία, εκδιώκω διά προ-κρύψεως· Ηρ. 3,148 ό δ' άπακούσάντες έκκεκ-ρησαν Μαιώνιδον, Αισχιν. 3,258, Πολύβ. 4,2,β' κ. παθ· Σοφ. ΟΚ 430 αύτόν έπεμύθεν κάεκρησ-θήν φυγός, Πλάτ. Νόμ. 929B έκ τό θύ γένους έκκε-

κρησθήσθαι· 3) μέφομαι διά κήρυκος· άμφ. έν Άριστ. Πολ. 6,2 και θήσιν τόν άνακτόντα ήν έκκρησεί και έπιβόλον έπιβάλλειν· 4) έκκλ., άποκλείω τής κοινωνίας, άφαιρώ.

έκκινάωβίζωμαι ιμτ. έπιγρ. τό κινάωβίζομαι· Βλ. Δίον Κ 50,27 γυναικίζει και έκκινάωβιστάι, έκκίνησις-εως (ή) νεώτ. ή πράξις τού έκκινειν, έξέρμησις, άναχώρησις, ξεκίνημα· έκκίνησις πλοΐου - σιδηροδρόμου - Ιππου - όμίλου έκδρωμέων.

έκκινώ-έω κ. νεώτ. άναγκάω τόν έξελεθ έκ κρήτης, έξώγω, βιάζω έξω· Σοφ. Ηλ. 567 παίζων κατ' άλλας έκκινέσων ποδών στικτών κεράστιν έλαφον· || νεώτ. άναγκάω τινά ή τί νά προβή, νά έξορμησθ· έκκινώ τόν Ιππον - τήν μηχανήν· 2) ιμτ. έξεγειρω, έρεθίζω, έξάπτω· Σοφ. Τρ. 979

κάκινησις κανάσθησις φοιτάδα δεινήν νόσον, αύτ. ΟΤ 354· κ. παθ· Πλούτ. Ηθ. 631C σκώμμομαι μάλλον ή λοιδορίας έκκινώμεθα· 3) νεώτ. άμτ. έξορρω από τινος τόπου, άναχωρώ, ξεκινώ· έκκινεί τό πλοΐον - ό σιδηροδρόμος - ό στρατός.

έκκινώ-όω ιμτ., παρακ. έκκεκρινώμαι γίνο-μαι σκληρός, σκληρόνομαι· Ιππιατρ. 253.

έκκίω πορεύομαι έξω, έξέρχομαι· Όδ. Ω 492 έκ δ' ύιός άδελίου κίεν,

έκκιάζω έκβώω, κύνωω τόν άήχησ· Εϋρ. Ίων 1204 έκ δ' έκλαγέ' όπα.

έκκλασάριον(ή) Έπιγρ. γυναικίον τί κόσμημα.

έκκλάω έκθραύω, έκκόπτα, άποκόπτα· Πά Λευτ. 1,17 έκκλάσας αύτό έκ τών πτερωτών, Παισ. 8,40,2 κ. παθ· Πλάτ. Πολ. 61D έκ τάς παλαιά του σώματος μέρη τά μέν έκκλάσσει, τά δέ συντετρίβησι, ΚΔ Ρωμ. 11,17 έκ δέ τινες τών κλάδων έξεκλάσθησαν· 2) παθ. καταβόλομαι, έξασ-θενούμαι, τσακίζομαι· Πλούτ. Ηθ. 671Α λέγουσι δέ και τά όμματα τών υιών έκκλάσσει και κατασπάζηται ταίς όφθαίσι, αύτ. 762F.

έκκλέω, ίων. έκκλήω ή -κλήω, παλ. άπτ. έκ-κλήω, άπτ. μέλλ. -κλήσω, άμρ. άόρ. άπ. -κλήφα (άμφ. 1, πορακ. έκκλέκειαι κλέει έξω από τι-νος, μετά γεν.· Εϋρ. Ορ. 1127 έκκλήσομεν σφός άλλον άλλοστε στέγης· κ. παθ· Εϋρ. Ηρ. 330 νόν γάρ έκκεκλειόμεθα· 2) ιμτ. άποκλείω, κύνω, δέν έπιτρέπω· Ηρ. 1,144 τούς περί τό Ιρόν άνομήσαν-τες έξεκλήσαν τής μετοχής, Αισχιν. 2,85 τής συμπαχίας έκκλήων αύτόν· || όμ. μετ' αϊτ. κ. άπαρφ· Δημ. 348 έξέκλειον λόγον τυγχάνειν τούς άλλους· 3) έμποδίζω, κωλύω· Σουίδ. «έκκλείωμαι, κωλύομαι, είργουμαι»· Πολύβ. 8,8,2 βουλόμενος έκκλείσται... τήν τών Αιτωλών κα-τηγόριαν, Διόδ. Σ 3,16' κ. παθ· Σουίδ. «έκκλεί-ται, έμποδίζεται»· Ηρ. 31, Διόδ. Σ 18,3 έκκλει-σθείς υπό τών κερών· || όμ. μετ' άπαρφ· Διόδ. Σ 4,32 έξεκκλήσει παίειν τί· 4) κόπτεω, άποκόπτα· Οππ. 2,342 έκ ζώης άδούς.

έκκλέπτα, παθ. άόρ. β'· εκλάπη κλέφας άπάγω κρυφώς επί προσ· Ίλ. Ε 390 ό δ' έξέ-κλεφεν Άρπα όδη τρωάσων· Ηρ. 2,115 άνατε-ρώσας αύτήν σίχησι έχων έκκλέφας, Αισχ. Άγ. 662 Θουκ. 1,115 τούς δήμους έκκλέπτοντες έκ Αίγνου, Πλάτ. Πόρρ. 2, νήπιον άντα και ζητού-μενον υπό τών πολιτών έκκλέσαντες κ. παθ· Ιουλ. Μισ. 352B υπό τής άμήτορος παρθένου έκ-κλεπείσθαι· || όμ. μετά γεν.· Εϋρ. Έλ. 741 και τήνδε πως δύναμεθ' έκκλέψαι χθόνος· || φρ. έκκλέπτην τί τού λόγου άφαιρέσει τί λαβράκιον έκ τής δηγησεως· Πλάτ. Πολ. 449C· 2) έξαπα-τώ, τινά, τόν γελώω· Σοφ. Φιλ. 55 λέγοντιν έκκλέ-φεις λέγων· || φρ. έκκλέπτω λόγον παριστώ φευδός· Σοφ. Τρ. 437.

έκκλήψω ίων. τί τού έκκλέω· Βλ.

έκκλήψω-ασι(ή) Έπιγρ. τό ύποκείμενον εις κλήσιν.

έκκλήματόμοι-όμοι κ. μόν. εκβάστα-

νω κλήματα, πληροί κλημάτων : Θεοφρ.ΦΑτ. 3,15,4, Γεωπ.5,40,1 τὰς ὑλομανοῦσας μακροταμὲν δετ' ἐκκληματούμενα γὰρ λωφόναν.

έκκληση ἴσ. « ἐκπορεύεται ».
έκκλησας-ον γλωσσ. ὁ μὴ τυχὼν κλήρου, ὁ μὴ λαβὼν μερίδιον ἐκ κληρονομίας.

έκκλησάκι ὄσμ. ὑποκαρ. τοῦ ἐκκλησία βλλ.βι, δ. ἐκκλησιάνη : Πορφ.Σπέε 54 ἡ μαυροφόρα . . στοῦ βράχου τοῦ ἐκκλησίου πού ἀνοδαίνει.

έκκλησία (ἡ) ἴκ, καλῶ, πρὸλ ἐκκλησία κ. μαν. κ. νεώτ., ὄσμ. κ. ἐκκλησιά κ. κλήσι ἀσυν- λειψίας τοῦ δήμου ἴτοι τῶν πολιτῶν ἀρμοδίας συγκολλημένη πρὸς ἀνακοινωνίαν, ἀσσεκίην, γνω- μόδοτην, ἀπόφασην : Ἦρ.3,142 ἐκκλησίην συνα- γείρας πάντων τῶν ἀστών ἐλεξε τάδε, Πλάτ. Γοργ.456β εἰ δεοί λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησί- αῖσ' ἢ κ. ἡ τοῦ ὄλου στρατεύματος πρὸς ἀνα- κοινωνίαν, ἀσσεκίην συνάθροισις, ἡ παρ' Ὀμ. ἀγορή : Ἀριστλ.Πολιτ.1285α,11 ὁ γὰρ Ἀγαμέμ- νων κακῶς μὴ ἀκούων ἤνικετο ἐν ταῖς ἐκ- κλησίαισ' ἢ ὄμ κ. ἡ πρὸς συνέλευσιν τοῦ δή-μου προκόποις ἴβλ. κατωτ. ἐν φρ.1 : Οὐκ.2,22 ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐπίου αὐτῶν ἢ εἰδ. ἐν τῇ δημοκρατίᾳ Ἀθηνῶν ἐκκλησία ἡ ὑπὸ τοῦ Σόλων νομοθετηθεῖσα τακτικὴ συνέλευσις τῶν πολι- τῶν (τοῦ δήμου) Ἀρχαῖος τρεῖς τοῦ ἔτους καὶ εἴτα τετραεὶς ἐκ τούτων ἡ πρώτη ἐκκλησία κυρία ἦσκει τὴν ἐπιχειρομένην βλλ., ἀπεφάσιζε περὶ τοῦ ἐπιστημοῦ καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς χώρας καὶ ἐλάμβανε γνώμην τὴν πρὸς τὸν δῆμον μνη- σέων ἰεῖσιγγελοῖν, τῶν δημεύων καὶ τῶν περὶ κληρονομίαν δικῶν, βροῦτερον δὲ καὶ ἀπεφά- σισε ἀν θὰ ἐφημεροῦτο κατὰ τὸ ἔτος ἐκείνο ὁ περὶ ὀστροκισμοῦ νόμος, ὡς καὶ περὶ ἄλλων πιν- ῶν εἰς ποικίλας δημοσίας δικὰς ἀφορώντων. Κατὰ τὰς τρεῖς ἄλλας τακτικὰς δικὰς ἀφορώντων. Κατὰ τὰς τρεῖς ἄλλας τακτικὰς ἐπεβάλλοντο αἱ ἱκετήρια, ἴτοι αἱ αἰτήσεις πολιτῶν περὶ δημο- σίας καὶ ἰδιωτικῶν τιμῶν πραγμάτων ὅπως ἀπο- φασίση περὶ αὐτῶν ὁ δῆμος, συνεζητοῦτο δὲ καὶ αἰ εἰς τὸ ἱερῶ, αἰ εἰς τὰς πρὸς ἄλλας σχέσις ἀσσεκίαι καὶ εἰς δικαστικὰ τινα μέτρα ἀφορώσα ὑποθέσει. Πρὸς τούτοις ἐν ταῖς τακτικαῖς ἐκ- κλησίαισ' ἐγένετο ἡ ἐπιχειρομένη τῶν νόμων ἴτοι ἡ ἀπόφασις ὅτι κολῶς ἔχουσιν ἡ ὅτι δεῶνται μεταρρυθμίσεις οἱ πρὸς αὐτήσαν τοῦτο προβαλλόμενοι νόμοι ἀντίπαστ. πρὸς τὰς τακτι- κάς ἐκκλησίας αἱ σύγκλητοι ἡ κατὰκλητοι ἡ πρόσκλητοι ἴτοι αἱ ἐκτάκτως συγκολλημένοι ὑπὸ τοῦ πρυτανέως πρὸς ἀπόφασιν ἐπὶ ἀπορρο- τῶν τινῶς καὶ ἐπελογιστὴ ζήτηματος γεν. αἱ ἐκ- κλησίαι ἀπεφαινοῦτο διὰ φημισμάτων : Ἀριστλ. Πολ.43,4 ἢ φρ. ἐκκλησίαν συναγείρειν-συνάγειν -συσλέγειν - ἀθροίζειν = συγκαλεῖν συνέλευσιν λαοῦ : Ἦρ.3,142, Οὐκ.2,60, αὐτ.8,97, Ξεν.Ἐλλ.1,68 ὄμ. ἐκκλησίας ποιεῖν = συγκαλεῖν, συγκροτεῖν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ ὄμ. ἐκκλησίαν διαλέγειν - ἀναστήσαι = κηρύσσειν τὴν λῆξιν συνελεύσεως τοῦ λαοῦ : Οὐκ.8,69, Ξεν.Ἐλλ.2,4,42 ὄμ. μτγ. ἐκκλησίαν ἀφαιναί = ἀναβάλλει τὴν ἐκκλ. : Πλάτ. Τίραν.16 τὴν ἐκκλησίαν ἀφῆλκιν ὄμ.τγ. δίδωσι τὴν ἐκκλησίαν = συγκαλεῖν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ καὶ ὄμ.εἰν πρὸς αὐτόν : Πολιδ.6,34,6 συνεχώ- ρησαν δώσειν τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰδ. ἐν Σπάρτῃ μικρὰ ἐκκλησία ἡ ὄπὸ τοῦ ἑβδόμου π.κ. αἱ ἀντικαταστήσασθαι τὴν ἀπέλλαν βλλ., ἡ πῶ. μόνον Ἐῖρ' ἀριστοκρατῶν ἡ ἐκ γερωνοτέρων πολιτῶν συγκροτούμενη, ἡ ἀσσεκίαι ἡ κατάρτις καὶ ἡ δικαιοδοσία : 2) μτγ. ἐκκλησία καὶ ὁ τόπος ἐνθα ἐγένετο αἱ συνέλεύσεις τῶν πολιτῶν : Λουκ. Ο.ε.Δ.24,1 κἀν ταῖς ἐκκλησίαισ' κηρύττειν καὶ ῥή- τορας ἐκδίδασκειν : 3) μτγ. κ. τὸ ὑπὸ ἐκκλη- σίας ἐκδοθῆν φήμισμα : Φιλῶστρ.Σοφ.2,11 ἀνα-

γινωσκομένης ἐκκλησίας 4) μτγ. ἐκκλησία λοχίτης = συνέλευσις λόχου συγκροτημένου ἐκ Ρωμαίων πολιτῶν : Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,20 5) μτγ. ἐν τῇ ΠΔ ἡ συναγωγή βλλ. τῶν Ἑβραίων : ΠΔ Δεῦτ. 31,30 καὶ ἄλλοτε Μωσῆς εἰς τὰ ὕδα πάσης ἐκ- κλησίας 6) μτγ. ἐν τῇ ΚΔ τὸ σύνολον τῶν χρι- στιανῶν : ΚΔ Ματθ.16,18 ἐπὶ ταῦτῃ τῇ πέτρα οἰ- κοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν νεότ. ἐν τῇ σμ. ταῦτῃ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἢ ὄμ. κ. νεώτ. κ. νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ χώρα ὄπὸ αὐτο- κέφαλον ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν ἔξουσίαν τε- λούτων χριστιανῶν ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀλεξαν- δρείας - τῆς Κύπρου - τῆς Ἀντιοχείας ὄδ. νεώτ. γεν. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ ἐπικρατεῖα ὁμο- δόξων χριστιανῶν ἡ ἐκκλησία τῆς Σουηδίας - τῆς Ἀγγλίας - τῆς Σερβίας ἢ συνεκδ. καὶ ἡ ἐπίσημος αὐτοκέφαλος ἐκκλησιαστικὴ ἔξουσία, ὄμ ἢν τελεῖ τὸ σύνολον ὁμοδόξων χριστιανῶν ἐν τῇ χώρα : ἡ ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἢ ὄμ. τὸ σύνολον τῶν ὁμολογούντων τὸ αὐτὸ δόγμα καὶ τὴν αὐτὴν παράδοσιν χριστιανῶν ὀρθόδοξος - καθολικὴ - διαμαρτυρούμενη, - κοπτικὴ ἐκκλησία 7) μτγ. μτγ., νεώτ. κ. δημ. ὁ καθιερωμένος διὰ βιομῶν περιφρακτός τόπος ἡ κατὰ κανόνα ἐστεγαμένον κτίριον ἢ, ὁ προαι- σμένος εἰς συνάθροισιν τῶν χριστιανῶν πρὸς συμ- μετοχὴν εἰς τὰς τελετουργίας καὶ κοινὴν προ- σελήν, ὁ χριστιανικός ναός : Θεοδ.Θεράπ.6,580 ἐκκλησία περηναντικῆς παγτῶν δεδομημένη, Προκόπ.Περα.2,9,110 εἰς τὸ ἱερὸν ἀπὸ τῆς ἀκρας κατέδασεν, ὄμπερ ἐκκλησίαν καλοῦσαν, - βσι- σικὴ - βυζαντινοῦ ρυθμοῦ - γοθητικὴ - νεόδμητος - μαρμαροκτίστος ἐκκλησία, δ. τραγ. καβάλλα πᾶν στήν ἐκκλησία, καβάλλα προουκονομῶν, Σο- λωμ.Γερλ.Μίνα 20 τὰ στήματα τῆς ἐκκλησίας 8) ὄμ. κ. ἡ ἐν τῷ ναῷ τελευμένη συνθήκη ἐκ- κλησιαστικῆ ἀκολουθίας, ὄμ. λειτουργία, ὄμπερι- νός : δὲν ἀρχος ἀκόμη ἡ ἐκκλησία.

έκκλησιάζω κ. μον. κ. νεώτ., παρστ. ἀέκκλη- σίασιν, ἄλλὰ συνῆθ. μετ' ἄνωμ. ἔσαι ἀε. ἴως ἐάν ἴτο συνθετὸν ἐκ τῆς προθ. ἐκ κ. κλησιάζω) **έξεκκλησιάζω**, μελλ. -άσω, ἀόρ. **έξεκκλησίασα** [συνῆθ. κ. ἄρ. **έξεκκλησίασιν**, **έξεκκλησίασαι**] ἴσ. « ἐξεκκλησίασασα, ἀγορήσασα » συνέρομαι εἰς συνέλευσιν, ὄμ.εἰδ. ἐν αὐτῇ : Ἀριστφ. Ὀρν. 1027 ἐκκλησίασαι 8' σὺν ἀεὶδημν οἰκoi μένων, αὐτ.Θεσμ.84, Οὐκ.7,2 περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ πολέ-μου μέλλοντας ἐκκλησιάζειν, Ξεν.Ἀν.5,6,37, Ἰσοκρ.8,2, Ἀριστλ.Πολιτ.1292β,28 ἐκκλησιάζουσι τὰς ἀναγκαίας ἐκκλησίας ἢ Ἐκκλησιάζουσι τίλος κωμῆδίας τοῦ Ἀριστοφάνους : 2) εἰμι μένος τῆς ἐκκλησίας : Ἀριστλ.Πολιτ.1294β,3 **έκ- κλησιάζειν** αἱ μὲν ἀπὸ τμήματος οὐδεὶς ἡ μικ- ροῦ πᾶσαν : 3) μτβ. συγκαλεῖ εἰς συνέλευσιν : Ἀλκ.Τακτ.9,1 ἐκκλησιάζειν τοὺς αὐτοῦ στρατιώ- τας Διόδ.Σ.2,116 ἐκκλησιάζειν λαόν, ΠΔ Λευιτ.8,3 κ. παθ. : ΠΔ ἴγρ.33,9 καὶ **έξεκκλησιάζσθη** πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἰερουσαλ ἐν οἴκῳ κυρίου 4) μτφ. συγκεντρώ, φέρω εἰς τὸν ναὸν ὄρισμένως ἀνέ- φεις : Εὐνάπ.Τοπ.1,201 νινὰ πρὸς αὐτόν ἐκ. 5) μον., νεώτ. κ. δημ. ὄδηγῶ εἰς τὴν χριστιαν- κὴν ἐκκλησίαν πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἀκολου- θίας : οἱ διδασκαλοὶ ἐκκλησιάζουσι τὸς μαθη- τὰς κ. παθ. ἐν μέσ. σμ., δημ. ἀόρ. -ἀσθηκα παρτίσταιμι εἰς ἀκολουθίαν κ. ἴδ. λειτουργίαν ἐν ἐκκλησίᾳ κ. γεν. συνάγωγ εἰς τὰς ἐν ἐκκλησία ἱε- ρὰς ἀκολουθίας : δὲν ἐκκλησιάζσθηκα σήμερα, - ἐκκλησιάζωμαι τακτικῶς ἢ παθ. ἐπὶ κανονικῶν βιβλίων, ἀναγνωσκόμεν ἐν τοῖς ἐκκλησίαισ' : Σω- φ.ὄμ.1629π τὰ ἐκκλησιάζόμενα βιβλία.

έκκλησιάζω ἐπὶ ρο. μον. ἐκ τῆς ἐκκλησίας βλλ.1] : Εὐστ.Πον.274,30.

ἐκκλησιασμένος-η-ον] δημ. ὀδᾶ παραμονὴς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καθ' ἁγοραβοήκας· Καρθ. Ζητ. 70 ὄλων τῶν εἰδῶν τ' ὄδοσκαθ' ἄντρια καὶ τὰ ἐκκλησιασμένα ναντίλια ἐπάνω της.

ἐκκλησιάρχης (ὁ) δημ. κ. ἐκκλησάρχης ββλ. -ισα ὀδᾶ ἐπιμελούμενος τῆς ἐκκλησίας ββλ. β. νεακόρος· Χρηστομ. Κερέν. Κ 120 ἄφρακ τὸ κοῦτι. . . στή φύλαξη τοῦ ἐκκλησιάρη.

ἐκκλησιαρχεῖον (τὸ) μον. ὀδ. τόπος ἐθα διαμένει ὁ ἐκκλησιάρχης ββλ.

ἐκκλησιάρχης (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὀδ. ἔχων τὴν ἐν γένει ἐπιμέλειαν τῆς ἐκκλησίας ββλ. β. ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ, ὁ ἐκκλησιάρχης· Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σαθ. 1, 16 ὀδ' ἐκκλησιάρχης τοῖς τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνήκουσι κατὰ τὸ θεὸν ἐπιστάται· Πρόδρομ. 1, 120.

ἐκκλησιασμά-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ ββλ. β. ὁ ἐκκλησιασμός· 2) συνεκτ. τὸ σύνολον τῶν ἐκκλησιασζομένων· Χρηστομ. Κερέν. Κ 125 καὶ τὸ ἐκκλησιασμά των πιστῶν ἔθεσαν ὀδοι σὰ γόνατα.

ἐκκλησιασμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκκλησιάζειν, συνάγειν συνειδέειν τοὺς λαοὺ· Πολυδ. 15, 26, 9 παρακλησία τούτους ἐγένετο καὶ περὶ τὰ λοιπὰ συστήματα καὶ λοιποῖς ἐκκλησιασμός· 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις τοῦ ἐκκλησιάζεσθαι ββλ. β.

ἐκκλησιαστήριον (τὸ) τόπος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τοῦ δήμου· Ἐπιγρ. ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ ἐκκλησιαστήριῳ, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 4, 38.

ἐκκλησιάρχης (ὁ) κ. νεώτ. μέλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, ὁ μετέχων τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου· Πλάτ. Γοργ. 452B τὸ πείθει ἐγὼν ὀδῶν τ' εἶναι τοῖς λόγοις. . . ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς, Ἀριστ. Πολιτ. 1275a, 26, αὐτ. Ρητ. 1354b, 7 ὁ ἐκκλησιαστής καὶ δικαστὴς περὶ παρόντων καὶ ἀσφαιρομένων κρινούσων· 2) μθ. ὁ πρόξενος ἐκκλησιάζων πρὸς λαόν, ἀπευθυνόμενος, διδάσκων, ὁς τίλλος ἐνὸς τῶν βιβλίων τῆς Πά θεωρομένων ἔργων τοῦ Σολομῶντος.

ἐκκλησιαστικός-ή-όν] κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμολῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ββλ. β. ἢ τὸ ἀνήκον τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ δήμου· Δημ. 1091 εἰς τὸν πίνακα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἔγγραφον αὐτόν, Πλούτ. Κοριό. 14 ἀτ ἐκκλησιαστικὰ φέροι, αὐτ. Ἠθ. 713F· ἢ ἐκκλησιαστικόν (ἀσφαιροῦν) ἡ ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς ἀσφαιρωσίων τῶν μετεχόντων τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐν Ἀθῆναις καὶ ἄλλοχοῦ· Σχολ. Ἀριστ. Ἰνσ. 634, Ἰουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 2 μισθὸν καθ' ἕνα Ἀθῆναισι ἐκκλησιαστικόν ἢ δικαστικόν· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀσφαιρούμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν· ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία - πολιτικὴ μουσική, ἐκκλησιαστικὸν δικασίον ἢ ἀκανόνικον δικασίον, ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα ἢ τὸν ρητόρων τῆς ἐκκλησίας ἢ τὸ ὄρα. ὡς οὐα. ἐκκλησιαστικὸς ὁ ἐρωμῆμος· Κύριλλ. Καθη. 15 σημεῖον ἐκκλησιαστικόν ζητούμενον ἢ ἐκκλησιαστικόν, Πρόδρομ. 1, 248 καὶ πάλιν ἐκκλησιαστικὸς νὰ γένῃ ν ἀσφαιρῶν ἢ ὁ πλθ. τὸ οὐδ. ἐκκλησιαστικὰ ὡς οὐα. τὰ ἀσφαιροῦν ἢ ἔσχεον πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ββλ. β. ἔχοντα· ἀσφαιροῦσιν - χριστιανὸν ἐκκλησιαστικόν.

ἐκκλησιαστικός ἔπιγρ. μτγν. κ. νεώτ. συμφωνῶν τῇ ἐκκλησίᾳ ββλ. β. Ἰουστίν. Νεαρ. 83, 1, Βασίλ. 156 βασιλεῖς ἐκκλησιαστικῶς ἢ κατὰ τρόπον ἐκκλησιαστικόν ββλ. β.

ἐκκλησιόδοξοι τὸν δημ. ὀνοκορ. τοῦ ἐκκλησία ββλ. β. ὁ ἐκκλησιαστικὸς.

ἐκκλησιόδοξον (τὸ) νεώτ. κ. ἐκκλησιόδοξον ὀνοκ. τοῦ ἐκκλησία, μικρὰ ἐκκλησία, ἐκκλησιόδοξο.

ἐκκλησιόδοξος (ὁ) μτγν. ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐκκλησίας Ἰουστίν. Νεαρ. 1, 3, Προκτ. Σινῶδ. Κωνστ. 12 ἐκκλησιόδοξος τῆς . . . μεγάλης ἐκκλησίας.

ἐκκλησιόδοξος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἔφεσις δικῆς

Σχολ. Μοναχ. Δημ. 78 εἴφεσις, ἡ ἐκκλησιος, ἡ ὀδο σμικροῦ εἰς μείζον κριτήριον προκαλούμενος· Ἐπιγρ. Κῶ· 2) πρόκλησις· Πολυδ. ἀ. π. 44 πρόδῃ-λος γὰρ ἐγένετο φυγὴ καὶ τῶν ἀπεναντιῶν ἐκκλησιος πρὸς ἐπιθέσειν· 3) ὀδ' ἐπωδῶν ἐξαναγκασθῶν θεοῦ τῶν εἰς προάστιαν εἰς τὴν ὄραν προαστίας Πλουτ. Ἠθ. 278F ἐκκλησιος εἰσι καὶ γασταί βαθῶν, αἰς νομίοντες. . . θεοῦ τινὰς ἐκκεκλησθαι παρὰ τὸν νομολίον καὶ μετωκίνας πρὸς αὐτοῦς· 4) νεώτ. γεν. ἐπὶ κλήσις· ποιοῦ-μεθα ἐκκλησιον εἰς τὸν πατριστασίον σας.

ἐκκλησιάρχης (ὁ) μον. δικαστὴς ἐκδικῶν ἐκκλησιος, ἐφέσις· Βασίλ. Κων. 63 Καρθαγ. ἢ ὡς ἐπιθετ. -ας-αρον ὀδ. εἰς τὰς ἐκκλησιος, τὰς ἐφέσις ἀναφερόμενος ἢ ἐκκλησιάρη δικαστήριον τὰ κατ' ἐφεσον δικάζοντα ἐκκλ. δικαστήρια· Θεοδ. Ἐρμουολ. 9, 2.

ἐκκλησιεύσιμον γλῶσσα τοῦ ἐφέσιμον Ἠθ. ἐκκλησιεύσι κ. μον. κ. νεώτ. κλήσιον, προσῶγ δια τῆς βίας βύρτυρα ἐνέπιον τὸ δικαστήριον· Σουῖδ. κ. EM 322, 40· Αἰοχ. 2, 68 κἀλεῖ δέ μου καὶ ἐκκλητεύει, ἐάν μὴ θελῃ δευρὶ παρῆναι· κ. παθ. καλοῦμαι εἰς μαρτυρίαν Πολυδ. 8, 37· Αἰοχ. 1, 46 ἐάν δέ προαρθῆται ἐκκλησιεύθαι μέλλον ἢ γὰρ ἰθὺ μαρτυρεῖν· 2) μον. παθ. ποιοῦμαι ἐκκλησιον, ἐφεσον· Εὐστ. Πον. 319, 32 εἰς τὴν γὰρ ἔτι μεζονα ἐφῆτη τὰ τῆς ἀληθείας ἐκκλησιεύθησασιν·

ἐκκλησιεύσι (ὁ) γλῶσσα, ὁ ἐκκαλῶν, ὁ ποιοῦμενος ἐκκλησιον, ἐφεσον, ἐφεσιών, ἐφεσιόδοξον.

ἐκκλησιεύσι-ή-όν μτγν. ὁ προκλήτικος, ἐρεθιστικός, διεγερτικός· Διοσκ. 2 ἐκκλησιεύσι ὀρεφέως, Κλημ. Ἄλ. Φαῖδ. 4, 192, 9 ἡ παννυχὶς δὲ ἐπὶ τὸν μῆθος ἐκκλησιεύσι.

ἐκκλησιεύσι ἔπιγρ. Σουῖδ. προκλήτικος, ἐκκλησιεύσι-ον (ἐκκαλῶ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐκλεγείν ἴνα δικασθῇ ἐπὶ τινος ζήτηματος ὡς διαιτητής ὀδ. ἐκκλησιεύσι ὀδοῖα ἢ παρὰ ὄδο ἄλλων, διαταμίον καλουμένη ὄδ. διαιτητής· EM 322, 43· Αἰοχ. 1, 89 ἐν πόλει ἐκκλητύω, Πλουτ. Ἠθ. 215C περὶ αὐν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἐκκλητύων τὴν τῶν Μεγαρέων πόλιν ἐκκλητύον λαμβανόντων ἢ Ἐπιγρ. κ. ἀνεῖ τῆς λ. πόλις· Ἐπιγρ. ἐν ἐκκλητύω δικάζασθα, Ἐπιγρ. δίκην ὠφελήτων ἐν τῇ ἐκκλητύω· 2) τὸ ὄρα, πλθ. ὡς οὐα. ἐκκλησιον ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλοχοῦ ἐπιτροπία πολιτῶν ἐκλεγυμένων ὄδοις ἐπισηνῶνται περὶ τινων ζητημάτων· Ξεν. Ἐλλ. 2, 4, 38 ἀκούσαντες δὲ . . . οἱ ἐκκλησιον ἐξέπειψαν πεντεκαίδεκα ἀνδρῶν εἰς τὰς Ἀθῆνας· 3) κ. ὡς ἐπιθ. ἐκκλησιον ὄδοις· Εὐρ. Ὀρ. 62· 4) ὁ ἀποκείμενος εἰς ἐκκλησιον, ἐφεσον· Ἀριστ. Οἰκ. 1348b, 14 τὰς ἐκκλητεύσι ἢ δικας ἢ ἐφ' αὐτῶν ποιοῦμενος, Δίων. Κ 52, 22 τὰς δικας τὰς τε ἐκκλητεύσι καὶ τὰς ἀνοσημίους· 5) ἐκκλησιον δικάζοντα δικὰς καὶ ἐφεσον· Σουῖδ. 51, 19· 4) πάλιν χρόνος ἐκκλησιον προθεσμία κατ' ἣν ἐπιτρέπεται ν' ἀσκηθῇ ἐφεσον· 5) ὁ ἀείων διασφυροῦ, κλῆσις· Πά. Σεραφ. 43, 13 ἐκκλησιον λαοῦ.

ἐκκλησιεύσι-ον μθ. ὁ ἐκκαλῶν, ὁ ἀσκάων ἐφεσον· Ψελλ. Ἐπ. 15 προσφανετικῶς πρὸς τὸν Βασίλ. . . περὶ τῶν πολιτῶν ἐκκλησιεύσι.

ἐκκλησιεύσι παλ. ὀτ. ἀντὶ ἐκκαλῶ ββλ.

ἐκκλησιεύσι-ατος (τὸ) μτγν. ἀπόκλησις, λῶξεμα· Διόδ. Σ 20, 12 ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πρωτοστατῶν, ὄδοις τοῖς πάλιν πολεμίου ὄσημον ἐκκλησιον.

ἐκκλησιεύσι κ. νεώτ. κλῆσιον ἐξω τῆς συνήθους γραμ-

μῆς, κλίνα, κόμπω πρὸς τὰ ἔξω· ἀντιθ. ἐγκλίνω· Ἰνν.^Α Ἀρθρ.38· ἢ νεώτ. ναυτ. ἀπομακρύνω τὸ πλοῖον τῆς ἠν ἀνολοιγῆς πλεόσας πρὸς ἀποφυγὴν ἀσφύξης· 2) μεταβάλλω τὸν τύπον λέξεως τινος· Πλάτ.Κρατ.404D· νὺν δὲ αὐτῆς ἐκκλίνομαι τὸ ὄνομα· 3) ἐξάρθρῳ, ἐκτοπίζω, παθ.: Ἰνν.^Α Ἀρθρ.7· 4) ὑπεκαίρω, σφετερίζομαι, κατασχίζομαι· Διον.Κριμ.3,10· 5) διασβερίζω, καταστρέφω, παραδιδάσκω, καταπαύω· Πύθιασ.1,8,3 καὶ ἐλάδωσαν δῶρα, καὶ ἐξέκλινον δικαιοῦματα· 6) αὐτθ. ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τινος σημείου, ἐκτρέπομαι· Θουκ.5,73 ὡς παρήλαε καὶ ἐξέκλινεν ἀπὸ σφῶν τὰ στρατεύματα, Πύθ.Ἀρθρ.22,33 καὶ ἰδοῦσα με ἡ ὄνος ἐξέκλινεν ἀπ' ἐμοῦ, -ἐξέκλινε τῆς τροχιάς του· ἢ ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον· Μηναι.1 Ἀκολ.Μεγ. Ὁρῶν Ψαλμ.26 καὶ μὴ ἐκκλίνας ἐν ὄργῳ ἀπὸ τοῦ δούλου σου· ἢ νεώτ. μτφ. ἐκκλίνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρεκτρέπομαι, παραστρατίζω· 7) ἀπολ. ὑποχωρῶ, ἀπαχωρῶ, ἀποσπύρομαι· Ξεν.ΚΠ.1,4,23 ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσιν· 8) πίνω τῆς θεάσεώς μου· Ξεν.Κυν.6,10 ἐάν δ' ἐκκλινῆς στοιχοῦς ἡ ἄρκυς, ἀνιστάτω· 9) ὄμ. κ. μετ' αἰτ. ἀποφεύγω, ξεφεύγω· Πλάτ. Νόμ.746C ἐκκλίνει τι καὶ μὴ πράττειν, Δημότ.15 ἐπερχόμενον ἐκκλίνει νεφρὸς, Πολυδ.1,34,4 ἐξέκλινε τὴν τῶν θηρίων ἔρασαν· κ. παθ.: Ἐπίκτ. Ἐπιτ.1· 10) μετ' ἕμμορθ. διορ. 1 ἐπὶ πρὸς, κατά, ἐπὶ κλίνω, στρέφω πρὸς τι μέρος· Ξεν.ΚΠ.7,1,30 ἐξέκλινον κατὰ τὸν φεύγοντα ἄρματα καὶ τοιαῦτα ἐφείποντο, Πλάτ. ἐξέκλιναν ἐπὶ τὰς ἔξω οὐκίνας· ἢ φρ. ἐκκλίνω τῆς δῆμον-εἰς ὀλιγαρχίαν, ἀποκλίνω εἰς δημοκρατίαν, εἰς ἀρχαίαν· Ἀριστ.Πολιτ.1273Α,5· 11) παροῦμαι πρὸς ἐπίσκεψιν, ἐπισκέπτομαι κατὰ τὴν περιόριστον· Πύθ. Γεν.19,3 ἐκκλίνατε πρὸς τὸν οἶκον τοῦ παιδὸς καὶ καταλύσατε... καὶ ἐξέλθον πρὸς αὐτόν.

ἐκκλιτικός (ἡ) κ. νεώτ. τὸ παρεκκλίνει ἐκ τῆς τακτικῆς πορείας, ἀπόκλις, λοξοδρομία· Πλούτ.Μθ.929C οὐ γὰρ ἐστιν ἐκκλιτικός οὐδὲ ἀποστραφῆς αὐτῆς [τῆς ἀελφίνης] αἰτιόσθαι· ἢ νεώτ. ἡ ἀπὸ τῆς κατακόρυφου θέσεως κλίσις, γέρσιμος· ἐκκλιτικός τοῦ τοίχου-τοῦ στυλοῦ· ἢ νεώτ. ναυτ. ἡ μετατόπισις τοῦ ἐπ' ἀγκύρας σαλευόντος πλοίου· ἢ ὄμ. νεώτ. βελόνας ἐκκλίσεως βελόνας ἀλλαγῆς τροχιάς σπιδροδρόμων πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως· 2) ἐξάρθρως, ἐκτοπισμός· Ἰνν.^Α Ἀρθρ.827F ὁκόσι ἐκ γενεθῆς κυλλοὶ γίνονται, τὰ πλεῖστα τούτων ἰσμήν ἐστι, ἢν μὴ παρὴν μεγάλη ἡ ἐκκλισις ἐπι· 3) κλίσις, τόσις ροπή· Ἀριστ.Πρ.863b,24~ 4) ὄρησις, ἀποφυγὴ ἀντιθ. ἀπρέσις· Κλεάνθ.Στωϊκ.129' ἀντιθ. ἐκλογῆ· Στωϊκ.3,190' ἀντιθ. ὄρησις· Ἐπίκτ. Ἐπιτ.2, Σέξτ. Ἐπιμ.44,226 ὄρηθ τῆς τῶν ὀληνρῶν ἐκκλίσεως, Γαλ.13,124 ἐκκλισις τῆς βλάβης· 5) ἄδικη ἐκτροπή, παραστράτεια· Πλάτ.1,8,15.

ἐκκλιτικός (ὁ) μτγ. ὁ ἀποφεύγων ἐργασίαν, φυγόνομος, τεμπελής [ἀμφ. λ.]· Διογ.Λ.2,130 ἢν δὲ φασί καὶ ἐκκλιτῆς καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιέφορος. **ἐκκλιτικός**-ἡ-ὄν ὁ ἀποκλίνων, ὁ κλίνων εἰς τὴν ἀπόρριψιν, τὴν ἀποφυγὴν ἀντιθ. ὄρηκτικός· Ἀρρ.^Ε Ἐπίκτ.1,1,12 τὴν δόξανιν ταύτην τὴν ὀρηκτικὴν τε καὶ ἀφορηκτικὴν καὶ ἐκκλιτικὴν. **ἐκκλιτικός** ἐπίρωρ. κατὰ τρόπον ἐκλυκτικός, μετ' ἀποστραφῆς· Ἀρρ.^Ε Ἐπίκτ.3,127.

ἐκκλιτός-ὄν μον. φευκτός ἀντιθ. ὄρηκτός Φάτι. ἐν λ. παλαιότερα ὁ φευκτός, ἐκκλιτός, τὸ ἕναπτον αὐτῆ τῆ ἀρέσει πῶτος ἐμμοσιόνα·

ἐκκλιώ κ. νεώτ. μέλλ. -ώσω δια τῆς πλεόσας καταρ. ἀποβάλλω, ἐκπλύνω, ἐκπλένω· Πλάτ. Πολ.430Α καὶ αὐτῶν ἐκκλίνον τὴν βαρῆν τὰ δῦματα ταῦτα, δεῖν ὄντα ἐκκλιῶν [ἐκ τῆν τῶν βαρῆν], Μάρκ.Αὐρ.8,51, Λουκ.8,Πρ.3 τὸν ἐπ'

αὐτῷ ῥύπον ἐκκλιῶσα· κ. παθ.: Ἰνν.Τόν.^Α Ἀνθρ.13' ἢ κ. ἐπὶ ὀνομάτων, διοχετεύω ἀκαθαρσίας· Στράβ.5,3,8 ὀνομάτων τῶν δυναμένων ἐκκλιῶσεν τὰ λύματα εἰς τὸν Τίβεριν· 2) ἐκβάλλω, ρίπτω εἰς τὴν θέρην, παθ.: Ἀριστ.Ζ1 525a,23 ὄπὸ τῶν κλυμάτων ἐκκλιῶσεται εἰς τὸ θέρην· 3) πλῆθος τελείως· Πλούτ.Σούλλ.36 πολλὰκις τῆς ἡμέρας εἰς ὕδωρ ἐνέβαινον ἐκκλιῶν τὸ σῶμα καὶ ἀπορρυπτόμενος· ἢ ὄμ.κ.μετά· Διοκλ.ἀπ.141' 4) ἀντιθ. ῥῶα ἀφθόνως, ἐκέρω· Ἀπολλ.Δ.1,6,3 τούτων... ὠδομύμενον, πολὺ ἐπὶ τοῦ δρους ἐξέκλυσεν αἶμα, **ἐκκλυσις**-εως [ἡ] ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ. ἡ κόθαρσις τῆς κοιλίας διὰ κλύσματος· ἢ νεώτ. ἡ δι' ἀφθόνου ὄδοτος ἀποκαθάρσις.

ἐκκλυσιμα-ατος [τὸ] μτγ. τὸ ἐκπλύνομενον, ἀπόπλυμα· Πλούτ.^Α Μθ.1089B τὰ τῆς ἡδονῆς ἐκκλυσιματα· 2) ἐπὶ ἐρυθρῶς βαφῆς, τὸ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης ἐκβαρῶμενον, παραγόμενον· Ζώσ. Ἀλεξ.164B. **ἐκκλυσιτικός**-ἡ-ὄν μον. ὁ εἰς τὸ ἐκκλύειν βλλ. ἐπιθήδειος· Ψελλ.Χαλδ.Δογμ.110.

ἐκκλυσιτός-ὄν ὁ ἐκκλυθεὶς, ἐκκλυθεὶς, καθορθέας· Εὐν.147 [πθ.]. **ἐκκλιώ** κ. ἐκβάλλω κλυῶνιν, φωνῆν ἀγρίαν ἢ συρριμὸν [ἀμφ. γ'] Ἀροκκρ. ἐκκλιώσεται, διὰ τὸν στοματῶν ἐκφορῆν.

ἐκκλαιώ ὄρωρ. γ' πληθ. μέλλ. ἐκκλαισάμενι, κατατρίβω, ξεφαντῶ μτφ. ἐπὶ ἐνοχλητικῆς εὐλαρίας· Θεοκρ.15,88 ἐκκλαισάμενι πλατεῖοδοῖσισι ἀπαντα.

ἐκκλαίω, ἀόρ. -ἐκκλαίω, ἀποξέω, ξέω ἀπό· Ἦρ.7,229 τὸν κηρὸν αὐτοῦ [τοῦ δελτίου] ἐξέκλαισα.

ἐκκλαιώ-ὄω καταστρέφω· Κολλ.^Α τομ.β.1,99 κ. παθ.: Ἡσ. ἐξεκκλαιώσθαι, ξεφραθῶν.

ἐκκοβαλικόσμοι κοκακτικὸς ὄμοιος, ἔσπονα διὰ τετρασμάτων [ἀμφ. γ'] Ἀριστ.^Α Ἰνν.270 ὡσπερὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικόσμοι· 1 ὄ.γρ. καὶ καθολικέσμοι.]

ἐκκοβοάζω, ὄρωρ. ἀόρ. α' -οάζω χέω ἔξω Ἡσ. **ἐκκοβοσμέω** ἔξω ἐν κλιδόνω, φημι σὺ φορῶν· Ἡσ. ἐκκοβοσμέειν τὸ ἐν ἰπῶ φρήγειν, καὶ καθόλου τὸ φρήγειν.

ἐκκοκίαινω μτγ. κ. νεώτ. ποῶ τι κοίλον, ἐκσκάπτω τὸ ἐνδον, βαθουλάω· Πολυδ.10,48,7 τὸ ρεύματος ἐκκοκίαινοντα καὶ διαρρηγνύοντα.. ἀπὸ γῆν φέρεισται τῶσπον οὐ ποῦλω.

ἐκκοκίαινας-εως [ἡ] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἐκκοκίαινειν βλλ., βαθουλάωμα.

ἐκκοκιάζω κ. νεοτ. δ. γρ. τοῦ ἐκκοκιάζω βλλ. **ἐκκοκιάζω** [κοκιάζω] νεώτ. ἐκκοκιάζω ἔξω τὰ ἐντερα ἐκ τῆς κοιλίας τινος, ἐκκοκιάζω· Μίθαικ. n.^Α Ἀθην.7,325F ταῖσιν ἐκκοκιάζω 1 ὄ. γρ. ἐκκοκιάζω, τὸν κεφαλῶν ἀποπαύων.

ἐκκοκίαιος-ὄν ἐσκαρμένοσ, βαθουλωμένοσ, βαθουλόσ· Ἰνν.Παθ.43 ἐκκοκίαιος ὄφθαλμός.

ἐκκοκίωμαι-όμοι ἐγείρομαι, σπῆκομαι ἐξ ὄνου. προκλήθεισος ἐκ ποιοῦ τινος· Πλάτ. Νόμ.648A τὸν ἀνδρῶσπον τὸν ἀνθρώπων ἐκκοκίωσθέντα καὶ τοῦ πῆματος ἀπαλάσγνεντα.

ἐκκοκίησις-εως [ἡ] γλῶσσα, ἡ ἐκκοκία βλλ. **ἐκκοκία** [ἡ] μτγ. [κοκίη] νυκτοφυλακία, φρουρὰ νυκτερινῆ· Ἀλεξ.Τακτ.13,41 τὰς ἐκκοκίας καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτάγματα.. ὄρηκτοσύντων.

ἐκκοκίω Ἡσ. κ. μον. γλῶσσο. τοῦ ἐκκοκιάζω βλλ., διασυντερεῶ μακρῶν τῆς κοίτης μου, ἐκκοκιά· Ἡσ.· Παχυμ.^Α Ἄνδρῶν.425 τῆς ἰδίας μεταίρει καὶ αὐτῆς κοκίης, ἢς ἐκ κοκιάσποι ἐκκοκίωσθεσθαι ἀπαλάσγνεντα.

ἐκκοκίωστος [ὁ] γλῶσσο. ἐκκοκία βλλ. **ἐκκοκίω** [ἡ] μτγ. [κοκίη] νυκτοφυλακία, φρουρὰ νυκτερινῆ· Ἀλεξ.Τακτ.13,41 τὰς ἐκκοκίας καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτάγματα.. ὄρηκτοσύντων.

ἐκκοκίω Ἡσ. κ. μον. γλῶσσο. τοῦ ἐκκοκιάζω βλλ., διασυντερεῶ μακρῶν τῆς κοίτης μου, ἐκκοκιά· Ἡσ.· Παχυμ.^Α Ἄνδρῶν.425 τῆς ἰδίας μεταίρει καὶ αὐτῆς κοκίης, ἢς ἐκ κοκιάσποι ἐκκοκίωσθεσθαι ἀπαλάσγνεντα.

ἐκκοκίωστος [ὁ] γλῶσσο. ἐκκοκία βλλ. **ἐκκοκίω**-έω μτγ. ἐκκοκίωσ βλλ.: Ἰώσο.Π.6,2,6 πρὸς τὴν τὸν ἐκκοκίωσύντων βαρῆν.

ἐκκοκίω κ. νεώτ. μέλλ. -ωῶ ἔξω τω, ἀφαρῶ τὸς κόκκους, τὰ σπέρματα, ξεκοκιάζω· Ἀπολλ. εἰς Γαλ.12,649 -ἐκκοκίωσ βάρβαροι· 2) μτφ. κα-

γατρώω, ξεκοκιάζω: Νικομ. Ἀθην.58Α οὐδένον γὰρ καταλιπόντος τοῦ πατρὸς οὕτω συνεπρόσφυγα καὶ ἐκκόκιαιος ἐν μισοῖ ὀλίγος ὡπερ φὸν τις βορᾶν || 3) Ἐξορῶν, ἐκοπίς, πρᾶσι-ποιούω: Ἀριστ. Ἀχ.1179 καὶ τὸ σφαιρὸν παλί-γορον ἐξέκοκισεν || 4) ἐκρίω, Luc.448 ἐκκοκιάω σου τὰς στενωπώκους τράχας || 5) ἐκορῶ, κυριεύω, διαρπάζω: Ἄνστηρ, Εἰρ.63 τὰς πόλεις ἐκκοκίσεις || 6) φρ. ἐκ- γήρας μοδὸς τὰς λευκὰς τράχας ἀποβάλλει τὸ γήρας: Ἀριστ. Luc.364 εἰ μὴ σφαιρῶν, κενὸν ἐκκοκίω τὸ γήρας || 7) ἐκκόκιαιος, ἐως ἡμεῶν κ. ἐκκοκισμός ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκκοκιάω βλλ. ἔξαγωγή τῶν κόκκων, ξεκοκισούσασμα: ἐκ- βάρβακος, ἐκκοκιστής (ὁ) νεώτ. ἢ ἐκκοκιστής βλλ. ἐκκοκιστήριον (τὸ) νεώτ. κ. ἐκκοκιστήριον (ὁ) ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ἡ ἐκκοκίσις βλλ. ἐκκοκιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκκοκίζων, ἐνεργῶν τὴν ἐκκοκίαν βλλ. ἐκκοκιστικός- ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ χρησιμεύων εἰς ἐκκοκίαν βλλ. ἐκκοκιάω μέγα κοκκίω, φωνάζω δυνατὰ, ξερωίω: Ὑπερόδ. ἀν.239. ἐκκολαθίσαντα Ἦσ. «ἐκλακέντα, ἐκφο- νίσαντα». ἐκκολάζω μισ. κολάζω, τιμωρᾶ: Παρυμ.Γ Ἀνδρῶν.99Β ποινὰς ἐκκολάζων, ὡς μὴ μόνον τοὺς ἀναφορούμενους δεδιέναι. ἐκκολαπήθην (τὸ) νεώτ. μηχανημα, δι' οὗ ἐκ- κοκιάσται τὰ φῶτ || 2) ὁ τόπος, ἔνθα γίνεται ἡ ἐκκόλασις βλλ. ἐκκολαπτικός- ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε- ρόμενος ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν ἐκκόλασιν βλλ. ἐκκολάπτω κ. μισ. κ. νεώτ. ἀποξέω, ἐξαλείφω, διαγράφω: Θουκ.1,132 τὸ ἐλεγείον οἱ Λακεδαιμό- νιοι ἐξέκολλαν, Δημ.1,136 τὸ φήμισμα ἐκκολά- φαντες ὁ ἐμοὶ ἐφηρήσαντο οἱ δὲ σπῆται, Ἐπιγρ. ἐκ- κολλάντες τῆς ἐπιγραφῆς γέμερος τῆς ἐπιγρα- φῆς: || 2) ἐπὶ πτηνῶν, σπᾶ διὰ τοῦ σώφους τὸ φόν, ὅπως ἐξέλαθ ὁ νεοσσός, ξεκωσῶ: Ἀριστ. Ζι.618, 13 ὁ ὄρνις ἐκκολάπται καὶ τρέφει, Λουκ. Ἄλ.Ἰστ.122 τριγυσιαντες αὐτάς [τὰς βαλάνους] ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους κ. παρ. ἐξέρχο- μαι τὸ φῶτ, βγαίω ἀπὸ τ' ἀέρος: Ἀριστ. Ζι. 562α, 14 ἐκκεκολλημένον δεκασταῖον, Γεωμ.14,7,25 τὰ δὲ ἐκκολάπτόμενα νεώτσα || φόν ἐκκεκο- λημένον κενὸν κέλυφος φῶτ: Θεόφρ. Φι.3,16,4 || 3) νεώτ. μτφ. παθ. ἐπὶ προσ. προμυνάζομαι, ἀκοῦμαι, μοφορῶμαι: εἰς τὰ ὄπισθα ταῦτα κέντρα ἐκκολάπτονται οἱ μέλλοντες λοιποῦνται || 4) ἡ ἐπὶ πρόξ., συνήθ. κινήσας, ὠριστάω, συντε- λούμαι καὶ ἐμψάνομαι: ἢ συνμυστία ἐξεκο- λάσθη ἠπὸ περιστάσεως εὐνοϊκῶς. ἐκκόλασις- εως ἡμεῶν κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεία τοῦ ἐκ- κοκιάειν βλλ. ἢ ἐξόδος τοῦ νεοσσοῦ ἐκ τοῦ φῶτ: Ἀριστ. Ζι. 562β, 29 || 2) νεώτ. κ. μτφ. ἡ ὠρι- μσις καὶ ἐμψάνσις: ἢ ἐκ- τῆς συνμυστίας. ἐκκόλυμβος (ὁ) μισ. ἐκκόλυμπος, κολυμβῶν πρὸς ἀπολλαγὴν ἐκ τῆς ἀκοῦ, μτφ.: Κ Μανασ.4,4. ἐκκόλυμθ- ἄω κολυμβῶ πηδῶ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν θάλασσαν, μετὰ γιν.: Εὐρ. Ἐλ.1609 ἐκκολυμθ- νός || ὄπολ.: Ἀριστ. ἀπ.80, διδῶ. Σ.20,86 οἱ πλείστοι δὲ κοιμῶντων τῶν ἀκτιῶν ἐξεκολύμ- θησαν, Κδ Πρὸξ.27,42 βουλή ἐγένετο ἵνα τοὺς δεσμοῦτας ἀποκτινίσωι, μὴ τῆς ἐκκολυμβήσας διαφύγῃ || 2) κολυμβῶν ἐξέρχεται εἰς τὴν ἕλην: Διον. Ἀλ. Ρωμ.5,24 ἐξεκολύμθην εἰς τὴν γῆν. ἐκκοπιθί (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐκκοκίειν εἰς μέρος ἀσφαλῆ, μεταφορά: Ἦρ.8,4,4 πρὸς ἐκκοπιθὴν ἐπράνον τῶν οἰκτεῶν, Ἐπιγρ. ἐκκοπιθὴ σίτου || ἢ ἀποκόμις ἀναφορῶν: Διοσκ.4,176-ἐκ-πε-

ριτωμάτων || 3) κ. νεώτ. ἐπὶ νεκρῶ, ἐκφορᾶ, κηδεύω, ἔδω: Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,8 ἐκκοπιθὴ τὸ πολυ- κελὸν καὶ μνήματος ἐπισημῶν κατασκευῆ, Γρηγ. Μογ.2εἰς πολ. γίνεται... ἢ ἐκκοπιθὴ τοῦ σώματος. ἐκκοπρίζω κ. νεώτ. κοπιζῶ ἔξω, ἔξωγο: Ἦρ.1,34 ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκκοπρίσας ἔς τοὺς βαλάν- μους συνένας, Εὐρ. Τρω.29α ἐκκοπρίζειν δεῖρο Κασάνδραν || εἰδ. μεταφέρειν εἰς ἀσφαλῆ τὸ- τον: Ἦρ.1,160 ἐκκοπρίσαι Πακτῆν ἐς Χίον, Θουκ. 2,6 τὸν ἀνθρώπων τοῦς ἀρεσιπτότους, ἢ ἐξεκο- πίσαν || 68. προμυλῶν, διασείω: Ἦρ.3,43 ἐκκοπίσαι τὰ ἀδάμαντα εἰς ἀνθρώπων ἀνθρώπων ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος || ὁ μ. κ. μέσ. μεταφέρειν πρὸς ἀσφαλῆ: αὐτ.8,20 οὐτε τὴν ἐξεκοπίσαντο οὐδὲν αὐτὸ προσεζήσαντο ἐς πα- ρεσιμῶν σφι πολλύμου || κ. ὄπολ. μετοικῶ: αὐτ.8,32 οἱ δὲ πλείονες αὐτῶν εἰς τοὺς Ὀξάλας Λακρούς ἐξεκοπίσαντο || 2) ποῖα ἐκορῶν νεκρῶ, κηδεύω: Πολύδ.3,5,6,2. Πολύδ.Κη.42 εἰς εἶδη τῶν νεκρῶν ἐκκοπρίζομενον δι' ἀγοράς: || 3) ἐπι- ἴπου, ρητὰ τὴν γορήν ἔξω τῆς φωνῆς: Ξεν. Ἰπν. 4,2 ὅταν πρὶ ἐκκοπρίξῃ τὸν στόνον ὁ ἴππος φανερὸν γίνεσθαι || 4) κοπιζῶ, φέρω οἶκος: Ξεν. Ἀποδ.8,36 δίδασθαι ἐκκοπίσαι τοὺς ἀνδρας || 5) ἀποδέρ- χεται μέχρι τέλους: Εὐρ. Ἀνθρ.1269 τὸ γὰρ περυσί- μων θεῖ σ' ἐκκοπρίξιν || 6) πᾶν μέσ. λαμβάνω τὸ ὀφειλόμενον: Πάπ. ἐκκοπρίξω ὀφάνια. ἐκκόμις- εως ἡμεῶν κ. νεώτ. ἐκφορᾶ, κηδεύω: Νικ. Χαν.1ο. Ἀγ.2,7,265Β εἰς ἐκκόμισιν τῶν νεκρῶν. ἐκκομισμός (ὁ) μτφ. τὸ εἶναι τῆς χώρας κοπι- ζεν, ἢ ἐξαγωγή: Στράβ.3,2,4 διπλασιάζεται τὰ εὐτυχήματα ταῦτα τῷ ἐκκομίσῳ. ἐκκομιστής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐξαγωγὸς. ἐκκομητάω κυριορρημῶν, πᾶρα ποτὶ κομη- τῶ: Σοφ. Πλ.569 κατὰ σαφῆς ἐκκομητᾶσας ἔπος τὶ τυχεῖναι βαλῶν. ἐκκομηθ- ἔω Ἦσ. «ἐξεκομῆσην ἐξέληξην». ἐκκομίζομαι ὁμιλ. μέ ὠραία ἐκφάσας, κομφοεπῶς: Εὐρ.Ια.333 ἐκκομίζεσθαι [πῶθ. ἐσθ. ἀντὶ εὐ κερκόμψουσι]. ἐκκοινεῖ Ἦσ. «ἐγχαρεῖ». ἐκκοινεῖται μεταβάλλομαι εἰς κοινῶ: Ἰπν. Διαιτ.3,76. ἐκκοπέυς- εως ἡμεῶν κ. νεώτ. μάγισσα πρὸς ἐκ- κοπήν, ἀπόκοφιν: Ἠιδῶ.π. Ὀρειδ.44,11,6. Γαλ.4,148Δ ἐκκοπέεις ἰσχυροὶ τὲ ἀμα καὶ οὐεῖς || 2) νεώτ. τεχν. ἐργαλεῖον ἐκ γυάλθου ἔχον αὐλακώτην κυρί- ως αἰσῆν, δι' ἣς ἐκτελούνται αὐλακώσεις κ. ἄλλαι ἐκοπαί, δημ. σαρπηλα. ἐκκόπευσις εἰς μόν. τὸ ἀποκόπειν, ἢ ἀποκο- πῆ: Παύλ. Αἰγ.6,88 ἐκκοπέυσις [δ. γρ. ἐκοπεῖ] τὸ περικεμῶνον περιελόντες ὄστατον. ἐκκοπή (ἡ) κ. μισ. κ. νεώτ. ἡ διά τομῆς ἐκβολή, ἐκτομή: Φιλῶδ. Ὀργ.33W ἐκκοπή ὀφθαλμῶν || ἀναφορ. πρὸς δένδρον, ἀποκοπή ἐκ τῆς ρίζης: Πολύδ.2,65,6 δένδρον ἐκοπάει, Μναστ.1,31 Ἔσπερ. δειλίω τὴν ἐκκοπήν [τοῦ ἀκάρου δένδρου] || 2) ἀποκοπή πλεῦρων: Ὀρειδ.105,17 || 3) ἀκρο- τερσισμός, κολλῶμα: Βέττ. Βάλ.110,10 ἐκ- μελῶν || 4) ἀπόξεσις: Ἐπιγρ. ἐκκοπή γραμμάτων || ὁ μ. ἢ διὰ τομῆς ἐκβολή ἀκόπης βελούς ἐκ τοῦ σώματος: Πλούτ. Ἀλέξ.63 περὶ τὴν ἐκκοπήν ἐγίνοντο τῆς αἰδῶς ἐνδεδυκῆσθαι ἐνὶ τῶν ὀστέων || 3) κατάρρησις δι' ἐκκόπης πρὸς ἰσοπέδωσιν: Στράβ.3,3,8 ἐκοπάει τὲ ὄψων καὶ ἐγχεῖσθαι κοι- λάδων, Ὀνήσ.42,17 ἐκοπαί πύλων || 6) ἐχά- ρασθαι διὰ μαχαίρας: Φιλ. Βελον.65,20, Ἦρων. Ἀλ- τορ.27,1. Ἀθην. Μνησ.8,21 ἔχλον πλάγιον τετραγῶν ἐκοπάει ἕχον στρωγγύλας. ἐκκοπος- ὄν μτφ. κ. μισ. ἐξηγλημένος, κατάκο- πος: Θεοδῶτ. Πά. Ἰστορ.43,24 Ἐστ. Πεν.8,66. ἐκκοπρίζω κ. μισ. κόρπον ἐκβάλλω: Ἰπν. Ἐπιδ.3,1100Β ἀπο δὲ κοιλίης ἐξεκόπριζεν ὄβρωσ || καθα-

ρίζ από της κόπρου: Ἰππιατρ.106,15 αὐτὴ δὲ τῆ χειρὶ ἀληθεύμενη ελαίφ ἐκκορίζει αὐτόν. **ἐκκορω**-ὠ κ. -έω κενώ, καθαρίζω από της κόπρου: Ἰππ.Διατρ.407,33 κῶτα ὄδωρ καθαίρει καὶ κοιλίαν ἐκκορεῖ κ. παθ.: Ἀρετ.Ὁφ.Νοῦσ.74,26 κῆν ἐκκορωθεῖ τὸ ἔντερον.

ἐκκορωσις-ως(ή) ἀπαλλογία, ἐκκαθάρισις από της κόπρου: Ἰππ.Προγν.43,38 πρὸς τὴν τῆς κοιλίης ἐκκορωσιν | διὰ καθαρίσασιν κένωσις της κόπρου.

ἐκκορωτικός-ή-ὸν μτγν. ὁ καθαρίζων, ἀπαλλοτῶν από της κόπρου: Ἡρώνδ.εἰς Ἀετ.9,2,Σουθ. ἄλφν, γαστρὸς ἐκκορωτικῆ.

ἐκκοπή(ς) ἰδὶ γλωσσ. ὁ ἐκκοπεύς βλλ.

ἐκκοπήκος-ή-ὸν ὁ κατάλληλος πρὸς ἐκκοπήν, ἐκρίζων: Ἀσκληπ. εἰς Γαλ.13,850,Μηναί.1,Γ'Q8.4 τοῖς ἀντιθέσις πέλεκυς ἐκκοπήκος.

ἐκκοπήω κ. μον. κ. νεώτ. πλῆττων ἀποκόπτω, κόπτω ἐξέγω, ἀποχωρίζω τὸ ἀπὸ ἄλλου, ἐκβάλλω, ἐκκίρω, ἐξορίσσω: Δημ.744 ἔάν τις ἀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, Φρον.Κωμ.68 ἐκκοπτεῖν τοὺς γομφίους, ΚΔ Ματθ.5,30 εἰ ἡ δεξιὰ σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἐκκόψον αὐτὴν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ, Μηναί.17 Συναξ. τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν τὸν ἀντίχερα δάκτυλον ἐκκόπτει κ. παθ.: Ἀριστ.Ὁρν.342 ἡν.. τῶναλαμφ' ἐκκοπής, Δημ.247 ὕπερ ἀρχῆς καὶ ἀφθαλμοῦ ἐκκοπῆς ἀπὸ τῶν ἀφθαλμῶν ἐκκορμένον | 2) κ. μον. κ. νεώτ. κόπτομαι ἀπὸ ρίξης, ἀποκόπτομαι: Ἡρ. 6,37 πῖτυς μούνη δένδρον ἐκκοπέσει βλαστὸν οὐδένα μετρίαι, - δάσος ἐκκοπέει | 3) μτγν. ἐν φρ. ἐκκόκομαι τὴν φωνὴν = ἔχει κοπή ἢ φωνὴ μου, μὴ πνίγεται ἡ φωνὴ μου: Λουκ.Ζηρογ.16 καὶ τὴν φωνὴν ἠδὲ ἐξέκκοπετο ἀπὸ της βόης | 4) μτγν. κτ. ἐπέκει καταστρέφω, ρημάζω, ἀφαινώ: Διον.Ἄλ.Ρωμ.8,87 ἐκκόπτετες ταῦτα | τὸ χωρίζω | καὶ τὰς αὐλάς καθαίρουντες, Πλουτ. Πουμ.24 ἐκκόπτεν νήσους καὶ πόλεις || ἐπὶ προσ., ἐξολοθρεύω, ἐξοτώνω, ξελαστρεύω: Ἡρ. 4,110 τὰς δὲ | αἰμαζίνους | ἐν τῷ πελάγει ἐπιθεμένους ἐκκόπει τοὺς ἀνδράς | 5) ἐκμηδενίζω, ἐξελείψω, ἐντελὸς διακόπτω, καταπαύω, σταματῶ: Ἀριστ.ΖΜ 656b, ἐκκόπτει γὰρ ἡ τῆς ἐν τῷ αἵματι θερμότητος κίνησις τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν, Διογ.Οἰν.2 ἐκκόπτεν τὰς λύπας | 6) ὁθ. μτφ. ἀναγκάζω τὴ νὰ παύσῃ, νὰ ἐλείψῃ, νὰ σταματήσει, πρὸλ. ὁμ. σμμ. δημ. τὸ ξεκόβω, τοῦ τὸ ξεκόβω: Δεῖν.24 ἐκκόπτεν φανακισμόν, Ἰσαί. 8,39 Ἴνα αὐτῶν ἐκκόκοφαιμ ταῖτην τὴν ἱεροσύλαν || μτγν. ἀνοχαρίζω, κὼβω τὴ φώρα: Βέττ.Βάλ.268, Πάπ. τὰ βίαια καὶ ἀνομα ἐκκόπτεν | ὁμ. παθ. ὕφισται παύσιν, ἐκλείψιν, σπασίν, μὴ κόβεται ἡ φώρα: Πλῆτ.Καρμ.155C καί μου ἡ ἡρσθεν θρασυτίς ἐξέκκοπετο | 7) εἰδ. ἐπὶ πλῶν, διατριπῶν θυθίζω: Ἐπιηρ. | 8) εἰδ. ἐπὶ θύρας, θραύων ἀνοιγῶ, σπάζω: Λυσ.3,6 ἐκκόφας τὰς θύρας ἐπιθῆθεν εἰς τὴν γυναικωνίτιν | 9) ὡς στρατιωτικός ὄρος, ἀποκίρω, ἀπώθω: Ξεν.ΚΠ 6,215 ἰ τότε ἐκκόφιστες τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκονιστῶν τὰς ἀκροβαλίσεις | 10) ὁμ. στρατ. κος κ. νεώτ. ἀποχωρίζω ἀπὸ τοῦ κυρίου σώματος, ἀποκόπτω τμήμα τὸ ἀπὸ τοῦ ἄ στρατεύματος, ἀπομονώνω: αὐτ.ἘΜ.7,426 ἐπὶ μέντοι ἤλθον ἰο πεζοί, ἐκκόπτομαι καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ ὄμφῃ | ἀπομονώνουσι, δ. ἄμμ. ἀνωθοῦσι | 11) μτγν. κ. μον. ἐκκλ. μτφ. ἀποβάλλω τινὰ ἐκ της χριστιανικῆς κοινωνίας, ἐκ της ἐκκλησίας, ἀφορίζω: Φώτ.Νομικῶν.9,25 ἐκκόπτεν ἐκ τοῦ σώματος τῶν χριστιανῶν κ. παθ.: Ἀνοστολ.Καν.28 ἐκκοπέσθω παντόσασι καὶ της κοινωνίας | 12) μτγν.

τὸ παθ. μτφ. διακρίνωσι κωχρισμένους ἀπὸ α., διαστῆλλομαι διὰ καταφανοῦς χωρισμοῦ, ξεχωρίζω ἢ ξεχωρίζομαι: Ἀπολλ.Δύσιμ.Συν.104,23 γένη οὐκ ἐκκοπτόμενα ἰδίοις τέλεισι | γένη γὲν διακρινομένηα δι' ἰδίων καταλήξεων | 13) εἰδ. ἐπὶ παιγνίου κῶδων, κερδίζω AB 22,5 κ ἐκκόφαι ἀντὶ τοῦ νικήσει κῶδός: πρὸλ. δημ. ἐν παραπλ. κτ. τὸν ἐκοφα, μ' ἐκοφε, μὰς ἐκοφαν: Ἀλεξ.44, Μενεκρ.10 || ὁμ. εἰδ. τὸ παθ. ἀπολλῶμι τὴν οὐσίαν κωβῶν, καταστρέφομαι ἀπὸ τοῦ παιγνίου | Ἡσ. ἐκκορμένους ὁ διὰ τοῦ κωβῆτων τὸ αὐτὸ ἀπολέσας | 14) ἐκκολάπτω, ἀποξέω, ἐξελείψω τὴν ἐγκέφαραρμένον εἰς λίθον ἢ ἔυλον, οἷον ἐπιγραφῆν, παρῶσασιν: Ἀριστ.Ρητ.1400a,33,Ἐπιηρ. οὐδὲν ἐξέστασι.. γράμμα ἐκκόφα | 15) ἐκκόπτω νόμισμα διὰ κοπῆς τοῦ μετάλλου ἐκτύπη νόμισμα, κόβω μονέδα: Διόδ.Σ II,26 νόμισμα ἐξέκοφε τὸ κληθῆν ὑπ' ἐκείνης ἀμαρτίαν | 16) ὁθ. μτφ. μτγν. πλάττω οἷον εἰκόνας εἰς λάδω, πορροστῆσι: Φιλῶδ.Πορρ.560 φαντασιν ἐκκόπτοσασιν | 17) ἐπίστυμι, παύω ἢ μετριάω τὴν κινήσιν μου, σταματῶ πρὸλ. ἐν ὁμ. σμμ. δημ. φρ. κὼβω λίγο τὸ δρόμο: Βέττ.Βάλ.260,24.

ἐκκορακίω (μτγν. κ. μον. στέλλω εἰς κόρακος, ἀποδιώκω, στένω στὸ διάβολο) Σουθ.Ζωναρ. ἐκκορακίζεω, ἀποδιώκειν | 2) ἐκβάλλω τὸς ὀφθαλμούς, τυφλώνω: Θεοφύλ.Σ 4,6,99B.

ἐκκορίζω | κρίζω | φωνεῖ κώρες, κορούς, ξεκορίζω: ΑΠ 9,113 ἐκορσῆθη ἄχρι κόρου καὶ τὸς τοὺς κώρες ἐκορρίσας | 2) πῆθ. καθαρίζω, ὁθ. κενώ: Ἐπίε.εἰς Σχόλ.Ἀριστ.Φε.176 τὸν σκύθον ἐκορρίζειν.

ἐκκορωφάω κ. μον. ἐπὶ λόγου, τὸ κορυφαῖα, τὸ κυριώτερον ἀναφέρει, κεφαλαιώδως δηγοῦμαι: Ἡσίοδ.Ἐργ.106 ἔτερον τὸν λόγον ἐκορωφάω κ. παθ.: Ἰππ.Ἰερ.Νοῦσ.4,48 ἐκκορωφῶται ὁ λόγος | 2) μον. εἰς τὸ κορυφῶμα τοῦ λόγου ἀγῶ ἢ τὸ γενεῶν ἐμφανίζω, εἰς ὕψος ἀναπτύσσω: Εὐστ.Πον.280,50 εἰ ὁ οὐτός ἀποπικ ἐκκορωφῶ τὸν τῆς παντῶς κωλωνν, ὡς καὶ τὸν Ἰωάννην ἀναβλέψασθαι ποτε παθεῖν ἴλιγγον.

ἐκκορωέω | κωρος=κέρθηρον | διὰ κερθῆρον, σαρδάβρον, καθαίρω, σαρῶνω, σκουπίζω: Θεοφρ. Χαρ.24,4 καὶ ἀναστάς τὴν οἰκίαν καλλῶναι καὶ τὰς κλίνας ἐκορρῶσαι | 2) μτγν. γεν. ἐκτινίσσω, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω: Ἀλκίφρ.Ἐπ.38,1 τὸν παλὸν αὐτοῦ τύρον, ἀλλ' οὐν καὶ τὴν κρηπιδίην ἐκορρῶσειεν κ. παθ. ἀπορρίπτωσι, ἐκδιώκωσιν, ἀποβάλλωσι: αὐτ.3,6 ἀλλ' ἐκορρῶθεῖς διὰ ἀκαίρους εἰ καὶ ἄλλος παρομ. ἐκκόρει κόρη κορῶν (κόρη ἀποδιώκει τὴν κορῶν) | πρῶτος στίχης γαμπίου ὕμνου, της κορῶνης θεωρομένης ὡς οἰανοῦ χρεῖσας Σχόλ.Πινδ.Π.3,16 | 3) μτφ. κωμ. ἐρημά, ρημάζω, ξελαστρεύω πρὸλ. δημ. κωθρίζω, ὁμ. ἐν παραπλ. σμμ.: Ἀριστ.Φε.Εἰρ.59 μ' κῶρεσι τὴν Ἑλλάδα | 4) ὁμ. π. κωμ. ἐν λογοπαίγνιῳ ἐπὶ της λ. κόρη | θυγάτηρ | μετ' αἰτ. προσ. ἀπάγει τὴν κόρην τινός, τοῦ πατρῶν τοῦ κορῆτος του, τὸν ξεθυγατέρωμ: Ἀριστ.Φε.σμμ. 760 ταλαντὰ Μίκα, τῆς ξεκορῶσῆσ σε |

ἐκκόσμησις-ως(ή) μτγν. πλήρης ἢ συμπληρωματικὸς κόσμησις, καλλώπισις, καλλωπισμός: Διοσκ.5,94 | δ.ἀνάγν. κόσμησις |

ἐκκόσμιος-ον μον. ὁ ἐξω τοῦ κόσμου, της κοινωσίας: Εὐστ.Πον.96,50.

ἐκκόσμηέω μτγν. διακαλλῶνω, κοσμῶ ἐντελῶς, ἀρίτως στολίζω: ΠΔ Μακκ.4,6,2 καὶ πρῶτον περὶδυσαν τὸν γρησὶν ἐκκοσμοῦμένον τὴν περὶ τὴν εὐσεβείαν εὐχετηροῦσθω κ. παθ.: Ἀριστ.εἰδ. | 148 ἱερὸν τὸ ἐν ἄλφρωις ἐξέκοσμήθη.

12) μτγν.

έκκοτιζώ μ. ιτι. παθ. παροκ. **έκκεκοτισμένος** ο κατεστραμένος εις την παιδιάν των κούρων πρην. 'Ησ. έν λ. έκκομισμένος.

έκκότυλος-ον ό έβαν εξηρθρωμένη την κοτύλην, τον γόφυρον, ξεφοσασμένος.

έκκοτύλις ιμην. κοστιών κοψών, ελαφρών ύψω, δθ. ιμφ. άνυψώ, Ήσρω: Πλούτ.Μάρ.9 άλι φρονήματος μέγεθος εξακούσις: 2) ειδ. έπι πλοίου, οσών την όγκυρον, δθ. εκπλώ: Αλλ.άν.71' 3) τώ παθ. έκκοψίζομαι έπι τώ σώματι, άνοκουρίζομαι, Ήσρωφρών: Πλούτ.Κράσος.33 άναδεδυμένης της νόσου τώ φάρμακο. . . και τώ σώματι έκκοψισθέντος (3 γρ.).

έκκοτύζω 'Ησ. έκκοτιζώ βλλ.

έκκραγγάνω κραυγών λέγω, Ήσρωφών' κ. παθ. έκκραγγασμαι, μετά κραυγών λέγομαι, άπαγγέλλομαι: Μέν.22D ήκουσα τώ έκκραγγανόμενω, **έκκράγω** βοά, κράω μεγαλοφώνως 'Ησ. - έκκραγών έπιθάσαι: Σοφ.άν.72, Πλούτ.'Ηθ.79B τώ θεάτρον εξέκρα: 2) μτθ. πρός άλλους έντόνας, Ήσρωφ. κρσών λέγο: Δίων Κ66,15 παλλά και τόστα κυνηδόν εξέκραζε.

έκκραυγέζω κραυγών λέγω, έντόνας: Πλούτ.'Ηθ.1098C ήδων τε βελώνικων. . . έκκραυγόντες ήλθουσιν.

έκκρεμασι μέσ. κ. παθ. κρέμασι έκ τινος, είμαι κρεμασμένος: 'Ιπν.'Αρβρ.836C ό ήλκω τώ έκκρεμαμένω, Λουκ.Τόξδ'ί την γυναικα έκκρεμαμένην άποσεισόμενος || έγω προσάρτησιν πρστί, προέγω έν εξαρτήσει από τινος: Πλάτ. 'Ιων.336A έκ πλαιγιώ εξηρθήμενων των της Μάσης έκκρεμαμένων δοκτιών. 2) ιμφ. κ. μέσ. εξάρτησιν έγω, εξάρτω έμαυτόν έκ τινος, κρεμίσμαι από κάτι, σέ κάτι: Πλάτ.Νόμ.732B εξών (έπιθυμιών) πάν ζώνων. . . έκκρεμασιν είναι, Πλούτ.Μάρ.12 έκκρεμασθέντα της τώ Ήν έπιθυμίας, ΑΠ.9,41 έκκρεμασι της ελπίδος.

έκκρεμασνόμεν, μέλλ. -κρεμάσω κρεμώ τώ έκ τινος μέρου ή πράγματος: 'Ιπν.'Αρβρ.22, 'Αριστ. 'Ιπν.1363 εκ τώ άδρυγιώ έκκρεμασός Υπέρβολω, ΑΠ.11,100 τώ ποδός έκκρεμασός λίθων. . . 'Απολλ.1,35' 2) παθ. κ. μέσ. ώς τώ έκκρεμασμαι βλλ. είμαι κρεμασμένος από τινος, προσκολλημαι εις τινά: Σοκρ.7,75 των τε Ήσκηλών ήδη άπόντων έκκρεμασνόμενοι και άσκαλουδοθέντες, Λουκ.Τόξδ'ί έκκρεμασνόμενοι των ηδωλιών και έπαναστασιν ειρωμένων. 3) όμ. μέσ. ιμφ. είμαι άφισωμμένος εις τι: Εύρ.'Ηλ.950 τώ γάρ τέκν' αυτών 'Αρεός έκκρεμασνυται.

έκκρεμασός-εως (ή) τώ κρέμασιν εις τι ή από τινος: 'Ιπν.'Αρβρ.76 1 β. άνάνη.).

έκκρεμασός (ή) ιμην. ή έκκρεμασι βλλ. **έκκρεμασός-ές** κ. μον. νεώτ. κ. όμν. ό κρεμασμένος, άσηθόμενος, εξαρτώμενος έκ τινος: 'Ηρωδίων.9,3 ήμιγμένης αύτώς έκκρεμής ήπρας' κ. μετά γεν. ή ήμπρωτ. διορ. (ή τι ηί τι νιν, από τινος): ΑΠ.5,247 χελίκος έκκρεμής, αύτ.240,8 ή έπι πάσαι. . . ήλιπός έκκρεμής, 'Αγαθ.3,17 έκ από τώ όμνω. 2) ιμφ. μον. νεώτ. κ. όμν. ό οσιωέ τολαντευόμενος, μετρώμενος, άδβέστος: Εύστ.'Ιλ.66,27 χωλιμη γάρ ή σύστασις και μένουσα έκκρεμής ούκ άπάρτηται, -άποδεδας έκκρεμής (ή ήμ ήσκαθβείσα) - έκκρεμής λογαριασμός 3) τώ αυδ. ώς οσά. έκκρεμής ό λοδός τώ ότός: Ροφθ.'Όνομ.43' 4) νεώτ. κ. όμν. ειδ. ώς οσά. έκκρεμής βαρά τή σώμα άπάρτημένον από σταθερού σημείου και τολαντευόμενον έν τώ χώρω: έκκρεμής ώρόλογιον || δθ. συνέδ. έκκρεμής ώρόλογιον ού ή ίσχυρόνος κίνησης ρυθμίζετασ' δια' έκκρεμώς.

έκκρεμοδικία (ή) νεώτ. νομ. ή χρονική περίοδος ή άρχομένη από της έγγραφής άποδεδάσεως

τινος εις τώ πινάκω τώ δικαστηρίου και ήλθουσα διά της όριστικής έκδικάσεως.

έκκρεμότης-ητος (ή) νεώτ. ή ιδιότης τώ έκκρεμούς, τώ να είναι τής έκκρεμής βλλ.2), άτακτοποίησης: έκκρεμότης άποδεδάσεως - λογαριασμού, **έκκρεμώ-ω** νεώτ. είμαι έκκρεμής, δέν έχω ήπει τεύος: ή όποδεδας έκκρεμής εις τώ δικαστηριον, **έκκρεμώς** ήμρω. μον. γραμμ. έν εξηρθμένη προτάσει άντιβ. άπολότως: Εύστ.1752,47.

έκκρηναμαι ή έκκρηναμαι έκκρημασι, κρέμασι έκ τινος: 'Ιπν.'Αρβρ.76' || μετά γεν. : Εύρ. 'Ηρ.520 έκκρηνασθε πατρών πέπλων' || έξαρτώμασι: Εύρ. 'Ιων.1612 βόπτρων χέρας έκκρηναμέσθα' 2) ιμην. ένεργ. ιμθ. έκκρημνάς ή -κρημνάς: 'Ισμβλλ.Πυθ.33,238.

έκκριδόν ήμρω. ιμθ. χωρίς ιδία, καθ' αυτών: Τρωφ.δδ.224 ό δ' έκκριδόν οίος άπ' άλλων λαθρίδιος. . . λαθεν θηροσκοπός άνήρ (1 ηθ. άνάνη.), **έκκριθιάσας** γλώσσ. τώ άγούστηος έν ΑΝ.213,5 - έκκριθιάσας, οίον όφθαλμιάσας.

έκκριμα-ατος (ή) κ. νεώτ. τώ έκκρίβεν, τώ άποχωρισθέν, περιττώμα: Θεόφωρ.Πυρ.76 τώ δ' έκκριματα μάλιστα διαδύνει.

έκκριματινή (ή) νεώτ. φυσικό. ούσα τίς έν τώ βιολογώ τώ δωδεκαδοκτιώ, προκαλοία άφθονον έκκρισιν τώ παγκρεατικώ υγρώ.

έκκριματοφόρος-ον νεώτ. ό φέρων, ό διοικητήτων τώ έκκριμα βλλ. ή έκκριματοφόρα άγγελία,

έκκρινω κ. νεώτ. άποχωρίζω, ξεχωρίζω, διαλεγώ: Σοκρ.δ.96 εξακρίσιος λογάδας των άλιπών εξέκριναν πρότερον κ. παθ.: Σοφ.Φιλ.1425 άρετή πρώτος έκκριθείς 2) άποχωρίζω, χωρίζω: 'Αριστ.Ζ1.578α.11 έκκριουσίν δ' έκ των καμύλων έπισάσιον τώ έκγονω: 3) άποκείλω, άποβάλλω, άποδιώκω, ξεχωρίζω πρός άτίμωσιν: Ήεν ΚΠ.1,24 ή γεραίτεροι ακούσαντες έκκρίνουσιν' ό δέ έκκριθείς άτιμωσ διατελεί τών λοιπών βίον, Λουκ.'Όρχ.3 (παθ.1' || όμ. άπορρίπτω, καταδικάζω: Γαλ.18(2),693' 4) έπι ζωικών λειτουργιών, παράγω υγρών άποβάλλόμενον: 'Αριστ.Ζ1.765β.10 έκκρινειν σπέρμα έχον την άρχην τού είδους άρρεν, Ζήν.δ τραύμα έκκρη-ίχμας, έκκρινω Ι-δρωτά - γάλα κ. παθ.: 'Αριστ.Ζ1.738α.1 και άνευ βίας έκκρινεται τά περιττώματα, - έκκρινεται τώ ούρω-ό Ιδρωός-τό γάλα' || όμ. όμν. κ. ιμφ.: Ήεν ΚΠ.8,7,20 όταν. . . καθαρός ό νοός έκκριθί' 3) άναδίδω, βγάζω: Φιλόδ.Σημ.36 εκ πυρός έκκρινόμενος' 6) όμ. έπι φαρμάκω, παρσούρω, έξέδω: Διοσκ.9,1 έκκρινειν λίθους.

έκκριτός-εως (ή) κ. μον. κ. νεώτ. όμν. -ή άποχωριστός ξεχώρισμα: 'Αριστ.Μετ.342α.15 πάντων γάρ τούτων ή γένεσις ούκ έκκρισας άλλ' έκκρισας από της εκθλιφείας έστιν, Όνήσο.9,1 (ήλθ.Γ' 2) κ. νεώτ. κ. όμν. έπι των ζωικών λειτουργιών, παραγωγή υγρών, έκκρημάτων: 'Αριστ.ΖΜ.689α.16 εις ταύτα τώ μόρια την έκκρισιν είναι, Έύσων.1στ. άπ.263D έκκριστις των υγρών 3) τώ έκκριμα, έπι των περιττωμάτων: 'Ιπν.'Αφ.215' || όμ. έπι τών καταρτηνών: 'Αριστ.Ζ1.583α.2 παχεται και παλλήν τά ταιαύτα ποιείται την έκκρισιν' || νεώτ. κ. όμν. γεν. έκκριμα βλλ.

έκκριτικός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ό συντελών εις την έκκρισιν βλλ.2): 'Αριστ.Φυσ.243β.14 έκκριτική ή ληπτική κίνησις, Θεόφωρ.ΦΑΤ.6,1,3 έκκριτικόν [χμδόν] της έν συμφωτώ άγρότητι θερμότητος, - έκκριτικά φάρμακα 2) νεώτ. ό έκκρινω: έκκριτικά όργανα 3) ό γείνων εις τώ παρσούρω, ή άποδεδήση: Διοσκ.2,152.

έκκριτικός ήμρω. νεώτ. δι' έκκρισίως.

έκκρίτην (ή) νεώτ. έκκριματινή βλλ. **έκκρίττω**-ον κ. νεώτ. έπιλέκτος, έξαίρετος, διαλεκτός: Αισπ.Πέρο.340 δεκάς δ' ήν τώδε χωρίς

ἐκκρίνω, Πλάτ.Νόμ.926D ἐκκρίται δικασταί, Ἄπολλ.Ρ.4.1185 Φιλίστρα.Ἰμν.23 ἐκκρίνον νομίζεσθαι τοῦ οὐδ. ἐκκρίνον ὡς ἐπίρρ. ἐξόχος ἀπερβαλλόντως Εὐρ.Τρω.1241 Τροία τὸ πάλῳ ἐκκρίνον μισομένην 2) κ. νεώτ. ὁ δι' ἐκκρίσεως ἀποχωριθεὶς, ὁ ἐκνεωθεὶς: Ἀριστλ.Πρ.86α.36.

ἐκκρίτης ἐπίρρ. νεώτ. ἐξοκρίτης, δελεστή. **ἐκκροτός**-ον μαν. βίαιος, σκληρός: Φώτ.Κωδ.97.42. **ἐκκροτό**-ἔω μτγ. κ. νεώτ. ἐκβάλλω, ἐκπέμνω κροτόν: Ἰώσ.Π1 6,22 καὶ τὰν χειρῶν ἐκκροτήσας τὰ ὅπλα γυμνοῦς εἰς φυγὴν ἀπέτρεψεν 2) διδάσκω, μορφώνω τινά: ἈΒ39,3 ἐκκροτεῖν ρήτορας, σημαίνει τὸ ἐκπιδάσκειν καὶ δημιουργεῖν 3).

ἐκκρουίω σχόλ. μν. ἀναδράμω σινεῖ ἐκ κρουίνου: Σχόλ. Ἰλ.Υ.470 τὸ αἶμα κατὰ τὸ ἥσαστο ἐκκρουίνον 2) μν. διαχέω: Γερμ.Κων/πλ.Ὀμ.238 ὄδῃτα ἐκκρουίνσας εὐλόγας.

ἐκκρουσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ διά κρούσεως ἐκβολή, ἀπόθλισις, ἐξώθησις: Ξεν.Κυν.10,12 τὴ γὰρ ὀμν τῆς ἐκκρούσεως ἔπειτα 2) ὑφοίρεσις, ἐπιτωσις λογαριασμοῦ, ἀκόνη: Πάν.

ἐκκρουσις [ὁ] μτγ. ἐλάττωσις, περικοπή, ἐπι τῆς σελήνης: Παύλ. Ἀλέξ. Ἀποτελεσμ.28,23 ἐκκρουσιον καὶ μειων τῶν φωτισμῶν αὐτῆς ἔχει.

ἐκκροστήρ-ηρος [ὁ] νεώτ. μηχανολ. μέρος τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὄρωλοιο, δι' οὗ ἀναληφροῦται ἡ ἀπόλει ἐνεργεῖας ἢ ὑψίσταται ὁ ρυθμιστής.

ἐκκροστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς ἐκκρουσιν, βίαιον ἐξαγωγήν, ἀσπυροστικός, ἀσπυροστικός: Ἀριστλ.Ρητ.1366α,22 τὸ γὰρ δεινόν. **ἐκκροστικόν** τοῦ ἐλάου, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,18 2) νεώτ. κ. ὁ συντελεὼν εἰς τὴν ἐκκρουσιν.

ἐκκροστικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐκκροστικόν, δι' ἐκκρούσεως βλάξ.

ἐκκροτός-ον κ. μαν. ἐκτυπος, ἀνάγλυφος: Αἰσχ.Ἐπτ.542 ἐκκροτόνον δέμας, Εὐστ.Ἰλ.1160,49.

ἐκκρούω κ. νεώτ. κρούω ἐκβάλλω, ἐξώθω: Ἀριστφ.ἀν.4026 ἐκ-παττάλω, Ξεν.Κυν.10,12 προσφείρει δὸς τὸ προβάδιον φυλαττόμενον μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν κ. παθ.: παροιμ. πάτταλος παττάλω ἐκκρούεται, Πάν. τὴν θύραν ἐκκροουμένην 2) μτγ. φυγαδεύω, κω: Ἀριστλ. ΗΝικ.1175b,8 [ἡ] δόξαν ἐνεργεῖα ἐκκρούει τὴν ἐπίραν, αὐτ.1119b,30 ἐκκρούει τὸν λογισμόν κ. παθ.: Πλούτ.Πόρρ.30 τὸν λογισμόν ἐκκρούσει 3) ἀπαθῶδ, ἀποκρούω: Θουκ.4,131 καὶ μάχη ἐκκρούσαντες τοὺς ἐπιόντας ἐστρατοπεδεύσαντο, Ξεν.Ἑλλ.7,4,16 2) ὁ μ. μτγ. στερῶ, ἀποστερῶ, ἀνογκάζω τινά νά παραιτηθῇ: Πλάτ.Φαῖδρ.228B ἐκκρούω τινά ἐπιθῶς, Πλούτ.Σόλ.14 τούτων οὐδὲν ἐξέκρουσε τὸν Σόλωνα τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως 2) ὁ ἀντικρούω: Δημ.329 ἴνα μὴ λόγον λέγων τὸ παρόντος ἔμαυτον ἐκκρούωσιν 4) δι' ἀποδοκιμασίας ἀναγκάτω ἠθροσίνον ν' ἀποσπῆθῃ τῆς σκηνῆς, σπυρίω, γυχαίω: Δημ.348 ἐδῶν, ἐξέκρουόν με, τελευτώντας ἔχλευσαν 5) ἀναβάλλω δι' ὑπεκφυγῶν: Δημ.385 ἐκκρούσας οὗτος εἰς τὴν ὑστεραίαν τὴν Φιλοκράτους γυμνῆν ἐπεισον ἐλέσθαι, αὐτ.540 2) ὁ μ. ματαιῶ δι' ἀναβολῆς: Πλάτ.Πρωτ.336C ἐκκρούει τοὺς λόγους, Πλούτ.Καισ.13 ἐκκρούει τὸ πρῆγμα τῷ χρόνῳ, Εὐστ.Πον.325,74 κ. παθ.: Δημ.1102 χρόνου δὲ γιγνομίνοῦ καὶ τῆς γραφῆς ἐκκροουμένης 6) ἐκρίτω, ἐξεσκονίζω: Δίων Κ75,11 καὶ γὰρ ἐκ μηχανῶν βέλαι τινά ἐξέκρουον 7) μαθμ. ἀφαίρω ἀπὸ τίνος: Πάνη.746,16 2) ὁ μ. ἀποβάλλω τὴν διὰ διαίρεσεως: Βέττ.8δλ.20,20 2) παθ. ἐκρίνω: Πάν.: 6) μέσ. ἀποβάλλω τὴν ἀήθου, ἀπαλλάσσομαι τίνος: Πλούτ.Ηθ.ΣΙΣΑ. λυγμῶν καὶ βλαχὰ ἀνθρώπων... μετὰ νόμου καὶ ἀληθοῦς ἐξεκρούσσομαι 9) ἀπθ. ἀσάξω: Φιλίστρ. Ἀπολλ.1,19 κέρατα τῶν κράτῶν ἐκκρούει.

ἐκκυλιό-ἔω μτγ. ἐπι βρονθῆς ἐκρήγνυμαι μετὰ κρότου, ἐκδρονῶ: Παυδ.1118 ἐβρονθῆ... ἐξεκλίπται, ἐπέπεσον ταῖς ἀκούσις.

ἐκκυλίωμαι-εως (ή) νεώτ. ἡ πρῶξις τοῦ ἐκκυθεῖν βλ.3], κληρωσις.

ἐκκυλίω μτγ. κ. νεώτ. παίζω εἰς τοὺς κύβους 2) μτγ. διακυβεύω, διακυβεύω, σφονδύβω: Φύλαρχ.58], Παυδ.1,187,8 μέλλοντες ἐκκυβεῖν ὕπερ τῶν ὀλων 2) ὁ μ. κ. μετ' αἰγ.: Οὐλῆσ.32,3 τὴν ὀθλῶν τυχὴν ἐκκυβεῖν 3) παθ. ἐκκυθεύομαι κωίωμα εἰς τοὺς κύβους, χάνω εἰς τὸ παιγνίδι: Πλούτ. Ἀρτο.17 χίλιους ἐκκυβεύσας διαρείκοις 4) νεώτ. ἐξάγω τοὺς κερδαίνοντας λαχοῦς λαχείου ἐκ τῆς κληρωτικῆς κληρῶ.

ἐκκυβίστησις-εως (ή) νεώτ. ὡς γυμναστικός ὄρος, ἡ πρῶξις τοῦ ἐκκυβεῖν βλ.3], ἡ εἰς τὴν ὀρθοστάσιαν ἐπὶ σόβου ἐκ τῆς κωιότησεως 2) ἡ ἐπι δολῶν σχολίων μετὰ βίας ἀπὸ τῆς ἀνακυβίστησεως εἰς τὴν κατακόρυφον ἐξέρισον.

ἐκκυβίστω-ἔω κ. νεώτ. κρημνίζομαι, πίπτω καταπέφαλα ἐκ τίνος μέρουσ: Εὐρ.Ἰκ.692 δίωρον ἐκ κράτα πρὸς τὴν ἐκκυβίστωνον βίαν 2) ἐπι χορευτῶν, πίπτω πρὸς τὸ ὄπισθον, κύνω τούμπε πρὸς τὸ ὄπισθον: Ξεν.Συμμ.2,1] εἰς ταῦτα ἡ ὄρηστρις ἐκυβίστα τὴ καὶ ἐξέκυβισα ὕπερ αὐτῶν 3) νεώτ. ἐν τῇ γυμναστ. ἐπανερχομαι ἀπὸ τῆς κωιότησεως βλ. εἰς τὴν ὀρθίαν στάσιον.

ἐκκύβεις Ἡσ. ἐρεθίζεις, ἐπισείεις.

ἐκκυκλήθρον [τὸ] τὸ ἐκκύκλιον βλ.

ἐκκυκλήματος-ατος [τὸ] ἐκκύκλιον τροχόπλοτον μηχανὴ ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ, δι' ἧς ἀνογιζόμενον τὸ μετασκήνον ὄφηναι νά φαίνεται τὸ ἐνθόν τῆς οἰκίας καὶ τὰ ἐκεί συμβαίνοντα: Παυδ.4,12B.

ἐκκύκλιος-εως (ή) μτγ. ἡ δημοσία φανέρωσις, ἐκδήλωσις: Κλημ. Ἀλ. Στρατ.3,4,26 ἡ τῆς Ἡλιουπίας ἐκκύκλιος γυναικίς.

ἐκκύκλω-ἔω ἐκφέρω εἰς τὴν σκηνήν, ἐπι τοῦ ἐκκυλίωστος 2) ὁ μ. μτγ. παρουσιάζω, ἐμφανίζω τὴ ποιμνιάδ, ἐπιδεικνύω: Φιλίστρ. Ἀπολλ.6,1 ἐφ' ὀφλήης μηχανῆς ἐκκυκλεῖ τὴν φιλοσοφίαν 2) κ. μέσ. κ. παθ. ἐκκυκλόμαι, ποιμνιάδ, ἐπιδεικνύω, προβάλλω, ἐμφανίζομαι: Ἀριστφ. Ἀχ.409 ἀλλ' ἐκκυκλόμαι καταδαινεῖν δ' ἀσπὸ σπῆλ 2) μτγ. κεν. ἀποκαλύπτω, κοινολόγῳ, διαδίδω, φανερώνω, ἐξενεπῶ: Ἡσ. ἐκκυκλεῖ ἐκκαλύπτει: Πλούτ. Ηθ.50α ἐκκυκλεῖ τὴν εἰς ἀγοράν.

ἐκκυκλώμα-ατος Ἡσ. ἔσφρα. ὄντι ἐκκύκλιμο, ἐκκυκλώ-ἔω μν. συνταράσσω, διαταράσσω, ἀναταράσσω, φέρω ταραχήν, ἀνακατωσώρο: Ἄνν.Κομν.9D ταῦτα ἐτάραξε μὴ τὸν Βοτανειτήν, ἐξέκυκλε δὲ καὶ τὸ περι αὐτὸν στρατόμα.

ἐκκυκλίνω κ. ἐκκυκλινθεῖς, ποθ. ἐκκυκλινόμαι, κύνω πρὸς τὸ ἐξω, ποθ. κύνωμαι πρὸς τὰ ἐξω, κωιολόγῳ, πέφτω κωιολογικῶς: Ἀριστφ. Εἰσ. 134 φ' ἐκκυκλίνω, Σοφ.ΟΤ.812 ὄπισθον μέσας ἀπῆνης εὐθὺς ἐκκυκλίνεσται εὐρ. κωι. κτ. ἀόρ.: Ἰλ.42 ἐκ θέρωσι, ἐκκυκλίνω, Ἡρ. ἐν ΑΠ7,501 σὰ καταγίνοσ ἐκκυκλίσσων, γυμνῶν ἐπ' ἠδόναν 2) συν-εκθ. ἀνατρέπω, καταρρίπτω: ΑΠ9,131 πῦν... γαίης ἐξέκλίσαι 2) παθ. ἐπι τροχοῦ ἀμάξης, ἐκφεύγω ἐκ τοῦ ὄθονος κύνωσι: Φερεικὸς.37,Α] ἐκκυκλίσθενσ τροχῶ 2) μτγ. τὸ παθ. ἐπι παθῶν καὶ ἐλαττωσῶν, κύνω, παρασύρομαι ἐκτρατήτως, κωιολογῶ: Ξεν. Ἀπομν.1,222 τοὺς ἐρωτας ἐκκυκλίσθενσ, Μόε. Τύρ.30 γένος εἰς κωιῶν ἐσχητῶν ἐκκυκλίσθενσ 4) μτγ. ἐξάγω τινά ἐκ περιπόλεως: Πίνδ.ἀν.7 ὁστις ἐξή τῶνος ἐξέκλίσαι νιν κ. παθ.: Αἰσχ.Προμ.87 ὄτω τῶνος τῆσθ' ἐκκυκλίσθεισι τύχῃ, Ξεν.Κυν.8,8 ὄτω τῶνος στήθην ἐκ δικτύων 5) μτγ. κεν. κοινολόγῳ, διαδίδωμαι: Πλούτ. Ηθ.507 B ἐκ-εἰς ἀγοράν, ἐκκυκλόμαι ἐκκυκλίσσομενος ἀναπτύσσω: Ἀριστλ.

Μηχ.855α,30 ἀπορείται διατί ποτε ὁ μείζων κύκλος τῷ ἐλάττω κύκλῳ ἴσων ἐκκυλίσεται γραμμῆν, ὅταν τὸ αὐτὸ κέντρον τεθῶσι, Σέξτ.: Γρημ.3,75.

ἐκκυλιστός σφάραγος Εὐστ. Ὁδ.1538,42 «ἐκκυλιστὰ ἰσάφρα, ἐκκυλισσι... σφάραγι οἱ... οἱσι τε ὄντες κινεῖσθαι σφραγίσματα»: Ἀρχιππλ. Ἀθην. 15,678B παρά τῃς κωμικῆς ἐκκυλιστῶν (ἰ. γρ. κυλιστῶν) τῶν καθάρσιμων σφραγῶν.

ἐκκυλισμαίω κ. μαν. ἐπὶ στρατῶν παρεκτρέμοισι, ἔξεργασί τῆς εὐθείας ὁδοῦ: Ξεν. Ἀν.1,18 ἐξεκμισμένε τί τῆς ἀλάστον; 2) ἐπιφάρα ἐξορύγειν: Ἡρόδοτ.2,68 ἐκκυλίσειν τὰ μάρμαρα; 3) παθ. ρήματα ἔξω ὑπὸ τὴν κυρτάν, ἐκκυλισσομαι: Στράβ. 16,665 Διον. Ἀλ. Γρωμ.10,53 πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἄλλαν ἐκκυλισσομένων. Ἰ μαν. κ. μτρ.: Εὐστ. Πον.17,75 εἰ δὲ ποτε καὶ ὑπερκεχραῖται τὸ ἀγαθόν, ὡς οἱον ἐκκυλισσομένον.

ἐκκυλισσάτις -εως (ἡ) ἰων. ἡ θραύσις τὴν κυρτάν εἰς τὴν οἰχιάδην: Εὐστ.31,45.

ἐκκυλιστός ἦα, «ἐξανθότατος».

ἐκκυλισσοῖμαι ἰγν. παθ. ρήματα ἔξω εἰς τὴν ἔρπον ὑπὸ τὴν κυρτάν, ἐκκυλισσομαι: Στράβ. 6,39 ἀνομαζέτω γο Σπλιούς ἐλλημικῶσι ἀπὸ τῶν ἐκκυλισσομένων οπῶν.

ἐκκυλισσοῦμαι ἰων. ἔπιτα τὸν κυρτάω βάλλ.: Γ.Τορ. Ἐπ. ἐν Μ' Ἀκρω.2,426,13.

ἐκκυλισσοῦσα ἀπαντᾷ μ. κτ. ἀόρ. α' ἐκκυληγέσα, ἀνεκῶσα, ἱηλάτω: Σοφ. Ἰγν.στ.75.

ἐκκυληγέτω -τω κινήτω, καταδιώκω: Εὐρ. Ίων 1422 τίς ἡμᾶς ἐκκυληγέτω πότμος; Λυκόφρ. 1025 τὴν μωραγοῦσαν ἐκκυληγέτω τῶσιν.

ἐκκυλῶν -ον (κύων) ἐπὶ ἱηλάτω κύων, ὁ πλωόμενος μακρὰν τοῦ ἴχνους: Ξεν.Κιν.7,10 ἡ... τελευτάσαι γήγγυται ἐκκυων, Πολυδ.5,65 2) ἐκκυων ἦα, «νόσημα τὴν κύων».

ἐκκυλῶ -ῶ (κ. -ὸν Πολυδ.5,65) [ἐκκυλῶν] ἐπὶ ἱηλάτω κύων, ἀνεκῶσα πλωόμενος, δὲν ἀκοινωθῶ ἴδιοντι, ἐν ἴχνος: Ξεν.Κιν.3,10 φθονώρως δὲ ἀλλοῖσι ἐκκυλῶται, παρά τὸ ἴχνος διὰ τέλους συμπαραφερόμεναι, Πολυδ.5,65.

ἐκκύπτω κ. μαν. κῆποι ἔξω τινος: Ἀριστ. Ὁσμ.790 κῆποιγορεῖτε μὲν ἔξειλεῖν μητ' ἐκκύψασαν ἀλόων, Βάβρ.50,13 ἐκκύπτειν αἰγείων, Ἀντικων.Λιθ.39,6 ἐκκύπτει ἐκ τῶν οἰκῶν 2) γιν. ἐξέρχου: Ἀριστ. Ἐκμ.1052 πῶθεν ἐξεκκύψω, ὡς κῆποι ἀποκυλισμέναι || ὅν, ἐπὶ τῶν σφοδαῶν τοῦ κοιλίου, ἐξέρχου ἔξω: Γεϊκο, π. Ἀθην.10,455B ὁμῶστα τ' ἐκκύπτοντα προμήκωσ' ὅν, μαν. ἐξέρχου, ἐκκλύδω: Εὐστ.Πον. 8,165 φλαβίον ῥοιζόντες αἰμα ἐκκύψεν || ἰγρ. ἐκκυλίσω, ἀνόμοσος πρὸς ἦα, ἦα «ἐκκύψων ἀναρθόδη»: Πλατ.4,315 3) πρὸς ἄλλω, προτιέω: Αἰλ.Ζ115,21 μόνον γὰρ ἐκκύψεν τὴν κεφαλάν 4) ἐξεστῶς: Θεμιστ.Λόγ.34,453,9 εἰ δὲ τὴν φυτὴν ἐκκύψωσι καὶ τὴν γυνῆν.

ἐκκυρτώ -ῶ μγν. ποιῶ τὴν διὰς κυρτάν, ἐντελέω κυρτάω, παθ. κ. ἐν μέσ. σμν.: Φλόδοτ. Ἐπ.12883 ἐκκυρτοῦμένον... τοῦ κῆτους.

ἐκκυθῶ -ῶ γινώ, παρόω, ἐκῶσι: Φίλιππ. ἐν ΑΠ7,385 πάντα ἰδένδρασι τὸν ἐξ Τροίην ἐκκυθῆκε γάλον, Σχολ.Εὐρ.Φοιν.670 ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεκκύσθη ἢ γὰ ὀπλοφόρος ἄνδρας.

ἐκκυθίσω μγν. κυνολόγῳ τὸ ἴσον διὰ κύωνος, διατυμῆσαι: Ἀθην.5,219B ἀναγκαῖον ἦν ταῦτο ἐκκυθίσασθαι ὑπὸ Ἀριστοφάνους.

ἐκκυλάω μγν. ἐπινοεῖται τὸ ἀπὸ τῆος: Γρηγ. Νόστ.165D τα λητὰ τῶν ζῶων ἐκκυλάει.

ἐκκυλάω (κύωσι) ἔξερχου δημοσίαι ὄσπε ἐκ κύωσι, ἦτοι ἀκόσμος, δθ. ἀφρομα ἢ διόγω ἔξω τοῦ οἴκου σου ἀναστίντωσι: εἰδ. ἐπὶ γυναικῶσ, διόγω ἔξω τοῦ οἴκου παρνηκῶσ Σουῖδ, κ. Ζουαρ. «ἐξεκώμασεν, ἐξεπάρουμνος»: Εὐρ

Ἄνθρ.603 τὸν σὸν λιποῦσα φίλων ἐξεκώμασεν νεανίω μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.

ἐκκυπῶ -ῶσ ὀπλίσω διὰ κωπῶν ἦα, «ἐκκωπῆται, ἐξήρτηται, Σοφραλλῆς Συλλόγω».

ἐκκυφάτις -ος ἡ ὄν, νεώτ', ἐπὶ κράτει, ὁ ἐπιφῶν ἢ ἱκανὸς καὶ φέρω κώφασιν, δθ. ἰσχυρότατος: ἢ ἐκκυφραγικός κρότος.

ἐκκυφραγικός ἐπιφρ. νεώτ'. κατὰ τὸν ὄν ἐκκυφραγικὸν βάλλ.

ἐκκυφῶ -ῶσ κ. νεώτ', κωφὸς τελείωσ, κῶμω τινὰ κωφὸν ἢ οἰονεῖ κωφῶν, ἐκκυφῶμαι: Ἀριστ. Ἰπν.312 τὰς Ἀθῆνας ἐκκυφῶρθεσ θοῶν; 2) παθ. ἴσχω, παθῶσις γάλην, παρακλίσειμαι: Ἀνακρ. 81 αἰ δὲ μεν φρένας ἐκκυφῶμάται; 3) ὄν, παθ. μτρ. γάλην τὴν δύναμιν μου, δὲν λειτουργῶ: Εὐρ. Ὀρ.1288 ἐξ τὸ κάλλος ἐκκυφῶρηται ἔφη.

ἐκκυφῶ -ῶσ κ. νεώτ', καθιστῶ τινὰ κωφόν, κωφῶν: Πλάτ.Λυσ.204C ἐκκυφῶρεκα τὰ ὕατα; κ. παθ.: Λουκ.Πλ.10 δὲν ἄβατον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμᾶν ἢ ἐκκυφῶματα; 2) ὄν, παθ. ἀδιαφορῶ, ἀποκρίνομαι τὸν κωφόν, κῶμω τὸν κωφῶ: Κλημ. Ἀλ. Στρωμ.5,112 ἐκκυφῶμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν; 3) ὄν, παθ. ἐκκλήτομαι, μένω ἐμδρόνητος: Ἀθην.5,188C πρὸς τὸ περιόητον ἐκκυφῶμενοι κάλλος, Αἰλ.Ζ11,38.

ἐκκλάθῃ (ἡ) ἔπιγρ. τὸ συμπροφώνησον ὁσόν.

ἐκκλαγχάω, ἀόρ. ἐξέκλαγον, παρακ. ἐκλάλογα [παρὰ τὸν τ. ἐξείληγα] λαυθῶσι διὰ λαχῶν, διὰ κλήρω, δθ. κ. λαχῶν ἐκ τῆος, τυγῶναι μοίρας τινὸς ἀξιοῦμαι, μου λαχῶσι κἀπὶ: Σοφ. Ἠλ.760 ὅσως παρῶσ τῶσιν ἐκλάγω χθόνας Λεωκ. Ψευδοδ.5 ἔτερου δὲ εἰπόντων ἢ ἐκκλαχοτάς, ἀπλησιάσεις, ἔφη, τοὺς ἐξέκλαχότας.

ἐκκλακίσεως -εως (ἡ) νεώτ', ὄν, -η ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶ ἐκκλακίωσ βάλλ.

ἐκκλακίεω (ἡ) νεώτ'. κ. ὄν, ὁ ἐνεργῶν ἐκκλακίωσ βάλλ.

ἐκκλακίεω -ῶσ ὄν, κ. ὄν, καθιστῶ τὴν λαϊκόν, κῶμω τὴν, ἴσον γνώωσ, ἀφελμον ἐξ ἢ ἀσκασιν κττ., προσιτῶν, καταληπτόν, σύνθεσι εἰς τὸν λαόν: ἐκκλακίω τὴν μουσικάν - τὴν ἐπιστήμην.

ἐκκλακίω κ. μαν. κ. νεώτ', λακίεω πρὸς τὸ ἔξω, κῶμω λακίσματα, κῶμασος, ἐπὶ χορῶν ἐν κωμῶδι: Ἀριστ. Σπρ.1492 σκέλος οὐράνιον ἐκκλακίωσ; ὄν, ἐκτελῶ τὰ ἐν χορῶ τινὸ ὄμοιο λακίποσι ὁμῆματα: αὐτ.1525 τὸ φωνήων ἐκκλακίστω τις || ἀποκ. ἀπομάτωσ ἰσχυρῶσ προτιέω τὸν πόδα πρὸς λακίπομα ἢ ἰπν. Ἀρθρ.839H ἐμβολαὶ δὲ ἐκ τοῦ συγκακῶμασι ἢ ἐκκλακίσα δέξωσ; || ὄν, ἀποκ. λακίεω πρὸς τὰ ὄσια: Εὐστ.Πον.204,55 ὡς ἴπποσ ἐξεκλάστω;

2) ἴσον πρὸς τὸ λακίεωσ δισκίωσ τὸ ἀκλή σφῶν, θρομαῖωσ σφῶν, εἰς σφῆν ἢ σπυραμῆσιν τρέπομαι, γλακίω, γλακὸ βάλλ., λακίω, τὸ κῶμω λάσπη Σουῖδ, «ἐκκλακίωσ, ἀποδεδίχκων: Μένειδ. 3) ἴσον ἀπολακίεωσ ἀνωθῶ, δθ. γιν. ἀπορίπτω, ἀποδῶλω: Θεοφύλ.Σ' Ἐπ.13 τὰ πατρώα ἐκκλακίεωσ ἰθην; πρὸς ἦα, κῶμασος τὴν τύχη σου; 4) συνεκῶ, ἐπὶ κηρύττωσ, κ. γιν. περιουσιασ, ἀμέτροσ θυαθῶν ἀναλίωσ, κατασπατάλω: Πρὸκ.Πέτρ.1,24 χηρύματα μεγάλα περιδῶμενος εἰς κρηπαῖαν τινὰ ἐκκλακίεωσ.

ἐκκλακίεω -ῶσ ὄν, κ. ὄν, εἰδος ἀρθέμεωσ γυναικῶσ, καθ' ἡν ὁ νεὸς ὕψοσ ὑπὲρ τοῦσ ὤμοσ.

ἐκκλακίεω (ἡ) ἦα, τὸ ἐκκλακίω βάλλ.

ἐκκλακίεω -ῶσ (ἡ) ἦα, τὸ ἐκκλακίω, προφῆρην, ἢ ὄμοια, λαλά: Πολυδ.5,147 ἔκθω καταδικάζομαι ἢ γρ. τῆς λ. γ 2) διήγησι: Γρηγ.Νακ. 2,27C ἀδακρυς ἐκκλάλησις ἀρρωστημάτων.

ἐκκλακίεω -ῶσ (ἡ) ἦα, τὸ ἐκκλακίω βάλλ.

ἐκκλακίεω -ῶσ (ἡ) ἦα, τὸ ἐκκλακίω, προφῆρην, ἢ ὄμοια, λαλά: Πολυδ.5,147 ἔκθω καταδικάζομαι ἢ γρ. τῆς λ. γ 2) διήγησι: Γρηγ.Νακ. 2,27C ἀδακρυς ἐκκλάλησις ἀρρωστημάτων.

ἐκκαλητικός-ή-όν μτγ. ὁ ἰκανός εἰς τὸ ἐκκαλεῖν, εἰς τὸ ἐκφράζεσθαι διὰ λόγων· Διογ.Λ.7,49. **ἐκκαλέω**-έω κ. μον. σαφώς καλῶ, προφέρω || Δμ. κ. διαδίδω, κοινοῶ, φησῶ || 1) ἄνθρωποι ὄντιον ὄντιον ἐκκαλεῖ, ΚΑ Πράξ.23,22 μηδὲν ἐκκαλέσθαι· ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρὸς με, Εὐστ.Πον.202,79 κ. παθ.· ἴππ. Ὀρκ.1,29 ὁ μὴ χρὸς τοῦ ἐκκαλεῖσθαι, σιγήσῃ, λιθῶν.Λόγ.18,213 || 2) τὸ ἐκκαλοῦν ἢ φησῆσαι· Εὐρ.ἀ.π.Στοβ.2,47 τὸ δ' ἐκκαλοῦν τοῦθ' ἀνοήτως μὲν ἀπτεται.

ἐκκαμβάνω κ. μον. κ. νεώτ., οἱ χρ. ὡς οἱ τοῦ λαμβάνω βλλ., λαμβάνω, παίρνω τι ἐκ πινος· Σοφ.Φιλ.1429 ἀριστέτ' ἐκκαβὼν στρατεύματος || 2) δέχομαι, ἀποδέχομαι· Πολύδ.2,39 τοὺς ἐθισμοὺς καὶ νόμους ἐκκαβόντες τοὺς τῶν Ἀχαιῶν || 3) ἀρπάζων ἀπάγω· Ἰσοκρ.12,194 ὡς ἐκκαβόμενος βία τοὺς ἐκείνου παῖδας· ἴππ. ἀφάρω || Πάπ. ἐκκαθεῖν τὸν καρπὸν || 4) ἰατρ. κενώ, ἐκκενώ· ἠλιάδ.π. Ὀρειδ.44,107 ἐκκαθεῖν πύλον || ὄμ. ἀνάδωμ.· Ὀρειδ.7,14,5 || 5) λαμβάνω ἐξ ὁλοκλήρου· Εὐρ. Ἰων.1335 παρ' ἡμῶν δ' ἐκκαβὸν ἐξ ἑω λόγου, Ἰσοκρ. Ἐπιθ.13 ἀνὸν ἀγαθὸν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, ταῦτα ἐκκαθεῖσθαι || 6) ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολογῶ· Ἡρ.9,95 ἐξελάβανεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἔργα, Πάπ. ἐξελάβον τὸ ἔργον || ὄμ. κ. μετ' ἀπαφρ.· Πλάτ. Πέλοπ.25 ἐκκαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πύνακα προφραπ || 7) πάπ. προλαμβάνω ἐπιμισθῶ, ἐκμισθῶ || Πάπ. ἐκκαβάνον ὀρηγίτριαν || 8) κ. νεώτ. λαμβάνω κατὰ τινά ἔθνος, ἐνωθὲν κατὰ τινά γρῶπον, νοῦζω· Λυσ.11,6 τοὺς νόμους ἐκκαβάνειν οὕτως ὥσπερ ἐγὼ νῦν, Ἀριστ.ΑΠρ.32,26 δικῶς ἐστὶν ἐκκαθεῖν, τὸν ἐξελάβειν ἐπαίτην ὡς τὸν ἰδιοκτητὴν ἢ κλέπτην νεώτ. κ. παθ.· ἐξελάθηθ' ὡς παράφρων || νεώτ. ἐξηγῶ ἀσάκην ἢ τὴν ἐκδοχὴν· ἐξελάβω τὴν λέξιν ὑπὸ κακῆν σημασίαν, κ. παθ. ἢ λέξις αὐτὴ ἐκκαβάνεται ὡς ἀμετάσθαιος || 9) γράφω, καταγράφω σμηνῶς· Νικόμ. Ἀρμ.δ ἐκκαθεῖν σμηνώματα, Πάπ. ἐκκαθεῖν ἀντίγραφον || 10) ἐκλέγω, προαίρουμαι· Ἀριστ.ΛΑ Πρ.43b,1 δεῖ δὲ τὰς προτάσεις περὶ ἕκαστον οὕτως ἐκκαβάνειν ὑποτίθεμον, Λογγίν.10,3 ἐκκαβάνειν τὰ χαλεπώτατα || 11) μέσσομαι ὑπολογίζομαι· Δειν.ἀ.π.16,4 || 12) ὄμ. μετ' ἐπιλαμβάνομαι, μετὰ γεν.· Φιλ.1,134 || 13) παθ. ὁμοι μετὰ δοτ. ποικίλλω, διακοσμοῦμαι διό τινος· Ἄγαθρχ.102 ἐκκα-φίλας λιθοκαλλήτοις

ἐκκαμπερός-ον ὑπερ. μον. κ. νεώτ., ὑπερθ. -ότατος, λίαν λαμπρὸς ὑπερλαμπρὸς· ΠΔ Σοφ. Σαλ.15,3 οὐτε ἀστρῶν ἐκκαμπεροὶ φλόγες καταγαυῶζει ὑπέμονον τῆς στυγνῆν νύκτα, Θέων εἰς Ἀρατ. Φαιν.169 || 2) οὐδ. ἐκκαμπερὸς ἐως ἑπίρρ.· Ἄθ. Πρ.4,158D ἐπὶ τούτοις γελασάντος πάνυ ἐκκαμπερον || Ἐπίρρ. κ. νεώτ. τὸ ὑπερθ. -ότατος ἐς πηλητικὴν προσηγορίαν, ἰδ. τίτλος προσφωνήσεως διαφόρων προσώπων ἐξερχόντων ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ καὶ κρατικῇ ἱεραρχίᾳ· Ἐπίρρ. ἐξ ἐκκαμπεροτάτου ἔθνου, Ἑλλήνων, Φιλῆντ.Βουνοῦ Χαλκιδ.39 στὴν ἐκκαμπεροτάτη κυβερνήσει τοῦ Μεγαλειστάτου Χαμίτη, ἐκκαμπεροτάτα ἄρχων || 2) μsn, ζωηρότατος, ὑπέροβος· Βέλθ.Χρυσ. [π.Κορ. Ἀ1,2,336] δίδουν πρὸς τὸν Ροδόφιλον ἐκκαμπερα συγχρησίζω.

ἐκκαμπερῶτης-ητος [ἢ] μsn. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἐκκαμπερὸς, ἐνδοξότης || πηλητικὴ προσηγορία ἐπίσημων προσώπων· ἢ ἐκκαμπερῶτης σασ **ἐκκαμπερῶν** μτγ. κ. νεώτ. καθιστῶ τι λαμπρὸν στιλβῶ, γυαλίζω· Ἡρωδίων.7,12 || 2) καλλωπίζω κοσμῶ· Ἰωσ.Π17,33 τὴν πολυτελεῖαν τῶν ἀναβημάτων τὸ ἱερὸν ἐκκαμπερῶν κ. παθ.· Διον. Ἄλ. Ἔμ.2,3 πόλιν οὐδέμην πω τοῖσις ἐκκαμπερῶθεσαν ἐπὶ μάλιστα εὐδαμον γενέσθαι καὶ

μεγάλην, Μηγαθ.9,3 Ὁδ.9 ἐκκαμπερῶμενος κερμαρῶσις || ὄμ. κ. μτγ.· Συνέτ. Ἐπιστ.110 στρατιωτικῆς ἐκκαμπερῶσεως πρόθεσις, Μηγαθ.8,28 Ὁδ.4 θεωρίας καὶ πρόθεσιν ἐκκαμπερῶμενην. **ἐκκαμπερῶ** ἑπίρρ. Ἐπίρρ. λαμπρῶς, ἐξόχως. **ἐκκαμπερή**-ρησίοι νεώτ. μνησθήσῃ τὸν αὐτομάτον φάρων, δι' οὗ ἐκπέμπονται ἐκλάμψεις φωτὸς βραχυτάτης διαρκείας.

ἐκκαμπετικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λάμπειν· Γρηγ.Νύστα.6,79C τῇ ἐκκαμπετικῇ φύσει τοῦ πυρὸς || 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκκαμψίαν βλλ.· ἐκκαμπετικοὶ σπασμοί || 3) ὄμ. νεώτ. ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ ἐκλαμψίας.

ἐκλάμψω κ. μsn. κ. νεώτ. ἐκπέμπο λαμπρῶν ἀπνοβολῶν· Ἡρ.6,82 ἐκ τοῦ ἀγάλματος τῶν σπηλαίων φλόγα πυρὸς ἐκλάμψαι, Αἰσχ.Πρ.1083, Ἐν.ΚΠ7,12 ὅπλα ὥστε κάτοτρον ἐξέλαμπεν, Λέων Ταρ. ἐν ΑΠλ.4,182 ὁμύτην γαλήνην ἐκλάμψει πόθος, Ἀριστ.Ζ1 Σίβη, ἢ ἐκ λίθων ἐκλάμπειν πύρ || κ. μετὰ συστοχ. αἰτ.· Αἰσχ.ἀπ.300,4 πυρῶν γαλήνην ἐκλάμψαι φλόγα, Λυκοφ.1091 ἐκλάμψουσι, σέλας, Ἄνθ.Σπυ.59 || ὄμ. ὄμ. κ. μτγ.· Τραγ. Ἀδῆσ.500 δίκας δ' ἐξέλαμψε θεῖον φάος, Πλάτ.Ποκ.435Α, Πολύδ.31,23,2 ἐξέλαμψεν ἡ δόξα || ὄμ. κ. ἐπὶ προσ.· Φιλ.1,326 Μηγαθ.1,17 Μέγας Ἐσπερ.Θεοτοκ. ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς || ὄμ. νεώτ. μτγ.· ἐξέλαμψε τὸ δαιμόνιον πνεῦμα τοῦ ἀνδρός· ἢ ἀληθεῖα || 2) ὄμ. ἐπὶ πυρετοῦ, βιάως, μετ' ἀσφοδρότητος ἐμφανίζομαι· ἴππ. Ἀρχ.Πηρ.16 ταῖσις οὐδέτατος ὁ πυρετὸς ἐκλάμπει || 3) ὄμ. ἐπὶ ἄγου, λαμπρῶς, καθαρῶς ἀκούομαι· Πολύδ.15,31 ἦν μεν ἀκρίτος ἢ κραυγῆ, μάστιγα δ' ἐξ αὐτῆς ἐξέλαμψε τὸ καλεῖν τὸν βασιλέα || 4) διακρίνομαι, ἐξέγω· Πλούτ.Κικ.2 δι' εὐφραν ἐκλάμψας || 5) ἰατρ. ἐπιδρῶ διὰ τὸν ἀκτίνων μου, διαυγάζω βλλ.3,3 || Πάπ.

ἐκλαμψία [ἢ] νεώτ. βλάσ. ὄξετα τῶν γυναικῶν, ἐκλόουσημε κατὰ τὴν κίνησιν ἢ τὸν τοκετὸν διὰ τοικῶν καὶ κινητικῶν σπασμῶν τῶν μῶν μετ' ἀπωλείας τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς αἰσθητικότητος.

ἐκλαμψίς-εως [ἢ] κ. νεώτ. ἀκτινοβολία, λάμψις, λαμπρότης· ΠΔ Μαρκ.2,53 Ὀλυμπ.Μετ.49,9 ἐκλαμψίς ἡλιού || ὄμ. κ. μετ' ἀπαφρ.· Ὁδ.Κ 557 ἐκλαμψο ἀνάπτει· ἴππ. Ἐπιθ.6,14.

ἐκλανθάνω κ. ἐκλανθάνω βλλ., οἱ χρῶν. ὡς οἱ τοῦ λαμβάνω, διαφερώ, ἐντέλω τὴν προσοχὴν τινος συνήθεα. ἡσημῶ ἐντέλω, μετὰ γεν. προδύμ.· Ἄλκ.23,9 ἐκ χόλω τῶδε λαθομῆβα, Σοφ.ΟΚ 1005 πολλά τοῦθ' ἐκλανθάνει, Πλάτ. ἈΕ.369B ἐκλασθόμενος ὅτι τέθνηκα || 2) μεσ. κ. παθ. ἡσημῶ, ἔρχω ἐντέλω· Ἰλ.2,285 φίλον ἦτορ θείους ἐκλασθεσθαι, αὐτ.Π.602 ἄλκις ἐξέλασθησθον, Εὐρ.Βάκχ.1272 || ὄμ. κ. μετ' ἀπαφρ.· Ὁδ.Κ 557 ἐκλαμψο φρεσὶν ἴσιν ἀφορρον καταβάνειν.

ἐκλαπάζω ἐξολοπισθῶ, ἐκρίπω, ἐκδιώκω, ρίπτω ἔξω· Αἰσχ. Ἐπ.456 πωλικάων θ' ἑδωλίων ὑπερκῶν θορὶ ποτ' ἐκλαπάσαι.

ἐκλαπῶ, μέλλ. -λάφωμαι, καταπνέω ἀπλήτως· Ἀριστ. Ἀχ.1229 ἀκρατον γέχτας ἄμυτην ἐξέλαφα || καταβροχθίζω· Λυκοφ.1201 οὐδ' ἔπιανεν βαρῆ νηδῶν, τὸν ἀντίγονον ἐκλάμψας πέτρων.

ἐκλατομῶ-έω μτγ. κ. νεώτ. ἀνασκάπτω εἰς πετρώδες ἔδαφος· ΠΔ Ἀρ.2,18 φέρειν ὤρωσαν αὐτὸ ἀρῶντες, ἐξελατομῶσαν αὐτὸ βασιλεῖς ἔθνος κ. παθ.· Στρώδ.7 ἀπ.35 ὅσον οὐκ ἐπὶ ἄνθρωποι ἐκλατομήσαν || ὄμ. κώπη τῆς κοιλίας· ΠΔ Δευτ.6,1 ἰλάσκω λατομῶμενος οὐκ οὐκ ἐξελατομῶσας || 2) λατομῶ λῆθος, λιθοτομῶ ἐκί· Ἰουλ.Γαλ.135C ἐκλατομετὴν τὴν γῆν.

ἐκλαχάινω μτγ. σκάπτω ἢ κοιλίαν· Ἀπολλ.Ρ 1,374 αἰεὶ δὲ πρότερη χθαμαλῶτερον ἐξελάινον στεῖρης, Τρωφιδ.208.

ἐκλογανόμενοι κόπια παρά την ρίζαν λαχών η: Θεοφρ.Φ17,13.

ἐκλογαίω καθαρά τή λειών, ἐξομαλίζω: Πλάτ. Συμπ.19Α τὰς μὲν βιττάδας τὰς πολλὰς ἐξέλενας || Ισοκρ.55 Πλάτ.Ηθ.77D ὁδὸν ἐκλογαίωμεν τὴν ὁδοίην || ὁδ. ἐκτριβῶ, καταστρέφω ἥσ. ἐκλογαίω, ἐκτριβέω: Ἰνν. Προρ.1020 ὄχλους καὶ νεφάλα καὶ αἰγίβας ἐκλογαίωται τε καὶ ἀφανίζονται, Πλούτ.Ηθ. 567P 2) σπλάθ, γυαλίζω: Διόδ.Σ.339 παραδίδασσι τοὺς θῆα τῆς τέχνης δυναμότης ἐκλείπειν (τὴν πέτραν) 3) μτφ. καταπράνω: Πλούτ.Ηθ.83C τῆς φύλης τὸ παθητικὸν τὴν ὁδοίην ἐκλογαίωμεν οὖν ἐκλείπειν.

ἐκλογαίωσι (ἰ) μτφ. ἐκτριβῶ, ἀποτριβῶ: Ὀπρ.ὁπ.56 ἐκλογαίωσι ἐνέρωσκ.

ἐκλόγη κ. μον. νεώτ. κ. ὄμν. παθ. μέλλ. ἐκλογή-σοσθα, παθ. παρακ. ἐκλογέμεθα κ. ἐν μέσ. σπιν. κ. ἐκλογέμεθα ὀνομαζόμενα ἐν πολλῶν τὸ ἅ τὰ ἀριστά, ἔχουσα, διαλέγω: Ὀουκ.4.59, Πλάτ.Νόμ. 811A ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλογέοντες || ἐν συνήθ. ἠρ. ἐπι στρατιωτῶν, ἐρετών κττ.: Ξεν.Ἑλλ. 1.6,19 ἔξ ἀνασπίν των νεῶν τὸς ἀριστοὺς ἐρέτας ἐκλέσας, Αἰ.Τακτ.116 τοὺς μωραλεωτάτους ἡλικίαι καὶ νεώτεροι ἐκλέγονται κ. παθ.: Πλάτ.Ἄλκ.1121B εἰ δὲ ἐκλογέμενοι Περαῶν οἱ ἀριστοί, Τζέζ.Χιλ.1953 μέρων ἔχων προνομήν ἀνδρῶν ἐκλογέμενων || ὄμν.μέσ. ἐκλόγη δ' ἐρωτόν: Ἡο.1,199 οἱ ἐπὶ αἰθιόντες ἐκλογέονται, Πλάτ.Συμπ.198D τὰ κάλλιστα ἐκλογέοντες ὡς εὐπρεπέστατα τίθειαι, Γεώργ.Σύγκ.11D ἐκλογέμεθα ἐπιτοίς γυναικάς, Μεγ.Πυκιάς Ἐπι.16 ἐκλέγεται τὸν θύρον ἔνθα ποῦ τούτο εὐρόσασθαι 2) ὄμ. κ. νεώτ. κ. ὄμν. ἀναδικαίωμ τῆ δ' ἐκλογίης: Πλάτ. Πλάτ.335A μέρων οὖν προτέρων ἐκλογίην πῶν ἀρόντων, ὄσους ἐκλέξασαν, Ζερβ.μτφ.Ἰ.Κ.256 μὴ γύρη τὴν ἐκλέξῃ τὴν χειρότερο ἀπὸ συστολή 3) κάλλιστον μεταχειρίζομαι κατὰ πρόληψιν: Διοκ.Αλ.Συν.3 ἐκλέγειν καλὰς λέξεις 4) προκρίνω: ΠΑ Δευτ.4.37 καὶ ἐκλέξαστο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοῦ ὅσος, Κἀ ἔπειτα 14 ἐκλέξαστο ἡμῶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου 5) ἀφελῶ, ἀποπέλ, ἀφαιρῶ, τρώβω: Ἀριστφ. Ἰνν.908 ἄγῳ δὲ τὰς πολλὰς γὰ σοκλέγων νέον παιδίω, Θεοφρ.Φαίτ.3.6.5, Πλούτ.Ηθ.977E τὰ λεπτὰ τῶν ἐπιχομένων τοῖς ὁδοῖσι σαρκῶν ἐκλογίως ἀφαιρῶ, εἰσέρωσθαι: Ὀουκ.8.44 οἱ δὲ χρήματα μὲν ἐξέλεσαν εἰς θεοὺ καὶ τριάνοντα τάλαντα, Ἀνθ.192 ἐκλέγειν τὰς ἐπιφορτίδας, Δημ.1199 τὰ δὲ χρίματα ἅπαντα ἐξέλεσας ἐκ τῶν συμμαχῶν || ὄμ. λαμβάνω ὡς ἀφαιρῶ: Θεοφρ.Χαρ.4 τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν καθ' ἑκάστον παρῖον || ὄμ. μετ' αἰτ. προσ. Ἀλοχ.3.113 ἐκλέγειν μὲν τάλη τοὺς καταπλέοντες εἰσπράττειν ὄρον ἐκ τῶν καταπλέοντων || ὄμ. μετ' αἰτ. κ. γεν.: Ξεν.Ἑλλ.11.22 τὴν δεκάτην ἐξέλεγον τὴν ἐκ τοῦ Πόντου πλοῖων || ὄμ. σπιν. κ. μτφ.: Δίων Κουρ.Αἰ.7,1268 μαθὸν ὄδρωσκ καὶ ἀκολασίας.. ἐκλογέοντες 7) μτφ. κοινῆ λέγω, θηλώ, δηλοποιῶ: Πρίσκ.294D.

ἐκλείπει νεώτ. κ. ἐκλείωσκ βλλ. **ἐκλείπαισι** ἐως (ἠ) γλωσσ. ἐκλείωσκ βλλ. 2) νεώτ. ἢ ἐνέργεια τὸ ἐκλείπειν, ἐξομαλίζω. **ἐκλογαίω-ατος** (ἰ) μτφ. κ. νεώτ. ἀφαιρῶσκ λειψόμενον καὶ διαλυόμενον εἰς τὸ στόμα, πασιγλα: Ἀρετ.ΟΕ.Νομ.1.5 ἀριστὸν δὲ ἐκλείπειν καὶ τὸδε, Ἀργη.162.24 || νεώτ. φαρμακευτικῶν σκευάστων ἐσωτερικῆς χρήσεως πολιτῶδους ἢ φαρμαγευτικῶν συστάσεως ματσοῖν.

ἐκλείπειν τὰς οὐρας μτφ. ὁ θοῖος πρὸς ἐκλείω βλλ.: Ἄετ.3,111.

ἐκλειπτικός-ή-όν ὁ χρησθεύων ὡς ἐκλείων βλλ.: Ἰνν.Διαίτ.40,41 καὶ χαλδάνων ἐν μέλιτι καὶ κίμων ἐκλειπτικῶν.

ἐκλεικτόν (ἰ) ὄμ. κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἐκλείωμα βλλ.: Ἰνν.Διαίτ.30 κόκκαλος καὶ σμύρνα ἐκλεικτόν, Πλιν.20,22 ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποταῖσι λαυδάνοι, Διοσκ.2,125 σὺν μέλιτι ἀντὶ ἐκλεικτοῦ λαφέν.

ἐκλειστριβέω μτφ. καθαρά τή λειών, τριβῶ, κοπῶνίζω, λεῖων καλῶς, παθ.: Διοσκ.Οπρ.19, 431B πρᾶσα τε καὶ κρόμμυα καὶ σκόροδα, ποτὲ μὲν ὡς ἐκλειστριβέσθων καταπλασσοῦσθαι.

ἐκλείπει (ἠ) μτφ. ἀγατῶν δόξας, παραμείπεισι: Ἰωσ.Αἰ.19,273 τὴν ἐκλείπειν τῆς.. πύττωσκ.

ἐκλειπτικός-ή-όν μτφ. κ. νεώτ. ὁ τῆς ἐκλείψεως βλλ. ἢ ὁ ἐκ τῆς ἐκλείψεως προεβῶν: Ἰνναρχ. 3.51A ἐκλειπτικὸν ἀσέληνης χρόνον, Πλούτ.Ηθ.932A ἐκλειπτικὰς ἐπισκοπῆσεις, Στροβ.1,112 ἐκλειπτικὸν συγκρίσεις ἁλλοῦ καὶ ἀσέληνης || ὁ ἐν ᾧ γίνονται αἱ ἐκλείψεις: Βέττ.Βολ.5,28 ἐκλειπτικὸν ζῶδιον, αὐτ.7,10 ἐκλ.τόπος || τὸ οὐδ. ἐκλειπτικὸν ὡς οὐα. μέρος τοῦ κύκλου τῆς ἀσέλης, καθ' ὃ εἰσὶν αἱ ἐκλείψεις: Γεμν.11,6 2) κ. νεώτ. τὸ ἀρα. ἐκλειπτικός (ἐν κύκλῳ) κίρκος ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ συμπίπτωσιν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σέληνη, ἴνα γίνῃ ἐκλείψις δ. ἡλιακοῦ κύκλου: Κλαορ.2.5 Ἀγῶλ.Τατ. Ἀο.Φαιν.23 || νεώτ. ἀστρῶν τὸ θηλ. ἐκλειπτικὴ ὡς οὐα. μέριστος κύκλος τῆς οὐρανοῦ σφαιρῆς, ὅν διαγράφει ὁ ἥλιος ἐντός ἐνός ἐτους κατὰ τὴν φαινόμενη κίνησιν αὐτοῦ περὶ τὴν γῆν διὰ μέσου τῶν ἀστερισμῶν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἀρα. ἐκλειπτικός κίρκος (ἰ) 3) γραμμ. ἐκλειπτικός: Παλλῶδες ἐπὶ Ἰνν.2,145D.

ἐκλείπει (ἐκ. λεπίπαι) κ. μον. κ. νεώτ., ὁ χρ. ὡς οἱ τοῦ λέπω βλλ., παραλείπει, παρέρχομαι ἢ, ἀφίγω (ἔξω), ὁδ. κ. ἀποσιωπῶ: Αἰσχ.Πέρσ.513 πᾶλλὰ δ' ἐκλείπει λέγων κακῶν, Πλάτ.Συμπ.88B εἰ τὶ ἐξέλειπον σὺν ἔργον.. ἀναπληροῦσθαι, Δημ. 784 τὰ κατὰ Δημόδοκον γραφῶσι σὺθ' ὡς ἐξέλειπον || ἀντιπαρέρχομαι, προσηρῶν: Ἡρ.4,33 τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλείπει τὴν Ἄνδρον || παθ. ἐκλείπεται παῶν ὄν, ἐξαφανίζομαι, γίνομαι: Αἰσχ.Εὐμ.97 θναῖδος οὐκ ἐκλείπεται 2) ἐγκατολίπειν, παρῆτο: Ἡρ.1,169 τὴν δουλοσύνην οὐκ ἀναχόμενον ἐξέλειπον τὰς πατρίδας, αὐτ.6,123 ἔξ ἀναχόμενον τὴν τυραννίαν, Εὐρ.Φοῖν.1635 σὲ δ' ἐκλείπουσα τριπύτων θρήνων νεκρῶν, Ουκ.1144 τὰ ἀπάρχοντα ἐκλείποντες || ὁδ. φρ. ἐκλείπει τὸν ὄρον = παραδίδωμι τὸν ὄρον, γίνομαι ἐπίσκοπος || ὄμν. ἐν φράσ. ἔξ ὄν ἐλείπει τὸ ἐμφανὸν τὴν ἀλλοχῶν μεταβάσειν ῥήμα, ὡς ἐνόησεν ἢ τοῦ ἐν λόγῳ ἐμπερῶ, (ἐκ. πρόσ) προσδ., ἢ ὁδ. φρ. ἐκλείπει τὸν εὐδοκῶν ἐκλείπει τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς εὐδοκῆς (ἐν κ. ἀπέχουσθα, μεταδίδωμι εἰς τὰ ἄκρα), Εὐρ.Ἀνδρ.1040 ἐξέλειπον οἶκος (μεταδίδωντες) πρὸς ἄλλων εὐνότορα || ὄμ. ἐν φρ. ἔξ ὄν παραλείπει ὁ ἐγκαταλείπόμενος τόπος ὡς ἐνόησεν ἢ τὸν συμφοροῦσιν: Ξεν.Αν. 7.4.2 οἱ δὲ ἐκλείποντες (πόλιν) ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη 3) καταλείπει, ἀφίγω τὴν ἐλλείπειν, ἀτελέσ: Ἡρ.7,83 εἰ τις αὐτὸν ἐξέλειπε τὸν ἀριθὺν ἠ βασιλῶν βιβθεῖς ἢ οὐσῶν 4) ἐπιλείπουσιν, μεταλείπων: Λυσ.816 ἐκλείπασιν ἄμας αἱ προσφῶσεις, Πλάτ.Νόμ.6.57D τὸ παρ' ἡμῶν ἄμας ἐκάρων ἐκλείπει νῦν 5) ἀμπε, ἐπι τοῦ ἁλίου καὶ τῆς σέληνης, ὀφίσταται, πύσχω ἐκλείφειν: Ὀουκ.2,28 ὁ ἥλιος ἐξέλειπε μετὰ μεσημβρίαν καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη || ὄμ. κ. πλάρως: Ἡρ.7,37 ὁ ἥλιος ἐκλείπων τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρων, ἀφανῆς ἦν, Ἀριστφ.Νεφ.584 ἢ σέληνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὀδοῦς 6) κ. νεώτ. εἰρη. μ. κτ. παρῶχ. χρ., λέγειται ἐκ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω, ἀφίγω τὴν ζωὴν: Πλάτ.Νόμ. 856B κληρονομοῦν εἰς τὸν οἶκον καταστήσει τὸν

τῶν ἐκλειπόντων τύχη ἀμείνου, Ἰσαί.11.10 τῶν ἀλλων ἐκκλειομένων, Ἀπολλ.17.4. ἐξέλιπε πενήκοντα καὶ δυοῖν ἑτάων || κ. μον. κ. νεώτ. οἱ ἐκλειπόντες = οἱ θεμελιώτες: Πλάτ. Νομ.856B || συγκ. κτ. πλήρη φρ. ἴσθι μετὰ τῆς οἴθ. βιον ἰ Σοφ. Ἡλ.131 ὡς ὄψελον πάροινεν ἐκλειπεν βιον ὄμ. ποι. κ. μετὰ τῆς οἴθ. φάος ἰσώϊς: Εὐρ. Ἰων.1186 ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλείπει φάος 7) εἶδ. λιποθυμῶ ἰ Ἰπν. Πρῶτορ.171 8) κ. νεώτ. παύμαι, παρήγομαι, παύω τέλος, σταματῶ ἰ Ἦρ. 7,239 ἐνεμι δέ ἐκίπε τοῦ λόγου, τῆ μοι πρότερον ἐξέλιπε (ἀπό κεί ποῦ εἶχα σταματήσει) Σοφ. Ἡλ.19 ἐκκλείπειν εὐφρόνη ἰσφῆλθεν ἡ νύξ, Ἰπν. Ἀφ.4,56 ἐξέλιπον πυρετός, Θουκ.3,87 ἡ νόσος .. ἐπέκεισε τοῖς Ἀθηναίοις ἐκλειπούσα οὐδένα χρόνον τὸ παντάσῃν || ἐνίοτε μετὰ μητ. παύομαι ποιῶν τ ἰ Πλάτ. Μενεῶ.234B ἵνα μὴ ἐκλείη ὁμῶν ἡ οἰκία ἀεὶ τινα ἄμῶν ἐπιμελητὴν παρεχόμενῃ || κ. μετὰ γεν. ἰ Πλούτ. Μορφέλλ.17 καὶ σφῶι καὶ θεραπεῖαις σώματος ἐξέλειπε 9) κ. νεώτ. παύομαι ὑπάγωμαι, κείνω, χάνομαι ἰ Εὐρ. Ἦρ. 230 ῥῶμη γὰρ ἐκκλείπειν ἠν ἠνν ἔχουεν. Πλάτ. Πολ.485D, Διδόξ. Σ.16,75 τῶν ἐπιπέποιθον ἐκλειπόντων, Λουκ. Νιγρ.35 ἡ φωνὴ ἐξέλιπε, Μηναι.3.25 Ὡδ.5 Κοντάκ. χαίρει δὲ ἡ ἄρα ἐκλείπει, -ἐξέλιπον αὐτὸ ἐπιπέσει περὶ σφίρας, -τὰ τρώμαρα καθ' ἐκῆσταν ἐκλείπουσι || γραμματ. ἐπὶ λέξεων ἐκλειπόντων ἐκ τινος προτάσεως: Ἀπολλ. Δύσικ. Συντ.11,17 || ὄμ. ἐπὶ γραμματ. τῶναν: αὐτ.168,2f || πῆλ. ἐπὶ δένδρον: ἀντὶ τῶν ἐγγειπόντων ἑτερά ἀντικαταφυτεύειν 10) ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, χάνομαι φεύγων ἰ Αἰσχ. Πέρσ.128 σήμεως ὡς ἐκκλείπειν μελισσῶν 11) ἐπὶ σφμηγῶ, διαλείπω ἰ Γαλ.9,66 12) ἐγκαταλείβομαι ὑπὸ ἀναχωροῦντων, παρονομαζῶ ἰ Πάδ.σασλ.47,13.

ἐκλειτουργῶ-έω δ. γρ. ἀντὶ ἐκλειτουργῶ βλλ. **ἐκλείω** κ. μον. κ. νεώτ. λείγω ἐκ τινος, γαίφω ἰ Ἰπν. Διαίτ.393 εἰ ὀκόνον μὲλὶ ἐκλείω, Θεοφάν. Νόνιμ.92 βίδου ἐκλείπειν || παθ. λαμβάνομαι ὡς ἐκλεικτὸν βλλ.: Θουκ.3,44 μινὴν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλείθεν εὐανάγκηα τὰ ἐκ ὕδαρος ποιεῖ 2) καταβιβάσκω, κατατρώγω ἰ Πά. Ἀρ.22.4 ἐκλείξει ἡ συναγωγὴ αὐτὴ πάντας .. ὡσεὶ ἐκλείξει ὁ μόχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πείθου ὀρησπ. π. ἐκλείρω, ἐκλειματώδης, ἐκλεκτικός, ἐκλεκτόν. **ἐκλείφεις**-εως ἰθι ἰ ἐκλείφω ἰ κ. μον. κ. νεώτ. δημ. -ἠ ἐγκατάλειψις ἰ Ἦρ. δ.25 διὰ τὴν ἐκλείφιν τῶν νεῶν ἤντι ἐν τῇ ναυαρχίᾳ, Δίων Κ.41,13 κατακλεῖσάτοσ 2) αὐτὸ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου τῆς σελήνης, μερικὸς ἡ ὀκίος συσκατασμός τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου διὰ παρεμβολῆς τῆς σελήνης ἡ τῆς σελήνης διὰ παρεμβολῆς τῆς γῆς ἰ Θουκ.1,23 ἡλίου ἐκλείφεις πυκνότερα. 1) εὐνεδίσαν, Ἀριστ. Μεταφ.1044b, 10 ἴσθιαν ἐκλείφεις, τῆς ὀλητ .. σελήνη τὸ πάσων, Κλεομ.2δ, Τρέτ. Χλ.2,271 ἐκλείφεις περιόδους τε σελήνης εὔρε πρώτος 3) μητ. ἐξαφάνισσι, θάνατος, χόμος ἰ Πολύδ.29,6,8 ἐκράπασεν ἡ φῆμη παρὰ τοῖς πολλοῖς ὅτι βασιλεῖς ἐκλείφιν σημαίει, Στραβ.6,9,5,12 τὴν δ' ἐκλείφιν διπλάσ ἀκουστέον ἡ ἀφανισθέντων τῶν ἀνθρώπων .. Πλούτ. Αἰμ.17-4) παύσις, ἀπάθεια: Πλάτο. Ἡθ.433F ἐκλείφεις θυβῶμευ, Ἀρετ. Χρον. Νοδία.17 ἡ γὰρ κινήσας τῆ ἀφῆς ἡ ἀφανισ ἑστί ἐκλείφεις 5) ἑλλειψίς: Στραβ.6,5,3,7 οὐθ' ὄταν ἐκλαφῶσαι τὸν κύκλον Ἰουμας .. ἡλεγε δὲ Ἰέρουσις τὴν ἐκλείφιν 6) ὡς ἱκανικός ὄρος, παρελθίς τοῦ να ἐμφωβῆ τις εἰς τὸ δικαστήριον ἐγκαλούμενος ὡς μὴ ὄν ἰσότης ΑΒ 259 7) ἐπιλογισμ. ἀνάσχεσις τῆς ἐξόδου συγκράτησις ἰ Παυλ. Αἰμ.6,75 ἐκλείφεις χροῖου. **ἐκλείω**-ὄω κ. μον. καταβίβω, κείνω ἰ Ἀλέξ. Τρωά.7,336 μίσησσι καὶ ἐκκείωσαντες χρώνται.

ἐκλειματικός-ή-ὄν μον. πῆλιν. ὁ πρὸς ἐκλείωσιν βλλ. κείνωσις κατάλληλος ὁθ. ἐκλειματικὴ γλ. σπανιόλοθος, σπανιόλωμα ἰ Σόβ.1,217 ἀνευ τῆς ἐκίσε ἐκλειματικός γῆς τοῦ ἀραγῶν. **ἐκλειώσις**-εως ἰθι Δουαῖον. ἐλευκανοσις καὶ ἀστροφλ. καὶ ὀδραργόρσις τῶν εἰδῶν. **ἐκλεκτικός** ἰθι νεώτ. φίλος. ἡ τῶσις ὅπως ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διαφορῶν καὶ ἀνφρατικῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν γίνετα ἐπιλογή πρὸς κατάρτιση ἰθιαι φιλοσοφικῶν συστημάτων. **ἐκλεκτός**-ή-ὄν μον. κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἐπιτήδεος εἰς ἱθικὴν ἐκλογὴν: Χρῖστ. Στωϊκ.3,46 2) ἐκλεκτικὴ ἄξια ἡ συντελέουσα εἰς τοιαυτὴν ἐκλογὴν ἰ Ἀντίκ. Στωϊκ.3,30 3) γεν. ὁ ἔχων τισιν πρὸς τὸ ἐκλέγειν, ὁ ἐκλέγων, ὁ κατ' ἐπιλογὴν λαμβάνων, ἐνεργῶν ἰ Διον. Ἀλ. Συνδ.21 αὐθνετικαὶ δυνάμεις τῆ μὲν τάξει δευτέρα τῶν ἐκλεκτικῶν ἐπιση, τῆ δὲ δυνάμει πρότερον || ὄμ. νεώτ. ὁ μὴ ἀποδεχόμενος τὸ τυχεῖν, ὁ προπέμψ. ἐξαιρέτως, δὲ κ. ὁ ὀδοκόλος περὶ τὴν ἐκλογὴν ἰ ἐκλεκτικὸς εἰσι τὰς φίλιαι τος || ὄμ. νεώτ. κ. ὁ φηλαῖωσ κατ' ἐκλογὴν καὶ οὐχὶ κατὰ πολιτικὸν κόμμα, ὁ ἐκ τοιαυτῆς ἐκλογῆς προσερχόμενος ἰ Ἀθηναῖοι εἶναι ἐκλεκτικοί, -ἐλασεν ἐκλεκτικός φήφους 4) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φιλοσοφ. ἀντήλην τοῦ ἐκλεκτισμοῦ βλλ. ἰ Διογ. Λ. Προοίμ.21 ἐκλεκτικὴ τῆς σφρσις εἰσθήθη ὑπὸ Ποταμῶνος τοῦ Ἀλεξανδρέως ἐκλεβαμένου τὰ ἀριστα ἐξ ἐκῆσθς τῶν αἰρέσεων, -ἐκλεκτικὴ φιλοσοφία ἰ ὁ ἐκλεκτισμός βλλ. || ὄμ. οἱ ἐκλεκτικοὶ φιλόσοφοι, ὅτινες ἐξ ἐκῆσθς φιλοσοφικῆς αἰρέσεως παρεδόντο κατ' ἐκλογὴν ὅσα δόγματα ἔκρινον ὀρθά, ὁ ἀσπαδο τοῦ ἐκλεκτισμοῦ βλλ.: Γαλ.14,68f || νεώτ. ἐκλεκτικὴ ἱατρικὴ σχολὴ ἡ ἐπισυνθετικὴ βλλ. **ἐκλεκτικότης**-ητος ἰθι νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκλεκτικοῦ, ἡ ἔντονος περὶ τὴν ἐκλογὴν διάθεσις ἡ περὶ τὴν ἐκλογὴν ἐκρήσις 2) ἡ χρῆσις ἐκλεκτικῶν βλλ. φήμων κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἰ ἐπεκράτησε μεγάλη ἐκλεκτικότης κατὰ τὰς ἐκλογὰς. **ἐκλεκτικός** ἑπίρω. γιν. κ. νεώτ. κατ' ἐκλογὴν ἰ Ἰεροκλ.41Α 2) μετ' ἐκλεκτικότητος βλλ. **ἐκλεκτορία** ἰθι νεώτ. τὸ δικαίωμα ἡ τὸ ἀξίωμα τῶν ἐκλεκτῶν βλλ. τῆς Γερμανίας. **ἐκλεκτός**-ή-ὄν ἰ ἐκλέγω ἰ κ. μον. κ. νεώτ. δημ. κ. -χτός-ή-ὄ ὁ ἐκλεγόμενος, ἀποκεχωρισμένος ὡς ὀπερῶν, διαλεκτός ἰ Θουκ.5,100 καὶ τῶν φίλων τινες ἐκλεκτοὶς ὀπλομήτερος προεῖσαν. Πλάτ. Νομ.938B, Ἐπιρω. ἐκλεκτοὶ δικασταί, Μαυρικ. Στρατηγ.δ3 ὄντω ἡ δέκα ἀνδρας καθ' ἐκαστον βάνδων .. ἐκλεκτοῖς, Ζερρ. μητρ. ἰλ.8,993 καὶ μαζὶ τοῦ πλῆθος κὶ ἐκλεχτῶν στρατός || κ. ἐπὶ πραγμ. ἰ Μηναι.3,12 Ὡδ.3 σκεῖος ἐκλεκτόν, Γεαργ. Ζώγκ.121 τοῖς ἐκλεκτοῖς λίθους, -ἐκλεκτὰ βιβλία μυσθιστορημάτα || ὄμ. νεώτ. ὁ ὑπερέχων κατὰ ποιεῖαν, πλοῦτον, ὄνομα, ἀρετὴν κττ. ἰ οἱ ἐκλεκτοὶ τὸ ἔθνος 2) ὁ ἐκλεγόμενος, δι' ἐκλογῆς ἐγκαθιστάμενος εἰς τὸ ἄξιωμα ἰ Ἀναβ.μ. αἰρέσ. Μονχ. π. Θεο. Στεφ. ἐν.12. ἐκλεκτὸς ἀναθεματικός πάντας τοῦς ἀρχηγούς αὐτῶν (τῶν Μανικαίων) .. καὶ ἐκλεκτοῖς αὐτῶν, ὁ ἐκλεκτὸς τὸ λαοῦ 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄγιος, ἀμικη, καθάρσις, ὀθ. νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ ὑπερέχου ποιότητος ἰ Πά. Ἐξ. 30,23 τὸ ἄνθος ἀβύρην ἐκλεκτῆς πεντασούσιος οἰκλίου ἰ Ἀσλ. εἰς Ἀετ.9,12 ἐκλεκτόν Βοθῆμον, Πάπ. ἐκλεκτοὶς ἀνδρῶν || ὄμ. εἶδ. τὸ οὐδ. ἐκλεκτόν ὡς οὐθ. ὁ σίτος ἰ Ἀκού. Παρμ.64,14 4) ἐκλ. ἐκλεκτόν γένος τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλεγέν ἰ Πά. Ἡθ.43,20 || ὄμ. τὸ ἀρετ. πλῆθ. ἐκλεκτοῖς ὡς οὐθ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλεγμένος ἰ Κλ. Μάρκ. 13,20 εἰλὰθ εἰς τὸν ἐκλεκτόν, οὐθ. ἐξελέσαστο ἐκολόθωσε τὰς ἡμέρας 5) π. βύς, ὡς οὐθ. ἐκλεκτοὶ ἡ στρατιωτικὴ φρουρὰ Κωνιπόλεως ἡ

και συνοδεύουσα εν καιρῷ πολέμου τὸν αὐτοκράτορα· 6) νεώτ. στρατ. τὸ ἀρα. εκλεκτάς ὡς οὐ.εἶθ. ἐν τῷ Ἰπικῷ ὁ ὑποδικεαυός.

εκλεκτῶρ-ορος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν· 2) παλαιότερον ἐν Γερμανίᾳ ἡγεμόν κράτους τῆς γερμανικῆς Ὀρυσσπονδίας· ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ μετῆρα τῆς ἐκλογῆς τοῦ αὐτοκράτορος.
εκλεκτός ἑπίρρ. ἡγρ. κατ' ἐκλογῆν, κατ' ἐπιλογῆν, διαλεγτός· Σουῖδ. ἐν λ. ἐπιλεκτός.
εκλελαθέσθην ἄσπαρ. ἀόρ. τοῦ ἐκλυθῆναι βλλ. **εκλελαθέσθαι** ἀσπαρ. μέτ. ἀσρ. τοῦ ἐκλυθῆναι βλλ.

εκλελάθω δ. τ. ποι. τοῦ ἐκλυθῆναι βλλ.· Θεόδρ. 1,63 Ἄϊσαν γὰρ τὸν ἐκλελάθοντα.

εκλελαμμένον ἴσα. «ἐξεστραμμένον».

εκλελαπημένος ἴσα. «εκπελαπημένος».

εκλελιχασμένος ἴσα. «ἐξεστραμμένος».

εκλελύμενος ἑπίρρ. παρ. ποικ. τοῦ ἐκλύω, λελυμένος, χολαρός, ἀμελής· Ἰσάκ. Ἐπ.δ,6 εἰ μὴ παντάπασιν ἐκλελυμένος διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν, Πλούτ. Λυκ. 18 ἠπειτυμῆσαι.. ἐκλελυμένος καὶ ἀτόνος· 2) ἐκλυθῆς ἀστυλόγος, ἀκολούθησι· Ἄθην. 12,519F πάντας ἐκφυρίσσει καὶ ποιήσας Ἰσας ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλελυμένος.

εκλεμμα-ατος (τὸ) (ἐκλέπω) φλοῖος, λέπυρον, φλοῦδα· Ἰπν. Ναύσ. 2,42.

εκλεμῖος ὀν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκλεγῆ.

εκλεμῖότης-ατος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκλεμῖου, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλεγεσθαι.

εκλεμῖς-εως (ἡ) ἡ ἐκλογῆ, τὸ διαίτημα· Πλάτ. Φαίδρ. 231D εἰ μὲν ἐκ τῶν ἐρώντων τὸν βέλτεστον αἰρετο, ἐξ ὧν ἄναι ὅσοι ἡ ἐκλεμῖς εἶν.

εκλεπαι ἴσα. «ἐκπεριεταί»· πρβλ. ἐκκληπαι.

εκλεπιθῶ-ώω μόν. ἐκλέπω βλλ.

εκλεπιθῶ κ. μόν. κ. νεώτ. ἐκλέπω βλλ.· Φιλ. 1,345 ῥόδουδς ἐξελπίουσι· ἐκλεπιθῶ δένδρον· Ἰχθῦδς· φά κ. παθ.· Ἰπν. Φύσ. Παῖδ. 246 εἰ τις ἐββλεῖ φά.. ὄκως ἐκλεπισται, Στουδ. Θεόδ. Ὀμ. 233B ἔυλοῖος παρέθηκεν.. ἐκλεπισμένους· ρημ. τ. ἐκλέπισσι, ἐκλεπισίσι, ἐκλεπιστήριον, ἐκλεπιστής.

εκλεπισμός (ἡ) μόν. κ. νεώτ. ἡ ἐκκόλαφίς, ἡ κώσσημα ὀβήων· Σουῖδ. «νεοττία· ἡ ἐκλέπισσι»· 2) νεώτ. ἡ ἀφαιρέσις τῶν λεπίων, τοῦ κελύφους, τῆς φλοῦδας, ἔκλεπισμα, ἐκλεπισίσιμα.

εκλεπισμοί (ὁ) νεώτ. γειω. ἡ ἀπόσπασσι καὶ ἡ συλλογῆ τοῦ φλοῦδ δένδρων τῶν χρησίμου εἰς τὴν βυροσδεφίαν, τὴν φελοπισίον κττ.

εκλεπιστήριον (τὸ) νεώτ. ὁ ἐξολοκέυς βλλ. 2).

εκλεπιστής (ὁ) νεώτ. γειω. γεωπονικόν ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ὁ ἐκλεπισμός βλλ. τῶν δένδρων.

εκλεπρῶ-ώω σχόλ. καθιστῶ τινὰ ἐκλεπρῶν, παθ.· Σχόλ. Θεοκρ. 1,40 λεπρῶς, τινὲς τὴν τραχέαν ἐρασάν τὴν ἐκλεπρῶθεσαν.

εκλεπτός-ον (ὁ) λιαν, ὁκαστολόγος λεπτός· Ἰπν Κρωκ. 214E ἐκλεπτόν ὄφρον.

εκλεπτουργῶ-έω ἡγρ. ἐπιπαι. τοῦ λει τουργῶ βλλ.· Συναξ. 1104D.

εκλεπτυνός-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐλάττωσις τοῦ πόχους, ἡ ἀποκλίτωσις, ἀπίνωσις.

εκλεπτῶν ἡγρ., μόν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν λιαν λεπτόν, ἐλαττώω τὸ πόχος· Ἰσάκ. Νίσσ. 75A διὰ τῆς ἐλάττωσις τὸ παχυνθῆν ὀπο δὲν ἀτμῶν μέρος ἐκλεπτυνθῆναι, Ἐσάκ. 16,6,3 (ἔσφ. γρ. ἀντί· κλύνη)

2) διορίζω· Συναξ. Ἀλφ. 58B ἐκ-· τὰς ὀσάσις.

εκλεπτῶ-ώω γλωσσ. μ. παθ. ἐκλεπτῶν βλλ.

εκλεπρῶ-ώω ἀφαιρῶ τὸν λέπυρον, τὸν φλοῖον ἢ ἡγρ. ἀπογυμῶναι, ἔρκεναόω· Σώφρ. 22.

εκκληψῶ, παθ. μέλλ. ἐκκληψομαι, ἀόρ. ἐκκληψῆναι, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, τὸν φλοῖον, ἐκφλοουδίζω· Ἰπν. Γυν. 1,81,84 κόκκους ἐκκληψῶ· 2) ἐπὶ τῶν κοροδελῶν ἡ πτηγῶν, ἐκκαλόπτω, βιάω τοὺς νεοσοσός· Ἦρ. 2,68 τικτεῖ μὲν φά ἐν γαὶ ἐκκλή-

πει, Κρατίν. Ἄθην. 9,373F ὡς ἀν ἐκκλήφς καλὸν ἦν τὶ καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνου, Πλούτ. Ἦρ. 381C· ἢ ὄμ. ἐπὶ ὄφρον· Ἦρ. 3,109· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν χελωνῶν· Ἀριστλ. Ζ1 553A,8· ρημστ. ἡ ἐκκληψίς.

εκλεκκαίνω κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν ἐντέλεω λευκόν, λευκαίνω, ἀσπρίζω· Εὐρ. Π1 1387 λάθεσε κώης ῥόθιά τ' ἐκλεκκαίνετε· ἢ ὄμ. παθ. γίνωμαι λευκός, κατὰλευκος, λευκαίνωμαι· Θεοφρ. Φ1 5,9,9 διὰ τὴν ἀτροφίαν ἐκλεκκαίνεται καὶ ἀπόλλυται τὰ δένδρα, Κλήμ. Ἀλ. Παῖδ. 1,6· 2) ἡγρ. διευκρινίζω, διασαφῶ, ἔρκεναρίζω· Ἀθανάσι. εἰς Χριστ. γένν. 2,414D καθαρὰν ἐκλεκκαίνω ὄνιν τοῦ λόγου τὴν ὀπόθεσιν· ρημστ. ἡ ἐκλεκκαίνσις.

εκλεκκαίνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντέλεω λευκαίνσις· ἢ εἰδ. φωτογρ. ἡ δι' ἐμβαπτίσεως τῆς μελαίνης φωτογραφικῆς εἰκόνας ἐν καταλλήλῳ ἡγρ. λευκαίνσις.

εκλευκος-ον κ. μόν. κ. νεώτ. ὁ ἐντέλεω λευκός, κατὰλευκος, κἀσπαρος· Ἰπν. Προγν. 37,33 θανατώδες δὲ καὶ γέλινα.. φυχρά καὶ ἐκλευκα γινόμενα, Ἀριστλ. Ζ1 617A,12, Πλούτ. Ἦρ. 292C τοῖς χρωμασίον ἐκλευκαί, ΠΔ Λευτ. 13,24· ἢ ὄμ. κ. συγκρ. -ότερος· Ἀριστλ. Ζ1 592,7 τῶν δὲ ὑψηλῶν δύο ἐστὶν εἶδη· ὁ μὲν μικρότερος καὶ ἐκλευκότερος.

εκκληψίς-εως (ἡ) μόν. (ἐκλέπω) ἡ ἐκλέπισσι βλλ., ἡ ἐκκόλαφίς· Φιλῆς Ζ1 65,2 μετὰ τὴν ἐκλεψίν εὐθὺς τῶν τόκων ἴσοι κροκοδελοῖσι.

εκκλήγω παύσαι, ὄκως παύω· Σοφ. Ἠλ. 312 οὐ ποτ' ἐκκλήγω χαρὰ δακρυροοῦσά.

εκκλήθων ὄτ. τοῦ ἐκκλυθῆναι βλλ., ἀόρ. ἀ' ἐξέλησα, αἰολ. ἐξέλασα, ἐπ. ἀόρ. β' ἐκκλήθων, καθιστῶ τινὰ ὄκως ἐκκλήθων τινος, κίμων τινὰ νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐντέλεω, μετὰ γεν. πράγμ.· Ὀδ. Η 220 ἐκ δὲ με πάντων ληθάνει ὄσα ἐπεθῶν, Ἄλκ. 95 ἐκ μ' ἔλασας ἀλέγω· ἢ ὄμ. μετ' αἰρ. πράγμ.· Ἰλ. 6,600 ἐκκλήθων κίβαριστῶν.

εκκλήθωμαι ἡγρ. ἐκκλήθωνμαι, λησμονῶ ἐντέλεω· Ἄπν. Μακεδ. 11,5.

εκκλήθωμαι μόν. ὄμ. λεηλατῶ, καταστρέφω· Παχμ. Γ' Ἀνδρῶν. 400D τὰ πραυτικῶν ἐκκλήθωνται.

εκκλήμασιμός (ὁ) μόν. μουσ.· Βρυτιν. Μαν. Ἀρ. μόν. 480 ἔταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δις κατὰ μουσικόν μέλος λαμβανόμενον μέσος βαρύτερος φθόγγος.. παραλαμβάνηται· πρβλ. ἐκκληψίς 4).

εκκλήπτωρ (ὁ) πάθ. ὁ ἐκκλήπτωρ βλλ.

εκκλήπτορας (ἡ) νεώτ. νομ. ἡ μίσθωσις τῶν δημοσίων προσώπων ὀπο ἐκκλήπτρων βλλ. 2).

εκκλήπτωρ-ορος (ὁ) ἡγρ. κ. μόν. παπ. κ. ἐκκλήπτωρ, ὁ ἀνολαμβων τὴν ἐντέλεω ἔργου ἐπὶ προσυμπεφωνημένῃ ἀμοιβῇ, ὁ ἐργολάβος· Πάπ.· 2) εἰσπράκτωρ φόρων· Ἰουστιν. Νεσρ. 130,3, Κωδ. Κονών. Ἐκλ. Ἀφρ. 16 ἡρεσεν τινὰ ἐπίσκοποι.. ἐκκλήπτορες γὰρ γίνωμαι, Μιχ. Ἄττολ. ἐν Σάβ. 1,39.

εκκλήρῶ-έω ἡγρ. θαρβύνω ἀνάθη λέγω, πράττω· Πλούτ. 15,26,6 μυθιζόντες δὲ.. ἐξελήρσαν.

εκκλησίς-εως (ἡ) ἡ κληρῶσις, τέλεια ληθῆ· Ὀδ. Ο 485 παῖδων τε καὶ γαινήτων τε φθόνο ἐκκλησίων βέβαιων.

εκκλήτουργῶ-έω ἀνολαμβάνω δημοσίων λειτουργήματα· Ἰοστ. 7,40.

εκκληψίς-εως (ἡ) ἡγρ. τοῦ λαμβάνειν ἐκ τινος, τὸ μύζημα, πιάσιμο, πάρισμο· Διοσκ. 1,81 πρὸς ἐκκληψίν τῆς λιγνύδος· 2) ἡ ἀνή, μίσθωσις τῶν δημοσίων προσώπων· Ἰουστιν. Νεσρ. 123,6 ἐκκληψίς τῶν δημοσίων φόρων, Πάπ. πρβλ. ἐκκλήπτωρ· 3) ἰσπρ. πῶνωσις· Ἀντυλλ. π. Ὀρεῖ. 6,45,24,3· 4) μουσ. Βρυτιν. Μ' Ἀρμον. 579 ἐκκληψίς, ἡ ὀπο τὸ ὄετρωρον φθόγγου ἐπὶ τῶν βαρύτερων κατὰ μουσικόν μέλος ἀνεσῶ· Ἰαντιβ. πρόκληψις· 5) ἡγρ. τὸ ἐκκαμῆναι τὴν οὐτάς ἡ ὄλλωσ, ἡ ἐκδοχῆ, ἔννοια· Ἰοστ. Πηλ. 388A.

εκκλήθωμαι ἡγρ. ἐκβάλλω τοὺς λῆθους, μετὰ συστοίχ. αἰτ.· Ἐνγρ. ἐκκλήθω τὰς πέτας.

ἠκλιθολογῶ-έω καθαρίζω τόπον πρὸς ἐκβάλλων ἄν' αὐτοῦ τοὺς λίθους: Θεοφρ. Φαίτ. 3, 20, 5.
ἠκλιθῶ-ώ μιν. μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθῶμαι: Τζέτς. Χιλ. 1, 556.
ἠκλιμῶ-ώ μιν. λιμῶ, λιχνίζω, μφ. ἀφανίζω, ἐρημώ: Πάδ. τουδ. 2, 27 τὰ παῖδια αὐτῶν ἐξελιμῆμσε, αὐτ. Σοφ. Σολ. 5, 24 ὡς λαλοφά ἠκλιμῆσαι αὐτοῦς.
ἠκλιμνίζω γλωσσ. ἐκλιμῶ.
ἠκλιμνίσαι ἰθί μιν. λιμῶς, πεῖνα: Πάδ. δευτ. 28, 20 ἀποστελεῖαι Κύριος ἐπὶ σὲ τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν ἐκλιμνίσαι, Ἀκούλ. Πάδ. 41, 14.
ἠκλιμνίζω μιν. μεταβάλλω εἰς λιμῆν: Ἄνθ. Ἐμφ. Πολ. 4, 107 τὸ πεδὶον ἐνίστε ἐκλιμνίζοντος τοῦ ποταμοῦ κ. παθ.: Σχολ. Θεοκ. Ὁξυ. 853 κ12 τὸ ἐν λιμνῆσι Διονύσου οὕτως φησὶν ἐπιπνικαίεσθαι διὰ τὸ ἐκλιμνίσασθαι τὸν τόπον.
ἠκλιμνιάζω μιν. ἀπολ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν, ὑπερεκχειλίσαν ἀπολωραὶ λιμνάζων: Ἄνθ. ἀπ. 1, 3.
ἠκλιμνῶ-ώ μιν. μεταβάλλω εἰς λιμῆν ἢ θάλασσαν, ἠκλιμνῶ, παθ.: Διον. Ἀλ. Ρομ. 1, 61.
ἠκλιμῶ-ον ἢ λιμνῶτων, ὁ ἐκ τοῦ λιμῶ κῆπος, λιμνῶντες: Θεοφρ. Φαίτ. 2, 46.
ἠκλιμνάω ἐκλείπω, καταλείπω: Εὐρ. Μήδ. 800 ἠμῶνταρον τὸν ἠνικ' ἐξελιμνῶντο δόμοις πατρῶν, Πίνδ. ἐάν τι αὐτῶν ἐκλιμνῶν, Ἄνθ. ἠν. 16, 3' 2) ἄμπελ. παύσαι. παύω: Εὐρ. ἠν. 909 δι' ἄρθρων γ' ὀφθαλ' ἐξελιμνῶντο θρυλοῖσθαι 3) ἄμπελ. παύω: Θερμίστ. Ἄνθ. 38, 2' 4) ἐκλείπω: Ἀσκληπ. Μεταφ. 11, 31.
ἠκλιμνάσω μιν. λιποθυμῶ ἐκ λιμῶ, ἐκ πείνης: Ἀκούλ. Πάδ. δευτ. 26, 65.
ἠκλινώ-ώ μιν. θικτόν. διαφευγῶ: Εὐστ. 574, 30.
ἠκλιπῶ μιν. μέλλ. ἐκλείπω παχύνω, γυμνοποιῶ, παθ.: Πλούτ. Μάρ. 21 τὴν δὲ γέν'... ὄμβρων ἐπιπεσόντων οὕτως ἐκλιπῶνθησαν: 2) μφ. καθιστῶ τι λεῖτον ὡς τὸ ἔλαιον: Πισσειδ. Ἀθην. 7, 318B τὸ πλατὺ λιποσμένως ἐκλιπῶναι πέλαιος.
ἠκλιπαρήσῃ-εως ἡ) μιν. κ. νεώτ. τὸ ἐκλιπαρεῖν, θερμῆ παράκλησις, ἰκεσία: Ἰώσ. Ἰησοῦστ. 283 ἢ... διὰ τῆς παρανομοῦ ἐκλιπαρήσῃς Μήφει, Παπαδ. Χριστ. Τερμ. 22 εἶχα κατορθῆσαι μετὰ πέντε ἐκλιπαρήσεις... νὰ λάθω δεκαπέντε δραχμῶς.
ἠκλιπαρῶ-έω μιν. κ. νεώτ. ἐπιμῶνας, θερμῶς παρακαλῶ ἢ παρακινῶ τὰ πρὸς τι, καθικετεῶμαι: Ἡσ. « ἐκλιπαρεῖ. Μαν παρακαλεῖ »: Στράβ. 17, 1, 29 ἐξελιπάρησαν ὥστε τινὰ τῶν θεωρημάτων Ἰσπαρήσαι, Θερμίστ. Λόγ. 4, 57B ἐξελιπάρει τὸν ὑπαρχον σπονδαῖς πράττειν, - με ἐξελιπάρησε νὰ τὸν βοηθῶμαι κ. παθ.: Στράβ. 14, 5, 10 καταχερῖσσαντο ἐκεῖνην θεραπεῖαις ἐκλιπαρῆθέντες, Πλούτ. Λύσ. 22 ὑπὸ τῶν φίλων ἐκλιπαρῆθείς ρηματ. η. ἐκλιπάρησις.
ἠκλιπῆς-οῦς-ές ὁ ἐκλείπων, ὁ ἐλλείπων: Θεοκ. 4, 52 ἠλίωυ ἐκλιπῆς τὸ γένετο πρὸς νοσηρῆναι ἰκλειφίσι' || μετὸ γεν. ἐλλίπης ἐν τινι: Ἀριστ. λ. Ζενοφάν. 6, 10' 2) ὁ παραλειφθεὶς, ποροραθεὶς, ἀμειψθεὶς: Θεοκ. 1, 97 πρὸ ἔμοῦ ἄπανσι ἐκλιπῆς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον.
ἠκλιπῶς λακων. ἐκλιπῶσα: Ἀριστ. φ. Λυσ. 1, 297 Ταόγετο αὐτ' ἐρανόν ἐκλιπῶς.
ἠκλιπῶν-άω μιν. ὀλισηθῶν, γλιστῶν, ξεγλιστῶν: Εὐστ. 1, 119, 59.
ἠκλιπάζει Ἡσ. « ἐξορμῶν ποιεῖ, ἐκασθεῖς, ἐκλιπῶμαι-ομαι ἐκλείω, ἀπολείω: Ἄνθ. λ. Σουδ. ἐν λ. μαροῖ ὁ δὲ δράκων... τὰ τε αἶμα αὐτῶν ἐξελιμῆσται καὶ ἐκάρησε τὰς πλεγὰς 2) μφ. ἀπομυλῶ, ἐξανθῶ, ἀφανίζω: Φιλ. 1, 124, 29 διεσθίει τὴν ὄλην ψυχὴν καὶ ἐκλιμῆσται.
ἠκλογαῖδιον ἰθί μιν. συλλογῆ τὸν ἐπ' ἐκκλησιαστικῆς ἀναγωγῆς κεραιῶν περικαπὸν τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν, ἄ. εὐαγγελιστῶν: Κορ. Ἄγ. 5, 61.
ἠκλογαῖριον ἰθί μιν. τὸ ἐκλογαῖδιον βλλ. 2) ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον περιέχον διάφορα μέλη τῆς

οὐτῆς ὑποθέσεως, ἐξ ὧν ὁ φύλιος ἐκλέγει κατὰ βούλησιν ἐκείνην περίστασις: Ἄθηνά 40, 84.
ἠκλογάς-άδος ἰθί μιν. ἡ ἐκλεκτή, ἐπὶ προβάτων, κ. ἐν μφ. χρ. ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας: Μηνεῖ. 1, 6 Σητηρ. Προσ. ποίμνην τὰ πρόβατά μου, ποίμνην τὴν ἐκλογάσθαι μου.
ἠκλογεύς-εως ἰθί κ. νεώτ., Ἐπιρ. ἔλογαυος ὁ ἐλοπαρτῶν τὰς εἰσφορὰς, τὸς φόρους, φορολόγος: Αὐσ. ἀπ. 9 πρὸς τοὺς ἐκλογεῖας τοῦ φόρου ὄπαντα ἀνογαράμεθα, Ἀριστ. ἐπ. 1, 343 ὄρθην ἐκλογεῖς, Ἐπιρ. ἐκλογίης φόρου, αὐτ. τὰς δὲ πόλεις ἔλογαυος ἐλάσθαι τοῦ καρποῦ 2) νεώτ. ὁ ἐχων τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τοὺς δροχῶντες του, ὁ δικαιοῦμενος φήφου πολιτῆς.
ἠκλογεῶ Ἐπιρ. συλλέγω, ἐλοπαρτῶ: ἐκλογεῖται τὰ διάφορα || εἶμαι ἐκλογεῖς βλλ. 1) ἠκλογεῶ.
ἠκλογή ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκλέγειν, τὸ λαμβάνειν κατὰ προτίμησιν, τὸ ξεχωρῖσθαι, διαλέγω: Ἀριστ. λ. ΗΝ κ. 1, 181B, 18 ἐκλέξασθαι γὰρ τοὺς ἀρίστους ἰνόμενος ὡσηρ οὐδὲ τὴν ἐκλογὴν ὡσαν συνέσεως, Διον. Ἀλ. Σουδ. 5, 6 ἐκλογή... ἀνομάτων, Πολύδ. 6, 10, 9 καὶ ἐκλογὴν ἀριστιῶν κεραιμένων, Πίνδ. κ. Δι. Πρὸς 9, 15 σκεβὸς ἐκλογίης μοῖ ἐστιν οὗτος, προλήγη κατ' ἐκλογὴν 2) εἶδ. ἡ ἀρεσκὴ τῶν ἀρχόντων, ἡ διαφθοροφῶν ἐννομος πρόκρισις περὶ τοῦ καταλλοτῆτερος προσώπου πρὸς κατάληψιν ἀξιωματικῆς τιος: Πλάτ. Πολ. 414A ἡ ἐκλογὴ κ. κατὰστασις τῶν ἀρχόντων, - ἐκλογὴ βουλευτοῦ κ. πρυτανῆς δι. οἰκητικῆς συμβουλίου κ. πατριάρχου || νεώτ. κ. δημ. κτ. πλεῖστον ἢ καθ' ὁριθεῖσσαν ἡμέραν δασκῶντες ὑπὸ τῶν πολιτῶν τὸ νομίμου αὐτῶν δικαιοῦματος πρὸς ἀνάδειξιν τῶν κοινοβουλευτικῶν αὐτῶν ἀντιπροσώπων ἢ τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἀρχῶν 3) μιν. κ. μιν. ἡ στρατολογία: Πολύδ. 5, 63, 1 ἢ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκλογὴν καὶ διαίρεσιν, Πισιδ. Ἄκρ. 3, 17, 169 τὴν ἐκλογὴν τῶν στρατῶ συναρμάσθαι 4) ἡ εἰσφορῆς εἰσφορῆς, φορολόγος: Κράτης π. Ἄθην. 6, 238B πρῶτερον δ' ἐκαλοῦντο παρασίτοι οἱ ἐπὶ τῆν τὸν ἱερῶ σίτου ἐκλογὴν αἰρούμενοι, Δίων Κ. 41, 24' 5) ἰσολογισμοῦ λογαριασμοῦ: Πίνδ. διδόναι αὐτῶ ὑπὲρ ἐκλογίης δραχμῶς... 6) περικοπή, ἀπόσπασμα ἐκ τῆς συγγράμματος ἢ συγγραφῆς: Ἄθην. 14, 663C ἔχει δ' ἡ σύμψασις ἐκλογῆ οὕτως οὖσα ἐκ τοῦ διασκευασμένου δράματος 7) κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πλεῖστον ἡ ἐπιτομὴ ἐκλεκτῶν ἀποσπασμάτων πεζῶν ἢ ποιητικῶν ἢ καὶ καϊκῶν: Γαλ. 14, 343 ἐκλογαὶ Ἀρχιμένους, Φρύν. 1) Φρονίγῳ ἐκλογῆ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν, Ἰεωρ. Σῶγκ. 1) ἐκλογῆ χρονογραφίας συνταχθεῖσα ὑπὸ ἱερωγίου νομαχοῦ, - ἐκλογαὶ ἀπὸ τὰ τραγουδία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς ἀνάμνησιν, ἀνάμνησιον 8) μφ. ἐπὶ προσ., ὅτι τὸ ἐκλεκτότερον, ἡ ἐκλεκτὴ ποιότης: Πολύδ. 1, 47, 9 διὰ τε τὸ πλεῖστον καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν 9) Ἡσ. « ἐκλογὴν κάλαθον, Λάκωνας ».
ἠκλόγημα-ατος ἰθί πᾶσι. κατάλογος πληρωμῶν.
ἠκλόγησις-εως ἰθί μιν. ἡ διερευνησις: Διον. Ἀλ. 10, 144.
ἠκλογία ἰθί μιν. ἡ διεξαγωγὴ ἐκλογῆς, ἡ ἐκλογὴ βλλ. 2) Διον. Ἀλ. Κρῖσι. 1, 417, 14 τοῖς ἀκροαμένοις τὰς ἐκλογίας ἰδιόρ. ἐκλογίης.
ἠκλογίζομαι ἀποθ. ἐξελέγωμαι: Ἄρσοκ. ἐν λ. λογιῶν 1) λογιῶνται... οἱ τὰς εὐθύνων τῶν δικημῶντων ἐκλογίζονται... ὅταν τὰς ἀρχὰς αὐτῶν ἀποθῶνται οἱ ἀρχόντες || ὑπολόγησις, λογαριασμός, ἀριθμῶν: Ἐπιρ. ἐ- τὸ ἀριθμῶν κ. παθ.: Πλούτ. Πίνδ. 15 τὸν μέγιστον... πλοῦτον ἐκλογισθέντα, Πίνδ. 2) διαλογίζομαι, ἀναλογίζομαι: Ἡσ. 3) ταῦτα δὲ ἐκλογίζομενος ἴσπειρε τὰς, Εὐρ. 1A 1410 ἐξε-

λογίσω τὰ χρυστὰ τὰναγκατὰ τε. Θουκ.4,10 έκλογίζομενος ἄπαν τὸ περισσὸς ἡμᾶς δεινόν || κ. μετ' ἐπιρροῆς. ἄπαν. (περί τινος) : Θουκ.2,40 περί ἂν ἐπιρροῆς ἐπιλογίζεσθαι. Ἄνθοκ.1,57 || κ. μετ' εἰδ. προτ. : Δημ.555. 3) λαμβάνω ἢ ὄψιν. φηρῶ, λογαριάζω : Εὐκ.Ἰκ.482 ὅταν γὰρ ἐλθῆ πόλεμος εἰς φθῶν λέω, οὐδεις ἐθ' αὐτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται. 4) διεξέρχασαι, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἀσπασίζω : Πολύδ.3,99,3 έκλογίζομενος δὲ διὰ πλείονων τὴν λογιάνην ὄρην, Δισκ.ἸΑ Ρομ.11,40. 5) προφασίζομαι, ἄ. ἐκλογίζομαι βλ.λ. : Ἄνθ.Εὐφ.Πολ.3,43 ἔκλογι- τινη περί τινος. 6) ἐκλογίην ποσοῦμαι : Πάπ. έκλογιζέ- σιμασ τὰ συναλλάγματα | έκλογός ποιησῶν τὸν συμβολαίου.

έκλογικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ σὺνῆμιν εἰς τὸς έκλογίους βλ.λ.21 ἢ τὸς έκλο- γοίς : Κορικ.Ζητ.22 ὅσα τερτίνα έκλογικὰ καὶ ἂν ἐμεταχειρίσθων, . . . ὁ ἀποδοῦς κομματαρχῆς ἐκασταυρίσθηεν || έκλογ· δίκαιον - σὺ- στήμα - κατλόγος.

έκλογικός(ή) νεώτ. ἄ. ἐκλέξωμαι βλ.λ. **έκλογιμότης-τος(ή)** νεώτ. τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι, ἢ ἰδιότης τοῦ ἐκλογίμου, ἐκλεξίμου.

έκλογος-ον μνη. ὁ ἐκλεκτός, διαλεκτός : Μη- ναί.1,30 Στγ.Προσώμ. Ἐοπερ. τῆς τριάδος έκλόγια.

έκλογίος-εως(ή) μνη. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκλο- γίζεσθαι, ὑπολογισμός, λογαριασμός : Ἐπικ.Δδ.Ε.8.

έκλογιμός(ή) τὸ ἐκλογίζεσθαι, ὁ υπολογι- σμός, ἐπιτήσιος, λογαριασμός : Φέλαρ.Ἐπιστ.26 δὸς γὰρ σοι μυριάδας ἐκλογισμῶν λελλοισπαι, Πλουτ.Κράστ.2 αὐτὸς αὐτῷ θέμενος έκλογισμὸν τῆς οὐσίας εὐρεν ἑκατόν ταλάντων τίμημα, Εὐστ.Πολ.62,10. 2) λεπτομερῆς διήγησις : Διον. ἸΑ.Θουκ.3,84 ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγ- ματείας οὐ καταδρομῆ . . . ὁσὲν έκλογισμός τῶν ἀσπρημάτων. 3) μνη. διαλογισμός, σκέψις : Πολύδ.1,59,2 συνορανωεὸς ὁ προχωροῦν αὐτοῖς τὸ ἔργον κατὰ τοὺς έκλογισμούς. || φρονίσις : Πολύδ.1,59,2 συνορανωεὸς ὁ προχωροῦν αὐτοῖς τὸ ἔργον κατὰ τοὺς έκλογισμούς. || φρονίσις : Πολύδ.1,59,2 συνορανωεὸς ὁ προχωροῦν αὐτοῖς τὸ ἔργον κατὰ τοὺς έκλογισμούς. 4) τὸ ἐξαγορεύειν, τὸ συμπέρασμα ὑποθέσεως τίνος : Ἰνν.Φυσ.Παιδ.12.

έκλογιστέω Ἐπιρρ. εἶμαι έκλογιστής.

έκλογιστήριον(τό) πάπ. τὸ γραφεῖον τοῦ ἐκ- λογιῶν βλ.λ.21.

έκλογιστής-οῦ(ή) μνη. ὁ λογιστής : Πά Τωδ. 1,22 || ὡς δημοσίον ἀξίωμα : Ἐπιρρ. 2) φο- ρολόγος, εἰσπρακτικὸν φόρων : Φιλ.1,338.

έκλογιστία(ή) μνη. ὑπολογισμός, λογαρια- σμός, δδ. ἡ λογιστικὴ ὑπηρεσία : Πά Τωδ.1,21 ἔτα- ξεν Ἀχάχαρον . . . ἐπὶ πάσαν τὴν έκλογιστιαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, Πάπ.

έκλογιστικός-ή-όν μνη. ὁ ὑπολογίζων τι, ὁ ἰκανὸς νὰ ὑπολογίῃ, νὸ λογαριάζῃ : Μουσανός. 3,104 ἐ- τὸν οἰκὼ συμπερρωτόν || ἀπολ. : Φιλῶδ.Ἰσραὺ.1003.

έκλογιστός(ή) κ. πάπ. ὁ ἐλεγχτός λογαρια- σμῶν : Πάπ. έκλογιστός τούτων καὶ τῶν κατα- λειφθσομένων αὐτοῖς.

έκλογίτης(ή) νεώτ. ὄρυκτ. εἶδος π κρη- σταλλοποιῶνς πετρώματος.

έκλογοδικεῖον(τό) νεώτ. Δικαστήριον εἰς ὃ ἀνατίθεται ἡ ἐνδίκσιος ὑποθέσις ἀναφερομένην εἰς τὸ κῆρος, τὴν νομότητα τῶν έκλογῶν.

έκλογός(ή) ἢ ἴσ. «έκλογος» διήγησις, Αἰ- γυμῶς ἐν Ἰσολογισμῶσι : Ἰάπ.219. 2) πάπ. ἐν ἑ- γλώγῳ λήμματος τοῦ διεκλιμῶστος ἔτους.

έκλογος-ον(ή) ἴσ. μνη. κ. μων. ὁ ἐκλεκτός, διαλεκτός : Φιλ.2,479 έκλογα πάντα καὶ εἰσαρ- κα, Μάτ.Τὺρ.7,1 έκλογος ψδᾶ. 2) ἴσ. «έκ-

λογον ὄν' μεταξὺ λόγων». 3) μων. ὁ δλογος, ὁ παράλογος, ὄριαν : Εὐστ.Πομ.762 μὲμφεσθαι τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον τὴν έκλόγῳ . . . δειλία. **έκλογῶ-έω** μνη. κ. πάπ. ἐκλέγω, διαλέγω : Πάπ. 2) συνηθέστ. μέσ. ἐκλογαμίαι προφασίζομαι, φέρω π ὡς προφασίην, δικαιολογίαν. Ἄνθ.Εὐφ. Πολ.577 ἐκ- ὑπερ τίνος αὐτ.5,13 ἐκ τὴν ἀνέγνεν || μετ' αἰτ. κ. ὄσπερ. ὑποσπασίτω πρὸς δικαιολο- γίαν δη. . . : ἀπ.3,48 ἐξελογίετο αὐτοῖς τὴν βου- λην οὐκ εὐνοία πρὸς αὐτὸν ἀποκλίειν.

έκλειεν πάπ. ἐκλούειν

έκλαισιζῶ γλῶσσο. ἀναδοξία, παθ

έκλαισις-εως(ή) νεώτ. ἐπὶ λαιουμένου, τὸ ἐκ- λούεσθαι, τὸ ζεῦγαλιμα.

έκλουστρίς(ή) πάπ. ἔνδυμα φερόμενον μετὰ τὸ λουτρον, λουτρικό, μανιερό.

έκλουτήριος-ον Ἐπιρρ. χρήσιμος εἰς τὸ ἐκλού- ειν : γαλιόν έκλουτήριον (ἄ. ἐγλουτήριον).

έκλουτρον(τό) μνη. ἄγγιστον, σκεῦος πρὸς έκλουσιν, πρὸς λούσιν : Πολύδ.10,46.

έκλόω ἐκκλῶνω, Ἐπκλένω : Ἰνν.ἸΑρ.241. 2) πλῆ- ῶνα ἐντέλωδ : Πολύδ.3,88,1 τούς μεν ἴππους ἐκ- λούων τοῖς παλαισίοις οἰνοῖς κ παθ. : Αλσχ.ἀπ.32 λουτροῖς ἐκκλουόμενος δέμας, Πάπ. ἐγλουθεῖς.

έκλωρίζω Σουιδ. λατομῶν ἐκ λόφου : Ἄνω.η. Σουιδ. ἐν λ. ἐξεκλωρίζετο.

έκλωχμα-ατος(τό) Σουιδ. τὸ ἀπόκιμα, τὸ ἐκγονον, τέκνον Σουιδ. ἐν λ. Πολύτευτος.

έκλωχέω τίκτω, γεννώ : Ὀραφ.Ἀργ.251 καὶ οἱ ἀπὸ στήθεων ὄσα λειρίον ἐξεκλωχέου παθ. γεν- νῶμαι : Εὐρ.Ἰων.1458 τέκνον, οὐκ ἀδερκτοῦς ἐκ- λωχέω || κ. μέσ. τίκτω : Εὐρ. Ελ.258 τεύχος νεοσ- σῶν λευκῶν ἐκλωχέτωται, Λυκόφωρ.468. 2) μνη. παράγω, ἐκδύλω : Ὀραφ.Ἀργ.43 ἠδ' ὄσον Αἰ- γυπτῶ ἱερὸν λόγον ἐξεκλωχέω.

έκλωχίω μνη. ἐκλέγω, ἔχωρίζω, παθ. : Πά Ἰσρ.5,10 ἀδελφίδος μου λευκῶς καὶ πυρρὸς ἐκκλωχισμένος ἀπὸ μυριάδων.

έκλωχουμάι-ομαι παθ. γίνομαι λοχμῶδης, θυμωδῆς, λογγῶν : Θεοφρ.Φαίτ.3,19,1.

έκλωγίζω μνη. ὄλωσ συστρέφω, λῆν συστρέ- φων περιπλέκω, παθ. : Πορφ. Ἀποχ.1,33 ἐκκλωγι- σμένα ὄρχησταις ἰερίπλοκοι.

έκλωμαίνομαι μνη. τελείως ὄλωσ λυμαίνομαι βλ.λ. : Ἰδών.2,339β ἐκλωμαίνεσθαι καὶ διασφεί- ρειν τὰ ἦθη τῶν πόλεων.

έκλωπῶ-έω μνη. ὄλωσ, ἐντέλωσ λυπῶ : Ἰω. Κρυστ.2,357D τὸ γὰρ. αὐτὸν έκλωπουν τοῦτο ἦν.

έκλωρον ἴσ. «κλωρόν, ὄλυρον, ἢ νοτερόν, ἔνικρον, ὄγρῶν».

έκλωσις-εως(ή) κ. νεώτ. τὸ ἐκκλεῖν, ἢ ἐκ τίνος λύσις, ἀπώλγη, ἀπολύτρωσις : Θεογν.590 συν- τυχίην ἀγαθῆν, έκκυσιν ἀφροσύνην, Αἰσχ.Πρ.262 ὄθλοσ ἔκκυσιν ζῆτει τινά, Εὐρ.599 κεικῶν ἐκ- κυσιν, Θεοκρ.24,33 δεσμοῦ ἀναγκαιοῦ περιρ- μνοῖ ἐκκυσιν εὐρέσι, Μαν.4,610 έκκυσιν ἀπῆς. 2) νεώτ. χημ. έκκυστις ἀέριων ἢ ἔξωδος ἀέριων ἐκ τίνος ὑγροῦ ἢ τήματος διὰ σχηματισμοῦ φυ- σαλίδων. 3) ἢ ἐξασθενήσις τοῦ σώματος ἢ ὄδυμαρία, ὄτασις, παρόλυσια : Ἰνν.ἸΑρ.7,8 Ἄρετ.Οξ.Παθ.2,5,17 έκκυστις μελέων. || διάρ- ροσις : Ἰνν.Κωικ.625 έκκυστις κοιλίης. 4) μνη. κ. νεώτ. ἠδὴ κατὰπτωσις, παρόλυσια, ἐξασφείω- σις : Δημ.219 ἀδύτητων τινά τῆς πόλεως έκκυσιν καὶ μακροῖαν, Φιλ.1,154 έκκυστις θυγκῶν δυνα- τῶν, Διονκ.48,24 τὴν έκκυσιν τοῦ Ἄντιμονίου, - μεγάλη έκκυστις τὴν ἠθῶν. 5) ἐπὶ ὄρουσ, ἢ ὄ- νεσις, γαλδρόσις : Ἀργιν.Ρητ.12. 6) γεν ἢ μειώ- σις : Μηναί.1,10 ὄδ.3 πρὸς έκκυσιν τῆς οἰς καρ- τερότητος. 7) μουσ. ἢ κατὰ τρεῖς διόδοσις, ἦτοι κατὰ τρία τέταρα τοῦ τόμου, κατ'ὀδοσῆς τῆς φωνῆς : Βαυχεῖ.41, Πλουτ.ἸΗ.1141B.

ἐκλυσσά-ω μῆν., ἀττ. -τῶ σφῶδρα λυσσῶ βλλ., εἶμαι ἄσ λυσασμένως: Φιλ.1,43,13 ὁ ἐκλυσσάσθαι κώκτεθριμῶνος . . νοῦς, ἴωσ.ΑΙ 13,16,3 ἐκλυσσασθηκαί γυναικί.

ἐκλυθρίος-ον ὁ συντελών, ὁ κατάλληλος εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ κακοῦ τινος, εἰς ἀπολύτρωσιν: Σοφ.ΟΤ 392 ἠὺσα ἰ τοῖδ' ἀποτίσιν ἐκλυθρίον f || τὸ οὐδ. ἐκλυθρίον ὡς οἶα. Παστήριος βυσία ἡ προσφορά: Εὐρ.Φοιν.969 θνήσκειν ἔτοιμος πατρίδος ἐκλυθρίον.

ἐκλυτικός-ή-ον ὁ ἐπιφέρων ἐκλυσι, ἀτονίαν, ἀδυναμίαν: Ἀριστ.Ζτ 726β,13 ἡ τοῦ καθαροῦ καὶ ὀνειβοῦ ἀμαρτίας ἀποχωρήσι, ἐκλυτικός.

ἐκλυτός-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐκκελυμένος, κ. ἐπὶ ἀκοντίου, ὁ εὐκολος πρὸς ρίψιν, ὁ ἐλαφρός: Εὐρ.Ἀνδρ.1133 οἰστό τοι μασγάλλ' ἐκλυτοί τ' ἀμφωλοαί' 2) ὁ ἀμετρος, ἀγαλλήματος: Τιμοκρ.13,3 ἐκλυτός Βουλμία, Τιμ.Λοκρ.102β ἔρωτας γὰρ καὶ πόθοι ἡμεροί τε ἐκλυτοί' 3) ὁδ. ὁ ἀκόλαστος, ὁ ἐκδοτός εἰς τὰς ἡδονάς: Ἰω.Λυδ. Ρωμ.3,65 ἐκλυτα φιλήματα, -ἐκλυτός βίος 4) ὁ ἀνεμῶνος, ἐξησθενημένος, χαλαρωμένος παραλίσις νῦν, Ἀρετ.Χρον.Ποθ.5,56, Μηναι.3,28 ἔστι Θεοτ. τὸ χυθῶν καὶ ἐκλυτον . . τῆς ψυχῆς μου μεταβάλλει εἰς ῥῆσιν καὶ δύναμιν' || γεν. ὁ ἀδόουτος, ἀσθενής: Λοκκ.Εικ.13 πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φέγγματος . . κομῆθ' ἐκλυτός, Γεωμ.7,14 τὸν οἶνον ἐκλυτον καὶ ἀσθενή ποιεῖ' 5) ἰατρ. ὁ ὄψ' οὐ ἡ ὁ καβ' ὄν ἐπέγεται λίσσις ἴσσι χαλάρωσι τὸν πυρετό: Γαλ.9,217 ἐκλυτοί ἡμέραι.

ἐκλυτρωθῆναι-ομαι ἔπιγρ. μῆν. κ. μιν. μέα, ἀπὸ λῶτων ἀπελευθερῶ τινά: Ἐπιγρ.,Σχόλ.Οδ. Δ 35 ἡμεῖς ἐκλυτρωσάμεθα τῆς μελαγχολίας ταλαιπωρίας, Μηναι.3,22 ἔστι. Σταυρῶ. τοῦς δεσμοῖς ἐκλυτρωσάμεν' || ὄμ. κ. παθ.: Ἀθανάσι.ἐν Βανδουρ.2,685,17 ὡς ἄν καὶ φρονήσις καὶ ἀμαρτίας ἐκλυτρωθῶμεν 2) τὸ ἐνεργ. κ. ἡ. ἦσ. ἐξελύτρωσις, ἀπέλυσις.

ἐκλυτρώ-ω ἦσ. βλ. ἐκλυτρωθῆναι, **ἐκλυτρωσις-εως** ἡ ἡ μῆν. ἡ ἀπελευθέρωσις ἐπὶ τῆ καταβολῆ ἰδῶτων: Πά.Αρ.3,49 ελαβε Μωσῆσ' τὸ ἀργύριον . . εἰς τὴν ἐκλυτρωσιν τῶν λευτῶν.

ἐκλυτῶ-άω μῆν. αἰσθητόν μεγάλην λύσασιν, μανίαν, ἀσυγκράτητον ὄρμην πρὸς τι: ἴωσ.ΠΙ 5,15 ἐκλυτῶν πρὸς πᾶσαν ὀσθήειν.

ἐκλυτός ἐπίρρ. ἀμείλιος, νεωδός, ἀνεμῶνος: Πλούτ.Λυκ.17' 2) ἀσθενός: Ἀγαθίν.Γαλ.8,938.

ἐκλύω κ. μιν. κ. νεώτ. ἴωσι τὴν ἐντέλω ἀπὸ τινος: Ἦρ.2,173 τὰ τόξα . . ἐκλύουσι ἰθυσίαι τὴν νευρῶν τὸν τόξων, -ἐκλύω τὸ ἴσθιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς' || ὄμ. κ. τὸ μέσ.: Ὀρφ.Ἀρ.1341 τοὶ δ' ὠκα λόων' ἐκ πεύματα νήσου' 2) λύω τινά ἐκ τῶν δεσμών, ἀπολύω, ἀπελευθερῶ, ἀπολυτρώω: Αἰσχ.Πρ.781 τὸν ἐκλύσων' ἐμέ' κ. παθ.: Πλάτ. Φαιδρ.δ' D ἐκλύωμεν ὄψερ ἐκ δεσμών' || συνήθεστ. τὸ μέσ.: Σοφ.Ἀντ.112 αὐτὰς τ' ἔδησα καὶ παρῶν ἐκλύσομαι, Ἐν.Ἐλλ.7,125 βοηθήσαντες μάλα πολιορκουμένους ἐκλύσομεν τοὺς Ἀργεῖους' 3) μῆ. συνήθ. μετὰ γεν. ἀπαλλάττω τινά ἀπὸ τινος δεινῆς ἢ δυσαρτέτου καταστάσεως, τὸν γλυτῶσι: Αἰσχ.Πρ.376 πειράσομαι . . τῆνδὲ σ' ἐκλύσαι πόνων, Σοφ.Πρ.654 ἐξέλυσε' ἀπὸ νδῶν ἡμεράν, Εὐρ.Ἦλυ.353, Πολύδ.β.16,6,12, ἐξέλυον αὐτοὺς ἐκ τῶν κινδύνων' || ὄμ. κ. τὸ μέσ.: Ὀδ.Κ 286 ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι, Αἰσχ.Πρ. 235, Σοφ.ΟΤ 1003 οὐχὶ τοῦ φόβου σ' . . ἐκλύσαμεν', Εὐρ.Ἀνδρ.818' 4) συνεδ. ἀνοίγω: Σοφ. ΑΙ,1225 σκαῖον ἐκλύσαν στόμα' 5) διαλύω, ἀποσυνδῶ: Εὐρ.Ἦλυ.809 χαλᾶτε κλήρωσιν . . πυλωμάτων, ἐκλύεθ' ἄρμος' 6) μῆ. ἐπιφέρω τὸ πῆρσις τινός, καταρῶ, τελεῶνω, καταρῶ: Σοφ.

ΟΤ 35 ἐξέλυσα . . σκληρῶς αἰοῖδου δασμὸν ὄν παρεῖχονεν (περὶ τῆς Σφιγγίδας, Εὐρ.Φοιν.695 ποδῶν σὺν μόχθον ἐκλύει, Δημ.114, Πλούτ.Ἀντῶν.58 τὰς παραχῶς τῶν ἀνθρώπων ἐξέλυσε' 7) ἐπιφέρω ἐξασθενήσων, ἀδυναμίαν, ἀτονίαν, χαλάρωσιν, παραλύω: Ἀριστ.Ζτ 610α,27 τῆσιν . . εὐς ἄν ἐκλύσων' κ. παθ.: Ἦλυ.Ἀφ.2,41, Ἐν.Κυν.5,5 αὶ κῶνες ἦπτον ὀσφραίνονται τότε δὲ τὸ ἐκκελυθῆναι τὰ σώματα, ἴσοκρ.15,59 μὴ παντάναυσ ἐκλυθῆναι, Δημ.11 ἐκκελυθῆσαι μοι δοκεῖτε, Πλούτ.Πελ.9 τὰς ἡδοναῖς ἐκκελυμένους καὶ καταλύσων' ὄμ. νεώτ. (ἐν τῇ μῆ. παθ. παρακ.) καταπίπτω ἠθικῶς, ἐξαχρεοῦμαι: ἐκκελυμένα ἠθ' 8) παθ. ἐπὶ πραγμ., ἀπόλλυμι, χάνω τὴν ἰσθῖν, τὴν σφῶδρότητα μου, γίνουαι ἀσθενής, ἀδόουτος: Θεοφρ.Φ Αἰτ.δ.15,4 ἐκκελυμένον τε καὶ θηλυτέραν εἶναι τὴν ἀσθῖν, Πολύδ.β.4,43,9 ἐκκελυμένος ὁ ροῦς, Λοκκ. Νηρ.36' || ὄμ. ἐπὶ πραγμ., εἶμαι ἀχρηστός, ἀνωφελής: Ἀριστ.Πολιτ.1320β,37 τὰ τῶν πλοίων ἐκκελυμένα καὶ πλοῦτῶν τετυχητότα φαλῶν 9) γεν. ἐξασθενῶ, χαλάρω, μειώ: Μηναι.9,3 Ὀδ.1 ἐκλύει σου οἶται τὴν καρτερίαν' || παθ. μεταπίπτα, μεταδύλλομαι: Λογίγν.Υφ.9,15 ἡ ἀπαρὴ τὸ πάθος ἐν τοῖς μεγάλῳ συγγραφεσὶ καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται' 10) γραμμ. ἔχω ὄψος ἀνεμῶνον, ἀτονόν, χαλάρων: Σχόλ.Ἀριστ. Ἀγ.1344 χαρακτῆρίζουσι τὰ Εὐρηπίδου μέλη ὡς ἐκκελυμένα' 11) διαλύω, ἐξελίσσω ἀσφαιδῶν τινά: Ἀπολλύδωκ.Συντ.176,24' προβ.οὐτ.311,11 τὰ ὄψ' ἀσφαιδῶν πῖπτον ἀσφαιδῶ ἐκκελυτῶ ἀσφαιδῶν' 12) εἰδ. ἐπὶ δαινεύου, ἐξαφῶ, ἀποληρώσων: Πλούτ.Καῖσ.12 ἀφρις ἄν. . ἐκλυθῶ τὸ δαινεύον' 13) εἰδ. διαλύω ὄψιν τινά ἐντὸς ὄψου, κενῶω: Γαλ.11,106 ἐκλύω ὄψει δριμυτάτῃ' 14) νεώτ. γρη. ἐξέγω, παρῶς ἀέριον διὰ τὸ σχηματιστὸν φυσικῶν: οἱ γαῖανθρακός ἐκλύουσι φωταῖρον' 15) ἀπὸ τῆς ὀψὸς πρὸς, διαλύομαι, ἀπέρχομαι: ΠάΜοικ.2,13,16 καὶ ἐξέκυσαν εὐμεροῦντες **ἐκκλυθῶ-άω** ἐπιφέρω μεγάλην βλάβην, παθ.: Σοφ. Φιλ.330 ἄγων ἄν ὀπῶν ἐκκλυθῆσθην.

ἐκκλυματίζω νεώτ. νεωτ. ἀσφαρῶ τὸ λῶμα βλλ. τοῦ ἴσθιν, ἐξερρατολόγημα.

ἐκκλυματίζωσις-εως ἡ ἡ νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκκλυματίζου, τὸ ἐξερρατολόγημα.

ἐκκλυπίζω ἐκμῶν, ἀποκαλύπτω: Σοφ.Τρ.925 ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρῶν' 2) ἦσ. κωποδοτέω.

ἐκκλυπίζω μ. ἀόρ. α' ἐκκλυπίζω ἦσ. εὐς ἐπὶ τοῦ λῶτου, ἐξεπρόσθησι ἡδῶν' 2) τὸ μέσ. ἐκκλυπίζομαι κομορσία δι' ὀσθήων ἦσ. ἐκκλυπίζετα' ἐξαναθίζετα, Ἀχιόσις Οἰθῶσις.

ἐκμαγεῖον ἰπὸ κ. νεώτ. τὸ δ' ὄν ἐκμάσσειται, σφουγγίζεται τις, τὸ χερμακτῶν, ἡ πετῆρα Πλούτ.δ.93 τὸ δὲ ἐκμαγεῖον καὶ χερμακτῶν: Πλάτ.Τη.72c, Ἀπολλύ.1στ.36 τὸν δὲ ἐκμαγεῖον τῶν βυτανινομένων ἡ πλῆσις γίνεταί οἱ δ' ὀδατος' 2) ἰατρ. τὸ δ' ὄν καθαρῆσιν ἢ ἀπορροφείται τι: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,5 ἐκμαγεῖον ἔστιν αἰματός αὐδὲ ἐκπονεῖ νοσῶν ὁ σπῆν' 3) ὄμ. γινῶν ἐπιβημα, ἐμβρέμεια, κομρῆσσις: Ἀρχιγ.ἡ.Γαλ.13,397 διὰ ἰατρῶν ἐκμαγεῖον 4) μῆ. καθαρῶς, ἀγνῶστος: Ἰω.Λοκρ.Ομ.14,306 ἐκμαγεῖον τῶν σὺν ἐστί κακῶν ἰκαβαρίσις τῆς ἐμπρησσις σου' 5) κ. νεώτ. τὸ ἐφ' οὐ ἡ ἐν ὄψ' ἔχει ἐκμαγεῖον, ἀποτυπῶσθι τι: Πλάτ.Θεαιτ.191C κήριον ἐκμαγεῖον' || μῆ. ἐπὶ τῆς ὄψος ὡς δεχομένης τὰ ἀποτυπώματα τῶν δεικνῶν: Πλάτ.Πρ.50C ἐκμαγεῖον γὰρ φύσει παντὶ κταίω: Τιμ.Λοκρ.94Α τὸν δ' ὄψιν ἐκμαγεῖον καὶ ματῆρα πιδῶσαν τε γεωατικῶν εἶμεν τὰς τρίτας ὀσάσις, Ἀριστ.Μεταφ.988α,1' 6) συνεδ. τὸ ἐπὶ εὐμαλκτου ὄψος, οἶον κηρῶ, γύφου κττ., ἀποτυπώσων, τὸ ἀποτύπωμα: Πολύδω.12,36,212

ἀπομαζόμενοι τὰς βαλονόγους τὰ ἐκμαγεία τῷ Διοίτῃ διέπεμφαν" 7) μφ. ἢ ἐπὶ τοῦ νοῦ οἰοεὶ ἀποτυπωμένη ἐπίπρωσις: Πλάτ. Θεαίτ. 194B δια- μνησκον ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐκμαγεία, Φιλ. 1,279,4 || γιν. δυοίμο, ἐκόν: Εὐνά. 98 πινάκι νια καὶ ἐκμαγῶν εἶναι παντοδαπῶν ἡθῶν, Μηναι. 8,6 Ὄδ. 9 ἐκμαγῶν τὸ ἀρχετύπου Ὀυτός ὄραρχε" 8) ποι. μφ. ἐπὶ ἀλιεύς ἀείπειτε ἐπὶ τῶν βράχων προσκολλημένοι καὶ περιπλανωμένοι: ΑΠ6,193 ἀλιεύς, ὁ βυσαομέτρης, τὸ πέτρης ἀλι- πλόγος ἐκμαγῶν, ἢ βδέλλα σπιλάδων" 9) τὸ πρόπλασμα, πρότυπον, πρωτότυπον, τὸ μοντέλο: Πλάτ. Νόμ. 800B καθάπερ ἐκμαγῶν ἀπ' αὐτοῖσι πρώτον πλάσασθαι τῷ λόγῳ.

ἐκμαγείωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ ἀποτύπωσις σφρα- γίδος, χαράγματος, κ. ἀ. ἐπὶ πλαστικής ὄλης: ἐκ- μαγείωσις ἐπὶ κροῦ - ἐπὶ γουσιπέρας.

ἐκμαγείωσις-εως μτν. ὁ ἐκμάσων, σφραγιζών, καθαρῶν: Γρηγ. Ναζ. 2,222B ἐκμαγείωσις κύκλων.

ἐκμαγῶν μτν. διὰ μαγικῶν τρόπων ἐξα- ποτῶ, καταγωγῶν: Ἰωάν. Ἐρωτ. 9, Φήλιξ Πάπ. Ἐπιστ. πρὸς Πέτρ. Ἀποκ. 58,22 ἐπειδὴ δυστυχῶς ἐξεμαγυῖσθαι ἐν σθεναρίᾳ λόγῳ.

ἐκμαγμα-ατος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐπὶ εὐμολό- γου ἄλλης διὰ μύθρα ἀποτύπωμα, ὁμοίωμα: Πο- λὺδ. 9,131" 2) τὸ κροκόμαγμα βλλ.: Ἰνν. Ἀφ. 235.

ἐκμάθησις-εως (ἡ) μτν. κ. νεώτ. τὸ ἐκμανθῆ- ναι ἢ τελεία, πλήρης μάθησις: Φωδῶ. Ποιημ. 52, ἡμιδῶ. ἱατρ. ἐν Φοδρικ. 8,120, -ταχέια ἐκμάθησις ζῆνων γλωσσῶν" 2) ἡ ἀπὸ στήθεος μάθησις ἀποστήθιος: Εὐσ. Ἐκκλ. ἱστ. 202D ἐκμαθήσεις καὶ ἀπαγγελίας. . αὐτὸν ἐπιστραπτόμενος.

ἐκμανθόμαι μτν. μέσ. κ. νεώτ. ἐξάγω διὰ μαιεύσεως: Σιγίλλ. Φωσ. 786,21.

ἐκμανθῶν νεώτ., ἀόρ. ἐξεμαγῶνα ἐξάγω διὰ μαιεύσεως" 2) μφ. διὰ πλάγιον μέσον, ἐρω- τήσεως μονίμων μυστικῶν τῶ ἀποσώ ὁμολογῶν, ἀπάντησι, συγκατάθεσι: ἐξεμαγῶνα τὴν ὁμολο- γίαν τὴν διὰ τὴν συμμετοχὴν τὴν εἰς τὸ ἔγκλημα.

ἐκμανῶν κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. ἐξεμάνην, παροκ. ἐκμάνη ἐμβάλλω τινὰ εἰς μανίαν, καθιστῶ ἐκ- μανῶν διευερῶ ἀνάγω σαφῶρ ἠθῶς, ζετρελλ- ῶναι: Σοφ. Τρ. 1142 τοιῶδε φίλτρον τὸν σὸν ἐκ- μανῶν πόθον, Ἀριστ. Ἐκκλ. 965 Κύρη, τί μ' ἐκ- μανῶεις ἐπὶ ταῦτα, Πλάτ. Ἐπιγρ. 7,6 ἔμῶν ἐκμάνης θυμῶν ἐρωτῶ, Ἀπολλῶ. 1,9,122 τὰς ἐν Ἀργεῖ γυ- ναίκας ἐξεμνη δίδουσαι, Λουκ. Ἐπιγρ. 1,1 ἐκίνη ἐξεμνη τὸν ἀνθρώπου" || ἐν μανίᾳ ἐκβάλλω, ἀποδοῶ τινά: Εὐρ. Βάκχ. 36 καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα. . ἐξεμνη δωμάτων" || ἐπὶ ὑποκυλίῳν, ἐκβάλλω μανίον, τρώσκω, κίνω να ὀπισθοχωρήσῃ ἐκ τρώσκου, ἐρθέσκω, ἀγριεύω: Εὐρ. Ἰνν. 1229 ταῦρος φόβῳ πέτρων ἐκμάνων ὄχον" 2) κ. νεώτ. μέσ. κ. παθ. περιπίπτω εἰς μανίαν, παρφερομαι: Ἰνν. Ἐπιδ. 3,17, ἡ ἐξεμάνη Βοή, ταρὰχῃ, λόγοι πολλοὶ ἐπὶ παραλήρουτος, Λουκ. Νηφρ. 5 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησιν" || Ἰδίως κατακλι- θέντων ὑπὸ σαφῶρ ἠρωτικό πάθος πρὸς τινά, γάμο τὸ νοῦ μου: Ἀνακρέοντ. 11,4 οἱ μὲν κα- λὴν Κυδίστην τὴν ἡμίθλητον ἄττιν ἐν ὄρεσιν βοῶντα λέγουσιν ἐκμάνησιν, Φιλ. 1,482 ἐρωτῶ ὀρε- ϶ωνίαν ἐκμνηστῶ ἰδιονίαν" || κ. νεώτ. κυρι- εύομαι ἀκαταλόγητος ὑπὸ πάθος τινὸς ὅσον φιληδονίας, ὀργῆς, μίσους: Ἰωσ. ΑΙ 8,7,5 εἰς γυ- ναίκα ἐκμανέει, Νικ. Χωρ. Ἰων. 4,7,96D ἢ δὲ παρθένος. . ἐκμανεῖται μάλα δὴ πρὸς ἄρωτα" || νεώτ. ἐν χρ. μ. κτ. τὸν ἀόρ. ἐξεμάνην γίνομαι ἔξω φρενῶν, ἐξοργίζομαι: ἐξεμάνη μόλις τὸ ἤκουσε" 3) μέσ. ἔχω μανίαν κατὰ τινος: Ἠρ. 3,37 ὁ μὲν δὴ τοιαυτὰ πολλὰ εἰς Πέρσας τε καὶ τοὺς συμμάχους ἐξεμάνετο, Παισι. 11,5 ἐξε- μανέτο εὐθὺς ἐς τοὺς ἡπειρώτας.

ἐκμαρτίζω ἔπιπρ. τοῦ μακαρίζω βλλ. **ἐκμαρκρόνομαι** μον. ἀπομαρκρόνομαι: Ἰω. Σκῦλ. ἐν Γκεορ. 2,697,20 εἰ ἐπὶ πλῶν ἐκμαρκρυνθεῖν.

ἐκμαρτος-ον ἢ τός-ὄν ὁ ἐκμαγείω, ἀποτυπω- θεῖς: Ἐπιμ. 22,7 εἰδέναι ἐκμαρτοῖσιν.

ἐκμακτρον (ἡ) τὸ ἐκμάγω, τὸ ἐκμαγεῖον βλλ., τὸ ἀποτύπωμα: Εὐρ. Ἠλ. 535 ποδῶν ἐκμακτρον.

ἐκμαλακίζω μον. ἐκμαλάττω: Θεοφῶ. ἱστ. 105,20 ἐκμ- τὸ σπερόν.

ἐκμαλάττω-εως (ἡ) μτν. κ. ἐκμάλαθεις βλλ.

ἐκμαλάσσω μτν. ἀπτ. -ττω καθιστῶ τὴ μαλ- θακόν, ἐκμαλθακῶ βλλ., ἀποχαυνῶ, ἐξασθενῶ: Πλούτ. ἀπ. 20,1 τὰ ὤματα ἀνίστη ἢ ἄδων, καθ' ἡμέραν ἐκμαλάττωσα τὰς τρυφαίς" 2) καθι- στῶ τὴ ἀπαλόν, μαλακόν, μαλακῶνα: Διδόκ. Εὐθ. 2,17 ἐκμαλάσσειν τραχύτητα γλώσσης" ὄμ. κ. παθ.: Γρηγ. Νύστα. 2,769D κᾶν μὴ ραδίως διὰ πυ- ρὸς ἐκμαλάσσειται (ὁ σίδηρος)" 3) μφ. καθι- στῶ τινά ἢ τὴν ἡσίων, κατευνάζω: Ἰωσ. ΑΙ 2,6,9 εἴ πως ἐκμαλάσει τὴν ὄργην αὐτοῦ καὶ κατα- πρᾶψει, Γρηγ. Νύστα. 2,747A.

ἐκμαλθακῶ-ὄω μτν. καθιστῶ τὴ μαλθακόν, τρυφήλῶν, ἐκθνήλων ἀποχυνῶνα" Σουτῶ. ἐκμολ- θακῶσαι, ἐκμαλάξαι, χαυνῶσαι: Μεν. Πρ. 100 ἄλλα τε πλεῖστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαονεῖας ἀνάσπαι φρονήματος.

ἐκμάλαθεις-εως (ἡ) μτν. ἐκθλήνους: Ἐρω- παν. ἐκθλήνους. . Νικανδρὸς δὲ ἀγὶ τῆς ἐκ- μολθάσεως οὐτὴν τέθεικεν" ἰδ. γρ. ἐκμαλάξωσι.

ἐκμανῆσις-οὐς (εἰς) μτν. κ. μαν. μέχοι μανίας ἐκ- δοτος εἰς τι, μανιακός, ποδῆ ἐμμανῆσις: Νικίας π. Ἄθην. 10,437B πρὸς τὰ ἀφορδία ἐκμανῆσις, Φιλ. 1,408 ἐκ- λότται, Νικ. Χωρ. ἐν Σαβ. 1,194 ὁ ἐκμανῆσις τῆς θρηφεμένης πολέμου.

ἐκμανθῶν κ. νεώτ. μανθάνω τὴ τελείωσι, ἀ- κριθῶς πλήρως: Ἠρ. 2,154 ἀπὸ δὲ τούτων ἐκμα- θόντων τὴν γλώσσαν, ΑΙσχ. Πρ. 254 σᾶ ὄρ' εἰ πολλὰς ἐκμαθῶσιναι πένχας, Σοφ. ΟΥ 286, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1,52 ἤθη καὶ γλώσσων τὰν ἐκμάνων ἐκμᾶθῶν" 2) μανθάνω ἐκ στήθεος, ἀποστήθι- σθαι: Πλάτ. Νόμ. 811A ὄλους ποιητάς ἐκμανθάνου- σαι, Θεοφῶ. Γορ. 27 τὰ ἄσματα ἐκμανθάνων" || ἐτυμῶ στερεῶς εἰς τὴν μνήμην μου: Ἰσοκρ. 4,159 ἴνα πολλὰς ἀκούουτες τῶν ἐπιῶν ἐκμαν- θάνωμεν τὴν ἔξθραν" || ἐπακρόθως ἐξετάζω: Ἠρ. 7,28 βουλόμενος τὸ δοῦναί εἰς τὸν πόλεμον χρήματα εἰέμαθον, Εὐρ. Π. 667, Ξεν. ΚΠ 1,6,40 τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνω.

ἐκμανθόμαι μον. μαντεύομαι βλλ. ἀκρι- θῶς: Ἰωσ. Γενεσ. 3,33B γόναιον. . ἀναμαθῶν ὁ βασιλεὺς ἐκμαντεύεσθαι.

ἐκμανῶς ἔπιπρ. κατὰ τρόπον ἐκμανῶ βλλ., ἐκ- δοτον μέχρι μανίας: Ἀθῶν. 13,603A φιλοπόσις δ' ἦν ἐκμανῶς καὶ Ἀλεξάνδρῶς ὁ βασιλεὺς.

ἐκμαθῆσις-εως (ἡ) τὸ ἀπομύσειν, τὸ σπογγίζειν, σφραγίσμα: Ἀριστ. Ἐτυμν. 460α,16.

ἐκμαρτίζω μαρτυρῶ τὴ ἐντέλεξι, καταμαρταί- ω: Θεοφῶ. Πυρ. 11 τὸ θερμῶν ἐκμαρτίζονται καὶ θερμαίνε καὶ ἐπραινέ τὴν ἀρχήν, Στράτ. ἐν ΑΠ 12,234,4 ταῦτα δ' ὄμῃ φωνένων ἐξεμάρτων χρό- νος" || ὄμ. κ. παθ.: Θεοκρ. 3,30 τὸ τῆλεφίλον. . ἀπαλῶ ποτὶ πάχος ἐξεμάρθῃθι.

ἐκμαρτίζομαι-ομαι γίνομαι ἐκ τοῦ πάθος μαι- νιακός, ἐκμανόμεν, τρελλανόμεν: Εὐρ. Τρω. 992 χρυσῶ τὴ λαμπρὴν ἐξεμάρτίζων φρένας.

ἐκμαρτύρησις-εως (ἡ) πᾶπ. Ἐγγραφοσ μαρ- τυρία, καθάθεσις ἀπόντος μάρτυρος.

ἐκμαρτυρία (ἡ) κ. νεώτ. νομ. ἡ ἔγγραφος μαρτυ- ϶ια μάρτυρος ἀποδηρῶντος ἢ ἀσθενούς: Ἠρ. « ἢ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία», ΕΜ 324,3: Ἰων. 3,21 ἐκμαρτυρίας ποιήσασθαι, Δημ. Πιστ. 2,9,19.

ἐκμαρτύριον (ἡ) κ. νεώτ. τεκμήριος, ἐπιπέδειξις.

*Ανω.π.Σουίδ. οὐκ ὤνησαν δὲ καὶ δευτέρῳ ἐκμαρτύρω χρήσασθαι, Σύνταγμα ἐν Λαμπρ.δ.33D ὁ ποιῶν ἐκμαρτύρια πλαστός, Ίουστιν.Νεαρ.90,2 ἐν ἐκμαρτύρισι· 2) νεώτ. νομ. ἐπίσημος ἐγγραφῶς μαρτυρία ἢ πιστοποίησης μὴ ἀποτελούσα πλήρως ἀπόδειξιν ἀλλ' ἔγωσσα εἶχαν μαρτύριον· 3) πάθ. ἐπίσημος πιστοποίησης.

ἐκμαρτύρομαι μτγν. ἀποδεικνύω τὰ διὰ τεκμηρίων· Ίουστιν.Νεαρ.22,14· 2) ἀπὸλ. παρέχω, καταθέτω μαρτύριον· αὐτ.91,2.

ἐκμαρτυρῶ-έω διδοῦ μαρτύριον περὶ τινος μαρτυρῶ, ὁμολογῶ· Αἰσχ.Αγ.1196 ἐκμαρτύρησον προθύμως τὸ μὴ εἰδέναι· κ. παθ.· Στράβ.12,8,6 ὅφ' Ὀμήρου σαφῶς ἐκμαρτυρεῖται || ἀποκαλύπτω, ἐξομολογοῦμαι· Αἰσχ.1,107 οὐδένα ἐγώ παρακαλῶ δεῦρο τὴν ἐαυτοῦ συμφερόν... ἐκ πολλοῦ ἐκμαρτύρησον· 2) μαρτυρῶ ἐγγράφως, ἐπὶ ἀπόντος· Ίσοκ.3,21,Δημ.929 πρὸς τοῦσδ' ἐξεμαρτύρησον Ἀρχιδέμω, Αἰσχ.2,19

ἐκμάσασα γ' ἐν δόρ. α' ἐπένοησαν, ἐφεύρε· Ύμν.Ἑρμ.511 τέχνην ἐκμάσασατο.

ἐκμάσσω κ. νεώτ., ἀπ-ίττω, πορακ. ἐκμάσχα, παθ. ἀφρ. ἐξέμαγχν, μχ ἀφρ. α' ἐκμαχθεῖς Ἰ.Νοῖ, ἀπομάσσω, σπογγίζω τὸ ἐντελὸς πρὸς στέγνωσιν ἢ καθαρισμόν· Σοφ.Γῆλ.446 κἀπὶ λουτροῖσιν κάρφα κηλίδας ἐξέμασεν Εὐρ.Ἡρ.1400,Κάλοικ.7,38 ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε' κ. παθ.· Ἰνπ. Δισιτ.65 κεφαλήν... ὑπὸ σπύγγου ἐκμασσομένην || μέσ. ἐκμάσσωμαι σπογγίζομαι, σπογγίζω τὰ δάκρυά μου· Ρουφίν. ἐν ΑΠ5,42,5 ἐκμασαι, μὴ κλύε || ὄμ. μέσ. ἐν τῷ ἐνεργ. οπρ.· Τζέτ.Κιλ.5,546 ὄφασμα... ὁ τῶν χειρῶν ἐκμάσσεται τὸν ῥόμπιν καὶ καθαίρει· 2) ἀπομάσσω διατρίβεις, ἀποσμήγω, ἐκτριβῶ· Ἀριστ.Ζ1 δ24b,1) τοῦτους δὲ [τοὺς ἐμπροσθεν πόδας] ἐκμάττωσιν εἰς τοὺς μέσους ἰπὲρ τῶν μελισσῶν· 3) γεν. καθαίρω, καθαρίζω, γυαλίζω· Ἡρώδ.6,9 ὑνὸν αὐτῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐκμάσχεις τε καὶ λαμπρὸν ποιεῖς, Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,10 τὰ σκεπαστήρια τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέματρον, Ἀρτεμίδ.2,33 ἐκμάσσειν θεῶν ἀγάλματα δ' μτφ. Ἀμμων.112 ἐπιμαρῖζαί καὶ ἐκμάζαι, τὸ τοῦ σιομένου πεφορμάθαι δι' ἐμφωδῶν καὶ καθαρῶν ἄπολύνει· 5) πλάττω, πλάσσω, κυμαίνω· Ἰνπ. Ἀφ.230 ἴπρι κατασκευῆς καταποτῶν Ἢ δ' ἀποτυπῶ τὸ ἀπεικονίζω ἐπὶ ἢ ἐμολοκάτω ὄλησ, οἰον κρηρῶ, ἠλθοῦ κτ. κ. μτφ. ἐξομολῶ, παρομοιάζω, ἀπεικονίζω· Πλάτ.Πολ.396D αὐτὸν ἐκμάττειν... εἰς τοὺς τῶν κακῶν τύπους· κ. παθ.· Σοφ.Ἰν.140,Κρατίν.265 αὐτὸς ἐκμαργέμορος, Φιλόστρ.Εἰκ.1,12,783 ἐκμακταί γὰρ ἡ γραφὴ || ὄμ. παθ. μτφ. ἐντυποῦμαι εἰς τὸν νοῦν· Πλάτ.Θεαιτ.191D καὶ ὁ μὲν ἄν ἐκμαγθ, μνημονεύειν τε καὶ ἐπιστάσθαι || κ. μέσ. πλάσσω, ἀπεικονίζω· Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ4,1,182,4 οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἐμφων ἐξέμαζατο ἰδ' Ἀπελλῆς τὴν Ἀφροδίτην, Νίκ. Ἐθρ.740 γενεὴν ἐκμαστάται Ἰησοῦ 7) μέσ. δεχόμαι, ἀναλαμβάνω τὸν τύπον τινός, σχηματίζομαι κατὰ τὸν τύπον τινός· Θεοκόρ.17,122 ἔνι θερμὸν κονία στειωθμένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσεται Ἰχνην || μτφ. ἀπομνημονεύω, μνημονεύω τινά· Διον. Ἀλ.Δημ.13 τὸν Λυσιακὸν χαρακτήρα ἐκμάκται, Ἀλκιφρ.3,64 ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἐξεμακταὶ τὸν διδασκαλον 8) ὄμ. μέσ. διὰ τῆς θαντοσύνης μου ἢ ἐν τῇ διαστάσει μου λαμβάνω σιοτεῖ ἐκτυπον εἰκόνα τινός· Πλάτ.Κικ.44 τοῖσάντων εἰσιν ἐκτύπων ἰδόντων... τὴν μὴ ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμαρῖζθαι καὶ κατέχειν ἐναργῶς.

ἐκμάσσεισθε νεώτ. ἐπὶ ὑποκειμένων ὁδῶν, ἢ δ' ὑποκειμένων διηθητικῶν σταθῶν, ἀρεσκονῶν φρεσῶν ἢ ἄλλοις συναγωγῆς ὁδῶν ἐν ὑδαγωγῶν τὸ ὄφρουν ἢ ἀρθεῖσαν ἢ ἐκμάσσεισθε τοῦ λεκαγονεῖδιου Ἀδωνῶν

ἐκμαστῶς κ. νεώτ. ἀνηγεῖω, παρακαλοῦσθαι, -ὄδ. κ. ἐξηγοῦσθαι· Αἰσχ.Εὐρ.247 ὥς κύνων νεθρόν πρὸς αἶρα καὶ σπλαγγόν ἐκμαστῆσον (ἰδιόθ. ἐκμαστῶμεν), Φιλ.Βύθλ. κ. Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.31D φροντιστικῶς ἐξεμάστειτε τὰ Ταούτων· 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ὑποκειμένων ὁδῶν, ἐνεργῶς ἐκμάσσεισθε βλλ.

ἐκμαστιγῶ-ὠ τελείως, ἰσχυρῶς μαστίζω, δεῖρω, μέσ.· Ἡσ. «ἐκμαστιγῶν, ἐκμαστιγῶσθαι».

ἐκμασῶ-άω τελείως, ἐντελῶς μασῶ, παθ.· Φιλ.1,34,51 τὸν τροφῆ ὑπὸν μασῶν... ὄφρανα πύρρησιθαι δι' ὄν τὴν ἐκμασθηθῆσαν ἀποπέμφει.

ἐκμαστίζω μτγν. ἐντελῶς μῆτην κοιλίαν, εἰς μάστιγόν τὴν ἀσχολοῦμαι· Γρηγ.Νύσσ.1,381C αἱ νηπιώδεις ψυχὰι τολοῦσιν ἀνυποστάτους ἐκμαστίζουσαι.

ἐκμαστῶ-ὠω λέξ. καθιστῶ τὴ μάστιγόν, παθ.

ἐκμαστίζω μτγν. ἐντελῶς μῆτην κοιλίαν, εἰς μάστιγόν τὴν ἀσχολοῦμαι· Γρηγ.Νύσσ.1,381C αἱ νηπιώδεις ψυχὰι τολοῦσιν ἀνυποστάτους ἐκμαστίζουσαι.

ἐκμασθῶ-έω λέξ. καθιστῶ τὴ μάστιγόν, παθ.

ἐκμασθῶ-έωμαι ἀναζητῶ, ἀνευρόμαι· Γαλ.Λεξ. Ἰνπ.462 ἐκμασθῶμαι, ἀναζητῶν ἠρόθλ. ἐκμασθασατο.

ἐκμαχοῦμαι-όμαι μσν. μτφ. παρακ. ἐκμαχῶμενος νικῶμαι ἐν μάχῃ· Νικήτ.Δοθ. ἐν ΜΕ1,75,2.

ἐκμαγαλύνω μσν. μεγαλοποιῶ τὸ ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον· Θεοφύλ.Βουκλ.3,578B ὁ καὶ τοὺς κῶνονας καμῆλοσ ἐκμαγαλύνουσιν.

ἐκμαθῶσκα ἐντελῶς, τελείως μεθῶσκα, ὄθ. ἐπὶ φωτῶν συνεκτ. διαποτίζω κατὰ κόρον, καταμουσκεῶ· Θεοφρ.Φαῖτ.5,15,3 ἀλλὰ καὶ τὸ ὄψωρ ἐνίστει τῷ πλήθει διαφείρει σπῆλον τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμαθῶσκει || γεν. ὑπερβαλῶν τὸ δι' οἰουθόπητο ὄψωρ οἰον ἐλαῖον· Φλόδο. ἐν ΑΠ5,3 ἄλογον ἐλαφρῆς ἐκμαθῶσασα φρόσων· 2) μσν. μέσ. μεθῶσκαμαι ἐντελῶς· Τέτιζ.ΕΨῆγ.1,3,318 πασιδὰς ὄθειν καὶ ἐκμαθῶσκεισθαι.

ἐκμαθῶσκα-ατος(τῷ) μτγν. τὸ ἐπιφέρειν μέθην· Γρηγ.Νύσσ.2,239Α φωκῆτορος, ἐκμαθῶσματα.

ἐκμειλίξει-εας(ἡ) μσν. τὸ τελείως μελίσσων τινά, καταπράσσειν· Εὐστ.1,749,43 ἐκμειλίξεις κύνων, Παγμ.ΓΜχ.Παλ.4,226,4 τὸν ἐκίνου ἐκμειλίξει.

ἐκμειλίσσω μτγν. κ. μσν. ὄφως μελίσσω βλλ., καταπράσσω, μερῶν· Γαλλ.11,317 || παθ. Ἡσ. «ἐκμειλίθεις, ἐξημερωθείς» || ἰδῶς μέσ. Σουίδ. «ἐκμειλίσσομαι, καταπράσσειν»· Ἄνπ.Εὐαγγ.Παλ.1,97 ἐκμειλίσσομενοσ τὸν ἀνδρα, Εὐστ.Πον.4,87 ἐκμειλίξασθαι τὸν περηφῆτα ἐχθρόν.

ἐκμειρομαι, ἀφρ. β' ἐξέμμορον τυχεῖον μαρτυρίας, κλήρωσ. ἀποκαῶς τινός· Ὁδ.Ε.335 ἐξέμμορε τιμῆς (ὁ ἀνὴρ.εξέμμορε), Νίκ.Ἐθρ.791.

ἐκμειθῶ-ὠω μσν. σιμῶνῶμαι λίαν, ἐλαττώω πολύ, παθ.· Μνηστ.3,25 Στχ.1ἰδιόμ.Ἑσπερ. Ἀρχαγγέλου τῆ φωνῆ ἢ πλάσσει ἐκμειθῶτα.

ἐκμειωθῆς(τῷ) μσν. ὁ ἐλαττώω, ὁ ἀφανίζω τὸν τί· Μνηστ.9,2 Κάθισμα Μάρτυρος, Ὁρθρ. ἀσέβειας εὐδειχῶς ἐκμειωθῆς.

ἐκμειλίω μτγν. ποιῶ τὸ ἐντελῶς μέλαν, καταμαρῖζω, παθ.· Ἡρόκλειτ. Ἀλλχρ.39, αὐτ.45.

ἐκμειλιανίζω μτγν. ἀποβάλλω τὸν μέλανα χρωματισμόν μου· Ὀλυμπ. Ἀλλχρ.91.

ἐκμείλω(τῷ) μτγν. ἰμελοῦσθαι τὸ εἶναι ἐξω τοῦ μέλουσ, παροφωμῆσαι, κακοφωμῆσαι, φθλοῦσθαι ἀντιθ. ἐμείλω· Διον. Ἀλ.Συνδ.56,1 ἐσμορὸν ἠμνεύουσαι ἢ μὴ μίεσας γὰρ στήματα... ἐκμείλωσαν ἠπλοῦσθαι || ἐν χρ. κ. μτφ. ἢ ἐκλειθῆς προσαρμογῆς, ἀσυμμετρία, ἀρρυθμία, ἀσυστηρία· Κορνουτ.Ψύσ.Θε.32 2) ἀκρίβεια, ἀδιαφορία· Ζώσιμ.1,23,1 διὰ τὴν Φιλίππου περὶ πάντα ἐκμείλωσθαι.

ἐκμείλω-έω κ. μσν. μέλω, ἐκμείλωσθαι ὁδὸς ἢ διδάσκω τινά ἐμπροσθός· Πλάτ.Ἰνπ.Μ.287Α ἴνα δὲ τι μάλιστα μὴ ἐκμείλωσθαι· 2) ἐντελῶς μονόθωπος, ἔλασσομαι· Ἀντίφ.3,27, Πλάτ.Ἰνπ.Μ.287D ἀκούσας καὶ μαθὼν καὶ ἐκμείλωσθαι || μελετῶ καλῶς· Μέν715 τὴν εἰς τὸ θεῶν ἔθλασσημένον, Μνηστ.1 Στχ.1ἰδιόμ.Ἰω.Μοναχ. Ἑσπερ. τῶν ὄντων ἐκμείλωσθαι τὴν φύσιν.

έκμετλής οός-ης κ. νεώτ. ὁ ἔξω τοῦ μέλους, ἀρ-
 ρυθμός, παραφώνος, διασυρμονικός, κακόηχος :
 [ἴσ. Λοκρ. ΚΙΠ] ἂ δὲ ἄτακτος τὴ καὶ ἄλογος [φωνῆ]
 ἔκμετλης τὴ καὶ ἀνάρστος, Αλ. Ζ' 2, 11 ἤγους ἔκ-
 μετλης ἢ κ. ἐπὶ προσ. : Φιλότητ. Νεώτ. Εἰκ. 6, 872
 νῦν μὲν θρίαυ θάλλεις καὶ δένδρα, Ὀρφέως δὲ
 γυναιξίν ἔκμετλης ἔβης : 2) ὁ ἀντιπαθητικὸς τοῖς
 ἄλλοις ὁ κακῆν φύσιν ἔχει : αὐτ. Ἐπιστ. 21 ἔκμετλής
 ἄρ' ἐστὶ μου τοῦμονα διὰ τὰς τύχας. 3) ὁ ἔξω
 τοῦ μέτρου, ἔξω τῶν προσήκοντων, ὄθ. ὁ ἀχαλί-
 νωτος, ὁ ἀνεμῆτος : Πλούτ. Λύα. 23 τῆς ἔκμετλός
 τούτης φιλοτιμίας : 4) ὁ ἀπέρητος, ἄσπιστος,
 ἀνάρστος : Συναξ. Ἐπιστ. 24 γυνῶν. ἔκμετλη
 καὶ ἀπαίδευτος, Ζώσ. 1, 6 ὄθ. ἔκμετλοι καὶ ἄλλο-
 κῶτες πρόβησι : 4) ἐπὶ πρῶτῳ, ὁ γαλαρός, ὁ
 ἀκνήδως γενόμενος ἡ δὲν Σουίθ. ἔκμετλης, Ἀμελι-
 μένον : ἢ κ. ἐπὶ προσ. Σουίθ. ἐν λ. ἔκμετλός ὁ βα-
 σιλικῶς ἔκμετλης ἢ καὶ πάσθ βαθυμῆς ἔκκειμενος.
έκμετλῆς ἡ γιν. διομηλῆς : Πά Μανκ. 4, 10, 5
 ὄρμον ἀνομοκλήτως ἔκμετλῆζον.

έκμετλῆς ἡσ. ὁ δούνατος.
έκμετλῆς ἑπίρρ. ἡ γιν. ἔξω τοῦ μέλους, παρα-
 φώνος, ἀρρυθμῶς. 2) ὄθ. μτφ. ἀναρστικός,
 πλημμελής : Πολυδ. 4, 57. 3) ὄθ. ἄτακτος, ἀκ-
 νήδως ἀφροντιστῶς ἀνεμῆτος : ἴω. Ἄντ. 834
 πάντα ἔκμετλῶς καὶ θίγα λογιμῶς πραττοῦσι.
έκμετλῶ-ῶ ἡ γιν. ποιοῦμαι ἢ ὄθως μετόν,
 πληρῶ ἔξω ἀνω, ὑπερπληρῶ, παρεμειζῶ κ. παθ.
 ὑπερπληροῦμαι, παρεμειζοῦμαι ἢ μτφ. παθ. κ.
 μέσ. ἔκμετλῶς εἰμι : Κύριλλ. Πά Φωκ. 1, 638, 49 θα-
 ρυμῶδως ὠμότητα ἔκμετλασμένην.

έκμετληροῦμαι ἡσ. ἡ μεταορίζομαι.
έκμετλάουσι [ἢ] ὄθως κ-φθῆ ἔκμετλάουσι βλ. λ.
έκμετλάουσις-εως [ἢ] νεώτ. ἢ ἔκ μεταλλείου
 βλ. λ.] ἔξαγωγή μεταλλεύματος : ἡ ἔκμετλάουσις
 τῶν μολυβδόχων κοιτασμάτων τοῦ Λαυραίου
 - τῶν μεταλλῶν τοῦ Παγαίου ἢ συνεκδ. κ. ἡ
 ἔξωρῶσις ἄλλων χρυσίων ειδῶν : ἡ ἔκμ- τῶν λα-
 τρονίων Πεντέλης. 2) γεν. πᾶσο ἐπὶ κέρδει ὄρ-
 γάνοις ἐπιχειρήσεως γεωργικῆς, βιομηχανικῆς,
 ἐμπορικῆς, τραπεζικῆς, ναυτικῆς κττ., ἀποδελ-
 κῶσος εἰτε εἰς παροχὴν καὶ πώλησιν προϊόντων
 εἰτε μόνον εἰς πώλησιν προϊόντων εἰτε καὶ μόνον
 εἰς κέρδος ἐξ ὄρσμένου εἰδους οικονομικῆς συ-
 νταλλαγῆς : ἔκμετλάουσις κτήματος - δάσους-ἀλι-
 κῆς-προνομίου - τῆς ἀκτοπλοίας. 3) μτφ. ἡ
 πρὸς ἴδιον ὄθειος ἐπιδιώξις καὶ ἐπιτευξίς κέρδους
 ἐκ κοινωκῆς δεσμοῦ ἢ ἰδεολογίας ἢ αἰσθημάτων :
 ἔκμετλάουσις συγγενικῶν δεσμών - τοῦ ἔρωτος
 ἢ καλωσύνης τοῦ προϊσταμένου του. 4) ὄθ. μτφ.
 γεν. ἢ δι' ἀνθίπων ἢ ἀνόμου ἐνεργείας ἐπιτευ-
 ξίς κέρδων : Πισοδ. Χριστ. Τεμ. 80 θά ἔλαγέ τις
 ὄθι ἡ χολέρα ἦτο μόνον πρόσφατος καὶ ὄθι ἡ ἔκ-
 μετλάουσις τῶν ἀνθρώπων ἦτο ἡ ἀλήθεια.
έκμετλάουσις τοῦ ἀξιώματος τῆς θρησκοληψίας.
έκμετλαυτής [ἢ] νεώτ. κ. ὄθμ. ὁ ἔκμεταλ-
 λόμενος κερδοφόρος τινά πηγῆν. 2) συνθ.
 μτφ. ὁ ἐπιωφελομένης τῶς οικονομικῆς ἀνάγκας
 ἄλλων, ὄθως κερδοσκοπῆς ἐπὶ τῆς ἐργασίας
 αὐτῶν : εἶναι ἔκμετλαυτῆς τῶν ἔργατων του ἢ
 ὁ προσπολιόμενος, ὄθωκρῶνόμενος τῶν ὁπαδῶν
 ἰδεολογίας τινός ἐπὶ ἰδίῳ κέρδει.

έκμετλαυτικός-ῆ-ῶν] νεώτ. κ. ὄθμ. ὁ ἀνα-
 φέρομενος ἢ ἀνθίκων εἰς τὴν ἔκμετλάουσι, ὁ πρὸς
 ἔκμετλάουσι νῶνόμενος : ἔκμετλαυτικὴ ἔτασις.
έκμετλαυτικῶς ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
 ἔκμετλαυτικῶν.

έκμετλάω ἡ γιν. ἔξω τῶν μεταλλῶν, ἔξω γιν-
 ὶν τὸ ὑπόρρον ἐν τῇ γῆ εἰς τὸ ἔδοςφορ μεταλ-
 λῶν, παθ. : Σπρὸδ. 14, 5, 28 πολλὴν ἐρήμην ἔκμετ-
 λαλέμενα ἔγυστα τὰ χερσά.
έκμετλαλέωμαι ἀποθ. νεώτ. κ. ὄθμ. ἀφαιρῶ, ἔξ-

ἄγω τὸ μετάλλευμα μεταλλεῖο τινός : οἱ ἀρχαῖοι
 ἔξεμετλαλέθησαν ἀπέλω τὸ Λαυραῖον. 2) ἐπι-
 χειρῶ τὴν ἔκμετλάουσι βλ. λ. 2) οικονομικῶ τινος
 ἀγαθῶ, ἰδίως ὄρσμου ἢ κοινοτικῶ : τὴν ἠπι-
 νοσυλλογίην, τὴν ἀλυκίην καὶ τὰ ἰχθυοτροφεία τὰ
 ἔκμετλαλέεται ἡ κοινότης. 3) ἐπιωφελοῦμαι,
 χάρην ὄθειμῶ κέρδους, κοινωκῶνός δεσμοῦ,
 ἰδεολογίαν ἢ αἰσθημα : ἔκμετλαλέεται τὴν φιλο-
 στοργίαν τῆς μητρὸς του. ἢ εἰδ. ἐπιωφελοῦμαι
 τὸς ἀνάγκας ἄλλων, ἴνα κερθῶσι ἐπὶ τῆς ἐργα-
 σίας αὐτῶν : σπὸ ἔργασίῳ αὐτῶ ἔκμεταλ-
 λῶνται ἀγρίως τοὺς ἔργατες.

έκμετάλλω-ον ἡ γιν. ὁ ἔκ μεταλλεῖο, ἢ ὄρχειος :
 Σχόλ. Νικ. Ἄλ. 518 ἔκ- ἄλς [ὄρκετον ἄλως].

έκμετρησις-εως [ἢ] ἡ γιν. ἡ καταμέτρησης :
 Πολυδ. 5, 98, 10 ὁ δὲ τρῶσις τῆς ἔκμετρήσεως καὶ
 κατασκευῆς τῶν τοιοῦτων εὐχερῆς, Πίσλ.

έκμετρητής [ἢ] ἡ γιν. ἡ καταμετρητής.

έκμετρος-ον ὁ ὕπερ τοῦ μέτρου, ὁ ὕπερμέτρος,
 ἄμετρος, ἀμέτρητος, ὑπερβολικός ἢ Σοφ. ἀπ. 353
 ὄδων ἔκμετρον, ΑΒ 38, 27 ἔκμετρος πλοῦτος. . .
 χρυσός. . . καρπός. . . ὄχλος ἢ ὁ ὕπερ τῶ
 κανονικῶν, τὸ προσήκον μέτρον : Λοκρ. ἄπ. Εἰκ. 18
 ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε καὶ ὕπερ τῶν πόδα
 2) μτφ. ὁ ἀκράτης, ἀχαλίνωτος εἰς πάθος τῆ : Πο-
 λυδ. 6, 124 ὁ δὲ ὄργιλος γνέιοι ἀν. . . ἄμετρος
 ὄργην, τραχὺς ὄργην, ἔκμετρος.

έκμετρώ-ῶ κ. μὲν. κ. νεώτ. μετρῶ ἄκριβος
 καταμετρῶ : Διον. Α. 1, 27 ἔκμετρήσι φησὶν αὐ-
 τῶν τὰς πυραμίδας κ. παθ. : Εὐρ. ἀπ. 385, 3 κύ-
 κλός τις ὄθως τῶν ὄρστων ἔκμετρούμενος, Πά Ὄσ.
 1, 10 ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης ἢ ὄθκ ἔκμετρήθη-
 σται ἢ κ. μέσ. μετρῶ τὸς διαστάσεις τινός,
 τὸν παίρνω τὰ μέτρα : Ξεν. ΚΠ 6, 4, 2 ἔκμετρασ-
 μένη τὰ ἐκεῖνου ὄθλα : 2) ἐν ἀναφορῇ πρὸς
 χρόνον, διάγω, περῶ κ. συνεκδ. βραδύω : Εὐρ.
 Α. 816 πόσον χρόνον ἔκμετρήσι χρεὶ πρὸς
 ἴλιου στόλον ; 3) κ. νεώτ. ἔκμετρῶ τὸν βίον
 παῖν τὰ ζω, ἀποθνήσκω : Τζέξ. Χλ. 3, 800 ἀταχαι-
 ρῆς τὸν βίον ἔκμετρώσω, Μηναι. 8, 4 Συναξ. Ἀπ.
 Φιλίππ. 4) καταμετρῶ ἀπόστασιν τινα κ. συνε-
 κδ. ὄδοπορῶ, πορεύομαι, παίρνω ὄδρομῶ : Πά
 Δευτ. 21, 2 ἐξελεῖσεται ἡ γερουσία σου καὶ οἱ κρι-
 τὰί σου, καὶ ἔκμετρήσουσιν ἐπὶ τὰς πόλεις ἢ ἐν
 ὄμ. σμμ. κ. μέσ. : Σοφ. ΟΚ 795 ἄστρους. . . ἔκμε-
 τρῶμενος χθῶνα ἰδοιοπορῶν ἔκων ὄδοιχῶς
 τὰ ὄστρα : 5) ὑπολογίζω, λογαριάζω, κατα-
 πηθεῶ : Πολυδ. 5, 98, 2 μηδενῶν πρόνοιαν ποιη-
 σάμενοι μηδ' ἔκμετρησάμενοι τειχῆ, κρημνός.

έκμέτρος ἡ γιν. πέραν τοῦ προσήκοντος μέ-
 τρου : Πολυδ. 5, 167 τὸ δὲ ἄμετρος λέγειν, εἰ μὲν
 κατὰ τὸ πλεον, ἔκμέτρος καὶ ὑπερμέτρος.

έκμηδενίζω νεώτ. κ. ὄθμ. μτφ. παθ. παραι-
 ἔκμηδενισμένος, ἐξουδένω, ἐξελείφω ἢ σχεδὸν
 ἐξολοφίω : τὸ ἀεραπλάνων ἐκμηδενίσει τὰς ἀπο-
 στάσεις κ. παθ. ἢ ἡ περιουσία τινος μετὰ τὸν
 πόλεμον ἐκμηδενίσθη. 2) μέσ. ἐκμηδενίζο-
 μαι παῦν τὰ ὑπόρρον, γίνομαι μόνον, ἐξαφανίζομαι.

έκμηδενίσω-εως [ἢ] νεώτ. ἢ πρὸς τὰς ὄθ
 ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκμηδενίζεν βλ. λ., ἡ μετάθεσις
 εἰς τὴν ἀνιπαρξίαν, ὁ ἐξαφανισμός.

έκμηδενιστός [ἢ] νεώτ. ἢ ἐκμηδενιστός βλ. λ.

έκμηδενιστικός-ῆ-ῶν] νεώτ. κ. ὄθμ. ὁ ἰδιάζων
 εἰς τὴν ἐκμηδένισιν, ὁ φέρων ἐκμηδένισιν βλ. λ.

έκμηκίζωμαι παθ. μὲν, ἐκτείνωμαι κατὰ μη-
 κός πρβλ. ἐκμηκύνω : Νικ. Χων. Ἀλέξ. Δοξ. 365C
 τὸν χάρων, ὄθ ἔκ μηκ. . . μονῆς ἐς τὸ . . . ἀνάκτο-
 ρα γραμμικῶς ἐκμηκίεται ἢ ἐπὶ τὸν πῦρος,
 ἐπετείνονται, ἐξαπλοῦμαι : Νικ. Χων. ἴο. Ἄγγ. 365D
 ἐς τὸ λεγόμενον Πέραμα ἐκμηκίσθη.

έκμηκύνω ἡ γιν. κ. μὲν. ἐκτείνω ἢ ἐπιτείνω : Διον.
 Ἀλ. Ρωμ. 4, 3 εἰς ἀπειρον ἐκμηκυνόμενος πό-

λεως 2) ἐπὶ τοῦ χρόνου, αἰζῶνα τὴν διάρκειαν αὐτοῦ | Διον. Ἀλ. Ρομ. 6,83 εἰς μακρὸν ἐκμυζήσαν χρόνον || ἐκμυζήσαν τὸν λόγον ὀμιλῶ ἐκτάσει, διεξοδικῶς, παθ. : Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ. 10,555,9 μὴ πέρα τοῦ δέναντος ὁ λόγος ἐκμυζήθη μου. ἐκμυζήσῃ. Ἡσ. κ. ἐκμυζήσαν ὀργίζομενος.

ἐκμυζήσας-ον, Ἐπιγρ. ἐγμυζῶν ὁ διαρκείας ἐξ ἡμῶν, ὁ ἐξέμυζον, ἐξαιμυζήσας : Σοφ. Οἴτ. 1137 τρεῖς ὁλοῦς ἐξ ἄρας εἰς ἀριτοῦραν ἐκμυζήσας χρόνος | Διορθ. ἐμυζήσας, Ἀριστ. Ζι. 558α,17 λέγεται γὰρ ἐκμυζῶν εἶναι βίος ὁ αἰῶρας, Δίων Κ. 55,31 σὺν τροφῇ ἐκμυζῶν || τὸ ἄρα, ἐκμυζῶν ὡς αὐτοῦ. | κατὰ παραλείψιν τῆς λ χρόνος) τὸ ἤμισυ τοῦ ἔτους, ἡ ἐξαμηνία, τὸ ἐξέμυζον : Πλάτ. Νόμ. 916B, Δίων Κ. 59,6 τὸν ἐκμυζῶν, ἐς δὲ ἀπεδεξείσθαι διήρξαν, Ἐπιγρ. ἐν ἐγμυζῶν || ὁ μὲ τὸ θηλ. ἐκμυζῶν τὸ φωνην, ἐκμυζήσαν, ἡ ἐξέμυζον ἀρχή | ἡ ἐξέμυζον ἀρχή : Πολύδ. 27,6,2 πρυτανεύοντος τῆν δευτέραν ἐκμυζῶν 2) ὁ ἡλικίας ἐξ ἡμῶν : Ἀριστ. Ζι. 562b,27 ἐκμυζῶν οὐχεὶ καὶ οὐχεύεται | ἡ περιστερά τ. Ἐπιγρ.

ἐκμυζῶν μτγν. μνηνῶν, ἀνογγέλλω ἐξωῦ Πολυδ. 5,154 ἐοικυμένων τὴν φωνην, ἐκμυζήσαν, διαγγέλλων· || καταμνηνῶν, προδίδω, παθ. : Πλούτ. Πελ. 9 τὴν προδῆν ἐκμυζήσασαι.

ἐκμυροῦμαι μέσ. ἀνελέσσω τὴ ὡς τετυλημένον ἤμα, ζετυλήγω, ἐκμυροῦμαι : Ἰουλ. Γαλ. 135C 2) μτφ. ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, διαδιδάσκω, ἐδάγω, τραφῶ, περῶν ἕναν ἕναν Σουδ. ἐκμυροῦσάμενος, ἐξελκίσσας, ἐπεκτείνσας : Πολυδ. αὐτ. | ἰσπ. 110 | ὁ δὲ ἐκμυροῦσάμενος τὴν δύναν ἐκ τῶν δυσχωρίων καταστρατοπέδων, Πλούτ. Αἰμ. 26' || ὁ μτφ. ἐπὶ στρατοῦ, παρελεύσασθαι, διέρχομαι ἐν αἰσιφ. περῶν ἕνας ἕνας Σουδ. ἐκμυροῦσάσας, διεξέλεθον : Ξεν. Ἀν. 6,5,22, Πολυδ. 3,11,2 δυσχερῶς ἐκμυροῦσάμενος καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας.

ἐκμυζάνωμαι-ομαι μτγν. ἐντέγων ἐπιτηδείως ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω : Ἰώδ. Αἰ. 8,34, Ἡσ.

ἐκμυζαίνω μτγν. καταμυζῶ, καταμυζῶν : Ὀμπ. Ἀλλ. 4,663 2) παθ. ἐκμυζαίνομαι ἀποσπερματίζω, χύνω τὸ σπέρμα μου : Ἰνπ. Ἐπικ. 31, Ἀριστ. Βάτρ. 753 ὅταν δρῶ τούτου, κἀκμυζαίνομαι | ὁ γρ. ἐκμυζαίνωμαι | ΠΔ Λεπτ. 18,20.

ἐκμυζήσας-εις | ἡ μτγν. ἡ τελεία ἀπομίμησις : Ἐπιστ. Πρωτ. 6,38 2) μίμησις πρὸς ἐμπαρῶν : Ὑπόδ. 2 Ἀριστφ. Ὀρν. Ἀλκιβιάδην μετασταλλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμυζήσας.

ἐκμυζήτης | ὁ μν. ὁ μιμοῦσός τις, ὁ ζῶν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα, τὴν ζῶντινος : Μνηστ. 1,22 Ὀδ. 4 τούτου (τοῦ Χριστοῦ) γενόμενος ἐκμυζήτης.

ἐκμυροῦμαι-τομαι ἀποθ. κ. μν. πιστῶς ἀπομυροῦμαι : Εὐρ. Ἡρ. 1298 Ἴλιον ἐν δεσμῶσιν ἐκμυροῦμαι, Ἀριστφ. Ὀρν. 1285, Ξεν. Ἀπομν. 3,10,1 διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμυροῦσασαι.

ἐκμυρῶσας-ον Ἡσ. ἀπόμιμος βλλ. Ἡσ. ἐκμυρῶσας, οἱ μιμοῦ. μὴ λαβόντες.

ἐκμυρῶσ-ὄω κ. νεῶτ. ὀμ. ἐκμυρῶσῶν, μτγ. παθ. παρακ. ἐκμυρῶσάμενος δίδω τὴ ἐπὶ μιθῶματι : Ξεν. Πρωσ. 3,14 ὀκτάσας δημοσίας δυνατῶν κτήσασθαι, καὶ ταῖτας ἐκμυρῶσθαι ἐπὶ ἐγγυητῶν, Λυσ. 7,4 Ἀντικλήθης παρ' αὐτοῦ προέμενος (τὸ χυρῖον) ἐξμυρῶσασεν || κ. ἐπὶ πρσσ., παρεχῶ ἐπὶ μιθῶφ, μετ' ἀπαρφ. Αἰσχίν. 1,13 εἴν τινα ἐκμυρῶσθαι ἐπαρεῖν πατῆρ 2) μέσ. μιμοῦσασαι, μιθῶσῶν δι' ἐμαυτῶν, λαμβάνω ἐπὶ μιθῶματι : Θεμιστ. Λόγ. 4,53α.

ἐκμυρῶσμα-ατος | ὁ μν. τὸ πρὸς ἐκμυρῶσῶν ἠλικιωμένονον, τὸ συμφωνηθῆναι μίσθωμα : Βί. Ἀγ. Πλάτ. Νέωτ. 162,7 τοῦ ἐκμυρῶσμάτος αὐτοῦ ἀπελείθη τὴ παρὰ σοί.

ἐκμυρῶσθιμος-ος νεῶτ. ὁ δεκτικός ἐκμυρῶσάμενος βλλ.

ἐκμυρῶσθιμος-εις | ἡ μτγν. μν. κ. νεῶτ. ἡ ἐπὶ συμ-

φωνηθέντι μισθῶματι παροχῇ ἀκινήτου πρὸς χρῆσιν ἢ ἐκμετάλλευσιν : Θεόφωλος 1,20 οἶον ἀγορασῆ, πρῶσις, μίσθωσις ἐκμυρῶσθιμος.

ἐκμυρῶσθης | ὁ νεῶτ., θηλ. -ῶρησι ὁ δίδων εἰς μίσθωσιν ἰδιότητων ἀκινήτων κτήμα.

ἐκμυρῶ-έω μτγν. σφόδρα μισθῶ, παθ. : Πλούτ. Φιλοπ. 12 ἐπιμυρῶσθεις δὲ τῆς ἐπιδοθείσης παντάσῃσαν ἐξέμισθῆθ.

ἐκμυρογραφάμαι-τομαι μν. λαμβάνω γρῶσιν παρὰ τινος περὶ τῆς ἐμῆς μοίρας : Καλλίμ. κ. Χρυσ. 707 ἐκμυρογραφῆσθαι δυστυχῶς.

ἐκμυρολεῖν | ἐκ. βλῶσικαὶ ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀορ. ρ. ἐκθλῶσῶ, ἐπ. γ' ἐν. ἐκμυρολε κ. ἐξέμυρολεν = ἐξέλεθε | Ἰ. Λ. 604 ὁ δὲ κληθήσων ἀκούσας ἐκμυρολεν ἴσας Ἀρτι, Ἀπολλ. Ρ. 1,845.

ἐκμυρολόμωμαι μολύνομαι, μαιόμεμαι : Ἀριστφ. Βάτρ. 753 ὅταν δρῶ τούτου, κἀκμυρολόμωμαι | ὁ γρ. |.

ἐκμυροφῶ-ὄω μτγν. δίδω εἰς τὴ μορφήν, μορφῶ, παριστῶ, ἐκμυροφῶ : Πλούτ. Ἡθ. 537 D κ. παθ. : Φιλῶδ. Ο. ε. γ. 14 τὰς ἐκμυροφωμένους διὰ τῶν αἰσθησῶν τέρψεται 2) συμπληρῶ τὴν μορφήν τινος, τελειοῦμαι : Αἰλ. Ζι. 219.

ἐκμυροῦσ-ὄω διδάσκω τινά τὴ τελείως : Εὐρ. Βάκη. 825 ἀίνουσις ὑμῶς ἐκμυροῦσασεν τάδε κ. παθ. : Αἰλ. Π. 14,34 ἐκμυροῦσθῆναι τ.

ἐκμυροῦθ-έω μετὰ μῆχθου ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω τ. ἐκποῶν : Σοφ. Ἡλ. 307 αὐτὰ μὲν ἐκμυροῦσασα κερκισὶν πέλοισι 2) καταβάλλω κόποις μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Αἰσχ. Πρ. 825 ἂ πρὶν μολεῖν δεῦρ ἐκμυροῦσθῶμεν φέρσας, Εὐρ. ἸΤ. 1455 3) μῆχθους κτῶμα, ἐκασφαλίζω τ. : Εὐρ. Τρω. 873 οἴσπερ γὰρ αὐτὴν ἐκμυροῦσθῶσαν δορεῖ 4) μετὰ κόπου ἀποφεινῶ τ. : αὐτ. 309 τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὁστίς ἐκμυροῖται γύρας προδύμω ἐστίν 5) παθ. ἐν τῷ παρακ. ἐκμυροῦσθῆναι ἀπερηκῶς εἶναι, ἐγὼ καταβλήθῃ, εἶμαι καταβλημένος : αὐτ. ἰσπ. 332,5 ὁσοὶ δεσμοὶ ἐκμυροῦσθῆναι βροτῶν.

ἐκμυροχλεῖα | ἡ μτγν. τὸ ἐκμυρολεῖν βλλ. ἐν χρ. μτφ. τὸ ἐκβάλλειν μετὰ τῶν δυσκολίας : Ἄετ. 16,21 ἐκμυροχλεῖα φλέγματος.

ἐκμυροχλευτήριος-ον ὁ μν. ὁ χρήσις ὄντορ τὸ ἐκμυρολεῖν βλλ. : Γρηγ. Νύστα. 2,73,4 ἐκμυροχλευτήρια ὄργανα.

ἐκμυροχλευτῶ-ον μτγν. ὁ διὰ μῆχθου ἀποσπόμενος : Ἀντιλλ. ἐν Μαθ. 1,27,329.

ἐκμυροχλεύω κ. μν. κ. νεῶτ. μετατοπιζῶ, ἐκβάλλω ἢ ἀποσπῶ τὴ βίαιος διὰ μῆχθου : Ἀριστφ. Λυσ. 429 οὐχ ὑποβαλοῦντες τοῦ μῆχθου ὀπὸ τὰς πύλας ἐντέθεν ἐκμυροχλεύει 7) ἰατρ. ἐξαρθρῶ : Ἰνπ. Ἀρθρ. 72 ὡς μὴ ἐκμυροχλεύει τῷ πῆχει τὸ ἄρθρον || ὁ μ. κ. μέσ. : Ἰνπ. Ἀρθρ. 76 τῆς κεφαλῆς ἢν δεῖ μάλιστα ἐκμυροχλεύασθαι 3) μτφ. ἀποβάλλω, ἀποσπῶ, ἀποσπείω τὴ βίαιος : Γαλ. 7,195 ἐκμυροχλεύει τὰ λυπαυτῶν, Μνηστ. 3 Ὀδ. 4 τῆς πλάνης τὸ ὄχυρῶμα σπαν ἐμφανῶς ἐκμυροχλεύσασθαι 4) ὁμ. παραβιάζω, διατρέβω : Πλούτ. Ἡθ. 662C χαλεπῶς ἐκμυροχλεύουσαι καὶ προσθηζόμεναι τὴν φύσιν.

ἐκμυροαλίξω μτγν. μέλλ. ἐκμυροῦθ. ἐκμυρῶ, ἀπορροφῶ ὡς τὸν μυελόν : ΠΔ Ἀρ. 24,8 τὰ πᾶχη αὐτῶν ἐκμυρολεῖ, Ἐῶστ. Πον. 202,20.

ἐκμυρολιμοῦς | ὁ μν. ἡ ἐκμύζησις, τὸ πιπύσμα τοῦ μυελοῦ : Μιχ. Ἀκομ. ἐν Σάθ. 1,109.

ἐκμυροθμῶς | ὁ μν. ἡ ἐκμύζησις βλλ. : Ἄλεξ. Τραλλ. 3,3.

ἐκμυροθμῶσας-εις | ἡ μτγν. κ. νεῶτ. τὸ ἐκμυζῶν, ἢ ἀπορροφῶν τὸ βόσγαν : Σωρ. 1,77, Ἄλεξ. Ἀφρ. Πρ. 2,59 2) νεῶτ. κ. μτφ. ἡ συχὴ διὰ πίσεως ἢ ἐπιτηδείότητος, ἀπόσπασις χρημάτων παρὰ τινος.

ἐκμυροθμῶσις | ὁ μν. ἡ ἐκμύζησις ἀπομύζησις : Ἀρχη. π. Γαλ. 12,656, Ἄετ. 13,24.

έκμυζητής (ὁ) νεώτ. ὁ έκμυζών, ὁ ἀπορρο-
φῶν τι, συνθ. ἐν μτφ. χρ.

έκμυζητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ
ἀνήκων εἰς τὴν έκμυζισιν, ὁ κατελλήλιος ἢ ὁ γι-
νόμενος πρὸς έκμυζισιν βλλ. ἐπίρρ.-ώς

έκμυζῶ μτγ. κ. έκμυζῶ βλλ.: Διοσκ.Εὐν.1,62
έκμυζῶ-ᾶ κ. μιν. κ. νεώτ. ἐπὶ βρωφῶν, έκθη-
λώδω, βυζιάνω: Εὐστ.Πιν.39,29 φλοισίν . . γάλα
έκμυζάν τὰ νήσια. 2) τελείως ἀπομυζῶ,
ηπιλιῶ: Ἰλ.Δ.218 αἴμ' έκμυζίσας, Αἰλ.21,32 τὰ
κρέα έκμυζῶσιν αὐτῶν, Διον.Κ.51,14 πάντα ἰὸν
πάντα ἐρηπτοσ . . έκμυζῶν, Σχολ.Θεοκρ.11,34
βδέλλα ἡ έκμυζῶσα . . τὸ αἶμα. 3) δι' ἀναρ-
ροφήσεως ἀντιλ, έκκενῶ τὸν ἀέρα ἢ τὸ ὑγρὸν
ἀγγείου τινός: Ἡρών.Μηχ.Πνευμ.147,24 έκμυζή-
σαντες τῷ στόματι τὸν ἐν αὐτοῖς ἀέρα, Ἀρι-
στείδ.312C. 4) κ. νεώτ. μτφ. ὁμοσπῶ χρή-
ματα ἢ ἄλλα ἀφέλι δι' ἠθικῶν πίσσεων, ἀπομυ-
ζῶ, δημ. ἀρμύμη, βυζιάνω: Εὐστ.Πιν.102,87 φαι-
ροσεν ὁμοίως τὸ κοινὸν έκμυζῶσιν. 5) ὁμ.
γεν. ἐπιτηθείας ἀντιλ, ποριζοῦμαι, σφετερίζομαι
ἢ παρὰ τινος: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,67, Εὐστ. ἐπὶ Διον.71,9
έκμυζῶν τῆς έκνευσις ἱστορίας ἄπαν ἐτὶ τὸ νῶ-
στιμον πρὸς έκμυζῶ-έω.

έκμυζῶ-έω μτγ. κ. νεώτ. ἀνορροφῶ πρὸς
ἀνήκων τοῦ ἐν τῇ ἀγγείῳ ὑπάρχοντος ἀέρος ἢ
ὑγροῦ: Ἀλέξ.Ἀερ.Πρ.2,5 τὸ σίφωνα έκμυ-
ζοῦντες, ἔλκων τὸν οἶνον. 2) μτφ. κ. νεώτ.
τελείως ἔξανθῶ: Ἀριστείδ.Λόγ.23142,31 στάσις .
έκμυζοῦσα τῆς δυνάμεως πρὸς έκμυζῶ-ᾶ.

έκμυζῶ-ᾶ μτγ. εἰς μὴν μεταβάλλω, παθ.:
Φλόστρ.Εικ.13, ἀλλ' Αἰωῶνι πάντα τὰ τῶν ἀν-
θρώπων έκμεμυζῶται.

έκμυκτηρίζω μτγ. κ. μιν., μέλλ' έκμυκτηρίω
ἕμμαιω, περαιοίω, γκνεῶς: Πλάτωμ.2,4. Κἀ
Λοικ.16,14 οἱ Φαρισαιοί . . ἔξεμυκτηρίζον αὐτῶν,
Μηκ.1,3 Ὁδ.5 Εἰρμ.Ἀνοδείων, στήλην κακίας
τοῦ θειοῦ Ἡρώδου πάντες έκμυκτηρίσαντες,

έκμυκτηρισμός ἦα. ἐκμυκτισμός.

έκμυκτηρισμο-όμοι ἐπέκειμα τὸ ὄς μυκθῶν:
Φλόστρ.Ἐπιστ.122,2 τὰ γὰρ ἐνδοθεν ὀλοφθοῦσι
ὁ χολικός εἰς τοῦς ἀκουσμούςς ἔξεμυκτα.

έκμυκτοσάττωμαι ἀποθ. μτγ. ἀπεχθάνομαι, βδε-
κίττωμαι: Φιλ.2,303.

έκμυκτοσμομαι μτγ. φασαί τῇ ριῶ μου: Ἰνπ.
Φύσ.Ἀνδρ.7 εἶτα έκμυκτοσμαι [κτ. διόρθ. Γαλ.
ἀντὶ ἀπομυκτοσμαι].

έκμυκτροσμομαι νεώτ., δημ. ἔξεμυκτροσμομαι
βλλ., δημ. ὄρρ. κ. [ἔξεμυκτροσμείτωκα ἐμπιστεύο-
μαι μυστικόν τι, φανερώω κἀπὸ τοῦ εἰρα κρυφῶ:
θὰ σοῦ έκμυκτροσμομαι τὰ ἀμύρτα] μου.

έκμυκτροσμοσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ έκμυκτροσμεῖν
τι, ἀποκάλυψις μυστικοῦ, τὸ ἔξεμυκτροσμεῖν.

έκμυκτροσμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος,
ὁ ἀνήκων εἰς τὴν έκμυκτροσμῆσιν βλλ., ἀποκαλυπ-
τικός ἐπίρρ.-ικός.

έκμυκτροσμῶ μιν. ἑσφ. ἀντὶ ἔξαμυκτιζῶ βλλ.:
Εὐστ.1282,30.

έκμυζ-έω μιν. μινὸ δδ. διδάσκω τελείως παθ.:
Πρόδρ.χερόδω.Σμ.8,23 ἠπιορέων ἔξεμυζῆθιν.

έκμυκροῖω γλωσσ. καθιστῶ τινα ἐντελὸς μωρῶν.

έκμυκρῶ-ᾶ μτγ. ἀνορροφῶμαι: Πλούτ.Κορ.31
έκμυκρῶ-ᾶ μιν. ἐντελὸς ἀνορροφῶ τινα παθ.:
Κίρρω.Βασ.Μακ.61 ἀπὸν ἰπὸν τὰς Βριάρω
χίφρες έκμυκρῶμένους ὡσπερ ἔγκλεισιν.

έκμυκρῶ-ᾶ λέξ. κ. νεώτ. ἔξερχομαι τὸ μίμνηος,
ἐκπλέω μετὰ στόλου. 2) μτφ. έκμυκρῶθ, παρέ-
χω ἐπὶ ὠριμῶνιν νεώτμ τὸ πλοῖόν μου εἰς τινα.

έκμυκρῶσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ έκμυκρῶσις πλοῖου,
ἡ παραχώρησις χρίσεως πλοῖου ἐπὶ νεώτμ.

έκμυκρωτικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπὶ νεώτμ μισθωτῆς
πλοῖου ἐν ὄκμ ἢ ἐν μέρει.

έκνευσθᾶ-ᾶ μτγ. ἐπὶ πλοῖου, πλοῖα εἰς τὴν
ἐθρῶν, παθ.: Λυκόφω.726.

έκνευσταλῶ-έω μιν. ἐκπλέω: ΚΜνασσα.Χρον.97.
έκνεάζω μτγ. κ. πᾶν. ἐκ νέου φέρομαι: Λοικ.
Ἐρωτ.33 σπόρον δὲ πυρῶ καὶ κροθῆς κατ' ἄστυς
έκνεάζοντα. 2) δαθέντα σπόρον ἀποδοῖω ἐκ
τῆς νέος ἐσοδείας: Πάπρ. ὁμολογῶ ἐπιχρημένη ἀρ-
τόδαας Χ, ὄσπερ έκνεάσας ἀποκαταστήσω.

έκνευσμός (ὁ) μτγ. ἡ ἀνορροφῆσις: Σημ.Μικ.37D.
έκνεκρῶ-ᾶ μιν. καθιστῶ τὴν ἐντελὸς νεκρῶν,
ἀνορροφῶν: Καλλίμ.Χρυσ.463.

έκνεμῶ ὄγω πρὸς βροσκήν, βόσκω: Φιλ.2,233 ἐκ-
νεμῶν ὄγελος. 2) συνθ. μέσ. μετ' ὄσρ. ἔξεμυ-
κρῶθιν βόσκων κατατρώγω τὴν ἐντελὸς: Θεόφρ.
Φ1,9,16,1 ταῦτον ἰτὸν τόπον αἱ ἀγέες έκνεμῶσιν,
Νικ.Θηρ.57D. 2) μτφ. κατατρώγω: Λοικ.Ἐρωτ.
25 μηδεμίαν λύθησ τὴν διανοῖαν έκνεμῶμένης
3) κατοικῶ: Φιλ.2,524 ἐκνεμῶμαι χιώρας
4) μτφ. μέσ. ἀνορροφῶ: Σοφ.Α1,399 οὐκ ἐκτός
οὐκ ὄσφορον έκνεμῶ πῶδα. 5) ἦα. «έκνε-
νέμωται: ἔξῆλθεν, ἔξῆλται. 6) ἱστρ. ἐπὶ ἔκων,
ἔρπω, ἔξαπλοῦμαι: Ἀλέξ.Τραλλ.9,3 έκνεμῶμενον
ἔλκος. 6) παρέχω, ἀπομένω, μοιράζω ἦα. «έκνε-
νέμωμαι, παρεδῶκασιν», Ζωναρ.669 ἐκνε-
νέμωται, διαμεμερίσται.

έκνεοστώω ἐκκαλύπτω, βγάζω ποικίλ, ἔκκλωσ-
ῶ: Ἀριστ.Θαυμ.842β,1, Ἀντίγ.Καρ.Θαυμ.15.

έκνεοστωκτεν ἦα. κατεβάλλω ἐν.

έκνευρίζω κ. μιν. κ. νεώτ. ὀσποκίω καὶ
ἀφαιρῶ τὰ νεῦρα, ἀπονευρῶ. 2) μτφ. ἀφαιρῶ τὰς
δυνάμεις τινός, ἀδυνατίζω, παρᾶλω, ἀπολαύω:
Πλούτ.Ἠθ.451C -οῦκ έκνευρίζωσ οὐδὲ έκτεμῶν
πανάσται τῆς φύκῆς τὸ ὑπηρετικόν, Διον.Κ.54,21
τῶν βαρᾶρων ἰσχύην έκνευρικός, Μηνάτ.
9,3 Ὁδ.1 ἔκνευρίας ἐχθρῶν . . καὶ ἀνίχωρον
ἔδειξας. 3) ἐν ὄμ. σμμ. μέσ. κ. παθ. στερωθῶσι
δυνάμειν, εἶμαι ἔξεσθηνμένω, παρᾶλωθῶμαι
ΑΒ 243,19 «έκνευρισμένοι, ἐξέλωμένοι δυνάμειος»
Δμ.37 έκνευρισμένοι καὶ περιηρημένοι. χρή-
ματα καὶ συμμάχοσ Φλ.2,434 έκνευρισθεῖσαι
χώρα, Πλούτ.Ἠθ.755C ἡ πόλις έκνευρισταί»

2) νεώτ. διεγείρω τὰ νεῦρα τινός, ἔξερεθίζω,
νευρῶς κἀσπον: τὸν έκνευρίζει ὁ θορυβός.

έκνευρισμός (ὁ) μιν. κ. νεώτ. τὸ έκνευρί-
ζεν, ἡ ἀποκοπὴ καὶ ἀφαιρέσις τῶν νεῦρων κ.
μτφ. ἡ ἀφαιρέσις τῶν δυνάμειν, ἡ ἐξαοθένσις,
παρᾶλωσις, ἀποσπῶσις: Εὐστράτ.Ἀν.Υοτ.223,27
έκνεύρισις τῆς φύκῆς, Γερμ.Κ/Ν.Ὀμ.117μ ἡ συν-
τριβὴ αὐτοῦ καὶ έκνεύρισις. 2) νεώτ. ἡ διεγέρ-
σις, ὁ παροξυσμὸς τῶν νεῦρων, ἡ διατάραξις τῆς
φυσικῆς ἰσορροπίας πρὸς έκνευρισμός.

έκνευρισμός (ὁ) μιν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ έκνευρίζω βλλ.11, ἡ ἀποσπῶσις
σ: Νικ.Χλων. ἐν Σδδ.1109 ἔσταιν γὰρ τοῖς μὲν
βλαστῶ καὶ θηλυθρίσις έκνευρισμός καὶ γυναικι-
σμός. 2) νεώτ. ὄσπαρτ. τὸ ἐκ πνευματικῆς ἢ
σωματικῆς κοπῶδύσεως εὐερέθιστον τῶν νεῦρων.

έκνευριστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ έκνευρί-
ζων, ὁ ἐπιφέρων, προκαλὸν έκνευρισμόν βλλ.21
έκνευριστικὴ συζῆσις-μειψυμοίρια - βροχῆ'
ἐπίρρ.-ικός κ. δημ. ᾶ.

έκνευροκαυλος-ου ἄγρ. τὸν έκνευροκαυλός.
έκνευρος οὐ γλώσσ. ὄστος, ἀδύναμος.

έκνευρῶ-ᾶ ἔπιρρ. έκνευρίζω.

έκνευριστικός (ὁ) μτγ. ὁ έκνευρῶν, ὁ ἐπιφέρων
παρᾶλωσ τῶν νεῦρων. 2) δδ. συνεκτ. ὁ καθιστῶν
τινα ἀνίκανον τὰ βλάσφ: Ψχρμ.Λόγ.22,7,30.

έκνευσις-εως (ἡ) τὸ έκνεῖναι, ἐκάνειν τὴν νεφ-
λῆν πρὸς ἀποφυγὴν κτηνηματος: Πλάτ.Νῆσ.215Α
μυρρίνην ἀντὶ τῆς ὀρθῆς προσαγορεύει, τῆς τε κῶ-
λαδείας πασῶν πτηνῶν καὶ βόλων ἐκπληκτικῆ . .
μρουμένην. 2) έκνευσις τῶν ὀδῶν Σχολ. Α.

ριστφ.Βατρ.113 ἐκτραπὸν δὲ ἐκνεύσεις ὁδοῦ ὁπου τις ἐκτραπὸν δύναιται.

ἐκνευτήρ-ήρος(ῖ) νεώτ. στρατ. μεταλλικόν τμήμα τοῦ ἔφρουσ μεταῖο τοῦ ἐλάσματος καί τῆς λαβῆς. **ἐκνεύω**, ἄορ. **ἐξένευσα** ἐπί(ζ)ων, δι' ὀναπινομοῦ τῆς κεφαλῆς ἀποσείω τι ἀπ' ἐμοῦ κ. ἀπολ. ἢ ἀμτθ. ἀποκλίνω, ἀνατίσχω τῆν κεφαλῆν: Ξεν. Ἰνν.5,4 πάντα γὰρ ὁποῖα ἀν δύσκολ' ἢ περὶ τοῦ πρόσωπον ὁ Ἰππος ἐκνεύειν πέφικεν ἄνω' 2) γεν. δι' ἐπιδείξιας κινήσεως ἐκφεύγω ἢ ἀποκρούω τι κατ' ἐμοῦ ἐπιπερὸν: Ἠγησ.π.διου. Ἄλ.Συνθ.18 μικρὸν ἐκνεύει τοῦ ἔφρουσ, Διόδ.Σ 15,87 βελῶν τὰ μὲν ἐξένευσα, τὰ δὲ διεκρούσατο, αὐτ.17,100' 3) παρεκκλίνω, ἀφίσταμαι, φεύγω μακρὰν ἀπὸ τινος, ἀφῆνω ὁπίω ἢ μακρὰν τι, ἀποφεύγω τι, ξεφεύγω: Ὀρφ. Ἀρχ.456 Πάλιον ἐκνεύσατες, ΑΠ 9,371,3 τρηχύν ὁ δ' ἐκνεύσας ταχίως πάγον ἰπερὶ λαοαυθί, Σουίδ. ἐν λ. κωμῶσαι: ἴ) ὄντθ. ἀπέριμαι, ἀποκρούομαι, διαφεύγω κρυφίως, τὸ στρίβω: Κ' Δ' ἰω.5,13 ὁ δὲ λαβεία ὁκ ἔδει τίς ἐστιν ἢ γὰρ Ἰπσοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ' 4) μτφ. ἀποκρούω, ἀποστρέφωμαι, ἀποποιῶμαι τι: Θεμιστ. Λόγ.34,448,20 οὐκ ἐκνεύετο τὸ ἀνδράποδον ἀγαθόν' ἢ κ. μετὰ γεν. Πλωτίν.6,7,34 ἐκ- τῶν παρόντων 5) ἐκτρέπω τι ἀπὸ τῆς κανονικῆς τῶν πορείας, παρεκκλίνω: Σουίδ. ἐν λ. Σεμίριμας ἐκνεύσας τὸν ποταμὸν Ἰνδόν' 6) κλίνω πρὸς τὸ πλάγι ἢ πρὸς τὰ κάτω, πίπτω, Εὐρ.Φοιν.1151 εἰς οὐδὰς εἶδες ἀν πρὸ τεύχων πυκνοῦς κυβιστήπῃρας ἐκνευεκότας ἰδ. γρ. ἐκνευεκότας: 7) ὁδ. φερόμαι μεθ' ὀρηκῆς πρὸς τι: αὐτ.Φοιν.1268 εἰς θάνατον ἐκνεύεται κωλοσκαίη σε δεί 7) μτφ. παρεκκλίνω, περιπίπτω εἰς κοίτην τινα ἢ δυσάρεστον κατάστασιν: Φιλ.1,297,4 καί τι τὸν τῆς ἄουθῆς φίλων ἐκνευεκότα, ΠΔ Μαικ.3,3,22 εἰς τὸ φαῖλον ἐκνεύοντες ἢ κ. ἀπολ. παρεκκλίνω τοῦ ὁδοῦ: Εὐρ.Φοιν.920 ἀνὴρ δὲ οὐκ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν ἰσθλ. ἐκτρέπεται τῆς πρόσθε γνώμης: 8) ἀπαλλίω πρὸς τὴν ἀποψὴν ἢ τὸ συμφέρον τινός, διαίτημαι ἐμμένως πρὸς τι: Εὐρ.Π 1186 αὐτ' Ἐἰς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως 9) ποιοῦμαι νεύμα πρὸς τινα, γέωθω: Εὐρ.Π 1330 ἐξένευσε ἀποστῆλαι πρῶσω ἰσθλ. ἐκνέω, μεθ' οὐ εἶχε κοινός τ.1.

ἐκνεφέλιος-ον ὁ ἐκ τῶν νεφῶν, διὰ μέσου νεφῶν ἀναφανόμενος: Θεοφρ.Φ18,10,3 διαπόλλυσθι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνεφέλιος... πυρὸν ἢ κριθῆν.

ἐκνεφρίας(ῖο) βυελώδης ἀνεμος προερχόμενος κατὰ τὰς ἀρχ. (Ἀριστ.Λ.Κόσμ.4) ἀντιλήφεις ἐκ τῆς ἐκρήξεως συναντημένων νεφῶν: Ἄλεξ.46,5 ἔπαν .. ἐκνεφρίας καταίγισας τύχη εἰς τὴν ἀγοράν' ἢ κ.ως ἐπιθ.: Διόδ.Σ 20,88 Νότος ἐκνεφρίας ἐπιγενομένης: 2) ἐκνεφρίας ὄμβρος βροχῆ καθ' ἣν λάμπει ὁ ἥλιος διὰ μέσου τῶν νεφῶν. Γαλ.Λεξ.Ἰνν.462 ὁ μετὰ ἡλίω γενόμενος: 3) ἐκνεφρίας ἥλιος ὁ διὰ μέσου τῶν νεφῶν καυστικὸς ἥλιος, τὸ συννεφέκομα: Ἡρόδ.Ἰατρ.π.Ὀρεθ.10,9,1' 4) μτφ. ἐκνεφρίας πυρτότος Γαλ.Λεξ.Ἰνν.462 ὑπὸς ἄμα κα' πυρῶδες, ὥσπερ ὁ ἥλιος ἐκνεφρίας.

ἐκνεφροβμοι-όμοι εἰς νεφῶς μεταδύλλομαι: Θεοφρ. Ἀν.7 ἀδροῦόμενος ἴο ἀπρὶ ἐκνεφροταί.

ἐκνεφωτής(θ) νεώτ. ὁ ἀνδρακότηρ βλλ. **ἐκνέω**, μελλ. νεύομαι κολυμβῶ πρὸς ἔξω, κολυμβῶν ἐξέρχουμαι εἰς τὴν ἕρπην: Εὐρ.Ἰνν.823 κακῶν δ' ὠ τάλαις πέλαιος εἰσέρω τοσοῦτον ὥστε μῆστ' ἐκνεύσαι πάλιν: 2) ἐκφεύγω κολυμβῶν: Οὐκ.2,90 ἀνδρας τε τῶν Ἀθηναίων ἀπέκτειναν ὄσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν' 3) γεν. διαφεύγω, διασείρομαι: Πίνδ.Ο 13,14 ἄνα, κοφροισιν ἐκνεύσαι ποσσίν, Εὐρ.Ἰνν.470 εἰς δὲ τὴν κτύπην πεσοῖν' 5)πην σὺ πῶς ἀν ἐκνεύσαι δοκεῖς: **ἐκνεωτριζῶ** μον. ἐντέλωδς νεωτριζῶ, μεγάλας

καινοτομῶ, κόμω νεωτερισμούς: Φώτ.Βιβλ.209, 165,27 ἐπὶ τοῦ καθυπόδημον ἐκνεωτριζεῖ.

ἐκνήναι ἴο. ἐξαποθῆσαι.

ἐκνηπιῶ μτγν. ἀνατρέφω ἢ ἐκπαιδεύω τινά ἐκ νηπιακῆς ηλικίας, μεγαλώνω: Φιλῶστρ.Σοφ.2,1,11 Διδυμοὶ κόραι .. ὅς ἐκνηπιώσας ὁ Ἡρώδης οὐλοχῶνς ἐαυτῶν .. ἐπινοήτορ' 2) παρ. ἐξέρχουμαι ἐκ τῆς νηπιότητος, γίνομαι αὐτετός: Φιλῶστρ. Ἀπολλ.5,14 ὑπὸ λόγων ἐκνηπιόσθαι.

ἐκνηστεῖω νηστεύω μέχρι τέλους, φυλάττω τὴν νηστείαν: Ἰνν.Νοῦσ.2,65 πίων ἀφιπτον καὶ ὁδωρ ἐκνηστεύεται, Πλωτ.Ἦθ.686δ ἄλογον .. διψῆν μᾶλλον ἢ πενήν τῶν ἐκνηστεύομένων.

ἐκνήφω μτγν, μελλ. ἐκνήφω ἀνανήφω, γίνομαι πάλιν νήφων, νεφέλιος, ξεμεθῶ: Ἰννῶλοχ.π.Ἀθην.4,130Β καρβηροσπίτες ὑπὸ τῆς μέξης, ὁποῖε τι τῶν ἀγομένων θεασάμεθα, πάντες ἐκνήφουμεν, ΑΠ 5,134, ΠΔ.Ἰνν.9,24 ἐξένηφε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ ὄνω, Πλωτ.Δημ.20' 2) μτφ. ἐρχομαι εἰς τὸν ἐαυτῶν μου, συνέρχομαι: ΚΔΚορνθ.1,15,34 ἐκνήφατε δικαίως καὶ μὴ ἀμαρτάνετε' ἢ κ. μετὰ γεν.: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,5 γάρμυρ ἐ- τῆς διαθυμῆς: 3) μτφ. ἀπομακρύνω, ἐξομακρύνω: ΠΔ Σοφ.Σειρ.34,31,2 ἀπορώστημα βαρὺ ἐκνήφει ὄνος.

ἐκνήχομαι, πορκα. ἀπαφρ. ἐκνήχωνται ἄπο κολυμβῶν ἐξέρχουμαι εἰς τὴν ἕρπην, ἐκνέω, ἐκκαλυμβῶ: Λουκ.Εὐαγγ.Δ 8,2 ἐγὼ δε... ἐξένηχον ἔχων ἐς-Ταιναρον: 2) μτφ. ὡς ἐπίπτο, τὸ νηχῶμαι, κολυμβῶν διανώω: Ἀθην.7,315δ τοῦς δε νόρω τῶν Ἡρακλείων σπληνὸν ἀλλεῖε δια τὸ πλεῖον ἀποπν ἐκνήχωνται' ἢ κ. ἀπολ.: Λουκ.Μισθ Συν.2 ἀθλοιο κακῶς ἐξένηξαν γυμναί' ἢ κ. μετ' ἐμπροσθ. ὄρω. (πρὸς τινα): Ἀπολλοθ.1,9,25 3) μτφ. καταλήγω, φθάσω: Ἀριστ.Κόσμ.398β,32 εἰς τὴν ἑαυτοῦ διαίταν ἐκνήχεται.

ἐκνήφεις-εως(ῆ) μτγν. τὸ ἀνοήθην, ἀνόνηφες, ἐπανάδος εἰς νηφαλιότητα ἢ ἄρεσιν: ΠΔὸρῆν 2,18 μὴ ὄως ἐκνήφεις σεαυτῆ ἰμὴ ἄρεσιν: 2)

ἐκνίξω, μελλ. ἐκνίξω ἐκπύλω, καθαρίζω, συνήθ μτφ.: Εὐρ.Π 1224 φόνω φόνω μουσάρων ἐκνίξω κ. παθ.: Εὐδ.56,5 ἐκνεμμένω κούλα, Φιλῶστρ. Ἄετ.9,3 ἐκνεφθεῖς ὁ στόμαχος, Πλάτ. τῶν ἐκνεμμένων: ἢ ἐπὶ ἐγκλίματων ἢ καουρηγμάτων Πλάτ.Ἐπιστ.352C ταῦτα γὰρ ἀνίσταται καὶ οὐκ ἀν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίξεται: 2) μέο. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποπλῶνα: Δημ.274 οὐδέποτε ἐκνίξω σὺ τάξει ππραγμένα σεαυτῶ, Φιλ.1,365 ἐκ- τὸ ἐθῆ γυναικῶν, Πλουσ.3,17,7' 3) ἐντέλωδς καθαίρω, ἐξαγνίζω: ΑΠ 14,74 ἐκ-φυχθῆν' 4) καθιστῶ διαυγές, ἐπαναφέρω εἰς τὴν διαύγην: Ἀρετ.Ὀξ.Νοῦσ.2,3.

ἐκνίκημα-ατος(ῖ) μτγν. κ. μον. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νίκης τὸ διὰ νίκης κτήθεν: Εὐστ.Πον.204,86 βασιλικὰ .. ἐκνίκηματα: 2) ἡ ὑπεροχῆ, τὸ πρό τέρωμα: αὐτ.Πον.189,11 τῷ τῆς ἀρετῆς ἐκνίκηματι

ἐκνίκησις-εως(ῆ) μτγν, μον. κ. νεώτ. τὸ ἐκνίξω ἢ ἐντέλωδς καθήσους ὑπεροχῆ: Ἀναστ.Σίν.Ὀδ 284,9 τῆ τοῦ κρείττονος ἐκνίκησις: 2) εἰδ. κ. νεώτ. νομ. ἢ ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου διεδικήσῃς ἢ ἐπιδικώσῃς τὴν ἀφαιρέσιν ἀπὸ τοῦ ἀγροστού πρῶματος πωληθέντος αὐτῷ ὑπὸ ἄλλου μὴ κυρίου: Ἰουστιν.Κώδ.1,3,38 Πάπ. εἰ δὲ συμβαδὲ ἐκνίκησιν ἢ ἀφροσθέντων τινα γενεθῶς.

ἐκνηκῶ-ᾶω κ. μον. κ. νεώτ. ἐντέλωδς νικῶ, καταπνικῶ π.: Εὐρ.Ἰων.629 ὁ χρυσοῦς ἐκνηκῶ τόδς, Εὐστ. Πον.297,37 τοῦ κατὰ θάνατον φόβου τὴν φυσικὴν ἐκνηκῶσιν στοργῆν κ. παθ. ἐξαναγκάζομαι: Ἀθην.5,188Α ταῖαυτα εἶπεν ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἐκνηκῶμενος: Ἡλιθδ.Α18,6,11 ὑπὸ φίλων τοῦ περὶ τὴν Χαρκλικίαν ἐκνηκῶθησα, Εὐστ.Πον.274,44 ἐκνίκατος λογισμῶ ἐν' 2) μετ' ἀπ. προσ. κατ' ἐπιπῶ εὐδων, κερδίω, παίρω μετ' ἄλλο μέρους μου: ΑΠ.Π10,11 ἐξένηκισεν τὸν δῆμον' 3) ἀπολ. κ.

ἀμύθ. κερδίζω πλήρη νίκην: Παύλ.β.15,36 ῥωμαίων δ' ἐκνικασάντων 4) ὄμ. κ. μετ' ἀπαρση. ὑπερισχύω ὡστε: Πλάστ. Ἀντ.63 ἔμ. κ. μετ' ἀπαρση. Κλεοπάτρα διὰ τῶν νεῶν κέρθηται τὸν πόλεμον 5) παθ. παραστρώμαι, ἐνδύω, ὡστε: Ἰω.Π.17,419 οὐδέ γὰρ ἐκνίπται τις ἐξενικηθῆ... ἐξουσιάζω 5) μτθ. ὑπερισχύω, ἐπιτρώτα: Θουκ.13 οὐ μόνον πολλοῦ γε χρόνου ἔδονται καὶ ἄσπειρον ἐκνικησάσι (τὸ καλεῖσθαι) Ἐλλήνας, Παισα.4,61 κληθῆναι Τρωϊκῶν... ἐξενικησεν. Ἐς π. Πον.97,41 6) ὄμ. ἀποκλίνω, μεταπίπτω πρὸς τι, κατανῶ: Θουκ.121 τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστα ἐπὶ τὸ μυθώδες ἐκνικηκίωτα, Σουβ. ἐν. Μάρμας ἐξενικησεν εἰς παραοίαν ἃ Μάρμας 7) ὄμ. κ. μέσ. ἢ παθ.: Διον. Ἀλ. Σουκ.28,883 8) ἐπὶ ἀνέμου, κοπύζων, μεταπίπτω εἰς: Ἠλιδ. Α.19,5,24 ὁ δὲ ἀνεμος... τέλος καὶ εἰς γαλήνην ἐξενικηθῆ.

ἐκνίπτω ἴα. ἔτ. τ. τοῦ ἐκνίξω βλλ. ἴα. «ἐκλόουσι, ἐκνίπται».

ἐκνίπτω ὄμ. μτθ. κ. νεώτ. καθαρίζει διὰ νύκτου, παθ.: Ἀλεξ.24 τὰ κνήματα εἰς τὸ φανερόν ἐκνιτρώμενα θνήσκαι, Ἀρχην. Γαλ.12,408 2) νεώτ. ἐνεργῶ ἐκνίτρωσιν.

ἐκνίτρωσις-εως ἴη μτθ. κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεία τοῦ ἐκνιτρώειν, καθαρῶν δια νύκτου: Ὁρειδ. ἀν.74 2) νεώτ. ἡ ἀποκρίνωσις βλλ.

ἐκνίτρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν, ἐπιφέρων ἀποκρίνωσιν βλλ.: ἐκνιτρωτικά βακτηρία.

ἐκνίψις-εως ἴη ἴα. «ἀποσημείω, καθάρσις».

ἐκνίψω μέλλ. τοῦ ἐκνίξω βλλ.

ἐκνοια ἴη ἀπάθεια τῶν αἰσθήσεων, ἀναίσθησις: Ἀριστ. Ἰ. Γνω.455β, δ. αὐτ. 456β, 10.

ἐκνομή ἴη μτθ. ἐσφ. γρ. ἐπὶ νομῆ: Διον. Ἀλ.139.

ἐκνώμος-ον κ. -ων ἀσυνήθης, θαυμαστός: Πλάτ. Ν.136 κτίζε γὰρ ἐκνώμον ἄμω τε καὶ δύναμιν υἱού 2) ἐκνώμος, παράνομος: Ὁρφ. ἀν.121.

ἐκνώμων ἐπίρρ. ἀσυνήθης, θαυμαστός: Ἀριστ. Π.198 καὶ γὰρ ἐκνώμων μ' ὄσχητόν 2) ὑπερό. -άματα- αὐτ.992 ἐκνῶτον ἀνθρώπων ἐκνώμοιτάτα.

ἐκνώμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκτός νόμου κηρυχθεὶς ἀποκεκρυμμένος: Αλοχ. ἔμ.92 σάβει τοι Ζεὺς τὸς ἐκνώμων σέβας 2) νεώτ. παράνομος, ἄδικος: ἐκνώμος ἐνεργεία 3) ὄμ. τὸ οὐδ. τὸ ἐκνώμων ὡς οὐσ. ἢ παρανομία: ἐπιμυρήθη διὰ τὸ ἐκνώμων τῆς ἐκνεργείας αὐτῶν 2) ἀσυνήθης, θαυμαστός, πρὸλ. ἐκνώμιος ἴη: Ὁρφ. Ἀργ.59 2) τερωτάδης, ἀποκρίνωσις: Διόδ. Σ.14,112 ἀναξίως τῆς ἀρετῆς ἐκνώμιος περίεσις τιμωρίας.

ἐκνώμιος ἐπίρρ. κ. νεώτ. παρὰ τὸν μουσικὸν νόμον, παρὰ τὸ μέλος, διασαρηνικός: Αλοχ. Ἀγ.473 ἐκνώμιος θύμων ὄμειν ἐπέωτασι 1δ. γρ. ἐκνώμιος ἔμμελός 1 2) νεώτ. κατά τρόπον ἐκνώμων βλλ. ἴη, παράνομον, ἄδικον.

ἐκνώσις βλ. ἐκνώσις.

ἐκνοσηλεύω μτθ. θεραπεύω τινά ἐντελῶς ἀπὸ νόσου τινός: Γαλ.10,522 2) ἔν χρ. κ. μτθ.: Φιλ.1,631,16 ἐκνοσηλεύομαι τὰ ψυχῆς ἀρρωστήματα, Θεοδ. δῶρ. ἴστ. Ἐκκλ.5 τὸ σῶμα τῆς ἐκκλήσιας ἐκνοσηλεύοντες 2) παθ. οἱ ἐκνοσηλεύομενοι οἱ ἀναρρωσάντες: Γαλ.7,25 2) κ. ἀμύθ. ἴα. «ἐκνοσηλεύεις, ἀναρρώσαι».

ἐκνοσησῶ μτθ. ἐκνοσητεύω βλλ.: Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Κρώνων θταν ἄλλους ἐκνοσησάσωσιν.

ἐκνοστήω, ἀόρ. μτθ. ἐκνοστήσασθαι ἐπινοήσομαι, ἐπιστρέφω: Ἰ. Χ.444 Ἐκτορι θερμά λαστρα μάχης ἐκνοστήσασθαι ἴδιον. ἔκ νοστήσασθαι 1.

ἐκνοστήζομαι ΑΠ κ. ἴα. «ἐκνοστήσομαι»: ΑΠ 15,24 2) ἴα. «ἐκνοστήσομαι ἐκβαλεῖν».

ἐκνοστήω-έω κ. μσθ. ἐξ ἀουλήρου νοστή, ὑπὸ τῆς νόσου κηρυθέντος: Ἀριστ. Ζ.5,4,2 ἐκνοσησθέντος οὐκ καὶ λεκούσθ τὸ θέρματα, καὶ ἢ θριξὶ συννοσεῖ 3δ. γρ. ἐκ νοσησθέντος 1 2) ὄμ. κ. μετ'

αἱ. δηλοῦσης τὴν νόσον ἐξ ἧς νοσεῖ τις κ. μτθ. τὸ νόσος ἐξ οὗ πάσχει τις: Εὐδοκ.323 ἐκνοσησασα αὐτὴ μανίαν, ἠρώσθη τοῦ τράγου, Μηναι.8,29 Ὁδ.4 ὁστρον ἀκόλαστον ἐκνοσησάσας.

ἐκνοστήζω ἴα. ἀτίζω ἴα. ἐν λ. ἀποκλιθεῖσθαι.

ἐκνούσις-ον κ. ἴα. -ούσις-ον μτθ. κ. μσθ. ἄνοιος, ἄφρων: Πλάστ. Πιρρά.19 ἐκνούσις οὗ γήρως ἢ μεγέθους κακῶν γεγονέναι, Μηναι.8,1 Ὁδ.7 ἐκνούσις πρόσταγμα τυράνων δυσσεβοῦς.

ἐκνούω-έω μτθ. μέλλ. ἐκνούωσθαι σκέπτομαι, ἐπινοῶ, μηχανώμαι: Διων. Κ. ἀν.73,3.

ἐκνούωτερόμοι Πλάτ. Διονικητέρω.

ἐκνούωσις γλῶσσα. ἐξαλείφω, διαγράφω.

ἐκξέω Ἐπίρρ. κ. μσθ. ξέω τι τελείως, καταλείβω: Ἐπίρρ. Αἴθους ὄρθου καὶ εὐγνώμιος... ἐκξέσαι λέισις 2) διὰ ξέσεως ἢ τριβῆς ἀπομόσας, σπογγίζω τι ἐντελῶς: Τζέτ. Λυκόφω.874 οἱς ἱτριπτήριος 1... τὸν βύπον ἐκξέσαι.

ἐκξήριζομαι μσθ. οὐρὸν τὸ ἔξω μὲν ἐκ τῆς θήκης, ἴα. ἐπιτεθῶ κατὰ πινος, Ἐσπαθῶν: Τζέτ. Χλ.3,134 ὁ παῖς ἐκξήριζόμενος ἔπεικε τοὺς βαρβάρους, Νικ. Χων. Ἀνδρόν.219.

ἐκξήριζμός ἴη μσθ. ἡ κατὰ νόμον ἐξουσία, τὸ ἐσοπθῆμα: Νικ. Χων. Ἀγαθ.397β.

ἐκξυλῶ-ώω καθιστῶ τι ἐντελῶς ἐυλόιδες, κ. παθ. γίνωμαι ἐυλόιδης, ἐυλόιδως: Θεόφρ. Φ.11,27 ἐκξυλοῦνται, ὡσπερ αἱ τῶν ῥαβδυνῶν ῥίζαι.

ἐκξυλῶ μτθ. ἐκξέω βλλ.: Πηρόν.δ.3,48 ἐκ δ' ἄλην ἔσας ἱερὴ πινυκίδος ἠεμυμένης διὰ κηρού.

ἐκκόθη ἴα. «ἐπενόθη, ἐφωρόθη».

ἐκκόμας ἴα. «ἠκούσασθαι, ἐπιθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

ἐκκομῶ ἴα. «ἐπίδομαι ἐφωρόμεν, ἠσθῶμεθα».

έκουσιόδοτος-ον μιν. ό έκουσιώς δοθείς : Σταυδ.Θεοδ.1436.

έκουσιόθυτος-ον μιν. ό έκουσιώς θυσιασθείς : Σταυδ.Θεοδ.1436.

έκουσίος-α-ον κ. -ος-ον κ. μιν. κ. νεώτ. έπλ πράξεις ή ενεργειών κ. τών αποτελεσμάτων αυτών, ό γινόμενος έξ ίδιαις θελήσεώς πινος, κατ' έλευθέραν βούλησιν, ό έθελούσιος, θεληματικός, αντίθ. άκούσιος· Άριστλ.ΗΜ.112 «έκούσιον... ό πράττειν μή άναγκαζόμενοι»: Δημόκρ.240 έκούσιος πάσι, Σοφ.Φιλ.1318 έκούσιαισιν έγκειται βλάβαις, Άντιφ.5,92, Σομφ.7,57 έκούσιος, ή στρατιάς ένήγητον, Πλάτ.Πολ.603B βίαιους ή έκούσιος πράξει, Μηναι.1,3 Ξδ.6 τώ έκούσιον πάθος σου μμοιόμενος || τώ έκούσια ώς ούα, ό έκούσιως γινόμεναι πράξεις : Ξεν.Άπομν.2,118' 2) κατά διαφόρους έκφορμάς έν έπιρρ. χρ. : Σοφ.Τρ.727 τώσ σφαλαίσι μή Έ έκούσιαισιν ένν. γνήμοισι, Διοσκ.2,1 έκούσιαι γνήμη προσέφραται | έδμ. καθ' έκούσιον κατ' έλευθέραν βούλησιν : Πά. Άρ.15,3 μεγαλώσει αύχην ή καθ' έκούσιον ή έν τάσ φορτάσ, Κδ Φιλμ.14 κατ' έκούσιον, Έυστ. Πον.96,23 3) τώ ούδ. έν άπρωσ, συντάξει έκούσιον κατ' μοι μετ' άπαρφ, έμαι πρόθυμος πρός τί : Διον. Άλ.Ρωμ.10,27 οίς έν έκούσιον συνάρασθαι τώ... άγώνος, 4) σπαν. έπλ προσ. ό έκών, ό έξ ίδιαις θελήσεώς, κατ' έλευθέραν βούλησιν ενεργών : Σοφ.Τρ.1123 ήμαρτεν ούχ έκούσιαι, Σομφ. 1,38 έκούσιον... άποθάνειν αυτών, Πλάτ.Νόμ.925Α.

έκουσιότης-ητος κτν. κ. μιν. ή έκούσια γνώμη, ή έλευθέρα προαίρεσις, θελήσις πινος : Μέμν. 32,1 τών πόλεων τās μεν έκουσιότητι μεταβαλλόμενας, τās δέ και βίαια κατέσχεν, Νικ.Χων.Άγολμ.400B μηδέ προσχωρήσαν έκουσιότητι.

έκούσιως έπίρρ. κ. μιν. κ. νεώτ. καθ' έκούσιον γινόμεν, έξ ίδιαις, έλευθέρας βουλήσεώς, αυτοπροαιρέτως, θεληματικώς, αντίθ. άκούσιως : Εύρ.Τρω.1037 έκούσιως τήνδ' εκ δόμων έλθειν έμών ζένας έξείδων, Σομφ.4,19 τώσ... έκούσιως ένδοσιον, Ξεν.Άπομν.2,118 έκούσιως ταιλαιπυρών, Κδ Έβρ.10,26 έκούσιως... άμαρτανόντων, Πλάτ. έκούσιως και αυθαιρέτως.

έκπαγλος-ον κ. νεώτ. ό προκάλων, διεγείρων κατάλληλιν, κατοπηκτικός, τρομερός, έπλ προσ. : Ψ.Ο 689 εκπαγλος έών και θαρσαλέος πολεμιστής ή περί του 'Αχλλέως' κ. ύπερβ. : αυτ.Α 146 Πηλεΐδα, πάντων εκπαγλότατ' άνδρών 2) έπλ πραγμ., φοβερός, τρομακτικός : Ψ.Ο 198 εκπαγλιος έπέσειον, 'Οδ.Ξ 522 στε τις χειμών εκπαγλιος όροιοι, αυτ.Κ 448 εδδελαιν γάρ έμην εκπαγλον ενίψην 3) κ. νεώτ. θαυμασιός, θαυμασμός : Πηδ.Π 4,140 άνήρ εκπαγλος, αυτ.1,715, 22 σθένει γ' εκπαγλιος ίδειν τέ μορφοίσι | νεώτ. έπλ κολωνής : γυνή εκπαγλιώ υρωσθέντος || π. μιν. εκ, μ. άπαξ : Ξεν.Έπρ.11,3 όλοιος... τοίς εκπαγλοτάτοισι || π. άπτ. ποιητ. σπανίως ύπερφυώς : Άλοχ.Χο.548 εθρφέων εκπαγλον τέρας, Σοφ. Ψλ.204 ώς δέλιων όρρήτων εκπαγλ' όχηθ' | τώ ούδ. εκπαγλον ώς έπιρρ. ύπερφυώς, καθ' ύπερβολήν : Ψ.Ν 413 εκπαγλον έπεζέταο μικρόν άσας, Νικ.Όπρ.448' || όμ. τώ ούδ. ηληθ εκπαγλια : Ψ.Γ 415 ώς δέτων εκπαγλια έφίλσα, Σοφ.ΟΚ 716.

έκπαγλότης ή ήτ. άσ.δ.γρ. εκπαγλότης τετρατώβια, **έκπαγλομαι-ομαι** παθ. καταγομθόμεναι όπό εκπληξεώς ή θάρβους, θαυμάζω, έν χρ. μ. έν τή μτχ. : Ψρ.7,181 άπεδείκνυμαι εκπαγλομένην | πρόστιν πολλά ήτ εκπαγλομένην, Εύρ.Τρω.429 Κύπρις δέ τομόν εΐδος εκπαγλομένην' || σπαν. π. μιν. εκ, οίσι : Διον. Άλ.Ρωμ.140.

έκπαγλις έπίρρ. κ. νεώτ. κατ' άπό τήν έκπλη-

κτικόν, σφοδρώς, ύπερφυώς, φοβερός : Ψ.Α 268 εκπαγλιώς άπόλεσαν, αυτ.1238 Έκτωρ δέ... μοιρεται εκπαγλιώς, 'Οδ.Α 437 Ζεύς εκπαγλιώς ήχηθρε, Ίην.Γυν.2,171, όηλθρεν εκπαγλιώς ώραιο.

έκπαθεινόμεναι μιν. παθ. μετά πόθους ρήμα : Κλήμ.Άλ.2317 εκ- περί τās άλόγους όρξεις.

έκπαθια ή ήτ. μτχ. τώ άδύροτον, τώ σφοδρόν πάθος : Ψολογία.Ψ.38,3 κωνιάν ύπό εκπαθείας, μεγέθει τήν, συνηκμωμένην.

έκπαθής-ος ή ήτ. ήτ. ήτ. μιν. λιαν έμπαθής, μακώδης,σφοδρόρος εκτ'ό πάθος:Πολύδ.16,123,5

έκπαθώς έπίρρ. μτχ. κατ' άπό τήν εκπαθώς μακωδώς : Τέλης 35Η, 'Ιώσ.Πί 2,18,4, 'Αθ'ήμ.10,443D ού ή οίλου | τούς εκπαθώς μεταλαμβάνοντας.

έκπαθειμα-ατος ή ήτ. ό εκπαθειβείας, άνατραφείας, ίδιαις ύπό τής μητρός του, όδ, τώ τέκνον : Εύρ.Κύκλ.401 Νυκτός εκπαθειμα, Ψγνε.

έκπαθεισεως ή ήτ. νεώτ. όημ. -η ή ένεργεια και τώ άποτέλεσμα του εκπαθειβείας βλ.λ.2' 2) είδ. κ. ή ύπό τών διδασκάλων συστηματικώς παρεχόμενη μορφοσις σκόπός τής εκπαθεισεως είναι ή προπαρασκευή χρησηών πολιτών, -όθησις -ιδιωτική εκπαθεισεως ή ή υπό θηρσιών - ύπό ιδιωτικόν διδασκάλων παρεχομένη' || ώρισμένον στάδιον ή στάδιον τής μορφώσεώς : κατωτέρα - μέση - άνωτέρα εκπαθεισεως, - εκπαθεισεως νεοσυλλέκτων - κληρωτών 3) ό κοινωνικός όργανισμός ό άποδίδειν εις τήν άνάπτυξη των σωματικών και πνευματικών ικανοτήτων του άνθρώπου : ή άναγνήσκων εκπαθεισεως.

έκπαθειτήριο ή ήτ. νεώτ. ίδρυμα, ένθα εκπαθειούνται οι νέοι, σχολείον : δημόσιον εκπαθειτήριο - ιδιωτικόν, - εκπ- θελήτων-άρρηντων.

έκπαθεισεως-ή-όνη νεώτ. κ. όημ. ό άναερόμανος ή άνήλικος εις τήν εκπαθεισιν : εκπαθειόργανα - τέλη - πλοσίς (ό -ρός εκπαθεισιν δοκιμών τώ πολεμ. ναυπηκόη), - εκπαθει- λειτουργοί (οι άπηρετούστες εις τών εκπαθεισιν κλάδων διδασκαλοί και καθηγηταί) || τώ όρα. ώς ούτ. άνωτ.

έκπαθειτικός ό και εκπαθειτικός λειτουργός βλ. άνωτ.

έκπαθειτικώς έπίρρ. νεώτ. κατ' άπό τήν εκπαθεισεως.

έκπαθειω κ. μιν. κ. νεώτ. εκ παιδικής ηλικιας άνατρέφω τινά : Εύρ.Κύκλ.276 τίς όμης εξεκπαθεισιν πόλις? 2) μορφώνω δια τής διδασκαλας : Πλάτ.Κριτ.45D τούς υιεύς τούς αυτου... ούς σοι εξών και εκθρφέας και εκπαθειδούς, Άοικ.Άλέξ.5'

|| μετά διπλής αίτ. διδάσκω τινά τί : 'Ιώσ.Άν.2,29, Διον.Κ 452, 1 κ. μετ' αίτ. κ. άπαρφ. Μηναι.8,21, Ξδ.7 λαούς βουή εξεκπαθεισεως : Εύλογητός ό Θεός ό τών Πατέρων ήμών || νεώτ.

εκπαθειωσ κληρωτών σκόω αυτών εις τήν πολεμικήν τέχνην' || όμ. νεώτ. εκπαθειωσ ήττων σκόω, θαυμάζω 3) διαμορφώνω, όπουσινών τί : Εύρ. άπ.53,4 όμοιον γέβων άπασιν εξεκπαθεισιν όθην.

έκπαίω μ. έμπαίω τιν, χλευσώ τιν, καταγελώ τιν : Ψα.Χρυσ.6,44,2 και ήμεις τοιούτς εκπαίωσιν.

έκπαίφασιν όρμω σφοδρός εις τήν συμπλοκήν : Ψ.Ε 803 ούκ έπασκον ούδ' εκπαίφασιν.

έκπαίω, μέλλ. εκπαίω, παθ. εκπαίφωσις όριτω έξείω, άποβάλλω από τινος : Εύρ.Ψρ.460 ή παύ με εζείω εξεπαίφωσις 2) όμτθ. διοφεύω, εκφραζώ : Άναΐξ.22,17' || όμ. όμ. κ. μέσ. : Πλούτ.Βρούτ.51 δια τών πολεμίων εκπαίφόμενος.

έκπαλαια έπίρρ. κ. μιν. κ. νεώτ. αντί του εκ πάλαι εκ παλαιώ, από πολλού χρόνου : Κδ Πέτρ.23,5 ούρανοι ήσαν εκπαλαια και γή έξ ούρατος, Πλούτ. Ψδ.548D, ή εκπαλαια ύπήρχεν εκεί όδός.

έκπαλαιατος Ψα. « δένω, ύπερφάνεια ». **έκπαλαιός** Ψα. « άνανδρός ». **έκπαλαια** μτχ. παραδίδω τούς κανόνες τής πάλης : Φιλόστρ.Εικ.14.

ἐκπαλάσσω (παλάσσα) μιν. κινῶν σφοδρῶς μεγίλω, ἀνακαίνω, ἑρμύνω, παθ.: Τέτις, Ἰαμ. 6, 226 χειρὶ δ' ἐκίνοισι πηλῶς ἐκπαλάσσεσται.

ἐκπαλεῖα (ή) πόλις, ἐξάρθρωσις

ἐκπαλέω ἐπὶ μέλους ή ἀθροῦν τοῦ σώματος, ἐκτινάσσομαι ἐκ τοῦ ὄρου, ἐξαρθραῖμαι: Ἰημ. Ἀγμ. 777 σημεῖον δὲ τοῦ οὐκ ἐκπαλήσασιν οὐδὲν γάρ χρέμα τοῦ ἀγκυλῶς κάμφει δύναται, **ἐκπαλής**-οὐς-ές ἐξαρθρωμένος· Ἦσ. «ἐκπαλῆς, ἐξαρθρῶν»: Ἰημ. αὐτ. 52.

ἐκπαλήσις-εως (ή) ή ἐξάρθρωσις: Ἰημ. Ἀγμ. 42, **ἐκπαλικῶσις** Ἦσ. «ἐναντιλογεῖν», **ἐκπαλικκίσις** Ἦσ. «αἰ νόθοι».

ἐκπάλλω ἐκτινάσσω, ἐκτείνω, παθ.: Ἰλ. Υ. 483 μισθὸς αὐτῆ σφονδυλίωιν ἐκπαθῶ. || Ἦσ. «ἐκπάλη, ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέλεσεν».

ἐκπαλον Ἦσ. «ἀνήλωτον».

ἐκπαλος-ον μιν. ἐπιμένωσι: Γαλ. 19, 543 [ἀμφ.] **ἐκπάων** Ἦσ. «ἀκλήρωτος» (γρ. κώδ. ἐκπάλιον).

ἐκπανεγύς μιν. ἐκ τοῦ πηλῶσι: Παχμμ. Ἄνδρον. Παλ. 5, 30, 311Ε αἰς δὲ καὶ ἐπανεγύς ναυλοχῶσάμενοι τὸν τόπον ἠρώμεν.

ἐκπανουργῶ-έω σχόλι. ἐπιπαι. τοῦ πανουργεῖω βλλ.: Σχόλι. Ἀριστ. Ἰημ. 270.

ἐκπαππος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ δις κρόνηπος.

ἐκπαπποῦμαι-όμαι ἐπὶ κρήνων πινω, γίνομαι θυσιαστικός, βγάδω θύσανον (πάππον), πομπουδάω: Θεόδωρ. Φιλ. 1, 16, 6 ἴδιον δ' ἔχει τὸ ἐκπαπποῦσθαι τὸν κερπὸν, Διοσκ. 3, 133.

ἐκπαρσιπτη μιν. δὲν κατορθῶνω νὰ συνδυάσω τὰς ἀστρολογικὰς ἐνδείξεις: Βέτιτ. Βόλι. 93, 30.

ἐκπαρθένεσις-εως νεώτ. ή πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκπαρθένω βλλ., ή διακρούσις.

ἐκπαρθεντις (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκπαρθενεύων βλλ., ή ἐκπαρθενισιάς || συνεκδ. ὁ ἀφαιρῶν τὴν ἀγνότητα νεῶς ή νεοῦ τινος ἐν σπαν. γρ. κ. θηλ. ἐκπαρθενεῖντις.

ἐκπαρθενέω σχόλι. κ. νεώτ., δημ. ξεπαρθενεύω, δημ. ὄφρ. παθ. [ἐ]ξεπαρθενεῖσθαι ἀφαιρῶ τὴν πορθεῖαν γυναικίος, διοκρούω, χολῶ μὲν κέρη: Σχόλι. Λουκ. Ἐυάλι. Δ. 7.] «διοκρούσεν, ξεπαρθενεύσῃ», «οἱ ἐπιδρόμοι ξεπαρθενεύσαν ὄσας ἡχηματίσταν κορασιῶδες», ξεπαρθενεῖσθαι ἀπὸ τὸν ἀφέντη τῆς || συνεκδ. ἀφαιρῶ τὴν ἀγνότητα νεῶς ή νεοῦ τινός, πρόφα, ὄφων εἰς γῶσιον τῶν ἀφροδισίων ἡδονῶν. 2) σπαν. μτφ. κ. ἐπὶ ἔδω-δίμων κ. ἰδ. ποτῶν συσκευασμένων καὶ κλειστών, οἷον ἐν κυτίῳ ή ἐν φιάλῃ, ἀνοιγῶν γεύομαι πρώτος.

ἐκπασσαλέω μιν. διὰ πασάλοιν, ροπαλόιν θρωῶν, διαλόω, ἀποσυνδέω, σκορπῶ: Χριστ. Πατ. 127] ἐβραῖε. «ἐκπασσαλεῖσιων διγλήφου δοκοῦ δέμας λέοντος».

ἐκπατάγῶ-έω, μιν. σφοδρῶς παταγῶ, θορυβῶ, ὀδ. ἐκπαταγῶ: Οἰεσίτ. Λόγ. 2, 253C ἐκπαταγεῖ ἡμῶν τὰ ὕδα. || Ἦσ. «ἐποτάγησαν ξεφώνησαν».

ἐκπατάσσω, μέλλ. ἐκπατάω σφοδρῶς πατάσσω, ὀδ. καταβάλλω: Εὐρ. Ἦσ. 888 τὸ σὺν γένος. . ἰδικ. κακοῖσιν ἐκπατάσσοισιν. 2) μτφ. ἐκπλήσσω: Ἀντιπ. Θεοσ. ἐν Π 9, 309 γρηῖν θρονήτι;

ἐκπατάξω φόβος κ. παθ.: Ὀδ. Σ. 327 οὐγε τι; φρένας ἐκπαταγμένους ἐσθί [Εὐστ. «ἐκπληγμένους καὶ ἐμβρόντητας», Σχόλι. ἐφρων, ἐκφρων].

ἐκπατίος-α-ον ἔξω τοῦ δρόμου, ἀσυνήθης, ὑπερβολικός: Αἰσχ. Αἰ. 50 ἐκπατίος ἄλλοσι παῖδων.

ἐκπατίως ἐπιγρ. ὑπερμετρῶς, δ. ἀνῆγν. τοῦ ἐκπάλλω Ἰημ. Ἐρωτων. 1 ἐν Ἰημ. Ἰον. 2, 171.

ἐκπατίως (ὁ) μιν. ὁ ἀπόστατος: Θεωδωσ. Καν. 24.

ἐκπατριζομαι νεώτ. ἀπέχρωμαι ἐκουσίως ή ἐξ ἀνάγκης ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκτείνωμαι.

ἐκπατρισις (ή) ὁ νεώτ. ή ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομακρυνσις, ἐντεῖμα, ξεπενήρος: ὁ ἐκπατρισιός τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀμερικήν.

ἐκπατῶ-έω μιν. πατῶ ἔξω τῆς ὁδοῦ, ὀδ. μτφ. ἀποσύρομαι ἐκ τῆς κοινῆς: Διογ. Λ. 1, 112.

2) μτφ. παρακ. ἐκπατακῶν τὸν πενήρῃον τοῦ: Διογ. Λ. 4, 19. 3) παθ. ἀπομειγρομαι: Μητροδ. 60.

ἐκπαυμα-ατος (τή) Ἦσ. ἀνάπαυλα, ἀνάπαυσις.

ἐκπαύω ἐπιπαι. τοῦ παῦς βλλ., καταπαύω: Εὐρ. Ἰων. 144 ἐκπαύω γὰρ μάχου. 2) μέσ. ἀναπαύομαι: Θεουκ. 5, 75 οἱ μὲν ἄλλοι ξεπαύσαντο, Ἀθηναῖοι δὲ. . τὸ ἤραϊον εὐθὺς ξεφειράσαντο.

ἐκπαφάξω ἀναρρίπτω πομφόλυγας μετὰ παφλάσμου, μετὰ πατάγου: Ἀριστ. Πρ. 936b, 10, 3 διὰ τί τὸ μὲν ὄδωρ ξεῖον οὐκ ἐκπαφάξαι;

ἐκπαφασμός (ὁ) τὸ ἐκπαφάξαι βλλ.: Ἀριστ. Πρ. 936b, 23.

ἐκπάχυνω ἐπιπαι. τοῦ παχύνω βλλ., ὑπέραχῃ τι ποῖομαι, παθ.: Θεόδωρ. Φαίτ. 4, 1, 4 ὡς ἐπὶ τῶν ζῶων συμβαίνει τῶν ἐκπαχυνόμενων.

ἐκπεθας-ον Ἐπιγρ. ἐκποις, ξεπάουσις, **ἐκπεῖθω** πεῖθω ἐνέλιθω, καταπέθω: Σοφ. ΟΤ 1024 ή γὰρ πρὶν αὐτὸν ξεπέθεισ' ἀπαίδια, Εὐρ. Ἦρ. 469 κ. παθ.: Πλάτ. διὰ τὸ ἐκπεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τοῦ δεινα, αὐτ. τὸν δεινα ἐκπεῖσθαι.

ἐκπεινῶ-έω μιν. ὁ σφόδρα πεινῶ: Μακάρ. Ὀμλ. 10, 222, 6 καὶ ὄσον αὐτοῦ γεύεται τις καὶ ἐσθίει, τοσοῦτον ἐκπεινῶ γίγνεται.

ἐκπεινῶ-έω μιν. σφοδρῶς πεινῶ, μτφ.: Μακάρ. Ὀμλ. 126, 29 ἐκπεινῶσαι περὶ τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀρετῶν.

ἐκπειράζω ἐπιπαι. μέλλ. ἐκπειράσω περάζω, δοκιμάζω, μετ' αἰτ.: Πλάτ. Δευτ. 5, 16 οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου, Κτ' Κορινθ. 1, 9 μὴ ξε ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν.

ἐκπειρασμός (ὁ) μιν. ὁ πειρασμός βλ. λ.: Μνησ. 8, 29 Εἰρώμ. Ὡδ. 9 διωπάσησον τὸν Κύριον δοκίμασθαι παντοῖα ἐκπειρασμῶν.

ἐκπειράωμαι-όμαι, μέλλ. ἐκπειράσομαι, ὄφρ. ξεφειράθην πειράωμαι, δοκιμάζω τι, μετὰ γεν. προσ.: Ἦρ. 3, 135 δεισας μὲν εὐ ἐκπειρότῳ ἀρεμῆος || ὄμ. σμμ. μετ' ἀπαφω: Σοφ. ΟΤ 360 οὐχι ξηνῆκας πρόσθεν; ἐκπειρᾶ λέγειν; (γρ. κώδ., ὄφρ. ή πέτρα ἄγων;) || ὄμ. μετ' ἀναφωρ.: Εὐρ. Ἰκ. 1089 εἰ δ' εἰς τὸδ ἄλλον κἀκπειράθην. .

οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων; || μετὰ διακρούς: Πλάτ. Ἐπιστ. 362B ξεφειράθωμην δὲ εἰτε χαλεπῶς, εἰτε ῥαδίως ὅσοι γιγνομένω. 2) ἐρωτῶ, ἐρευνῶ περὶ τινος: Ἀριστ. Ἰημ. 1234 καὶ σοῦ τοσοῦτον πρώτος ἐκπειράσομαι. 3) π. μτφ. κ. ἐνεργ. ἐκπειρῶ: Ἠλιόδωρ. 7, 19.

ἐκπεκτομένη Ἦσ. «κιτεκζομένη καὶ τίλλουσα».

ἐκπέλει ἀπροσ. ξεσθί, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν: Σοφ. Ἀνε. 478 οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονίον μὲν ὅστις δούλος ἐστὶ τῶν πέλας.

ἐκπέλεκμα-ατος (τὸ) μιν. τὸ διὰ πελέκειος ἐκπέλει: Εὐστ. Πιν. 350, 60 ζύλου. . ἐκπέλεκμα τῆ.

ἐκπέλεκῶ διὰ πελέκειος ἐκτέμνω: Θεόδωρ. Φι 9, 2, 7 τοῦτο δὲταν ἐκπέλεκῆσσω, Ἐπιγρ.

ἐκπέλεσις Ἦσ. «ἐξωθεῖ».

ἐκπέμνω κ. μιν. κ. νεώτ. ἐπὶ προσώπου, ἀπομακρύνω ἐκ τινος μέρους, ἐκδιώκω, μετὰ γεν. τόπου: Ἰλ. Ω 681 νηῶν ἐκπέμνεσι λαθῶν ἱεροῦσι πηλαγρούς, Ὀδ. Σ. 336. || ὄμ. σμμ. κ. μέσ.: Ὀδ. Υ. 361 ἄλλα μιν αἶψα, ὄδωμ ἐκπέμψασθε θύραξ εἰς ἀγῶνιν ἔρχεσθαι. 2) καλῶ, προσκαλῶ ἔξω: Σοφ. Ἀντ. 19, καὶ σ' ἐκτός ἀσέλιων πυλῶν τοῦδ' εἰνεκ' ξεπέμνω. || ὄμ. σμμ. μέσ.: αὐτ. ΟΤ 951 τί μ' ξεπέμψω δεῦρο τῶνδ' ἐμμάτων; || παθ. ξεπέμνω, ἀναγῶ: Σοφ. ΟΚ 1664 ἄνδρ γὰρ οὐ στενωτόσι ὀδὲ σὺν νόσοις ἀναγῶν ξεπέμπετο. 3) κ. νεώτ. ἀποστέλλω, ξεπαστέλλω, διδ' ἐπίσημον ἀπρησῶν ή πρᾶς ξεπαστῶσαι: Θεουκ. 141 οἷτε πεζῶς στρατῆρις

λάκις ἐκπέμειν δύνανται, Πλάτ. Πολιτ. 293D ἀποι-
κίας ·· ἐκπέμψοντες Ἀριστ. Πολιτ. 1271a, 24 κ. παθ. : Αν. Τακτ. 10,6 τὸν ἐκπεμψομένον ·· ἐπιστο-
λῶν 4) ἀποπέμψαι : Ἡρ. 1,160 ἐκ Μυτιλήνης αὐ-
τὸν ἐκπέμψοντα Αἰσχ. Χα. 98 καθ' ὅραμα ὡς τις
ἐκπέμψας, Σοφ. Οἴτ. 789, Πάπ. γυμνασὸς αὐτοῦς
ἐκπέμψατε 6) ὄμ. σμψ. μέσ. : Σοφ. Οἴτ. 309
γῆς φυγάδας ἐκπέμψαμεθα 3) ἐπὶ γυναικός,
διαζεύξηναι, π. περὶ σός : Ἡρ. 1,59 τὴν γυναικά ἐκπέμ-
πειν, Λυσ. 14,28 κ. παθ. : Δημ. 1364 θυγάτηρ ἡ Νε-
σείρας ταυτίσθ' ἐκπέμψθη ὑπὸ τοῦ Φράστο-
ρος κυοῦσα 6) μετὰ διπλῆς αἰτ. δόλησ' ἢ με-
τὰ μὲν τίνος : ΠΔ Βαστ. 2,19,31 καὶ διέβη μετὰ τὸν
βασιλέα τὸν Ἰορδάνην ἐκπέμψας αὐτὸν τὸν
Ἰορδάνην 7) κ. ἐπὶ πραγμ., στέλλω ἐξω, εἰς
ζήτην χάραν : Ἰλ. Οὐ. 381 ἡ ἢ ἐκπέμψεις κειμήλια
πολλὰ καὶ εὐθὰ ἀνδρας εἰς ἀλλοδαπούς, Ἡρ. 1,
136 τῷ δὲ τὸς πλείστους ἀποδεικνύντι δῶρα
ἐκπέμψι δὲ βασιλεῦσι, Μνηστ. 1,21 Συναξ. Μαξίμ.
Ἰουλογοῦ ἐπιστολάς ·· συνάεις πανταχοῦ
τῆς οἰκουμένης ἐξέπεμψεν 8) ἐξήγαγε εἰς τὸ
ἐξωτερικόν, ἐνεργῶς ἐξαγωγήν : Ἀριστ. Πολιτ. 1257ε,
32 εἰσάγουσαι ἢ ἐνδοσεῖς καὶ ἐκπέμψιν ὡν
ἐπλεονάζον 9) ὄμ. σμψ. κ. μέσ. : Ἀριστ. Πολιτ.
1327a, 27 τὰ πλεονάζοντα τῶν γινόμενων ἐκπέμ-
ψασθαι 9) κ. νεώτ. ἐκδιδῶν, ἀναδίδω : Αἰσχ.
Ἄγ. 281 Ἦρατος 13ης λαμπρόν ἐκπέμψιν σέλας,
Ἀριστ. Ζι 589b, 18, Ἀλκιβ. 3,28 τὸ στόματός ··
δυσοσμῆν ἐκπέμψοντες, - αἰ ὄνομαζοι ἐκπέμ-
ψουσι ἀναθυμῆσας 10) προφέρει, ἀπαγ-
γέλλω, παθ. : Ἀπολ. Δύσις, Ἄνταν. 35,1.

ἐκπεμφίς -ως (ή) κ. μων. ἡ ἀποστολή εἰς τὴν
ζήτην : Ουακ. 4,85 ἡ μὲν ἐκπεμφίς μου καὶ τῆς
στρατιᾶς ὑπὸ Ἀκαδαίμωνος ·· γεγέννηται, Ἐ-
πιγρ., ΚΠορφ. Βαστ. Μακεδ. 48, 123 ἰδὼν τὴν δύνα-
μιν ὡς ἐτοίμη πρὸς ἐκπέμψιν 2) ἡ ἐξαγωγή, ἡ
ἐξέθλιψις : Γαλ. Χρ. Μορ. 6,2 ἐκ- πνεύματος 3) ἐν
θεολ. ἐνωσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκπομπή
: Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 23, 422a ἴδιον πατρός μὲν ἡ ἀγε-
ναιώσ ·· πνεύματος δὲ ἡ ἐκπεμφίς.

ἐκπεπνῶ ὠριμάω ἐντελῶς : Θεοφρ. Φι 5, 11,
αὐτ. Φαιτ. 1, 16, 2 Γεωγρ. 9, 10, 8 τὰς δὲ πολὺν καρπὸν
φερούσας μὴ ἐκπεπνῶσας δὲ 2) ἱστορ. παθ.
ἐκπεπνῶσιν χυλοποιῶσαι : Ἰνν. Ἐπιδ. 4, 56.

ἐκπεπληγμένος ἐπιγρ. ἐν καταστάσει φθό-
δου, πανικόθ. : Δημ. 1447.

ἐκπέπνται γ' ἐν παθ. παρακ. τοῦ ἐκπίω : Οὐδ.
Χ 56 ὅσα τοι ἐκπέπνται ·· ἐν μεγάρσιιν.

ἐκπεπταμένος ἐπίγρ. θαφίλος, μεγάλως : Ξεν.
ΚΠ 8, 7, 7 εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως.

ἐκπεπτός μτγν. τύπος τοῦ ἐκπέτω βλλ.

ἐκπεπτασκον παθ. παρακ. τοῦ ἐκπέρω βλλ.

ἐκπεπταίνω κ. μων. ἄγω εἰς πέρας, τελειώνω :
Αἰσχ. ἀπ. 78 ἄλλ' ὁ μὲν τις λέδοιθιν κῦμ' ἐν τρι-
γωνίῳς ἐκπεπταμένω βυθίοσι 1) ἐκπ-βίον τε-
λευτῶ : Εὐρ. Ἡρ. 428 ἐκπεπταίνε τάλας βίβων 2)
πραγματιοῦμαι, ἐπαληθεύω : Μνηστ. 3, 1 Ὀδ. 3
τοὺς σοὺς λόγους ἐκπεπταν' 1) παθ. ἐκκληροῦ-
μαι, ἐπὶ χρησμάτων : Εὐρ. Ἰων. 785 πῶς δ' ὁ χρῆμας
ἐκπεπταίνε σφαστέρων μοι φράξῃ, αὐτ. Κύκλ.
696 3) ἐπὶ ἔργων, συντελοῦμαι : Ξεν. Ἀν. 5, 1, 13
ἦν ·· μὴ ἐκπεπταίναι ὥστε ὀρεῖν πλοῖα.

ἐκπεπταῖω -ῶ μων. διαβάλλω εἰς τὸ πέρας,
περῶ : Τζέτ. Χιλ. 3, 494 τὴν γέφυραν ἐτήρησεν
ἐκπεπταῖον τοὺς Πέρσας.

ἐκπεπταῖω-ατος (τό) ἡ ἐξοδός : Αἰσχ. Χα. 655 τρι-
των τὸδ' ἐκπεπταῖω θυμῶντων καλῶ | ἀχόλ. ἐτρι-
των ἦδη ἐκπεπταῖοι τινα ἐκ τῶν θυμῶντων καλῶς.

ἐκπεπτατοῦμαι -ομαι μτγν. περᾶτοῦμαι ἐντε-
λῶς, φθάνω εἰς τὰ τρίτα μόν. : Ἰερμ. Λόγ. 1, 13.

ἐκπεπτατῶσις -ως (ή) μων. ἡ ἀνοπερᾶτως.
ἐκπεπτατικός διαφεύγω ὡς πέριξῃ : Ἀριστ.

Ἄορμ. 768 παρ' ἤμην οὐδέν αἰσχροῦ ἔστιν ἐκ-
πεπταίωσις.

ἐκπέρω, μέλλ. ἐκπέρω, ἀόρ. β' ἐξέπερθον
κυριεῖα, κελιάδ, καταστρέφω ἐντελῶς, ἀναφορ.
πρὸς πόλεις : ΠΔ 19 θεοὶ δοῖεν Ὀλῳμία δῶ-
ματ' ἔγοντες ἐκπέρωσι Πρίσμοσι πόλιι, Αἰσχ.
Ἐπ. 427 1) καταργῶ : αὐτ. Πρ. 356 τὴν διὰς τυ-
ραννίδ' ἐκπερῶσιν βίησ' 1) κ. πρ. : Γλάτ. Πρτ.
340A μὴ ἤμιν ·· τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρω 2) λου-
θῶν ὡς λείων, ὡς λάφρων : ΠΔ 125 τὰ μὲν
πολλὰν ἐξέπερθον.

ἐκπεριάγω ἄγω, δὴλω κούλω : Πολύδ. 3, 83, 3
τοὺς λογοφύρους κατὰ τὴν πρωτογορείαν ἐκ-
περιάγων κ. παθ. : Πορφ. Ἰστ. Φιλόσ. 4 1) ἐκ-
ταῦς ἀγκῶνας προβῆναι εἰς τὴν ῥάχην τοὺς ἀγκῶ-
νας : Λόσις π. Παυδ. β. Π 17, 78.

ἐκπεριαντῶ -ῶ ἐξαγγέλλω : Ἰω. Γαβρ. β. Θσα.
Στεφ. ἐν λ. ὑγρὸν βίον τοῦτον ἐκπεριαντῶ.

ἐκπερίωμι ἐξερχόμενος περιερχομαι κύκλω :
Ξεν. Κυκλ. 6, 10 φυλαττέτω δὲ ἐκπερίων, Λουκ. Ρητ.
δι' ὅ. 5 ἐκπερίων γὰρ δεῖ τὰ ὄρη, Ἰουλ. Λόγ.
7, 225 ὅ ἐκ- τὴν κύκλω δῶδον.

ἐκπεριόρχομαι ἐκπεριεῖμι βλλ. : Πολύδ. 10, 31, 3
τῶν εὐζῶνων ἐκπεριόρθωντες ἐκ πολλοῦ, Ὀνή-
σανδρ. 22, 4, Πλούτ. Ἠθ. 614C 2) μετ' αἰ. ἐπο-
ητεύω, περιλαμβάνω εἰς τὴν ἐπιβλεψίν μου : Φιλόδ.
Σημ. 19 ἐκ- τὰ φανερά πάντα, Πλούτ. Καίσι. 58 ἐκ-
τὸν Πόντον 3) περικυλίω, περιαιώλωμαι : Ἡ-
ρωδιων. 3, 38 4) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ : Ἰώσ. Αἰ 5, 14.

ἐκπεριζέωσις (ή) μτγν. ἡ διαδρομή, ἡ περι-
οδεία : Συνέσ. 29D.

ἐκπερισίτωμι μων. ἀποφύγω : Νικ. Χων. Ἀνδρόν.
Κορν. 2, 210B τὴν τοῦτων ἱδῶν ἐθίμωι διόρθωσιν
ἐκόντες ἐκπερισίτων.

ἐκπερισπᾶν μτγν. καθάλω, διόλω περι-
λαμβάνω : Γρηγ. Νήσοι. 2, 198C πᾶσαν ἐκπερισπᾶ-
σάνων οἰομῶν τὴν θάλασσαν.

ἐκπερισπᾶσθαι -εἶ μτγν. ἐπίτατ. τοῦ περῶσθαι βλλ.,
περιερχομαι : Ἰουστ. 90A Ἡρακλεία ·· ἐκπερισπᾶ-
σαντα τὴν πᾶσαν γίνεφρασαν, Συνέσ. 240C.

ἐκπερισπᾶω μτγν. καθῶς περιεσπῶ, περιερχο-
μαι : Ἰώσ. Π 3, 6, 8 2) μτγ. ἐπομύτω πλήρωσις :
Φιλόδ. Θων. 37 Σέξτ. Ἐυμ. Μαστ. 7, 188 3) ἀπατῶ :
Ἰώσ. Αἰ 17, 24, Πλούτ. Ἠθ. 705D.

ἐκπεριπλέω μτγν. ἰων. ἐκπεριπλέω, μέλλ. ἐκπε-
ριπλέωσμαι περιπλέω ἔξ ἀποστάσεως : Πολύδ.
1, 23, 9 οἱ μὲν ἐκ πλείων, οἱ δὲ κατὰ πρόμαζ ἐκ-
περιπλέοντες ἀσφαλῶς ἤληθον ποιήσασθαι τὰς
ἐρβολὰς 1) ἀπὸλῶ περιπλέω : Ἀρρ. Ἀν. 4, 7, 5 οὐδὲ
εἰ τὴν Ἰδιῶν τὴν πρὸς τῆ Ἀσίαν ·· ἐκπεριπλέω-
σις κατασχῶν 1) ἀπολ. : αὐτ. 6, 28, 6 τοῦτον μὲν
δὲ καταπέμει αὐτὴς ἐκπεριπλέωσιντα ἔστε ἰδι
τὴν Σουσιανῶν τε γῆν, Πλούτ. Αἰμ. 15.

ἐκπεριπλέω ἰων. ἐκπεριπλέω βλλ. : Ἀρρ. Ἰδ. 20, 1,
ἐκπεριπλόησις -ως (ή) μτγν. ἡ περὶ τὸν κόσμον
περιπλοή : Ἰω. Φιλοσ. Παν. Κοσμ. 11, 5, 23 μῖα εἰς
σφαῖρα συνεχῆς τῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ
ἐκπεριπλόησι τοῦ ἡμερῶντων πλῆρουσα.

ἐκπεριπορεύομαι μτγν. περιερχομαι, περιερχο-
μαι, βαδίζω κύκλω : Αἰλ. Τακτ. 34, 4 2) ἐπὶ ὁρίων,
περιβάλλω λοθωρόμῶν : ΠΔ Ἰσθ. 153 τὰ ὅρια ··
ἐκπεριπορεύεται Σενά.

ἐκπεριπορεύω (ή) μτγν. στρατιωτικὴ κίνησις
τῶν ἰππέων, καθ' ἣν οὐτα ἐκ τῆς θέσεώς τοῦ πε-
ρισπᾶσθαι βλλ. μετασχηματίζομαι εἰς πτόσην ἄν-
τιμετεπίσεως τοῦ ἐθροῦ κατὰ μίαν μὲν τὴν διεύθυν-
σιν : Πολύδ. 10, 23, 3 κατ' οὐλαῶν δ' ἐπιστροφή καὶ
περισπᾶσθαι ἐπὶ δ' ἐκπεριπορεύω, Ἀσπλ. Τακτ. 10, 8.

ἐκπεριπῶ -ῶ μων. ἐκτελεῖ ἐκπερισπᾶσθων βλλ. :
Ἀρρ. Τακτ. 32, 1 κ. παθ. : Ἀσπλ. Τακτ. 10, 11.

ἐκπερισσῶς μτγν. ἐπίτατ. τοῦ περιεσπῶ βλλ. :
Κοδ. Ἰουστ. 10, 27, 2, 4.

ἐκπέδημα-ατος [τό] κ. νεώτ. τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἠλόω· *Αἰολ.* Ἀγ.1376 ὄφρα κρείσσον ἐκπέδηματος (λίαν ὕψλλον εἰς ἐκπέδησον).

ἐκπέδησις-εως [ή] κ. νεώτ. τὸ ἐκπέδηον, τὸ ἀφ' ἧρου πρὸς τὰ ἔξω· *Πλάτ.* Νόμ.815Α ἐκπέδησαν ἐν ὄψει· 2) εἰς ὄματα, ἀναπηδήσις ἀνάδυσσις, **ἐκπέδητικός**-ή-όν ἐπὶ τοῦ σφαιροῦ, ὁ ἀναπηδών, ἀναπηδητικός· *Γαλ.*8,487.

ἐκπέδη-ώ κ. νεώτ., μέλλ. ἐκπέδησμαι κ. ἐκπέδησθε πηδῶ ἔξω εἰς τι, πρὸς τι, ἐπὶ τι· *Ἡρ.*8,118 τοῦσδε προσκυνόντας ἐκπέδησον ἐς τὴν θάλασσαν, *Αἰσ.*3,12 ἐκπέδησιν ἐφ' ἡμᾶς ἠδὴ μεθύοντες· 2) κέρως ἐξοδόν, ἐξορῶν· *Ἰων.* Ἀνθ.4,16 εὐθὺς ἐκπέδησιν ἐσοσάμενοι τὰ ἔξω, *Ἀπ.* Ἰσπ.20, Πάπ. ἐκπ-ἐκ τῆς ἐνέδρας· 3) ἐκφεύγω, φεύγω κρυφά· *Μέν.* Περὶ θ.ἀπ.3 ἐκπ-ἐκ τῆς πόλεως, *Πολύδ.*1,43,1 ἐξελήθισαν νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως· 4) μτφ. μεταποδοῦν, μεθίσταται· *Πλάτ.* Πολ.495D ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπέδησιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν· 5) ἀναπηδῶ, ἀναπνεύσασμαι· *Σοφ.* Τρ.175 ἐνδύσας εὐδύσαν ἐκπέδησ' ἐμὲ φάβη, *Φιλόστρ.* Ἀπολλ.2,36 ἐκπ-τὸν ὄνον· ἢ πάλλομαι· *Ἀριστ.* ταιν.2,5 δεικνῶς ἐκπέδησιν (τὴν καρδίαν) καὶ φλέγσασθαι μοι δοκεῖ· 6) ἐξέρχομαι βίαιώς τῆς θέσεώς μου, ἐκτοπιζομαι· *Ἰνν.* Ἀρθρ.46 ἐκπ-σπόνδυλος· 7) νεώτ. ἐμφανίζομαι, ἀνακάλυπται.

ἐκπέδη-έω δ. γρ. π. *Ἡρ.*8,118 τοῦ ἐκπέδη-ἄω. **ἐκπεπτικός**-ή-όν ὁ ἐκπηγνύων, ὁ προκάλων πηξίη, ποῦ παγώνει· *Θεόδωρ.* Φιλ.5,14,4 εἰ ποὺ μὴ ὕδατος δὲ ἀήρ, .. μάλλον ἐκπεπτικός. **ἐκπηγίζομαι**, μέλλ. ἐκπηγισθῶ ἐξάγω μικρὸν κλύωσθην· *Ἀριστ.* Πρβλ.947b,2 ὁ ἀρχαῖος φερόμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος πολὺ ἐκπ-· 2) μτφ. ἀναγκάζω πνῶ νὰ ἐμῶσθ' ἀπο φεραγε· *Ἀριστ.* Βαδρ.578 δὲς αὐτοῦ τῆμερον ἐκπηγίζεται ταῦτα.

ἐκπηγίσις-εως [ή] κ. νεώτ. ἡ πηξίς, τὸ πηξίω· *Θεόδωρ.* Φιλ.5,14,1 αἱ δ' ἐκπηγίσις ἄπτερον διὰ τὴν παχύτητα τοῦ ἀέρος ἢ διὰ τὴν λεπτότητα γίνονται· 2) εἶδ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐνεκα φύχους σχηματισμός πύγων ἐντὸς τῶν κυττάρων τῶν φυτῶν· *Θεόδωρ.* Φιλ.1,14,11 ἐνια παθῶν... οἷον λέγει τὴν ἐκπ-.

ἐκπηρῶ-ώ ἐντελὸς ἀκρωτήριον· *Ἰνν.* Γον.235,1 καὶ ἐκπηρῶμενον... ὄμια τίκτονται τὰ παιδία.

ἐκπηρῶ-υ μτφ. ἐξάπνυξ· *Φρόν.*412.

ἐκπιᾶζω μτφ. τ. τοῦ ἐκπέω· *Πά* Κριτ.6,38 ὄρθρον τὸ ἐπαύριον, καὶ ἐπιᾶσις τὸν πόκον, *Στράβ.*16,2,43 θυσιῶν ἄγρᾶ, ἃ. ἐκπιᾶσαντας πηξεν τὴν ὄσφαλον, Πάπ.

ἐκπίασμα-ατος [τό] ἥσ. τὸ ἐκπίεσμα.

ἐκπίασμός [τό] ἥσ. ὁ ἐκπίεσμός βλλ.

ἐκπίεσθαι ἀποθ. ἐκπέω, ἐκβλῶξ, ἐκπηγάζω· *Αἰολ.* Πέρο.815 κοῦδῆμα κακῶν κρητῆ ὀσπντι, ἄλλ' ἔτ' ἐκπίεθεται (διόρθ. ἀπὲ ἐκπίεθεται).

ἐκπίεω κ. νεώτ. ἃ. ἐκπιᾶζω, ἐκπιεζέω [*Πά* Ἰετ.22,29], πιεζέω τὸ ὕστε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ ὄθρον, ἐξάγω διὰ πίεσεως ὄθον, *ἔξομιζέω*· *Ἰνν.* Γυν.1,61,20 βολίης γλυκίστης τὸν χυλὸν ἐκπίεσας, *Γαλ.*13,362 σπῆγγον... βρέξας εἰς ὕδωρ καὶ ἐκπίεσας, εἰς τὸν ληνὸν ἐκπίεσον τὰς σταφυλάς· ἢ παθ. διὰ πίεσεως ἐξέρχομαι· *Ἀριστ.* Κόσμ.397a, 23, Πλούτ.*Ἡρ.*950Α ἀναφαίνεται μελαν (τὸ ἔριον) καὶ δαμνέει, μέχρις ἄν... στρέβλῃ καὶ βάρειν ἐκπίεσθαι, *Διοσκ.*1,52, *Γαλ.*13,360 σπῆγγον... ἐκπιεσιμένον· 2) ἐξάγω πνῶ διὰ τῆς πίεσεως· *Πολύδ.*18,32,3· 3) καταπίεσις· *Πά* Βασ.1,12,3 τίνα καταδύνασσευα ὀμῶν, ἢ τινὰ ἐπιέπειλα, αὐτ.*Ἰετ.*22,29· κ. παθ.· *Πολύδ.*3,74,2 τέλος δ' ἀμφότερα τὰ κέρτα τὴν νερί τὸν Τιβέριον ἐκπιεζόμενα (δ. γρ. πιεζόμενα)· 4) παθ. ἐπὶ ἐκπύου, προσβάλλω ἔξω τὸ δέματός· *Ἰνν.* Ἀρθρ.25 ἑκπύου ἐκπιεσιμένον.

ἐκπιεσις-εως [ή] κ. νεώτ. τὸ πιεζέω πρὸς τὰ

ἔξω ἡτοι πρὸς ἀπόσπιν ἢ ἐξάγωγη· 2) τὸ ἐκβλῶξ, στίφημα, *ἔξομιζομαι*· *Ἀριστ.* ΖΜ 4,10,25.

ἐκπίεσμα-ατος [τό] κ. νεώτ. τὸ διὰ τῆς ἐκπίεσεως ἐκρέον ὄθρον· *Διοσκ.*5,12, *Ἀργ.* π.Γαλ.12,551· 2) ἔσφ. τύπος ἀπὲ ἐπιέσιμα· *Γαλ.*19,432, αὐτ.14,782.

ἐκπίεσις [τό] ἡ ἐκπίεσις· *Ἰνν.* Φασ.Παιδ.2, *Ἀριστ.* Κόσμ.394e,28 ὄθρον γίνεται κατ' ἐκπίεσιν νέφους· *Ἐπίκ.* Ἐπιστ.2,45U [γρ. κώδ. ἐκπιεσμόν]· 2) ἐξόφθαλμος· *Ἀετ.*7,2.

ἐκπιεστήριον [τό] (ἐν ὄθρον) κ. νεώτ. τὸ ὄργανον δι' οὗ τελείται ἡ ἐκπίεσις, τὸ πιεστήριον· *Δημοσφρατ.* π.Πολυδ.10,135.

ἐκπιεστός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δὲ ἐκπίεσεως βλλ.1) προελθών· *Ἀριστ.* Πρβλ.915e,9 τὰ ἐκπιεστά τὰ ἔξω [σχησθέντα διὰ σφηνὸς καὶ σφύρας].

ἐκπικράζομαι παθ. καθίσταμαι πικρὸς λίαν, ἐκπικραίνωμαι, πικραίνωμαι καθ' ὑπερβολήν· *Ἰνν.* Γυν.1,26 εἰ δέ... τὸ στόμα ἐκπικράζοιτο.

ἐκπικραίνομαι παθ. ἐκπικράζομαι βλλ.· *Νικ.* Δαρ.34D· 2) μτφ. στενωχοροῦμαι λίαν [πρὸς τὴ ἢ τινα]· *Διον.* Ἄλ.Ἐικων.17,8 ἐκπικραθέντων δὲ τίνα πρὸς τὴν ἀπειλίαν, ἴωσ.Α17,5, ἢ ὄμ. ἐκ-ἐπὶ τινι· *Ἀθην.*8,351B ἐκπικραθέντες ἐπὶ τὸν μηδὲν αὐτὸν ποικίλ τῶν δεινῶν· 3) ἔχω πικρὸν γεῦσιν ἐπὶ τὸ στόμα· *Ἰνν.* Γυν.2,133.

ἐκπικρῶσθαι ὀν λίαν πικρὸς, κατάπικρος· *Ἀριστ.* Πρ.880a,24 χολὰ τε προστάταις... καὶ ἐκπικρὸν ὀλοχωρεῖ καὶ φλέγμα ἀλυμνὸν γίνεται.

ἐκπικροῦμαι παθ. καθίσταμαι λίαν πικρὸς· *Ἀριστ.* Πρ.880a,29 τὸ περιττώμα ἐκπικροῦται καὶ ἀλυμνὸν γίνεται, *Θεόδωρ.* Φιλ.4,2,1 τὰ κέρτα ἐκπικροῦται, αὐτ.6,7,5 ὁ οἶνος γαλατοῦμενος ἐκπικρῶεται· 2) ἔχω πικρὸν γεῦσιν εἰς τὸ στόμα· *Ἰνν.* Ἀφ.4,17.

ἐκπικρῶσις-εως [ή] ἡ ἀσπίσις μεγάλῃς πικρότητος· *Γαλ.*13,376 τὸ στόματός ἐκπικρῶσις.

ἐκπίπλημι, μέλλ. ἐκπλήσω γεῖω τὸ ἐντελὸς· *Εὐρ.* Κόλ.388 κρατήρη δ' ἐπέπλησον ὡς δεκάρφορον· 2) κορένωμι, χορταίνω· αὐτ. *Ἰνν.*1,1067 τρεῖς μὲν φανερῶς ἡλίου διεξέδουσε δεῖρα διδόντες ὄμματ' ἐπέπλησαν, *Θουκ.*3,82, κ. παθ.· *Σοφ.* Φιλ.759 ἡκε γὰρ αὐτὴν ἰη νόσος] διὰ χρόνον πλάνους τῶς ὡς ἐπέπλησεν [σχολ. εἰδ' ἐκπερσθὴ πλυνμένην]· 3) ἐκπλήρω· *Ἡρ.*3,142 Πολυκράτης μὲν νὺν ἐπέπλησε μοτρον τὴν ἑνωτοῦ, αὐτ.1,43 ὁ μὲν δὲ βληθεὶς τῆς αἰχμῆς ἐπέπλησε τὸ ἄνευρον τὴν φημν, αὐτ.4,17· ἢ ὀπτιών· αὐτ.1,91 Κροῖστος δὲ ἡμίτητον γονότα ἀμαρτάδα ἐπέπλησε [ἀπέπλησε τὴν ποινήν τῆς ἀμαρτίας τοῦ Γόγου]· 4) συμπλήρω, τελειώνω· *Αἰολ.* Πέρο.430, *Εὐρ.* Φοιν.1426· ἢ συμπλήρω ποσότητά τῃ· *ἔξομ.*ΚΠ4,5,39 τὸ ἄλλειπον ἐπέπλησας [δ. γρ. ἐκπληρῶσταις], αὐτ.6,1,26.

ἐκπιπρημοί κ. μον. πληροῦ, καίς τὸ ὀλοχωρεῖ· *Προδ.*2 τὰς φορταγωγούς ἐπιπρημον ὀλακτάς κ. παθ.· *Ἀριστ.* Μετ.346b,12.

ἐκπίπνω, μέλλ. ἐκπίνωμαι κ. ἐκπίνωμαι, ἀφ. β' παθ. ἐκπίνω, παθ. ὄσφρ. ἐξέπῃθην, παθ. παρὰκ. ἐκπίεσται πῶν ἐξ ὀλοκλήρου· *Ὀδ.*1,353 ὡς ἐπέμην, ὁ δὲ δίκτω καὶ ἐκπίνω κ. παθ.· αὐτ.Χ56 δὲ τὰ ἐκπίεσται καὶ ἐξέδοται ἐν μεταίρεσιν, *Ἡρ.*4,199 ὁ ἐν τῆς καταπερτάτης τῆς γῆς (καρπός)... ἐκπίεσται καὶ καταβέθρωται· 2) ροφῶ, ἀπορροφῶ· *Σοφ.* Ἡλ.785 βλάθην... τούτων ἐκπίνωσθαι ἀεὶ ψυχῆς ἀκρατον αἶμα· κ. παθ.· *Αἰολ.* Χο.66 ατματ' ἐκπῃθῆν ὄσφρ. χθόνος· ἢ ὄμ. ἐπὶ κόρως, κροτώνων κττ.· *Ἀριστ.* Νεφ.712 δάκνουσι μ' ἐξέπῃντες ἢ Κορήνῃ [λογραπιακτικὸς πρὸς τοὺς κόρως]... καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνωσιν, *Ἀριστ.* Ρητ.1393b,3f· 3) κενῶ, ἀδειάζω δοχείον πῶν τὸ ἐν αὐτῷ ποτῶν· *Σοφ.* ἀν.483 πῆλεις δ' κέρτας, *Φερικρ.*143,9 ἢ κενῶν ἄλλ' ἢ κενῶν (ἐν. κόνικα).

Ἄνθρωπ.3 ὄλων μύσας ἐκπνεῖ || ἐκπίτω τινα τοῦ πῆνε ὄλον τὸ αἷμα :: Σοφ. Ἀντ.532 ὡς ἔχιδν ὀφειμένη Ἀθήσασα μ' ἐξέπνευε. 4) μῆφ. ἐξανθίω, ἀφανίζω, καταδασανάω· πρὸς δὲ μ. γράω τὴν περιουσία, τὸ λεγόντ· Εὐρ. Ἰων.626 ὀδων δαμάτων ἐκπίνοντο ἴδ. γρ. ἐκπίνοντο, Πλάτ.Κωμ.9 ἐκπ-τὰ χρήματα, Ἀλκιφρ.ἀδ.2 ἐκπ-ἀγρόν 5) πῆνε εἶς ὑπεὶν πῆνε, προπῆνε· Ἦσ. ἐκπίνω, προπίνω :: Ἀνακρ.π. Ἀθην.11.498C ἐγὼ δ' ἔχων σκῆπτρον Ἐρῆσιν τῷ λευκολόφῳ μετόν ἐξέπινον. **ἐκπιπῶ** γλῶσσα, ὁ ἐκπιπῶ, ἀπαρροφῶ ἰπθ. ἐσφ. ἀνθγ, ἀντ ἐκπιπῶς.)

ἐκπιπράσκω, παθ. παρκα. ἐκπέρταται παλῶ ἐκ πινος ἐκπῶ :: Δημ.121 νῦν δ' ἀπανθ' ὄσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέρταται ταῦτα.

ἐκπίπτω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. ἐκπεσομαι, ἀδρ. ἐξέπεσον, ἐπ. ἐκπεσον, παρκα. ἐκπέπτωκα, μετὰ γεν. πίπτω ἐξω ἀπὸ πινος :: Ἰλ.Ε.585 θ' γ' ἀσθμαίνων ευεργέτας ἐκπέσσε θέρου, Εὐρ.Φοίν.1193 ἔθνησαν, ἐξέπιπτον ἀντύμων ἀπὸ' || μετὰ δοτ. προσ. :: Ἰλ.Ο.465 τόδων δέ οἱ ἐκπέσσε χείρας αὐτ.Β.266' || ἀποκ. πίπτω ἐξω :: Ἰλ.Ψ.467 ἔσθα μιν ἐκπέσσει ὄλα σὺν θ' ἄρματα δέαι' || ἐπὶ δένδρων, καταπίπτω, πέφτω κάτω, ἐκρίζουμένος :: Θεόφρ.Φι.3,6,4 σμυδαίνε δέ κ. ἑλάτῃ καὶ πεύκῳ προρίζετο ὑπὸ τῶν πνευματῶν ἐκπίπτει, αὐτ. Φαιτ.5,4,7 σὺν ὑπὸ χερμαῖος πάλιν ἀνάσσει αὐτόματα' || ἐπὶ τῶν ἀστέρων :: Ἐπικ.Ἐπιστ.2,540 οἱ λεγομένοι ἀστέρες ἐκπίπτει ἰτὰ μετέωρα!

2) ἐν ποικίλῃ χρ. συνθ. ἐξ παθ. τῶν ἐκβάλλω βλ.κ., ἐκβάλλομαι, ρίπτομαι εἰς τὴν ἔρηρᾶν, ἐπὶ ναυτιλλόμενων :: Ὀδ.Η.283 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, Ἰηρ.3,136 οἱ Πέρσαι ἐκπίπτουσι τῆσι νηυσὶ ἐς Ἰηρην, Εὐρ. Ἐκ.121 Ἰδύρας ἀίμενος ἐκπέσονται πρὸς πέτρας, Πλάτ.Νομ.866D ἀν μὲν κατὰ θάλατταν ἐκπίπτει πρὸς τὴν χῶραν || ἐπὶ πλοίων, ναυαγῶ, πέφτω ἐξω :: Ξεν. Ἀν.7,5,13 καὶ Ὀρφέως οἱ κατὰ ταῦτα οἰκόντες στήλας ὀρισμένοι τὰ καθ' αὐτοὺς ἐκπίπτοντα ἕκαστοι λήζονται' || ἐπὶ ἰχθύων, ἐκβάλλομαι εἰς τὴν ἔρηρᾶν :: Ἀριστ.Ζι.601α,32 ὑπὸ τοῦ φύχους καταπιπνυνται καὶ ἐκπίπτοντα' 3) κ. νεώτ. πίπτω ἐξ εὐτυχῆς πινος καταστάσεως, ὕψηλῃς θέσεως κτ., ζεπέφτω :: Ἦρ.3,14 ἐκ πῶλλων τε καὶ εὐδαίμωνων ἐκπέσων ἐξ πτυχῆν ἀπίκται, Λυσ. ἀπ.1 ἐκ τῶν ὄντων ἐκπέσονται' || δὲ, μετὰ γεν. ἀπόλλυμι, χῶνα τὸ διὰ τῆς γεν. δηλοῦμενον ἀγαθόν :: Ἀισχ.Πρ.756 πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος, Φιλῶδ. Ὀργ.51W ἐκπ-τῶν ὑπαρχόντων, Μην.101,4 Ὁδ.3 πάσης ἐκπίπτοι σιωπρίας - ἐκπίπτω τοῦ βαθμοῦ - τὸ ἀξιωματός - τῆς τιμῆς - τῶν δικαιωμάτων, - ἐκπίπτω τοῦ θρόνου (ἐπὶ βασιλεύων ἡ βασιλεύων) || ἐκπίπτω τῆς διανοίας χῶνα τὴν ἐννοίαν, τὸ νῆμα πινος, δὲν ἐννοῶ :: Ὀλύμπ.Μετ.7,26' || ἐκπίπτω σκοποῦ ἀστοχῶ :: Φιλῶστ. Ἀπολλ.8,7' || ἐκπίπτω ἐμαυτοῦ χῶνα τὴν ψυχραμίαν μου :: αὐτ. Ἀπολλ.3,36, Ἰδύν.Λόγ. 2,41 οἱ ἐκπέσονται ἐαυτῶν, ἀντιθ. οἱ ἐρμεινόντες τῷ τρόπῳ' || νεώτ. ἐκπίπτω ἐν τῇ συνειδήσει πινος χῶνα τὴν ὑπόληψιν, ἐκτίμωσιν πινος ὑπὸ πῆνα ἐποφῆ ἡ ἰδιότητα :: ὡς ἱατρός ἐξέπεσον ἐν τῇ συνειδήσει ὄλων τῶν συμπατριῶν μας 4) νεώτ. ἀποκ. ἀποβάλλω, χῶνα, μέρος τῆς ἀγορᾶς μου τιμῆς, ὑποτιμῶμαι :: τὸ συναλλάγμα ὀσμημαί ἐκπίπται :: παρακωμῶ, ἀπανθῶ :: ἡ βιομηχανία μας δὲ ἐξέπιπται ἄνευ τῶν προστατευτικῶν διασώων' 5) δὲ, νεώτ. μθ. ὑποβάλλω τὰς τιμὰς ἐμπορευμάτων πινος :: δὲν ἐδῆχθη νὰ μου ἐκπέσῃ τίποτε' κ. παθ. :: ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ἀξίας ἐκπίπται ἕκαστος ἐκάνθ' 6) ἐκδύκωμαι :: Ἦρ.5,72 πάλιν ἐξέπιπται μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀριστ.Πλ.244 πέρνονται

καὶ κάδοισι παραδεδημένους γυμνῶς θύραξ' ἐξέπεσον ἐν ἐκαερί χρόνῳ' || Ἰδύων ἐπὶ τῶν ἐξοριζόμενων :: Ἦρ.1,150 Κολοφώνιος, ἐκπέσων τὰς ἐκ τῆς πατρίδος ὑπεδεδάτων, Σοφ.ΟΚ.766 ἦν μοι τέρψις ἐκπέσσει γῆρας, Θεουκ.1,2 οὐλέμῃ ἢ σπᾶσι ἐκπίπτοντες' || κ. μετὰ ποιητ. ἀπίτω (ὀπὸ πινος πρὸς πινος) :: Ἦρ.3,141 χρέων ἐστὶ ἄρα τοῖσι ἀλλοίοις ἄδωρεοῖσι ἐκπίπται ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων τε καὶ Ἀθηναίων, Ἀισχ.Πρ.948 πρὸς ὧν ἐκπέσσει ἐκπίπται κράτους, Θεουκ.4,66, Ἐπιγρ. || ἡ ἐν Θεουκ.7,50 πρὸς ἐξ φαίνεται ἐσφαλμένη' 7) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαρθροῦμαι :: Ἰηρ. Ἀρθρ.8 φύσις φυσίων μέγα διαφέρουσι εἰς τὸ ρηίδως κμπίπτει τὰ ἐκπίπτοντα' || ἐπὶ τῆς σαρκός, νεκρούμενος πίπτω :: Ἰηρ. Ἀγμ.27' || ἐπὶ τῆς περραρίας καὶ τῆς ἀποβολῆς, ἐκβολῆς τῶν ὀδόντων ἰπίπτω ἀποσπῶμενος :: Ἀριστ.Ζι.745δ, 6 οἱ δ' ὀδόντες, πάλιν δύνανται φύσει ἐκπέσσει ἐκπέσσει αὐτ.Ζι.59α, 26 τὰ δὲ πτερὰ οὐτε ἀναθεῖν, οὐτε κάτωθεν [αὐξάνονται], ἀλλὰ ἐκπίπτει' 8) ἐξέρχομαι, ἐξέρω :: Ἦρ.9,74 τινὰ δὴ μιν οὐ πολεμῶν ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως μετακίνησαι μὴ δύναται' || μετ' ἐμπροσθ.διορ. [ἐκ πινος] :: Ξελ.Ἐλλ.4,4 ἰ στραφέντες δρόμῳ πάλιν ἐκ τοῦ σταυρωμάτος ἐξέπιπτον' || ἀποκ. :: Ξεν. Ἀν.5,2,17 ἐρωτώμενοι οἱ ἐκπίπτοντες ἔλεγον' || ἐπὶ τῶν ἀκτῶν, ἐκπέμπομαι :: Ἀλέξ. Ἀφρ.Ψυχ.126,3' 9) ἐπὶ φήφῳ, ἐκβάλλομαι :: Ξεν.Συμπ.5,10 ἐξέπεσον αἱ φήφῳ καὶ ἐγένοντο αἱ πάσαι σὺν Κριτοβούλῳ' || ἀποθαῖνα, καταλήγω :: Βεττ.Βάτ.70,27' || ἐπὶ τῶν κύβων, ρίπτομαι :: Σοφ.ἐπ.861 σπέρτειν δὲ τάκπεσονται καὶ θέσται καλῶς σοφῶν κυβετήν' 10) διαφεύγω, ἐκφεύγω :: Θεουκ.6,95 βοη. θέσαντων Θεβαιῶν οἱ μὲν ἐνεληφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθίνας' 11) ἐπὶ χορμῶν μεταδιδόμα, ἀνακοινοῦμαι :: Λουκ. Ἀλέξ.43 φουδεῖς εἰσὶν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χορμῶ' || ἐπὶ φωνῆς, ἐξέρχομαι, ἀκούομαι :: Πλούτ.Πολ.9 λέγουσι σεισθήναι τὸ ἄλας, ἐκ δ' αὐτοῦ φωνῆν ἐκπέσιν μεγάλην φράζουσαν' || ἐκπίπται τὴ εἰς τινὰ κοινοποιεῖται, κοινολογεῖται τὴ εἰς τινὰ :: Πλάτ.Ἐπιστ.314Α εὐλαβοῦ μένοισι μὴ ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπων ἀπαίδευστος' || ὄμ. ἐκπίπται φήμη εἰς τινὰ :: Πλούτ.Κλεομ.5' || ἀποκ. :: Πιολόδ.3,1,8,10 ὁ ἀποκρίσεως ἐκπέσοσις' 12) παρεκκλίνω :: Ξεν. Ἀν.5,2,31 οἱ μὲν ἄλλοι Κρήτες . . ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ . . ἐπώθησαν' || νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίων, ὕψισταται μεγάλην γωνίαν ἐκπύσεως βλ.κ., χῶνα τὴ ρότα μου· πρβλ. ζεπέφτω' || ὄμ. παρασπῶμαι ὑπὸ τοῦ ἀνεμού, ο. ἐξωθούμαι, δημ. ἐριάζομαι' 13) παρεκκλίνω :: Ἰσοκρ.1,288 ἐπανεθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκείνον, ἐξ οὐπερ ἐξέπεσον Ἰδ.γρ. εἰσέπεισι ἰδὲ τὴν περριτολογίαν ταύτην, Ἀισχ.2,34' 14) ἐπὶ πραγματέων, διαφεύγω ἐξ ἀπροσετίας :: Ἀριστ. Ἠθικ.1111α,9 δὲ πρᾶττει . . φασιν ἐκπέσσει ἀγτυχῶς [τὰ τὸν διαφυγῆ], Πλούτ.Περ.8 μὴδὲ βήμα μὴδὲν ἐκπέσσει ἀκοντος αὐτοῦ, Ἀλέξ. Ἀφρ. Ἀισθ.147,18 ἐ-τὴν ἀσθεσίαν' || ἐπὶ τοῦ λόγου, ἄλλεινω, εἶμαι ἐλλήσις, ἀποτυχῶμαι :: Ἀριστ.ἨΜ.1202α,3' 15) μεταπίπτω :: Πλάτ.Πολ.497β εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπται, Δίων Κ.39,45 ἐκ τῆ τοῦ θάρρους πρὸς δειλίαν . . ἐκπίπτονται' || παρασπῶμαι :: Ἀριστ.Πολ.1342β. Ἴδὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐξέπεσον εἰς τὴν φρυγίαν τὴν προήκουσαν ἀρμονίαν πάλιν' 16) ἀποκ. ὑποβάλλω τὸ κῆρὸς ἐπι κ.Κ. Ρωμ.9,8 ἐκπέπτομαι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ' 17) Ἐπιγρ. κτερεπόμην, σπυριόκομαι 18) ἐπὶ ἡθῶσων ἡ δραστικῶν ἔργων, ἐκσυρίττω ἐκ τῆς σκηνῆς :: Διοκ.315 ἐξέπιπται, ἐγὼ δ' ἐσύριττον, Ἀριστ.Πιτ.1459β,31

τὸ γὰρ ὁμοιον ταῦθ' ἠληθοῦν ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγηδίας· || ὁμ. σμ. ἐπὶ ῥητόρων, ἀποδοκιμαζόμενοι· Πλάτ.Γοργ.517A ἐὶ οὗτοι ῥήτορες ἦσαν, οὗτε τῆ ἀληθινῆ ῥητορικῆ ἔχρωτον - οὐ γὰρ ἄν ἐξέπειον - οὗτε τῆ καλοκικῆ· 19) ἐκπίπτω ἐκ τινος ἐπὶ πρᾶγμα, προῖχον ἐκ τινος· "Απολλ.Διάκ. Ἐπιρρ.136,3' 20) Ἐπιρρ. ἐπὶ νομισμάτων, ἀποδοκιμαζομένης κυκλοφορίας, καταργουμένη· 21) μτρ. καταργουμαι, παύσομαι· Κδ Κορινθ.1,138 ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει

22) ἐξήκνομαι, καταπτὸν εἰς ὑπερβολήν· Ἐπιρρ. Δόξ.Βατ.63 ἐ-θι' ἀορισταίαν, αὐτ.Δόξ.15 (ὁ πλοῦτος) εἰς ἀπειρον ἐκπίπτει, Λοικ.Ζ' Ἐλεγχ.7 ὄντιν δὲ ἐς ἀπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα καὶ ἀδίστα ἡ δουλεία γίνεται· 23) γεωμ. ὡς παθ. τοῦ ἐκβάλλω, παράδογμα, γεννώμενος· "Αργμ.Ἐλλ.14' 24) ἀποθνήσκω (πθ.ι): Ἐπιρρ. χθόν ἐκπιπτόντων (γῆ ἀποθνήσκόντων, κ.ἐπρ. σωρὸς ἀπορριμμάτων)· 25) νεώτ. κ. ἀπὸ πρσθ. ἀπόλλυμι τὸν πλοῦτον, ὃν εἶχον, χθόν τῆν περιουσίαν μου, ξεπέφτα βλλ.: ἀπὸ τὸν πόλεμον πολλοὶ ἐπιπτόσαν καὶ πολλοὶ ἐξέπεισαν· || ὁμ. ἐπὶ ἱδρυμάτων οικονομικῶς φύσεως, ὁσον τραπειῶν, ἐμπορικῶν οἰκων κττ.: ἡ ἔταιρεία τῶν φαίνεται ὅτι ἐξέπεισε· || σπαν. ἐπὶ ἐμπορίῳ ἡ παθ. μτρ. ἐκπερισπασ = χρεοκοπημένος βλλ.·

26) νεώτ. ἐπὶ χρηματικῶν ἀξιών, νομισμάτων, ἐμπορευμάτων κ. γεωμ. προϊόντων, ἔγω μείων τῆς εἰς χρῆμα ἀξίας μου, ὁφίσταμαι ἐκπτώσει, ἐκπεσὼν βλλε ἐν τῇ σμῃ, ταῦτῃ: αἱ μεταβολαί τῆς ἔταιρείας ἀλλάττει - αἱ ὁμοιογενεῖ τῆς τραπειῆς ἐξέπεισαν, - τὰ καπνὰ ἐξέπεισαν εἰς τὰς εὐρωπαϊκάς ἀγοράς, - ἐκπίπτει ὁ ἀργυρὸς - ἡ δραχμὴ (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἀρχαίην αὐτῶν ἀξίαν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν παγίαν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ)· || ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς πηγῆς τῆς ἀξίας, ἴσθι τῆς εἰς χρῆμα ἀπομυρσεως τὸν ἄνωτ.: ἀπὸ ἐδωμάδος ἐκπιπτόσιν αἱ ἀξίαι ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, θὰ ἐκπέσοσιν αἱ τιμαὶ τοῦ βαρβακίου - τῶν κανῶν - τῶν ἐγγυηρῶν προϊόντων· 27) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ σωρῶν, παῦσα να εἶμαι ἐν κοινῇ χρήσει, μεταπίπτω εἰς ἀχρησίαν: ἐξέπεισον ὁ σωρὸς τῶν ἐξώμων ἐσθῆτων - τῆς βαρβῆς τῶν ὀνύχων - τῶν πεδίων· 28) νεώτ. εἰδ. ἐν ἠθικῇ ἐκδοχῇ ἐπὶ πρσθ. κ. ἰδίως μυνηκῶν, ὁφίσταμαι ἠθικῶν μείων, ἐξαχρησιόμαι: τόσον ἐξέπεισον ὥστε να τὴν ἀποφύγωσιν αἱ τιμαὶ γυναικῆς, - ἐξέπεισον εἰς ἀνηθικότητα.

ἐκπίπτω ποι. ἐκπίπτω· Αλογ.Πρ.912 πατρός δ' ἄνὰ Κρόνου τὸτ' ἄδη παντελῶς κρανθῆσται, ἢ ἐκπίπτων ἠρῶτο θνηταῖων θρόνων.

ἐκπιπτός μτρ. ἐκπέμω, ἐξακοντιζῶ ὕδωρ ὑπὸ πίεσιν, παθ.: "Ἦραν Πνευμ.1,28

ἐκπιπτομός (ἴ) μτρ. ἡ ἐκπιπτομῆ, ὁ ἐξακοντισμός τοῦ ὕδατος· "Ἦραν Πνευμ.1,28

ἐκπλαγής-οὐς-εἶς μτρ. ἐκπεπληγμένος, Ἐντρομος· Πολύδ.1,76,7 ἐκπλαγεις γένομενοι οἱ Λίδες . . ἔφευγον· || ἐκπλαγής ἐπὶ τινι· Πολύδ. 2,3,3 ἐπὶ . . τῆ τὸλμῃ τῶν Ἰλλυρῶν ἦσαν ἐκπλαγείς· || κ. μετα δοτ.: Λοικ.15,2 ἡ δὲ πᾶν ἐκπλαγῆ τῷ πρᾶγματι.

ἐκπλάνω-ᾶω "Ἡσ. ἐξεπλάνω· Ξηλανώ. **ἐκπλάρωσις**-εως (ἡ) φευδοδωρ. τ. τοῦ ἐκπλάρωσις βλλ.: Αἴοπ.Ν.Στοβ.Ἐκλ.1,49,27.

ἐκπλάσσω ἐνακρίβως διαμορφῶ, παθ.: Χαιρῆμ. 1,6· 2) κατασκευάζω, διαμορφῶ, κᾶνω τ. εἰς πλοῖον· Ἰππιατρ.10 τὸ ἴσον ἐκπλάσσομαι.

ἐκπλαστο "Ἡσ. ἐκπεπληγμένος (βλ. ἰδὼν γιν. ἐκπαλο). **ἐκπλάστνσις**-εως (ἡ) νεώτ. διαπλάστνσις.

ἐκπλάτωνω μτρ. κ. νεώτ. διαπλάτωνω, διεπυρνώω, Ξηλατᾶνω· Σωρ.1,102, Σχόλ.Ἰ.Ψ 243 ἀγγεῶ λεθροῦται, ἐκπλάτωσμένω ἄνωθεν (ἐρρνωμένη) κατὰ τὸ στόμιον].

ἐκπλεθρίζω μτρ.· Γαλ.6,133 «τὸ δ' ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδὴν τῆ ἐν πλέθρῳ πρόσω τε καὶ ὄψω διαθεῖται ἐν μέρει πολλῶν ἐφ' ἐκαστέρω χωρὶς καμῆς, ἀσφαρῆ τοῦ μήκου ἐκάστοτε βροχῷ, καὶ τελευταῖον εἰς ἐν καταστῆθ ἅμμα.»

ἐκπλεθρος-ον ὁ ἔχων μήκος ἐξ πλέθρου· Εὐρ. "Ἡ.883 ἐκπλεθρος δρᾶμων ἄγων ἔς οἶκου.

ἐκπλειστηρίζω νεώτ. ἐκπῶθ. τ. εἰς ἀναγνώστικόν ἰδ. πλειστηρισμὸν βλλ.: κ. παθ. **ἐκπλειστηρίασμα**-ατος (ἴ) τὸ τίμημα, ἡ ἀξία τοῦ διὰ πλειστηρισμὸν ἐκποιηθέντος.

ἐκπλέκω μτρ. κ. γλωσσ. κ. νεώτ. φέρω εἰς πέρας πλέκων, δθ. κατορθῶ· Βασ.2,1091D διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίβιν (διὰ τῶν χειρῶν πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν)· 2) ἀναπτύσσω· Ἄλεξ. Ρητ.Σχημ.21 ἐκπλ- τὴν διάνοισιν· 3) γλωσσ. κ. νεώτ. λῶω πλέκων τι, διαλύω, Ξηλεῶω.

ἐκπλεονάζω ἔπιγαι. τὸ πλεονάζω βλλ.: Ἀριστ. Πρὸβ.882a,25 τὴν τροφὴν ἐκπλεονάζουσαν.

ἐκπλεος-ον, ποι. ἐκπλεος, ἄττ. ἐκπλεωσῶν ὁ ἐντελέως πλήρης τῖνος· Εὐρ.Κικλ.247 ἔς ἐκπλεως γε σταῖος εἰμ' ὀρεσσάων· 2) πλήρης· Ἡσ.Κλημ.Πιν.2,31 ὥστ' ἡμεν ἐκπλεον εὐρὸς τρίγων· || ἐπὶ τοῦ ὄρθου τοῦ στρατιώτου· Ξεκ.Κ1,6,27 οἱ Πέρσαι ἡμεῖς ἐκπλεω ἴδη ἦσαν εἰς τοῦς μυρῖους· 3) ἀβύσθων· Ξεκ.Κ11,1,67 ἔξουσιν ὄπαντα τὰ ἐπιτήδεια ἐκπλεω, Δίων Κ.38,20 ἐκπλεοσι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ὄπαρκει.

ἐκπλευρός-ον μτρ. ὁ ἔχων ἐξ πλευρῶν Φρόν.387. **ἐκπλευρός**-εως (ἡ) μτρ. ὁ ἐκπλευρὸς ἀπὸ τῖνος ὁ ἀπόπλους· Πρὸκλ.Παρ.Πτοκ.117. *

ἐκπλέω κ. μων. κ. νεώτ. ἰων. ἐκπλέω, μέλλ. ἐκπλεύσομαι, ἰων. εὐόρ. ἐξέπλευω, παρσκ. ἐκπλεύεω, ἰων.-πέπλευκα ἀπόπλευα, ἀπῶρα, πλέω ἔξω ἡ μακρὸν τὸ μῆκος, ἀντιθ. εἰσπλέω· Ἡρ. 6,5 τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ἐκπλεύουσας τῶν νεῶν ἔλαβανον· || μετὰ γεωμ.· Σωρ.Φιλ.37,5 βουλομαι, φίλον μετ' ἀνδρὸς τοοῦδε τῶτ' ἐκπλεῖν χθόνος· || ἐκπλ- ἐκ τῖνος· αὐτ.Φιλ.577 ἔκπλεε σεαυτὸν ζυλαθῶν ἐκ τῆσθε γῆς· || ἐκπλ- ἐς τῖνα· Ἡρ. 6,22 ἐς ἀποίκιαν ἐκπλέων· || ἐκπλ- κατὰ τὴ χάρη τῖνος· Ἡρ.2,152 κατὰ λήπην ἐκπλεύουσας· || ἐκπλ- ἐπὶ τῖνα ἐναντίον τῖνος· Θουκ.1,37 διὰ τὸ ἤκιστα ἐπὶ τοῦς πλεας ἐκπλεύουσαν· || ἐπὶ ἠθῶν ἐν ἴμνωσι τρεφομένων, νῆχομαι πρὸς τὴν θάλασσαν· Ἡρ.2,93 ἐπέαν σφέας ἐσθ' οἱστρος κυσκευσθαι, ἀγγελῶδον ἐκπλεύουσι ἐς θάλασσαν· 2) μτρ. ἐκπλέω τῶν φρονῶν ἴνοιαι ἔξω φρονῶν· Ἡρ.3,155 κῶς οὐκ ἐξέπλευσας τῶν φρονῶν σεωυτὸν διαθεβείρας· Αἰκᾶπ.240 3) σπανίως μετ' αἰτ. τόπου, πλέω παρέρχομαι, παραπλέω· Λυκόφρ.1084 νῆσόν τε Κερνέτιν ἐκπεπληκώτες, "Απολλ.Ρ.2,645 ἀλλ' ὅτε πέτρας πηλυγάδας ἐξέπλευμεν, Ἄρρ.Ἰνδ.29,7' || ὁμ. σμῃ. μετὰ συστ. αἰτ.: Δημ.1186 μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὑπέρστον ἐκπλέον . . σὸσάστ' 4) διαπλέω· Μηναι.1,28 Ὡδ.δ. ὅτ' σὸν οἱ ἐκπλεύουσι τῶν δογματῶν γαλήνων . . πᾶλαχος· 5) ἐκπλέω ἀπορροῦμι τ.: Θουκ.1,102 ἐκπλεύσαι. τὰς τῶν πολεμίων ναῖς.

ἐκπλεως-ων ἄττ. τ. τοῦ ἐκπλεως βλλ. **ἐκπληγῆς** ἐπιρρ. Σουβ. ἐκπληκτικός.

ἐκπληγμα-ατος (ἴ) μων. τὸ προκαλὸν ἐκπληγῆν, κατάπληξιν, τρόμον· Μεθόδ.·Ομ.402 ὁ σταυρὸς τρόπον κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ ἐκπληγμῆς.

ἐκπληγμῶν ἐκπληγῶσα, παθ.: Θουκ.1,125. **ἐκπληκτικός**-ή-όν(η) κ. μων. κ. νεώτ. παρσθ. -ώτερος, -ώτατος, ὁ προκαλὸν ἐκπληγῆν, κατάπληξιν, φόβον· Θουκ.8,92 ἦν δὲ θέρους πολὺς καὶ ἐκπληκτικός, Ξεν.Ἰππαρχ.8,18 ἐκπληκτικώτερος τοῖς ἔθροισ ἂν εἴναι, Σέξτ.Πυρρ.141,36, Φώτ.Β.δλ.239,318,27 καὶ τὸ μὲν ἀνὰ ὀνόματι ἐκπληκτικώτατον ἐστίν, - ἐκπληκτικὰ ἀνάκον ἐκπλη-

εκπληκτικός επίρρ. μτγ. κ. νεώτ. μετ' Εκκλησίας, μετ' ἀποστασίου: Πολύδ.10,52 τοῦ δὲ πλῆθους· καὶ διὰ τὸ παράδοξον καὶ διὰ τὴν προῆσπάρχουσαν κίνησιν ἐκπληκτικός αὐτὸν ἀποδείξουσιν· ἢ νεώτ. κατὰ τρέπον προκλονδῶντα ἐκλήψεν, θύμβος, θαυμασίου: ἠπλήρην ἐκπληκτικῶς γενναϊόδωρος· 2) φοβερός: Δ.δ.3. Σ14,25 ἰσάν αἰσῶτις ἐκπληκτικῶς ὁ βασιλεὺς προσφίεται· ἢ ἠεπερ· ὤστα: Αἰλ.Ζ1 Π,32 ἐκπληκτικώτατα εἶδα.

εκπληκτος-ον μτγ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλὼν τρόπον, τρομερός: Λουκ.Ερμῶν.18 ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κινεῖον ἀνεργῶς· 2) ὁ ἐν καταπλήξει ὢν, ὁ καταπεληγμένος, κατατρομαγμένος, ἔντρομος: Ὁρφ.Υμν.39,10 καὶναι φαντασίας ψυχῆς ἐκπληκτοῦ ἀνέγκης, Μονα.4,1 ἐκπληκτός τε σεληνῶν τε νόστοισιν καὶ γενίης ἀνυμῶτος· ἢ ὁ ἐπιρρηξὶς εἰς ἐκπληξίν, ὁ εὐεργὸς θορυβοδωμένος: Πολυδ.1,179 στρατηγὸς ἀνέγκης προσηπῆς ἐκπληκτός· 3) νεώτ. δημ. ὁ ἐν ἐκπλήξει, θαυμασῶ ὢν: Καρκ.Ζητ.20 εἰσαυροκοποῦνται ἐκπληχτῆ γὰρ τὴν προκοπὴ τοῦ γιοῦ τοῦ ἐκπληκτικῶς μτγ. ἀλογίστος, ἀφρόνος: Αἰλ.Ζ13,22 καὶ ὁ μὲν ἱγναῦναι οὐκ ἀδόλως οὐδὲ ἐκπληκτικῶς ἐπὶ τὸν ἀγῶνα φησινταί·

εκπλημμυρῶ-έω μτγ. ἀναδρόνυον πλημμυρῶ: Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.4 πηγαὶ νομῶνται ἐκπλημμυρῶσαι τοῦ γενείου.

εκπλημμύρω μτγ. διὰ φ. τ. τοῦ ἐκπλημμυρῶ βλ.λ.: Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.δ.

εκπληξία ἡ μτγ. κ. μον. ἡ ἐκπληξίς βλ.λ.: Πολυδ.6,22 ἐκπληξίς, ἐκπληξία: Καλλίστ.Ἐκφρ.Ἀγαλιμ.14, Εὐσ.Εὐαγγ.Ἀν.115C εἰς τοσαύτην ὕπερβολὴν ἐκπληξίως ἤλασαν.

εκπληξίως ἡ κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἐκπληξί, τὸ ἐκπλητῆσαι, καταπλήξαι, τρόμος: Ἰνν.Ἀερ.290 ἐκπληξίως τῆς γνῶμης, Αἰσγ.Πέρα.606 τοῖα κακῶν ἐκπληξίς ἐκφοβῆς φρένας, Ἀνθρ.5,6 ἔπαρχευν, Θουκ.4,34 γεννομένης δὲ τῆς βοῆς αὐτὴ τὸ ἐπιτρόμῳ ἐκπληξίς τε ἐνέπνευσεν ἀνθρώποις ἀλθεῖαι τοιαύτης μάχης, Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.4 ἱκανῶς ἐκ ἐκπληξίν ἀγαγίν, Μηναι.3,25 Σπχ.Προσούμ.Ἐσπερ τῷ Γαβριήλ ἡ σερμὴ μετ' ἐκπληξίως ἔφρασε· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐμφοβὸς κατάπληξις ἐξ ἀποσδοκῆτου κοινῶ: ἐπληροσφρίθη μετ' ἐκπληξίως τῆν φυλακίαν του, Καρκ.Ζητ.84 κοιτάζοντας τὸν Ἰησιῶν μετ' ἰσπῶν κ' ἐκπληξίῃ· 2) πᾶν ἱσχυρὸν πῶθος, ζήλι: Πολυδ.3,81,6 ἔνοιος δὲ διὰ τὰς τὸν ἀφορπισθῶν ὄρμης καὶ τὴν ἐν τοῦτοις ἐκπληξίν.. βίους ἀναστάσιως πεποιήκασιν· 3) νεώτ. τὸ πᾶρ προσδοκίαν γεγονὸς ἰδ. τὸ εὐχάριστον· ὡς ἐτοιμῶς μίαν ἐκπληξίν.

εκπληρῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. ἐκπλήρωμι, ἐντέλως γειώω τ. τ. Εὐρ.Φοιν.135 ἐκατόν ἔχοντάς ἀσιπῶ· ἐκπλήρουν γραφθ· 2) συμπληρῶ ἀριθμῶν τινα: Ἦρ.2,82 ἐξεπλήρουντο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἑλλήσι ἐς τὰς ἀγδῶκοντα καὶ τρικισίας νέας, Σοφ.Π1,708 Βωιωτός ἄλλος, δέκατον ἐκπλήρουν ὄχον, Ξεν.ΚΠ 5,3,24 ἱππεῖς ἐκπλήρουν εἰς διασχίλους· 3) πληρῶ ναυτῶν, βάλωσι πληρῶμα εἰς πλοῖον: Ἀριστ.Πολιτ.1327b,14 πολλὰς γὰρ ἐκπλήρουσι τρήρεις· 4) φέρω εἰς πέρας, πραγματοποιῶ, ἐτελέω: Ἰνν.Διαπ.1,5 ἐκπλήρωσαν, ΚΑ.Πράξ.13,32 τὴν προὐ τὸς πατέρας ἐπαγγελίαν.. ὁ θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοὺς τέκνους αὐτῶν.. ἐξεπλήρωσα τὴν στρατιωτικὴν μου ὑπερμίαν· τὴν ἄνωλθην· ἐπαγαγὴν· τὰς ἐπιθῆμιας· σὰς κ. παθ.: Ἦρ.3,144 ἡ γάρ ἐκπεπλήρωται, Μηναι.1,4 Εἰρη.Ἐ.28,1 ἀκουσθῶμεν νῦν προσφικτικῶν ἐκπληρουμένων δὲ Πνεύματος φωγιῶν· ἢ νεώτ. ἐκπλήρῳ χρεῖ ἐισαγγελέως· νορᾶρχου κττ. ἀσκά καθήκοντα εἰσαγγέ-

λέως κττ. ἀντικαθιστῶ τούτων εἰς τὸ ἔργον του· 5) ἀπορίω, ἐξηπλήρωσα: Πλάτ.Νόμ.958B πρὶν ἂν ἐκπλήρωσῃ τὸ χρέος ἀπαν τῷ νικησάντι· 6) ὀριανῶ διάστημα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν: Εὐρ.Ὀρ.54 λιμένα Ναυπλίου ἐκπλήρωσιν.

ἐκπλήρωμα-ατος ἡ μτγ. τὸ πληρῶμα τιος, τὸ γέμισμα: Ἰνν.Ἀρθρ.9 ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιόντου· 2) πύλιον, μαζακάρειον, ὄπερ ἔβητο ὑπὸ τὴν μασχάλῃ τ. Ἰνν.Μοχλ.5 ἐνθεῖς τὰ ἐκπλήρωματα τῆ μασχάλῃ τῆ δεξιῆ.

ἐκπλήρωσις-εως ἡ μτγ. νεώτ. δημ. ἡ τελεία πληρῶσις, γέμισμα: Ἀπολλ.Κριτ.1, Μαρκέλλν.Ἰατρ.265 ἐκ· κλεφθῶρας· 2) ἡ συμπλήρωσις: Αἰσγ.Στοβ.1,49,27 τῷ δὲ αὐτῷ συστατάτος ἐκπλήρωσιν, Διοσκ.1,58, Στράβ.17,146 εἰς δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἄλου ἑαυτοῦ· ἢ εἰδ. ἡ συμπλήρωσις ἀστρῶν, κοσμικῶ κοσμικῶ κώλου: Κατ.Αστροκ.1,63· 3) ἡ πληρῶσις τοῦ μέτρου: ΠΔ Μοικν.2,6,14 οὐ γὰρ.. ἀναμίξει μακροθυμιῶν ὁ δεσποτῆς.. πρὸς ἐκπλήρωσιν ἀμαρτίων καλῶσας· 4) ἡ ἱκανοποίησις: Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,86,Φθ.1,567.

ἐκπληρωτῆς-ῶ μτγ. ὁ ἐκπληρῶν, ὁ ἐκτελεστής: Διον Κ.38,24 ἐκπληρωτῆς τοῦ τεταγμένου.

ἐκπληρωτικός-ῶν μτγ. ὁ δυναμένος νῶ ἐκπληρῶσι, ὁ συτελῶν, συμβάλλων εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν, τὸν συμπληρῶν: Φιλ.1,65 τὸ ἐκπληρωτικῶν τοῦ πάθους δημιουργῶν.

ἐκπλήσω κ. νεώτ., ἄπ. ἐκπλήττω, μέλλ. ἐκπλήξω, παθ. ἀφρ. α' ἐξεπλήχθην, ἀφρ. β' ἐπ. ἐξεπλήχην, ἄπ. ἔξεπλήχην, μτγ. παθ. παρακ. ἐκπεπληγμένος, πλῆθυν ἀπωδῶ, κ. μτφ. ἐκπρώω, ἐκδῶσι: Αἰσγ.Πρ.362 δεξ ἱερουανῶσι αὐτὸν ἐξεπλήξεν τῶν ἀφηγῶντων κομισμάτων, Εὐρ.Πην.633 οὐδέ μ' ἐξεπλήξ' ὁδοῦ πανορῶς οὐδεῖ· ἢ ἐκβάλλω, ἔξωφανῶ: Ἐσουλ.2,87 φόδος γὰρ μνήμην ἐκπλήσων· 2) τάρσασιν, θορυβῶ, καταπλήττω τὴν, ἔσφινδῶν: Ὀδ.Ζ 231 ἐκ γὰρ μετ' ἡλίσσων.. οἷδε κακὰ φρονέοντες, Εὐρ.Ὀρ.549, Πρ.Ἀδέσπ.465 κακοῖ ἐκτύχουσιν ἐκπλήσασθαι με, Ἀνθρ.2,17· ἢ συνήθ. παθ. καταπλήσασμαι, θορυβοῦμαι, τὰ χῶνα, ἰδ. ἐκ φόβου: Ἦρ.1,116 ἐκπληξίς δὲ τοῦτοις ἐπὶ χρόνον ἀθεγιῶσι ἦν, Σοφ.Ἰαν.433.. ἐκπλήττωμαι διὰ τὴν πρὸς τὸν εὐεργέτην του διαγωνίην του· ἢ ὄμ. σμ. ἐν φρ. ἐκπλήττωμαι φρένας: Ἰλ.Π 403 ἐκ γὰρ πλῆγῃ φρένας, ἀφρ.Ν 394· ἢ ἐκπ· διὰ τ. κ. ἐκπ· τὸ διὰ τοιοῦτον ἐκπληγμένον αὐτῶν· ἢ ἐκπ· ἐπὶ τινι: Ξεν.ΚΠ.1,4,27 ἀνδρα δέ τινα.. ἐκπεπλήχθαι.. ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ Κύρου· ἢ ἐκπ· πρὸς τ. τ. Πλούτ.Ἰσθ.19 Ἀριδιάν παροῦσα πρὸς τὴν ὄφιν ἐκπληγὰ τοῦ Θησέως· ἢ κ. ὡς παθ. ἐκ· ὑπὸ τινος: Ἦρ.3,64 οἱ τῆς συμφορῆς.. ἐκπεπληγμένους· ἢ μετ' αἴτ. κυριεῖται ἐκ φόβου πρὸς τινι: Σοφ.Ἠλ.1045 καὶ μὴν ποιῶν γ' οὐδὲν ἐκπλαγεσθαι σε, Θουκ.6,11 ἡμᾶς δ' ἂν οἱ ἐκεῖ Ἑλλήνας μάλιστα μεν ἐκπεπληγμένον εἶεν· 3) ὄμ. παθ. ἐν. ἐπὶ ὑπερβολικῶ πάθους, ζαλιζομαι: Σοφ.Τρ.629 ὡστ' ἐκπλαγῆται τοῦμὸν ἡδονῇ κέαρ, Εὐρ.Ἰνν.38 κατ' ἐκπεπληγμένῃ κέντρον φρωτος ἡ τόλιαν ἰπέλλωται σιγῆ· ἢ ὄμ. ἐπὶ θαυμασίου: Ἦρ.3,143 ἀλλὰ δὲ ἴδοιτο κλειόμενος τὰ ποτήρια, ἀπεδωμῶρέ τε καὶ ἐξεπλήσθητο· ἢ ὄμ. μετ' αἴτ. πρᾶγμ. τ. Ἦρ.9,82 ἐκπλαγῆται τὰ προκείμενα ἀγαθὰ κελύσει ἐπὶ γελῶντι τοῦς ἑαυτοῦ διήκονους· 4) ἐπὶ τ. ἐκπληττικῶν προμῶν τινα εἰς τ. τ. Πολυδ.24,4,11 οἱ δὲ πρὶν τὸν Πίτον βουλόμενοι καὶ τους Ἀχαίους εἰς τὴν θυολογίαν ἐκπληξίαι ἱπθ. ἐσφ. ἀνάγν.1.

ἐκπληρωσέν ἡ παθ. ἐκπληρωσέντων ἐαυτῶν, ἢ ἐκπληρωσέντων ἀπαιρῶ τὰς πλῆθους: ἢ ἰσφ. ἄν.98 ἐκπληρωσέντας ἀπὸ τοῦ διαλόγου καὶ ἐξελὼν τὰς πλῆθους: 2) σφηκτικῶ τὸν πλῆθ. εἰς πλῆθους, κῶνιν τεύθλα: Ἰουλ.Γαλ.135B.

ἐκπλήσσομαι παθ. ἀνοίγομαι, χάνω, ἐπὶ τραύματιος: Ἰνν. Αγγ. 25 δικὰς ἤμισα ἰσασπρός καὶ ἐκπληγμένον ἔσται ἰ τὸ ἔλκος Γ || ὄμ. ἐπὶ τῆς μήτρας: Ἰνν. Προορ. 2, 24.

ἐκπλοία (ἡ) ὁχλὸς, κ. μαν. ὁ ἐκπλοῖος: Σχολ. Δ. Α. 434 ταύτην μόνην ἔχων ἐκπλοῖαν, Νικ. Χων. Ανδρῶν. Κορν. 2, 205C νῆες... ἠτοιμασμένα πρὸς ἐκπλοῖαν.

ἐκπλοκή (ἡ) μῆγν. τὸ ἐκπλέεσθαι, τὸ ξεπερδεῖσθαι ὁδ. μτφ. ἐκφυγῆ, διαφυγῆ: Ἀρτεμ. 4, 57 ἄκανθαί δὲ καὶ σκόλοπες καὶ παλιούροι καὶ βῆτοι... πρὸς δὲ τὰς ἐκπλοκάς οὐ πᾶν τὴ ἐπιτήδειαι' || κ. μετὰ γεν.: Βέλτ. Βάλ. 183, 32.

ἐκπλόω κ. μαν. κ. νεώτ. πλύνω τὴ ἐντέλως, διὰ πλύσεως ἀφαιρῶ, ἐξάλειψω τὴ ἀπὸ πινος, ὁλον ρύπον, κηλίδας, βαφῆν κττ., ξελῆνῶ: Ἀριστοφ. Λυσ. 575 ἐκπλόνατος τὴν οἰσηπῆν, Πλάτ. Πολ. 430A μὴ αὐτῶν ἐκπλόνα τὴν βαφῆν τὰ ῥύματα ταῦτα, Γεωμ. 2, 36, 4 ἡ γὰρ δρόσος ἐκπλόνη τὴν πι- κρότητα' κ. παθ.: Ἦρ. 1, 203 τὰ δὲ ζῶια οὐκ ἐκπλόναται (περὶ ἐνωφραμισίων (ζωγραφημάτων), Ἀριστοφ. Πλ. 1064 εἰ δ' ἐκπλόναται τοῦτο τὸ φυτό- νον... Πλάτ. Ἠθ. 134B: 2) πλύνω καλῶς τὴ πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ρύπου: Ἀριστοφ. Πλ. 1062 ὄναιο μένταν, εἰ τις ἐκπλόναει σε, Σενέκ. Ἐπιστ. 121, 257D εἰ... ἐκπλόναει τὸ δωματίον, Ἐπιφρ. ἐκπλ. ἔντε- ρα: || ὄμ. σμ. κ. μέσ.: Ἦρ. 4, 73 συμπροσέμοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλόνατομαι' || λατρ. παθ. ὑψί- στατον διὰ καθαροῦ κένωσις: Γαλλ. 16, 158: 3) μτφ. κ. νεώτ. ὀσκοθαῖον τινα ἠθικῶς, ξερογίνω: Μη- ναί. 1, 4 Qδ. ὁ τὸν γὰρ Ἄδου ἐκπλόνα ἴθασον τοῦ πρῶν πτώματος, ἐξέπλανε τὸ οἰκογενειακὸν ὀ- νεύειος κ. παθ.: Μηναί. 3, 1 Qδ. 8 τὸν βῆροδρον τὸν πρῶτον δάκρυον ἐκπλόναται.

ἐκπλοῖσις-εως (ἡ) Ἴσα, μαν. κ. νεώτ. τὸ ἐκπλόνην, ἡ διὰ πλύσεως καθάρσις: Ἴσα. ἐν λ. στρουθίον πᾶσι βίχα εὐδοτος πρὸς ἔριον ἐκπλοῖσιν, Ἐυχαλῶ, 623 ἔκπλοσις τῆς ἁγίας τραπέζης ἡ γυνωμένη κατά τὴν Μεγάλην Πέμπτην' 2) μτφ. ἠθικῶς καθαρμός, ξερασιμός: Ἰω. Κ. 11, 54, 17 ἄμαρτιας ἐκπλοῖσις, Μηναί. 1, 2 Qδ. 8 ἡ πάντων ἔκπλοσις καὶ καθάρσις τῶν ὀνομολογούντων.

ἐκπλοῖσιον ὁ ἐκπλόνηστος κ. εἶδ. ἐπὶ χρωμά- των ἡ βεβαιώμενον πραγματικόν, ὁ εὐκόλως ἐξαιε- τήσμενος, παθ. ξεθαῖται Σουδ. κ. ἐκπλοῖον, ἐξήτη- λον: Πλάτ. Πολ. 429B ἐκπλοῖσις καὶ γέλοισι (χρώ- ματα) ἡ ὀνοικτοῦ χρωματισμοῦ: Ἐπιφρ. χιτω- νίσκον περιήγητον ἐκπλοῖσις ἀλουραγι' 2) μτφ. ὁ φθαρτός: Ἰμερ. π. Φωτ. Βιδ. 376, 5 ἐκπλοῖσις γὰρ ταχέως χρόνῳ τὰ γίνα' 3) ὄμ. ὁ ἠθικῶς κε- καθαρμένος, ἡγιωμένος: Αἰολ. Εὐμ. 281 μητροκτό- νον μίσημα δ' ἐκπλοῖσιν πέλει, Πλάτ. Νομ. 572B οὐδὲ ἐκπλοῖσιν ἐβλεπὶ γίνασθαι τὸ μισανθῆν' 4) ὡς οὐσι. εἶδος τοῦ φυτοῦ νόρπου βλάτ. Γαλλ. 14, 74.

ἐκπλοῖσιον ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ εὐκόλως διανέ- μοις τὸ πλευσθῆ, πλωτός, πλευστός: Ἰμερ. π. Φωτ. Βιδ. 371, 13 ἐκ πηγῶν ἐκπλοῖσις... γίναται.

ἐκπλόω ἰων. τ. τοῦ ἐκπλέω βλλ.

ἐκπνοῖω ἐπ. τ. τοῦ ἐκπνέω βλλ.: Κόιντ. 1, 349.

ἐκπνευστῶ-ῶμα μεταβάλλω τὴ εἰς πνεῦμα, εἰς ἀέριον ἢ ἀτμῶν, κ. παθ. ἡ μέσ. ἐξαερούμαι: Θε- ὄφρ. π. Πλουτ. Ἠθ. 292D ἄπλοισι διαφορὰν τινα τῆς ὄλης ὡς οὐτ' ἐξυδατουμένης οὐτ' ἐκπνευμα- τουμένης' 2) μεταβάλλω τὸν ἀέρα εἰς ἀνεμόν, κ. παθ. ἡ μέσ. φυσῶ ὡς ἀνεμόν: Αἰριστ. Πρ. 5, 17 διὰ τὴ ἐν τῷ τροχῶν ἐκπνευματουσθαι δοκεῖ ἡμῖν ὁ ἀήρ' 3) ἐκβάλλω τὸν ἀέρα ἐκ πινος ἀσπυ, ξεφουσκῶν, κ. μτφ. ἀφίνο τὴν ἐξέλεθ- σίον ὡς ἐκπεφισμένος ἀήρ: Πλουτ. Ἠθ. 39D δεῖ τὸν νέμον μᾶλλον ἐκπνευστῶν τὸ σπῆμα καὶ τὸν ἴσμον ἢ τὸν ἀσπῶν τὸν ἀέρα' 4) παθ. ἡ μέσ. διὰ φυσήματος ἐξεροῦμαι, φυσικῶν: Θε-

όφρ. Φαίτ. 4, 93 συμβαίνει τὰς κοιλίας ἐκπνευμα- τοῦσθαί... τοῖς ἔχουσιν ἔχινον' 5) μτφ. ἐπιφοῖρα: Φιλῶδ. Κοκ. 27 ἐκπνευματουσθαι ὑπὸ κτησεως.

ἐκπνευσμάτω-εως (ἡ) μῆγν. ἡ εἰς πνεῦμα, εἰς ἀέρα ἡ ἀνεμόν μεταβολή: Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2, 54 U' 2) ἡ ἐκφύσισις, ἐκπνευσίς: Ἀείτ. 5, 68.

ἐκπνευσίς-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐξοδος τῆς πνοῆς, ἡ ἐκπνοή: Ἀριστ. Ζι 492b, 9 ἀνάπνευσις καὶ ἐκ- πνευσίς γίναται εἰς τὸ στήθος' 2) ἡ ἐλαττώσις τοῦ ὄγκου, τοῦ οἰδηματος τὸ ξεφουσκῶμον, ξεθῶ- μαρσο: Θεόφρ. Φαίτ. 9, 93 πρὸς τὰς ἐκπνευσίσις τῶν φλεγμονῶν ἰκαίαι. Κορ. ἐκπνευσίς: Ἀείτ. 5, 68.

ἐκπνευστικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀνα- φερόμενος εἰς τὴν ἐκπνοῖν ἢ ὁ πρὸς ταύτην συντε- λῶν' || εἶδ. ὄνατι. ἐκπνευστικὸς μῶσις οἱ τοῦ θω- ρακικοῦ τοῦ μάρματος συνεργούντες εἰς τὴν ἐκπνοῖν.

ἐκπνέω κ. νεώτ., ἐπ. ἐκπνέω ἰ Κόιντ. 1, ἐπ. παρσι. ἐκπνέισκον, μέλλ. ἐκπνεύσομαι κ. -οῦμαι, ἀόρ. ἐξέπνευσα ἐπὶ ἐπιθῶν, ἐξάγω, ἐκβάλλω τὴν πνοήν, τὸν ἀέρα ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν μου ὀργάνων, βιάζω τὴν ἀνάσα μου, ἀντιθ. εἰσπνέω, ἀναπνέω: Ἐπιφρ. 100, 1 ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνέει, Ἀριστ. Ζι 492b, 10 ἀδύνατον χωρὶς τοῦ μικτήριον ἀνα- πνεύσει ἡ ἐκπνεύσει' || ὄμ. κ. μετὰ συστοίχ. αἰτ.: Ἀρετ. Οἶ. Παθ. 2, 20 πνεῦμα σμικρὸν ἔλ- κουσι, ἐκπνέουσι μέζον' || ἐπὶ τοῦ εἰσπνεόμε- νου ἀέρος, ἐξέρχομαι πνέων: Πλάτ. Φαίδ. 112B ὡσπερ τῶν ἀναπνεύοντων ἀεὶ ἐκπνέει τε καὶ ἀνα- πνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα' 2) γεν. μετ' αἰτ. ἐκπνέω, ἐκβάλλω, ἐκφύωσι τὴ ἐν εἰσοί πνοῆς: Αἰσχ. Πρ. 359 κεραυνὸς ἐκπνέων φύλαγα, Εὐρ. Βοήχ. 220 θυμὸν ἐκπνέων κ. παθ.: Μηναί. 3, 1 Qδ. 8 ἔκπνευσ' αὐτοῖς ἀράς θεινὰς' 3) φρ. ἐκ- πνέω βίον-φυγὴν κ. νεώτ. τὴν ὑστάτην πνοὴν κττ. ἀφίνο, παραδίωσι τὸ πνεῦμα, ἀναπνέω τὸ ὄστατον, ἀποθνήσκω, ξεμῶν: Αἰσχ. Ἄγ. 1493 τῶδ' ἀσεβέι θανάτω βίον ἐκπνέω, Εὐρ. Οἶ. 163 ἐκ- πνέων φυγὴν ἔμην' || ὁδ. συνθήκατ. κ. ἀπολ. ἐν τῷ αἰ. σμ. κ. νεώτ.: Σοφ. Αἰ. 1026 θ' οὐ φωνέας ἀρ' ἐξέπνευσα, Χαρτ. 1, 1 ὀλίγον δέην ἐξέπνευσα, Λυκόφρ. 999 ἐκπνεούσης λαισθον, Κλ. Μάρκ. 15, 37 ἀπέσι φωνῆν μεγάλην ἐξέπνευσα' 4) ἐπὶ δρο- μέως, χάνω τὴν ἀναπνοήν μου, τὰς δύναμις μου, παθ. κόβεται ἡ ἀνάσα μου: Ἀριστ. Ρητ. 1409a, 32 διὰ περ ἐπὶ τοῖς καμπτῆριον ἐκπνεύσει καὶ ἐκ- λύνεται' 5) ἐπὶ ἀνεμόν, πούρω φυσῶν, κο- πόζω, πέφτω: Θεόφρ. Ἄν. 52 ὅσα γὰρ οὐτὶ τρώ- πται μεταλλαγῆν ἰνεμένῳ ἡ περισταζέμεν ἡ ἐκ- πνευστῶν τελέωσι' 6) ὁδ. μτφ. γίνομαι γαλλί- νος, καθησυχῶς, ἡρεμῶ, ξεθυμαίνω: Εὐρ. Ὀρ. 700 ἴσως ἀν ἐκπνεύσειν ἰὸ δῆμον, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 942 τὰ κατά τὸν πόλεμον ἐκπνέουσι καὶ λε- λώθηκεν' 7) νεώτ. ἐπὶ χρόνῳ ἐξανθίσαι, λήγω, τελειῶναι: ἡ προθεσμία ἐκπνέει μετὰ ἑνα ἡμῶν' 8) ἐπὶ ἀνεμόν, πνέω ἐκ τῶν σημείων: Ἦρ. 7, 36 τῶν ἀνεμών ἐνεκεν τῶν ἔσθων ἐκπνεύοντων, Θεοκ. 2, 84 εἰ τ' ἐκπνεύσει ἐκ τοῦ κόλλου τὸ πνεῦμα' 9) ὄμ. ἐκρήγνυμι μετὰ σφοδρότητος, ξεσπῶ: Σοφ. Αἰ. 1148 σμικρὸν νέφους τάχ' ἐν τῆς ἐκπνεύσεως μέγας χερῶν.

ἐκπνέω κ. μαν. ἀποπνέω: Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 3, 20, 5 [ἔσοφ. γρ. 1], Μηναί. 3, 20, Qδ. 9 ἀτίμῳ ἐκπνέγινας.

ἐκπνοή κ. νεώτ. τὸ ἐκπνέειν, ἡ ἐξοδος τῆς πνοῆς, τοῦ ἀέρος ἐκ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἀντιθ. εἰσπνοή, ἀναπνοή: Ἀριστ. Ἄναπν. 471a, 8 ταύτης δεῖ τὴν ἀναπνοήν' | τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστὶ, τὸ δὲ εἰσπνοή, Στραβ. 3, 5, 7 εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ τὸ συμβαίνον... ἴσκειν' || θανάσιμος ἐκπνοαὶ αἱ ὄσταται πνοαὶ τῆς ζωῆς, τὸ ξεθύημα, φυγομα- χημα: Εὐρ. Ἰνν. 1438 οὐδ' ὄμμα χραίνεον θανάσι- μοισιν ἐκπνοαῖς' 2) ὁδ. ἀπλόος ὁ θάνατος: Ἰώα. Αἰ 19, 8, 3) νεώτ. ἡ ληξίς προθεσμίας, ὥρι-

σμένης πινός χρονικῆς περιόδου : μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τοῦ γράμματος, - τῆς βουλευτικῆς τετραετίας : 4) ἀνωδὴν ἀναθυμίασις ἢ πνοή : Ἀριστ.Κόσμ.394b, 13 αὐτὰς καλεῖσθαι τὰς ἐξ ὄρου φερομένας ἐκπνοάς : 5) σκευὸ. τὸ στόμιον, ἡ διεξόδος δι' ἣς ἐξαίρῃται τὸ ἐν κλειστῷ χώρῳ περιωρισμένον ἢ πεπαισμένον πρβλ. ἐξάτμισις : Πλούτ.Ἀριστ.Φιλ.2,25,1 ὁμοιον γὰρ εἶναι [τὸν κύλον] ἀρματιῶν τροχῶν . . . ἔχοντι μίαν ἐκπνοήν [περὶ τῆς οἰσίας τῆς αἰλήνης].

ἐκπνοοῦσιν, ὄσυναίρ. -οοσ-ον ὁ ἐκπνέων, ἐκπέμπων ἢ ἐν εἰδεί πνοῆς : Ἰνπ.Ἐπιδ.6,6,1 || ὁ ἀπνέων, ἀναδίδων ὄσμην : Ποσειδ.π.Ἀθην.13, 596C ἢ τε μύρον ἐκπνοῶς ἀμπελῆν. 2) μῦν. ἐπὶ πρσ., ὁ ἀνευ πνοῆς, ὁ ἀπνοος νεκρός, ξεφυσχημένος : Στράβ.14,144 πῖπται καὶ ἐκπνοος γίνεται.

ἐκπνοῖζομαι μῦν. μέσ. βέτα τὸ ἐκπνέω, ἀπομακρύνω : Γρηγ.Νύσσ.2,68C τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν πρὸς τὸν σκεπὸν ἐκπνοῖζοσθαι [ἀμρ.].

ἐκπνοῖν ἐπίρρ. κ. νεώτ. [κ.ρ. ἐκπνέω] ἔξω, μοκρᾶν τῶν ποδῶν, ἐξω τῆς οὐδοῦ, λέρων, μακρᾶν, πόρφυρα, ἀντίθ. ἐμποδῶν, συνάθ. μετὰ ρ. κινήσεως ἢ στάσεως ἀρματιῶν : Ἦρ.6,35 βουλευόμεν ἐκπνοῖν εἶναι, Ἀρχ.Λοχ.20 σταθῶμεν ἐκπνοῶν, Σοφ.Ἀντ.1321 ἀγέτε μ' ἐκπνοῶν, Ἀριστ.Ἀχ.305 ἐκπνοῶν ἐσάσται, Πλάτ.Λόγ.220C τὸ δὲ κακὸν ἐκπνοῶν ἀπέλθοι, Ξεν.Ἑλλ.6,5,38 εἰ ἐκπνοῶν γένοιτο, Δημ.Ἐπιστ.31 ἐκπνοῶν διατρίβοντι || ἐν ὄμ. κρ. κ. μετὰ δοτ. πρὸς δὴλυσην τοῦ πρσ. ἢ τοῦ τόπου ἢ τῆς καταστάσεως, ἀπ' ὧν τίς χωρεῖ, ἴσταισι ἢ διατελεῖ μακρᾶν : Εὐρ.Ἔκ.52 ἐκπνοῶν χωρίσθαι Ἐκάθῃ, Θουκ.1,40 ἐκπνοῶν στήναι θυροτόριος : || ὄμ. κ.μετὰ γεν. : Εὐρ.Φοιν.978 ἄροντες τῆσδ' ἐκπνοῶν . . . ἔσσι, αὐτ.1,226 ἐκπνοῶν . . . τοῦδ' ἔχων μίσητος, Ξεν.Κ11,5,4,34 οἰκάει δαῦρ' ἀπίοντες τοῖσιν ἐκπνοῶν ἤμην || κ. ἀπολ. πρὸς δὴλυσην σκαίει ἀποσιμῆσι πινος ἔρρε, Ξενοκρίσιος, χάστω ἀπὸ μπροστά μου : Ἀριστ.Ἀχ.240 ἀλλὰ δαῖρο πάς ἐκπνοῶν, αὐτ.Σφ.134 : 2) ἐν φρ. ἐκπνοῶν ποιῶμαι [ἢ μῦν. πνοῶ] τίνα ἀπαλλοτρίωσι τινος καθιστῶν αὐτὸν ἀνίσταον ἢ μὲν βλάφει δὲ, κ. βασιπὰ τίνα, πὸν βγάζω ἀπὸ τῆ μέση, τὸν Ξεμπερδέω, Ξενοκρίσιος, Ξενοκρίσιος : Πολύδ.15,25a, 13 τοῦδ' ἐπιαναστατόσθων τῶν ἀνδρῶν ἐκπνοῶν ἐπνοίσει || ὄμ. κ. περὶ ἴππου : Ξεν.Ἰππορ.1,4 || ἐν ὄμ. σμ. κ. ποθ. μετὰ τοῦ γίγνομαι ἀπέρχομαι τῆς ζωῆς : αὐτ.Ἀγρ.11,15 τινος 8 ἐκπνοῶν γενομένη μᾶλλον ἠδίστησαν οἱ πολέμοι ἢ Ἀγισπλάου 3) ἢ αὐτ. φρ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσει, ἀποβάλλω ἢ ἀπ' ἐμοῦ, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, ἀφανίζω ἢ : Ἰσοκρ.1,173 τὰς ἐπιδουλάς ἐκπνοῶν ποισαμένους, Πλούτ.Νομ.3 τὴν βίαν καὶ πλάσσειαν ἐκπνοῶν ποισαμένους || ἐν ὄμ. σμ. κ. μετὰ τοῦ λέγω, Αἰσχ.Εὐρ.453 ταυτήν μὲν τὴν οὐτὴν φροντίδα ἐκπνοῶν λέγω.

ἐκπνοῖν [ἢ] ἐπίρρ. μῦν. ἐκ τινος μέρους, συνήθ. μετὰ γεν. : Ἀπολλ.Ρ.3,262 ἐκπνοῶν ὅτις [ἐσθ. « ἐκ τινος βλάφει »], Χριστοδ.Κοντ.Ἐκφρ.129 ἄς φάσις ὅρτι μολόντος ἐκπνοῶν περφόροτας.

ἐκπνοῖσθαι ὄσμη. λῶν ἐπιθυμῶσι : Ἀμφιλ.39D καὶ τὸ ἐκπνοῖσθαι ἤμῶν εὐφραντήριον, **ἐκπνοῖσθαι** κ. μ. κ. νεώτ. ὄσμη. - ἢ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ὄσμη, τὸ ἀπ' ἐαυτοῦ ἐκπνοῖν, ὡς τὸ ἐκπνέω τὸ σπέρμα, ἢ ἐκπνοῖν τὸ σπέρμα, ὁ ἀποσπερματίζω : Ἦρ.3,109 ἐκπνοῖν θορῶντων κατὰ γαστρὰς καὶ ἐν αὐτῇ ἢ ὁ βρσνῆ τῆ ἐκπνοῖσι, ἀπιέμωσιν αὐτῶν τὴν γονίμν . . . 2) μῦν. ἢ ἐκδοσις τέκνου πρὸς υἱοθεσίαν ἀντίθ. αἰσθησις : Πολύδ.6,178 ἐκπνοῖσι τέκνου, Διδωκ.Κ.37,51 3) μῦν. ἢ τελείωσις, ἀποπεράτωσις οἰκοδομηματος : Διδωκ.Κ.37,44 ἐκπνοῖσις ναοῦ 4) μῦν.

μ. νεώτ. κ. ὄσμη. νομ. ἢ ἀπαλλοτρίωσις, πώλησις, μεταβίβασις δικαιωμάτων τινος ἢ πράγματος εἰς ἕτερον πρόσωπον Βαλα.εἰς Καν.12 τῆς 7ης Συνόδ. « ἐκπνοῖσις μὲν λέγεται ἡ μεταβίβασις τῆς δεσποσίας » : Κωδ.Τουσμ.1,217,5, Κ.Πορφ.1,469 περὶ ἐκπνοῖσεως κτημάτων, Μιχ.Ἄτταλ.ἐν 28β.1,2.

ἐκπνοῖσθαι ὄσμη. κ. νεώτ. νομ. ἐπὶ τέκνου, ὁ ἐκδοθεὶς εἰς τίνα οὐτὸ πατρός αὐτοῦ πρὸς υἱοθεσίαν : Θωμ.Μ.95, Ἰσαί.7,23 ἐκπνοῖσθαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰησοῦχίδου, Αἰσχ.1,321 ὑπεύθυνος οὐκ ἐξ ἰδὸ νόμος) . . . ἐκπνοῖσθαι γενέσθαι οὐδὲ διαθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ 2) ΕΜ ὁ ἀποβληθεὶς τοῦ γένους ΕΜ.323,28 ἐκπνοῖσθαι γενέσθαι, ἀποκρημθῆναι τοῦ γένους 3) γεν. ὁ ἀπογενεθεὶς, ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τινος : Ἰσαί.7,25 μητρός δὲ οὐδεὶς ἐστὶν ἐκπνοῖσθαι || ὄμ. κ. μῦν. : Πλούτ.Ἦθ.562F ἐκπνοῖσθαι τῆς κακίας γενομένος.

ἐκπνοῖσθαι ὄσμη. κ. νεώτ. ἐξ ὀλοκλήρου, ἐντελῶς ποικίλλω, διακοσμῶ τὴ, τὸ πλουρίζω ἐν τῷ παθ. : Ἦρ. θρόνων τετράρονων καὶ τὸν ἱερὸν Φέρον καὶ ἐκπνοῖσθαι μῦν. 2) κατ' ἐπέκτ. καθιστῶ πολυμύρον, πολλοῦσιδὲ, πολυλόκον, παθ. : Μαξ.Τόρ.10,2 ἐκπνοῖσθαι τὴ στήθ [ἢ ἱατρικῇ] καὶ μετέβαλεν . . . εἰς παντοδαπὸν σχῆμα.

ἐκπνοῖσθαι ὄσμη. μέλλ. -πνοῖνοῖμαι, ὄσμη. τοῦ ἐκπνέωσθαι ΒΑΛ. : Σχολ.Ἀριστ.Θέρ.58b.

ἐκπνοῖσθαι κ. μ. κ. νεώτ. ποῖα τίνα ἢ τι ν' ἀπομακρυνθῇ ἢ ἐξέλθῃ ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω, ἀποσούρω, βγάζω ἔξω : Φλόδοτ.Ἀπολλ.8,7 ἐκπνοῖσθαι ἐμαυτὸν τοῦ δικαστήριου 2) ἐπὶ πατρὸς ἐν σχέσει πρὸς τέκνον αὐτοῦ, ἐκδοῖν τὸ τέκνον μου πρὸς υἱοθεσίαν ἀπὸ ἄλλου : Διδωκ.Κ.60, 33 τὴν θυγατέρα ἐκπνοῖσθαι ἐπὶ τὸν γένος ἐκπνοῖσθαι || παθ. ἐπὶ τέκνου, υἱοθετοῦμαι ἀπὸ τινος : Ἰσαί.7,25 κἂν ἐν τῷ πατρῶν μόνου τίς οἶκῳ, κἂν ἐκπνοῖσθαι 3) κ. μ. κ. νεώτ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πράγμ., ἀπαλλοτρίω, πώλω, Ξενοκρίσιος : Φερεκρ.65, Νεοκ.Κ.Πορφ.1,469 εἰ τίνας . . . βουλήθετεν ἐκπνοῖσθαι τὰ ἴδια μετὰ πρῶτον ἢ ἐμψυγεῖσθαι ἢ πῖσθωσιν 3) ὄσμη. ἐκέχθη τὸ σπέρμα, ἀποσπερματίζω : Ἀριστ.Ζ1.63b,16 κἂν οὐκ ὁ μὲν ταχὺ ἐκπνοῖσθαι, ἢ δὲ μόλις 4) μέσ. παρῶν, γενωῶ ἐξ ἐμαυτοῦ ἢ διὰ τὸν ἐαυτὸν μου : Ἀριστ.Ἀχ.225 ὡς μακρόσιος ὅστις σ' ὄψισται, κἀκπνοῖσθαι γαλῶς αὐτ.Εἰρ.708 ἐν τοῖς ἀγροῖσι ταυτῶν ζυνοῖκων ἐκπνοῖσθαι σαυτῷ βότρῳς 5) ἐντελῶς, κατασκευάζω, συμπληρῶ κατασκευασμῶ τὴ : Ἦρ.2,125 ἐκπνοῖσθαι δ' ὦν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς [τῆς πυραμίδος] πρῶτα, μετὰ δὲ τὰ ἑχόμενα τούτων ἐκπνοῖσθαι, αὐτ.5,62 Παρίου [ἰδίου] τὰ ἐμπροσθε αὐτοῦ [τοῦ ναοῦ] ἐκπνοῖσθαι, Διδωκ.68,15, Φλόδοτ.Ἀπολλ.8,31 ἱερὰ βασιλείσις ἐκπνοῖσθαι τέλειος 6) προημθεῖος, χορηγῶ : Φλόδοτ.Ἦρ.61c,19,4 ἐκπνοῖσθαι τινι ὄσμη 7) ἀμθ. ἀρκῶ, εἰσάρκω, ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀρκετός, ὀτῶνα : Ἀθην.6, 271B ὡς ἀν καὶ τὰ ἴδια ἐκπνοῖσθαι, οἱ μὲν ἄν, οἱ 88 ἔδο . . . ποιοῦνται συντροφους, ΠΔΠαρ.2,77 τὰ θυσατοσθήων τὸ χυλοῦσιν . . . οὐκ ἐκπνοῖσι 8) ἐκπνοῖσθαι τὰ ὀλοκαυτώματα 9) ἐπὶ χρόνῳ, διαρκῶς : Ἐπιφρ. ἄφ' ὅσους ἄν ἐκπνοῖσθαι φωνὰς, ἐνωθῶσι πρὸς τὴ συντάξις : Θεόφρ.Φ.Αἰ.1,14,1 πάλιν ὄσμη πρὸς κῆψιν, ἐκπνοῖσθαι ἐπὶ τῆς ὥρας 10) ὄμ. μετ' ἀπορ., ἐπὶτρέπω : Θεόφρ.Φ.Αἰ.1,4,2 βλαστάνων οὐκ ἐκπνοῖσι τὸ τῆς ὥρας || μῦν. ἐπὶ πρσ. μετὰ δοτ. παρῶν εἰς τίνα ἐξουσίαν, δικαιοῦναι τὸν πρῶτ. ἢ ἐπὶτρέπω : ΠΔΣοφ.Στρ.18,4 οὐδὲν ἐκπνοῖσθαι ἐπαγγεῖλαι τὰ ἔργα αἰσθησθαι 11) ἀπρσ. ἐκπνοῖσι ἐξέσται, ἐπὶτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μῦν. : Ἰνπ.Πορφ.2,84 ἄλλως τε ἐκπνοῖσι τῷ βουλευμένῳ πιστεύεται, Πολύδ.2,24,17 περὶ τούτων ἐν τοῖς ἐξἑς σαφέ-

στῆσαν ἐκποίησις κατονοῦν' (2) ὄμ. ἄρκει, ἐπὶ ἀρκέτον : Λυσ.ἀν.57.

ἐκποκίζω, μέλλ. -ιώ, ἄσποπὸν τῆς τρίτης ἴσα. «ἐκποκίω, ἐκπλήω» : Ἀριστ.Φασμ.567 ἐκποκίω σου τὰς ποκάδας | Σουίδ. «τὰς τρίτας ἐκπύσσω».

ἐκποκισιότης (ὁ) ἴσα. ὁ ἐκποκίω, ὁ πολεμιστής : ἴσα. ἐν λ. διεως ἐκποκισιότητος νεανίσκου.

ἐκπολεμῶ-έω διερεθίζω πινά πρὸς πόλεμον κατά τινος, ἐμπλέκω εἰς πόλεμον : Ξεν.Ἑλλ.5,4,20 ἴν' ἐκπολεμῶσι τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους (γρ. κωδ. κ' Ἀρσάκρ) || ἐν ὄμ. σμ. κ. παθ. : Φιλῶστρ. Ἀπολ.5,35 ἐκπολεμηθεῖσαι πρὸς τὸν αὐτοῦ οἶκον' (2) πολεμῶ δι' ὧλων μου τῶν δυνάμεων : Θουκ.6,91 καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ὄμα φανερώτερον ἐκπολεμῆν' (3) γενέσθωμαι εἰς πόλεμον πρὸς τινά : Πλάδευτ.20,10 ἐάν δέ προέλθῃ πρὸς πόλιν ἐκπολεμῆσαι οὐτόσδε' (4) παθ. καταπολεροῦμαι : Εὐστ.Παν.221,58 τὰ θεῖνά σ' ἐκπολεμῆται ὁ τοῦ θεοῦ ἀνέμωλος.

ἐκπολεμῶ-όω, μέσ. μέλλ. ἐκπολεμῶσμαι, καθιστά ποκίωμον, παρασύρω εἰς πόλεμον ἴσα. «ἐξεπολεμῶσι, ποκίωμαι εἰργάσαστο» : Ἡρ.4,120 ἴνα καὶ τοῖτους ἐκπολεμῶσμαι. Θουκ.6,77 ἐκπολεμῶν πρὸς ἄλληλους. Δημ.11 Ὀλυμπίους ἐκπολεμῶσαι πρὸς Φιλίππου, Πολύβ.15,6,6 ἐξεπολεμῶσμεν ἄλληλους' || παθ. ἐμπλέκομαι εἰς πόλεμον πρὸς τινά, γίνομαι ἐπλόκομος : Ἡρ.3,66 ἴνα οἱ ἐκπολεμῶθ' ἅν τὸ Περσικόν' || ὄμ. κ. ἀπολ. γίνομαι ἐχθρὸς πρὸς τινά : Θουκ.8,57 τρωπὴν τὴν παρεχέην καὶ μὴ ναντάσταν ἐκπολεμῶσθαι' (2) διεγείρω τὴν δυσμενῆσαν τινος ἐναντίον ἄλλου : ἴσα.Αἰ.1,3,1 ἐνθά αὐτοῦ τὸν Θεόν ἐξεπολεμῶσ' || παθ. διακίμαι μετ' ἐχθρότητος ἡ μίσους κατά τινος : Δίων.Κ,618 τὴν μητρὶ ἴδῃ φανερώς ἐκπολεμῶσ' (3) κτανικήν, κταντροπῶ : Λουκ.Ψευδολ.7 τούτο ἐκπολεμῶσμεν τοὺς τότε.

ἐκπολεμῶσι-εως (ἡ) ἴνγν. κ. μων. τὸ ποιεῖν ἢ γίνεσθαι τὴν πόλεμον ἢ ἐχθρὸν πρὸς ἄλλον : Πλάτ.Αἰμ.13 ἠγαυῶσιν... ὁδὸν ἐπὶ δεσποῖν τῶν χρημάτων τὴν ἐκπολεμῶσιν, Εὐστ.Παν.153,69.

ἐκποκίζω ἴνγν. μεταβάλλω τὸν ἀκατοικητόν εἰς πόλιν, παθ. : Ἀριστ.Διδ.Λόγ.261(4),6 πεδίον νομῶδες ἐκποκισιόμενος.

ἐκπολιόρκησις-εως (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ διὰ πολιορκίας ὄλωσις, ἐκπύρρησις.

ἐκπολιόρκω-έω κ. νεώτ. ἀναγκῶς πολιορκουμένῃ πόλιν νὰ παραδοθῇ, κυριώδ. ἐκπορθῶ : Θουκ.1,134 προσκαθεζόμενοι τὴ ἐκπολιόρκησαν λιμῶ, Ξεν.Ἑλλ.7,4,18 ὁ πρὸσθεν ἐπάσαστο πρὶν ἐκπολιόρκησαν τὸν Ὀλαυρον, Ἰσοκρ.5,112 ἐν εἰπεῖ δέκα μόλις αὐτὴν ἐκπολιόρκησαν κ. παθ. : Θουκ.1,117 ὀδόνται δὲ ὄντες ἀντίχην ἐκπολιόρκηθησαν, Ἀριστ.Λ.9,19,3 ἐκπολιόρκηθησαν ὄπὸ τῶν τυράννων' (2) μτφ. ἀναγκῶς διὰ τῶν ἐπιχειρημάτων μου τὸν ἀντίπαλον νὰ ὑποκίψῃ : Χίλων.Ἐπιστ.10 ἐκπολιόρκησμεν αὐτὸν πάντῃ ἀληθεῖ λόγῳ' || παθ. καταβαλλόμενος ὑποκίψῃ : Διοκρ.Ὀν.39 ἐκπολιόρκηθέντος τοῦ σώματος ὄπὸ μακροῦ νόσου' || ὄμ. ἐορῖσμομαι εἰς δυσχερῆ, σπένδομαι θέσιν σίσειν πολιορκούμενος : Χαρίτ.2,8 πανταχόθεν ἴν' ἐκπολιόρκημένους, οὐδέμιναν ἐορῖσσκων θεραπειαν τοῦ ἔρωτος.

ἐκπολιτεύω ἴνγν. μεταβάλλω τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύματος λαοῦ τινος κ. συνεκδ. διαφθείρω τούτον : Πλάτ.Μαικκ.4,4,19 ἐδοῖθησαν τῶν Τουδαίων τὸ ἔθνος, καὶ ἐκπολιτεύεον ἐπὶ πᾶσαν παρανομίαν.

ἐκπολιτίζω νεώτ. κ. ὄμ. μεταδίδω εἰς λαόν τινά, κοινωνίαν, χώραν κττ. τὸν πολιτισμὸν ὄθ. κ. ἐξάγω ἐκ τῆς ἡμιθαρθόρου καταστάσεως, ἐξημερῶ τὰ ἄη : οἱ ἱεραπόστολοι προσπαθοῦν νὰ ἐκπολιτίσωσιν τοὺς ἄγριους' || πράγῳ λαόν τινά ἢ κοινωνίαν εἰς πολιτισμόν. καθιστῶ πεπολιτισμένον.

ἐκπολιτισμός (ὁ) νεώτ. κ. ὄμ. ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκπολιτίζω βλλ. : ἐκπολιτισμὸς τῶν ἀποικίων' || ἡ πρόδοσις, προαγωγή λαοῦ τινος ἢ κοινωνίας εἰς τὸν πολιτισμόν.

ἐκπολιτιστικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκπολιτίζων βλλ. : ἐκπολιτιστικὸς (ἡ-ὄν) νεώτ. κ. ὄμ. ὁ συντελών εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν λαοῦ τινος ἢ κοινωνίας : ἐκπολιτιστικὴ δράσις - ἔργα ἐπίορ. - ὄς κ. ὄμ. - ἄ.

ἐκπολιτρωθῆ-έω ἴνγν. ἐντελέω φρονιτικῶ περι τινος, παθ. -οῦμαι τυγχῶν ἐξαιρετικῶν φρονιτικῶν : Ἄνων.Ἐπικούροισ-ἐν Ἡρακλ.Πάν.176,48 κατά πάντας τρόπους ἐκπολιτρωθῆσις.

ἐκπόλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ψα. ἡ παρεμυδιόσις τῆς πολώσεως βλλ. ἄλεκτρ. στήλης, ἄ. ἀποπόλωσις.

ἐκπομα-ατος (τὸ) ἴσα. ἐκπομα βλλ.

ἐκπόμψεις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ πρὸς τιμωρίαν καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν δημόσιος ἐξετελισμὸς τινος, ἄ. διαπόμψεις, τὸ πύημα.

ἐκπομπῶς κ. μων. κ. νεώτ. ὄμ. τὴν ποικιλίαν ἢ συνοδεῶν πομπῆν τινά : Λιδόν.Προγ.40,15 ἐκπομπῶσειν τὴν ἐπικειθῆσαν πομπήν' (2) κ. νεώτ. περιόγῳ τινά ἐν ἀτιμωτικῇ πομπῇ πρὸς ἐξετελισμὸν τούτου καὶ παραδειγματισμὸν τῶν ὄλων, κ. συνεκδ. δημοσίᾳ διασπορῇ, ἐξετελιζῶ, ἄ. διαπομπῶν' Σουίδ. «ἐκπομπῶσιν, καθορῶν, ἀφραῖων» : Ἰα. Χριστ.Ὀμλ.31,589 ὁὐ λέγω σοι, ἐκπομπῶσιν αὐτῶν, οὐδέ παρά τοῖς ἄλλοις καταγόμενοι κ. παθ. : αὐτ.590 ἄκουσαν πῶς ἐκπομπῶσται ἡ ὠμότης' (3) ἐθέτω τὴν ὑπ' ὄψιν πάντων παρουσιαζῶ τὴ εἰς τὸ κοινόν : Παῶδρ.442 περιελάτῳ τὴν σκηνήν, καὶ τὸ ἀλλήθες ἐξεπομπῶσται.

ἐκπομπή (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ἐκπέμπειν, στέλλειν ἔξω, ἡ ἀποστολή, ἐξασπολή : Πλάτ.Νόμ.740β ἐκπομπὴ ἀποικίων, ἴεραξ στρατιᾶς | ἐν Σαθ.1,250) μετὰ... τὴν ἐκπομπὴν τῆς ἰσορίας' (2) ἡ ἐκ τινος τόπου ἐξόρμησις πρὸς ἐπιπόρην κατά τινος, ἡ καταπόρῃ : Θουκ.3,51 ἀρῶσταν ἐκπομπῶσι' (3) κ. νεώτ. ψα. ἡ ἐκ τινος σώματος ἐξαποκίσις ἡ ἐκπέσεις μοριῶν ἢ ἐνεργείας : ΕΜ133,34 αἱ μὲν αἰσθητικῶς κατά εἰσοδὸν ἐνεργῶσιν, αὐτὴ δὲ | ἡ ὄρασις) μόνῃ κατὰ ἐκπομπήν, - ἐκπομπὴν φωτεινῶν ἀκτίων - ἡλεκτρικῶν κυμάτων - θερμότητος, εὐωδίας κττ.' (4) νεώτ. φίλος. ἡ ἄ. ἀπορορῆ βλλ.51' (5) ἡ ἀποπομπὴ γυναικῶς, ἡ διαζευξις διώγῳ, χώρισμα : Ἀντιφ.Σοφ.49.

ἐκπονεστέρος ἴνγν. μετὰ περισσοτέρου νόμου ἢ ἄλλου, περισσώτερον ἐπίνομος : Μακάρ.Ὀμλ.29,172Α ὀξυτέρως καὶ ἐκπονεστέρω... ἔφηται τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ.

ἐκπονερῶω ἴνγν. ποῖω τὴν ἢ ἐντελέω πονηρόν, μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χειρόν, διαφθείρω, ἐλαττωῶ : Συνεξ.Ἐπιστ.114 τὸ αἶμα ἐκπονερῶσμαι.

ἐκπονήσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκπονεῖν ἢ ἐκπονεῖσθαι, ἡ μετὰ κόπου καὶ ἐπιμέλειας ἐκτέλεσις ἔργου τινος' (2) ἡ ἐκγύμνασις, ἐξάσκησις εἰς τὴν ἐκπόνησιν ἴππων' πρῶλ. προπόνησις.

ἐκπονώ-έω κ. μων. κ. νεώτ. σιολ. κ. δωρ. ὄρρ. ἐξέπονασα, μετὰ κόπου καὶ ἐπιμέλειας ἐξεργάσμαι, κατασκευάσω, δημιουργῶ τὴ : Σαμφ.98 πίσγῳ δὲ δὲκ' ἐξέπονασα, Ἀριστ.Φ.Ὀρν.379 ἐκπονεῖν θ' ὑψηλά τεχνῆ, Παλλῶ. ἐν ΑΠ6,61,6 χειρὸς σε ταῖς ἰδίαις ἐξέπονασα Χάρης κ. παθ. : Θουκ.6,31 τὸ ναυτικὸν μεγάλως... ἀπάναν ἐκπονηθέν, Ξεν.Ἑλλ.4,27 ὄπλα ἐκπονημένα εἰς κόρον, Ἀθην.12,539β ὄφρανοσικὸν διαχρῶμα ποικιλισμῶν ἐκπονημένον' || ἐν ὄμ. σμ. κ. ἐπὶ δημιουργημάτων τοῦ πνεύματος : Θουκ.3,38 τὸ εὐρησιεῖ τὸν λόγον ἐκπονήσας, Θεοκρ.7,51 ἐν ὄρει τὸ μελῶδρον ἐξέπονασα, ΑΠ9,200' (2) συνεκδ. εὐρησιεῖς, περικωσῶ : Εὐρ.Ἰνπ.632 πέλοισαν ἐκπονεῖν (3) διανώσ ἀπόστασιν ἢ διάστανμα : Πινδ.Π.4,236 βιατὰς ἐξέπονασ' ἑλακτῶν ἄνηρ μέτρον, Μνο-

οσλκ.ἐν ΑΠ7,21,4 **δολιχὰν ἐκπορεύουσα τριβών** 4) καλλιέργη γίν. ἀγρόν κτ.: Εὐρ.Απ.1068 (τὴν Λαυκακίην ἐξέιν) παλὴν μὲν ἀροτῶν, ἐκπονεῖν δ' οὐ ρόδιον, Σινεό.Ἐπιστ.67 ὡν τούτ' ἀγρούς ἐκπονεῖ κ. παθ.: Θεωρ.16,94 νεοί δ' ἐκπονεόντο ποτὶ σπόρον, Στράβ.5,4,5 5) διδασκῶν ἐκπαίδευ, ἀνατρέφω, μορφώνω: Εὐρ.ΙΑ 209 Ἀχίλλεα... **Χείρων ἐξέπνοσεν** 6) προπαρασκευάζω, προηγωνάζω, ἐκμυμνάζω: Σεν.ΚΠ 5,1,30 τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐκπονεῖν, Πολύδ.Α,20,12 ὀρχήσασι ἐκπονούντες, Λουκ.Ἐρωτ.45 τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίαις ἀσκήσασιν ἐκπονεῖ || ὄμ. σμ. κ. μέσ. κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.834B ὅσα ἐν ἀγῶσι καὶ ὅσα καθ' ἡμέραν ἐν διδασκαλίᾳ ἐκπονοῦμεθα, Ξεν.Ἐλλ.6,4,28 ἠπεία... ἐκπονοῦμένης 7) ἄγω τι εἰς πέρας, ἐκτελώ: Εὐρ.Φοίν.1648 γένεταί μιν οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν, Σεν.ΚΠ 4,3,11, Θεοκρ.Ἐπηρ.22,5 κώσους ἐξέπνοσασεν εἰς ἀέθλιον || ὄμ. σμ. κ. μέσ. κ. παθ.: Κρατῖν.237 ταῦτα θύον ἐν ἔηνον... μόλις ἐξέπνοθη, Εὐρ.Μῆδ.241 ταῖ ἄμιν ἐκπονοῦμεναι σιν εὐΐ 8) διὰ κόπον κτώμαι τι: Εὐρ.Ἰππ.467 οὐδ' ἐκπονεῖται χρῆν θίον λαβὴν βοτῶν || μετ' ἀπαφρ. μετὰ κόπον καταρῶν τι, πειθῶ ἢ ἀναγκάζω, καταφέρω νά... αὐτ.Ἰων.375 αἱ τοὺς θεοὺς ἀκοντῶν ἐκπονοῦμεν φράζειν ἀ μὴ θέλουσιν, ΑΠ Παράρτ.182,4 γράμματα μήτηρ γενναῖα παίδων ῥηόντων ἐκπονοῦσε μαθῆναι 9) μετὰ φροντίδος ἀναζητῶ, ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ β' ἀνεύρω: Εὐρ.Ἰων.1355 τὴν τικῶσαν ἐκπονεῖ || ὄμ. μετὰ φροντίδος ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω: Αἰσχ.Ἰκ.367 ἐνὶ μελέθῳ λαός ἐκπονεῖ ἄκ' 10) προσπαθῶ β' ἀποτρέφω τι ἀπὸ πηγῶ: Εὐρ.Ἦρ.581 τὴν δ' ἑμὴν τέκνον οὐκ ἐκπονοῦσθ θάνατον 11) ἀναφρ. πρὸς τροφήν, πέπτα, γενεάω: Ξεν.Ἀπομν.1,2,4 ὅσα πῆδες ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἰκανῶς ἐκπονεῖ ἐδοκιμάς || ὄμ. κ. μέσ.: αὐτ.1,2,16 τὸ ἐκπονεῖται τὸν θῆτατον || ὄμ. ἐπὶ ἀργῶν τῶν σώματός, γενεάω, διαλύω: Ἀρετ.Ἰων. Παθ.1,5 οὐ [τοῦ] αἵματος τὴν ἀκαθαρσίαν εἶδον αὐτὸ δέχεται οὐδ' ἐκπονεῖ νοσῶν δ' σπῆν 12) ἀπὸ ἀποδόλλου αἰς σκληροῦς κόπους, ἐκμυμνάζω: Εὐρ.Ορ.653 σοὶ παρ' ἀσιδ' ἐκπονώ, Ξεν.Οἰκ.11,12 13) καταπονεῖ, καταρῖνω, καταβάλλω: Πλάτ.Κλειτ.27 ἐξέπονε καὶ κατήλας τὸν Κλεομένη κ. παθ.: Στράβ.5,4,11 ἐκπονοῦνται τὰ πλεῖστα ὑπὸ τ' ἄλλων καί... ὑπὸ Σύλλα, Πλούτ.Οὐβ.9 ἐκπονομέναις ταῖς φροντίαι, αὐτ. Ἠ8,854δ ὅταν ἰσθ γραφεῖται ἐκπονοῦνται τὰς θέφεις || ὄμ. καταπονεῖ, καταδαράζω: Σουῖδ. ἐν λ' ἀπέστειλε τὸς ἀρρωστίας ἐκπονώ.

ἐκπορευόμενος ἄποσ [τοῦ] μτγ. κ. μον. τὸ ἐκπορευόμενος, ἐξερχόμενος ἐκ τινος: Ἀθανάσι.1,102α τὸ ἄγιον πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ πατρὸς.

ἐκπορευόντως ἐπίρω. μτγ. ἐκπορευτῶς βλλ.: Γρηγ.Ναζ. τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον προΐεν μὲν ἐκ πατρὸς, οὐχ υἱοῦς... ἀλλ' ἐκπορευόντως.

ἐκπορευσεῖς -εως [ἡ] μτγ., μον. κ. νεώτ. τὸ ἐκπορευσεῖσθα βλλ.3,1 ἐπὶ τὸ ἄγιον πνεῦμα τος: Ἀθανάσι.2,340C τὴν ἐκπορευσιν τοῦ πνεύματος.

ἐκπορευτικὸς -ή-όν μον. ὁ εἰς τὴν ἐκπορευσιν βλλ. ὄφικον, ὁ εἰς τὴν ἐκπορευσεῖσθα προερχόμενος: Βλασμ.ἐν Ἀλλὰτ. Οὐροδ.1,54 ἐκπ- τὸ πνεῦμα.

ἐκπορευτικῶς ἐπίρω. μτγ. κατὰ τρόπον ἐκπορευτικῶν βλλ.: Ἀθανάσι.2,46Α.

ἐκπορευτὸς -ή-όν μτγ. ὁ συνάμενος β' ἐκπορευθεῖ βλλ.3: Δομασκ.1.Ἐπιστ.Ἐπιφ.8,901Α πνεῦμα ἄγιον οὐ γεννῆται ἀλλ' ἐκπορευτὸν.

ἐκπορευτῶς ἐπίρω. μτγ. κατὰ τρόπον ἐκπορευτῶν βλλ., ἐκπορευόντως: Ἀθανάσι.2,24D ὁ λόγος ἐξ οὐτοῦ γεννῆται καὶ τὸ πνεῦμα... ἐκπορευτῶς, ἐκπορευτῶς, μέσ. ἐκπορευόμενος, παθ. ὄμ. ἐξερπορθῆν, παροκ. ἐκπεπόρευμαι κῶμω πῶν νὰ ἐξελ-

θῆ, καλῶ ἔξω: Εὐρ.Φοίν.1068 ἀνοίγει, ἐκπορευεῖ Ἰουκαστὴν δόμον || μτφ. ἀπάλασσω τινά τινος: Εὐρ.Ἦρ.723 δειπμάτων-ἔξωθεν ἐκπορευόμενος ἀνὴρ μητρὶ πατρός 2) μέσ. ἐξέρχεται, πορεύεται ἔξω, ἐκβαίνει, ἐξερῶν: Ξεν.Ἀν.5,1,8 ἐπὶ λαίαν γὰρ ὁμῶν ἐκπορευόμεναι τινες, Αλκ.Τακτ.24,74 οἰκῆτις ἐκπορευόμενος ἐπὶ λαίαν 3) ἐκ- εἰς τι: Πολύδ.11,9,4 δειν τὸν αἰετὶ ἐξελθῆσαι ἡ στρατῆρις ἐκπορευόμενος... ἀκοσίην, Κριτ.2536 ὁ θ' ἀγρός εἰς γῆν ὁμβρός ἐκπορευεῖται || μετ' ἀπ. τοῦτος: Πολύδ.11,9,8 ἐκπορευόμενοι τὸ βουλευτήριον || ἐκ- ἐκ τινος: Πολύδ.δ,58,4 ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, ΠΔ Παροιμ.316 ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορευεῖται δικαιοσύνη 3) προέρχεται, ἐκπηγάζω: ΚΑ Ἰωλ.5,26 τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὁ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορευεῖται.

ἐκπορθήσε -εως [ἡ] μτγ., μον. κ. νεώτ. ἡ ὀλεσις περὶ τετελεστημένης πόλεως, φρουρίου, ἀχυράματος κτ., ὅθεν κ' ἡ διαπραγῆ. ἡ καταστροφή: Στράβ.9,17 τὴν ὑπὸ τὸν Διοσκορόν ἐκπορθῆσιν αὐτῆς, Φλ.2122 ἐκπορθήσας δι' ὄπλων, Οὐγίανδρ.Στρατ.146,17 τὴν κατὰ κράτος ἀπενωκῶς ἐκπορθῆσιν || ὄμ. σμ. κ. μτφ. κ. νεώτ.: ΝεῖΛ.Ἐπιστ.269,27 τὴ συνῆ ἐπίστασι καὶ ἐκπορθῆσαι... τὴν νοπήτων βαρβάρων || νεώτ. κωρ. ἐν ἀναφρ. πρὸς γυναῖκα: ἐκπορθήσας χήρας - ὀπαύδου.

ἐκπορθήτης [ο] νεώτ. ὁ ἐκπορθῶν, ὁ ἐκπορθήσας τι, ὁ ἐπιειρῶν, ἐκτελῶν ἢ ἐκτελεῶς ἐκπορθῆσιν βλλ. ἡ ἐκπορθήσας: ἐκπορθήτης φρουρίου 2) κ. μτφ.: ἐκπορθήτης καρδίου.

ἐκπορθήτικος -ή-όν νεώτ. ὁ ὄνηκον ἢ ἀναφερόμενος, ὁ συντελῶν εἰς ἐκπορθῆσιν βλλ., ὁ ἐπιειρῶν ἐκπορθῆσιν: ἐκπ- ἀχέδια - μέσα - ἐλιγιοῖ.

ἐκπορθητικῶς ἐπίρω. μτγ. κ. νεώτ. δι' ἐκπορθήσεως: Εὐστ.Οὐβ.1490,65 περὶ κωνὸν μὲν πόλιν ἔχθραν ἀλαπάφει τῆς ἐκπορθητικῶς.

ἐκπορθήτωρ -ορος [ο] ὁ καταστροφῆς: Εὐρ.Ἰκ.223 σκύμνοι λαόντων, πόλεως ἐκπορθήτορες.

ἐκπορευμῶς ἀπόγω δια βαλίσσης: ὁ παθ. παροκ. μετὰ παθ. σμ.: Εὐρ.Ἐλ.117,9 Τυνδαρίς πατε ἐκπεπόρευται χθονός || ὄμ. ἐν μέσ. σμ.: Εὐρ.Ἐλ.1517 Μανέλαος αὐτὴν ἐκπεπ- χθονός.

ἐκπορθῶ -εω κ. μον. κ. νεώτ. παρὰκ. ἐκπεπόρθῆκα, παθ. παρὰκ. ἐκπεπόρθῆμαι κυριεῖα, λεηλατῶ, κατασπράζω: Εὐρ.Τρω.95 μῆρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλει νουῶν τε, Λωρ.12,83 κωλέως, ἀν ἔχοι... τοῖς ἰδιωταῖς, ἐνοικίαις ἐξεπόρθῆσαν, Πολύδ.2,32,4 τὴν τε γῆν ἔδωκον καὶ τὰς κατοικίας αὐτῶν ἐξεπόρθῶν || νεώτ. κυριεῖα ἰδ. φρούριον ἢ ὑχώριον: μετὰ δυσκολίας θεῶ ἐκπορθῆσεν τὸ φρούριον || νεώτ. κ. μτφ.: ἐξεπόρθῆσε τὴν καρδίαν τῆς 2) ἀποκορίζω ὡς λάφυρον, ὡς λαίαν: Σουκ.4,57 τὴν τε πόλιν κατακαυσαν καὶ τὰ ἔνδον ἐξεπόρθῆσαν 3) παθ. μτφ. ἐπὶ πρσ. καταστροφήται: Σοφ.Τρω.142 τυφῆλοσ ὡς ἀπὸς ἐκπεπόρθῆσαι, Εὐρ.Τρω.142.

ἐκπορίζω κ. μον., μέλλ. ὄπτ. ἀπορῶν ἐφειρῶναι, ἐπινοῶ: Σουῖδ. «ἐκπορίζων ἔξερυσκῶν» κ. Εὐρ.Βάκχ.1042 τινὲς μόρψ θανούσας ἀδικῶς ἀδικῶς ἐκπορίζων ἀνήρ, Ἀριστ.Ἐρ.365 νδν ἐκπορίζε μηχανέν || κ. μετ' ἀναφρρ. πρστ. διὰ τοῦ, ἔσονται: Ἀριστ.Λυσ.421 ἐκπορίζουσ ὄλιως κωλιθῆσονται 2) κ. Ἐπιρω. προμθηῖσθα, παρέγω, χορηγῶ τῆ: Σοφ.Φιλ.259 πᾶν ἐκπορίζε πᾶν τὸ μὴ νοσῆν ἐμ', Σουκ.6,72 οἱς τε ὄλικα μτ' ἔστιν ἐκπορίζοντες, Ἀνδοκ.2,17 ἀργύριον ὄμιν ἐκπορίζουσι, Ξεν.Ἀν.5,6,19 ἐκπορθῶσι τῆ στρατιῶν ἰσθῶν, Ἰωσ.Α1,1,2,11, Ἐρστ.Πων.159,78 || ἀνοφρ. πρὸς τὸ μέγα τῆς ζωῆς, πορίζω κ.: Ἀριστ. Σφ.113 || ὄμ. σμ. κ. μέσ. προμθηῖσθα δι' ἐπινοῦν: Σουκ.1,82 κᾶν τὰ αὐτῶν ὄμα ἐκπορίζόμεθα, Πλάτ.Γοργ.492Α 3) ἐκφορτῶν φορτῶν: Ἐπιρω.

ἐκπόνρνευσις -εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκπόνρνεϊν βλλ. ἢ τὸ ἐκπόνρνεϊσθαι, τὸ παρασῶρην ἢ παρασῶρ-
σθαι εἰς πορνεΐαν. 2) κ. γεν. τὸ ἐξοχορνεῖν πρὸς
ἐπ' ἰδίᾳ ὠφέλειᾳ· ἐκπόνρνευσις τῆς ἐπιστήμης.
ἐκπόνρνω κ. μον. κ. νεώτ, ἔπιτατ. τοῦ πορνεῶ
βλλ., διαπράττω πορνεΐαν· ΠΔ Γεν.38,24 ἐκπόνρ-
νεύσας Ὁσάμρ ἢ νύμφη σου, καὶ Ἰσάδ ἐν γαστρὶ
ἔχει ἐκ πορνεΐας, ΚΔ' ἰσοδ.7. κ. παθ.: Πο-
λυδ.δ.126 ἠτάρικρως, ἐκπόνρνευμένωσ· 2) μετ'
αἰτ. γίνονται προαγωγὸς βλλ. τινοσ· ΠΔ Λευτ.19,29
ὁ βεβηλωσέσθω τὸν θυγατέρα σου ἐκπόνρνευσ-
σάτην· || γίνονται αἰτίωσ τὸ ἐπιδοθῆ τι εἰς πορ-
νεΐαν· ΠΔ Παραλ.2,11 αὐτόσ· ἐξέπόνρνευσε τοὺσ
κατοικοῦντασ ἐν Ἱερουσαλήμ· 3) νεώτ. κ. μετ'
ἔξευτελλίω, ἀτιμῶω· ἐξέπόνρνευσε τὴν ἐπιστήμην
4) μετ. παθ. ἐπὶ τῆσ γῆσ, ἀφροσύμωσ, δὲν ἀπο-
δοῶσ· Εὐσάτθ.353,56 ἡ γῆ ἐκπόνρνευεται.
ἐκπόνρσις -εως (ἡ) μετν. ἡ ἀποσύνδεσις· Σωφ.
Κατ.24 μετ' ἐκπόνρσιθεωσ τῶν καταγέντων ὀστών.
ἐκπόνρσομαι -όμαι κ. ὠμαί-όματα Σουδ.
«ἐκπόνρσομαι, ἐκφιλῶσομαι».
ἐκπόνρφυρῶ ὡσ μον. καθιστῶ τὸ πορφυροῦσ·
ΚΜανασσ. Ἐσάτ.4,26 τὸ τῆσ βαλῶσσεσ ἐξεπάρφυ-
ρον ὕδωρ, αὐτ.349.
ἐκπὸσάμοι, ἴωω. ἐκπὸσάμοι, ἔτερ. τ. τοῦ ἐκπέ-
τομαι, ἐπὶ κοφῶν ἀντικειμ., περὶ ἰδίωσ ἀφ' ὀφθ-
λμῶσ, πῆτω ἀθροῦσῶσ· Ἰλ.Τ.357 τερφεία νεφῶδεσ
Διὸσ ἐκπὸσάονται ψυχράσ· || ἐπὶ φωνάσματοσ·
Σαφ.ἀπ.68,4 ἀφάνησ κῆν Ἄϊδα δόμοσ φοιτάε-
σσισ πεδ' ἀμαρῶν νεκῶν ἐκπὸσάμενασ
|| ἐν χρ. κ. μετ.· Γεόκρ.11,72 πῆ τὰσ φρένασ ἐκ-
πὸσάσαισ | πρὸ πετῶ ὁ ναῦ σου |, αὐτ.219.
ἐκπὸσ -οδοσ (ἡ) ἔπιγρ. ὁ ἔχω ἐκασὸν ἐξ ποδῶν.
ἐκπρόκτεσ -ου (ὁ) μετν. ὁ εἰσπράττωσ, συλλέγων
φόροσ· Ἀκυλ.ΠΔ Κριτ.39,7.
ἐκπρᾶξις -εωσ (ἡ) μετν., ὄρω. ἐκπρᾶξις ἢ εἰσπρᾶ-
ξις· ἔπιγρ., Διὸδ.Σ.1,79 τὴν ἐκπρᾶσιν τῶν θανέων.
ἐκπρᾶσσω, ἀττ. ἐκπρᾶττω, μέλλ. ἐκπρᾶξω
πρῶττω τὸ ἐντέλωσ, ὄγω εἰσ πέρασ, ἀσπαρατῶ,
κατορθῶ, τελειώω· Ἀλοχ.Πέρσ.723 καὶ τὸδ' ἐξ-
πρᾶξω, ὠστε βόσπορον κλῆσαι μέγαν, Εὐρ.
Βάχχ.116 τὸν καλλινικον κλειῶν ἐξεπρᾶξτε εἰς
νόον, εἰς δᾶκρνα [ετὸν καλλινικον [ἐπῆκωνσ]
θῶνον ἐνδοξον ὄντα, κατορθῶσατε νὰ ἀπολήξῃ εἰς
νόον· Γρ.βερν.1, Παῦλ.Αλοχ.6,118 ἐκπρ-τὸ δέον
2) διδωσ τέλος, κατατρέφω, φονεύω, ζεκάνω·
Αἰσχ.Αγ.1275 καὶ νῦν ὁ μόντισ μάντισ ἐκπρᾶξω
ἐμὲ ἀλλήγαε εἰσ τοιάδε θνασιμοσ τυχασ [ὁ γρ.
ἐκπρᾶξασ τελειοποίησασ Γρ.βερν.1, Σαφ.ΟΚ 1659
|| ὄω. σμμ. κ. μετ'. Ἡσ. «ἐξεπρᾶξάτω, ἐφόν-
νευσεσ»· 3) ἀποιτῶ, λαμβάνω, εἰσπράττω· Εὐρ.
Ἦρ.43 ἐκπρᾶξέωνσ αἰματοσ δίκην, Πλάτ.Νόμ.
774B τοὺσ ταμίασ ἐκπρᾶττειν ἐκάστωτε τοὺσ τῆσ
Ἦρασ, Ξεν.Λοκ.8,4, ἔπιγρ. ἐκπρᾶττειν καταδικασ
τόκοουσ, || μετὰ διηλιξσ αἰτ. ἐκπρᾶττω τινὰ τὶ·
Θουκ.1,108 Ἄλικαρνοσάεσ τὰ πολλὰ χρέματα
ἐξέπρᾶξε· || κ. παθ. ἐκπρ-τὸ ὑπὸ τινοσ Πουσ.
7,12,1 ὑπὸ Μενακιδῶ τὰ χρέματα ἐξεπρᾶχθησαν·
4) τιμωρῶ, ἐκδικούμαι· Σοφ.ΟΤ 377, Εὐρ.Μηδ.1305
μετ' ἐπὶ ἐκπρᾶσσοτεσ ἀνόσων φόνων· κ. παθ.:
Χρυσ.Σιδ.8,123· || ὄω. σμμ. κ. μετ'. Ἦρ.7,158
ἐπιποκλήτοντεσ τε τὸν Δωριέτωσ τὸν Ἀναξανδρί-
δεω πρὸσ Ἐγεσάτιωφ φόνον ἐκπρᾶξσθαι.
ἐκπρᾶσσω ἔπιτατ. τοῦ πράνω, καταπράνω·
Πλούτ.Ἦρ.74D ὀμιλῃασ ἔπρᾶσισ καὶ λόγιωσ ἐπι-
καίνω ἐκπράνωσοσ, Παῦλ.Σιλ.Ἐφρμ.Πυθ.154.
ἐκπρᾶμνίω ἐκπρῶ, ἐξερῶζω, ἐξεπρᾶμνίω· Ἡσ.
«ἐκπρᾶμνίασ ἐκπρῶζόσασ»· Δημ.1073 ἐξῶρμυτον τῆσ
ἐλασισ καὶ ἐξεπρᾶμνίωσ· || ἀποκίωω ἐκ τῆσ πρῶ-
σισ· Φιλῶστρ.Νεωτ.Ἐκλ.4,869 ὄσπερον κῆρασι τῆσ
ρόσῆλωσ τῶν κρᾶτῶων ἐκπρᾶμνίωζει.
ἐκπρᾶπει (ἡ) τὸ ἐκπρᾶεῖσ, τὸ ἐξοχορν. ἢ λαμ-

πρῶτεσ, ἢ ὀπερογῆ· Ἰσίδ.Πυθ.5,23 ὁ νεανίασ ..
τῆσ ἐκπρᾶεῖασ ἤδη ἀνταλοφᾶνέτω,
ἐκπρᾶπέω ἔπιγρ. ἐκπρᾶπέω βλλ.
ἐκπρᾶπέσ -οὗσ -εἰς κ. μον. κ. νεώτ. ὁ διαπρᾶ-
πων, διαπρᾶξις, ὀπέρωχοσ, διῶδοσ, παραβητ.
-ἄστωρ, -ἄστωτοσ· Ἰλ.Β.483 ἐκπρᾶπέῖ τὸν πολ-
λοισ καὶ ἐξοχορ ἠρώεσιν, Πινδ.Π.7,12 ἀγόντι
δὲ με πέντε μετ' Ἰσθμῶ νίκαισ, μία δ' ἐκπρᾶπέσ
Διὸσ Ὀλυμπιάσ, Αλοχ.Πέρσ.184 μεγέθειε τε τὸν
νῦν ἐκπρᾶσάτω, Εὐρ.Ἰλ.333 ἐκπρᾶσάτωπ
γυνή 1 ὄ γρ. εὐπρᾶσάτωπ], Πλάτ.Φαιδρ.238Α
τοῦτων τῶν Ἰσῶων ἐκπρᾶσις ἢ ἀνὶ τὸχῶ ζεω-
μένη, Ἀριστολ.Πολιτ.9,10ω.8 ἐκπρᾶσῶτεροσ γὰρ
Λυκόφρ.1345 ἐκπρᾶσῶτοσ τοῦσ γένουσ, Διὸδ.Σ.1,49
ἐκπρᾶπέντωσ ἔπιγρ. μετν. ἐκπρᾶπέωσ, ἐξῶ-
κωσ, ἐξαιρέτωσ βλλ.; Διων.Κ.74,1.
ἐκπρᾶπω κ. μον. ἔξῃω, διαπρᾶνω εἰσ τι· Εὐρ.
Ἦρακλ.597 μέγιστον ἐκπρᾶσωσ' εὐφύγω, Εὐσ.
Βι.Κωνστ.ΑΣ2D ἀρετῆ πάσθ θεοσεβειασ ἐκπρᾶπωσ.
ἐκπρᾶπέωσ ἔπιγρ. μετν. διαπρᾶπέωσ, ἐξῃωσ,
λαμπρῶσ· Πολυδ.5,559B κκεκόνουται δὲ.. τοῖσ τῶν
οἰκοδομητῶων κατασκευασ ἐκπρᾶπέωσ, Πλούτ.
Φιλ.15 ἀγαπήμοσ καὶ τιμωμόσ ἐκπρᾶπέωσ
ὀπὸ τῶν Ἐλλήωων· || συγκρ. -ἄστωρον· Διων
Κ.44,40 νῦν δ' ἐπὶ πλείστον ἀσθῆθεῖσ· ἐκπρᾶ-
πῶτερον αὐτῆν ἀπέδειξατο· || ὀπερῶ. -ἄστωτασ·
Ξεν.Συμμ.8,31, Διων.Κ.47,20 ἀλλ' ἐκίνα μεν ἰτὰ
Ἀπολλώνια ἐκπρᾶσάτωτᾶ ἐπὶ ἀσπαρατῶσ 2) παρ-
αλόγωσ· Θουκ.1,38 αὐτ' ἐκπρᾶσάτωμοσ ἐκπρᾶ-
πέωσ μὴ καὶ διαπρᾶφέντωσ τε ἀδικούμοιοι.
ἐκπρᾶσσοσ ἔπιγρ. ἀμφ. ἀνάγρ. πῶ. ἐκ-
πρᾶπέωσ ἔτων, .
ἐκπρᾶσις -εωσ (ἡ) μετν. ἡ ἐκπρᾶσῶσ· Πλούτ.
Λυσ.12 ἀρετοσ εἰσ τὴν ἀνω χῶρον πλῆθει λυθέν-
τωσ ἐκπρᾶσισ καὶ ἀνάφλεξις.
ἐκπρᾶσῶσ (ὁ) μετν. κ. μον. ὁ συριγμόσ τοῦ
βράδοντοσ ὄδατοσ, ὁ ἐκπρᾶσῶσ, ἀνάεμοσ·
Ἰλωσοσ «ἐκπρᾶσῶσ, ἀφάσασῶσ», Σχολ.Ἀριστοτ.
Σφ.1243 τὸν παφᾶσῶστων ἐκπρᾶσῶων, ἀναζη-
τημᾶτων | διορθ. ἀναεπρᾶσῶων].
ἐκπρᾶσσω ἴωω. τὸ ἐκπρᾶσῶω βλλ.
ἐκπρᾶσθαι ὄρω. δ' ἐν χρ. ὀπὶ τοῦ ἐκπρᾶσῶων,
ἐξῶνοσμαι πὶ τι· Ἀντιφ.5,63 χρέμασι τὸν ἐμόν
κίνδυνον ἐκπρᾶσθαι, Λυσ.27,6 μῆρει τὸν ὀδικ-
μᾶτων τὸν κίνδυνον ἐξεπρᾶσῶων, Διων.Κ.51,11
2) ἀγοράζω· Ἰσοκρ.3,22 καὶ τοὺσ μεν πεσαι,..
παρὰ δὲ τὸν ἐκπρᾶσῶων· || ἐξαγοράζω· Διων
Κ.62,28 μεγάλων χρεμᾶτων τὴν σωτηριαν παρὰ
τοῦ Ἰγγελίνω ἐκπρᾶσῶω.
ἐκπρᾶω μετν. κ. μον. ἐκπρᾶω βλλ.; Παῦλ.Αλοχ.6,
83,207 τὸ ὄστων ὄσων τᾶχοσ ἐκπρᾶει, Γεων.9,117
ἐκπρᾶξουσιν ἀπὸ τῶν στελεχῶων δ' ἢ ε'.
ἐκπρᾶσις -εωσ (ἡ) μετν. τὸ ἐκπρᾶειν, ἐκπρᾶσῶων,
τὸ πρὸνοσμα· Παῦλ.Αλοχ.6,84 τὴν ἐκπρᾶσιν αὐτῶν.
ἐκπρᾶσιμα -ατοσ (τὸ) τὸ ἐκ τῆσ ἐκπρᾶσῶωσ προ-
βλεπῶσ, τὸ διὰ προνοσμῶ ἀποκοπέω· Ἀριστολ.Γεν.
Φθωρ.31ω,34 ἀλλὰ μὴν καὶ εἰ τὶ διαιορμῶουσι
ὀσον ἐκπρᾶσιμα γίνεται τοῦ σῶματοσ· || εἰδ.
τῆμα ἐκπρᾶσῶσθεν ἐκ κληῶνδρωσ· Ἦρωσ.Ορ.97(ηλ.).
ἐκπρᾶω, μέλλ. ἐκπρᾶωσ ἐντέλωσ προνίωω,
διὰ πρῆνοσ κῶτωσ· Ἰνπ.Κερ.Τρωμ.21 ἐκπρ-τὸ
ὄστων, Θουκ.7,25, Πλούτ.Ἦρ.345Α ἐκπρᾶσισ δὲ
τὸ σᾶνακοσ οὐκ ἐφάρρουν τοῦ προῦχον 2) μετ.
εἰσθερωδῶ· Ἦρωσ.5,25 ἐκπρᾶσῶων χεῖρασ.
ἐκπρᾶθάλλω μετν. ἐκθάλλω, ἐκδιώκω· Μόρμη.
241 ἐκ-βρέφοσ ἡλιόμυλων.
ἐκπρᾶθῶν Ἡσ. «ἐκ παλαιόσ.
ἐκπρᾶθῶσ ἔπιγρ. δημ. ἐκπρᾶθῶσμοσ βλλ.
ἐκπρᾶθῶσμοι (ἡ) Σουδ. «ἐκπρᾶθῶσμοσ, ὀπερ-
μερίασ ὑπερβολήλοσσ προεβασίασ».
ἐκπρᾶθῶσμοσ (-η-ο) μετν. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ
πρᾶσ, ὁ ἐκτόσ προεβασίωσ ἐν, ὁ ἀφᾶσῶσ νο

περάση ἀπρακτος ὄρισμένη τις προθεσμία πρὸς ἐπέλεσιν πράξεως τινος· Ἐρωτ. 80 ἀπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπροθεσμον τοῦ ἀφλήματος [τοῦ χρόνου]. - ἐκπροθεσμίω διὰ τὴν ὑπόβαλιν αἰτήσεως || κ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ γινόμενος μετὰ τὴν παρέλευσιν ὀριζομένου πένος νομίμου χρονικοῦ διαστήματος· αὐτ. Πλ. 40 ἐκπροθεσμία .. φιλοτιμητάς [ἴππ]οι προσφερόμενοι παρακαλώσιν]. Φιλ. 2, 169 τὸ πένθος ὑπερήμερον καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος, - ἡ ἀνακοπή - ἡ φερεσι ἀπορρίπτεται ὡς ἐκπροθέσμος.

ἐκπροθεσμίω-τω μτγ., εἶμαι ἐκτὸς τῆς προθεσμίας, καθυστερῶ· Ὁλλ. εἰς Δημ. 2, 180.

ἐκπροθέσμως ἐπίρρ., ἐν ὑπερβολῇ τῆς προθεσμίας, ἐκτός, πέρα τῆς προθεσμίας.

ἐκπροθρόσκω μτγ., μτχ. ὁμορ. ἐκπροθροῶν ἐκπύω, ὁρμῶ· Ἡσ. «ἐκπροθροῶν, ὁρμήσας»· Ὀρφ. Ἀργ. 344 κόματος ἐκπροθρόντα, Μαν. 6, 33 ἀπ' ὠδίνων καὶ γαστέρος ἐκπροθρόντες.

ἐκπροθρομόμαι-έομαι ἐπίταρ, τοῦ προθυμοῦμαι· Ἐρ. Φοίν. 167 τὸ δ' ἐκπροθρομῆ τῶνδ' ἀππλάγχα γάμων;

ἐκπρόθρουο-ον μν. ὁ ἔξω τοῦ προθύρου ὦν μτφ. ὁ μακρὸν πνος· Ψελλ. ἐν Σάβ. 4, 439 ἐκπρόθρουοι ἐστῆκσαν τῆς ἀσκήσεως.

ἐκπρόθρημι ἐκπέτω· Ἐρ. Ἰων. 119 τὰν δέιναον ποτῶν ἐκπρόθρημι.

ἐκπρόκίω προκίω, παρέχω προκίω, παθ.· Φάλ. 131 ἐκπρόκίωσιν τὴν παῖδα.

ἐκπροκαλῶ-έω, μέτ. ἐκπροκαλοῦμαι, μτγ. μέσ. ὁμορ. ἐκπροκαλεσάμενη προκαλῶ τινά ἔξω· Ὁδ. Β. 400 Τηλέμαχος προσέειπ' ἐκπροκαλεσάμενη μεγάρων, Ἰυν. Ἀνάλλ. 111 2] ἐπικαλοῦμαι· Ὀρφ. Ἰυν. 7, 1 ἄστρων οὐρανῶν ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι.

ἐκπροκρίθω ἐπίρρ. μν. κατὸν προκρίσεως, ἔλογις κατ' ἐλογίην· Μόσχ. Δκαθ' Ἐλ. κ. Ἀλέξ. 297.

ἐκπροκρίω ἐκπέτω, προκρίω· Ἐρ. Φοίν. 214.

ἐκπροκρίτω καταλείπω, ἐγκαταλείπω, ὁδ. κ. ἐξέρχουμι ἀπὸ τινος· Ὁδ. Θ. 515 κολλων ἄχων ἐκπροκρίπτοντες 2] ἀφίγη τινά, φειδοῦμαι τινος· ΨΦακωλ. 89 ἡπέρτα δ' ἐκπροκρίσεις.

ἐκπροκροῖν μτγ., ἀπαφρ. ὁμορ. β' τοῦ ἀφρ. ἐκπροκλώσκα, πρδλ. βλώσκα, ἐξέρχουμι· Ἀπολλ. Ρ. 4, 187 οἱ δ' αἰφ' ἐπὶ νύκτι ἀΐσαν Ἀλμυρῆς ἐκπροκροῖν Ἀλμυρῶν || κ. ἀνοκ.· Ὀρφ. Λιδ. 700 Ἀσλλεῶς ἐκπροκροῖντες χρυσαῖον.

ἐκπροπίπτω καταπίπτω ἐκ τινος μέρος· Ὀρφ. Λιδ. 319 ἐς γαίαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῖσα.

ἐκπρόπτωσις-εως ἴη] ἴτη, ἡ πρὸς τὰ ἔξω, ἡ πλήρης πρόπτωσις· Σωρ. 2, 85 1 ηλ. 1.

ἐκπρόρω ἐκπέτω ἔκ τινος, μετὰ γεν.· Ὀρφ. Λιδ. 201 γάλοκος ἐκπρόρωις .. Ἰχθῶρ, Μαρτιαν. ἐν ΑΠ9, 609 κλωρὸν ὅπου .. ὁδωρ καλά πολυκρούων ἐκπρόρωι ἐστομάτων.

ἐκπρόσωπεισις-εως ἴη] νεῶτ, ἡ ἐκπρόσωπησης.

ἐκπρόσωπησης-εως ἴη] νεῶτ, ὁμορ. -ἡ τὸ ἐκπροσωπεῖν τινά, ἡ ἀντ' ἄλλου κατ' ἐνόλην αὐτοῦ ἐμφάνισις ἡ ἐνέργεια, ἡ ἀντιπροσώπησης.

ἐκπρόσωπος πάπ. κ. νεῶτ, ὁ ἀντιπροσώπος· Πάπ. Βίκτωρι τῶ ἐκπρόσωπος Ἰωσήφ τοῦ δουκός 2] νεῶτ, ὁ προσωποπῶν ἰκανότητά τινά, ἴδεον, ἰσολογίαν τινά, τρόπον, ὄφρος κτ.; ποιητῆς ἐκ τῶν ἐκπρόσωπων τῶν ῥωμαϊτικῶν.

ἐκπρόσωπῶ-έω μτγ. κ. νεῶτ, ἀντιπροσωπεῖω, ἔκρω ἔξ ὀνόματος καὶ διὰ λογαριασμοῦ ἄλλου· ΚΠορφ. Ἐκθ. 282Α ἐκ δὲ ἀπάχει δ' ἀρουγγήριος εἰς βασιλικὴν δουλείαν, ἐκπρόσωπῶ αὐτὸν ὁ Ἰωνάτας - ἐκπρόσωπῶι τὸ τέταρτον τὸν μετέωρον 2] νεῶτ, ἀντιπροσωπῶ ἰκανότητά τινά, ἰσολογίαν ὁ δ' Α ἐκπρόσωπῶ τὴν ἀρετὴν - τὴν κτγένειαν - τὴν δικαιοσύνην.

ἐκπρόσωπως ἐπίρρ. μν. κατὰ τρόπον ἀντιπροσωπευτικόν· Ἰγνάτ. Διάκ. Β. Νικηφ. 181, 17] Περὶ Ἡσθητ. **ἐκπρότιμῶ-ώω** ὕπερ πάντα τιμῶ· Σοφ. Ἀντ. 913 τοιῶδες μένοι σ' ἐκπρότιμῶσας ἐγὼ νομίμ.

ἐκπροφαίω ἐκδεικνύω, ἐμφανίζω, προβάλλω· Ὀρφ. Ἰυν. 70, 7 ἀλλοκότους ἰδέαις μορφῆς τόπον ἐκπροφαίωσα.

ἐκπροφέρω μτγ., φέρω ἔξω, εἰς τὸ ἔξω· Μαν. 6, 733.

ἐκπροφύω, μέλλ. ἐκπροφύομαι φεύγω μακρὰν πνος, ἀπαφύω, ἐκφύω· Ἄλκ. ἐν ΑΠ 6, 218 ἐκπροφύων ὁλοῦν νόρον, Ὀρφ. Λιδ. 391 πῶς κεν πολλῶν γένος ἐκπροφύωσι || μετὰ γεν.· Ἡλιόδ. ΑΙθ. Β. 11 διασῶν Ἀρσακίων .. ἐκπροφύων.

ἐκπροχέω, μέλλ. ἐκπροχέω ἐκπέτω πρὸς τὰ ἐμπρός, χέω ἔξω· Ὀρφ. Λιδ. 573 λιοδαῖς ἐκπροχέων, Ἐπιγρ. ἐκπ- ὄσων δάκρυον || ἐν χρ. κ. μτφ.· Παμφ. ἐν ΑΠ 7, 201, 2 ἀδειαν μέλων ἐκπροχέει λαχάν, Χρησμ. Σιβ. 33 καὶ μέλιτος .. γλυκερώτερον ἀνδρῶσι χάρμα ἐκπροχέει.

ἐκπροθρομαι-όομαι μέσ. κτῶναι πτέρυγας· Ἰπν. Διοφ. 1, 347, 19 τὸ σῶματος ὄντος ἀεζήμων ἐκπροθροῦμενα .. καταναλλίσκται εἰς τὴν ἀεζήσιν τοῦ σώματος 1] διορθ. ἐκπροθρομαι.

ἐκπρόρυσσος ἀποθ. μτγ., κινῶ τὰς πτέρυγας· Ἀουκ. Μυθ. Ἐγκ. 1 ὁστάον ἐκπρόρυσσος πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπρόρυσσεται [ἴδ. γρ. περὴρυσσεται].

ἐκπρήσω κἀνω πινά να τρομῆρ, τὸ φροθ-θῆ, ἐκσῶθῶ· Ἐρ. Ἐκ. 180 σίκων μ' ὡστ' ὄρνιν θάμεις τῶδ' ἐξέπταξες.

ἐκπίσσω μτγ., διὰ κοπιανοῦθ, ἀλέσεως καλῶς τρέβω, πτίσσω βλλ. κ. μ. κτ. παθ. τ. Α. Δ. 17, 31 [ἴθ. ἐσφ. ἀνάγρ.]

ἐκπίσσοις-ομαι ὁ ἐκπεροθισμένος, κατεπτομένος· Φρόν. Σοφ. Παρ. 15 Β.

ἐκπῶ-έω κ. μν. ἐκπῶσω, κἀνω πινά να τρομῆρ· Τέρετ. Κλ. 5, 484 παιδεύστω τῶ τρέβω δὲ τοῦς ζῶντας ἐκπῶσιντες, αὐτ. 499 τοῦς κακοῦς ἐκπῶσων || κ. παθ. ἐκπλήττωμαι, κατασπρόθνομαι ὀπὸ θουμισμοῦ· Ἐρ. Κίμ. 185 τοῦς θυλάκους τοῦς ποικίλους περὶ τὸν σκελὸν ἰδοῦσα .. ἐξεπότηθῆ || ὄμ. παθ. διατελῶ ἐν ἐξείρσει· Ἡρωδωτ. Ἰστ. 5, 4, 1 τὸς θυλάκας ἐξεπότηνοσ' || ἡ παθ. μτφ. ἐξεπότημένος τεθοροθῆ-μένος, σπασίνοσος· Πολιδ. 5, 36, 3 θεωρῶν δὲ αὐτὸν τὸ Κλαυμένης ἐξεπτομένον, αὐτ. 14, 5, 7.

ἐκπτωμο-ατος τόπ. μν. ἡ ἐκπτώσις, τὸ πτώσιμ· Ἄνδρ. Κρ. 94C τὰς φαραγγέωσει τοῦς ἐπιαιγμοῦς τὰ ἐκπτύματα, τὰ ραπίσμα

ἐκπτύσις-εως ἴη] ἴτη, ἡ ἐκπίσις, τὸ ἐπάλωμα, ἀνομοσ'· Ἀετ. 3, 7 ἡ ἐκπτύσις τῶν σκελῶν.

ἐκπτύσις-εως ἴη] ἴτη, τὸ ἐκπίσις, ἐκπτύσις, πτώσιμ· Ἀλέξ. Τραλλ. 5, 5 ἐκ- αἵματος.

ἐκπτύσιμα-ατος μν., τὸ ἐκπτύσιμ, τὸ πτώσιμ, τὸ πτώσιμ· Χρησμ. Σιβ. 735 εἰς ἐκπτύσιματα φαρμακόνετα παρείας αὐτοῦ ὄωσε.

ἐκπτύσιος ἴδ. μν. ὁ πτύσιμος, ἐν τῶ πλῆθ. ἐκπτύσιμοι· Θεοδώρ. Ἀνθιδ. Ἐπισκ. κ. Κομμαν. Ἀθισ. ἐν λ.

ἐκπτύσω μτγ., μν. κ. νεῶτ, ἀναπτύσσω, ἐκπύσσω, ἐξιδάλλω· Γερμ. Β. Ὀμιλ. 441 ἐκπύσωμα καθάλλεσθαι καὶ ἐκπύσιον τὸν δουχας || μτγ. παθ. παρακ. ἐξεπύσιον πθ. ἀντὶ ἐξεπτιμένος π. Ἐρωπαι. ἐν λ. ἐκπυταιέω.

ἐκπτύω κ. μν. κ. νεῶτ, μέλλ. ἐκπύσομαι ὁμορ. ἐξέπτασθαι ἐκβάλλω τὶ πτώων, τὸ πτώων· Ὁδ. 6, 32 πτώσας δ' ἐξέπτασθαι Ἀλμυρῆν κηρῶν, Διοσκ. 1115 ἐκπύσιντες τὸ διαμῶσημα || ὄμ. μτφ.· Πρωτ. Ἠθ. 238C ἐκ- ὄσπερ χαλίνων τὸν λόγον || κ. παθ. ἐπὶ ἐπιδύσεω, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω· Ἀντυλλ. Ὀρεῖ. 45, 24, 7 || ὄμ. παθ. ἐπὶ ἀποδολῆς ἡ ἐκπύσσω· Ἀδ. Ζ. 12, 17 ἐν ἀλέα δὲ εἰς τὰ πολλὰ ἐκπύσεται 2] ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἀπορρίπτω ἐπὶ τῆς ἀπῆς, ἐκβράζω· Σουιδ. ἐν λ. ἐκδρα-

σθη «λέγεται δὲ καὶ ἐξεπτύσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης»: Θεοδοριῶν, ἐν ΑΠ 6,224 σκολιός δ' ἐξεπτύσθη πορθμός» 3) μτφ. ἐκπιόω, διδίδω ἀκρίτως: Αδλ.Ζ' 4,44 ἐκπιτ- ἀπόρητα 4) πτώω εἰς ἐκπίωσιν ἀπόλας: Ἀριστοφ. 792 κῆτα βδε- λυθὲς ἀσφαρόμιος ἐξεπτύω, Ἐυστ. Πρω.161,63 5) βδελύσσομαι π: Κδ Γαλ.4,14 τὸν πειρασμὸν μου τὸν ἐν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξεπτύσατε.

ἐκπιόω-ατος [τό] ἡ ἐξάρθρωσις: Ἰνν. Ἀρθρ. 26^α 2) ἡ κἀτάρρευσις ἀναχώματος: Πάν. **ἐκπιόωμετρον** [τό] νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐκπίσεως βλ.λ.141 ἰλοίοιο.

ἐκπιόωσιτρον [τό] νεώτ. τὸ ἐκπιόωσιτρον. **ἐκπιόωσι-εως** [ή] κ. μων. κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἐκπίπτειν, ἢ ἐκ διαφυγῆς ἀπάλεια, ἐξάλειψις ἢ ἐλάττωσις πινος: Ἀριστ. Μετ. 370α,5 ἐκπιτ- τοῦ θερμοῦ, αὐτ. Πρ. 911β,5 ἡ τῶν ὄσμων ἐκπίωσις 2) ἡ πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὰ κάτω πτώσις, ἐκπορή: αὐτ. Πρ. 911β,5 ἡ τῶν ὄσμων ἐκπίωσις 2) ἡ ἐκπορῆ ἀκτίνων ἀπὸ τοῦ ἡλίου, Ἐπικ. Ἐπιστ. 246 ἐκπιτ- πυρός 3) μτγ. ἢ ἐκ τῆς παρτίδος ἀπόκειται, ἐξορία: Πολύβ. 4,18 εἰς τὴν Κλεομένης. . ἐκπίωσιν κατ' ἐντήρησιν, δι' ὅδ. Σ 13,65 τὸν ἀντιπληκτούμενον αὐτοῖς τῆς ἐκπίωσις αἰτίων ὄντων 4) ὄμ. μτφ. ἀθέσιμα παρόδους, παρόδλειψις: Στωϊκ. 3,163, Πλωτίν. 6,3,7 ἐκπιτ- λόγου 5) ὄμ. ἡ ἀπουσία σκοπῶν ἀπὸ τοῦ κωφερισμένου, ὁδ. ἡ ἀπουσία σκοπῶν - αὐτ. 6,110

|| ἡ ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ὀρθῆς κατευθύνσεως ἐκτροπή, τὸ παραστράτημα, ὁδ. ἡ πλάνη: Ἀρρ. Ἐπικτ. 2,17,2 ἐκπιτ- ψυχῆς 6) ὄμ. ἐπὶ συλλογισμοῦ, μεταπτώσεως, ὑπαναχώρησις, μεταποδησιός: Γαλ. 5,79 ἐκπίωσις εἰς ἀπειραν [εἰς] ἄπειραν καὶ ἀειπαύση 7) μτφ. κ. μων. κ. νεώτ. ἡ πτώσις ἐξ εὐθύσεως καταστάσεως, ἡ ἀπόλεια ἀνασθῶ πινος, ὁδ. γεν. ἡ κατάπτωσις, ὁ ξενοποσιός: Στράβ. 10,3,9 μὴ γὰρ εἰ τις ἐκπίωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένεται || κ. ἡ ἐλπίδος ἀπόλεια, ὁδ. ἡ ἀπογοήτευσις: Κεβ. 7 8) ἡ ἠθική ἢ κοινωνική μετώσις τὸ ξε- νεποσιόν: Μηνάτ. 3,23 Θεοτ. 7,20,8 ἡ ἀνορθώσασα Ἄδαμ τὴν ἐκπίωσιν || νεώτ. εἰδ. ἐν συντάξει μετ' ἐμπροθ. [ἀπὸ] ἀπαι. ἐκί | γεν. κ. δημ. ὄμ. μετ' ἐμπροθ. [ἀπὸ] ἀπαι. ἡ πτώσις ἀπὸ ἀξιώματος ἢ δικαιώματος, ἡ ἀπόλεια ἀρχῆς, βαθμοῦ, διακριτικῆς θέσεως, δικαιώματος: ἐκπίωσις ἀπὸ τοῦ θρόνου - ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ του - ἀπὸ τῆς κληρονομίας, - ἡ ἐκπίωσις ἐκ τῆς ἐξουσίας - ἡ ἐκπίωσις του ἀπὸ τοῦ θρόνου - ἀπὸ τοῦ ἀξιώματ' πρὸλ. ἐκπίπτω ἐν τῇ σμῃ. ταύτῃ κ. ἐκπίωτος || νεώτ. εἰδ. ἡ λόγος παροδόσις νόμου ἢ ὄσμων συμβάσεως δι' ἀποφάσεως δικαστηρίου ἢ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ἀπόλεια τῶν ἐκπιόωσις δικαιωμάτων του παραβάτου, ὁδ. κ. ἡ ὄσος πρὸς τοῦτον ἀκόρως τῆς συμβάσεως ὁ ἐργολάβος - ἡ ἀνάδοχος ἑταίρεια ἐκπύρωσις ἐκπίωσιν 9) μτγ. μων. εἰδ. νομ. ἡ ἀπόλεια περιουσιακοῦ στοιχείου: Κωδ. Ἰουστ. 1,3,45,9 ἐκπιτ- χρημάτων 10) ἰατρ. ἐξάρθρωσις μέλους τοῦ σώματος Ἰνν. Ἀρθρ. 1 κτ. ἡλθ. β.

|| ὄμ. ἀπόστασις: αὐτ. Ἀρθρ. 11 τῶν ἰσχυρῶν ἐκπίωσις, || ἐξοδήσις, ἐξογαγὴ τοῦ ὑστέρου βλ.λ.: αὐτ. Αγρ. 5,49 12) εἰδ. μαρμαρίος, σφίς, νεκρῶσις τῆς σαρκῶς, τὸν ἰών, ἐπερχομένη ἐξ ἐρουσιπέλατος: αὐτ. Ἐπιδ. 3,4 σαρκῶν καὶ νεύρων καὶ ὁστέων ἐκπίωσις μεγάλας || ὄμ. ἡ πρόπτωσις τῆς μέλατος: αὐτ. Οἶκ. Νουά. 2,11 13) νεώτ. δημ. -η ἐλάττωσις τῆς τιμῆς ἐμπορεύματος: πωλούμεν ὄλα τὰ ἐμπορεύματα τοῦ κατ' ἀστήματος μετ' ἐκπίωσιν [-η] 10^α/μ^α συνήθ. εἰς πλθθ.: Λόγος τέλους τῆς ἐποχῆς πωλούμεν ὄλα τὰ θερινὰ εἶδη μετ' ἐλάττωσις ἐκπίωσις || ὄμ. μετώσις κατὰ ποσοστὸν τῆς πληρωτέου ποσού: ἐκπίωσις 5^α/εἰ τοῦ λογαριασμοῦ - 14) ναυτ.

ἡ γωνία ἢ σχηματιζομένη ὑπὸ τῆς αὐλακῶς, ἢ καταλείπει τὸ πλοῖον, ὅταν προχωρῶ, καὶ τοῦ διαμήκου ἐπιπέδου τοῦ πλοῖου ἢ τῆς τριπίδος αὐτοῦ, ἔνεκα πνεύματος ἀνέμου πλάγιος || ὄμ. ἡ μετατόπισις πηλαγοδρομήοντος πλοῖου πρὸς τὸ διαμήκου αὐτοῦ ἐπιπέδον, συντελουμένη πρὸς τὸ ὑπόμενον 13) γρμθ. ἡ ἐν τῇ προφωρῇ λέξασις τῶς ἀποσιώσεως διαφθογῶν, φαντασῶν ἢ συμφωνῶν, ὁλον κωδούσι - κδούσι, σινλί-σινλί, φουστῆς-φουστῆς.

ἐκπίωσσω μτγ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου, φοδοῦμαι: Μον. 5,237 ἐκπι- τοῦς ἐχθροῦς, **ἐκπίωσι-οιν** μτγ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑποστάς ἐκπίωσιν ἀπὸ τῆς ἀνάθεθ τοῦ κοινοῦ νόμου, ἢ περιελθὼν εἰς ἀνυπολήψιαν: Παῦλ. Ἀλ. 1,1α Χρυσ. Ὁμ. ἐπὶ τῆ Σταυρ. 327 ὁ πρότερον ἠτιμασμένοι καὶ ἐκπίωται 2) ὁ ἐξορισμός: Βέττ. Βόλ. 86,14 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ στερηθεὶς ἐξουσίας, βαθμοῦ, δικαιώματος: ἐκπύρωθ ἐκπίωσις [ἀπὸ] τοῦ βαθμοῦ του, - ἐκπίωσις βασιλείας - ἀξιωματικῆς || ἐκπίωσις ἐργολάβος διὰ τὴν μὴ ἐπαρκῆ ἐκτέλεσιν τῶν ὄσων ὁ ἀπόλειος τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως δικαιώματά του.

ἐκπίωσι-ατος [τό] κ. νεώτ. ἕλεος σχηματίζον πῶν: Ἰνν. Ἀρχ. Ἰατρ. 22 ἐκπίωμάτ' τε καὶ φύματ' πλέστω, αὐτ. Πρωγ. 15.

ἐκπίωσις-εως [ή] ἡ διαπίωσις, τὸ ὄμυσαμα: Ἰνν. Ἀφ. 7,20.

ἐκπιυρηνισμός ἡ-ὄν ὁ παράγων πῶν: Ἰνν. Ἀφ. 5,22 **ἐκπιύω** παράγω πῶν, ἔμπυον: Γαλ. 1,728 || κ. παθ. ἐκπιύομαι ἐκπύω, ὄμυσαμάς: Ἰνν. Πρωγ. 22 καὶ τὰ ὄτα . φθάνει ἐκπιύοσθεσθαι.

ἐκπιυρηνιστής ἑπίτατ. τοῦ πικτεῶς βλ.λ.: Πολυδ. 2,147 κ. πυρῆ, ὁδεν καὶ τὸ . ἐξεπίπτεσθεσθαι.

ἐκπιυρηνιστής ἡ-ὄν ὁ ἐκπιύομαι ἀναζητῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ τοῦ μαθῶ: Ἰλκ. 320 νηῶν . σχεδὸν ἐλάβομεν ἐκ τε πύθσεσθαι, Εὐρ. Κιν. 9,4 ἰσχυρὸν γίνεσθαι 1^α ἐκπιυρηνιστὴς πῶν παρῆσι Σικελῶν Αἰτῶνων πῶν 2) μετ' ἀπαι. μανθῶν, πληροφοροῦμαι: Σοφ. ΑΠ. 215 βανθῶν γὰρ ἴσων βάρους ἐκπύωσι: || μετ' γεν. μανθῶν ἐκ πινος: Εὐρ. Ἦρ. 529 φέρ' ἐκπιύωμαι τῶνδε πλῆστον σταθεῖς κ. μετὰ πλαι. ἐρωτ. πρότασ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 752 πρὶν ἐκπιύωμαι πῶν τὸ πρῶμ' ὄπως ἔχει 3) μετὰ γεν. ἐρωτῶ τινα: Ἀριστοφ. Πλ. 60 σκαίωσ γὰρ αὐτοῦ . ἐκπιυρηνιστ' || ὄμ. μετ' σμῃ: Εὐρ. Ἐλ. 817 εἰ μὴ τῶρονόςσ' ἐκπιύωσι' ἀφιγμένον.

ἐκπιυρηνιστής-εως [ή] Σουβῶ. κ. μων. κ. νεώτ. πλῆρης καύσις, φλόγος Σουβῶ, ἐφλογμός, καύμα, ἐκπιυρηνιστής: Τζέτ. Χιλ. 11,596 καὶ πρὸς ἐκπιυρηνιστήςεως δὲ τὰς ἀπὸ τῶν κατόπτρων.

ἐκπιυρηνίζω κ. μων. διὰ πιόωσις ἐξέγω τὸν πυρῆνα καρποῦ, ξεκομμακοῦσάω, κ. γεν. ἐξέγω ἐκπύωσιν, ἐκπιύωσιν: Ἀριστοφ. Φυσ. 214α,33 διὰ τὸ ἐνόντα ἐκπιυρηνίζω, Στέφ. Ἀθ. Ἰνν. 1,82D 2) ὄμ. μτφ. ἐξακοντίω: Εὐστ. Πρω. 237,85 νεφέλη φωτὸς ὀφείλει εἰκάσσεσθαι οὐ μὴν ἐκπιυρηνίζουσιν κερρανοῦσ' κ. παθ.: Ἀλέξ. Ἀρρ. Πρ. 1,119 τὸ ἐν αὐτῷ ὄγρον ἢ ἀπρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπιυρηνίζεσθαι.

ἐκπιυρηνιστής εως [ή] μτγ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια, τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ἐκπιυρηνίζω βλ.λ., τὸ ξεκομμακοῦσασμα: Ὀλυμπ. Μετ. 38,25 2) ἐξακοντίωσις: Εὐστ. Πρω. 203,11 ὡς ἀστραπῆς ταχυτήτων ἐκπιυρηνιστής 3) νεώτ. ἰατρ. ἡ δι' ἐκθλίψεως ἐξοίρεισι ὄγκου τῶν ὄσων ἀσθῶνισματῶν, ὄμοδοριου λιπώματος κλπ.

ἐκπιυρηνιστής-ατος [τό] μὲν ἡ ἐκπιυρηνιστής βλ.λ., ἡ ἐξακοντίωσις, ἐπὶ ἀστραπῶν: Νικ. Χων. Μον. Κουρ. 2,6,60B ἀστραπῶν ἐκπιυρηνιστήςατος.

ἐκπιυρηνιστής [τό] μτγ. ἡ ἐκπιυρηνιστής, τὸ ξεκομμακοῦσασμα: Στέφ. Ἀθ. Ἰνν. 1,82D 2) ἡ ἐξακοντίωσις: Θωμ. Μ. 565 τὸ κατ' ἐκπιυρηνισμὸν γινόμενον νεκτῆρα. ὁ καὶ ἐκνεφῶσις . ὠνόμασταν

ἐκπύρηνος-ος νεώτ. ἐπὶ ὀπώρας ἢ εὐχερῶς ἀπὸ τοῦ πυρήνος ἀποσπασμένη, ἀντίθ. συμπίρηνος: ἐκπύρηνος βερλικοκκα.

ἐκπυρίω μιν, εἶμαι πεπυρκατωμένος διάπυρος: Γερμ.Β. Οὐιλ.119 τὸν θησαυρὸν αὐτῶν εὐρήσασιν ἄνδρακας ἐκπυρίζοντας

ἐκπυρίω-ώ θερμῶνος: Ἄρετ. Ὁξ. Ναού.1,6 τὸ ἐν-
τερον καὶ τὴν κάτω κοιλίην ἐκπυρίω κ. παθ.: Ἰνν. Ἀφ.5,63 διὰ τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυρίζεται.

ἐκπυρός-ος [ἴν]υρ θερμότητος, καυστικός, κλιών: Στράβ.15,126 τὴν μὲν ἄνωδρον, τὴν δὲ ποταμὸν κλιώνον καὶ τελείως ἐκπυρον, Μοέ. Τύρ.1,221. 2) μτφ. διάθερμος, ζωήρος: Πολυδ.1,192 ἴππου βλάμω ἐκπυρον 3) τὸ οὐδ. πληθ. ἐκπυρα ἐπίρρ.: ἌΠ. 5,82 τί δήποτε μ' ἐκπυρα λούεις; Ἰδ. ἄν. ἔμπυρα.

ἐκπυροῦμαι μτγν. κ. μιν, ἀνάπτω, φλέγω, μτφ.: Ψ Χροῦ.7,516 τὸν Ἰλῆον τοὺς γέλιον ἐκπυροῦσάντα, Νικ.Χωμ.Μαν.Κομν.2,5,58D τὸν κότον ἐνέθαλε τῇ ψυχῇ ἐως... αὐτὸν ἐκπυροῦσεν κ. παθ.: Σέξτ. Εἰπ. Μαθ.11,99 ἐκπυροῦσεται... τὴν ἐπιθυμίαν ὑπὸ τῆς περιπατητικῆς φιλοσοφίας

2) κόμω σημεῖον διὰ πυρῶνος, φρικτῶν: Ἰώσ. Π14,10,5 πόρνον ἀνάχουσα μέγιστον, ἐκπυροῦντα τοὺς καταπλήτου ἐπὶ τ' σταθίους. 3) ἐκπέμνω, ἐκβάλλω, ἀναφορ. πρὸς φλόγα: Ἰώσ. Π17,8,5 τεῖχος ἐκπ- αλόγα πολλάν.

ἐκπυροσκόρπησι-ως (ἦ) νεώτ. τὸ ἐκπυροσκορπεῖν, κρότος ἐξ ἀναπλέξεως ἐκρηκτικῆς ὄλης: ἐκπυροσκόρπησι ὀδίος- θυμωπτικός. || εἰδ. ἐπὶ πυροδύλου ὄπλου, πυροβολισμῶν: ἐφρονεῖσθαι ἐκ τυχαίως ἐκπυροσκορπησῶν τοῦ ὄπλου του.

ἐκπυροσκορπῶ-ώ νεώτ. ἀναπλέγομαι μετὰ κρότου, κρότῳ κατόπιν ἀναπλέξεως ἐκρηκτικῆς ὄλης: ἡ κροτιεὶ ἐκπυροσκορπῶσι. || εἰδ. ἐπὶ πυροδύλου: τὸ ὄπλον δὲν ἐκπυροσκορπῆσιν.

ἐκπυρίω-ώ κ. μιν, κατακόω μέχρι τέφρας, ἐξωσπυρίω ἐντελῶς: Εὐρ.Ια.1070 ἄει... Πρύμνηιο κλεινῶν γαίαν ἐκπυρίωσιν. || κ. παθ. κατακαί-
ομαι. ἐξωσπυρίωμαι: ἌΠ.3,323,7 κρότος παμφό-
γιασι φλοβῆν ἐκπυρομένους. 2) πυρῶνολῶ: Ἀ-
ριστ.Λιτ.34κ,18 κ. παθ.: Εὐρ.Βακχ.244 ἐκπυροῦ-
σιν λαμπρῶν κεραυνίαις σὺν μητρὶ, Ἀριστ. Λιτ.346β,2. || εἰδ. ἐπὶ χυλοῦ, πυρκατωμαί:

Πολιδ.12,252 ἐκπυρομένου τοῦ χυλοῦ τὸν μὲν ἄνωρρον... διαθεβερεσθαι. 3) ἀνάπτω τ.: Εἰστ.Πον.109,68 τὸν μὲν ἐκπυροῦντα φλόγα ἐπὶ ἐμπρησθῶ οἰκίας κ. παθ. μεταβάλλομαι εἰς πύρ-
ιδος ἐν χρ. π. τοῖς Στωϊκ. πρὸς ἐκφρασιν τῆς τό-
σεως ὄλων τῶν πραγμάτων νὰ μεταβληθῶσιν εἰς πύρ: Ζήν. Στωϊκ.2,182. 4) θερμῶνος, διαθερμαίνω, ὀπερεθερμαίνω τ.: Φλόστρ. Ἀπολλ.1,16 ἐκπ-
Βαλατω. Γεωπ.7,264 ὄστρακα ἐκπυροῦσεντες κ.
παθ.: Ἰνν. Διαστ.1,25,Μηναί.3,27 Συναξ. ἐν λέξει ἐκπυροῦνθι σφοδρῶς. 5) μτφ. διαθερμαίνω, πυρκαίνω, ὄδ. ἐκπυρῶ εἰς ἄριστος ἐνθαρρῶν:

Εἰστ.Πον.127,87.

ἐκπυρός ἐπίρρ. μιν, διαπυρῶσ-Φίλης Ψυχ.23,7β.10. **ἐκπυρόεις**-ως (ἦ) ἠεντέλης πύρρασι, πυρῶνολησι, κατκόκωσι: Στράβ.12,8,18 διὰ τὸν λίθων τὴν ἀπὸ τῶν ἐκπυρόωντων μελάνων, Λουκ.ΒΠρ.14. 2) ἢ εἰς πύρ μεταβολῆ τῶν ὄντων: Ζήν. Στωϊκ.1,32. Ἐπίκ. Εἰστ.2,45 ἐκπυρῶσι πνεύματος. 3) ἀσβεστοποιήσι: Διον.4,587. 4) ἐπιπυροῦσας θερμότη-
τες, θεομοκρασίας, ἐν ἀσθενείᾳ πυρετοῖα: Πολ. Τετραδ.119. 5) ἐκρηγῆσι: Ἰώσ. Αἰ.20,7,2 ἐκπυρῶ-
σις τοῦ θεοδίου θροῦν. 6) μτφ. ἐπὶ ὀργῆς: Φλόδ. Ὀργ.26W. 7) τὸ ἀνάπτει, ἢ ἀφικ τὸ πυρὸς τὸ ὄναμα φωτιάς: Ἀριστ.Λιτ.342β,2. 8) εἰ-
δος ὄργησεως: Μένων.1. Ἀθην.14,625F καλεῖται δὲ τις καὶ θάλη ὄργησι κόμου ἐκπυρῶσι.

ἐκπυρωτικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. θερμαντικός: Ἄετ.12,35 ἐκπυρωτικά χρίσματα.

ἐκπυρωτός-ή-ον ἌΠ θερμανθείς, θερμός: ἌΠ. 11,41 ἐκπυρωτὸν βαλαντιον.

ἐκπυστός-ος ἐνάκαλυφθείς, γενόμενος ἀντιληπτός, γνωστός: Θουκ.3,30 ἔμοι δοκεῖ πλεῖν ἡμῶς ἐπὶ Μυτιλήνῃν πρὶν ἐκπυστῶσι γενέσθαι, Ἰώσ. Αἰ.19,1,7, Πλούτ.Κάρ.3. || ἐκπυστὸν τὸ παιδὶ γνωστοποιεῖ τ.: Ἡρώδιον.2,7,10,Συλλέκ. Ἐπ.143,297A μὴ ἐκπυστα ποιεῖν τὰ ὄξια κρύπτεσθαι.

ἐκπυθίζω, μέλλ. ἐκπύθω ἐκπύθω: Ἄλεξ.14,12. 2) ποθ. ἐπὶ ὕδατος, ἀσπρίπτορας, ἀσπρηθῶδ. Ἡρώδ. Πνευμ.181 Ἴνα οὐδὲν ἐκπυθίζω εἰς τὸν δούδαν τὸ ὄνον ἐκπυθίζεται τὸ ὄδωρ.

ἐκπυθῶ-ώ σχηματίζω πύον, ὀμυρῶζω: Ἰνν. Ἐπιδ. 2,12 φάρμακα... τὰ ἐκπυθόντα, Ἄλεξ. Τραλλ.8,139 καὶ γὰρ τὸν σπλήνα ὀμυρῶδες καὶ ἀποστήματα ἐκπυθῶ κ. παθ.: Ἰνν. Ἀφορ.6,20 ἢν ἐξ τὴν κοι-
λίην σπῆμα χυθῶ παρά φύσιν, ἀνάγκη ἐκπυθῆσιν. || κ. μέσ.: αὐτ. Ἀφορ.7,38.

ἐκπυθῶ-ώ μτγν. ἐπιφέρει ἐκπύθω εἰς τι, κόνω κἂν νὰ ὀμυρῶσαι: Διον.Κ. Ἐνργ.2,125 ἐκπυθῶ δο-
θεινῶς κ. παθ.: Ἐρωσιαν.ὄν.9.

ἐκπυθίσθαι ἦα, ἐπραγματῶσθαι, ἐκπυρα-ατος[ί]οι ποτήριον, κίπυλλον ἦα, ἐκπύ-
ματα ἀγεῖται τινα ἢ ποτήριας: Ἡρ.9,41 ἔχειν... καὶ ὄργυρον τε καὶ ἐκπύματα, Σοφ.Φιλ.35 αὐτό-
βυλον γ' ἐκπύμα, Θουκ.6,32 ἐκπύματα χρυσοῖς τε καὶ ἄργυροῦ... σπένδοντες, Ἐνργ.

ἐκπυμάτιζω μιν. κ. νεώτ... ἀφαιρῶν τὸ πῶμα ἀνοίγω, ξεθωλλῶνω, ξεπῶνω, κ. παθ.: Νικ.Χωμ.Μαν. Κομν.62,117 Αἰς πᾶσαν μὲν φερέτρην ἐκπυμάτι-
σμαισι, πᾶν δὲ βέλως ἀφίστασιν, -ἐξελπυμάτι-
στον τὸ κτύον κ.παθ. ἢ ἡ φιάλη ἐξελπυμάτισθαι εὐχερῶς.

ἐκπυμάτιον-ίδη ὄνοκ. τοῦ ἐκπυμαδίου. Κομ.19, Στράβ.16,2,25 ὄπου γει καὶ τρύβλιον χαλκοῦ πρῶ-
στα καὶ ἐκπυμάτιον ἔστιν.

ἐκπυμάτιος-ως (ἦ) νεώτ. τὸ ἐκπυμάτιον βλλ. **ἐκπυμάτισθ-ηρος** (ἦ) νεώτ. σπειροῖσθαι, ἐν εἰδει τρυπῆσι ἐργασίον, δι' ὃ ἐπὶ ἐμπρηγμένου εἰς τὰ ἐκ φελλοῦ πῶματα ἀπομαρματίζονται αἱ φιάλαι, τρυμοσπῶν.

ἐκπυματιοποιός (ἦ) ὁ ποῖν ἐκπύματα. || ὀ-
νομα κωμωδίας τοῦ Ἄλεξ.Ἰω. Ἄλεξ. Ἀθῆν.15,691D. **ἐκπυτιε-ιδος** (ἦ) μτγν. κ. μιν, ἢ ἀρωπιε βλλ.: Κοτ. Ἀστρ. Κ.1137 (ικ. πλ.).

ἐκπυτῶμαι-ομαι μτγν. ποι. ἀντὶ τοῦ ἐκπυτοῦ-
μαί βλλ., ὄνοκ. ἐξελπυθῆ, ἐκπύτομα: Βάβρ.12,1. **ἐκπυθῶν** παθ. ὄνοκ. τοῦ κρῶμα βλλ. **ἐκπυθίζω** διὰ ροδισμῶν ἀποκόκω: Ἀριστ. Λυο.576 ἐκπυθίζειν τοὺς μοχλοῦρος.

ἐκρηγῆ (ἦ) Σουδ. «ἐκρηγῆ» [ἴν]υθ. ἔσφ. ἀντὶ κροτήτῃ.

ἐκρῶν παθ. ὄνοκ. τοῦ κεράνυμι βλλ. **ἐκρῶν** κόμω τὴ νὰ χύεται ἢ νὰ χυθῆ τὴ ἔξω: Σοφ.Τρ.781 κόκχηξ δὲ λευκὸν μελῶν ἐκρῶναι.

ἐκρῶναι ποι. καταστρέφω, ἐξασπῶν: Ὀρφ.Λιθ. 598 ἐκ τε μῶν ἀγέλας ἐκ τ' ἀκρίδος ἀπλητον ἔθνος βάσει [ἴν]υθ.

ἐκρῶνίζω ἐκδύωω, ἐκβάλλω: Φλόδ. Ποιημ.5,1,29. **ἐκρῶν** μτγν. προσράπτω, συρράπτω, ἐν μτφ. φρ. ἐπιφωτιστικός, κωικός συνόπτης: Ἰργη. Νόστος. 2,234β τὰ περίφωτα ἐκεί φιλοσοφῆντα τῷ Πλάτωνι τοῖς ἰδίωσι δόγμασιν ἀσυμμορῆτως ὀκρῶνται.

ἐκρῶσται (ἦ) αἰ. «ἐκρῶσται ἀσφίγια».

ἐκρῶμα β' προσ. πορ. τοῦ κρῶμα βλλ. **ἐκρῶμα** μιν, ἀποστρέφωμαι, ὀνοκρούω: Μη-
ν.3,321 Συναξ. τοὺς ἐκονομοῦτος ἐκρῶματους, ὄνον νὰ ἐπιτροπῆ ὁ κυβερνήσις, ἐπὶ ἐκῶν: Ρομφ. π. Αἰκ.11,29 κρῶματιστῶ ἐκπ.

ἐκρῶσις-ως (ἦ) σπῶλ. ἢ ἐκρῶσι: Σχολ.εἰς Λυκόφρ. 1012 ἐκρῶσις ποταμοῦ.

ἐκρέω κ. νεώτ., μέλλ. ἐμπρησῶμαι κ. σπιν. ἐκ-

ρεόσομαι, παρακ. **εξερρήκηκα**, παθ. άόρ. μετ' ένεργ. σμ. **εξερρήκη**, κ. Έπληρ. **εξερρήκα** ρέω έκ τινος : Ή.Φ.119 **έκ δ' αίμα μέλαν ρέει, δευτε δε γαίαν** || έπι ποταμών, έκβάλλω, χώνομαι **έξω** : Ηρ.2,20 τούς **έπίσπας άνέμους** . κωλύοντας **έξ** θάλασσαν **έκρίεναι** [τόν ποταμόν], Πλάτ.Φαίδ. 112Α **έξ γάρ τούτο τώ χάρμα συρρέουσιν τε πάντες οι ποταμοί και έκ τούτου πόλιν έκρέουσι** 2) **έπι πτερωτών, έκίπνται** : Άριστ.Φορ.104 **κώτα σιν ποδ τά πτερά** : **Εξερρήκηκε** || όμ. **έπι τριών** : Άριστ.Ζ.1 518α,32 3) **μτφ. άφαιρίζομαι, γίνομαι άφαιρός** : Πλάτ.Πολ.452D **τό έν τούθ άφθαλίον δέν γέλοισιν εξερρήθη ύπό του έν τοίς λόγοις μνηθέντος άριστου, αού.Θεάγ.130ε** || λησμονούμαι : Πλούτ.Θεμ.12 **εξερρήσαν οι Θεμιστοκλέους λόγοι τών Έλλάνων** || μετά συστ. αίτ., άόληνα τά πέτρ, **έξασπείνω, άπόλλυμι, γίνω** : Μακεδ.έν ΑΠ 11,374 **έν χρόνι εξέρρευται, εκτηγιάριος** γλωσσ. έμρόντηπος.

εκτηγιάριος -ατος [τό άπόσπασμα τινος : Ήνν.Άρβρ. 78 **ταίνθητι γρή ή έκτήγιαισι τριχίμιν έρνευσ περιελάσειν** 2) **χαράρα** Σουδ. **ετα έκ τών χειμάρρων γίνω έν τοίς πεδίοις κοιλώματα** : Πολύδ.12,20,4 **τούς γάρ από τών όρειών χειμάρρους κατακρομένους τοσαύτα σπήσιν άνών έκτήγιαια κατά τό πέδιον** 3) **όριμτική έκροή** : Θεόφρ.ΦΑΙτ.1,52 **αι σίτρουαί και έκτήγιαια τών όδάτων** 4) **πίν. ύδρορροή, καταρρακτής** 5) **ιατρ. φλόκινα, εζάνθημα** : Ήνν. Έπιδ.7,7 **περι όσφών έκτήγιαια**.

εκτηγγύμνι κ. σμν. **νεώτ. εκτηγγύμνι**, μέλλ. **εκτηγγίω, άόρ. εξέρρηξα, μέσ. εκτηγγύμμι** κ. **μην. κ. νεώτ. εκτηγγύμνω**, παθ. άόρ. **εξέρρηγι**, **μην. παθ. παρακ. εξερρωγίω** άόσφρ. **εξερρωγίηναι, διαρρήγιω**, διατέμνω **κάνω** τά σπασθ, σπώ : Ή. Ο.469 **νευρήν δ' εξέρρηξε νεώστρον** || μετά γεν. άποσπδ, παρασπώσθ : Ή.Ψ.421 **όσφωρ εξέρρηγεν όδοιο ιαπέσασθε μέρος έκ τής όδοού** || κ. **παθ. θραύομαι, διαρρήγιωμαι, σπάμαι** : Ηρ.2,173 **έπι γάρ δέ τόν πάντα χρόνον έντακταμένα έτη, εκραγίην άν [τά τόξα]** || **έπι ένδυμάτων, διαρρήγιωμαι, σπίζομαι** : Χαορμ.14,9 **ή δ' εκραγέντων χλανιδίων ύπό πτυχαις έφανει μπρόν** || **νεώτ. έπι μηχανημάτων, εκρηκτικόν όλών, θραύομαι, θρυμματίζομαι έκ τής τάσεως έσωτερικής τινος δυναμείας** : **άπαρχει κίνδυνος τά εκραγή τό λίθος - ό ύδροσωλήν - ό άτυολέθρος - εξεργάη ή όδισ - τό ηραίσειον** 2) **όμ. νεώτ. μτφ. έπι γεγονότος σπουδαίου, συμβαίνοντος άπροσδοκίως** : **εξεργάη στάσις - κίνημα - πυρκαϊά** || **όμ. νεώτ. μτφ. έπι αφηνιδίας συναισθηματικής ή άντονακλαστικής εκδηλώσεως, ερεσπώ** : **εξεργάη εις γέλωτα - εις ύδρεσι** 3) **μετ' αίτ. έκσπώ, κάνω** τά **ερεσπώσι** : Πλούτ.Φάβ.12 **προάλεγον** . καταγίνομαι **όμβρον εκρήξει** | **ή νεφέλη** || κ. **παθ. έπι φύματος, σπώ, άνοίγω** : Ηρ.3,133 **εκραγέιν** (τό φύμα) **ένέμερο πρόσω**, Ήνν.Άφ.1252 || **παθ. έπι ποταμών, εξερρωθί** : Αισχ.Πρ.367 **ένθεν εκραγίσσονται ποτε ποταμοί πυρός** || **έπι προσώπων, έκσπώ έναντιον τινός** : Ηρ.6,129 **ού βουλομένων εκραγίηναι εις ατόν** 4) **αίμωδ. δημιουργώ ρήμα** : Σοφ.ΑΙ.755 **καθ' ήμιάσ όμωτ' εκρήξει μάχη** | **κατά Γρ.βερν. εούθεποτε αι μάχομενοι πόλλοιμι - ή μάχη [θά κάμωσι ρήμα]** 5) **παθ. θραύομαι, όδ, μην. παθ. παρακ. εξερρωγίω** **είμαι άπόκρημνος** : Ήωτ.Γενεθ.Κ'Ιουδ.1,15,3,5 **ήν δ' έν όρει τα σπήλαια τελείως εξερρωγίον** 6) **ή μην. κ. μτφ. διεσβαρμένως** : Προκ.Μυστ.1 **αυτά τά πρότερα μάχλον πινά βιώσασθ βιον και τών τρόπων εξερρωγίηται** 7) **μτφ. εκδηλώσομαι, φανερώσομαι, ερεσπώ** : Ζωανρ.Κρον.5,15,240Α **εξεργάη δέ τό μέσος εις τομαθενές έκ τοουτής λαθής**

εκτηρηκτήρ-ηρος (ό) **νεώτ. συσκευή άνοαφέλεως άπονόμου, ηλεκτρικό έμπυρεύματος** **εκτηρηκτικός**-ή-ών(ή) **νεώτ. κ. δημ. ό εκτηρηγνόμενος, ό δυνατόμος τάν έκρηγν, τά ύποσθη έκρηγν** (βλ.3) : Ηροσ.Βοτ.έν.146 **πυρίτις ή άλλη εκρηκτική όλη περιεχάτο**.

εκτηρηκτικός **έπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον έπιφύεροντο εκρηγν**.

εκτηρηγινεής-ος-ές **νεώτ. γεωλογ. ό εξ έκρήσεως προεργνόμενος εκρηγνέιν πατρώματα** **εκτηρηγίς**-ως (ή) **νεώτ. δημ. -η** **τό εκρηγνέιν ή εκρηγνύεσθαι, ή διαρρηγίς, τό σπασμό** : Ήνν.Άφ. 213 **ήν δέ τών καταμηνίων έλληειρθέν τι έν τρήσι μήτρουσιν εκρηγν έχη** || **έπι άποσπώτων, τό άνοημα** : Ήννιατρ.20 || **έπι όδατος, ή άνόδουσις, ό τόπος τής άνόδουσις** : Σχόλ.Θεόφρ.7,5 **εκρηγν τό όδατος** 2) **ή εις δύο διαρρηγίς** : Άριστ.Α.Κόσμ.395α,15 **εκρηγίς του νέφους** 3) **νεώτ. κ. δημ. ή αφηνιδία, όριμτική μέτ. θουρόθου ρήξ, άίσασσας σωματός τινος ή περιβλήματος διασπώμενου ή θρυμματίζώμενου ένεκα της έσωτερικής πιέσεως τών έν αύτοίς ένεργουσών δυναμείων ή κατακλίτων όλης ύψισταμένης άπότομου και μεγάλην δι' εξεργνόμενος διαστολήν εκρηγίς άτυολέθρος - όδισίος - ηραίστιος** || **όμ. μτφ. ή αφηνιδίος ένταρξια κατασπρωπτικό γεγονός** : **εκτηρηγίς πυρκαϊάς - πολέμου**.

εκτηρησσι, **όπτ. εκρήττω εκρήγνμι**, **παθ. : Θεωμ. Έπιστ.3 εκρήττεται έπιτακόμενα** 2) **προκαλό τό άνοημα άποσπώματος** : Παύλ.Αιγ.7,1 **εκτηρησος** **ον σμν. κ. Εισούδ. ό εκρηκώδεις** **ό από τής ρήξης άσπασσάσις** : Θεοσ.Στεφ.έν.λ. **ό δέ τάλας έγω, πάντοθεν εκρηγίς ένέμωμιν** 2) **τό ούδ. εκρηγν ως έπιρρ. από τήν ρίζην Εξουδ.177,25**.

εκτηριζώ-όω **μην.κ.μον.νεώτ.κ. εκτηριζώω**, **άποσπώ τι έκ τής ρήξης, ερεργνύωμαι** : Πά.1ερ.1,10 **εκτηριζώω, και κατασπώμαι**, Αλφόν.Μοδ.179 **όρον άνοημο εκτηριζώσας, ΚΑΜατθ.13,29 - ή λατράφ εξεργνύσασθ πολλά δένδρα** κ. **παθ. : Πά Σοφ.Σαλ.4,4 **όδ βίαις άνέμων εκτηριζώθησασθ, ΚΑδ Λουκ.17,5, Γεωμ. 3,5,8 τήν εκτηριζώθεισασθ άγρωστίν, ΚΑδδ.Ψδ.11,1 πολυκίλωνος έλασι** . . **καίται εκτηριζώμεν, Παπαδ.Χριστ.Τεμ.80 **ό σικυών σκεδόν είχαν εκτηριζώθη**** 2) **μτφ. εζόλλυμι, κατασπρωφώ, εξεργνύω** : Μην.Αϊ.8,3 **Ψδ.5 εκτηριζώσας πώσαν τήν νοηπρόν Άρειου λήμην - εξεργνύσασθ πώσαν και κήν έξην** κ. **παθ. : Έπληρ. εκτηριζώθησασθ πανγενει, Έπιφάν.1,284Α εξεργνύθησασθ έκ του κόσμου, - ό έλληνισμός τής Μ. Άσίας εξεργνύθη**.**

εκτηριζωσις-εως [ή] **μον. κ. νεώτ. ή από τής ρήξης κ. γεν. ή από του σημείου προσφώσεως άπόσπασσις τινός** **τό ερεργνύωμαι** : Ευστ.Παν.204,86 **θεομαχών γλωσσών εκτηριζωσις - εκτηριζωσις σταφισαμύλου - όδόντος** || **νεώτ. ιατρ. εκτηριζωσις όγκου καθολικήν εξαίρεσιν** 2) **ή δι' ειδικών εκρηκτικών μηχανών συγκρομηθών διά τάς σαρκαώδεις αυτών ρίζας [κοινούλους, βολβούς] καλ-μεργουμένων αυτών**.

εκτηριζωτής (ό) **μην. κ. νεώτ. ό εκρηγνέιν τι, ό κατασπρωφεί τις, μτφ. : Πά Μακκ.4,3,5 **ό γάρ εκτηριζωτής τών παθών ό λογισμός έστιν**** 2) **νεώτ. τό όργανον, δι' ου τελείται ή εκτηριζωσις**.

εκτηριζωτικός-ή-όν **νεώτ. ό τής εκτηριζώσεως, ό συντελών εις τήν εκτηριζωσιν** : **εκτηριζωτική μηχανή** **έπιρρ -ώς**.

εκτηρίθη **πάλ. άπεκρήθη** : Πάπ. ταυτά **ό Πτολεμαίος εκρήθη χρήσεσθαί**.

εκτηρν-ινος [ό] **ή μην. ό έχων ύψηλήν, προέχουσαν, εξεχούσαν ρίνα** : Άριστ.Κρον.Νοισ.2,13.

εκτηρινίζω **μην. μέλλ. εκτηρηνίω ρινιλάτω, άνωχέω** : ΨΛουκ.Φιλον.22 **πάντα εξεργνύσασθ**.

εκτηρινώ-έω **μην. ρινίζω, καταναλίσκω, κατα-**

τρώγω· Ἀκρίφρ.3,33 ἄγει τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρηγίζου τὴν καρδίαν· 2) μετ.: Πολυδ.4,187 ἐκτεπνέου, ἐξερρηγίσατο κερραίνουσα·

ἐκρηγίζω κ. μον. μέλλ. ἐκρηγίσει φωνῶν ἀνάη· Ἀριστ. Μετ.346a,9· κ. καθ.: Διόδ.Σ 20,65 τὸ πρὸς ὄψο τοῦ πνεύματος βιαιότερον ἐκρηγισθέντος· 2) μετ. ἐξήπιτο, διεγείρω· Θεόδομ. Ἰστ.300 ἔκρη τὸν θυμὸν, Πλάτ. Πολιτ.8 τοῦ Μετἄλλου τὸ μάχημον· Ἦδη σθενωμένω ὄψο γήραος αὐθις ἐξερρηγίσει· κ. καθ.: αὐτ. Πελοπ.15 μαχόμενοι ἐξερρηγίζοντο τοῖς θυμοῖς καὶ διεπανόητο τοῖς σώμασι, Ἰωσ.Πι 2,16,3 ἔ· εἰς πόλεμον· 3) διά ρήσις ἀπομακρύνω· Ἀριστ. εἰδ. Λόγ.264[1],99· 4) μετ. ἐκσφενδονίζω, ἀπορρίπτω π.: Ἀρλλ.Τάτ.9· Νικ.Χωμ.ἐν Σόβ.1,101.

ἐκρηγισμός ἰδί κ. μετ. τὸ ἐκρηγίσει β.λ.λ.1: Ἐπικ. Ἐπιστ. 2,45 καὶ ἀστράπα δ' ἄσπαστες γίνονται··· κατ' ἐκρηγισμὸν ἐκ τῶν νεφῶν·

ἐκρηγίσαι μετν. ἐκρηγίσαι β.λ.λ.: Πλούτ. Ἠθ.654B· κ. καθ.: Ἰγούδ.48·

ἐκρηγιστός ἰδί κ. μετ. ὁ ἐκνεσῶν, ὁ νόθος: Τζέτζ. Ἐξή.11,33 Ζήθος τε καὶ Ἀρφίων··· ἐκ λαθραίας τῆς συνουσίας καὶ ἐκρηγιστοῦ.

ἐκρηγίω κ. μον. μέλλ. ἐκρηγίω, παθ. ἄορ. ἐξερρηγίω, μετν. κ. ἐξερρηγίσω, ρίπτω ἔξω, ἀπορρίπτω: Σοφ.ΟΤ 1412 φωνεῖσατε ἡ θαλάσσιον ἐκρηγίσει· κ. καθ.: Σοφ. Ἠθ.52 παχρῶσιν ἐκ θίφρων··· πρόρρηξ' ἐκρηγίσει· 2) ἀναφορ. πρὸς λόγους, ἐκτομίζω: Αἰσχ. Πρ.932 πῶς δ' οὐχὶ ταρδαῖς τοιῶδ' ἐκρίψων ἔτη· 3) ἀναφορ. πρὸς φορτία πλοίου, ρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπορρίπτω, κῶνα ὁραρία: Διφ.Ἰλ.243 φορτ' ἐξέρρηξ' ὑπεραντὸς γενόμενος· 4) ἀναφορ. πρὸς ναυογούς, ἐκράδω: Τζέτζ. Χιλ.5,854 ἠμυνητὰ κατὰ πετρῶν ἐκρίπτε· || κ. καθ. ἐκράδωμαι, φέρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων: Μαλάβ.1777 δευόμενος τὸν Ἀλνεῖαν ἐκρηγίαν, Τζέτζ. Χιλ.6,723 ἀνέμοις πρὸς τὴν Ἀλυπτον βιαίως ἐκρηγίαν· 5) παθ. ἐπιρτήρων, ἐκπίπτω, ἀποδοκιμίζομαι, ἐκδιώκομαι: Αἰσχ.2,153 τοιαῦτον ἔπαισε τὸ περὶ τῆς Ὀλυμπιᾶν γυναικα φεύδων κατ' ἐμοῦ, ἐφ' ᾧ μεταξὺ μὲν λόγων φη' ὅμως ἐξερρηγίει· 6) ὄμ. παθ. διασπείρομαι, ἐξορλοῦμαι εἰς τὴν χάραν: Πλάτ. Κριτ.1,59 οἱ ἀλλόφρονοι··· ἐξερρηγισσάν ἐν Λύκῳ.

ἐκρηγίσις-εως ἰή μετν. κ. γήραος, τὸ ἐκρίπτεν, ἡ ἀποβολή, τὸ πινάγω· Θεοφ. Φι 6,34 τὸ ἐπιφρονί' φηταὶ μετὰ τὴν ἐκρηγίσι' διὰρθε, διὰρρηγίσι'.

ἐκρηγίη κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐκρούς β.λ.λ.1, τὸ ἐκρέειν· Φερεκ.Σῶρ.7, Πλάτ. Γοργ.494B μεγάλη' ἄτα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκρῆσις, Ἰουλ. Λόγ. 64D, Βέδ. Χρυσ.36,303 τὸ ὄδατος τὴν ἐκροήν ἐθαυμάζειν ἐκείνου· ἡ ἐκροή τὸν ἐκ τῆς βροχῆς ὄδατων· 2) ὄνομα πρὸς ἐκρούση ὄρων, διέξοδος πρὸς ἐκρούς: Ἰνν. Ἐπιδ.2,17, Ἀριστ. Μετ. 350a,10, Πλάτ. Φαιδ.112D πάντα δὲ ὑποκίτα εἰσερπὶ τῆς ἐκροῆς· || κ. ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς: Πολυδ. 2,219 τῆ τοῦ θώρακος εὐρυχωρίαι δ' πνεύμων χρητὰ πρὸς τὴν τοῦ πνεύματος ἐκροήν· 3) συνεκτ., τὸ μέρη τοῦ σώματος ἐνθῶ γίνονται ἐκροαί, ἐκρῶσις: Ἀριστ. ΖΜ 688b,28 περὶ τὰς ἐκρῶσις.

ἐκροαία ἰή, ἰων. ἐκροία, μετν. κ. ἴσθ. ἐκροαίσι: Σωφ.2,47, Ἀρετ. Χρον. Νουστ.2,3 ἀμοῖσι··· ἐκροαίσι, **ἐκροαίδεω** κενὸ ἐντέλας δοχεῖον τοῦ ἐν αὐτῷ ποτοῦ, καταρροφῶν, παθ.: Μνησίμ. Ἀθην.9,403A κρατὴρ ἐξερροιδεῖται ὄνου.

ἐκροίησις-εως ἰή μετν. ὁμοίη, φορὰ πρὸς τὰ ἔξω, διὰγωγίσις: Δαμάσκ. Ἀρχ.283 ἐκροίησις φωτός· **ἐκροίω**-έω μετν. ἐκρέω, ἐξαρῶ, διασχέω, ὀδ. μετ. διασπείρω: Δαμάσκ. Ἀρχ.311 ἐκρῶ· ἰδῶς.

ἐκροβίζω μετν. πῆξω διά φορολογίας, φορολογῶ: Διοσκ.4,170 ἰδ. ἀνάγν.

ἐκροβῶ-έω μετν. ἐπὶ πίπτοντος βάρους, ἐκταπ-

ίζω: Φιλ. Μην. Βελον.69,19 τὸ μεζῖον βῆρος··· μάλλον ἐκροβῆν δύναται ἢ διαστέλλειν τὸν ἄερα.

ἐκρουαενίζω νεώτ. καθιστὰ τὴν Ρουμῶνον, κῆνω πινὰ νὰ ἐνατερησθῆ τὴν ἐθνικότητα ἢ τὴ βῆθ τῶν Ρουμῶνων· ὁ πληθυνθὲς τῆς Δοδρωταῖος ἐξερουαενισίης· 2) ἀναφορ. πρὸς λέξεις, κανονίζω κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς ρουμανικῆς γλώσσας· συνήθ. παθ.: ἑλληνικὰ λέξεις ἐκρουαενισταί.

ἐκρουαίνισις-εως ἰή νεώτ. κ. ἐκρουαίνισιός ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκρουαίνεω.

ἐκρουαίνισις ἰδί νεώτ. ἡ ἐκρουαίνισις β.λ.λ. **ἐκρουε**-ορος ἰδί κ. μετν. τὸ ἐκρέειν, ἡ ἐκροή, ἡ ἐκβολή, ἐπὶ ποταμῶν: Ἠθ.7,129 δι' ἐνός ἀδῶλους καὶ τούτου στενωδῷ ἐκρουον ἔχουσι ἐς θάλασσαν· 2) ἡ ἐκρηγίσις: Ἰνν. Ἐπιδ.2,17 ἀποστάσιες αἱ κατ' ἐκρουον, ὁλον αἶμα ἐκ ρινῶν· 3) ἡ διέξοδος, ὄνομα δὲ' αὐτῶ ἐκρούσις τὰ ὄδατα: Ἀριστ. Μετ.351a,10 οὐκ ἔχουσα ἐκρουον φανερὸν ἡ ἴμην, Διόδ.Σ 4,22 τὸν Ἠρακλῆα λέγεται τὸν μὲν ἐκρουον (τῆς ἡμῶν) γέννησας· || μέσον διαρροῆς: Ἰνν. Παρθ.562,40 οὐκ ἔχον τὸ αἶμα ἐκρουον ἀνάσσει ὄψο πλῆθος ἐς τὴν καρδίαν.

ἐκροφῶ-έω κ. μον. ροφῶ ἐντέλας, καταπίνω: Ἀριστ. Ἰνν.701 ἐγὼ δὲ γ', εἰ μὴ σ' ἐκίπει, κῆτ' ἐκροφῶσα αὐτὸς ἐπιδιασπαρῶ, Πλάτ. Κουμ.149 τὸ γὰρ ἐξήμα σὺν γενόμενος ἔλαθον ἐκροφῶσαι, Γαίτ. ἐν ΑΠ 11,409,2 Σελίνης πάσα ἐξερροφῆσε τρύβας, Εὐστ. Πον.156,62 τὸ ψυχάριον αὐτοῦ, ὡς ὄψως εἰπεῖν, ἐκροφῶσαι· 2) μεθύω, πινῶ παλῶ, τὸ παρατσούζω· Ἰουλ. Κρισ.318· 3) μετ. ἡσυχῶς, ἀνέτως οἰοεὶ ροφῶ, κατατρώγω ἄσπαστον, ἔξοικαλίζω, ροκανίζω: Ἀριστ. Σ.φ.111B ἦν τις ἀστράτευτος ὄν ἐκροφῆ τὸν μισθὸν ἠμῶν.

ἐκροφῶμα ἐπῆρρ. ὄμρ. ἐκροφῶμα β.λ.λ.

ἐκροθμία ἰή νεώτ. ἡ κατάσταση τοῦ ἐκρούθου, ἡ διατάραξις ὁμαλῆς τινος καταστάσεως, ἰδίως τῆς δημοσίας τάξεως, ἡ ἀνώμαλος κατάσταση.

ἐκροθμοσ-η-οἶη κ. νεώτ. κ. ὄμρ. ὁ ἐκρός ρυθμὸς, ἄρρυθμος, ἀντίθ. ἐνρhythμος: Σέξτ. Ἐπιτ. Μαθ.11,186 ἡ μουσικὴ ἐπιστήμη τῆς ἐστίν··· ἐνρhythμῶν καὶ ἐκρούθμων, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.8,7· 2) ἐπὶ σαυμοῦ, ἀνώμαλος: Γαλ.8,516· 3) νεώτ. ὁ ἐν διαταραξεί ὄν, ὁ διατεταραγμένος· ἡ κατάσταση εἶναι ἐκροθμῶν.

ἐκρούθμις νεώτ. κατὰ τὸν ὄμρ. ἐκρούθμων β.λ.λ.21. **ἐκρούομαι** σφῶζ, λυτρώνομ· Εὐρ.86κ.258 εἰ μὴ σε γήρας πολλὸν ἐξερροῦετο· || μετὰ γεν. σφῶζ ἐκ τῶν κινδύνων: Λυκόφρ.190 φασγάνων ἐκρούεσται.

ἐκρουαρά-ᾶω κ. σχολῆ παθ. ἀποτερωθῶ: Θεόδομ. Ἰστ.317.

ἐκρούω μετν. ἐκπλύνω, καθαρίζω: Πολυδ.7,39· || κ. μεσ.μετ. φ.λ.1,613 εἰ καὶ μὴ παντελῶς ἐξερροφῶντο καὶ ἀπελευθάνοντο τὸ δάκτυλον.

ἐκρουῶ-έω κ. μον. ἐκρούω καθαίρω: Γρη. Ναζ.2,156 ἦν ἐκρουῶθῆς νὺν δὲ δεῖ καθαροῖν· 2) ὄλωσ ρυτιῶ, κηλιδῶνα, λερώνομ: Ἀχμ. Ὀνειροκρ.232.

ἐκρουσις-εως ἰή κ. νεώτ. ὁ ἐκρούς β.λ.λ.3, ἡ διέξοδος ἐκρέοντος: Ἀριστ. Μετ.351a,5, Ἐπιγρ.· 2) κυήματος φθορὰ καὶ ὀσβολή κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν σύλληψιν ἡμέρας, ἐν διαστολῇ πρὸς τὴν ἐκρωσίν β.λ.λ.: Ἰνν. Ἐδδ.9, Ἀριστ. ΖΓ 758b,6· 3) ἐπὶ τριχῶν, ἡ πτώσις: Θεοφ. Φι 7,14, χρεσίμα δ' ἀμφοτέρω πρὸς ἐκρουσίν κεφαλῆς τριχῶν· 4) νεώτ. ἡ ἐκρέουσα οὐσία.

ἐκρουσιδῶ-ᾶω μον. ἀποβάλλω τὰς ρυτιδὰς: Κ. Μονασ. Χρον.10A καὶ τυχὴν τὴν γνράκουσσαν τὴν ἐκρουσιδῶθῆσσαν··· ἐργάσαστο κορίσκειν.

ἐκρουσίζω νεώτ. παθ. ἄορ. ἐξερρωσίστην κῆνω τὰ Ρῶσιν, κῆνω πινὰ ν' ἀποδεχθῆ τὴν ρωσικὴν ἐθνικότητα ἢ τὰ ρωσικὰ ἴθη· || μεταβάλλω εἰς ρωσικόν· || εἰδ. ἀναφορ. πρὸς λέξεις κερραίνω κατὰ τὸ ρωσικὸν τυπικόν.

ἔκρωσιμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἐκρῳσίζεν βλλ. ἡ ἐκρῳσίζεσθαι.

ἔκσαγνεύω μτγν. συλλαμβάνω διὰ τῆς σαγήνης, τοῦ δικτύου : Πλούτ. Π8.52C αὐτὸν ἔκσαγνεύει καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν.

ἔκσάλασσω μτγν. μετακίνω, σείω ἰσχυρῶς, ἐκσειώ : ΑΠ 5,235 τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ ἔκσάλασας ὄλην θύμῳ φαντασάν Ι Σουίδ. «μετεκίνησας».

ἔκσαλεύω πάπ. κ. Σουίδ. κ. σχόλ. διασεύω, σαλεύω τὴ ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἀναταράσσω : Πάν. ὁ ἔκσαλεύων τὸν βυθόν || 88. ἐκβάλλω Σουίδ. «ἐκσάλευσον, ἀπὲ ἐξένεγκον».

ἔκσαρκίζομαι παθ. μτγν. ἀπογυνοῦμαι σαρκῶν : ΠΔ Γε.24,4 ἐκσαρκισμένος τῶν ὀστέων.

ἔκσαρκῶ-ώω μτγν. κόμην τὴ νά σαρκῶσθ, νά σχηματίσθ σάρκα· ἐν τῷ μέσ. μτφ. ἐπὶ ἐλαίῳ, χονδράτιω : Θεόδωρ. Φ ΑΙτ.1,9,5 αἱ ἐλαίαι ἔκσαρκοῦνται || 2) ἄμῖτ, εἶμαι ἐσάρκωσ : Διοσκ.Εὐπ. 1,79 ἄρμῶς ἐκ ἐξάγει ἐπὶ τὸν ἔκσαρκῶντων || 3) γλωσσ. ἐξάγει τὴν σάρκα πρὸς ἔκσαρκίζομαι.

ἔκσαρκωμα-ατος (τὸ) μτγν. σαρκώδες ἔκφυμα, ὑπερσάρκωμα : Διοσκ.Εὐπ.5,74.

ἔκσάρκωσις-εως (ἡ) μτγν. ὁ σχηματισμὸς ἐκσαρκώματος βλλ. : Γαλ.13,37.

ἔκσαρῶ-ώω μον. ἐντελὸς σαρώνω, καθορίζω, παθ. : Εὐστ. Ιλ.725,35 Ἄνακρῶν δὲ τρεῖς κεκορημένον τὸν πολλὰς ἔκσαρῶμενον.

ἔκσαφῶ-ώω μον. διασαφηνίζω, ἐξηγῶ : Πρόδρο. 398 γυῶς ὁ ἐξάσφει τῷ Στράτιον τὸν ὄλην.

ἔκσαψ-ώω ἐπ. ἐκψάω, σφῶω ἐκ τῆνος : Ίλ.δ.12 καὶ νὸν ἐξάσψων ὀτόμενον θανάσας, Ἀρχιλ.δ.

ἔκσάνθυμι ἴσ. κ. μον. ἔφρανομαι, στερεῶς ἐν μτγ. παθ. παρακ. ἐξέσθῃσκω ἴσ. ἐν ἴλ. ἀρο(λ)γῶ || σθένων τελέωσις, ἀνοσθῆσις : Θσα.Στεφ. ἐν ἴλ. ἐξέσθων αὐτοῦ τοῦς ἀνοσθῆσις ὀθαλάσους.

ἔκσειω σείω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκπῶσσω : Ἡρ.4,64 περιτῶνον κύκλω, περὶ τὰ ὕδα καὶ λαδῶμενος τῆς κεφαλῆς ἐκσειεῖ ἰένω, τὸ δέρμα, Πλούτ. Ἀντίων.79 τὴν ὄσθητα, μὴ κρύπτει τὴ φάρμακον, ἐξέσειεν κ. παθ. : Ἀριστοφ. Ἄγ.344 ἐκσειεσται χαμᾶς ἰένω, ὁ τριβάνω. || 2) μτφ. ἐξάγω, ἀπομακρύνω, σφαιρῶ τὴ : Διόδ. Σ 18,66 τὸ δὲ πηλθας τοῖς θορυβῶσι ἐξέσειε τὴν ἀπολογίαν ἰ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀπολογίαν, ἴωσ.ΠΙ 2,318, Πλούτ. Ἀντίων. 14 ταχὺ τὸν λογιῶν ἐξέσειεν αὐτὸν.

ἔκσεινῶω μτγν. ἐπιπᾶτ· τοῦ σεμίνω βλλ. : Ἀθην.14,667ε ἐκσεινῶνε τὸς τὴν τέχνην καὶ ὁ νεώτερος Κρατίων ἐν τοῖς Νίγασι.

ἔκσεισμαι, ἀορ. ἄ ἐξέσθην, παθ. παρακ. ἐξέσθην, ἀορσ· ἐξέσθαι τὸ μετὰ σην. παρατ. ἐν Ὀδ. 1,373, ἀλλὰ συνήθ. ἀορ. ἰ ἐξερῶω, τρέχω ἔξω : Ίλ. Η1 ὡς εἰπὼν πύλεων ἐξέσθαι φαίδιμος ἔκτωρ, Ἀπολλ.Ρ 4,40 ὄδων ἐξέσθαι κοῦρη || ἐπὶ οἴνου, ἐκχύνωμαι, χύνομαι πρὸς τὰ ἔξω : Ὀδ. Ι1,373 φέρυγγος δ' ἐξέσθαι οἴνος φοῦμοι τ' ἀνδρόμοι || ἐπὶ ὄνῳ, ἐγκαταλείπω, φεύγω : Ὀδ.Μ 366 καὶ τότε μοι βλαφῆρων ἐξέσθαι ὕδριμος ὄνος || 2) ἀορ. ἐκβῶω, ἐξερῶω : Ίλ.Θ 58 πάσαι δ' ὤνυγνυτο πύλα, ἐκ δ' ἔσθαιτο λαός, περὶ ὁ θ' ἰνήσες γε, Δημόκρ.32 ἐξέσθαι γὰρ ἀνδρῶνος ἐπ' ἀνδρῶνον πληγῆ τι μεριζόμενος.

ἔκσικῶ-ώω γλωσσ. ζυγίζω εἰς τὴν πλάσθηγα.

ἔκσικαίνω ἀποκολλῶμαι, ἀνακαλύπτω : Σοφ. Ηλ. 1191 πόθεν τοῦτ' ἐξέσικηνας κακόν ;

ἔκσικημάτι σήμηνα ἐντελῶς : Ἰαν. Ἀρ.5, Θεόδωρ. Φ Αἰτ.5,162 καὶ ἐν ταῖς ἐπιπορῆσι μὴ ἐκσικησθε.

ἔκσικητοῦμαι-όμαι ἀποσυνθιβεῖω : Ψηλόμορ. Ἄλλ.44Β ἰδ.ἀνόν. ἐξέσικησις ||

ἔκσικῶ-ώω ἴσφ. γρ. ἀπὲ ἐξήκω βλλ. : Ἀέτ.15,13 ἐκσικῆσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ τελεαία σφῆσις : Γαλ.13,21,756.

ἔκσικησις-εως (ἡ) ἡ τελεαία σφῆσις : Εὐστ. Ὀδ. 1768,25 « ἡ ἐκσικησις πυθαγορείως ἡ ἀκρα σφῆ ».

ἔκσιγῶ-ώω μτγν. ἀναγκάζω εἰς τελεαίαν σφῆην παθ. : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ7,182 ἐκ δ' ὀρέμενος σιγαθεῖς γοερὸν φθῆμα μεθροῦσάτο.

ἔκσιφονίζω μτγν. κ. ἴσ. ἐκένω διὰ σίφονος, ἐξαντλῶ παθ. : ΠΔ ἴωδ.5,5 ἐκσιφονισθεὶ αὐτῶν ἡ ἰσχὺς (ἴσ. «ἐκένωθει,ἐκέρηθ, διασκορπισθεῖ»).

ἔκσιωπῶ-ώω μτγν. ἐξαναγκάζω πρὸς εἰσπήνην, παθ. : Πολυδ.28,4,13 ἀπῆρεν εἰς Ἀκρονανίαν, ἐκσιωπῆσει περὶ τὸν ὀμήρων || 2) ἀμῖτ. ἐντελῶς σπῶω : Ἀρρ. Ἀν.δ,4,5 τῶν κελυστῶν ὑπὸ θαύματος ἐκσιωπησάντων.

ἔκκαλέω σκαλίζω ἐκβάλλω : Ἀριστοφ.Λυσ. 1028 ἐκκαλέουσιν αὐτὸ, κῆρα δεῖξον.

ἔκκαῶπω μτγν., πάπ. κ. νεώτ. ἐξερῶττω, σκάπτω ἐξάγει τὴ ἐκ τῆς γῆς, ἐκβάπτω, ἔξοκάδω : Πάπ. ἐκκαῶπτε χροῦν || 2) σκάπτω τὴ ἀνοίγω κοιλίωμα ἡ ἴσρον, ἐκχωματίζω, παθ. : Γαλ.18(2),618 ἐξοκαρμῆται κοιλῶντες, - θὰ ἐκκαφῆ τόφρος κατὰ μήκος τῶν προχωμάτων.

ἔκκαφεῦς-εως (ὁ) νεώτ. γεωργικὸν μηχανήμα τροχόλοτον πρὸς ἐκκαφῆν τοῦ ὀδοφύου.

ἔκκαφῆ (ἡ) πάπ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκκαφῆς, ἡ ἐξορυξίς, τὸ ἔξοκαρμα, ἐκκαθάδνυμι διασκορπίζω εἰς τὸν ἀνεμον, ἐκδιώκω, ἀπορρίπτω : Ἀριστοφ. Ἰαν.795 Ἀρχεπολέμου δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξέκκαθάσας.

ἔκκαυῶζω ἀπογυνοῦμαι τὸν σκεῦῶν καὶ ἐργαλείων, παθ. : Δημ.872 ἡ γεωργία δ' ἐξέκαυσθη περὶ τὴν δίκην πλῆν τῶν ἀγγέλων || 2) μέσ. μετακομῶω : Στράβ.15,3,39 πάντα δὲ τὰ ἐν Πελοπίδι χρῆματα ἐξέκαυσθη εἰς τὰ Σόστρα || 3) παθ. διαρπάζομαι, λεηλοῦμαι : ἴωσ.ΠΙ 4,82 τοῦς τε οἴκους ἐξέκαυσαμένοι.

ἔκκαυος ἴσφ. κ. ἴσ. ὁ ἀνεμ σκεῦῆς θεατρικῆς ἐνδυσμασίας : Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀγ.95 ἐκκαυος αὐτοῖς φαίνεται || 2) τὸ οὐδ. πηλθ. ὡς οὐα. ἐκσκευῖσθαι ἴσ. «τὰ παρεδόντα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς».

ἔκκαυος ἴσφ. κ. ἴσ. ὁ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ὤν. ὄδ. συνεκδ. ὁ ἐκτὸς τῆς ἐπιδράσεως πῖνος : Σέξτ. Ἑμλ.Μαθ.9,73 ἐκκαυοὶ γούνη ἡλίω γενομένη τὸν ὄπδ σελήνην οἰκοῦσι τόπον.

ἔκκαορακίζω μον. ἐξασπετῶμαι εἰς κῶρακας, διαβολοστέλλω : Κ Μάνασος.Χρ.9,34.

ἔκκαορπιστός (ὁ) μτγν. ὁ διασκορπισμός : Πλούτ. Η8,383D τῆς Αληρόσως ἐκκαορπισμόν.

ἔκκαουθγορεῖο (ἡ) (ἡ) μτγν. ἰω.Λυδ. Ἀρρ. 1,12 ἐφθαλακας ἄρτυμονα.

ἔκκαυῶ-ώω ἐπιπᾶτ. τοῦ σκυζῶ βλλ. : Κρατίν.25D.

ἔκκαυῶσθαι νεώτ. καθορίζω τὴν ἐπιφάνειαν μετὰ τοῦ πῖνος ἀπὸ τῆς σκωρίας, ἔξοκαυῶμαι.

ἔκκαυίζω νεώτ. μετοβάλλω πρὸς εἰς Σκῆσιον ἡ πρῶμ τὴ εἰς ἀλακίον, συνήθ. παθ. : πολλοὶ Μακεδόνες εἶχον ἐκκαυῶσθαι γλωσσικῶς.

ἔκκαυιστός (ὁ) νεώτ. τὸ ἐκκαυῶζειν βλλ. ἡ ἐκκαυῶζεσθαι.

ἔκκαμάω ἐκσῆμι, σπαγγίζω ἴσ. ἐξέσμων ἔσμηχον : Ἡρ.3,148 οἱ μὲν θεράποντες αὐτοῦ ἐξέσμων αὐτὰ (τὰ ποτήρια).

ἔκκαμηγ ἐκάρω βλλ. : ἴω.Χρυσ.8,6,804,26 καλὸν δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖτον ἐκκαμηχεν τῆς ψυχῆς κ παθ. : Ἀριστ.ἀπ.33αD.

ἔκκαθῶ-ώω μτγν. ἐκφοθῶ, ἐκδιώκω : Μέν.168 αὐτὴ ποτ' ἐξέσθησται ὄνος μόνις, ΑΠ 6,167,8 πῶκα πολλὰς ἐξέσθῃσι || ὄδ. κ. ἐκπῶσσω Πολυδ.1,199 ἐκσοθεὶ τὴν κόνιν.

ἔκκασι ἐπῆρρ. ἔπῆρρ. κρητ. τ. τοῦ ἔξω βλλ.

ἔκκασις-εως μον. τὸ ἐκσῆν βλλ. : Εὐστ. Ἰλ. 1372,14 τριχῶν πένθιμον ἐκκασιαν.

ἔκκαπῶω, μέλλ. ἐκπεισῶω ἐκπῶω εἰς τὸ θεοῦ ὡς σπονδῆν : Εὐρ. Ἰων 1193 οἶνον ἐξέσπῶωθε κότληφ Εὐδουλ.71.

ἐκπερματιζώ μτγν. κ. νεώτ. ἐνβάλλω σπῆρμα,

ἀποπερατώζω || ἐπὶ γυναικῶν, συλλαβῶν: Πά 'Αρ.5,28 ἐάν δέ μή μινθῆ ἡ γυνή, καὶ καθαρὰ δὲ καὶ αὐτὰ ἔσται καὶ ἐκπερατῆται σπέρμα· 2) νεώτ. μέσ. ἐκπερατίζομαι νόσῳ καθ' ὅπου ἐκπερατῶσις.

ἐκπερατῶσις -εως|η νεώτ. ἐπὶ ἀνθρ. ἡ ἐκχυσις, ἐκβολή, ἀποβολή σπέρματος.
ἐκπερατωσιμός (β) νεώτ. ἡ ἐκπερατῶσις βλλ. **ἐκπερατωσιτικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν ἐκπερατῶσιον βλλ.

ἐκπερατωθῶ μτγ. μον. κ. νεώτ. μεταβῶλλω, μετατρέπω ἢ εἰς σπέρμα: Στέφ. Ἰνν.1,23D ἐκπερατωθῆσιν αἷμα· 2) μέσ. ἐπὶ κορπῶν, κτύπη σπέρματος, σπείραδι: Θεοφρ.Φ17,17 τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπείρηνται . . . ἐκπερατωθῆται· 3) νεώτ. ὡς τὸ μέσ. τὸν ἐκπερατωθῆσ βλλ.2).

ἐκπερατωσιτικός-εως|η νεώτ., δημ. ἡ ἐκπερατῶσις βλλ.

ἐκπευθῶ σπείθω τὰ ἐξέλιθω: 'Αριστφ.Θεσμ. 777 ἐκπευθεῖ ταχέως.

ἐκσιλῶθῶ σπλ. ἀναφορ. πρὸς πέτραν, διαδιθρῶσιμα, ἀποτριβή, λεύω: Σχολ.Θεσμ.1,40.

ἐκπλαγγνῶσις-εως|η νεώτ. λατρ. εἶδος ἐμβρουτομῆς δι' ἀφορέσεως τὸν σπλάγγων τὸν ἐν τῇ μήτρᾳ ἐμβρύου.

ἐκπλαγγνῶσις (β) νεώτ. λατρ. ἡ ἐξαγωγή τῶν σπλάγγων ἐκ τρυφίαις ἢ κατὰ τὰς ἐχειρήσεις τῆς κοιλίας, ἔκτομασμα.

ἐκπογγίζω καθαρῶς διὰ σπόγγου, ἀποσπογγίζω: Εὐδουλδ3 τὸν ἰόν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπογγισεν, Αν.τακτ.3,13.

ἐκποσιόζω μτγ. καθαρῶς ἀπὸ τῆς σποδοῦ, τῆς τέρας: Πά 'Αρ.4,13.

ἐκπονήθω-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξω τῶν σπονδῶν, ὁ μὴ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὰς σπονδὰς, ὁ ἀποκλεισθεὶς τῶν σπονδῶν: Θουκ.3,68, Ξεν. Ἐλ.5,132 εἰ μὴ ποιήσουςι ταῦτα, ἐκπονήθη ἔσονται, Πολύδ. 22,3,5 ἐκπονήδων εἶναι τοῦτων τὸν συνήκων· 2) κ. νεώτ. ὁ παραθεσίων, ὁ ἐνεργῶν παρὰ τὰς σπονδὰς Σουίδ. ὁ ἐκπονήδω, ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φιλάτων· 3) ἐπὶ ἐνεργειῶν ἡ καταστάσεων, ὁ ἀντιθετὸς πρὸς τὰς σπονδὰς, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν σπονδῶν ἐπιτρέπόμενος: Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,72 διαγιγνώσκων τοὺς ἀνδρας ἐπὶ πεπονήθασιν ἐκπονήδων.

ἐκπονηδύλιζω σπλ. ὁ. EM κ. ἐκπονηδύλιζω θρασύ, σπῶ τὸν τρύχλον τινος, ἐτραχηλιζώ, παθ.: Σχολ. Ἀριστφ. Πλ.70, EM 324,45 ἑτραχηλισθήναι δὲ λέγουσιν, οὐχ ἐκπονηδύλισθήναι.

ἐκπονήδως ἐπίρ. νεώτ. κατὰ παράδοσιν, ἀθέτητος τῶν σπονδῶν, συνήκων, παρασπονήδως.

ἐκπουθῶς γλωσσ. ὁ τὰ μάλιστα σπείθων.

ἐκπῶ-άω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἔσπῳ, μέλλω ἐκπῶσις ἐξέλιξ, ἀνασπῶ, ἀνασπῶ: Ἰλ.2,65 Ἀτρεΐδης δὲ λαὸν ἐν στήθεσι βάς ἐξέσπασε μελίλων ἔγχος || ὄμ. σμ. κ. μέσ.: Ἰλ.Η 255 τὸ δ' ἐκπασοσμένω δόλιχ' ἔγχεο, Εὐρ. Ἠλ.582 Ἄν δ' ἐκπῶσμαι . . . Βάλλον· 2) ἀνοσπῶ βίαιως τὴν ἢ τὴν προσπεφυκτὰ ἢ στεφρῶς συγκρατούμενον ἀπὸ τινος: Ἐπιγρ. ἐκπῶν τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ παστοφόρου, Μηναι.1,20 Συναξ. ἑώρα . . Ἄγγελον μετὰ τριδόντος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκπῶνται κ. παθ.: Ἀριστλ. Πρ.893α, 20 τριχῆς ἐκπῶνται· 3) διορηγμῆμ. θρασύ, σπῶ τὴ: Πάν. ἐξέσπασαν θυρίδια· 4) πᾶν. ἀποσπῶ τὴ: Πάν. ἐκπῶν τὸ ἐπιθεδομένον ὀνόμηνμα· 5) νεώτ. ἐκρηγμῆμ. ἐκδηλοῦμαι βίαιως, ἀποτόμος, ἐσπῶ: ἐξέσπασαν ἡ ἀγανάκτικος τὸν πλῆθος.

ἐκπῶσις-ος μτγ. ὁ ἐχων ἐξ σταδίων μήκος, ἐκπῶσις: Λουκ.Πλ.39 ἐκπῶσις γὰρ οἰμαὶ σοὶ ἡ ἀρχὴ ἰδ. ἀνόν. ἐκπῶ-|.

ἐκπῶσις μτγ. ἐκρῶσις, στάζω: Πλωτίν.27,2 2) πᾶν. διοχετῶ ἐξω: Πάν. ἐκπῶσιν αἷμα.

ἐκστασιόζω μτγ. παρακινῶ τὴν εἰς ἐναντάστασιν· Πολύδ.δ,130 ἄναρριπῆσιν τὸν δῆμον . . ἐκστασιόζων κ. παθ.: αὐτ.2,229 διαγιγνώμην καὶ στασιάζειν καὶ διεσπῶναι καὶ ἐξεστασιόσθαι.

ἐκστάσιον μον. παραχώρησις ἀγαθῶν: Ίουστ. Νεαρ.135 ἰδ.ἀνών. ἐκστάσιον ἀγαθῶν· 2) ἐγκατάλειψις στρατιωτικῆς θέσεως: Ἀρμενόβ.1,6,8.

ἐκστασις-εως|η| ἰξίσημ|η κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η μεταβῆσις, ἐκτοπισμός, μετατόπισις ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως: Ἰνν. Ἀοθρ.56 ἐκστ. ἄθρων, Ἀριστλ.Ψυχ.406β, 13 πᾶσα κίνησις ἐκστασις ἐστὶ τὸ κινουμένου· || δὲ ἀλλαγὴ, μεταβολή, διάκρισις: Ἀριστλ.Ζ1 768α, 27 ἅμα γὰρ εἰς ἄμφω ἐκστασις ἐγένετο, αὐτ.Θούα.286α, 19 ἐκστασις ἐστὶν ἐν τῇ γενέσει τὸ παρὰ φύσιν τὸ κατὰ φύσιν· 2) ἐκφυλισμός, παρακινῶ, κατάπτωσις ἀντιθετός: Θεοφρ.Φ1 3,1,6 φθορὰ δὲ τῆς ἐκστασις Πλοῦτ. Η8,732C ἐκστασις αὐταὶ καὶ μεταβολαὶ ποιησάντων || μτγ. ἠθικὴ μεταβολὴ ἐπὶ τὸ χειρῶν ἢ τὰ βελτίω: Κόριλλ.3,75· 3) ἡ πρὸς τὰ ἐξω κίνησις: Δαμόσκ. Ἀρχ.97 ἐκστασις ἀπὸ τὸ παρὰ φύσιν αὐτ.401 ἐκστασις εἰς τὰ ἐξω· 4) διαφορά, ἀλλοίωσις: Πλωτίν.6,7,17 ἐκστασις καὶ πλῆθος, Πρόκλ.Τιμ.2,203D αὐ εἰς πλῆθος ἐκστάσις· 5) τὸ ἀποσπείρειν, τὸ παραμεύειν: Ἀριστλ. Ρητ.1,361α, 37 τὰ βαρβάρικα, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκτάσεις· 6) νομ. κ. νεώτ. ἡ ἐκχώρησις, ἡ παραχώρησις, ἡ ἐγκαταλείψις τῆς περιουσίας ἀφελῶν ὑπὲρ τὸν δανειστὸν [cessio bonorum]: Πάν. ἐθέμην τὴν ἐκστασιον, Περφ. Ἀπομ.53, -οι δανεισταὶ τὸ μὴ δυναμένωι να ἱκανοποιήσῃ αὐτοὺς ἐκδιόζουσι δικαστικῶς εἰς ἐκστασιον τῶν ὑπαρκόντων· 7) φόρος τῆς ἐκχωρήσεως: Πάν.·

8) σύγκρισις νοῦ, παραφροσύνῃ ἐκ φθορῶς ἡ καταπλήξεως: Ἰνν. Ἀφ.7,5, αὐτ.Προορ.2,9, αὐτ.Κωκ.65 ἐκστασις σίγησις, Ἀριστλ.Κατ.10α,1 ἐκστασις μανικὴ, Πλοῦτ.Σόλ.Β ἐκπῶσις μὲν ἐκστασιον τῶν λογισμῶν, Πλωτίν.5,3,7 ἐκστασιον νοῦ, Λογγίν.1,4·

9) κ. νεώτ. θάμβος, θαυμασμός, κατάληξις Σουίδ. ὁ ἐκστασις, θαυμασμός: Μέν.149 τὰ μηδὲ προσδοκῶμεν ἐκστασιον φέροι, Ἐπιάν.113, ΚΔ Λουκ.5,26 καὶ ἐκστασις ἔλαβεν ἀπάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν· 10) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐξίστασθαι, τὸ ὄρῃν ἡ ἀκούειν θεία καὶ ὑπεράθρωπα φαινόμενα ἢ ἀκούματα, τὸ διαλογίζεσθαι ἐξω τῶν αἰσθήσεων, δι' ἐντενίσσεως: ΚΔ Πράξ. 10,10 ἐπέπεσον ἐπ' αὐτὸν ἐκστασις, αὐτ.22,17 ἰδενετο δὲ μοι . . γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι· 11) ἡ νεοπλατωνικὴ ἐκστασις: Πλωτίν.6,9,11, Ἐρμεί.Φαῖδρ.1,03A ἐκστασις καὶ mania || νεώτ. κ. δημ. γνη. ἡ ἐμπνευστὴ: Παλαμ.Παρακ.128,4 τὴν ἐκστασιν ἐπὶ πλαστοουργίας· 11) ἡ ἐκ τῆς μέθης ἡ τῆς φιλοδονίας ἐξαφικ, ἀλλοφροσύνῃ: Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.30 ἐκτάστικος δὲ συμβόλον ἐστὶν ἡ Σάτυρος.

ἐκστατικός ἐπίρρ. δημ. ἐν καταστάσει θαυμάζοντος καὶ ἐκπληκτομένου: τὸν κοίτας ἐκστ.

ἐκστατικός-ή-ό|ν|η κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐχων τάση πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τινος: Ἀριστλ. ΗΝΚ. 1145b, ἡ ἐκστατικός τὸν λογισμοῦ· δὲ ὄστατος ἀντιθ. ἐμπνευστικός τινι: αὐτ.1146a, 18 ἐκστατικός τῆς δόξης· 2) ὁ ἐκτός ἐουτοῦ γινόμενος: Ἀριστλ. Πρ.953α, 22 ἐκστατικός ἐγένετο παντελῶς ἢ ἐπὶ τοῦ Ἀτάντος· || δὲ εὐερέβητος: Ἀριστλ. ΖΜ 650b, 34 τὰ δὲ πολλὰ ἐχοντα ἴνας . . ἐκστατικά διὰ τὸν θυμὸν· 3) ὁ δι' ἐκστάσεως βλλ. 9) κ. 10) γινόμενος: Μηναι.9,4 Ἐκοτακ. ἡχθῆς τοῦ φρικτοῦ δράματος πρὸς ἐκστατικὴν κατανόησιν, πάνσοφ· 4) ἢ ἐν θαυμάσει, ἐν ἐκπλήξει ὦν, ὁ ἐνός: Παλαμ. Περ.Χαρ.30,3 αὐτοὺς τούτους πού ὄλοι ζῶν ἐκστατικοί· 5) ἐνεργ. ὁ ἱκανὸς πρὸς μετάπισιν ἡ μετακίνησις: Πλοῦτ. Η8,731C ἐκστῶ-

τικόν γάρ ἀφοῖον ἢ κίνησις ἢ ἀπολ. : Πλάτῃ. 6,321. 6) μτθ. ὁ προκάλων διασάλευσιν φρον. : Θεόφρ. Φ19,134.

ἑκστατικός ἑπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν ἐξέγερσι, ὑπερδιέγερσι τῶν νεύρων : Πλάτ. Δίων 55 ἑκστατικός ἔγωγ καὶ δευδοκίαις 2) νεώτ. μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως.

ἑκστάλλω διακομίζω, συγκρατῶ τὸ ἔδωμα διὰ πόρνης πρὸς συνοχὴν ἢ κώμον, μέσ. : Σοφ. OT 1269 ἀποσάσεις γὰρ ἐμάτην χρυσάλατους περὶνας ἀπ' αὐτῆς αἰὼν ἐξέσταλλω 2) ἐκπύρω, ἐξαποστέλλω : Ἐπιγρ. τοὺς μὲν πολέμας ἴσχι εἰδέσταιλαν ἐς τὴν πόλιν.

ἑκσταροβαί-δομαι μον. ἐπίτατ. τοῦ στερέωμαι, στερεοκομαί : Σκυλιτῆ. ἰω. ἐν Ἰκεῶρ. 2,675,13 ἐξεστερήθησαν νίκης καλλίστης.

ἑκστάφω, μέλλ. ἐκστάφω ἐκνεῶ πλήρες μῆτρι στεφάνῳς ποτήριον ἄνθρ. ἐκστάφω : Πισα. Γραμμ. ἀπ. 159' ἢ Εὐστ. 1402,61 ἢ ἐκστάφω ἀποθεσθαί τι, μεταφορικῶς ἐκ τῶν τὰ στέμματα ἀποθευμένων 2) περικομίζω διὰ στεφάνου : Εὐρ. Ἄλλ. 171 πάντας δὲ βρωμοῦσι κατ' Ἀδμήτου δόμου προσήλαθε καζέστους ἢ εἰδ. ἐπὶ ἱκετῶν, παθ. : Σοφ. OT 19 τὸ δ' ἄλλο φίλον ἐξεταμένον ἀγοράσαι θακεῖ 3) συνεκ. κ. ἐπὶ τῶν ἱκτηρίων κλάδων : Σοφ. OT 3 ἱκτηρίων κλάδοισιν ἐξεταμένον 4) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκέχω κύκλω θαλάσσαν : Ὀπίη. Ἄλ. 2,33 ὅς (θεός) . . πευκεδανὴν ἀνέχευε καὶ ἐξέταφε θαλάσσαν 4) ἦσ. ἐκστάφωσις λόγον γυναικῶσιν.

ἑκστηθίζω ἀχολ. ἀποστηθίζω, ἀπὸ μνήμης λέγω Ἐὐστ. ἰθ. 974,10 ἢ ἐκστηθίζεν τὰ τραγικά' ὁ δὴ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν φημέν' ἢ νεώτ. μαθῶνα τι ὥστε νὰ τὸ ἀπαγγέλλω ἀπὸ μνήμης.

ἑκστηγιον (τῶ) ἴσχι. πῆθ. πῆθ. δασμολόγος : Πάπ. ἐκστηγιῖν χρυσικῶν δημοσίων.

ἑκστιλθος-ον μον. Μαν σπληνὸς ἐκδιόμωον.

ἑκστιλλῶ μον. ἐκδιόμω : Ἥλιος. Χρυσοσ. (ἐν Φοῦρ. Ἐλ. Βιβλ.) 122,130 ἄλλα ἢ ἐνδοθεν ἐκστιλλῶντι καὶ κεκασμένω γάλατι, Εὐστ. Ἰων. 310,2 τὸ μὲν γὰρ πολὺ τοῦ παγετοῦ . . ἐξστιλλῶν.

ἑκστομίζω νεώτ. δημ. ἐξστομίζω, ἀόρ. κ. δημ. ἰδέξαστομία, παθ. ἀόρ. ἐξστομίσθη κ.δημ. (ἐξεστομίσθηκα ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματός μου ἴδιος ἀπρηνεῖς λόγους : ἐξαστομίσθη ὄφεις.

ἑκσταργίζω μτγν. ἐκβλήσω, ἐκπέλω, στραγιζῶ : Πά. Ἰεζ. 23,34 ἠεῖσαι αὐτῶ, καὶ ἐκσταργίσεις, Διοσκ. 4,150 (ἀναγρ. ἐκσπογίσιος).

ἑκσταρόβρινα (τῶ) [λατ.] ἴσχι. πῆθ. αἰ ἐκστακτο δασναί.

ἑκστράτεια (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκστράτεω, ἔξοδος στρατοῦ ἐκ χώρας πινός διὰ πολεμικοῦ σκοποῦ ἐκστράτευσιν ἀναγῶρσις : Λουκ. Οὐειρ. 25 θίκας καὶ ἐκστράτειας καὶ προστάγματα καὶ συμβήματα, Δίων Κ 41,39 ἢ νεώτ. κ. δημ. στρατ. τὸ σύνολον τῶν στραπτῶν ἐπιχειρήσεων τῶν διεξαγομένων ἀπὸ στρατοῦ πινός ἐν πολεμικῷ πεδίῳ ἀφασταμῶν τῆς οικείας χώρας 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἐκρίθηται ἡ ἐκστράτευσίς 4) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. σύντομος καὶ ὁμαθὴ ἐνέργεια πρὸς ἐπιτυχὴν ἀριστομένην σκοπῶν ἢ ἐκστράτειά κατὰ τῶν ἐκρίθων - κατὰ τῶν νεκρωτικῶν.

ἑκστράτευμα-ατος (τῶ) μτγν. ἡ ἐκστράτευσις αὐτοκρατορικῆ δυνάμεως ἢ ἀποβατικῶν στραπτῶν κῶν σώμα : Μέρμερ. ἰθ. Φοῦρ. Βιβλ. 227,61.

ἑκστράτευσις-ης ἡ-ον μτγν. μον. ὁ κατ' ἄλληλας καὶ ἐκστράτευσίς : Σχόλ. Θεοκ. 6,30.

ἑκστράτευσις-εις (ἡ) μον. ἡ ἐκστράτεια βλλ. : ΕΜ 729,19 : Τζετ. Κιλ. 2,380.

ἑκστράτεις κ. νεώτ. κ. δημ. πορεύομαι μετὰ

στρατοῦ ἐναντίον ἐθροῦ πινός, ἐξέχομαι μετὰ στρατοῦ πρὸς πόλεμον : Θεοκ. 5,54 ἐξστράτευσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι . . πανθῆσι ἐς Λακωνία, Ξεν. Ἄγρω. 7,7, Ζερβ. μτγρ. ἰθ. Γ 222 εἶχαν ἐκστρατεύσει σὺν Σαργαρίῳ τῆς ὄχθης 2) μτθ. μετ' αἰ. ὄμα τὸν εἰς ἐκστράτην, τὸν κῶμον καὶ ἐκστράτειαν ἰδιωτ. Ἄλ. Ρητ. 9,5,6 3) τὸ μὲν ἐκστράτευσις ἀπέροχοι εἰς ἐκστράτην : ἦρ. 1,190 οἱ δὲ βαδύλοιοι ἐκστρατεύμενοι ἐμενον αὐτῶν ἢ ὁ παθ. παρακ. ἐξεστράτευμαι εἶμαι, εὐρίσκειμαι ἐν ἐκστράτειᾳ : Θεοκ. 2,12 κῆρυκα καὶ πρῆξιαν καὶ δέχεται Λακεδαιμόνιον ἐξεστρατεύμενον, Ἀνδρ. 1,45 ἐκ. ἐπὶ τοῖς ὄροις 4) ἐν παθ. παρακ. τελειῶμα τὴν ἐκστράτειαν : Θεοκ. 5,55 πυθόμενοι δὴ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐξεστρατεύσασθαι 5) εἰδ. ἡ μτθ. ποθ. παρακ. ἐξεστρατεύμενοι = ἀπόσυρσις : Ἀπρ. Ἐμφ. Πολ. 3,46.

ἑκστρατοπέδω μτγν. στρατοπέδωσις ἐξωθεν, ἰσθρῶν στρατοπέδον ἔξω : ἰωσ. Π 37,5 ἢ συνήθ. τὸ μέσ. ἐκστρατοπέδωσις : Θεοκ. 4,129 ἐκστρατοπέδωμένοι . . ἐπὶ ἄδομο καρπῶσιν, Ξεν. ΚΠ 6,3,1.

ἑκστρέφω κ. νεώτ., μέλλ. ἐκστρέφω, ἀόρ. ἐξέστρεφα, παθ. ἀόρ. ἐξεστρέφην, μτγν. παθ. παρακ. ἐξεστραμμένως, στρέφω πρὸς τὰ ἔξω ἦσ. ἐξέστρεφεν μετέβαλεν (οὐ δύνανται) : Πά. 58 ἀνεμος . . βόθρου τ' ἐξέστρεφε 2) κ. νεώτ. στρέφω τὸ ἐπὶ τὸ ἔξω, ἀναστρέφω, γυρίζω ἐναντιοφρα : Ἀριστ. Πλ. 721 αὐτοὺ τὰ πλάερα ἐκστρέφας, ἐκστρέφω χειρόκτιον ἢ στρέφω πρὸς τὰ ἔξω, παθ. : Ἀριστ. Πλ. Φυσιογ. Β 3,14 ποσὴν ἐξεστραμμένως πορεύομενοι ἢ ὄπισθαια διαστρόφον, στρέβλωσιν, ἐξεστρώσωσι : Γαλ. 7,27' 3) νεώτ. στρέφω κατ' ἀντίθετον φοράν, ἑστρέβω 4) μτθ. μετεβάλλω ἐντελέω, ἀλλάσσω καθ' ὁλόκληρον ἢ Ἀριστ. Νεφ. 88 ἐκστρέφον . . τοὺς σαυτοὺ τρόπους αὐτ. 554 5) ὄμ. μτθ. παθ. παρακ. ἐξεστραμμένως διαστραμμένως διεσθαρμένως : Πά. Διὸν. 32,20 γενεὰ ἐξεστραμμένη ἐστίν 6) μεταβάλλω τὰ ἀνεῖν μέταλλα εἰς χρυσόν. Ζώσ. Ἄλ. 159B.

ἑκστρόφω (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκστρέφειν, στρόφω πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέστρόφωσι, μετὰ ἀόρ. Ἀριστ. Φρ. 3,54 ἐκ. τὸν δασκάλου, Ἰππιστρ. 41 ἐκ. τοῦ σημηκῆρος 2) μτθ. διαστρόφω, στρέβλωσις : Πλάτῃ. ἦρ. 1072C ἐκ. τὸν λόγον 3) ἡ μεταβολὴ τῶν ἀνεῖων μετῶλων εἰς χρυσόν : Ζώσ. Ἄλ. 195B 4) κλπ. ἀναστρόφω τῆς μήτρας : Σωρ. 1,73 ἢ εἰδ. νεώτ. χειροῦρ. ἡ πρὸς τὰ ἔξω ἀναστρόφω βλενωτικῶν ὄψεων κ. γεν. τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας ὄργάνου πινός : ἐκστρόφω τῆς μήτρας - τῆς οὐροδόχου κύστεως 5) ὄμ. προσέβωλ, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Ἀργυρ. Ὀρεῖθ. 46,26,2.

ἑκστρόφω (τῶ) μτγν. φάσμακα κατὰ τὸν ἀμφορόβωον : Ἀσκληπιάδ. Πρ. ἰθ. Γαλ. 3,313.

ἑκστρωθῶ ὄμ. ἀποσὸβ βίαιως θέρον ἐκ τῶν στρωφῶν αὐτῆς ἦσ. ἐν λ. ἐξαγκυρώσας.

ἑκστρωννυμι μτγν. στρώω, παθ. : Διογ. Ἐπίστ. 37,3 κλίνας ἐξστρωννυτο.

ἑκουλευτικός (ὁ) μον. ἀπουλητής : ΨΧρσ. 83 τὸν καταβώνιον ἐκουλευτικός.

ἑκουσυνομαι-δομαι ἐπὶ ἀποστήματος, γινωμαι συνηγορῶ καὶ ἐκνεύομαι : Ἰππ. Κωκ. 389.

ἑκσυρίττω μτγν. ἀπ. -ίττω, μέλλ. ἐκσυρίττω, ἀόρ. αἰ' ἐξεσυρίττω, συρίττω δίκω, διὰ συνηγορῶ ἀποδοκίμασιν τινὸ ἀναγκῶν ὡ ἀποσυρθεὶς τῆς σκηνῆς : Πά. Σωφ. Σκιρ. 221 ἡσ ἐκουρίται ἐπὶ τῆς αἰτίας αὐτοῦ τὸν ἀνθρωπῶν 2) κινήμων οὐροδρῶν συνηγορῶ, σφυρίζω δυνάται : Δίων Κ 51,17 καὶ τῆς ὀφθαλμοῦ ὑπερμεγέθους . . ἀμύλωνον ὄσον ἐκσυρίττω.

ἑκσυρίττω ἀπ. τ. τοῦ ἐκσυρίττω βλλ. : Δημ. 449 ἐξεδάλλεσθε αὐτὸ καὶ ἐκσυρίττεσθε ἐκ τῶν θεάτων κ. παθ. : Ἀντιφ. 19,21 (ἦ. Ἀθην. 6,223A) ὄν ἐν τι τοῦτων παραλίην . . ἐκσυρίττεται.

ἑκαυτηκός-ἡ-ὄν μτν. ἀποφύλιτικός, ὁ κατάλληλος δι' ἀποφύλιων: 'Περικλ. Ἀστ.22.

ἑκαθῶρ μτν. σάρα ἔξω, ἀποκαλιζέω, ἐν ἀσρ. παθ. ἑκαθῶρη: Φιλipp. ἐν ΑΠ9,56.

ἑκαπαρῖα μον. ἐκάλωι τὴν ἐν εἰδεί σφαίρα, ἐκρίτην, παθ.: ΚΜνασσα.Συν. Ἰστ.11|B.

ἑκαφενδώνησις-εως(ἡ) νεώτ. κ.-σις ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἑκαφενδῶν, βολὴ ὁλοῦν διὰ σφενδῶν: ἑκαφ-τορπίλλη.

ἑκαφενδονίζω νεώτ. ὁλοεῖ διὰ σφενδῶν ρίπτω μοκρὸν καὶ μεθ' ὀρυθῆ, βόλλω ὀρυθητικῶς: τὸ ὀδοβρύχον ἑκαφενδονίζω τορπίλλην κατὰ τοῦ ἑχθρικοῦ πλοίου, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.37.

ἑκαφενδονόω-ῶ μτν. κ.μον. ἑκαφενδονί(ω)βλλ.: Μηναι.1|B Ἐσπερ. καθάπερ λύκον ἑκαφενδονήσας τῆς ποιήνης τοῦ Χριστοῦ' κ. παθ.: 'Ηλιόδ.Αἰθιοπ.9,5 τινός.. ἀπὸ τῶν τεχνῶν.. ἑκαφενδονήθηται.

ἑκαφραζέω-ῶ 'Ἡσ. παθ. καθιστῶ τὴν χαλαρὸν, ξεσπνίζω, ξεσφρίζω: 'Ἡσ. ἐν λ καθάπτος θύρουσιν ἑκαφραζόμενος.

ἑκαφραζώλλω μτν. κ. ἑκαφραζώλλω, θραύω τὴν σπονδυλικὴν στήλην, ἐκτραχίζω, παθ.: ΠΔ Μασκ.4,1|B ἐφ'ὸ(προσού) καταστίνοντος ἐκμελιῶς καὶ ἑκαφραζώλλωτος ὀπκαίετο.

ἑκαφραγίζομαι παθ. ἀνομιέομαι, κλεισθῆναι ἔξω: Εὐρ. 'Ἡρ.53 ἐκ γὰρ ἑκαφραγιόμενοι δόμων καθήμεθ' ἀπορία αὐτηρσις' 2) ἔπηρ. εἰμαι ἑκαφραγιόμενος εἰς συμβολαίαν 3) πάλ. καταγράφομαι καὶ ἐπικυροῦμαι: Πάν. βέλτων χαλκῆν ἑκαφραγιόσασιν ἐκ τῆλλης χαλκῆς.

ἑκαφράγισμα-ατος(τῷ) ἔπηρ. πάλ. κ.μον. ἐκμογιόν, ἐκτύπωμα, ἐπίσημον ἀντίτυπον, ἀντίγραφο: ἔπηρ. ἐκ-τυπῆς τῆς ἐπιγραφῆς, Πάν. πρὸς ἀπόδειξιν τῶν κερμηάνων ταῦτα ἐκδέδωκα τὸ ἑκαφράγισμα' 2) μτν. ἐπὶ προσ. μυητής: Μηναι.8,22 Ὡδ.6 τῶν δεινῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ.. ἑκαφράγισμα ἀδείξιθι 3) ἀποσφράγισις, ἀποσφράγισμα: Σοφοκλ.Λεξ. ἐν λ.

ἑκαφρῶ σίζω εἰς ὄνο, χωρίζω, παθ.: Ἀριστλ.Κοσ.400ε,4 ὁ τοῦ πυρὸς ποταρὸς ἑκαφρῶσθι. ἑκαφρῶ, ἐπ. ἑκαφρῶ, σφῶζαν ἐβάλλω ἐκ πηλοῦ διαστῆσις, διασφραζέω καὶ κινδύνω, διαπρὸν ἀσφαλῆ: 'Ἡρ.9,107 ὁ δὲ Σειναγόρης ταῦτα ἐργάσατο.. ἐκαφρῶν τὸν ἀδελφῶν τὸν ἐκείνου, Σοφ.ΑΓ.1128 θεός γὰρ ἐκαφρῶσι με, Πλάτ.Γοργ.486β' κ. παθ.: Εὐρ.Ἰκ751 κείνω βούλομαι μαθεῖν, πῶς ἑκαφρῶσθι' || τὸ μέο. ἐκαφρῶμαι σφῶζω ἔμαυτόν: 'Ἡρ.2,107 αὐτοὺς δ' ἐπ' ἐκείνων ἐπιβαίνοντες ἐκαφρῶσθαί' || κ. μετ' αἰτ. τοῦ τόπου δοσις χρησιμεῖε ὡς καταφόνον: Αλοχ.Πέρο.451 δὲ ἑκ νέων φθαρέντες, νῆσον ἑκαφρῶσιτασ' || σφῶζω δι'επιαντόν: αὐτ.360 βίωτον ἐκωλοοῖσασ, Σοφ. Ἐντ.713 ὅσα δένδρων ὄψει, κλῶνας ὡς ἐκαφρῶται.

ἑκαφρῶσι ἐπισφραῖω, συσφραῖω, παθ.: Εὐρ.Φοι.1195 νεκροὶ δὲ νεκροὶς ἑκαφρῶσανθ'.

ἐκτῶ, ἑκταμεν, ἑκταν συγκτ. τ. τοῦ ἀσρ. β' τοῦ κτείνω βλλ.

ἐκταθῆ(ἡ) μτν. ἀποσταθὴ δυνάμεως: Κωδ.Ἰουστίν.10,16,13|1 2) πάλ. κατανομή, καθορισμός φῶρων: Πάν. ἡ νέα ἐκταθῆ.

ἐκτάθια ἐπίρρ. μτν. ποι. τ. τοῦ ἐκτάθην βλλ.: Νόνν.Δ.37,596, αὐτ.46,153 |κτ. ἐκτ.

ἐκτάθην ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατ' ἑκτασιν, ξεπλωτῶ Σουίδ. «ἐκταθήμενος, ἡλωκαμένωσ» δθ. ἐκτάθην κείσθω εἰμαι νεκρός: Εὐρ.Φοιν.1698 ἐκτάθην σοι κείσθω ἀλλήλων πέλασ, Λουκ.Νεκρ.Δ.7,2 ἐκτάθην ἐκείμων ὑποβολιμαίωσ ἀντ' ἐκείνου νεκρός.

ἐκταθικός-ἡ-ὄν μτν. ὁ συγκλημένος ἐξ ἐξ μονόδω.

ἐκταθικός-ἡ-ὄν κ.-ος-ων ὁ ἔχων ἑκτασιν, μέγας μακρός: Ἰλ.Κ.134 ἀμφ' 8' ἀρα χλαῖναν περσηνῆσιν φοινικέσσασιν, διπλὴν ἐκταθῆν |μεγάλην,

ὥστε διπλῆ χρῆσθαι, 'Ορφ. Ἀργ.359 ἐκτάδια ὀπτα, Διον.Περ.643 ἐκ-ὀπρεα.

ἐκτάθων ἐπίρρ. μτν. τ. τοῦ ἐκτάθην βλλ.: Λιδ.βλ.Λόγ.11,215, Ἀγαθ.5,12.

ἐκτάθων γ' πληθ. πρόσ. παθ. ἀσρ. τοῦ κτείνω βλλ.

ἐκτατός-α-ον κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴν ἑκταν ἡμερῶν γινόμενος, ὁ ἀνὰ πᾶσαν ἐκτὴν ἡμέραν συμβαίνων: Ἰππ. Ἀσρ.4,29 ἐν τῷσι περὶτοῖσι ἐκτατοῖσιν ἐοῦσι, Σεν. Ἀν.δ.6,38 ἀφικοντο ἐκτατοὶ εἰς Χρυσόπολιν τῆς Καλυθονίας, Διόδ.Σ.17,65' 2) ἑκτος: Μητροδ.ἐν ΑΠ(4,119,10) ἐκτατα μοῖρα' 3) 'Ἡσ «ἐκτασὸν αἰ δύο κοτύλια» || αὐτ. «ἐκταλοῖσ (ἐν. ἀργυροῖσ) τοὺς ἐκ γονίκων ἔξ».

ἐκτακτα ἐπίρρ. δημ. ἐκτάκτως βλλ.21.

ἐκτακτός-ον μτν. κ. νεώτ., δημ. π.-η-ο ὁ ἀπεσπασμένος εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, ὁ τεθεμερίστος ἐκτός τῆς τάξεωσ Σουίδ. «ἐκτακτοὶ, τοῦτοσ τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡσ καὶ τούνομα ὀηλοῖ, διό-τι τῆς τάξεωσ ἐξάρθισι ἴσων εἰσι δὲ νέπιτε»: Ἀσκληπιόδ.Τακτ.6,3, Αἰλ.Τακτ.9,4,16,24' || νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ τὴν τάξιν πρόσκαλυβόμενος εἰς ὑπηρεσίαν τινὰ ὡσ βοηθητικός: ἑκτακτός ὑπάλληλος-καθηγητής' 2) ὁ μὴ τακτικός, μὴ προβλεπόμενος, εἰδικὸς, ἰδιαιτέρως: Πάν. διαγραφῆς, ἤσ τὸ ἀντίγραφον ἐφ' ἀνογραφῆν τὸ γραφεῖ-ν τοῦ δι' ἐκτάκτου ὤμην παρεθῆμιν |δι' ἰδιαιτέρου φύλλου), -ἐκτακτα ἐξοδῶ' 3) ὁ εἰς ἑξαιρετικὰ περιστάσεισ γινόμενος, παρουσιαζόμενος, ἀσυνήθης, ἀπάνιος: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.64 δὲν ἦτα τίποτε σοδαρὸν τὸ πράγμα, ἀν καὶ ἐξαιρέτω κἀκός ἐκτακτοσ, -τὰ ἐκτακτα στρατοδικεῖα, -δι' ἐκτάκτου παραρήματοσ' 3) νεώτ. ἑξαιρετικὸς, ἔξωτος, ἑξαιρετός, ὄριστος: ἐκτακτός ἀνθρωποσφιλος, νεώτερος ἐκτάκτου κἀλλωσ.

ἐκτάκτως ἐπίρρ. νεώτ. παρὰ τὴν συνήθη τῶν, μὴ τακτικός, σπάνιος, ἐπίτοσ: τὸ πλεόν ἀναχωρῶσ σημερον ἐκτάκτως' 2) ἑξαιρετικός, ἔξωτος, λίαν: ἀνθρώπος ἐκτάκτως δραστήριος, -διερχόμενος ἡμέρας ἐκτάκτως κρισίμων.

ἐκταλαίμαρ-έω μτν. ἐπιτα. τὸ ταλαιπωρῶ βλλ., ὑφίσταμαι ταλαιπωρίας: Ἀντάν.Διαγ.6.

ἐκταλαντοῦμαι-όμεαι ἀποστεροῦμαι, ἀπογοῦμαι τῶν χρημάτων: Σόπαστ.Κωμ.191η.Ἀθην.6,230B | ταλάντων ἐκταλαντοῦθεσ ἀνήρ.

ἐκταλωσ 'Ἡσ. «ἀκάνθης εἶδοσ».

ἐκταμοσ-ατος(τῷ) σγῶλ κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτατεῖν βλλ., ἑκτασις, τὸ μῆκος καθ' ὃ ἐκτελεῖται τι: Σγῶλ.Ἀριστφ.Νεωρ.2 πρῶλ ἐν λ. πῆχυν || εἶδ. νεώτ. ναυτ. τὸ μῆκος τῆς δάουσεσ πηλοπομένησ ἀγκύρωσ, καλοῦμαι, δ. κάβηρα' 2) γλωσσ. τὸ ὄρεγμα: Σγῶλ.Εὐρ.Φοιν.308.

ἐκταμῶμοσ μτν. μέγ. ἀποταμῶμα, ἔξοικονομοσ: Ἀγαθρχ.102' 2) λαμβάνω ἐκ τοῦ ταμῶμοσ, τῆσ ἀποθήκῆσ: Πάν. ἐκταμῶμομοσ οἴστω εἰς τὰ κτήνη' κ. παθ.: Πάν. ἀρτάβια Χ, ὡσ ἐκταμῶκεται ὁ δεινα παρ' αὐτόθ.

ἐκτάμων ἰων. τ. τοῦ ἐκτέμων βλλ.

ἐκτανθαρό(ζ)ω 'Ἡσ. «τρέμων».

ἐκτανύω ποι. |ἐν. χρ. κ. π. Ἰππ. Ἀγμ.43 κ. Ἄνακρ.ἐντ.35,51 ἐκτανύω, ἀπλῶνοσ, ἐξπλῶνοσ: Ἰλ.Ρ.58 ἔρνοσ.. εἰλαῖνοσ. βῆθροσ γ' ἔξαστραφε καὶ ἐξάνασουσ' ἐπὶ γαῖρ' κ. παθ.: Ἰλ.Ἢ.271 ὁ δ' ὀπιτος ἔξετανύσθη ἀσπίδ' ἐνιχυρῶσθεσ, γ'μν.Ἰων.38 ἐξετανύσθη ἀμπελοσ ἐξελθῶν καθ' ἀπᾶσασ τὰσ διευθύνουσαισ, Σοδερ.22,106 αὐτὰρ ὁ πᾶληγισ ὀπιτοσ ἐν φύλλοισι τεβηλῶσιν ἔξετανύσθη' 2) τείνω, τείνωσ: Ὀδ.ψ201 ἐκ δ' ἐτάνωσασ ἱμᾶνοσ, Πίνδ. Π.4,242, Σοδερ.25,270 ἔξετανύσασ βροχίονασ.

ἐκταεῖς-εως(ἡ) μτν., μον. κ. νεώτ. ἡ τοποθέτησ τοῦ στρατοῦ εἰς τῆσ μάχησ: Πολύδ.2,33,7 παρ' αὐτὴν γὰρ τὴν ὄρεθν τοῦ ποταμοῦ πομπασμενοσ τὴν ἑκταεῖν διέθεθε τὴ τῆσ Ρωμαϊκῆσ μάχησ

Ἰδιον, Διόδ. Σ 11, 17. 2) ἑκταρτεία: ἑκταρτεῖς κατ' Ἀλανὸν τίτλος ἔργου τοῦ Ἀρρ. 3) διάθεσις, διανομή: Ἰώσ. ΑΙ 15, 9, 2 ἑκ-σίου. 4) π. Βυζ. κ. νεώτ. νομ. πᾶσα ἐντολή πρὸς τινα ὡς ἡ υποσηδὴ ἢ παράρρησις τῆς τρίτης, ὁ ἀντίθεσις ἑλευσις. **ἑκταπεννῆ-ώω** ἡτν. ἑπιτατ. τοῦ ταπεινῷ βλλ.: Πλούτ. Κοριοί. 14 εἰπε μάλλον ἑκταπεννούτας ἑ-αυτοὺς τῷ σχήματι πρὸς τὴν δέξιν.

ἑκταρτακτικός-ή-όν ὁ ἑκταρτάσων, ἐπιφέρων, προκάλων ἑκταρτίαν: Ἰνπ. Διάστ. Ν68.150 χαλερώ-θεα ὁ ἄν εἴη καὶ ἑκταρτακτικὸς ἰδ. ὑρ. ταρτακτικῷ. **ἑκταρταξίς-εως** (ἡ) διατάξις, κινήσις: Ἰνπ. Χριστ 20 ἑκ-κοιλίης (δέξιν αἰ).

ἑκταρτάσσω ἡτν., ὄττ. -άττω ρήτω εἰς σύγκυ-σιν, φέρω εἰς ταραχὴν, συνταράσσω: Ἀσκληπιόδ. 7, 4 ἑκ-τοὺς Ἰππου, Πλούτ. Κοριοί. 19 τὸν τε δη-μον αὐθὺς ὁ παρεύουσι ἑκταρτάττει τοὺς δη-μογούτους, Πάν. ἑκ-τοὺς γεωργούτους (διεγείρειν), Ἰουλ. Λόγ. 2, 97 D κ. παθ.: Ἰσοκρ. 15, 5 ὡσπερ προσή-κατος τοῖς μήτε Μαν ὁπὸ τῶν τοιούτων ἑκταρτα-τομένους, Ἀθην. 12, 552 P. ἢ πρὸς τι: Λουκ. Ἐυδίν. 16 ἑκταρταχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πλεονῶν φόδον ἢ ἀπολ.: Μηναι. 1, 30 Q. 8, 3 τῆς ἄμης ψυχῆς... δεῖνος ἑκταρτατομένης. 2) παθ. ἑκταρτάττωμαι ἐπὶ διαταρτάξεως τῆς κοιλίας, ἔχω διάρροιαν: Ἰνπ. Ἀφορ. 4, 60 κοιλία ἑκταρταχθεῖσα.

ἑκταρτέω ἑπιτατ. τοῦ ταρτέω βλλ. τὸ παθ. ἐν Ἡσ. ὁ ἑκταρτερόμενος ἔσπευόμενος.

ἑκταρτίον (τό) [γαλλ.] νεώτ. μονὰς ἐπιφανείας ἴση πρὸς δέκα βασιλικὰ στρέμματα [10,000 τετρ. μέτρα] καὶ ἰσοδύναμος πρὸς τετράγωνον ἔχον πλευρὸν ἑκατὸν μέτρων.

ἑκταρτιχέω μον. ταριχέω, μ. τὸ παθ. ἐκταρ-τιχέομαι. 2) γίνομαι κάπιστος ἐξ ὀσπίας: Νικ. Μαν. Ἀνδρόν. Κορυ. 196 B.

ἑκταρσοῦμαι-ομαι ἑπιτατ. τοῦ ταρσοῦμαι βλλ.: Ἰνπ. Ὀστ. 12.

ἑκτάς-όδος (ἡ) ἡτν. ἕξάς: Πράκλ. Τιμ. 205 **ἑκτάς** ὄρω, ἀπὲ ἐκτάσας, ἐκτάσῃ, β' ἐν. πρὸς μέσ. ὄρω, τοῦ κτάμαι βλλ.: Θεόδωρ. 5, 6 τὸ γὰρ ποκα, ὄρω ἰδιότῃ, ἑκτάσῃ.

ἑκτασίη (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὀνομασία μικροβιολο-γικῶν τοξίνων, ἐπιφερούσων τὴν ἀγγειακὴν δια-στολήν ἐπὶ τῶν παθολογικῶν καταστάσεων.

ἑκτάσις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἑνέρ-γεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐκτείνειν, ἀλωμα, τέν-τωμα: Ἰνπ. Ἀρρ. 19, Πλάτ. Νόμ. 795 B τὸ προσή-κον κομητῆς τε καὶ ἐκτάσεως, Ἀριστ. ΖΜ 888 α, 16, ΕΜ 629, 27 ὄργανα σημάτων ἑκτασιὶ τῶν χειρῶν οὐ τὸ πλάττει τοῦ στήθεος Μηναι. 1, 1 Ὀρβ. ἢ νεώτ. ἀρτίσας διαστάσεως κατὰ μήκος ἢ πλάτος ἢ καὶ κατ' ἀμφοτέρω, ἐπιμηκύνουσιν, διεύρυνουσιν, δια-στάσις ἢ εἰδ. νεώτ. ποθολογικὴ διεύρυνσις αἰμοφό-ρου ἀγγείου ἢ κοίλου σπλήνους: ἑκτασις ὀρ-φῆς. 2) μτφ. ἐκτασίσις, ἐπαύθησις: Πορφ. Γνώμ. 28 ἑκτασις ἀρρητος τῆς καυτοῦ (ὀδύας), Πράκλ. Στοιχ. Θεολ. 128 ἢ εἰς πλάθος ἑκτασις. 3) συνεκτ. μέγεθος, εὐρύτης, σπουδαίους: Μάξ Τάμ. 6, 2 ἑκτασις φιλίας, Ἰαμβλ. Πυθ. 29, 162 πομπληθῆθεω ρία, ἑκτασιν, -ἑκτασις ἐπιχειρήσεων - ζημιῶν ἢ ἑκτασις χρόνου διάρκειας: Πράκλ. Τετραβ. 291 τὸ χρόνον τὴν ἑκτασιν. 4) γραμμ. ἡ μετα-βολὴ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν: ΕΜ 302, 20: Διον. Ἀλ. Σὺνθ. 25, Ἀπολλ. Διάστ. Ἐπιρρ. 161, 6 ἔστιν ἐν ἑκτάσει τὸ Ι, - ἀναπληρωματικὴ ἑκτασις ἀντέτακτος βλλ. 1) 2) διασητικὴ ἑκτα-σίς, ὁ, ὅρ. ἀπὲν ἑκτάσεως ἐν Διον. Ἀλ. Σὺνθ. 15

6) σαφῆς, ἀκριβὴς ἔγγρασις κατ' ἑκτασιν, ἀντιθ. κατ' ἐπίνοιαν: Θεολ. Ἀρ. βμ. 5. 7) ὄδισις, παρ-ῶρμιση: Πλάτων. 1, 5 ἑκ-τὸ ὄσκεικτὸ ἐπὶ τῷ

8) ἀνάπτυξις, παρῶρμιση: Πλάτ. Πολ. 526 D συνα-γωγὰς καὶ ἐκτάσις στρατίης, Ὀνήσανθρ. 10, 2

9) νεώτ. ἢ κατ' ἐπιφάνειον διάστασις, χώρος, περιχρῆ, ἐμβαδόν: ἡ ἑκτάσις τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῆς πεδίοδος - τοῦ οἰκοπέδου ἢ φρ. ἐν ἑκ-τάσει διὰ μακρῶν, μετὰ λεπτομερείαν: μάξ γε-θισοὶ τὸ ζήτημα ἐν ἐκτάσει ἢ φσφ. γενι-κὴ ἰδιότης τῶν σωματίων, καθ' ἣν ἕκαστον τῶν μὴ καταλαμβάνει ὀρισμένον ἔχον ἢ εἰδ. μαθμ. τὸ μήκος, τὸ πλάτος καὶ τὸ ὄψος ποτῶς σώμα-τος, ὁ ἀπὸ τρεῖς διαστάσεις. 10) εἰδ. νεώτ. μουσ. τὸ μεταξὺ τῶν δύο ὄρων φθόγων διάστημα. 11) εἰδ. νεώτ. ναυτ. ἡ διὰ λέμβου εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πλοίου μεταφορὰ ρήματος ἢ ὁχομίου ἢ πρὸς δέξιν τοῦ πλοίου ἢ ἡ μεταφορὰ ἀγκύρας ἢ λοχόδος τοῦ πλοίου πρὸς νότιον, ἔξέτοιμα. 12) εἰδ. νεώτ. πυροβ. ἑκτασις βολῆς ἄ, βελωνίης βλλ. 13) εἰδ. νεώτ. λογοτ. ἑκτασις ἄ, πλάτος βλλ.

ἑκτάσσω, ὄττ. -ττω, ἐπὶ στρατηγῷ, ἕξωω ἑκ-στρατοπέδου καὶ τῶσας εἰς παρατάξιν μάχη: Πολύβ. 3, 121, Ὀνήσανθρ. 1, 13 ἑκ-πρὸς μάχην κ. παθ.: Πολύβ. 5, 83, 1 τῶν δυναμένων ἑκτασάμενοι ἐπι-φύρῃσιν ὁ βασιλεὺς ἢ τὸ μέσ. ἐκτάσσομαι ἐπὶ στρατῷ, παρατάσσομαι: Ξεν. Ἀν. 5, 4, 12 οἱ δὲ μόνι-τες ἔξετάσσαν. 2) καταγράφω ἐν καταλόγῳ: Πάθ. Βασ. 4, 25, 19 καὶ τὸν γραμματικὸν τοῦ φρονι-κτοῦ τῆς δυναμένης τὸν ἑκτάσσαντα τὸν λαόν τῆς γῆς ἢ Ἡρ. ὁ ἐκτάσσαντα χαράσσαντα, γρά-φοντα: ἢ πᾶν. καταγράφω τὸς φόρους. 3) πᾶν. τακτοποιῶ, καθορίζω, κανονίζω: ὄρω καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἄμης ἐκτάσσω καὶ διατάσσω διαδή-κως, ὄμ. κ. παθ.: αὐτ. πλὴν τοῦ ἑκταγίντος σοι-νὸν παρ' ἡμῶν τῆς ἀρούρης τέλους.

ἑκτατικός-ή-όν ἡτν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑκτασιν βλλ. 4), ὁ ἐκτείνων, ἔχων ροπήν εἰς τὸ μῆκυνεν τὸ βραχὺ φωνήεν: Ἀπολλ. Διάστ. Ἐπιρρ. 167, 21 Ἀθηναῖοι ἐκτατικὸι τῶν φωνηέν-των. 2) ὁ διατηρῶν τὴν τάσιν: Χρῆσ. Στωικ. 2, 146 ἢ εἰδ. νεώτ. ἀνατ. ἐκτατικὸι μῆκος οἰοῦν τὰς συσταλὰς αὐτῶν ἐκτείνουσιν μέκος τῶν σώμα-τος.

ἑκτατικός ἑπίρρ. μον. ὁ ἐκτάσεως βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν: Ἐιστ. Ὀδ. 1723, 8.

ἑκτατός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος ἐν ἐκτάθῃ, ὁ ἐπιεκτικὸς ἐκτάσεως: Πλάτ. Τιμ. 44 B ἐκτάθῃ τε κῶλα καὶ κομητὰ ζυροὺς τέτταρα θεοῦ μηχανη-σάμενον πορταῖν ἢ εἰδ. νεώτ. φσφ. τὸ οὐδ. τὸ ἐκτατὸν ὡς οὐα, ἡ ἰδιότης τῶν στερεῶν σωμά-των νὰ φέρονται τῆ ἐπιδράσει μηχανικῶν δυνά-μεων μόνιμον ἀλλοιωσῶν τοῦ σχήματος τῶν, χωρὶς νὰ καταστραφῇ ἢ μεταξὺ τῶν μορίων αὐτῶν συνοχή.

ἑκταψῆ (ἡ) νεώτ. ἡ ἑκ τοῦ τῆφου ἕξαγωγὴ νε-κροῦ, τὸ ζέθαμα. 2) συνεκτ. ἡ ἕξαγωγὴ πρῶ-τος κερμασμένου ἐν τῷ, ἕκκασιφ, ἕξωμα.

ἑκταφρέω ἡτν. ἕξορῶμαι, ἀνορῶμαι, ἀνα-σκάπτω, παθ.: Ἰώσ. ΠΙ 5, 2, Ἄνθ. Ἐμφ. Πολ. 3, 65.

ἑκτατό ἰων. ὅρ. ἢ πλῆθ. πρὸς ὑπεροπὴν, τοῦ κτάμ.

ἑκταθεβίματος-ή-όν ἡτν. παθ. πορκα, τοῦ ἐκτι-θῆμι, εἰδ. νεώτ. ἐν ὑρ. ἐν μτφ. σημ. ἀπρὸρφακτος ἀκόλυπτος, ἀφροσύνητος ἀπὸ κακῆς τῆς ἐπιδρά-σεως: τόπος ἐκτεβίματος εἰς θλιωτοῦ τῶν ἀνε-μοῦς εἰς τὸ φῶχος. 2) μτφ. ἀνεπὸρπιστος, ἀδικαιολόγητος: θεὰ εὐρεθὸ ἐκτεβίματος ἀνε-ναντι τῶν δαισιωτῶν μου.

ἑκτείνω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. ἐκτενῶ, ὄρω. ἕξε-ταμένω, παθ. ὄρω. ἕξετάθην, ὑτ. παθ. πορκα, ἕξε-ταμένωσ τείνω πρὸς τὰ ἔξω, τενύωμαι, ἀλλω-μο: Αἰσχ. Χο. 9 οὐδ' ἕξετενα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορῆ νε-κροῦ, Ἀριστ. Ἐκκλ. 782 ἐκτείνωμαι τὴν χεῖρ' ὄπιταν, ἑκτα. 16, 29 δεῖν τὸς χεῖρας ἐπὶ τοῦ φιλους ἐκτείνειν ἢ συγκεκαμμένους τοὺς δακτύ-λους ἢ ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιθύμῃ ἢ: Πολύβ. 1, 3, 6 τότε πρῶτον ἑτάρασαν ἐπὶ τὰ λοι-πὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνειν ἢ κ. νεώτ. ὄρ. ἐκτε-ίνω τὴν χεῖρα πρὸς τινα εἰς ἐνδειξιν φιλίας: αὐτ.

2472 2) ἔξαπλῶν ἐπὶ πινος, ἰδίας ἐπὶ τῆς γῆς : Ἦρ.2,107 τοὺς θεοὺς [ἰοῦσας] ἐπὶ τὴν πύρην ἐκτείνω γεφυρωσάτω τὸ πύρ, Αλογ.Πρ.323 πρὸς κέντρον κώλων ἐκτείνει, Ἐρ.Μαθ.585 ἔν γὰρ ἐκτείνε σ' ἄπος (Ἐστ.Πλ.672,60 «εἰς λόγος ἐκτόδην ἴδμεν») || παθ. ἐπὶ κοιμώμενον, ἐκτείνομαι-ἐξοπλοῖμαι : Σοφ.Φιλ.858 ἀνὴρ . . . ἐκτείνεται νόχιος ἵναίαι ἐξηπληκῶνος πρὸς ὄνον, Ἐν.Συμ.4,31 ἠθέως μὲν καθεσθῶ ἐκτείνουσι || ὄμ. παθ. ἐπὶ πόνων, ἐξαπλοῖμαι, εἶμαι ἐκτεταμένος : Ἐν.Πρόσ.4,3 ὀργυρωδὴς τῆος . . . ἀπὲ ἐπὶ πλετον ἐκτείνουμος φανερὸς ἔστιν, Διον.Περ.40 πολλὸς ἀσκήτου χρόνος αὐλῶν ἐκτάτασι, Λόγγ.1,4 || νεώτ. ἡ μτχ. παθ. παρκα. ἐκτεταμένος δὲ ἐπιθ. ὁ καταλαβάνων μεγάλην ἐκτασιν, ὄθ. εὐρύς μέγας : ἐκτεταμένη πεδιάς -μόρφωσις 3) ἐκταῖω, τεντῶν, ἀπλῶν, ἀναφορ. πρὸς δίκτυον : Αλογ.Χρ.983 ἐκτείναντ' αὐτὰ || νεώτ. κωτ. ἐκτείνω ρῦμα ἡ ἀγκυραν μετὰρρωθὶ διὰ λέμβου εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἴνα δέσῃ ἡ ναυτία, Δημ. Ἐσωνίω || παθ. γίνωμαι λείος ἔξαρῶναι : Σοφ.ἀν.902 ὡς ἄν διὸς μέγιστον ἐκταθῆ χαρῆ 4) παρατάσσει τὸν στρατὸν κατὰ μήκος, ἐκτείνω τὴν γραμμὴν φύλαγος : Ἐρ.Ἠρακλ.801 ὀπλίτην στρατὸν κατὰ στόμ' ἐκτείναντες ἀντιτάξομεν, Ἐν.Ἐλλ.6,5,19 κ. παθ. : Πλούτ.1,277 συνθεσασμένων ἐπὶ λεπτὸν ἐκτεταμένους τοὺς Καρχηδονίους, Δίαν Κ.40,35 μακρὰν ἐκτεταμένην τάξην 5) ἴδ. ἀναφορ. πρὸς λόγους, ἐπιμηκύνω, ἐκτείνω : Ἦρ.7,51 ἀνεγκλίως γὰρ ἔχει . . . πλεῖστα λόγων ἐκτείνω, Αλογ.Ἐμ.201 τοσοῦτο μήκος ἐκτενον λόγῳ, Ἐν.Ἀπομ.3,13,5 κ. παθ. : Πλάτ.Νόμ.887Α οὐ γὰρ πὲρ βραχέος ὁ λόγος ἐκταθείς ἀν γίνωιτο κ' ἐπὶ χρόνον : Σοφ.Αι.1402 ἠδῆ γὰρ πολλὸς ἐκτάταται χρόνος || νεώτ. γεν. ἐπεκτείνω, μεγαλύνω : δι' ἐπιτυχῶν πολέμων ἐξέτεινε τὰ ὄρια τοῦ κράτους || ὄμ. νεώτ. κ. μέσ. ἐξαπλοῦμαι : τὸ πύρ ἐξετάθη καθ' ὅλων τὸν συνοικισμὸν || ὄμ. μτχ. ἐξέρχεται τὸν ὄριον ὁμαρτὸς πινος : ὁ ἀγορῆτος ἐξετάθη εἰς ἐπουσιώδη 6) ἀμτθ. ἐπεκτείνωμαι βλλ. : Πλάτ.Κριτ.20,32 καὶ ἐξέτειναν ἐπὶ τὴν Γασαῶ, Σουτῆ. ἐν λς 'Ελακίκοις κ. ἐπέδωκαν ἐξέτεινε δὲ μέχρι τὸν Περδικίου χρόνων 7) ἐντείνω ἴστιον, ἴνα ἐπιπαύω τὴν πλεῖστον : Πλάτ.Πρωτ.338Α πάντα κάλων ἐκτείναντα . . . φεῖνε εἰς τὸ πέλγασιν τῶν λόγων || ὄθ. κ. ἐκτείνω ἴππον = ἐντείνω ἴππον, δι' ἐντεταμένων τὸν ἠϊῶν ἀναγκάζω αὐτὸν τὸν τρέξῃ : Ἐν.ΚΠ 5,4,5 προθύμως ἐκτείνων τὸν ἴππον σὺν τῷ βασιλεῖ ἰδίωκεν 8) μτχ. ἐντείνω πάθος π. : Ἦρ.7,10 δοκεῖσι μοι πάσαν προθυμίην ἐκτείνειν, Ἄνδοκ.3,31 ἐκτ-τὸν θυμὸν, Δημ.1398 ἕπερ ὁμοιωτέρων ἀπασαν φωντο δειν ἀγωνιᾶν ἐκτείναν 9) τὸ παθ. μτχ. ἐκτείνωμαι : Σοφ.ΟΤ 153 ἐκτάταται φοδερὰν φρένα 10) γραμμ. τρέπω βραχέαν συλλασθῆν εἰς μακρὰν : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀνών.27,2 Μοίρα.70 ἀγορᾶζεν, ἐκτείνουσι τὸ δεικτὸν αἰ Ἀττικῶί. **ἐκτεσις-εως** (ἡ) Ἐπὴρ. κ. πόλ., δ. τ. τοῦ ἐκτισθῆ βλλ. : Ἐπὴρ., Πάπ. Ἐγγυος εἰς ἐκτισιν. **ἐκτεσιμα-σποσι** (τό) Ἐπὴρ. δ. τ. τοῦ ἐκτισμα βλλ. **ἐκτεσιζῶ**, μέλλ. ἀτθ. ἐκτεσιζῶ τελεῖω ἐντελώς, δι' ὀχυρωμάτων ἐπιχώω, ὀχυρώνω : Θουκ.7,26 ὁ δὲ περιμεῖνας ἕως τὸ χωρίον ἐξέτεινε σὶ οὐχὶ εἰς τέλος ἡγάγετ', Ἐν.Ἐλλ.3,2,10 ὄθλα. ὀπισθόμενος δὴσειεν τοῖς πρώτοις ἐκτείσεισσι κ. παθ. : Ἀριστ.Ὀρν.1165 τὸ τελεῖω ἐκτείσεισται ταχῶ. **ἐκτεισιμός** (ὁ) μτχ. ἡ δία τελεῖω ἰδίως πληρῆς ὀχύρωσις : Ἀρρ.Ἀνδ.201 πρὸς τὸν ἐκτεισιμὸν τὸ ναυστάθμω. **ἐκτεμαίρωμαι** μτχ., μτχ. παθ. ὄρ. σ' ἐκτεμαρθεῖς γίνωμαι κατ' ἐκτίασιν, ἐφρίσκωμαι δι' ἐκτίασιν : Αρσιν.π.Ἐστ.Ἐύγγ.Προν.5,23.

ἐκτεκνῶ-ῶ γενῶ, παρῶγῳ : Ἰνν.Διοτ.43 δεσ τε ἡμῶν ἡ φύσις καὶ ἡ ἐξίς ἐκτίασιν ἐκτεκνοῖ πάθεα || ὄμ. μτχ. κ. μέσ. ἐκτεκνοῦμαι : Ἐρ.Ἰων.438 πάθεα ἐκτεκνοῦμενος λάθρα. **ἐκτεκταίνωμαι**, ὄρ. σ' ἐξτεκταίνωμαι οἰκοδομῶ : Ἰνν.Ἀρθρ.47 ἐκ-τὰς φιλίας τὸν ὄνασκον. **ἐκτελεῖω** παράγωμ, φάτομ, βλαστῶν, πηγάζω : Ἐπὴρ.17,10,70,155 ἠδὲ πάλιν διαφάντος ἐνός, πλεῖον ἐκτελεῖθουσι. **ἐκτέλεια** (ἡ) ἡ ἐντέλεια βλλ. : Ἦρακλ.Ἀν.143,13. **ἐκτελείω** ἐπ. τ. τοῦ ἐκτελεῖω βλλ. : Ἰλ.1493 ὁ μοι οὐ τι θεοὶ γόνον ἐξτελείου ἐξ ἔμευ. **ἐκτελεῖω-ῶ** ἡ ἐκτελεῖω ἕπιτατ. τοῦ τελεῖω, ποιῶ τὸ τέλειον, τελειοποιῶ : Θεόδωρ.Φαίτ.4,1,5 Πλούτ.Πολ.23 τὸν αὐτοῦ βίον ἐκτελείωσας, **ἐκτελεῖωσις-εως** (ἡ) ἐντέλεια ἐκτελείωσις, ἀποτελείωσις, τελειοποίησις : Θεόδωρ.Φαίτ.1,9,3. **ἐκτελέσις-εως** (ἡ) νεώτ., Δημ. - ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτελεῖω, πραγμάτων, πραγματοποίησις, ἐκπλήρωσις : ἡ ἐκτέλεσις τῶν παραγωγικῶν ἔργων ἀνεβλήθη, -ἐκτέλεσις καθήκοντος-διαταγῆς-ἀποφάσεως-συνθήκης || ἐκτέλεσις μουσικῆ τεχνολογῆς ἡ ἀμαρτία ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦ ἡ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀπεδόθη τοῦτο || κ. Δημ. εἰδ. νομ. τὸ σύνολον τῶν δικαστικῶν πράξεων τῶν πειθουσῶν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ὄθ. τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιτασσομένων ἐκτέλεσις διοικητικῆ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὄθ. τοῦ νόμου παρεγομένων ἔξαγωγικῶν μέσων πρὸς εἰσπραξὴν τῶν ὀφειλομένων εἰς τὸ δημόσιον 2) κ. Δημ. θεωατικῆ ἐκτέλεσις (-ῆ) ἡ ἀπλὸς ἐκτέλεσις ἡ ἐκτέλεσις τῆς εἰς θάνατον καταδίκης ἡ θανάτωσις τοῦ. **ἐκτελεστήριος-ον** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν || εἰδ. νομ. ἐκτελεστήριος τύπος ὄρισμένου τύπου, ἀν δέον τὸν περιβληθῶσι τὸ ἐκτελεστὸν δικαιογγραφο, ἴνα τῶν σὺν ἀναγκαστικῆς ἐκτέλεσεως || τὸ ὄθ. ἐκτελεστήριον ἴεν. ἔγγραφο) ὡς οὐσα, ἔγγραφο, δι' οὗ ἀνακωθινοῦν ἡ ἀποδοχὴ δικαιομῶ πρόβλεψι, ἐκιδιδομένων ὑπὸ τῆς κυβερνητικῆς τῆς ἐπικρατείας παρ' ἧ ἀποστέλλεται ὁ πρόξενος. **ἐκτελεστής** (ὁ) νεώτ. κ. Δημ. ὁ ἐκτελὼν τὸ παραγγελλόμενον, ὁ εἰς ἄν ἀντιβῆται ἡ ἐκτέλεσις || εἰδ. νομ. κ. Δημ. ἐκτελεστής διαθήκης ὁ διὰ διαθήκης ὀρισθεὶς ὡπως φρονιστὴ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης. **ἐκτελεστικός-ή-όν** κ. Δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν βλλ., ὁ δι' οὗ ἐκτελεῖται π. : ἐκτελεστικὸν διάταγμα, -ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα ἡ στρατιωτικὴ δύναμις εἰς ἄν ἀντιβῆται ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις καταδίκης, -ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἡ μία τῶν τριῶν ἐξουσιῶν πᾶσης ἐλευθέρας πολιτείας, ἔργων ἐχουσία τῆν ἐφαρμογὴν τῶν κειμένων νόμων || εἰδ. ναυτ. ἐκτελεστικὸν σῆμα μεμονωμένων σῆμα συνεπαίρουμένων μετ' ἄλλων σημάτων, σημανοῦσῶν πολυαυθῶν διῶν διαταγῆν || κ. Δημ. τὸ ὄθ. ἐκτελεστικὸν ὄθ. ὡς οὐσα, τὸ ἔπερον τῶν σωματικῶν τῆς Προσωπικῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανόστασιν. **ἐκτελεστός-ή-όν** νεώτ. ὁ δυνατόνος νᾶ ἐκτελεσθῆ ἡ ἀπόφασιν εἰναί ἐκτελεσθῆ. **ἐκτελευτῶ-ῶ** τελεῖωμαι καθ' ὀλοκληρίαν, φέρω ἐντελώ εἰς πέρας, ἀποτελείωμαι : Σιμων.Ἄμ.1,5 οὐδὲν εἰδότες, ὄπως ἐκαστον ἐκτελευτῆσαι θεός, Πινδ.Π 12,29 ἐκ δὲ τελευτᾶσαι ἐν ἴποι σάμερον δαίμων μετ' ἀσφαρ. : αὐτ.Π 4,19 κελίος ὄρνις ἐκτελευτᾶσαι μεγάλων πολλῶν ματρῶπολιν Θῆραν γενέσθαι || τὸ παθ. ἐκτελευτῶμαι λαμβάνω πέρας, λήγω : Σοφ.Τρ.170 τοιαῦτ' ἔραρξαι πρὸς θεῶν κληρμένα τῶν Ἠρακλείων ἐκτελευτᾶσαι νόμων 2) ἀμτθ. τελεῖωμαι : Αλογ.

΄κ'ΑΙΙ όπως άνατα ταύτα . . έκτελευτήσας καλώς. **έκτελεω** -ός-ός έκτελώς βλλ. : Θεόδωρ.ΦΑη.4,1,5. **έκτελής**-ός-ός έκτελής τέλειος, τελειωμένος, έτε-
τελευμένος : Αλκx.Πέρο.218 τὰ δ' άγάθ' έκτελή γε-
νέσθαι || έπί σιτηρών, έκτελώς όρμος : Ηοσί-
οδ.Έργ.466 εδοχθαι δέ || έκτελής βριθεν Δι-
μήτηρας Ιερών ακτήν' || έπί προσ. : Εύρ.Ίων.780
ήδη περικυότ' έκτελή νεανίων δίδουσαν αστήν.

έκτελέω-έω κ. μον, νεώτ, κ. δημ., έπ. παραστ. **έκτελέω**, δημ, μτχ. παθ. παρακ. έκτελεσμένος, φέρω έκτελώς είς πέρας, κατορθώ, πραγματοποιώ : Οδ.Γ.275 έκτελέσας μέγα έργον, ό οδοποί-
τησθε θυμώ, Διγεν.Άκρ.3963 ταύτα λαοίον ό θραυσασός Άκρήτης έκτελέσας κ. παθ. : ΄ΑΜ.217
ώδε γάρ έκτελέσθαι οίσησι, Σαφο.π.Ήραστ.102
σοί μέν δ'η γάρως . . έκτελεσται, Διόδ.Σ.177
κάτι προαιρείται πονηράν έκτελεσθέντος τού
όδικήματος || κ. απολ. : Έπιηρ. π.Ήρ.4,88 Δα-
ρείου βασιλέως έκτελέσας (έν τ. το έργον) κατά
νοού || έκτελώ χρέη καταδικών τιμωρούρας :
Λουκ.Θυσ.7 ούτως μέν ούν εξετέλεσε την κατα-
δικήν || έκπληρ. : ΄Α.Β.286 οοδε το έκτελεύου-
σιν ύπόσχεσιν, αút.1245, ΄Ηρ.1,32 έπιθυμην έκτε-
λέσας || νεώτ. έκτελώ χρέη καθήκοντα νο-
μόρχου κττ. = άναλήρω νομόρχου κττ. || είδ.
κ. νεώτ. μουσ. παιζω, σποδίδω : ΄Ωραπ.Ίερογ.154
τεταγμένον έκτελοσα φρόγγον, - ή συνάτα
έξετέλεσθη βαυμάσια' 2) νεώτ. είδ. θανάτω
τόν εις θάνατον καταδικασθέντα, συνήθ. παθ. έκτε-
λοθαι : ο καταδικασθέντες εξτελέσθησαν
|| κατ' επέκτ. και έπί φωνή φυλακίματος έκτε-
λεσθέντος υπό πολλών άναγινόν άθώων 3) έπί
χρόνου, συμπλήρωσ. : Ηοσίοδ.Έργ.565, Πινδ.Π.4,104
έκισσι δ' έκτελέσας έναυστοή . . Ικόμανοικαδές,
΄Ηρ.0,69 ού πάσαι έκτά μήνας έκτελέσασαι, ΑΠ
Παρόδ.287,4 ρόδον εξέτερες ρίτης, πριν χρόνον
έκτελέσαι' κ. παθ. : Οδ.Α.294 έτε δ'η μήνες τε
και ήμέραι εξτελέσθηον, αút.Ξ.293, ΄Ιην.Επτ.255,5
έγγύτατα δύο μήνες έκτελεύοντα' || μτχ. έκτε-
λώ βίον τελειώω την ζωήν : Διόδ.Σ.149.

έκτελωνίζω νεώτ, κ. δημ, μτχ. παθ. παρακ. έκτε-
λωνισμένος, εξάγω ή ποραλαβώνω έμπορεύ-
ματα έκ του τελειώωυ έκτελών τάς νομίμους δια-
τυπώσεις και καταβάλλω τον σχετικόν τέλος.

έκτελωνισμός-ως (ή) νεώτ, κ. έκτελωνισμός (ό),
δημ. -η κ. ξετελωνισμα ή ένεργεία και τό απο-
τέλεσμα του έκτελωνίζω, τό σύνολον των νομίμων
τελωνισιακών διατυπώσεων, δι' όν επιτυγχάνεται
ή παραλαβή, μεταφορά, ή ή εξάγωγή ειδών δια-
κοχημένων διά της τελωνισιακής γραμμής της χώρας.
έκτελωνισμός (ό) νεώτ, κ. δημ. έκτελωνισμός βλλ.
έκτελωνιστής (ό) νεώτ, κ. δημ. ό έχων ως έπαγ-
γέλμα τον έκτελωνισμόν βλλ. των έμπορευμάτων.
έκτελωνιστικός-ή-ό(ν) νεώτ, κ. δημ. ό άνήκων ή
άναφερόμενος είς τον έκτελωνισμόν, την έκτελώ-
σιν : έκτελωνιστικά έργασια' || τό ούδ. πληθ.
έκτελωνιστικώς ός ούς, τό έξοδα της έκτελωνί-
σεως κ. είδ. ή άμοιβή του έκτελωνιστοού.

έκτελώς έπίρωρ. πάπ. πληρ. έντελώς, καθ' ολο-
λήθειαν : Πάπ. φόρον διορθώσεται έκτελώς.

έκτάνω κ. μον, κ. νεώτ., έπ. κ. Ιων. έκτάνω, μέλλ.
τέτελ. έκτάνω, άορ. β' έξέταμον ή-εμον, μέλλ.
τέτελ. έκτετύλωσαι, μτχ. παθ. παρακ. έκτετυμέν-
ος, τέμνω εξάγω, εκκότω, άποκότω, άφαίρω :
΄Α.Α.460 μπροστέ ΄ξ έξέταμον, ΄Ηρ.Π.12 και γλώσσ-
αν έκταμοσασ τε οίκον μιν άποήμπε, Άρι-
στοφ.8άτρ.575 έγώ δέ τον άλύρωγ' άν έκτάνοιμι
σου' || έπί Ιατρού, άποκόπτη μέρος νεαροών :
Πλάτ.Πολ.564 Οπως ό,τι τάχιστα ζών ασταίται
τόν κηρίος έκτετύλωσθον' 2) έπί δένδρων,
άποκόπτη, κατακόπτη, καταρρίπτω : ΄ΑΜ.149
άγινων όλην, πρυμνήν έκτάμοντες, Σοφ.Τρ.

1198 πολλών δ' άρσεν' έκτεμόνθ' όμοιο άγριον
έλαπον, Αου7,19 ο ή δ' αίκατα έξέταμον τά
πρώμα, ΑΠΠαρόδ.287,4 οία γάρ ρόδον . . έξέτε-
ρες ρίτης, Έπει.3,10,3 πάσαν άγρίαν βοτάνην και
ακάθως έκτάμνεται, Τζέτ.Χ.Α.10,954 ο Μεγαρείς
έξέταμον την τού θεού όργάνω' 3) έκτάμνω
Ινας-νεορά τινος έξεαβένωσιν τινά, τού κόβω τά
κότσα : Πηνδ.1,70,33 Έλάνω τ' έξόσαστο, Τροάς
Ινας έκτάμων δορύ, Πλάτ.Πολ.411β. έως άν έκ-
τήξη τον θυμόν και έκτέμω όσπερ νεορά εκ της
φυχίης 4) μτχ. άποστερά, άφαίρω, εκμυθηνίζω,
καταστρέφω : ΑΠΠαρόδ.306,4 οίασ οδή όσως
έλιπίδας έξέταμος, Λιδών.1,518,23 τέσπανι, κα-
λός . . έλιπίδας, της οικουμένης έκτέμων, Άλλεξ.
Τροάλλ.1,17 εκ- πάθος κ. παθ. : Φιλ.1,17 έκτέμ-
σθαι νοήν και λόγον' 5) έπί της κόμης άπο-
κόπτη, κείρω : Εύρ.Α.1438 μή σοί γε τον ούν
πλόκαμον έκτέμω τριχός' 6) ένουχίζω : ΄Ηρ.
6,32 παίδας τε . . έξέταμον και έποίουσ άντί
τού είναι ένοχίρας ένουχίου, Πλάτ.Εύρωρ.Δ.4
κάκινων γε αύτ τον αύτ τά πατέρα έκτεμνεί β' έτερο
τοιαύτα, Στραβ.17,2,5 και τό θήλας έκτεμνεί κ.
κ. παθ. : Πλάτ.Γοργ.473C Αηφείας στρεβλώσας και
έκτεμνεται, Στραβ.16,4,9 αί γυναίκες Ιουδαϊ-
κώς έκτεμνημένην, Ευστ.Π.1051,33' || ή μτχ.
του παθ. παρακ. έκτεμνημένος ως ούς, ό
ενουχός : Άριστ.Ζι.518,31 ού γινεται δ' ούτα
πατε φαλακρός ούτε γυνή ούτε ή έκτεμνημένη' 7)
έρημώνω δι' άποκοής τών δένδρων : Διον.
΄Αλ.Ρωμ.9,57 άνεύγοντο γής τ' αύτοίς έκτεμνο-
μένης και οίκίων έμπιρασμένης 8) έκτέμνω
όδον δόντων : ΄Ηλιόδ.Χρυσοστ.8,121 μακράν έκ-
τέμνω οδόν, Γεώργ.Πισ.Πολ.Περ.0,156' 9) μτχ.
φρ. έκτεμνεσθαι τινος φιλονοησιν = έξαστά-
ττω διά φιλοφροσύνης' πρδλ. δημ. τον κόβω :
Πολύδ.31,6,8 ούτως αύτοίς ό βασιλείς έξέτε-
μνω τή κατά την άόνησιν φιλονοησίνε' 10)
γλώσσα, έκτέμνω Ιστών εξωφωτίζω.

έκτημετρα (ή) μτχ. κ. προσμηνόντες.
έκτηνεία (ή) ηγε. κ. νεώτ, κ. έκτενεία (ήλος,
προθυμία, έπιηρωή:Πάπ.Μόλ.3,Φιλόδ.Θε.32,Έπιγρ.
τόν πάσαν έκτενείαν και κοκοπαθάν παρεγώ-
μενος, Πά'Ιουδ.4,9, ΚΔΠρόξ.26,7 εν έκτενείω
νύκτα και ήμεραν λατρεύον [μετά προθυμίας]
|| Σουίδ. «συνήεας' 2) άσθησία : ΄Ηρωδιαν.
΄Ιστ.7,24 ζήλων ούσης έκτενείας συμπηγνόντες
αύτά και άργυρόζυτες σκηνασκούσσαν, αút.8,2,6
3) έκτασις, άπλοσύς : Δαμόσκι.Άρχ.68' 4) ή
πίστως του έκτενωσ βλλ.3] : ΄Ιεροκλ.62Α Ένακα
τέτα άν τοίς όνόμασιν έκτενείας' || είδ. γραμμ.
ή εν Ιασηπτικός χρόνος έκτενείας τουνομούω βρα-
χέος φωνητικός τελικής συλλαβής [α, ε, ο, ι] εις
κρόν [α, π, ω], οίον εν τοίς τριποκλήσις τοίς Ιαγου-
σιν εις ν, ρ, σ, πότερ[η]παθρ, πότερ[η]σπη κττ.

έκτηνέω έπίρωρ. Έπιηρ. άντί έκτενώς έκτενώς.
έκτηνής-ός-ός ηγε, μον, κ. νεώτ, ό εις έκτα-
σιν άποδομένος, ό έκτεταμένος, ό τέτατος : ΄Ησ.
«έκτηνές, διατεταμένον' 2) θοή, κ. νεώτ, ό
έχων μεγάλην έκταση, ό έχων μέγα μήκος, ό έχων
μεγάλην διάρκειαν, μακρός, σχινοτένης : Δαμόσκι.
Άρχ.64 -έκτηνής πλατεία - όδός - άγρός - μα-
λέτη - έκβασίς - λόγος - συζήτησις έκτενής - εν
πρ. κ. παραβ. -έκτηρος -έκτατος : έκτενώστροπος
σύνγραμμα, -έκτηνοκάπη διατριβή - άπολογία'
|| εκλ. είδ. έκτενής δέσις ή άπλώς ός οία
έκτηνής ή μετά τό αναγνώσαστα εν τή β. λειτουρ-
γία δέσις όπερ τον κτήρον και εύεργάτην του
ναού, όπερ του άρχιεπισκόπου, των εισεσθών χρι-
στιανών κλη. άπαγγελουμένην 3) ό έχων την
Ιδιότητα, την τάση του έκτενωσθαι προς άλλου
ή άλλα, ό προς έκτασιν έπιηθής, ό θ, ό μεταδο-
τικός και συναφός ό βηθητικός, ό φίλος : Έρ

μετ' Ἄφ. Φαίδρ. 121Α ἐκτενέες ἔστι τὸ μεταδίδων
 μὲν αὐτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις, ΠΔΜακκ. 3, 10
4) ἐπὶ προσ. ὁ τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν μέριμ-
 ναν αὐτοῦ ἐκτείνω, δραστήριος, ἐπιμελής.
 Ἦσα. «ἐκτενέϊ, ἐπιμελεῖ» Σουίδ. «ἐκτενέστε-
 ρος ἐνεργητικώτερος· Διόδ. Σ. Ἐκλ. 2, 600, 75 ὡν
 ἐκτενέστατος ἐν Ἑρμιέας **3)** ὄμ. ἐπὶ πράξεων
 ἢ διαθέσεων, ἐπιτελής, διηνηκῆς, ἀκατάσπαστος·
 ΚΔΠερτ. 1, 4, 8, Πάρι. Ἐκ-πρόνοια κ. παρὰ· Ἐπιγρ.
 ἐκτενέστερος τῆ προθυμῆ, Χρῆστ. Στωϊκ. 2, 293 ἐκ-
 τενεκαστὴ πρόθυμος || δδ. ἐκτενας ἐπιμόνος·
 ΠΔΜακκ. 3, 5, 29 ἀπομάχεται, βασιλεύει, κατὰ τὴν
 ἐκτενὴ πρόθεσιν **6)** ὁ εἰς ἐκτέαν παράχων
 ἢ παρεχόμενος, δδ. ὁ σαφιλὸς, ὁ ἀφθονός· Πολυδ.
 3, 118· Σωφ. Ιστρ. 194 ἐκτενὴς γέλα.

ἐκτενίως ἐπίρρ. κρητ. τ. τοῦ ἐκτενῶς βλλ.· Ἐπιγρ.
 παρακάλει δὲ αὐτὸ ἐκτενίως καὶ φιλοτίμως,
ἐκτενέων μον. γαλόθ., χαλαρώων, λάω, ζεπεν-
 τῶν· Χρον. Μορ. 908 ΒΙ εὐθέως ἐξτενέωσαν κι-
 κριζάν τῆς κατόνευ.

ἐκτενῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., κρητ. ἐκτενίως ἰων.
 ἐκτενῶς ἐντεταμένως σφραδῶς, ἐνόθρως, προ-
 θύμως, δραστήριος Σουίδ. «ἐλοδοφῶς προθύ-
 μως» Ἀριστ. ΗΜ 1210α, 27 Μαχλ. Ἀθην. 13, 39 Β Λή-
 θδ' ὅτι αὐτῆς ἐκτενῶς ἀγαπώμενος, Ἐπιγρ. η.
 Βεκκ. 2, 226, 15 ἀγωνισόμενος ἐκτενῶς, Φ. Ἥρ. ΒΙ.
 Ὁμ. 7 ὁ δὲ Μέντωρ ἐνοσπλάκουσεν αὐτὸν ἐκτενέ-
 ως ΚΔΠερτ. 1, 22 || το συγκρ. ἐκτενέστερον·
 Κικ' Ἀπ. 13, 91, Κάλουμος, 22, 44 γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ
 ἐκτενέστερον προσήχετο || το ὑπερθ. ἐκτε-
 νέστατα = δραστηριώτατος· Διόδ. Σ. 29, 4 **2)** προ-
 θύμως, ἐλευθέρως, λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, πολυ-
 τελεῶς Πολυδ. 3, 119 κ. ὄμ., μεγαλοδωρῶς, λαμπ-
 ρῶς· Πολυδ. 8, 21 | προσδεχόμενος ἐκτενῶς καὶ
 φιλοφρόνως τὸν βάλω, Διόδ. Σ. 2, 24 πρὸς τὰς
 ἐπιτάσεις καὶ κοινὰς ἐπιτάσεις ἐκτενῶς θπανάτας
 παρελάμβανε || ὄμ. ἐπὶ δημοσίᾳν καθηκόντων·

Ἐπιγρ. λαμπρῶς καὶ ἐκτενῶς τὸ καθήκον αὐ-
 τῶ.. τετελεκῶτα || ὄμ. το συγκρ. ἐκτενέστε-
 ρος Ἀγαθρ. ὄμ. Ιστ. 67 ὄσπερ καὶ ζῆλον πολυτε-
 λῶς καὶ ἐκτενέστερον ζήτοισι τῶν ἄλλων **3)**
 ἐντεταμένως, δδ. σαφιλῶς, ἀφθονῶς· Πολυδ.
 3, 119 || ἐντῶνος, ἐπιμόνος· Κύριλλ. Λεξ. η. Γ. Μωσ.
 Δουκαγγ. 387 πρὸθ. ἐκτενῆς ὁ κ. ὄμ. **4)** νεώτ. ἐν
 ἐκτέσει, διὰ μακρῶν, ἐν λεπτομερείᾳ· ὠμίλησεν
 ἐκτενῶς ἐπὶ τοῦ προηολογημοῦ.

ἐκτενῆς-εως ἰδί ὁ τοκετός, ἡ γέννα· Ἀριστ.
 Θαυμ. 847 β. δ Σέξτ. Ἐπιμ. Μοδ. 5, 55.

ἐκτέος-α-ον ρημ. ἐπίθ. τοῦ ἐξω βλλ. Ἦσα. «ἐκ-
 τεῶν, ἠλητέον» || πλάον ἐκτέον = πλεονεκτικῶς.
ἐκτεταγμένως οὐχόλ. ἐπίρρ. παρατεταγμένως, καθ' ὠρι-
 σμένην τάξιν, διορισμένως· Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 567,
ἐκτεταμένως δημ. ἐπίρρ. ἐκτεταμένως βλλ. 31.
ἐκτεταμένως-η-ῶν ἰδί μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐκτέ-
 νωτ. κ. δημ ὡς ἐπίθ. ὁ καταλαμβάνων μεγάλην
 ἐκτασιν, εὐρύς, μεγάλος· ἐκτεταμένη πεδιάς
 || κ. χρονικός· ὁ ἐκταν μεγάλην διαίρεσιν, ἐκτε-
 νῶς διεσποδικός· ἐκτεταμένη οὐράτης.

ἐκτεταμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. μετ'
 ἐκτέσεως τοῦ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν· ἈΒ
 383· Ἀθῆν. 3, 105 Β ἐκτεταμένως δ' ἔσπεκε καρδίαν
 Ἀραρίας μὲν ἐν Καπιτωλίῳ **2)** καθ' Ἦσα. ἠ-
 πλωμένως **3)** νεώτ. ἐν ἐκτέσει, ἐκτενῶς, εὐρέ-
 ως, διεσποδικός· ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ ἀναπτύ-
 σσει ἐκτεταμένως τὴν θεωρίαν του.

ἐκτέος-εως ἰδί κ. νεώτ. μέτρον ἑρῶν καρπῶν
 τῶν πρὸς τὸ ἐν ἔκτον τοῦ μεθιῶνος βλλ.· Ἀριστ.
 Ἐκλ. 547 ὄσθ' οὖν ἀπολαύσεια πυρῶν ἐκτέα.

ἐκτεπῶς ἐξαρῶστος· Ἰππ. Ἐπιστ. 23.

ἐκτεπρῶ-ῶ ὄμ. μτγν. κ. μον. καὶω μέχρις ἀποτε-
 φράσεως, μεταβόλλω τὴ ἐς τέρπον, τὸ κάνω στή-
 ρη· Πλούτ. Ηθ. 69 Β το δὲ γαϊδάς ἐκτεπρῶθεν

ὀλοκείνεται, Εἰσπ. Πον. 306, 26 κεράνῳ κακῷ, δι'
 ὡν ἐκτεπρῶθέντες πληγὰς ἐνετήρηθην || μτφ.
 ἐπὶ τῆς χολῆς· Ἀλέξ. Τραλλ. Περ. 7.

ἐκτέφρωσις-εως ἰδί μτγν. καίως μέχρις ἀποτε-
 φρώσεως· Στράβ. 5, 4, 8.

ἐκτεχνολογῶ-ῶ μτγν. ἐκθέτω, ἀναπτύσσω διὰ
 τελεῆς φρασολογίας, ἀνῶν ἐς ἀσπίρημα· Φι-
 λῶδ. Ρητ. 1, 203 Β ἰσαθ. 1.

ἐκτεχνῶμαι-ῶμαι μέσ. ἐπιθὸν τέχνασμα, μηχαν-
 ῶμα· Θουκ. 6, 46 τοῖνδε τὴ ἐξτεχνῶσαντο τότε.
ἐκτε ἰδί Ἐπιγρ. πᾶν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἐκτός, ὡς
 οὖς, χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἐκτον τοῦ
 στατήρος βλλ.· Ἐπιγρ. **2)** παρὸς ἐκτός ἐκτος
 πρὸθ. δεκάτη· Πάρι. ἐκτεη φασίονος, αὐτ. ἐκτεη
 φιλαδέλφω **3)** μέτρον ὑγρῶν· Ἐπιγρ. ἐκτεη
 ὄνω **4)** εἶθ. νεώτ. μου. τὸ μεταξὺ ἐξ φθόγγ-
 γων τῆς μουσικῆς κλίμακος διάστημα, ὄσον μι-νιό,
 τὸν-λά, σι-σὸλ. || ἐκτες συγχροδία ἢ πρώτη
 ἀναστροφή τριφώνου συγχροδίας.

ἐκτεχνῶμαι μον. ὀπα, φήων ἐν τήνῳ·
 Θεόδ. Ὑπτ. κ. παθ.· Νικηφ. Χοῶν. ἐν ἈΒ Ἰσείος 165.

ἐκτέχω κ. μον. μέλλ. ἐκτίχων, ὄμρ. ἐξέτιχον,
 παρακ. ἐκτέτχηκα (παθ. ὄσπρ), παθ. ὄμρ. ἐξέτιχον
 τῆκω ἐντελῶς, διαλύω ἐκβάλλω, καταστρέφω· Εἰρ.
 Κικλ. 459 ὄμματ' ἐκτέχω, ἦμρ. Ἀριστοφ. Νεφέμ. 772
 τὸ γράμματ' ἐκτέχημι τῆς εὐφῆς θίχης ἢ ἐνν. διὰ
 τῆς τήξεω τοῦ κροῦθ' ὅμ' εἶναι γεγραμμένο **1)**
 Δισκ. 2, 7 ἐκτίχοντες παχύτητας βλεφάρων **2)**
 μτφ. ἐξαιτῶ, φείρω· Εἰρ. Ὁρ. 134 ὄμμα δ' ἐκ-
 τέχῃ τὸν θυμὸν Πλούτ. Λυκ. 5, Αλλ. 21, 10, 41 Αἰθή καὶ λι-
 μῶ ἐαυτὸν ἐκτέχας, Εἰσπ. Πον. 99, 55 εἰς θάνατον ἐκ-
 τέχασα **3)** τὸ παθ. ἐκτίχονται τῆκόμενος ἐκρέ-
 βραδῶς, ἐξέδορομαι· Ἰππ. Κριακ. 629 λεπτὸν συ-
 χνῶς αἶμα ἐκτίχόμενον || το ὄμρ. μτχ. παθ.
 παρακ. τὸ ἐκτετχῆς γαλαρὰ κοσμάσται· Ἰππ.
 Ἀφορ. 2, 35 **4)** μτφ. ὄμ. παθ. φείρωμαι, βαθυ-
 ὄν καταστρέφωμαι, ἐξαφανίζομαι· Αἰολγ. Πρ. 535
 ἄλλα μὲν τοῦτ' ἐμμύοι καὶ μῆποτ' ἐκτέχαι, Λυκ. 119
 Λυκ. 498 θρήνησιν ἐκτακίεσσα, Διον. Ἐταρμ.
 8, 45 τὰς ὄρασεις ἐκτεκτικῶτα ὑπὸ σακρῶν, Λουκ.
 31 οὗτος ἐκτέπκεν ὄλιος ὑπὸ λογισμών, Μηνῶν.
 1, 27 Ἐσπερ. ἐκτακίεσσα καρδίας ἀμαρτίας.

ἐκτεμόριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἐκτος μέ-
 ρους ὄθ. τὸ ὄμρ. πληθ. ἐκτεμόριος ὡς οὖς, οἱ
 ἐκ τῶν πολιτῶν πέντες, πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σά-
 λωνος, οἱ καλλιερῶντες τὸ κτήμα τῶν πλουσί-
 ων καὶ λαμβάνοντες ἐς ἀμοιβὴν ἡ διδόντες ἐξ
 μίσθωτα τοῦ ἐκτον τῶν παραγομένων προϊόντων·
 Πλούτ. Σολ. 13 ἐγεώργων ἢ ἐνν. οἱ πέντες **1)** ἐκεί-
 νους ἐκτα τῶν γινόμενων γελοῦσιν, ἐκτεμόριος
 προσαγορευομένοι καὶ θήτες **2)** τὸ ὄμρ. ἐκ-
 τεμόριος ὡς οὖς, τὸ ἐκτον μόριον, μέρος, τὸ ἐν
 ἐκτον· Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 10, 140 || ὄμ. ὡς μέτρον
 ὑγρῶν· Πολυδ. 4, 165.

ἐκτεμόριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἐκτος μέ-
 ρους ὄθ. τὸ ὄμρ. πληθ. ἐκτεμόριος ὡς οὖς, οἱ
 ἐκ τῶν πολιτῶν πέντες, πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σά-
 λωνος, οἱ καλλιερῶντες τὸ κτήμα τῶν πλουσί-
 ων καὶ λαμβάνοντες ἐς ἀμοιβὴν ἡ διδόντες ἐξ
 μίσθωτα τοῦ ἐκτον τῶν παραγομένων προϊόντων·
 Πλούτ. Σολ. 13 ἐγεώργων ἢ ἐνν. οἱ πέντες **1)** ἐκεί-
 νους ἐκτα τῶν γινόμενων γελοῦσιν, ἐκτεμόριος
 προσαγορευομένοι καὶ θήτες **2)** τὸ ὄμρ. ἐκ-
 τεμόριος ὡς οὖς, τὸ ἐκτον μόριον, μέρος, τὸ ἐν
 ἐκτον· Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 10, 140 || ὄμ. ὡς μέτρον
 ὑγρῶν· Πολυδ. 4, 165.

ἐκτεμόριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἐκτος μέ-
 ρους ὄθ. τὸ ὄμρ. πληθ. ἐκτεμόριος ὡς οὖς, οἱ
 ἐκ τῶν πολιτῶν πέντες, πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σά-
 λωνος, οἱ καλλιερῶντες τὸ κτήμα τῶν πλουσί-
 ων καὶ λαμβάνοντες ἐς ἀμοιβὴν ἡ διδόντες ἐξ
 μίσθωτα τοῦ ἐκτον τῶν παραγομένων προϊόντων·
 Πλούτ. Σολ. 13 ἐγεώργων ἢ ἐνν. οἱ πέντες **1)** ἐκεί-
 νους ἐκτα τῶν γινόμενων γελοῦσιν, ἐκτεμόριος
 προσαγορευομένοι καὶ θήτες **2)** τὸ ὄμρ. ἐκ-
 τεμόριος ὡς οὖς, τὸ ἐκτον μόριον, μέρος, τὸ ἐν
 ἐκτον· Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 10, 140 || ὄμ. ὡς μέτρον
 ὑγρῶν· Πολυδ. 4, 165.

ἐκτεπῶσις μτγν. πλάρωσ, τελεῶς πῆσασῶ
 βλλ.· Πολυδ. 4, 28.

ἐκτίθημι κ. μον. νεώτ. κ. ἐκθέτω, ἀπασφ. ἐκτίθειν
 ἰἘπιγρ. μέλλ. ἐκθέσω, παρακ. ἐκτεθήκα ἐν τῇ
 νεώτ. ὄμρ. μ. ἐν τοῖς τ. τοῦ ἐκτός τῆς ὄρασι·
 ἐκτίθημι, ἐκτίθειν, ἐκτίθην, τοῦ ὄμρ. ἐξέθηκα,
 ἐξέθηκας, ἐξέθηκα, τοῦ μῆσ. κ. παθ' ἐνεσί. ἐκτί-

θεμα, ἐκτίθεσθαι, ἐκτίθεται, ἐκτίθεται, ἐκτίθεσθαι, ἐκτίθενται, τοῦ παρὰ. ἐξετίθειν, ἀρ. ἐξετίθειν, κ. τῆς γιν. παρὰ. ἐκτεθείμεν, θέτω ἔξω, τοποθετῶ εἰς τὸ ὑποθῆναι ἢ εἰς ἠρόσημον μέρος: 'Ὀδ.ψ.179 ἐθαί ἢ ἐκταίησθαι πυκνὸν λέχος ἐμβαλεῖ' εὐνήν || ἀπορίησθαι, ἐγκαταλείπει νεογένητον βρέφος: 'Ἡο.1.112 ἢ δὲ εὖ εἶπε τὸ παιδίον· ἐχρήθη μὲθευθί τεχνῆ ἐκταίησθαι μιν, Εὐρ.ΐων.344 τὸν παῖδ' ὃν ἔτεκεν ἐξέθηκε διαμύτων, Ἀριστ.Περ.531, Πλουτ.1.43.7 τὸν παῖδα ἐκταίησθαι κ. παθ.: 'Ἰων.1.951 ὁ παῖς δὲ ποῦ ἄτιν... τένθηκεν... θρησιν ἐκτεθείς, Ἰσοκρ.5.66 ἐκτεθείς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν οὐδὴν, Λουκ.Θου.5 ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς ὅπ' αἰγὸς ἀνετρέφην' 2) ἐξέγω, ἀποδιέβην, μετὰκομίζω: 'Πλουτ.Ἰλκ.29 λέσαν ἄσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες εἰς διδυνοὺς ἐκτίθενται, Ἰουλ.Ἐπιστ.53.103' 3) ὄμ. τὸ μέγ. νεώτ. πτε. μὲν ἀνάκλητος, ἀπροφιλῆστος ἀπὸ πῶς κινῶν: μὴ ἐκτίθεσθαι εἰς τὰ ρεῦματα' || παρὰ μὲν ἀφορμῆν, γίνουσι ὁ στόχος κατακρίσεως: ἐκτίθεται πάλῃ μὲ τὰς ὑπόθεσις σχετικῶς τού κ. παθ.: 4) ὄμ. τὸ μέγ. νεώτ. ἀναβαρδύων ὑποχρεώσεις: ἔγω δώσει τὸν λόγον μου καὶ ἐκτίθειν 3) ὄμ. νεώτ. ἐκτιμημί [ἄ ἐκτέτω] ὑποφύοιτητα προβάλλω ὑποφύοιτητα εἰς ἐλογίαν, δημ. βῶζ κἀλλη' || ὄμ. σμη. τὸ μέγ. ἐκτίθεμαι: εἰς τὰς προσχεῖς ἐκλογὰς δὴν δὲ ἐκτέτω' 6) προσφρω ὡς βραβεῖον: 'Σοφ.ἀπ.378 λέσθησας ἐκτίθεις φέρειν, Πολυδ.15.9.4 οὐδὲ μὴν ἄλλα μείζω τὴν τύχην ἐκτεθεικίαν τοῖς ἀγωνιζομένοις' 7) καθορίζω τὴν παραχώρησιν, ὀρίζω τὴν πληρωμῆν: Πάν. Ἰνα ἐχθόμεν εἰς τὴν πλῆθην τὴν γνομῆν αὐτοῖς ἀπομείρη' 8) τοποθετῶ εἰς ὀρθοῖον μέρος πρὸς θεάν: 'Ψηφισμ.π.Ἀνδοκ.1.83 ἐκ νόμου πρὸς τοὺς ἀπονομοῦς, νόμ.π.Δημ.707, Πάν. Ἐθεῖς ἐκτεμα, Ἐπιγρ. ἐκ- ὀνόματα εἰς τὸ σπῆν, Πολυδ.3.10.1 ἐκτέματα κατὰ τὰς πόλεις ἐξέθηκε τὰς ἐπιρανεοῖσιν κ. παθ.: Ἐπιγρ. ὄπως ἐκτέτωσ [οἱ νόμοι]' || τοποθετῶ εἰς ἐμφανῆ μέρος πρὸς πᾶσιν: Ἀλυ.Τακτ.30.91 τὰ... εἰς ἀγορῶν ἐκτίθεμαι ὄπως, Δίων Κ 46.14' 9) παρὰ μὲν, θέτω εἰς τὴν διδασθεὶς πῶς: Πολυδ.25.6.6 ἔξανα καὶ παροχὰς τὰς μεγίστας ἐξέθηκεν αὐτοῖς, αὐτ.13.2.3' 10) κ. νεώτ. ἀφορμῶμαι ἐν λεπτομερεῖα προφορικῆς ἢ ἑγγράφως ἀναφέρει, διατυπῶ: Ἀριστ.Ρητ.Ἀ.1.437β.35, Θεόφρ.Χαρ.Προοίμ.3 ἐκθέσω δὲ σοι κατὰ γένος ὅσα τε τυγχάνει γένῳ τρώων, Πολυδ.10.9.3 πρὸς Φίλιππον αὐτοῦ τὸ Πηλοῖον σαφῶς ἐκτεθεικὸς ὄντ... || ὄμ. σμη. τὸ μέγ. ἐκτίθεμαι: Ἀριστ.Ποιητ.1455β.1 τοῦ κ. τὸ λόγου... ἐκτίθεσθαι καθόλου, Διόδ.Σ 12.18 μετὰ διακρίων ἐκτεθειμὴν τὴν αὐτῆς ἐρημίαν καὶ καταφρόνησιν, Ἀπολλ.Διδασ.Συντ.1.9 [3.81] ἦν [σύνταξι] πᾶν προδρημῆν μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐκθέσθαι, Μαλαδ.1.66.22 ἀνεμάχοντο αὐτῶ, καθὼς ὁ σοφὸς Διδώμος ἐξέθετο' || συντάσσω: Ἀμμών.Φιλ.Πορφ.3 ὁ εἰς αὐτὸ τὸ... μερικῶν ἐκθέμενος ἐπιγρῶμα ποιητής' || φησὶ. Ἐξηγῶ δὲ ἀφορμῆμων μέσων, τρώων, ἐκφράσεων: Ἀριστ. Μεταφ.1086β.10' 11) τὸ μέγ. ἐκτίθεμαι ἐλέγω χαρακτηριστικὰ παραδείγματα κανόνος τῆς: Ἀριστ.Ἀφρ.28α.2 3f ποιητὴν ἠπόδειξεν ἢ τῷ ἐκθέσθαι κ. παθ.: αὐτ.30α.11 τὸ ἐκτέβην 12) ἐκλέγω ὄπως πραγματικῶς ἰδιαιτέρως: Ἀριστ.Φυσ.25α.28 ἐστὶ δὲ καὶ ἐκθέμενον τὸ καθ' ἑκάστην τῶν κινήσεων κινήσθαι' 13) θέτω, ἀνάγω εἰς γενικὸν τύπου: Ἀριστ.Ποιητ.1455β.1

ἐκτιθῆναι-ῶ γιν. ἐκτρέφω, ἀνετρέφω τὸ μέγ. πτε. ἐν Πλουτ.118.1070C νόθας [ἐνοίας] ἀντ' ἐκείνων ἐκτιθῆναισθαι καὶ στέργειν.

ἐκτικέομαι γιν. πάσχω ἐξ ἐκτικῶ βαλλῆναι πυροῦ: Ἀλέξ.Τραυλ.Πυρετ.4
ἐκτικὸς-ή-όν γιν. κ. νεώτ. ὁ καθ' ἑξῆς συνήθης, συνεχῆς: Χρῆσ.Στωϊκῶ.3.138 τὸ βέλανον καὶ ἐκτικόν, αὐτ.2.149 ἐκτικὴ δύναμις, Δαιμονοκράτ.Γαλ.13.1001 ἐ- πρὸς τὴν τέχνην, Ἀρρ.Ἐπικτ.2.18.4 2) ὁ ἰκανὸς ἐπιθέσθαι διὰ τι: Φιλῶδ.Ὀργ.1.4W φύσις τινὸς ἐκτικῆ' 4) κομμητικὸς ἀποσπαστικὸς: ἴσφ.γρ. ἐν Ἀριστ.Πρ.920β.27' || ἐπιπυρετῶν: Γαλ.7.315, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1.88' || εἰδ. νεώτ. ἱατρ. ἐκτικὸς πυρετὸς ὁ χαρακτηριστικὸς ὄνδ μεγάλων διακυμάνσεων τῆς θερμοκρασίας, ὑπὸ ἀποσπαστικῶν καὶ κομμητικῶν.
ἐκτίκτω, ἀρ. ἐξέτεκεν, παρὰ. ἐκτίκτοκα ἀποτίκτω, τίκτω, γένω. Ἀριστ.Ζ1.57β.11 τὰ μὲνοῦν θάλασσα γαλεπάτοκα, ὅταν ἐκτίκτοκα πρώτον, Μίνυται.9.5 Ὀρβρ.Ἰδ.3 Ζαχαρίας ἰωδύνῃ ἐκτίκτοκα' || ἐπι ἠθῶν, φυσικῶ, γεννῶ τὰ φάσμου: Ἀριστ.Ζ1.547α.2' || πτε. μορφῶ γίνωμιν: Πλάτ.Θεαίτ.200B.
ἐκτικῶς ἐπιρρ. γιν. κ. μον. καθ' ἑξῆς, ἐπὶ φέρω: Ἀρτεμ.1.53 ἐκτικῶς γράμματῶ ἀναγιγνωσκῶν 2) κομμητικὸς ἀποσπαστικὸς: Γαλ.10.603.
ἐκτίλλω κ. νεώτ., μέλλ. ἐκτίλλω, ἀπαφρ. ἀρ. ἐκτίλλω, παθ. μέλλ. ἐκτίλλομαι, παθ. ἀρ. β' ἐξετίλλην, τίλλων ἀφαρῶ, μαδῶ. Ἦσ. ἐκτίλλω ἐκτινδῶσι: Ἀριστ.Ζ1.603β.22 ἄν τῆς τριῶς ἐκτίλλῃ ἐκ τῆς λωπίας, ὄψαμοι φαίνονται κ. παθ.: Ἀριστ.Ζ1.519.2' οὐκ ἀνομαστὶ δὲ ἐκτίλλων οὕτε τῶν μελιτῶν τὸ πτερόν κ. ἐπι πρῶτον: Ἀνακρ.19.9 πολλὰ δὲ νότον σκηνῆν μαστήν θεωμηγχεῖς κόμην πάγωνα τ' ἐκτεπλέμενος' 2) ἀπαλλῆσσω, ἀπογυμνῶ τὸ ἀπὸ τῶν τρώων, τὴν φιλῶν.κττ., μαδῶ: Ἰππῶν.84 ἐκ- τὴν τρώην, Δημ.1251. ἐκτέλευον τὴν ρωδιανὴν βλαστάνουσαν ἐκτίλλειν, Ἀριστ.Θαυμ.83β.30 ἐκτ- ὄργανον.
ἐκτίλλω-ῶ γιν. ἀποπᾶτω, ἐλαφρὸς βόδενυμι, τιστρίζω: Ἰππιαστρ.90, Σχόλ.Ἀριστ.Πρ.Ὀργ.791.
ἐκτιμᾶτρα (τά), ὄμρ. Ἐπιγρ. ἐκτιμᾶτρα, ἦτοι πῶ. τὸ προσφερόμενον κατ' ἀποτίμησιν ποσῶν πρὸς ἀπελευθερωσὶν πῶς ἐ δουλείας, τὰ προτινόμενα λῆτρα: Ἐπιγρ. Ἀσμάτρι καὶ Κούρια χαριστέα καὶ ἐκτιμᾶτρα ἀνέθηκε Πλοθωνίς.
ἐκτιμητής-ης ἰθι γιν. κ. νεώτ., δημ.-η ἐπι πρῶτον. ὁ καθορισμὸς ἢ ὁ ὀλογορισμὸς τῆς ποσότητος ἢ τῆς ποιότητος ἢ γεν. τῆς τιμῆς: Στρώδ.14.1.23 μετὰ δ' ὄν τῶν νεῦν τὸ τῶν ἄλλων ἀνοσημάτων πλῆθος εὐρέσθω τῇ ἐκτιμησί τῶν δημοσίων, Πάν. ἔσχον ὄνερ ἐκτιμῆ (ἴσως) σίτου, - ἐκτιμητής ἐκινήτου - ἐμπορευμάτων - προτίτων - ἐργασίας - ζήμιας' || νεώτ. κ. δημ. γεν. ὀλογορισμὸς κατ' ἀντίληψιν καὶ κρίσιν περὶ τοῦ μεγέθους ἢ τοῦ ποσοῦ ἢ τῆς σημασίας ἢ τῆς ποιότητος ἢ τῶν ἰδιωτήτων πράγματός τινος ἢ ἐνεργείας ἢ γεγονότος ἢ καταστάσεως: ἐκτιμησις ἀποστάσεως - τῶν προσθέσεων τοῦ γεινοῦσιν - τῆς σημασίας τῶν λεχθέντων - τοῦ γεγονότος - τῶν περιστάσεων' || φρ. καθ' ἐκτίμησιν = καθ' ὀλογορισμὸν, κατὰ τὴν ἐκτιμησὶν σου = κατ' ἀρέσκειάν σου' 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ πρὸς τὴν τιμῆ, ὑπόληψιν, ἀσφαλῶς ὁ ἀπολαεῖς γενικῆς ἐκτιμησῶν - τοῦ ἔγω μεγάλη ἐκτίμησις.
ἐκτιμητής [ὁ] νεώτ.κ.δημ.θλ.-α. ὁ ἐνεργῶν τὴν ἐκτίμησιν πράγματος, ὁ κατ' ἴδιον ἀντίληψιν, ἐμπειρίαν καὶ κρίσιν προσδιορίζων τὴν ἀξίαν πράγματός τινος ἢ καταστάσεως πραγμάτων ὅσον πυρκαϊῆς, ἀσφαλείας, ἐσοδείας κ. γεν. κέρδους ἢ ζημίας: ἐκτιμητής πολυτήμων ἰθῶων, - ἀντικειμένων τέχνης - διωρηθῆσαν ἐκτιμηταί τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς πτωχεύσεως - τοῦ ἀκινήτου - τῆς ἐσοδείας' 2) συνεκτ. ὁ ἐπι τοῦ ποιοῦ, τῆς ἀξίας, τῆς σημασίας προσώπου ἢ γεγονότων κρίνων καὶ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἀποφανόμενος ἢ ἐνεργῶν ἐν

τῆ σμ. ταύτῃ συνίθως κ. ἢ χρ. τοῦ θηλ. : καλὸς ἐκτιμητὴς τῶν περιστάσεων - τῆς πολιτικῆς ἐξελίξεως, - καλὴ ἐκτιμητρία τῶν ἀνθρωπίνων ἀναισθησίων || κ. ἀπολ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα νὰ κρίνῃ ἐπιτυχῶς ἐπὶ τῶν ὁσίων : ἀξιοκρίτης ἐκτιμητῆς.

ἐκτιμητικός-ή-ήν νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἀνήκων ἐς τὴν ἐκτίμησιν βλ. ἢ, ὁ ἐκ γενομένης ἐκτίμησης ἀπορρέουσας, κ. εἰ προσ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα ἢ τὴν κλίση, τὴν ἔξιν νὰ εἶναι ἐκτιμητῆς βλ. 2) : ἐκτιμητικὴ ἐκτίσις - ἐκτιμητικὰ πορίσματα - πεπεραμένοι καὶ ἐπιτυχῶς ἐκτιμητικῶς ἀνθρώποι, - ἐκτιμητικὴ μοραστία || τὸ αὐτ. ὡς οὐσ. τὸ ἐργασιμὸν, τὸ πρακτικὸν τὸ περικείμενον τὸ πορίσμα τῆς γενομένης ἐκτίμησης βλ. ἢ, ὁλον ὄσας, ἤμισος, κέρδους : τὸ ἐκτιμητικὸν προσδιορίζεται εἰς (αὐτ) 20 τοις 100 τῆν (ἤμισον) || νομ. φρ. ἐκτιμητικός ὄρκος (ὁ ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ δικαστηρίου πρὸς ἐπιβεβαιώσιν ὅτι ἡ ἐκτίμησις ἐγένετο εἰσαπειθῆτως) - ἐκτιμητικὴ κατάσταση κατασχθέντων - ἐμπεριστατων - προφάντων.

ἐκτίμος - ὁ μὴ τιμῆς (προσηκούσας) τυχὼν κ. ἐνεργ. ὁ μὴ τιμῆν (προσηκούσας) παρέχων ἢ παρασχόμενος : Σοφ. Ἠλ. 242 γυνὴν ἐκτίμου ἰσχυροῦ ἀπέρχουσι οὐδὲ τῶν γόνων κ. ἀναχαρίζουσα τὰς πέτρους τῶν ὀρέων γόνων, ὡστε αὐτὴ νὰ μὴ παρέχῃ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἰσοφροσύνην | τιμῆν | ἐμ. Εὐστ. Ὁδ. 1514, 24 « οὕτω καὶ ἐκτίμων παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρῳ τὸ ἔξω τιμῆς ἑτεροῖον ἐν παρὰ τὸ ἔντιμον » || διαφ. ἀπείθετος σμ. ἐκτίμος = ὁ παρέχων ἐξαιρέτων τιμῆν πρὸλ. κατωτ. ἦσα. κ. ἐκτίμω, ὄδ. ἢ ἐμ. τοῦ ἀνω χωρίου « ἀναχαρίζουσα τὰς παρεχούσας ἐξαιρέτων ἀπὸ τῶν γονεῖς τιμῆν πέτρους τῶν ὀρέων γόνων » 2) ὁ ἐξαιρέτως ἐντιμος, ὁ μὴ ἐξαιρέτως ἦσα. κ. ἐκτίμω, τὸ ἐπιτεταγμένα τῆ τιμῆ 3) ὁ δὲ ἐν ὠρίσθη τμήμον (ποσὸν) πρὸς πληρωμὴν ἀπ' αὐτοῦ : Ἐπιρ. εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν (βέβαιον τῶν ἀνῶν) ἐκτίμω ἐόντων μὲν ἰσχυροῦσαν τελευτῶ.

ἐκτιμῶ-ω [τιμῆ] κ. μον. κ. νεώτ. ὄσμ. προφ. κ. ἐκτίμω, μετὰ παθ. ἐκτιμῶμαι κ. ἐκτιμῶμαι παθ. ἐξαιρέτως, μὴν, ἀπονεύω εἰς τινα μεγάλην τιμῆν, τοῦ ἔξω ὑπόληφιν, ἀναμωρίζω τὴν ἀξίαν, ἰδίως τὴν ἠθικὴν ἢ πνευματικὴν τιμὴν παρ' αὐτ. ἐν τῇ σμ. τοῦτῃ κυρ. ἐν χρ. τὸ παθ. : Εὐστ. Ὁδ. 1513 « ὅτι δὲ τὸ ὄμω ἐκτιμῶσθαι τιμῆς ἐπίστασθ' ὄμω, ὁ αὐτὸς (Σοφοκλῆς) ἐκφαίνει » : Πολύδ. 8, 30, 17, 3 εἰ τοιοῦτον ἄνθρωπον ἐπὶ τοσαύτων ἐξέτιμωσαν, - τὸν ἐκτίμω διὰ (γὰρ) τὴν τιμιότητα του' παθ. Σοφ. Ἠλ. 64, Στράβ. 13, 25 παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παλαιάν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτιμῶται μέχρι Τενέδου (τιμιότητα, λογιεμένη ἐξαιρέτως) | Εὐστ. Πον. III : οὕτως οἰσθάνεται ὡν ἐκτίμωται, - παρὰ τὸ συμπολιταῖς του ἐκτιμῶται μεγάλως || νεώτ. κ. ὄσμ. συνήθ. κ. ἐπὶ ἠθικὸν ἢ πνευματικὸν προσόντων, ἰδίως τὸ ἐνεργ. : ἐκτίμω τὴν ἀνδρεία του - τὴν ἠθική σου - τὴν μόρφωσίν του - τὴν ἀξίαν του - τὴν κρίσιν του, - τὴ σήμερον δὲν ἐκτιμῶται ἢ καλωσύνην πρὸλ. ἐκτίμωσις 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ γενοῦσθαι ἢ καταστάσεων, κρίνω, σταθμίζω κατ' ὄψιν, ἀπονεύω τὴν προσήκουσαν σημασίαν : δὲν ἐξέτιμωσαν ὀρθῶς τὰς λαϊκὰς ἀξιώσεις, - τὰς δυσκολίας τοῦ ἐχειρηματισμοῦ κ. παθ. δὲν ἐξέτιμήθησαν ἀπὸ τῶν ἰσχυρότων αἰ οικονομικῆ συνθήκῃ τῆς χώρας μας - αἰ περιστάσεις 3) μνην, νεώτ. κ. ὄσμ. τιμῶ, ὑπολήθημαι τι ὑπερμετρῶς, ὑπερβολικῶς, διῶς εἰς τὴν μεγάλην σημασίαν : διον. Ἀλ. Ρομ. 7, 25 τὸν πλάστον οὐ πέρα τοῦ δέοντος ἐκτιμητικῶς, - ἐκτίμωσις κυριῶς τὴν ἐμφάνειν - τὴν ἐπιθειῶν - τοὺς τίλους, - δὲν ἐκτίμω τὰς πλοῖταις 4) κ. μον. νεώτ. κ. ὄσμ. ὑπολογίζω τὴν τιμὴν ἢ τοῖς εἰς χρήμα ἀξίαν πραγμάτων τιμὴν ποσοῦμαι ἐκτίμησον βλ. ἢ,

ἀπομῶ : Πλάτ. Ἐπιστ. 347B τόλαντα γὰρ ἴσως ἐστὶν οὐκ ἕλαττον, ἀν' ἐκτίμω τῆς ὀρθῆς, ἐκᾶτον ἢ δίκαιον οὐσίαν, - ἢ περιουσία τοῦ ἀποδιδάσκοντος ἐξέτιμηθ' ὑπὸ τῆς φρονησῆς διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου κληρονομίας. 5) ἐπὶ πωλοῦσιν ὁμων. ὀρίων μεγάλην τιμῆν, ὑπεριμῶ : Ἀριστ. Πολ. 1325b, 5 αἰσθηόμενος εἰ εὐδύνων ἐπιτετόχηκεν, ἀπὸ τῆς δὲ μέλλει ἐκτιμηθῆναι λογιζέσθαι 6) γλωσσ. διῶν τὴν μεῖζονα τιμῆν ἐν δημοπρασίᾳ, ἀγοράζω τὴ διὰ πλειοδοσίας.

ἐκτιμηγῶσι [τὸ] μνην. κ. νεώτ. κ. ἐκτίσις ἡ διὰ πτωχου ἀπόδοσις, ἐκπενοδότησις, βλαίος πτωχός : Πλ. Νο. 2, 10 ἐκτιμηγῶσι, . . καὶ καρθίας θραυσμός, Φιλ. 1, 415 2) πᾶσι. εἰδ. καθάρσιμα τοῦ σφου διὰ λιμνισμῶς, λιμνισμα : Πάν. μὴ οὐν ληρῆσας τὸν ἐκτιμηγῶν σόν.

ἐκτιμᾶκτρια [ἡ] μνη. ἡ ἐκτιμᾶσσομενη, ἡ ἐξέτιμᾶκτρια : Νηϊάτ. Εὐγ. 3, 255

ἐκτιμᾶκτρον [τὸ] πᾶν. πτόνον πρὸς καθαρισμὸν τῶν σιτηρῶν, δὲ ἐκτιμᾶσσομενη, λιγνιστήρι.

ἐκτιμᾶσις - εως μνην. κ. νεώτ. κ. ἐκτιμηγῶσι βλ. : ΕΜ 281, 18 Ἠφαιστ. Ἀστρ. 1, 20

ἐκτιμᾶσσομαι κ. νεώτ. πᾶσθω ἐξω ἢ μακράν, ὄστω ἰσχυρῶς, ἰδ. πρὸς καθαρισμὸν, τιμῶν, ἐκτιμῶ : Πάν. ἐκτίμωσις τὰ ἔρια καὶ τὰ μῆλια 2) ἀναγκάζω νὰ ἐξέλθῃ τι, ἐκβάλλω : Διφιλ. Σ. η. Ἀθην. 2, 51P τὰ δὲ τούτων ἴτων συκαμίνων | τὰ ἔμωα ἔλμινθας ἐκτιμᾶσσοι, Διοσκ. 1, 126 κ. παθ. : Ἠλ. Π 348 ἐκ δ' ἐτίμωσαν δόδοντες, Πλάτ. Κρίτ. Πρὸσθ. 14 ἐκτιμᾶσσομενων αὐτῶ τῶν δόδωντων, Παισιφ. 52 ὁ Φαίδων | ἐκτιμᾶσσομαι, Ἰαγῶδ. 4, 20 3) πᾶσθω ἀποβάλλω, ἀπορριπτὸν διὰ πτωχου : ΚΔ Ματθ. 10, 14 ἐκτιμᾶσσοτε τὸν κοινοῖτον τῶν ποδῶν ὄμων, αὐτ. Μαρκ. 6, 11 || ὄμ. σμ. κ. μέσ. : ΚΔ Πράξ. 13, 51 ὁ δὲ ἐκτιμᾶσσομενων τὸν κοινοῖτον τῶν ποδῶν αὐτῶν 4) ἀναζητῶ ἐπιμῶσιν : Διογ. Ἐπιστ. 37, 5 ἐκ- τοὺς βαθίζοντας 5) ἀμῆδ. παρατομαί μεγάλως : Ἰνν. Ἐπιδ. 6, 2, 19 ἡ κοίλη αὐτῶ ἐξέτιμωσθαι || ἐπὶ ζῶων, λακτίω, κλωτῶ : Αἰλ. Τακτ. 19, 2 ἐκ- εἰς τὸς πλῆστον ἰπποῦς

ἐκτιμ(ν)ῶμι μνην. τ. τοῦ ἐκτίμω βλ. : Διόδ. Σ 16, 29 (δ. γο.), Ἰωσ. Π 3, 8, 5, Ἐρμολ. Εὐρ. 2, 3

ἐκτίμω κ. νεώτ. κ. ἐκτίμω, μέλλ. ἐκτίσσω κ. ἐκτίσω, ἀόρ. α' ἐξέτιεσα κ. ἐξέτιεσα, παρακ. ἐκτέτεκα, μέσ. ἀόρ. κ. μετ' ἐνεργ. σμ. ἐξέτεισάμην, τινα, πληρωμὴν ἐτελεῶς, ἀποτιμῶ, ἐξοφλῶ, ξεληρῶν, ἰδίως ἐπὶ ποσῶ οὐ ἢ πληρωμῆ ἐπεβλήθη ὡς πονή, ὡς πρόσπονον, ὡς ἀποζημιώσις : Ἦρ. 6, 92 ἐπεβλήθη ἤμισον, χιλία τόλαντα ἐκτίσσω, Πλάτ. Νομ. 836B ἐκτίσσει τὴν βλάβην, Ἰσοκρ. 1, 28 ἤμισον μεγάλην ἐκτίσσει, Πάν. ἐκτίσσει μοι τὸ βλάβος || νεώτ. ἰδ. ἐπὶ καταδικῶν : ἐκτίσει | ἐσφ. ἐκτίσει | τὴν ποινήν του εἰς τὰς φυλακάς Αἴγινης, - δὲν ἐξέτιεσεν ἐμὴν τὸ ἦμισον τοῖς ποιήσας του 2) ἀνταποδίδω τι, ἀνταμείβω διὰ τι : Αἰσφ. Ἐπὶ. 548 Ἄργει δ' ἐκτίσσειν καλὰς τροφὰς, Εὐρ. Ὀρ. 453 χάριτας πατρῶας ἐκτίσων, Πλάτ. Πολ. 520B μὲθ' ἐκτίσειν τὸν προθυμῶσθαι τὰ τροφεία || ἐκτίωσι δίκην (τιμὴν) πληρωμὴν πρόσπονον (διὰ τι) : Ἦρ. 9, 94 ταύτην τὴν δίκην Ἀπολλωνίηταις τῆς ἐκτυφλώσεως ἐκτίσσοι, Εὐρ. Ἠλ. 260 Ὀρέστη μὴ ποτ' ἐκτίσθαι δίκην, Λυσ. 23, 14 ἐξέτισε τὴν δίκην || κ. ἀνευ τῆς λ. δίκῃ : Ἦρ. 1, 1 ριστῶ. Ἐκλ. 656 πᾶσθον ἐκτίσει τούτων ἴένων, δίκην || ὄμ. τίναν ἐκτίσθαι τινί : Ἦρ. 6, 72 ἀλλὰ τίναν τοῖσδε τὴν Διμηρῶν ἐξέτισε || νεώτ. φρ.

ἐξέτιεσι τὸ κοινὸν χρέος - ἀπέβησε 3) τὸ μέσ. ἐκτίσσομαι ἀπαιτῶ ἀερασίαν τὴν πληρωμὴν διὰ τι πρόσφατον λαμβάνω ἐκδίκωσι, ἐκδικῶμαι : Εὐρ. Ἦρ. 547 μάλιστα Κρότωνος θάνατον ἐκτίσσοι, **ἐκτίσις** - εως [ἡ] [ἐκτίω] κ. νεώτ. κ. ἐκτίσις ὄσμ. ἐσ- ἢ ἐνεργεία καὶ τὸ ἀνατῆλεμα τοῦ

ἐκτίθειν, ἀπόστισι, πληρωμή, ἐξέφλησι, τιμωρία : Πλάτ.Νόμ.855Α ζήσιας δὲ ἐκτίσεις . . ἐκτίθειν, Δημ.834 ἐπὶ τῶν ἐμῶν ποίησαι τὴν ἐκτίσιν, Δέν. 2,17, Πόπ. ἔγγυος εἰς ἐκτίσιν, Ἰσίδ.Μυστ.4,5 ἐκτίσις δικῆς-πρωσίτην || νεώτ. ἐκτίσις ποίησις ἐκτελείσι τῆς ποιήσις ὕπο καθήκον.

ἐκτίσματος (τῆ) κ. ἐκτίσματος βλλ. τὸ ἐκτινόμενον ὡς ποιήθ, πρῶστιν : Πλάτ.Νόμ.868B τὸ δὲ ἐκτίσμα αὐτὸς αὐτῷ κομιζέσθω κατὰ τὸν νόον, Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,52 (πληθ.)

ἐκτίστης ἴσα. « ἀπαδοτής » | Ἰδιόρθ. Κόντ. ἐκτίστης : Γλωσσ. Αναστ.132.

ἐκτινόμενος ἀνατρέφω διὰ θηλασμοῦ, ἄ. ἐκτινῶν : Ἀριστλ.Ζ1 522α,6 ὡστ' ἐκτινέσθαι τὸ παιδίον.

ἐκτινῶ-άω μτην., μέλλ. ἐκτινῶμαι, διατριπῶ, παθ. ἐν τῇ μτη. : Ὁρειδ.Α6,20,10 ἐκτινῶμενος, παθ. παρακ. : Ἦρωαν Βελιοπ 96,2 ἐκτινῆσθαι, ἐν τῇ μτη. : Πολυδ.2,70 ἐκτινόμενος.

ἐκτιπρώσκω, μέλλ. ἐκτιπρώσω ἐπὶ γυναικός, γεννῶ πρό τοῦ δένοντος χρόνου, προῶρως, κίνω ἀποβολή : Διόδ.Σ 3,64 τελευταίαι καὶ τὸ βρέφος ἐκτίσται πρό τοῦ καθήκοντος χρόνου, αὐτ.4,2 Πόπ. ἐκ τῶν πληθῶν αὐτίαν ἐξέτριψεν τὸ βρέφος || ὁμ. συμ. κ. ἀπολ. : Ἦρ.3,32 καὶ μὴν ἐκτριπῶσαν ἀποβαντιν, Ἰνπ.Ἀφορ.3,12, Ἀριστλ.Ζ1 585α,22 καὶ ἐκτριπῶσκασι δὲ τινες συνέλαβον ἄμα || ὁμ. συμ. κ. μεσ. : Ἰνπ.Ἀερ.10 τὴν γυναικὰς ὀκείσαι ἀν τῆχισιν ἐν γαστρὶ ἔχουσαι καὶ αὐτόκοι αὐτήν ἢ πρός τὸ ἦρ ἐκτιπρώσκασθαι 2) ἐπιχερῶ, ἀποπεριφῶμαι νά προκαλέσαι ἀποβολήν, ἐκτριῶν : Ἰνπ.Ἰυν.1,78 3) π.ἴωσι κ. μτην περ, ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἐξαιδιῶθ βλλ. : Φρόν.184, ἐκτίω ἐκτῶν. ἐσφ. τ. τοῦ ἐκτίω βλλ.

ἐκτιπῶ-άω μτην. ἀόρ. ἀσφωρ. ἐκτιπῶμαι, ἀποφῶρω, ἀπομένω, ἀνεύχομαι μέχρι τέλους : Φθ.2,464,

ἐκτιπῶμα-ατος (τῆ) τιμήμα, τεμάχιον γῆς, ἐπὶ τῶν ζωνῶν : Ἀριστλ.Μετ.362B,5 τῆς γῆς ἐκτιπῶματα : Ἀριστλ.Πρ.895α,1 2) γλωσσ. νεώτ. ἡ ἐκτιμῆ βλλ. |

ἐκτιπῶσι (τῆ) νεώτ. | ἰσγλ. ἐκτανωσι | ἐκατριπῶσταιν.

ἐκτιπρώγχι (τῆ) νεώτ. ζωολ. τρέξις ἐκτιπρώγχι τῆς δραστηριότητος ἐκτιπρώγχι, ἀβραχισσοφῶρα, **ἐκτιπρώμα**-ατος (τῆ) νεώτ. ζωολ. κ. ἐξώδερμα, ἀσχεγῆνος θῆλη τοῦ ἐμβρύου, ἄ ἐξω βλαστοδέρμα ἡ ἐξω βλαστικὸν δέρμα.

ἐκτιπρώκτης (τῆ) μτην. κωμικὴ ὀνομασία παρασίτου : Ἀκλίφρ.3,6.

ἐκτιπῶμα (τῆ) νεώτ. ζωολ. παράσιτα ζῷα ἡ φυτὰ, διαβιπῶντα ἐπὶ ἑτέρον ζῷων ἢ φυτικῶν ὀργανισμῶν καὶ διατρεφόμενα εἰς βάρους τούτων.

ἐκτιπῶν ἐπίρρ. | ἐκτιπῶν ἀντὶ ἐξῶθεν, ἐκ τοῦ ἐξω μέρους, ἐξω, ἐκτός, μετὰ γεν. : Ὁδ.Α 132 ἀρ δ' αὐτὸς κλισίον θέτο ποικίλον, ἐκτιπῶν ἄλλων μνηστῆρων | ἐκτός τοῦ κύκλου τῶν μνηστῆρων, Ἀγ.οθ.ἐν ΑΠ 5,30,7 μαίχια ἄλεκτρα κἀκίστα καὶ ἐκτιπῶν ἐπισιν ἐρωτῶν | ἴδεναι ἀγαπῶν. 2) ὀπλός, ἐκ. δός : Αἰσχ.Ἐπι.629 πύργων δ' ἐκτιπῶν βαλῶν Ζεὺς σφε κἀνοι κεραυνῶν 3) ἀπολ. ἐξω, ἀπέξω : Αἰσχ.Χο.473 δῶμασιν ἐμῶτον πῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἐκτιπῶν, Σοφ. Ἠ.802 τῆνδ' δ' ἐκτιπῶν βοῶν ἐκ, Εὐρ. Ἄνδρ.975 ἄνθρωποι μὲν ἀν γῆρασι' ἀπ' ἀνδρῶν, ἐκτιπῶν δ' οὐ βροχίως | νά νυμφευθῶ γυναικὰ ἐκ ξένου οἴκου || ἐκτιπῶν αὐλῆς ἀμφ. γεν. ἐν Ὁδ.1,239 | ἴδεναι. ἐκτιπῶν αὐλῆς 4) ἄνευ, χωρὶς τῆν συντροφίαν πινός : Νόων.11,428.

ἐκτιπῶ ἐπίρρ. ἐπ. ἐκτός, κῆω, μακρὰν ἀπό, μετὰ γεν. : Ἰ.Ο 39' ἀμφεμάχοντα βοῶν ἐκτιπῶ νῆων, Ἀπολλ.Ρ 1,243 2) ὀπλός, ἀπό, ἐκ : Ἀπολλ.Ρ 1,1291 σὰς δ' ἐκτιπῶ μῆτις ὄρωρον | ἴδεναι σοσι' 3) ἀπολ. ἐξω : Ἀπολλ.Ρ 3,255 4) ἄνευ, χωρὶς : Νόων.Δ 22,252 ἐκτιπῶ νῆς.

ἐκτιπώρῳχ-ῶ μτην. διὰ τοικωρητῆς διαρπῆ-

ζω : Πολυδ.4,108 τὸ δὲ τελευταῖον ἐπισκηνῶσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας ἐξοικωρῶσιν μὲν τὸς βίους || γεν. διαρπῶζω, λεηλατῶ : οὐτ.16,55,2 ἄρ-σιν ἐξοικωρῶσιν τὴν βασιλείαν.

ἐκτοκαρβία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἐκτόμοις ἡ ἀνάμνησις θέσις τῆς καρδίας.

ἐκτοκέω μτην. κ. μον. δανειζῶ ἐπὶ τόκῳ, τοκίζω : Ἀκάλ.Πά Ἦσ.66,9 2) μον. τοκέω, γεννῶ : Νικήτ.Εὐγ.9,275 ἐκτοκέωσας ὁ Μυρτιαν Δρόσιλλαν κ. παθ.οὐτ.4,185 διὰς ἐκτοκέωσθαι τὴν Παλλάδα.

ἐκτοκίζω μτην. κ. νεώτ. δανειζῶ ἐπὶ τόκῳ : Πόπ., -συνετηρεῖτο πενήκωρς ἐκτοκίζων τὰ ὀλίγα χρημάτα τούτ' || ἀπαίτῳ τόκῳ : Πά Δευτ.23,19[20] οὐκ ἐκτοκίεις τῷ ἀδελφῷ σου τόκον ἀργυρίου 2) προκαλῶ τοκετόν, γέννησις : Σὺμμ.Πά Ἦσ.66,9.

ἐκτοκισμός (ὁ) νεώτ. τοκισμός

ἐκτοκος-ον μτην. ἐκτός βλλ. : Αἰ.Ζ1 10,14.

ἐκτοκότυλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὄργανον ὀγκίστι τῶν ὀφθαλμῶν διδραχμῶν κεραλοπόδων.

ἐκτοκόκλιον (τῆ) νεώτ. τὸ ἐκτον μέρος τοῦ κύκλου 2) εἰδικὸν χωμαστρικὸν ὄργανον, ἄ ἐξῆς

ἐκτολμος-ον θρωσῆς, παρατόλμος, ἐσφ. γρ. π. Σουῖδ. ἐν λ. λαίμα.

ἐκτόλμω ἐπίρρ. μτην. μετὰ πολλῆς τόλμης, παρατόλμωσ, θρωσῆσι : Μαν.3,331.

ἐκτολαγία (ἡ) πάθ. ὁ φόρος τοῦ ἑνὸς ἐκτου | Πάπ.

ἐκτολογοῦμαι-ῶμαι πάθ. ὁποῖομαι ἐπὶ τὸν φόρον τοῦ ἑνὸς ἐκτου, ἐπὶ τῶν προΐοντων.

ἐκτολύπειω ἐκτύλιξις τολύπην ἐπίρρ. ὄθ, μτφ. ἐκτελῶ, ἄγω παντελῶς εἰς πέρας : Ἰσίδ.Α 44 γαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέωσας, Αἰσχ.Αγ.1032 οὐδὲν . . κάριον ἐκτολυπέωσειν.

ἐκτομάζω γλωσσ. ἐκτένω, καθιστῶ ἐκτόν.

ἐκτομάς-άδος (ἡ) πύλις, μικρὰ θύρα κατασκευασμένη εἰς τὸ θυροφύλλον μεγάλῆς πύλης δι' ἧς εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται μεμωμένα ἄτομα χωρὶς ν' ἀνοίξῃ ὀλόκληρον ἡ πύλη : Αἰν.Ταντ.24,5 Πάπ. 2) ἴσα. ἐπερικεφαλαία, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν. 3) ἴσα. « ἐκτομάδες εἶδος δόρατος » | εἰλη ὄναγιν, ἐκτομάδες.

ἐκτομέω-έω (ὁ) ἴσα. κ. νεώτ. ὁ ἐκτένω, ὁ ἐνεργῶν τὴν ἐκτομήν, τὴν ἐκτόμισιν 2) τὸ δι' οὐ ἐνεργεῖται ἡ ἐκτομή ὄργανον, ἐκτομῆς βλλ. |

ἐκτομή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτένω, ἡ διὰ τοῦς ἐκτασθῆναι, ἀποκοπή : Πλούτ.Ακκ.16 ἐκτομῆς τῆς καταστρωμάτων ἐν ταῖς τριήρεσιν, Μηναιδ.3,29 Ἐσπερ.Στχ. ἀπ' ἀνόμου βασιλείως τὴν κῆραν ἀπετήρησας καὶ τὴν ἀσμίμων ὀρχησασμένην κῆρην τρώσας καὶ πρό τῆς ἐκτομῆς καὶ μετὰ τὴν ἐκτομήν διελέγξας | ἀποκεφάλισιν | - ἐκτομῆ ὄγκου || μτφ. ἐπὶ ἡδονῶν, λόγου : Φιλ.1,450,170 || τὸ ὄρνεον | Πορφ.π.Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.3,11 ἐκτ. καρλῶν 2) κ. νεώτ. εὐνοισμός, ἐκτομῆσι : Ἦρ.3,48 παῖδας . . ἀπέπεμφε παρὰ Ἀλυάττας ἐπ' ἐκτομῆ, Πλάτ. Σὺμμ.193C οὐ γὰρ ἐν ἐκτομῇ οὐδὲ δεσμοὶ ἄλλῶν ἐγγίνοντο καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια 2) περιτομή γυναικῶν : Στραβ.16,2,37 3) τοκέως, τιμήμα, ἀποκοπή : Πλούτ.Ποιμ.41 τῆς γῆς ἐκτομῆς βαθεῖας λαμβάνοντες καὶ κατ' ἀλλήλων συντιθέντες | τεμάχιον γῆς κεκομμένην 4) τὸ ἀνοήτως ἢ τὸ σχῆμα ὄπερ προκρίπει ἐκ τῆς ἀνοικῆς τεμαχίῳ ἐκ πινος σφάρατος : Πλούτ.Φαίμ.3 ἐκτιπῶν . . κρημνωθῆ καὶ σπεινῶν.

ἐκτομῆσις-έωσις (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκτομή τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ὄρχων ἢ φροθῆκων, εὐνοισμός.

ἐκτομοίαις-αων πάθ. ἐκτομῆσις βλλ.

ἐκτομοίαις (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἐκτεμημένος, ὁ ἀνοσπῆς ἐκτομῆσις, ὁ εὐνοισμοειδής, εὐνοισμοειδής ἴσα. « εὐνοίσιος σπῆδων » : Ἦρ.3,92 παῖδες ἐκτομῆσις πεντακείσιοι, αὐτ.6,9 Ἀντιφῶν.133,5 κάπρος ἐκτομῆσις, Ἀριστλ.Πρ.597β,27 βόες ἐκτο-

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μῆσις

μία, Λουκ.Κρον.12 γελῶσθ ἂν εἶην τὸ μὲν πατέρα ἔκτομιον πενηπικῶσ τὸν οὐρανόν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνογιζῶν, -έκτομις ἴππος.

έκτομιζέω ἥπλ. ἔκτεμνα, μτφ.: Πάπ. ἔκδομιζοντος (sic) ἁσάθ τὴν ὄλην ἀλθέβαια.

έκτομις-ἴδος (ή) μτγ. κ. νεώτ. θηλ. τὸ ἔκτομεις ἡ ἔκτεμνωσ, ἐργαλίον δι' ἔκτομης: ΑΠ 6,21,2 ὄρῃδιον καυλίαν ἀσχολῶν ἔκτομιδα (τὸ θερπτικόν ὄρῃδιον): 2) ἔκτομις (ἔνν. μήτρα), ἔθβολός βλλ.: *Αθην.3,101Α τῆς δὲ διαφοράς τῆς περὶ τὴν ἔκτομιδα μνησκέλει Ἴππαρχος.

έκτομιαν [τὸ] κ. νεώτ. τὸ φυτὸν μέλας ἑλλέβορος ἢ «ἔκτομιον ἑλλέβορος» καὶ ἄτημος λιθωνώτος: Ἰ.ἠν.Γικλ.78, Θεόδωρ.Φι.9,10,4, Διοκλ. Καρ.ἀπ.151 ἢ λευκός ἑλλέβορος: ΨΔιοσκ.4,148 2) ἔκτομος [ἔνν. ἵβος] ἴβος σχηματίζων ἔνδοξον γόνιον: Ἐπιφρ.

έκτομοσ-ον νεώτ. ὁ ἔκτεμνόμενος, ἔκτομις βλλ.

έκτομιζομαι μτγ. ἀποδόλλω λοχόν: Ἡρόδ.

ἱατρ. I.Ρ.Η. Μπαλ.58,99 ἐκτόμιζόμενον πνεύματος

έκτομοσ-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτός τοῦ μουσικοῦ τόνου, παράτονος, παράρτονος: Κλημ.Ἄλ. Στρωμ.2,493 ἐκτ-... ὄθειν 2) νεώτ. ὁ ἔκτονωσ-θεὸς, ἄτονος, χαλάρως, ἑτεννημένος.

έκτονω-ώω μων., νεώτ. κ. ἔκτονωσ, καθιστῶ π ἔκτονον, ἀνεύθιμον, χαλάρωσας: Νικ.Κων.Ἄλ.Πόλ. 400Β τῷ τῆς ὀδοποιρίας ἡμῶν ἔκτονωθέντες.

έκτόνωσ ἑπιρρ. μων. κ. νεώτ. ἐντόνωσ, σφόδρα: Κεδρ.Γεωργ.1,376,6

έκτόνωσ-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἔκτονω, χαλάρωσος τῆς ἐντόνωσος, ἑτεννησῶσ 2) εἶδ. μηχανολ. ἡ δι' αὐξήσεως τοῦ ὄγκου τῶν ἀερίων κατὰ πῶτος τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀσκουμένη πίεσις, ἔ. ἀποτόνωσις.

έκτονωτής [ὸ] νεώτ. ὄργανον σχήματος κοιλύρου κώνου, δι' οὗ γίνεται ἡ ἔκτόνωσις ἀερίων.

έκτονωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔκτόνωσιν: ἐκτ- στήτης 2) τὸ σὺδ. ἐκτονωτικὸν ὡς οὐσ. ἐκτονωτικός βλλ.

έκτόνωσις-εως νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἔκτονω, ἡ διὰ τοῦοῦ βολῆ, τὸ ριψμό μὲ τόξω 2) ἡ οἰονεὶ διὰ τοῦοῦ βολῆ, ἐκπεφούσσις, ἐξακόνησις, ἐκπῆσις: ἡ ἔκτόνωσις τοῦ ὕδατος.

έκτόνωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τόξευσιν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἔκτοξεύῃ: ἐκτοξευτικὸν ὄπλον-σώλην-συσκευή.

έκτοξευτικός ἑπιρρ. νεώτ. δι' ἐκτοξεύσεως.

έκτοξεύω κ. νεώτ. ρίπτω ἔκ τινος μέρους βέλῃ διὰ τοῦ τοῦοῦ, τοξεύω: Ξεν.Ἀν.7,8,14 τὸ δὲ λοιπὸν ἐκτοξεύοντες ἐποίησαν μῶδὲ παρῆναι ἐπι ἀσφαλῆς εἶναι, Ἄρρ.Ἀν.1,1 ἔλθειν ἐκέλευσε καὶ ἐκτοξεύειν ἐς τοὺς Θούρασ ὅλη προσέφειντο 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ρίπτω μεθ' ὀρμῆς, ἐκσπενδύω, ἐκτινάσωσ: ἡ ἀντλία ἐξέτοξευσσε τὸ ὕδωρ εἰς μέγα ὄθος 2) κ. μτφ. ἀναστροφ. πρὸς δυσσερότους λόγους, ἀπειθῶν, ἐκτομιζῶ μετὰ θυμοῦ: ἐξέτοξευσσε κατ' αὐτοὺς ἑκάστος ὄβρεις -ἀπειλῶσ -κατηγορίας 3) ρίπτω διὰ τοῦ τοῦοῦ τελειῶν πάντα τὰ βέλῃ μου, κενῶ τὴν φασέρην, παθ.: Ἡρ.1,214 πρῶτα μὲν γὰρ λέγεται αὐτοῦσ διασπῆσται ἐς ἀλλήλους ἐκτοξεύειν, μετὰ δὲ ὡσ ὅτι τὰ βέλῃα ἐξέτοξευστο 2) μτφ.: Εὐρ. Ἀνὸρ.365 καὶ σου τὸ σῶφρον ἐξέτοξεύοντων φρονέσῃ ἐξέπεισε, ἐξέλιπε, Ἄριστφ.Πλ.34 τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαπαιρῶν σχεδὸν ἤδη νομίζων ἐκτοξεύεσθαι βίον [σχὸλ. «ἀντιδόδοσ»] 4) μτφ. ἀπορριπτῶ, ἀποδομιζῶσ: Φιλ.1,328 ἔκ- ἀλθέβαια κ. παθ.: αὐτ.252 5) τὸ παθ.κ.ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ: Γαλ.8,48.

έκτοξεύομαι [τὸ] νεώτ. ἔφωλ. ἔκτόξωσ βλλ.

έκτοπιζής-οός ἑκ. νεώτ. ὁ πᾶσων ἐξ ἔκτοπιζήσ βλλ.: ἐκτοπιζή ἔμβρυα.

έκτοπιζία (ή) νεώτ. ἱατρ. εἶδος τερατογενοῦσ διαπλάσεωσ τοῦ ἐμβρύου παρουσιάζων ἀτροφίαν τῆς μᾶσ τῶν θωρακικῶν πλευρῶν.

έκτοπιζέω κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. μτφ. παθ. παρακ. ἔκτοπισμένωσ ἀπομακρύνω τὴ ἴτια ἐκ τοῦ τόπου του, μετατοπιζῶ τὴ ἔκ τινωσ θέσεωσ: Ἄριστλ.Θαυμ.8420,12 ἐκτοπιζῶν αὐτοῦσ, Πλούτ.1,74,7, ΠΔ Μακκ.2,813 ἀπιστοῦντες τὴ τὸ θεοῦ δίκην... ἐξέτοπιζῶν αὐτοῦσ κ. παθ.: Πρὸλ.Κρατ.74Ρ ἀνεύθιμον ἐκτοπισόμενον τῆσ καθ' ἡμᾶσ οἰκουμένησ (ἔξω τῶν ὄρων τῆσ οἰκουμένησ) 2) ὄμ. παθ. ἐπὶ χάρος, κείμαι εἰς ἀπέκνερτον, ἀπομακρυνόμενον μέρος, ἴβωσ κτ. μτφ. παθ. παρακ.: Στράβ.3,4,19 ὅσα δὲ καὶ βάρβαρα καὶ ἐκτοπισμένα 2) ὄμ. κ. νεώτ. γεν. ἴ. Παναθ. Χριστ.Τεμν.75 ὄρος ἐκτοπισθέντα ἐκεῖ μακρῶν τῶν κραταιῶν συντηροῦσ τὰ δὲ θρυμῶν 2) νεώτ. εἶδ. ἐπὶ τῆς ὑπερρείασ ἀσφαλείασ, ἀπομακρύνω ἐκτός τοῦ νομοῦ τῆσ κατοικίας ἡ τῆσ καταγωγῆσ ἐπικινδύνων πρόσωπον: μετὰ τὴν ἐκτισιν τῆσ ποιήσ τοῦ ἐξέτοπιση εἰς Ἄναφην 2) ὄμ. νεώτ. ἀπομακρύνω τ, ἵνα καταλάβω τὴ θέσιν του: πᾶν ὄμιον ἐμβαπτίζόμενον εἰς ὕδρον ἐκτοπιζέει μέρος αὐτοῦ 2) ἴδ. ἐν ἔχθρ ἔνοια ἐκδιώκω ἔχθρον ἐκ τῶν θέσῶν του: τὰ στρατηματὰ μᾶσ ἐξέτοπισαν διὰ τῆσ λοχῆσ τὸν ἔχθρον 2) ὄμ. κ. μτφ.: αὐ νεώτ. ἴδαι ἐξέτοπισαν τὰσ παλαιὰσ 2) μτφ. μεταστρέφω, μεταβάλλω: Στράβ.4,17 εἰσ μὲθον ἐξέτοπισ 3) αὐτῶ, ἀνοχώρῶ ἐκ τινωσ τόπου, ἀποδομῶ, μεταστασεύω: Ἄριστλ.Πολιτ.13149,9 ἄλλα τοῖσ γ' ἐκτοπιζοῦσι τυράννοισ ἀπὸ τῆσ οἰκίας καὶ συμφέρει τοῦτο μάλλον 2) εἶδ. ἐπὶ ἀποδυητικῶν πτηνῶν καὶ ἡδῶν: Ἄριστλ.Ζ1.600,14 οἱ δὲ [ἐν. ὄρνιθεσ] πορρωτέρω ὄντεσ τῶν ποιούτων, οὐκ ἐκτοπιζοῦσιν, ἀλλὰ κρῆτοῦσιν αὐτοῦσ 4) μτφ. ἐπὶ ἀγορεύοντοσ, ἐξέρχηται, ἀπομακρύνονται τοῦ θέματος, παρεκβαίνω: Ἄριστλ.Ἡτ.14146,29 ἅμα δὲ καὶ ἔάν ἐκτοπίσῃ, ἀρμόττει, καὶ μὴ ὄλον τὸν λόγον ὁμοειδῆ εἶναι 5) ἀποφύγω, ἐκφεύγω: Διογ.Λ 4,39 ἐκ- τὸν πολιτισμόν.

έκτοπισ-οσ-ον κ.-οσ-ον ἔκτοπος, ἀπομακρυνόμενος: Σοφ.ΟΤ 1340 ἀπόγει' ἔκτοπιον ὄτι τὰ χριστὰ με, αὐτ.ΟΤ 166 ἡνώσασ' ἐκτοπίαν φάγια πλημάσ [σχὸλ. «ἐξέτοπισασε ἡ»] 2) ἔξενος, ἀλλοδαπόσ: Ἀθῆν.14,659Α ἐκάλουσ δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μᾶγειρον Μαίωνα τὸν δ' ἔκτοπιον Ἴτέττην 3) ἐξωτικός, θαυμάσιος, παρδόδοσ: Ὀρφ.Ὺν.58,10 ἐκ- ὄρμαι.

έκτοπισέω [ή] γλωσσ. κ. νεώτ., δημ.-ἡ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτοπίωσ, ἀπομακρύνωσ ἐκ τῆσ θέσεωσ, ἐκτοπισμόσ βλλ.

έκτοπισμα-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτοπίωσ, ἡ ποσότησ τοῦ ὕγρου, ἡν ἐκτοπίει σῶμα τὴ ἐμβαπτίζόμενον ἐντός αὐτοῦ 2) εἶδ. ναυτ. ὁ ὄγκοσ τοῦ ὕδατοσ ὁ ἐκτοπιζόμενοσ ὑπὸ πλοίου ἰστροροποῦντοσ ἐν ἡρεμῶντι ὕδατι.

έκτοπισμός [ή] κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτοπίωσ, ἀποδημία εἰσ ἄλλον τόπον, μεταστάσεσι: Ἄριστλ.Ζ1.599,4 τοὺσ μὲν ὄντ ἐκτοπισμόσ τοῦτον ποιούσιν τὸν τρόπον 2) νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ τῆσ δημοσίασ ἀσφαλείασ ἀπομακρύνωσ ἐπικινδύνων πρόσωπον ἐκ τοῦ νομοῦ τῆσ κατοικίας ἡ τῆσ καταγωγῆσ του 2) ὄμ. ἱατρ. ἡ μετατοπισίσ ὄργάνου τινὸσ τοῦ σώματοσ παρὰ τὴν κανονικὴν θέσιν: ἐκτοπισίσ νεφροῦ 4) ἡ ἀπομακρυνμένη θέσισ τόπου τινὸσ: Στράβ.4,5,5 περὶ δὲ τῆσ Θουλίεσ ἐπὶ μάλλον ἀσασῆσ ἡ ἱστορία διὰ τὸν ἐκτοπισμόν.

έκτοπιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ὄνῃκων ἡ ἀναφερόμενοσ εἰς τὴν ἐκτίπισιν ἢ τὸν ἐκτοπισμόν βλλ.σ, ὁ ἔχων τὴν συνῆθειαν ν' ἀλλάσασ τὸπον

διαμονής, ἀποδημητικός, ἀντίθ. ἐπιδημητικός : Ἀριστ.Λι 488α, 14 και τὰ μέν ἐπιδημητικά και τὸν ἀγέλαϊον και τὸν μονωτικόν, τὰ δ' ἐκτοπικά, αὐτ.ΖΜ 694ε, 5 και ἄλλα γένη ὀρνίθων πηκτικά, ὅσους ἢ σωτηρίας ἐν τῇ ταχυτῆτι τῇ τῆς πτήσεως, ἢ ἐκτοπιστικός ὁ βίος. 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐκτοπισμὸν βλ.λ.2.

ἐκτόπλασμα-ατος (τό) νεώτ. | ἐκτός, πλάσμα | κ. ἐξώπλασμα ζῶα | τὸ ἐξωτερικὸν στήρωμα τοῦ σώματος τῶν μονοκτυπῶν μικροσκοπικῶν πρωτοζῶων βλ.λ. 2) ψυχισμὸς τοῦ ἐκτός τοῦ σώματος τοῦ μεταφυσικοῦ βλ.λ. ἀτόμιον σχηματίζομενον πλάσμα διὰ τῆς ὁλοήσσεως τοῦ ψυχικοῦ ρευστοῦ συνδύμενον νὰ λαμβάνῃ διαφόρους μορφὰς τῆς ἀνοργάνου καὶ ὀργανικῆς ζωῆς.

ἐκτόπος-ον ὁ μακρὸν τόπου πινός, ἀπομακρυσμένος ἐν τινι τόπῳ μετὰ γεν. : Σοφ.ΟΚ 233 οὐ δὲ τινὰ δὲράμων πάλιν ἐκτόπος αἰθερ ἀφορμὸς ἐμὰς χθονὸς ἔκτορος αὐτ.Τρ.32 γήτις ὅπως ἀρούσαι ἐκτόπον λαθῶν, Εὐρ.Βάκχ.69 ἐκτόπος λατὼ (ἀς φύγη, ὅς ἀπομακρυνθῆ) 2) ἔξω : Σοφ.Τρ.113, τέρθηκεν - αὐτὴ πρὸς αὐτὰς αὐδένος πρὸς ἐκτόπον | οὐχ ἰδιὸς ἐξὸς χειρὸς | 3) ἀσυνήθης ἐκτικός, παράδοξος : Ἀριστ. Ὀρν.147α ἐστ. γὰρ δένδρον περικκὸς ἐκτόπον τῆ, Πλάτ.Νόμ.799ε ἐκτόσας ὀπιπὸν τὸν ἐκτόπων κα' μῆσθμ' πω ζυθήτων, Θεόφρ.ΦΑιτ.δ.13,12 ἐκκρίων, Πλούτ. Ηθ.977ε ἱστορία ἐκτόπος 4) ἐπι πρὸς παράδοξος, ἰδιότροπος, ἐκκεντρικός : Ἀριστ.Λι.Πρ 954b, 2 4) ἴσ. ἐκτοπον ἔξωδον >

ἐκτοποργῶ-έμ μον. ἐκτοπα, ἀτοπο ἐργάζομαι κίνηω : Στουδ.Θεοδ.148 εἰν Μί

ἐκτοπρωκτα (τά) νεώτ. ζῶα ζῶα τοῦ ἀθροίσμ τῶν βροσφῶν φέροντα τὸ πρῶκτικὸν στήμιον ἐκτός τοῦ πεταλοειδούς φερέως τῶν πλοκαμῶν.

ἐκτόπιος ἐπίρω. ἐκτικός, ἀσυνήθως, θαυμαστικός, ὑπερβαλλόντως : Ἀριστ.Θαυμ.833α, 14, Πολύβ.327.8 ἢ τε γὰρ ὄφεις ἐκτόπιος ἐν αὐτοῦ ποδερό καὶ θηριώδης, Μηνσι.3.9 Qδ.9' 2) το συγκρ. ἐκτοπιώτης ἐν Ἀριστ.Μεταφ.987b, 30 κωδών.

ἐκτόρειος-ον δ.τ. τοῦ ἐκτόρεως βλ.λ. : Ἀναξῆ. 38, Λυκόφω.1133 ἐκ κόμας.

ἐκτόρεος-ον κ. -α ἢ -η' -ον κ. ἐκτόρειος ὁ ἀντικὸν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀμηρικὸν ἥρωα Ἔκτορα : Ἰλ.Β 416, Εὐρ.Ρῆσ.2 βάθι πρὸς ἐνάσας τὰς ἐκτόρειος τις ὁπασπιστῶν ἀγρυπνοῦ βασιλέως **ἐκτορεύς-εως** ὁ νεώτ. ἐργασίον ἐκ χάλυθος δι' οὗ κοιλαινονται ἀντικείμενα διὰ τορευσεως **ἐκτορευσις-εως** ἢ νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ἐκτορέως ἐπεξεργασία κοιλανσις διὰ τορευσεως.

ἐκτορεύω μτν. γλύφω, κοιλίζω, παθ. : Ἠλιόδ. Α10.2.11 ἰδ γρ. ἐκτορεύονται |

ἐκτορεύω διατρύω, διαπερῶ, διατρύω, φωνεῖω : Ὑμν.Εὐρ.42 γλυφάω, αἰάν' ἐξέτρησαν ὀρεσκίωιο χάλωνης.

ἐκτόρημα-ατος (τό) νεώτ. πυροβολ. ἢ ἐπὶ τῆς ἐμφραγματικῆς πλακῶς τὸν παλαιῶν βραδυδύλων πυροβολῶν Κρούθι ἐκκοκαθῆ. ἢ χρησιμεύοντα διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀπόθεσιν τῶν καταλοίπων τῆς κατακαύσεως μελανῆς πυρῆτος.

ἐκτορμῆω μτν. ἐξέρχωμαι τῆς ὁδοῦ, λοξοδρομῶ, παραστρατίζω' Σουδῆ > ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ πλανώμαι : Πασα.Γραμμ.ἀπ.310.

ἐκτορνεύω μτν. ἐξέρχωμαι. τοῦ τορνεῶω βλ.λ. : Σύμμ.ΠΔ'ΕΞ.25.35136' κ. παθ. : Ἠλιόδ.Α10.2.11 και τὸ ἐπίσημον τοῦτῆς λαθρῆς ἐλέφας εἰς ἀπὸν ἐκτετόρνευται | δ.γρ. ἐκτετόρνευται |

ἐκτορνος-ον μτν. ὁ τετορνεύμενος, στρογγύλωος, εὐρύθμος : Φιλ.Μηχ.Βελον.76.25.

ἐκτός-η-ος κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἄριθμ. τοκτ. ὁ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρά φέρον τὸν ἀριθμὸν ἔξω : Ἰλ.Β 407 ἐκτόν δ' αὐτ' Ὀδυσσα Α' μῆτιν ἀτά-

λαστον, Ὀδῆ 415, Θουκ.22 μετὰ τὴν ἐν Ποτειδαίᾳ μάχην μνηί ἐκτωκ καὶ (δεκάτωρ) 2) ὁ ὅρος ἐκτός (ἐν. μνη) ὡς οὐδ. μνη τὸν Φωκικὸν ἀντιστοχὸν τῶ τῶν Δεκάων Θεοξένιος : Πλούτ.Ἠθ. 268Α' 2) ὁ θηλ. ἐκτός ὡς οὐα. βλ.λ. 2) νεώτ. το οὐδ. ἐκτόν ὡς οὐα. ἐν ἐκ τὸν ἔξ' ἴσων μερῶν, εἰς ὁ διηρέθη τι' 2) ὅμ. το οὐδ. τὸ ἐκτόν ὡς ἐπίρω. κατὰ τὴν ἐκτὴν σειράν ἢ φράσιν.

ἐκτός-η-ον ἰχθυό μτν. ὁ δυνατόσις τὸν ἐξρ : Διογ.Α.3.105 τὰ μέν οὐν ἐκτὰ ἔστιν, ὅσα ἐνδύεταται ἔχειν, ὅλον ἢ δικαιοσύνην 2) ὁ οὐδ. πλεθ. ἐκτὰ ὡς οὐα. π.Στωϊκ. οἱ ἰδιότητες τῆς οὐσίας : Στωϊκ.ἀπ.2.129,150 ἰτό ἐν Ἀθην.10.420D σὺ δὲ ἀπελθὼν τὰ ἐκτὰ τρῖμα πιθ. ἐσφ. γρ. 1.

ἐκτός ἐπίρω. κ. νεώτ. κ. δημ. Ἐπιρω. ἐγός, ἔξω μακρῶν, ἀντίθ. ἐντός, ὡς πρὸθ, μετὰ γεν. προτασομένης ἢ ἐπιτασομένης ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω : Ἰλ.Ε 13 στή δ' ἐκτός κλισίης αὐτ.Υ.424 παρατρέφας ἔγε μόνιμος Ἰπποῦς ἐκτός ὄδοσ | ἔξω ἀπὸ... μακρῶν ἀπὸ... | Ὀδ.Μ 219, ἦσι δὲ Ἐργ.729 μῆτ' ἐν ὄδῳ μῆτ' ἐκτός ὄδοσ προδύδων οὐδ' ἄρσας, Πινδ.Π.4.289, Αἰσχ.Ἐπι.265 ἐκτός οὐδ' ἀγαλμάτων, Διόδ.Σ.20.83 ἐκτός βέλους ἔξω τῆς βολῆς βέλους, 1. - εἰκὼν ἐκτός κειμένου ἢ ἐπὶ ἰδιότητος, πολλοὺ ἐκτυπωμένη ἐν βιβλίῳ |

2) νεώτ. φρ. ἐκτός συναγωνισμοῦ ἀσυαγώνιστος' ἐκτός νόμου ἔξω τῆς προστασίας τοῦ νόμου ἐκτός μάχης μακρὰν τῆς μάχης, κ. ἐν ἄρθρ. οἱ ἐκτός μάχης οἱ ἀρατοὶ διὰ τραύματα ἢ ἀσθενέων ἐκτός κινδύνου μακρὰν τοῦ κινδύνου' ἐκτός τιμῆς ἀμους ἐκτός τόπου καὶ χρόνου ἐπὶ παντὸς καποῦ, οἱ αἰ ἰβεί τοῦ Πλάτωνος' ὁ ἐκτός κόσμος ὁ ἔξω τῆς συνειδησεως ὁπάρχων, ὁ αἰσθητὸς κόσμος 2) ἄνευ, χωρὶς : Θεογ.754 ὠφρανα θυμὸν ἔκτος ἐκτός ἀσταθῆλις | ἄνευ ἀσταθάλιος, 1. Ἠρ.4.133 τὰδε ποιούντες ἐκτός μέν ἐσσοθα πρὸς ἐκτός αἰτίης (ἀνηλλαγμένους αἰτίας, ἀναίσιος, ὀθώος), Πλάτ.Γοργ. 523B οἰκεῖν ἐν πάση εὐδοκίμονι ἐκτός κακῶν, Διοσκ.5 ἐκτός ὠδῶν τέξεται' 2) φρ. κ. νεώτ. ἐκτός ἑαυτοῦ ἔξω φρονῶν, ἔξωλλος : ἰπν.Ἐπίδ.7.90 πρδλ.Σοφ.Α1.640 ἀλλ' ἐκτός ὀμειετ' ἐκτός ἄτας ἔξω ἀπὸ ὅτι ὄρισην ἢ μοῖρα : Σοφ.Ἀντ.614 οὐδὲν ἔρπει θνατῶν βίωτῳ πάμπολις ἐκτός ἄτας' ἐκτός ἐλπίδος παρ' ἐλπίδα : Σοφ.Ἀντ.330 και νῦν γὰρ ἐκτός ἐλπίδος γνώμησ δ' ἐμῆς σωθείς, Παύλ.Σύλ. ἐν ΑΠ 2.300.4 ἐλπίδος ἐκτός ἔδη | ἀπληροσθη' 2) δοκρμάτων ἐκτός παρὰ προσδοκίαν : Εὐρ.Ἠρ. 771 δοκρμάτων ἐκτός ἄλλθεν ἐλπίς' ἐκτός τῆς συνδύμεως τινος εἰμ | ἰδὲν ὑπόκειμαι εἰς τὴν δύναμιν τινος : Θουκ.27 ὅσαι ἴσαν ἐκτός τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως' 2) γεωμ. πέραν, μακρὰν : Ἀπολλ. Περρ.Κων.1.8 ἐκτός τοῦ Α σημείου' 2) εἰδ. νεώτ.

μαρμ. ἐκτός γωνία ἢ γωνία ἢν σχηματίζει μία τῶν πλευρῶν τριγώνου μετὰ τῆς προεκτάσεως ὄλλης πλευρᾶς αὐτοῦ' 2) ἐπὶ χρόνου, πέραν, μετὰ παρέλευσης : Ἠρ.3.80 ἐπιτετὸ δὲ καπέτω ὁ θέρυθος καὶ ἐκτός | δ.γρ. ἐντός) πέντε ἡμερῶν ἐγένετο' 3) ἐπὶ ἐξαιρέσεως, πλῆν, ἐξαιρέσει, παρεκτός, ἔξωδον : Πλούτ.Γοργ.474D ἔχεις τῆ ἐκτός τούτων λέγειν, Ξεν.Ἐλλ.2.3 ἀπέκταναν ἀπαντας τοὺς ἐκ Μελίτω ἐκτός ὀλλωγαν, Πλάτ. τοῦδ' ἔστιν τὸ δέναιον ἐκτός ἐκτέρω, ὦν ὄφελ' 1ει. - ἐκτός τούτων προσέθεσι και τὸ ἐξέφ' 2) ὅμ. ὀμλ. πρὸς τοῖστος : Ἐπιρω. μάρτυρον τοῦ ἱερῆς, και ἐκτός Ἀλέξαν, Μναθίθος' 2) ὅμ. ἐκφέρεται μεθ' ὀδοθετ. ἢ εἰδ. προτ. (ἐκτός εἰ μὴ, ἐκτός ἐάν μὴ, ἐκτός ἀν., ἐκτός ἐάν., ἐκτός ὅτι) : Ἠρόδ.Ἰστ.1. Ὀρειδ.7,81, Λακ.Κορινθ.1,15.2 ἐκτός εἰ μὴ ἐκτ' ἐπιστάσεως, Λοκ.Ἀλλ.6 Ἠλιόδ.Α10. 10.5 ἐκτός γὰρ δὲν φωνικός τε ὑπερρκτικός - ἐκτός ἐάν δὲν θέλεται, - ἐκτός (τοῦ) ὅτι εἰσσι

2) φρ. κ. νεώτ. ἐκτός ἑαυτοῦ ἔξω φρονῶν, ἔξωλλος : ἰπν.Ἐπίδ.7.90 πρδλ.Σοφ.Α1.640 ἀλλ' ἐκτός ὀμειετ' ἐκτός ἄτας ἔξω ἀπὸ ὅτι ὄρισην ἢ μοῖρα : Σοφ.Ἀντ.614 οὐδὲν ἔρπει θνατῶν βίωτῳ πάμπολις ἐκτός ἄτας' ἐκτός ἐλπίδος παρ' ἐλπίδα : Σοφ.Ἀντ.330 και νῦν γὰρ ἐκτός ἐλπίδος γνώμησ δ' ἐμῆς σωθείς, Παύλ.Σύλ. ἐν ΑΠ 2.300.4 ἐλπίδος ἐκτός ἔδη | ἀπληροσθη' 2) δοκρμάτων ἐκτός παρὰ προσδοκίαν : Εὐρ.Ἠρ. 771 δοκρμάτων ἐκτός ἄλλθεν ἐλπίς' ἐκτός τῆς συνδύμεως τινος εἰμ | ἰδὲν ὑπόκειμαι εἰς τὴν δύναμιν τινος : Θουκ.27 ὅσαι ἴσαν ἐκτός τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως' 2) γεωμ. πέραν, μακρὰν : Ἀπολλ. Περρ.Κων.1.8 ἐκτός τοῦ Α σημείου' 2) εἰδ. νεώτ.

μαρμ. ἐκτός γωνία ἢ γωνία ἢν σχηματίζει μία τῶν πλευρῶν τριγώνου μετὰ τῆς προεκτάσεως ὄλλης πλευρᾶς αὐτοῦ' 2) ἐπὶ χρόνου, πέραν, μετὰ παρέλευσης : Ἠρ.3.80 ἐπιτετὸ δὲ καπέτω ὁ θέρυθος καὶ ἐκτός | δ.γρ. ἐντός) πέντε ἡμερῶν ἐγένετο' 3) ἐπὶ ἐξαιρέσεως, πλῆν, ἐξαιρέσει, παρεκτός, ἔξωδον : Πλούτ.Γοργ.474D ἔχεις τῆ ἐκτός τούτων λέγειν, Ξεν.Ἐλλ.2.3 ἀπέκταναν ἀπαντας τοὺς ἐκ Μελίτω ἐκτός ὀλλωγαν, Πλάτ. τοῦδ' ἔστιν τὸ δέναιον ἐκτός ἐκτέρω, ὦν ὄφελ' 1ει. - ἐκτός τούτων προσέθεσι και τὸ ἐξέφ' 2) ὅμ. ὀμλ. πρὸς τοῖστος : Ἐπιρω. μάρτυρον τοῦ ἱερῆς, και ἐκτός Ἀλέξαν, Μναθίθος' 2) ὅμ. ἐκφέρεται μεθ' ὀδοθετ. ἢ εἰδ. προτ. (ἐκτός εἰ μὴ, ἐκτός ἐάν μὴ, ἐκτός ἀν., ἐκτός ἐάν., ἐκτός ὅτι) : Ἠρόδ.Ἰστ.1. Ὀρειδ.7,81, Λακ.Κορινθ.1,15.2 ἐκτός εἰ μὴ ἐκτ' ἐπιστάσεως, Λοκ.Ἀλλ.6 Ἠλιόδ.Α10. 10.5 ἐκτός γὰρ δὲν φωνικός τε ὑπερρκτικός - ἐκτός ἐάν δὲν θέλεται, - ἐκτός (τοῦ) ὅτι εἰσσι

ἔνοχος, ἔχεις καὶ τὴν ἀναθεὶς νὰ κατηγορεῖς ἄλλους· 4) παρὰ τὴν συναίνεσίν τινος: Πάν·

5) ἀποκ. ἔξω, ἄπειο: Εὐρ. Ίων 231 ἂ δ' ἔκτος, ὅμια τέρφει· — εἰς νόμον ἔμνευε ἕκτος ἢ συνθ. ἐνάθερ, ὁ ἕκτος ὁ ἔξω κείμενος, ὁ ἔξωτερικός: Πλούτ. 2, 48 τὸν δ' ἕκτος οὐδὲν περιεκταμένον, Ἀθην. 2, 46β εἰ τὰ μὲν ἔκτος μάλιστα βρέχαι τὰ δ' ἕκτος ἄλιον ἢ εἰδ. ὁ ἕκτος ὁ γέναι: Πλάτ. Νόμ. 629D ὧ πρὸς τοὺς ἕκτος τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι, Πολύδ. 2, 47, 10 ἢ ὅμ. οἱ πολλοὶ ὁ ὄλιος, π. ἐνικ. οἱ ἔθνη: Πλάτ. Σοφ. Σειρ. Πρωτ. 4 καὶ τοὺς ἕκτος δύνασθαι τοὺς φιλομαθοῦντας χρῆσθαι εἶναι· 6) μετὰ ρ. κινήσεως σημαντικός, ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω: Σοφ. Τρ. 269 ἔρριψεν ἕκτος αὐτάν, αὐτ. Ἠλ. 1402 σὺ δ' ἕκτος ἔρας πρὸς τί, Εὐρ. ΙΑ 117 χώρει δὲ θύγατερ ἕκτος ἰσχυράει ἔξω ἢ, Πλάτ. Πολ. 616Α.

ἕκτος ἑπίρρ. ἐπ. ἔξω, ἕκτος, μετὰ γεν.: Ὀδ. Ξ 277 ὄρου δ' ἔκθαλον ἕκτος χειρὰς.

ἕκτοσθε ἐπίρρ. κ. ἕκτοσθεν (ὄχι πάντοτε πρὸ φωνήεντος) πρῶτ. ἰ. Ἰ. Η. 341 κ. ἀ. 1) ἕκτοσθεν, ἔξωθεν, ἀπὸ τὰ ἔξω, ἔξω ἀπὸ τί, μετὰ γεν.: Ἰλ. 1, 552 οὐδὲ δύναντο τελεῖσθαι ἕκτοσθεν μύμην, Ὀδ. Η 112 ἕκτοσθεν δ' ἀλίης μέγας ὄρχατος, Ἡσιόδ. Θ 813 βέλων ἕκτοσθεν ἀπάντων ἰτιήεις ναύταις, Θεόκρ. 251· 2) ἀποκ. ἔξωθεν, ἀπέξω: Ὀδ. Ε 411 ἕκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι, Λοκ. Μισθ. Ξν. 41 πορφυρὰ δ' ἕκτοσθεν ἡ θιερθέρα ἢ ἕκτοσθεν γενέσθαι παραληρῖν: Ἰνν. Επιδ. 585.

ἕκτος ἐπίρρ. μηγ., μον. κ. νεώτ., ἀπὸ ἐκ τότε ἀπὸ τότε, ἔξ' ἐκείνου τὸ χρόνον ἰσποδοκίμαζομαι ἐν Λοκ. Φωσθ. 7, 1: Σωκρ. ΡΙ, Πλούτ. Κατ. 48 ἀρέζομενον ἕκτος διασκευαζέμενον ἐν τοῖς πόσις, Πλάτ., Βέτ. Βολ. 168, 28, Συμμ. Πάτ. Ηα. 16, 13, Πρὸδρ. Β 509 ἕκτος βλέπει μηχανάας· ἕκτος δὲν τὸν ἑπαείδων· 2) πόν. εὐθὺς, παρευθὺς ἄμεσος: Πάπ. τμήν ἕκτος παραληρῖν· 3) ὅμ. ἐν τῷ μεταξὺ: Πάπ. ἕκτος ἐν ἑπιφάσιν.

ἕκτοσθε -πτος (ἡ) μηγ., τὸ εἶναι ἕκτος ἢ ἀπουσία: Γαλλ. 10, 54 ἐκ-πτος.

ἕκτουρκίζω νεώτ. μεταβάλλω τινὰ εἰς Τούρκον ἢ πράγμα τῆς εἰς τουρκικόν: ἕκτουρκίζομαι λέξις ἢ ἑλληνικαὶ ἢ ἑναὶ λέξεις λαδοῦσαι μορφήν καὶ κλίση τουρκικήν: ἢ τὸ μέσ. ἕκτουρκίζομαι γίνωμι· Τούρκος, τουρκεῖα.

ἕκτουρκίζομαι (ἡ) νεώτ., ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἕκτουρκίειν βλ., τουρκεῖαι ἢ ἡ μεταβολὴ ἀλλοτριῶν εἰς τουρκικά· ὁ ἕκ-των ἑλλήνων χωρῶν καὶ τῆς Ανατολῆς ἔξενον λέξεων.

ἕκτραπέδωσις -ως (ἡ) νεώτ., ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑκτραπέδωσι, ἢ ἐπὶ τὸ τραχηλώτερον διήγησις, διέκτασις: ἢ ἑκτραπέδωσις τῶν συμβάντων.

ἕκτραπέδωσις -ωσις μηγ., μον. κ. νεώτ., περιπέτωσις ἐπὶ τὸ τραχηλώτερον, ἐνδέχεται τρόπον ζωῆρον καὶ δραματικόν, μεγαλοπῶς π., ἄ. ἑκτραπέδωδ· Πολύδ. 6, 157 τὰς ἐπιτιμὰς τῶν ἠγομένων ἑκτραπέδωσις κ. παθ.: Πολύδ. 6, 56β ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἑκτραπέδωται καὶ παραπέσκειται τοσοῦτο τὸ μέρος πορφυρᾶς· 2) περιγράφω κατὰ τρόπον συγκλητικόν: Λοκ. Τεθ. 1 αἱ ὀμότεραι παλαίαι γραφαί, ἄς μικροὺς πρόσθεν ἐπὶ μάλα ἔστραπέδωσας· 3) ἀπαγγέλλω κατὰ τὸν τραχηλὸν τρόπον: Φωκ. Φιλόπ. 18 καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἐκλήπην· ἢ ἑκτραπέδωσις ἢ ἀνάξις, ἀπαγγέλλω, ἠπορεύω: Ἀθην. 9, 403D περὶ ἧς ἔστραπέδωσεν ὁ σοφὸς ἕκτινος μάγειρος· 4) ἀφαρῶν τὸ προσωπεῖον, ἀποκαλύπτω: Λοκ. Ἀλ. 38.

ἕκτραπέδωσις -ωσις μηγ. κ. μον. δηλ., ἐκδέτωσις τῆς σαφούς διασηφικῆς: Ἀστράμφ. Ὀνειρ. 57, Γεώργ. Ἀλεξάνδρ. Βλ. Χρυσ. 8, 203.

ἕκτραπέδωσις -ωσις μηγ., ὁ ἐκ τῆς τραπέδης ἀποβελήμενος, ἀποκλεισμένος: Λοκ. Ὀνειρ. 4.

ἕκτραπέδωστρος -ον ὁ ἔξω ὑπερβολικῶς μεγάλῃν κοιλίαν, κοιλάρως: Ἐπιχ. 42 κήκτραπελόστρος δούσις (δ. γρ. ἑκτραπελόστρος).

ἕκτραπελόστρος -στρος (ἡ) δὴ ἄγρ. ἑκτραπελόστρος βλλ.

ἕκτραπέλος -ον ὁ ἑκτραπέμενος τοῦ συνήθους δρόμου, παραδόξος, ἀσυνήθης: Ἐθρον. 290 ἡγόνουτα δ' ἑκτραπέλοις νόμοις, Φερεκρ. 145, 23, Αἰλ. Ζη 14, 9 τῆς ὄψεως τὸ ἑκτροπον, Ἐρμογ. Ἰδ. 2, 10 ἑκτροπὰ ἰΚύκλωπος· ἢ τερατώδης, ἐπὶ προώρως ἀναπτυθέντων παιδῶν: Πλίν. Φι 7, 46· 2) μισπητός, ἀπεχθής: Πίνδ. Π. 4, 105.

ἕκτραπέλος ἐπίρρ. μηγ., παραδόξως ἀσυνήθως ἰδιότροπα: ΑΠ Π, 402.

ἕκτραπέω ἰων. τ. τοῦ ἐκτρέπω βλλ.

ἕκτραπίζω κ. μον. κ. νεώτ., ἑκτρέπω βλλ.

ἕκτραυματίζω μον. ἕπιτα, τὸ τραυματίζω, πληγῶν βαρέως: Πρὸδρ. 113 σάρκα πᾶσαν ἕκτραυματιζομένην.

ἑκτραχηλίω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἑκτραχηλίω, ἄπ. μέλλ. ἑκτραχίλω, νεώτ. μηγ. παθ. παρακ. ἑκτραχίλισμος ἐπὶ ἵππου, ρίτην τὸν ἀνοδάτην ὑπὲρ τὸν τραχίλον: Ξεν. ΚΠ 1, 4, 8 ἵππος πλιπτεῖ εἰς γόνατα καὶ μικροὺ κάκινον ἑκτραχίλισεν, Πλούτ. Ἠθ. 58β· 2) γενεθρῶν τὸν τραχίλον τινος Ἀριστ. Λυσ. 705 πρὶν ἀνὰ τὸ σκέλος λαδῶν τὴν ὄψαι ἑκτραχίλας φέρων κ. παθ.: Ἀριστ. Νεφ. 150 ἢ γ' ὑπὸ πρότερον πως ἑκτραχίλισθαι πεσών, Πολύδ. 4, 58, 10 τὸ δὲ κατὰ κρημνῶν φερόν (ἢ λήθος) ταῖς ἀνοδίαις ἑκτραχίλισθαι, Λοκ. Μισθ. Σιν. 42, ἔσσιτ. Παν. 102, 35· 3) ἀνατρέπω: Φιλ. Μηχ. Βελον. 85, 38 ἐκ- κλίμαρας ἔπιγρ. ἐκ- τὸ ὄρν· 4) κ. μητ. καταστρέφω, ἀφανίζω: Δημ. 124, Λοκ. Ρητ. δι. 10 ἡμῖτε προσέξτε αὐτῷ, μὴ σε ἑκτραχίλασθαι παραλαβῶν, Ἀκέρ. 3, 40 τὸ τὸν ἀπατεῶνα τωτικὴν φροντιστήριον ἑκτραχίλισε· 5) παροσάρω τινά: Μην. Ἐφ. Η Νικ. 523, 20 ἔ- εἰς ὀπηρεφανῖαν κ. παθ.: Φιλ. ἐπ. 102 Η ἔ- εἰς ἀτόπιος πρόξεις ἢ εἰδ. παροσάρω τινά νὰ ὀμῆθ' ἀπὸ στόμου, δι' ἐκφύρσεως στομωδῶν: Ἐρμογ. Ἰδ. 16 ἔ- τινὰς αἱ τραχηδίαι· 6) νεώτ. μέσ. παραφέρωμι, ἑκτρέπωμι εἰς ἀπνευστὶ ἀνοικεῖος λόγους: ἑκτραχίλισθησαν εἰς ὄδρας· 7) γλώσσα, καρποῦν· 8) μον. τὸ μέσ. ἑκτραχίλωμαι ἀπογυμνοῦμαι τὸν τραχίλον ἢ καὶ τὸ στήθος πρῶτ. δημ. ἑκτραχίλωμαι: μέσ. τραχ. ἐν Κυρ. Ἀτ. 2 ἐν. λ. φυλοκαλάμων τρέμον ὡς φυλοκαλάμων ἑκτραχίλιμενα.

ἑκτραχηλίσιμος (ἡ) γλώσσα, κ. νεώτ., ἡ ἀποκρυψίασις: Πλάτος· 2) νεώτ., ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑκτραχίλισθαι, ἀπογυμνοῦμαι τοῦ τραχίλου ἢ ἀνατοῦ στήθους· 3) ὅμ. νεώτ., ἡ ἐκτροπὴ ἢ ἀνασχέσις τῶν πράξεων, ἢ ἀπαχίλωνσις ἢ κτ. πλθ. ἀνασχέσις, ἀπνευστὶ πρόξεις: οἱ ἑκτραχίλωμαι τὸ μανινοῦμαι πλῆθος· 4) νεώτ. ὀδλητ. μετὰ τὴν λαδῶν τῆς κεφαλῆς κατὰ τὴν ἀπην.

ἑκτραχυνεῖσις -εσις (ἡ) νεώτ., ἡ ἐνέργεια τοῦ ἑκτραχύνειν, ἢ μετατροπὴ τῆς ὀμολοπήσεως εἰς τραχύτητα, παραχύνεισις: ἢ ἑκτραχύνεισις τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

ἑκτραχύνω μηγ., μον. κ. νεώτ., καθιστῶ τὴν τραχύτητα, σκληρόνω, παθ.: Λοκ. Ἀλ. 51 πολλὰ δὲ σου τοὺς ἰχθὺς φῶν· τὴν ἐπιφάνειαν ἑκτραχύνευσίμος, ἔσσιτ. Παν. 353, 53, Φιλῆς ΖΙ 62, 14, 214· 2) μητ. κ. νεώτ. παροξύνω, ἐρεθίζω, παροργίζω: Πλούτ. Ἀλκ. 14 ὀργίζουσι τὸν λαδῶν τὰς Ἀθηναίους ἐπὶ μάλλων ἑκτραχύνω, Ἄνν. Ἐμφ. Πολ. 2, 12, ἔκ- τὸ πλῆθος κ. παθ.: Πλούτ. Ἀρωτ. 49 πρὸς τῆς Ἑλληνικὰς ἑκτραχύνοντο πολιταῖς ἢ ἀποκ. κ. νεώτ.: Ἄνν. Ἐμφ. Πολ. 1, 10, Ἐνδάν. 194.

ἑκτραχύνω (ἡ) μον. ἑκτροπῆ ἀπὸ τοῦ πρῆ- πνευσι, παρακνήθη: Στουδ. Θεόδ. 1725 ἐν Μι.

ἐκτρέπω κ. μων. κ. νεώτ. ἰων. ἐκτρέπω, τρέπω ἢ ἔξω τοῦ φυσικοῦ ὄρου, τοῦ ἰσχύος αὐτοῦ, τρέπω ἢ τὴν τινα μακρὰν ἢ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν· Ἦρ. I, 186 ἐκτρέψατο τὸ παροῦθὸν τὸ κέβρον, Ἀισχ. Ἀγ. 1464 μὴ δ' εἰς Ἐλένην κἀτον ἐκτρέψης, Ὀσικ. 5,65 τὸ ὕδωρ ἐξέτρεψεν εἰς τὴν Μαντινικὴν, Πλουτ. Βί. Ου. 285 [153] τὰ πράγματα. ἐκτρέπει τῆς συνθέσεως, Τζέτζ. Χλ. 7,83 ἢ παρ. κ. μέσ. ἐκτρέπωμαι ἐξέρχομαι τῆς κανονικῆς θέσεως ἢ διεκθύνωμαι μου· Ἦσ. «ἐξετράπησαν ἐξέκλιναν»· Ἦσ. I, 104 τὴν... ὁδὸν πολλὰ μακροτέρην ἐκτραπόμενοι κ. ἀπόλ.· Πλάτ. Πολ. 5,43C ὁδὸν δεῦρο ἐξετραπόμεθα, Ξεν. Ἑλλ. 7,42 ἐκτραπόμενος κατὰ τὴν... ἀμαξίτων, Φιλ. Β. Ἰωσ. I, 12, 124, 241 ἢ ὄμ. μετὰ γεν. παρεκκλίω· Σοφ. OT 851 εἰ δ' αὖν τὴν κἀκτρέποιτο τὸν πρῶτον λόγου, Τζέτζ. Χλ. 6,636 ἐκτρέπονται τῆς μάχης πρὸς φίλον ἢ ὄμ. μετὰ πρῶθ. ἢ ἐκ τινος, ἀπὸ τινος, διὰ τινος· Ἦρ. I, 75 ἐκτραπόμενος ἐκ τῶν ἄρχων βέβρων, Πλάτ. Σοφ. 222A ἐκτρέπεσθον δὲ γινὸς ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς, Πλουτ. Ἠθ. 146B ἐκβαδίζομαι ὄν ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καὶ ἠσχίαν ἢ μτην. κ. νεώτ. μτφ. παρασύρωμαι εἰς ἀποπνὸν, παρεκτρέπωμαι· Ἀρρ. Ἐπικτ. I, 6,42 ἐκ-ὄν ἀνεκτίσας εἰς μείψεις, Τζέτζ. Χλ. 5,55 εἰς ἀργυρίαν ἐκτραπέσθαι οἱ βουλευταὶ ἐξετράπησαν εἰς ὄρεας 2) τρέπω τινά μακρὰν τῆς αὐτοῦ πορείας, διατάσσω τὸν νὰ ἐξέλθῃ τῆς ὁδοῦ τοῦ· Σοφ. OT 806 κἀγὼ τὸν ἐκτρέπονται, τὸν τροχλάτην, παῖμα δι' ὄρηθ, Διγεν. Ἀκρ. 429B ἢ παρ. κ. μέσ. ἐκτρέπομαι ἀλλὰ σὸν ὄρου· Ἀριστ. Πλ. 831, ὁ δ' ἐξετρέποντο κοκὸν ἐδάκου ὄραν μ' ἐτῖ, Λουκ. Τιμ. 5 ὁ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἔτερον ἐκτρέπονται ἢ ἀποφύγω· Δημ. 411 οὗτος ἐκτρέπεται με νῦν ἀπαντῶν, Πολύβ. 35,414, Ἰουλ. Λογ. 7,223D ἐκ-τὴν φιλοσοφίαν ἢ ὄμ. μετ' ἀπαρφ.· Παλλ. ἐν ΑΠ 10,56,10 ὀφθαλμῶ θ' ἀνδρόθρη ἐκτρέπεται ἢ ὄμ. ἀπόλ.· Σοφ. OK 154I στείχων ἦδη μὴ δ' ἐτ' ἐκτραπέμεθα ἰδόμεν, ὄγρ. ἐντροπύμεθαί· 3) κωλύω, ἐμποδίζω, ἀποτρέπω· Σοφ. Ἠλ. 350 οὕτε ἐνέμυρεις τὴν τε δρῶσαν ἐκτρέψεις 4) στρέφω τὸ ὑποχωρῶν· Εὐρ. Βοηχ. 799 ἀσιπίδω θύρασι βαυκῶν ἐκτρέπεις χαλκηλάτους 5) τὸ μέσ. ἐκτρέπομαι τρέπω μακρὰν, ἀποπνέωμαι· Δημόκριτ. I ὁ φιλόσω· 6) ὄμ. ἐκτρέπεσθαι διὰ ἐντὸς ἐκτὸς ἀναστρέφει ὥστε τὰ ἑσὼ νὰ γίνωσιν ἔξω· Ἀριστ. Ζι 62α, 7 7) ἰστρο. ἐν παθ. ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς κανονικῆς θέσεως ἢ ἀναστρέφωμαι· Ἰνν. Ἀφ. 213 [676, 46] ὄθλων γὰρ ὅτι τὸ στόμα τῶν ὑπέρων ἐκτρέπεται ἀπὸ τοῦ αἰδοῦ, Διοσκ. 2,15 ἔδρων ἐκτροπομένην, Τζέτζ. Χλ. 4,755 ἢ πῆ. ἐξερπρούμα· Κδ' Ἐβρ. I, 2, 13 Ἴνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραφῆ, ἰσθῆ δὲ μάλλον, Ἰνπιανοτ. 26 8) μετατρέπω, μεταβάλλω ἐπὶ τῆς τοίρας, παθ.· Πολύβ. 6,4,9 ταύτης εἰς ὀλίγων χιαν ἐκτραπέσεις 9) ἀστρολ. παθ. γνέωμαι· Βέτι. Βαλ. 50,27.

ἐκτρέβω κ. μων. κ. νεώτ. τρέπω τινὰ ἀπὸ τῆς παιδείας ἠλικίας, ἀνατρέφω, μεγαλύνω· Ἦρ. I, 122 ἐκείμενον Κόρον κῶνα ἐξέβρεθε, Ἀισχ. Χο. 750 ὄν ἐξέβρεθα ὑπέρθεον δεξερνήτην, Σοφ. OT 827 Ἀριστ. Νεφ. 519 μὴ τὸν ἀδίσκον τὸν ἐκβρεφάντα με, Πλάτ. Συμπ. 207B ἢ ὄμ. ἐπὶ φυτῶν· Ἦρ. I, 193 τὸ ἐκτρέπον τὴν ῥίζαν τοῦ σίτου ἐστὶ τοῦτο, Ξεν. Οικ. 17,10 ἢ τὸ μέσ. ἐκτρέβομαι ἀνατρέφω ἢ ἔμαυον· Ἰυν. Δημ. 166, Εὐρ. ΜΑθ. 1029 ὄλλω ἀρ' ὄμας, ὄ τέκν', ἐξεβρέφαμην, Πλάτ. Νόμ. 929A ὄν τεκέ τὸ καὶ ἐξεβρέφατο, Δημ. 1252 τὸν μέν γὰρ Κάρθωνα ἐκ μικροῦ παπαρίου ἐξεβρέφατο ἢ τὸ παθ. ἐκτρέβομαι· Ἀριστ. Νεφ. 795 εἰ σοὶ τις υἱὸς ἐστὶν ἐκτραβήμενος, Λυσ. 19,8 ἄλιθιν ὄν, ὄπὸ τοῦ πᾶντο ἐκτραβήθηναι, Πλάτ. Κριτ. 50B 2) μτφ. αὐξάνω, μεγαλύνω· Σοφ. ἀν. 21B φρονεῖν ἐκτρέπει πλοῦτον, Μηναι. I, 4 ὄδ. 6 3) ἐπὶ

ζῶων, κωσορῶ, γενῶ· Ἀριστ. Ζι 773α, 34 ἐκ-τὰ κλύματα ἢ τὸ μέσ. τρέβω τὸ κωσορῶόμενον· Πλάτ. Τιμ. 91D 4) εὐρίσκωμαι ἐν τῇ ζωῇ, ζῶ· Στρατ. ἐν ΑΠ 12,243 ἐφ' ἐμοὶ τὸ πυχρὸν ἀπολώλικε καὶ διὰ τοῦτο ἐκτρέφατο ποδάρων.

ἐκτρέβω κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. ἐκτραβομαι, ὄδρ. β' ἐξέδραμον, παρ. κ. ἐκεδράμωμαι, νεώτ. μ. μέλλ. θά ἐκδράμω, ὄδρ. ἐξέδραμον κ. παθ. παρακ. ἐξω ἐκδράμει τρέων ἔξω, ἐξέρχομαι τρέων, κῶνα ἐξέρδο· Ἠλ. 230 ἐκ θά θύραθ ἐδραμον, Ὀσικ. 4,25 ἐκδραμῶντες ἄνω καὶ τῆς πόλεως Πρίπτοιαι ταῖς Μεσσηνίαις, Ξεν. Ἑλλ. 2,4,33, Πλάτ. τὸ φύλακος ἐκδραμόντος ἢ ἀσπίδος ἢ νεώτ. ἐξέρχομαι εἰς ἐκδραμὴν βίλλ.· ἐξέδραμον εἰς Ἀελοφούς 2) ὄρου ὄχουμα, φέγω τρέγων· Ἀριστ. Ὀρν. 991 ὄδουμα ἐκτρέμας χρησιμολογησας ἐκτρέγων 3) ἐπὶ κούτων, αὐξάνωμαι· Ἀριστ. Ἀκουστ. 802, 2 τὴν φωνὴν ἔχων τῆς αὐξήσεως ὄθαλιν... καὶ μὴ ταχέως ἐκεδραμῆκυται ἢ ἐπὶ φυτῶν, ταχέως ἀναδρασάντω, ὄφουμα, μεγαλῶνα· Θεοφρ. Φαιτ. 2,15,5 ἐκτρέπει ὄγαν [φωκίς] μὴ κολαυθεῖσθαι 4) μετὰ γεν.· αὐτ. Φι. 6,81 ἐκτρ-τῶν ὄλλων 5) μτφ. ἐπὶ θυροῦ, ὄπερδαίω τὰ θύρα· Σοφ. OK 436 κῶνα ἐκδραμῶν τὸν θυμὸν ἐκδραμάντα μὴ μείζω κῶνασθῆν τῶν πρὶν ἠμαρτημένων ἢ μετ' αὐτ. γεν. ὄπερδαίω· Διοκ. Λ. 5,65 ὄκρη διὰ σπᾶν προηκὸς ἐκτρέχουσα τὸν ὄκρηον τῆς ἠλικίας κῶνον 6) ἐκτρέπομαι, ἀπομακρύνωμαι, πλανῶμαι· Ἐρμ. Τιμ. I, 16, Φίλιπ. ἐν ΑΠ 9,777, 6 ὄς ὄνος, Λύσιππος, καὶ παρ' ἄλλοιθα ταχ' ἐκδραμῆται 6) μετ' αὐτ. γεν. ὄπερδαίω τὸ ὄδραμα, τὴν λαβὴν τινος· Ἀπλ. ἀν. 22 ἐκ-δανειστού 7) ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, ἐκπνέω· Πάπ. πρὸ τοῦ τοῦ καιροῦ ἐνδραμῆται 8) τρέπομαι, προσφύωμαι· Σχόλ. Ἀριστ. Νεφ. 828 παρακατασθῆκην ὄπὸ τινος ἀποστρέθεις ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμεν ἢ ἐκβαίω, ὄπαβαίω· Λυκόφρ. 1472 δῶμαιν δὲ φήμας ἐτὸ λῶν ἐκδραμῆν τεύθειν [σχόλ. ἐκδῶμαι] 1.

ἐκτρέφεις -κως [ἢ] ἐκτρέφωσιν· Ἰνν. Ἰητρ. 3.

ἐκτρέμμα-ατος [τὸ] μτην. ὄλη, γεννηθεὶς δι' ἀνατρέψεως· Ἠλ. ὄδ. Χερ. π. Ὀρειθ. 46,11,16.

ἐκτρέψεις -κως [ἢ] κ. νεώτ. ἰστρο. ὄλη, τρέπημα διάτρησις· Ἰνν. Ἀφ. 222, Ρουφ. 67 τὸ κρῆνον ἐκτρέψεις ἔχει διαμπερεῖς Ἀρετ. ὈΕ. Παθ. 213.

ἐκτραίνω-ώμα μτην. διὰ τῆς τρῆνης διασείω, κῶν κ. μτφ.· Ψεῶδομου. Ἰστρο. Λουκ. Ψευδ. ὄ. 29 καὶ πάλιν, ἐκτραίνωσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα.

ἐκτριβῆ μτην. κ. μων. ἐκτριβῆς βῆλλ., ἰσχυρὰ πρ. ὄη· Ἦσ. «ἐκτριβαί, τριβαί, χωρισμοῦ»· ἔϋστ. Τρω. 318,87 μὴ καὶ φορτικὸς κριθεὶ μούθων ἐπὶ θυρῶν ἐκτριβῆσαι 2) ὄλεθρος· Πάλλευτ. 4,26.

ἐκτριβῶ κ. μων. κ. νεώτ. παθ. μέλλ. ἐκτριβήσομαι, παθ. ὄδρ. ἐξέτριβην, τρέβων ἰσχυρὰς ἐλάγω ἢ παρῶν γιν· Σοφ. Φιλ. 296 ὄλλα ἔν πετρίοι πατῆτρον ἐκτριβὸν μάλα ἔσπν' ἄσαντον φῶς, Ξεν. ΚΠ 22,15, Πολύβ. 9,155 2) μτφ. παρῶν· Ξεν. Πλουτ. Ἠθ. 610B ἐκ-λύνην κ. παθ.· Λογίηλ. 44,3 τὰ ψυχικά προτερημάτων τῶν ὄρητων μελετῶνων ἀκούσθαι καὶ ὄλον ἐκτριβῆται 3) τριβῶν ἐκβάλλω, καταστρίβω, ἐξοφανῶ, καταστρέφω ἐξ ὄλοκλήρου· Ἦρ. I, 120 τὴν σπῆν τε ἐκ τῆς ἢ ἐκ τῆς ἐκτριβῶν, Εὐρ. Ἰνν. 684 Ξεῖνος σὸ γεννητῶρ ἐμὸς πρῶριον ἐκτριβῆσιν οὐτάσας πυρὶ, Ἦρ. ὄδ. 6,27 ἀστὴ μ' ἢ γῆν νηὶ ἐκτριβῶ, Τζέτζ. Χλ. 1,740 πῆτος θῆκην ἰσχυροῦ τοῦ Σικελοῦ ἐκτριβῶ κ. παθ.· Ἦρ. 6,86,4 ἐκτριβῆται τὸ πρῶριον ἐκ Σπάρτης, Ἀπλ. Ἑσ. 9,11,62 τὸ δὲ πολλὰ πρὶ τὴν Αὐθῆναι καὶ τὴν Ἐρῶνην ἐξέτριβῆσαν ἢ ἐκτριβῶ βιον ἀποθνήσκω· Σοφ. OT 248 κῶν κῶν κῶν ἐν ἄμωρον ἐκτριβῶ εἰς 4) τριβῶ διαρκῶς, κατατριβῶ, φθέρω· Βῆρ. Ἰων. 2 Ἀτλας ὄ

χαλκίοισι νότιος οὐρανὸν θεῶν οἶκον ἐκτρίβων" κ. παθ. : Πλούτ. Η8,2D σπέρμα δὲ καὶ χαλκὸς τοῖς ἐπασφίσι τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται" κ. ἐπι προσ. : Λουκ. 9,19 τὰς ὄψεις αἰ τῆς ὁδοῦ ἐκτρυμνόμενος" 3) τριβὼν ἀποσπάλω, ξεφλουδίω : Νικ. ἡ.π. 68,3 Γ. Αθην. 3,126B ἰχθῆρα μὴ ἐκτρίψαις Σχολ. Θεοκότ. 156 ἐκτρίψαντες τοὺς καρπούς 4) τριβὼν ἀποβάλλω τ. ἐκ τινὸς ἐπιφανείας, ἐξελείφω τριβῶν, καθαρῶς, σπλάθ, γαλιῶ" Ἦσ. «ἐξετρίβεται» σφόδρα ἐκσμεῖται : Θεόφρ. Φι. 4,11,6 περικαθάραντες καὶ ἐκτρίψαντες, Ἠρώδ. 1,79 τὴν μελανιδίον ἐκτρίβει.

ἐκτρυμνά-ατος ἰβή κ. νεώτ. τὸ ἐκτρίβεν, ἔλκος, πλὴν προεβόουσα ἐκ τριβῆς Γαλ. ἐπὶ αὐτῷ τῷ δέρματι ἔλκος : Ἰνπ. Ἰν. 29 α ἰ τοῦ αὐτοῦ... ἐκτρυμνάτα διστάκτα ποίεσιν, Παῦλ. Αλυ. 3,79, 129,7 πρὸς ἐκτρυμνάτα πτερῶν" 2) ὄρασμα πρὸς ἀποτρίβην, χειρῶν ἀποτρίβη : Φιλ. 2,24 Γ. Αθην. 9,409B ἐκτρυμνάτα... λαμπρὰ συνδύματα.

ἐκτριπτικός -ή-ων νεώτ. ἐπι χημικῶν μυσμάτων, ὁ διὰ τριβῆς ἀναφλεγκίμιος, ἐκτριπνόμενος.

ἐκτριχά-ω μιν, ἀσφαίρις τὰς τρίχας : Λουκ. 16,29 ἐκτριχῶ δίδωμι ἄ χειρὶ πινάρου καὶ ἐκτριχῶ μένα (δ. γρ. ἐκτριχῶ μένα) ὁδὸν περιστάσας.

ἐκτριχέ-ως (ἡ) μιν, βίαται τριχί : Ρουφ. Ὀνομ. 228 ἐκ- πνεύματος, Διογ. Λ. 29 ἀστράπας ἐκτριχῶν νεφῶν" 2) καταστροφή, ἄβλερος : Πά. Ἀρ. 15,31 ἐκτριχέει ἐκτριβόσται ἡ ψυχὴ ἐκείνη.

ἐκτριμος -ον μιν, ὁ τρέμων : Κδ. Ἐφ. 12,21 ἐκ- τριμός εἰμι καὶ ἐκτριμος (ἰδ. γρ. ἐκτριμος), Ἐπιγρ. τὸν ποιοῦντα ἐκτριμον τὴν γῆν ἀσπασας.

ἐκτριπαλλίζομαι μιν, ἐκτριπασίαι : Μεθόδ. Συμμ. 142,26 εἰς ἀκαλασταν... ἐκτριπαλλισθέντων.

ἐκτριπῆ (ἡ) κ. μιν, κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκτρίβειν, ἡ εἰς τὸ πλάγρον τροπὴ, ἡ ἀπομύκνσις ἐκ πρὸς ἀρχικῆς κατευθύνσεως, ἀπόκλισις : Θουκ. 5,65 ἐπὶ τὴν δὴ ὄπισθεν ἐκτριπῆν" ἢ εἰδ. παροχέυσις τῶν ὕδατων ποταμοῦ διὰ διώρυγας, διωρύξ : Πολύβ. 9,44,5 τὴν δὲ μείσιν ἐπὶ τὸν ποταμὸν διὰ τὰς ἐκτριπῆς τὰς ἐπὶ τὴν χώραν" ἢ νεώτ. κοσμογρ. ἡ ἀπομύκνσις κινουμένου σώματος ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτοῦ τροχῆς ἢ ὀμ. νεώτ. πυροδ. ἀπόκλισις τοῦ βλήματος ἐκ τοῦ κατακόρυφου ἐπιπέδου βολῆς" 2) ἡ ἀποφυγὴ, ἐκκλισις, ἀποστροφή : Αἰσχ. Πρ. 913 μὲθων ἐκτριπῆν" ἢ ἐκτριπῆ λόγου παρέκ- θασις ἐκ τοῦ θέματος Πλάτ. Πολιτ. 267 A, Αἰσχίν. 3,206 τὰς ἐκτριπῆς αὐτῶ τῶν λόγων ἐπιτρέπειε, Ἀριστ. Μεταφ. 1069a, Γ πολλὰ μὴ οὖν τὰ αἰτία τῆς ἐπὶ ταύτας τὰς αἰτίας ἐκτριπῆς" ἢ κ. τὸ σημείον τοῦ λόγου, καὶ ὄχι γίνεται ἡ παρέκθασις : Πολύβ. 4,21,12" 3) διχασμός, διακλάσσις ὁδοῦ, σταυροδρόμι : Εὐρ. Ρησ. 881 νεκροὺς θάπτεν κελύπεν λυσιφρόνι πρὸς ἐκτριπῆς, Ξεν. Ἐλλ. 7,1,22 ὄς δὲ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐπὶ Ἐθρησίου ἐκτριπῆ, Αἰν. Τακτ. 15,6 ἢ ἐπὶ ὁδοῦ, κάρφης : Εὐστ. Ὀδ. 1738,49 ἀτραπιτοὶ δὲ ὁδοὶ αἱ μὴ ἔχουσαι, φασιν, ἐκτριπῆν ἴτοι κάρφην" ἢ πᾶρος, ἐκτριπῆς δρόμος, μονοπάτι : Ἦσ. «ἐκτριπῆ, ὁδοῦ» : Διδότ. 3,15 σκολιαὶ ἐκτριπῆς ὁδοὶ τῆς φυσικῆς διεκλιμμένην" ἢ κλάδος διωρύγου : Πλάτ. 4) ἐκτριπῆ δύναμις παραλλήλων, ἄλλος τύπος ὀνόματι, καθ' ἣν αἱ πλείους λέγονται πλείαι καὶ πε- λειδοῦσαι" 5) ἐκτριπῆ ποταμῶν αἱ ἀπερκεχόμενες ἀπερκεχίαι τῶν ὕδατων αὐτῶν : Ἦσ. Αὐδ. Διοσκ. 55" 6) μτφ. ἀλλαγὴ ζωῆς, μεταβολὴ βίωσιν : Φιλ. Δαστρ. Ἀποκλ. 5,36" 7) ἀστρολ. ἡ ἀσπρὴ τοῦ τοκετοῦ : Πτολ. Τετραβ. 108, βέτ. βδ. 51,37" 8) ὀροσκόπος βλλ. : Παῦλ. Ἀ. R. Γ" 9) λατρ. ἀναστροφή τοῦ βλεφάρου : Ἦσ. «εὐφροσύνη τῆς ὄψεως» : Ἀντιλλ. Ἰατρ. λ. Αστ. 774, αὐτ. λ. Ὀρειδ. 10,23" 10) βιαιοφ-

τικὴ παράκρουσις : Ἐρυ. Τρισμ. 387,5, Γεώργ. Πισ. Ἀκροαστ. 2,13,36 ὄς [Ξέρξης] πρὸς τοσαύτην ἤλθεν ἐκτριπῆν ὅτι τὸ ὄσφρ ἔμαστιώσασκε. **ἐκτριπιάζομαι** μιν, ἐκδιώκω ὄς ἐπικατόδα- ρατον : Ὀδ. 107,7 πρὸλ. ἀποτριπιάζομαι.

ἐκτριπῆσις (ἡ) μιν, [ἐπὶ οἴνο] αἶνος ἐκτριπα- ρόμενος οἶνος παθὼν κλινῶσιν, χαλασμένη κρασί : Πολύβ. 1,248 οἶνος... δευτερίας, ἔξασπτικῆς τρο- φῆς ἐκτριπῆσις, ὀβήνης, Ἀλκιφρ. 1,20, Γεωλ. 5,43,4. **ἐκτριπῆσις-ως** (ἡ) νεώτ. ἀσθενεία τοῦ οἴνου, καθ' ἣν οὗτος ἀποβάλλει τὴν διούκειν τὸν καὶ κίτται ἀπὸ ἡ γαστρί, συννεφέσασμα.

ἐκτριπῆσις μιν, ἐκτριπῆσις βλλ. : Κικ. Ἀττ. 12,12,1. **ἐκτριπῆσιον** (ἡ) μιν, κ. νεώτ. ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτριπῆ, νόσος καθ' ἣν τὸ βλεφάρου τροπομένου πρὸς τὰ ὄνα φαίνεται τὸ ἐσωτερικόν Now. 51,714, Παῦλ. Αλυ. 3,22 : Κδ. Ἰατρ. 7,7, Δημοσθ. Ὀφθ. λ. Ἀστ. 773, Ἀντιλλ. Ἀστ. 774" 2) νεώτ. λατρ. ἐπὶ ἡ πρὸς τὰ ἔξω στροφῆ βλεπνογόνου πῖνος : ἐκτρι- πῆσιον τῶν βλεφάρων - τὸ τραχιλοῦ τῆς μήτρας.

ἐκτριπῆσιον μιν, κ. νεώτ. ὁ ἐκτριπαμένος, ὁ ὑποστάς ἐκτριπῆν, ὁ ἀποκλίνων ἀπὸ τῆς κανο- νικῆς διευθύνσεως ἡ ὁδοῦ, ὄβ. μτφ. ἀτοπος, ἀνόριστος, ἀπρηπῆς : Γρηγ. Νύσσο. 1,264 C ἀνοῦ- σὸν τε καὶ ἐκτριπῆσιον καὶ παρηχημένον" ἢ νεώτ. τὸ οὐδ. ἐκτριπῆσιον ὄς οὐσα συνήθ. κτ. πληθ. πρά- ξις ἀνόριστος, ἀπρηπῆς : κατὰ τὴν τελευταίαν συνείδησαν πολλὰ ἐκτριπα.

ἐκτριπῆσις ἐπιρ. μιν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, κατὰ παρέκθασιν Ἐρωπιαν. ἐν λ. ἐκπατίσις.

ἐκτριπῆσι (ἡ) ἡ ἀναστροφή, τὸ μεγάλωμα : Εὐρ. ὄπ. 319,5 καὶ γὰρ ἐκτριπῆσι καλαὶ καὶ συννεφέων ἡδὲ παῖς νεῦν πατρι, Ἀριστ. Ζ. 542a, 30 πολλά δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐκτριπῆσι τῶν τέκνων" ἢ κ. ἀναστροφ. πρὸς καρπούς, θρέψις : Ἰώσ. Αἰ. 5,1,21 εἰς καρπῶν ἐκτριπῆσι, αὐτ. 4,8,21" 2) μτφ. ἐπαύ- θησις : Φιλ. Δ. Ὀργ. 27W ἔκ- κακοδομίας.

ἐκτριπῆσι (ἡ) Ἐπιρ. ἡ θηλάστρια, παραμίνα. **ἐκτριπῆσιων** Ἦσ. «εὐφροσύνη» πρὸλ. Ἐρωπιαν. «εὐφροσύνη» σποδιωδῶν».

ἐκτριπῆσις μιν, ἐξέρχονται τρέχων, ἄ ἐκ- τρέχω : Ἀπολλ. 2,273 ἐκτριπῆσιαντες... καὶ τὸ πνοῦντες αὐτῶν τοῖς σκυτάλοισι ἀπέκτειναν" 2) μτφ. διέρχονται ἔκτριπῆσιον, πραγματοποιοῦνται ἐν συντόμῃ : Διοσκ. Ἐφρ. 2 πρῶτον τὴν αὐτὴν ἐκ- θέμην μετὰ τοῦτο καὶ τὴν κοινήν ἐκτριπῆσιον.

ἐκτριπῆσιων Ἦσ. «εὐφροσύνη».

ἐκτριπῆσις νεώτ. κ. ὄμν. δημ. παθ. ὄβρ. ἔκτρι- πῆσιση, μτφ. παθ. λαοκρα. ἐκτριπῆσισησιν ἀναγ- κῶς ὡς ἐξέλω τῆς αὐτοῦ τροχῆς, ἴδιους τρο- χοφόρον ὄχημα κινουμένων ἐπὶ σιδηροτροχῶν : κομτατῆδες ἔκτριπῆσιση τὴν ἀμαζοστοχίαν ἰδ. ἐν χρ. τὸ παθ. ἢ ἡ ἀμαζοστοχία Θεσσαλονί- κης ἐκτριπῆσιση" 2) μτφ. τὸ μέγ. ἐξέρχονται τοῦ πρηνόσιν, τῆς εὐπρέπειας, παρεκτρέπεται, βρῆσαι ἀπὸ τῆ ὀριά μου : ἡ συτήσιος ἔκτρι- πῆσιση, -όταν θυμώσῃ ἐκτριπῆσισηται.

ἐκτριπῆσις-ως (ἡ) νεώτ. κ. ἐκτριπῆσισησιν (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτριπῆσι βλλ. ἢ ἡ ἐκτριπῆσις τοῦ σιδηροδρόμου" ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκ- τριπῆσι, ἡ ἐκ τῆς τροχῆς ἔξοδος κυρ. ἐπὶ ὄχη- μάτων κινουμένων ἐπὶ σιδηροτροχῶν" 2) μτφ. ἡ ἔξοδος ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ πρηνόσιν, παρεκτρέπεται.

ἐκτριπῆσιση (ἡ) νεώτ. κ. ἐκτριπῆσιση (ἡ) βλλ. **ἐκτριπῆσιση** μιν, ἐπὶ τοῦ ἐκτριπῆσιον Ἦσ.

ἐκτριπῆσις μιν, κ. μιν, ἀσφαίρις τὴν τρίχας, κα- θαρῶς ἀπὸ τῆς ἀποσπάλωσιν : Γεωλ. 5,2,12.

ἐκτριπῆσι-ω μιν, κ. μιν, τρυφὴ ἐνίοτε, ἔκ- τρυμνά : Πλάτ. ἔξερπύσσων ἀμπελοῦς δέκα, Πά- ρουτ. 25,5 καὶ τὴν σταφυλῶν τὸ ἀμύρασις καὶ οὐκ ἐκτριπῆσιση, Ἰερ. Χροκ. ἡ. Σδ. 1,248 καὶ ὡς ἀμπελοῦς ἐκτριπῆσι καὶ σταφυλῶς 1,281,5,5,5.

ἐκτρέφω-ατος ἰδὲ κόνις ἐκ τοῦ ζῆλου κατὰ τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ διὰ τρυφάνου, τρυπανίδου : Θεοφρ.Φ1.5,6,3 ὅστι δὲ δυστριπνότερα, λιαν χλωρὰ βροδέει γὰρ ἀναφέρεται τὰ ἐκτριπλήματα 2) ἢ πλὴθ. ἐκτριπλήματα αἱ διὰ τρυφάνου γενόμεναι ὄσαι : Φιλ.Μηχ.Βελον.92,16.

ἐκτρέφωσις-εως ἡ) διατροφήσις : Ἰνπ.Ἐπιστ.22.

ἐκτριπθ-ᾶω κ. μον. διατριπθῶ, ὀνόμω τρύπα : Γεωμ.10,23,5 ἐκτριπθῆσας τὸ πρῶτον πρὸς αὐτὴ τὴν γῆν 2) ἀμιβ. ἐξέρχομαι διὰ μέσου ὀπῆς ἢ ἡσ. «ἐκτριπθῆσαι ἐξελθεῖν κληθῆναι», Εὐστ. ἐκ Παισα, «ἐκτριπθῆν, μετὰ βίος ἐξελθεῖν» : Ἀριστ. Ἐκκλ.337 ἄλλ' ἐκτριπθῆσκον λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν.

ἐκτριπθῶ-ᾶω μτυν. εἶμαι ἢ γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν τρυφήλος : Κλέαρ.Ἰστ.39, Πλουτ.Ἀλεξ.40 ἐπεὶ δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν ἑώρα παντάσῃσι ἐκτριπθῆκός, Ἀθην.12,539P.

ἐκτρέχω μτυν. τ. τοῦ ἐκτριχθ-ᾶω βλ. : Δίων Κ77,9 ἀνθρώπων, . . ἀποουλιάν, ἐκτρέχουιν.

ἐκτριχθ-ᾶω κατατρέχω, καταβάλλω, ἐξαναλώ : Θουκ.3,93 ἔσθθθθρον καὶ δια παντός ἀπολέμω . . ἕως ἐκτριχθῶσιν κ. καθ. : Λουκ.Μισθ. Συν.39, Παισα.3,24,1 τῶν δὲ ἐλευθερολόγων μάλιστα ταῦτο ἐκτριχθῶσιν ἢ ἐπὶ ρακῶν, κατατρέβω : Λουκ.Ἰστ.30 πιναρὰ καὶ ἐκτριχθῶσιν ῥάκη ἰδ.γ. ἐκτριχθῶσιν).

ἐκτρέω μτυν. καταπονο, κατατρέχω, κατατρέβω ἢ ἐκτριπθῆσαι ἢ ἀφαιρέσει : Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.2,66 ἐκτρέσσει τὰς ἀφαιρέσεις αὐτοῦ.

ἐκτριπῶνεται ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἐκτριπῶνεται.

ἐκτριπῶν, μέλλ. ἐκτριπῶσιν καταδιθῶσικω, κατατρέπῶσιν : Ἀριστ.Φ.9,155 καὶ τοῦ μοχλοῦ φάλαθ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτριπῶσται, Πλ.Μηχ.7,4 ὡς σὺς ἐκτριπῶν.

ἐκτριπθᾶκτυλία ἡ) νεώτ. ἱατρ. δυσμορφία τῆς κεφαλῆς προερχομένη ἐκ τῆς εἰς ἀνάμωλον ἐμβρυϊκὴν διάπλασιν ἀφαιρέσεως ἑλληειφῶς ἐνός ἢ καὶ πλείονων δοκτύλων.

ἐκτριπῶ-ατος ἰδὲ κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ δ' ἐκτριπῶσας τεχνῆς ἐμψροῦν, τὸ ἐξέμωλμα, τὸ ἀπόρριμο ἢ ἡσ. «παθόντων νεκρὸν ἄδρον» : Ἀριστ.Ζ1 773b,18 κυλίματ' ἐκπνίπει παραπλήσια τοῖς καλοῦσιν ἐκτριπῶσιν. Πλ.Ἰώδ.3,16 ἢ ὡσπερ ἐκτριπῶ ἐκπορεύομαι ἐκ μήτρας μητρὸς ἢ μητ. κ. δημ. ἐπὶ ταπεινότητις ἐκτριπῶσας ἢ ὑβριστικῶς : Φιλ.1,59, ΚΑ Κορηθ.1,15,8 ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερ τῷ ἐκτριπῶσιν ὡσθὲν κἀμοί' ἢ δημ. ἐπὶ περιφρονησεως : Τζετ.Χλ. 5,515 παρὰ βασιλεῖσι τιμᾶσθαι τὰ ἐκτριπῶσιν πλέον σπινθὸν ἀνθρώπων 2) πρόωρος τοκετός ἢ ἡσ. «ἐκβολὴ γυναικός».

ἐκτριπῶσταιος γλωσσ. ὁ ἄωρος γεννηθεὶς ἐκβόμωρος, ἄωρος.

ἐκτριπῶστικῶς-ᾶον γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄρω. ἐκτριπῶστικῶς ὡς οὐσ. ὁ ἄωρος γεννηθεὶς ὁ ἀτριπῶσταιος : Παισα. 2) πρόωρος. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐκτριπῶσιν ἢ τὴν ἐκτριπῶσιν, ὁ ἀμοιβαῖον πρὸς ἐκτριπῶσιν : ἐκτριπῶστικὴ φυσιογνωμία 3) δι. νεώτ. μητ. ὁ ἐμψόνων ἀσποκροτυκῆν ἐντόπιον, τερατοδόξος ἢ ἀπόφασιν τοῦ στρατοδικείου εἶναι ἐκτριπῶσ-εἰρήρ. ὡς δημ. -ᾶ.

ἐκτριπῶστικῶς ὁ) γλωσσ. ὁ ἐκτριπῶστικῶς.

ἐκτριπῶστικῶς ἡ) νεώτ. ἱατρ. κ. ἐκτριπῶστικῶς ἀνάμωλος διάπλασις τοῦ ἐμβρυϊκοῦ ὄργανισμοῦ χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ἑλλειψῶς ἢ μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀργάνων τοῦ ἐμβρύου.

ἐκτριπῶστικῶς-ᾶς ἐκ. νεώτ. κ. ἐκτριπῶστικῶς ὁ ἔχων τὸ μέλλ. ἐκτριπῶστικῶς, τὸ πῦρ.

ἐκτριπῶστικῶς ἡ) νεώτ. ἱατρ. διομαρτία περὶ τὴν διάπλασιν ἐμβρύου χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐπιρροῆσεως τῆς ἀνατοξῆς ἐνός ἢ πλείονων μελῶν.

ἐκτριπῶστικῶς ἡ) κ. νεώτ., δημ. -ῆ πρόωρος

ἐκβολὴ ἐμβρύου ἀπὸ τῆς μήτρας, αὐτόματος ἢ τεχνητῇ ἀποβολῇ, ἀμβολοῦσι : Ἰνπ.Γυμ.2,22 ἐκτριπῶσιν (ὀ.γρ. ἐκτριπῶσιν) ἐν τῶκω, Ἀριστ.Πρ.860a,18 τὰς μὲν κυοῦσας ὁ τόκος ὁ ἄριστος εἰς ἐκτριπῶσιν γίνεται πρὸς Σωφ.Ἰστ.2,49 ἢ νεώτ. κ. δημ. ἱατρ. ἢ πρόωρος ἀποκολλησεως καὶ ἐκβολῆς τοῦ φῶς ἐκ τῆς μήτρας πρὸς ἐμψυματικὸν ἢ θεραπευτικὸν σκοπὸν.

ἐκτριπῶσικω μτυν. ἐκτριπῶσικω βλ. : Χρησμ.Σιβ.2, 286,4 ὄσαι δ' ἐνὶ γαστέρι φόρτος ἐκτριπῶσικωσιν. **ἐκτριπῶσικῶς** ὁ) ἐκτριπῶσικῶς βλ. ἐπερχομένη μέχρι τεσσαράκοντα ἡμερῶν : Ἀριστ.Ζ1 583b,12, Διοσκ. 2,194 ἐκτριπῶσικῶς ἐργάζεται 2) ἀνηκερθεῖσιν ἐκτριπῶσιν : Ἰνπ.Γυμ.78, Πτολ.Τετραθ.116.

ἐκτριπῶστικῶς-ᾶ-ὀμι μτυν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκτριπῶσιν βλ., ὁ προκαλῶν, ἐπιφέρων, ἐκτριπῶσιν : Πλουτ.Ἰστ.974D τὰς ἐγκυκλίας τὴν βοτάνην παρεῖχον ἐκτριπῶστικῶς δύναμιν ἔχουσαν, ἐκτριπῶστικὰ φάρμακα, Κορηθ.Ζητ.112. **ἐκτριπῶστικῶς** ἐπιρρ. νεώτ. κατὸ τρόπον ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἐκτριπῶσ βλ.

ἐκτριπῶστικῶς-εως ἡ) νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ ἐκτριπῶσικῶς, τὸ ζεθόλιμα : ἢ ἐκτύλιξις τοῦ νήματος 2) μητ. ἢ συνηθεῖς διαδοχῇ γεγονότων ἀλληλοεξαρτῶμενων, ἀνάπτυξις, ἐξέλιξις.

ἐκτυλίωσικω κ. νεώτ., δημ. ζετυλίγω, ἀνελίωσιν πρᾶγμῶ τὶ πετυλίωμενον, ἀναπτύσσω, ζετυλίγω : Τιμ.Λοκρ.97C τὸν ἔλικα ἐκτυλίωσει 2) νεώτ. τὸ μέσ. ἐκτυλίωσμαι ἐν μητ. σημ. ἀναπτύσσομαι, ἐπὶ ἀλληλοεξαρτῶμενων γεγονότων : τὰ γεγονότα ἐξετυλίχθησαν ραγδαίως.

ἐκτυλίω-ᾶω μτυν. ἐκτέμνω τὸν ἢ τυλῶδὸς ἀκλήρηνον : Κρίτ.Ἰστ.π.1,αλ.3,794, Ὀρειβ.20 ἐκτυλίωσμαι τὴν σύριγγα.

ἐκτυλίωσικῶς-εως ἡ) μτυν.ἐκτρομὴ τύλου: Παῦλ.Αλυ.4,49. **ἐκτυλίωστικῶς**-ᾶον μτυν. κ. νεώτ. ὁ συστελλὸν εἰς τὴν ἀφαιρέσιν τῶν τῶκω, τυλοφθόρος : Ἀντυλ.π. Ὀρειβ.44,23 τὸν ἐκτυλίωστικὸν φάρμακῶν, ἐκτυλίωστικὰ φάρμακα ἢ νεώτ. φαρμακ. τὸ οὐδ. ἐκτυλίωστικῶς ὡς οὐσ. τυλοφθόρον φάρμακον. **ἐκτυμῶσικῶς**-εως ἡ) μτυν. ἢ τυμῶσικῶς ἐξόγκωσις : Στράβ.16,4,13 πίνουσι ἕως ἐκτυμῶσικῶς τῆς γαστρὸς.

ἐκτυπῶσ-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐξείργασμένος οὐτός ὡστε νὰ παρουσιάσῃ ἀνάμωλον μορφήν, ἀνάμωμος : ἸωνΤραγ.42, Ἀριστ.1,58,ὀδ. 2,18,26 ὡς ὡς χρυσόσ, ἔχων τραυλεφῶν προτομῶν ἐκτύπουσιν. Ἐπιγρ. φίλων. ἐκτυπῶσ ζωσ ἔχουσαι ἢ τὸ οὐδ. ἐκτυπῶσ ὡς οὐσ. ἀνάμωμος, οὐ αἱ μορφαὶ ἐξέχουσι ἀπὸ τῆς φερομένης ταύτας ἐπιφανεῖας, ἀντιβ. πρόβουλον : Πλιν.Φ1 35,152 2) διακεκριμένους χωριστῶς ἐκδιδόντες : Στράβ.Ἰστ.221 ἐκφαντασία, Θεοδώρ.Ἐκκλ.Ἰστ.1,16,24 τὸ πρῶτον ἐκτυπῶσ χαρακτήρ' ἢ ἐν γενναῖς γρῶμοις ἐσχηματομένους, ἐν εἰδεί σκεδιστομάτος : Μαρκελλίν.Βί.Ουσ.44 ἀκαλλύσιτος, δι' ἐκτύπων γεγραμμένη ἱστορία ἢ) ἀνομιμῶν, ἀντίτυπον : Νικ.Χαν.ἐν Σαβ.1,87 κατὰ ταῦτο μόνον διαλλάττον τοῦ ἀρχτύπου τὸ ἐκτυπῶν.

ἐκτυπῶ-ᾶω ἡ) μτυν. ἐσφ. γρ. τοῦ ἐκτυπῶ βλ. **ἐκτυπῶ**-ᾶω ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἡ) νεώτ. ἐκτυπῶσιν, ἐπεξεργάζομαι ἢ ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, ὡστε ἡ μορφή αὐτοῦ νὰ ἐξῆλθῃ ὡς ἀνάμωλον : Ξενοφ.Ἰνπ.11 ἐν τῷ Βάβυλῳ τὰ καυτοῦ ἔργα ἐξεργάσασιν. Πλάτ.Ἰστ.902P ἐκ-εἰς κηρῶν, Χρῆλ.Πινδ. Π2,40 κ. νεώτ. : Ἰνπ.Προορ.2,4,Πλάτ.Ἰστ.913a οἱ ἐν ταῖς σταλάξιν κατὰ γρᾶσιν ἐκτυπῶσται, αὐτ.Τημ.Σοδ.Ἰστοκ.13,18 2) μορφοῦ, σχηματοῦσιν : Διον.Ἀλ.Ρητ.10,17,392,13 καὶ οἱ μὲν ποιητὰ καὶ οἱ ἱστορικοὶ τὰ συμβεβηκότα τόποις καὶ πρῶτον ἐκτυπῶσιν, Εὐστ.Ἰστ.76,74 οἱ πρὸς τὸ δυνατόν ἀνθρώποις ὁμοιον ἐκτυπῶσται, Μη-

νοῖς, 328 Ἐσπερ. ἐκτυπῶν ἐν αὐτοῦ τὸ βελόν κάλλος 3) μῦθ. ἐν μέσ. ἐκτυποῦμαι σχηματικῶς εἰκόνα, εἰκονίζω: Πλάτ. Θεαίτ. 206D ὡσπερ εἰς κάπτοντρον ἡ ὄψωρ τὴν εἰκόνα ἐκτυπούμενον, αὐτ. Νόμ. 775D 4) νεώτ. κ. δημ. τυπῶνα διὰ τοῦ τυπογραφικοῦ πιεστηρίου βιβλίον, ἐφημερίδα, εἰκόνα. **ἐκτύπωμα**-ατος [τό] κ. μον. κ. νεώτ. εἰκὼν ἡ σχήμα ἔκτυπον, ἀνάγλυφον: Πλάτ. Τιμ. 50D ἐκτυπώματος ἔσπεραθι μέλλοντος ἰδεῖν ποιητοῦ πάσας ποιητὰς Μολάδ. 172,8 ποίησας ἕκ τῆς εἰκόνας τοῦ αὐτοῦ ἀδάφωτος ἐκτύπωμα τοῦ προσώπου, Εὐστ. Πον. 31, 34, τὰ εἰκαστάδρασμα φέρουσι ἐκτύπωμα τοῦ Ποσειδάωνος 2) ἀνάγκαις ἀντανάγκαις, ἐπὶ φωτός: Ὀμυμ Μετ. 33, 1.

ἐκτύπων ἐπίρρ. τυπ. σαφῶς, ἐναργῶς, φανερώς: Σέξτ. Εἰρη. Μαθ. 7, 17 τῆς ὄψεως συγκυχημένως καὶ οὐκ ἐκτύπων τὶ λαβανούσας || τὸ συγκρ ἴσα. «ἐκτυπώτερον, φανερώτερον».

ἐκτύπωνος-εως [ἡ] μῦθ. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτυπῶν, τὸ ἀποτυπῶν τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐν εἰδει ἀναγλύφον: Αἴο. π. Στοβ. 1, 49, 27 ἐν ἐκτύπωνι καὶ ἐξερῶσσι τὸ ἀνθρωπίνω σκάνειος [τοῦ ἀνθρωπίνου σκήνου]: 2) εἰκὼν, σχηματισμός, κατὰ τὸ πρότυπον: Ἰωδ. Αἰ 12, 2, 9 ἐκαστῆ γωνία τὴν αὐτὴν τῆς ἐκτυπώσεως εἶχε διόθεον, Εὐστ. Πον. 188, 31 3) μῦθ. ἀλληγορία: Φιλ. 1, 163 τῆς μὲν οὖν προτέρας [ἰδέου] ἐκτύπωσις ἐστὶ Κόην, Μεθόδ. Συμμ. 190, 23 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ τοῦ τυπογραφικοῦ πιεστηρίου τύπωσις: τὸ φύλλον εἶναι ὑπὸ ἐκτύπωσιν, - ἡ ἐκτύπωση τοῦ βιβλίου τελειώσιν.

ἐκτυπώτερος ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἐκτύπων, κατὰ τρόπον φανερώτερον, σαφέστερον Ζωορ. 681.

ἐκτυπώτης [ὁ] νεώτ. τεχνίτης ἐκτυπῶνων διὰ τοῦ τυπογραφικοῦ πιεστηρίου, δ. τυπώτης.

ἐκτυπωτικός-ῆ-ὄν μον. ὁ δὲ ἐκτυπώσεως, ὁ ἐν ἀναγκῇ γινόμενος: Στουδ. Θεοδ. 457 ἐν ΜΕ. ἐκτυπωτικῆ εἰκονογραφία.

ἐκτυπωτός-ῆ-ὄν Ἐπιρρ. κ. ἐκτύπωνος ἔκτυπος βλλ. **ἐκτυραννέ-ω** μον. καταδοσασίως, καταβάλλω: Εὐμρόβ. 62 ἔρω ἐξετυραννήσων.

ἐκτυφλώ-ω κ. μον. νεώτ. κ. ἐκτυφλώνω καθιστῶ τινα ἐντέλως τυφλόν, ἀποστερῶ τινα καθ' ὅλοκληρίαν τῆς ὁράσεώς του, τὸν στραβῶσα: Ἦρ. 9, 93 ἐπεὶ τε δὲ τὸν Ἑλλήνων ἐξετύφλωσαν, Ἀριστοφ. Πλ. 301 μέγαν λαδόντες ἡμέτερον σπηκίσκον ἐκτυφλώσαι ἰτὸν Κόκκιαν, Ἰεν. Ἰνπ. 10, 2 ἐκτυφλοῦσι τοὺς Ἰππους, Πλούτ. Τράγικ. 12 οὐκ ἐπὶν δὲ αὐτοῦ ἐξετύφλωσαν || ἀπὸ ἐπιφέρω τύφλωσις: Ἀοιστ. ἀπ. 569, 2 ὄχι .. κοινοῖοτόν ἐκτυφλώοντα || τὸ παθ. ἐκτυφλώομαι ὑφίσταμαι ἡ ἔχω παντελῆ στέρησιν τῆς ὁράσεως: Πλούτ. Γιδ. 8, 1 ἐκτυφλωμένη τῷ Κόκκιω, αὐτ. Ἦρ. 10, 101 ἐκτυφλωμένη τῆσσι || ὅμ. παθ. ἐπὶ φωτός, σθένευσσι, σθένω: Αἰσχ. Χο. 536 ἐκτυφλωθέντες σκόθω λαμπήρας 2) ἀποκόπτω τὸς ὀφθαλμούς φωτός: Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. 2, 11154, 251 ἐκτυφλοῦν ἀμπέλω, Γεωμ. 5, 22, 1 3) μῦθ. συκοφαντῶ τινος τὸν νοῦν, ἐκτραβῶ τινα, σαστίζω: Μηναί. 12 Ἀποστ. ἐφώτισα ἡμῶς .. τοὺς πρὶν ἐκτυφλωθέντας.

ἐκτυφλωσις-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκτυφλοῦν, τὸ στερεῖν τινα τῆς ὁράσεώς του: Ἦρ. 9, 94 ταῦτην δίκην Ἀπολωνιῆται τῆς ἐκτυφλώσεως ἐκτίνοσι τοῖ || νεώτ. κ. ἡ ἀπόλειψις τῆς ὁράσεως 2) νεώτ. μῦθ. ἡ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν συκοπίαν τῆς ἀντιλήψεως, τῆς κρίσεως. **ἐκτυφλώτης** μῦθ. ἐκτυφλῶ βλλ. ΨΧρυσ. Λόγ. 67, 7, 40, 40 τοὺς Βαρβαρικούς, ἐκτυφλώτους. **ἐκτυφλωτικός**-ῆ-ὄν νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐκτυφλοῦν βλλ. || τὸ φῶς τοῦ προβάλλω εἶναι ἐκτυφλωτικός 2) μῦθ.

ὁ προκαλὼν ἐκτύφλωσιν βλλ. 2: ἡ δύναμις τοῦ χρυσοῦ εἶναι ἐκτυφλωτικῆ ἐπίρρ. -ὼς. **ἐκτύφος**-ος μῦθ. τετυφωμένος, περυσμένος, κενός, ἀπαρηλός: Οἰνολύμ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 5, 11 ἡμίονος ὧν ἐν τῷ αἰνίγματι παρεμφανίει .. μὲν τὴν ἐκτυφον ροσάνω, καὶ τὴν θραννὴν μαγικίην, **ἐκτύφω**, μέλλ ἐκτύφω, παθ. ὄφρ. β' ἐξέτυφην, παθ. παροκ. ἐκτύφισματι, καὶ διὰ βραδέος πυρὸς φλέγω ἴσος ἡ ἐξέβυθην [εἰς] ἡ ἐξέκουσεν 2) μῦθ. τὸ μέσ ἐκτύφωσι ὀπαικῶν: Ἀλκιφρ. 3, 50 ἡ δὲ ἐπὶ πλεόν ἐκτύφωσθαι τὸν ἔρωτα τοῦ-τω μηχανωμένη 3) τὸ μέσ. κ. παθ. ἐκτύφωμαι ἀποστεροῦμαι τῆς ὁράσεως, χάνω τὰ μέτρα μου: Εἰμ 324, 4 «ἐκτυφῶμαι .. σημαίει δὲ παρὰ μικρὸν ἐκτυφλώθηνα»: Μέν. Ἐπιτρ. ἀπ. 9 ἐξέτυφην μὲν οὖν κλαίοντα || ἴσα «ἐκτυφῶμαι ἐκτυφωθῆνα, ἐκτεθωμμεθα ἐκτεφωθώμεθα».

ἐκτύφω-ώ μῦθ. ἀπαύτ. ἐμαίρω, ἀποηλαῶ: Φιλ. 1, 1 ἐξέτυφωσαν τὰ πλῆθη, μυθικός πλάσματος τὴν ἀλήθειαν ἐπικράφωτες 2) καθιστῶ τινα περυσιαίνον, ἀλατῶνα: Φιλ. 2, 569 ὁ δὲ γάιος αὐτὸν ἐξέτυφωσεν, κ. παθ.: Πολύδ. 16, 2, 12 πυνθανόμενος τὸν γινόμενον ἐκ πάντων ἔπαυον ὑπὲρ αὐτοῦ .. μάλλον ἐξετυφώτο 3) τὸ παθ. κ. μέσ. ἐκτυφώμαι ἐξαρνησομαι μεταβολώμενος εἰς κανόν: Διοσκ. 1, 622 ἡ δὲ ῥήτινη εἰς κανόν ἐκτυφώουται.

ἐκτωρ-ορος [ὁ, ἡ] Γέωμ. ὁ ἰσχυρὸς κρατῶν, συγκρατῶν, ἐπιθ. τοῦ Διός: Σαμφ. 157 || ἐπὶ ἀγκυρῶν: Λυκόφωρ. 100 καμπύλουσος σχάσας πεύκης ὀδόντας, ἐκτορας πλημμυρίδος [ιστῶ] «κωλύουσι τὸν κυμάτων» 1) τὸ ἀρσ. ἐκτωρ ὡς ὄσθ. εἶδος ἀγκύρας: Λοικ. Λεξίφ. 15 ἐκτορας τινας ἀμφοτέρους καὶ ἰσχυράς σπιδρῶς ἀφίει 2) ὄμ. ὡς ὄσθ. κερκίφαλος ἴσα, «ἐκτορας Ἀεωνίδος τὸν κροκόφανον» 3) ὄμ. ἐν πλῆθ. ἴσα. «ἐκτορας, πάσασαί ἐν ῥυμφοῖ» πρδλ. ἔστωρ 4) π. Ὀμ. ὡς κορ. ὄνομα Ἐκτωρ, τὸ εἰσεῖρα τῆς Τροίας.

ἐκυλος Σουῖδ. «εἶδος βοτάνης».

ἐκυρά [ἡ] ἐπ. θηλ. τοῦ ἐκυρός, ἡ νεμερὸς, ἡ μήτηρ τοῦ συζύγου: Ἰλ. Χ. 451 αἰδοίης ἐκυρῆς ὄσθ. ἔκλυος, Κρηνάων ΑΠ 6, 244, 5 ὄσθ. κα γηθήσεαι πόσις μήτηρ ὄ' ἐκυρῆ τε, Πλούτ. Ηθ. 143Α ἵπστα-μένη τὸ τῆς ἐκυρῆς μητρυιῶδες.

ἐκυρεῖω, βωιατ. ἐκουρεῖω, εἶμαι νεμερὸς: Ἄκρην. ἐν Λυρ. Συμμ. 2, 85 ἀμυόμενα ἔκουρεῖω.

ἐκυρῶς [ὁ] ἐπ. νεμερὸς, πατήρ τοῦ συζύγου: Ἰλ. 172 αἰδοίης τέ μοι ἔσσι, φίλε ἐκυρῆ, ΑΠ 14, 9 ἀνδρ' ἐμὸν ἔκταν ἐκυρῶς, ἐκλῶν ὄ' ἔκταν ἀνδρ. Ἰουλ. Λόγ. 3, 127C.

ἐκσας ὄφρ. α' τοῦ κυνῶ β' 2) ἐκσας ὄφρ. τοῦ κυνῶ βλλ.

ἐκφαγεῖν ἀπαρφ. ὄφρ. β' τοῦ ἐξέσθω βλλ.: Ἀριστοφ. Ἰνπ. 698 εἰ μὴ σ' ἐκφάγω ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσωμαι, Πλούτ. Σόλ. 12 ἐκφάγειν γὰρ ἀν Ἀθηναιῶσι τοῖς αὐτῶν ὀδοσῶν, Βασ. 1, 118 D 2) μῦθ. καταναλώω, καταστρέφω: Ἀντίφ. Σιδ. ἐν ΑΠ 9, 151, 6 πάντα δὲ συμμάρτους ἐξέφαγεν ὁ πόλεμος, Βασ. 1, 162 D οἱ τόκοι τοῦς οἰκοῦς τῶν ὀφειλόντων ἐκφάγονται.

ἐκφαπρῶνω καθαίρω ἐντέλως, καθαρίζω, αποργίζω καλῶς: Εὐρ. Βάκχ. 768 σταγόνες δ' ἐκ παρρηίδων γλώσσης θράκοντες ἐξεφαπρῶνον χροῶς.

ἐκφάινω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. ἐκφάνω, ἰων. ἐκφανεῖω, ὄφρ. ἐξέφηνω, ὄφρ. ἐξέφανα, παθ. ὄφρ. α' ἐξεφάνθη κ. β' ἐξεφάνθη, ἐπὶ προσ. ἀγῶν, φέρω π εἰς φῶς, ἀποκαλύπτω, φανερώω, ἐκφάινω: Ἰλ. Τ. 104 σήμερον ἀνδρῶ φώσθε μογοστόκας Εἰλαθίωνα ἐκφάνει, Εὐρ. Ἰνπ. 428 κακούς δὲ θνητὸν ἐξέφην .. χρόνος κ. παθ.: Ἰλ. Ν. 278 ἐνθ' ὅ δὲ δειλὸς ἀνδρ, ὄς τ' ἀκίμως ἐξεφάνθη.

Σοφ.Φιλ.82 έκφανεϊ κακῆ, Ἀπολλ.Ρ.2676 ἢ κ. μετά μγ. : Ἡρ.3,71 έκφανεϊν ολκας σεωπιτῶν ἄνοτα τοῦ πατρὸς οὐδὲν ἔσσω ἢ παρουσιάζω, ἐμφανίζω : Ἡρ.3,36 ἔκ ἐκφάναντες αὐτὸν δῶρα λάμβανοντα ζωῶγια Κροίσου, Σοφ.Ἀντ.307 εἰ μὴ τὸν αὐτόγεγονο τούδου τὸ τάφου εὐράντης ἐκφάνει ἢ ἐφθαλμοῦς ἑμοῦς κ. παθ. : Ὀδ. Μ.441 τὴν δὲ δοῦρα Χαριδῶδιος ἐξεφάνθη ἢ) ὄμ. ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων, φέρω εἰς φθ., ἀποκαλύπτω : Πινδ.Ν.4,68 δῶρα καὶ κράτος ἐξεφάναν ἐγγενὲς αὐτῷ, Ἡρ.5,36 ἐκφάνας τὴν τὴν ἐπιτοὴν γνώμην, Εὐρ.Ἰνν.881 κακῶν ἀρχηγῶν ἐκφάνεις λόγον, Πλάτ.Μενῆ.246Β καὶ ἐπιφανέστερον ποιεῖ τὸν ἔχοντα καὶ ἐκφάνει τὴν δεξιάν ἢ κ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΤ.243 ὡς τὸ Πυθικῶν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν ὀπίσσω ἑμοῖ ἢ) μετ' αἰρ. προσ. προβαίνω εἰς ἀποκαλύψεις ἐναντιον πνός : Κῶδ.Πουστίν.1,5,16,5 ἢ) τὸ παθ. μετά μέτ. μέλλ. ἐξασπράττω, ἐκἀκμω : Ἰλ.Τ.7 ἐν δὲ οἱ δαῖμόν ἐπὶ βεφθόρων ὡς εἰ σέλας ἐξεφάνθηεν, Πινδ.Ο.13,18 τὰ Διωνύσιου πόδες ἐξέφηνεν σὺν βοηλάτῃ χάριτες διθυράμβου, Θουκ.2,28 ἀπέρωτιν τινῶν ἐκφάναντων ἢ) δεξιμῇ ἀποκαλύπτω : Ἡρ.5,927 ἐνταῦθα δὲ πᾶσαν κακότητα ἐξέφανε εἰς τὸν πολιτήτας ἢ) κηρύττω : Ξεν. Ἀν.3,1,16 πρὸς ἡμᾶς τὸν πόλεμον ἐξέφηναν.

έκφαλαγγίζω ἐξέρχωμαι ἐκ τῆς φάλαγγος, ἐκτρέφωμαι τῆς γραμμῆς ἢ Δημῖτρ.Ρητ.84.

έκφαλακρῶ-δω μ.σν. καθιστῶ τὴν ἠ. π. φαλακρῶν Ἀντ.Κορν.61Α ἐκφαλακρῶσθαι τὸν λόφον.

έκφάνθη ἐπίρρ. μγν. ἐντελής, φανερός, ἐκφάνω ἢ) Ἡρ. ἐκφάνθη, φανερός ἢ) ἐξέπειν : Φιλόδοτος. Ἀπολλ.7,20 τὰ μὲν ἀφανῶς, τὰ δὲ ἐκφάνθη.

έκφάνεια ἡ) μγν. ἡ ὕπερ τὸν ὄριζοντα ἐμφάνεισ ἀνάδοσις : Ἐπικ. Ἐπιστ.2,400.

έκφάνης-οὐς-ές κ. μ.σν. κ. νεώτ. ὁ ἐκφανόμενος, ὁ ἐξέχων μεταξὺ ἄλλων, ὡστε τὸ φαίνεται καλῶς, δδ. σαφῆς, ἐναργής, φανερός : Φιλίππ. ἐν ΑΠ6, 102,4 κάρουον χλωρῶν ἐκφάνεις ἐκ λειπιδῶν, Πολυδ.4,24,6. Ἀρτεμιδ.2,36 ἐκ-ἀστέρης τὸ ὑπερβῆν Πολυδ.7,12,9 ἐκφάνεσταν. ἄειμα ἢ) ὄμ. σμ. σμ. σμ. ἐπὶ προσ. : Αἰσχ.Πέρσ.398 βῶμας δὲ πάντες ἦσαν ἐκφάνεις ἰδεῖν, Πλάτ.Ἰων.535Β ἐκφάνη γιγνώμενον τοῖς μνηστῆρας καὶ ἐκχάντα τοὺς διπλοστοὺς πρὸ τῶν ποδῶν ἢ) ἐπιφανής, περιφανής, ἐνδοξος : Ἀρτεμιδ.2,30 ἐκφάνης γὰρ ὁ βασιλεύς ἐστί, Εὐστ.Ποιν.189,7 ὁ δὲ κατὰ στόλον βίος ἀπάντων ἐκφάνεστας.

έκφάνιζω ἐκφάω, ἐμφανίζω, κάρνω φανερόν παθ. Ἡσ. ἐκφάνιζεται μνηστῆται.

έκφάνεις-εως ἡ) μγν. μ.σν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκφάειν, φανερώσις, δῆλωσις, ἐκδήλωσις : Πτολ.3,59, Εὐσ.Εὐάγ.Προπ.147Α τὴν ἐκφάνειν ἐκ τῆς γῆς τῶν καρπῶν, Ἰουδ.Λόγ.7,220Β, Ἰω.Χρῆστ.2,606,35 τῆς ἐκφάνεως τῆς εἰς ἀνθρώπου Εὐστ. Ποιν.152,15-α. ἢ) ἐκφάνεισ τοῦ ἀνθρώπινου βίου.

έκφάνταζομαι μγν. σχηματίζω ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, φαντάζομαι ἢ) Ἀκίλλ.Ρ.1,13 γαμησεῖν νῦν καὶ τὸν ὕμναιον ἐκφάνταζομαι.

έκφάντασμα-ατος ἡ) μγν. πᾶν ὅτι ἐκφάνεται, παρουσιάζεται εἰς τὸ φανερόν : Γρηγ.Νύσσο.2,229,22 ἡ θῆρα λόχησ ἐκφάντασμα σασκίου.

έκφάντικῶς-ῶν ἡ) μγν. μ.σν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τὴν ἐμφανῆ τὴν ἐκδηλωτικῶς, ἀποκαλυπτικῶς : Ἰαμβλ.Προτρ.324 τὸ δόγμα τοῦτο σεβαστικῶν ἀπάρχαι καὶ ἐκφάντικῶν τῆς τῶν θεῶν ὑπεροχῆ ἢ) συγκρ. -ώτερος : Πικκ. Ἐπιστ.13,17.

έκφαντορία ἡ) μγν. κ. μ.σν. ἀποκαλύψις μυστικῶν πραγμάτων, ἐκφάνεισ διασφάσις : Σουιδ. Διον.Ἀρεοπ. Περὶ Ὀύρων. Ἰερρασις 2,3 ἔβλε δὲ τῶν οὐρανίας ἱεραρχίας ἠμῖνας κατὰ τὴν αὐτῶν ἐν τοῖς λογιστικῆς ἐκφαντορίας, Θεοφῶν. Ὀμ.7,40.

έκφαντορικῶς-ῶν μγν. κ. μ.σν. ἀποκαλυπτικῶς ἐξαγγελτικῶς : Διον.Ἀρεοπ.137Α, Πρωκλ.Θεολ. Πλάτ.6 ἡ μὲν ἐκφαντορικῆ τῆς ἀληθείας ἐστί, Ἰω.Δαμ. Ὀρθ.Ποιτ.1,15,55.

έκφαντορικῶς ἐπίρρ. μγν. κ. μ.σν. φανερός, καθαρός : Διον.Ἀρεοπ.205C, ΚΠροφ. Ἐκθ.429Α τὰς τοῦ οὐκείου πολιτείας ἀρίτας ἐκφαντορικῶς ἐν ταῖς καθέδρῃς ἐξέβηθη ἢ) ὑπερβ. -ώτατα.

έκφαντος-ος ἡ) μγν. ἀποκαλυμμένος, φανερώμενος, φανερός Πολυδ.5,147 ἐκφυστα, ἐκφάντας.

έκφάνω-ρος ἡ) μγν. κ. μ.σν. ὁ ἐκφάων, ὁ ἀποκαλύπτων, ὁ φανερώων, ὁ τὸν μυστηρίων τὰ ἄρρητα ἐκφάων : Διον.Ἀρεοπ.7 πρόν Πολύκαρπ. 772 ἀληθεῖς ἐκφάντων, Μαξ. Ὀμολ.Σχολ.193Β, Μηνοί.1,18 Κυρῶλλ.Πατρ. τῶν ἐνομένων τῷ Χριστῷ τῶς ἐκφάντορας.

έκφάνω-δω ἐξίστημι τινα, Ἡσ. ἐκφάνωσται ὀπάλητικῶς γέγονεν.

έκφάνως ἐπίρρ. μγν. μ.σν. κ. νεώτ. σαφῶς, ἐναργῶς, λαμπρῶς : Πολυδ.27,17 ὄριον ἐκφάνως ἡδὴ τοὺς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν παρασκευασμένους, Ἰαμβλ.Προτρ.21,26. Εὐστ.Ποιν.269,47 ὡς ὁ λόγος προβαίνων ἐκφάνως διαγράφεται ἢ) συγκρ. -ώτερος : Ἀθην.11,491Α Αἰγάλοδος ἑκφάνεστέρον προσάγων τῷ ὀνόματι ἢ) ὑπερβ. -ώτατα : Πολυδ.6,4,4,2.

έκφαργῶ-ω μγν. σχηματίζω εἰς φάραγγα, παθ. : Γρηγ.Νύσσο.1,20Β τὰ νῦτα τοῦ οὐρανοῦ σχημάται εἰς ἀλλήλων ἐκφαργώμενα.

έκφάσθαι ἀπαρρ. μέτ. ἐνεστ. τοῦ ἐκφῆμι βλ. ἐκφάσις-εως ἡ) κ. μ.σν. ἰων. γεν. ἐκφάσις ἐκδηλωσις, διακηρύξις, φανέρωσις : Ἡρ.6,129-ῶς δὲ ἡ κυρία ἐγένετο τῶν ἡμερῶν τῆς τῆς κατακαλιῶσ τοῦ γάμου καὶ ἐκφάσις αὐτοῦ Κλεισθέδου, Σπην.1,7 (εἰς Ἡσιόδ.168 ἢ) ἀναφωριστικῶς Φιλῶδ.Σπην.1,7 ἢ) ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου : Ἰω.Αδραχ.105 ἢ) πᾶθ. ἐσθ. γρ. ἐπὶ ἐκφάσις ἐν Πρωλ.Πατρ.480,520B.

έκφάσκω διδασκτικῶς ἀποφαινομαι, διδάσκω : Ἐπιφάν.1,41D διαρρήθην ἐκφάσκω ὁ θεὸς λόγος.

έκφάνιζω μγν. κ. μ.σν. ριπτῶν ἐξω τῆς φθῆσις γεν. ριπτῶ ἐξω, ἀποριπτῶ, παθ. : Ποσειδων.9,1α] ἢ) Ἀθην.12,540C τῶν ἐκφάνιζομένων σωρευμάτων ἢ) μέτ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ἐξέρχονται ἐκ τοῦ φανώματός μου, καταπίπτω ἢ) ἐστ.1784,45 φάτωμα ὀδόντων, ἐξ οὗ λέγονται αὐτοὶ ἐκφάνιζοσθαι ἐκτρισοῦμενοι ἢ) ὄμ. δειμ. τρώγει ἐξω τῆς φθῆσις : Νικόλ.Δαμ.3D.

έκφάνισμα-ατος ἡ) μγν. Ἡσ. ἐκφάνισμα-το, τὰ ἐκβαλλόμενα, ὅταν καθοίρωμαι τὰς φθῆσις, γεν. τὰ ἀποριπτῶματα, ὑπολείμματα : Ἀθην.6,270D κῶν ἐκφάνισμα-το τινα ἄρτων ἐξω, δδὸς τοῦ κωσίν, Φιλόστρ. Ἀπολλ.1,19 ἢ) αἰ ἐν τῇ φάτῃ σαυίδος, ὡς ἐξέβηλον καθαρίζοντες : Πολυδ.10,116.

έκφάνωμα-ατος ἡ) μγν. φάτωμα βλ. ἐκφάτω-ον μγν. ἀφατος, ἀνέκφαστος : Μάξιμ. 45 ἡ διχομήνων ὄμοι σέλας ἐκφάτων.

έκφάτως ἐπίρρ. μετά μεγάλης φωνῆς, ἐκφραστικῶς, φανερά, ἡ ἀρρητῶς, σεβδῶς : Αἰσχ. Ἀγ.706 τὸ νυμφόπιτον μέλος ἐκφάτως πίντας.

έκφραυλιζω μγν. μ.σν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν φάουλον, εὐπέλες, ἐξευτελεῖω, καταφρονῶ, θεωρῶ ἀνάσιον λόγῳ ἢ) Ἡσ. ἐκφραυλιζῶν ἐξευτελεῖων : Ἰώσ.Α1,2,14, Ἀρρ. Ἀν.1,13,6 τοῦτο δὲ, σμικρὸν ἐξῆμα, ὁδὸν τῷ ὀνόματι τὸν Γρανικὸν ἐκφραυλισας, εἰρξῆς ἡμᾶς, Λουκ.Μισθ.Συν.11 εἰ μὲν ἐκφραυλιζῶ τὴ τῶν λεγομένων ἢ) ἐκ-πινά τῶς : Ἰώσ. Α1,586 ἡ αὐτὸ ἐκφραυλισσας τῆς ὄρησις αὐτῶν, συνὴν τῷ παῖδι ἐφῶν ἢ) ἐκ-τὴν τῶς : Μηνσι. 1,11 Ὡδ.7 τυράνον περιπυλον ἀπειλήν ἐκφραυλισας ἢ) ἀποριπτῶ τὸ ὡς μὴ κῶλον κ. παθ. Α1,21,4,37 ἐκείνα τὰ ἐκφραυλιζοῦντα τούτους τρωφῆν παραπῆσαν ἢ) μετ' ἀπαρρ. ἀνασιῶν νῶ

πρόξ η : Αβ.ΖΙ ΙΙ,31 οὐδ' ἐξέφαυλσε τὸν.. ὄψων ἰσάσθαι, ὡν τοσοῦτος θεός· 4) στεροῦμαι δυνάμεις, εἶμαι ἀνίσχυρος : Φιλῆς 66,34,228 ἢ τὸν ἱσάων ἐκπεφάσθαι κρίσις· 5) γίνωσκ. κ. νεώτ. μεθοδῶως εἰς τὸ χεῖρον ἀπὸ θήλικς ἀπόφως, διαφθέρω, ἔξαρχεῖω· συνθ. παθ. : α) εὐρωπαϊκαὶ κοινωνία μετὰ τὸν πόλεμον ἐξεφαυλίσθησαν.

ἐκφαύλις-ως [ἡ] νεώτ. κ. ἐκφαυλίστος [ὁ] βλ.βλ. **ἐκφαυλισμός** [ὁ] μτγ. κ. νεώτ. Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκφαύλιεν, ἢ περιφρόνησις : Ἰώσ.ΑΙ 3,8,9 ἐ- τὸν θάινεν πρὸβ. Ἡα.εὐναστά, ἐκφαυλισμοῦ ὄξια· 2) νεώτ. ἢ μετατροπὴ τῶν αγαθῶν εἰς φαῦλα, διαφθορά, ἔξαρχεῖσις.

ἐκφαύλιος-ον μτγ. ἐπιτατ. τοῦ φαύλος βλ.βλ. : Ἰώσ.ΑΙ 3,12,1 ἐκφαυλον [διαρθ. ἐκφαυλον] ἔχον τὴν οὐκίαν, Ἡλιδ.Χρυσου. π. Θσα.Στεφ. ἐν.λ. μηδὲν ἐκφαυλον λέγειν.

ἐκφαύλιος ἐπίρρ. μτγ. φαύλιος, μετὰ φαυλόγητος. ἀνευ ἐπιτηδείωτάτος : Φιλόστρ. Σοφ.Ι503,31, Ι,164 [ἔσφ. γρ ἀντὶ ἐκφάυλις].

ἐκφαύλιος μον. καταλόγιμος, καθιστάτ γ φανερόν, φανερώμεν : Πρὸβρ.π.Θσα.Στεφ.ἐν.λ. ὡς σελήνη.. τούς παῖδας ἐξέφαυλον, ἄλλους ἀστερας.

ἐκφαυλίζω μτγ. φανακίζω ἐντελώς, ἐξεπατάω καθ' ὁλοκλήριον : Διδ. Αλ.992 ἐν Μι.

ἐκφερομῶδ-ἔω μτγ. ἀποκαλύπτω, κοινολογώ, προσδίδω φανεράων μαθητικά : Ἐπιγρ. οὐκ ἐκφερομῶδων τῶν ἀπορρήτων οὐθέν, Κορονούτ.Φῶσ. Θε.30 Βασί.Ι503Α, κ. παθ. : Αἰν.Τακτ.22,5 ἐκφερομυθεῖσθαι τὶ τῶν προσημομένων.

ἐκφέρω κ. μον. κ. νεώτ., μὲλλ. ἐξίσω, νεώτ. θά ἐκφέρω ἀόρ. φ' ἐλένηκα ἰων ἐξήνικα, ἀόρ. β' ἐλένηκον, νεώτ. ἀόρ. ἐξέφερα, μέσ. μὲλλ. ἐν. παθ. σμ. ἐξίσωμαι, ἰων ἀπαρφ. μέσ. ἀορ. ἐξενεικασθαι, παθ. μὲλλ. ἐξείσθησομαι, ἰων.κντ. παθ. παρακ. ἐξενεινωμένος, φέρω ἔξω, ἐξάγω, ἐκκομίζω, βγῶς ἔξω : Ἰλ.Ε64 Σαρπηδόνα δῖοι ἐταίρω ἐξέφειρον πολέμοιο, Ὀδ.Θ 439 Ἄρητι ἐξέφειρον περικαλλέα χηλῶν ἐξέφερον θαλάσσιο. Ἡρ 8,37 ὅλα προκείμενα ἔσπειν ἐκ τοῦ μεγάρου ἔξενεινωμένα ἱρά, Εὐρ.Φοῖν.779 ἐκφέρετε τεύχη, Κδ Λουκ.Ι5,22 ἐξενέγκατε τὴν στήλην τὴν πρώτην· 2) κ. νεώτ. θβ' ἐκκομίζω πρὸς τοσην κηδέως πρὸβ. ἐκφορά : Ἰλ.Θ 785 ἐξέφερον θρασὺν Ἐτορτα δάκρυ γέοντες, Δημ.1071 ἐκφέρην δὲ τὸν ἀποθανόντα τῆ ὑστεραία, Κδ Πρῶδ.5,6 συνείσταισαν οὐτὸν καὶ ἐξενεικόντες ἐσθῶαν· Ἐξέφερον ὀμαδὸν τὰ πύματα πρὸς τοσην κ. παθ. Ἄντιω. 6,2 τῆ ἡμέρῃ ὅ ἡ πατὴς ἐξέροστο, Νικισρχ.ἐν ΑΠ 1,113 ἀσημερὸν ἐκφέρεται· 3) μτγ. εἰδ. ἐτάγω, ἐπιφέρω τὸν θανάτον τινος, τὸν ἐξέκωα : Πτολ.Ι4,18 εἰ ὑπερβάλλουσι ἀληθινῶς ἐξίσωσαι· 4) ἀποκομίζω : Ὀδ.Θ 470 ἢ ὁ αἶψα πρ' ἄδικα κατακράψασ ἀπὸ κόλλω ἐκφέρην ἢ φρ. ἐκφέρω ἀέθλων· νέρας λαυθῶν ὡς ἀμοιβὴν νίκης μου, κερῶξω, παίρω βραδείωσι : Ἰλ.Ψ 785 Ἄντιλοχος δ' ἄρα δῖα λοιπῶν ἐκφερ' ἀέθλων μειδιόων· ἢ συχη. ἐν παραλλ. σμ. τὸ μέσ. ἐν συνεκφορά μετὰ τὸν κλάος, νικῶν, δόξαν : Ἡρ.6,103 καὶ ταῦτην μὲν τὴν νικῶν ἀνελόμενον ταῦτ' ἐξενεικασθαι τῷ ἀμοιβητῶν ἀελέφω, Σορ.Ἡλ.60 ὅταν.. ἔργισι συνῶς ἀβένεγκωμαι κλάος, Ξεν.Κυῖν.15 δόξαν εὐσεβείας ἐπηνέγκω, Διον. Ἄλ.Ρωμ.6,16 φίλων ἐξενεικασθαι βούλοασθε δόξαν· 4) φέρω ἔξω ἐκ τῆς βαλδύσας εἰς τὴν ἑρ., ἐξάγω ἐκ τῆς βαλδύσας, ἀποδιδάσκω : Ἡρ.1 24 τὸν δὲ δελφίνα λέγουσι ὀλοπαδόντα ἐξενεικῆ ἐπὶ Ταῖναρον, Εὐρ.Εκ.701 ἄνοτον νιν ἐξηνεικῆ πελάγιος κλύδων κ. παθ. [μετὰ μέσ. μὲλλ.] : Ἡρ.8,49 πρὸς δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἐς τοὺς ἐκωτῶν ἐξίσονται, Χαριτ.7,2 πρὸς τὴν γῆν ἐξενεικασθῶς ἐξώγησαν αὐτῶνδουρῶς· 5) φέρω εἰς πέρας,

αυμηληρῶ, ἀποτελεῖω : Ἰλ.Φ 451 ὄτε δὴ μισοτο τέλος πολληγθέες ὄραι ἐξέφερον, Πινδ.Ν 4,61, Αἰσχίν.2,66 οὐκ ἐνὶν ὄμφορτα ἐξενεικασθαι· κ. παθ. : Δημ.1403 οὐδὲν ἐν καλῶς ἐξενεικασθῆναι ἢ εἰδ. ἐπὶ γυναικῶν, φέρω μέχρι τέλους τὸ κύημα, τὸ κρατῶ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς γενήσεως : Ἰνπ.Γυν.Φῶσ.19 Ἀριστ.Ζ 15,77,23 ὁ θήλυς δὲ ὄρεῦς ἦδη ἐπληρωθῆ, οὐ μόντι γε, ὡτ' ἐξενεικῆται διὰ τάλους ἢ δθ. τίτικω : Καλλ.Δηλ.57 δεινὸν ἐπεδρωμῶτο λεγῶσιον, αἶ Διὶ παῖδας ἐξέφερον ἢ ὄμ. σμ. ἐν φρ. ἐκφέρω εἰς φῶς : Πλάτ.Πολ. 461C μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρην κύημα μηδὲ γ' ἐν· 6) ἐπὶ τῆς γῆς, παρῶς : Ἡο.1,193 χωρέων.. ἀρίστη τῶν ἡμετῶ ἴδμεν Διημητρον καρπὸν ἐκφέρουν, Ξεν.Οικ.17,10, Κδ Ἐβρ.6,8 γῆ.. ἐκφέρουν.. ἀνάθρας καὶ τριβόλους ἢ ἐπὶ φυτῶν, παρῶς ἀσπὸν : Ἀριστ.Ζ 731α, 22 φ- τὰ ἴ διταν σπέρμα ἐξενεικῆ· 7) γνωστοποιῶ, ἀνακοινῶ, μεταδίδω : Ἡρ.5,79 ἀπελθόντων ὡν τῶν θεοπροπῶν ἐξέφερον τὸ χρηστήριον ἀλῆην ηρησιδάρμοι, Πλάτ.Μεν.Ε 236C, Ἰσοκρ.8,14 τοῖς μὲν ἐκφέρουσι εἰς τοὺς ἄλλους ἔλλοιαν τὰ τῆς πόλεως ἀμαρτήματα, Πλούτ.Θεμ.23· 8) φρ. ἐκφέρω λόγον = ἐκστομίζω, προφορικῶς ἐκθῆλοῦ, λέω : Σοφ.Τραχ.741 τίν' ἐλένηκα, ὡ τέκνον, ἄδων· κ. νεώτ. φρ. ἐκφέρωμαι [νεώτ. ἐκφέρω] γνώμην = λέγω τὴν γνώμην μου, ἀποφασίζω, γνωματεύω : Ἡρ.5,36 οἱ μὲν δὲ ἄλλοι πάντες γνώμην κατὰ τωτὸ ἐξέφεροντο ἢ νεώτ. φρ. κ. ἐκφέρω κρίσιν = ἀποφασίζω κατὰ τὴν ἴδιαν ἐμοῦ κρίσιν ἢ εἰδ. φρ. ἐπὶ προφορῶς λέξωεν, ἐκφέρω μακρῶς· βραχέως· οὐτως = προφέω, ἀπαγγέλλω : Στρωδ.9,5,17 τὴν δ' ἴθωμην οὐ φα- οἱ δὲ ἰν οὐτως ἐκφέρουν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλ- λαβὴν ἀφαίρειν, Ἀθῆν.3,94φ οἱ δὲ δία τοῦ ο στοιχείου ἐκφέροντες κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὄσ· κ. παθ. : Διον. Ἄλ.Συνδ.15 ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, Στόλ.Σοφ.ΑΙ 928, Ἀπολλ.Λεξ. Ὀμ.1 ἄ φίλως καὶ βασίως ἐκφέρουμεν ὄλοαί σχε- τλιασμόν· ἢ νεώτ. γραμμ. παθ. ἐκφέρωμαι συν- τασσομαι τὸ χρώμα ἐκφέρεται μετὰ διστικῆς καὶ παρὰ τοῖς νεώτεροις μετ' αἰτιατικῆς· 9) ἐκ- φέρω πρὸς ἐμαυτὸν ὄμωκ' ἐμαυτὸν, μονο- λογοῦ : Στόλ.Πηδ.Ο 15· 10) ἰοἱ διὰ καταλλῶν λέ- ξωεν διαπιστῶ : Διον. Ἄλ.Συνδ.3 ἢ παθ. ἐπὶ λέξε- ων, εἶμαι ἐσημησιόμενος : Δημητρ.Ρητ.220, Ἀπολλ. ὄρον, Ἐπιγρ.193,5 δία τὸ ἐ κέρω· ἢ ἐκφέρω ὄρον διδῶ ὄρισμόν : Ἀριστ.Λετῶφ 1040b,2 ἐπὶ δία τ' οὐδέεις ὄρον ἐκφέρει αὐτὸν ἰδίας· ἢ παρὰθέω : Φιλῶδ.Πομπ.5,26 ἐκ· δεινῶναι· ἢ ἀπαρθέω, ἀναφέρω : Δημητρ.Ρητ.142· 11) ἀναφορ πρὸς ὄμωσας μέτρα, εισηγοῦμαι εἰς τὸν δῆμον, Δημ.1346 ἐλένηκα προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον ἢ ὄμ. σμ. κ. μέσ. : Αἰσχίν.3,125 μεταστασόμενος τοὺς ἰδίας κ' ἐκφέρειται προβούλευμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ συχη. ἐν Ἐπιγρ. ὄρον, κ. ἀπρλ. : Ἐπιγρ. ἢ δὲ βουλή εἰς τὸν δῆμον ἐξενεικῆται ἢ εἰδ. ἐπὶ συγγραφέων, ἐκδίδω, ἑπιμαρτεύω : Ἰσοκρ.9,74 ταῦτ' δὲ λόγου ἐξενεικῆσθαι ὁ ἴδιον ἐστι τις τὴν ἑλλάδω, Διον. Ἄλ.Συνδ.1· ἢ πραγ- ματοποιῶμαι : Ἀριστ.Ποιη.1447b,17 ἐν ἱστικῶν ἢ φυσικῶν τὶ δία τῶν μέτρων ἐκφέρουσι ἢ πα- ριστῶν ἀπὸ ακηνῆς, Πτολ.ἩΒ.108 ὄτε τὰς Νε- φελῶς ἐξέφερε· 12) ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω, ἐκθῆλοῦ : Ἀυσ.19,29 οὐδ' οἱ πῶλοι κλουσίαι· δο- κούσντες εἶναι ἄρα λόγου ἔριον ἐν ἐξενεικῆν, Αἰν.Τακτ.17,52 παρὰ πείσμα δ' ἐξίσωιν γονόμενον πάδω, Δημ.344 ταῖο τὸ δέλιμα ἐξενεικῆσθαι περὶ αὐτοῦ, Πολὺθ.15,27,3 φανερώς ἐξέφερον ἦδη τὸ μῦθος εἰς τοὺς προκείμενῶς, Διδ.Σ 5,74 ἢ ὄμ. σμ. ἐν φρ. ἐκφέρω εἰς φῶς : Πλάτ.Νῶμ 788φ

ολον δειγματα ἐξεγενκόντα εἰς φῶς 13 ἀποκαλύπτω Ἐφ.3,71 ἐξοίσει γὰρ τις πρὸς τὸν μάγον, αὐτ.3,74 ἢ ἰορρυτῶν, προδίδω, Εὐρ. Ἀνθρ. 821 ἐκφέρουσι γὰρ μῆτρος ὄνειδος 14 ἀναπίπτωσα, ἀσκήδ ἔσσαικα Ἐφρ. Ἰων.102 δύσαναι ἐκφέρει τίνος ἢ ὄμ. σμ. τὸ μέσ. ἐκφέρουσι Σοφ.Τρ.497 μέγα τὴ σθένος ὁ Κύπρος ἐκφέρεται νίκας αἶψ 15 ἐκφέρει πόλεμον ἐπιγείροσ, ἀρχικὸς πόλεμον Ἐφρ.6,56 πόλεμον γὰ ἐκφέρειν ἐπ' ἦν ἄν βούλωντα Ἐφρ.6,56 πόλεμον, Ξεν. Ἑλλ.3,5,1 πόλεμον ἐξοίσειν πρὸς Λακεδαιμονίους Δημ.188, Πολυδ.2, 36,4 16) ἀποτίω, πληρώνω ὡς ἀποζημιῶσιν Πολυδ.3,27,5 ἐξεγενκῶν Καρχηδονίους ἐν ἔτεισι δέκα διασχίλια καὶ διακόσια τέλκοντα 17) ἀπατῶ ἀναγκαστικῶς ἐκβάλλω Ἐφρ.4,15,20 ἐξήνεγκε Μανασὴ τὸ ἀργύριον ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ 18) τὸ παθ. ἐκφέρουσι φέρουσι πέραν πινὸς Ἀντιφ.3,24 τὸ ἀκόντιον ἐξῶ τῶν ὄρων τῆς αὐτοῦ πορείας ἐπὶ τὸν παῖδα ἐξήνεξεν ἔκρωσεν αὐτὸν ἢ σὺνθῆ, μτφ. παραφέρουσι ἐνεκα πάθους ἐξέρχουσι τῶν ὄρων Ἐσοκ.3,84 ὄρησ πλείστον ἐκφέρουσι, Πλάτ.Κρατ.425Α ἀλλά λέγων ἐξήνεξην, Χρῆστ.Στωικ.1,127, Στωικ.3,92 ὄρη ἐκφερομένη καὶ ἀπειθὸς λέγουσ, Πολυδ.3,10 ὄρησ ὄρησ ἐκφερόμενος δικαστής ἢ π. μτγ. ὄμ. τὸ σμ. τὸ ἐνεργ. Ἐφιδστρ.Νεώτ.Εικ.2,21 ἐ- τινὸ τὸ λογισμῶ 19) ἀγῶ κατεβύθω εἰς τὸν πρὸς ἄν ὄρον Ἐφρ.Α1,7 κὺ δὲ σ' ἐκφέρει κὺ ὄρον Λακαίνης ὡς τις ἐθρίνος βάσις Πλάτ.Φαιδ.66Β κινδυνεύω τοι ὡσπερ ἀτραπὸς τῆς [ἡμῶ] ἐκφέρειν μετὰ τοῦ λόγου ἐντὶ σκάφῃ κ. παθ. ἢ Πλάτ.Κρατ.386Α ἐξήνεξην εἰς ἀπὸ Πρωταγόρας λέγει 20) ἀμτβ. ἢ ἐν. ἐμαυτὸν ἢ προηγοῦμαι, σπεύδω ἢ πρό τῶν λοιπῶν ἢ Ἰλ.Ψ 376 αἰ Φη ρητιδιόκοσ ποδῶκεσ ἐκφερον Ἰππαρ ἢ ὄμ. σμ. κ. μέσ. ἢ Γαλ.5,116D Ἰππος διοισιθῆσ οὐ κατὰ κόσμον ἐκφερόμενος, Πολυδ.1,210, ἢ δραπέτωδ ἢ Ξεν.Ἰππ.3,4 εἰ παρ' ἐστηκόσ Ἰππικῶν τὴ ἐκφέρει πρὸς τούτους 21) ἐπὶ μαντιεμάτων, ἐφαπθεύω, ἐκκληροῦμαι θγαῖω ἀληθῶσ Ἐφρ.ΟΚ 1424 ὄρησ τὸ τοῦδ' οὐν ὡς ἐσ ὄρηδὸν ἐκφέρει μαντιεμάτα 22) ἀφρω ἢ Ἰωδ.Πλ.2,292 ὕπερ τοῦ τοῦσ νόμουσ ἐξεγενκίτῃ τῆσ Καίσαρειασ

ἐκφεύγω κ. μον. κ. νεώτ. δημ. ξεφεύγω, μέλλ ἐκφεύξομαι κ ἐκφευξομαι, ἀορ. ξεφεύγων, δημ. (ξε)φεύγουσ, φεύγω ἢ ξεφω μακρῶν, διαφεύγω, ἀπολ. Ἐφ.Τ.231 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέτω μεμαῶσ Ἡσπαιρε πόδεσιν, Ἐφρ.5,95 νικῶντων Ἀθηναίων αὐτόσ μὲν φεύγων ἐκφεύγει, Αἰσχ.Πέρσ.510 ἄκουσιν ἐκφυγόντεσ, Πλάτ. ὁ δαίνα ξεφεύγων ἢ κ. μετ' ἐμφορῶ, διορ. (ἐκ) τινος ἢ Λεων.ἐνΑΠ 4,182 τὴν ἐκφυγοσάν ματρώσ ἐκ κόλλων ἢ κ. ἐπ' προηγύστων διαφευγόντων, μετὰ γεν. ἢ Ἰκ.ΕΒ τοῦ δ οὐκ ὄλιον βέλωσ ἐκφυγε χειρόσ ἢ ὄμ. μετ' αἰφ. ἐπὶ λόγων, διαφεύγω ἐκ τῶν χελέωσ ἢ Πλάτ. Λυσ.213D ἀκόντ' αὐτὸν ἐκφεύγειν τὸ γέχθεν ἢ κ. ἀπολ. ἢ Σοφ.ΟΤ III ἐκφεύγει δὲ τὰμελοῦμενον 2) ἐπὶ κατηγοροῦμενοσ, ἀπαλλάττομαι τῆσ κατηγορίας, ἀσφουδαί ἢ Ἀριστφ.Σφ.157 ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης; σὺ δὲ τοῦτο βαρέωσ ἀν φέρωσ 3) μετὰ γεν. διαφεύγω τὸν ἐκ τινος κινδύνου ἐπιμετροῦμενον θάνατον ἢ Ὄδ.Ψ 236 παῖδοσ δ' ἐξέφυγον πολίτησ ἀλάσ Ἡσπερόνδε νη- θόμενοι, Ἐπιγρ. ἐκφεύξῃ νοσούσ, Μνησ.1,21 Σύνταξ. θαρρῶ γὰρ τὸ θεῶσ μου διτ ἐκφεύξομαι αὐτῶν, Βοηθουμένη ὄν' αὐτοῦ ἢ σὺνθῆ. μετ' σίτ. ἢ Ἰλ.Α 362 ξε εὐ νῦν ἐφυγασ θάνατον, Ὄδ.δ 502 καὶ νῦν ἐκφυγε κίβρα, Ἀρχιλ.5,581 αὐτόσ δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος, Ἐφρ.1,25 ἐκφυγὸν τὴν νοσούσ, Αἰσχ.Πρ.518 οὐκὸν ἀν ἐκφυγὸν γὰρ τὴν περρωμένην, Σοφ.Φιλ.518 ἢ ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τινος μακού ἢ Πάρ. οὐκ ἐκφεύξονται τὴν

ἀμαρτίην, Μνησ.3,22 Συναε. ἐκφεύγει τὴν μανιῶσθ θρασυκείαν Τραϊανῶσ 4) ἀπόλ. ἐκφεύγει, εὐρισκόμενος πέραν τῶν ὄρων πινὸσ Πλάτ.Πολιτ.268ε ἢ ὄμ. ἐπὶ προηγ. Ἐφρ. Ἑλλ.1622 ἐκφευγόντων γάμοσ με, Δημ.236 ἐκφεύγει τὸ πρῆγμα ἢ αὐτόν 5) διαφεύγω τὴν ἀσθένησ, δὲν ὄνκομαι εἰς τὴν ἀσθένησ Ἐφρ.Αποτφ.ἀπ.208 ἐ- τὰσ ἀσθένησ, Πλούτ.Ἠθ. 1013C ὁ φύκῃ δὲ πάσαν ἀσθενίαν ἐκφέρεται ἢ ὄμ. ἐπ. ἢ τινι διαφεύγει τὴν νόσὸν τινος ἢ Ἀριστφ.Μετοφ.1090b 2) τοῖσ δὲ τὰσ Ἰδῆασ τιθεμένοισ τοῖτο μὲν ἐκφεύγει 6) εἰσαπὶ ἀπληροῦμενοσ, ἐλευθέρωσ ἀπὸ πινὸσ Πολυδ.3,35,7 περὶ τοῦσ ἐκφευγόντεσ ἤδη τὴν χλῆνὴ τῶσασ 7) ἀστρὸν, ἐπὶ ἀστέρωσ, γίνουσι ὄρατόσ, ἀναφαίνουσι ἢ Αὐτόλ. Ἀστρὸν.1,9, ἔειπεν Ἀστρὸν 13,9 8) λείπω, παραλείπω ἢ Ἀπολλ.Κιτ. ἢ ὄμ. μετ' ἀπορφ. ἐπὶ τῶν ἠνευ ὄρηδων ἢ Πλάτ.Φαιδρ.277b οὐκ ἐκφεύγει τῆ ἀλήθεια μὴ οὐκ ἐνοσιθῶμενον εἶναι, αὐτ.Ἰταρμ. 147Α, Ξεν. Ἀν.1,3,2 μικρόν ξεφευγε μὴ καταστρέφουσθαι, Μαλλῶ.11468,22 τὸν δὲ λοιπὸν ἐκφευγόντων ἐκέρων τὸν Νυμφίον ποταμόν.

ἐκφευκτικός ἢ-ὸν σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰς τὸ ἐκφεύγειν βλλ., ἀποφεύγειν ἢ Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.63 κοινῶσ γὰρ πᾶσ συμβολῶν ἐκφευκτικὸν ἢ προτραπητικὸν ὄρησ καλοῦσιν.

ἐκφευκτος -ὸν ὁ ἐπιτήδεοσ εἰς τὸ ἐκφεύγειν, διαφεύγειν Ἐφρ. ἐν λ. δυσάλωτοσ.

ἐκφευξίμοσ-ὸν σχόλ. ὁ δυνατόσ τις τὰ ἐκφεύγω; Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,246 οὐκ ἐκφευξίμοσ αὐτοῖσ ἡ διὰσ, **ἐκφευξίσ**-τωσ(ῆ) ἢ ἐνέρινοσ τοῦ ἐκφεύγειν, ἀποφθ. δραπέτευσίσ Ἀπολλ.Λετ.Ο.μ. ἐν λ. ἀλεωρή, **ἐκφμη**, ἀορ. α' ἐξέφεσ, λέγω, προσφέρω, ἐκφράσσω, ἐκφύω, ἐκστομίζω ἢ Ὄδ.Κ 246 οὐδὲ τί ἐκφάσθαι δύνατο ἄκουσ ἱμενῶσ βερωσ, Ἀπολλ.Ρ.1,439 νόον ἐκφατοσ, Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ.264.

ἐκφεύγγομαι ἐπ. κ. Ἐπιγρ. ἐντόνοσ φθῆγομαι, ὀμῶλ. ἢ Ἰκ.Π13 βαθέσ δ' ἐκφεύγτοσ θίνεσ.

ἐκφθείρω μτγ. φθείρω ἐντελέωσ, καταστρέφω κοθ' ὀλοκλήριον ἢ Σκύμ.344 αὐτῶνδρον ξεξέφθειραν ἐπιφανῆ πόλιμ, Στρώδ.171,44 κ. παθ. ἢ Ἐφρ. «ξεξέφθετο, ξεξέφθερατο, δεδαπάνητο ἢ Εὐρ.Ἐκ.669 ἀπαίσ ἀναδουρῶσ ἀπολίεσ, ξεξεφθαυμένη» 2) π. κωμ. ἀπερχομαι, ξεκουμίζομαι ἢ Ἀριστφ.Ευρ.72 ἐχθῆσ δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθεραίεσ οὐκ οἶδ' ὄποι, Λουκ. Ἐπαρ.δ 15,2 ἐκφθείρωσ, φσι.

ἐκφθίω π. Ὀμ. μ. ἐν γ' ἐν. φροσ. μετὰ ἀορ. ξεξέφθοι, καταστρέφωμαι ἐντελέωσ, ἀφανίζομαι, ξεδεδομαι ἢ Ὄδ.1,163 οὐ γὰρ πω νῦν ξεξέφθοι οἶνοσ ἐμυθρόσ (τοχόλ. ἐνδεδαπάνητο, ἀνήλωτο), Αἰσχ. Πέρσ.927 μυριάσ ἀνδράν, ξεξέφθοι, Νικ.Οηρ.331, **ἐκφθορά**(ῆ) μον. πλήρησ φθορά, ἀδερφοσ καταστρόφῃ ἢ Νικ.Κωμ.ἐν Ἀν.Βοασσ.3,353.

ἐκφθιλοῦσθαι Σουδῶ. γλώσσ. τοῦ ἐκπροποῦσθαι. **ἐκφθίλω**-έω μτγ. καταφθίω, ἀσπάζομαι ἐκθῶσ ἢ Στράτ. ἐνΑΠ 2,250 ὄν περιηλεχθεῖσ ξεξέφθιλουσ 2) ἀγαθὸσ διακούσ ἢ Ἐπιγρ. πολλοῦσ ἐκφθίλων ἐκπῆσῃμιν ἀνδράσ.

ἐκφλοσφθῶ-έω ἐνδιατριβῶσ, σχολοῦρομαι περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἢ Ἀντιφ.Ο.μ.1156C τὸν ἐκ νεαράσ γὰρ ἀσφῶσ ἐκφλοσσοφόντοσ.

ἐκφλοῖνω, ἀπορφ. ἀορ. ἐκφλοῖνω, ἐκφλώω βλλ.: Εὐρ.ἀπ.473 πρὶν ἀν ἐκφλοῖναι με.

ἐκφλοαυρίζω μτγ. ἐκφλοαίζω, καθιστῶ τὴ φλοῦδον, κοῦφον, ξεφρευτεμίζω ἢ Πλούτ.Πομ.57 πολλὰ μὲν ξεφλοαυρίζεσ τὰσ ἐκεῖ πρῆξεισ αὐται. Φίλοπ. 1,9 τὴν ἀνθρῶπινην ἐκφλοαυρίασ διόμην.

ἐκφλοαίμω μτγ. ἀναέτω, ἀσφρασῶ ἢ Βασ. 1,204Α ἢ θάλασσα . . ἐκφλοαίμειναι καὶ ξετ.

ἐκφλοαίμωτοσ(ῶσ) ὄραμαι μετὰ δόλοσ οἰσ εὐφλέγω ἢ Ἰππ.ἀποτφ.δὲ μικρά . . ἐκφλοαίμωτοσται.

ἐκφλέγω κ. νεώτ., παθ. ἀορ. ξεξέφλεγειν, ἀνάπτω, πυρραλόσ, κατακαίω, κ. μτφ. ἢ Ἀριστφ.Εἰρ.608

πρὸν παθεῖν τὸ δεινὸν αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, Πλάτ. Μοικ. 4, 163 οὐδὲ ἢ κατὰ τὸν Μισαήλ ἐκφλεγόμενη κίμωνις || τὸ παθ. ἐκφλέγωμι μτφ. κ. ἐν μέρ. σμ. ἴθεμι εἰς ζωρᾶν κίμωνι ἐνδυσσάσθαι : Πλάτ. Ηθ. 766Α ἐκφλέγεσθαι τὴν διάνοιαν, Λογικ. 123 : 2) θερμῶνα ἰατρῶς : Ἀριστ. Ὀξ. Παθ. 21 ἐκφλίβω... οἶνος ἐξ παραφορῶν.

ἐκφλίβω ἰων. τ. τοῦ ἐκφλίβω βλλ. : Ἰπν. Τάτ. Ἄνθρ. 9 ἐντέθεν ὅτι ἐν ἐκφλίβῳ, ὅστι ἂν τὸ χρ. **ἐκφλογίζω** μτγ., μν. κ. νεώτ. ἐκφλέγω βλλ. Ψικρ. Λογ. 14, 7, 281, 25 τὰς ὀφείας αὐτῶν ἐκφλογίζουσι κ. παθ. : κλέων. ἐν Στωβ. 1, 17, 3, Θεοφύλ. Σ. Ἐπιστ. 9 ἐποὶ ἀπηλαθούθησαν ἀφ' ἑνὸς τῶ ἔρωτι καὶ θαυλοῦ δίκην τὸ περιστέριον ἐκφλογίζεσθαι.

ἐκφλογίζω μ. κ. μον. φλέγωμι τὴν καίαν ἐντέλω : Φιλώλ. ἰω. Μερ. 44, 32 : 2) παθ. -οῦμαι ἀνοφλέγωμαι : Ἀριστ. Ὀσμ. 883, 9 ἐπειδὴ δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῆ ἐπ' αὐτὴν, ἐκφλογίζουσι, Θεοφ. ἄπ. 3, 67 διακρίνεται γὰρ τὸ κηπιτὸν κρατῆρην καὶ ἐκφλογίζουται || πυρκαϊοῦμαι : Εὐστ. Πον. 33, 67 ὁ σιδηρός... ἐκφλογίζουμένος || ἐπὶ πρσ., ὑπερβερμῶμαι : Μηναι. 1, 13 Συναξ. βέρεται μὲν ἐκφλογίζουμένος χειρῶν δέ... ταλαιπωροῦσθαι.

ἐκφλογισίς -εως (ἡ) μτγ. κ. μον. ἀνάφλεξις, ἐκπύρωσις : Ἐπιφ. 1, 555Α μετὰ τὴν ἐκφλογίωσιν ἔσθαι πάντων καὶ τὸν θρασυόν || κ. μτγ. : Εὐστ. Πον. 22, 69 εἰς ἐκφλογίωσιν καὶ ἀπόλειαν || τὸ ἀντίθετον τῆ λαθῆ ἀκρον θάλασς, τὸ ἐκφλογίζουμένο : Διδό. Σ. 17, 115 ὄρθες, κατὰ μὲν τὴν λαθὴν ἔχρουσι χρυσοῦς στεφάνους, κατὰ δὲ τὴν ἐκφλογίωσιν αὐτοῦς : 2) ἰατρ. φλόγισις, φλεγμονὴ ἁλοῦ ἢ μέρους τοῦ σώματος : Σχόλ. ἰλ. Α. 50 λοιμός ἀπὸ ἐκφλογίωσος.

ἐκφλοῖσις πδπ. ἀφαρῶν τὸν φλοῖον, ἀπορροαῖ. **ἐκφλοῖομαι** μτγ. ριπτοῦ ἔξω, ἐκδέλλω : Νίκ. Ἀλεξ. 322 ἢ καὶ ἐκφλοῖοσι ἰδ. γρ. ἀντὶ ἐκδεδάλοισι καταχθῆος ἔρματα γαστρός ἰσθλ. ἐκφλοῖσας, ἐκφλοῖσας κλύσαντες.

ἐκφλορίζω μτγ. κ. μον. μκτῆρίζω, περαιοίω, περιφρῶν : Πλάτ. Ηθ. 680 α ἢ μὲν ἄλλοι ἀνατῆσαν ἐξέφλορίζον ἰδ. γρ. ἐξέφλορίζον τὸ πρᾶγμα καὶ κατεγέλωτο, Εὐστ. Πον. 12, 19 τοῖς ἐκφλορίζουσι τὰ ἡμέτερα κ. παθ. : Σχόλ. Ἀριστ. Πλ. 589 οἷον ἐκφλορίζεσθαι, καθὰ τὴ ἐφ τῶν παλαιῶν, τοῦτοστι περιφρονησάσαι.

ἐκφλωραῖ -ος ἰσθλ. ἐκφλωρίζω βλλ. : Σχόλ. Ἀριστ. Πλ. 885 α ἢ γὰρ δύο τὸν συκοφάντην ἐκφλωραοῦσι ἰδ. γρ. ἐκφλωροῦσαι.

ἐκφλωξ ἡ ἐκφλώσις μτγ., μέλλ. ἐκφλώξω, ἐκφρώξω, ἀνοσφρίζω, ἐκφύω, ἐκπέμνω, μετὰ αἰτ. : Ἀπολλ. Ρ. 1, 275 οὐδ' ἔχει ἐκφλώξαι τῶσαν γόνιν.

ἐκφλωδῶ μτγ. ἐπὶ ἐκκῶν, θρασυῶν, ὀνοίω, σπάνω : Ἰπν. Ἐντ. Παθ. 13, 46 καὶ ἔλαξα ἐκ- ἀπὸ τῆς ὀσφίος.

ἐκφλώω γλώσσω, τὸ ἐκδράσσω : Γαλ. 19, 76.

ἐκφρόνημα -στος (τὸ) ἰσθλ. μέσον, τρόπος πρὸς ἐκφροσίναν, φρόνητρον : Σχόλ. Αἰσχ. Ἐπ. 286.

ἐκφρόνησις -εως (ἡ) μτγ., μν. κ. νεώτ. κ. ἐκφρόνησις ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκφροσίναν, τρώμαγμα, φρόνημα, φροβήρισμα : Ἡσ. Ἐκκλησίης, ἐκφρόνησις : Ἡρώδαν. Ἐπιμ. 21, Μηναι. 1, 21 Ὀδ. 9 τ. ... ἔθροβον οὐκ ἐπλήτης τὰς ἐκφρόνησεις, Εὐστ. Πον. 17, 29.

ἐκφρονητικός -ῆ-άν μον. κ. νεώτ. ὁ προκάλων φρόβον, τρομακτικός : Εὐστ. Ὀξ. 196, 16 λαλεῖ τὴ ἐκφρονητικὸν περὶ θείας ἀναργείας.

ἐκφρονητρον (τὸ) ἰσθλ. γορμολοκίον, φρόνητρον : Σχόλ. Ἀριστ. Ἐπ. 473.

ἐκφρόνις νεώτ. τ. τοῦ ἐκφρόβω βλλ. **ἐκφρόνισις** -εως (ἡ) νεώτ. ἐκφρόνισις βλλ. **ἐκφροσινός** -ῆ- νεώτ. ἡ ἐκφρόνησις βλλ. **ἐκφροσινικός** -ῆ-άν νεώτ. ἐκφρονητικός βλλ. **ἐκφροσόν** ὁ περὸφθιμένος, πλήρης φόβου, τρομαχμένος : Ἀριστ. Φυσιογ. 812b, 29 αἱ ἐκφρο-

δοὶ γινόμενοι φροσισοί, ΚΔ Ἐδρ. 12, 21 ἐκφροσὸς εἶμι καὶ ἐντρομοί, ἰω. Χρυσ. 6, 918, 3.

ἐκφροθῶ -έω κ. νεώτ. ἐμβόλλω τὴν φόβον, τρώω, μὲν τὸν κῆνον καὶ φοβήθῃ, φοβίζω, τρώω, κ. φροβρίζω τὴν ἰατρικὴν πρὸς ἐπιβολὴν τῆς θελήσεως μου : Αἰσχ. Πέρ. 406 τοῖα κακῶν ἐκφροθῆς ἐκφροθῆ φρένας, Ὀσμ. 3, 42 χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀναθῆναι πολίτην μὴ ἐκφροθῆναι τοὺς ἀντροβήτας, Πλάτ. Γοργ. 483C ἐκφροθόντες τοὺς ἔρωμινεστέρους τῶν ἀντροβήτων, Ἰσοκρ. 14, 38 : τὸ παθ. ἐκφροθῶμαι φροδοῦμαι μεγάλως, κατατρομάζω : Σοφ. Ἠλ. 276 ἐρίων ὀν τὴν ἐκφροθούμενην, Εὐρ. Ἄνθρ. 962, Πόλι. αἱ δεινα ἐκφροθόντες.

ἐκφροιδάω μόν. μαντεῖομαι : ΚΜανασσ. Χρον. 29C τῶν μάντεων αὐτῶν χρησῶσι ἐκφροιδασάντων.

ἐκφροίνισσω αἰματηρῶς ἐρουθρῶσαι τὴν καρδίαν, καταπατῶν : Εὐρ. Φοιν. 42 παλοὶ δὲ μὲν χηλαῖς τένονας ἐξεφροίνισαν ποδῶν κ. παθ. : Ἀριστ. Φυσιογ. 812a, 21 Ἡσ. ἐκφροίνισαι τοὺς ἀφροθάλμους : 2) Ἡσ. ἐκφροίνισαι ἀναγνώσις.

ἐκφροίτησις -εως (ἡ) μτγ. διὰδοσις, ψευδοπροφητεία, κωνολόγησις : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 5, 10, 67 τῆς εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν λόγων ἐκφροίτησις.

ἐκφροῖτά -ω, ἰων. -τέω ἔξερουσι συνελέω, συνηθίζω καὶ ἔξερῶμαι : Ἡρ. 4, 116 αἱ γυναικεῖαι καὶ ἐπὶ θήρην ἐπὶ ἴππων ἐκφροῖσασαι || γεν. ἔξερῶμαι, βγαῖω ἔξω : Ἡρ. 3, 68 οὐκ ἐκφροῖται ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, Εὐρ. Ἠλ. 320 εἰς ταῦτα βαίνων ὄμματ' ἐκφροῖτ' πατρὶ : 2) τελεῖω τὰς ἐν σχολῇ τῆν σπουδῶν μου, ἀποφροῖτ' : Διογ. Α. 10, 6 Μπτρομάωρου μὲν ἀδελφός μαθητῆς δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἐπιχοῦρου τῆς σχολῆς ἐκφροῖτῆσ : 3) ἐπὶ πραγμ., διαδιδόμαι, κωνολογοῦμαι : Πλάτ. Λυκ. 3 παρατῆς γυναικεῖς ἐκφροῖτων λόγῳ : 4) ἐπιπτο, καταπῶ : Αἰλ. 21 ἢ 32 εἰς μανίαν ὡς τὸ μάλαστα ἰσχυρᾶν ἐκφροῖτ' || καταλήγω : Φιλ. 1, 105.

ἐκφρορῆ (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. [ἐκφρωρῆ] τὸ ἔξω φέρειν, μακρᾶν κοίτην κυρ. ἐπὶ νεκρῶ πρὸς ταφήν, ἡ κηδεία νεκρῶ, τὸ ἔδοθ' πρὸλ. ἐκφρωρῆ : Αἰσχ. Ἐπ. 1024 ἴππων εἶναι δὲ ἐκφρορῆς φίλων δαο, Πλάτ. Νόμ. 959Α τρίταια πρὸς τὸ μνήμα ἐκφρορῆ, Λυσ. 1, 8 ἔπ' ἐκφρορᾶ ἀκολούθειν τιν' : 2) κ. μον. ἡ ἐξόδος τοῦ κίματος εἰς τὴν παραλίαν : Τζέτις. Ἐξῆμ. 1, 89, 19 φλοισθὸς δὲ λέγεται... καὶ ἐπὶ κίματων ἐκφρορῆς θαλασσίω μὲν παρὰ φουμῶδη ἐκρηγνυμένων αἰγιαλῶν ἡμερῶσι || ὄμ. ἀποκόμισις, ἐξαγωγή, ἐπὶ τοῦ κράτους τῶν θυσιῶν : Θεοπομ. Κομ. 70, Ἐπιγρ. τῶν κρέων μὴ εἶναι ἐκφρορᾶν ἔξω τοῦ τεμένους : 3) κωνολόγησις, διὰδοσις : Ἀριστ. Θεομ. 472 αἰταὶ γὰρ ἐφρομαι, κούδεμι' ἐκφρορᾶ λόγου, Διογ. Α. 1, 98 λόγων ἀποφροῖτων ἐκφρορᾶν μὴ ποιοῦ : 4) ἐκ τὸ παθ. ἢ ἐπὶ ἴππων, φυγή : Ξεν. Ἰπν. 3, 5 ἡ πρὸς οἶκον ἐκφρορᾶ : 5) ἡ πρὸς τὸ ἔξω φρορᾶ, ἐκθίωσι : Διδό. Σ. 2, 12 ἢ ἐπὶ πνεύματος ἐκφρορᾶ, 6) εἰδ. προεξοχὴ ἐν οἰκοδομῇ : Βιτρ. 3, 51, 7) ἐκφρορᾶσις, διατύπωσις, αἰπὸ ἰδεῶν : Στωικ. ἀτ. 2, 58, Ἀλεξ. Ἀρρ. Μεταφ. 37, 1, 7.

ἐκφρορῆσις -εως (ἡ) μτγ., μν. κ. νεώτ. κ. ἐκφρορῆσις ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκφροσίναν, τρώμαγμα, φρόνημα, φροβήρισμα : Ἡσ. Ἐκκλησίης, ἐκφρορῆσις : Ἡρώδαν. Ἐπιμ. 21, Μηναι. 1, 21 Ὀδ. 9 τ. ... ἔθροβον οὐκ ἐπλήτης τὰς ἐκφρορῆσεις, Εὐστ. Πον. 17, 29.

ἐκφρορῆτικός -ῆ-άν μον. κ. νεώτ. ὁ προκάλων φρόβον, τρομακτικός : Εὐστ. Ὀξ. 196, 16 λαλεῖ τὴ ἐκφρορῆτικὸν περὶ θείας ἀναργείας.

ἐκφρορῆτρον (τὸ) ἰσθλ. γορμολοκίον, φρόνητρον : Σχόλ. Ἀριστ. Ἐπ. 473.

ἐκφρορῆσις νεώτ. τ. τοῦ ἐκφροβῶ βλλ. **ἐκφρορῆσις** -εως (ἡ) νεώτ. ἐκφρορῆσις βλλ. **ἐκφρορῆσις** -ῆ- νεώτ. ἡ ἐκφρορῆσις βλλ. **ἐκφρορῆσις** -ῆ-άν νεώτ. ἐκφρορῆσις βλλ. **ἐκφρορῆσις** -εως (ἡ) μτγ. κ. μον. ἀποκόμισις : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 1, 414 τῆς λείας ἐκφρορῆσις : 2) μον. ἡ κηδεία, δ. ἐκφρορᾶ βλλ. : Εὐστ. Ἠλ. 372, 35.

ἐκφορητικός-ή-όν νεώτ. ὁ δι' αὐ φέρεται τις πρὸς τὰ ἔξω: ἐκφορητικὸὶ πόροι [ἴσται, ἀγαροί, δι' ἃν ἀποχετεύεται τὸ ἔκκριμα τῶν ὀδόνων]. **ἐκφοριαστής** [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ συλλέκτης, εἰσπράκτωρ τοῦ ἐκφορίου βλ.2).

ἐκφορίζομαι σγάλλ. ἐπὶ γυναικός, ἐξανθίσσασθαι ἐκ τοῦ τοκετοῦ Σχόλ. Ὁρειδ.3,681D.

ἐκφορικός-ή-όν μυνη. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκφέρειν, ἐκφράζειν ἢ εἰς τὴν ἐκφορὴν βλ.17). ὁ δυνάμενος νὰ ἐκφρασθῆ, νὰ διατυπωθῆ διὰ λέξεων: Στωϊκ.ἀπ.2,77 **ἐκφορικά νοήματα** || τὸ οὐδ', τὸ ἐκφορικὸν ὡς οὐα ἢ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι διὰ λέξεων. Πλούτ. ἠθ.1113C.

ἐκφορικῶς ἔπιρρ. κατὰ τρόπον ἐκφορικῶν βλ.11). Πλούτ. ἠθ.1112D.

ἐκφόριον [τὸ] κ. μον. ὅτι παράγει ἢ γῆ, καρπός: Ἀριστ.πρωσφ.Φωτ.814,14 καλλίστασι ἐκφορίας τοὺς τῶν λόγων ἐραστάς **δεξιόμοιμον**, ΠΔ Λευτ.25,19 καὶ δώσει ἢ γῆ τὸ ἐκφόρια αὐτῆς. Νικ.Χων. Ἀνδρ.Κοιν.5,212B. 2) φορολογία ἐπὶ τῆς ἐγγείου παραγωγῆς, συνθῆ. δεκάτη βλ.1: Ἀριστ.Οικ.2,16 κρατῆσι ἢ ἀπὸ τῆς γῆς αὕτη ἐστὶν ἢν οἱ μὲν ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσι || ἴδ. πᾶν. τέλος, φόρος ἐπὶ τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς καταβαλλόμενος εἰς εἶδος.

ἐκφόρος-ον κ. μον. κ. νεώτ. [ἴσται] ὄν δύνανται πρὸς τὴν φέρῃ ἔξω, ἐξαγάγιμος: Ἀριστ.ΠΔ.1138 ἄλλα οὐκ ἐκφορά [ἴσται] ἐκφορά: 2) ὄν δύνανται πρὸς τὴν κῆρυ γαστῆν, νὰ κοινολογήσῃ: Εὐρ.Ἰνν.295 εἰ δ' ἐκφόρος οἱ ἐμφορὰ πρὸς ἀνάσσει Πλάτ.Λάγ.201A οὐδεὶς γὰρ ἐκφόρος λόγος. 3) ὁ κοινολογηθεὶς, ὁ κοινῶς γνωστός: Μηνόει.28 Συναξ. Ἰνα μὴ ἐκφόρος ἡ μισαρὰ πρῆξι γενήται: 3) παραφερόμενος ἐπὶ πάθος ἢ ἀρχῆς παράφορος: Πλούτ. ἠθ.424A. || ὄμ. ἐπὶ ἵππου, ὁ ἀφηνιάσας: Γολ.5,510 ἵππος ἐκφόρος. 4) τὸ οὐδ', πληθ. ἐκφόρος ὡς οὐα, οἱ καρποὶ τῆς γῆς: Ἀντιφ.Σοφ.60. 5) ἐνεργ. ἔξω φέρων, ἐξάγων, ἀπελκύων: Αἰσχ.Εὐμ.910 τῶν **δυσσευδόντων ἐκφορύτερα πέλοις**. 6) ὁ κοινολογῶν μυστικά, ἀκριτόμοιμος: Ἀριστ.Θεσιμ.472 αὐτὰ γὰρ ἔοιμεν κοῦδεις ἐκφόρος λόγου: 7) τὸ οὐδ', πληθ. ἐκφορία γυναικῆς ὡς οὐα, αἱ ἔγκοι γυναικῆς: Ἀριστ.ἀπ.283. 8) ἐκφραστικός: Χρύσ.Στωϊκ.3,112 κίνησις ἐκφόρος τῆος. 9) ἐκφορία τὸ ἀρρ.πληθ.ὡς οὐα,καυτ.δρ. τὰ σχοινα τῆς κατατάτης σειρᾶς τὰ χρησιμοποιεῖται πρὸς συστολήν ἢ διαστολήν τῶν ἰσθμῶν. Φωτ. ἐν λ. ἡνιοχός ἢ τοῦς ἀκροτέρους κόλους: Σχόλ.Αριστ. Ἰππ.438 || νεώτ. κωιτ. ἐκφορος σύσπαστον ἐν κρ. διὰ τὴν συμπλησίαν πρὸς τὴν κεραιάν τῆς κατατάτης σειρᾶς πρὸς ὅταν τῆς ἐκροβάσις κατὰ τὸς οειροδετήσεις τῶν δολῶνων δημ. μονηξίω.

ἐκφοροῦμαι-έομαι νεώτ. ἀνὰ ἐπὶ ἐκφορῶντων ὑπογετομοῖται διὰ τῶν ἐκφορητικῶν πόρων, **ἐκφοροῦμαι**-όμαι παθ. ἐπὶ αἰθῶν, γίνομαι μὴ ἀπόρ, ἰδιον πορεύειν εὐρηγιστος: Οἰδύρ.ΜΒ.14 ὁ δὲ λίπαρᾶσις [Μίθος] ἐκφοροῦτα τὴ τῆ καύσει καὶ γίνεται κωρησιδῆς.

ἐκφορίζομαι πωλοῦμαι πρὸς ἐξαγωγήν εἰς τὸ ἔξωτερικόν, δὲ μνη. προδοῖομαι ἴδμρ. ἀντὶ ἐμψ.: Σοφ.Ἀντ.1036 ἐμψόλημαι κόμπερφορῆσαι πάλαι. 2) ἀπὸ τὸ ἐνεργ. ἐκφορίζω ἐκφορῶν ἢν τὸ πλοῖον.

ἐκφόριον [τὸ] ἔσφ γρ τοῦ ἐκφόριον βλ.1: ΠΔ Δευτ.28,33.

ἐκφορησικός [ὁ] πᾶν. ἐκφορῶντις βλ.1. **ἐκφορῶν**-ὄω μον κ. νεώτ., δημ. ἐκφορῶντων κ. ἐσφ. ἐκφέρω, ἔξωθεν φορτίον ἢ τοὺς ἐπιβάτους πλοίου εἰς τὴν ἑρᾶν, ἐκθιβάσει: Εὐμῶθ.8,285 καὶ μετ' τῆς νεώς ἐκφορῶνται || νεώτ. κ. ἀμῶθ. ἐν πλοίου, ἀπαλλάσσειν τοῦ φορτίου

μου: τὸ ἀτόμλοιον δὲν ἐξεφορῶνται ἀκόμη' 2) νεώτ. γεν. ἀπαλλάσσω μεταφορικῶν τι μέσον τοῦ φορτίου του, ἐκφορῶν ὄω βλ.1.

ἐκφορῶσις-εως [ἡ] νεώτ. δημ.-ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ φορτίου, ἐκφορῶσις, ἐξφορῶσις: ἐκφορῶσις τῆς ἀμάξης - τοῦ ἵππου. 2) ἢ ἐκ τοῦ μεταφορικοῦ μέσου ἐξαγωγή τοῦ φορτίου ἐκφορῶσις ἐμπεροεμάτων - ἐπιλείας. **ἐκφορῶντις**-ή-ον [ὁ] νεώτ. μηχανικὴ συσκευὴ διὰ τὴν ταχέαν ἐκφορῶσιν.

ἐκφορῶντις [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ἐργάτης ἔργων κατ' ἐπάγγελμα ἔχων τὴν ἐκφορῶσιν, ἴδιος ἀπὸ πλοίων ἢ φορητῶν σιδηροδρόμων.

ἐκφορῶντικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκφορῶσιν, ὁ ἰκανὸς εἰς τὴν ἐπέλευσιν ἐκφορῶσεως, ἐκφορῶντικὸν μηχανήματα. 2) τὸ οὐδ', πληθ. ἐκφορῶντικὸς ὡς οὐα, τὰ ἔξωδα τῆς ἐκφορῶσεως.

ἐκφορῶ-έω κ. μον. ἐκφέρω, φέρω ἔξω, ἀποκοιμῶ, ὁλον πτόμα πρὸς ταφήν, κηδεύω: Ὀδ. Χ451, αὐτ.Ω417 ἐκ δὲ νέκυος οἴκων φέρον καὶ θάπτον ἕκαστος. 2) γεν. μεταφέρω εἰς τὸ ὑπαίθριον, μακρῶν: ἠο.Π197 τοὺς κίβωντας ἐς τὴν ἀγορὴν ἐκφορῶσαι, Ἰτίει.Χιλ.2,278 τὴν κόπρον ἐκφορεῖ βροῦν τῶν τριαχιλῶν. || κ. παθ. γινοῦμαι πρὸς τὸ ἐμῆρος, προχωρῶ: Ἰλ.Τ360 ὡς τὰ ταρφεαὶ κόρυθος. ἢ νηῶν ἐκφορῶντο. 3) ἀποκορίζω μετ' ἐμαυτοῦ: Πάπ. ἐκφορέει πάντα τὰ ἀποκείμενα || ὄμ. σμ. κ. μέο: Εὐρ. Κύκλ.234 τοὺς τ' ὄνας ἐξεφορῶντο, Δημ.1155. 4) ἔξωθεν ἀνασπικῶν, ἐξορῶσω, παθ.: ἠο.Π190 ὄκου εἰν ὁ χροὸς ὁ ἐξορῶνθεῖς. ἢ εἰδ. ἐπὶ ἐξαγωγῆς ἐρυκτοῦ: Ξεν.Π19,4,2 ὄρτυμῶντες τε καὶ ἐκφορῶμενης τῆς ἀργυρίτιδος. 5) διαρπάζω, λαφυραγοῦμαι, παθ.: Διόδ.5,17,13 ὁ παθ. ρήτομα ἔξω εἰς τὴν ἑρᾶν: ἠο.8,12 τὰ ναυῆα ἐξεφορῶντο ἐς τὰς Ἀρετάς. 7) διαζῶν ἀκρίτως, ἐκτομίζω ἀνόητος (ἴσται): Ἐρπυσίαν η. Ἀθην.3,597D εὐασίαν κωρηῶν ἐξεφορεῖ λόγους. 8) ἠο. ἐκφορεῖται σπινίγει ὑπάρχοντα.

ἐκφοῦν Ἐπιγρ. πῆθ. ἐκφοῦνιν καταφῶνιν.

ἐκφοράς κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὄμω, φανερῶν νε τὰς κέψεις μου διὰ τὸ λόγου: Αἰσχ.Πρ.95c ἄλλ' αὐθ' ἕκαστ' ἐκφοράς, Βι.Θεοφᾶν.4D τῆς ἀν τοῦτου τὰς πρὸς θεὸν δι' εὐθῶν ἐκδημίας ἐκφοράσι δυνήσοιτο. || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἐκφέρω ἐκ τοῦ στόματος, διατυπῶ: ἐκφοράς τὴν γνώμην ὅτι... || νεώτ. κ. μέο. -ομαι διατυπῶ τὰ διανοημάτω μου: ἐκφορέομαι εὐχάρις. 2) ἐμφανῶ, ὑποδεικνύω: Πλούτ. ἠθ.24A δύναμις ἰσχυρᾶν τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασι ἐξέφορον. 3) περιηράω, εἰκονίζω, διαγράφω: Ἐρμολ.Προγν.10' || νεώτ. ἐκὼδῶ, διακνύω: Βι.Συν.1,215 πῶς ἐκφορέει τὴν ἀγάπην τῆς κόρη. || ἔξωθεν ἀποκοιμῶν ἐκφορῶσιν: Δημητρί.165 τὸ δὲ ἐκφορέει τὰ γέλοια ὄμοιον ἐστὶ καὶ καλλιπᾶσιν πῆθικον.

ἐκφορητικός-ή-όν (ἐκφορῶσις) γνγ. κ. μον. λατρ. ὁ κατάλληλος πρὸς διάνοησιν ἐμφορέως: Γολ.11,743 «ἐκφορητικὰ, ἐκφορητικὰ πόριμα»: Ἰππστ.16,22, Παῦλ.Αλγ.7,12 ἐκφορῶντις.

ἐκφορέσις-εως [ἡ] γνγ. κ. νεώτ. λατρ. ὀνομα ἐμφορέως: Γολ.1,391' || νεώτ. κ. γεν. ἢ διάνοησις πόρου φροσθέντος, ἐξφορογία.

ἐκφορῶσιδιον [τὸ] μν. ὑποκ. τοῦ ἐκφορέως βλ.1: Εὐστ.1065,20.

ἐκφορέσις-εως [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ.-ἡ ἡ περιηράσῃ: Διον.Ἀλ.Ρητ.10,7, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.20 ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφορέσεις τρέπονται, Παῦλ.Σιλ. ἐκφορέσις Ἁγίας Σοφίας ἱπίλος βιθλ.1' || ρητορικὴ περιηράσῃ, κωρ. κτ. πληθ.: Ἰω.Γαζ. ἐκφορέσις τοῦ κοσμικοῦ πῆγματος [πίλος βιθλ.1' || ἠο. ἐλόγος ἐκφορέσις.

ἐκφορέσις-εως [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ.-ἡ ἡ περιηράσῃ: Διον.Ἀλ.Ρητ.10,7, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.20 ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφορέσεις τρέπονται, Παῦλ.Σιλ. ἐκφορέσις Ἁγίας Σοφίας ἱπίλος βιθλ.1' || ρητορικὴ περιηράσῃ, κωρ. κτ. πληθ.: Ἰω.Γαζ. ἐκφορέσις τοῦ κοσμικοῦ πῆγματος [πίλος βιθλ.1' || ἠο. ἐλόγος ἐκφορέσις.

ἐκφορέσις-εως [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ.-ἡ ἡ περιηράσῃ: Διον.Ἀλ.Ρητ.10,7, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.20 ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφορέσεις τρέπονται, Παῦλ.Σιλ. ἐκφορέσις Ἁγίας Σοφίας ἱπίλος βιθλ.1' || ρητορικὴ περιηράσῃ, κωρ. κτ. πληθ.: Ἰω.Γαζ. ἐκφορέσις τοῦ κοσμικοῦ πῆγματος [πίλος βιθλ.1' || ἠο. ἐλόγος ἐκφορέσις.

ἐκφορέσις-εως [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ.-ἡ ἡ περιηράσῃ: Διον.Ἀλ.Ρητ.10,7, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.20 ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφορέσεις τρέπονται, Παῦλ.Σιλ. ἐκφορέσις Ἁγίας Σοφίας ἱπίλος βιθλ.1' || ρητορικὴ περιηράσῃ, κωρ. κτ. πληθ.: Ἰω.Γαζ. ἐκφορέσις τοῦ κοσμικοῦ πῆγματος [πίλος βιθλ.1' || ἠο. ἐλόγος ἐκφορέσις.

ἐκφορέσις-εως [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ.-ἡ ἡ περιηράσῃ: Διον.Ἀλ.Ρητ.10,7, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.20 ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφορέσεις τρέπονται, Παῦλ.Σιλ. ἐκφορέσις Ἁγίας Σοφίας ἱπίλος βιθλ.1' || ρητορικὴ περιηράσῃ, κωρ. κτ. πληθ.: Ἰω.Γαζ. ἐκφορέσις τοῦ κοσμικοῦ πῆγματος [πίλος βιθλ.1' || ἠο. ἐλόγος ἐκφορέσις.

ἐκφορέσις-εως [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ.-ἡ ἡ περιηράσῃ: Διον.Ἀλ.Ρητ.10,7, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.20 ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφορέσεις τρέπονται, Παῦλ.Σιλ. ἐκφορέσις Ἁγίας Σοφίας ἱπίλος βιθλ.1' || ρητορικὴ περιηράσῃ, κωρ. κτ. πληθ.: Ἰω.Γαζ. ἐκφορέσις τοῦ κοσμικοῦ πῆγματος [πίλος βιθλ.1' || ἠο. ἐλόγος ἐκφορέσις.

2) νεώτ. κ. δημ. ἢ διὰ λόγου διατύπωσης διανοήματος, φράσις, ρησις: ἐκφράσσει σμενὴ - ἀκριβής || ἐκδηλώσει, ἐμφανίσει, ὁμῆς: Κορκθ.Ζητ.5 ἔχει τὴν φταχκὴν... ἐκφράσει πού ἔχουν ὄλα τοῦ κήπου τοῦ χωριᾶ? **3)** ὄμ. ἢ ἀπεικονίσει τῶν φυσικῶν διαθέσεων ἢ καταστάσεων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀτόμου || νεώτ. φίλος, ἢ ἀσθητικῶς ἀντιληπτῇ ἐξωτερικεῖσιν ἐνεργειῶν καὶ καταστάσεων διὰ κινήσεων τοῦ σώματος, λέξων, σημειῶν, εἰκότων **4)** Ἦσ. ἐπιθυμία.

ἐκφράσσω μτγν. κ. νεώτ., ἀττ. -τω, παθ. ὄρα. α' ἐκφράσθηται, ἐκβάλλει τὸν φρογμὸν, ἀνοίγει τὴν περφορμὴν, βουλωμένω, ἀνοσφράσσω: Γαλ.Π,730, Διόδ.Σ 18,35 ἐφρασεν ὅ' οἱ μὲν ἐν τοῖς ἀνω τοῖσις ἐγγεχωμένωσι δῶνῶνα πάλιν ἐκφράσθησαν.

ἐκφραστικός-ἡ-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. περιγραφικός || τὸ αὐτὸ, τὸ ἐκφραστικὸν ὡς οὗτ. ἢ δυνάμει τοῦ ἐκφράζειν, περιγράφει: Διογλ.5,6δ'

2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰκανὸς νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἐναργίαν ζωηράς, ὁ ἔκων ζωηρῶν ἐκφρασὸν βλλ.3:

ἐκφρ-πρῶσωπον-βλέμμα' ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά. **ἐκφραστικότης**-πιας νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἐκφραστικοῦ βλλ.2: ἐκ-πρῶσωπον-βλέμματος, ἐκφρῶ, ποι. παρατ. ἐκφρῶμεν | πθ. ἐκφρῶμεν, μέλλ. ἐκφρῶσι, ὄρα. ἐκφρῶσαι κ. ἐκφρῶσαι, (Ἦσ.) προστ. ἐκφρῶσι | πθ. ἀπὶ ἐκφρῶσι φέρω

ἔξω, ἐκφρῶσι, ἔξω: Εὐρ.Φοῖν.264 μθ... οὐκ ἐκφρῶσι | Φωτ.Λεξ.359,8 τοῦκ ἐκφρῶσι, οὐκ ἐκφρῶσι, Σφοραλῆς: Λοικ.Λεξ.9 ἐκφρῶσαι ἑμαυτὸν

|| μέσ. Ἦσ. ἐκφρῶται· ἐκφρῶται κ' || κ. παθ. ἐκβάλλομαι: Αἰλ.Διδ.89 ἐκφρασθέντων τῶν Ἐπικουρείων... ἐκ τῆς πόλεως.

ἐκφρῶτος-ος μον. ἐξαρτητός, ἐπὶ φρικτός, τρομερός: Ἐρμῆς π.Κοιμῶν. Αἴθια. ἐν λ.

ἐκφρῶτις τρεῖς: Χρῆσις, εἰς ΑΠΠαράρτ.6,128, **ἐκφρῶτις** κ. μον. σκεπτόμαι, ἐπινώθ, ἐξευρισκῶ Ἦσ. ἐκφρῶτιζαν, βουλωμένος: Εὐρ.Π 1323 σπαρῶς δ' ἀβρίσας καὶ κλύων ἐκφρῶτιζαν, Θουκ.3,45 ἐπιθωλὴ ἐκφρῶτιζαν, Εὐστ.Πον.276,80.

ἐκφρῶνσις-εως |ή| μον. ἢ ἐπιήρσις, ἐπιήσια, σκέψις: Εὐστ.Πον.276,85.

ἐκφρῶνῶ-ῶ μτγν. γίνομαι ἐκφρῶν, πράττω ὡς ἐκφρῶν: Δίων Κ.ἀπ.22,38 οὐκ ἐκφρῶνται, ἀλλ' ἐν τοῖς πρώτοις ὄν συνεσταλλετο **2)** μετά γεν. καταφρῶν: ΑΒ 141,2.

ἐκφρῶνεις ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐκφρῶνα, μωρὸν: Ἠλιόδ.Αἰθ.6,9 τὶ δὲ σάτας ἐκφρῶνεις ἤτην γίνῃ τῶν προσιπτότων, Εὐστ.Τοτ. Εὐκλ.Πον.239 λαλεῖν ἐκφρῶνεις καὶ ἀκαίρις.

ἐκφρῶσῆν |ή|, ὄρα. -συναξ.ἐκφρῶσῆν παραφρασίην, ἀφρασίην, ἀνοήσια: Πτμ.Λοκρ.102Β λογικὰς δὲ ἀμαθῆτα καὶ ἐκφρῶσῆνα, Σχολ.Εὐρ.Ἦσ.239.

ἐκφρῶσσω μον. ἢ -ττω καθιστῶ τινά ἀσάδῃ ἢ ἀνυπόμονον: Θεοφιλ.Σ'τοτ.41,11 ἰδ. ἔρμ. Herwerden καθιστῶ ὑπερήθεοναι.

ἐκφρῶσμαι μτγν., ὄρα. β' ὑποτ. ἐκφρῶσθῃ, γίνομαι ἐπρὸς ἀσέχηρανομαί: Γαλ.Χρ.Μορ.Π,10 ἐκφρῶσθεσι τοῦ στόματος τὴν ἰκμάδα **2)** φθερῶσαι: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ἐκφρῶττοι μτγν. ἀσέχηρανομαί, ἄ. ἐκφρῶττοι: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ἐκφρῶστος-ος μτγν. ἀσέχηρανομαί, ἄ. ἐκφρῶστος: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ἐκφρῶσται μτγν., ὄρα. β' ὑποτ. ἐκφρῶσθῃ, γίνομαι ἐπρὸς ἀσέχηρανομαί: Γαλ.Χρ.Μορ.Π,10 ἐκφρῶσθεσι τοῦ στόματος τὴν ἰκμάδα **2)** φθερῶσαι: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ἐκφρῶσται μτγν., ὄρα. β' ὑποτ. ἐκφρῶσθῃ, γίνομαι ἐπρὸς ἀσέχηρανομαί: Γαλ.Χρ.Μορ.Π,10 ἐκφρῶσθεσι τοῦ στόματος τὴν ἰκμάδα **2)** φθερῶσαι: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ἐκφρῶσται μτγν., ὄρα. β' ὑποτ. ἐκφρῶσθῃ, γίνομαι ἐπρὸς ἀσέχηρανομαί: Γαλ.Χρ.Μορ.Π,10 ἐκφρῶσθεσι τοῦ στόματος τὴν ἰκμάδα **2)** φθερῶσαι: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ἐκφρῶσται μτγν., ὄρα. β' ὑποτ. ἐκφρῶσθῃ, γίνομαι ἐπρὸς ἀσέχηρανομαί: Γαλ.Χρ.Μορ.Π,10 ἐκφρῶσθεσι τοῦ στόματος τὴν ἰκμάδα **2)** φθερῶσαι: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ἐκφρῶσται μτγν., ὄρα. β' ὑποτ. ἐκφρῶσθῃ, γίνομαι ἐπρὸς ἀσέχηρανομαί: Γαλ.Χρ.Μορ.Π,10 ἐκφρῶσθεσι τοῦ στόματος τὴν ἰκμάδα **2)** φθερῶσαι: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ἐκφρῶσται μτγν., ὄρα. β' ὑποτ. ἐκφρῶσθῃ, γίνομαι ἐπρὸς ἀσέχηρανομαί: Γαλ.Χρ.Μορ.Π,10 ἐκφρῶσθεσι τοῦ στόματος τὴν ἰκμάδα **2)** φθερῶσαι: Αἰλ.Ζ1 14,18 ἐκφρῶσθεσι ἔρωται.

ΖΜ3,14 οἱ δὲ πολλοὶ (τῶν ἰσθμῶν) παρὰ τὴν κοιλίαν ἐκφυδάς (ἔχουσι πικνάς, Σχολ.Διοσκ. Ματθ.Πατρ.360 χλωρὰς κλήματας ἐκφυδάς.

ἐκφυγγάνω ἐκφυγῶ: Αἰογ.Πρ.525 δεσμούς ἀ-εκεῖς καὶ δούκ ἐκφυγγάνω, Πολυθ.17,15,11 τὰς τῶν παραπονοδθέντων |χερσῶν| οὐκ ῥαδίως ἐκφυγγάνωσι... **2)** ἀνακαθίστα ἔξ ἀσθενείας, ἀνακτάμαι τὰς δυνάμεις μου: Ἦσ.Νοῦσ.2,37 ἢν δὲ θεραπευθῆ, ἐκφυγγάνει ἐκ ταύτης τῆς φθίσιος.

ἐκφυγῶ ἄ. τ. τοῦ ἐξέφυγε, παρατ. τοῦ ἐκφυγῶν, ἐκφυγῆ |ή| μτγν. φυγῆ, διαφυγῆ: Πλά Μακκ.3,4,19, ἐκφυγῆς-οὐς-ἔς μτγν. ὁ παρὰ φύσιν, καθ' ὑπερβολὴν ἀνεπτυγμένος: Βέττ.Βόλ.Π,10,15 ἐκφυγῆς τὸς ὀδοῦσιν ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς **2)** ἐξέχων: Πρῶλ. Ἰγος.15,19 γενομένη τριγύνα ὀρθογώνια ἐκφυγῆ, πρὸς ὀρθάς ὄντα τοῖς παραλληλογόμενοις **3)** θαυμαστός, ὑπέροχος, διαπρηθῆ, ἐν τῷ σημ. ταύτῃ μ. ἐν χρ. τὸ ἐπίρρ. ἐκφυγῶς βλλ.

ἐκφυλάσσει Ἦσ. ἐκασόσσει.

ἐκφυλάσσω ἐπιμελῶς φυλάσσω, προσέχω: Σοφ. ΟΚ 285 βίου με κἀκφυλάσσει, Εὐρ.Ἰων.741.

ἐκφυλάζω νεώτ. κ. δημ. ἀλλοτρίῃ τὴν φρόνησιν, κἀμω πῶ ἢ τὴν ἄσποθ τῆς οἰκείας φώσεως: ὁ ἀλκοολισμὸς ἐκφυλάζει || τὸ μέσ. -νται ὀφίσταται ἀλλοτρώσει σωματικὰς ἢ πνευματικὰς ἢ ἀμφότερα: ἐκφυλισμένη γενεά **2)** ὄμ. μέσ. ὀφίσταται φυσικῆν ἀλλοτρίωσιν, διασφείρομαι: ἐκφυλισμένος ἄνθρωπος **2)** μτγν. ἐπὶ νόσων ἢ ἐπικδημῶν ἢ ἀνωμόλων ἐνεργητῶν καὶ καταστάσεων, ἀποβάλλω τὴν ὀξυτότητα μου: ἐκφυλισθῆ ἢ νόσος ἢ ἐπανόστασις-ἢ ἀπεργία.

ἐκφυλισίς-εως |ή| νεώτ. κ. δημ. -η, ἀνατ. ἀλλοτρώσις ἰστοῦ ἢ ὄργανου, ἰδίως τῆ ἐπιδράσει τοῦ ἐκφύσιου **2)** κυρ. τὸ ἀνύκλον τῶν σωματικῶν καὶ φυσικῶν μειονεκτητικῶν ἀλλοτρώσεων ἢ παρασιόζεις ἀπομὸν τὴν κατὰ κληρονομίαν ἢ μετὰ προηγουμένην πάθειαν.

ἐκφυλιστός |οἱ| νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐκφύσις βλλ. **2)** εἰδ. ἐπὶ ἀνδρόποιν, διασφάρα, ἔξαχρησίσις: ὁ ἐκφ-ἔννοιος-οἰκογενεῖσι **2)** ἐλαττώσις ἐντάσεως κακοῦ τινος: ἐκφυλισμένος νόσου-ἀπεργίας.

ἐκφυλιστικός-ἡ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ συντελών ἢ ἰδιόζων ἐπὶ τὸν ἐκφυλισμόν, ὁ ἐπιφέρει ἐκφυλισμὸν βλλ.2).

ἐκφυλλίζω μον. κ. νεώτ., δημ. ἐκφυλλίζω, ἀφαιρῶ, μαδῶς τὰ φύλλα: Νικ.Μον. εἰς Ἄνδρον.Κοιμ. 2,208 μθ τὸν ἐκφυλλίζοντα ὀδοπελομένους **2)** νεώτ. ἐπὶ βιβλίου ἢ δέσμου ἐντύπου, ἢ χειρογράφου, διέρχομαι ἐπιτροχάζον τὰ φύλλα, οἶον ἀναστῆν τὴν ἐκφυλλίωσιν.

ἐκφυλλισίς-εως |ή| νεώτ. ἢ ἀποβολὴ ἢ ἀσποκίη τῶν φύλλων τῶν φυτῶν, μάρθια.

ἐκφυλλισμός |οἱ| νεώτ. ἐκφυλλίσις βλλ.

ἐκφυλλοσφῶρησις-εως |ή| μον. καταδικὴ διὰ γραφῆς ἐπὶ φύλλων ἑλαίας εἰδ. ἔξορρα, ἔξοστρακισμός: Τζέτ.Χιλ.10,41,αὐτ.483 ἐκφυλλοσφῶρησι φασιν τὴν ἔξορραν πρὸλ. ἐκφυλλοσφῶρ.

ἐκφυλλοσφορία |ή| μτγν. μον. ἢ ἐκφυλλοσφορίας βλλ., ΕΜ 325,10.

ἐκφυλλοσφῶρῶ ἐξ ἔξορρω ἢ καταδικῶς διὰ φύλλων, ἐν χρ. ἐν τῷ ἀσθητικῷ βουλό, ἐν ἢ ἀ φθῶν ἐξιδόντο γεγραμμένοι ἐπὶ φύλλων ἑλαίας: Πολυθ.8,18 ἐπὶ καταγώνων ἐκαλετο ἐκφυλλοσφορία: Αἰογιν.1,111 εἰάν ἢ μὲν βουλή καταγώνου τούτου ἀδικεῖν καὶ ἐκφυλλοσφορήσασα δικαστηρίῳ παρασφῶ, δόξαι τὴν δωρεάν αὐτοῖς.

ἐκφυλός |-η|-όν μτγν. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξω τῆς φυλῆς, ὄθ. ἀλλοφυλός ἔνεος: Λοικ.Λεξ.24 ἦν πον ρήμα ἐκφυλὸν κἀρρῆς |τοῦ| ἄκ τῶν ἐν χρ. εἰς τὴν ἐλλ. γὰ ὄσασσ, ὄθ. πελαγομένησι). Συμμλ. Φυσ.220,12 ἐκφυλός παρὰ τὴν γενεάν ἱερέος κατὰ τὸ γένος ἀπὸ ἄλλης γέναι, ἢ ἐξ ἄλλης γεναι,

Τζέτζ.Κιλ.7,485 (τέρας| έκφυλον τε και ξένον | έξω του τύπου του ανθρώπου γένους| 2) 68, ύπερφύης, τερατώδης, ασύσκιος: Πλούτ.Κατα.69 άνήρ έκφυλος τό μεγεθος 3) κ. μτφ. άσυνήθης, άλλόκοτος, άσυνεδ. φρικώδης: Στράβ.4,45 πρόσεστι δέ τή άνοια και τό βάρβαρον και τό έκφυλον, Μηναι.1,18 Q.61 από τής γλώσσας πυρλινής έκκέκταιται ή Άρεων έκφυλος διαίρεσις 4) νεώτ. κ. όημ. ή έχων επί τά χείρα ήλλοιωμένα κύρια τινα φυσικά κ. ήθικά χαρακτήριστικά, όδθ. ό έχων έλατωματικήν τήν φυσικήν, κυρίως δέ τήν ψυχικήν και τήν πνευματικήν άτομικήτητα αυτού: προγναθίας έκφυλος, - ψυχικώς - πνευματικώς έκφυλος, - έξ έλκοσικών γεννητών έκφυλα τέκνα 5) είδ. ό πάσων διαστραφών τινα ή διαστραφός είς τό τό γεννησιών ένστικόν, ό ρέπων είς τήν παρά φύσιν άσκησιν των έρωτικών 6) άσυνεδ. ό ήθικώς διεφθαρμένος, άκόλαστος, ό παραλυμένος 7) τό άρα. έν χρ. κ. ώς όσα, ό στερούμενος των χαρακτηριστικών ιδιοτήτων του φύλου αυτού, είτε εκ κακής κληρονομικότητας, είτε έξ επιδράσεως τοξικού αίτιου: οι άνδρόγονοι, οι έμφροδύτοι, οι γύναιον περιηληπτικώς όνομάζονται έκφυλοι 3) νεώτ. κ. όημ. ό άναπερόμενος ή υπαγόμενος είς τόν έκφυλισμόν ή είς τόν έκφυλον βλ. άνωτ.4) έκφυλος τύπος - έκδήλωσις, - έκφυλα γούστα 6) μιν. είδ. ό άπομακρυνόμενος από τό παραδεδομένον και προσήκοντος είδ. επί ποιητό, ό μη άκολουθών τούς κανόνες τής ρητορικής τέχνης: Τζέτζ.ΈΞήγ.ΐλ.48,19 οι μη νόδοι και έκφυλοι ποιηται και άμπετε τε και ήπαρίστεροι 7) νεώτ. κ. όημ. γενικώτ. επί λογοτεχνών και ποιητών, ό ένδιατριβών άκαλοσθητής είς άνήθικα θέματα: έκφυλοι στιχολόγοι - διηγηματογράφοι, έκφυλότης-όπτος(ή) νεώτ. ή έκδήλωσις ή ροπή, ή διάθεσις έκφυλου βλλ.5) κ. όι. έκφύλιως έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ζενικώς, κατά τρόπον βάρβαρον: Φύλοστρ.Σοα.1,16,4 έκφύλιως άττικίζειν 2) νεώτ. κατά τρόπον έκφυλου ή έκφυλον βλλ.5) κ. όι. όημ. -α. έκφύμο-ατος(τό) κ. νεώτ. έξάνθημα, όδόστημα: Ιππ.Έν.377 έκφύματα τά έν τή σαρκι φυόμενα 2) λεξ. έκδόστημα: ΕΜ 330,29 έλιξ λέγεται και τό της άμυελου νευρώδεις έκφυμα, ό έπιαλαβένεται του χάρακος. έκφύμοι άπαρρ. του έκφω βλλ. έκφύεις-εως(ή) μτγν. έκφύεις βλλ. έκφύμο-ατος(τό) σγόλ. Νικ.Άλεξ.έν Όησ.Στεφ. έν λ. έκφύμοις . . κόρησ και άκόβαλας. έκφύρω μτγν., παθ. όφρ. α) έξεφύρωθην, ήπιατ. του φύρω βλλ.: ΠΑ Έρ.2,2 όφρ. του όφθαλμού σου . . , και ίδε, παθ. όφρ. του έξεφύρωθης. έκφύμο-ατος(τό) μτγν. κ. νεώτ. Ιστρ. φλύκταινα: Πολυδ.4,190 2) είδ. έκρηξις ήσαστείου: Σγόλ.Άπολλ.Ρ 3,41 οι . . εκ του έκφυσήματος άναρρηταόμενοι υμδύρι 3) Ήα. έκφυσήματα, ήπιατ. ύπερχειούσι τής γής 4) νεώτ. γεν. τό έξ έκφυσήσε βλλ. προερχόμενον, τό άποτέλεσμα του έκφυσόν βλλ. έκφύσσις-εως(ή) μτγν. κ. νεώτ. τό έκφυσόν, άποπνέειν: Γαλ.8,251: πρ.βλ. ΕΜ 98,10 εοι γαρ κακοί εισι συνεχόμενοι πνεύματος, τάς γνάθους ήληρωθέντες τός έκφυσήσεις άποτελουσιν 2) έκφυσστικόν(τό) είδ. βωτον. τό φυτόν λιγυστικόν βλλ. έκφύσις-εως(ή) [έκφύω] κ. μιν. κ. νεώτ. ή πρόσ τό έξω αύθησις, έκδόστησις, φύτρωμα: Θεόφρ.Φι.8,5 σπέρματα άριστα προς έκφυσιν και σποράν 7) άνάπτυξις, μεγάλωμα φυτού: Άριστλ.ΖΜ 658b,5 όπου γαρ ύγρον και θερμόν κλειστον, ένταυθ' όναγκησιν πλείστην είναι τήν

έκφυσιν. Διογ.Όη.28 7) τρόπος αύθησεως: Θεόφρ.Φι.1,14,2 2) μτφ. πρόδοσις: Πλάτ.Νομ. 777B είς άρετής έκφυσιν, Τεροκ.Πλ.Χρ Έπ.24, 471M 3) έκφυσίς, έξόγκωμα: Αισχ.όπ.252,Πλάτ. Φαιδρ.251B θερμαίνθεις δέ ένάντι τά περί τήν έκφυσιν 7) Όππ.Κρυ.2,497 4) όστεοδότης προσέχου: Ιππ.Άρ.0,45 5) γένεσις πρόσφυσισ επί μύων, νεύρων κττ.: Γαλ.8,61 6) βλαστής: Θεόφρ.Φι.1,107 7) έν τώ πλθ. α) παραμύδεις: Άριστλ.Κόσμ.4 δένδρων έκφυσισ, Γεωμ.12,19| τάς ύπερ γής έκφυσισ τεμών 7) κτ. πλθ. έχω πλείστας έκφυσισ . . περί του πρέμου. έκφυσισ-ώ μαι ποι. του έκφυσά βλλ.: Αισχ.Άγ. 1389 κάκφυσών όδεται αματος σφαγήν. έκφυσά-ώ κ. νεώτ. φυσά τί πρός τά έξω, φυσών έκδόλλω τι, άποπνέω: Πολυδ.3,46,12 άμα δ' έκφυσώντες πάν τώ παρεπνίχθι επί έκεραντων έκφυσώντων ύδωρ εκ τής προσοκίδος 7 κ. παθ.: Πολυδ.1,48,7 (ήμρ) έξεφυσάτο . . κατά τών ύπαναντίων 2) μφ. ή μτχ. παθ. παρακ. έκπεμψήμενος-πεψωμμένος, ήπρημένος, φυσωκώμενος: Πολυδ.3,103,7 3) όμ. μτφ. έχω, έκδήλω: Αισχ.Πρ.720 ένθα ποταμός έκφυσή 6) όμ. μτφ. διεγειρω, άναρρηκίω: Άριστφ.Είρ.610 έξεφύσθησεν τοςούτον πόλεμον, ώστε τώ κανών 7) έκφύσαι 3) φυσών έκδήλω μακράν, διασκορπίω: ΠΑ Άγ.1,9 και έσπινέχθη είς τόν οίκον, και έξεφύσθησεν ατά κ. παθ.: Άρειτ.Κρι. Παθ.2| ήν δέ πνεύμα ίχθη ή ύστέρη, έξεφύσθη τόδε 6) έξατριζω, έξεαρω 2) Ζώσ.Άιχ. 148B κ. παθ.: άισκ.5,75 7) φυσά ίαχυρώς: Θεόκρ.24,47 βαρύν όθων έκφυσών έκτεμύων έν όνω ίαχυρών σαχασμόν 7) όμ. ήμτ. ρεχλω, σαχάλω: Λυκόφωρ.743 Χαρύδιον έκφυσάσθων έλκόσας θυβά 7) έκρηξιμω, αναδύομιω έξαίοντες: Άριστλ.Κόσμ.400a,32 φλόγες . . εκ γής αναδύσασαι και έκφυσήσασαι. έκφύτωως μεταφωτώς επί δένδρου: Άριστλ. Πρ.924b,36 ήγανον . . ένάν τις έκφύσθη είς ούκην 2) φυτώως τόσων, ήληρω φύτων: Ήρακλειδ.Πολιτ.ή έξεφύσθους τήν Κυμαίων γυρων, Φύλοστρ.Σοφ.1,23,2 έκ-άισκος κ. παθ.: αύτ.2,23,3 έκφύσας-ον μτγν. μτφ. άνόρυστος, άποσος: Διόν.Άρεοπ.105B 2) τό ούδ. έκφύτων (τό) έκφυσισ, βλαστής: Άλλεξ.Άφο.Πρ.216. έκφύω κ. μιν. κ. νεώτ. γεν. κωρ. επί του όρενος, παράγω διά τής θηλείας: Έσφ.Έλ.391 ός έξεφυσεν . . Άγαμέμνον, Ήρακ.Χρον.έν Σόβ.1,252 είχε . . δύο υίους . . έξ αυτού έκφύσθη 2) σπον. επί γυναικός, τίκτω: Σοφ.ΟΚ 984 αύτης δνειδος παιδάς έξεφύσε μοι 3) γεν. παράγω, φύω: Άριστλ.Κόσ.377a,26 ή γη κατά καιρόν έκφύσασα πάντα, αύτ.21 61b,13 έκφύοι κέρατα 7) άπολ. επί σπέρματος, πορώγω: Δημ.748 4) παθ. μετ' ένεργ. παρακ. κ. όφρ. β' φύσας εκ τινος, φυτρώω: ΐλ.Α 40 κεφαλαί τρείς ένός αύχένος έκπεφυσίαι, Σοφ.ΑΓ.497 ένώ δ' έλευθέρο μιν έξεφυν πατρός 7) φρ. λάλημα έκφυσικός βλ.όσος γενετής, άπο φυσικού του): Σοφ.Άντ.320 5) παθ. είδ. επί τριχών, φυτρώω, γίνωμι: Άρχηγ.Γολ. 12,407 μέχρις άν αι τριχές έκφύσθω, Μηναι.1,19 Q.61 6) όμ. επί μύων του σώματος, έκπορεύομαι: Άρχηγ.Γαλ.18,98 6) αύτ. έν ένεργ. ένστρ. φύω, φυτρώω: Ιππ.Επίδ.6,515 έλκεα έκφύσων. έκφύσις έπίρρ. μτγν. έξόγος: Άππ.ΐλλωρ.25. έκφυσή(ή) παλ. άσκησις ή σφόδρα έπ' άσκρατριω εύθός μετά τήν διαδίκασιν υπό του δικαστού άπαγγελομένη. έκφύσημα-ατος(τό) μτγν., μιν. κ. νεώτ. έκκλησιαστικός όρος: Έσφ.Έκκλ.Τοτ.5,229,15 έν τή των υδών έκφυσήματων άκρόσται 2) όνομασία:

Εὐστ.Πον.207,93 τὸ πάλαι κτητορικὸν αὐτοῦς ἑναπομείνει μέχρι τέλους ἐκφώνησα· 3) ἐπὶ θεμάτων, ἀπογγέλια : Τατιαν.161B τέρματα τοῦς ἀκροατάς αἰσθρῶν λόγων ἐκφώνησαν· || νεώτ. τὸ ἐκφώνηθῆν, ὄν κληρίμου, ὄμιλα κττ.

ἐκφώνησις-εως [η] μτγν, μον. κ. νεώτ. Δημ.-η, προφραῶ, ἀπαγγέλλω· Ἀπολλ.Δισκ.Συντ.9,4 σύμφωνος, ὅπερ ἄνευ τῶν φωνηέντων ὄχι ἐκεῖ ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν· κ. παθ. : Σίξτ.Ἐγμ.Μαθ.1,102 || νεώτ. ἡ μεγαλοφώνως γρωμένη ἀπογγέλια : ἐκφώνησις τῶν ὀνομάτων, ἐκφώνησις λόγων· || νεώτ. κ. Δημ. εἰδ. νομ. ἐκφώνησις ὀποθέσεως ἡ ὅπῃ τοῦ προέδρου ἀναγγέλια τῆς πρὸς ἐκδίκασιν ὀποθέσεως· 3) ρητ. σχήμα λόγου, καθ' ὃ ὁ ῥήτωρ δι' ὀλίγων σθεναρῶν λέξεων ἐπιζητεῖ τὴν ἐκφράσην ζυηρότερον τῶν συναισθημάτων του· 4) ἀναφώνησις : Φιλ.1,68, Πλουτ.Ἡθ.111D μεταίτοις· ἡγητόν ἐστι τὰς τοιαύτας ἐκφώνησιν· Ἀπολλ.Δισκ.Συντ.4,26 καταχρηστικώτερον αἰ μεταγοράματα ἐκφώνησιν συλλαβὰς εἰρηνιτὰς· 5) πᾶν ἀνευφημία, ἐνευφημία· 6) σμυσία, ἔνοια, νόημα : Μαρτ.Πρόκ.28· 7) ἐκὼν ἐκφώνησις [αἰ]' οἱ εἰς τὸ τέλος δεξιάσεως κατὰ τὴν λειτουργίαν μεγαλοφώνως ὅπῃ τοῦ ὀρχηρέως ἡ ἱερέως ἐκφωνομένοι ὄνομα : Λογοθ. εἰς Μιχ.Θεοφ.118, τὰς τὰς ἐκφώνησιν, ἐξελθῶν ἐκφώνησις, ἐκφώνω-έω μτγν, μον. κ. νεώτ. κρουαῶσα ἰσχυρήσι : Φιλ.2,49, Πλουτ.Καισ.66 ἄρα δὲ πως ἐξεφώνησα· 2) ἐκστονίζω, λέγω, ἀπαραινόμενοι : Πλουτ.Ἡθ.1010A· || προφραῶ, ἀπαγγέλλω : Διον.Ἀλ.Συνθ.14, Ἐρωτακλ.154 ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀττικῆ καὶ διὰ τοῦ βτ γρωσμένη καὶ ἐκφωνομένη· || ὅμ. νεώτ. ἀναγγιζόμενα μεγαλοφώνως : ἐκφώνω τὸ ὄνομα τῶν μετόρων· 3) κῆρυκονοίω, καθιστῶ διὰ κληρικῶν γρωστών, παθ. : Πᾶν. ἡ διατάξις ἐκφωνηθείσα, Κῶδ.Ιουστ.11,16,13.

ἐκφώνως ἐπίρρ. μον. μεγάλη τὸ φωνῆ· Λειτουργ. Προηγιασμ.Εὐχ.Κατοχμῶν, ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως, ἵνα καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν δοξάζωμεν.

ἐκφωτίξω μτγν, ἐπέλας φωτιξω καταλάμνω, παθ. : Κλήμ. Ἁ. Στρωμ.5,29

ἐκχάλλω-έω μτγν, ἀσπαρῶ τὸν χαλκόν, ξεκαλίνω, ξεκασιτῶνται : Πλουτ.Πελ.33 μῆτε θύρακα θέσθαι μῆτε ἴππον ἐκχαλίνωσα.

ἐκχαλκίω μτγν, κατασκευάζω τὸ ἐκ χαλκοῦ : Πολυδῶδ.Λαοστ.1033 τὸν ἀμαρτανιον τῆς δεξιῆς στέφανον· καλῶς ἐκχαλκίωσασα κ. παθ. : Ἰώσ. Α13,7,6 ἐκ τούτου μὲν στέφανος ἐκχαλκίκεται.

ἐκχαλκουργέω-έω μον, ἐκ χαλκοῦ κατασκευάζω· 2) μτφ. σκληρῶν τὴν καρδίαν πινῶς ὡς τὸν χαλκόν : Νικήτ.Εὐγ.6,546.

ἐκχαλάω-έω μον ἐκχαλοουργῶ βλλ : Μιχ.Ἀκουμ.2,200,21

ἐκχάλλω-έω ἀφήνω, ἀπολύω, χαλαρώνω : ΑΠ1,354,18 τεινῶν τὸν ἕμισ ἐκχάλλω· 2) μετρίωσα : Κοριθ.1,68 ἐκχάλην τὴν ὄργην· 3) ἀμτβ. χαλαροῦσαι, ἀπαύω : Ἰνπ.Ἐπι.255,12 οἱ ὄμιλες, ὥσπερ καὶ τῶν ἀπαύτων, ὅπαστε ἐξεχάλασαν.

ἐκχάρω-έω μτγν, ἐπίπαι, τοῦ χαροῦδρῶν βλλ : Πολυδῶδ.4,1,9 τὸν τυχετῶν κειμήριον ἐν βραχίονι κρῶν πολλὰκις ἐκχαροῦρινασ κ. παθ. : Στρωμ.11,3,4 τόποι ἐκχαροῦρινομενοι κειμήριος.

ἐκχάρωσασ, ἀπτ. -τω, ἐξελείψω, ἐξοφονίζω : Διον.Χρ.3,71 ἐάν τις ἐν ἴππῳ ἐκχαρῆθῃ ἄμα ὅπῃ στήλας τινός· 2) ἔμνον. τεχνιέντως χαράσσω, κατασκευάζω.

ἐκχαροῦν Ἡο. ἡ μαγερίωσις ἡ βακων ἀντὶ ἐσχ-]. **ἐκχαροῦθῆκ** ὡς Χάρουθῆς καταπίω : Φερρερο. π. Ἀθην.11,485D τὸν θεατῶν δ' ὅστις ἐν διψῆ, λεπαστὴν ἐκχαροῦθῆσαι.

ἐκχάρωσκ μτγν, παρακ. ἐκκέχνηνα χαινω, ἀνοίγω τὸ στόμα, χάρωσκ : Πᾶ. Ἐσθρ.1,4,19 ἐάν, ., τ-

ῶσαι γυναῖκα . . καλῆν . . εἰς αὐτὴν ἐκκέχνηνα. **ἐκχαυνοσ-ον** μτγν, ἴλιον χυάνοσ, ὄλιωσ χαλαρός, πλαδάρωσ : Ἐρωτακλ.292 ἐν λ. πλάδωσ ὅλον ἐκχαυνοσ . . τοῦ σώματος διάθεσις.

ἐκχαυνώ-έω κ. νεώτ. περιήγω πινῶ εἰς χαινώτητα, εἰς μωρῶν κατὰπληξην, τὸν κῆνωμ τὸ χυνοῦν, τὸν ἀποσασπίξω : Ἰνπ. Ἀσθρ.808B οἱ ἐπιθιμίοντες ἐκχαυνοῦν τὸν πολὺν ὄχλον, διὰ στομφοῦν φράσειον ἐξεχάυνοσε τοῦσ ἀπιστοιχοῦσ ἀκροατάσ του· 2) καθιστῶ πινῶ ἀνοήτως ὑπερόπτην, ἀλαζῶνα, μεταίδορωνα· πρβλ. χαινόσ, χαινώτης : Ἀλκ.51,3 ἐκ δὲ παῖδων χαινόσ φόνωσ [τρ.], Εὐρ.Ἰκ.412 πόλιον ἐκχαυνοῦν λόγισ· 3) παθ. Σουιδ. ἐξετήθησεν, ἐξεχάυνωθῆ.

ἐκχάζω καταγέζω : Ἀνών.Λ.Δημητ.Εὐγλ.126 ἐπι τὸν Περσῶν . . ἔφη, ὅτι πεδία ἐξεχάζον ὄλα.

ἐκχειλίζω νεώτ. ἐκχύνομαι ὑπερβαίνω τὸ κελὴν δοχείου, κούτῃσ κττ., ὑπερχειλίζω, πλημμυρῶ· 2) μτβ. πληρῶ τὴν μὲχρι χειλῶν, ὑπερπληρῶ.

ἐκχειλίσω-εως [η] νεώτ. τὸ ἐκχειλεῖν, ἐχειλίωσαι : ἐκχειλίσω ποταμοῦ· 2) ὑπερπληρῶσαι : ἐκχειλίσωσ φιάλησ· ποτήριον.

ἐκχειμάζω μον. διέχρημαι τὸν χειμῶνα, διαχειμῶσα, ξεχειμῶσῶσ· Χρον.Μορ.87D ἐκεῖ ἐξεχειμῶσασιν μὲχρι τὸν Μάρτιον μῆνα.

ἐκχερῶσῶ λέξ. κ. νεώτ. χέρσασ τὴν ποιῶ· Ἡσ ἐκχλωμένη, ἐφωγμένη, ἐκκεχερῶσειμένη.

ἐκχερῶσ-έω μον. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν χέρσασ ὅν κελὴν καλλιερῶσιμον, κ. μτφ. : Πισιδ.Γ 38,144 τὰ ἀκνωθῶδεσ ῥόπασ [τῆσ φυχίλσ] . . ἐξεχερῶσασ· 2) μτβ. πληρῶ τὴν μὲχρι χειλῶν, ὑπερπληρῶ.

ἐκχέωσισ εως-[η] νεώτ. ἡ ἐνέροια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα του ἐκχερῶσῶν βλλ., ἡ διὰ γεωργίωσ ἐνέργειασ μεταβολὴ χέρσασ γῆσ ἐκ καλλιερῶσιμον, τὸ ξεχερῶσῶμα.

ἐκχέωσ μτγν. ποι. ἐκχέω βλλ. : Νικήτ.Ἀθην.15,683B ἡ τ' ἀνά κἀμῶν φυλάδῶσ πηλείων ἐκχέουσεν.

ἐκχέω κ. μον. νεώτ. κ. ἐκχύνω, μέλλ. ἐκχέω, ἀφρ. ὁ ἐξέχεα, προστ. κ. ἐκχύνωσ Ἡσ.1, ἐν γ' ἐν. ἐπ. ἀφρ. ἐξεχέτω, μτφ. ἐκχύνόμενος, μτγν. μέλλ. ἐκχέθησασιν, ἀφρ. μέλλ. ἐκχέουμαι, παρακ. ἐκκέθῆκα κ. παθ. ἐν χρ. παρ' Ὀμ. κυρ. ἐν ὕπερσ. ἐξεκέχυντε, χέω, χύνω ἔξω, κυρ. ἐπὶ ὕργῶν : Ἰλ. Γ 296 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρῶσ ἀψασόμενοι δειπάσασιν ἐκχέουσ, Αἰσχ.Εὐμ.653 τὸ μτῆρῶσ αἶμα αὐαῶν ἐκχέασ, Μηνναί.3,20 Ὀδ.6 τὰ αἶματα αὐαῶν ἐκχέαντες κ. παθ. : Ἰλ.Φ 300 τὸ δὲ πᾶν πλῆθος ὀδατοσ ἐκχμῆνοσ, ΚΔΜατ.8,9,17 ὁ οἶνοσ ἐκχεται· || συνεκδ. κ. ἐπὶ τῶν σπλάγχνα· ΚΔΠρῶε. 1,18 ἐξεχούθη τὸ σπλάγχνα· 2) μτφ. ἐκείνω, ἐκπέμνω ἀφθῶνοσ πρὸσ πινῶ : Πλάτ. Ἐπιγν.7,4 σοί . . διαίμωνεσ κύρειασ ἐπιπίδασ ἐξεχέω· || ὅμ. τὸ μέλλ. ἐπὶ πραγμ., ἐκπέμνω, ἐκρίνωμαι ὄπλω, διασπείρω πλῆθος τῶ Ὀδ.Χ3 ταχέασ δ' ἐκχέουσαι ὀστασ· || ὅμ. κ. νεώτ. τὸ παθ. ἐν ἐνεργίῳ, συμ. ἐπὶ πλῆθος ἀνθρώπων, ἔνοιασ καὶ ἐπὶ ζῶων, πτῶν, ἔνομόν, Ἐρωτακλ. Ἰδ. ὁμαδῶν, ἐκχύνομαι : Ἰλ. Π 259 σφῆκεσιν τοικίτασ ἐξεχέουσεν, Ὀδ.Θ 515 Ἰπποθῆσ ἐκχύνοντο, Ἡρ.313 ἐκχύνοντεσ ἐκ τοῦ ταχέασ, τὸ πλῆθος ἐξεχέθη εἰς τὰ ὀδασ· εἰς τὴν παραλίαν· || ὅμ. κ. παθ. μτφ. χύνωμαι ὡσ ὄμαρ : Ἐπι.39,3 ὀπῆτην μεταλίωσ ἐκκέμυτα στομάτιον, Μηνναί.Γ 1,Ὀδ.9· 3) χύνω μωρῶν, ὄβ. κενῶ, ἀδειάζω, ἐπὶ σκεῦουσ : Ἀριστφ.ἀν.306 ἐκχέει ποδῶσπιπτον, Μέν.915 ἐκκέμυτα τὸν χῶσ, Πρόδρ.Β 392 καὶ τὸ ζουμιν ἐκχέει τὸ ἐπῶνοσ τῶν φημίων· || κ. παθ. ἐν πάμ. ἐκκύνομαι, διαχετεύομαι : Πᾶν. ἐκχύνονται εἰς δόξασ· 4) ἐπὶ λέξασ, προφραῶ, ἐκστοπίζω, λέγω : Εὐρ.Ἰκ.1,773 Ἀριστφ.Θσσμ.554 ὄσα γὰρ ἴδεις ἐξεχέασ ὄνασ· 5) σπαστολό, καταπόλιωσ : Αἰσχ.Περα.826 ὄλλων ἐπασθεῖσ ὄδαθον ἐκχέει μέγαν, ΑΠ9,367 πλοῦτον ἐξεχέεν εἰς θανάτωσ· || ὅμ. συνεκδ.

φθείρω, καταστρέφω, ματαιώνω : Σοφ.Φιλ.13 μη και μάθη μ' ήκανα κάκωξ τὸ πᾶν σφίσην
6) ἔγκλιω, ἀπλώνω, ἐκτείνω : Ἀπολ.Ρ.2902, Λοκ. ἔρωτ.6 ἀβράς κατά τὸν κῶλον τὰς δόνας ἐκίντηες ἡμέρα πιπλάμενον τοῦ λίου· κ. παθ. : Ὁδ.Θ.279 πολλά δὲ (δέσματα) . . . μελαρθρον ἐξέκυνον· || δθ. παθ. ἐπὶ κήματος, ὁλοοῦμαι, ἐκτείνωμαι : Πλά. ἀπλήτου διαρρυξ, εἰς ἣν ἐκχέται ὁ κλήρος· || παθ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κείνω, ναυελῶς ἀναπαύομαι : Αἴψ.5,48 ἄωρις παρήτοις ἐξευθὲθ μέλει· **7)** ρίπτω, καταρρίπτω : Διον. Ἀλ.Ρωμ.138 ἐκχέιν τινὰ κατὰ τοῦ κρηνοῦ· || κ. παθ. ἀπορρίπτομαι, δθ. λησνοῦμαι : Θεογν.110 ἦν δ' ἦν ἀμάρτης τὸν πρόσθεν πόντων, ἐκχέτασι φιλότης, Πλάτ.Κριτ.49Α αἱ πρόσθεν ὀμοιοίαι ἐκκεχυμένα εἰσίν· **8)** φρ. ἐκχέω ἴππον ἀπομακρύνω, ἀποτινάσσω τὸν ἴππον : Ἡρόδ. Ἱατρ.7,7· **9)** λεί, παραβαίνω : Ἡρό. ἐξέχων ὄριον οἶον παρεβάσθην· **10)** βρ. παθ. παραδίδωμι, ρίπτω ἔμψυτον εἰς πῶδες τ. ὑπερβαλλόμενος ἡδόμεαι, ἐχαριστοῦμαι : Ἀριστ.Φ.469 οὐδὲ τρόποις ἐπενηύον, οὐδ' ἐξευθύν, Πολύδ.31,25,4 ἐκχέειν εἰς εἰσάρας· || κ. ἐπὶ γαστριμύρου : Φιλ.1,38 ἐκχέειν ἐπὶ τὰ εὐτρεπισθέντα.
έγκλισθῆναι-όομαι μτγν. καλύπτομαι ὑπὸ χόρτου, χορταρίζω, δθ. ἐκχεροῦμαι : Ἡσ. : Εὐστ.773.
έγκλευάω μτγν. ἐπιπτα. τοῦ χλευάω βλλ. : Σόμμ.ΠΔ Παροιμ.14,9 ἀφρονες ἐκχλευάζουσι πλημμέλειαν, Λιδάσ.Α.469,16.
έγκλυομαι-όομαι γίνομαι ἄωρος, γλυοῦς : Ἰπν.Κωικ. Ἐπιδ.2,10131 ἀμαρτος βύνατος ἐκχλοιοῦνται· **έκχλωσις**-εως ἡ] νεώτ. σφαίρισμα κωριδίων γῆς μετὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν φουριγῆς χλόης πρὸς μεταφώρην καὶ καλλωπισμὸν τῆς πρασίης κήπου.
έγκλιω μτγν. κ. μων. ἐκβάθω, ἐξορῶτω : Πλά. Μολδα.1,225,4 ἐξέχεται . . . τὰ γώματα, Νικ.Χων. ἐν Σόβ.1102· **2)** κ μτφ. ἀνεψῶ τινά ἀσπῶν ἐκ τῆς προσηλωσέως εἰς τὰ γῆνα : Κύριλλ.Παραλειπ.2,58· **3)** παθ. μεταγίγλω εἰς πῆθος : Πλά.
έγκλορηξίς Ἡσ. ἔκχορηγμένος, Λάκωνες·
έγκλορηλάω λέξ μ. μτγ. παθ. πορακ. ἐκκεχορηγμένη ἰέν κωμῶδια· Ἡσ. εὐ οὐ χοιριλοῦ οὐσα Ἐκαφανίδα γὰρ τὸ κωμικὸ Χοιρὸς θεράπων ἦν, δε συντελοῖ (αὐ)τῷ κωμῶδιας.
έγκλοσις-εως ἡ] μων. ἐκχλοσις, ἐκκαρη, ἐξορῶσις : Μακδα.1,431,21 εἰς τὴν ἐκχλοσιν τοῦ περιωθθέντα τοῦ θνάτος ὑπὸ τὴν γῆν.
έγκλοσιμός ἰδὸ μων ἡ ἐκχλοσις βλλ., τὸ ἀποτέλεσμα ἐκχλοσις : Κεβρ.1,649,1,641,17.
έγκλοσις μων ἐξῶς ἀφαίρει τὴν χολῆν Γεωμ.14,17,3 ἐκχλοσιζεν ὄρεα
έγκλωάω μτγν. χολοῦμαι λιαν, ὀργίζομαι θυμῶνος πολῶ : ΠΔΜακκ.3,31 ἐπὶ τσοσῶταν ἐξέχλωσεν, ὠστε . . . τοῖς ἐν τῷ κῶρῳ . . . ἐντυπώθηνα.
έγκλωάω μτγν. κ. μων. καθιστῶ τὴ χολῶδες διαχέω εἰς αὐτὸ χολῆν, τὸ καθιστῶ πικρὸν : Ἡρόδ. Ἱατρ.εἰς Περ.49,555, Ἀλέξ. Ἀερ.Πρ.1,79· **2)** παθ. πληροῦμα γολῆς : Δικαῆλ. Ὁρεῖδ.4,715 κοιλία ἐκ.
έγκλωσις-εως ἡ] μτγν κ. μων Ἱατρ. ἡ μεταβολὴ εἰς χολῆν : Ἀλέξ. Τραλλ.115.
έκχλονδρίζω μτγν. [χόνδρος] Ἱατρ. ἀφαίρει, ἀποκόπεται χόνδρον : Γαλ.2,397C τὰ ἐν τοῖς ὠσιν κολλώματα ἐκχλονδρίζειν δετ.
έκχλονδρωμα-ατος ἰδὸ νεώτ. ἐκχόνδρωσις βλλ.
έκχλονδρωσις-εως ἡ] νεώτ. Ἱατρ. φλεγμονώδες ἐξήγλωμα εἰς χόνδρον τινὰ τοῦ σώματος, προερχόμενον ἐξ ἐρεθισμοῦ.
έκχορδῶ [χορδῆ] μων. ἐξάγω, ἀσπῶν τὰς χορδὰς βλλ.ἡ], τὸ ἐνεκρῶ πινος, τὸν ζεντεριόξω, τὴν ζεκοιλιάξω, δθ. σπαράττω : Νικ.Χων. εἰς Μον. Κοιν.4,6,93D πᾶντα ἀναβά εκ τὸ πλείονος ἐκχορδῶντες καὶ ὡς θύματα σφαγιάζοντες.

έκχορδῶ-όω, μ. παθ. -οῦμαι ἐξέρχομαι, ἐκπέμπομαι ἐκ τῶν φωνητικῶν χορδῶν : Σόλπ. Ἀθην.4,175C λαρυγγόφωνος ἐκκεχορδῶται τύπος.
έκχορῶ [χορδῆ] ἐξέρχομαι τοῦ χοροῦ· || δθ. σκεδῶ, ἐκρήγνυμαι, ἐκπαῶ, ξεσοῦμαι : Ὀππ. Ἀλ.4,275 λύσθη δ' ἀσπασις ἀμύρισταίαι ἱλ(ος), εἰς δε βαρκίαν ἄτην ἐξέρχομαι· **2)** μτφ. ἀγύλλομαι, σκωρτῶ, ἀλάζωω ἐκ χαρῆς : Ἡρόδ.10,38 ὁ δῆμος σὺν εὐφροῖσι βοᾷς ἐξέρχομαι· **3)** μέσ, ἐκ τοῦ χοροῦ ἀποβάλλω τινά, ἐκδιώκω : Εὐρ.Ἐλ.381 ἀν τὰ ποτ' Ἀρτεμις ἐξεχορῶσατα.
έκχροα χρησοδοτῶ, ἀγγέλλω ἐν εἰδεί χροασοῦ : Πινδ.Ο.7,91 [ἐν τμ.] ἐξ ἀγαθὸν ἐχροαν, Σοφ.ΟΚ 87 τὰ πᾶλλ' . . . ὄτ' ἐξέχρη κακῶ· **2)** ἀρκῶ, ἐξαρκῶ : Ἡρ.8,70 οὐκ ἐξέχρησε σφὶ ἡ ἡμέρα· **3)** ἀπορα, μετ' ἀπαφρ. ἀρέσκει : Ἡρ.3,137 κῶς ταῦτα βασιλεῖ ἐκχροσις παριουρίσθαι.
έκχρομῆτομαι ἀποχρημτομαι, ἐκδῶλλω διὰ τῆς ἀποχρέψεως φλέγματα, ἀποπύω : Ἰπν.Νοῦς.2,26 ἡ φῶρυξ . . . οὐδοναται ἐκχρομῆτασθαι.
έκχρογῆ πάπ. πῆθ. ἀντὶ τοῦ ἀφρ. ἐκρηγῆ [ἐκρήγνυμι, ἐκρηγῆς] ἐξοσασομαι.
έκχρομα-ατος ἰδὸ πάπ. ἔσφ. γρ. τοῦ ἐκρηγμα βλλ.
έκχροματιζομαι λιαν χρηματιζομαι εἰς βάρος πνός, πιέζων λαβάνω παρὰ τὸν χροματῶ, ἀρχυρολογῶ : Θεουκ.8,87 τοῦς Φοινίκας προαγαγῶν εἰς τὴν Ἀσπινῶν ἐκχροματίζατο, Διωκ.53,10.
έκχροσις-εως ἡ] Ἐπιγρ. ἐκδανοισμός, δάνειον χρημάτων στόμας παραιοῦθῆν ἡ δάνειον πραγμάτων πρὸς χρῆσιν ἐπὶ ἀποδόσει.
έκχροσῶ-όω μτφ. κ. μων. παθ. -οῦμαι μεταδύλλομαι εἰς χρῶσιν : Τζετ.Χιλ.107 ἐκχροσομένων τῶντμ δε λοιπὸν καὶ τὸν βρωματῶν.
έκχροσῶν μτφ. κ. μων. παθ. ἡ ἀποδοσις : Θεοδ.εἰκ. κ. Στράβ.15,695 ἄλιος, . . . σκεπτικὸν ἄνθος ἐξέκρωσε λιγνῶς ἐς σῆματ' ἀνθρώπων.
έκχυάω μτφ. καθιστῶ τὴν ἐκτέλεσιν χυδαίων : ἐκχυάω τὴν γλώσσαν· **κ. παθ.** -ίζομαι γίνομαι χυδαίος : ἐκχυάωσθη τελείως.
έκχυάωσις-εως ἡ] νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκχυάωειν καὶ ἐκχυάωσθαι βλλ.
έκχυάωσις κ. μων. κ. νεώτ. ἐκχῶσις, δι' ἐκχῶσις ἐξῶς χυλὸν : Ἰπν.Τυμ.1,25 τρέφας πᾶντα δι' ὀθονίου καὶ χυλὸν ἐπιχῶσι καὶ ἐκχυμῶσις· **2)** νεώτ. μετατρέπω καὶ χυλὸν, παρλοισθῶνα χυλὸν διὰ τοῦ ἀποχυρισμοῦ τοῦ μὴ χυλοποιουμένων οὐσιῶν κρέμας, καρποῦ κτγ.· **3)** ἐκχυμῶ : Ἀριστ.1,2,596,12 μόνων τοῖς ὄντοσι τρέφεαι, πᾶντοθεν ἐκχυλίζοντα ταῦτα.
έκχυσις-εως ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκχυλῶ βλλ.2], ἡ ἐξαγωγή χυλοῦ εἰς τὸν πρῶτον· **κ. νεώτ.** φαρμακευτ. ἡ διὰ καταλλήλου διαλυτικῶ ὕγρου παραβολῆς ἕως πνός ἐκ μείγματος μετ' ἄλλων μὴ διαλυτῶν εἰς τὸ χροσμοποιεῖσθαι διαλυτικῶν μέσων ὕλων, ἄ. ἐξίκμασις.
έκχυσιμα-ατος ἰδὸ] νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' ἐκχυμῶσις λαμβανόμενον προϊόν· **κ. νεώτ.** φαρμακευτ. φαρμακευτικὸν σκεῦος· **κ. νεώτ.** φαρμακ. συστάσεως προερχόμενον εἴτε ἐξ ἐξατμῶσις φυτικῶν ὀπῶν, εἴτε κυρίως ἐκ διαλυτῶτων παρασκευασμένων διὰ καταρροῦς διαφορῶν ὀργῶν.
έκχυσιματιζομαι ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἐκχυλίσματος βλλ. προερχόμενος.
έκχυσιματιζῶ ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐκχῶσι βλλ.
έκχυλάω μτγν. γίνομαι χυδαίος, παθ. : Γαλ.13,186 τοῦ καρποῦ τὸ ἐξῶδιον . . . ἐκχυλάωται· **έκχυμα**-ατος ἰδὸ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκχυβέν, ἡ ἐκχυσις : Χρημ.Στδ.3,396

ἐχόμενος μγν. τοῦ ἐκέλευε βλλ. **ἐκχωρίζω** ἐκχωρῶ βλλ. II: 'Αριστ. ΖΙ 594α, 15 ἔξω οἱ ὀράχνη ἐκχωρίζουσι.

ἐκχωρῶ ὄω κ. νεώτ. ἐβάλλω ἀπό πινος τὸν χυμὸν: 'Ἰνν. Νουά 2,47 στίχα θριμὰ ἐκχωρῶσα. 2) παθ. ἐπί τῶν φλεβῶν, πληροῦσαι αἵματος καὶ διαρρηγνυαί ὑπὸ τὸ δέρμα: 'Ἰνν. Ἀγμ. 759D τὰ φλέβια ἐκχωροῦνται.

ἐκχωρῶμα-ατος (τό) κ. νεώτ. ἡ ἐκχώρισις βλλ.: 'Ἰνν. Κατ. 'Ἰητρ. 748Α ὁκόσα δὲ ἐκχωρῶματα. ἔξερ- γῶται ἐκ τοῦ τρώματος' || 'Ἡσ. ἐκχωρῶματα' αἰ πυῶδεις συλλογαί.

ἐκχώρισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἔκχισις αἵματος μεταξὺ τῶν ἰστών τοῦ σώματος ἐξ ἰσχυρᾶς ἐξωτερικῆς κακώσεως πελομένη αὐτὸν τῷ χρόνῳ: 'Ἰνν. Ἀγμ. 12,546.

ἐκχώνω νεώτ., δημ. ἐξώνω ἐκώω βλλ.

ἐκχώρισις-εως (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ ἐκχέειν, χύ- σιμον ἔξω: 'Αριστ. Μετ. 354α, 26, Ὁσέφω. Ἀν. 49 ταχα δὲ κῶκίνο τοῦ βορέου (αἴτιον) ὅτι ἀθρόωα ἡ ἔκχισις, ὡπερ τῶν ἐνεκρίων, Πά Λευτ. Α, 12 ἐπί τῆς ἐκχώσεως τῆς σπασίδας καθίσταται ἰο νόσος; Πάπ. ἔκχισις Βαλκανίου' || ὄμ. χύσις αἰ- μάτος: Πορφ. Νῦμφ. II ἔκχισις αἵματος 2) ἐπί πύου, δόχμου: Ἐρασίστρ. Α, Γαλ. 8, 318: 3) μγν. νεώτ. διαχύσις, περιπόδις ἐκδόλιξις: ἔκχισις χάραξ 4) πάπ. ἔκχουσις ἡ ἀγέτις.

ἐκχυνθῆ-ρος (τό) νεώτ. ναυτ. συσκευή πρὸς ἀν- τάλειψιν τῶν ἐντὸς τοῦ κύτους τοῦ πλοίου ὑδάτων καὶ ἔκχυσιν αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν.

ἐκχυνθῆριον (τό) γλωσσ. ἀγέτις, διαύρις.

ἐκχῦτης (τό) μγν. ὁ ἐκχέων, καταναλίσκων τὴν οἰσίαν, σπαστός, ἀσπίτος: Λουκ. Β Πρ. 24 ἐπεί γὰρ ἔστιν ὁ μὲν πε ἐκχῦτης, ὁ δὲ περιεκτικός 2) γλωσσ. ἀγέτις, διαύρις.

ἐκχῦτο γ ἐν. ἑπ. ὄρη. τοῦ ἐκέλευε βλλ.

ἐκχύνω (ἐκχύνω) μγν. κ. νεώτ. χυμένοσ ἔξω, χύω: ΑΠ 9,669,8 ἐκχυντο ἐχθαίτης κισσὸς ἐπέλεξε κόμην 2) ἐκταμένοσ, ἐξηλαμένοσ: ΑΠ 5,274,1 ἐκχυντοσ ὄνημ κέτο περὶ κροτάφοσ πήχυν ελι- ζομένη 3) μγν. λεξ. ὑπερβολικός, ἀμετροσ: Σουίδ. ἐνλ. κηραμοσ ἐκχυντοσ γέλωσ 4) τὸ οὐδ. ὡσ οὐσ, ἐκχυντοσ πῖθ. ρευστὸν ἡ ἔδεσμοσ: ΑΠ 9,395 ἐν γὰρ τοῖσ Κίρκησ ἐκχυντοσ οὐκ ἔφαγεν' || ὄμ. τίτλοσ διαλόγου τοῦ Ἐργαγόρου: Στωϊκ. Ἀν. 102: 5) νεώτ. πετροσγρ. ἐκχῦτα πετρώματα κατηγορία πυριγενῶν βλλ. στρωμάτων, ἀ. ἡφαιστειογενῆ.

ἐκχυνθίζω (χῦθρο) λεξ. ἐκβάλλω ἐκ τῆσ χύτρασ, κ. γεν. ἐκβάλλω: 'Ἡσ. ἐκχυνθίζε' ἐκβάλλε.

ἐκχωμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ διὰ τῆσ ἐκχωματώ- σεωσ ἀποτελεσθὲν, ἰσοπέδωσισ τοῦ ἐδάφοσ δι' ἀφαιρέσεωσ χάρματοσ 2) γεν. ὄρημα, χῶμα, ἐκχωματίτιω νεώτ. ἀφαιρὰ τὸ χῶμα, ἐκχωμα- τῶνω βρβλ. ἐκχωμάτω.

ἐκχωματισμός (ὁ) νεώτ. ἐκχωμάτωσισ βλλ. **ἐκχωματώ** ὄω νεώτ. δι' ἐκαστοῦσ ἀφαιρὰ, ἀπο- χύω χῶμα, ογκῶμα τὰ χῶματα οἷον πρὸσ ἰσοπέ- δωσιν ἡ πρὸσ ἐκβάθυσιν.

ἐκχωματώσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμο τῶ ἐκχωματοῦν βλλ.

ἐκχώνων 'Ἡσ. ἐκχώνεν. Ἰάκωνεσ.

ἐκχώνωσ μγν. κ. νεώτ. ἀνάλογο ἐν χωνετηρίῳ, χωνέων κατασκευῶ ἐκ νέου, ἀναχώνωσ: Δίων Κ 68, 14 τὸ τε νῆλομα πᾶν ὡ. ἐξέχωνευσε.

ἐκχώνωμι ὄμ. ἔγειρο ἀνάγωμα βλλ.: Ἀκύλ. Πά Τεξ. 17, 17' || ἴδ. ἐν χρ. παθ. ὄφουσι, κηζομαι ἐπί ἀναχώματοσ, ὄφουματοσ: 'Ἡρ. 2, 137 μάσταθ ἂ ἐν βουδῶσθι πλάσι ἐξέχουσθι' 2) ἐπί κόλλησ θαλάσσωσ, πληροῦσαι ποταμῶσ ἰλίωσ: 'Ἡρ. 2, 11 ἐκχουσθηθαί τῶν Ἀράθων κόλλην ἔντοσ γε διαμυρίων ἔστανω 3) ὄμ. παθ. μετακινῶ- ζουσι πρὸσ ἀπόρριψιν: Πάπ. ἐκχουσθηθαί τὸ ἐν αὐτῷ κόπρον.

ἐκχώνωσ νεώτ. ἔξῳγο τὸ κερωσμένοσ ἐν τῷ ἐδά- φει, ἐκθόπτοσ, ξεθώνω.

ἐκχώρισις-εως (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -π. ἡ ἔξω χῶρισισ, πορεία: Πλάιου. 4, 22, 1' 2) ἀποχώ- ρησισ, ἀπομάκρυνσισ ἀπό πινωσ: Ἐπικτ. Ἰνομ. 14 ἐκχώρησισ τῶν πολλῶν, Πάπ. ἐκχώρησισ ἐκ τῶν οἰκτητηρίων, Παγμ. Γ Ἀνδρόν. 6, 374D τὰσ ἐκλειβεν ἐκχώρησιεσ 3) Ἐπιγρ. παραχώρησισ, χορήγη- σισ 4) πάπ. κ. νεώτ., δημ. -π. μεταβίωσισ δι' ἐπισημοσ πράξεωσ: Πάπ. πέμφεισ τῶν ἐκχώρησιν Νεμεσίλλησ - ἐκχώρησισ τῶν δικαιωμάτων || νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ σύμβασισ δι' ἧσ μεταβί- δάξεται ὑπὸ πιστωτῶ εἰσ νέον πιστωτῆ ἡ ἐνοχικὴ κατὰ τὸ ὄφελέτοσ ἀπαίτησισ.

ἐκχωρητήριον (τό) νεώτ. ἡ νομικὴ πράξισ δι' ἧσ ἐκχωρεῖται π. || συνήθ. τὸ σχετικὸν ἔγγρα- φον βρβλ. ἐκχώρησισ 4) 2) νεώτ. ὄχυρωτ. χῶ- ρωσ ἐκκοκαπόμενοσ ἀπὸ διαφόρωσ σημεῖα ὑπόνομοσ, ὄπου παραμεριζοῦν πῖσ ἐπιπρήσει τὴν διάδασιν τοῦ ἐξ ἀντιθέτω ἐρχομένου.

ἐκχωρητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκχωρῶν, ὁ με- ταβιβάζων τὸ ἐκ τῆσ περιουσίασ τοῦ εἰσ ἄλλων.

ἐκχωρητικός-ή-ον γλωσσ. παραχωρητικός.

ἐκχωριάξω μιν. ἐξέρχομαι τῆσ χώρασ: Θεόδ. Ὑγιέν. Ἀν. Βοασσ. 3, 19 οὐκ ἐξὸν ἐκχωριάξειν αὐτῆ.

ἐκχωρίζω πάπ. χωρίζω, ἀποχωρίζω 2) ἐπί περιττωμάτων, ἐκκενοῦμαι βλλ.: Ἀριστ. ΖΙ 551α, 7.

ἐκχωρῶ ὄω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναχωρῶ, ἀπομα- κρύνω ἀπὸ πινωσ τόπου: Ἐπιγρ. ἐκχωρεῖν ἐκ χώρασ Πάπ. ἐκ- ἐκ τῆσ οἰκίασ' || μεταναστεῦω, μετοικῶ: 'Ἡρ. 1, 56 καὶ τὸ μὲν ὀδοῦσ καὶ ἐξέ- χῶρησε, τὸ δὲ πολυλάλῳντοσ κάρτα' 2) μγν. ἐκχωρῶ ἐκ τοῦ ἔγν. ἐγκαταλείπω τὴν κῶμην, ἀποθήσκω: Πολύδ. 2, 21, 2: 3) ἐπί μέλουσ τοῦ σώματοσ, ἐξέρχομαι τῆσ θέσεωσ μου, ἐπαρθροῦ- μα: 'Ἡρ. 3, 129 ἀστράγαλοσ ἐξέχῶρησε ἐκ τῶν ἄρθρων 4) ἀπαχωρῶ, ἀποσφραῖμι, παραποῦ- ρομαι: Εὐρ. ΙΑ 367 εἰτα δ' ἐξέχῶρησαν κωκῶσ, δημ. 1029 ὅτε Λεωκράτησ ἐξέκχωρησῖ, Πολύδ. 11, 57 τῶν ὄσιθρων ἐκχωροῦνται 5) μετὰ δὲπ. ἀπο- χωρῶ, κῶμω τόπον: 'Ἰνν. Ὀρκ. I ἐκχωρεῖν τινι, Σοφ. ΑΙ 671 χωνέωνεσ ἐκχωροῦσιν εὐκάρησ θέρει, Πολύδ. 22, 3, 1 οὐδενί. ἐκχωρησῖμι' 6) ἄπροσ. ἐπὶ τῶν ἐντέρων, τὸ μετανικησθῶ: 'Ἰνν. Ἐπίδ. 5, 33' 7) μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. δίω, παραχωρῶ, μετα- βιβάξω: Ἐπιγρ. ἐκχωρεῖν τινί τι, Βέτ. Πάπ. 156, 4 ἐκχωρεῖν τῷ δαμόνι τῷ, Παναδ. Χριστ. Τεμ. 4 τὰ ἐπιπλά ἐπρησε. νὰ τὰ ἐκχώρησιν εἰσ τὴν σκι- τονοικοκυράν.

ἐκχώρισις-εως (ἡ) νεώτ. ἐκχωμάτωσισ βλλ.

ἐκφῆγμα-ατος (τό) μγν. ἰθύνω, ἀπόψυμα, σύντριμμα: Χρῆμ. Ἀλ. 241 τῆσ γῆσ, ἐκφῆγματα ἰαχῶλ. ἐκφῆγματα γῆσ, νόνηεσ ὁ ἰδιῶι ὁ ἴτιοσ' |

ἐκφῆξις-εως (ἡ) μγν. ἀπόψυξισ, φύρασισ: Ἄρτ. Ὁξ. Παθ. 2, 2 στίθισ καὶ ἐκφῆξις ἰακῆ.

ἐκφῆξω, μέλλ. -ξω ἀποβάλλω τὰσ αἰσθησεισ, λιποθυμῶ: 'Ἡσ. ἐκφῆξουσι, λιποθυμοῦσι': 'Ἰνν. Νουά. 1, 51, 1 γὰρ βλ. φωτ. βδβλ. 131, 12 ἔφασ γυμνὸν ἰδοῦσα ἐξέφῆξεν' 2) ἐκπνέω, ἀποθνήσκω, ξε- φῶ: Βόβρ. 115, 11, ΚΑΠ πρὸξ. 5, 5 ἀκούων δὲ ὡ. τούσ λόγουσ τούτουσ πεσῶν ἐκφῆξεσ, Παλλῶδ. Λουσ. 992Α 3) ἀσβῆλαι, κωνασοῦσαι: Ἀρ- σιπ. Πρ. 886β, 14' 4) παθ. εἶμαι ἐντελῶσ θυμῶσ, παγμένοσ: Ἀριστ. Πρ. 826, 36, Πλοῦτ. Ἡθ. 695D.

ἐκφῆμιξω ἐπὶ σίτου, ἔχω βλάσασ ἐκ φῶμῶν κ. βλλ.: 'Ἡσ. ὁ σπῶσ φησι ἐξέφῆμιξεν ἀπὸ τοῦ ζῦου (φῶμῶκα) σημηγῖασι.

ἐκω βαρβαρισμὸσ ἰσπανικός: Ἀριστοφ. Θεσμ. 1197.

ἐκω-ούσα-όν κ. μιν. κ. νεώτ. ἐνούσιωσ, Βελη- μπιτικός, προθύμιωσ: ὉΣ Δ 649 αὐτῶσ ἐκῶν ὁ δῶκα, Πρὸδορ. Β 623 ἐκῶν ἐξέρχομαι μνηεσ ἐκ τῆσ τοῦ Φιλοθέωσ || κ. συνν. με ἀντιθ. ἐκῶν: 'ἡ.

Δ 43 και γάρ ἐγώ σοὶ δικά ἐκόντα δέκοντί γε θυμῷ, Σοφ. Αντ.276 παρέμιθ' ἄκων οὐχ ἔκοισιν
 || ὄμ. ἔκων παρ' ἔκοντος λαβδύων καί' ἄμοι-
 δαίαν συνοίειν: Δημ.520' 2) ἐν προθέσει,ς
 ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες: 'Ἰλκ.372 ἔκων δ' ἡμάρτανε
 φωνίος, Δημ.848 ἀπόρ' ἔκων... ἄνεστιν προσηγο-
 ρούμενος: 3) π. ἀτι. περ. ἔκων [εἶναι] ὅσον ἐξαρ-
 τάται ἐξ ἑμοῦ, ὡς πρὸς ἑμέ, οὐνήθ, ἐν ἀρητι. φρ.:
 'Ἡρ.7,104 ἔκων τε εἶναι οὐδ' ἐν μουννομαχίῃ, Πλάτ.
 'Ἀπολ.37Α πέσειται ἐγὼ ἔκων εἶναι μηδένα
 ἀδίκην ἀνθρώπων' κ. ἐν πλάγ. πτώσ.: Πλάτ.Γοργ.
 499C ἀπὸ σοῦ ἔκοντος εἶναι κ. ἐν πρατ. ἐξουνο-
 ούση ἀρησιον: Πλάτ.Πολ.646B θαυμάζομεν ἂν
 εἴ... τις ἔκων εἶναι... ἀφικνεῖται' σπαν. βεβαιοί, :
 'Ἡρ.7,164 ἔκων εἶναι... αἰγετο: 4) σπαν ἐπι-
 προσηγορ.: Σοφ.ΟΤ 1230 κακὰ ἔκοντα κοῦκ δίκοντα.

ἐλα || 'Ἡο. « ἔλιος, αἰών, κοῦμα, Λάκωνες ».

ἐλα || 1) προστ. τοῦ ἔλα ποί. τοῦ ἐλαίου βλλ.21.

ἐλα || 3) μον. νεώτ. κ. δημ. προστακτ. ἔναστ. β' ἐν
 προστ. τοῦ ρ. ἐρχομαι βλλ. ἐλάτ. βλ. ἐλάτ=
 ἐλάε, ἐλάετε ἐν συντετακτῇ συνήθ. μετὰ τὸν τοπ.
 ἐπίρρ. ἐδώ, ἐκέη ἢ μετὰ χρον. προσόμορ. ἢ μετὰ
 τελικῆς προτάσεως ἀμέσως ἢ ἐν ὑποθετικῆς ἐμ-
 φερομένης ἰσῆ): ἐλα, ἐδώ ἀμέσως - ἐλα ἐκέη ἢ
 μετὰ συζήτησιν, - ἐλα, ἂν θέλας, νά φῆς, - ἐλάτε ἀσ-
 ποί καὶ αἰ δῶ, - ἐλάτε νά λογαριαστοῦμε, - με-
 θαύριο ἐλάτε 2) μον. κ. δημ. ὡς μόρ. ἐν
 σπαν ἱεροσηκλιτικῇ ἐν ἡ χρ. παρ' ἀρχ. τὸ δεῦτε,
 πόντιοι προτάσσομενον πρὸλ. 'Ἰλκ.5481 δεῦτε φί-
 λω, = 128 δεῦτ' ἄγετε, Κδ φρ. δεῦτε ἴδωμεν,
 'Ἐκκλ. δεῦτε προσκυνήσωμεν κτ.: ἀγεν. Ἀκρ.2739

ἐλά' ἄσπ καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ἐγὼ νά σὲ πηγαίω, -

ἐλα-ἐλάτε τῶρα νά ζεῖτασθε τῆς λεπτομέρειος

3) μον. κ. δημ. μετ' ἄ προστακτ. ἢ προτάσεως
 δηλοῦσης προστακτικῆ ἢ παραίνεσιν ὡς μόρ. παρ-
 ομοκλειστικῶν, πάντοτε προτάσσομενον: ἐλα, πη-
 γαινε ἂν' ἐδώ, - ἐλάτε, μὴ φωνάζετε - μὴ κάνετε
 ἔτσι, Σολωμ.Ἐθν.'Γυν.58 βασιλεῖς ἐλάτε, ἐλάτε
 καὶ κτυπήσατε καὶ ἐδώ' 4) μον. κ. δημ. συνοπε-
 μένου τοῦ ποῦ δὴς μόρ. διηγηματικῶν ὑποδηλοῦν
 ἐναντιωσιν, ἐν χρ. μ. εἰς τὸν ἐν: παρομοι. κοντο-
 στένεκοντα ὁ δίκαιος, μὰ ἐλα ποῦ θέλε ὁ δεσπό-
 τῆς ἢ θέλησις τῶν ἀνωτέρων ρυθρίζει τὴν ἐνέρο-
 γειαν τῶν ὑφισταμένων, - τοῦ παράγγελαιαν δι-
 στίμα, μὰ ἐλα ποῦ εἶναι φάγας' 5) δημ. κοβ'.

ἐν ὡς ἐπίρρ. ἐκλήθης: χόρεψε καὶ ὁ γέρος | ἐλα
 δά ἰ. - ἐλα δά καὶ σύ, τί μάς λές' || ὄμ. ὡς ἐπίρρ.
 πλησιότατος πρὸς τὴν προσηγορῆν: ἐλα δά, ποῦ θά
 πληρώσῃ τὰ χρέη τοῦ - ποῦ θά φρονιμώσῃ |

ἐλάσας (ἡ) ἀτι. ἀντί ἐλαῖα βλλ.

ἐλάσων ἐπ. ἀναφρ. ἔναστ. τοῦ ρ. ἐλάω, ἐλαῖνω
 βλ. λ.: 'Οδ.282 || ἀναφρ. μέλλ.: 'Ἰρ.Ρ 496

ἐλάσα μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀφρ. α' τοῦ ρ. λαυ-
 δῶν βλλ. λ.: 'Ἐπιγρ. ἐλασα βιατικῶν.

ἐλάσσαν 'Ἐπιγρ. ἐλλήνηται ἀντ' ἐλαβον τοῦ ρ
 λαμβάνω βλλ.

ἐλασῶς (ὁ) μον. ὁ πωλῶν ἔλαιον, λαδῶς: Κ Πορφ.
 Ἰών Ρωμ.243 (ἐν χρ. ὡς ἐπόνυμον).

ἐλασίων (τὸ) μτγν κ. μον. ὑποκορ. τοῦ ἐλαῖο, φυ-
 τῶν νεαρῶς ἔλαιος: 'Ἀλκιφρ.3,13 ἐμβαδύνας βά-
 θρια οἷός τε ἤμην ἐλάσδια ἐμψυτάειν' 2) μικρὰ
 ποσότης ἐλαίου, λαδῶς: 'Ἀρχ.ἔδ.2,|| ἐλασῖο κα-
 τ' ἄλλης τε παραναλωμένης, Πρόδρ.2,591 καὶ βιά-
 λετε λιγούτικον ἐλάσδιον νά μιγρῆσ' πρὸλ. Εὔστ.
 1552,32 | γρ. ἐλάδ - ἐν κώδ. κ. πάν. |

ἐλάσων 'Ἡο. « ἀμπελοποιεῖς ».

ἐλασθερῆς-οὔς-ἑς ἀντι ἐλασθερῆς βλλ. 'Ἡο. « ἡλιοθαφῆς ».

ἐλασθρᾶ 'Ἡο. « ἐλαφρᾶ ἢ ἐν ἐλαίῳ ἐφθᾶ ».

ἐλαῖα (ἡ) κ. νεώτ., ἀτι. ἐλάα, δημ. ἐλαί, εἶδος
 ἐνδέρου ἀειθαλοῦς, τῆς αἰκῆς, τῶν ἐλασαιδῶν,
 φέρον μικρὸν ψοειδῆ καρπὸν σαρκώδη μετὰ τυ-

λάδου πυρρίνου, παρέχοντα δι' ἐκβλήσεως ἔλαιον
 βλλ., τὸ ἐλαιόδευδρον, λόδεντρο: 'Οδ.Λ 590
 ἐλαίαι τηλεδύσασαι, 'Ἡρ.8,55 νηός, ἐν τῷ ἐλαίῳ
 καὶ θάλασσα ἐν, Σοφ.ΟΚ 701 γλαυκῆς παι-
 δοτρόφου φύλλον ἐλαίας, Μνησι.3,28 Ἐσπερ.
 ἐλαία... Θεοὶ κατάκτορας, Κώδ.62,7 εὐφοροῦ
 πολυκλῶνον ἐλαίαν' || νεώτ. κλάδος ἐλαίας
 [ἢ ἀσπρόβολον τῆς εἰρήνης] ἱερικῆ καὶ προτάσει ἢ
 διαθέσει: φέρε κλάδον ἐλαίας' || διακρινεῖ
 τὴν ἡμέρη ἐλαίη [Ἡρ.5,82] καὶ ἄγρια [Ἰδιοκ.
 1,137]' || παρομο φρ.: Ἀριστοφ.Βάτρο 995 μόνον
 ὄμως μὴ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσσει ἐκτός ὄσει τὸν
 ἐλαίων [σέ κόμην νά ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δρια]
 σχόλ. ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου οὐ ἐπέλειτο ὁ δρό-
 μος, ἐλαίαι στοιχηδὸν ἴσταντο... καὶ οὐδεὶς ἐπέ-
 κεινα τὸταν ἔχωρείτ' | 2) παραλλαγῆ τῆς θα-
 λασσίας ἀφῆνης βλλ. λ.: Θεόδρ.4,7,2. Στράβ.16,3,6
 κατὰ θυβὸν φύεται δένδρα θρία δάσχη καὶ
 ἐλαίαι' 3) ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου, ἢ ἐλακόαρ-
 πος ἐλιά: 'Ἀριστοφ.Ἀγ.55 ἀκαρόδων, ἐλαίων,
 κρομμύων, Πλάτ.Πολ.372C, Παν.314,12, Ἀθῆν.4,133Α
 ταῖς ἐλαίαις ἐλάας ἄς κομυμβόδας καλοῦσιν,
 Πρόδρ.2,347 φασάβιν ἐξοφθάλμιον, ἐλαίας καὶ
 χολιχαριτῆν' || π... τοῖς ἱσραμ. ἐλαία ἴσο κω-
 ριάς ὁ καρπὸς | Σουδῆ, ἢ ἐλας ὁ καρπὸς ἐλαία
 δὲ τὸ δένδρον ἰ, ἀλλ' εἶναι ἀττ. ὅ. τ. δι' ἀνω-
 τέρας τὰς χρ.: πρὸλ.Θουκ.7,31 ἐλάας δ' οὐκ ὀλι-
 γες εἶχεν ἴσο χωρίον, Ἐπιγρ.Αφ.4,2 ἰσο τύπος
 ἐλάα ἔχει τὴν παραλληλ. κρομμύων, ὄλι ἐλαίων
 'Ἀλεξ.261,3 βροχῶν, ὄπως κ. τὸ ἐλάη Αφ.4,2, ἀττ.
 6,102 | 4) μτγν. μελανόωμορος κηλῆς τοῦ δερ-
 μάτος ἐξέχουσα ἢ ὄρη τῆς ἐπιφωσῆος αὐτοῦ, δημ.
 ἐλά: Μελάμην.508B, Μαλαδῆ 138,21 σφηνάρον
 ἔχει ἐλαίαν ἐν τῷ ὄμω' 5) 'Ἡο. « ἔλαρον
 Κυρηναϊκὸν μέρος: 6) νεώτ. ἐδ. ἀνατ. λευκῶν
 ψοειδῶς ἔσπαρτα τοῦ προμήκοις μελεῶ.

ἐλαίαινος (οἶ) νεώτ. οἶκος φυτῶν τὸ ἀβροί-
 σματος τῶν δικουλίθων.

ἐλαίαινος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαινος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

ἐλαίαιος (οἶ) κ. ἐλεάνος 'Ἡο. εἶδος ἱτέος
 φωμῆνης εἰς ἔλη | Salix caprea | : Θεόδρ.Φι 4,10

2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐλα-
 γνῶν, δημ. μοσκωδίον.

Ελαιωρός-ά-όν ό εξ έλαιου, ό Ελαιώδης, ό λαδερός: Πλάτ.Τιμ.60Α Ιαπωντόν φανταζόμενον Ελαιώνον είδος || μ.φ. φρ. Ελαιωρή θρόσος = έλαιον: Φιλόδ.έν ΑΠ 5,3 Λύχον Ελαιωρή εκμυθόσσα θρόσου· 2) επί άγγειου, ό εις έν έμβόλλεται έλαιον, Ελαιωδόχος· πρβλ. οίσηρόν, ύδατηρόν (άγγειον) κ. δημ. γαλατερό, ταγερό: Ήνν. Γυν.Νούσ.2,114 Βύστανά από Ελαιωράν κεραμίω· 3) επί εκτάσεως γής, Ελαιοπαργωτός: Ήνιερ. Ελαιωρ ήν πεδίω· 4) ό τήν διαύγειαν ή τήν σπληνότητα του έλαιου έχων: ΑΠΠαρ.φρ.323,6 χόρος Ελαιωρ περιπόμνος λιθόδ· 5) ποι. επί μελισσών, ό εις παραγωγή άφρονος ή ό δια παραγωγή εύεργετικός, ώς ή έλαια: Πινδ.άν.123,8 Ελαιωράν μελισσών ίσφι.η.

Ελαιωθήρ-ούς-ές πόν. αντί Ειληθερήσ Βλλ. Ελατικός-ή-όν μ.γν. κ. νεώτ. ό άναφερόμενος εις τό δένδρον έλαιό, ό εξ έλαιου άποτελούμενος, ό εξ έλαιας προερχόμενος: "Αριστότ.117 Ελατικός πλήθει συνδέρων έστι, Πόν. καρποι Ελαικοί-Ελατικά Έύλα [μίτρινα]· 2) ό εξ έλαιου άποτελούμενος: Πλάτ. Ελατικά φορτία || πόν. τό θηλ. ένάρθρ. ή Ελατικά ώς ούσ. κρατική ύπηρεσία προμηθειάς και άποθηκέυσεως έλαιού, ίσως μονοπόλιον έλαιού: οί επί τής Ελατικής· || όμ. ειδ. φρ. Ελατική σύνταξις ή παροχή ώρισμένης ποσότητας έλαιού εις τούς δημοσίους έπαλλήλους 1πθ. ύπό τό κρατικό μονοπόλιον και εις τήν κατώτεραν τής άγοράσις· 3) νεώτ. φασμ. ό παροσκευαζόμενος δι' Ελαικού όξέος: Ελατικός σίδηρος-μούλυθρος-ύδραργυρος κττ. [όνου. φαρμάκων].

Ελαίτης(ό) νεώτ. όρυκταλ. είδος όρυκτου, ά. γυρολίθος.

Ελαίνος-α-ον ό κατοικοαυμμένος εκ Ξύλου έλαιας λίθισος: Όδ.1320 μέγα βόσκαλον χλωρόν, Ελαίνον, Φωάαν έν ΑΠ 6,297.

Ελαίνος-π-ον κ. μόν. Ελαίνος Βλλ.: Δ.Ν.612 Ελαίνω άμφι πέλεκυ, Όδ.Ε 236, Οέσφρ.ΦΙ 5,37· 1) τό δένδρον έλαια: Στράβ.16,4,13 στεγασιάς από φυλλάδος δ' Ελαίνης· || ό εκ κλάδων έλαιας: Δίον Χρ.3,11D έλ-στεφανός· 2) ό εξ Ελαικόδου: Όρφ.Λθ 717· 3) ό εξ Ελαικόκαρπου: Πά Λευτ.24,2 Ελαιον Ελαίνων καθαράν.

Ελαίνο Ζωοφ.691 κ'Ελαίνον τό έλαίνον, πορά τό έλδ έλαίνο, ώς βδ βαίνο· τ. πεπλασμένον ύπό τών γραμμ.-πρβλ. ΕΜ 325,54.

Ελαίοβαπτικός φωός(ό) νεώτ. φασ. φακός μικροσκοπίου συνδέρμενος πρds τήν καλυπτρίδα του παροσκευασμένου δια στρώματος έλαιου.

Ελαίοβαφή ή νεώτ. βαφή δι' Ελαιοχρώματος, λαδομποριά.

Ελαίοβαφής-ούς-ές Ήσα. κ. νεώτ. ό βεβαμμένος, βουτηγμένος εις έλαιον· Ήσα. έν λ. Ελαιωτή.

Ελαίοβραχής-ούς-ές μ.γν. κ. νεώτ. ό δι' έλαιού βεβρωμένος, υδρόρατος, μουσκεμένος στό λάδι: "Αντιόχ. η Όρε.δ.7,21,β, Σωφ.1,82.

Ελαίοβρετικός-ον λεξ. Ελαιοβραχής Βλλ.: Σουίθ. Ελαιοβραχής-ούς-ές μ.γν. κ. νεώτ. αντί Ελαιοβραχής Βλλ.: Γολ.13,581, Κέρλλ. ΑΛ.1,713Α.

Ελαίοβραχος-ον μ.γν. κ. νεώτ. Ελαιοβραχής Βλλ.: Κλέαρχ.44 Ελαιοβράχων γενομένων 1 τών όργάνων· 1 τών πτερών αύτοίς συγκάλλεται αιτία γίνεται τής άλώσεως, Σχολ. Όδ.Γ 441 Ελαιοβράχους κριθά.

Ελαίογαρον(τό) μόν. γάρος ήθδς διατηρούμενος έν έλαιό: Σέτφ. Αθ.1πν.2,309D.

Ελαιογόνος-ον νεώτ. ό παράγον έλαιον || χημ. Ελαιογόνον άέριον χημική όργανική ένωση.

Ελαιογράφημα-ασιζιτάνωξ· Ελαιογραφία Βλλ.21.

Ελαιογραφία(ή) νεώτ. κ. δημ. ή δι' Ελαιοχρωμάτων Βλλ. Ζωοφωφική· || ή δι' Ελαιοχρωμάτων εκίνος: παλαιά - έπιτυχής Ελαιογραφία.

Ελαιογραφικός-ή-ήν(ή) νεώτ. κ. δημ. ό άναφερόμενος εις Ελαιογραφία Βλλ.1: ή έπίορ. -ώσ. Ελαιογραφώ-έω νεώτ. Ζωοφωφώ δι' Ελαιοχρωμάτων.

Ελαιοδάκρυον(τό) νεώτ. φυτικό κόμμι εκκρινόμενον ένίοτε εξ έντομών τό κομμο τό ής Ελαιας: Κορ. Ατ.5,61.

Ελαιοδάφνη(ή) μόν. είδος φωτού: Συμ Σήθ 10,8 Ελαιοδάφνων... άσπαράγον (διόρθ. Ελαιοδ-).

Ελαιοδεκάτη(ή) νεώτ. φόρος δεκάτης Βλλ. επί του παραγομένου έλαιου.

Ελαιοδένδρον(τό) νεώτ. τό δένδρον έλαια, τό λιόδενδρο, ή έλιά: πωλείται άγρόσ με έκτοσι Ελαιοδένδρα.

Ελαιοδέυτος-ον μ.γν. Σουίθ. « ό έλαίω διάδροχος»: Κόρλλ. ΑΛ.1,221B.

Ελαιοθεφία(ή) νεώτ. τρόπος κατεργασίας τών δερμάτων δι' έλαιου.

Ελαιοδιακόπη(ό) νεώτ. ηλεκτρ. διακόπητής τό ηλεκτρικό ρεύματος λειτουργών έντός έλαιου.

Ελαιοδοκή(ή) νεώτ. τό Ελαιοδόχον άγγειον Ελαίων πτωχών πρds αύτάματα λίπανον αύτών.

Ελαιοδόχος-ον μ.γν. κ. μόν. Ελαιοδόχος Βλλ. Ελαιοδοχείον(τό) νεώτ. τό δι' έλαιον προωρισμένον δοχείον, λαδερό.

Ελαιοδόχος-ον μ.γν. μόν. κ. νεώτ. επί άγγειου, ό δεχόμενος τό έλαιον, ό έν ώ τίθεται έλαιον: "Ηρώδιον.Επιμ.ερ.78 Ληκυθος... τό Ελαιοδόχον άγγειον, Δουκ.Βυζ.1στ.20D έν γάρ τάς τρήσεις αυτού ήσαν Ελαιοδόχα άγγεία πολλά.

Ελαιοειδή-ούς-ές μ.γν. κ. νεώτ. Ελαιώδης, όμοιος πρds έλαιον: "Αρετ. Όε.Παθ.2,6, Αέτ.13,23 Ελαιώδης ήχώ· 2) νεώτ. ό όμοιάζων πρds τήν έλαιον, τό δένδρον ή τόν καρπόν· || τό ούδ. ηληθ. βοταν. οίκου, δικτυλιθώνων φυτών.

Ελαιοεστία(ή) Ήνιερ. ή προμήθεια έλαιου.

Ελαιοεστιαστή μ.γν. άμωπών έν ταις παλαιστραϊς και τής βαλκανείας, ένθα έχρίντο δι' έλαιου: Βιτρ.5,11,2.

Ελαιοέτης(ό) Ήνιερ. ό προσηυτηής ή άνοθηκόρος έλαιου, τίλος ειδικού ύπάλλου.

Ελαιοετώ-έω Ήνιερ. προμηθεύω ή φυλάσσω τό έλαιον εις τό βαλανεϊα.

Ελαιοέθλος-ον Ήνιερ. ό τρέφων τας έλαιας, τό Ελαιοδένδρα: Ελαιοέθλον νύμα.

Ελαιοέθρεπτος-ον μόν. ό τρεφόμενος δι' έλαιου: Μεθόδ.116ς τάς Ελαιοέθρεπτοις λαμνάσι· 2) Ελαιοέθρεπτον έσφ.γρ. αντί Ελεοέθρεπτον έν Εφουδ. έν λ. Έλένη.

Ελαιοκαθαρήθριον(τό) νεώτ. έργαστήριον πρds καθαρισμόν και συσκευασίαν του έλαιου.

Ελαιοκάπηλος(ό) μ.γν. λαδέμπορος: Πλάτ. Λιθάν.Προγ.26,18 λέγεται τισ Βλάδης τοίς Ελαιοκαπήλοις συμβάλλει.

Ελαιοκαρποειδή(τά) νεώτ. βοταν. οίκόγεν. δικτυλιθώνων φυτών.

Ελαιοκαρπος(ό) νεώτ. ό καρπός τής έλαιας, κυρ. έν περιληπτική έννοία: συγμομίδη του Ελαιοκαρπού· 2) βοταν. γένος καρπών τής οίκογεν. τών Ελαιοκαρποειδών.

Ελαιοκήπιον(τό) νεώτ. κ. δημ. κήπος τής έλαιας, κυρ. έν περιληπτική έννοία: συγμομίδη του Ελαιοκαρπού· 2) βοταν. γένος καρπών τής οίκογεν. τών Ελαιοκαρποειδών.

Ελαιοκρηπτικός-ή-όν νεώτ. ό εξ έλαιου και κηροσυσκευασμένος: Ελαιοκρηπτική άλασιφαί.

Ελαιοκρηπτικός-ή-όν νεώτ. ό εξ έλαιου και κηροσυσκευασμένος: Ελαιοκρηπτική άλασιφαί.

Ελαιοκλαθεός(ό) μόν. κλάδος έλαια: Μολδάλ. 272,21 φορών... στεφανών από Ελαιοκλάδων.

Ελαιοκομείον(τό) νεώτ. έργαστήριον πρds κατεργασίαν και συσκευασίαν του έλαιου.

Ελαιοκομία(ή) λεξ. κ. νεώτ. ή κολλήγογία τών έλαιών: Πολυδ.7,148· || νεώτ. κλάδος τής γεω-

πονικής πραγματευόμενος εἶδ. περί τῆς καλλιέργειας τῆς ἑλαίας.

έλαιοκομικός-ή-όν λέξ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ὀνομαζόμενος εἰς τὴν ἑλαιοκομίαν τὸ βηλ. ὡς οὐσ. ἑλαιοκομική ἡ ἑλαιοκομὸς βηλ. : Πολυδ.7,140 ἑλαιοκομικός σταθμός.

έλαιόκομιον [τό] Ἐπιγρ. ἑλαιών, λιστάσι· οἱ μιθεωσάμενοι τὸ ἑλαιοκομιόν.

έλαιόκομος-ον ὁ καλλιεργῶν ἑλαίας· Λεξ.Ρητ. ΑΒ 248,21 «οἱ οὖν ἐπιμελούμενοι τῶν ἑλαίων ἑλαιοκομοὶ καλοῦνται»· ἢ νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περί τῆς ἐπιστημονικῆν καλλιέργειας τῶν ἑλαίων.

έλαιόκομος-ον μγν. ὁ κατάφυτος ἐξ ἑλαίων· Νών.Δ 13,184 τέμενος ἑλαιοκόμος Μαραθῶνος.

έλαιοκομῶ-τω καλλιεργῶ ἑλαίας· Πολυδ.7,141.

έλαιοκονία [ή] μον. κ ἑλαιοκόνιον εἶδος κονιάματος συγμεινόμενον ἐκ γίμγατος ἀσθέτου καὶ ἑλαίου· Εὐστ.382,37 «τὴν λίπανον, ἐξ ἧς καὶ ἡ ἑλαιοκονία συγκείται»· Στέφ.Σχολ.Ἰ Ἰνν.2,384D.

έλαιοκονία [τό] γλῶσσ. κ ἑλαιοκονία βηλ.

έλαιοκοῦκωτοσά [τό] δημ. κ λιοκοῦκωτοσά ὁ πυρήν, τὸ κοικωτοσά τῆς ἑλαίας.

έλαιοκράμβη [ή] νεώτ. βοταν. εἶδος φυτοῦ τῆς οἰκῆν τῶν σταυροσπέρων, ἡ ράπισσα.

έλαιόλαθος-ή-όν νεώτ. ἑλαίον τῆς ἑλαίας κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ ἐξ ἄλλων φυτῶν, ἐκ λιασῶν ἠθῶων κλπ. ἑλαία· ἢ ἀνάμεικτος ἑλαιολάθου μετὰ σπορτολαίων, -σάπων ἐξ ἑλαιολάθου.

έλαιολιθικός-ή-όν νεώτ. ὄρυκτολ. ὁ ἐν ᾧ ἀπὸ τῶν ἑλαιολίδος βηλ.· ἑλαιολιθικός συνήτης.

έλαίολιθος [ὸ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον ἀπασπῶν κατὰ ποικίλα χρώματα, λαμφέως στεατοειδοῦς.

έλαιολόγος [ὸ] ἀττ. ἑλαιολόγος ὁ συλλέγων ἑλαίας· Ἀριστῶ.Ζφ.712 ὄψωπερ ἑλαιολόγος χωρεῖθ'.

έλαιολογῶ-ῶ κ. ἑλαιολογῶ-μγν. κ νεώτ. συλλέγω τὴν ἑλαιοκομίαν· Πάδευτ.24,20, Φιλ.2,390.

έλαιομαργαρίνη [ή] νεώτ. λίπος εἰδικῶς παρασκευασμένον πρὸς παραγωγήν μαργαρίνης.

έλαιομέλαν-ανος [τό] νεώτ. πετρογρ. εἶδος πετρώματος, ἀργιλλικός σχιστολιθῶς κλειστροδρῆμος.

έλαιομέλι-ιτος [τό] μγν. γλυκὸς χυμὸς ἐκρέων ἐκ τοῦ κορμοῦ εἰδους ἐλαιοδένδρου· Διοσκ.1,131.

έλαιομέτρον [τό] νεώτ. ἀραιώμετρον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς πυκνότητος τῶν ἑλαίων· 2) δοκιμαστικὸς σάλην πρὸς ἔλεγχον τῆς καθαρότητος τοῦ ἑλαιολάθου.

έλαιομετρώ-τω προμηθεύω, διαμετρώ ἑλαίον εἰς τῖμο, μετ' αἰγ.· Ἐπιγρ. ἐλ.- τοῦς βουλευτάς.

έλαιομυλός [ὸ] νεώτ., δημ. λαδομύλος ἐγκατάστασις πρὸς ἐκθλίψιν τοῦ ἑλαίου ἀπὸ τῶν ἑλαίων μῆσων μυλολίθων περιστροφόμενων, λιοτριβί.

έλαιον [τό] κ. νεώτ.Ἰ. ρευστὴ οὐσία λαμβανόμενη διὰ τῆς ἐνθλίψεως τοῦ καρποῦ τῆς ἑλαίας, ἐλαϊόλαθος, λάδι· ἢ.Β 754 καλοπερὲθεν ἐπιρρέει ἡστ' ἑλαίον, ΚΔΜάρκ.δ,13 λειφρον ἑλαίω πολλοὺς ἀρωστούς, Πρόδρ.2,390 ὁσάσις γάρ τρις ὁ μάγειρος τὸ ἑλαίον ἀπέωσ κλπ. ἢ π. Ὀμ. συνήθ. ἐχρῆσιμεν ὅπως χρίωται μετὸ τὸ λουτρόν· ἢ.Κ 577 λωσοσάμενος καὶ ἀλειψάμενος λην' ἑλαίω· πρβλ. αὐτ.Ε 171,Σ 350 κ. δ.

ἢ χαρακτηριστικὰ ῥόδιον [Ἰνν.Γυν.2,135], λευκὸν [αὐτ.2,136, Ἀγρῶν.33], εὐώδες [ἸΟδ.Β 339], ῥοδόεν [ἔχον τὴν εὐωδίαν τὸν ῥόδω, ἢ.Ψ 186]· πρβλ.Ἰεσ.π. Ἀθην.689Β, δὲ. Εὐστ.1300,40 «εἰ παρ' Ὀμήρω ἑλαία τὰ μέρα»· Καλλ' Ἀπόλλ.38 αἱ δὲ κόμαι θυθέντα πέδω λιθόβουσι ἑλαία· ἢ φρ. ἑλαίον θέναι Ἐπιγρ. παρῆεν ἑλαίον [εἰς παλαστῶνα καὶ βαλάνειο]· ἢ συγν. ἐν παροιμ. φρ. : [Ἰ.Λυρ.Ἀλεξ.' Ἀδέσθηται πῦρ ἑλαίω κοίμισαι, Λουκ.Ἰνν.44 πῖττα καὶ ἑλαίω κατασπένδοναί [πῦρ], ἰσχυρότερα, ἀντίσταχα πρὸς τὸ νεώτ. ρίπτω ἑλαίον εἰς τὴν πυρὰν κ ὀμ. ριζῶν λάδι στῆ φωτιά = παροξύνω ἐριδίαι·

ἢ παρ' ἐκίλ. εἰς ποικίλας θρησκευτικὰς χρήσεις [ἄγιον ἑλαίον, οἶον πρὸς χρίσιν τῶν ἱερῶων καὶ βασιλέων [ΠΔ' ἘΞ.292,αὐτ.Λευιτ.21,12,12], τῶν βαπτισόμενων [Ἀποστ.Διακ.3,15,16, Βασ.4,188C, Γρηγ. Νύσσ.3,581C τὸ μυστικὸν ἑλαίον]· ὄμ. ἐν χρ. κατὰ τὸ εὐχέλαιον [Ἰδασαοκ.1,264Β, Τυμικ.Εἰρήν.75]· ἢ ὄμ. κ. μγφ.· Μγνῶν.3,28 Ἐοσ. ἑλαίω τῶν καμάτων σου καθιλαρόντων τὰ πρόσωπα· 2) γεν. πάσα ρευστὴ λιπαρὰ οὐσία : Ἰνν.Γυν.2,194 ἐ- χήνειον, Διοσκ.1,36 ἐ- κίκιον, αὐτ.33 ἐ- ἀμυγδάλιον, Ἀκρίφρ.3,28 ἀληψιμένον τῷ τῆς πῖττας ἑλαίω, Ἀριστῶ.Ζ 520α,18 ἑλαίον ἀπὸ τῶν σελαχῶν [ὡς τὸ νεώτερον ἑλαίον τοῦ ὄνισκου, Ἰουρουνόλαθος]· ἢ κτ. ἐπέκτ. ἑλαίον ἀπὸ γάλακτος τὸ βούτερον· Ἐκατ.154]· πρβλ. νεώτ. ἑλαία πτητικά- κινητήρια- αἰθήρια κλπ.· 3) τὸ τυλίμα τῆς ἐν Ἀθήναις ἀγορᾶς, ἐνθα ἐπιλεῖτο τὸ ἑλαίον· Μέν.896 ἀναμεινὼ σα... πρὸς τοῦλασον· πρβλ. Θεοφῶλ.Σ Ἐπιστ.29,47 ἡμέ με πρὸς τοῦλασον.

έλαιοξέμετρον [τό] νεώτ. ὄργανον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ὀξείτητος τοῦ ἑλαίου.

έλαιοπαράγωγη [ή] νεώτ. ἡ παραγωγή τοῦ ἑλαίου, ἡ κατὰ τόπου ἐσοδεία τοῦ ἑλαίου : μέθοδος πρὸς βελτίωσιν τῆς ἑλαιοπαραγωγῆς.

έλαιοπαράγωγος-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑλαιοπαράγωγη ἡ τὸν ἑλαιοπαράγωγόν· 2) ἐπὶ τῶν, ἀντὶ ἑλαιοπαράγωγῶς βηλ.

έλαιοπαράγωγός-όν νεώτ. ὁ παράγων ἑλαίον ἡ ἑλαίας· ἑλαιοπαράγωγός ἐπαρχίας· 2) ὁ ἀρ. ἑλαιοπαράγωγός ὡς οὐσ. κτηματίας ἀσχολούμενος κυρίως μὲ τὴν παραγωγήν καὶ πώλησιν ἑλαίου : σύνδεσμος ἑλαιοπαράγων.

έλαιοπάροχος [ὸ] Ἐπιγρ. ὁ παρέχων, προμηθεύων ἑλαίον.

έλαιοπεστήριον [τό] νεώτ. τὸ πιστήριον δι' οὗ ἐκθλίβεται ὁ ἑλαιοκαρπὸς πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἑλαίου.

έλαιοπίνης-ος-ές διάδροχος ἐν ἑλαίω, ποτισμὸς στὸ λάδι· Ἰνν.Διαίτ.Υγ.3 ἡμερῖσθα... ἡμῶτα τοῦ... θέρουσ ἑλαιοπίνεα.

έλαιοπίττα [ή] νεώτ. μῆζα ἐξ ὑπολειμμάτων ἑλαιοκαρπῶν ἡ ἀπόρων μετὰ τὴν ἀποστράγγισιν τοῦ ἐν αὐτοῖς ἑλαίου, χρήσιμος ἰδίως ὡς κάσιμος ὀλη, πίττα, πιττάρι, πυρήνια.

έλαιοπλακοῦς-οὔτος [ὸ] νεώτ. ἑλαίοπιττα βηλ.

έλαιοπλάσται [ὸ] νεώτ. φυσικὸν σάματα ἰσθῆς τῶν κυττάρων περιεκείμενα ἐλαϊώδεις οὐσίες.

έλαιοπλόης-ος-ές μγν. ὁ πλήρης ἑλαίου : Φρόν.Σοφ.Πορ.70Β.

έλαιοποιεῖον [τό] νεώτ. ἐργαστήριον πρὸς παρασκευὴν οἶον ἐξαγωγῆν, διήλυσιν ἑλαίων.

έλαιοποιός [ή] μγν. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐνθλίψεως τοῦ ἑλαιοκαρποῦ ἐξαγωγή ἑλαίου : Πολυδ.7,147· ἢ νεώτ. εἶδ. ἡ βιομηχανικὴ παραγωγή ἡ διήλυσις ἑλαίου.

έλαιοποιός [ὸ] μον. ὁ παρασκευαζόμενος ἑλαίον : Ἀρμενῶν 2,4,31 περὶ ἀμυγδαρίων, ἡτοι ἑλαιοποιών.

έλαιοποιῶ-τω πῶπ. παρασκευάζω ἑλαίον.

έλαιοπράτης [ὸ] πῶπ. ὁ πωλὼν ἑλαίον, ἐλαιοπωλῆς.

έλαιοπρίνος [ὸ] νεώτ. βοτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκῆν, τῶν ἑλαιοπρινοειδῶν, δημ. λιθόριον.

έλαιοπρῶφος-ον ἐπὶ δένδρων, ὁ δμοζάων κατὰ τὴν κορυφήν πρὸς τὴν ἑλαίαν· Ἀριστῶ.Φυσ.159β,12 ὥσπερ τὰ βουγενῆ ἀνδροπρῶφα, οὕτω καὶ τὰ ἀμπελογενῆ ἐλαιοπρῶφα.

έλαιοπτήνη [ή] νεώτ. χημ. τὸ μὴ ηγνῶμενον μέρος τῶν αἰθερίων ἑλαίων.

έλαιοπιψίς-ίθος [ή] νεώτ. μηχανολογ. δοχεῖον λιπαντικῶ ἑλαίου, κυρ. πῶπ. λινανοῖν τῶν ὀξείων ἀσπιδροδρομικῶν ὀχημάτων.

έλαιοπυρήν-ἄνος νεώτ. ὁ πυρήν, τὸ κοικωτοσά τῆς ἑλαίας· ἢ τὰ στερεὰ ὑπολείμματα τοῦ ἑλαιοκαρποῦ μετὰ τὴν ἐκθλίψιν τοῦ ἑλαίου, τὰ λιοκόκκια.

έλαιοναλείων [τό] γλωσσ. κ. νεώτ. κατάστημα, προαίτηρον ένθα πωλείται έλαιον.
έλαιονάλης [τό] νεώτ. ο πάλιν έλαιον, λαδός, λαδοούλης : Δημ.784,18 τόν έλαιονάλην Άγάθωνα . βούω κν κεκραγώς, Παιιδ.7,198.
έλαιονάλιον [τό] γλωσσ. έλαιοναλείων βλλ.
έλαιορρόη [ή] δοχείον έλαιου μετά στενωύ λιουμού έκροής, Δημ. λαδορόι, ροί, λαδικό.
έλαιόρρους -ουν μτγ. άσυν. -ρρους ο ύπό έλαιου διαρρέουμένος, περιχύνόμε με λάδι : Μανι.1,100 έλαιόρρους παλαίτηρ.
έλαιόρρους -ον μτγ. έλαιόρρους βλλ.
έλαιος [τό] ή άγρία έλαια, κίνπος, άγριελιά, άγριλι : Εύστ.1944,7-14 ή άρρηλ κνί άγρια έλαια : Πινδ.όπ.46, Σοφ.Τρ.197 πολλόν δ' άρσεν' έκτεμόνθ' όμού άγριον έλαιον, Παισα.2,32,10' 2) πτηνό, πθ. είδος αϊθήραλου : Άλεξ. Μύν.η. Άθην.2, 65B' ηρβλ. έλέα' 3) 'Ησ. ε φαρμακεύς η ροδίος.
έλαιοέλινον [τό] νεώτ. βταν. δ. βαφία βλλ.
έλαιοσπάραγος [τό] πάπ. θλαστής έλαιας.
έλαιόσπαθα [τό] μτγ. προσφορά σπανδών έξ έλαιού : Πορφ. Άποχ.2,20.
έλαιοστάφυλος [τό] μν. θλαστής έλαιας έγκεντριμένος εις άμπελον : Γεωπ.9,14,1-7 ένάν τις έλαιαν εις άμπελον έγκεντρισ,ού δότρμας μόνον έκ ταύτης γίνεσθαι, άλλα και έλαιας... καλείται δέ ο έξ αύτής καρπός έλαιοστάφυλος.
έλαιοσυρμικνητήρ -ήρος [τό] νεώτ. συρμικνητήρ βλλ. κινούσθαι διά βαρέων έλαιών.
έλαιότακος γλωσσ. εκτίκτακος βλλ.
έλαιότοπος [τό] μν. κ. νεώτ. τόπος έκτενης δ' έλαιών περποιημένος, έλαιών, λιοράϊ : Δουκίγγ.
έλαιοτριβείον [τό] μτγ. κ. νεώτ. κ. έλαιοτριβιον, λιοτριβείο κ. λιουριβείο κ. λιοτριβί τόπος ένθα δι' είδικών μηχανών έκθλίβεται τό έλαιον εκ του έλαιοκάρπου : Επιφάν.2,273Α συνωνύμως τώ έλαιοτριβείω καλούμενον, Πανοδ.Χριστ.Διηγ.4.
έλαιοτριβιον [τό] γλωσσ. έλαιοτριβειον βλλ.
έλαιοτριβίς [τό] νεώτ. ο είδικός έργάτης τών έλαιοτριβείων, λιοτριβάρης, λιουριβάρης.
έλαιοτριβέ-τω νεώτ. έκθλιβω τό έλαιον εκ του έλαιοκάρπου, είμα έλαιοτριβίς βλλ.
έλαιοτριπίτης [τό] μτγ. ο ενεργών τή έξωγωγή τού έλαιου έν τώ έλαιοτριβείω : Επιφάν.2,273B τής τού έλαιοτριπίτου έργασίας.
έλαιοτροπικός -ή-όν Έπιγρ. ο άνήκων εις τό έλαιοτρόπιον, κατάλληλος πρός πίεσιν έλαιών.
έλαιοτρόπιον [τό] Έπιγρ. κ. μν. έλαιοτριβειον βλλ. : Γεωπ.6,6 τό δέ έλαιοτρόπιον έστεγνυμένον χρή είναι.
έλαιότρονον [τό] λέξ. κ. νεώτ. ή τρύβη, τό κατακόθισμα τού έλαιου, τό κατακάθι τού λαδιού, ή μούρτζα 'Ησ. ε άμύργη η γρυκόδι, -ότρωνοι.
έλαιοτυπία [ή] νεώτ. φωτογραφική μέθοδος, καθ' ήν ή έμφάνισις τών εικόνων γίνεται διά λιπρών χρωμάτων.
έλαιουργείον [τό] γλωσσ. κ. νεώτ. κατάστημα παρασκευής έλαιου ηρβλ. έλαιουργία 1).
έλαιουργία [ή] πάπ. κ. νεώτ. ή παρασκευή τού έλαιου : || νεώτ. είδ. ή βιομηχανική κυρίως παρασκευή τού έλαιου, οϊόν διδύσις, κατά ποιότητα διαχωρισμός αυτού κλπ. : || μν. κ. ή παραγωγή έλαιου έξ έλαιων ή τού έλαιοκάρπου όλών, οϊόν εκλίσις φακωνών ή έξ όρνυτών' 2) κλάδος τής γεωπονικής πραγματείας όσον περί τής έπιστημονικής παρασκευής τού έλαιου.
έλαιουρικός -ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ο άναφερόμενος εις τήν έλαιουργία ή τούς έλαιουργούς : Πάπ. μηχανή έλαιουρικός.
έλαιούργιον [τό] έλαιουργιον βλλ., έλαιοτριβειον : Αριστ. Πολιτ.1,259α,13, Διηγ.1,126.
έλαιούργισσα [ή] πάπ. θηλ. τού έλαιουργός βλλ.

έλαιουργός [τό] πάπ. κ. νεώτ. ο έργαζόμενος εις τήν παρασκευήν έλαιου, έλαιοτρίβης βλλ.
έλαιουργέ-τω πάπ. παρασκευάζω έλαιον.
έλαιορφάγος -ον νεώτ. ο λίαν άγαπών, ο άρεσκόμενος νά τρώγη έλαιος.
έλαιοφανής -οος-ές μτγ. ο έχων τήν όψη έλαιου, περί τών ούρων : Γαλ.19,588.
έλαιοφιλαφάγος -ον ο άγαπών, άρεσκόμενος νά τρώγη έλαιος : Επιγρ.157 τός τ' έλαιοφιλοφάγους κινήλας.
έλαιοφορία [ή] γλωσσ. ή παρογωγή τών έλαιών.
έλαιοφόρος -ον κ. νεώτ. επί τόπων, ο φέρων, παρτών έλαιος : Εύρ. Ηρ.1178 τόν έλαιοφόρον όχθον έχων άναξ, Θεοφρ.ΦΑ.2,44 ή σπιλάς και έτι μάλλον ή λευκόγειος έλαιοφόρος' 2) κ. νεώτ. ο φέρων, προωρισμένος νά δέχεται έλαιον : Όησ. Στεφ. έν λ. έλαιοφόρον άγγειον : || γλωσσ. τό ούδ. έλαιοφόρον άς ούς, έλαιοπωλείον : || όμ. νεώτ. δοχείον έλαιού, λαδικό, λαδορόι ροί' 3) μν. είδος ήρακος : Δημήτρ.Πελ. 'Ιερακ.1,14,10.
έλαιοφορέ-τω μν. έν ήλι, φέρω, παράγω έλαιος : Μόδεστος 3286Α.
έλαιοφύκος -οος-ές κ. νεώτ. ο περποιημένος, κατάφτος έξ έλαιών : Εύρ. 'Ιων.1480 τόν έλαιοφύλον πάγον θάσσι, - έλαιοφύκος έκτάσις.
έλαιοφυλλον [τό] είδος φωτού, κινόςωστις ή πολυετής, τό σκυλλόμορος : Ψαισοκ.3,125 φύλλον, οί δέ έλαιοφυλλον, οί δέ βρωμίαν καλοούσι.
έλαιοφύτια [ή] μτγ. κ. νεώτ. ή φύτευσις έλαιοδένδρον : Στέφ.Βυζ. έν λ. Φελλόςος : γής λιπαρός πρός έλαιοφύτιον' 2) τόπος ού έλαιών περποιημένος, λιοροπί.
έλαιοφύτια [ή] δ. γρ. αντί έλαιοφύτια βλλ.
έλαιόφωτος -ον κ. νεώτ., Δημ. λιοφωτ-η-ο ο περποιημένος, κατάφτος έξ έλαιών : Αισγρ. Πέρο. 883 έλαιόφωτος τή Σάμος, Στραβ.12,71 γελόφωτος, χωρίς έλαιόφωτα, Πανοδ.Χριστ.Τεμ.79 πευκόφωτος και έλαιόφωτος νήσος : || τό ούδ. ώς ούς, έλαιόφωτον κ. νεώτ. Δημ. λιόφωτον, τόπος δ' έλαιών περποιημένος, έλαιοφύτια βλλ.2), έλαιών : Πλουτ. 'Ηδ.524Α όμοροπό έλαιόφωτον.
έλαιοχρίστης [τό] πάπ. κοινότοπος όνόλληκος μεριμνών διά τόν εις έλαιον έφοδισμόν.
έλαιοχρίστια [ή] μτγ. ή παροχή έλαιου πρός έπιδέξιμην [των άσκουμένων έν τή παλαίστρη : Διηγ.Α.5,71 τών... μοριών . καταχωράσται τοίς νεανίσκοις εις έλαιοχρίστιαν | γρ.κωδ. έλαιοχρηστίαν = πρήσιν έλαιού].
έλαιοχρίστειον [τό], βιωτ. έλνο- 'Επιγρ. φόρος επίθλλημένος επί τής έλαιοχρίστιας βλλ.
έλαιόχρους -ουν μτγ. κ. νεώτ., άσυν. -χρους ο έχων τό χρώμα τής έλαιας ή τού έλαιου, λαδός : Γαλ.19,588 [περί τών ούρων], 'Ησ. έν λ. έλαιχων, Μωραϊτ.Διηγ.1,161 με τήν έλαιόχρου κοινήν μεριπίεσιν τής.
έλαιόχρωμα -ατος [τό] νεώτ. κ. Δημ. χρώμα παρασκευασόμενον δι' άναμείξεως έλαιου μετά χρωστικής ύλης, λαδομορφή.
έλαιοχρωματίω νεώτ. κ. Δημ. χρωματίω δ' έλαιοχρώματος, με λαδομορφή.
έλαιοχρωματιός [τό] νεώτ. κ. Δημ. ή πρόδ-εις και τό άποτέλεσμα τού έλαιοχρωματίω βλλ.
έλαιοχρωματιστής [τό] νεώτ. κ. Δημ. ο είδικός εις τόν έλαιοχρωματισμόν τεχνίτης.
έλαιοχρωμία [ή] νεώτ. ή πρός ζωγραφικήν ή βαφήν χρήση έλαιοχρώματος βλλ.
έλαιοχρωμικός -ή-όν νεώτ. ο άναφερόμενος εις τήν έλαιοχρωμία, ο δ' έλαιοχρωμίας κατασκευασόμενος : έλαιοχρωμικός νήας.
έλαιόχρους [τό], δωρ. -χύσις 'Ησ., Έπιγρ. 'Ησ. ε φαρμακεύς παρά τούσις' 2) όηρητής παρέρων έλαιον έν τοίς γυμνασίοις : Έπιγρ.

ελαιοχώνης-εως [ή] μγν. ή δι' ελαίου χρισ-
σις, έπάλειψις: Σωρ.2,61.

ελαιοχυτός-ον μγν. ο διαλιχών το έλαιον: 'Επικ.άπ.έν Πάπ. ελαιοχυτον κοτύλαι.

ελαιοχυτή-εω μον. χρίω, άλειψω δι' ελαίου: Σωρ.2,60, Παύλ.Αγ.6,74 ελαιοχυτούμενον δε το-
το προσαραχάλλω.

ελαίρινος [ή] μον. είδος δένδρου: Θσα.Σεφ.έν λ.: πρδλ.Παυα.8,37,10.

ελαίρον 'Επιγρ. είδος άγγείου, πιθ. αντί ελαι-
ρόν (έν. άγγειον).

ελαίρος [ή] μγν. μέτρον τής ύγρών· Ηρωϊκ.επιμ.23,64.

ελαίρα-ίδος [ή], άπτ. πηλ. έλάρας ή έλαία, τό
ελαϊόδένδρον· Σουίδ. «ελαϊάδος· έλαίας δένδρα»:

'Αριστφ.Αγ.998 περί το χωρίον ελάδας άπαν έν
κύκλω, 'Επιγρ.: 2) Ησ. «αίγιλωφ»: 3) νεώτ.
βοταν. γένος φυτών τής οίκου. των φοινίκων.

ελαϊστήρ-ηρος [ή] ο ραβδιστής ελαϊών πρός πτω-
ών και συγκροήσιν του καρπού, ο συλλέκτης του
ελαϊοκάρπου: Πολυδ.7,146.

ελαϊστής [ή] λεξ. ο ελαϊστήρ βλλ.: Πολυδ.10,130.

ελαϊτρινός [ή] όημ. τό φυτόν ράμον ή ελαίτεριον,
ελαϊτώ-ώ διεγείρω· Σουίδ. «ελαϊτ' διεγείρει».

ελαϊτώ-ώ άλειψω δι' ελαίου, λαδώνω, παθ.: Σωφ.άπ.624
ελαϊτωται θρίξ, 'Αριστλ.Ζ1 605β,20 πάντα τα έντομα άποδόνσκει ελαϊούμενα, Φιλ.
Α433 σπάγγω γάρ ήλαιμίνω· 2) έν ή άλη-
μείω, καθιστώ τή ελαϊώδω συστάσει· Ζώσιμ.
Αγ.163B· 3) συλλέγω έλαϊας· Πολυδ.7,149.

ελαϊώθης-ους-ες κ. νεώτ. ο άμοσάων κατά
τήν σύστασιν πρός το έλαιον: 'Ιπν.Επιδ.3,17α' έκη
ορθρση ελαϊώδης, 'Αριστλ.Ζ1 522α,22 ηλα-
ρότης. · ή γίνεται ελαϊώδης· Θεοφών.Νόν.2,332'

2) ο έχων τό χρώμα του ελαίου, λαδός: Διοσκ.
1,92: 3) νεώτ. ο περιέχων έλαιον ή άλλην ηλα-
ρον άνάλογον όλην: λεξ.Νουμ.Διοκ.κ' Αστ.4,307, -
ελαϊώδη πρτότονα.

ελαϊώων-ώνος [ή] μγν. κ. νεώτ., όημ. -ώνας τό-
πος περιετμένος δι' ελαϊών, λαδοτο: Πάδευτ.δ,11
άμπελάνας και ελαϊάνας, ος ος καταφύτευσας
Στράβ.16,4,14, Γεωγ.3,11,1 περισκάπτει τους ελαϊώ-
νας || έτέρα όνομ. του έν 'Ιερουσαλημ όρους
των 'Ελαϊών: Κδ Πράξ.1,12 από του όρους του
καλουμένου ελαϊάνας, 'Ιώσ.Α17,9,2' 2) άπο-
θήκη ελαίου, τό κελάρι του λαδιού·Θσα.Σεφ.έν λ.

ελαϊώωνος [ή] 'Επιγρ. κ. μον. ειδικός δημόσιος
υπάλληλος έντεταλλέντος τήν προμήθειαν ελαίου
διά τό κράτος: 'Επιγρ., Δουκική.

ελαϊωνία [ή] μον. ή προμήθεια ελαίου διά τό
κράτος: 'Ιουστιν.Κώδ.10,55,1, Βασιλικ.38,1,6.

ελαϊωνίδιον [ή] όημ. όνοκορ, του ελαϊών βλλ.

ελαϊωνικός-ή-όν 'Επιγρ. ο άνήκων ή άναπε-
ρόμενος εις τον ελαϊώνην βλλ.

ελαϊωνιον [ή] 'Επιγρ. αντί ελαϊωνία βλλ.

ελαϊωνοπαράδεισος [ή] όημ. κήπος και έλαι-
ών: ελαϊωνοπαράδεισος έν ή φοινίκας.

ελαϊωσις-εως [ή] μγν. κ. νεώτ. θεραπεία δι'
ελαίου ή μετατροπή εις ελαϊώδη σύστασιν, έν ή
άλημείω: Ζώσιμ.Αγ.215B· 2) νεώτ. ή δι' ελαίου
χρίσις, έπάλειψις· 3) νεώτ. ναυτ. ή άνακίρωσις
των όδάτων πρός τό προσήμενον ηλαϊών άντιμέ-
νους υπό ήλαττωμένην Ισισφραρίαν, όημ. λαδιά.

ελαϊωτός-ή-όν λεξ. ο δι' ελαίου ήλεμμένος
'Ησ. «ελαϊωτ' ελαϊοθαφεί».

ελαϊωτικός-ή-όν νεώτ. ο άναπερόμενος εις τήν
χώραν του 'Ελαμ: ελαϊωτικός πολιτισμός.

ελάμων μον. 'ελαμώνι άκολούθω, δίκω, κατα-
δικώ: Χρον.Μορ.4,707 Η ελάμων εξοπίσω τους
κ' έρχετο ελάμώντα τους.

ελανθρος-ον ο τούς άνδρας καταστρέφων, άλέ-
θρος διά τους άνδρας, περί τής 'Ελένης: Αιοκ.
'Αγ.689 έπει προνότους ελάνας, ελανθρος

ελάνη [ή] κ. έλένη: 'Αθην.15,701Α «ελάνη ή
λαμιάς καλεϊται»: 2) αότ. ε., Νικανδρος δε ο
Κολοφωνός ελάνην τήν των καλώνων δένδρην».

ελανος 'Ησ. «ικτινός».

ελαολόγος-ον άπτ. αντί ελαϊολόγος βλλ.

ελαουργός [ή] όημ. αντί ελαϊουργός βλλ.

ελάπεδον 'Ησ. «τέμενος».

ελαπρός-όν βαρβαρισμός αντί ελαφρός βλλ.:
'Αριστφ.Θεορ.1180.

ελαρ αντί ελαρ 'Ησ. «βοθήθεια».

ελαρα λεξ. τό άκρον του δόρατος· 'Ησ. «ελαρα
τό έν τή αλή των δοράτων άρμυζόμενα».

ελασα έπ. όόρ. του π. ελαίνω βλλ.: 'Υ,Ε 80.

ελασαιατο έπ. γ έν. πρός, εύκτ. άορ. του ρ.
ελαίνω βλλ.: 'Υ,Κ 537.

ελασαός [ή] όνομα άγνώστου πτηνού: 'Αριστφ.
'Ορν.886 ελασαό και έρωδιώ και καταράτος.

ελασασκε λων. γ έν. πρός, άορ. του ελαίνω
βλλ.: 'Υ,Κ 199.

ελασεμία μγν. έφετ. του ελαίνω έπιθώμω να βα-
δίσει·Λουκ.Καρ.9 νών ελασεϊον επί λυθίων ζοικων.

ελάσθη μγν. αιολ. γ έν. πρός, παθ. άορ. του ρ.
λασθώνω βλλ.: Θεοκρ.30,17.

ελασία [ή] κ. μον. έλασία βλλ., Ιππλησία: Ξεν.
'Ιππαρχ.4,2 δηλώσασαι τούς Ιππλησίον ή χρή τήν
ελασίαν ποιήσασαι, Μαυρ.Στρωτη.82,83' || τα-
χία κινήσις, όρμος: Μολάλλ.48,14 ο δε τούτος
έκ τής ελασίας εβήσασα· κ. επί τής ηρήσιως
των πτηνών· Ορνεοσ.244 μακρά ή ελασία αυτών·

2) πορεία: 'Ιώσ.Α12,10,2 διά του ποταμού ποιη-
σάσασαι τήν ελασίαν· 3) Ησ. «διείξις»

4) μον. σερά κυληπτόνα: Λέων Σοφ.Τακτ.19,7,19
πάντες οι της άνω ελασίας όπισθησάντων·

ελασιβρόντος-ον ο εξακοντήρων βροντός: Πινδ.
άπ.144 ελασιβροντα παί 'Ρέας [δ, γρ. -βροντα,
κλητ. του -σιβρόντας]· 2) ο έκφερονδονζόμε-
νος διην βροντής, μπουμπυλάτος: 'Αριστφ.Ιππ.
626 ελασιβροντ' αναρρήσασαι ήη [ζώνω, ή με-
γαλγύρα, ώς όνο βροντής ελαϊουμένας]·

ελασιμος-ον[ή] νεώτ. ο δεκτικός σφρηλασίας,
ο ελατός βλλ.

ελασιος-α-ον μγν. ο εκδιδών, θεραπεύων τήν
επιληψίαν: Πλούτ.Η8,296F «τους τούς επιληψίας
άποτρέπει δοκούστας ελασιούς μεν όνομαζούσας»·

ελασιππος-ον ο ελαίνων τούς Ιππους, Ιππλησίας,
Ιππικός: Πινδ.Π 5,85 τό δ' ελασιππον έβνος, λυρ.
'Αδελφ.97 ελασιππου πρόσωπον άπέλειπεν άμεί-
ρας || κ. επί του ήλιου: Ορφ.Υμν.8,18.

ελασις-εως [ή] κ. μον. κ. νεώτ. άπέλασις, εκδίω-
ξις, έξορία: Θουκ.1,139 άνεκέλευσθησεν περί
των ενάγων τής ελάσεως, Φιλ.1,140' 2) άραγή,
άπαρηγή ώς λείασι: Πλούτ.Ρωμ.7 βοσκημάτων ελά-
σεως, Τζέτ.Χλ.4,904 άπαρ βοών ελάσεως, ην
είρησ τιμωρίαν· 3) πορεία στρατού, εκστρα-
τεία: Ηρ.4,1 ένέγνεο επί Σκόδας. · ελασις, αότ.
7,37, Διον.'Αλ.Ρωμ.5,44 Σαβίνων μέχρι του τείχους
της Ρώμης ελασις· || πομπή, παρέλασις: Ξεν.
ΚΠ 8,3,33 εδοξεν αυτώ τήν εκ του βασιλείου ελα-
σιν διατάξει, 'Επιγρ. ή άλαδε ελασις· 4) Ιππα-
σία, Ιππλησία: Ξεν.Ιππαρχ.8,2 εκτεπινομή-
μενοι ειεν τή ελασίω, αότ.Ιπν.9,6, 'Αριστ.αιετ.1,8

|| παρόρμησις, παρακίνησις Ιππου πρός δρόμον· Ξεν.
Ιπν.3,12 διά βλακείαν ελάσεως πολλής δεδω-
μενον· || προσβολή, έφοδος Ιππικού: Διον.'Αλ.
Ρωμ.6,12 άδρόμας γενομένης. · τής ελάσεως Πλούτ.
Σόλλ.19 τώ κοινωτώ τής ελάσεως· || ώς τό
ελαίνειν, οδηγείν άρμα: Λουκ.Ιπν.8,2 ος έπί-
σταυον αυτώ τήν ελασίαν· || νεώτ. ή όνο ζώνω
έλης όήματος, Ιδ. στρατ. όχημάτων ός Ιππων·

5) λεξ. τό τύπην, χτύπημα: 'Απολλών.λεξ.έν λ.
ελαίνωσι «ή γάρ εκ κερός τής ελασις μετα-
φορικός ελάσι γάρ τό εκ κερός τύψαι»·

|| νεώτ. εἰδ. ἡ σφυρηλασία βλλ. μετάλλων
εἶ νεώτ. ἡ μηχανὴ διὰ σφυρηλατήσεως κατασκευασία τῶν μετάλλων πρὸς ἐπίσκη κ. κατασκευὴν ἐλασμάτων, οὐρματός, ὀκισμὸν κλπ.
ελασίχθον-ος (ἰ) ὄν. ὁ ποσειδών τῆν γῆν, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδώνος: Πλάδ. ἄπ. 18.

ελάσμα-ατος (ἰ) ἡ γιν. κ. μον. κ. νεώτ. περὶ τὸν μέταλλον ἐκταθέν διὰ σφυρηλατήσεως λεπτὴ μεταλλικὴ πλάξ, λάμα: Φιλ.Μηχ.Βελον.69.51. Πλάδ. Ἀμδ.2.19
ελάσμα χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ, Διόδ.Σ.5.33, Διοσκ. 5.81
μολιδόθου ἐλάσματα ὡς δὲ λεπτότατα, Παισ.10.16.1.
2) γενικὸν ὄνομα διαφόρων χειρουργικῶν ἐργαλείων, οἷον καθετήρων, μήλης κλπ.: Γολ.2.574 ἐλάσμα ἐξίνων, Παῦλ.Αιγ.6.73 || τὸ ἐπίπεδον ἄκρον τοῦ καθετήρος: Ἡλιόδ. π. Ὀρειδ.6.44.11.3.
3) ἡ ἐλάσις βλλ.: Πισιδ. Ἐξάθμ. 222 ἐν τῇ κατ' εὐθείᾳ τῶν ἐλασμάτων τάσις (περὶ τῆς κινήσεως τοῦ ἡλίου), Εὐστ.1306.55
4) νεώτ. βοταν. τὸ πλατὺ μέρος τῶν φύλλων.

ελασμάτων (ἰ) ἡ γιν. κ. νεώτ. μικρὸν ἐλάσμα βλλ.ἡ: Διοσκ.Εὐπρόδ.2.168, Γολ.19.148.

ελασματοφρέγγι (ἰ) νεώτ. ζῶολ. κατηγορία ἡθῶν περιλοχισμένων τοῦ οἴκου τῶν βασιδιδῶν, καρκαριδῶν κ. χιμαριδῶν.

ελασματοειδής-ους εἰς νεώτ. ὁ ὄρισος πρὸς ἐλάσμα βλλ.ἡ, ὃ ἐν εἰδει ἐλάσματος

ελασματοποιήσι-εως (ἰ) νεώτ. ἡ εἰς ἐλάσμα βλλ.ἡ μεταβολὴ ὄγκου μετάλλου.

ελασματοουργεῖν (ἰ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς ἐλασμάτων βλλ.ἡ

ελασματουργός (ἰ) νεώτ. ὁ καταγορζόμενος ἢ ὁ κατασκευάζων ἐλάσματα βλλ.ἡ: ἐλασματουργὸς μηχανή, ἢ τὸ ἀρσ. ὡς οὐα. ἐλασματουργός κ. ἐπὶ προσώπων, ὁ κατ' ἐπάγγελμα κατασκευάζων ἐλάσματα.

ελασματοειδής-ους εἰς νεώτ. ἐλασματοειδής βλλ. ἐλασίη. Ἡο. κ. κυρίω

ελασμός (ἰ) ἡ γιν. κ. μον. ἐλασις βλλ.ἡ: Ἰππιατρ. 3.13 ὁπόσον ὀπέρητος γενήσεται ἀπὸ δρόμου καὶ ἐλάσμου
2) τὸ ἐλάσμα βλλ.ἡ: Δίων.Κ.46.36 εἰς ἐλασμόν μολιδόθου λεγόντων ἔγγραφοι πάντες τινα.

ελασμοστήθος (ἰ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτερῶν τῆς οἴκου. τῶν κορειδῶν.

ελάσσα ἢ. δὸρ. α' τοῦ ο. ἐλάω.

ελάσσων-εω πᾶν. ἐλείπει, παρουσιάζω ἐλείπειμ: Πλάδ. εὐρίσκειμον ἀπὸ τοῦ πλῆθους ἐλασσονούonta κερμάτια.

ελάσσωνας ἐπίρρ. κ. μον. ὀλιγώτερον, μετρίωτερον: Ἰππ.Διοτ.1.35 ὀλιγώτερον ἐλασσώνας χρέσθαι, Ἀνθρ.4.4.6, Ἀρμ.Ὀνειροκρ.255.3.

ελάσσω-ω, ἄττ. -τω, ὄρρ. ἡλάττωσα, παρακ. ἡλάττωκα, παθ. μέλλ. ἐλάττωθήσομαι κ. μέσ. μ. παθ. σημ. ἐλασσώσομαι, παθ. ὄρρ. ἐλασσώσθην ἢ ἡλάττωσθην, παρακ. ἡλάττωσθαι, σμικρῶνα, ποιῶ τὴν μικρότερον, ὀλιγώτερον, ἐλαττώων: πρβλ. μετρίωζω: Πλάδ. σὺ δὲ ὄρρως ποιήσεις τὸ παράγγελμα μὴ ἐλαττώσας παρὰ τὸ πρῶτον κ. παθ.: Πλάδ. **2)** μετὰ γεν. φησιν, ἀποσιῶ ἀπὸ τινος: Οὐκ.3.42 μὴ προστιθέναι τιμὴν ἀλλὰ μὴ ἐλασσόντης ὑπαρχούσης. **3)** συγκόπτω, βραχύνω: Διον. Ἀλ.Συνδ.6. ἐλ- συναλαίσις τὰ βήματα. **4)** καταβιβάζω, καταρρίπτω τὴν ἀξίαν, τὴν δόξαν κ. τινος, κόμωμι, τι νὰ ἐκπέσω, νὰ μειωθῶ: Ἀνακρ.13.9 μίττε ἄλλο τὴν πάλιν ἐλαττώσαι μὴδὲν, Ἰσοκρ.8.17, Πολύδ.16.21.5. **5)** κ. παθ. γίνωμαι κατώτερος, ὑποδεέστερος, ὑποβιβάζομαι: Οὐκ. 2.82 κατὰ τὸ προκειμένον. ε. ἐλασσούσθαι κ. ἐπὶ προσ.: οὐτ.4.59 οἱ δὲ τὸς κινδύνους ἐβέλουσι ὀφιστάσθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τὴν ἐλασσούσθαι, Κλέδ.3.30 ἐκείνον δευράζοντα, ἐμὲ δὲ ἐλαττώσθαι || ὄν. παθ. ζηλοῦμαι: Ξεν. Ἀν.2.4.3. **6)** παθ. μετρίωζ τὸς ἀπαιτήσεις μᾶ, ἐπράχου-

ρῶ δικαιοσύμᾶτά μου, φησιν οὐρακαρητικός: Οὐκ.1.77 καὶ ἐλασσόμενοι γὰρ ἐν ταῖς ἐμμοβολαῖσι πρὸς τοὺς ἐμμοβόλους θίκαις, Διον.1287 ἀλλ' ἠγοῦμενοι δεῖν ἐλαττώσθαι τὴ καὶ συγχωρεῖν. **7)** ὄν. παθ. φησιν οὐρακαρητικός τὸν ὑποχρεώσεων μου, τὸν καθήκοντων μου, τὸν υποχρεώσεων μου, ὄν. κ. ἐνεργῶ, φησιν οὐχὲν ἐντιμῶ: Ἰσοκρ.1.49 τοῖς τῷ βίω παντὶ ἐλαττώμενους. **8)** ὄν. παθ. μετὰ γεν. τοῦ προσ. ὑπολείπομαι τινος, εὐρίσκειμαι εἰς μειωτικὴν θέσιν ἐναντί τινος: Διον.226 πολλά μὲν οὖν ἐγώ' ἐλαττώμαι κατὰ ταυτοῖ τὸν ἀγῶνα. || εἶμαι ἢ φαίνομαι κατώτερος τινος, ὑπολείπομαι κατὰ τὴν ἀξίαν: Πλάδ.Γοργ.459C (τὸν ρήτορα) μὴδὲν ἐλαττώσθαι τῶν δημουργῶν. **9)** ὄν. παθ. μετὰ ὄρρ. τοῦ πρῶτου. ὑπολείπομαι κατὰ τι εἶμαι, παρουσιάζομαι κατώτερος, ὑποδεέστερος ὡς πρὸς τι: Οὐκ.5.72 τῇ ἡμερῖα Λακεδαιμόνιοι ἐλασσώμεντες τότε, Ξεν. Ἑλλ.5.1.15. || ἐλ- τῷ πολεμῷ ἤττωμαι εἰς τὸν πόλεμον, καταβάλλομαι: Οὐκ.1.215 καὶ οἱ Μιλήσιοι ἐλασσόμενοι τῷ πολέμῳ. **10)** ὄν. παθ. μετὰ ὄρρ. στεροῦμαι: Πλάδ.Βασ.23.29 ἐλασσόμενος ἀρτίος. || ἡλαττωμένος τοῖς ὄμμασι μονόβλαμος: Πολύδ. 14.4.3. **11)** ὄν. παθ. μετὰ γεν. τοῦ πρῶτου. ζηλοῦμαι ἐκ τινος, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τι: Πλάδ. μὴ ἐλαττώμενος τοῦ κεκαλείου καὶ τῶν τῶνων.

ελάσσωμα-ατος (ἰ) ἡ γιν. ἐλάττωμα βλλ. ἡ: Διον.Λ.9.68. **2)** ἐλάττωσις κατὰ ποσὴν ἢ ἀριθμὸν: Πλάδ. ἐδαφικὸν ἐλάσσωμα. || ὀλιλίπειμα: Πλάδ. ἐλάσσωμα ναυζῖων μὴ ἀπεργασθέντων.

ελάσσω-ονος-ον κ. μυσ. κ. νεώτ., ἄττ. ἐλάττων, συγκρ. τοῦ ἐλαχῶς, ὑπερβ. ἐλάχιστος, κ. ὡς συγκρ. τοῦ μικρῶς, ἀντιβ. μεζῶν, μικρότερος, ὀλιγώτερος, ἤττω: Αἰσχ.Περσ.813 τοιγαρ κενὴς δρᾶσαντες οὐκ ἐλάσσονα παύσομαι, Εὐρ. Ἀνθρ. 359, Ἀριστοφ.Πην.441 τὸ πνεῦμ' ἐλαττων γίγνεσθαι, Πλάδ.Φαιδ.70B ἀνάγκη ποῦ εἰ ἐλάττωνας ὄντος πρότερον ἔπειτα μεζῶν γίγνεσθαι. || κ. ἀπολ. **3)** πᾶν. κάτω τοῦ μέσου ὄρου καθ' ὄψος. **4)** ἐλάσσωνος διὰ μικρότερος ἀποστάσεως: Οὐκ.7.4. **2)** ὁ κατὰ ποσὴν ἢ ἀριθμὸν κατώτερος, ὀλιγώτερος: Οὐκ.1.49,διόδ.Σ.14.8 τριπλάσις πληροῦν οὐκ ἐλάττωσις δυδολοκίνα. || κ. ἐπὶ πλῆθους ἀνθρώπων: Ξεν. Ἑλλ.4.2.16 Ἐπιδαυρίων δε... ἐγένοντο οὐκ ἐλάττωσις τρισχιλίων, Ἐπιγρ. || ὄδ. οἱ ἐλάσσονες τὸ μικρότερον πλῆθος, οἱ ὀλιγώτεροι: Ἡρ.4.3 οἱ ἐλάσσονες λέγουσι πέμψαι Ὀρεῖται εἰς Ἰάδων κέρυκα. || ἐπὶ χρόνου, βραχύμας: Πλάδ.Πολ.295C ἐλάττω χρόνον ἀποβλήμας. || τὸ οὐδ. ἐλασσών ὡς ἐπίρρ. ὀλιγώτερον, ἤττω: Ἰλ.Κ.357 ἀλλ' ὅτε δε β' ἀπὸρον θουρνηκέξ ἢ καὶ ἐλασσών, Αἰσχ.Πρ.938, Πλάδ.Πολ.564D.

|| πᾶν. πλείω ἐλαττων, ἐπὶ ἀριθμῶν, κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἔττω, ἀπάνω κῶνα. **3)** ἐπὶ προσ. ὑποδεέστερος κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ τὴν κοινωνικὴν θέσιν: Εὐρ. Ἀνθρ.190 τοῖς κρείσσοις ἄλογοις μικρῶς φησιν οὐ τὴν ἐλασσόνων, Κλέδ.Ρωμ.9.12 ὁ μεζῶν δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι. || ἐλάσσων ἀρχὴ ἢ ὑποδεέστερος: Ἀριστοφ.Σφ.620 ὄρρ' οὐ μὲν ἄρχην ἀρχῆν καὶ τοῦ διός οὐδὲν ἐλάττω κ. Ἰσοκρ. || ἡ ἐλάττω νομισμα τὴν ἀρχὴν ἢ κατὰ τὴν ἀποδοφίαν (ὑποδεέστερον ἢ ὄσον τοῦ ἡμοῦς):

|| κ. μετὰ γεν. συγκρ.: Ἀριστοφ.Σφ.599 ἢ οἱ ἐλάσσονες οἱ κοινωνικῶς κατώτεροι, οἱ παρακαλοῦνται: Ἰσοκρ.2.13 παρασκευάζει σασίτων τῶν μὴ ἐλαττώων κριτῶν, τῶν δὲ μεζῶνων ἀγνιστῶν, Ἀλεξ.116.12. || κ. μετὰ γεν. πρῶμ. ὁ χαμῶδων μικρότερον ποσότητα: Ξεν.Λοκ.5.8 μὴδεῖον αὐτὸ ἐλάττωσις τῶν σπιγῶν γίγνεσθαι. || κ. ἐπὶ τιμῆς, ἀξίως, κατώτερος: Πλάδ. περὶ πλείονος ἢ ἐλάσσονος τιμῆς. || κ. κτ. παρὰ τῆς λ. τιμῆς.

|| κ. κτ. παρὰ τῆς λ. τιμῆς.

|| κ. κτ. παρὰ τῆς λ. τιμῆς.

|| κ. κτ. παρὰ τῆς λ. τιμῆς.

|| κ. κτ. παρὰ τῆς λ. τιμῆς.

Πάν. || φρ. **ελασσον** έχω ελμια εν ήπτοι μοίρω,εις υποδιετέραν θέωσ: Θέωγ.269 | πενήη | πάντα.. τοόλασσον έχει: || δδ. άδικοίμα, ζημοίμα: Λυσ.321 | **ελαττον** όπό των προσηκόντων έχοντες, Δημ.268' 4) | το ούδ. έμπαθ. | περί, παρά, ή) μετά τών ρ. τίθειαι, ήγούμαι, παύομαι θεωρώ ή ήπιονος σημασίας: Ηρ.δ.4,6,12' 3) είδ. νεώτ. λογ. **ελάστων όρος** εν τώ συλλαγμα, ό χρονισμός ως υποκειμενον τού συμπεράσματος: || δδ. κ. **ελάστων πρότασις** ή τόν ως άνω όρον περιέχουσα πρότασις: 6) νεώτ. μουσ. **ελάστων συγχορδία** ή συνήχσις τών κατιόντων άρμονικών ήχων: || τό ούδ. **ελασσον** ως ούα, μουσικών διάστημα κατά ήμισίον μικρότερον τού αντίστοιχού μείζονος της μουσικής κλίμακος, διεθν. όρ. μινόρε.

ελασής (ή) **ελάτης** EM.325,38 (ό τρύμητα ρ., **ελαστικήνη** ή ή νεώτ. κ. **ελαστίνη** βλ., **ελαστικό(ν)** (τό) νεώτ. κ. ό.μ. ως ούα. κτ. παρά τού κόμμι βλ.,.. τό λάστιχο: 2) τάνια συνυφασμένη μετά νημάτων κόμεως ελαστικού πρός πρόσκτησιν ελαστικότητας: **ελα-γία κάλυπτοδάτες**: 3) **ελαστικά** αότικοίτων τά εκ κόμμεως ελαστικού έπίσπατα τών τροχών τών αυτοκινήτων.

ελαστικός-ή-ήή νεώτ. κ. ό.μ. επί σωμάτων, ό δυνάμενος να μεταβάλλη τό σχήμα ή τόν όγκον αύτού, να άνταναλώσθι δέ την προτέραν αύτού κατάστασιν, εύθις ως παύσι ήπνευρούσα ή δύναμις ή προκαλέσασθι την μεθοδολή, ό έχον την ιδιότητα τού εκτεινεσθαι καί πάλη ήπνεύρεσθαι εις την προτέραν διάστασις: Ζερφ.μτφ. ή.θ.275 κ. ένταος ήρθε ό **τεύκρος** τά **ελαστικά** τόδα τεύκωντας, -**ελαστικός** ίστος - **χάνδρος**: 2) όδ. κ. επί κινήσεως, ό ελασρός, άνταόλων, ηηότικος: Χρηστον.Κερέν.Κ.48 | τό πόδι του... σπικνωτόν παλι άνάερο μ' **ένταίωμα** **ελαστικό**: 3) μτφ. επί άνθρ. ό έπιπέθως παρακείμενών τά παρεμβάλλόμενα ήθικα προσκόματα χάρη της έπιτυχίας ιδιοτελών σκοπών: || δδ. κ. **ελαστικός χαρακτήρ**, -**ελαστική** συνείδησις, άντιθ. δικαιοσύνη: || ό.μ. ό μεταβάλλων συναισθήματα, άντιλήψεις, όπως προσαρμόζονται εις την κρατούσαν έκάστοτε κατάσταση ήπύρ. -ώς, ό.μ. -ά.

ελαστικότης-πιος(ή) νεώτ., ό.μ. **ελαστικότητα** ή ιδιότης τού ελαστικού βλ.: **ελαστικότης όγκου τών στερεών**: 2) μτφ. ή ιδιότης της προσρμογής τινος εις τάς έκάστοτε περιστάσεις, χάρη της έπιτυχίας σκοπών ιδιοτελών, παρά τά όπδ τών ήθικών όρχων επιβαλλόμενα: **έχει ελαστικότητα χαρακτήρ** - συνειδησεως.

ελαστίνη (ή) κ. **ελαστικήνη** χημ. στερεά όργανική ούσια άποτελούσα τό ούσιονδες συστατικών τών συνδετικών ίστών εις τά άνωτέρα ζώα.

ελαστικός-όν πδπ. **ελατός** βλ., **ελαστρον** (τό) EM κ. νεώτ. τό ελαίνον, ώδωθν EM εν ή. **ελαστρού-έω** ό ρηματικόν όνομα **ελαστρον** καί **ελαστρον**: 2) είδ. νεώτ. μηχανήμα χρησιμοποιον πρός **ελασι** μεταλλικών όγκων, πρός παρασκευήν **ελασμάτων**, ράβδων, συμμάτων κλπ., ά. **ελασματογράφος** μηχανή.

ελαστρού-έω ίων. κ. ποι. τ. τό ελαίνω, κινώ: || ή.ξ.543 πολλοί δ' **αφρήτης** **ελάστρων**: || δώκω, κυνηγώ, καταδιώκω: Ευρ.Τ.971 **δρόμοις** άντιδρύτοισιν **ήλάστρων** μ' **άσι** | περί τών **Ερινών** | || πορεύομαι, προχωρώ **επί τών** δούδ: Θέωγ. 600 ού μ' **ελαβες** **φωίτων** **κατ'εμαρτίον**, ήν άρα καί πριν **ήλάστρες**: 2) είδ. κωπηλατό, λάμνω: || Άρρ.ήνδ.32,9' κ. παθ. **ελαίνω**ν διά κωπηλασίας, επί πλοίων: || Ηρ.2,158 **έσρος** δέ **ώρθηθι** **ώστε** **τρήσας** **δύο** **πλέιν** **όρου** **ελαστρομένας**, αὐτ.7,24

ελάστρω-ορος ΑΠ **ό** **ελάτηρ**, **ελαίνω**: ΑΠ Παρόρ.3,175.

ελάσω μέλλ. τοϋ ρ. **ελαίνω**.

ελάται 'Ηα. κ. ήλθαίτα:.

ελατάκι (τό) ό.μ. μικρά **ελάτη** βλ., **ελάτα** πληθ. τό **ελα** βλ.,

ελάτειρα (ή) κ. μου. **ηλκ.** τοϋ **ελατήρ** βλ., ή ώδουσα, άγουσα, όδηγουσα: Πίνδ.άπ.89 τί **κάλιον**.. **δωρ** **ήπνων** **ελάτειρα** **άστας** | περί της **Αρτέμιδος**, Νώνδ.Δ.1,331 **βωον** **ελάτειρα** **Σελήνη**: 2) ή δίκωμος, άπώδουσα, μτφ.: **δαμνική**, | **ΑΒ** της **πλένης** **ελάτειρα** **καί** **τοϋ** **φεύδου** **ελάτειρα**.

ελατένιος-ια-ο ό.μ. **ό** εκ **ζέλου** **ελάτης** **κατεσκευασμένος**: || **ελατένιο** **βρώ** **τό** **φυτόν** **ήβια** βλ.,

ελατεροίτη (ό) νεώτ. όρμητικό, είδος ελαστικού όζοκρηρίτου βλ.,

ελάτη (ή) κ. νεώτ., ό.μ. **ελατός** (ό) κ. **ελατιο** (τό) κ. **ελάτι** (τό) δένδρον **κασσιόν**, της οικογεν. τών **πιτυίδων**, **υφίκοιρον**; **καυοφόρον**, φέρων **κόην** **πυραμιδοειδή**: || **Ε** **560** **ελάτιον** **έοικότες** **ώφηλθον**, **Οδ.Ε** 239 **νύκτω** **έν** **άσπαθής**, **όδ** **δένδρα** **μακρά** **πυρκαί**, **ελάτη** **τ'** **έν** **οφρανομήκη**: || νεώτ. **ελάτι** **κνωσίδης** - **κεφαλαιώσική** **παρاللهαι** **τοϋ** **δένδρου**, **είδη** **άπαντων** **έν** **Εύλοδο**: 2) κτ. σπενκά. **κώπη** **ελατήνη**, **έκ** **δένδρου** **ελάτης**: || **Οδ.Μ** 172 **ό** **δ'** **έν** **άρεται** **έξόμενοι** **λεικανών** **οόρων** **ελατήρ** **ελάτιον**: || **ά**. **επί** **πλοίου** **ή** **λέμβου** **ελατήνης**: **Εδρ.Φων** 268 **Ίόνιον** **κατά** **πάντων** **ελάτη** **πλευσάσα**, **αὐτ'**. **Αλε** 444' 3) κτ. **Διοσκ.** 151 **επερικύμαλλ** **έστ** **τοϋ** **καρπού** **των** **ροσίνων** **ακμήν** **άνδραθίνων**: **πδβ.** **Επι** 162.

ελατήρις ίδος(ή) νεώτ. ή πρός **ελάτη** **όμοια**: **Νίκ.** **Αλε** 61 **αμίλον**.. **ελατήρια**.

ελατήρη-ορος (ή) **ό** **ελαίνων**, **ό.μ.** **κινών**: **Αίσχ.** **Πέρο** 32 **ήπνων** **τ'** **ελατήρ** **Ισοθής**: || **δδ** **μτφ.** | **Πίνδ.** **Ο** 4,1 **ελάτηρ**.. **βροντάς** **ακαμαντόποδος** **έξέ** **ακονίζων** **τήν** **βροντήν**, **ΑΠ** 7,108 **λόρης** **ελατήρ** (ό **κρούων** **τήν** **έπαι**: || **έ** **έπαι**: || **ό** **ελαίνων** **τούς** **ήπνω**, **άρματηλάτης**, **άρματοφόρος**: || **Δ** 145 **κόμος** **θ'** **ήπνω**, **ελατήρη** **τε** **κόδος**: 2) είδ. **ό** **κωπηλατής**: **Λουκ.** **Ερωτ.** **δ** **καί** **ροήμ** **τῶ** **των** **ελατήρων** **μετά** **μικρόν** **άπό** **της** **γῆς** **ανάγειναι**: 3) **ό** **δίκωμος**, **κινηγών**, **καταδιώκων**: || **Όππ.** **Κυν.** 1119 **επαί** **χρυσείω**, **κρουερόν** **νεφέων** **ελατήρη**, **Συνέσ** 328 **άχων** **ελατήρ**: 4) είδος **πλαστικού** **ζουδι**, **ε** **ηλεκουινώδες** **πέμμα** **πλαστό**.. ή **ό** **όρτος** **πλαστός**, **έν** **φ** **τό** **έντος** **ήπθεσαν** **καί** **προήγον** **τούς** **βωμοτούς**: || **Αριστοφ.** **Αχ** 246, **αὐτ'**. **ήππ** 183 **ή** **Γοργολόφα** **σ'** **έκείλευεν** **τουτοῦ** **φαγέην** **ελατήρω**, **Καλλ.** **Κωμ** 21' 5) νεώτ. **ζωολ.** **έως** **έντόμων** **κολεοπτερών** **της** **οικογ.** **των** **ελατηριδών**: **ό** **ό**, **νεώτ.** **συνήθ.** **πληθ.** **ελατήρες** **είδικά** **όργανα** **φυτών** **πινω**, **δι'** **ών** **έκασθενόσονται** **τά** **ώρμα** **σπέρματα**.

ελατηριδία (ο) νεώτ. **ζωολ.** **οικογένεια** **κολοπητόρων** **έντόμων** **φυτοφαγών**.

ελατηρίνη (ή) νεώτ. **χημ.** **γλυκόζητης** **άπατων** **εις** **τόν** **καρπόν** **τοϋ** **ελατηρίου** **βλ.**

ελατηριόδετης (ό) νεώτ. **έργαλειον** **έν** **χρ.** **διό** **τήν** **ένδυνάμωσιν** **των** **ελατηρίων** **των** **δηλων**.

ελατηριοκάμητις (ό) νεώτ. **συσκευή** **μηχανική**, **δι'** **ής** **δοκιμάσονται** **τά** **ελατήρια**.

ελατήριον (τό) κ. νεώτ. κ. ό.μ., **ά** **όργανο** **σκόκου**, **τό** **φυτόν** **ελατήριον** **ό** **αγριοσκόκου** **της** **οικογ.** **των** **κολοκυνθοειδών**, **ό.μ.** **πικραγωγού**: || **Θεοφρ.** **Φ** 4,51 **φορμακωδής** **ταίς** **ρίζαις**.. **οίον** **ελλέβορος**, **ελατήριον**: 2) **δραστικώτατον** **καθαρτικόν** **λαμβανόμενον** **έκ** **τοϋ** **φυτού** **τοούτου**: || **ήπ.** **Επι** 611,58 **πών** **ελατηρίων** **τρείς** **ήμέρας** **εκαθαίρω**, **Θεοφρ.** **Φ** 9,9,4' 3) νεώτ. κ. ό.μ. **μηχανικόν** **όργανον** **έκ** **χαλυβδίου** **ελασματοϋ** **ή** **σφρματος** **έλικαικιδός** **πρεσσοτραμένω**, **δι'** **ού** **ελαστικόν** **ή** **πρός** **κινήσ.** **συστάς**: **ελατήριον** **τοϋ** **ώρολογίου** - **άναητή**

ρος -ελατήρια κάμφως-ασφαλικά' 4) μτρ. το κινούν την βούληση προς ώρισημένη ενέργεια: τα ελατήρια του έγκληματος ήταν νοναρά.

ελατήριο-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ο ελαύνων, αποδιώκων: Αισχ.Χο.968 όταν φέρ' έπιασι πάν ελασθ' μύσος Τζέτ. Έξ.Άγ.11,43,24 τούτων έκέλευον ο πάτρ... θύσαι Δασφάωσ' Ανάλλων τών κακών ελατήριω' 2) επί φορηκών, καθαρικός: Ήππ. Διοί.2' || Έπιρ. ελατήριον απόδογμα μωρ καθαρμού 3) το αυθ. ως αυθ. ελατήριον βλλ ελατήριος-ή-όν νεώτ. κ. δημ. επί μηχανημάτων, έργολών κ. ά., ο φέρων ελατήριον, ο λειτουργών δι' ελατήριου: ελατήριωτός στατήρ.

ελάτης (ή) κ. νεώτ. ελάτηρ βλλ.: Εύρ.άπ.775,26 σφρίγγος δ' αορίδια κινούσιν ποίμνας ελάται || έπιθ. του Ποσειδώνος έν Αθήναις: Ήσ. ελαύνει τούς Ήπους καί τας ναύς 2) νεώτ. στρατ. στρατώνης του πυροβολίου Ήπευών επί του αριστέρου Ήπου έκπαιου ζεύγους ελάτας.

ελατήσιος-ια-ιο νεώτ. ά έν έζλω ελάτης, ελάτινος. **ελάτι** (ή) δημ. κυρ έν γρ. κτ. πληθ. ελάτι κ. ελατο ή ελάτος (ή) ή ελάτος βλλ.: Ζερβ. μτρφ. '11,63 σκοτωμένοι πέσαν σάν φηλά ελάτια.

ελατικός-ή-όν Ν.σ. ά οχλ. κυνηγητικός, θηρευτικός: Ήσ. 2) σχολ. προς καπλάσιαν άρμόδιος, κληροκλητικός. Σχολ. Άριστ. Βάτρ.182 ελατικός έπι τό έπίθεσμα, τό ώπ.

ελατινή (ή) μτρ. κ. νεώτ. βοταν. φυτών, πάλ. λί-νοφης βλλ ή ελατινή: Διοσκ.4,40. Πλω.Φ127,74 || νεώτ. γένος φυτών της οικίας, τών ελατινιδών.

ελατινίδα (ή) νεώτ. βοταν. ή ελατινοειδή (ή) οικία φυτών του άδρ. τών δικτυληθιδών.

ελατινος-ον κ. -η-ών κ. νεώτ. κ. δημ. έπ. ελατινός-η-ον, ο της ελάτης ή ο εξ ελάτης, ελατήσιος: Ήλ.Ξ.289 ένώ ήσ' ζέουσι πευκασιμών ελατινίονος, Εύρ.Βάκχ.1070 Πενθέα δ' ιδρύσας ελατινίον όζων έπι, Θεοφρ.Φ19,22 ελατινή βλάτινη 2) ο εκ ζώλου ελάτης κατεσκευασμένος: 'Οδ.δ.424 ιστών δ' ελατινών, στήσιαν, Εύρ.Έλ.1461 λάβετε δ' ελατινας πλάκας, αύτ.Π.407 ελατινας... κώπας, Άναξ.π.Άθην.13,558C 3) μτρ. ο του άθους της φωνοκοβαλάνου: Διοσκ.1,54 περί ελατινω σκευσίας (έν. ελαίου).

ελατοβράγχια (ή) νεώτ. ζωολ. ή πεταλοβράγχια τάξις της συνομοταξίας τών μαλακίων

ελατο(ν) (ή) δημ. ή ο ελατος ή το ελάτι, το φυτόν ελάτη βλλ. 2) ελατο ήμερο το φυτόν τάξος ή ραγοφόρος βλλ. 3) ελάτονο μαλλι λεξιήν της ελάτης πρβλ. δεσμοραλλίος

ελατοθύμι (ή) δημ. όρος κατάφυτον από ελάτας' || έν χρ. κ. ώς τοπωνύμιον

ελατόζυλω(ν) (ή) δημ. το ζύλον της ελάτης **ελατόπισσα** (ή) δημ. κ. άλάτοπισσα ή ρητήν της ελάτης, χρησιμοποιουμένη ως φάρμακον κατά βρογχικών παθήσεων.

ελατος (ή) δημ. κ. ελατο κ. ελάτι το φυτόν ελάτη βλλ.: Πολιτ. Έκλ.Τραγ.169,16 χαιρείται ο πεύκος στις βροσιές κι ο ελατος στα χιόνια.

ελατός-ή-όν κ. νεώτ. επί μετλώων, ο δυνάμενος να ελασθ. υπό σφυρηλατήσθ, έλασίμος, σφυρηλατήσιμος: Άριστ. Μετ.385α,16 έστι δέ τα μέν ελάτα, οίον χαλκός 2) ο υποβλήσιος εις έλαση, σφυρηλάτησιον, σφυρηλατος άντιθ. χυτός: Ήσαν Βελος.133,29 ποιήσαι από ελατών χαλκόν, Ήμιόδ. π.Ορειδ.49,38' || νεώτ. ελατός σίδηρος ο ελατοσίδηρος βλλ. 3) ο κατεσκευασμένος εκ σφυρηλατού μετάλλου: ΠΔ Αρ.10,2 ποιήσαν σεαυτώ δύο σάλλιγγας άργυράς, ελατάς ποιήσεις αύτάς, Ιουλ. Λόγ.2,5β, ελατο θώρακος 4) νεώτ. το αυθ. ένάρθρ. το ελατόν ώς αυθ. ή ελατότης βλλ.

ελατοσίδηρος (ή) νεώτ. ή ελατός σίδηρος ο δια

σφυρηλατήσιμος προελθών τεχνητός σίδηρος άντιθ. χυτοσίδηρος.

ελατότης-ητος (ή) νεώτ. ή ιδιότης τών μετλώων να ύφίστανται έλαση, άλλωμα, να έκτείνονται διά της σφυρηλασίας χωρίς να θραύονται.

ελατοφόρος (ή) δημ. κ. νεώτ. ο έφ' ου ή παρ' ου φωνάται ελάται: Πλω.Οδιδ.Μεταμ.1,578 ο ελατοφόρος Ήσχεριός 2) νεώτ. στρατιωτ. επί Ήπου, ο άριστέρος Ήπος έκπαιου ζεύγους σφίονος πυροβόλου έφ' ου ο ελάτης βλλ.

ελατρεύς-έας (ή) Ήσ. ο τρίτην πύρωσιν έχων του σίδηρου.

ελατρον (ή) Έπιρ. Ήσ. ελατρα, πέμματα προς θυσιαν πεσούμενα' πρβλ. ελατήρ 4) 2) Ήσ. «Ευκρότης έν Ροδικούς ένδυμα, κατάζωμάσως.

ελαττονάκις έπιρρ. ολιγότερος φοράς άντιθ. πλεονάκις: Πλάτ.Θαιτ.148Α ή πλείων ελαττονάκις ή ελάττων πλεονάκις γίγνεται 2) ήπτον συνήθως, σπανιώτερος: Άριστ.Μετ.368β, 25.

ελαττονότης-ητος (ή) μτρ. μείωσις ελάττωσις' άντιθ. μειζονότης: Ιορβδ.Νικ.Άριστ.Β.33Ρ.

ελαττονώ-έω μτρ. λαμβάνω ολιγότερον: ΠΔ Έξ.16,18 2) διδώ ολιγότερον: ΠΔ Έξ.30,15 ο πενόμενος ούκ ελαττονήσει από του ήμισους του διδράχμου' || παθ. επί γής, παράγω ολιγότερα, καθίσταμαι ολιγότερον γόνιμος: Άριστ.π.Φυτ. 2,3,13 3) παθ. ελαττουμαι διά καταναλώσεως: ΠΔ Βασ.3,17,16 ο καφάκης του ελαίου ούκ ελαττονήσθ' 4) παθ. έμια ελαττωματικός, έλληής: 5) μέσ. μετά δοτ. έχω άνάγκη, χρειάζομαι: ΠΔ Βασ.3,11,22 τίνοι σν ελαττωίν μετ' ήμω.

ελαττονώ-έω μτρ. ελαττώ, μείωω, ολιγοστεύω: ΠΔ Παροιμ.14,34 έλασσονούσι δέ φύλας άμαρτία (ή) γρ. ελαττουσι' κ. παθ.: ΠΔ έν.β.3 και ελαττονούτο το ύδωρ, αύτ.18,28.

ελαττωνός έπιρρ. οχλ. κ. μιν. κ. ελασσώνας ελατρον, ήπτον, μέζον: Σχολ.Σοφ.ΟΚ 104, Άχμ.Ο-νεοκρπ.255,3 μετρίως και ελαττωνός.

ελαττώ-ώ ελασσώ βλλ.

ελάττωμα-ατος (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. το άποτέλεσμα του ελασσά-πτω(ν) βλλ.1 κ. 5), κατάσταση καθιστώσα τινα ελάττωνα ή τι ελατρον έν άρχείσι και έν συγκρίσει προς όμ., μειοεκτική θέσις, μειοέκνημα' άντιθ. πλεονέκτημα: Δημ.306 εκ τοιαύτων ελαττωμάτων ένώ συμμύχως μέν ήμιν Εύβοίας, Πολύδ.6,16,3 ποιών ελάττωματα περί τούς βίους' 2) το μείον πάθημα, όδ. συνεκδ. ή ήττα: Πολύδ.1,32,2 ός διακοάσας τό γεγονός ελάττωμα και πάς... γέγονε' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. πλημμέλεια, άπέλεια σωματική, πληρωσις οίον χλωότης, βραδυγλωσσία, κυφότης, ραιδοσκέλια, κτ., κουσάρσι του κορμού, επί άνθρ. κ. επί ζώων: Διοτ.Άλ.Ρητ.5,23 ο καλούμενος Κόκκλης εκ τού κατά τήν όψιν ελαττωματός, - ο στραβισμός έ-ναι εκ τών ελαττωμάτων τών διορθωμένων δι' έχειρησέως, - τό άλογο έχει τό ελάττωμα να φυσικώσθ στο τρέξιμο' || όμ. πλημμελής φυσική ιδιότης ή έμνομος κακή ήξις: έχει το ελάττωμα να ξεροκαταπιίν - να χαρσάται, - τό μουλάρι του έχει τό ελάττωμα να κρυφοδονάκη' || όμ. άπέλεια, πλημμέλεια, άνοσοποιία διανοητική, έλλειψις πνευματική: έχει τό ελάττωμα της άμνησιος - της άμβλυνοιας - της κουταμάρας' || νεώτ. κ. δημ. συνήθ. μετά ένν. δηλούσας τήν μειοεκτική ιδιότητα λ.: τό ελάττωμα της χλωότητος - του στραβισμού - της κυφώτητος - της κουταμάρας - της εύθελείας - της άναφορσιότητας - της άσταθείας περί τό βάδισμα' 4) νεώτ. κ. δημ. κ. επί άψύχων, έλλειψις κ. ειθ. επί μηχανημάτων, πλημμελής λειτουργία: Η οικία έχει τό ελάττωμα να έχη μικρά παρθύρια - να μή έχη λοχ-τρον, - τό ρολόι μου έχει τό ελάττωμα να η-

γαίνω πῶσ'· 5) νεώτ. κ. δημ. κύρ. ἐπὶ φυκίων ἢ ἠθικῶν διαστροφῶν φυσικῶν ἢ ἐπικτητῶν, ἢ οὐκᾶν κατὰ φύσιν ἢ κατὰ τὸν ἠθικὸν κανόνα ἔμμο-
νος ἐκδ'ἠλωσις ἢ ρολή· τὸ ἐλάττωμα τῆς παιδε-
ραστίας - τῆς κλιπετομανίας - τῆς ψευδολογίας.
ἐλαττωματίας [ὀ] νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ
ἔχων φυσικὰ ἢ ἠθικὰ ἐλαττώματα βλλ.51, ὁ ἐλατ-
τωματικὸς ἠθικῶς ἐκ φύσεως ἢ καθ' ἔξιν.

ἐλαττωματικός-ή-όν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρ.
κ. ζῶων, ὁ ἔχων σωματικὴν ἢ νοσηρὰ ἀτέ-
λεια, πληρωσιν, ἢ ὄχον ἐκ φύσεως ἢ καθ' ἔξιν
κακὴν ἢ τινὰ ἰδιότητα ἢ ἑλλειψιν, μεϊούσαν αὐτὸν
ὡς ἄτομον, ὁ ἔχων ἐλάττωμα βλλ.31 κ. 51· ἐλατ-
τωματικὸς ἀνθρώπος, - ἐγγενὴς ἐλαττωματικὸς,
- ἐλαττωματικὴ γυναίκα κ. ἀπόλ.· αὐτὸς ὁ νεὸς
εἶναι ἐλαττωματικὸς κ. ὡς ἐπιθ. ἰδιότητος· ἐλατ-
τωματικὴ ἔξις - ρολή - ἰδιοσυγκρασία - προδιά-
θεσις || ὄμ. ἐπὶ λειτουργίῳ τοῦ ὀργανισμοῦ,
πλημμελία ἢ ἀνεπάρκεια· ἐλαττωματικὴ κυκλο-
φορία - πέψις - βρασις - ἀκοή, - ἐλαττωματικὸν
βάσιμα ἴππου· 2) ἐπὶ ἀφάρῳ, ὁ ἔχων σημα-
τικὴν τὴν ἐλλείψιν μεϊούσαν τὴν ἀξίαν ἢ τὴν κρη-
σιμότητα αὐτοῦ, ὁ ἔχων ἐλάττωμα βλλ.41· ἐλατ-
τωματικὴ ἐπισοδία - θόρα - αἰκία, - ἐλαττωμα-
τικὸ παράθυρο - σπιτὶ κ. ἐνάναφ. πρὸς ἰδιότητα·
ἐλαττωματικὴ διαίρεσις τῆς οἰκίας - ἐλαττωμα-
τικὸς ἀριστοδ. - φωτισμός || εἶδ. ἐπὶ μηχανο-
μάτων· ἐλαττωματικὸν ἐλατήριον(ν) (ω)ρολογιον(ν)
- κρῖον· 3) ἐπὶ προσώπῳ ἀπόλ., ὁ ἐλαττωμα-
τίας βλλ.· τὰς ἐλαττωματικὰς ἀναποδρόστας
ἐκπέμπει εἰς ἀνυποληψίαν.

ἐλαττωματικός-πος(ή) νεώτ ἢ ἰδιότης τοῦ
ἐλαττωματικοῦ βλλ. 1) κ. 2)

ἐλαττωματικῶς ἐπίρρ. νεώτ κατὰ τρόπον ἐλατ-
τωματικῶν βλλ.

ἐλαττωμάτιον (τὸ) γλωσσ. μικρὸν ἐλάττωμα.

ἐλαττώνας-ονος-ον ἀπ. τ. τοῦ συγκρ. ἐλάσσων βλλ.

ἐλαττώνας νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ ἐλάσσων βλλ.,
ἀόρ. δηρ. ἐλάττωμα, παθ. ἐλαττώθηκα κ. μη.
παθ. παρακ. ἐλαττωμένος, ποιὰ τὴν ἐλαττω, συ-
κρῶμα, μεῖωμα, ληγοστέω, περιορίζω· ἀντιθ. αὐ-
ξάνω· ἡ τράπεζα ἐλάττωσε τὸ προσωπικὸν τῶν
παλλήλων - τὰς ἄρας ἐργασίας, - νὰ ἐλαττώσῃ
τὸ ποτὸ τὸ κἄνισμα - τοὺς καφεῖες - τὰ ἔξο-
δα σου, - μοῦ ἐλάττωσαν τὸ μέρισμα - τὴ σύντα-
ξη· || ὄμ. κ. μέγ. γίνονται ἐλάσσων, σμικρύνο-
μαί, ληγοστέω· βαθμῶν ἐλαττώνεται ἢ ἀνεκ-
γία ἢ ἐπιδημία ἢ ἐπιδηρική πίστη || ὄμ. κ.
παθ. ὀφίσταμαι, πόσχω ἐλάττωσων, τοῦ ποιητ. οἴ-
τιον ἐκπερομένομ ἐν τῷ νεώτ. διὰ γεν. ἐμρῶν
(ιδέ, ἀδό) κ. ἐν τῷ δημ. δι' αἰτ. ἐμρῶν. (ἀδό,
μῆ) ἢ ἐν τῷ νεώτ. κ. ἐν τῷ δημ. διὰ γεν. μετὰ τῶν
ἐνεκα - λόγῳ· ἔξ αιτίας, ὁ περὶ τὸς ἐλαττώθη
ὅθ(ῃ) διὰ τοῦ φαρμάκου, - ἢ ἐσοθεία ἐλαττώ-
θη (ἐλάττωθηκε) ἔξ αιτίας τῆς ἀνομιρίας, - ἢ αὐ-
ταπειθησὶς τοῦ ἐλαττωθῆαι ὅθ(ῃ) ἀποτυχίας.

ἐλάττωσις-εως(ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. - πη. ἰωσι-
σις, σμικρυνσις, ἀποστεινσις, ληγοστέωσις· Πλάτ.
"Ορ.412B συμφορῶν ἐλάττωσις, "Επικ.ἀν.428A
ἐλάττωσις τροφῆς, Πολύβ.4,47,3 διὰ τὴν τῶν πέ-
λας ἐλάττωσιν - ἐλάττωσιν μεροῦ - φόρου - ἀ-
ποδοχῶν - προσδῶν - τιμῆς ἐμπορεύματος - τῆς
καταναλώσεως - τῶν πιστώσεων 2) ἀπόλ. (ῆ-
μια, ἀπώλεια· Πολύβ.31,7,4 ἐφηνεῖτο τὰς ἐλαττώ-
σεις, κεφαλαιωδὸς διεξίτην || εἶδ. ἀπώλεια ὕ-
γεια ἢ ἀγαθὸν πῖνος· "Ιεροκλ.49A ἐλαττώσεις
σωματικαὶ καὶ αἰ τῶν ἐκτός 3) μηγν. συνεκθ.
ἤτω παθ. ἐλάττωμα 2) Πολύβ.2,36,6 ἀμύνασθαι
σπεδίζοντες διὰ τὰς περὶ Σικελίαν ἐλαττώσεις 4)
γεν. ἐλάττωμα - μενεάκτημα· Πλάτ. "Ἠθ.2C
οὐκ ἔν τῶν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοῦδε-
χόμενον ἀναλαβέν 5) φρ. νομ. ἐλάττωσις

(προσωπικῆ) καταστάσεως ἑκπτώσις ἐκ πόντων
ἢ ἐκ πῶν τῶν ἀντικειμένων τῷ ἀτόμῳ προσωπικῶν
δικαιωμάτων· μεσίτη ἐλάττωσις καταστάσεως
καρπία diminutio maxima ἢ ἐκπτώσις εἰς κατὰ-
στασιν δούλου, ἢ ἰσχίους ἐν τῷ ρωμ. δικαιογ.
ἐλάσσων ἐλάττωσις καταστάσεως [carpitia dimi-
nutio minima] ἢ στέρησις πῶν ἐκ τῶν ὀνομικῶν
δικαιωμάτων, οἷον τοῦ ἐκπέμθαι, ἐκλέγεσθαι,
συνηκαλοῦσθαι τὸ ἄ. ἐπὶ κακουρήσασιν
πῶν, ἢ στέρησις διαχειρίσεως τῶν ἰδίων ἐπιβο-
λουμένη διὰ δικαστ. ἀποφ. λόγῳ ἀνοίας, παραφρο-
σύνης, ἀσυνείας· προβλ. μον. κεφαλοκλάσιον.

ἐλαττωτικός-ή-όν) κ. νεώτ. ὁ ἐλαττών, ὁ σμι-
κρύνων· Συρ.1,42 2) ὁ ἔχων κἰσιν εἰς τὸ λου-
θῶναι ὀλιγοτέρα τῶν ὀνων δικαιωμάτων, ὁ μὴ ἐπι-
μῶνος εἰς τὰ πλῆρη οὕτω δικαιοῦματα, ὁ ὑποκα-
ρηκτικός, ἀντιθ. ἀνωδοδικαίος· "Αριστ.Ἠθ.Ηκ.
1381a) ὁ μὴ ἀκριβοδικαίος ἐπὶ τῷ χεῖρον, ἀλλ'
ἐλαττωτικός, Πορφ."Απολ.3,6,286.

ἐλατών κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. παρατ. ἐλαύωνον,
μέλλ. ἐλάσων, ἐπ. ἐλάσσω κ. συνθ. ἀπ. ἐλά, ἀόρ.
ἴλασσι, ἐπ. ἐλάσσω κ. ἐλάσσω, ἰων. θασατ. ἀόρ. γ'
ἐν. ἐλάσσανεν, παρακ. ἐλάσσω, ὄνομα, ἐλάδ-
κειν, μέσ. ἀόρ. ἐλάσσομαι κ. παθ. ἐλασθήσομαι,
μέσ. ἀόρ. ἡλασάμην, συγκρ. ἡλασάμην, κ. παθ. ἡ-
λάσθην, μηγν. ἡλασάθην, παρακ. ἐλάσσωμαι κ. ἡ.
ἡλασάσωμαι, γ' ἐν. ἡλασάτω, ἀπ. ἡλασάτω, ποι. κ. ἐλάτατο,
γ' πληθ. ἡλασάτω, ὄμ. ἐλάττωται· ἰδιόρθ. Βενικ.
ἐληλάδατο), ἐλάττωσι· σπον. ἐνεσθ. ἐλάω- ἐν
πρ. κρρ. π. ποι., προστ. ἐλά, γ' πληθ. ἐλάτων
("Ἐπηρ.), ἀπαφρ. ἐλάω κ. ἐπ. ἐλάω, γ' ἐν. παρατ.
ἐλάων, γ' πληθ. ἐλάων· ἐν τοῖς νεώτ. συνθ. ἐν συν-
θέσει μετὰ τῶν προθ. ἀδό, διὰ, εἰς, ἐπὶ, παρὸ,
ὡδῶ, θέτω εἰς κίνισιν, ὀδηγῶ· "Ἠδ.279 γίγνεσθαι τε
ἰδῶν ὅπα τε σπέος ἴλασσι μέλας, "Ἠδ.502 ἀστυδ'
ἐλαύετε νῆα μέλαινα, "Ἠδ.159 ἴλασσι ἐς τὴν
ἀγορὴν τὸ ζεύγος, "Αριστ.Νεερ.69 ὄταν σὺ μέγας
ὦν ἀμ' ἐλαύσιν πρὸς πόλιν, Πάν. Βασιλευδ. ἡ-
ἐλάσσω τὸν στρατόν 2) ἀπ. κατὰ παράδειψιν
τῆς αἰτ. βαινι ἐποχθόμενος, "Ἠδ.366 "Ἦρις ἐθαίνα
καὶ ἡνία λαῖετο χερσίν, μῦσσειν δ' ἐλάων [ἰο-
πουε], "Ἠδ.30 ὡς νύκτα διὰ ἀνοερῶν ἐλάων, Σοφ.
"Ἠλ.734 || τοῦτ. φρ.· "Ἠρ.5,50 εἰς τοσούτῳ ἴλα-
σαν ἡμέρα τοσούτῳ σημειῶν προεχώρησεν' ὄμ.
εἰς κόρον πινὸς ἐλαίνειν ἰσθῶ τὸ πρόγματα μέχοι
κόρου, ἀπιδιὰ· Τυρτ.11,10' ὄμ. ἐγγὺς μανῶν ἐλαύ-
ωμα ἰπροαγγέλις εἰς τὴν τρέλλαν· Ἐπρ."Ἠοακλ.904
ὄμ. ἔξω ἐλαύων τοῦ φρονεῖν ἴγνισμα ἐκ-
φρωνί· αὐτ. Ἰσάκ.853' ὄμ. πόρρω σοφίας ἐλαύων
ἰκτώματῳ μεγάλῃν σοφισίαν· Πλάτ.Εὐθαρ.4B' 3) ἐπὶ
ἐννοιῶν, τρέχω, φεύγω· Ξεν.ΚΠ,29 εἰπὼν δὲ ταῦτα,
ἀναβάς ἐπὶ τὸν Ἴππου ἑλάσσω, αὐτ. "Ἰππαρχ.3,9'
|| παθ. ἐπὶ ἴππου, τρέχω ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ
ἀναβάτου· αὐτ.8,3 τὰ κατῆνται ταχὺ ἐλαύνεσθαι,
αὐτ.ΚΠΒ,6,17' || ἐπὶ πεζῶν, πορεύομαι, προχω-
ρῶ· "Ἠρ.9,89 ἐλῶν ἐς Θερπικὴν· || ὄμ. σμ. κ. ἐν
φρ. ἐλαύων ὄρομον ἢ ὄδον· "Αριστ.Νεερ.25 ἐ-
λαύνει τὸν σαστοῦ δρόμον, Διον.Περ.536 νοτίην ὄ-
δον αὐτῆς ἐλάσσω κ. μέσ. "Ἠνοια.3,22 "Ἠδ.5 ὄδον
δέναν ἐλαύνειν μόνος· || πορεύομαι ἐχθροικός,
ἐπέρχομαι· "Ἠρ.1,77 ποταμῶν.. Κόρος ἐλάσθη ἐπὶ
Σάρδις· || μηγν. ἐπὶ ποταμῶν, ἐλαύνω πρὸν χῶμα
τὸ ρεῦμα μου, ρεῶ· Διον.Περ.984 Πίρως ὄρρεψ-
της.. ρῶον ἰσον ἐλαύων, αὐτ.1090 ἰσον ὠκύν...
ἐλαύων· || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐλαύων δάκρυ - χῶμα
δάκρυα, δάκρῳ· Ἐπρ.1κ,96' || κ. μέσ. ἐπὶ πο-
ταμῶν, ρεῶ· Διον.Περ.1072 τῷ καὶ τῷ σκολιῶν
ἐλαύνομαι ἰσομαχοῦ προχοῆθ' 4) κωπηλατῶ,
τραβῶ κουβί, λῶμα· "Ἠδ.Μ.124 μάλα σφοδρῶς
ἐλάων || ὁ ἐλαύνωντες εἰς ἐπίτα, ἢ κωπη-
λάται· "Ἠδ.Ν.22' || ὄδ. πλῆω· "Ἠδ.Η.319 ὁ
δ' ἐλάσσει γαλήνας· κ. παθ. ἐπὶ

πλοίου: 'Ὁδ.Ν 115 ὁπότε κεν... ελαυνομένη (ναυή) πλοῦνται λαοὶ ἀπὸ πτόλιος. 3) ἀνάγω, π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ κλησιμῶν ζῶων: 'Ἰλ.Α 154 αὐτὰρ πάρος ἑμὲς βούε φάσαν οὐδὲ μὲν ἴππους. Ὀδ.Μ 353 Ἥλαιοι βῶν ἐλάσαντες ἄριστοι. Ξεν. Ἑλλ.4,8,12 κ. μεσ.: 'Ἰλ.Α 674 βύσι' ελαυνομένοσ', Ὀδ.Υ 51 καὶ κεν τῶν ἐλάσαι βῶσ καὶ ἴρια μῆλα. Πλάτ.Γοργ. 464b 6) ἐκδιώκω, ὑποδιώκω, ἀπομακρύνω πῶς: 'Ἰλ.Ζ 158 ὅς β' ἐκ δῆμου ἐλάσων βελλεροφάντην, Εὐρ.Μήδ.70 ὅσ τοσδε παῖδας γῆς ἑλάν Κερνθίας. Ἀριστφ.Αχιλλ.88 Ἰσθάσας ελαύνων. Θουκ.Ι,126 ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἀγὼς ελαύνειν τῆς θεοὶ ἰσθλατεῖν, ἐκβάλλειν τὸν ἀναγῆ: κ. παθ.: Αλογ.Χο.96 ὅταν ἀφ' ἐστίας πῶν ἐλασθί μῶσος, αὐτ. Εὐμ.283 ἥ παθ. ἀπελαύνω, ἐξορίζομαι, ἐκτοκίζομαι: Διον. Ἰλ.Ρωμ.β,3 φωνῆ ἀδίδε ἐλασθεῖ 7) φρ. ἐλάω ὄδῃν κορῶμῃ τινά κακῶν, βασιανὼς κατὰκόρος διὰ τινος: 'Ἰλ.Ν 315 ὃ μιν ὄδῃν ἐλώσει καὶ ἐσσύνων παλιόμο, Ὀδ.Ε 290 ἐτι μὲν μιν φημι ὄδῃν ἐλάαν κακότητος ἥ κ' ἀπλώε ελαύνω καταπέτω, βασιανὼς προβάλλω: Σοφ.ΟΤ 28 ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός κρήφας ἐλαύνει, λαίρσις ἐχθιστος πόλιν, Δημ.559 σὺ δ' ἀπειλεῖς πόλιν, ἐλαύνεις πάντας κ. παθ.: 'Ἰλ.Π 518 ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ ὀρέειρ ὄδῃσιν ἐλλήτασι. Σοφ.ΑΙ. 275 κελῶς τὸ λόγῃ πᾶς ἐλλήτασι 8) ὄμ. παθ. κ. νεώτ. ὠδοῦμαι, παρορροῦμαι, κινῶμαι: Πλάτ.Φαιδρ.240D ὅπ' ἀνάγκης τὴ καὶ ὀδῶν ἐλαύνωνται. Ἡρωδ.δικ.4,7 ἰδιὸ τὴς συνῶσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, Αλκ.ΖΙ 14,18 ἐλαύνεται τὴ ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ, Πλάτ. ὀρθόσ σκοπὸς ἐλαυνόμενος, ἐλαύνεται ἡ ἀνὴρ τῆς φιλαυτίας - ὅπὸ τοῦ πάθους. 9) παθ. ὄψιστος κακομεταχείριον, προηλεκτισμένος: Δημ.242 ἐλαυνόμενος καὶ ὀβριζόμενος 10) ὀπατάσσω, καταλαμβάνω: Αλογ.Περ.771 Ἰωνίαν τὴ πᾶσαν ἴλασεν βίῃ 11) εἰδ. μτρ. βινώ: Ἀριστφ. Ἑκκλ.39 τὴν νύχθ' ἑλάν ἴλαυνε μ' ἐν τοῖς ἀργασίαι: κ. παθ. εἰ γυναικ.: Πλάτ.Κομ.ἐν Ἀθην.Κο.456δ ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαβρίσσι ἐπρωτοῖς Νικιστῶν ἐν ΑΠ.Π,73,2 νῦν δ' ἐθέλει βῶσαι μισθὸν ἐλαυνομένη 12) πλῆττω, κτυπῶ: 'Ἰλ.Η 6 εὐθέστας ἐλάτρησιν πόντον ἐλαύνοντες ἥ ὄμ. ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, κρούω, πλῆττω: Εὐρ.Ἡρ.351 τῶν καλλίφθογγων κιδάρον ἐλαύνων πλῆκτρον χρυσῶν ἥ ὄμ. σμκ. κ. ἐπὶ πλῆτωνος: Ὀδ.Χ 94 δόπιπας δέ πρῶτον, χθόνα δ' ἡλασε παντὶ μετόπισθε ἥ ὄμ. πλῆττω ἥ ὄμ. ἀγερᾶσθου ὄλου: 'Ἰλ.Ε 584 Ἐφεῖ ἴλασε κόρησιν, αὐτ.Ν 614, Πινδ.Ν 742 ἥ ὄμ. μετὰ διηλῆς αἰτ. τραυματίσας, πλῆγῶνας: αὐτ.Ε 80 Εὐρύπυλος... πρόσθεν ἔθεν φεγγίτας μετὰδροσάδην ἑλασ' ὦμον φασγάνω δίφας κ. παθ.: Τυρτ.Π,20 νῆατον διπασ' αἰγῆν βουρῆς ἐλαυλάμωσ, Αουκ.Τοξ.ἰδ. διαμαχόμενος ἥ ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρῶν ἥ φρ. ὀδῆν ἐλαύνω πῶν ἡ τὸ ἀνάγω πλῆγῆν: Ὀδ.Ω 219 ὀδῆν, τήν ποτὴ με σὺς ἴλασε λευκῶ ὀδόντι ἥ ἐκβάλλω βιαίως: Ἀπολλ.Ρ 2,765 χαρμῆσις ὀδόντας ἐλαύνω 13) κτυπῶ τὴ ἐπὶ ἄλλου: Ὀδ.Ρ 237 ἥ ἴλασπερὸ ὄλον, τὸ περὶ πῆρα πῶν πῆρα: 'Ἰλ.Ε 57 φεγγίτας μετὰφρονον ὀπίσσε δουρῆ, διὰ δὲ στήθεσφιν ἐλάσων. Ὀδ.Χ 295 κ. παθ.: 'Ἰλ.Δ 135 διὰ μὲν φρ ζωστήριος ἐλλῆσται ἡ ὀδιστάς ἥ ὄμ. ἐ- τὴ ἐν τῆν ἐπιλήγημι ἥ ἐν τῆν, κωρῶνας: Πινδ.Ν 10,70 ἴλασε λιγυέος ἥν πλευραῖα γαλκῶν κ. παθ.: 'Ἰλ.Ε 400 ὀπίσσε ὦμῃ ἐν στήθεσφιν ἡλλῆσται 14) μτρ. ἀναγορ. πρὸς μέγαλα, καταγράφω διὰ σφῆρας, σφαιρίζω: 'Ἰλ.Μ 296 ἡν ἰσπίδα) ἀρα γαλκῶς ἡλασεν κ. παθ.: Ἡσιόδ.Ω 276 τὸν περὶ γάλακον ἔρκος ἐλλῆσται, Μίμν ἐν Ἀθῆν, Π,4,Ρ0Β εὐνή κοίτην Ἠραίστου χροστὸν ἡληλαμένη χρυσῶ, Πλούτ.Κάμ.4 ἰσθρῶν μαλακῶν λεπτῶς ἡληλαμένον 15) μτρ. ὀρούσσω, σκάπτα :

'Ἰλ.Η 450 ἀμφὶ δὲ τῶνον φάσαν ἰσθλῶ εἰκοσφῶν, ὠρῶσαν, Γαζ.Θ εἰξέτειναν ἰ, Ἡσιόδ.Ἐργ. 443 ὅς ἔργου μελετῶν ἴθειαν ἀλακῶ ἐλαύνω, Πινδ.Π 4,228 ὀρθῶς ἀλάκας... ἡλαυνε, Πλούτ.Ι,161 τῶνον ἡλάσαντο 16) ἐν ἀναφορῇ πρὸς τεχνὸς κτ., ἀνεγέρω, ὄδωσ περιβάλλω τὴ, περὶ τῶος χώρου κατασκευάω: Ὀδ.Ζ 8 ἀμφὶ δὲ τεχνὸς ἐλάσσε πόλει κ. παθ.: 'Ἰλ.Η 86 γάλοκνοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐλλῆσται ἔνθα καὶ ἔνθα ἥ ὄμ. παθ. περιβάλλομαι ὀπὸ τεχνῶς: Αλογ.Περ.871 λίμνας τ' ἐκτοθεν αἶ πατὰ χέρσων ἐληλάμεναι περὶ πύργου τοῦδ' ἀνωκὸς ἰθὺν ἰσθλῶ. «τεχνῶς κεκυκλωμέναις ἥ 17) μτρ. ἐπὶ φωτεῖος, στοιχηδόν φευκῶς: Ἀριστφ.Αγ.995 πρῶτα μὲν ἐν ἀνεμίδος ὄργων ἐλάσαι μακρόν 18) μτρ. φέρω, παρόγω: Πινδ.Ν 3,74 ἐλά δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ θνατός αἰῶν 19) διεγέρω: 'Ἰλ.Α 575 ἐν δὲ θεοῖσι καλῶν ἐλαύνοντων ρημ. π. ἐλατός, ἰσυνθ. σφυρήλατος, νεηλατός, ἐλατέον, ἐλασίς, ἐλασμα, ἐλασρός, ἐλατήρ, ἐλάτης ἰσυνθ. ὀνηλάτης, βοηλάτης, ἐλατήριον. ἐλατάτον ἥα. «δεινотаτον». ἐλαφάκι (ἰτὸ) δημ. τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου. ἐλαφειος-ον κ. νεώτ. ὁ τῆς ἐλάφου. ἐλαφῶσ, Ἀριστ.Π 2,534b, 23 ἐλαφῶσι κέρατος. Ξεν. Ἀν.Ι,5,2 τὰ δὲ κρέα τῶν ἀλοικόμενων ἡν παρηλάσται τοῖς ἐλαφείοσι 2) ἐπὶ οἰκτιρῶν, ὁ πρὸς ἄγρων ἐλάφου: Αλκ.Τακτ.Π,36 κατεκέρμασε θῖκτου ἐλάφια καὶ σῖναι 3) μτρ. εἰλόξ: ΕΜ 325,10 «ἐλάφειος ἀνήρ, θεῖλος κτ. 4) τὸ οὐδ. ἐλαφῆιον ὡς ὀσά. τὸ κωμικαῖός: Ψ Διοσκ.4,28. ἐλαφῆ [ἡ] ἡν. ἄερμα ἐλάφου: Πλούτ.7,90 ἡ δὲ ἄερμα... ἐξ ἐλαφῆ δὲ πεποιτισμόν. ἐλαφῆθῆλια (ἰτὸ) ἰνῶν. ἐράβ. ἰερόθ. ἐροθ. πρὸς τῆν τῆς Ἀρτέμιδος ὡς θεᾶς τῆς θήρας: Πλούτ.244D. ἐλαφῆθῆλια (ἡ) κ. μον. ἐπ. ἐλαφῆθῆλιον, τὸ βάλλειν, τὸ θηρεῖν ἐλάφους, κηνήιον ἐλάφου: Σοφ.ΑΙ 174 ἡ βρα κλυτῶν ἐνάργων φευθεῖσθα δῶρος κτ' ἐλαφῆθῆλιασ, Κολλ.Ἀρτ.262. ἐλαφῆθῆλιον-ἄνωος (ἰτὸ) ἰνῶν. μῆνὶ ὁ ἔνατος μῆν τὸ ἄπικτό ἔτους, καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ ἐλαφῆθῆλια, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς 15ης περῆλου τοῦ Μαρτίου: Θουκ.4,118, αὐτ.5,19. ἐλαφῆθῆλος-ον κ. μον. ὄμρ. ἐλαφῆθῆλος ἴθλιας ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ βάλλων, ὁ τοξεύων ἐλάφους, κηνήιος Σουῖδ. «ἐλαφῆθῆλος, ὁ κηνήιος καταχρηστικῶς»: 'Ἰλ.Σ 319 πυκνὰ μάλα στενάχων ὡς τὴ λῆς ἡγυεῖσας φρ βᾶ θ' ὀπὸ σκύνουσι ἐλαφῆθῆλος ἀρᾶσθ ἀνήρ, Ἰνῶν.εἰς Ἀρτ.2, Σοφ.Τρ. 214 βῶσται τὸν ἄμῆσπορον Ἀρτεῖων Ὀρτυγίαν, ἐλαφῆθῆλον ἀμφίρῶνον, Νόνν.Δ 5,463. ἐλαφῆθῆσιος-ια-ιο δημ. κ. α- ὁ ἐλάφειος. ἐλαφῆ (ἰτὸ) δημ. κ. ἐλαφῆ ἡ ἐλαφος, ἡ ἀρρῆν ἴθλιας, μετὰ θῆλ. ἐλαφῆναι: Γρυμ.μτρ.Αλογ.Εὐρ.σ.16 καθῶς ὁ σκύλος λαδωμένο ἐλαφῆ, ἥ τὸν ἔστρῶνω. ἐλαφῆς δημ. ἀλοφῆζῶν βῆλ. ἐλαφῆια ἡσ. «οἱ τῶν ἐλαφῶν ἀστράγαλοι». ἐλαφῆια (ἡ) ἡν. ἐπῶν. τῆς Ἀρτέμιδος παρ' Ἡλείας: Παισ.δ,22,11. ἐλαφῆιασ (ἰτὸ) νεώτ. ζωολ. ἡ ἐλαφοειδῆ (ἰτὸ) οἰκογ. θηλαστικῶν τῶν ἀθρ. τῶν θηρῶστικῶν. ἐλάφειος-ἡ-ἄν ἡν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐλάφον, ἐν φρ. ἐλαφῆσ ἂν ἰσυνθ. μετὰ ἐλαφῆθῆσιος βῆλ. «Δημήτρ.Πεν.Ἱερ.κ.125 ἐλαφῆσ ἂν ἰσυνθ. μετὰ ἐλαφῆσ ὡς ὀσά. τὸ σπυτὸν ἐλαφῆθῆσιος βῆλ.ἡ): Ψ Διοσκ.3,80 ἐλαφῆθῆσιον, οἱ δὲ ἐλαφῆσικόν. ἐλαφῆναι (ἡ) δημ. κ. λαφῆναι ἡ θῆλας ἐλαφος: Διγκ.Ακρ.1452 τὴν ἐλαφῆναι θῆλας. ἐλαφῆνῆς (ἰτὸ) μτρ. τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου, νεθρός, ἐλαφῶν ἥα. ἐνεθρός: Ανώκ.ΠΔΒασ.Ι,24,3

έλαφιον (τό) μτγν. μον. κ. νεώτ. ὄποικρ. τῆς ἑλάφου, ἐλαφίον· Σχολ. Ή.Α.225 λέγεται καρδίαν οὐκ ἔχει τὸ ἐλάφιον, Γεωμ.2,18,5 ἐλαφίου κέρα, Θεοφάν.Νώνν.172 τὸ αἰδίον τοῦ ἐλαφίου, αὐτ. 2,58 μυελὸν ἐλαφίου· 2) Ἦσα. «κώνειον».

έλαφίον (τό) μτγν. ἴν. μ.ή.π. Ἥλιας ὁ μὴ ἐλαφιοβολίων β.β.λ.· Πλουτ.5,13,11.

έλαφίς-ιδος (ἡ) εἶδος πτηνῶ ἔχον πτερὰ δροια πρὸς τὰς τρίχας ἐλάφου καὶ μακροτάτην γλῶσσαν δι' ἣς ἀγρεύει ἴχθυς, πιβ. ἐρωδιός· Διον.Φυσ. Παράφρ. Ὀπν.1,7ετυμ.2,11.

έλαφοδοσκον (τό) μτγν. κ. νεώτ. φυτὸν ποδῶδες ἐσθίονμον ὄπὸ τῶν ἐλάφων ὡς ἀντίδοτον κατὰ τοῦ δῆγματος τῶν δρεων, ὄγριον εἶδος τοῦ φυτοῦ ἐλαφοδοσκοντὸ ἤρεμον· Διοσκ.3,80' ἴνευτ. βοταν. ἐλαφοδοσκον τὸ ἤρεμον, πασιπνάκη β.β.λ.· 2) τὸ φυτὸν ἐπιδυσφαικον· Διοσκ.3,33' 3) τὸ φυτὸν σκόρδον· Ψ Διοσκ.2,152.

έλαφογενής-αδς-ές Ἦσα. ὁ ἐξ ἐλάφου γενόμενος, προερχόμενος ἢ Ἦσα. «ἐλαφογενές» τῆς ἐλάφου ὁ μυελός.

έλαφοειδής-αδς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος τῇ ἐλάφῳ· Στράβ.4,208 ἰδιόμορφὸν τὴ γεννώσθαι ζῶον ἐν αὐταῖς ἐλαφοειδὲς τὸ σχῆμα· 2) νεώτ. ζῶολ. τὸ οὐδ. πηλθ. ὡς οὐσ. ἐλαφίσι β.β.λ.

έλαφοκαρας-ατος (τό) νεώτ. τὸ κέρας τῆς ἐλάφου· 2) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων κολεοπτερόων τῆς οἰκτο. τῶν καρδιθιδίων.

έλαφοκράτο (τό) δημ. τὸ κέρας τῆς ἐλάφου.

έλαφοκέφαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλὴν ἐλάφου· εἰδωλὸν ἐλαφοκέφαλον· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνδρῶν ὑβριστικῶς, κερασφόρος, κερατὰς β.β.λ.

έλαφοκράνος-ον μτγν. ὁ ἔχων κεφαλὴν ἐλάφου· Στράβ.15,1,56 Ἴππους τε λέγει μονοκέρωτας ἐλαφοκρότους.

έλαφοκτόνος-ον κ. νεώτ. ὁ κτείνων ἐλάφου, ὁ κυνηγὸς ἐλάφου, ἐλαφοκυνηγός, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος· Εὐρ.Π.1133 ἐνθα τὰς ἐλαφοκτόνους θεὰς γιγ. χερσῶν, θιρόβ. ἐν ᾧ τὰς ἐλλαναφόνου), Ἀπολλ.Δάσκ.Ἐπιρρ.602,22.

έλαφοκύκς-πτος (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυκῆτων τῆς οἰκτο. τῶν ἐλαφομυκητοειδῶν.

έλαφοπόδαρος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ οἰσεὶ ἔχων ἐλάφου πόδας ὁ ταχύπους· 2) τὸ οὐδ. ἐλαφοπόδαρο ὡς οὐσ. ὁ ποὺς τῆς ἐλάφου.

έλαφοπούλο (τό) δημ. τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάτου.

έλαφοπόου-ποδος (τό) μον. ὁ ἔχων πόδας ἐλάφου· Ἰππιοτ.2,62,10.

έλαφος (τό κ. ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μ. τὸ ἀρσ. γένος ζῶων μυρμακτικῶν τῆς οἰκτο. τῶν ἐλαφιδῶν ἐλάφι, λάφι· ἸλΓ.24 ἔλαφον κερᾶν, αὐτ. Χ.189,Π.12.Ο.3,51 χρυσόκερων ἐλαφον θήλειαν ἄζοντα, Εὐρ.Ἰπν.218 μῦνες βαλίας ἐλάφους ἀγχιμυτόμενος, Διοδ.Σ.4,13 τὴν χρυσόκερων μὲν οὐσασ ἐλαφον, ἀγαγίης, διπεν, Ἀκρ.1647 ἐλαφος ἔξεπλήσθη, ἀπὸ τῆς παγανταίας Βαλκαρ. Φρασ.349 σὺν ἐλαφου, σὺν λαίκαται· ἢ π. ποι. μτφ. ὑβριστ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐπιθ. τῶν δεικνῶν ὅτι οὐκ ἰσχυρὸς ὁ λαγός· Ἰλ.Α.225 οἰνοβαρές κινῶς ὄμματ' ἔχων, καρδίην δ' ἐλάφου· 2) ἡ κέρας ἐλάφου ὡς ἱστῶρον ἐν Γεωμ.13,8,2· 2) ἡ ἑσάφῃ, τὸ δέσμα τῆς ἐλάφου· Λόγι.3,15 ἐλάφου πῆρα· 3) εἶδος πλακουστίου· Ἀθην.4,446Β· 4) ἔπηρ. ὁμοίωμα ἐλάφου ἐν χρ. ὡς βάρος· Ἐπηρ.Τεγίας.

έλαφοκαρδον (τό) μτγν. εἶδος ἀγρίου σκόρδου, σκόρδου· Ψ Διοσκ.2,182 ἑ· ὁ καὶ ὀφισκόροδον λέγεται· 2) ἀπόκρυπον β.β.λ.· αὐτ.4,80.

έλαφασσα (ἡ) μτγν. ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον τῶν ἐλάφων· Κωνσταν. Α.Π.6,253 εὐθῆραίο δειγνοθε Χωσάνδρου ταχίης σκῆλ' ἐλαφασσῆς.

έλαφοχοίρος (τό) νεώτ. ζῶολ. εἶδος ἀγριοχοίρου, βοδουροσα, ἄ. ἀγριοχοίρος ὁ ἐλαφος.

έλαφρά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀλαφρά κ. ἀλαφριά κ. λαφριά, κατὰ τρόπον ἐλαφρῶν, ἐλαφρώς, ἀνευ ὀδησεως, πτεσῶς, θερῶθου, ἀντιθ. βοριά· Σωλ.ωμ.Φαρμακ.Ἀδελφ. ἔξάνου κὶ ἐλαφρά πατῶσας ἰκαρδιακά σὰς γαρετῶ, Βίζυνη. Α.τ.Β.Αίρ. Γάμοι 17 ὁ Ἥλιος 'μυδαί' ἐλαφριά ἰκὶ ἀνφεται τὴ λαβῆαδία, Δρυσ.Βοτάν.138· 2) ἐπὶ ἀσθενειῶν καὶ τραυματίων, ἀνεκύνθως ἀντιθ. σοφάρως, ἐπικυνθύνως, βαριά· ἔχουν καὶ ἄλλοι πηλυθῶς ἐλαφρά, τὴν ἀρρώστια τὴν πέρασε ἐλαφρά.

έλαφράδα (ἡ) δημ. κ. ἀλαφράδα β.β.λ.

έλαφραίνω δημ. ἀλαφραίνω β.β.λ.

έλαφρία (ἡ) μτγν. κ. μον. ἡ ἐλαφρότης, ἡ κουφότης, ἡ ἐπιπολαιότης, ἡ ἐλαφρόνια, ἀλαφρομαλιά· Ἦσα. «κουφότης, μαρία»· ΚΔΚορινθ. 2,1,17 τοῦτο οὖν βουλόμενος μῆτι ἄρα τῇ ἐλαφρία ἐχρησάμην, Μακάρ.27,159C, ἔστ.Πον.30,12 ἐλαφρίαν παθῶν λογισμῶ· 2) μτγν. ἡ ἀνακουφισις, ἐλαφρωμα· Ἀρετ.Χρον.Νουά.2,2 ἀγαθὸν δὲ ἡ λίστις τῆς αἰτίης καὶ μὴ τοῦ θῆθους ἐλαφρῆ μούων· 3) Σουδ. «ολιότης».

έλαφρίζω κ. μον., ἐπ.γ. ἐν παρ. ἐλαφρίζωκα, καθιστῶ τὸ λαφρόν, ἐλαφραίνω, ὀθ. ἀνυφῶ, σηκῶν· Μόσχ.2,126 ἐλαφρίζωκε δὲ κούρην, Ἀλιαν. Ζ1,9,52 αὶ μὲν τευθίδες, ἐλαφρίζουσι ἐς αὐτάς ὄφου, Πλουτ.Ἠ9,317Β· 2) ὀθ. μτφ. ἀνακουφίζω, παρηγορῶ· Συνέδ.139D τῆς τῆς ἀρίστης ἔξεως ἐν φυλακῇ ἐλαφρίζουσι αὐτὸν, Διον. Φυσ. παράφρ. Ὀπν.1,7ετυμ.50 ἐλαφρίζοντες τὸν πόνον αὐτοῖς, Νώνν.Δ.3,335· 3) Ἐπηρ. παθ. ἀνακουφίζωμαι, ἀπολλύσσομαι ἐξ ἀναγκαστικῶν ἀνευσιφορῶν· 4) περιφροῦν, ἀβήφω, τὸ ποίρω στ' ἀλαφρά· Ἀρχ.0,87· 5) ἀντιθ. εἶμαι ἐλαφρός, εὐκίνητος· Εὐρ.ἀν.534,Β ὡς ἐλαφρίον γόνυ ἔχουιν, Καλλ. Δἠλ.115 ἢ ὄμ. σημ. κ. μέσ.· Πλουτ.4,98 κρηματικῶς δὲ κουφισθηλῶν, ἐλαφρισσάσθαι, ηῆθόσαι· 2)

έλαφρος (τό) Ἐπηρ. ἴων. μῆτι ὄν. μῆνος ἐν Κνίδω.

έλαφρο- κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀλαφρο- ἡ λαφρο-, α' συνθετικὸν πολλῶν λ. θλητῶν ὅτι τὸ αὐτὸ τοῦ β' συνθετικῶ ἀσημαντόμων ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐλαφροῦ ἢ μτφ. τοῦ κόφου, ἐπιπολαίου, ὀφον ἐλαφρογίσις, ἐλαφροπατῶ, ἐλαφροπῆρας, ἐλαφρομαλός, ἐλαφρόνια, ἐλαφροποιήτης, ἰάλαφρο-νετρα, λαφρόξυλο, ἀλαφροβουλία.

έλαφρογενος-ον μον. λεπτόγενος· Γεωμ.3,3,11.

έλαφροήσκιος-η-ο δημ. κ. ἀλαφροήσκιατικὸς β.β.λ. ὁ ἔχων ἐλαφρὸν σκίαν, μὴ ἐπιφέρουσα ἐνόλησις ἐς τὸν ὄπ' αὐτῶ ἀναπαυόμενος, ἀντιθ. βαρσκιω-τας· 2) εἶδ. κατὰ λαϊκὴν δευσιδομονίαν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τῶ βῆλης φαντάσματα, ἀερικά πρόβ. ἐλαφροστοιχίτης.

έλαφροκέφαλος-η-ο δημ. κ. ἀλ- ὁ ἐλαφρός τὸν νοῦν, κουφώσις ἀνόητος ἐλαφρομυλός.

έλαφρολόγημα-ατος (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλαφρολόγῃ β.β.λ.

έλαφρολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐλαφρολόγῃ β.β.λ.

έλαφρολόγος-η-ο(ν) νεώτ., δημ. κ. ἀλαφρολόγος ὁ λέγων ἐλαφρότητα, ἀνοήσις, ἀλαφρόλογος, ὁ ἀνοήσιος, ἐπιπολαιὸς λόγιος λέγων· Ζερβ. μτφρ. Ἰλ.Θ.213 Ἦρα ἐλαφρόλογος, τί λόγο εἶπες· 2) τὸ οὐδ. κ. πηλθ. ὡς οὐσ. ἐλαφρολόγος ἰταὶ αὐ ἀνόητος, ἐπιπολαῖος ὁμιλῶν πρόβ. ἀλαφρολόγος.

έλαφρολογῶ-ἑ νεώτ. κ. δημ. αὐτῆ. λέγω ἐλαφρότητα, μαρία, ἀνοήσιος, ἀλαφρόλογος.

έλαφρομιάδω ἐπίρρ. μον. ἐπὶ ἐλαφρῶ, μικρῶ μισθῶ, μὲ μικρὸν ἀνοήθην· Μιχ. Ἄκου.2,266,31.

έλαφρομαλιά (ἡ) δημ. κ. ἐλαφρομαλιός β.β.λ.

έλαφρομυαλός-η-ο δημ. κ. ἐλαφρομυαλός β.β.λ.

έλαφρόν (τό) νεώτ. εἶδ. ὡς οὐσ. σημεῖον τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, θλητῶν κάθοδον κατὰ δύο φθόγους ὑπερβατῶς.

ἐλαφρόνεια (ή) νεότη. κουφόνοια, ἐπιπολιότης, μαρία, ἀλαφροσύνη.
ἐλαφρόνους-ου κ. ὄσυναφρ. -οος-οον κ. νεότη. ὁ ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, κοῦφος, ἐλαφρόμυλος· Φωκ.κλ. Σ.τοβ. Ἀνθολ.4,10 πολλοὶ τοὶ δοκέουσι σαφῆρονες ἔμμεναι ἄνδρες, .. ἐλαφρόνοιοι ἐπ' ἄνδρας, Νόμ.Δ.10,247 παιδὸς ἐλαφρόνοια.
ἐλαφροπαίρων ὄνη. κ. ἀλ.-παθ. ἐλαφροπαίρων ἐν χρ. μ. κτ. ὄνη. ἐλαφροπαθήκα κ. κτ. μη. παρ.κ. ἐλαφροπαρμένος, ἐλαφρός ἴσται ἐπιπολιώως, οὐχὶ σοβαρὸς, οὐχὶ προσκίτωνος παίρων· ἐκτύπη, ἀντλαγμῶνται κατὰστασιν τινα ἢ γενοῦν τι, δὲν τὸν δῖνα τῆ σημασία τοῦ πρέπει· ἀλαφροπήρε τὸ γάμο -τῆ ζωῆ -τις δυσκολίες -τὴν ἀντίδραση· ἢ ἐπὶ δεινοῦ, οὐχὶ βαρέως ὄχθου, λυπούμαι ἐπὶ τῷ γενομένῳ, δὲν πολυστενοχωριέμαι, δὲν πολυκοκίζομαι· γνομ. ποῦ ἐλαφροπαίρει τὸ χαμῶ, δὲν ἔχει κίλια γερασμῶ· ἢ εἶδ. ἐπὶ ἀπρωκτικῆς προσβολῆς, δὲν ἀγανακτῶ, δὲν ὀργίζομαι ὅσον ἔδει, δὲν δίδω εἰς τὴν γενομένη ἢ τὴν ἐπιχειρηθεῖσαν ἀτίμωσιν μου τὴν προσκόμισαν σημασίαν· ἐλαφροπήρε τῆς βρισιῆς -τὸ χαταούκιμα -τὸ καράτωμα του· 2) παθ. εἶδ. ὁ ἀφρ. ἐλαφροπαρμένος· ἀπέστει, ἐπαθα ἐλαφρῶν, μικρὰν τινα ἀναπήρην μέλους τοῦ σώματος μου ἐξ ἔγκεφαλικῆς συμφορῆσεως· μὲ τὸ πρῶτο κόλοιο ἀλαφροπαθήκα, μὲ τὸ δεύτερο (ἀπέστει με παράλυτος) ἢ ἢ μη. παθ. παρ.κ. ἐλαφροπαρμένος ὁ ἐκ συμφορῆσεως παθὼν καὶ ἔχων ἐλαφρῶν τινὰ πῆρσων, δυσκομφίαν μέλους τοῦ σώματος, ὁσον τὸν τραχιλοῦ ἢ κεράς ἢ ἰοδός· ἢ ὄμ. ἢ αὐτῷ πρ. ἀπὶ ἐλαφροπαρτος βλλ. **ἐλαφροπαρτός**-η-ο ὄνη. ὁ αἰωνιῶδες ἰσοστάς καὶ ἔχων σωματικὴν τινα πῆρσων, ἀλλὰ κυρ. πνευματικὴν διαταραχὴν, ὁσον μὲλῶν τῆς νοσήσεως, τῆς κινανότητος τοῦ ἐκράσασθαι, εἰδικὴν φρενοπάθειαν κττ., ψευδαπαρμένος ὑπὸ τῷ λαοῦ ἀποδιδομένου εἰς ἐπλήρησαν φαντασματῶν ἢ ἔξτικτων, ἢ ἐλαφροπαρμένος πρὸς ἐλαφρόνοιοι 2) **ἐλαφροπαρῶ**-ῶ ὄνη. βαθὺ δὲ ἐλαφροῦ βήματα, παθὸ ἐλαφρῶ· Ἀνθρ.μ.εφρ. Ἐπι.βεν.58 ἐλαφροπαροσά ἀπάνω τῆ βροσά τῆς κλῶσε. **ἐλαφρόπετρα** (ή) ὄνη. κ. ἀλαφρόπετρα βλλ. **ἐλαφροπιάνω** ὄνη. κ. ἀλαφροπιάνω βλλ. **ἐλαφροπιστά** (ή) νεότη. τὸ εὐχερῶς δίδειν πίστιν ἰδίως εἰς ἐπιπολιώδητας ἢ μαρίας. **ἐλαφρόπιστος**-η-ο ὄνη. κ. ἀλαφρόπιστος βλλ. **ἐλαφροπισνίτης** (ή) νεότη. κ. ὄνη. κ. ἀλαφροπισνίτης θηλ. -ισσα, κατὰδὸς ἐκίνων ἐλαφρῶν ποιητῶν, ὁ ἐλαφροπισνοῦ, ἀντιθ. βαρυσπισνίτης. **ἐλαφροπισνοῦ**-οῦ νεότη. ἐλαφροπισνίτης βλλ. **ἐλαφροποιῶ**-ῶ μων. καθιστῶ τὸ ἐλαφρῶν, ἐλαφρώω· Στουδ.Θ.εὐδ.1369. **ἐλαφρόπους**-ποδός (ή) ἄ μων. ὁ ἔχων ἐλαφροὺς πόδας, τοχίλους, γρήγορος, λαφροπόδης· Ἡσ. «ἀεροπόδος, τοχίποδός, ἐλαφροπόδης». **ἐλαφρός**-ῶ-ἄν κ. -ῶς-ἄν (Πρω.3,Ν.5,20) κ. μων. κ. νεότη. ὄνη. κ. ἀλαφρός κ. (ἀ)λαφρός -ἐλαφρῆ (ή)λαφρῆ κ. -ἐλαφρῶ κ. -ἀλαφρῶ κ. (ἀ)λαφρῶ, σινγκρ. ἐλαφρότερος, ὄνη. κ. (ἀ)λαφρότερος κ. (ἀ)λαφρότερος, ὑπερθ. ἐλαφρότατος, ὄνη. κ. -ἄτατος ὁ ἔχων μικρὸν ὄλιγον βάρος ἀντιθ. βαρὺς· Ἰ.Μ.450 τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου πῆρα ἀγκυλομήτην, ἦρ.3,23 ὅσα βύβου ἐστὶ ἐλαφρότερη Πλάτ.Πη.43C παρ.μ. πῆρα βαρὰ γὰ τὸ βεμῆμα κὶ ἐλαφρὰ γὰ τ' ἀγκυλῶν (κυριακ. ἐπὶ οἰκοδομῆς κ. μη. ἐπὶ συνολογήσεως καὶ ἐκτελέσεως ἐργασίας), Πολιτ.Ἐκλ.Τροπ.16,12 ποίρνωμεν τ' ἀλαφρὰ σταθὰ κὶ τὸ βαρὰ ντουφέκια· ἢ Ἐπιρ. ἔχων κ. νεότη. φρ. εὐχίτη ἐἰς νεκρὸν γάτον ἐκὸς ἐλαφρῶν ὄνη. ὄνη. νά 'ναι τὸ χῶμά σου ἐλαφρῶ ἢ μη.

μη. φυχὴ ἐλαφρὰ ἢ ἀπληλαγμένη μερίμης· ἢ ὄμ. ἐκκλ. ἐλαφρὸς ὄθος ὁ ἀπληλαγμένος καὶ ὄνη. ὄνη. Εὐχὴ Ἐπιρ. θεός ἄμιν.. ὄνην ἐλαφρῶν καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπληλαγμένον· 2) εἶδ. κ. νεότη. κ. ὄνη. ἐπὶ ἐνδυματίων καὶ κίλωνεκαυσμάτων, ὁ οὐ τὸ βάρος δὲν εἶναι ἀξιολόγως αἰσθητὸν εἰς τὸν φέροντα, ὄθ. ὁ λεπτός κ. συνεκδ. ὁ μὴ προφυλάσσαν ἐπαρκῶς ἀπὸ τοῦ φύχου, ὁ ἀνεπαρκῆς πρὸς θέρμανσιν τοῦ φέροντος· Ἐ.Κυκ.δ.11 τὸν δὲ κυνηγετὴν ἔχοντα ἔξιναι ἡμελημῆν ἐλαφρῶν ἐσθίτα ἐπὶ τὸ κυνηγεῖσιν, -φορεῖ ἐλαφρὰ ἐνδύματα καὶ τὸν χεῖρῶνα, -ἐλαφρὸ παλῶ, -ἐλαφρὰ κουδέρτα· ἢ εἶδ. ἐπὶ ὄλων κ. ἐπὶ ὄλημοσῶ, ὁ μὴ βαρῶνων πολλὸ τὸν φέροντα, ὁ οὐ εὐχέρως χειρίζεται ὁ ὄλητης, ὁ μὴ διὰ τὸ βάρους τοῦ ἐπάγων δυσκοινησάν· Πλάτ.Νόμ.δ.25D ἐλαφρὰ δὴ τὸ ὄληα ἀναγκαῖον ἐν τῷ τοιούτῳ κεκτῆσθαι καὶ μὴ βάρος ἔχοντα θεῖν, -ἐλαφρὰ ἀσπίς, -ἐλαφρὸς ὄλημοσῶ, -ἐλαφρὰ πανοπλία, -ἀλαφρὸ ντουφέκι (λαφροτοφέκο, κοντοτοφέκο ἢ 3) ὄθ. ἐπὶ στρατιῶν, ἐλαφρὸς ὁ δι' ἐλαφρῶν ὄλων, βλ. προηγ. ὄλημῶσῶ, ὁ μὴ φέρων πανοπλίαν, ὁ φύδός, ὁ εὐζῶνος βλλ.Ἐ.Ἐ.Ἄ.3,37 τοξότας καὶ ἀσπενδούσους εἰς τετρακοσίους μάλα ἐλαφροὺς καὶ εὐζῶνους, Πλουτ.Φα.6,7 ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδωκτεῖς τὸ πλῆθ. ἐλαφροῖ (οἱ) κ. ὡς οὐα. τὸ τμήμα στρατιῶν τὸ ἔξ ἄνδρῶν ἐλαφρὸς ὄλημοσῶν· 4) εἶδ. ἐπὶ ἄνθρ. ἐν ἀναφρ. πρὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ ἐφηδικός, νεονικός· Ἐ.Ἐ.Ἄ.Ἄ.3,5,27 μέχρι τῆς ἐλαφρῆς ἡλικίας ὄλημῶσῶ καυφοτέρος ὄλημοσῶ 5) μων. εἶδ. ἐπὶ ὄλων, ἀνοχῶρως, ἀσθενῆς πρὸς ἀνίστασιν· Πολύβ.5,62,6 τὸν δὲ πῶλεων αὐτὸ προσετίβεντο· 6) ἐπὶ ἄνθρ. κ. ζῶων, ὁ μετ' ἐλαφρότητας, μετ' εὐκολίας κινούμενος, ὁ εὐκίνητος, ὄθ. ὁ ταχὺς, ὁ γοργός, ὁ γρήγορος· Ἰ.Μ.745 ἢ μάλα ἐλαφροὺς ἄνθρ, ὡς ῥεῖα κυβιστῶ, ὄθ.370 ἴππου οἱ τοι ἐλαφρότατοι θείειν, Ἐ.Κυκ.μ.2,3 τὸ δὲ εἶδος (κυβῶν) ἐλαφρῶν· 7) μη. κ. νεότη. κ. ὄνη. ὁ μὴ καταπονητικός, ὁ μὴ κουραστικός, μὴ ἐξουλητικός, ὁ μὴ φυσικῶς ἐπαχθός κ. γεν. ὁ ὄλιγον αἰθῆτος· Ἰ.Μ.Χ.287 καὶ γεν ἐλαφρότερος πόλεμος τρώκοσι γένιοιο, Ἄντιφ.3,1,2 ἐλαφρότερον τὴν συμφορὰν καταστήσατε, Δημόκρ.24 ἰόνος ἐλαφρότερος ἑαυτοῦ συνθηθεῖ γίνεται, ἐλαφρὰ ἐργασία, -ἐλαφρὰ ποιητῆ, -ἐλαφρὰ τάλαντευσίς τοῦ πλοίου, -ἀλαφρὸς χεῖμωνας (οὐχὶ βρωμῆς), -ἐλαφρὸ καλοκαίρι κ. σινγκρ.· Μάξ.μ.173 ἐλαφρότερον ἄλιος, ἀλαφρότερον δουλεῖα· 8) ὄμ. κ. ὄνη. ὁ εὐκόλος, ὁ εὐχερῶς γινόμενος· Ἀλοχ.Πρ.263 ἐλαφρῶν.. παραινέιν νοουθετεῖν τὸν κακῶς πράσσοντα, παρ.μ. ἀλαφρὸ τὸ κανονάρημον, ὄσηκο τὸ ψάλλοισιν, εὐχερῆς τὸ ὑπαδεκίενεθ, δυσχερῆς τὸ ἐπιτελείν· ἢ ὄθ ἡ καταδολῆσις ἢ ἡ λύσις εὐχερῆς, ὁ εὐνόητος· Πλουτ.ἦθ.133B πολλὰ μὲν ἐστὶ τῶν φυσικῶν προδήλωνων ἐλαφρὰ καὶ πῆρα· 9) μη. κ. νεότη. κ. ὄνη. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ οὐχὶ ἰσχυρός, οὐχὶ βίαιος, ὁ ἀσθενὴς πῆρων ἀντιθ. σφοδρός· Ἀλοχ.Πρ.125 αἰθρὰ δ' ἐλαφραῖς πτερόων βίαιος ἠσσοσφιζει, -ἐλαφροὶ ἀνεμοί, Ζερβ.Τροπ.Κκ.14,23 φυσῶν τὸ ἀγέρα ἐλαφρῆς πνοῆς ἢ νεότη. κ. ὄνη. κ. ἐπὶ τῆς θεολάσεως· ἐλαφρὰ θαλασσοταραχὴ -ἐλαφρὸ κόμω· ἢ μων. κ. ἐπὶ τοῦ πυρός· Διοσκ.2,91 ἐλαφρὸ χρώμενος πυρῆ· 10) μη. ἐπὶ θαλάσσης, ὁ ἀβάθης, ὁ ρηχός· Περιήλ.Ἐρ.Θαλ.55 ἐλαφρὸς θιάλλουσι ρηχὸ πῆρσων, Ἀλ.Ζι.9,49· 11) μων. ἐπὶ ποταμῶν, ὁ μικρός, ὁ μὴ ρυχὸς οὐχὶ μέγαν, ὁ ἀβάθης· Πολύβ.16,17,7 ὁ δὲ ποταμῶς.. τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρὸς, εἰνα λαμβάνων αἰθῆ-

σιν· 12) μτν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τροφῶν, ὁ μὴ βαρὺ διὰ τὸν στόμαχον, εὐπεπτος, εὐκόλο-
 νήνευτος· Πλούτ. Η8.137Α ἀγνοῦσθε τί τῶ σώ-
 ματι μὴθέν ἐλαφρόν καὶ ἄλιον ἔσται, Ἀθῆν.
 3.110Α Ἰάλαγον τοῦτο ἐλαφρόν τ' ἐστὶ καὶ
 ἄτρονον, - τὸ γάλα εἶναι ἐλαφρὰ τροφή, - ἐλα-
 φρόν(ν) φαγητόν(ν)· || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ φαρ-
 μακῶν, ὁ ἥπιος ἐνεργῶν, ὁ μὴ λίαν δραστηρὺς·
 ἐλαφρόν(ν) καθάρσιον(ν)· || δημ. κ. ἐπὶ τοῦ ὕδα-
 τος, τὸ μὴ βαρύνον, τὸ διευκολύνον τὴν πέψιν·
 τὸ νερὸ τῆς βρύσης τοῦ βουνοῦ εἶναι ἐλαφρό,
 ὅσα νὰ πῆς δὲν σὲ βαραίνει· 13) νεώτ. κ. δημ.
 ἐν ἀναφ. πρὸς ἐνεργεῖαν, ἥσιος, οὐχὶ δρυμῶς·
 ἐλαφρὰ μάλαξις - θωπεία, - ἐλαφρὸ τρίψιμο,
 ἐλαφρὰ ἐπιπλήξις· || ὁσθενής, οὐχὶ ἄμεσος,
 οὐχὶ ἔντονος, οὐχὶ ἐμφανής· ἐλαφρὰ ἀναπνοή,
 - ἐλαφρὰ χυλότις· || κ. μτφ. ἐλαφρὸς ὑπαινη-
 μός, - ἐλαφρὰ εἰρωνεία· 14) κ. νεώτ. κ. δημ.
 ἐπὶ νοσηρὰ καταστάσεως, ἡ οὐχὶ βαρεῖα, ἡ οὐχὶ
 ἔντονος, πρβλ. ἀνωτ. 7) - Ἐυρ. Βάκχ. 851 πρῶτα 2)
 ἐκτισσον φρονῶν, ἐνέξις ἐλαφρῶν λύσσαν ἰδῆν
 βακχικὴν μανίαν, τὸν βακχικὸν παροδικὸν παρὰ-
 ληνον, - ἐλαφρὸς πυρετός, - ἐλαφρὰ ἀδιαιεσία,
 Ζερβ. Λυρ. Σατ. 4.125 κ. ὅτι, νὰ λέγῃ ἰὸ γέρας ἰ
 σκιάζεται, ὡς κὶ ἀλαφρὸ συνέχῃ· 15) μτφ. γεν.
 ἐπὶ πρῶσ. πρῶτος, ἡσυχῶς, ἥπιος, ἀνεύχλητος,
 ἐνίστο ἐν εἰρων. σημ. ὡς δημ. τὸ ἀγαθός· Πλάτ.
 Ἐπιστ. 360C μάλλαν ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης δοξείεν
 εἶναι, Ἰσοκρ. 12.31 σπᾶς δ' αὐτὸς ὡς δυνα-
 τὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριεστάτους τοῖς συν-
 ούσι παρέχοντας, Θεοκρ. 2.124 ἐλαφρὸς καὶ
 καλὸς πάντες μετ' ἠθίοσι καλεῖται· || Ἡσ.,
 Ἐταφρός· Ζεὺς ἐν Κρήτῃ· πρβλ. μελίσκος
 16) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ ὄνου, ὁ οὐχὶ βαθὺς,
 ὁ ἀνακομφιστικός, ὁ ἐξ οὗ εὐκόλως ἀνανήγει τις,
 τὸ ἀλαφροῦνι· εὐχὴ ὄνον ἐλαφρόν (ὄνειρα
 γλυκὰ) πρβλ. ἀνωτ. || ἐκκλ. 17) νεώτ. κ. δημ.
 ἐπὶ ὁσμῆς ἢ ἀναθυμιάσεως, ὁ μὴ προσβάλλων
 ἐνίστονος τὸ ὁσφρητικὰ νεῦρα, ἄτονος, ὁσθενής,
 ἀδύνατος ἀπένευε ἐλαφρῶν θυσιασμίαν, ἀγα-
 πὸ τὰ ἐλαφρὰ ἀρώματα, - ἐλαφρὰ ἀποφορᾶ·
 18) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων καὶ ἐπὶ
 παρασκευασμάτων, ὁ μὴ πλούσιος εἰς περιεκτι-
 κότητα τοῦ κυρίου συστατικοῦ, ὁ ἀραιός, ὅθ. ἐπὶ
 φαγητῶν κ. ποτῶν ὧν ἡ κατάχρησις ἐπιβλαβής,
 ὁ μὴ ἐν συνήθει χρ. προκαλῶν διαταραχὰς πρβλ.
 ἀνωτ. || ἐλαφρὸς κηρὸς - κηρῆς, - ἐλαφρὰ οὐ-
 νονήματα, - ἐλαφρὰ κρασί· || εἰδ. ἐπὶ γεύ-
 σεως ἢ ὁσμῆς ἐδαωδύμων καὶ ποτῶν, ἡ παραλλάσ-
 σουσά πως, ἡ διάφορος τῆς συνήθους κ. ἰδ. ἡ
 μεῖοδία τὸ εὐγεύστα· τὸ φαγητὸ ἔχει ἐλαφρὰ
 τσίγκαν, - τὸ κρασί σου ἔχει ἐλαφρὰ στυφάδα -
 εὐμία· ἰδ. συνηθεῖ, στυφίξ, εὐνοεῖρενι·
 19) νεώτ. φσ κ. δημ. ἐπὶ στερεῶν καὶ ὑγρῶν,
 ὁ ἔχων γαυλὸν, ὀλιγον εἰδικόν βάρος· ἐλαφρὰ
 μέταλλα, - ἡ κημίλα εἶναι ἐλαφρὰ πέτρα· κ.
 συγκρ. τὸ λάδι εἶναι ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸ νερὸ
 20) μτν., νεώτ. κ. δημ., μτφ. ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἐπιπό-
 λαιος, ὁ κοφικός, ὁ ἀνόητος, ἀλαφρόμυαλος, λο-
 γομυαλος, ὁμιλοῦς ἀπίθ. νονεχίς, ἐμβριθῆς
 σοδαρὸς, μυαλομένος· AB 96.6 ἐλαφρός, ὁ τὰς
 φράσας κοφικός· Πωλύδ. 6.56.11 πᾶν πλῆθος ἐστὶν
 ἐλαφρόν καὶ πλῆθος ἐπιθυμῶν παρανομῶν, - σὲ
 ἀνθρώπου ἐλαφρὸ δὲν ὑπορεῖ κανεὶς νὰ βασι-
 σθῆ· 1 νεώτ. κ. δημ. ἢ λ. ὡς ἐπίθ. τοῦ θηλ. μετα-
 πτῆται εἰς τὴν ἀνορ. σημ. ὅμ. κ. τοῦ αὐτ., ἀν' αὐτοῦ
 ὄλητο πρῶσ. θηλ. γένουσι· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ
 γυναικῶν ἐν ἠθικῇ ἐκδοχῇ, ὁ εὐειθερῶν, ἀκόσμιος
 ἀνευκὴμων ἠθῶν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ γενετήσια,
 ὁ εἰς πορνείαν ἐκδύσας ἡ ἐπιρρηγίς, ὁ ἀσέλγης·
 ἐλαφρὰ γυναῖκα (ἡ πορνευομένη), - ἐλαφρὰ κορ-
 ρίται (τὸ ἀσέμμως συμπεριφερόμενον, τὸ ἀνήθ-

κόν) συνῆθ. ἐν περιλήπτ. φρ.· γυναῖκα -ες - κορ-
 ρίται-ια τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου· || φρ. νεώτ. γεν.
 ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἠθικὴν· μὲ ἐλαφρὸν συνειδη-
 σιν = ἀσυνειδητῶν, - ἐλαφρὸ τῆ καρδίᾳ = ἄνευ
 τύφσεως· 22) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λογιεργικῶν κ.
 μουσικῶν συνθέσεσιν, ὁ ἄπλως καὶ μόνον χροῖ-
 τέρφεως τῶν ἀναγνωστῶν ἢ ἀκροατῶν συνειδει-
 μένος, ὁ στεροῦμένος σοδοροῦ νοήματος, ὁ ἐπι-
 πολετικῶς φηγαγωγικός, διασεδαστικός· ἐλαφρὸ
 φιλολογία, - ἐλαφρόν(ν) θεατρον(ν), - ἐλαφρὰ μου-
 σική σύνθεσις· 23) νεώτ. ὡς οὐσ. τὸ οὐδ.
 ἐλαφρόν βλλ.· 24) νεώτ. εἰδ. νουτ. ἐπὶ πολε-
 μικῶν πλοίων, τὸ ἔχον μικρότερον ἐκτόπισμα καὶ
 ἐλαφρότερον βλ. ἀνωτ. 2) ὄπισθον πλοῖον, ὁλον
 τὰ ἀβωρῶτα καταδρομικά, τὰ τορπιλλοδόλα, τὰ
 ὑποβρύχια σθθ. ἐλαφρὸς στόλος (ἰδ. ἐλαφρὰ στρατὰ)
 ὁ συγκείμενος ἐξ ἐλαφρῶν πλοίων· || ἐπὶ ἰστιῶν,
 ἐλαφρὰ τὰ ἀνώτερα ἰστία παντός μετὰ τετραγῶ-
 νων ἰστιῶν ἰσοπονητῶν πλοίου, δημ. τὰ φηλα πανά.
ἐλαφροσέρων δημ. ἡ ἀλαφροσέρων βλλ.
ἐλαφροστοχεῖτης (ἰ) δημ. ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ
 ἐλαφρὸ στοιχεῖ, ὁ ἐλαφροστοχικός, ὁ ἀλαφρο-
 στικωτός βλλ., ἀντίθ. βαρυστοχεῖτης.
ἐλαφροστόμος (η-ο) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἡ-
 πνων, ὁ ἔχων ἐλαφρὸν τὸ στόμα ἢ ἀπαλὰς γνάθους
 καὶ δυσχερῶς φέρον τὸν γαλινόν, ἄ. ἀπολόγια-
 θος ἀντίθ. σκληρόγαθος.
ἐλαφροσύνῃ (ἡ) δημ. κ. ἀλαφροσύνῃ βλλ. ἀνα-
 κομφισίς, χαλάφρωμα· Βίζην. Σύνεφεσ 6) τ' ἀ-
 στραποδρόντι, ὁ στεναγμόμας εἰν' ἐλαφροσύνῃ.
ἐλαφρότης-πτος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -ότητα
 ἢ ἰδιότης τοῦ ἐλαφροῦ, ἡ κουφότης, ἡ ἀλαφροδία,
 ἀντίθ. βαρῶτης· Πλούτ. Λυκ. 17 γλαφρὰ γίνεται
 τὰ βρέφη, διὰ τὴν ἐλαφρότητα τῆς ὄλης
 2) ἡ εὐκηνσία, ἡ ταχὺτης τῶν μελῶν· Πλάτ.
 Νόμ. 795ε ἐλαφρότης τὲς ἔνεκα καὶ κάλλους
 τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν· 3) μτφ. νεώτ.
 κ. δημ. ἡ ἔλλειψις σοβαρότητος, ἐπιπολετικῆς
 κουφότης· ἀντίθ. σοβαρότης, εὐβριθεία· τὸ
 ζήτημα ἐξητάσθη μὲ κάποσιαν ἐλαφρότητα, - φέ-
 ρεται - ἐνεγοῖ μὲ πολλὴν ἐλαφρότητα· 4) νεώτ.
 κ. δημ. ἐπὶ ἠθῶν ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα, τὸ μὴ
 ἔχειν αὐστηρά, ἀγὰ ἡθῆ πρβλ. ἐλαφρός 20)
ἐλαφροτοκία (ἡ) Ἐπιγρ. ὁ μικρὸς τόκος.
ἐλαφροτόκος η-ο δημ. κ. ἀλαφροτύκιος ὁ
 κήπιος ἐλαφρός κατὰ τὸ βάρος· 2) μτφ. ἐπὶ πρῶσ.,
 ὁ ὀλιγον ἐλαφρὸς τὸν ὄνον, εὐήθης, κοινοεργικός.
ἐλάφρυνσις (ἡ) νεώτ. ἡ ἐλάττυσις, ἡ ἀπα-
 λλαγὴ ἀπὸ φέρτων, χαλάφρωσις· ἐλάφρυνσις
 φορτίου 2) μτφ. ἡ ἐλάττυσις ἠθικῶ βάρους,
 ἡ ἀνακομφισίς, τὸ χαλάφρωμα.
ἐλάφρυντικὸς-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέ-
 ρων ἐλάφρυνσι, καταπρόσμων, ἀνακομφισίαν·
 φάρμακα ἐλάφρυντικά· 2) νομ. ὁ συνεπαγ-
 κόμενος μετριεσίμων ἐν τῷ καταλογισμῷ ἀδικημάτων,
 βλ. κ. κωτων· || τὸ οὐδ., ὡς οὐσ. ἰδίων ἐν τῷ πλῆθ.
 ἀπὸ τοῦ πον. νυμῶν ὀριζόμενοι περιπτώσιαι εἰ-
 πάγουσαι μετριεσίαν τῆς διὰ τὴ ἀδικίαν ὠρι-
 σμένης ποσῆς, οἷα ἡ μέση, ἡ ἀνοήσιος σύμμετρος,
 ἡ ὑπερβασίς ἀμόνη κττ.· τὸ δικαστήριον τὸν
 ἐκπρῆξεν ἔνοχον ἀναίρετικῶς ἀπὸ ἐλάφρυντι-
 κῶν· || κατ' ἐπέκτ. γεν. λόγος ἐπιβάλλων ἐπιει-
 κτικῶν κριτῶν· κ. ἀν' τὸν ἀπίστητα ἢ γυναῖκα
 του, ἔχει τὸ ἐλαφρυντικὸν κῶς αὐτὸς ἦταν παλιάν-
 θρωπος ἐπίπρ. -ὡς δημ. -α.
ἐλαφρόνυ μτν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ἐλαφρό-
 νυ ἢ ἀλ. κομιστῶ τὸ ἐλαφρόν, ἐλαττῶ τὸ βά-
 ρος· AB 298.29 ἐλαφρόνυ σε τὸ βάρος· κ.
 παθ.· Ἰππιατρ. 126 ἐλαφρόνυσται τὸ δ' οἰκου·
 2) καθιστῶ τὸ εὐκόλον, ὀλιγώτερον ἐπαθήξ·
 Ἰουλ. Λόγ. 1.18C ἐλ- τὸν πόλεμον· κ. παθ.· Βάθρ.
 11.6· 3) μτφ. ἀνακομφίως· Εὐσάβ. Μον. δ. 1 ἐ-

άνις, Νικήτ.Εὐγ.239 ἐλαφρύνεις ἐμὲ τῶν ἐμῶν παθημάτων' ἴ) ἀπαλλάσσω, ἀπὸ βάρους ὑπερσίας: Χαριτ.67 ταῦτον ἐλαφρύνω τῆς διακονίας ἢ ὅμ. ἐπὶ φόρων, ἀπολλάσσω καταβολῆς, εἰσφοράς: Ἰουστίν.Νεαρ.43,12 ταῦτον ἐλ- τῆς συντελείας ἢ ὅμ. παθ. ὅμ. νέω. ἀνακουφίζομαι: Πλάτ.ἐλαφρυνθῆναι τὸν χρέωσ' 4) νεώτ. κ. ὅμ. ἀμτ. καθίσταται ἐλαφρότερος, χῆνω ἀπὸ τοῦ βάρους: ἐφύρανε καὶ ἐλάφρυνε, - με τῆ διαίτα ὅσα πῶσι καὶ ἀλαφρένι: ἢ μον., νεώτ. κ. ὅμ. ὅμ. μτφ. ὄψθ. ἀνακουφίζομαι: μτφρ.Μ08' Ἀπολ.κων.Τυρ.λ.Καρ.'Ατ.4Α,115 ὡς εἶδεν τὴν ἀγάπην τῆς, ἐλάφρυνε δαμάει, - ἐλάφρυνε ὁ ἄρρωστος. **ἐλαφρός**-ιά-θ ὅμ. κ. ἀλαφρός ἐλαφρός βλλ. **ἐλαφρῶ-ώ** μτν. ἐλαφρῶσα βλλ.: Πλάτ. ἐάν εὐρωμεν αὐτοὺς ἐλαφρῶσαντάς τινα ἢ κ. μέσ. ἐλαφροῦμαι ἀνακουφίζομαι: Ἀντοχ.Οὐλιῶν 110C ἐκείνῳ μὲν τοῦ βάρους ἐλαφροῦνται' 2) Ἡσ. «ἀλέγνεται κοκότος, ἐλαφροῦται». **ἐλάφρωμα** ἴδιό ὅμ. κ. ἐλάφρωμα βλλ. **ἐλαφρώνω** ὅμ. κ. ἀλαφρώνω κ. λαφρώνω καθίστω τὴν ἐλαφρότερον, ἵππον ἐπιχθές, ἐλαττώ, μεινῶ τὸ βάρος: ἐλαφρώνω τὸ φῆριον τοῦ πλοίου ἢ κ. ἐπὶ τῷ φέροντος τὸ βάρος: ἐλάφρωστέ θάρκα' 2) ἀναφρ. πρὸς κίνωσκεπάσμα, ὀλιγοστέω, ἵνα μὴ ἐπιφέρω ὑπερβολὴν θερμότητα: ἐλάφρωσα τὰ σκεπάσματα ἢ κ. πρὸς ἐνδύματα, ἐνδύσασθαι με ὀλιώτερα ἢ λεπτότερα φορέματα' 3) μτφ. ἀνακουφίζω: Βοηλαρ.Στοιχοῦρη.1,421 πέτε μου κῆπ'... μίπηες καὶ μ' ἐλαφρώσῃ' 4) ὅμ. ἐπὶ νόσου, ἀλαφρώνω βλλ. **ἐλαφρώς** ἐπιρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐυέρως, εὐκόλα: Ὁδ.Ε 240 τὰ [ἐ]νδραῖα οἱ πλοῖων ἐλαφρώς' 2) ἀκόπως, εὐκολοτέρως: Πινδ.Π 293 φέριν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυμένον... ζυγόν' 3) κ. νεώτ. εὐκλήτως, εὐστροφῶς, ταχέως: Ἀριστ. Ἀχ.217, Ξεν. Ἀνδ.1,13 ἡ δὲ ὄρχηστ' αὐτοῦ πυρρίην ἐλαφρῶς - χορεύει ἐλαφρῶς' 4) κ. νεώτ. μτφ. ἐπιπολεῖς, σὺν σφοδρῶς: Σχολ.Θεοκρ.1,10 ἠρῶσθ οὐκ ἐλαφρῶς, - ὠμώτα ἐλαφρῶς' 5) νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀκίνδυνον: ἐπληγῶθ ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὄμον' 6) κ. νεώτ. ὀλιγον: Ἰνπιαιο295 ἐλαφρῶς ἐφεῖ ἐπ' ἀνθρακίαν. **ἐλάφρωσις**-εως ἴη μον., ὅμ. -η κ. ἀλάφρωση ἢ σμικρυνσις, ἡ ἐλάττωσις: Ἀχμ.Ὀνειροκρ.240,21 ἐλάφρωσις τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ' 2) ὅμ. μτφ. ἀπαλλαγὴ ἀπὸ θλίψεως ἢ μετριάσις ταύτης, ἀνακούφισις, ἐλάφρωμα. **ἐλαφρότης**-ους-ες μτν., συγκρ. -ωδέστερος ὁ ὁμοιος πρὸς ἐλαφρον κατὰ τὴν δειλότητα: Εὐνάπ.π. Φωτ.169,64,13. **ἐλαφροῦχιον** ἴδιό νεώτ. ναυτ. τὸ ἐν σχήματι ὀλλῆς ἐλάφρου κινήτων τεμαχίων τῶν γαλλικῶν κατοχῶν βλλ., τὸ συγκρατούμεν τῶν ἄλων τῶν πλοίων. **ἐλαχία** Ἡσ. «ἐδῶρα». **ἐλαχίζει** Ἡσ. «πλανῶται». **ἐλαχίστα** ἐπίρρ. νεώτ. κ. ὅμ. ὑπερβ. τοῦ ὀλιγ., παρὰ πολὺ ὀλιγον. **ἐλαχιστάκις** ἐπίρρ. σπανιότατα: ἴππ.Ἀγμ. 777Ε ἐλαχιστάκις μὲν τοῦτο γίνεται. **ἐλαχιστάτος**-α-ον μτν., ὁ ἀπείρως μικρός, ἀπειροελάχιστος: Διογεν.Ἐπ.2 ἐλαχιστάσιον ἀτῶν τὸ μέγεθος ποιήσαντες. **ἐλαχιστοβάθμιος**-ον νεώτ. ὁ τοῦ ἐλαχίστου βαθμοῦ: ἐλαχιστοβάθμιον θερμοκρίσιον ἢ τὸ δεικνὸν τὴν ἐλαχίστην θερμικότητα εἰς ὄρισιμον διδύχημα ἢ ἀντίθ. μεγιστοβάθμιον. **ἐλαχιστός**-η-οῦν ἢ κ. μον. κ. νεώτ., ὅμ. θηλ. ἐλαχιστός, ὑπερβ. τοῦ ἐλαχίς, συγκρ. ἐλασσών βλλ., μικρότατος ἐν χρ. ἴδιως μετ' ἀνήνεσας, ἀντίθ. μέγιστος: Ὑμν.Ερμ.573 γέρας οὐκ ἐλαχίστων, Ἡρ. 7,168 ἔχοντες οὐκ ἐλαχίστην δύναμιν οὐδὲ νέας

ἐλαχίστας παρασχόντες ἄν, Θουκ.1,10, Πλάτ.Τιμ. 70B, - ἐλαχίστων τμήμα τῆς, - πράγμα ἐλαχίστης ἀξίας' ἢ συγκρ. -ατότερος: Ἡρών Μέτρ.308 πάντων δὲ τῶν μέτρων ἐλαχιστότερον ἐστὶ δάκτυλος ἢ ὑπερβ. ἐλαχιστός: Σέξτ.Ἐπμ.Μαθ.9,406 ἢ φρ. ἐλαχιστοῦ ἕτερος μετ' ἄπαφρ. ὀλιγον ἐλεφε νό... Ἔουκ.277 τὰς Πλατῆσις τῆλα διαφιγόντας ἐλαχιστοῦ ἐδέσασ διαφῆρα' ὅμ. φρ. παρ' ἐλαχίστων παρὰ τρία: Ἰου.217' ὅμ. φρ. περὶ ἐλαχίστου ποιοῦμαι τὴν περιφρονῶν: Πλάτ. Ἀπολ.30Α' 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, δὲ τελευταίος, ὁ ἀσημῶτατος πάντων: Κδ Ματθ.δ,19 ἐλαχίστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, αὐτ. Κορινθ.1,15,9, Σόρ.2,222B ἐγὼ δὲ ἐλαχίστος καὶ ἁμαρτωλὸς Ἑβραίου' ἢ ὅμ. συγκρ.: Κδ Ἐφεσ.3,8 ἐμοὶ τῶ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων' 3) ἐπὶ χρόνου, βραχύτατος: Θουκ.1,139 δὲ ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων (μετὰ βραχυτάτης σκέψεως), Ἀλκ.Τακτ.15, - ἐνός ἐλαχίστου χρόνου ἔγινε πλοῦσιος' 4) ἐπὶ ποσού, ὀλιγίστος, ἀντίθ. πλείστος: Εὐρ.1Α 51 ἄς ἐπ' ἐλαχίστους διακρούς πρῶτος κακῶς, Πλάτ.Πολ.378Α ὅτι ἐλαχίστους συνέθε ἀκούσαι, Ἀριστ.Πολιτ.1312α, 30 αἰθὺν ἄλλ' ἐλαχίστοι γὰ τὸν ἄριθμον εἰσιν, Πλούτ. Περ.35 ἐλαχίστα ἐδραπάνησι' ἢ ὅμ. ὡς μαθηματ. ὅρος: Ἀπολλ.Περ.1 ἐλαχίστα καὶ μέγιστα' ἢ νεώτ. μαθ. τὸ ἐλαχίστων κοινὸν πολλοπλασίον ὄσο Ἀ πλείσιων ἄριθμῶν τὸ μικρότερον ὄλων τῶν πολλαπλασίων αὐτῶν' 5) τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. τὸ ἐλαχίστων ἡ τοῦλάχιστου, τὸ κατώτατον ὄριον, τὸ ὀλιγώτερον: Ἡσ.2,13 ὅπως ἔλαβ' ὁ παταγὸς ἐπὶ ὀκτὼ πῆχας τὸ ἐλαχίστων πρβλ. τοῦλάχιστου' ἢ ὅμ. φρ. ὡς ἐλάχιστα ὄσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον: Πλάτ.Φαιδρ.63D ὅτι χρήσαι φράζειν ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι ἢ ὅμ. ὡς ὄριον σμικροτατικῶν, ἐν ἡ χρήσει καὶ τὸ κῆν βλλ., ἐν εἰδ. σμ., δὲν ἔχου ὅτις νὰ πῶς χαίρειται τὸ ἐλάχιστο ἴδ. τοῦλάχιστον βλλ.Γ ἢ φρ. ἐπίρρ. ἐπ' ἐλάχιστων ἐπὶ ὀλιγον χρόνον κατ' ἐλάχιστον οὐδὸλλας' 6) νεώτ. κ. ὅμ. τὸ οὐδ. ἐλάχιστων (ἐν. ὄριον) ὡς οὐσ. ἡ μικροτάτη ποσότης ἢ τὸ μικρότατον μέγεθος: Ἡ ζήμια ἐμειώθη εἰς τὸ ἐλάχιστον' 7) νεώτ. εἰδ. μετεωρολογικόν, ἀντίθ. μέγιστων, ἡ μικροτέρα τιμῆ, ἢ λαμβάνει στοιχεῖόν τὴν ἢ φαινόμενον εἰς ὄρισιμον χρονικὴν περιόδον' 8) νεώτ. μουσ. τόνος ἐλάχιστος ἢ ἐπιπενταεκάδεκτος ἐν τῷ θυξ. ἐκίλ. κ. ὅμ. ἔλλ. μουσική, ὁ τόνος ὁ κατέχων τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον τῶν ὀκτώων διατάμω ἀπὸ τῆς βάσεως ἀμφοτέρων τῶν ὁμοειδῶν συνημένων τετραχορδῶν τῆς διατονικῆς κλίμακας. **ἐλαχιστότης**-πος ἴη ἴλωσος. μτν. κ. νεώτ. ὀλιγότης, σμικρότης: Πλάσο'. 2) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλαχίστην ἔχοντος ἀξίαν, ὡς αὐτοχαρακτηρισμοῦ ἱερωμένων πρὸς ἔκφρασιν ταπεινοφροσύνης: Σωκρ.Σχ. Ἐκκλ.4,12 τὴν ἡμετέραν γνώμην... συνάθειν πρὸς τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα, Νηστ.1 Ἐρρολογ.80C. **ἐλαχίς**-ον μτν. ἐλαχίς βλλ.: Κολλ.ἀπ.349. **ἐλαχύνωτος**-ον πθ. ὁ στενὸν ἔχων νότα: Πινδ. Παιδν.4,14 ἐλαχύνωτον στέρον ἔχωνσ ἰπθ. **ἐλαχυπτερούς**-υγος ἴδ. ἢ ἐπὶ τοῦ δεξιῶν, ὁ ἔχων μικρὰ πτερυγία: Πινδ.Π 4,17 ἀντὶ δεξιῶν δ' ἐλαχυπτερώων ἵππους ἀμειφάντες θοάς. **ἐλαχίς**-ἐλαχία ἰθρ-ετα-ὸ ἐπ., π. Ὀμήρ. τὸ θηλ. εὐρηται ὡς ἰ. γρ. τοῦ λάχεια, συγκρ. ἐλάσσω κ. ὑπερβ. ἐλάχιστος βλλ., μικρός, βραχύς, χαμηλός: Ὁδ.Κ 509 ἐνθ' ἀπὸ τῆς ἔλαχεια, Ἀντίφ. Στὸ ἐν ΑΠ7,498 ἐλαχὸ ἀκάρος μικροῦ, Νικ.Θηρ. 324 ἐλαχία δὲ φαίνεται οὐρή, Νόνν.Δ 37,31 καὶ οὐκ ἐλάχιστων ἐλαφν' ἢ εὐτέλης, πενχορός Ἡσ. **ἐλαφ-**ος ἴδ. μτν. κ. μον. ἐλλοφ βλλ.: Πολυδ.6,50 κίχλη ἐλαφ, κόχλη, ἐλαφ, Γεων.20,7,1.

έλαφα ἰων. α' ἐν. ἀορ. β' ἀντί Ἐλαβον τοῦ λαμ-
θῶνα βλλ.: Ἡράκλειτ.ἀπ.59.
έλαω, ἰων. έλαώ, ποι. ένωσ. τοῦ έλαώνω βλλ.:
2) το παθ. έλαομαι ἑλα, βέλας ἐκτίθεμαι εἰς τὸν
ἥλιον Ἡο. «έλαται, ἡλιόταται» || κ. μέλλ. αὐτ.
«βέλασσειται, ἡλιώθησεται».
έλαών-ώνος (ἴ) γλωσσ. κ. πάθ. ὁ έλαών βλλ.
έλαβτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἠ ὁ έξ Ἐλ-
βτίας προερχόμενος: έλαβτική συνομοσπονδία,
έλαβτικόν έδαφος - γάλα - βαυτρον.
έλαβτικός-ον νεώτ. εἰδ. γεωλ. ὁ έλαβτικός βλλ.:
έλαβτικός βαθυπέ ἐν τῇ γεωλογίᾳ μία τῶν ὑπο-
διαίρεσεων τῆς μεσοκαινίου ὑποαλπιδασείας.
έλαγίνας μάρμαρα (τῶ) νεώτ. τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀγ-
γλοῦ Ἐγγίνου ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν
τὸ 1800 ἀπαχθέντα γλυπτά τοῦ Παρθενώου.
έλαβομαι ἐπ. ἀποθ. κ. έλλάβομαι ἐν χρ. μ. κτ.
ένεστ. κ. παρτα., έπιθύμω, θέλω, μετ' ἀπαφρ.:
Ἰλ.Ν 638. Ὀδ.Δ 162 έλλάβοτο γάρ σε (έδοσθαι, Πινδ
Ο 1,4 εἰ δ' ἀέθλια γαρσίην έλλάται || ὄμ. μετὰ γεν.
έπιθύμω σφοδρῶς ποθῶ: Ἰλ.Ψ 122 (ἡμίονοι) έλλά-
βον πεδίον, Ὀδ.Ξ 42 έλλάβόμενος ποῦ έδώδωξ,
Ἡοιόδ.Εργ.381 σοφ.δ' εἰ πλαύτου θυμῶς έλλάβ-
ται ἐν φρεσίν ἴσιν || ὄμ. μετ' αἰγ.: Ἰλ.Ε 481 καθ'
δὲ κτήμακ πολλὰ, τὰ τ' έλλάται, Ὀδ.Α 409-
3 κ. ἀπολ. κατόχητον ὑπὸ πόδου: Ἰλ.Η 4 θεός
ναύτην έλλάβόμενος ἐδωκεν οὖρον, Ὀδ.Ω
400 κτ. παθ. τ. ἀπαξ μ. π. Ὀμ.: Ἰλ.Π 494 ὕναι τὸν
τελέδωθῶς πόλεμος κακός (αἰχλ.) ἐπιθύμισθα εἰ.
έλαωρ (τῶ) Ἰβικ.18 ἡ κ. ἐπ. τ. έλλάωρ, π. Ἀρκάσι
έλαώρ, μ. κτ. ὄνομ. κ. αἰτ. πόθος έπιθυμία, εὐχή:
Ἰλ.Α 41 τότε μοι κρήνην έλλάωρ, Ὀδ.Ψ 54 τότε
μακρὸν έλλάωρ έκτετάεσται, Ἡοιόδ.Α 36.
έλαος (ἡ) κ. έλαια εἶδος πτηνοῦ ζώου ἐπὶ τῶν
καλαμών τῶν έλών, πθ. ὁ καλαροδύτης βλλ.: πρὸθ.
έλαός: Ἀριστ.Ζι 616,12.
έλαός Ἡο. «κίνα, πέλημα»
έλαογόνος (ἴ) γιγ. κ. έλαογόνος βλλ.
έλαοίρι ἐπ. δ. τ. τοῦ έλέου ἐν χρ. κ. π. γιγ.,
παρτα. έλαορον κ. θαμισί. έλαορίσκον, ἀορ. α'
έλερα, αἰσθάνομαι οἶκτον, συμπόθειαν πρὸς τινά,
τὸν εὐπολαχνίζομαι, τὸν λυποῦμαι: Ἰλ.Ν 15 έλαορε
δ' Ἀχαιοὺς Τρώων δαυμαίνεμος, Ἀριστφ.Ἰπν.793
έτος ὀδοον οὐκ έλαοίρις, Λουκ.Τραγ.305.
έλαονόμος (ἴ) νεώτ. ἀξίωματικός τεκτονικήσ
στοιάσ διανεμὸν τὸ έλεπ.
έλαοργία (ἡ) γιγ. ἡ ἐπὶ τῶν έλών τῆς Ἀγίγτου
έφορευούσα ἀρχή Ἀθανάσι,1,2776C.
έλαός (ἴ) Ἡο. «είδος ὀρνέου» πρὸθ. έλαός, έλαά.
έλαός (ἴ) ἀγναστον πτηνόν, πθ. έλιό βλλ.: Ἀρι-
στ. Ὀρν.302 κίττα, τρυγίω, κορυδοός, έλαός.
έλαοτά Σουῖδ. «έλαοτάς, πόλεις τὰς ἰδρυμέ-
νας ἐφ' έλαί».
έλαότης (ἴ) Ἡο. ὁ έξ Ἐλάας τῆς ἐν Ν. Ἰταλῆς
Λευκανίας καταγόμενος, ἀ. έλαοτικός 2) νεώτ.
ὁ ἄνοκ ἐπὶ τὴν έλαοτική βλλ. σχολίη: Ἰν.Ρ
Εισαγ. εἰς Φιλοσ.150 ὀπαιτύωσαν τὴν ταυτίζου-
σαν θεωρίαν παρὰ τοῦ Ἐλαοτά.
έλαοτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς πόλεως Ἐλάας
καταγόμενος Ἡο.: Πλάτ.Φαιδρ.261D 2) νεώτ.
φιλοσ. έλαοτική σχολή, φιλοσοφική σχολή, ἡς
πρῶτος ἰδρυτής ὁ ἐκ Κολοφώνος Ξενοφάνης δια-
τρίψας πολλοχά τοῦ ἑλληνικήσ Κάτω Ἰταλίας (Με-
γάλη Ἐλλάδος) καὶ ἴδιος ἐν Ἐλάα καὶ οὐ ἀκροατής
καὶ συνεχιστὸς ὁ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης Παρμενίδης.
έλαοτροί (ἴ) γιγ. κ. έλάοτρος Ἡο. «έλαοτροί,
οἱ δευσιπάλιοι»: Πάμφ.Ἀθην.4,17B «έλαο-
τροί δὲ καλοῦνται, ὡς φησὶ Πάμφιλος, οἱ ἐπὶ τὴν
βασιλικὴν καλοῦντες τρόπικον, παρὰ τὸν έλεόν»
2) ὁ έλαοτρος (ἴαμφ.): αὐτ.4,17B 3) EM 236,46
«έλαοτρον, τὸν μάγειρον».
έλαοίην EM «έλαοίην, τὸ παραφρονεῖν»

2) αὐτ. «ἐὸ ἀσπλαγχνεῖν, κυρίως τὸ παρὰ φύσιν
ταῖς γυναιξὶ μῆνυσθαι».
έλεγαίος (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. έλεγαίον βλλ.:
Στράβ.13,1,48 ὁ τῆς έλεγαίας ποιητής, Πλούτ.Ἡθ.
106B παραμυθὸν τῆς ἄλλης ἀπὸ τῆς ἐποίησε τὴν
έλεγαίαν τὴν καλομένην Ἀδύην, Ἡροιστ.1,5.
έλεγαίοσ-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὸ έλεγαίον: Διον.Ἀλ.Συνθ.23
πεντάμετρον έλεγαίοκον (ἴ δευτέροσ δακτυλικὸς
στίχος τοῦ έλεγαίου βλλ.), -έλεγαίοσ ποιητής (ἴ
ποιητής έλεγαίου), -έλεγαίοκον μέτρον (ἴ τὸ τὸ έλε-
γαίου βλλ.): 2) ὁ γεγραμμένος εἰς δίσχτα: Ἀ-
θην.1,144B εἰς δὴν Καλλιμαχοσ ὁ ποιητής ἐπινο-
κον έλεγαίοκον έποίησε.
έλεγαίοκρον (τῶ) γιγ. ὄνομα τοῦ έλεγαίου
βλλ.: παρὰ Πετρωνίω 109,8.
έλεγαίοκρον (τῶ) γιγ. μικρὸν έλεγαίου: Πέριου,1,51.
έλεγαίη Ἡο. «χαλεπή»
έλεγαίω Σουῖδ. έλεγαίω βλλ.
έλεγαίογράφος (ἴ) γιγ., μον. κ. νεώτ. ὁ γρά-
φων έλεγαίος, ἀ. έλεγαίοποιός Βοηθ.ἐν ΑΠ 9,248 Βο-
ῆθου τοῦ έλεγαίογράφου, Τζέτ.Τ.Προλ.Λυκοφρ.249.
έλεγαίον (τῶ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. έλεγαί (ἡ)
δίσχην, οὐ ὁ μὲν πρῶτος στίχος εἶναι δακτυλι-
κὸς ἐξάμετροσ ὁ δὲ δευτέροσ πεντάμετροσ
Θουκ.1,132 ἔλεγον ἐπιγράφασθαι αὐτοὺς ἴδιον
τὸ έλεγαίον τάδε, Ἀριστ.Ποιητ.144b,12 οὐδὲ εἰς τῆς
διὰ τριμέτρον ἡ έλεγαίω... ποίηται τὴν μίσην
|| καταχρ. κ. δίσχην ἐκ δύο ἐξάμετρον στίχων:
Φερεικ.153,7 καθ' ἐν: ΨΗρ.Β1.Ομ.36' 2) συνηθ.
κτ. πλθθ. έλεγαία ποιητῆ ἡ ἐπιγραφὴ εἰς έλεγαίοκον
μέτρον: Πλάτ.Πολ.368Α τὴν ὀρχήν τῶν έλεγαίων
έποίησαν ὁ Γλαυκίωκος ἐραστήσ, Δημ.137b,1 Τζέτ.
Λυκοφρ.257 έλεγαίω ποιητῆ || ὄμ. σπαν. ἐν
τῶ ἐκ.: διόδ.Σ 191 ἔθηκε τάδε τὸ έλεγαίον, αὐτ.
11,4 Πλούτ.Θεμ.8' 3) γιγ. κτ. πλθθ. νεώτ. κ. κτ.
ἐν, θρηνητικὸν ὄνομα, θήρων: Σχόλ.Πλάτ. «έλε-
γαία, ψάει, θρήνων», Ἡο. «έλεγαία, τὸ ἐπιτόσιον
ποιήματα»: Λουκ.Πμ.46 καὶ μὲν έλεγαία γὰρ ἄσση
μῦθα περιπαθῶσ ἐπὶ ταύτῃ τῇ δικέλλα, Πλουσ.
10,7,5 Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 2782 τοῖσ γὰρ έλεγαίοκον
ἐν τοῖσ ἐπιταίοις ἐκράντο οἱ καλοῖσι 4) εἰς στί-
χον ἐν τῇ έλεγαίᾳ ἐπιγραφῆ, ἴδιος ὁ πεντάμε-
τροσ AB 750,26 «έλεγαίον. ἔστιν ὅταν εἰς στίχον
ὑπάρχη καὶ πεντάμετροσ»: Πλούτ.Ἡθ.114Α.
έλεγαίοποιός (ἴ) μον. ὁ ποιητής έλεγαίου
βλλ. πρὸθ. έλεγαίογράφος, έλεγαίοποιός: Ἔθια.
Στεφ.ἐνλ. έλεγαίοποιται δ'.
έλεγαίοποιός (ἴ) ὁ ποιῶν έλεγαία βλλ.: Ἀριστ.
Ποιητ.144b,13 πλθθ. οἱ ἀνθρωποι γὰρ συνάπτοντες
τῶ μέτρον τὸ ποιεῖν έλεγαίοποιός, Ἀθην.4,632D.
έλεγαίοσ-α-ον γιγ., μον. κ. νεώτ., ὁ τῆς έλε-
γαίος, ὁ έλεγαίοκός βλλ.: Αἰδ.Π.1,17 έλεγαίον δι-
στίχον, Τζέτ.Τ.Λυκοφρ.257 ὀλοφύρασι ἐν έλεγαίω
μέτρον, -έλεγαί ψάθ.
έλεγαία (ἡ) μον. καλῶνιον, κονδύλιον: Κορ. Ἀτ.5Α,63.
έλεγαίοδος (ἴ) γιγ. ὁ στίχος —u—u—u—u—
Μόρτ.Βικτ.145Κ.
έλεγιός (ἴ) εἶδος ἰθῦσος ἐκ τῶν ἀγελαίων: Ἀ-
ριστ.Ζι 616,6 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἰθῦσων
ἀκανθωπεριγυμένων τῆς οἰκτοσ τῶν περιδίων.
έλεγκτήρ-ήρος (ἴ) κ. νεώτ. ὁ έξελεγγών, ὁ έξι-
χνάζων, ἀνακαλύπτων κατόπιν έλέγχου, ἀναγκητή-
σως: Ἀντίφ.2,4,3 ὁ γὰρ μνηστήρ οὐδ' έλεγκτήρ
τῶν ἀποκτενέντων εἶμι' || νεώτ. εἰδ. ὄργανον
τεχνικόν, ὃ ἐὸ έλεγχεται ἢ καλῆ λειτουργία, ὃ
διαστάσεις κτ. τῶν μηχανημάτων.
έλεγκτής (ἴ) νεώτ. κ. δημ. ὁ έλεγχων τὰ ὀπὸ τῶν
ἄλλων πεπραμμένα, ὁ έξελεγγών 2) κ. δημ.
ὁπάλλιος ἔξων ὡς ἔργον τὸν έλεγχον τῆς διαχει-
ρίσικωσ ἄλλων ὁπάλλιων: Ἐλεγκτής τῆς ἔδν. Τρα-
πέζης || εἰδ. ὁπάλλιος τὸ τελειώσιον έλέγχων

τά εισαγόμενα είδη και προσδιορίζων τὸν ἐπιβλητέον ὄσον» || ὁ κ. ἐπὶ εἰσαγόμενων εἰδῶν.
ελεγκτικός-ή-όν κ. νεώτ. «ἐπιτάξις, ὁ ἀρμοσίμος εἰς τὸ ἐξελεῖν, εἰς τὸ ἐξετάζειν»: Πλάτ. Θεαιδ.200Α ὁ γὰρ ελεγκτικός ἐκείνος γελᾶσθαι φύσει, αὐτ. Σοφ.216β, «ελεγκτικὸν ὄργανον - μηχανήον - ελεγκτικὸν συνέδριον ἰτὶ διοικητικῶν δικαστηρίων τὸ ἐλέγχον τὴν διαχειρίσιν τῶν δημοσίων ὑπολόγων, τὰ τοῦ ἀπολογισμοῦ καὶ ἰσολογισμοῦ τοῦ κράτους, τὰ τοῦ κανονισμοῦ τῶν συντάξεων κ. προσθέτως ἔχον δικαιοσύνην ἐκδικαστικὴν (β' βαθμοῦ) ὑποθέσκειν φαρμακολογικὸν μεταξὺ δημοσίου κ. ἰδιωτικῶν». 2) ὁ ἀρεσκόμενος εἰς ἐπικρίσεις, ἐπικριτής, ἐπιτητής: Ἀριστ. Πητ.136λ, 31 τοιοῦτοι δ' οἱ εὐκόλοι καὶ μὴ ἐλεγκτικὸι τῶν ἀμαρτανόμενων καὶ μὴ φιλόνοικοι || ὁ μ. ὑπερβ. «ῥάτος»: Λογίγν.4.1. 3) ὁ ἀνασκευαστής, ἐπὶ ἐπιμῶν τρόπων καὶ ἀποδείξεων, ὅταν διὰ τῆς εἰς ἀτόπον ἀπαγωγῆς: Ἀριστ. Πητ.136β, 25 ἐνθυμήματα... ελεγκτικὰ, Πλάτ. Πητ.999β ελεγκτικὸν λόγον» 4) τὸ οὐδ. πληθ. μέσα ἐξεγκρίσεως: Ἀλέξ. Τραλλ.1,15 τὰ ελεγκτικὰ πάθος.
ελεγκτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀληθείας: Φίλοστ. Πητ.832C οὐ φιλικῶς ἀλλ' ἐλεγκτικῶς ΑΔ.Π13,19. 2) ἐπιτηρητικός: Ξεν. Συμπ.4,2 ἐλεγκτικῶς αὐτὸν ἐπήρητο || ὁ μ. ὑπερβ. «ῥάτος»: Λοκ. Δημόν.55. 3) μτγ. ὄψεως, ἀρεσκίως, σφοδρῶς: Κλημ. Ἀλ. Παίδ.1,2,3, Ἐπιστάν.1,81β ἐλεγκτικῶς ἀντιπίθει τοῖς τοιοῦτοις, Βασ.1,988D. 4) ὁ μ. ὑπερβ.: Βασ.1,946D. 4) ἀνασκευαστικός: Ἀλέξ. Ἀφρ. Μεταφ.272,32.
ελεγκτός-ή-όν κ. νεώτ. Ἡσ. «ἐλεγκτὸ ἐπινειδιστάς, ἐλέγχους ὄξια, εὐελέγκτα». 2) νεώτ. ὁ δυνάμενος ἡ δέξαι τὰ ἐλεγχθῆναι, ὁ δεκτικός ἐλέγχου.
ελέγκτρια ἡ μ. σπ. θηλ. τὸ ἐλεγκτής, ἡ ἐξελεγκτοῦσα: Πρόδρ. Ροδ.34,18 μαρτυροῦμαι γὰρ τὴν ἐλεγκτρίαν φλόγα ἰδ. γρ. ἐλεγκτρίαν].
ελέγχος ἰδί μτγ. κ. μόν. ἔλεγχος, ἐπιτησίς: Πλάτ. Σοφ.4,19,3 ἡμέρα θλίψεως καὶ ἐλεγχμοῦ, αὐτ. Φαλκ.149,7. 2) φόνος, μοσηφ: Τζέτ. Γ.κ.12,13 τῶν ἐλεγμῶν νόν ἀνεῖται. 2) κ. μόν. δοκιμασία καὶ ἀπόδειξις τῆς ἀνείας τῶν τυνακίων: Περδικας Ἐκφρ.70 καὶ φέρει ὄδατος τοῦ ἐλεγχμοῦ.
ελεγχόμενος-ον μτγ. ὁ ἐξελεγχόμενος τὸν γάμον, ὁ δοκιμαζόμενος τὴν πίστιν τῆς συζύγου: ΑΠ9,125 ἐλεγχόμενος ποταμοῦ πρὸλ. ἔλεγχος 2.
ελεγχτικός ἰδί μτγ. κωμ. ἐπιθ. τὸ φιλοσόφου Ἄλεξίνου, ὁ ἐλέγχων, ὁ φέγων: Διογ. Λ 2,109.
ελεγχτικός-ως ἡ μ. κ. νεώτ. ὁ ἐλέγχος, ἡ ἐξελεγκίς, οὐνειδιμός ἐπὶ κακῆ πράξει Ἡσ. «οὐνειδισίς, ἀμία, ὄβρις»: Πλάτ. Ἰώδ.2,2 ἡ ἀνθρώπου μου ἡ ἐλεγκίς, Φιλόστρ. Ἀπολλ.2,22 οὐδὲ γὰρ πικρὸς πρὸς τὰς ἐλέγγεις ἦν. 2) ἐξηγισίς, ἀποκάλυψις Ἐζωνρ. ἐφανέρωσις τῶν κρυφωμένων»: ΚΑ. Πέτρ.2,2,16 ἐλεγχθῆναι δὲ ἔσχεν ἰδίως παρανομίας.
ελέγχος ἰδί θρησκευτὸς ἄσμα, θρησ. ἰδόμενος καὶ ὁρᾶς μετ' αὐτοῦ: Δρακ. 162,1. Εὐστ. Ἰ.137,28 «καὶ οἱ Ἐλληνικοὶ δὲ ἐλεγοῦ, ὁ ἔστι θρησῶν, μετ' αὐλοῦ, φασίν, ὄδοντο»: Εὐρ. Ἐλ.185 ἐνθεν οἰκτρὸν ὄμαθον ἐκλυον ἄλυρον ἔλεγον, Ἀριστ. Φ. Ὀρν. 218 τοῖς σοῖς ἐλέγεις ἀντιφάσιν ἰνέ τοῖς ἰσμοταῖς τῆς ἀηδονίας. || μοιολογία: Ἀπολλ. Ρ. Ἀργ.2,782. || κτ. πληθ. τίτλος ἀμφωκόου νόμου: Πλάτ. Πητ.11,32D. 2) μτγ. ποίημα εἰς ἐλεγειακὰ δίστακα: Καλλ. ἄπ.121 ἐλέγισσι δ' ἐνφάσσασθε... χεῖρας, Πλουτ.10,7,6 ὄψων μέλας καὶ ἐλέγχου.
ελέγκω ἡ μ. κατασχόντι, οὐνεδος, ὄβρις: Ἰ.Χ.100 Πουλιδάμας μὴ πρῶτος ἐλεγκθῆναι ἀναδύσει ἰθὰ μὲ οὐνειδίσει, Ὀδ. Φ 255, Ἀπολλ. Ρ 3,115.
ελεγχόμενος-οντος-ασσά-εντος μτγ. ὁ πληρῆς ἐλέγχου, οὐνεδος, κατασχόντις: Ἀπολλ. Μεταφρ. Περικλορ.1,35,23 ἡ μοι ἐλεγχθέν καὶ ὑπέρινον ἔχεσθε ἐπέλθοι.

ελεγκτός-ους-ός ἐπ. ἀνώμ. ὑπερβ. ἐλέγκτιστος, ὁ ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἐλέγχου, ὄβ. δειλός, ἀναήθης: Ἰ.Χ. Δ 242 Ἀργεῖοι, ἰσώμοροι, ἐλεγκτές, οὐ νου σέβασθε || ὁ μ. ὑπερβ. αὐτ. Β 285, Ὀδ. Κ 72. 2) μτγ. ἐπὶ πραγμ., ἀσχερός, φάλλος, ἐπινειδιστός Ἡσ. «ἐλεγγέξ, αἰσχροῦν»: Νόωδ. Δ 4,48 ἐλεγγία μύθον.
ελέγκω ἰδί γλωσσ. ὑποκορ. τὸ ἐλεγεῖν, πινεῖν καταγραφῆς, μικρὸς κατάλογος, εὐρετήριον.
ελεγκοειδής-ους-ός ὄβριος πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἀνασκευήν: Ἀριστ. Σοφ. Ἐλ.174b,18, αὐτ.175a,40 τὸ συμπέρασμα φαίνεται ἐλεγκοειδέα.
ελέγκω ἰδί κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἐπιτηρητῶνα πρὸς ἀναίρεσιν Ἀριστ. Λογ. Ἐλ.165a,2 ἔλεγχος δὲ αὐλλογισμός μετ' ἀντιφάσεως τοῦ συμπεράσματος»: Παρμ.36 πολυθηρὶς ἔλεγχος, Ἀριστ.1396b,35, αὐτ.166a,18 ἐλέγχου ἀγνοία (τὸ κατὰ τὸν ἐλεγχον ἐξ ἀγνοίας ἡ συγχύσις αὐτοῦ γινόμενον λογικὸν σφάλμα), ἡ ἐλέγχου ἀλλαγὴ ἰτὶ σκοπίως κατὰ τὴν ἀπόδειξιν γινόμενον σφάλμα. Ἀ || νεώτ. κωμ. ἡ κριτικὴ ἀνάγκη ἐργου πρὸς τὸν ἀνδρείαν τῶν κωμικῶν αὐτοῦ σημείων || εἰδ. φίλος, ἡ καταδείξις τοῦ ἐσαφηνέου διαχειρισμοῦ πρὸς διὰ κριτικῆς ἀναλύσεως τῶν ἐπιτηρημάτων || εἰδ. τίτλος συγγράμματος τοῦ Ἀριστοτέλους Σοφιστικὸν ἔλεγχον. 2) γρ. ἀποδείξις, υποδεικτικὸν μέσον: Εὐρ. Πρακ.905 θεκνωμένον ἐλέγχων τὰ νῦνα, Ἀνδοκ.11,50 ἐλεγχον ἀρετῆς ἔδωσαν, Δημ.44 ἡ μὲν οὐν ἀπόψεσις οὕτω μεγάλη, ὅς δὲ πρᾶγμα ἦδὲ τὸν ἐλεγχον δώσει, ΚΑ Ἐβρ.11. 3) ἀνταρραβολή, δοκιμῆ, βάσανος, εἰδ. πρὸς ἀνασκευήν: Ἡρ.2,23 ὁ δὲ πῆρι τοῦ Ἰακωνοῦ λέλας ἐς ἀφανῆς τὸν μύθον ἀνευκίως, οὐκ ἔχει ἐλεγχον, Πλάτ. Πρωτ.344b. 4) κ. νεώτ. ἔξετασις, ἔρευνησις πρὸς εὐρεσιν ἀπαρτήσεως τυχόν ἀνωμοτίας Ἀνφ.1,7 ἐλεγχον ποιήσασθαι τῶν πεπραγμένων, Πλάτ. Ἀπολ.39C διδάσκει ἐλεγχον τοῦ βίου, ἡ ἐλεγχος ταμείου-μηχανισμάτων || νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ηγεσία ἔργου ἔχουσα τὴν παρακολούθησιν τῆς διαχειριστικῆς ἀμάλωτος ἄλλων ὑπηρεσιῶν: στρατιωτικῆς-ναυτικῆς ἔλεγχος-διαιτητικῆς οικονομικῆς ἔλεγχος 5) εὐκαρία πρὸς ἀνασκευήν: Πλάτ. Φαῖδρ.273C τὰς ἄν ἐλεγχόν ηγ παραδοῖν τῷ ἀντιδίκῳ. 6) ὁ ἔλεγχος κατὰ προσωποποίησην: Μέν.545, Λοκ. Ψευδολ.4 Ὁ ἔλεγχος, φίλος Ἄλθειας καὶ Παρησίης. 7) ἡ συνειδήσις τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐπικριτῆς τῶν ἰδίων κακῶν πράξεων Φιλ.1,291 ἔλεγχος καταλόγον ποιεῖται τῶν ἀμαρτημάτων τῆς ψυχῆς || νεώτ. κ. ὄμ. ἡ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐκάστοτε γινόμενὴ ἐπικρίσις τῶν ἰδίων κακῶν πράξεων, ὁ τύφισις: Ἀσκαρ. Ἀηξ.4,111. 8) νεώτ. κ. ὄμ. τὸ ἐλεγεῖν βλάτ., μοσηφ, φόνος. 9) μτγ., νεώτ. κ. ὄμ. κατάλογος, πινεῖς: Σουητ. Γραμμ.β ἡ πληθ. Ἰ. Γλωσσ. || σχολικὸν βιβλίον ἐμφανῶν τὴν πρόδον ἐκάστοτε μαθητοῦ: γενικός-εἰδικὸς ἔλεγχος || εἰδ. ὡς οὐστ. τὸ δι' ἐκαστον μαθητὴν σχολεῖο ἀτομικὸν βιβλίον ἢ ὥλλον, ἐν ᾧ σημειοῦται ἐκάστοτε ἡ πρόδός καὶ ἡ διαγωγή του. 10) μτγ. πολυτελεῖς κόσμημα, ἰδίας ἐνώπιον: Πλν. Φι9,116, Ἰουδ.6,456.
ελέγχος-ους ἰδί ἐπ. φόνος, οὐνεδος, κατασχόντις, ἐντροπή: Ὀδ. Φ 329 ὡς ἔρουσα, ἡμῖν δ' ἄν ἐλέγχεα ταῦτα γεινοῖτο. 2) κτ. πληθ. ἐπὶ ἀνδρῶν, κατασχόμενος, ρεζιμεμένος: Ἰ.Ε 787 αἰδώς, Ἀργεῖοι, κἀκ' ἐλέγχεα, Ἡσιόδ. © 26.
ἐλέγχω κ. μ. σπ., νεώτ. κ. ὄμ., ὄβρ. ἀφ. ἡλεγεῖα κ. ὄμ. ἐλεγεῖα, παθ. ὄβρ. ἡλεγχθῆναι, παθ. μέλλ. ἐλεγχθῆσθαι, παρκα. ἐλήλεμισαι, γ. ἐν ἐλήλεγκται Ἀνφ.2,4,10, π. Ὀρ. ὄλωρω, καταφώνω, κατασχόμενος, ἐντροπιζόμενος: Ἰ.1,522 τῶν μὴ σὺ γε μῶνον ἐλέγγος μὴδὲ πόδας. Ὀδ. Φ 424. 2) ἐπιπλήτω, φέγω, καταγώρῳ: Ἡρ.2,115 ὄσ λεγόντες τὴν ἀλθῆτην ἔλεγχον οἱ γινόμενοι ἰκέται,

Αισχ.Χο.919 μὴ λέγῃτε τὸν ποταμὸν ἕως καθή-
 μιν, Σοφ. Ἀντ.260, Σολωμ. Ἐκ.Πλ.249 σ' ἐλέγχῃ
 ἡ πέτρα πού κρατεῖς, Αἰσακρ.ΛηΞ.477 καὶ μὴ
 ἐλέγχανε τόσα τὰ ἔργα μου ὅλα ἵνα μὴ ἴσως
 ὅχ τὰ χέρια ἡ κατὰρῶσα || νεώτ. ἐπὶ τῆς συμ-
 πόθεσος: τὸν ἐλέγχει ἡ συνείδησις του δι'
 ὅσα κατὰ τὸ παρὸς του ἔπραξε || ὁμ. ἐλέγ-
 χω τινά περὶ τίνος: Ἀριστ.Πλ.574 καὶ σύ γ'
 ἐλέγχι μ' οὐκ ἔβασαν περὶ τούτου || ὁμ. κ.
 νεώτ. ἐ- τινά ἐνεκά τίνος ὁμ. κ. δημ. κ. διὰ τι:
 Ἀντιφών.207.10, Μνηστ.1.27 Συναξ. ἀλλά καὶ αὐτὴν
 τὴν βασιλίδεα Εὐδοκίαν ἐλέγχειν διὰ τὰς γενομέ-
 νας παρ' αὐτῆς παρανομίας || ὁμ. μετ' αἰτ. κ.
 ἀπαρρ.: Εὐρ. Ἀλκ.1058 || ὁμ. μετ' αἰτ. κ. ἔζηρτ.
 πρὸς τῶσας: Ἀριστφ. Ἰνπ.1232, Πλάτ.Σοφ.259Α ὡς
 οὐ καλῶς λέγομεν ἐλέγχα || ὁμ. παθ.: Ξεν.
 Ἀπομν.1.247 ἄπερ ὄν ἡμᾶς τὸν ἐλεγχομένον
 ἤχοντο. Κδ' Ἐβρ.12.6 ὅπ' αὐτῶ ἐλεγχομένος
 3) ἀποδεικνύει, δηλῶ, φανερώμα: Αἰσχ. Ἀγ.531
 ἐμπειν δοκεῖ καὶ πράγμ' ἐλέγχειν σὺν γεωρ-
 πῆτι, Θεοκ.4.66, Δημ.805 ἐλέγχι τ' ἀπόρ-
 ρητα τῆς πολιτείας, ἡ πράξις του ἐλέγχι φη-
 κητὰ διαφθορῶν || ὁμ. ἀπολ.: Ἡρ.2.22 ὡς ἡ
 ἀνάγκη ἐλέγχι || παθ. ἀποδεικνύμαι ἐνο-
 ῶς: Ἡρ.1.117 ἂ δέ Ἄρνατος . . οὐ τράπειται ἐπι-
 φευδία ὁδῶν, ἵνα μὴ ἐλεγχομένος ἀλισηκται,
 Ἄντιφ.2.3.9, Ξεν. Ἀπομν.1.7.2 ἐλέγχεται γελοῖος
 ὧν || εἰδ. ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους
 ἀποδεικνύει διὰ τῆς εἰς ἄτονον ἀπαγωγῆς: Ἀ-
 ριστ.Π.Σοφ. Ἐκ.170α, 24, αὐτ.ἩΝικ.1146α, 23 παρὰ-
 ὅσα ἐλέγχοι 4) διερευνᾷ, ἐρωτᾷ, ἐξετάζει:
 Αἰσχ.Χο.851 ἰδεῖν ἐλέγχει τ' αὐτὸ θέλω τὸν ἀγγε-
 λον, Πλάτ.Νόμ.946δ, Ξεν. Ἀν.3.5.8 καὶ συναγα-
 γόντες τοὺς ἐκαλοῦντάς ἡλεγχον τὴν κύκλω
 πᾶσαν χῶρον τῆς ἐκάστη εἰν, Νόνν.Δ.48.446, -
 ἐλέγχι τὰ βιβλία τῆς διαχειρίσεως - τὰ γραπ-
 τὰ τῶν μαθητῶν 5) ἀναρωτᾷ: Δημ.836 τούτ'
 οὐδ' ἐλέγχι πειράσομαι || ἀπορρίπτω, χῶνω:
 Λουκ.Νιγρ.4 ἐλευποῦμαι, ἐληλεγμένω μοι τῶν
 φίλων, πλοῦτου τε καὶ ἀργυρίου καὶ δόξης
 6) νικά: Πινδ.Π.11.49 Πυθαί τε γυμνὸν ἐπὶ στά-
 διον καταβάντες ἤλεγαν ἑλληναῖα στρατιῶν
 ὑκίτητα, Νόνν.Δ.142 7) γίνομαι διατηγῆς, κρι-
 τῆς δικαστῆς: ΠΔ ἘΞ.31.37 καὶ ἐλεγγάτωσαν
 ἀνά μεσον τῶν δύο ἡμῶν ρημα. η ἐλεγκτήρ,
 ἐλεγκτής, ἐλεγκτικός-ή-όν, ἐλεγκτέος - ἐλεγκτός
 ἐλεγκτός, ἐλεγκτής.

ἑλλεθεμας κ. ἑλλεθεμας ἑσφ.φρ. τῶν χειρῶν.
 ὁ ἐκ τοῦ θεμίου, στρώματος ἐλαύνων, ἐκδιώ-
 κων: Αἰσχ. Ἐπ.83 ἑλλεθεμας πεδισλοκτικῶσ
 (νο)τιχημηταται, [βοῶ] ποτάται ἰσχολ. ὁ ἐλαύ-
 νων καὶ διεγερῶν τὸν θεμίων ν.

ἑλλεθώνη ἡ νεώτ. ἑσφ.φρ. ἀντὶ ἐλεθώνη βλλ.
ἐλεθώνη ἡ κ. νεώτ. ἐλεθώνη, ὁ ἐλεθώνη, ὁ παλίνδρος
 , ποσχοχάποδοσ Ἦσα. ἐλεθώνη, ὁ παλίνδρος:
 Ἄοιστ.Ζ.525α, 17, Ἄβημ.7.318Β εἶπὸν ἐπὶ πομπῶ-
 ὶδων ἐλεθώνη πομπηλοδὸνη βολδοθὶν δευό-
 λος || κ. νεώτ. γινώσκων παλινδρος τῆς οικουεν
 τῶν ἐλεθωνιδῶν [ἑσφ.φρ. ἐλεθώνη].

ἑλλεῖν ἐπ. τ. τοῦ ἐλεῖν, ἀπαρρ. ἄρρ. β' τοῦ αἰρῶ
 βλλ.: Ἰλ.Ο.558 ἄε κατ' ἄρκης ἴλιον αἰκινήν
 ἐλεῖν κτάσθαι τε πολιτάς.

ἑλλεῖμαι ἐπ.φρ. δημ. κατὰ τρόπον ἐλεξένον,
 οἰκτρῶν: γράφει - φέρται: - ἔξ ἐλεεῖν.

ἑλλεολογησις-εως νεώτ ἡ πράξις τοῦ ἐλε-
 ολογῶ βλλ.

ἑλλεολογία ἡ] κ. νεώτ., ἀπ. ἐλλεολογία λό-
 γος διεγερῶν συμπάθειν: Πλάτ.Φαιδρ.272Α βρα-
 χυλογίαι τε αὐ καὶ ἐλλεολογίαι καὶ διωνώ-
 σιας Θεοδῶσ.60.3 ἐστὶ δὲ οἶκος ἐλλεολογία
 καὶ ἄσχευριος 2) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἐλε-
 ολογῶ βλλ.

ἑλλεολογοῦμαι-τομαι ὄσθθ. μτγν. κ. μον. ἐκ-
 θέτω τὴν ἐλεεὶν κατὰπασι μου, ἐξιστορῶ τὰ
 πόθη μου ἵνα διεγερῶν συμπάθειν: Ἐρμῶν.294
 πλὴν δεκ οἰκτρον κινῶσι τῆς ἐλλεολογοῦμαι,
 Σχόλ.ἐν Διον.ΑΒ 752.30 Ἄνδρομαχὴ λέγει ἐλλεο-
 λογοῦμένη πρὸς Ἐκτορα, Ἄνν.Κομν.28Α, Εὐστ.
 63.2 ἀποδοῦραι καὶ ἐλλεολογοῖται.

ἑλλεολογῶ-ἔω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἡλεσιολό-
 γησα κ. δημ. ἐλ-, λέγω, χαρακτηρίζω τινὰ ὡς ἐλε-
 εῖν, οἰκτρῶν ἄνθθ. μακαρίζω, ζηλώω 2) μέσ.
 ὄσθθ. ἐλλεολογοῦμαι βλλ. ἐν χρ. μ. η. ἀρχ.

ἑλλεῖνός-ή-όν κ. μον. νεώτ. κ. δημ., β. ἀπ.
 ποι. ἐλεῖνός, μτγν. κ. ἐλεπνός (ΠΔ Δον.9.23.10,
 ὁ τυχάνων συμπάθεις, ὁ συμπάθης: Ἰλ.Ω.309
 ἐς Ἀγίλλεος φίλον ἐλεῖν ἢς ἐλεῖνόν || ὁ
 ἄξιος ἐλεῖνός συμπάθεις, ἀξιοβρήντος, ἀξιοβί-
 ητος: Ἰλ.Ω.110 μμρῶνται δὲ τοῖσι . . ἀμφὶ
 νέκυν ἐλεῖνόν, Ἀλεξ.Πα.246 καὶ μὴ φίλιος ἐλε-
 εῖνός εἰσάρῶν ἐνῶ, Ἀριστφ. Ἀγ.413 ἐσθθ' ἐλεῖνόν,
 αὐτ.Βάτρ.1063, Κδ' Ἀν.3.47 σὺ εἰ ὁ ταλαίηνρος
 καὶ ὁ ἐλεῖνός, Λασκαρ.ΛηΞ.342 ἐρχόμεσθε ἐλε-
 εῖναι, πεζοί, ἔμπλοτοι || κ. συγκρ. -ότερος:
 Πλάτ.Νόμ.729Β ἐλεῖνότερος ἀνθρώπων καὶ
 θεῶσ, Κδ Κορῶν.1.5.19 ἐλεῖνότερος πάντων . . ἐ-
 σμέν || κ. υπερθ. -ότατος: Δημ.574 δακρυῶν
 καὶ ὡς ἐλεῖνότερον ποῖων ἑαυτῶν || ἐλεῖνόν
 ὄρω φαινομα ἀξιοβλήτος: Σοφ.Φιλ.1130 2) ὁ
 ἐκὸρῶν, ὁ δεικνύων οἶκτον, συμπάθειν: Ὁδ.Θ.
 531 ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλεῖνόν ἂν ὀφθαῖμα δάκρυον
 εἶδεν, Πλάτ. Ἀπολ.35Β || τὸ οὐδὲ, τὸ ἐλεῖνόν
 ὡς οὐσ. οἶκτος, συμπάθει: Πλάτ.Πολ.606Β θρέ-
 φαντα γὰρ ἐν ἐκείνῳ ἰσχυρὸν τὰ ἐλεῖνόν οὐ
 ῥάδιον ἐν τοῖς αὐτοῖς πᾶθει κατέχειν || η.
 Ὁμ. τὸ οὐδ. κληθ. ἐλεῖνᾶ ὡς ἐπύρρ. ἐλεῖνᾶ
 βλλ.: Ἰλ.Β.314 ἐνθ' ὄ γε τοὺς ἐλεῖνᾶ κατῆθει
 τετριγώτας 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος κατε-
 ρίσιος καὶ περιφρονήσεως, ἐμπειρῶτος, χαμη-
 ρός, ποταπός: ἐλεῖνός χαρακτηρ - ἀνθρώπου
 || κ. ἐπὶ πραγμ. κακῆς ποιότητος, ὀθῆος: ἐλε-
 νο φαγητὸ 1) τὸ μὴ καλῶς παρεσκευασμένον 1.
 -ἐλεῖνός ἐλεῖνός - καιρός ἐλεῖνός.

ἑλλεῖνότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἐλεῖνότη-
 τη[ς], ἔλεος: Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.956 2) μον. ἀθλιώ-
 της, ὡς τίτλος ταπεινοφροσύνης: Θεοδῶρ. Ἐπιστ.
 ἐν ASS 3.25.3 νουσημένης τῆς σῆς τιμωτότης . .
 πρὸς τῆς ἡμετέρας ἐλλεῖνότητος, Βλ. Ἀγ.Μάρθα
 ἐν ASS 5.430.5 3) νεώτ. κ. δημ. ποταπότης,
 ἀρχιότης: ἡ ἐλλεῖνότης τῆς διαταγῆς τῶν || κτ.
 κληθ. ἐλεῖνᾶ πρᾶξις: κἀναι παντός εἶδους
 ἐλλεῖνότητας.

ἑλλεῖνός ἐπ.φρ. κ. μον. κ. νεώτ., ἀπ. ἐλεῖνός,
 κ. ἐλεῖνός ἰπ. Ἰω.Μοναχ.1 οἰκτρῶσ, ὀθῆλος:
 Σοφ.Φιλ.270 τλήνω σ' ἐλεῖνός ὡδε τὰμὰ ἡμάτα,
 Δημ.366 ἔθμος ὁ τῶν Φωκίων οὐτῶ κακῶσ καὶ
 ἐλεῖνός δικαίται, Πολύδ.14.5.10 ἀτυχῶσ μὲν καὶ
 ἐλεῖνός ὄπὸ τοῦ πυρὸς ἀπόλλυμαι, Μνηστ.9.6
 Θεοτ. δουλοβήτας ἐλεῖνός 2) ἀξιοκατῆρ-
 τῶσ, φαῖλος: Δουκῆμ.856.2 Ἰω.Μοναχ.1 μα-
 κάρια δι' ἑτέρας γινώμην κηρῶσ, ὡς ἄρτιος ἐπὶ
 ἀρχοντες τῶσ ἐλλεῖνός ποῖουσι πρὸλ. ἐλεῖνός.

ἑλλημονή κ. δημ. τ. τοῦ ἐλεῖνῶν βλλ.
ἑλλημονητικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. κ. ἑλλημονι-
 κός ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπερῶμενος εἰς τὸν ἐλεῖνῶν.
ἑλλημονικός-ή-όν μτγν., μον. νεώτ. κ. δημ.
 ὁ ἐλλημονητικός ὁ ἐλεπτικός, ὁ πέπον πρὸς τὸ
 εὐσπλαχη[θεσθαι], ὁ ἐλεῖν, ὁ φιλάνθρωπος: Ὁ-
 λυπόδ.5.639 δόμα Θεοῦ ἐστὶ, τὸ ἐλλημονικὴν
 καὶ φιλόπρωτον ἐπὶν ἀναλόπει.

ἑλλημονικός ἐπ.φρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρό-
 πον ἐλλημονικῶν, φιλεῖσολογῶ, πονετικῶ.

ἑλλημονομα κ. δημ. φαίνομα πρὸς τινὰ ἐλέ-
 μων, εὐσπλαχη[θεσθαι], ἐλεῖν τινά.

ἐλεήμονος-η-ο δημ. κ. -ας ὁ ἐλεῖμων βλλ. **ἐλεημωνος** ἠπίρρ. μγν. κ. νεώτ. μετ' ἐλε-
ουσι εὐσελαγίας: Πολυδ.β,11, Εὐάτ. Ίλ.796,31.
ἐλεημωνσύναιος (ὁ) νεώτ. μοναχός ἐν τῇ
Δυτικῇ ἐκκλησίᾳ ἐπιτραμμένος τῆν διανομήν
τῶν ἐλεημοσούνων.

ἐλεημοσύνη (ἡ) μγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς
πόσητον συμμόθησι, εὐσπλαγχνία: Καλλ.δ.ἠλ.151
μή σὺ γ' ἔμετο πάσης κακῶν εἵνεκα, τῆσδ' ἀντ'
ἐλεημοσύνης, ΠΔ Σειρ.3,14. 2) ἡ πρὸς τοὺς
πρωχούς εἰς χροῖμα ἢ εἰς εἶδη βοήθεια: ΠΔ
Τωδ.4,7, ΚΔ Ματθ.6,1 προσέχετε τὴν ἐλεημοσύ-
νην ὡμὴν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων,
Διοκ.Λ.5,17, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.47 αὐτὴ ἐλεημοσύ-
νη τῆς ἡσάν κρυφαί, Βολοωρ.Θ.Βαγ.1,3 ἐλεημο-
σύνη κάμειτε στὴν . . χήρα, Πόλαμ.Τρισεύγ.48.

ἐλεήμων-ονος-ον κ. νεώτ., δημ. ἐλεήμονας κ.
-ονος, συγκρ. ἐλεημονότερος, ὑπερθ. ἐλεημονό-
τετος ὁ παρέχων τοῖς δεομένοις ἐλεημοσύνας,
ὁ εὐσπλαχνικός: Ὁδ.Ε.191 οὐδέ μοι αὐτῆ θυμὸς
ἐν τῆσθεσι σιδήρας, ἀλλ' ἐλεήμων, Δημ.547
μέτριος πρὸς ἀπαντὰς ἐμῆ, ἐλεήμων, ΠΔ Ψαλυ.
111,4, ΚΔ Ματθ.5,7 μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, εἰς αὐ-
τοὺς ἐλεηθήσονται, Πάν. 1) ὄμ. μετὰ γεν.: Ἀριστοφ.
Εἰρ.425 οὐίς ἐλεήμων ἐμ' ἀεὶ τὼν χροιστῶν
ἢ ὄμ. συγκρ.: Ἀριστοφ.Τ1.608β,8 γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεη-
μονότερον καὶ ἀριστακρυ μὲλλον 2) ὄμ. ὑπερθ.:
Ἰσοκρ.15,20 ἐλεημονοτάτους ὀμολογεῖσθαι . .
ἀπάντων εἶναι τῶν Ἑλλήνων.

ἐλεησατο Ἡσ. πῆθ. ἐφθ. γρ. τοῦ ἐλεῖσατο.
ἐλεησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η, -ή παρεχόμενη εἰς
τοὺς πρωχούς βοήθεια, ἡ ἐλεημοσύνη.

ἐλεητής (ὁ) δημ. ὁ ἐλεῖμων: Παλαμ.Ἀσαλ.Ζ
183,13 τῶν ὄλων ἐμὲ ἐλεητής.

ἐλεητικός-ῆ-ός(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὸ εὐ-
σπλαχνίζεσθαι ῥέμων, ὁ συμπονδῶν, ὁ εὐσπλαχνί-
κος ὁ φιλεσπλαχνος: Ἀριστοφ.Ρητ.1389β,8 καὶ ἐλε-
ητικοὶ διὰ τὸ πάντας πρωχτούς καὶ βελτίους
ὀπολαμβάνειν, Παλαμ.Τρισεύγ.82 χάνομε τὴν ἐ-
λεητικὴν, τὴν ἀνοητοκαρδίαν.

ἐλεητός-ῆ-ον σχόλ.δ.εὐσελαγία: Σχόλ.Αλοχ.Πρ.355.
ἐλεητός-ῆ-ος (ἡ) ἰων. ἔλεος, εὐσελαγία, οἵκατος:
Ὁδ.Ε.22 οὐκ οὐδὶδα φρονδόντες ἐνί φρεσὶν οὐδ'
ἐλεητόν.

ἐλεηταίνωμένη Ἡσ. «ἀκολασταίνουσα».

ἐλεια κ. ἐλέα βλλ.

ἐλεία Ἡσ. «ἀγρία νόσος».

ἐλειάτης (ὁ) ποι., ὄγρ. ἐλειάτης ἐπίθ. τοῦ λέοντος,
ὁ κατοικῶν, ὁ διαμενὼν εἰς τὰ ἔλη: ΕἰΜ 330,20.

ἐλεισραῖ Ἡσ. «εὐδία».

ἐλεισραῖς Ἡσ. «ἐν ἡλίω πῆμνον ἡ θερμοί»
γρ.κωδ. ἐκλειθεραῖς: πρβλ. ελληθεραῖς.

ἐλεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ἀπῶ-έως βλλ.

ἐλεῖνός-ῆ-όν ἀτρ. γ. τοῦ ἐλεῖνός βλλ.

ἐλεῖοθάτης (ὁ) κ. ἐλεῖοθάτης ὁ βαίνων ἐν τοῖς
ἔλεσιν, δδ. ὁ κατοικῶν εἰς τόπους ἐλώδες: Αἰσχ.
Πέρσ.39 καὶ ἐλεῖοθάται ναυὸν ἐρέτρι θεινοί.

ἐλειογενής-οὐς-ές Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ γεννόμενος
ἐν τοῖς ἐλεσσι Ἡσ. «ἐλειογενής» ὄρυκα 2) νεώτ. ὁ
ἐκ τοῦ ἔλεου προερχόμενος: ἐλειογενής πυρε-
τός (ἡ) ἐλονοσία, -ἐλειογενής ἀέριον ἰελῶδες ἀ-
έριον, μεθόνιον -ἐλειογενὴ μίσηματα.

ἐλειοδικατός (ὁ) Ἠγερ. ἀχεῖρὸς πρὸς ἀπαξή-
ρανισιν ἐλών.

ἐλειομαλόχη (ἡ) μγν. κ. ἐλειομαλόχη ἡ ἐν τοῖς
ἐλεσι φουμένη μολόχη: Ἀπολλ.Λαχ.40,38.

ἐλειονόμος-ον μγν. ὁ ἐν τοῖς ἐλεσι κατοικῶν,
διατριβῶν, ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν: Ἀπολλ.Ρ.2,821 Νύμ-
φαι ἐλειονόμοι || ὄμ. σμ. ἐπὶ πτηνῶν: Φιλόπ.1
ἐφυρον ἔχειν βίον . . λόροι καὶ ἀλκυόνες . . νήσ-
σαι τε καὶ τὰ ἐλεσιόμομα πάντα ἐπὶ φυτῶν, ὁ
ἐν τοῖς ἐλεσι φουμένος: Ὀρφ.Ἀργ.1054 ἐλειονό-

μων διὰ ποίης || ἐπὶ πόλεων, ὁ ἐν ἐλεσι κείρε-
νος: αὐτ.157 ἐλειονόμος Κολωνός.
ἐλεϊοῤῥιζον (τὸ) Ἡσ. «κίρηρος».

ἐλεῖος-ον κ. μγν. κ. νεώτ. 1) π. Ἀριστοφ. Ὀρν.244
κ. Διοσκ.4,52 -α-ον), ὁ προερχόμενος ἐξ ἔλεου,
ἀπὸ βάλτου: Ἰνν.Ἄερ.10 ὀδασαί τε ἐλεῖοσι χροῖ-
ων, Ἀριστοφ.Βατρ.351. 2) ἐπὶ τόπων, ὁ πλε-
ρης ἔλων, ἐλώδης, ὁ βαλτώδης: Ἀριστοφ. Ὀρν.
244 οἱ θ' ἐλεῖος παρ' ἀλλήλους ἀεμοτόμος ἐμ-
πίδας κάπετα 3) ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐν τοῖς ἐλεσι
φυόμενος, αὐξανόμενος: Αἰσχ.Πέρσ.494 Βόλθης θ'
ἐλεῖον δονακά, Ἰνν.Ἐπιστ.1278,42 τὰς παρὰ λίνων
ἐλεῖος ἰσείη πεφυκάσι: Ἀνθ.Παρ.Φ14,9,
Πολυδ.2,172 σέλινον τὸ ἐλεῖον || γλωσσ. τὸ οὐδ.
ἐλεῖον ὡς οὐσα, ὁ ἀσπράγγος, σπαράγγι 4) ἐπὶ
ζώων, ὁ βίων, ὁ διατριβῶν ἐν τοῖς ἐλεσι: Εἰδρ. Ἡρ.
152 ὀδραν ἐλεῖον, Ξεν.Κυν.5,17, Πολυδ.5,14 ἐλεῖα
(θηρία) ὡς οἱ σῦες, Γεωπ.20,1,3 τοὺς ἐλεῖους
ἰχθύας || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ κατοικῶν εἰς ἐλώδη
ἐδάφη: Θουκ.1,10 μαχητόμασι εἰσι τῶν Αἰγυπτίων
οἱ ἐλεῖοι 5) Ἠγερ. 3) ἐπὶ τῶν ὄσων ἀνομα-
σία τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Κῷ.

ἐλεῖος (ὁ) κ. νεώτ. ἡ ἐλεῖος εἶδος μωμῶθ: Γαλ.
Φυσ.Διμ.1 «τῶν ἀφροαῖων μωμῶν καὶ τῶν καλου-
μένων ἐλεῖων ἐν μέσῳ εἶναι τὼν μωμῶν καλοῦμε-
νον»: Ἀριστοφ.Τ1.600β,12 φωλεῖ δὲ καὶ ὁ ἐλεῖος
ἐν αὐτοῖς τῶσι δένδροις, καὶ γίνεται τότε παχύ-
τατος 2) εἶδος ἱέρακος π. Ἡσ.: Ἀριστοφ.δῶνα,
21 ἰ ἀμφ.: 3) Ἡσ. σκόληξ ἔλεων, θρίψ: Ἄρ.14 νεώτ.
ζωολ. γένος ζῶων σαρκοφάγων μουστελιδῶν,
δ. πρὸς, ἀσδός.

ἐλεοσέλιον (τὸ) μγν. κ. ἐλ. τὸ ἐν ἐλεσι φυό-
μενον σέλιον, τὸ ἀγριοσέλιον: Θεόφρ.Φ17,6,3.

ἐλεῖοτροφος-ον ΕἰΜ «ὁ ἐν ἐλεῖοσι τρεφόμενος,
τεθραμμένος»: Ἀρχαιστρ.Λ.Ἀθην.7,305 Φ.

ἐλεῖοχρῶσις (ὁ) μγν. ὁ ἐλεῖοχρῶσις βλλ.: Θεόφρ.
Φ19,19,3, αὐτ.6,8,1.

ἐλεῖοσις (ὁ) μγν. ἔλεος: Ἀκόλ.ΠΔ Ἱερ.36 (43)7
(ὁ ἀνάγν. ἐλεησμός).

ἐλεῖτης (ὁ) μγν. ὁ ἐν τοῖς ἐλεσι φυόμενος, αὐ-
ξανόμενος: Διον.Βυθ.23 οἱ τε γὰρ ἐλαφοί . . σι-
τόνται τὸν ἐλεῖτην ἀκαμίον 2) Ἠγερ. Ἐλεῖ-
τας ἀνομασία τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Κύπρῳ.

ἐλεκο ἐπ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ λέγω βλλ.

ἐλελεῦ ἠπίρρ. κ. ἐλελεῦ ἰαχὴ τῶν στρατιῶν
κατὰ τὴν ἑναρσίαν τῆς μάχης, πολεμικὴ κραυγὴ:
Ἀριστοφ. Ὀρν.364 ἐλελεῦ χυρεῖ, κάσθε τὸ ῥύγ-
χος 2) κραυγὴ οἰμαγῆς, πόνου: Αἰσχ.Πρ.877
ἐλελεῦ, ἐλελεῦ ὑπὸ μ' αὐ σφάκελος καὶ φρε-
νοπληγῆς μανία θάλασσος 3) κατὰ τὰ ὠ-
σοφορία κραυγὴ χαρᾶς, ἀλαλαγμός, ἡ ἀπρο-
αναφώνησις παισιωνοῦ: Πλούτ.Θρα.22.

ἐλελεύς-έως (ἡ) μγν. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος Μα-
κροδ.1,17 «Ἀπόλλων Ἐλεεύς ἀπὸ τοῦ ἐλλίπτεσθαι
περὶ τὴν γῆν».

ἐλελιζθεῖς ἰων. γ' ἐν ὄπερα, τοῦ λαθάνων βλλ.

ἐλελιζω (ἡ) ἐπὶ ἔκτετ. τ. τοῦ ἐλίσσω, σπᾶν. κτ.
ἐνεστ., παρὰτ. ἠλεῖζον κ. ποι. ἐλελιζόν, ἀορ.
ἐλελιζαί, ἐπ. μέσ. ἐλελιζάμην, ποθ. ἐλελιζθην, παρ-
κα. ἐλελιζμαι, ὑπερθ. ἐλελιζμην περιελάσσω, πε-
ριστρέφω, περιδιῶ, κόμω τι νὰ στραφῆ: Ὁδ.Ε
314 κ. ποθ.: αὐτ.Μ.416 ἠ δὲ [ναυξ] ἐλελιζθη
πάσα διὸς πηληγεῖσα κεραυνῶν 2) ἐπὶ στρα-
τιάς, ἀναγκάζω ταύτην νὰ στραφῆ καὶ ἀντιμετω-
πίσῃ τὸν ἐχθρὸν, περισυνοῦν, μαζέω: Ἰλ.Ρ.278
μάλα γὰρ σφέας ὡκ' ἐλελιζεν Ἄτασ || κ. ποθ.
Ἡσ. «ἐλελιζθῆναι, συστραφῆναι, μεταβῶλεσθαι»:
Ἰλ.Ζ 106 οἱ δ' ἐλελιζθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσαν
Ἄχαιῶν 3) μέσ. ἐπὶ δρακόντων, κινεῖμαι ἐπι-
κοιδῶς, περιπλοισμαῖα, κόμω ἐλιγμός: Ἰλ.Β 316
τῆν δ' ἐλελιζόμενος πτέρυνος λάθεεν ἀμφιπαύω,
Ἀριστοφ.ἀν.426 σπείρας ὀφειν ἐλελιζομένην

4) κλονώ, σείω, τρανάζω: 'Ιλ.Α.530 μάγαν δ' έλελίξεν 'Όλυμπον' || παθ. σείσιμα, τρέμα: 'Ησ. έλελιζόμεν, οσειόμεν': 'Ιλ.Χ.448 τής δ' έλελιχθη γυγα' || όμ. παθ. έπ. έπιφωσ, πόλλισμα: 'Ιλ.Ν.558 μάλ' αείε σείομένον [έχρος] έλελικτο': || όμ. παθ. έπί πέπλου, σείσιμα, περιγυρίζω: 'Υμν.Δημ.183 άμφί δέ πέπλος κύνερος ραδιούτα βέας έλελίξετο ποσσίν': || όμ. μέμ. σ: Σίμων.36 ήπικον.. άγωμώς έλελιζόμενος πρός μίσημ. || άναφορ. πρός μοσ. όργανα, πόλλω τας χορδάς, παίζω: Πίνδ.Ο.9.13 φόρμιγγ' έλελίξαν κ. παθ.: άστ.Π.14 φόρμιγγέ έλελιζομένη, Νών.3,242.

έλελίζω [2], άόρ. ηλείζα κ. έπ. έλέλιξα, φωνάζω έλελεύ, έκβάλλω κραυγήν χαράς κατά την ένταρξιν τής μάχης, ά. άλαλάζω: Ξεν.Άν.5,2,14 άμα τε τού Ένυαλίω ηλείξαν καί έθεον δρόμω οί όπλιται' 2) έκβάλλω κραυγήν πόνου, θρηνώ: Εύρ.Φοιν.1514 τάλαιν' ώς έλελίξεν' || όμ. μέμ. έπί άηδόνας, θρηνωτός, κελωτός: άστ.Ελ.1111 έλεβέ δια ζουβάν γενύων έλελιζόμενα θρηνοίς έμοίς ζυμωτός' || όμ. μετ' αείτ.: Άριστ.Όρν.213 τόν έμόν και σόν ναλούδακρον 'Ιπυν έλελιζομένη' 3) άφήνω ήλον, κρατώ: Καλλ.Δηλ.137 άσπίδα τάφην άσκήλης δούρατος, ή δ' έλελίξεν ένόπλιον.

έλελιστραφεί 'Ησ. ε εούστραφε, δούστραφε.

έλελισφακίτης όνομα γυν. όνομα παρασκευασμένος μετ' έλελισφακού: Διοσκ.5,71.

έλελισφακον [τό] μγν. ό έλελισφακος βλλ. έλελισφακος [τό] μγν. κ. νεώτ. είδος σφακού, ό νεώτ. έλελισφακος ό τριβόλος, άλυσφαικά, άλυσφαικά, σφαικά: Θεόφρ.Π.6,2,5' || νεώτ. βόταν, γένος φυτών χειλανθών' 2) 'Ησ. ε νόα τις ό μοια δικάτωμας.

έλελιχθήμα-ατος [τό] 'Ησ. ε σεισιμός.

έλελιχθων-ωνος [τό] ό διασειών την γήν: Πίνδ.Π.2,4 τετρασφείας έλελιχθόνος (σχολ. ε του όρματος του κατά την γήνα έλελιχθόνος και άνακωνόντος εγ' || έπίθ. του Προσειδόντος ως διασειόντος την γήν πρόβ. έννοσίγαιος: άστ.Π.6,50' 2) έπίθ. του Διοδωτου, ως διασειομένης τής γής υπό τους πόδας των χορευτών άκολουθών του: Σοφ.Άντ.153.

έλελόγγει Ιων. γ' έν. ύπερα. του λαγγών βλλ. έλελόγω αίσλ. τού άλολύζω βλλ.: Σαφ.άπ. έν Λυρ.Συμμλ.20,3.

έλαμα-ατος [τό] σχόλ. γλώσσα. του έλαρ βλλ.

έλεμεές [τό] (τουρκ.) δημ. κ. λεμεές ή πρώτη ποιότητα σταφίς εις τό σταφιδευτήριο τής Τουρκίας' 2) συνήθ. λεμεές ή άνθρ. άγύρτης, άλήτης.

έλεμόν [τό] νεώτ. χημ. κ. έλεμί όπτην είδος έλαισορηγνής άπεκρινόμενης εκ δένδρων βουρσοειδών έν χρ. πρός παρασκευήν άλοιφών κττ.

έλεμος 'Ησ. ε σπέρμα άπερ έφόντες λάκωκες έσθίουσιν'.

έλένας-εως [ή] έπίθ. τής Έλένης ή τά πλοία συλλαμβάνουσα, καταστρέφουσα: Αίολ.Άγ.689

έλένας, ελανόρ, έλεπόλις [δ.γρ. έλένας].

έλένεον [τό] ιερών τής Έλένης: Άν.Κρ.2,129.

έλένη (ή) λαμπός εκ δόξης καλύμων, φανός 'Ησ. ε λαμπός δετή' η πρόβ. έλάνη' 2) φώς ήλεκτρικόν άναφανόμενον έν βυελλώδει νευτί έπί τών ιστών του πλοίου, ά. Διοσκώρων φώς, δημ. τελώνια: 'Ιω.Λυδ.Διοσ.5' 3) πλεκτόν καλόθιον, έν φ' κατά τά έλενηφώρα βλλ. έφερον τά ιερά σκεύη: Πολυδ.10,191.

έλενηφώρα [τό] μγν. έορτή πρός τιμήν τής θραυρωσίας 'Αρτέμιδος: Πολυδ.10,191.

έλενηφορώ-ώς φέρω έλένην βλλ.3] κατά τά έλενηφώρα βλλ.' || 'Ελενηφορούσαι τίτλος κωμωδίας του Διφιλου: 'Αθην.6,223Α.

έλένια (τό) κ. έλένια ένορτή πρός τιμήν τής Έλένης 'Ησ. εορτή άγομένη υπό λακώνων'.

έλένιον [τό] κ. μων. κ. νεώτ. τό φυτόν καλαμίνθη βλλ. ή ποιά, δημ. άγριοθαλασσικός ή άγριοθάλασμος 'Ησ. ελένιον βοτάνη τις, ήν φαοίν Έλένην σπειρα πρός τούς όφεις, όπως βοσκόμεν αναμειβώσιν': 'Αθην.13,608Β ύπνωμένον δ' έπιπτον έλενιον έπι, Θεόφρ.ΟΙ.6,6,2' || νεώτ. βόταν, γένος φυτών προσαυθινοών' 2) τό φυτόν κόκκυθα βλλ. τό έλένιον: Διοσκ.1,28' 3) τό φυτόν σύμμιπτον βλλ.: Ψιδιοσκ.4,9.

έλένος 'Ησ. ε άγγελος χωροών τέταρτον.

έλενοι 'Ησ. κ. ήμματα τά τών ήμπελών'.

έλενοφάριον [τό] σχόλ. ό φονεύς τής Έλένης: Σχολ.Εύρ.Όρν.140.

έλενοβοχεύς-εως [τό] μων. ό τό έλεος δεχομένος: Θεόδ.Αλάσκαρ.765.

έλενοθήτης [τό] μγν. κ. μων. ή έλεός κ. δόμοι! ύπηρέτης ή επιστάτης τών μαγειρείων: 'Αθην.4,173Β

έλεοδότης, τούς τραπέζοποιούς και τούς τραπεζο διακόνοους, Εύστ.'Ιλ.7,73,43' || έπίθ. τών Δηλίων, ύπηρέτουσαν τούς μαγειρών κατά τά δήλια: 'Αθην.4,173Α.

έλεόθραπτο-ον ό έν έλείοις τόποις τρεφόμενος, φυόμενος: 'Ιλ.Β.776 έλεόθραπτον τε στέλιον.

έλεοκόπος [τό] άμφ. έν. 'Αρν. ε οί τά έλη κόπτοντες: Άσφ.άπ.28 πέντε μια μετά τών έλεοκόπων διατάμνομας.

έλεών έπίορ. η 'Ησιόδ. κατά τρόπον έξενών: 'Ησιόδ. Έργ.205 ή δ' έλεών... μύριτο' || όμ. συγκρ. 'Ησ. ε έλεόθρον, έξενεοθρον'.

έλεών [τό] ό έλεός βλλ.11: 'Αριστ.'Ιπν.152 κώθελ' αὐτοῦ τούτέον, άστ.169.

έλεορθ-ώ Έπιγρ. περιποίησις τά δάση.

έλεος [τό] κ. μων. κ. νεώτ. π. μγν. κ. Άγ.Γραφ. κ. έλεος [τό] κ. δημ. οίκτος, έσπλαγχνία, συμπάθεια, συμμόνη: 'Ιλ.Ω.44 ώς Άχιλλεύς έλεος μέν άπέλευσε, Άντιπ.1,27 μή τυχοῦσα μήτ' αἰδοῦς μήτ' έλεον... παρ' όρών, Δημ.794, Πλουτ.Σειμ.10 οί δια γήρας ύπολειπόμενοι τών πολιτών έλεον είχαν, Πάπ., ή κατάστασις του κινεί τών έλεον' || κ. ώς όνομα: Κδ Τηρ.2,1,6 δὴν έλεος ό κύριος τού 'Ονεισφώρου οίκω' || νεώτ. κ. δημ. ώς έπιφών.

έλεος' || όμ. μετά γυν. ε: Εύρ.1Α.491 άλλως τέ μ' έλεος τής ταλαιπωρου κόρης εισήλασ' || όμ. έπί τινι: Δημ.735' || όμ. εις τινα: Αη.2,14,18

έλέω εις τούς ήπικου, Άγμ. 'Ονειροκρ.108,74 δια τόν έλεον τόν εις τούς δαιμονιακας' || νεώτ. φρ. έλέω Θεοῦ έμβλημα τών άπολυταρχικών μοναρχών, ώς δήθεν άρωμιέμενα την έξουσίαν από Θεοῦ' 2) νόν τού διεγειρονον οίκτου, συμπάθεσις, άντικείμενον οίκτου: Εύρ.Όρν.832 τής έλεος μείζων κατά γάν ή ματροκτόνον αιμα χειρί έσθαθ' 3) ή πρός τούς πάσχοντα βοήθεια, έλεμοσύνη, φιλοφρονησία: Κδ Ματθ.9,13 έλεον θελω και ού θυσίαν, Μκγ.'Ατταλ. έν Σάβ.1,10' || όμ. ούδ': Κδ Λουκ.10,37 ό ποιήσας τό έλεος μετ' αὐτοῦ' || νεώτ. άδελφός κ. κυρ. άδέλφος του έλέους νοσοκόμος, ίδίως ή άνήκουσα εις ειδικόν θρησκευτικό τάγμα τής δύσεως' || φρ. εις [σ'] τό έλεος του Θεοῦ άνευ βοήθειας: μός έγκατέλειψεν εις | μάς άπεσε σ'| τό έλεος, του Θεοῦ' εις [σ'] τό έλεος τινός εις τήν διάθεσιν, την αυθαίρετον θελήσιν του: οί γεωργολί διατελοῦν εις τό έλεος του πρώτου τυπόντος χωροφύλακος' δέν έχει έλεος δέν έχει υότ' έλαχίστον 4) νεώτ. τά έλεη του Θεοῦ άβηθονία άγαθών' 5) ώς κύρ. όν. θεοῦ έν 'Αθίνας: Τηροκλ. έν Συνεργιστ.' Έλεος έπικλής θεός.

έλεός [τό] κ. μων. κ. νεώτ. τράπεζα, έφ' ής ό μαγειρος καταπέτεν τό κρέας, ά. έλεών βλλ.' 'Αθην.4,173Α ελεός δ' έστιν ή μαγειρική τράπεζα': 'Ιλ.1,215 αὐτῶρ έπει δ' ώπτιος και έν έλεοισιν έχων, 'Οδ.Ξ.432, Εύστ.'Ιλ.748,4' 2) θυ-

μέλη· Πολυδ.4,123 «ἑλεός δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θεόπιδος εἷς τις ἀναβάς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο»· 3) κ. νεώτ. πτηνὸν ἀρπακτικόν, εἶδος γλαυκός· Ἀριστ.Ζ1.592β,|| ὁ μὲν ἑλεός μεζῶν ἀλεκτρυόνος.

ἑλεοσίλινον (τό) κ. ἑλεοσίλινον βλ. ἑλεοσίλινος (ή) μνη. μηχανή πρὸς κατάρριφιν ἐπάλλων· Δοσάκ.Τατ.Βι.28,104D ὁ Μουράτ οὐν ἠοχολοίτη ἐν ἐλεδοξίσει.

ἐλεπόδιον Ἡα. «εἶδος τι βήνασος [πιθ. βαλαουστία]».

ἐλεπόκος Ἡα. «εἶδος ὀμοίως φυκίδι».

ἐλεπόλις-εως (ή) μνη. εἶδος μεγάλῃς πολιορκητικῆς μηχανῆς ἐν εἰδοὶ ξυλίνου κύργου κινουμένης διὰ τροχῶν· Ἡα. «ἐλεπόλις· οἰαδῆλοπος μηχανήματα, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαίρονται»· Φθ.Μηχ.Βελον.95,39, Ἀθην.10,415Α οὐ δυναμένον τῶν στρατιωτῶν τὴν ἐλεπόλιν προσαγαγεῖν τοῖς τεύχεσι· || κ. ὡς ἐπιθ. κτ πληθ.· Διον.Αλ.Ρωμ.9,68 ἐλεπόλις μηχανά· || Ἡα «παρά τοῖς Κρησὶ τὰ τῶν πολέμων ὄργανα»· 2) μνη. ἐπι προσ.· Ἰππ.Ἐπιστ.2 ἐ-τῆς Ἑλλάδος· πρὸλ. ἐλεπόλις.

ἐλεπόλις-εως π. ἐπιθ. τῆς Ἑλένης, ἡ τὰς πόλεις κυριεύσασα, κατατρέφουσα· πρὸλ. ἐλεπόλις· Αἰσχ.Αγ.699 κρησὶν ἐλένας, ἐλανδρος, ἐλεπόλις· || ὄμ. ἐπι τῆς Ἰφίγειας· Εὐρ.Α1476 ἀγέτε με τὸν Ἴλιου καὶ Φρυγῶν ἐλεπόλιν· || ὄμ. τῆς Λαμίας· Κομ. Ἀδελφ.303.

ἐλεπρα ἔργα Σουδ. «φρόνα, γαλεπά, κακά».

ἐλεπτις-ιδος (ή) μνη. τόπος ἐλώδης ἐλας, γούστα ΕΜ328· Ἀπολλ.Ρ1,1266 πείσος [πίσος] τὴν προλήναι καὶ ἐλεπτιδας.

ἐλέσται Ἐπιρ.Ιλοκρ. ἀπαφρ μετὰ ἀόρ.β' ἀντι ἐλέσται τοῦ ἀορῶ βλ.

ἐλέσται Ἐπιρ.Ιλοκρ. γ. ἐν. προσ μετ. ἀορ.β' ἀντι ἐλέσται τοῦ ἀορῶ βλ.

ἐλέταρ-ή-θε ὁ δυνάμενος ναυπηγῆθαι· Ἰλ.1409 ἀνδρῶν δὲ φυγὴ πάλιν ἐλθεῖν οὐτε ἐλεστή οὐδ' ἐλετή, Μῆξ.Τύρ.18,2· || αἰρετός· Πρακ.Περσ.1, ἐλεταρῶν· Ἐπιρ. ἀντι ἀλεκτρυόνος βλ.

ἐλεύθερος Ἐπιρ. ἸΟλυμπ. ἀντι ἐλεύθερος βλ.

ἐλεύθερος Ἐπιρ. δημ. κ. ἐύτερα κ. καλύτερο κατὰ τρόπον ἐλεύθερον, ἀκώλυτος, χωρὶς κανένα ἡμποδίου· Σολωμ. Ἐλ.Πολ.2,3,12 [παρὰλ. στ.26] καὶ βαρὰ ἄγρου ἐλεύθερα τὸν καθαρόν ἀέρα· || ἀνεκ καλωμάτων προερχομένου ἐξ εἰδικοῦ νόμου ἢ καταγῆς ἢ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶσται καὶ πᾶσα κληρονομή ἐλεύθερα [τοῦ νόμου ἐπιτρέποντος], -εῖς τὰ θέσται μῆαινα ἐλεύθερα [ἀνεκ εἰσιτήριου]· || ἔκφρα φιλοφρ. μετὰ χοράς, εὐχαριστικῶς· 2) ἐν πολιτικῇ ἐλευθερίᾳ· οἱ λαοὶ ποῦ ἐθελον νὰ ἴσων ἐλεύθερα· 3) μετὰ πνευματικῆς ἐλευθερίας ἀνεκ δεσμεύσεως πρὸς τὰς ὀφθαλμιμένους ἀντιλήψεις προοδευτικῶς, συγχρονισμένα ἀντιθ. ὁμοσδοκορμικῶς, καθυστατημένα· οἱ νεοὶ σήμερον σκεπτόνται ἐλεύθερα· 4) παρρησία, μετὰ θάρρους, ἀφόβος· Βαλαωρ.Φρσο.532 παιδί μου, πᾶς μου ἐλεύθερο τί θέλεις ἀπὸ μένα· 5) ἀνεκ δυσκολίας, κωδῶς· τὰ γαλιικά τὰ μιλά ἐλεύθερα· 6) μεταφρᾶς ἐλεύθερα οὐχὶ κατὰ λέξιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ νόημα· 7) ἐκινήτικῃς ἢ ἀνεκ δυσκολίας· χορεύει-περπατῶ ἐλεύθερα.

ἐλευθερέως-εως (6) μνη. ἐπιθ. τοῦ Διονυσίου· Κλημ. Ἀλ.Προτρ.4,53 τοῦ Διονυσίου τοῦ ἐλευθερέως κατήριψε τὸν νέον.

ἐλευθερία (τό) κ. μνη. κ. νεώτ. [ἐν. ἱερὰ] θυσία δ' ἐλευθερίων· Ἡρόδοτ.Π.Στοδ. Ἀνθ.43,27 ἐλευθερία· ὀφεικὸν θάσσομαι ἀτε τῶν φόρων ἐγένον· ἐλευθερία· 2) ἐορτὴ ἐν Πλαταιαῖς ἀπὸ πᾶν ἔμπητον ἔτος εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκεῖ γενομένης μάχης· Πλούτ. Ἀριστ.21 πενταετηρίων ἀγῶνα τῶν ἐλευθερίων, Πουσ.9,2,6· || ὄμ. κ. ἐν Συρα-

κούσας εἰς ἀνάμνησιν τῆς καταπαύσεως τῆς τυραννίδος τοῦ Θρασυβούλου· Διόδ.Σ11,29 κατ' ἑναυτὸν δὲ θεῖον ἐλευθερία· || κ. ἐν Σίλαμ. εἰς τιμὴν τοῦ Ἐρωτος· Ἀθην.13,562Α· || κ. ἐν Ἀφρῆσι εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ τῶν Μακεδόνων· Ἐπιρ.· 2) ἐορτὴ τελευμένη ὑπὸ ἀτόμων διὰ τὴν κτηθείσων ἐλευθερίων τῶν· Εὐμύθ.11,406· 3) γλασσο. ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐλευθερέως Διονυσίου α. Διονυσία.

ἐλευθερία (ή) κ. νεώτ., δημ. ἐλευθερία κ. [ἐλευθερία, ἰων. ἐλευθερίη, ἐπι λαὸν ν. κρατῶν, ἢ μὴ ἐξάρτησις ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἕξου κράτους, πολιτικῆ ἀνεξαρτησία, αὐτοτέλεια, ἀντιθ. ὑποτέλεια, δουλεία, σκλαβιά· Πινδ.Π1,61 θεοδωμάτω σὺν ἐλευθερίᾳ, Ἡρ.1,62 τοῖσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίας ἦν ἀσπαστότερον, αὐτ.1,95, Πινδ.ἐν Πλούτ. Θεμ.8 φαεινὰν κρηπιδ' ἀπελευθερίας, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.2,4 καὶ σάν πρῶτα ἀνδρειομένην, χαίρει, ὡ χαίρει, ἐλευθερία· || ὄμ. ἐπι ἀτόμων· Αἰσχ.Αλ. 863 πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίμων, Σοφ.Ἡλ. 1509· 2) πάθ. ἡ ἀπελευθερώσις δουλοῦ ἢ δουλω· Πάπ. ἢ εἰκοστή τῶν ἐλευθερίων· || νεώτ. ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀπολυταρχικοῦ καθεστώτος· Δραγ. Ὀσ.Ζων.117 ἐπιείσασθε ἔξοι γιὰ τὴν ἐλευθερίᾳ, ποῦ μὲν θῶνον τάχα· || ἐλευθερίας δένδρα τὰ κατὰ τὴν γαλλ. ἐπανόσταςον φυτεῖόμενα ὑπὸ τοῦ λαοῦ πανηγυρικῶς εἰς σὺμβόλιον τῆς ἀποκτηθείσης ἐλευθερίας· || νομ. τὸ σύνολον τῶν δικαιομάτων, ὅτινα παρέχει ὁ νόμος εἰς τοὺς πολίτας· ἡ ἐλευθερία τοῦ συνέχεσθαι - ταῦ συνεταίριζεσθαι, -ἀστικῇ ἐλευθερίᾳ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκώλεγοσθαι· 3) ἡ ἀπὸ πάσης βίας ἢ ἐπιβράσεως ἀπαλλαγὴ, ἀνεξαρτησία, εἴτε αὐτὴ προέχεται ἐξἑθεν, εἴτε ἐπαδεν ἐκ φυσικοῦ πάθους· Πλάτ.Νόμ.698β καὶ ἡ παντληξ καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία αὐτ.Πολ.329C, -ἐλευθερία βουλήσεως - σκέψας, -ἐλευθερία· τοῦ τύπου [ἐλευθεροτυπία βλ.].· || δημ. εἶδος, λευτεριά ἢ ἀπὸ τῆς ἔγκυρροσῆς ἀπαλλαγὴ, ὁ τοκετός, α. λευτερωμα· νὰ χῆς καλὴ λευτεριά [εὐθὴ εἰς ἐπίτοκον]· 4) ἡ εἰς τὰς κηρίσας ἐλευθερότης, εὐκηνισία· Παπαδ.Χριστ.Διηγ.10 διημυθῆθη μετὰ μείστικῃς ἐλευθερίας καὶ θάρρους εἰς τὸ λογισθῆναι, Μωραῖτ. Διηγ.7· 5) ἑλληφικῆς ἡθικοῦ περιορισμοῦ· Πλάτ. Γοργ.492C τρυφή καὶ ἀκολασία καὶ ἐλευθερία, -μεγάλῃ ἐλευθερίᾳ ἔχει αὐτὴ ἡ γυναικία· 6) μνη. ἡ ἐλευθεριότης· Βασ.Ἐπιστ.3,201D σοὶ τε γὰρ πολλὴν παρὰ τῶν πεπειρωμένων σου μαρτυροῦ μὲνη ἐλευθερίαν σῶνίζου· 7) ὄνομα εἰδούς πῆος χοροῦ· Σέξτ. Ἐμν.Μαθ.1,293.

ἐλευθεριάζω κ. μνη. κ. νεώτ., δημ. τυρ. ἀορ. ἐλευθεριάζας, φέρωμαι ὡς ἐλεύθερος, ἀντιθ. δεσπόζω· Πλάτ.Νόμ.701Ε, Ἀριστ.Πολ.1314α,8 δὲ ἀντισημνυόμενος καὶ ἐλευθεριῶν ἀφαίρειται τὴν ἰσχυρίαν καὶ τὸ δεσποτικόν τῆς τυραννίδος· || ὡ ἐν ἐλευθερίᾳ· Ὡ Ἐπιμενίδ.Διηγ.Α1,113 δυσμάχανον γὰρ ἀνθρώπων ἐλευθεριάζοντα ἐν τεκμήρῳ ἀριστοῦς δοῦλας ἦεν· 2) εἰμαι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ βάρους πῆος· Πάπ.· || στεροθῶμαι, μοῦ λείπει· Κρατίν.Ἐπ.8 ἐ- ἀπὸ τοῦ πλοῦτου· || ὄμ. σμ. κ. μετὰ γεν.· Χαίρημ.Π. Πορφ. Ἀποχ.4,8 ἐ- πολυτέλειας· 3) ὀμῶς ἀνεκ προπαρασκευῆς, ἐκ τοῦ προχείρου· Πλούτ.Ἡθ.6,6 ἐλευθεριάζεις τὸς λόγους· 4) μνη. χαίρω· Μοσχόπ.δ.Δουκᾶν.ἐπ. ἐν Τρωφῶνι μὲνενταυται, ἐπι τῶν σκυθρωπαζόντων καὶ οὐδέποτε ἐλευθεριάζοντων· 5) νεώτ. ὀμῶς καὶ σκεπτόμαι κατὰ τρόπον ἐλευθεροῦ ἀπὸ τῶν παραθεδομένων κοινωνικῶν ἀντιλήψεων· ὄμ. ὁ ἐλευθεριάζοντες ὁ ἐλευθεροφόρος βλ.· 6) νεώτ. φέρωμαι κατὰ τρόπον οὐχὶ σύμφωνα πρὸς τὰ χρηστά ἤθη· ὄμ. κατ' ἐλετικ. οὐμῶς βίον ἐκῶνον,

ἑλευθερικός-ή-όν κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐλευθερόν, ὁ ἐλευθερός, ἀντ'θ. ἀνελευθερός· Πλάτ.Νόμ.919B τὸ δ' ἑλευθερικών καὶ ἀνελευθερόν ὀκρίθως μὲν οὐ ῥᾶδιον νομοθετεῖν, Πλάτ. ἑλευθερικός προήκει γένει' || ὄμ. ὄπερθ. || Πλάτ.Νόμ.701E τ' μὴν, μον. ἐλευθερικών ἰέν. χωρίον) τὸ κατοικούμενον κατὰ τὴν θυξ. περίοδον ὑπὸ ἐλευθέρων μικροδικοκτητῶν χωρίων, ἄ. μητροκωμία· Τουστιν.Νεαρ.4.

ἑλευθερός-ον κ. -α(-ο)ν) κ. μον. νεώτ. κ.δημ. ὁ φερόμενος ὡς ἐλευθερός· Δημόκριτ.282 ἐλευθερός καὶ δημοφαίης, Πλάτ.Νόμ.635D οὐκ ἀξιοὶ ἀπλῶς ἀνδρείοι εἶναι τὰς ἐπὶ προσ-αγορεύεσθαι' || ὄμ. συγκρ. -ώτερος· Ξεν.Ἀπομν.2,8,4 οὐ δουλοπρεπέστεροι ἔνεκα τούτου, ἀλλ' ἑλευθεριώτεροι νομίζονται' || ὄμ. ἐπὶ ζῶων· Ἀριστλ.Ζ1488b,16 τὰ δ' ἐλευθερία καὶ ἀνδρεία καὶ εὐδαιμόν, οἷον λέων' 2) ὁ ἀρμόζων ἢ πρέμων εἰς ἐλευθερόν· Πλάτ.Νόμ.823E, αὐτ.Γοργ.485B χαρίεν μιν φαίνεται καὶ ἐλευθερίον καὶ πρῶτον τῷ τοῦ παιδίου ηλικίᾳ, Ἀριστλ. Πολιτ.1338a,32 παιδεία τις ἐν... οὐδ' ὡς ἀναγκαῖον ἀλλ' ὡς ἐλευθερίον καὶ καλὴν, Πλάτ.Ἠθ.122B τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν (ἀντίθ. βαναύσων τεχνῶν), ΔίωνΚ46,6 ἐλευθερίον μάθημα οὐδὲν ἕπιστατα ἢ π. ἀρχ. κ. μον. ἦσαν τὰ εἰς ἐλευθερούς ἀρμόζοντα μαθήματα, οἷον γραμματικὴ, ἀριθμητικὴ, γεωμετρία, μουσικὴ, ἀστρονομία, διαλεκτικὴ, ρητορικὴ, νεώτ. ἐλευθερία ἐπαγγέλματα ἰτὰ τὴν ἀσκήσεως ἐπιστημῶν, τὸ συγγραφικόν, τὰ τῶν καλλιτεχνῶν κτ.ι' || ὄμ. ὄπερθ. -ώτατος· Πλάτ.ἈΞ.369B τὴν ἐλευθεριώτατον ἐπιστήμην τίθεσσι τῶν λοιπῶν ἀπεικταίστην' 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐτ. τὸ ἐλευθερίον ἢ ἐλευθεριότης βλλ.· Ξεν.Ἀπομν.3,10,5 τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ ἐλευθερίον, Ἀντιφών.ν.Ἀθην.3,123B 4) ἐπὶ σώματος ὁ εὐγενέας ὄψεως, εὐγενής, ἀσπροπρηλής· Ἰππ.Ἀπορ.1246C, Ξεν.Ἀπομν.2,1,22 ἰγναίκα ἑσπρηλή ἔδειν καὶ ἐλευθερίον φύσει, Πλάτ.Κομ.33' || ὄμ. συγκρ. -ώτερος· αὐτ.Ἀκκ.11,3 ἐλευθεριώτερος καὶ γοργοτόμος φαίνεσθαι' || ὄμ. ἐπὶ ἴππων· Ξεν.Ἰππ.10,17 οἱ θεώμενοι τὸν ἴππον τοιοῦτον ἀποκαλοῦσιν ἐλευθερίον' 5) κ. νεώτ. ὁ μὴ φειδόμενος χρημάτων, γενναῖοςδωρός, γαλαντόμος, κουβαρηνός, ἀντίθ. φιλάργουρος, τσηκούνης κ. συγκρ.· Ξεν.Συμπ.4,15 ἐλευθεριώτερος μὲν αὐτοῦς ποιοῦμεν εἰς χρήματα' 6) νεώτ. ἐπὶ ἁθῶν, ὁ εἰς τὰς ἁθῶνας ἔκδοτος, ἀκόλαστος· γυνὴ ἐλευθερίων ἁθῶν' 7) ὡς ἐπὶ τῶν διός· Ἠρ.3,14,2, Πινδ.Ο12,1 πατ' Ζηνὸς ἐλευθερίου, Πaus.3,3,2 || κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν θεῶν· Αἰλ.Π121,8) Ἐπιγρ. τὸ ἀρα. ὡς οὐτ. ἐλευθερία ἰέν. μῆν) ὁ ἐλευθερίων βλλ.

ἑλευθεριότης-ητος ἰή) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλευθερίου βλλ.41, γενναῖοςδωρία, μεγαλοδωρία, γαλαντομία· Πλάτ.Θεαιτ.144D καὶ πρὸς τὴν τῶν χρημάτων ἐλευθεριότητα θαυμαστός, Πλούτ. Πομπ.73, Θσμ.Μ294' || π. Ἀριστλ. ὡς τὸ ὄρθον μέσον μεταξὺ ἀστυλείας καὶ ἀνελευθερίας· Ἀριστλ.Ἠθικ.1119b,22 λέγουμεν θε' εἶξες περὶ ἐλευθεριότητος· δοκεῖ δ' εἶναι ἡ πρὶ χρήματα μεσότης' || νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐλευθεριότης πρόξες γενναῖοςδωρος, κουβαρηνολίκια· Παυσ.Χριστ.Τεμπ.48 ἐσσηνθικά τὰς ἐλευθεριότητας ταύτας' 2) νεώτ. ἑλεφίης προσολώσεως εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἡλικίης ἢ εἰς τὰ ἁρσάθηθ.

ἑλευθεριώτης-ῶνος ἰό) Ἐπιγρ. ἰέν. μῆν) ὄνομα μῆδος ἐν Ἀλικαρνασσῶ.

ἐλευθερίως κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς ἐλευθέρους· Ξεν.Ἀπομν.2,7,4 ἐλευθερίως πεποιτισμένους, Ἰσοκρ.4,49, Ἀριστλ.Πολ.1326b,3 τοὺς οἰκοντάς ζῆν σχολάζοντας ἐλευθερίως ὅμα

καὶ σφερόνως' || ὄμ. συγκρ. -ώτερον· Ξεν.Ἀπομν.1,6,3 ἐλευθεριώτερον τε καὶ ἥδιον ποιεῖ ζῆν' || κ. ὄπερθ. -ώτατα· αὐτ.Ἀπομν.4,8,1 ἀληθέστατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπὼν' 2) ὄπερθ. κατὰ τρόπον χαριέστερον, διαχρητικώτατον· Πλούτ.Ἠθ.148C ταῦτων... ἐλευθεριώτατα πως αὐτῷ προδραμοῦσαν ἐπέλιπες.

ἐλευθεριωτικός-ή-όν μτν. ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας· Ἰβέρ.Ἐυλ.7 λόγος ἐλευθεριωτικός, **ἐλευθεροδόξω**-ῶνα μον. ἐπὶ δούλου ἢ ἀπελευθερού, ὡς ἀνὴρ ἐλευθερός βοῶ, φωνάξω ἢ παρατυρῶ ἐναντίον τῶν δεσποτῶν· Χωμαστ.332.

ἐλευθεροβλάσιος-(η)-ο)ν) μτν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετ' ἐλευθερίας γλώσσης ὁμιλῶν, ἐκφραζόμενος ὁ ἐλευθεροστόμος· Βέττ.80λ,16,31.

ἐλευθεροβάκτυλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα ὄντὰ δάκτυλα δὲν εἶναι ἠλωμένα διὰ μεμβράνης, **ἐλευθεροκάρβιος**-ον μον. ὁ ἐλευθερὸν καρδίας ἔχων, ἐλευθερός· Κίνασσα.Χρον.99B.

ἐλευθεροκίλικες-ων ἰή) μτν. οἱ οἰκίτες τῶν ἐλευθερῶν πόλεων τῆς Κιλικίας, ἄ. Ἐλευθερίται· Στέφ.Βυζ. ἐν Ἄ.Ἐλευθερία Κιλικία οἱ οἰκίτες τῆς Ἐλευθεροκίλικης, ὡν δὲ Ἐλευθερίται· Διόδ.Σ3,55, **ἐλευθεροκονινία** ἰή) νεώτ. κ. δημ. ἡ κατόπι ἀδείας τῆς ὑγεμονικῆς ἀρχῆς ἐπικοινωνία πλοίου μετὰ τῆς πόλεως εἰς ἡν προωρισθήσθ.

ἐλευθεροκονινῶν νεώτ. κ. δημ. αὐτῆ. ἐπὶ πλοίων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐπιβαπόντων, ἐπικοινωνῶ μετὰ τῶν ἐν τῇ ἑρῆῳ κατόπι ἀδείας τῆς ὑγεμονικῆς ἀρχῆς' 2) μτφ. ἐρχομαι εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τινος ἢ πινω κατόπι διακοπῆς τινος σχέσεως, **ἐλευθεροκόμος** ἰό) νεώτ. κ. δημ. περιήληπ. αἱ γυναικες τῶν ἐλευθερίων ἁθῶν.

ἐλευθερολάκωνες-ων ἰή) μτν. οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων πόλεων τῆς Λακωνικῆς τῶν σχηματισσῶν ἰδιωνόμουσινδων· Στράβ.8,5,5, Πaus.3,21,6, **ἐλευθερολάτμοι** ἰο) πληθ. ἐλευθεροὶ λατόμοι· Πλάτ. δεκάρτοι καὶ ἐλευθερολατόμοι.

ἐλευθεροπάεις-αδος ἰό) ἡν. ὁ ἔχων ἐλευθερούς παῖδας· Αἴτλ.5,359 ἄλ. βενέτων δήμος, **ἐλευθεροπλοῖα** ἰή) νεώτ. ὁ ἐλευθερός πλοῖος ἐν τῇ θαλάσῳ, λίμνη ἢ ποταμῶ.

ἐλευθεροποιός-όν μτν. ὁ ποιῶν τινα ἐλευθερόν, ὁ ἐπάγων ἐλευθερίαν· Φιλ.1,538,38 ὁ ἐλευθερός καὶ ἐλευθεροποιός δημιουργός, Ἀρρ.Ἐπικτ.4,1,176 δόγμα... ἐλευθεροποιόν, Πλωτ.1,6,8,12, **ἐλευθεροποιεῖα** ἰή) νεώτ. ἡ ἐλευθερία πολιτεία, **ἐλευθεροπραξία** ἰή) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἐν τῷ πράττειν ἐλευθερία· Χρυσ.Σ18,2,190,3.

ἐλευθεροπραξία δικη ἰή) ἡ κατὰ τὸ πωλήσαντος ἐλευθερόν ὡς δούλον ἐγερομένη δική· Πολυδ.3,78 καὶ δικά κατὰ τῶν ἀνδρομαδιστῶν, ἐλευθεροπραξία.

ἐλευθεροπρᾶσα ἐπίρρ. δημ. ἐλευθεροπρᾶσῶς, **ἐλευθεροπρᾶσις** κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τῆς ἐλευθεροπρᾶσις βλλ.· ἀντίθ. δουλοπρᾶσις· Πλωδ.3,119 ἐλευθεροπρᾶσις καὶ ἐκτένια, **ἐλευθεροπρηπής**-οῦς-έξ κ. νεώτ. ὁ πρέμων, ὁ ἀρμόζων εἰς ἐλευθερόν ἄνθρωπον· ἀντίθ. δουλοπρηπής· Πλάτ.Ἀκκ.1,135C ἐλευθεροπρηπής δὲ ἡ ἀρετὴ, ΔίωνΚ60,2 οὐδὲν ἐλευθεροπρηπὲς ἐκέκτητο, -ἐλευθεροπρηπῆς ἀγνήν- συμπεριφορά, **ἐλευθεροπρηπῶς** ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετ' ἐλευθεροπρηπείας, κατὰ τρόπον ἐλευθεροπρηπῆ βλλ.· Πλάτ.Ἀκκ.1,135C, Δίων.Ἀρεπ.73.

ἐλεύθερος-α-ον κ. ἐλευθεροφ-(η)-ο)ν) κ. μον. κ. νεώτ. δημ. κ. (ἐ)λευθεροφ-η-α πληθ. κ. ἐλευθερός, ἄλ. ἐλεύθερος, π. Οἴμ.Ἐν.ἰλ. δίκ. μ. ὁ τῆς ἐλευθερίας, ὁ ἐν ἐλευθερίᾳ· Ἰλ.2 455 ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπόδρα, αὐτ.Ζ528 κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροιςιν ἰσχλ. ἐν εἰώσασι τῷ δι' ὑπὲρ ἐλευθερίας ἰσάνας κρατῆρα οἱ τοὺς πολέμιους ἀπε-

οσμένοι], Εύρ.Ήρακλ.868 ελευθεραν . . ἤμαρ
 || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ ελευθερον ἢ ελευθερία:
 *Ἡρ.7,103, Πλάτ.Νόμ.697C τὸ ελευθερον . . ἀφελόμενοι· 2) ἐπὶ πρῶτ. ὁ μὴ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς
 ἐξουσίας ἄλλου, εἰσά. ὁ μὴ υπαγόμενος ὑπὸ ζήτην
 πολιτικῆν ἐξουσίαν ἀντίθ. δουλίας, ἀνάδοχος: *Ἡρ.
 1,6 πρὸ δὲ τῆς Κροίσου ἐλάττει πάντες Ἑλληνες
 ἦσαν ελευθεροί, Αλοχ.Πρ.50 ελευθερος γὰρ οὐτις
 ἐστὶ πλὴν Διός, Θουκ.8,15, Κό Κολ.3,|| ὁμ. ἐνι Ἐλ-
 λην καὶ Ἰουδαίος . . δουλίας, ελευθερος Σολωμ.
 Δορὸ Μήδωρ.66,30 πάλι ελευθερος ἀνθρώπου·
 || νεώτ. ὁ ελευθερόφρων: Παλμ.Ἀσάλ.Ζ 194 ἀνά-
 σκατος στούς ελευθερος, ελευθερος || ἐλ- σκα-
 νευται ὅτακα ὄψαται ἐν Γαλλία δρώντια ἀνεξαρ-
 τῶτος ἀπὸ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ· || νεώτ. ὁ πολίτης
 αὐτόνομου πολιτείας, ἀντίθ. ὑπόδουλος, ὑποτελής
 || συνεκδ. ἐπὶ γῆς, πόλεως, ἢ μὴ ὑπὸ ζήτην κα-
 τάκτηση, ἐξουσίαν τελοῦσα: Εύρ.Ήρακλ.244 οὐκ
 ελευθεραν οἰκίαν δοκίωσα γαίαν, Ἀριστοφ.Θασμ.
 102 ἐν ελευθερα πατριδί, Πλάτ.Νόμ.693B πό-
 λην ελευθεραν, Βαλαρω.Βλαχδ.Πνευμ.69,76 ἠθέλη-
 σω καὶ ἰδῶ τῆ Θεσσαλία ελευθερα, Ζερὸ Τρογ.ΚΚ
 30,10 καὶ κητήρα ἔναοθνηκας στήν ελευθερη τῆ
 γῆ· || νεώτ. ελευθερα πόλις ἢ ἐξουσία διοικη-
 τικῆν αὐτονομίαν ἐπὶ κράτους τινός· 3) μετὰ
 γει. κ. νεώτ. ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τιος: Αλοχ.Χο.1060
 ελευθερον σε τῶνδε ημίτων κτισει, Εύρ.Ἐκ.869
 ἐγὼ σε θήσω τοῖδ' ελευθερον πόδου. -ελευθε-
 ρος οἰκογενετικὸν ἀπορρυκτικῶν || κ. μετ'
 ἤμισθ. Διορ. (ἀπὸ τίνος) ἀνεξάρτητος: Ξεν.ΚΠ
 3,2,23 ελευθερος μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων
 εἶναι συνεισθητῶν· || νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων
 ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν: μόνον τὴν Κυριακὴν ἐλ-
 μακ ελευθερος· || ὁ μὴ ἐγκλιθεὶς ἐν φυ-
 λιακῆς ἀφυλακίας: ὁ κατηγορούμενος ἀφ'ἑθῆ
 ελευθερος 4) νεώτ.κ.δημ. ὁ μὴ νυμφευθεὶς ὀ-
 γιστος ἀνήσπατος, ελευθερος γάμου: ἔχει δύο ε-
 λευθερά ελευθερος -εἶναι λεύτερος 5) μὴν. τὸ
 ελευθερα ὡς οὐα. ἔργαστος: Ἀθην.13,571D καλοῦσι
 τὸν καὶ αἱ ελευθεραὶ γυναῖκες ἐπὶ καὶ νῦν καὶ
 αἱ παρθέναι τὰς συνήθειας καὶ φίλας ἐταίρας
 || πά. ἢ σὺζυγος 6) Ἐπιγρ. ὁμ. ἢ ελευθερίδ-
 τισσα ἐταῖρα, πόρνη Μισοπολ. ἐταίρις, ἢ προσ-
 κλητὴν πάσι τῆς πορνεῖας βουλουμένης, ἦσαν ἢ
 κοινὸς ελευθερα· 7) τὸ ἀρα. ὡς οὐα. Ἐ-
 λευθερος ἐπάνομος τοῦ Διονυσίου· Ἦσα. « Διονύ-
 σος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἐκχευραῖς » 8) ἐπὶ
 πραγμ. ὁ εἰς πάντα προσιτός: Ξεν.ΚΠ 1,3,3 ἔστιν
 αὐτοῖς ελευθερα ἀγορὰ καλουμένη· || ελευ-
 θερα φυλακὴ ἢ κατ' οἶκον φυλακὴ, περιορισμός
 (λοτ. libera custodia): Διοδ.Σ 4,46· || νεώτ. κ.
 δημ. ὁ μὴ καταλειπόμενος: ελευθερα κλίνη ἐν
 ξενοδοχείῳ, -ελευθερον κάθισμα - δωμάτιον
 || ὁμ. ἐπὶ χρόνον διαθέσιμος: δὲν ἔχει οὐτε μίαν
 ὥρα ελευθερα τὸ ἀπέχεμα· 9) νεώτ. δημ. ὁ
 ἐπιτροφεύμενος: ελευθερος κνήμη, -εἰσάσχος ελευ-
 θερα (ἢ ἀνευ εἰσθητοῦ) φρ. ελευθερα Κέρ-
 κυρα (ἐπὶ ἀναχῆς ἐπιληφίμων πράξεων)· || Ἐ-
 πὶ νηρ. ελευθερον εἶναι τιμὴν ἄταρα. εἶναι ἐκ τοῦ
 νόμου ἐπιτροφεύμενος ἐς τὴν· 10) γυμνός:
 Νόμ.Δ 17,260 ελευθερον ἀσχηνα κοῦρης 11) κ.
 νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κτημάτων, ὁ μὴ ἐπιθεραπεύμενος,
 ἀντίθ. ὀδοθηκος ἐνδοθηκος, ὀδοθηκεύμενος:
 Δημ.930 τὸν νεανίσκον τὸν δαπανείαντα ἐξηπάτη-
 σαν ὡς ἐπ' ελευθεροῖς χρήσιμα δασιζόμενοι, -τὸ
 σπῆτι - τὸ κτήμα εἶναι ελευθερο· || νεώτ. ὁ μὴ
 ὑποκείμενος εἰς ὑποχρέωσιν τινα: ἐπιτολή ελευ-
 θερα ταχυδρομικῶν, -ελευθερα ὄνη Πειραιός
 (τὰ ἐν ἢ ἐμπορεύματα ὄντα ὑπὸ διαμεταφορῆσιν
 δὲν ὑπόκεινται εἰς τελευ. δασμῶν)· 12) ὁ ἀρ-
 μόριος ἢ ἀσμερόμενος εἰς ελευθερον, ὁ ελευ-
 θερός: Πινδ.Π 2,57 ελευθερὸ φρονὶ νεοπαρην,

Σοφ.Τροχ.63 εἴρηκεν δ' ελευθερον λόγον, Πλάτ.
 Νόμ.567Δ ελευθερα φρονήματα, Μηναι.12,6
 Συναξ. ελευθερὸ φωνῶν κ. συγκρ.: *Ἡρ.1,116
 ἔδοξε . . ἢ ὑπόκρισις ελευθεροτέρη εἶναι·
 || ελευθερα βήσανος ἢ ἐπιτροφευμένη ὑπὸ τῶν
 νόμων κατ' ελευθεριῶν πολιτῶν: Πλάτ.Νόμ.946C
 || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ ελευθερον ἢ ελευθεροφο-
 ροσύνη: Πλάτ.Μενῦ.245C ὡς τῆς πόλεως γενναί-
 ος καὶ ελευθερος. ὕγιες ἐστί· || νεώτ. ὁ ὡς ἀρ-
 μόριος εἰς ελευθεριῶν ἐκπολιτευμένος, ἀνεπηρέαστος:
 ελευθερα γνῶμη - κρίσις 13) νεώτ. ὁ μὴ ἐγ-
 κλισθεὶς ἐν φυλακαῖς 14) ὁ μὴ γινόμενος καθ'
 ὄρισμένον νόμον: ελευθερος γάμος (συμβίβησις
 ἀνδρός καὶ γυναῖκος ἀνευ ἱερολογίας)· 15) ὁ
 μὴ ἀκολουθῶν τοὺς κανόνες τῆς κοινωνικῆς εὐ-
 πρεπείας καὶ τῆς ἠθικῆς: ἢ διαγωγὴ τῆς εἶναι
 παλὸ ελευθερα 16) ἐπὶ μτφρ. συγγραφῆς ὁ
 μὴ ἀκολουθῶν κατὰ γράμμα πρωτότυπον π: ελευ-
 θερα μετάφρασις (οὐκ κτ. λέγειν, ἀλλὰ κτ. νόημα
 ἀπόδοσις τοῦ κειμένου)· || ἄλ. -στίχος ὁ ἔχων
 τὸν αὐτὸν ρυθμὸν πρὸς τοὺς ἄλλους στίχους τοῦ
 ποιήματος, οὐκ ὄμας καὶ τὸ αὐτὸ μέτρον.
ελευθεροσθημία (τῶ) νεώτ. βοταν. φυτὰ ὧν
 οἱ στήμονες δὲν συνεισονται κατὰ τὴν βῆσιν των.
ελευθεροστομία ἐπιρρ. δημ. μετ' ελευθερο-
 στομίας, παρρησίας, εἰλικρινῶς.
ελευθεροστομία (τῆ) μτφρ. νεώτ. κ. δημ. ἢ μετὰ
 θάρρους ὁμῶς, ἢ παρρησία, ἢ εἰλικρινεσία: Διον.
 Ἀλ.Ρωμ.6,72 ἡγεμῖναι τῆς ελευθεροστομίας ἐμοὶ
 χρώμενοι, Ἰω.Χρυσ.Ἐπιστ.7,111,||
ελευθεροστόμιος (-τῆ) νεώτ. κ. δημ. ὁ
 ελευθερῶς μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, ὁ εἰλικρινῆς:
 Αλοχ.Ἰκ.948 ελευθεροστόμου γλώσσας.
ελευθεροστομῆ-τω κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμιλῶ
 ελευθερῶς, μετὰ παρρησίας εἰλικρινῶς Ἦσα
 « παρρησιάζομαι »: Αλοχ.Πρ.130 ὄσαν δ' ελευ-
 θεροστομῆς, Εύρ.Ἀνδρ.133, Συνέσ.21D.
ελευθεροστόμω ἐπιρρ. νεώτ. μετ' ελευθε-
 ροστομίας βλλ.
ελευθεροτεκτονικός -ή (όν) νεώτ. κ. δημ. ὁ
 τεκτονικός, ὁ τὸν ελευθεροτεκτονικὸν βλλ.
ελευθεροτεκτονισμός (όν) νεώτ. ὁ τεκτονισμός
ελευθεροτέκτων-ονος(όν) νεώτ. ὁ τὸ τεκτονι-
 σμοῦ βλλ. ὁπαδός, φραμασάνας, μασσάνας.
ελευθεροτυπία (τῆ) νεώτ. κ. δημ. ἢ ελευθερία
 τοῦ τύπου, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκφράζειν ελευθε-
 ρως τὰς ἰδίαις γνώμας διὰ τοῦ τύπου καὶ ἰδίως
 διὰ τῶν ἐφημερίδων.
ελευθερουργός-όν ἐσφ.φρ. ἀντὶ ἐθελουργός
 βλλ. ἐν Ξεν.1πν.10,17.
ελευθεροφρονέ-τω νεώτ. σκέπτομαι, φρο-
 νῶ ὡς ἀρμόξει εἰς ελευθερον || εἶδ. εἰμαι ἀπηλ-
 λαγμένος θρησκευτικῶν προκαταλήψεων.
ελευθεροφρονῆς ἐπιρρ. νεώτ. μετ' ελευθε-
 ροφροσύνης κατὰ τρόπον ελευθεροφρονα βλλ.
ελευθεροφροσύνη (τῆ) νεώτ. κ. δημ. τὸ φρο-
 νῶν ὡς ἀρμόξει εἰς ελευθερον || τὸ σκέπτεσθαι
 ελευθερῶς, ἀνευ προκαταλήψεων καὶ προλήψεων.
ελευθερόφρων-ονος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ελευ-
 θερῶς σκεπτόμενος || ὁ ἀπηλλαγμένος θρη-
 σκευτικῶν προκαταλήψεων καὶ προλήψεων || φι-
 λος. αἱ θιασάται τοῦ δεσμῶτος, ἄ. δεῖσταί.
ελευθερόφυλλα (τῶ) νεώτ. βοταν. φύλλα φυ-
 τῶν μὴ συνεισόμενα μεταξὺ των.
ελευθερόφυφος-ονος-ον μων. ὁ ἔχων φυλὴν ελευ-
 θερον, ελευθερος: Τζέρζ.Χιλ.10,620 ἢν πᾶσα ἀεω-
 ρόστατος τῶν ελευθεροφύκων.
ελευθερόσω κ.βρον. κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. ελευ-
 θερόσων, δημ. κ. λευτερόσων· ποῖω τινα ελευθε-
 ρον, ἀπαλλάσσω τῆς δουλείας: *Ἡρ.4,137 ελευθε-
 ρον Ἰωνίην, Αλοχ.Περσ.403 ελευθεροῦτε πα-
 τρῆδ', ελευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναικῶς, δαμ.

561 δανεισαμένους χρήματ' εκ Δελφῶν ἐλευθερώσαι τὴν πόλιν' || 4- τινά από τινος ; Πλάτ. Ἐπιστ.356B ὁ μὲν γὰρ από βαρβάρων ἠλευθερώσαν .. τὴν πόλιν, Ξεν. Ἑλλ.5,212' || κ. παθ. : Ἡρ.1,95 ἀνωμαμένοι τὴν δουλοσύνην ἠλευθερώσαντες, Ξεν. Ἑλλ.3,16 πέμπων δέ και πρός τὰς Αἰολίδας πόλεις ἤξιον ἠλευθεροῦσθαι τε αὐτάς' || εἰδ. ἀναφορ. πρός δούλους ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν, ἀπελευθερῶ ; Θουκ.8,15 τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθερώσαντ' κ. παθ. ; Πάπ. βούλομαι ἐλευθεροῦσθαι τοὺς δούλους' || ἀναφορ. πρός αἰχμαλώτους και φυλακισμένους, ἀπαυδίδω τὴν ἐλευθερίαν' 2) ἀπαλλάσσω τινά από κατηγορίας, ἀθώωνω ; Ξεν. Ἑλλ.7,26 μὴ οὐχ ὄμεις ἐν ἀν βούλοισθε ἀποκτείνεσθαι και ἐλευθερωσθε ; κ. παθ. ; αὐτ. Ἑλλ.1,22 οἱ δ' ἀναίτιοι ἐλευθερωθήσονται ὄφ' ὄμῶν || ἀπαλλάσσω πάσης εὐθύνης ; Σοφ. OT 706 τῷ γ' εἰς αὐτῶν πᾶν ἐλευθεροῦ σῶμα' || 4- τινά τινος ἀπαλλάσσω τινά από τι ; Εὐρ. Ἰππ.449 ἐπί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου, Πλάτ. Πολ.566B χρεῶν τε ἠλευθέρωσαι, Πάπ., -ἐλευθέρωσθε τὸ σπῆτι τὸ από τὴν ὑποθήκην' || γεν. ἀπαλλάσσω τινά κακοῦ' || ὄμ. σμ. κ. μέσ. : Αλογ. Ἰκ.802 τῷ γὰρ θανείν ἐλευθεροῦμαι φιλακίαν κακῶν' || 4- τι ἐκ τινος ἢ από τινος ; Εὐρ. Ἡρ.1010 ἄμεις δ' ἐλευθεροῦντες ἐκ θρασύων πόδα [ἀπαλλάσσοντες τὸν πόδα από τῆς ψυχῆς, Μηναι.14 Συναξ. ἐντὸς ὁλίγων ἡμερῶν ἐλευθεροῦμαι τοῦ δαίμονος τὸ κασιάνω' || κ. παθ. ἐν μέσ. σμ. ; Πλάτ. Πολ.569A ἴνα από τὴν πλοσίαν... ἐλευθερωθῆιτ' 3) μέσ., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικὸς ἐπιτόκου, τίκτουσα ἀπαλλάσσω τὸ βάρος τῆς ἐγκυμοσύνης γενῶν ; Ἰππ. Ἐπιτ.3,170 ἐξ ἀν ἐλευθερωθῆ τοῦ παιδίου, - μὲ τὸ καλὸν να λευτερωθῆς ἤματι, η. ἐλευθερωτῆς, ἐλευθερώσους, ἐλευθερωτικός, ἐλευθερωτής, ἐλευθερώσας, ἐλευθέρωσα. **ἐλευθέρωμα** - ατος ἡπί μτγκ. κ. νεώτ., δημ. λευτέρωμα, τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐλευθερῶ θλ. ἀπαλλάχθαι, ἀπολύτρωσις ; Προκ. Γαζ.141B ἐλευθέρωμα κακῶν' 2) δημ. ἐπὶ ἐγκύου γυναικὸς, ἢ ἐκ τῆς ἐγκυμοσύνης ἀπαλαγή, τοκετός. **ἐλευθερωμός** (ὁ) δημ. ἢ ἐνέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλευθερῶ θλ. || Ζερβ. Τραγ.ΚΚ.30,21 τοῦ ἐλευθερωμοῦ τὰ λήτρα. **ἐλευθερῶς** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἐλευθερον, ἀνεπιφυλακτικῶς ; Ἡρ.5,93 ἐπειτε δὲ Ξωσικλέωσ ἤκουσας ἐπισαντος ἐλευθερῶς, Σοφ. Ἡλ.1300 γελᾶν ἐλευθερῶς, Εὐρ. Ἄλκ.1008 φίλον πρός ἀνδρα χρῆ λέγειν ἐλευθερῶς' 2) κατά τρόπον ἀρμόχοντα εἰς ἐλευθερον ; Πλάτ. Νόμ.919B ὅσοι ἐλεύθεροὶ ἐλευθερῶς, Ἰσοκρ.40C. **ἐλευθερωσμός**-ον νεώτ. ἀξίος ἐλευθερωσέως. **ἐλευθερωσίνης**-ως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐνέργεια τοῦ ἐλευθερῶ, ἀπελευθερωσίνης, λήτρωσις ; Ἡρ. 9,45 μνησθῆναι τινά χρῆ και ἐμπεδῆ ἐλευθερωσίνης πέρι, Θουκ.1,132 ἐλευθερωσίν τε γὰρ ὑπισχεῖται αὐτοῖς και πολιτείαν, Πλούτ. Γαλλ.5 ἐν ἢ τὰς κατά μέρας ἐλευθερωσίνης ἀποδίδουσι τὸς δεομένους, Πάπ. δὸς ἐλευθερωσίν τῷ δέντῳ' || ὄμ. 4- από τινος ; Θουκ.3,10 ἔμμηγοι μῆνοι ἐγενόμεθα από ἐπὶ καταδουλώσει... ἄλλ' ἐπ' ἐλευθερωσίν από τὸ Μηδῶν τοῖς Ἑλλήνων' || ὄμ. μετά γεν. ; Πλάτ. Πολιτ.1315a,37 οὐτε δούλων ἐλευθερωσίν ἀνάγκη ποιεῖσθαι τὸν τῆρανον, -ἐλευθερωσίν αἰχμαλώτων -φυλακισμένου' 2) ἀναρμόχριστος χρήσις, κατάχρησις ; Πλάτ. Πολ.561a τὴν τῶν... ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθερωσίν τε και ἀνεσίαν. **ἐλευθερωτής** (ὁ) μτγκ., μον., νεώτ. κ. δημ., θηλ. ἐλευθερωτρία, δημ. κ. -τρα ὁ παρέχων τὴν ἐλευθερίαν, ὁ ἐλευθερῶν, ὁ λυτρωτής ; Θουκ.8,17B ἐλευθερωτής... ἀνδρόπων, Ίουλ. Ἐπιστ.135,17, Εὐστ.

Πον.214,19 τῷ δντος ἐλευθερωτῆ δεσποτῆ προα-
 θραυόντες, Νικ.κων. ἐν Σάθ.1,128 γενοῦ μοι Με-
 σῆς ἐλευθερωτῆς 2) νεώτ. συγκε. ὁ εἰδ. μηδέ-
 νημα, δι' ὃ διδεται Ἐλευθερία εἰς τὴν κίνησιν και
 λειτουργίαν μηχανῆς πνοσ.
ἐλευθερωτικός-ή-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄνηκων ἢ
 ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐλευθερίαν ; **ἐλευθερωτικῆ**
 ἀναφορῆς ἐπίρρ. -ῶς.
ἐλευθῶς ἐκθέμ. ἐλευθ. ἐξ ὃ σχηματίζονται μέλλ.
 ἐλευσῶμαι κ. δωρ. ἐλευσῶμαι, ὄρρ. ποι. βλῦθον
 κ. συγκε. ἤλθον, δωρ. γ' κληθ. ὄρρ. ἐλευσῶν,
 παρακ. ἐλήλυθα κτλ., ἔρχομαι βλλ.
ἐλευσῶν ἴσα. ε βρωνίαν ||
ἐλευσῶν ἐσφωρ. ἀντί ἐλευσῶν βλλ.
ἐλευσῶν ἐπίρρ. εἰς τὴν Ἐλευσίαν, πρός Ἐ-
 λευσίνα ; Αυσ.12,52, Ξεν. Ἑλλ.2,4,24 και ὁ μὲν τρι-
 κοντα Ἐλευσινῶδες ὄηλλθον.
ἐλευσῶν ἐπίρρ. ἐν Ἐλευσίῳ ; Ἐπιρρ.
ἐλευσῶν (τῶ) ἐορτῆ τελουμένη ἐν Ἐλευσίῳ
 πρός τὴν τῆς Δῆμητρος και τῆς Περσεφῶν
 ἦσαν δὲ τὰ Ἐλευσῖνα δῶα, τὰ μικρά, κατά μῆνα,
 Ἀνθεστηριῶνα [Φεβρουαρίου] και τὰ μεγάλα,
 κατά Βοηδρομιῶνα [Σεπτεμβρίου] ; Πλούτ. Δημ.26
 Ἀριστείδ.1,182 τῶν Ἐλευσῖνων τελεθ, Παιου.
 4,33,5' || παροιμ. Ἄττικοι τὰ Ἐλευσῖνά ἐπὶ
 συλητοῦστων βαρβυθῶδες 2) ἴσα. ε Ἐλευσίνα,
 ὄγῶν θυμολικός ἀγόμενος Δῆμητρι παρὰ Λάκωνας.
ἐλευσῖν(η) εἰς τῆς Δῆμητρος και τῆς Περ-
 σεφῶνς ; Στράβ.14,13.
ἐλευσινικός-ή-ον ὁ ὄνηκων ἢ ἀναφερόμενος
 εἰς τὴν Ἐλευσίαν εἰδ. ὁ τῆς Ἐλευσῖνος κόλπος ;
 Στράβ.8,6,22 ὁ τε Σαρωνικός κόλπος και ὁ Ἐ-
 λευσινικός 2) εἰς ἡθῶν, ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς
 Ἐλευσῖνος βῖων ; Αὐγ.κ.ν. Ἀθην.7,285Γ πρός δὲ
 τὰς ἐλευσινικός φήστας και σκόμβουσ.
ἐλευσινικός-ἄδος (ἡ) ἡ ὄληκωσα εἰς τὴν Ἐλευ-
 σῖνα ἢ τοῦς Ἐλευσῖνούς ; Στράβ. Βυθ. ἐν λ.
ἐλευσῖνός-α-ον κ. νεώτ., Ἐπιρρ. κ. -ῖνος, ὁ
 ἐκ τῆς Ἐλευσῖνος καταγόμενος ; Ἰων. Διμ.266, Ἡρ.
 2,15 ὄσπερ Ἐλευσῖνοι μετ' ἐμῶναι πρός Ἐρε-
 χῶν 2) ὁ τῆς Ἐλευσῖνος ἢ ἐξ αὐτῆς προε-
 γόμενος ; Νων. Διον.13,188 Ἐλευσῖνῶν γῶναι, -
 ἐλευσῖνός οἶκος 3) τὸ ὄρα, Ἐλευσῖνος ὡς
 ὄρα. ἐπίθ. τοῦ ἄδος Ἡσῶν Ἐλευσίνα ε Ζεὺς Ἐ-
 λευσῖνος παρ' Ἰωνσιν' || τὸ θηλ. Ἐλευσίνα ὡς
 ὄρα. βλλ. 2) ὄμ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἴσα. || κτ.
 πλθ. Ἐλευσῖναισι ἰεῖε ἢ Δῆμητρος και ἢ Κόρη ;
 Ἐπιρρ. 4) τὸ ὄδδ. ὡς ὄρα. ναρῆς τῆς Ἐλευσῖνος
 Δῆμητρος και τῆς Κόρης ; Ξεν. Ἰππ.1,1, Παιου.1,4,3.
ἐλευσῖνός ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ἐλευσῖνος, ὡς 4,45.
ἐλευστῆ-ως (ἡ) μτγκ., μον. κ. νεώτ. τὸ ἐρχοσθαι,
 ἢ ἀφῆς ὁ ἐρχόμενος ; Κορυ. Φῶσ. Θε.28, Διον. Ἀλ.
 Ρωμ.3,59 δ' ἐκείνης γὰρ ἐποισῆσαν τὴν ἐπὶ
 τοῦς Ῥωμαίους Ἐλευσῖν οἱ Ἰυρρῶνοι, Ἀνῶν. Ρητ.
 ἐν Αἰμακά.8,233A Ἱστορία σῆνσιμος περὶ τῆς
 ἐλευστῆς Περώων και Ἀδάρων, Τζατ.Καλ.,
 532, -μετὰ τὴν ἐλευσῖν τῶν' 2) εἰδ. χριστιαν. ἐν
 φρ. ἢ ἐκ τῶν οὐρανῶν κἀκόδοσ τοῦ ἴησοῦ Χρισ-
 τοῦ ; ΚΔ Πράξ.7,53 ἀπέκτενον τοὺς προκαταγ-
 γελίαντας περὶ τῆς ἐλευστῆς τοῦ δικαιοῦ.
ἐλευσῶ δωρ. μέλλ. τὸ ἀρ. ἐλευθῶν ἴσα. ε εἰ-
 σωσ ἰδ. γρ. ἐλευσῶσιν ἰ.
ἐλευσῶμαι ποι. μέλλ. τὸ ἐρχομαι βλλ.
ἐλευτέρα ἐπίρρ. δημ. κ. λευτέρα ἐλευτέρα
 βλλ. ; Παλαμ. Γριστοδ.25.
ἐλευτερία μον. τ. τοῦ ἐλευθερία, ἀπελευθερία
 ; Χρον. Μορ.4329F να δάσωσιν τὸν βασιλεῦ-
 σῶς διά τὴν ἐλευτερίαν τοὺς τὸ κάστρο.
ἐλευτερός-ῆ-ο δημ. κ. λευτερός ἐλευθερός βλλ.
ἐλευτερώνας μον. κ. δημ. τ. τοῦ ἐλευθερῶ βλλ. ;
 Χρον. Μορ.1861 ὄλους τοὺς ἐλευτερώσας.
ἐλευτερώσας ἐπ. μετ' ὄρρ. ἐλεφεύρομενος.

βουκαλιζώ διά ματαίων ἐλπίδων, διαβουκαλώ, ἐξανατώ, ἐπί τῶν φευδῶν ὄνειρων, τῶν ἐρχομένων διά τῆς ἐλεφαντίνης πύλης ἰ μετά λογοπαίγι. ἐπί τοῦ ἐλεφάρ: «Ὁδ.Τ.565 αἰ β' ἐλεφάρωνται, ἐπι-ἀκράντα φέροντας» 2) γν' ἐλεφατώ, ἀποπλα- τώ: Π.Ψ.388 οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίων ἐλεφάρμενος λόθ' "Απόλλων Τυφελῆν» 3) εἰδ. ἄναφ. πρὸς τὸν ἐν Νεμέσῃ λέοντα, καταπαράσσω, καταστρέφω: «Ἠοισθ.Θ.330 ἄνθ' ὄγε οἰκίλων ἐλεφαίρετο φῶλ' ἀνθρώπων, κοιρανῶν Τριτοῦ Νεμείης»

ελεφαίρω ἦσ. ἐνεργ. τ. τοῦ ἐλεφαίρωσι βλλ. ἦσ. «ελεφαίρω, ἀπαίτησι» 2) αὐτ. «ἐλεφαίρω, ἐβλοφῶν» ἰπθ.Ι.

ελεφανταγωγός (ὁ) μγν. ὁ ὁδηγὸς ἐλεφάν- τος· Πολυδ.Ι,140 «ὁ ἄγων ἐλεφάντα».

ελεφαντάρχης (ὁ) μγν. ὁ ἀρχηγὸς πολεμικῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀνδρῶν· Πολυδ.Ι, 140; Πά.Μοικ.2,14,12 Νικηφόρος.. ἐλεφαντάρχη.

ελεφαντάρχη (ἡ) μγν. ἡ ἄρα δέκα ἐξ ἐλεφάν- των: Αἰδ.Τοικ.23.

ἐλεφάντας (ὁ) ὄσμ. ὁ ἐλέφανς βλλ.

ἐλεφαντίος-ον μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό- μενος εἰς ἐλεφάντα, ὁ τοῦ ἐλεφάντος: Διοσκ.2,94 τὸ ἐλεφάντιον ἰατρ.Ι. Ὀππ.Κιν.2,500 ἐλεφαν- τίου κέρκεσι 2) νεώτ. ὁ ἐξ ἐλεφαντόδον- τος πεποιθμένος, ἐλεφαντίνος, ἀπὸ ἄθροισ.

ἐλεφαντίνιος-α-ο ὄσμ. ὁ ἐξ ἐλεφαντόδοντος πεποιθμένος, ἐλεφαντίνος: Γρην.Σκ.Τερα.83,48 ἀπὸ ἐλεφαντίνιο ἀδρόγχι' || ἐπὶ ἔργου, τὸ ἐργα- σθῆν ἐξ ἐλεφαντόδοντος: Παλαι. Αἰφά.2,52,3 καὶ τραγουδοῦσα τὸ παθὴ τὸ ἐλεφαντίνο.

ἐλεφαντιθεός-εως (ὁ) πάπ. ὁ κατεργαζόμενος τὸν ἐλεφαντόδοντα, ἐλεφαντοουργός.

ἐλεφαντιγός (ἡ) μγν. ἴεν. νεώτ.) εἶδ. πλοῦτον πρὸς μεταφορᾶν ἐλεφάντων, ἐν χρ. ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τῶν Πτολεμαίων: Φώτ.456,39 Ἰ.Γαθάρχ.Ι τὸ περὶ τὰς ἐλεφαντιγούς κακόν.

ἐλεφαντία (ἡ) μγν. ἐλεφαντίας βλλ.: Παλ- λάδ.Λαου.926β νομισαὶ δτι ἐλεφαντία ἐστίν.

ἐλεφαντικόσ-η-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἄν οἰος ὁ ἐλέφανς, ὁ μεγαλόσωμος ὡς ὁ ἐλέφανς, ὅθ. ὁ διὰ τὸ μέγεθος τερατώδης: Ἀλέξ.Τρολλ.Ι,630.

ἐλεφαντισσακόσ-η-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐλεφαντίαν βλλ.

ἐλεφαντίσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. λεπρώδης δερ- ματικὴ πάθησις καθ' ἣν τὸ δέρμα ἀποξηραίνου- μενον ἔχει ὄψιν οἷον τὸ τοῦ ἐλεφάντος, νεώτ. **ἐλε- φαντίσις** τῶν Ἑλλήνων ἦσ. «εἶδος λέπρας»: Διοσκ.2,70,3, Πλούτ. ἠθ.731α. 2) νεώτ. ἰατρ.

ἐλεφαντίσις τῶν Ἀράβων ἢ ἀπλῶς ἐλεφαντίσις τοπικὴ ὑπερτροφία ἰδίων τῶν ἄνω καὶ κάτω ὀφθαλμῶν καὶ τῶν γεννητικῶν ὄργανων.

ἐλεφαντιομός (ὁ) ἐλεφαντίσις βλλ.: ΕἰΜ.561,4.

ἐλεφαντιδαί (αἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογενεῖα θη- λαστικῶν προδοσκιδιωτῶν.

ἐλεφαντιδίων (τὰ) νεώτ. τὸ νεογνὸν τοῦ ἐλεφάν- τος, ἄ. ἐλεφαντίσκος.

ἐλεφαντικόσ-η-όν (ὁ) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ τοῦ ἐλεφάν- τος, ὁ ἰδιόζων εἰς τὸν ἐλεφάντα» 2) ὁ πάσχων ἐξ ἐλεφαντίσκου βλλ.

ἐλεφαντινοσ-α-ον Ἐπιγρ. ἐλεφάντινος βλλ.

ἐλεφαντινή (ἡ) νεώτ. οὐσία τοῦ ὀδόντος ἀποτε- λούσα τὸν κύριον ἰσθμὸν αὐτοῦ, ἄ. ὀδοντινή.

ἐλεφαντινοσ-η-όν (κ. μων. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ τοῦ ἐλεφάντος ἢ ἐξ ἐλεφάντος: Πά.Τε.Σ27,15 ἀπὸ νῆ- σων ἐπλήθυναν τὴν ἐμπορίαν σου ὀδόντας ἐλε- φαντινοσ; 2) ὁ πεποιθμένος ἐξ ἐλεφαντόδον- τος, ἀπὸ ἄθροισ. φιλοδισίος: Πάτ.Ἰνν.Μ.290β Φειδίας.. τῆς Ἀθηνῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐ χρυ- σοῦ ἀποίωσεν, οὐδὲ τὸ ἄλλο πρόσωπον.. ἄλλ' ἐλεφάντινον, Ἀριστ.Πλ.815,Πολύδ.6,53,9 ἐπὶ δι- φρων ἐλεφάντινον, Κδ' Ἀπ.18,12 πᾶν σκόθος ἐλε-

φάντινον, Διογ.Λ.6,65 || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ οὐ- σία τοῦ ἐλεφαντοστοῦ: Πλάτ.Ἰνν.Μ.290κ καὶ γὰρ τὸ ἐλεφάντινον, ὄσμα, καλὸν ἐστίν» 3) λευκός: Ἄνακρέων.15,12 ἐλεφάντινον μέγιστον, Κρότ.Λ. Ἀ- θῆν.3,117β, Ἀριστ.Ἰνν.1167 γὴ χειρὶ τῆλεφαντι- νοσ; 2) ὁδηγὸς ἐλεφάντων μγν. νεογνὸν ἐλεφάντος: Αἰδ.Ζ18,27 μῖθ' δὲ μπτρὶ πλείψ ἐλεφαντινοσ.

ἐλεφαντίσκος (ὁ) νεώτ. ὁ μικρὸς τὸ σώμα ἐλε- φαντος 2) τὸ νεογνὸν ἐλεφάντος, ἄ. ἐλεφαντιδίων.

ἐλεφαντίσις (ὁ) ὁδηγὸς ἢ γυμνασιῶν τῶν ἐλεφάντων: Ἀριστ.Ζ.497β,27 καὶ τὸ ἐλεφαντιστὴ ἄνω ὀρέγει τοῦτ'» 2) ἄσις ἐκ δέρματος ἐλε- φάντος: Ἀππ.Λι.6,46 τὰ ἀκόντια εἰς τὸν ἐλεφάν- τιστὴν ἐκδοχόμενος.

ἐλεφαντιῶ-ἰω κ. μων. κ. νεώτ. πᾶσιμα ἐξ ἐλε- φαντίσκου βλλ.Ι: Διοσκ.Ι,105 ὠρελαί ἐλεφαντι- ῶντας, Πτολ.Τετραδ.6,15,Μηναι.1,19 Συναξ. τῶ ἰδίῳ μαθητῶν.. ἐλεφαντιῶσαντι.

ἐλεφαντόδοτος-ον μγν. ποι. ἐπὶ χώρας, ἢ ἐν ἧ οἱ ἐλεφάντες βόσκουσι, ἢ ἐν ἧ παράγονται: Νών. Δ.39,26 ἧς ἐλεφαντόδοτῖο.. γαίης.

ἐλεφαντόδοτος-η-όν (κ. μων. κ. ὄσμ. ὁ δεδε- μένος ἢ κεκοσμημένος δι' ἐλεφαντόδοτος, ἄ. ἐλε- φαντοκόλλητος: Εὐρ.Ι.Α.582, Ἀριστ.Ὀρν.218 ἐλε- φαντόδοτον φόρμιγγα, Συνέα.346β.

ἐλεφαντόδοτον (τὸ) ὄσμ. ἐλεφαντόδοτος βλλ.: Ζερβ.μτφ.Ἰλ.Δ.164 βάθος ὄταν.. γυναικα ἐλε- φαντόδοτον μὲ κακίην βασθ' ἄβε βάθει.

ἐλεφαντόδουος-οντος (ὁ) νεώτ. ὄσμ. ἐλεφαντό- δοντο (τὸ) ὁ γαυλιδοῦς τοῦ ἐλεφάντος.

ἐλεφαντοειδής-οσ-έες νεώτ. ὁμοίος ἐλεφάντι. **ἐλεφαντοειδής** (ὁ) μγν. ὁ θρηευτὴς ἐλεφάν- τος: Φώτ.452,24 Ἰ.Γαθάρχ.

ἐλεφαντοκόκκαλο (τὸ) ὄσμ. ἐλεφαντόδοτος βλλ.

ἐλεφαντοκόλλητος-η-όν (κ. μων. κ. ὄσμ. ὁ κεκοσμημένος δι' ἐλεφαντόδοτος: Κλήμ. Ἀλ. Παίδ.2,3 κλίνα ἐλεφαντοκόλλητοι.

ἐλεφαντοκομία (ἡ) μγν. τὸ ἐκτρέφειν, περιποι- εῖσθαι ἐλεφάντας: Αἰδ.Ζ1,6,8.

ἐλεφαντόκουπος-ον ὁ ἐκ τῶν κώπων, λαθὴ ἐλε- φαντίνην, ἀπὸ ἄθροισ. φιλανσιένια: Πολυδ.Ι,145 Ἰθροσπομ.Κωμ.Ι ἐλεφαντόκουπος ἔφιρομαχίρας, Λοικ.Ἐνὸπν.26 θρη ἐλεφαντόκουπα.

ἐλεφαντομαχία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. μάχη ἐλεφάν- των: Πλούτ.Πομπ.52 τὴν ἐλεφαντομαχίαν, ἐκπλη- κτικώτατον θέμα, παρσίχων.

ἐλεφαντομάχος (ὁ) μγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἐλε- φάντος μαχόμενος: Στραβ.16,4,15 ἐλεφαντομάχον ἰδίως ἐστὶ τὸ ζῶον περὶ τῆς νομῆς.

ἐλεφαντόματος-ον μων. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἔχων τὰ νεῶτα κεκοσμημένα δι' ἐλεφαντόδοτος: Εὐστ.Ἰλ. 584,44 ἠνία ἐλεφαντόματος.

ἐλεφαντόπηξ-εως-υ μγν. μτφ. ἐπὶ γυναικός, ἢ ἧς οἱ βραχίονες ἔχουσι τὴν λευκότητα καὶ τὴν σπιληνότητα τοῦ ἐλεφαντόδοτος: Μάξ.Τύρ.14,6 τὴν ἦσαν.. λευκώλενον, ἐλεφαντόπηχυν.

ἐλεφαντόπους-ποδός-πουν κ. νεώτ. ἐπὶ ἐπιπλῶν, ὁ ἔχων πόδας ἐλεφαντινοσ, ἐξ ἐλεφαντόδοτος: Πάτ.Κωμ.π. Ἀθῆν.2,48β ἐν κλίνας ἐλεφαντόπου- σων, Φιλ.1,666, Λοικ.Ἐνὸπν.14 ἐλ- τραπέζας ἔχων.

ἐλεφαντοστόλιος-η-ο ὄσμ. ὁ κεκοσμημέ- νος, στολισμένος δι' ἐλεφαντόδοτος, ἐλεφαντο- κόλλητος: Ζερβ.μτφ.Ἰλ.Ε.661 κ' ὅπ' τὰ χέρια ἐ- πέσαν χάμψ τὰ ἐλεφαντοστόλιστα τὰ γέμεια.

ἐλεφαντοσταῖον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ τῶν χαυλιοδό- των τοῦ ἐλεφάντος ὄστυον, ἄ. ἐλεφαντόδοτος, ἐλε- φαντοκόκκαλο || ἐλεφαντοστοῦ μέλαν χρωστικὴ ὠλ λαμβανομένη ἐξ ἀπανθρακώσεως τῶν ὀμορ- μιμάτων τῆς καταργασίας τοῦ ἐλεφαντόδοτος» 2) ἐλεφαντοστοῦ χάρτης εἶδος διακοσμητικῶν χάρτων ἐν χρ. διὰ ζωγραφικῶν μικρογραφικῶν.

έλεφαντοτόμος-ον μτγν. ὁ τέμνων, κατεργαζόμενος έλεφαντόδοντα: 'Όπα.Κιν.2,514.

έλεφαντοόρηγμα-ατος [το] νεώτ. καλλιτέχνημα ή κομφοτέχνημα έξ έλεφαντοστού βλλ.

έλεφαντουργία [η] μτγν. κ. νεώτ. έλεφαντουρική βλλ.: βέττ.βόλ.3,23.

έλεφαντουρική [η] μτγν. κ. νεώτ. [ένν. τέχνη] ή τέχνη του κατεργασθεί το έλεφαντοστού βλλ.: Σχόλ.Παυλ.Άλ.Ρ.3.

έλεφαντουργός-όν μτγν. κ. νεώτ. επί εργαλειών, ὁ χρησιμοποιούμενος πρός κατεργασία το έλεφαντόδοντα: Φιλδστρ.Άπολλ.5,20 όργανα λιθοουργά και έλεφαντουργά 2) κ. νεώτ. τό άρα. έλεφαντουργός ώς ούς, ειδικός τεχνικός κατεργαζόμενος τόν έλεφαντόδοντα: Οθριάτ.Λόγ.18,224β δέλτω, ήν ούκ έποίησαν έλεφαντουργοί.

έλεφαντοφάτος [ο] μτγν. ὁ τρώγων κρέας έλεφαντος: Στρδβ.16,4,10 κατοικαίσι δ' έλεφαντοφαγοί Ινωμάδες τής Αιθιοπίας, Φώτ.452,35.

έλεφαντοφανής-οός-ές μον. επί οδόντων, ὁ φανόμενος ώς έλεφαντόδοντ, φιλνιστικός: Εύστ.'Όδ.1877,42.

έλεφαντοχρως-χρωτός [ο] ή μον. ὁ έξων χρώμα έλεφαντόδοντος, ήτοι ών λευκός και σπιλινώς: Εύστ.'Όδ.1877,36 τούς έλεφαντοχρωτάς οδόντας.

έλεφαντώ-ώ Έπιρρ. ποικίλλω δι' έλεφαντόδοντος: Έπιρρ. [Αθηνών] τράπεζα ήλεφαντωμένη.

έλεφαντοώδης-οος-ές μτγν. κ. νεώτ. όμοιος έλεφαντι, έλεφαντοειδής: Άρετ.Χρον.Παθ.2,13 ώτα έρυθρά, μελανόξαντα, κεκλιμένα έλεφαντοώδεια, Σουίδ. έν λ. Έσαφορόδου τό δέ σώμα μέγας τε και μέλας, ώς έλεφαντοώδης.

έλεφαντωτός-ή-όν Έπιρρ. ὁ πεποικιλμένος δι' έλεφαντόδοντος, έλεφαντοκόλλητος.

έλεφαντος-αντός [ο] ή κ. νεώτ., δημ. κ. έλέφαντας, έν έπιρρ. Δίλιου, γεν. έλεφαντος, όστ. πηλθ. κ.-άντος [ΠΔ Μακκ.1,1,17], θηλαστικός ζώον όγκωδέστατον, φέρων μακράν προβολίδα και ζεύγοντα χυλινοδόντων, άπαντών έν Ινδία και Αφρική: Ηρ.3,14 ή Αιθιοπία χώρα - χρυσόν τε φέροι πολλόν και έλέφαντας άμφιλάφρας, Άριστ. Ζιζώια.15 μάχονται δέ και έλέφαντες σφοδρώς πρός άλλήλους ίπερι του Ινδικού έλεφαντος Ι. Παισι.1,24 έλεφαντας δέ πρώτος μέν των εκ τής Εύρώπης Άλλεάνδρος εκήσαστο, Δίων Κ.59,13, Πάπ. ή θάρα των έλεφάντων // έλέφανς [η] ώς θηλ.: Φύλαρχ. η. Αθην.13,607Α τροφήν ούκ έλθιδανεν ή έλέφανς 2) ὁ έλεφαντόδοντος, τό έλεφαντοστού, τό άδούριο, φιλιτίσι η. 'Όμ. Ησιόδ. κ. Πινδ. η. έν τή σημ. ταύτη γίγαστο. « έλέφος τό όστον ού τό ζώον άλλ ή εκ του οδόντος όλη »: Ίλ.Δ.141 « ώς δ' έ τις τ' έλεφанта γυνή φοινικι μόνον, 'Όδ.Δ.7,3, 'Ησιόδ.Α.141 λευκώ τ' έλεφάντι. Πινδ.Ν.7,78 κολλά χρυσόν έν τε λευκόν έλέφαντ άμφ. Πλάτ.Πολ.373Α χρυσόν και έλέφанта και πάντα τα ταιαυτα κητέον, Δημ.819 τόν εις τήν τέχνην έλεφанта 3) ή νόσος έλεφαντίας βλλ.

έλεφαντος βλ. έλεφάντιος 4) μέγαλοκλίτικος πάθος και ὁ έλέφανς όπιτ' 5) πολύμηρος τις λίθος: Θεόδωρ.Λιβ.37 έλέφανς ὁ άρυκτός, παικίδος μέλαν και λευκώ 6) είδος κερατοειδούς σπηλιάου: Ηα. «ρυθάν τρεις ζωσ χρωσών»: Δαμόδ. η. Αθην.11,468Ρ τόν έλεφαντ' ήκει φέρων ὁ πας, Έπιρρ. η. σότ.1,497Α.

έλεφθραι, έλέφθρα βλ. έεφθρα.

έλεφθριος-ιδος [η] είδος μικρού κηθός: Ίππ.Δι.2,357,45 κοφείσι δέ οι πετραίοι -., ών έλεφθρις, κωδίκος έέφθ. γρ., Κορ. άλοπαστίς.

έλέχης Ηα. « φηλαφώ ».

έλέω-ώ β. τ. του έλεω-ώ βλλ.: ΕΜ 327,28, ΠΔ Παροιμ.21,26 έλέψ και οικτεράς.

έλέω-τω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., άόρ. έλέσσα,

έπ. κ. δημ. έλέσσα, παθ. άόρ. έλεθην, δημ. έλεθθικα, παθ. παρακ. έλεθμαι αίσθησιμονα

πρός τινά έλεος, οίκτου, συμπόθειον, συμπόθειον, λυπημοί: Ίλ.Ζ.94 αά κ' έλεση άστυ τε και Τρώων άλόχου, 'Όδ.Ε.336 Α ρ' 'Οδυσσά' έλέησεν άλλόμενον, Άριστοφ.Σφ.572 παιδός φωνήν

έλεσασς, Πλάτ.Νομ.665Α θεός δ' έφαμεν έλεονύτας ήμάς, ΚΔ Ματθ. έλεσον ήμάς, Κύριε, Πάπ. όζει τε έλεησάι με, Έκκλ.Ανθ.β.εχχτ.επίκλήσις: Κύριε έλεσον ι δδ. μον. δημ. ή φρ. εις

δύλωσιν εκλήξωσι, Άγεν. Άκρ. [Άνδρου] 3590 έλεσσα τό κάλλος τής Σημηρ.Θαναόμαι 89,5 νά

έλεσασς τόν καμρό μου ήλθες κ. παθ. άπόλ. πάσχω, ήτοι έχω, προκαλώ τό έλεος, γεν. τόν οίκτου, τήν συμπόθειον, έν γενει, δδ. κ. τήν έξ οίκτου άρωγήν: Πλάτ.Άπολ.34 Ινα ότι μάλιστα

έλεθθεις, ΚΔ Ματθ.5,7 μακαρίσι οι έλεήμονες, ότι αύτοι έλεθθήσονται παθ. μετ' έμμοδο (όπό) άδιορ. δηλοκότων τόν έλεότατο: Δημ.830 Ινα Δοκών είναι πλούσιος ήττον άρ' όμών έλεότην, ΚΔ Κορινθ.1,7,25 ήλεμημένος όπό Κυρίου' // φρ.

έλεειν τινά επί τίνι: Άντιστ.127 έλεειν [τινα] επί τοις άκουσίοις παθίμασι όμ. έλεειν τίνι πιας: Ξεν. Εφ.94,5 τής τοις αούτη ήλσει (διά τήν τόχνην) 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. δίδω μη έλεημοσύνη, δίδω βοήθεια εις πτωχός, κ. άπόλ. δίδω έλεη ήτοι έδα έμού χρήματα ή χρήσιμα πράγμα, Ινα διαμενηθώσιν εις πέντητας: Πάπ. ὁ έλεών πτωχώ θεώ θαναίεις - έλεσι άπεριδός κ. παθ. έλεησίσεις με τόν άδούματο.

έλεών Ηα. « θόμος »: 2) ὁ όφεισ σκυτάλη αύτ.

έλεώτερον έπιρρ. συγκρ. τού έλεόν βλλ.: Ηα. « άντι έλεεινότερον ».

έλεώτρις-ιδος [η] μτγν. ήθός της τού Νεβου: Αθην.Ζ.312Α νεώκοι δ' εσίν ήθός.. έλεώτριον

έλεζθρι νεώτ. άιλ. τόπος τυρογραφικών στοιχείων διακρινόμενος διά τό κόβητον και τό στοιργύλιον των γραμμάτων: στοιχεια έλεζθρι (ή όνομασία εκ του έπωνύμου οικουγενούς Όλκανδών τυπογράφων, εκδοτών διαδήμων διά τας καλλιτεχνικάς εκδόσεις του.)

έλεζθριανός-ή-όν νεώτ. ὁ άνήκων ή άναφερόμενος εις τού εκδότας Έλεζθρι βλλ. ή τας εκδόσεις αυτών: έλζ- εκδόσεις- στοιχεια.

έλη [η] κ. μον. κ. ετλη ή θερμοπάς, ή πόρα του ήλιου: Εύστ. Ίλ.667,22 εθερμασία, αύτ.'Όδ.1573,44

« ετλη και έλη, ή του ήλιου αύτή ».

έλη όποι. άορ. β' τού άρέω-ώ βλλ.

έληνά [η] δημ. έσφ. γρ. άντι έλιά βλλ.

έληγός [ο] Έπιρρ. ὁ έμπορος ελαίου, ὁ λαδός πηλδ. αινηγός.

έληθερέω μτγν. κ. ετιληθερέω βλλ. ήλώζω, παθ.: Γα. « εληθερσάσαι, ήλωσάσαι ».

έλληλακα, έλλήλακαί ένερρ. κ. μέα. παρακ. τού ρ. έλαύω βλλ.

έλληγμα μέα. παρακ. τού έλέγω βλλ.

έλληλέδατο έπ. τ. κ. έλληλόδατο [δ. γρ.] γ' πληθ. άπερο. άπι ήληκωντο τού έλαύω βλλ.: Όδ.Η.86.

έλληλγμα μέα. παρακ. τού έλαύω βλλ.

έλληλυδα, η. Ήρωδιαν. έλληλυδα, παρακ. τού έργοναι βλλ.

έλληζωτο άόρ. τού λάσκω βλλ.: Ήρωδιαν.β.64.

έλληοχριστιανός [ο] Έπιρρ. βωιωτ. έλληοχριστιανός βλλ.: Έπιρρ. τού έλληοχριστιανώ άνέκτισε Διί.

έλλησοσ-οσ δημ. Ι προφ. τρισύλλαβ. ὁ εκ ένδεδου ή καρπού έλαίας έλεήσασς θέρρα-κουκοσίται // ὁ εκ έλιου έλαίας κ. έλειστο μασσοτιν.

έλλησπιτικός-η-ο δημ. κ. λάπιτικός κ. [έλι]- ὁ εκ έλιου έλαίας: λάπιτικός κούτσουρα.

έλλέθμαι κ. έλέθμαι έν άπαρφ. όσα. β' άντι έλεθειν τού ρ. έρχομαι έπ.

έλεθταις Ηα. « άντι τού έλεθ, Σολαίμνοι ».

έλιθμον [τό] μον. έλευσις, έργουμός : Χρον.Μαρ. 6562Η τό έλιθμον του πηλαίου.

έλια (ή) δημ., άγρ. έλια τό άνοιθρόν έλαια βλλ. : Σολωμ.Νεκρική 'Οδη 147,8 έλαια άλαφρό τό χώμα σου | 'σαν τής έλιας τό φύλλον, Ζερβ.Τρ.ΚΚ 41,6 άρπάξει έλαιας κλαδί από κάθε κάτω' 2) ό καρπός του δένδρου έλαιας : Καρκ.Ζητ.31 ένα κομματάκι φωμί, δύο έλιας-έλιας τασακιές - χαραχτές - τής άρνης, παροιμ. : ό έλιας μέ τό κουκούτσι βάζουν στον άθρόνα παπούτσι [διά τής ολιγαρκείας έλιου τις. | φρ. τρώει φωμί κ έλιας (ή έν μεγάλη στερήσι). 3) μελόχρωμος έλιός του δέντρατος, λεία ή εξέχουσα, ένιοτε δέ τριχιατή : δ. τραγ. έχεις έλια στα στήθη σου, | έλια στην άμασκάλη, δ. βιστ. τά μαλλιά σου κ ή έλια σου | μ' έφεραν στην άγκαλιά σου' 4) άδη βλλ. : ηροστίκων ό έλιας μου.

έλιας [ή] δημ. παρημ. του άλύδα βλλ.

έλιας [ό] δημ. πρόσθετος κεφαλικός φόρος έν-νενα γρασίλων, έπιδήλιος τόν ις' αλ. έπί Σουλεϊμάν Β' εις τους έν Τουρκία Χριστιανούς.

έλιόστροφος 'Ησ. « έμπελος τίς μέλιανα. »

έλινα έπίρρ. δημ. άλιγόν : Έρωτόν.Δ 1068 και τίς έλινα, τίς πάλαι βράσκειται λαδωμένους.

έλιγγες Πολυδ.2,67 « αί έπί τών βλεφάρων γραμ-μαί, οίον ρυτίδες. »

έλιγδην έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον περιστροφί-κόν, περιστροφών : Αισχ.Πρ.882 τροχιδνεϊ-τά δ' όμωσ' έλιγδην πρδ. έλιγδην 2) νεώτ. ναυτ. έλιγδην πλοάς ή συνεχής δι' έλιγδών άλλαγή τής πορείας τών πλοίων προς άμυνον κατά τής έπίθεσεως τών υποδροχίων.

έλιγμα-στος [τό] κ. νεώτ. τό έλικκοειδές περιε-στραμμένον, ή αστροφθί, τό τύλιγμα : Έπιπιν.1,9 κνήμη Ιψάντων Ιουμείρας έλιγματοσ' || τό έλικ-κοειδές συνεστραμμένον μέρος τής κόμης, ό βό-στρυχος, ή μπουάκια : Λεων.Ταρ.έν ΑΠδ,211 τό πορφυρόν τή Λαοδιδος κόμης έλιγματοσ' || εϊδ. νεώτ. ριγντόν άρχιτεκτονικόν κόσμημα έξ έλικκοει-δούς συνεστραμμένον γλυφών 2) τό φύλλον, βραχόδον 'Ησ. « έλιγματοσ, φύλα » : Σαφ. έν Λυρ.Συμπλ.20,8 [ισθ.ι] 3) στρώμα, έπικάλυμμα, σκέπασμα : 'Αθην.2,48C Σώφρων δέ στρουβωτά έλιγματοσ φησιν έντεμνημένα. 4) όδρο, κακέ-το : Κάλ.ω.19,39 έλιγματοσ μύρνης καί άλόης [δ.γρ. μίγμοσ] 5) ίατρ. έπιπέσμα, κοίλωμα άνευ ρή-σεως, θλάσμα του κρανίου : Σωφρ.Αγμ.45,1.

έλιγματοσθες-ου-ες κ. νεώτ. ό καθ' έλιγμόν, βλλ.Ι, ό έλικκοειδής : Λεξ.Γινεμ.195V.

έλιγμός [ό] κ. νεώτ. κ. δημ., έπ. κ. ίων. ε'λιγμός ή έλικκοειδής καμψη ή κατέβυθισμος, οίον όδοσ ή διαδρομόν κττ., στροφή, στρίψιμο : 'Ηρ.2,148 ό έλιγμοί διά τών αάλών ένόντες ποικιλώταται | περί του Λαδυρήθου Ι, Ξεν.ΚΠ,1,34 πολλούς... έλιγμούς άνω καί κάτω πλανώμενον, 'Αρετ.Χρον. Νούσ.3,119 έπί έλιγμοίσι τσίσι του χωρίου, Πλουτ.'Αρατ.22,Λιδών.Λόγ.61,8 τών όρών τούς έ-λιγμούς - οί έλιγμοί του ποταμού - τής σιδηρο-δρομικής γραμμής' || όμ. ή έλικκοειδής καμψη ή συστραφή διαφόρων όργάνων : 'Αριστλ.Ζι 532b,7 έντερον τός μέν πλείστοις εσθθό καί ά-πλοόν... όλίγοις δ' έλιγμόν έχει, αút.510b,19,Μάξ. Τύρ.19,4 έλιγμοί καί άναστραφαί όργάνων' || όμ. έπί τών έλικων του έγκεφαλου : Έρασίστρ.η.Γαλ. 5,603' || περιπλοκή κόμβου : Πλουτ.'Αλέξ.18 τών δεσμών... δι' άλλήλων πολλάκις σκολισις έλιγ-μόσισ όφερομενών (περί του Γορδίου δεσμοσ) 2) έλικκοειδής, περιστροφική κίνησις, στροφόγυ-ρισμός : 'Ορφ.Υμν.37,12 έλιγμοίσι τε ποδών κο-νή νεφέλας άφικάναι, Πλουτ.'Ηθ.404F παραγώ-δης καί παράφορος έλιγμοσ, Πρωκ.Γαζ.1,518 ό-φθαλμών έλιγμοί, Σχολ.Νικ.Οηρ.159' 3) εϊδ. νεώτ.

κ. δημ. στρατ. κίνησις ή μετασχηματισμός στρα-τεύματος ή πολεμικής ναυτικής ομάδος προς έπι-τευσίν ώρισμένων τίνος τακτικού σκοπού: 4) νεώτ. κ. δημ. μτρ. ή διά περιστροφών έμμεσος προέγ-γιξις προς ώρισμένον τίνά σκοπόν.

έλιγος-η-ο δημ. ό όλιγος βλλ. : Έρωτόν.Δ 1700 καί κάνας κ εις τήν μύτην του λαδωματίαν-έ-λιγος' || τό οδδ. έλιγος έν έπιρρ. χρ. όλιγον, μι-κρόν, λιγώκ : Έρωτόκρ.Β 437 έλιγο στράφηκε να δθ' || κ. κατά όηλην έκφορ. : σút.Β 2164 έλιγο έλιγο λεϊσθηκ να τότε Επαφορμίου.

έλιγξ δ. άνόγν. άντί όλιγξ βλλ. : Πολυδ.2,67.

έλικός 'Ησ. έπινωμιον του Διός έν Οθβάσι.

έλικάκιμυξ-ουκός ό έστεμμένος δι' όμυκος βλλ. : Πινδ.άπ.75,20 Σερμείαν έλικάκιμυκα, αút. Παιδών.3,15 έλικ-κεά.

έλικας [ό] δημ. ό έλιξ βλλ.

έλικάστερος-ον μτρ. ό έχων κυκλικήν τρο-χιάν, έπίθετος τής σελήνης : Μαν.4,224.

έλικαιγιής-ου-ής ό έκπέμων κίκλω έλικκοι-ζεϊς άκτίνας : 'Ορφ.άπ.7,25 κέκλυθι τηλεόροιο όϊνης έλικαιγια κίκλων όφρασίσις στροφάλιγιξ περιδρομον αιέν έλισσων.

έλική [ή] [έ]λιξ ή περιστροφουμένη, όδ. ό άστερισμός τής μεγάλης άρκτου κ τής περί τόν πόλον περιστροφής αύτής : 'Αρατ.37 ό τήν μέν κυνόσσορον έπίκλιπον καλίσσορον, τήν δ' άτέρον, έλικην, 'Απολλ.Ρ 2,360' 2) τό έλικοειδές τυλιμα του κοιλίου καί των τοισύτων : 'Αριστλ.ΖΜ 680a,22 εστι δέ τός στρωβώδεσσιν έν τή έλικη τούτο [τό περιττωμα] || όμ. έπί τών έντοσβίων : 'Αριστλ.ΖΜ 682a,15 έντερον, πάνιν εσθθό καί άπλοόν... ένιοις δέ τούτο έλικην έχει' || όμ. περί του όδου : 'Αριστλ.Ζι 781b,15' 3) ή ήττα, έν 'Αρκαδία : Ξεσφρ.Φι 3,13.

έλικηδών έπίρρ. κ. νεώτ. έλιγδην βλλ., περιε-στραμμένους, έλικκοειδούς : Θεσφρ.3,13 έλικηδών περιέλιπε, Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.19 ζώνη ιριοειδής καί βράκοντες έλικηδών καί βοστρυχών' 2) πε-ριστραμμένους εις κύκλον : Νών.Δ 10,34 παιπαι-ων έλικηδών 3) είδος άρχαίας γραφής, καθ' ήν τά γράμματα έγράφοντο κατά έλικοειδή γραμ-μήν, άναγινωσκόμενα συνήθως από τής περιφε-ρείας προς τό κέντρον.

έλικία [ή] δημ. | ήλικία ή ήλικία 2) τό ώραιον παράστημα, τό άνόστημα : Πολιτ.'Εκλ.27,6 να μή μαυριζθ, λυγερθ, στον ήλιον ή έλικία σου.

έλικιας [ό] ώς ουσ. ή έλικοειδής άστροπή : 'Αριστλ.Κόσ.395a,27.

έλικίνη [ή] νεώτ. όργ. χημ. γλυκοζίτης παρα-γόμενος κατά τήν ήλιαν διά ηηρικού δέξους όδρ-ιδωσιν τής σαλικίνης' 2) ζωολ. γένος τών έλι-κινιδών μαλακίων.

έλικινιδία [οι] νεώτ. ζωολ. οίκου, τών προσθιο-δροχίων γαστροποδών μαλακίων.

έλικοβλέφαρος-ον έπί γυναικών, ή ταχέως κινούσα τό βλέφαρα, ή ριτίτσουσα ταχθό βλέμα, έπιθ. τής 'Αφροδίτης : Ύμν.'Αφρ.6,19, 'Ησιόδ.Θ 16 Θέμιν αϊδίσην, έλικοβλέφαρον τ' 'Αφροδίτην, Πινδ.άπ.123,5' || όμ. τής 'Άλκυμνης : Πινδ.Π 4,172.

έλικοβόστρυχος-ου ή έχων έλικκοειδεις βο-στρυχός, σφυρα μαλλιά : 'Αριστφ.άπ.334 Μο-δασας έλικοβόστρυχους.

έλικογραφώδης μτρ. έπί του Νελλου, διαγρά-φος έλικοειδή γραμμής : 'Ανών.Γεωγρ.31.

έλικοβρόμος-ον ό τρέχων, ό πορευόμενος έλι-κοειδός : 'Ορφ.Υμν.Β,10 έλικοβρόμω πάνασφε κούρη' 2) κυλιότερη : Εύρ.Βάκχ.1067 κυλιόσθo δ' ώστε τός έν κιντός τρέχός τόνων γραβό-δους περιφορών, έλικοβρόμων.

έλικοειδής-ου-ες μτρ. κ. νεώτ., ποι. έλικοει-δής, ό έχων σχημα έλικος : Διόδ.Σ 5,30 τά δέ έλι-

κοειδῆ δι' ὄλων ἀνάκλασιν ἔχει, *Ἀρειτ.Χρον.Παθ. 2,3 ἑλικοειδῆς ἔντερον, Μωραῖτ.Διημ.1,85 ἀναβαίνων τὸν ἑλικοειδῆ δρόμον.

ἑλικοειδῶς ἑπίρρ. μτν. κ. νεώτ. ἐν σχήματι ἑλικος· Κλεομ.δ.1,4, Διοσκ.2,196 περιελισσομένου τοῖς . . . δένδρον ἐλικοειδῶς, Ὀλυμπ.Μετ.13,9.

ἑλικοκάρατος-ον ἴσθ. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ὁ ἔχων ἑλικοειδῆ κέρατα ἴσθ. Ἡσ. ἐπὶ ἐπικαρπῆ κέρατα ἔχων, ἐξόκερως, ἴσθ. Ἐλίκας, ἑλικοκέρτους.

ἑλικοκέρκος-ον νεώτ. ὁ ἔχων κέρκον, οὐρὰν ἑλικοειδῶς κεκαμμένην.

ἑλικοκίνητος-ον νεώτ. ὁ δι' ἑλίκων κινούμενος ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ ἑλικοφόρον πλοῖον.

ἑλικομορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα ἑλικος, ἐλυματόδης, ἑλικοειδῆς.

ἑλικοπέταλος-ον μτν. ὁ ἔχων συνστραμμένα πέταλα (πθ.1)· Σακέρδ.540,1.

ἑλικοπτερον [τὸ] νεώτ. ἀερότερον. ἀεροπλάνον ἀνευ πτερύγων, λαμβάνον τὴν ἀνωσην αὐτοῦ ἀπὸ ἑλίκας κατακόρυφου ὄξωσος.

ἑλικορροῦς-ον ὁ ἔχων ἑλικοειδῆ τὸν ροῦν, ὁ ρέων δι' ἐλιγμών· Χρυσ.π.Παυσ.4,20,1 εὐτετράγος πησιαι Νέδης ἑλικορροῦν ὄδωρ.

ἑλίκος-ή-όν, ὑπερβ. -ώτατος ἐπὶ ὕδατος, ὁ περιδρόμεινος· Καλλιμάχ.290 ἑλίκωτατον ὄδωρ Αἰσίου· ἢ κ. ἐπὶ χοροῦ, κυκλικῶς· Ὑμν.Ἰσ.155.

ἑλικοστέφανος-ον ὁ ἔχων περιστραμμένον στέφανον, διάδημα· Βαυκ.8,62 ἐ- κόουρ.

ἑλικοστήμα-ατος [τὸ] νεώτ. δεξιτέρον ποδόστημα, ἀπαντὸν κ. εἰς τὰ ἐλικοκίνητα πλοῖα, δημ. ποδόστημα τῆς προπέλας.

ἑλικοστρεφής-ους-ές νεώτ. ὁ ἑλικοειδῶς συνστραμμένος ἑπίρρ. -ώς.

ἑλικοτομής-ιδος [ἡ] νεώτ. μηχαν. ἐργαλείον ἐκ χάλυβος, δι' αὐτὸ μορφοῦται ἑλικοφόρος ὀπὴ ἐντὸς στερεῶν σωμάτων, δημ. καλοῦσθ. ἢ ἑλικοτόμος [τὸ] νεώτ. μηχαν. ἐργαλείον σιδηροῦν, δι' αὐτὸ χωρῶσται ἐπιπ. ἐπὶ κυκλικῆς ράβδου.

ἑλικοτομῆ-έτω νεώτ. κατασκευάζω δι' ἑλικοτομίδος ἐπὶ ἔξλου ἢ μετάλλου ἑλικοφόρον ὄπην.

ἑλικοτροπῶνα [τὸ] νεώτ. εἶδος τριπύλου, δι' οὗ διασπίνονται κυκλικῶρ ὀπαί ἐπὶ μετάλλου.

ἑλικοφόρος-ον μτν. κ. νεώτ. ἐπὶ κλάδων ἀμπέλου, ὁ φέρων ἑλίκας· Πλαν.Ἰπρ.Μεταρ. Ὀβιδ. 3,667 ἑλικοφόροις κλάδοις κεκαλυμμένον δένδρον κραθάνει· 2) νεώτ. ἐπὶ πλοίου, τὸ δι' ἑλικωκινούμενον, τὸ ἑλικοκίνητον ἢ δημ. σημ. τὸ οὐδ.

ἑλικοφόρον ὡς οὐα. [ἐν. πλοῖον]· 3) ὁ ἐστ' οὐ εἶναι κεκαραμμένα ἑλίκας· ἑλικοφόρος δακτύλιος.

ἑλίκος-άτος [τὸ] Ἄν.Βάχμ.1,448,27 ἑλίκρος, ὁ ἐλαῖω κεκαρμμένος ἀπὸ τοῦ ελαικοκράτος.

ἑλικοπῆ-ήρος [τὸ] πᾶν ἑλικοειδῶς συνστραμμένον πρᾶγμα, εἶδ. ἐνώπιον· Ἀριστ.φ.β.320,14, Λυσ.12,19 τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικοπῆρας . . . Μηλόδοις ἐκ τῶν ὄτων ἔξελαιτο, Ἐπιγρ.

ἑλικοτήρη [τὸ] μτν. ἑλικοτήρ, ἐνώπιον Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ. Ὀμ.255 ἐνώπια, ἂ καλοῦσιν ἑλικοτήρηα.

ἑλικοτικός-ή-όν συνστραμμένος, συνεισορῶμενος· Δωροθ.ἐν.Κατ. Αἰατρ.Κ 2,158 τὸ ἐ- τῆς οὐράς.

ἑλίκτος-ή-όν [ἐλισσώ] κ. μων. κ. νεώτ., ποι. ἐλίκτις, ἑλικοειδῶς συνστραμμένος, στρεπτός, στριφτός, γυριστός· Ὑμν.Ἐρμ.192 βούς . . . πάσας θηλείας, πάσας κέρασιν ἐλίκτας, Σοφ. Τρ.12 αἰόλος δρᾶκων ἐλίκτος, Εὐρ.Φοῖν.851 κισσός ἐν περιστέρῃ ἐλίκτος . . . Θεοδέκτ.6,4 ἑλικοτῆ βοστρύχου προσμεφερές, Θεόκρ.1,129 ἢ κλιμαξὶ ἐλίκτῃ ἑλικοειδῶς· Καλλιξί κλιμαξὶ τε ἐλικοτῆ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίσταν· ἢ ἐλίκτων κύτος κιδώτων μετὰ τροχῶν· Εὐρ.Ἰων.40 ἀναπτύξας κύτος ἐλίκτων ἀντίπηγος ἢ ἐπὶ τῶν ποδῶν χορευτοῦ, ὁ ἐκτελὼν στρώσας· Εὐρ.Ἡλ. 180 ἰστάσα χοροῦ . . . ἐλίκτων κρούσας ποδῶ ἐ-

μόν ἢ ἐπὶ ἐντόμων συσπειρουμένων ἢ ἀναδιπλουμένων· Ἀριστ.ΖΜ 682b,24, αὐτ.672a, 2) μτρ. ὁ σκολιός, ὁ περιλόγιος, ὁ περιστραμμένος, δημ. ὁ ἀσαφής, ὁ σκοτεινός· Εὐρ. Ἀνδρ.448 μηχανορροφῶι κακῶν, ἐλίκτα κοῦδεν ὄγιες, Λυκόφρ.1466 ἐλίκτα κωτ' Ἰλλουσα δυσφρόσας ἔπη, Εὐστ.Πον.19,40.

ἑλικοῦ-ὄω μτν. διδῶν εἰς τὸ ἑλικοειδῶς σχῆμα.

ἑλικοῦθης-ους-ές μτν. ἑλικοειδῆς βλλ.· Πλούτ. Ἡθ.648f, Νόν.Δ.1,370 πλέξας ἐκ καλύγων καλύθην ἐλικοῦθι δασυρῶν ἢ κ. νεώτ. ἀνατομ.

ἑλικοῦδες ἔντερον ἡ μοῖρα τοῦ λεπτοῦ ἔντερον, ἡ ἀρχομήνη ἀπὸ τοῦ πέρας τοῦ δωδεκαδακτύλου καὶ λήγουσα εἰς τὴν εἰλεοκοκίλην βολβίδα.

ἑλίκων-ώνος [τὸ] μτν. κ. νεώτ. ἴσθ. ἐπὶ ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἄτρακτι ἐπὶ τὴν γῆν· 2) τετόντων μουσικῶν ὄργανον μετὰ ἐνεία χορδῶν· Ἀριστείδ.Κ 3,3 ἢ νεώτ. εἶδ. ὄργανον γαλκῶν ὑπερβολικῶν μεγέθους, τῆς κατηγορίας τῶν βαθειῶν σαλπιγγῶν.

ἑλικοκινιάς-άδος [ἡ] ὁ κατοικῶν ἐπὶ τοῦ δρους ἑλίκωνος ἐπιθ. τῶν Μουσῶν, πτ. πληθ. ἑλικοκινιάδες, ἂ. ἑλικοκινίδες· Ἡσιόδ. Ἐργ.658 τὸν μὲν ἐγὼ Μούσας ἑλικοκινιάσας ἀπέθικα, Εὐρ.Ἡρ. 791 Μουσῶν θ' ἑλικοκινιάδων δώματα, Ἐπιγρ. ἢ κ. ὡς οὐα. κτ. παρὰ τοῦ Μουσία· Πλθ.ἀν. 16,14 ἀνεῖθ' ἑλικοκινιάδων· 2) τὸ φυτὸν ὀκκινθός· ΨΔιοσκ.6,2.

ἑλικοκινιάδες [αἱ] αἱ ἑλικοκινιάδες βλλ.· Σοφ.ΟΤ 1109 Νυμφῶν ἑλικοκινιάδων.

ἑλίκωνιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἑλίκωνος· Πλθ.Δ 78b,127 ἑλίκωνία παρθένου· 2) ἐπιθετὸν τοῦ Ποσειδῶνος· Ἰλ.Υ 404 ταύρος ἠρυγὸν ἐλικοκινίος ἑλίκωνος ἀμφὶ ἀνακτα· 3) νεώτ. ὁ τὸν ἑλικοκινίων Μουσῶν· Κάλδ.3,03E ἠὲ τὸν τῶς δακτύλοσας ἡ ἐλικοκινίω λύρα ὀρέου, Βιζύην.Πύργου Κόρ.15 μουσῶν ἐλίκωνιος κύκλω γορός.

ἑλικοκινιάς-ιδος [ἡ] θηλ. τοῦ ἑλίκωφ βλλ.· Ἰλ.Α 98 ἐλικοκινιά κόρησιν, Ἡσιόδ.Θ 298 νύμφησιν ἐλικοκινιά, Πλθ.Π.6,1 ἐλικοκινιάσας Ἀφροδίτης ἄρουραν.

ἑλικοκινιάς-ος ἐλίκωφ βλλ.· Ὀρφ. Ὑμν.5,9.

ἑλικοκινίας-ως [ἡ] νεώτ. ἡ διαμορφώσις πινος εἰς σχῆμα ἑλικος· ἑλικοκινίας ἐλάσσωσας.

ἑλικοκινῆ-ήρος [τὸ] νεώτ. τὸ ὄργανον, δι' οὗ τέρονται αἱ ἑλίκες τῶν κοιλῶν, ἐλικοκινῆς· 2) ζῶον πληθ. ἐλικοκινῆρες αἰ εἰδικαί τῶν ἀραχνῶν ἀδένας, δι' αὐτὰ ἀπεκρίνεται ἡ μέταξα.

ἑλικοκινῆς-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἑλικος, κοιλωτός· Ὀρειθ.49,20,6· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ἐλικοκινῆς ὡς οὐα. κοιλωτόσας ἢ ὡς χρησιμῶν διὰ τὴν στερεώσιν τῶν σιδηροτροχιῶν ἐπὶ τῶν ζυλῶν στρωτήρων.

ἑλικοκινῆς-ωπος θηλ. -ώεις βλλ. ὁ ἔχων εὐστρόφους καὶ ζωηροῦς ὀφθαλμοὺς ὡς δεῖγμα νεότητος καὶ σφύριγος· Ἰλ.Α 389.

ἑλινόω Σοῦδ. ἐμόνω· πρβλ. αἰλιεῖω.

ἑλινόω [τὸ] μτν. κλάδος ἀμπέλου· Φύλητ.43· 2) θηλ. ἡ ἀμπέλος· Νικ. Ἄλεξ.181 ὀπίκωρον ἐκ φιλίης ἑλινόω κειρόντας Βαῖθουσι, Ὀπκ.Κιν.4,262 ὠραία ἑλινόω καὶ κισσός ἔρποντο.

ἑλινότροπος-ον μτν. ὁ ἔχων τρόπον, ὄπην, μορφήν ἑλινόω βλλ.· Ὑμν.Ἰσ.18.

ἑλινόφορος-ον μτν. ποι. ἐλινόφορος ὁ φέρων κλάδους ἀμπέλου· Νόν.Δ 16,278 κόρυμβος ἑλινόφορος αὐτ.17,333 Διόνυσος ἐλινόφορος.

ἑλινόεις [αἱ] μτν. ἡμέραι ἄργιας ἀναπαύσεως πρὸς πανηγυρισμὸν νίκης κ. Ρωμαίοις [εἰσπρίεσσι]· Πολυδ.2,1,1.

ἑλινόω, παρὰ ἐλινόω κ. ἑλινόων, ἰων. ἐλινόωσων, μέλλ. ἐλινόωσον ἀόρ. ἐλινόωσας σχολῆν ὄγων, σχολάζω, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· Ἰνν.Διαφ. 47, Ἡρ.1,67, αὐτ.7,56 διέβη ἐπὶ ὁ στρατός ἀσπῶ ἐν ἐπτά ἡμέραισιν καὶ ἐν ἐπτά ἐσφρόνοι, ἐλινό-

σας οὐδένα χρόνον, Πίνδ.Ι.2,67 οὐκ ἐλίνυσσας αὐτάς (τοὺς ὄμους) ἐργασάμην (ἐποίησα τοὺς ὄμους οὐκ ἵνα μείνω ἐν τῷ αὐτῷ ὀρακτικῷ τόπῳ), Αἰσχ.Πρ.53 ἄς μ' ἐλίνυσσεν προσδερ- χθῆ πατήρ, Ἀριστφ.Θεσμ.598 ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλίνυσεν χέρην, Χρησμ. ἐν Δημ.531 ἀσπασθηροσφεν εὐθερόους καὶ δούλους, καὶ ἐπέναντι μίαν ἡμέραν 2) μετὰ γεν. πράγμ. ἀναπαύομαι, σχολιάζω ἀπὸ πινος: Ἰνν.Διοτ.47 ἐλιν- πλῆθεος βρώμης, Διον.Ἀλ.Ρωμ.133 παρὰ Ῥωμαίους ἐξ ἔθους ἐλίνυ- σσεν ἄγων Ἰπποι καὶ ὄρεσι 3) μετὰ γη. κ. ἀπὸ πινος τῶν: Ἦρ.8,71 ἐλίνυσεν οὐδένα χρόνον .. ἐργαζόμενοι, Αἰσχ.Πρ.530 μὴ ἐλίνυσσαι θεοὺς ὁσάσας θάλασσαν ποτισισσομένα βουφόνων || κ. ἀπολ.: Καλλ.Δημ.48 τέκνον ἐλίνυσσον.

ἑλιξ-τικός (ἑλιξ) || κ. νεώτ. ὁ ἐλικτός ἐλικοειδῶς κεκαμμένος, ἐπιγαμητός, περιεστραμμένος ἐπὶ ῥωθῶν, ὁ ἔχων ἐλικτά κέρατα (δ.ἑρ. ὁ σείδμενος κατὰ τὴν ῥόθισιν, ποὺ περπατοῦν καμαρωτῶ): Ἰ. 466 πολλά δὲ ἴσκι μῆλα καὶ ἐλιπιδάας ἑλικας ῥοδασ φαοαζόν, αὐτ.Ψ.166, Ὀδ.Α.92 μῆλ' ἀδινά σφάσσαι καὶ ἐλιπιδας ἑλικας βοας, αὐτ.Δ.320, Σοφ.ΑΙ.374 ἐν δ' ἐλικοστίβουσι καὶ κλυτοῖς πεσάν σπλοῖσις ἐρεμῶν ἀμ' ἄδουσα, Θεόκρ.25,127 ταῖς δὲ τρικισσὶν ταύροι συνάμ' ἐστιχόωντο κνήραργοι θ' ἐλικας τε || τὸ ἄρα, ἐλιξ ὡς αὐτ. ὁ βοῦς: Εὐρ.Βάκχ.170 ἐφορῶν ἑλικὰ νεό- τοιμον .. μακρόνιν ὄθραν' || ἐπιτραγμ.: Πίνδ. π. Σχολ.Ἰδ. ἐν Πόν. ἐλιξ παταρός, Εὐρ.Ἐλ.180 κυ- ανοειδὲς ἀμ' ὄδωρ ἔτυγον ἐλικὰ τ' ἀνά χλόαν, Νῶν.Δ.2,263 ἑλικὰ δρόμον, Χριστόδ.Ἐκφρ.284 πλόκαμος γὰρ ἐλιξ ἐπιδέδωρον ὤμοισ.

ἑλιξ-τικός (ἑλιξ) || κ. μον. ἐλιξ (ἐλίσσω) πόν τὸ ἔχον σπῆμα ἐλικοειδὲς (ἴσας π. Ὀμ. 1: Ἰ.Δ.401 ὄρησας τε γαμητὰς δ' ἐλικίας τε καὶ ὄρους (ἰσθρας ἐλικοειδῆς, κατ' ὄ. φέλιξ), Ὀμ.Αρ.87, Ἀριστλ. Θεσμ.840b, 20 χαλκῆν ἑλικὰ ἀνακείσθαι λέγου- σιν, ἔχουσαν ἐπιγράμμα Διομήδης Ἀργεῖδι' 2) συστροφῆ, ἐπιμῶς, δὴν: Αἰσχ.Πρ.1083 ἑλι- κες δ' ἐκλόμουςι στεροφῆς ζῆυρος || ἐπὶ κυκλικῆς ἢ ἐλικοειδῆς κινήσεως: Πη.Λοκρ.77C ἐκ δὲ τοῦτων τῶν κινήσεων, δύο ἕασάν, τὴν ἑλικὰ ἐκτύλισσαι, Ἀριστλ.Μέταφρ.998a, 5 οὕτε γὰρ αἰ κινήσεις καὶ αἰ ἐλικοειδῶς ἀνερχομῶ- νοι || κ. ἐπὶ καννῶ ἐλικοειδῶς ἀνερχομῶ- νοι: Ἀπολλ.Ρ.1,438 λίγυν πορφυρέας ἑλικεσσιν ἐναῖονιν ἀίσουσιν, Παπαδ.Χριστ.Ἐπιτ.136 ἔδωκε- ζεν .. ἑλικας καννοῦ 3) νεώτ. βεταν. ὄργανον τῶν ἀναρρηκτικῶν μάλιστα φωτῶν, περιελισσόμε- νος ἐκ τῆς στήριγματός αὐτῶν καὶ ὑποβοηθῶν ἐκ τὴν ἀναστροφήν, ἢ φάλαξ: Θεόφρ.Φαίτ. 2,18,2 || β.βαστός, βλαστῶν: Εὐρ.Ἐλ.131 ποί- μνας δ' οὐχ τε θαλαρῆς βοσκάς ἐφυλλῶν ἐλικῶν || εἰδ. ἢ σταφυλῆ: Ἀριστφ.Βάτρ.1321 βότρυς ἑλικὰ παυσίονον 4) τρωφερός βλα- στός κισσοῦ: Ἀριστφ.Θεσμ.1000 κύκλω δὲ περὶ σὲ κισσοῦ ἐπέλατος ἑλικὶ θάλλει || συνεκδ. κ. ὁ κισσός: Θεόφρ.ΦΙ.3,18,6, αὐτ.7,8,1' 5) βό- στρυχος κόμης: Ἀνακρέοντ.16,6' || ἐπὶ γενεοῦ: ΑΠ.10,19,2 γένων ἑθίδος ἑλικας 6) σπείρα ὄψεως: Ἦρ.399 ἄς ἰδράσκω ἴσφ ἄπασαν ἀμ- φελικτὸς ἑλικ' ἐρούρου'. 7) κτ. πλθθ. αἰ πλό- κας τὸν παλιόποδος: Ἀντιφύλλ.Βυζ. π. ΑΠ.9,14'

8) εἰδ. ἄρητ. μέλος τὸ ἐκονοκρόνον ἐν εἰδίς συνεστραμμένον ἄρῳν: Ἀθην.Ε.206B περὶ δὲ τὴν προσαγορευμένον κάλασον οὐχ ἑλικας, καθέσθρ ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν 9) κ. νεώτ. αἰ συστροφῆ τὸ ὀστράκω τὸ κοχλίω: Ἀριστλ. ΖΙ.547b, 11' || νεώτ. φολῶ γένος τῶν ἑλικίδων μαλακίων, κοχλίας, σαλιγκῶν, σάσκαμος 10) κ. νεώτ. αἰ συστροφῆ τῶν ἐντοσθίων, αἰ ἀναπληθ- σείας τῶν ἐντέρων: Ἀριστλ.ΖΜ.675b, 24' || τὸ

κόλον ἐντέρον: ΖΜ.675b, 20' 11) τὸ τοξοειδῆς ἔπαρμα, εἰς δὲ καταλήγει ἢ ἐπιφάνεια τοῦ πτερυ- γίου τοῦ ὠτός: Ἦσ. ἔλιξ, τὸ ὠτός ἢ περιοχή: Ἀριστλ.Ψυχ.420a, 13, Ροῦφ.Ὀνομ.44 τὸ συμπη- ροῦν τὴν περὶφάνειαν τῶν ὠτων, Πολυδ.2,86 ἑλιξ ἢ πᾶσα περιγαυῖα τοῦ ὠτός ὀπὸ τὸ πτερό- νιον 12) νεώτ. ἀνατ. ἑλικας τὸ ἐγκέφαλου αἰ διὰ τῶν αὐλακίων ἐλικοειδῶς χωριζόμενα ἀπ' ἄλλήλων ἔξοχα τὸ ἐγκέφαλου 13) ἐλικοειδῆς γραμμὴ περὶ ῥόδου: Αἰλ.Π.9,11 κατεχε σκί- πωνα χρυσῆς ἑλικας ἔχοντα περιερούσας, Ἀθην.Ι.2,543F' || ἐλικοειδῆς ταυρία ἐφαρμοζο- μένη περὶ τὴν σκυτάλην: Πλάουτ.Ανα.19' 14) κ. νεώτ. κοχλίας, βίβας: Ἐρμησιάν.7,86 Πυθαγόρην, ἑλικῶν κομῆ φεωμετρῆς ἐκρόμενος καὶ κύ- κλων || νεώτ. ἑλικας τὸ κοχλίω αἰ διὰ τῆς σπλοκας χωριζόμενα ἔξοχα τὸ κοχλίω' || ὄμ. νεώτ. βῆμα τῆς ἑλικῆς ἢ αὐλαξ ἢ χωρίζουσα τὰς ἑλικας τὸ κοχλίω 15) εἰδος μηχανῆς πρὸς τὴν τῶν νεῶν καθέκκωσιν ἐκ τῶν θάλασσων: Μοσχ. π. Ἀθην.5,207B 16) ὀδρακλικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνεκλίωσιν ὕδατος: Φιλ.410,28 17) νεώτ. ὄργανον προωκτικῶν ἀποτελεσμένων ἐκ δύο ἢ τριῶν ἢ τεσσάρων πτερυγίων ἐν ἐλικοειδί δια- τρέξει: κατεβρωματισσῶσα αἰ ἑλικας τὸ ἀερο- πλάνου, - ἀτμόπλοιοι μετ' δύο ἑλικας 18) ἐπὶ πλανητῶν, τροχῶν: Εὐδοξ.5,3' || ὄμ. ἐπὶ τῆς φανομένης τροχῆς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης: αὐτ.9,2' 19) νεώτ. μαθῆρ. ἑλιξ τὸ Ἀρχιμη- δους καμπυλῆ γραφομένη ὑπὸ σημείου κινου- μέν ὁμοῦς ἐπὶ εὐθείας στρωφόμενης περὶ ἄλλο ἐκρον αὐτῆς 20) γρᾶμμι. κτ. πλθθ. περιπε- ληγμένα προτάσεις: Διον.Ἀλ.Θουκ.18.

ἑλιξήριον (ἑλιξ) νεώτ. σκευασία τῶν ἀλχημιστῶν ἔχουσα ὄρθην βαυματομορφῆς ἰδιότητας, φάρμα- κων θαυματουργῶν: ἐλιξήριον τῆς ζωῆς - τῆς νεότητος ἰτὸ δίδου ζωῆν-νεότητά 2) φαρμακ. σκευασία φαρμακευτικῶν οὐσῶν διατελευ- μένων ἐκ οἰόνπνευμα, εἰδος ἐγκύλιωματος.

ἑλιξήλαστος-ον νεώτ. τὸ φωτῶν, οὐ δὲ βλα- στός ἐλίσσεται, ἀναρρηκτὰ ἐλισσομένης ἐπὶ ἔξ- ων ἐρευσμάτων, οἶον τοίχων, κένδρων || τὸ αὐθ. πλθθ. ἐλιξήλαστα φώσος, φωτῶν οἱ αἰδκαμποὶ καὶ ἐπιμῆκεις βλαστοὶ περιελίσσονται περὶ ἄλλα λυσοῦτερα φωτῶ ὑποστηρίγματα.

ἑλιξ-εως (ἑλιξ) κ. μον. τὸ ἐλίσσεται, τὸ τύλγημα ἐπίδωσμου: Ἰνν.Ἰητρ.10' 2) ἢ συστροφῆ τῶν ἐντέρων: Ἀρετ.ὈΕ.Παδ.2,6' 3) ἢ διαδοχῆ γρη- κῶν περιόδων: Μηναι.9,1, Θεοτ. ΞΕ.8 ἐν ἑτῶν περιόδοις καὶ ἑλιξῶν .. ὑμνομένε σθ.

ἑλιξόκωρος-ως (ἑλιξ) μγν. ὁ ἔχων κέρατα ἐλικτὰ: ΑΠ.9,240 ἔ- κριός || Ἦσ. ἑλιξέκωρος στρεβλόκωρος γν.

ἑλιξόπορος-ον μγν. ὁ ἐλικοειδῶς, κυκλικῶς φερόμενος, ὁ περιεστραμμένος: Πρόκλ.Ὀμ. Σόλ.48 ἑλιξόποροςιν ἀτράκτιος 2) ὁ κυκλι- κῶς διατρέχων τὴν τροχῶν αὐτοῦ: Μαν.4,437 ἑλιξόπορον σελήνων.

ἑλαιο- δημ. κ. λαιο- αἰ συνθετικὸν ἀντὶ ἑλαιο- δη- λῶν ὄπὸ τὸ ὀπὸ τὸ β' συνθετικῶν σημαζόμενον ἀνῆκει ἢ ἀναπεριετὸ ἐκ τῶν ἐλαίων ἢ προέκρι- τες ἔξ αὐτῆς οἶον ἐλαιοέντρο κ. λιόδεντρο, ἐλιό- κλάδο κ. λιόκλαδο, ἐλιόκλωμ κ. λιόκλωμ.

ἑλαιοβουλι (ἑλιξ) δημ. ἐλαιοβουλον ὄρος **ἑλαιοπερίβολο** (ἑλιξ) δημ. κ. λιοπερίβολο ἢ ἐλα- σπυρετα, ὁ ἐλαίων, τὸ λιοστάσι **ἑλαιοτριβόπετρα** (ἑλιξ) δημ. κ. λιοτριβόπετρα ἢ μυλόπετρα τὸ ἐλαιοτριβέλιον.

ἑλιξ Ἦσ. ἑ μόνος καὶ ἄλος. **ἑλιξ-ιδος** (ἑλιξ) πᾶν. σελίς. **ἑλισσαϊκός-ή-δὸν** μγν. ὁ ὄμιος τῶ Ἐλισσαίου, ὁ ἔχων χαρακτηριστικὴν π ὄλων δ' Ἐλισσαίος:

Γεωργ. Ἀλέξ. Βί. Χρυσ. 8, 246, 41 τὸ ἐλισσαϊκὸν κρωϊνον τοῦ μακαρίου = φραλοκρόνι.

έλισσα (Ἐλισσα-Ἐλικι-ισ) κ. μιν. κ. γεῶτ. κ. έλισσω, άττ. έλιττα, έπ. άπαφω. έλισσάμεν, ίων. έλισσω κ. έλισσως, μέλλ. έλιξω, άόρ. έλιξα, μτθ. έλιξας, ίων. έλιξας, μέσ. μέλλ. έλιξομαι, άόρ. έλιξάμην, ποθ. μέλλ. έλιγίσωμαι, άόρ. α' έλιγίσην, μτθ. έλιγίθεις, πορακ. έλιγγαι κ. έλιγγμαι, ύπερσ. έλικτω, ίων. γ' πληθ. έλιγω, στρέφω περί, κάμπτω π. Ὀμ. πάντοτε περί τής στρώσεως τοῦ άρματος περί τούς καμητήρας: Ὡ. Ψ 309 σίθα γάρ εὔ περί τέραθ' έλισσάμεν, αὐτ. 466 2) γεν. κλήω, περιτρέφω: Πίνδ. 7 (8) 29 δόλιος γάρ αἰών έπ' άνδράσι κρέματα έλισσών βίου πάρον, Αλοχ. Πρ. 1092 σιθρ κοινόν φάσας έλισσών, Εὐρ. Φοίν. 1163 λίμναν θ' έλισσούσαν άδωρ κύκλιαν || άμ. σμ. κ. μέσ.: Ὡ. Ν 204 ήκ έδ μιν σφαρησθόν έλιξάμενος δι' όίλιου (κινεστρέφας ώς σφαιραίν) || έπ. πάσης ταχείας κινήσεως, μάλιστα δέ κυκλωτορέως: Σοφ. ΑΙ. 357 άλίαν έπεί έλισσών πλάταν' || έπ. όρχήσεως: Εὐρ. Ὀρ. 171 οὐκ άφ' ήμῶν, οὐκ άπ' οίκων πάλιν άρα μεμείνασ' κτύπου πάδα σόν έλιξίς' || έπ. θρομβέας: αὐτ. ΙΑ 215 άμίλλαν θ' έπίκας ποδῶν πρός άρμα τέτρωνον έλισσών περί ήμῶν 3) όδηγῶ δι' έλιγμών, όθ. έλισσώ έπισσως όδηγῶ τούς χρονητικούς όμιλους: αὐτ. ΙΤ 1145 παρὰ πόδ' έπισσούσα φίλας ματρός ήλικιών θάσους' || άμ. έλισσώ χορούς: Στράτις έν Ἀδύλῃ: || άπόλ. όρχομαι, χορεύω: Εὐρ. Φοίν. 235, αὐτ. Ὀρ. 1292 αἰ μὲν ένθάδ', αἰ δ' εκεία' έλισσαστε' || όθ. έλισσώ τῶν όρχομῶν πρός τιμῆν τούς: αὐτ. Ἡρ. 690 τῶν Λατοῦς έθαιδαί γόνον έλισσούσας καλήχορον' || έλισσώ βωμῶν όρχομαι περίξ, βωμοῦ: Καλλ. Διή. 321' || γεῶτ. στράτ. έλισσῶ τῶν στρατάων άδηγῶ τῶ στρατεύματι δι' έλιγμών' || μέσ. κινούμαι, βαθύζω δι' έλιγμών πρός άμυναν ή' έπίθετον 4) περιέλισσα: Ἡρ. 4, 34 αἰ μὲν πρός άρμονήν ηλόκαμον άπαυσιμόμεναι καί περί άτρακτον έλιξάσας έπὶ τῶ σήμα τιθέσας || έλισσώ χείρας περί γόνου περσφιγγῶ: Εὐρ. Φοίν. 1622 οὐ μήν έλιξας γ' άμει σόν χείρας γόνου κακός φανούμαι' 3) μτθ. περιτρέφω, ανακυκλώ έν τή διανοήσ μου, διανοούμαι: Σοφ. Ἄντ. 231 τοιαῦθ' έλισσών ήνυτον σχολή βραδός, Ἀπολλ. Ρ. 1, 463 τίνα τήδε μετά φρεσί μῆτιν έλισσασεις: 4) έλισσώ λόγους όμιλῶ διὰ περιτροπῶν, περιπελιγμένως πρός έξάπασην, όμιλῶ πανούργως: Εὐρ. Ὀρ. 892 σόν δ' οὐκ έπαίνων άγγιγονον, καλοῦς κακοῦς λόγους έλισσών 6) περικάμπτω: Διον. Περ. 630 τρισσούς γάρ έλισσών Ὡκαένος) κάλλους κυμῶσινας έρεύματα ένδοθί βάλων 7) παθ. κ. μέσ. στρέφομαι πρός τά όπίσω: Ὡ. Μ. 74 οὐκέτ' έπειτ' άνω οὐδ' άγγελον άπονέεσθαι άφορρον προτὶ άστου, έλιχθέντων ήπ' Ἀχαίων' || άμ. έπὶ κάρπου: αὐτ. Ρ. 283 σὺ έτελεσθό άλκην κάμρω, ός τ' έν δρεσει κύνως.. εκέδασσεν έλιξάμενος διά θήσασα' || έπὶ όρεως, συσπειρούμαι: αὐτ. Χ. 95 σμερδαλέον δέ δέδορκεν έλισσόμενος περί κρηί' || συστρέφομαι: αὐτ. Ψ 84 ή δέ θ' έλισσόμενον πέτατα διά βοῦς άγγελίας' || άμ. έπὶ κανηῶν, κινήσας: αὐτ. Α 317 κνήσας θ' όρσανόν ίκεν έλισσόμενον περί κανηῶν' || έπὶ ποταμῶν περιπλοούμενον, περιστρεφόμενον: Ἡσιόδ. Ω 791 δίνας άργυρέας έλιγίμενος εἰς άλλα ήπειτα, Διόδ. Σ. 1, 32 ή Νελοῦς ποτὲ μὲν γάρ έλισσασταί πρός τήν ήῶ, ποτὲ δα πρός τήν έσπέραν άμ. έπὶ τοῦ Ὡκαένου: Αλοχ. Ρ. 138 τοῦ περί πάσαν θ' έλισσόμενου χθόν άκομήτης βέσματ παίδας πατρός Ὡκαένου' || κ. έπὶ τῶν κυμάτων: Πίνδ. Ν. 6, 95 τὸ δέ πάρ ποδί ναῦς έλισσόμενον έπί κυμάτων' || μτθ. έπὶ τῶν ὤρων: Πίνδ. Ο 4, 5 ὡραι οὐδ' οικολιφορύμηνος θοιδός έλισσάμενος

μ' έμειψαν 8) στέφομαι έδῶ καί εκεί, περιφέρωμαι: Ὡ. Μ. 49 Ἐκταν άν' όμιλον ίών έλλίσασθ' έταίρους, τάφρον έπὶ τῶν δειβαιμένων, Ὀδ. Υ 24 αὐτάρ αὐτὸς έλλίσαστο ένθα καί ένθα' || μτθ. περιέγραμμαι, άσχολούμαι συνεχώς περί τι: Ἡλ. Σ 372 τόν δ' εὐρ' ίδρωτῶνα έλλίσασόμενον περί φάσας σπευδόντα' || άμ. έλλίσασμαι έν τινι - εἰς τι: Πλάτ. Θεαι. 194B έν αὐτοῖς τούτοις στρέφαται καί έλιτταται ή δόξα' || μετὰ γεν. έπὶ μελισσών: Ἀρατ. 1030 μέλιτός τε καί έργων έλισσούται ένν. αἰ μέλισσαι: 9) περιπλοούμαι έν τῶ γορῶ: Εὐρ. Βάκχ. 570 έλισσόμενας Μαινάδας άξεί 10) περιέλισσα, περιτύλισσα τι: Ἡρ. 7, 90 τὰς μὲν κεφαλὰς έλιθάτω μίτρησι οἱ βασιλείες αὐτῶν, έλιθισσάτω νέοτ. άρματ. ένυδρος φασφορικός χαλκός, έλιτροχος-ον (έλισσῶ) οἱ περιελισσόμενος, περικυκινδούμενος: Αλοχ. Ἐπ. 205 σύργην εκλιγγών έλιτροχοί (σχαλ. έπρὶ ές έλλίσσονται οἱ τροχοί) έλιτσα ή ή δημ. άποκ. τὸ δένδρον έλαιας καί τὸ κερρὸ αὐτῆς' 2) μτθ. ή φακίς τὸ πρόσποιο: Διπρον. δέν μὲν τής χαρίζει. τής έλιτσεσ πού χεις έλιφθεν οἰολ. τ. τοῦ έλειφθῆσαν, γ' πληθ. ποθ. άορ. τοῦ κελω βλλ. **έλιγάς** Ἡσ. «πλανάται». **έλιχρυσος** (όί. νεῶτ. έλιχρυσόν τὸ) τὸ φυτὸν έλιχρυσον τὸ σικελικόν βλ. κατ.: Ὡ. Μ. 7 μόρα τε καί τα έλιχρυσος, Κρατίν. 98 έλιχρυσου κλάδοι, Θεοκρ. 278 έντοθέρητα έλιχρυσίση' || νεῶτ. πολυετές κοσμητικόν φυτὸν φέρων χρυσοειδές άνθος τής οικίας, τῶν προσωπωνηδῶν, οὐ σπουδαιότερον είδος έλ- τὸ σικελικόν, δημ. αυράντο, έλιγών ή ή πά. γυναικῶν, σωλῆν έν έλιστριβαίω, **έλικαίω** (έλικος) έχω έλικος, έλκομαι: Αλοχ. Χο. 843 τῶ πρόσθεν έλικαίον καί δειδηγίμω. **έλικανον** Ἡσ. «έλικος». **έλικανόσα** Ἡσ. «έλικανούσα». **έλικειθων** (τό) μιν. μικρόν έλικος: Πλάτ. Ἡθ. 300Α. **έλικειππέλος-ον** (έλικω, πέλοσι) δ' έχων μακρόστυρον πέλον: Ὡ. Ν. 297 τρωδάς έλικειππέλους **έλικεστραφής** ός-έκ έλικος, τρέφω σμ. έπὶ σκαλλήκων, δ' έλικεστ' τρέφόμενος: Νικήτ. Εὐγ. 2, 269. **έλικειχιρος-ον** (έλικω, χείρ) μτθ. ο' έλικων πρός έαυτὸν τήν χείρῆ πινος: Φίλιππ. Θεσση. έν ΑΠ 6, 103 τρώσανα θ' έλικειχιρα. **έλικετριβών-ωνος** (όί) έλικω, τριβών δ' έλικων, σύρων τὸν τριβῶνα, σκαπτικόν έπίθετον τῶν Άσκεδαμονίων, όν ή έσθής ήτο άγαν μακρά καί εύτελής: Πλάτ. Κωμ. 124 βυκοκόδουλον έλικετριβῶνα. **έλικεχιτών-ωνος** (έλικω, χιτών) δ' έλικων τόν χιτῶνα, δ' φορών μακρόν, σπῆτόν χιτῶνα, έπίθετον τῶν ἰώνων: Ὡ. Ν. 685 ἴσωνες έλικεχιτώνες. **έλικω**, παρ.ατ. έλικων, μέλλ. έλικήσω, έλικω, σῶρω, όπως κατασπαράξω, κατασπαράσσω: Ὡ. Ρ. 395 οἱ γ' ένθα καί ένθα νέκυιν δάλλω ένὶ χώρῃ έλικων άμφοτεροί, αὐτ. Χ. 336 σέ μὲν κύνες ήδ' οἰωνοί έλικήσωσ' άίκως 2) άναφορ. πρός γυναικας, έπιγερῶ τὸν βίβωσ, βίβωσ, διαφθερω: Ὀδ. Α 580 ο' δ' ἴτιυδ' οἰ. Απῶ γάρ ήλικσε Ιεῦστ. «έβιάσαστο» κ. ποθ. βίβισται βίβωσόν: Ὡ. Χ. 62 κακά πόλλ' έπίδοντα, υἱάς τ' όλλυμένους έλικηβείσας τε θύγατρας. **έλικηδόν** έπὶρρ. έλικωτός, σπυρτ., γραθηχρά: Ἡσιόδ. Α. 302 οἱ δ' έμάχοντο πῶξ τε καί έλικηδόν, Ἡρωδιαν. 25, 16, EM 695, 56. **έλικήεις-εσσα-εν** μτθ. ο' πλήρης έλικῶν βλλ.: Μαν. 1, 162 νεύομωνα θ' έλικήνια. **έλικηθάς** (όί) ή ένέργεια, ή πράξις τὸ έλικεν, σύρειν, δ' βίαιος έλικωσμός, ίδιος πρός άπαγωγήν, άσπρακωσταν: Ὡ. Χ. 465 πρὶν μέν τ' σης τε βόης σοῦ θ' έλικηθμοῦ τυβέσασθαι Ιεῦστ. «βίαιου τῶν γυναικῶν έλικωσμοῦ»), Εῶσ. Εγκλ. ἴστ. 5, 1, 206, 4 σπέρων τούς άπό τῶν θηρίων έλικηθμῶν

Ἐλεγκθρον (τό) κ. νεώτ. τὸ σθρόμον ἐδδ καὶ ἐλεῖ· Ἰλ.Ν.233 ἢ καί τινος ἀνὴρ ἐτι νόσθησις ἐκ τρέφει, ἀλλ' ἀδὴ κινῶν ἔλεγκθρα γαίνοτο ἰδ. ἀν. τοῦ μέλλουσα βλ.λ.) 2) τμήμα τῆς ἀρότρου: Θεόδωρ.Φι.5,7,6 εἰς ἀρότας τῆς ἀρότης καὶ εἰς ἔλεγκθρα τῆς ἀρότης· 3) νεώτ. ἀμάξιον φέρον ἀπὲρ τροχῶν σταθεροῦς ἀσθητήρας, ἴνα ἀσθαθῆ ἰδίως ἐπὶ τῶν πάγων· χραιομένοι δὲ εἰς μεταφορῶν ἢ εἰς ἀδελτικὰ ἀσθητήρα· ἢ εἰδ. ἐν τῷ πυροβολικῷ τὸ τμήμα τοῦ κιλιδαντος, εἰς συστήματά ἴνα πυροβολῶν, μεθ' οὗ συνδεόμενος ἀσθητὴς ὁ σάλις παλινδρομεῖ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ῥοήν, δι' ἀσθητήρα ἐπὶ τῆς κοίτης.

Ἐλεγκθρ Ἰσα. κ. ἢ ὑδρόγυρος.

Ἐλεγκμα-ατος (τό) ἰδ. ἐλεῖν τὸ χρησιμοῦν εἰς ἀπαργμόν, τὸ ἀπαργμα· Εὐρ. Ἡρ.568 κράτα δ' ἄνοσιον τειμῶν ῥίψω κινῶν ἔλεγκμα.

Ἐλεγκσιότατος -υος (ὁ) ὁ ἀνοσῶν, ἐκρίων τοὺς ἀταξίους· Χρυσ.Π.Πουα.8,42,6.

Ἐλεγκτήρ -ηρος (ὁ) μτγ. ὁ ἔλεκεν· Φαν. ἐν ΑΠ 6,27,5 ἰτένας ἔλεγκτήρας ἀνά προπάλαιον Ἀθάνας θεῖκατο [περὶ βολοκόπου, τοσυγγράνας].

Ἐλεγκτων γ. οὐκ. παροι. τὸ ἔλεκε ἀπὲρ ἐλεκτικῶν ἰπῶν. διόρθ. ἐλεγκτων τὸ ἐλεκεῖ· Ὀδ.Ν.302.

Ἐλεγκόμενος μον. ἔλεγκομαι βλ.λ.· Νικ.Χων.60,19.

Ἐλεγκμος -ον μτγ. ἔλεγκομαι· Ὀσμ.Μετ.320,37.

Ἐλεγκία μτγ. περὶ οὐνοῦ· Ψιδιοκ.4,85.

Ἐλεγκτός-ή-ον Πάλ. ἐν φρ. ἔλεγκτή ὄμαξα ἢ φορητὸς ὄμαξα, τὸ κάρο.

Ἐλεγκόμενος-η-ον νεώτ. μτγ. τὸ ἔλεκεν, ὁ σφραγίζων, ὁ ἀπαργόμενος· ἔλεγκόμενος Χριστός (ἀπεικονίζων τὸν Χριστὸν ἐλεγκομένον ἐπὶ τῶν σταυρῶν).

Ἐλεγκοίος-όν ὁ ποιῶν ἔλεγκ, πληγῶν· Ἀλυσ. Ἐπτ. 398 εὐδ' ἐλεγκοία γίνεται τὰ σήματα· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ἔλεγκοίον Ἰσα. κ. κενθαρῖς.

Ἐλεγκοίω-ω προκώδ. ἐπιφράσα ἢ ἀναξέω ἔλεγκ, κληγῶν ἐν χρ. κ. μτγ. Ἀλυσ.3,208· 2) ποιούρις ἐπισημ. εἰς δένδρον· Γεωλ.5,38,2 ἀρεπνάω οὐν τὸ πρῶτον ἔχγαρόμενον καὶ ἔλεγκοίωσιμον.

Ἐλεγκοῦς (ὁ) νεώτ. ἰατρ. τὸ βιάσασθαι τοῦ παθόντος ἀσπρηγῆν ἡμιπληγῆν, καθ' ἣν τὸ κάτω ἄκρον ἔλεκεται, σφραγίζεται παράλυτον ὡς ἔξων σώμα.

Ἐλεκος-μος-ους (ὁ) κ. νεώτ. πληγῆ, τραύμα· Ἰλ.Δ.190 ἔλεκος δ' ἰππῆρ ἐπιμύσασται ἡδ' ἐπιθῆσει φάρμακ' ἰν τῷ Ὀδ. οὐδαμοῦ, Πινδ.Π.2,91 ἐνέπασαν ἔλεκος δούναρον ἐφ' ἑρσῆς καρδίῃ, Εὐρ. Τρ.1,232 τελευσῶν ἔλεκα τὰ μὲν ἐγὼ σ' ἰάσομαι· 2) τραύμα φλεγμονώδες· Ἰλ.8,723 ἔλεκει, κακῷ ὀλοόσθρον ὄδρου· ὁ κ. νεώτ. βλάβη τῶν ἰσθμῶν τοῦ δέρματος ἐκ φλεγμονώδους ἢ ἄλλης παθολογικῆς ἐπεξεργασίας· Γαλ.10,232 ἔλεκος· ἢ τῆς συνεισότης λύσις ἐν σαρκώδεσ ὑπορίω· Θουκ.2,49 σώμα· ἔλεκος ἐξηθῆσθαι, Ξεν. Ἰπν.5,1 κινῶν ἢ ἴππος ἐπὶ τῷ φάτῃ τὴν κεφαλάν· παλάδικ ἐν ἔλεγκ ποσίῃ, ἔχει ἔλεκος τὸ στομάχου·

ἔλεκος ἰατρ. ἔλεκος μαλακὸν ἐιδικὸν ἀφροδισιον νόσημα ἔλεκος σκληρὸν ἢ πρῶτη ἐκδήλωσις τῆς σφυρίδος· 3) μτγ. λήπ. θίφεις, βάσαν· Ἰσα. κ. ἔλεγκ λήσαι· Σολ.4,17 τούτ' ἡδῆ πῆσθ πόλει ἔρχεται ἔλεκος φεκτων, Ἀλυσ. Ἀγ.640, Σοφ. Ἀντ.652 τί γὰρ γαίνοι' ἀν ἔλεκος μέικον ἢ φίλος κινός, Θεόδωρ.Π.15 ἐχθιστον ἔλεγον ὑπακάριον ἔλεκος Κόρητος ἐκ μεγάλως, Ἀδαν. Ἐπιστ.1063,6 ἦνταται ἔλεκος ἐπ' ἔλεκει· ἢ οὐ. μτγ. ἐν φρ. ἀθύριος ἔλεκος· Μηναι.1,27 Συναξ. φέρει δὲ ἀπαύλωμα σου τὸ τῆς ἀθύριος ἔλεκος.

Ἐλεγκτός-ή-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔλεκεν, ὁ ἔξων ἐν αὐτῷ τὴν δύναμιν τοῦ ἔλεκεν, ἔλεγκτικός, συγκρ. ἄτερπος· Πλάτ. Πολ.923Α, Θεόδωρ.ΦΑπ.3,17,3 (συγκρ.Ι. Ἀλ.Ζ.17,6 ἐλεσοίδικας καταγοητεύοντες ὅ μάλω ἔλεγκτικας, Μηγαί.1,30 Συναξ. ἔλεγκτικὸν εἰς μετάνοιαν' ἢ εἰδ.

φωσ. ἔλεγκτικὴ δύναμις ἢ μεταξὺ δύο σωμάτων ἀσκαυμένη ἢ τελεῖσθαι ἀνὰ συμπληρώσει ταῦτα· ἔλεγκτικὴ δύναμις τοῦ μαγνήτου.

ἔλεγκτικός ἐπιρρ. μον. κατὰ τρόπον ἔλεξω, μετ' ἔλεγκτικῆς δυνάμεως· Πιοιδ.Γ.π.Σουῖδ. ἐν. λ. τόμος εἴλεκεν γὰρ αὐτοὺς ὡσπερ ἄλιου τόνος σφραγίσει πρὸς αὐτὸν ἔλεγκτικός πρὸς ἑκάστος.

ἔλεγκτός-ή-ον ὁ δυνάμενος ἀν ἐλεγκθῆ· Ἀριστοτ. Ζ' 743b,5 τὸ δὲ φέρον καὶ ἐλεγκτόν, αὐτ.Μετ.385a,16.

ἔλεγκθριον (τό) ὄσπος τοῦ ἔλεκος, μικρὸν ἔλεκος, μικρὰ πληγῆ· Ἰπν. Ἀρβρ.63, Ἀριστοφ. Ἰπν.907 φάρμακον δίδωμεν τὰν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἐλεγκθρία περιελάθειν· 2) ὁ κῶδος· ΕΜ 351,10 ὁ ἐλεγκθριον, τὸν κῶδον, ὅτι ἀνελεκε τὸ ὄδωρ· Διον.Τραγ.12.

ἔλεγκθρός (ὁ) μτγ. ἔλεγκθρος βλ.λ.· Τρωφιδό.21.

ἔλεγκθρον (τό) νεώτ. τὸ ἔλεγκθρον βλ.λ.

ἔλεγκθμος-ον μτγ. ἐπιτήδειος, πρόσφορος πρὸς ἔλεξιν· Φώτ. κ. ἐρούσιον, ἐλεγκθριον.

ἔλεγκσις-ως (ἡ) ἢ ἐνεργεία τοῦ ἔλεκεν, ἢ προσἔλεγκσις, τράχημα, σφύραγμα, ἔλεξις· Ἀρετ.Χρον. Παθ.1,10 ἔλεγκσιον ἢ ἐπὶ τῶν σκυλῶν· Ἰπν.Τόπ. Ἄνθρ.22· 2) μτγ. προσἔλεγκσις τῆς προσοχής· Βασ.1,919 στήμα· πεποικισμένον πρὸς ἔλεξιν.

ἔλεγκσιμα-ατος (τό) Ἰσα. κ. μτγ. τὸ ἐλεγκόμενον, τὸ κλωθόμενον ἔριον, τὸ νῆμα· Ἰσα. ἐν. λ. ἀφρίων τῶν ἐλεγκσιμῶν τῶν ἐρίων· 2) τὸ ἔλεγμα, τὸ σφάραγμα· Μαν.4,200 οἰωνῶν κατάδημα, κινῶν θ' ἐλεγκσιματα δεινά· 3) ἡ σκωρία τοῦ ἀργύρου, τὸ ἀπόρριμμα, ὅπερ ἀφαιρεῖται κατὰ τὴν τήξιν· Διοσκ.2,50 ἢ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἔλεγμα, Γαλ.12,236, Ὀρειδ.ἀν.90.

ἔλεγκσιμόμετρον (τό) νεώτ. ὄργανον μετρήσεως τῆς διαφοράς πίεσεως μεταξὺ δύο σημείων τῆς γραμμῆς τοῦ ἐλεγκμοῦ βλ.λ.3) ἢ ἐνός σημείου ταύτης καὶ τῆς ἀποσφραγίσεως.

ἔλεγκσιμορρομίστης (ὁ) νεώτ. ὄργανον παρενέθετον εἰς τὴν ροήν τῶν ἀερίων τῆς καύσεως, δι' οὗ δύναται ἀνὰ μεταβάλλεται ἡ ταχὺτης ροῆς.

ἔλεγκσιός (ὁ) μτγ. μον. κ. νεώτ. ἢ ἐνεργεία τοῦ ἐλεκεῖν, ἢ ἐλεξις, τὸ τράχημα, ὁ ἐκνήψιος· Φθρ.1151 καὶ τινες φρονημάτων ὄνειρος εἰκοτικὸς ἔλεγκσιμοί, Πλωτ.1,8,900ε' ἢ μτγ. ἔστι. Πον.98,7δ ὁ προλαβὼν τῶν πεντακόσιων ἐτῶν ἔλεγκσιμός ἰσείρα πεντακόσιων ἐτῶν· 2) νεώτ. ἢ ἀνογκαια ἐλεγκτικὴ δύναμις πρὸς κίνησιν ἀμείξης ἢ ἀχηματὸς πνοῆς ἀ. ρυμολεκτικῆ· 3) οὐ. νεώτ. ἢ ροὴ τῶν ἀερίων τῆς καύσεως διὰ τῆς κηλοδόχου· φυσικός ἐλεγκσιμός· τεχνιτικός ἐλεγκσιμός.

ἔλεγκσιότατος -ατος μτγ. τὸ ἔλεκεν, σὺρμα ἐδδ καὶ ἐκεῖ· Ἰλ.9,187, αὐτ.Ω.21 περὶ 3) αἰγίδι πέντα κάλυπτεν χρυσέῃ, ἴνα μὴ ἀποδύρῃται ἐλεγκσιότατος.

ἔλεγκσιτήρ -ηρος (ὁ) ὄργανον δι' οὗ ἐλεκεῖ, ἔλεκει, σφραγίσει τὸ δὲ πρὸς ἐξέλεγκσιν ἐμβροτο μαρτυρικῶν ἐργασιῶν, ὁ ἐμβροτομικός· Ἰπν.Γιν.1,70· 2) ὁ χαλκός· Σχολ. Ἰλ.Π.475, Ἰσα. ἐν. λ. ῥήθηρ·

ἔλεγκσιός (ὁ) νεώτ. εἰδ. μέρος τῆς ζευκτηρίας σαγῆς τῶν ἴππων, τὸ προσαρμολογούμενον ἐπὶ τοῦ στήθους κατὰ τὴν ἡμροσπινέλα· 3) ὡς ἐπιθ. ὁ πρὸς ἢ αὐτὸν τὴν ἐλεξίν ὑπόνομος· Ὀππ. Ἀλ.5,20 ἔ- πάνος.

ἔλεγκσιτικός-ος μτγ. μον. ὁ ἐπιτήδειος, ἱκανός, ἱσχυρμένος εἰς τὸ ἐλεκεῖν, σφραγίσει· Μέν.Πρ.17D ἱσχυρός ἢ ἔτερος ἐλεγκσιτήρας φῶα.

ἔλεγκτιός (ὁ) νεώτ. ὁ ἔλεκεῖν τὸ ὄσπων π' 2) τὸ μέσον δι' οὗ ἐλεγκόμενος ὁ ἐλεγκσιτήρ.

ἔλεγκτικός-ή-ός(η) μτγ. ὁ ἐλεκεῖν, ὁ ἔλεκεν, ὁ ἱκανός, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐλεκεῖν, ἔλεγειν, ἐπὶ φαρμάκων· Διοσκ.2,84 ἐστι δὲ (ἢ πρόλογος) ὀργανητικῆ· καὶ σκελεπῶν ἐλεγκσιτικῆ· 2) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπαγωγός, θελκτικός· Ἀορ.Ἐπικτ. 3,12,14, Ἀθῆν.185C Βακεῖ γὰρ ἔξωιν πρὸς ἔλεκτων τὸ ὄνομα ἐλεγκσιμῶν, ἔχει τοῦνομα ἐλεγκσιτικῶς-φυσιογνωμια ἐλεγκσιτικῆ ἐπιρρ.-ὡς, δημ.-ἀ.

ἑλευστικήτης-πος [ή] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑλευστικοῦ βλ.λ.η κ. 2.
ἑλευστίνα μτγν. διελευστίνα βλ.λ.: Εὐστ.ΙΙΙ,24.
ἑλευστικός-ή-όν ΑΒ. Ἐπιγρ. κ. πόπ. ὄν ἑλκείν, ὄν δύναται τις τῶν ἐλκείσθαι: ΑΒ 448,27 ἀροβαλλοῦ τὸ ἑλευστίον βαλλάντιον || πόπ. ἑλευστίο ὄμαθα φορητῆς 2) ἑλευστίον ἑλαίου κεκαθαρωμένον ἑλαίου, λαγαράριμον λάδι: Ἐπιγρ. 3) Ἦα. «ἑλευστίο» λέγει.

ἑλευστρον [τό] μτγν. κ. νεώτ. μέτρον ἑλευστροῦ: Ἄπολλ.Πολιορκ.26 κατά δὲ τὸ ἄλλο ἑλευστρον ἔζον ποδῶν μὴ πλείον ὀκτώ τὸ μέτρον 2) Ἦα. κ. νεώτ. φορδεῖα, κάπτρι.

ἑλευς κ. μόν. κ. νεώτ., μτγν. κ. νεώτ. κ. ἑλκῶν, παραστ. ἑλκων, ἐπ. ἑλκων (οὐδέποτε μτγν. ἐλκων), μέλλ. ἑλεω σπαν. ἐλκῶσας, ἀόρ. ἐλευσσα, ἀττ. ἑλευσα, μτγν. ἐλεῖω, ποι. ἐλεῖω, παρακ. ἐλευκία, ἑφ. παρακ. ἐλευκίω, ἑφ. παρακ. ἐλουκίω (πὸ π. Ἐπιγρ.177), ὄμ. μέλλ. ἐλευσσομαι (μ. ὡς ἐμπροσθ. ἐφελε-1, ἀόρ. ἐλευσσομένη (ὄμ. ἀφελκί-), σπαν. ἐλεῖσθην, παθ. μέλλ. ἐλευσθήσομαι κ. ἐλεῖσθαι, ἀόρ. ἐλευσθήην μτγν. ἐλεῖσθην, παρακ. ἐλευσσομαι, ἰον. ἐλευσσομαι, Ἐπιγρ. ἑλευσσομαι ὕπερ. ἐλευσσο, προσηρῶν, καταβάλλων δόξαν σφῶν πῖν᾽ ἢ τ, τραβῶ πρὸς μέτρον: ἸΔ.Ν 383 ποδὸς ἑλευς, Ὁδ.Π 276 || βίαιος σφῶν σφῶν ὄμαθα πῖν᾽ ὡς ἀχμάλιον, κ. παθ. ἀπάγομαι ἀχμάλιος: ἸΔ.Χ 65 ἐλκόμενος τε. νοσοῦ ὀλοῦσ ὄμα χειρὸν Ἀγαθῶν || ἐπὶ πλοίων, σφῶν ἀπὸ τῆς ἑρῆς εἰς τὴν θάλασσαν: ἸΔ.Β 152 ὄπτε-σπαστὴ νηὸν ἠδ' ἐλκόμενος εἰς ἅλα θίαν || ἐπὶ πραγμ., σφῶν πὶ κατά γῆς, χαριστοῦσ: ἸΔ.Ρ 743 ἡμιονοί... ἑλευκῶ δ' ἄρεος. ἠδ' ἄκαδὸν ἠδ' ἄδρα μέγα νηὶον || ἐπὶ ἄρματα, ὀμάξας ἄρτρον, προχρόμων σφῶν ὀπιπῶν μου, τραβῶ πῖσω μου: ἸΔ.Ο 324 ἡμιονοί ἑλκων τετρακύκλιον ἀπῆγαν, αὐτ.Κ 353 αὶ γὰρ τε βῶνν προσηρῶτεροι εἰσιν ἐλκόμεναι 2) σφῶν, φέρω κατῶν ἐμοῦ, ὡς ἐπακόλουθον τοῦ ἐ φέρω μαζὶ μου: ἸΔ.Θ 486 ἐν δ' ἔπειτ' Ὀκεανῶ λαμυρὸν φέρος ἡελοῖο ἑλκων νύκτα μέλαιναν, Ἦρ.Κ 129 παρῶν ἐξ μέσον πέδας τε ἑλκωνται, Ἐπιπ.19 σημειὸς σημειὸς κλεινῶ ἑλκων 3) συνεκδ. ἀπαρῶσας ἰ ἐν χρ. π. Ὀμ. μ. ἐν τῷ τ. ἐλκείω: Ἐφρ.Γφ.280 ἄρασσε κρότα κοῦριμον, ἐλεῖ ὀνύχασσι δῖπτιχον παρειᾶν, Ὁσάορ.1,135 τῶς κύνος ὄμαφος ἑλκω κ.παθ.: Ἦρ. 1,140 οὐ πρότερον θάπεται ἄνδρος Περασῶς ὁ νέκυς πρὶν ἂν ὄν θρήνοσ ἡ κύνος ἑλευσθήσθαι 4) κ. μτγ. δυσσημῶ, διασφῶν πῖν᾽ καθέσπομαι πῖνος: Πινδ.Ν 7,152 τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φάσει κέαρ ἀρρόσιοι Νεκροτόλεμον ἑλκῶσσι ἔσσοι 5) τανῶν, τετῶνσι τὸ ζῶν: ἸΔ.Ι 22 ἑλεκε δ' ὄμαθ γλυφεῖας τε λαδῶν καὶ νεύρα βόεια, Ὁδ.Φ 419, Ἦρ.3,21 οὕτω ἐπὶπῶσσι ἑλκῶσσι τὰ τοῦσα, Ξεν. Ἄν.4,228 ἑλκων δὲ τὰς νεύρας 6) κ.νεώτ. ἀνασπᾶ ἀναφορ. πρὸς ἕξουσ Σοφ. Ἄντ.1232 ἕξουσ ἑλεκε δῖπλοῦς κωδῶντας κ. παθ.: Ἐφρ.Πθ.5,6 ἕξουσ ἐλευσσι τὸδε || ὄμ. σμ. κ. μέσ.: ἸΔ.Α 194 ἑλεκετο δ' ἐκ κολεῖο μέγα ἕξουσ 7) ἀναπετίνασσι, ἀναφορ. πρὸς ἰστία: Ὁδ.Β 426 ἑλκων δ' ἰστία λευκᾶ || ὄμ. σμ. κ. μέσ.: Ὀμ.Διὸν.32 8) σπῆκῶν οὐράν, ἸΔ.Θ 72 τότε δὲ χρῆσται πατὴρ ἔπιπῶτε ταλαντα 9) ἑλεκε δ' ἄμα λαδῶν 9) κωπηλάτ᾽, τραβῶ κοπη: Ἦρ.1,194 ὁ μὲν ἔσσο ἑλεκε τὸ πλῆκτρον, ὁ δ' ἄμα ἔσσοι 10) ἐπὶ πλοῖον, συριστικῶ: Ὁσικ.2,90 πῶν νεῶν τινὰσ ἀναδομέναι ἐλκων κενῶσ || μτγ. ἐτάγω, σφῶν εἰς τὸ Νεκαστήριον: Ἀριστ.Περ.1218 ἑλκω σε κλητέροντα κ. παθ. αὐτ.1004 ἑλκόμενος περὶ πραγμάτου γλιχαρντιλογεῖσπείριτρον 12) σφῶν διὰ τῆς βίας, τραβῶ μὲ τὸ ζῶν ἄλλον κῶσ ἀπέμηναν: Δημ.563 τὸ τῆς φύσεως ἀλπίθῶς βάσβαρον καὶ θεοῖσ ἐχθρόν ἑλεκε καὶ βιάζεται,

Αυσ.1,12 καὶ πρότερον δὴ μεθῶν ἑλεκε αὐτὴν (τὴν παιδείαν): || κ. παθ. σφῶραι μὲ δὲ τῆς βίας, ἕξανγαζόμενα τὰ προσηρῶ ὄπρεσσαν πῖν᾽: Πόπ. ἐλευσσομαι λαμπαδὸς ἕρως 13) ἀν-ἑλω, ἀναρροφῶ: Ἦρ.2,25 ἑλεκε γὰρ ἐπ' αὐτῶν τὸ ὄμαρ, ἐλευκῶσας δὲ ἀπώδωξ ἑς τὰ τῶν χωρία 14) φρ. ἑλκων τὸν ἄρα εἰσπῶν: Ἰνν.Ἀερ.19 κ. παθ.: Πη.Λο.ρ.101δ 15) μτγ. ἐπὶ μεθῶν, πῖνω ἀμέτρως, τὸ τραβῶ: Ἐφρ.Ἰων 1200, Ἀριστ. Ἰνν.107 ἑλεῖω ἑλεκε τὴν τοῦ δαιμονος τοῦ Πραμῖνιο ἰσορῶσθῆν, Ἀντιφᾶν.74,14 ἀνευκατὶ ἑλε- || κ. μετ' αὐτ. δηλοῦσσι τὸ δι' οὐτῆς πνεῖ δοχεῖον: Ἀντιφᾶν, 287 δέπας μετόν ἑλευσσομαι... γνάθωσ ἀπαύστωσ 16) ἑλεκε μαστόν θηλάζω, βυζαῖνω: Ἐφρ.Φοῖν. 987 ἤσ μαστόν ἑλευκῶσ, Ἰοκῆσπην λέγειν 17) σφῶν ἐκ τοῦ ἰσπίου: Δημ.583 φεῖονεν ἑκεῖνον ἑλκοντά με 18) συνεκδ. ἐν φρ. ἑλεκε βίσιον - ζῶν διὰγω ἄθλιον ζῶν: Ἐφρ.Φοῖν.1535-19) μτγ. φρ. προσηρῶσι ἑλεκε προβάλλω προχειρῶσ δικαιολογίας: Ἦρ.δ.86 προφῶσισ ἑλκων οὐ βουλόμνοι ἀποδῶσιν, Ἀριστ.Ἰων.7,27 πῖσας τε προφῶσισ ὡσ' ἀπέλθειν ὀκαθε ἑλκοντιν 20) μτγ. φρ. ἑλεκε χροῖων παρατεῖνω τὸν χρόνῶν ἐν τῷ προσηρῶσι: Λογγίν.Προλ.83C 21) ὄθ, ἀμτ. παρατεῖνω, ἕτακοῦσθῶ: Ἦρ.7,167 ἐπὶ ταστόν γὰρ λέγειται ἐλκῶσσι τὴν οὐστάσιν (παρτέσθῆ ἢ μόχθ): κ. παθ.: Ἐπιγρ. τῶν ἐγκλημάτων ἐλευκῶσμένων πλείωνα χρόνῶν || ὄμ. κ. ἐπὶ προσ., βροδῶνεν ἢ μτγ. μετ. ἐλκόμενος μετὰ βροδῶστος δυσκολίας: Πλάτ.Πολ.350D Ὁρασσομαχος ὄμαλόγησας μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ἄθλιος λέγει, ἀλλ' ἐλκόμενος καὶ μόγις 22) ὄρχομαι: Ἀριστ.Νεφ.540 οὐδέ κἀρῶσ' ἑλευκῶσεν (σχόλ. «οὐδ' ἀπέμηνος ὄμαλοσ» ἰ 23) προσεκλῶσσι εἰμενῶσ, ὄθ, σαγγελῶσ, γοητέωσ: Ἐφρ.ἀπ.571 τὰς βροδῶν γνῶμασ ἀκοπῶν ὡστε Μαγνήτης λίθος τὴν δόξαν ἑλεκε, Πλάτ.Πολ.458D δρομῶτασ εἶναι πρὸς τὸ πειθεῖν τε καὶ ἑλκῶσιν τὸν πόλιν κείνῶ, Ὁσάορ.2,17 ἰγυε, ἑλεκε τὸ ἴθιον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, - ἐλκῶσι ἡ χεῖρσ τοῦ λόγου τῶν κ. παθ.: Πινδ.Ν 4,35 ἰγυε δ' ἑλκωμαι ἴππορ ναυμηνία θῖμεν, Πλάτ.Πολ.494E διὰ τὸ εὐ πεσσομαι καὶ τὸ εὐγενεῖσ τῶν λόγων εἰς... ἑλκῶσται πρὸ φιλοσοφίαν 24) ἐπὶ πραγμ., ἕλω βάρος κυλίω: Ἦρ.1,50 τρίτον ἡμιτακῶν ἑλεκαστόν ἑλκων, Πλάτ.Μέν.36Α, πότερον δὲ τὰ πλείον ἑλκωντα βαρῶτασ νομῖσται, τὸ δὲ ἔλαττον κουφῶτεροσ 25) ἀντῶ ὡς ἐκ πηγῆς πῖνος, ἄρρωσιν, παραλαμβῶσιν, Πλάτ.Φαιδρ.270Α ἐνεπέσο ἐλευκῶσ ἐπὶ τῶν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῷ || κ. νεώτ. φρ. ἑλεκε τὸ μένος κατογομαι: Στράβ.11,9,3, Μηναι.1,5 Συναε, οὕτως ἑλεκε τὸ μένος ἐκ τῆς περιπότου τῶν Κρητῶν νησοῦ 26) προσλαμβῶσιν: Πολοῦδ.32,20,5, Ἀθην.3,113C τὸτ' ἐπιπῶται ὁ ἄρτος καὶ ἑλεκε χρώμα κάλλιστον 27) κατοργάζομαι, εὐμαλοῦσ ἰκανῶσ ἰκανῶσ ὄπτησιν αὐτάσ ἐν κωμῖσινα, Κρύσ. Τυαν.1, Ἀθήν.1,648Α ἐπασσασιν Λευκὸν πρῖθας μελαζῶν μάλιστα ἠφῆμῶσ, καὶ ἑλευσσον λαγάνια δῶσ 28) φρ. ἡ θυρῆ ἑλεκε τὸ παραδύρον σχηματίζει ρεῖμα, κάνει ρεῖμα, τραβῶ: Ἐσέφρ. Ἄν.29 29) ἀσάκ, γυνάξω: Πλάτ.Παρμ.135D ἑλευσσον δὲ σαυτὸν καὶ γυνάσσομαι 30) μέσ, πῖλω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆσ μου, τραβῶ τὰ μαλλιά μου: ἸΔ.Κ 15 πολλάσ ἐκ κεφαλῆσ προδολόμενος ἑλεκεσ χεῖρας 31) μέσ, μτγ. ἐπισωρεῖω: Ὁσῶν.30 τῖνάσ, ἕρενος ἑλεκασθῆσ 32) ὄμ. μετ. ἐν φρ. ἑλκωμαι στέθωσ περῶσσισ σηματοῖω μεγάλασ περὶ τὸ μέλλοντοσ ἐλπίδασ: Πινδ.Π 2,167 33) παθ. κατοργῶσ: Λυκόφρ.702 πηγα κατ' Ἀθωνῖν ἑλκωνται χθόνα, Διον.Ἀλ.108δ,

ἐλαῶ-ώ κ. νεώτ. ποιῶ ἔλαος, πλήγην, τραύμα, δόξ. σπαρφόσω, ξεοχίω : Εὐρ. Ἔκ.405 Βούλει πεσι-
 νένι πρὸς οὐδὰς ἐλαῶσαι ἐν ἑνὶ γέροντι χρωτά,
 Ἄριστ.Ζ1630a,5 δαα δ' ἄν... τοῖς οὐνεῖν
 ἐλαῶσιν ἢ νεώτ. παθ. ἐλαῶμαι μεταβάλλομαι
 εἰς ἔλαος, ἐξελαῶμαι 2) παοίμαρ ἡ ἐλαῶδες :
 Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρο.19 ἔλακον μέ βαλαρα : ἢ παθ.
 ἐπὶ προσώπων, ὑποφθέρω ἐξ ἐλακώσαντο : Κωμ.
 Ἄδελφ.106,8,Κάδου.16,20 Λάδαρος.. ἑλακώμε-
 νος ἢ ἐπὶ ἐλαῶν, ποῦμαρ, ὀμυλάω : Ξεν. Ἰνπ. 5,
 1, ἐλακόμενον γεμῆν τούτων ἀνάγκη τὸν ἴππου
 καὶ περὶ τὸ χάλινούσθαι... δυσκολώτερον εἶναι
 3) ἐνομοῖα ποῦμαρ εἰς δένδρον, παθ. :
 Θεόφρ. Φι 4,16,1 κἀν ἐλακῶθι καὶ μεζῶν καὶ βα-
 θύτερον 4) μτφ. πλεγῶνα, βλάπτω, ζημιῶ :
 Εὐρ. Ἀлк.878 ἐμνησας ὁ μου φρένας ἑλακώσαν
 κ. παθ. : Φιλ.2,551 τὴν δεινότητα ἐλακώσθαι.

ἐλακώδης -ους-ες [ἐλακος ἢ κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς
 ἐλακος ἢ ὁ πλήρης ἐλαῶν : Ἰνπ. Ἐπιθ.3,1085, Εὐρ. Ἰνπ.
 1359 χροὸς ἐλακώδους ἄπτερος χερσίν, - νόσας
 μορφή ἐλακώδης 2) ὁ ἐπιφέρων ἔλκη : Γαλ.
 7,179 ἐλακ- κόπος, Ἄρχην.Γολ.8,106 ἐλακ- πόνος
 3) μτφ. εὐερέσιος : Πλούτ. Ἠθ.454,β.

ἐλακωμα-ατος [τό] [ἐλακῶ] κ. νεώτ. πληγῆ, ἔλα-
 κος ἢ Ἰνπ. Ἐπιθ.3,7 ἐλακώματα, φύματα, Πάπ.
 ἢ νεώτ. τραύμα ὅσπερ ἐνὶ ἐλακῶ 2) τὸ ἀφελ-
 κώθεν τμήμα τοῦ στελέχους πεύκης ἡ ἐλάτης
 πρὸς αὐτογνήνη ρητίνης : Θεόφρ. Φι 9,2,1.

ἐλακωματικός -ή-όν μτφ. ὁ πρακτικὸν ἔλκη :
 Διδασκ.5,106 δόγμαν... ἐλακωματικῆν.

ἐλακωτός -ως [ή] κ. νεώτ. ὁ σχηματιστὸς ἐλακος :
 Ἰνπ. Ἀσπρ.3,21 στοματικός ἐλακωτός, Ουσκ.2,49 ἐπι-
 κλητικός τὸ νοσητῶτος ἐξ τῆν κοιλίαν, καὶ ἐλα-
 κωτός τις αὐτῆ ἰαχυρὸς ἔγγινομένης, Φιλ.2,100,
 - ἐλακώσις δερματικά 3) κ. ἐπὶ φυτῶν : Θε-
 φρ. Φιθ.5,128 ἡ ἀμπελος ἔχει τινὶ αἰτίαν...
 ἐκ τῆς ἐλακώσεως τῆς περὶ τὴν τρυφήν.

ἐλακωτικός -ή-όν μτφ. κ. μον. ὁ ἐλακωματικός
 βλά. : Διδασκ.1,183 ἐλακωτικός στοματικός, Ἄχμ.
 Ονειροκρ.106,73 ἐάν τις ἰδῆ εἰς ἄγκυβη ἡ ἀσπρῆ
 ἀπὸ ἀποστήματι ἐλακωτικός 2) μτφ. ὁ
 ἐξερεθίζων, ὁ πληγῶνας, ἐξερεθιστικός, ὀλεγιῶς :
 Πλούτ. Ἠθ.854,α ἡ Ἄριστοφάνους ἄλλες... ἐλα-
 κωτικὴν δριμύτητα καὶ δικτακὴν ἔχουσι.

ἐλλά ἦα. « διὰς ἱερῶν ἐν ἑλλάδων ».

ἐλλά ἦα. « καθέδρα ἄλακων ».

ἐλλαδοάρχις [ή] Ἰνπ. ὁ πρόεδρος τοῦ κοι-
 νοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ἔχων συνηθ. καὶ τὸ τοῦ ἀρχιρέ-
 οῦ ἄξιωμα : Ἐπιγρ. ἀρχιρέος τῆς Ἑλλάδος καὶ
 ἐλλαδοάρχις ἐκ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν 2) ἀ-
 ξιωματοῦχος τῆς δεληφικῆς ἀμφικτιονίας κατὰ
 τὴν ρωμαϊκὴν ἐποχὴν : Ἐπιγρ. 3) ἀξιωμα-
 τοῦχος τῆς ἐν Γαλιατῆ τῆς Μ. Ἀσίας ἐλληνικῆς
 κοινότητος : Ἐπιγρ. ἀρχιρέου καὶ ἐλλαδοάρχις
 4) Ἐπιγρ. Προῦστ. τιμητικὸς τῆς τιτλός.

ἐλλαδοαρχ-εύ Ἰνπ. κατέχω τὸ ἄξιωμα τοῦ
 ἐλλαδοάρχου τῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλιατίας.

ἐλλαδικός -ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ τῆς Ἑλλάδος
 ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὁ ἐλληνικός : Στέφ. Βουλ. ἐν
 ἡ Ἑλλάς « Ἑλλαδικὸς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος », Ξεν-
 οφ.6 κλέος Ἑλλαδικὸν ἴδ. ἀνιγν. ἑλλαδικὸν ἢ,
 Στρέφ.11,137 ἰδιόμορφον δέ εἶναι, ὡσπερ καὶ οἱ
 Παρθικοὶ Ἀλεγματικοὶ ὡν ἴπποι, παρὰ τοῖς
 Ἑλλαδικοῖς, Εὐστ. Ἰλ.1400,β Σαλαμίνας ὁ ρη-
 θεις Ἑλλακῶν, οὐκ ἐκ τῆς ἑλλαδικῆς ἀλλὰ τῆς
 κατὰ Κύπρον ἢ νεώτ. ὁ ἀνιγν. ἡ ἀνοφρο-
 μένος εἰς τὸ ἐλληνικὸν κράτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς
 τὸ ἐλληνικός, ὁ ἀ ἡμοσιὰς περικλιθεῖν πᾶν
 τὸ ἄνθρωπον ὡς ἀνερεβόμενον εἰς ὀφθαλμοὺς τὸ
 ἐλληνικὸν ἔθνος τὸ ἀρα. πληθ. ἑλλαδικὸς ὡς ὄσασ.
 ὁ κατὰ τὸς βυζαντινοὺς οἰώνας κωτακίη τῆς
 κυρίως Ἑλλάδος : Πλούτ. Ἠθ.678,β - ἢ μον. εἰδ.

οἱ κάτοικοι τῆς Σικυῶνος : Μαλάτ.168,11 τῶν δὲ
 Σικυῶνων τῶν νυνὶ λεγομένων ἑλλαδικῶν ἐθα-
 στεύουσιν... ὁ Αἰγυπτῶς 2) τὸ θηλ. ἑλλαδική
 ὄξ ὄσα, εἶδος ἐμπλάστρου : Ἄλλεξ Γραλλ.9,1.
ἐλλάδι ἀοι. ἀντὶ τῆσι τοῦ ἴπρι βλά. : Βοκκ.10,8.
ἐλλαμαργῶ ἔω ἢ μτφ. λουμάργος χρωμαί, κά-
 νω κατάρχη, μτφ. : Γρηγ. Νύσοσ.2,767 ἡ τοῖς πόθε-
 σι τῆς ζῆλῆς ταύτης ἐλλαμαργώσιν.

ἐλλαπαλ-ώ θημῶ, συνὸαλέγομαι μετὰ τινος :
 Φερεκρ.64 ἐλλαπαλῆν μερακίσις ἢ παθ. ἀνιγν. ἢ.

ἐλλαπαλῶνα μτφ. μέσ. ἀορ. β' ἐνελαδοῦναι,
 λαμβάνω, δεχομαι : Ἐπιγρ. 2) μέσ. ἐλλαπαλῶ-
 ναί ἀραπόσομαι, πίνομαι ἀπὸ κάτι : Διδασκ.4,
 185 ἐλλαπαλῶνεται δὲ καὶ αὐτὴ τῶν δένδρων
 ταῖς ἐλίξι, Ἰσο.Α16,7,5 ἐλλαπαλῶνεται τῆς δι-
 πλοῖδος ἴδ. ἀνιγν. ἐπιλαπαλῶνεται ἢ.

ἐλλαπαρῆνομαι λαμπρύνωμαι εἰς τι, διαπρήνω
 φωνίμαρ μέγας : Ουσκ.6,12 μηδὲ τούτω ἐμα-
 ρόχρητε τῆς πῶλεως κινδύνω ἰδία ἐλλαπα-
 ρῆνεσθαι ἢ ὁθ. ἐπιδεικνόμενος εἰς τι λαμπρὸς
 κ. συνεκδ. γαυρῶ, καυχῶμαι : Λοσκ.Οικ.1,διών κ.
 4,183, Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.4,6,143α ταῖς καθ' ἡμῶν
 ἐλλαπαρῆνεται ψευδογροαίσις.

ἐλλάμψω κ. μον., μέλλ. ἐλλάμψω, λάμψω ζωη-
 ρῶς : Ἀρχιλ.55 ἔλαμπα πολλοὺς μὲν σὺ τῶν Ζεῖ-
 ριος κατανεῖν ὄξως ἐλλάμψων ἢ ἐλλ-α-
 τιν' λάμψω ἐπὶ τινος : Φιλ.1,273 ἐλλ-α- τῆ ψυχῆ, Πρωκῶ.
 Στοιχ.Φυσ.23 ἐλλ-α- πᾶσιν ἢ ἐλλ-α- εἰς τι : Ἰερκοκ.
 Χρ.Ἐπ.10,433Μ,τοῦ.Λόγ.4134β ἐλλ-α- εἰς τῆν οἰκείαν
 ἔδραν ἢ ἐλλ-α- ἐν τινὶ ἀναντοκῶμαρ : Πλούτ.
 Ἠθ.40D ὡσπερ ἐν τοῖς θύμασι τῶν πλεσίων ἐλα-
 ῶμονται τὰ ἐαυτῶν ὄρωμεν 2) μτφ. φωτίζω :
 Πλωτίν.2,9,2 ὡσπερ ἐλλάμψουσα δεῖ ἐλλάμπε-
 ναί, αὐτ.6,4,16 ὅταν ἡ ψυχὴ οἷον ἐλλάμψω
 εἰσατῆν, Πρωκῶ.Τιμ.2,285D ἢ παθ. μτφ. φωτι-
 ζομαι, ἐμνεόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ : Σουδῶ. : Συνεῖς,
 328C ὅσαίσις πρᾶσιον ἐλλάμψόμενος, Μηναι.1,3
 Ὄδ.6 ὑπὸ Θεοῦ ἐλλάμψεται Μαλαχίας 3) γί-
 νομαι αἰσχος, κάμνω ὥστε νὰ λήθῃ τι : Θεμιστ.
 Λόγ.4,52B, Ἰάβη.Μυστ.2,6 ἢ τῶν θεῶν παρουσία
 τὸ φῶς ἐλλάμψω 4) μτφ. μτφ. διακρίνομαι,
 δοξάζομαι, ἐξέχω, διαπρήνω : Ἠρ.1,80, αὐτ.8,74
 τῆσι νησι σὺκ ἐλακίζοντες ἐλλάμψεσθαι, Εὐστ.
 Πον.138,65 νίκαις ἐλλάμψεσθαι.

ἐλλαμψός -ως [ή] μτφ. κ. μον. ὄμ. ἐλλάμψω ἢ
 ἐπίλαμψῆς, ἡ λάμψῆς ἢ ἀντινοθελαία, ὁ φωτι-
 σμός : Πλούτ. Ἀρεσκ. Φιλ.3,3,12, Μηναι.8,8 Στιμ.
 Προῦστ. Ἠχ. δ'ν. ἀγγελιοὶ σὺν βροτοῖς ταραζόν-
 τες Χριστῶ σὺν τῶν ἐλλαμψῆν τῆν ἐν Θεωρίᾳ,
 Εὐστ.Πον.138,45 ταῖς κατ' ἄστρα ἐλλάμψουσι,
 Διγεν. Ἀκρ.396,1 ἐλλαμψὸν ἔπεινε τὸ χρῆσθον
 2) μτφ. ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ἐκστασις, ἡ κατατύο-
 σις τῆς ψυχῆς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ
 φωτισμός, ἡ θεία καθοδήγησις : Πλωτίν.6,4,15,Εὐστ.
 Πον.175,25 ἢ τοῦ θεοῦ πνεύματος ἐλλαμψῆς
 Παναν. Ἀγ.Ὀρ.δ κατάλαβα πῶς ἦρθε σὺ μένα
 ἡ ὑπερτατὴ ἐλλαμψῆ ἢ νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ με-
 ταφυσ. ψυχολογίᾳ ἡ πρόκλησις ἐκδηλώσεως
 πνευμ. τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἡ πρόκλησις ὑπερ-
 βρωπῶν ἰδιοτήτων ὡς τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασι-
 σως ὡς μαρμαρὸς τοῦ αἰθερώσεως παγκοσμοῦ ψυ-
 χολογισμαῖοσ 3) ἡ ἐκμαρτῆ, ἀκτινοβολία θερ-
 μότητος : Στέφ. Ἰνπ.1,134π.

ἐλλάμψω ὄμρ. ἀπτὶ ἑλλήως βλά.

ἐλληνοδικωνόμος μτφ. τὸ εἰρημα ἑθα κα-
 τῶνον οἱ ἐλληνοδικῶν Πρωκ.6,24,3.

ἐλληνοδικη -ου [ή] κ. νεώτ., ἡ ἐλληνοδικη,
 συνθ. πληθ. ἐλληνοδικαί, σπασ. ἐλληνοδικαί ἢ ἐν
 ἐπιγραφῇ κ. ὡς ὄμρ. ἐν Ἠρ.5,22, ὁ ἐπόπιτα καὶ
 δικασταὶ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὄγωνα Ἐπ.248,32
 ἢ ἐλληνοδικαί ἦσαν ἀρχοντικῆς τιμῆς ἤκλειον ἢ
 δειπνόντες τὰ κατὰ τὸν ὄγωνα ἰὸν Ὀλυμπίων :

Πίνδ.Ο 3,21 άτρεκής έλληνοδικας Πaus.5,9,5 έν-
 ναά έλληνοδικας κατάσταση || οί άρχοντες οί
 έποτειόντες τά κατά τους έν Νεμέα αγώνας:
 Έπιγρ. || όμ. έν Έπίδαυρο: Έπιγρ. 2) είδ.
 στρατοδικά έν Σπάρτη δικάζοντες τάς μεταφό-
 των συμμαχικών στρατευμάτων έγχειρομένους δια-
 φορές: Ξεν.Λακ.13,11. 3) νεός. όθλητ. μέλος
 έλληνοδικού βλλ. έπιτροπής.

έλληνοδικία (ή) μιν. κ. νεώτ. ή άρχή, τό έργον
 των έλληνοδικών: Τζέτζ.Χιλ.12,374 έξ ού μετίν
 τοίς Αιτωλοίς της έλληνοδικίας.
έλληνοδικος-ος έν νεώτ. ό δασκάν έλληνοδικίας:
 έλληνοδικός έπιτροπή κριτική έπιτροπή αγώνων
 σωματικών ή πνευματικών ή καλλιτεχνικών, οίον
 έν διαγωνισμοίς και έκθέσειν.

έλληνοδικω-έω μιν. είμαι έλληνοδικός βλλ.):
 Πaus.24,3 οί απρεβέντες έλληνοδικείν, Έπιγρ.
έλληνοδικικός (ή) Έπιγρ. ήλ άντι έλληνοδικός.

έλληνοδικασσάσθαι Ήσ. «μυχεσθαι λαπίδας ή
 ένθυσθησάι» <δορδ. Herwerden ένθυσθησάι»,
 γρ.κωδ. έλαπειθασσάσθαι.

έλληνισμός οίολ. άντι ελληνική βλλ.: Εφουδ.165,44.
έλληρ Ήσ. «βήθεια» ά. είαρ, έλαρ, έλαρ.

έλλάς-άδος (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. όμ. Έλλάδα,
 περιαιχτή της περί τήν Δωδώνη και τών Άχελών
 ποταμών: Άριστ.Μετ.352α,34 περί τήν Έλλάδα
 τήν άργαίαν αὐτή δ' εστιν ή περί τήν Δωδώνην
 και τών Άχελών, Σχόλ.ΐλ.Φ 134. 2) πόλις έν
 Θεσσαλί άπό τού Έλληνος Ιδρυθείσα: ΐλ.Β 683
 ο τ' είχον Φθίν ήδ' Έλλάδα καλλιγαναικαί

3) μέρος της Φθιώτιδος κατοικουμένη άπό τών
 Μυριοδώνων: ΐλ.1 395 πολλαί Άχαΐίδες εϊσιν άν'
 Έλλάδα τε Φθίν τε. 4) ή ελληνική χώρα άπό της
 Πελοποννήσου μέχρι της Ήπειρου και Θεσσαλίας
 συμπεριλαμβανομένων: Ησιόδ.Έργ.651 πολύν σύν
 λαόν θγειραν Έλλάδος έξ ίερής Τροίην έξ καλ-
 λιγαναικαί, Ήρ.8,44 Πελαγονίαν κχόντων τήν νύν

Έλλάδα, Αισγ.Πέρσ.50, αὐτ.234 πάσα γάρ γένει'
 έν Έλλάς βασιλεύς άπικώς || κ. μετάνω. άντι
 τού Έλληνες: Εύρ.Όρ.47 Άγαμέμνων.. άδρό-
 σασ Έλλάδ' ήλθ' όπ' ΐλιου, Σοφ.Ι.6 πάσα γάρ

ή Έλλάς έπιδορφόρεν 3) πάσαι αι ύπό Ελ-
 λήνων κατοικουόμεναι χώραι, περιλαμβανομένης και
 της Ίωνιος: Ήρ.1,92 Κροτώδ' 8) και τά άλλα ά-
 ναθάματα έν τή Έλλάδι.. έν μιν γάρ Θέθησεν
 τήσι Βοιωτών.. έν δ' Έρέσφ... Ξεν.Άν.6,523

τούτο έννοήσας ότι επί ταις θύραις της Έλλά-
 δος έσμέν' || μεγάλη Έλλάς ή νήσος Σικελία
 νοσ' Άρχαίοις και ή κάτω Ίταλία δια τάς έκεί
 πολλές και άκμαςόσας ελληνικές άποικίας: Πα-
 λυδ.2,39.1 Στράδ.6,1,2 τήν μεγάλην Έλλάδα ταύ-
 τήν (ΐτιολίαν) έλεγον και τήν Σικελίαν 6) είδ. έν

φρ. Έλλάδος Έλλάς αι' Αθήναι: Σοκ.έν ΑΠ 7,45'
 7) κ.τι. παρά. της λ. φωνή ή ελληνική γλώσσα:
 Αιλ.ΠΙ 9,16. 8) ώς έπιδ. θηλ. γένους ελληνική:
 Ήρ.6,98 κατά Έλλάδα γένουσα, αὐτ.5,93 περί πό-
 λιν Έλλάδα, Αισγ.ΐκ.243 Έλλάς γένω, Σοφ.Φιλ.

223 Έλλάδος στολής || κ. ως άρσ. Έλλην:
 Εύρ.Φοίν.1509 της Έλλάς ή βάρβαρος τών προ-
 πατριών' εύγενετών έτερος έτασ κακών τσώνδε.

έλλάσσι Ήσ. «συγκλείσσι, κωλύσσι»

έλληβαρείνη (ή) νεώτ. όργαν. χημ. γλυκοζιτής
 άπονών έν ταις ριζίς του έλλεθροίν.

έλληβορίζω, ίων. έλληβορίζω, μέλλ. έλληβοριώ
 παρεών έλλεθροιν βλλ. πρόσθεραπειαν: ΐην.
 Ερίδ.20,αὐτ.Μοχλ.30,Πλοῦτ'.Αλέξ.4 ή γραφε δέ και
 Πασαυσιγ-τῶ Ιατρῶν βουλήμαρ τόν Κρατῆρον
 έλληβορίζαί. κ. παθ. θεραπειώμα άπό πνος δι'
 έλλεθρόου: Έργμν.ή.Όρειδ.8,11. 2) δθ. συνεκδ.
 θεραπειώ τῆς τῆς μανίας, φέρω τῆν εϊς τά λό-
 γικά του, εϊς τάς αισθησεις του, τόν φρονιμῶν:
 ήμν.268 τί λόγους ήλπίτες; τί σαυτόν ουχ έλλε-

βορίζεις? 3) έλληβορίζομενοι τίτλος θεατρικού
 έργου του Διφλου: ΑΒ 100.

έλληβορίνη (ή) κ. νεώτ. τό φυτόν κηλόχορτον
 βλλ. τό όργανο: Θεόφρ.ΦΙ 9,10,2 τό της έλλη-
 βορίνης σπέρμα, Διοσκ.4,108. 2) είδ. όργαν. χημ.
 γλυκοζιτής άπονών εϊς τών έλλεθροιν και έχων
 νορκωτικός ιδιότητα.

έλληβορισμός (ή) ή δι' έλλεθρόου βλλ. θεραπεία:
 ΐην.Έπίδ.21 τῶν περί τού έλληβορισμού λόγων.

έλληβοριτής οίον μιν. οίον παρεσκευασμέ-
 νος δι' έλλεθρόου: Διοσκ.5,72. 2) ούα. έλληβο-
 ριτής-ου τό φυτόν κενταύρειον βλλ. τό μικρόν, δ.
 έρουβρι: ΨΔιοσκ.3,7.

έλληβοριώ-άω έχω χρείαν έλλεθρόου, δθ. είμαι
 παράφρων, μαινόμεναι: Κολλ.Κωμ.28.

έλληβοροδότης Ιατρῶς μιν. Ιατρῶς χρησιμο-
 ποιών ώς φάρμακον τόν έλλεθροιν: Γαλ.Όρασ.24.

έλληβοροπασία (ή) κ. νεώτ. τό πίνεν έλλεθροιν,
 ή νόσις έλλεθρόου: ΐην.Έπίδ.5,83.

έλλέβαρος (ή) ίων. έλλέβαρος κ. νεώτ. πάσα
 κηλυτής δυσαρμονία άσμης, φαρμακευτική, έχου-
 σα μικράν και καυστικήν γέωσην: ΐην.Διατ.23,αὐτ.
 Άφ.4,3 πρός τούς έλλέβαρούς τοίσι μη θησίδω
 άνω καιρομύμνοιαι, Θεόφρ.ΦΙ 9,10,1, Διοσκ.4,148

έλλέβαρος λευκόσ, αὐτ.162 έλλέβαρος μέλας (ή
 νύν έλλέβαρος ό ανατολικός) || νεώτ. γένος βα-
 τραχοειδών φυτών, όμν. σκάρφη 2) τό έξ αυ-
 τού παρασκευάζομενον πρασνίκον φάρμακον πα-
 ροξισμού, παραφροσύνης: ΐην.Διατ.1,35,Άριστφ.
 Σπ.1489 πθ' έλλέβαρον, Μέν.69 έλλέβαρον ήδη
 κώποτ' έπεις? 3) τό φυτόν τοσομοειδές βλλ. τό
 μέγα: Διοσκ.4,144. 4) ένώπιον χρυσαόν Ήσ.
 «έλλέβαρον.. και κώποτ' γυναικεϊός χρυσαός»: ΐ.
 Άριστφ.άπ.230,Νικόστρ.33.

έλληβοροσμήματα μιν. τό φυτόν λεϊμώνον
 βλλ.: ΨΔιοσκ.4,16.

έλλέγω πά. κατηγορώ, έγκωλώ, καταμύνω τινά,
 παθ.: κατηγορούμαι, ένδομοιομοίαι, έγκωλοῦμαι:
 Πάν. έπιστο.έλληθεβίην τ.ά.άναν. έλλέγειν ή.

έλληθεβίος (ή) είκωλ. δεσμός δι' ού έξένοτον τό
 όργανο τών θεριζομένων σπαρτών, σνήθ, κ.
 κληθ.: ΐλ.2 553 άλλα δ' Ισθράματα άμολοδειθη-
 ρές έν έλληθεβαιται δέοντο, Ησιόδ.Α 291.

έλλημμα-ατος (τό ήλλείπω) κ. νεώτ. κ. όμν. τό
 άποτέλεσμα τού έλλείπειν, έκείνο όπερ έξ όλου
 τῆος προπάρχοντος ή αναγκαίου έλλείπει, ή έ-
 λεψίς εϊς τι, δθ. τό ελάττωμα βλλ.: ΐην.Παργ.9
 ήν μη τι έκ γενετής.. έλλημμα ή, Δμ.26 τάς
 προφασείδ' άρελείν και τά καθ' ύμάς έλλείμ-
 ματα, Άριστ.Ρητ.1374α,26 τό ίδίου νόμου και
 γεγραμμένου έλλείμμα ή έλεψίς, παράψις? ||

τό άνεπαρκές, τό ουχί άρτιον, τό σφάλμα:
 Διον.Άλ.Δμ.20 τών περί τήν διαλεκτόν έλλείμ-
 μάτων 2) μιν. τό έξ όλου τῆος άπομένου υπό-
 λουπον, ύπόλειμμα: ΠΔ Βασ.2,21,οί Γαδωνίται
 ουχ οίσι ΐσραήλ εϊσιν, ότι άλλά' ή έκ τού έλλείμ-
 ματος τού Άμορραῶν. 3) νεώτ. κ. όμν. είδ. τό
 έλλείπειν εϊς χόρμη ή εϊς είδος πούσθ έν έλατο-
 ν ένέχου όπερ έπρεπε να ύπόσχη ή προεβλέ-
 πέτο όπ τι άπό όρθε, άντίθ. πλεονασμοι: ό προ-
 πολογισμός παρουσιάζει έλλείμμα, τό έλλείμμα
 τού ταμείου, -ο ταμίας γιντε άφαντος γιατί
 είχε έλλείμμα πρδθ. έλλείμματιας.

έλλημματία (ή) νεώτ. ό έχων έλλείμμα βλλ.
έλλειν Ήσ. «ύλειν, κατέγειν» 2) παθ. Ήσ.
 «έλλόμενα, περιελείόμενα».

έλλειψισμός έσφ. φρ. άντιλοπασμός βλλ.

έλλειψής-ος-ές έσφ. φρ. άντι τό έλλίπής βλλ.

έλληπογνώμων-ονος (ή) Εὐδ. λειψ. χειρογρ. επί
 ΐηνου, ό άνω τών τεσσάρων και ήμισος έτών,
 όποτε ή ηλικία δέν είναι δυνατόν να γνωσθῆ, δια-
 νιστωθῆ έκ τών δόξαντων.

ἐλλειπόντως ἐπίρρ. υπέρ. ἑλληνῶς, ἀτελῶς Ἦσ. Πλωτίν.1,3,9 ἀτελῶς καὶ ἐλλειπόντως;

ἐλλειπτικός-ή-ον ἡγν. κ. νεώτ. ὁ ἐλλήνης, ὁ ἀτελής, εἶδ. ἐν τῷ γραμμ. ὁ ἔχων ἑλλειψίν βλ.λ.4) ἔσσι: ἰδ.66,24 σχήμα ἐλλειπτικόν ἐνταυθα τὸ ἀσπ. ἢ μὲν δῶσται γέρας μεγάλους ἄχαιοι ἢ νεώτ. ἐλλειπτικά ῥήματα τὰ ῥήματα, ἀνθρώποι συμπληροῦνται ἐκ θεμάτων ἄλλων ῥημάτων συγκυνοῦς σημ., ἄ. ἐλλήη ρ- ἢ ὄμ. ἐλλειπτικά πτωτικά ὀνόματα μὴ ἀπαντῶντα εἰς πᾶσας τοὺς τύπους ἄ. ἐλλήη πτωτικά ἢ ὄμ. ἐλλειπτική φράσις ἢ κατ' ἐλλειψίν ὄρου τύπος ἢ καὶ ὁλοκλήρου προτάσεως διατυπωμένῃ 2) μετὰ γεν. ὁ στερομένους πινος : Ἀπολλ.Δύσκ.Σύντ.14,14 ἐλλ. τῶν μορίων 3) σύντομος, ἐπιτομος, περιληπτικός : Γαλ.15,796 4) νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἐλλειφῶς : ἐλλειπτικὸς δοκός ἢ ἐλλειπτικὸν τροχὸν ἢ ὀδόντων τροχὸν, ὧν ἡ κομψὴ ἐπαφὴ εἶναι ἐλλειψίς ἢ ἐλλειπτικὴ τροχιά ἢ ἔχουσα σχῆμα γεωμετρικῆς ἐλλειψῶς εἶδ. ἢ τῆς κινήσεως τῆς γωνίας ἐπὶ ἐλλειψῶς βλ.λ., ὡς ἢ τῶν πλανητῶν περι τὸν ἥλιον ὄθ. κ. ἄλλως ἐλλειπτικὴ τῆς γῆς τοῦ Ἄρεως-τοῦ Κρόνου κλπ. ἢ ἐλλειπτικὴ γεωμετρία σύστημα μὴ εὐκλειδείου γεωμετρίας βασισθῆν ἐπὶ τῆς ὀρθοπέσεως καθ' ἣν ἢ εὐθεία οὐδὲν ἔχει κατ' ἐκδοχὴν ἢ ἐπ' ὕπεριον σημειον.

ἐλλειπτικός ἐπίρρ. ἡγν. κ. νεώτ. ἑλληνῶς, ἀτελῶς, εἶδ. γραμμ. κατ' ἐλλειψίν τύπων τῆς γραμματικῆς ἢ ὄρου πινος τῆς προτάσεως: Φιλόν. Ἰγμυρ. ΑΓρ.316,30, ἔσσι.1080,17 2) σύντομος, βραχέως, διά βραχέων : Γαλλ.11,881 3) νεώτ. κατὰ σχῆμα ἢ κατὰ κίνησιν ἐλλειψῶς βλ.λ.31.

ἐλλείπει κ. ἡγν. κ. νεώτ. ὀφίημι, καταλείπει:Εὐρ. Ἦσ.609 οὐδ' ἐλλείπεις ἐπιπῶ, ἴσθι μου κλών, Ἀπολλ.Ρ.1,515 τολίην σφιν ἐνέλλειπε θελκτὸν ἀοιδῆς ἢ καθυστερῶν τὴν καταβολὴν ὀφειλομένων : Πολυδ.4,60,2 ἐλλειπομένην τινὰ τῶν ὀφειλῶν τοῦ Ἀγαιοῦ τοῖς μισθοφόροις ἢ κ. μετ' αἰ. πράγμ. : Δημ.753 ἐλλειποῖτες τὰς εἰσφοράς ἢ κ. ἀπολ. ὁ ἐλλείπωντος ἢ καθυστεροῦντος τὴν καταβολὴν χρημάτων, οἱ ἐλλειμματίας : αὐτ.607 2) παραλείπει, ὀφίημι τὸ ἀνεκτέλεστον, συχμ. μετὰ τῶν οὐδετέρων τῶν οὐδῶς μῆδεῖς : Σοφ.Α1.1379 μὲν ἐλλείπειν ὄσων χρεῖ, Ἀριστ.Λυσ.673 οὐδὲν ἐλλείψουσιν . . . λιπαροῦς χειροουργίας Πλάτ. Τίμ.17β οὐδὲν ἐλλείψουσιν, Ξεν. Ἀν.4,37 ἢ ὄμ. κ. μετ' ἄλλων οὐδετέρων: Πλάτ.Κράτ.431c ἕνια ἐλλείπειν, ἕνια δὲ καὶ προστιθέναι, Ξεν.ΚΠ.1,24 ἦν τις . . . ἐλλήρη τὴν σοίην . . . ἢ κ. παθ. : Πλάτ.Φιλ.18D τὸ δ' αὐτὸ μου τοῦ λόγου νῦν τε καὶ μικρὸν ἤμωσθον ἐλλείπειται, Λυσ.12,99 τῆς ἡμῶς προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειται, Δημ.326 3) αὐτ. κ. νεώτ. λείπει, δὲν ὑπάρχει, ἀπουσιάζω: Σοφ. Ἰπ.584 ἄσας οὐδὲν ἐλλείπει γενεῶς ἐπὶ πλῆθος ἔρπον, Ἀριστ.Πλ.859 ἤνεργ μὴ ἄλιψιν αἰ δίκαι, Θουκ.1,120, ἐλλείπει ἢ ἀρχὴ τοῦ χειρογράφου ἢ νεώτ. τὸ οὐδ., ὡς οὐσ., τὸ ἰρηματικὸν ἔλεγμα: ἔσπευσεν ἠ ἀναπληρῶσα τὸ ἐλλείποντα ἢ ἀποδείκνυμαι ἐλληνῆς : Ξεν. Ἰλλ.7,5,8 ὄσα μέγιστο προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἔστιν οὐδὲν μοι δοκεῖ ἀνὴρ ἐλλείπειν, αὐτ. Ἰπν.8,5 ἢ τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τὸ ἐλλείπων ὡς οὐσ. ἢ ἐλλείψις : Θουκ.6,69, Ξεν.ΚΠ.4,5,39 ταῦτοισι ὄμεις σκεφάμενοι τὸ ἐλλείπον ἐκκληρῶσατε 4) ὄμ. ὄμια, εἶμαι πολὺ μικρὸς : Ξεν.Κλυ.5,26 τὰ τε γὰρ ὄμιατα ἔχει ἔξω καὶ τὰ βέλφαρα ἐλλείποντα ἢ τὸ ἀρσ. τῆς μτχ. ἐλλείπων ὡς οὐσ. ὄνομα κυβευτικὸ βόλου : Εὐδ.57,4 ἢ εἶδ. γεωμ. ὕστερῶ, ὑπολείπειν κατὰ τῆ : Πλάτ.Μέν.87Α ἐλλείπειν τοιοῦτὸ χωρίψ 5) μετὰ γεν. ὄμια. ἔχω ἐλλείψιν, ἀνάγκη πινός, στερομένη πινος, ὑπολείπειν εἰς τῆ : Αἰσχ. Ἐπι.10 καὶ τὸν ἐλλείπον' ἔτι ἴδης

ἀκμάτας, Θουκ.1,80 πολλῶν ἐπι πλείον τούτου ἐλλείπονται, Ξεν. Ἰερ.4,8 Πολυδ.2,62,7 ἢ κ. ἀπολ. : αὐτ.15,3,5 ἐλλείπων τὸς ἰστικοῖς ἢ κ. ἀπορρ. ὑπάρχει ἑλλείψις : Πλάτ.Νόμ.844β ἐλλείπειν πωμάτων ἢ ὄμ. σημ. κ. μετ' αἰ. πράγμ. κ. ὄστ. προα. : Ξεν. Ἰπ.2,1,8 καὶ αὐτῶν μὲν πολλὰ ὧν βούλειαι ἐλλείπειν ἢ μετ' αἰ. προα. καὶ αἰ. πράγματος : Πολυδ.10,18, ἢ ἦν μὲν δὲν αὐτὰς ἐλλείπων τῶν ἐπιτηθείων ἢ μετὰ γεν. ἀπέχω πινός : Αἰσχ.Πρ.961 πολλοὺ γε καὶ τοῦ παντός ἐλλείπειν | τοῦ ταρβείν | 6) μετὰ γεν. προα. εἶμαι ὑποδεέστερος, κατώτερος πινος, ὕστερῶ πινος εἰς τῆ : Πλάτ. Ἄγκ.1,122c αἰσχυνθείης ἐν ἐπί σεαυτῶ, αἰσθανόμενος ὄσον αὐτῶν ἐλλείπεις ἢ ὄμ. σημ. κ. μετ. : αὐτ.Πολ.484D ὄπονον μὲν' ἄν, ἔρη, εἴη ἄλλους αἰρείσθαι, εἶγε τὰλλα μὴ ἐλλείποντο ἢ κ. μετὰ γεν. πράγμ. ὕστερῶ πινος : αὐτ. Ἄγκ.1,122D γνώσει ὅτι πολὺ τὰν ὄθε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει ἢ κ. μετ' ἀπαρρ. καὶ τοῦ ὄρνυτ. μῆ : Αἰσχ.Πρ.1056 τί γε ἐλλείπει μὴ (οὐ) παραπαῖαι ἢ τοῦδ' εὐχῆ, Σοφ.Τρ.90 7) ἀμελῶ, παραμελῶ τὸν κόμω π, μετὰ μτχ. : Πλάτ.Φαῖδρ. 272B ὅ,τι ἂν αὐτῶν τῆ ἐλλείπων λέγων ἢ διδάσκων ἢ γράφων, Ψηφ.π.Δημ.257 οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν καὶ πινῶν δ,τι ἂν δύνηται ἀγαθόν.

ἐλλείπει ἔσφ. ὄρ. ἀντὶ ἑλληνῶς βλ.λ.

ἐλλείπει Ἦσ. ἐπιμελῶς λείγω, ἐμφεροοῦμαι.

ἐλλείψις-εως|ἡ| ἰἐλλείψαι, ὄμ. -η, ἡ ἰδιότης καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλλείπειν, ἢ μὴ ἀρπότης, ἢ μὴ πληρότης, τὸ εἶναι τὴ ἐλαττω τὸ δεύοντος ἢ προσήκοντος, ἀντίθ. ὑπερβολή : Πλάτ.Πρωτ. 356Α καὶ τίς ἄλλη εἰς ἀφῶν πρὸς αὐπνη ἐστίν, ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἐλλείψις, Ἀριστοτ.Ἠθ.Νικ.106α,17 τὸ δ' ἴσον μέσοντι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως ἢ τὸ ὑπολείπεσθαι, τὸ μειονεκτεῖν ἐν ἄναρ, ἐν συγκρ., ἐν σχέσει πρὸς ἄ. ἀντίθ. ὑπεροχῆ : αὐτ.Μεταφ.104β,25 τὰ μὲν ὑπεροχῆ τὰ δ' ἐλλείψις ἢ ὄθ. νεώτ. κ. ὄμ. -η) ἐπὶ προα. ἐν ἡθ. ἐκδοχὴ ἀτέλεια, ἐλάττωμα : ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις, -ἐλλ- ἀνατροφίης - χαρακτηρισ : ἔλλ- πείρας-εἰδημοσύνης- γεώσεων ἢ ὄμ. ἐπὶ καταστάσεων, ἀνεπαρκεία, σπάνις, ἔνδεια, ἀντίθ. ἄσθονία : ἐλλ- ἐργασίων - χρημάτων ἢ ὄμ. ἢ καθυστερήσεις, τὸ ὑπολείπεσθαι εἰς τῆ : ἔχομεν πολλὰς ἐλλείψεις εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν - εἰς τὸν ἐξοπλισμὸν τῆς χώρας ἢ ὄμ. ἐπὶ πράγμ., ἀτέλεια, ἐλάττωμα, πλημμελεία, μειονεκτεῖν : ἢ πόλις γε παρουσιάζει πολλὰς ἐλλείψεις, -τὸ σπῆτι ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις 2) εἶδ. γραμμ. ἢ παραλείψις στοιχείου ἢ στοιχείων πινῶν ἐκ τοῦ λόγου ὡς μὴ ἀναγκαῖον ἢ ὡς ἐκούλων ἐνοουμένων, συγγ. βραχυλογία : Ἀθῆν.14,644β συνήρτητα γὰρ ἐκ τοῦ πλακάειν, ὡς τυρῶνις τυρῶς . . . εἰρητὰ δὲ κατ' ἐλλείψιν τοῦ ἀντων. ἢ παραλείψις γραμματικῶν : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἰγμυρ.56,26 3) γεωμ. ὡς οὐσ., ἢ κομψὴν γραμμὴν τῆς κωνικῆς τομῆς : Ἀπολλ.Περ.1,3 4) μισθῶ. φρ. ἐπὶ ἐξισοῦσαν ἐν ἐλλείψειν ἐνυπάρχειν = περιέχειν, περιλαμβάνειν ὄρνυτικὸν ὄρος : Διοφ. Πρῶομ.14,7 5) νεώτ. γεωμ. ἢ κλειστὴ κομψὴ ἡτικ εἶναι τόπος σημειων, ὧν τὸ ἀθροισμα τῶν ὑποστάσεων ἐπὶ δὲ σταθερῶν σημείων εἶναι ἴσον πρὸς δοθέν σταθερὸν μήκος 6) ἐπὶ τοῦ ἁλίου καὶ τῆς οὐρανῆς, ἐλλείψις : Ὀλυμπ.Μετ.67,37 7) μυθολογικὸ ὄνομ. τοῦ ἀριβόλου δῶ : Θεολ. Ἀριβ.10.

ἐλλειφομελία (β) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ χαρῶσσανται σχήματα ἐλλειψῶς.

ἐλλειψομετρικός-οῦς-ες νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἐλλειψῶς γεωμετρικῆς ἢ ὄμοιου-ἴσου πρὸς ἐλλείψιν ἢ τὸ τροχάκις τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἐλλειψομετρικός. **ἐλλειφομελία** |ἡ| νεώτ. τετραγωνικὴ ἐκδοχῆ.

κῆ διόπλευσις, καθ' ἣν ἐν ἡ πλειοναί τῶν μελῶν ἢ ἄκρων τοῦ ὑπο διαμόρφωσαν ἐμβρύου ἑλλησποῦσι.

ἑλλησφόσπερμα (ἰ) νεώτ. βοταν. τα φυτὰ τὰ ἔχοντα σπέρματα ἑλλησφοιδῆ.

ἑλλησφός ἄρχ. διόλεκτ. ἀντὶ κακός : Εὐστ. Ήλ.635,5 «ἐλλησφρα γὰρ φασὶ κατὰ διόλεκτον τὰ κακάς». Ἡσ. ε ἑλληρ, ἐχθρός, παλέμια, δίκαια : Καλλ.ἀν.434.

ἑλλησσι Ἡσ. ε ἠ Ἀθήνας.

ἑλλησσοῦν ὁ ἀποτελῶν θέμα συζητήσεως ἐν ταῖς λέξεσι, συνθῆ. κτ. οὐδ. πληθ. ἑλλησσοι : Ἡρ.Ι,153 οὐ τὰ ἴωνον πάδα ἔσται ἑλλησσοι.

ἑλλεστε ἔρπετε : Καλλ.ἀν.292.

ἑλληευκος ὄν γλῶσσα, λευκοφόρος ἄσπροντυμένος (λατ. albatris).

ἑλληήλω πόν. λέγω, φθάνω εἰς τ. Πάν. τὸ δω-δεκατομόριον ἑλληίγει ἐν ὀδρῶν.

ἑλληκίω Ἡσ. ἐν ἀορ. ἀ ἐνελληκισα Ἡσ. κ ἐλλη-σα, ἐφόφισα = (μον. ἰ).

ἑλληνη-ννοσι (ἰ) κ. μ.ον. κ. νεώτ., δημ. ἑλληνας, ὁ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος : Ἡσ.δ.ἀν.28, Θουκ.Ι,3 πρὸ Ἑλληνοῦ τοῦ Δευκαλίωνος. 2) κτ. πληθ. Ἑλληνας ἡ θεσσαλικὴ φυλὴ, ἥς ἀρχηγὸς ἔθεσται ὁ Ἑλληρ : Ήλ.β.684 οὐ τ' εἶχον Φθῆν ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγόναικα, Μυρμιδόνες δ' ἐκαλεοντο καὶ Ἑλληνας καὶ Ἀχαιοί. 3) τὸ σύνολον τῶν ἑλληνικῶν φυλῶν, ἔ. πανήλληνες : Ἐπιγρ. π.Παυσ.Ι,7,6 Ἑλλησιν δ' ἔδδων μέλα καὶ ἐλέγους, Ἡρ.Ι,56 μετὰ δὲ ταῦτα ἐφρόνητις ἱστορέων τοὺς ἀν Ἑλληῶνιν θυνταγμένους ἐόντας προσκήρτατο φίλους, Θουκ.Ι,3. || νεώτ. ὁ ἔκ τῆς Ἑλλάδος καταγόμενος, ὁ ἔχων ἑλληνικὴν ὀη-κοκίτητα. 4) μτν. οἱ ἐθνικοὶ, εἴτε εἰδωλοκί-τῶρα εἴτε χριστιανοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους : Πλ.Ἡσ.9,12 Συρίαρ ἀπ' ἡλίου ἀνατολῶν, καὶ ταῖς Ἑλληνας ἀπ' ἡλίου δυσμῶν, ΚΔ'ἰω.7,35 εἶπον οὐν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς, .. μὴ εἰς τὴν θιασποράν τῶν Ἑλληῶνιν μέλαει πορευέ-σθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἑλληνας. 5) μτν. εἴτε εἰδωλοκίτῶρα : Ἰουδ.Ἐπιστ.114 δεῖξον ἡμῖν ἄνδρα ἐν Καππαδοκίᾳ καθαρώς Ἑλληνα ἢ Ἰό-δοον κατὰ Ἑλληῶνιν τίλος ἔργου τοῦ Μεγάλου Ἀδωνασίου. 6) ὁ μὴ Ἀγίαιος : Πάν. 7) ὡς ἐπιθ. ἑλλητικός : Πινδ.Ν,10,46 Ἑλλανα στρατόν || κ. μετ' οὐσ. θηλ. γέν. : Ἀλογ. Ἀγ.1254 Ἑλλη-νί ἐπίσταται φθῆν, Εὐρ. Ἡρακλ.130 στολήν γ' Ἑ-λληνα καὶ ρυθιδόν πέλιων ἔχει, Δημ.327 τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλάνων, Φιλίμ.55 Ἑλλην γυνή, Ἀπολ-λόδ.Καρ.5,10 [ἐπὶ τῆς τύχης] Ἑλλην ἀλθῶς οὐ-σα, Φώτ.Βιβλ.181,125,34 Ἑλληνα ὁρῶσαν πρῶ-σα || κ. μετ' οὐσ. οὐδ. γέν. : Θωμάστ.Ἠσ.27, 332Δ ἐν χωρίῳ Ἑλληνι, Εὐσ.Ἐγκομ.Κανστ.18,6 ε-θνη Ἑλληνα τε καὶ βαρβάρων. 8) κτ. πληθ. Ἑ-λληνας οἱ ἑλληγιζόντες, εἰδ. οἱ ἀμολόντες ἢ γρά-φοντες τὴν κοινὴν ἑλληνικὴν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἀττικαί : Μοῖρ.68 ἄργι' οἱ μὲν Ἀττικαί τὸ πρὸ ὀλίγου, οἱ δὲ Ἑλληνας καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν λέγουσι || ἐν ἀνθ. πρὸς τὸ παλαιὸν : Μοῖρ.145.

ἑλληνηράρχησι (ἰ) Ἐπιγρ. ἀ ἄρχων τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος ἐν Τανάδι.

ἑλληνηῦ [ἑλλη] κ. μ.ον. νεώτ. κ. δημ. παρὰτ. ἀνευ αὐξήσεως ἑλληνηῦν, ἀπαφ. ἐνεργ. ἀορ. ἑλληνησαι, παθ. ἀορ. ἀνευ αὐξ. ἑλληνησθῆσαν κ. μετ' αὐξ. ἑλληνησθησαν, γ. ἐν. ἀπ. παρὰτ. ἑλληνησαι, ὀμιλῶ ἑλληνησι : Πλάτ.Μέν.82Β Ἑ-λλην μὲν ἔστι καὶ ἑλληνηίει, αὐτ.Καρμ.159Α ἐπει-θήσκα ἑλληνηίειν ἐπίστασαι, Ἀισχίν.3,172 Σκόθης βάρβαρος ἑλληνηίειν τῶ φωνῶ || εἰδ. ὀμιλῶ ἢ γράφω ὀρθῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν : Ἀριστ.Ἐπι.407Α,19 ἔστι δ' ἄρχη τῆς λέξεως τὸ ἑλλη-νίειν, Διον.Ἀλ.Πομπ.2,5, Σέξτ. Ἐπι.Μαδ.1,186 || ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βαρβαρίζω : Σέξτ. Ἐπι.Μαδ. 1,246. 2) ἐπὶ λόγου, εἶμαι ἑλληνικός διατυπω-

μαι κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης : Ἀριστ.Σοφ.Ἐλ.102α,34 οὐδὲ γὰρ ἀν ἑλληνοῖς οὐτός τὸ ἐρώτημα λεγθῆν. 3) ὀμιλῶ τὴν κοινὴν ἑλληνικὴν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀττικίζοντες, τοὺς ὀμιλόντας τὴν ἀττικὴν διάλεκτον : Πισοειδ. 28 σὺ μὲν ἀττικίεις, .. οἱ δὲ Ἑλληνας ἑλληνηί-ζομεν. 4) ἐνοῦν τοὺς Ἑλληνας, μιμοῦμαι τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀσπάζομαι τὴν ὁρθοκρίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἶμαι ἐθνικός : Σωκρ.Σχολ. ἐν Θησ.Στεφ. αὶ τῶν βιβλίων τοῖνυν ὀνοθεσίαις χριστιανίζουσι ἑλληνηίειν, τοῖς δὲ ὀνοθεσίαις ἑλληνηίουςιν, Σωκρ.δ.6,34. || νεώτ. μιμοῦμαι τοὺς Ἑλληνας κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν, τοὺς τρόπους κτ. 5) μτθ. μεταβάλλω εἰς ἑλληνικόν : Λιδών.Λόγ.1,305 ἑλλη-νίζων διετέλεσε τὴν βάρβαρον || μεταφράζω εἰς τὴν ἑλληνικὴν : Διον.Κ55,3 ἑλληνησαι γὰρ αὐ-τὸ καθάπαξ ἀδύνατον. 6) παθ. ἐκμονοθῶν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν παρὰ πῖνος : Θουκ.2,68 ἑλληνησθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρώτον ἀπὸ τῶν Ἀμυρακιωτῶν ἐνοικοιστῶν || ἐπὶ ὀνόματος, λαμβάνω ἑλληνικὴν μορφήν : Ἰώσα.ΑΙ 1,61 τὰ ὀνόματα Ἀλλήναια.

ἑλληνηκά ἐπίρρ. δημ. ἑλληνησι βλ.λ.

ἑλληνηκός -ῆ-ὸν κ. μ.ον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή-κα ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἑλληνας : Ἡρ.4,108 ἔστι γὰρ ἐπὶ αὐτοῖς Ἑλληνηκῶν θεῶν Ἰσά, Ἀλογ. Περσ.409 ἤρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνηκῆς ναός, Εὐρ. Ἀлк.684 οὐ γὰρ πατρῶν τόνδ' ἐδεξάμεν νόμον, παῖδων προνήσκειν πατέρας, οὐδ' ἑλλη-νηκῶν, Ζερρ.Ελοσγ. παρόντος Λεξ.3 ἡ Ἑλληνη-κί γλῶσσα .. διαεθνή ἀρτίως, Σολομ.Ἐθν.Υμν.28 πλῆθος αἶμα ἑλληνηκῶν || κ. παρὰθ. -ῆτερος, -ῆτατος, Δημ.439 εἶναι τε τὸν Φίλιππον ἑλλη-νηκῶτατον ἀνθρώπον, Πλάτ.Λυκ.Νομ.Συγκρ.Ι μα-κρῶ πτι τὸν Νομῶν ἑλληνηκώτερον γεγενῆσθαι νομοθέτην φέρομεν || ὁ ἀρμόζων εἰς τοὺς Ἑλληνας : Λιδών.Ἐπιστ.75,34 ἡ συγγνωμὴ τῆς τι-μωρίας ἑλληνηκώτερον. 2) τὸ θηλ. ἑλληνηκὴ ὡς οὐσ. ἰέν. γλῶσσαι ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα : ΚΔ'Ἀν.9,11 ἐν δὲ τῷ Ἑλληνηκῷ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύδων || νεώτ. κ. δημ. ὄρ. τὸ οὐδ. πληθ. ἑλληνηκὴ ὡς οὐσ. : δὲν μιλαίει καλά τὰ ἑλληνηκά. 3) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν : ἑ-λληνηκὸν σχολεῖον [τριτοῦτον] σχολεῖον μετὰ τὸ δημοτικόν, ἔξ οὗ ἤρχηεν ἡ διδασκαλία τῆς ἀρ-χαίας ἑλληνικῆς. 4) τὸ οὐδ. ἑλληνηκὸν ὡς οὐσ. οἱ Ἑλληνας, περιηλητ. : Ἡρ.7,139 τὸ ἑλληνηκὸν -όσον μὲ ἐμῶσιν || ὁ μ. οἱ Ἑλληνας στρατιῶ-τα, ὁ ἑλληνηκὸς στρατός : Σεν.Αν.1,43 τὸ μὲν δὴ πολὺ τοῦ ἑλληνηκοῦ οὐτως ἐπέσθη. 5) ὄρ. ὁ ἑλληνηκὸς πολιτισμὸς : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,38 ὄρ. σμ. κτ. πληθ. : Ἡρ.4,78 .. πρὸς τὰ ἑλληνηκά τετραμμένους ἦν. 6) ὄρ. πληθ. ἑλληνηκά ἱστο-ρία, ἀληθινήσι ἑλληνηκῶν πραγμάτων : Θουκ.1,97 ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν ἑλληνηκά ἐνεπιθεσῶν ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά || τίτλος ἔργων τοῦ Ξενο-φῶντος καὶ τοῦ Θεοπόμου || ἡ ἑλληνηκὴ φιλολογία : Ὀμπ.Ἐπι.Πολ.4,67. 7) ὁ διηγηθ. ὁ καθαρώς ἑλληνηκός : Ἰάρος π.Εὐστ.859,55 οὐχὶ ἑλληνηκὴ λέξις, Αἰλ.δ.ἀν.207, Σέξτ. Ἐπι.Μαδ.1,187, Πορφ.Ἀποχ.3,3. 8) ὁ ἑλληνητικός, ὁ τῶν ἑλλη-νηκῶν χρόνων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀττικόν : Μοῖρ.1. 9) ἔθνος, εἰδωλοκίτῶρα : Πά.Μοκ. 2,4,10 ἐπὶ τῶν ἑλληνηκῶν χαρακτηρητὰ τοῦσθε-φύλουσ μετῆγε, Ἰουδ.Ἐπιστ.64Α.

ἑλληνηκότης -ῆ-τος(ἰ) νεώτ. ὁ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ Ἑλλήνου καὶ τοῦ ἑλληνηκοῦ.

ἑλληνηκός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἑλλη-νηκῶν ἑλληνηκῶσ : Ἡρ.4,108 ἑλληνηκῶν θεῶν Ἰσά, Ἀντιπρόν.184. 2) εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν : Σεν. Ἀνδ.1,8,1 ἔδδα καὶ βαρβαρικῶσ καὶ ἑλληνηκῶσ.

ελληνικός-α-ον, ὄμορ. ἐλλάνιος ἑλληνικός: Πήτρα π. Πλούτ.Λυκ.6 Διὸς ἑλλάνιον καὶ Ἀθανᾶς ἑλλάνιος (ἄγρ. συλλογίου Ι, Ἡρ.9,7Α Δία τε Ἑλλάνιον αἰδοσθέντες αὐτ.5,49 πρὸς θεῶν τῶν ἑλλάνων, Πινδ.Ν.5,10 πᾶρ βωρῶν πατέρας Ἑλλάνιον σπάντες Εὐρ.Ἰνν.1121 ἑλλάνιος... Ἀθανᾶς, Λουκ.Ἡρακλ.2 τῶν ἑλλάνων θεῶν, Ἡχιόδ.2,22 2) τὸ οὐδ. ἑλλάνιον ὡς οὐσ. ναὸς ἐν Ναυκράτι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλάνων: Ἡρ.2,178 μέγιστον αὐτῶν τέμενος καὶ ὄνομαστᾶτατον ἐὼν καὶ χρησιμώτατον, καλεόμενον δὲ ἑλλάνιον ἢ ὄμορ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων ἐν Ἀραβίῃ καὶ Μέρφιδι: Πάν. 3) τὸ θηλ. Ἑλλανία ὡς οὐσ. ἡ Ἑλλάς: Εὐρ.Ἰπ.1147 καὶ ἰαχ. ὡς καθ' Ἑλλανίαν

δικαίος προδότης ἀπίστος ἀθεός.
ελληνίς-ιδος ἡ κ. νεώτ., ὄμορ. ἑλλανίς-ιδος, θηλ. τοῦ ἑλλάνιος ἑλληνική: Πινδ.Π.11,50 Ἑλλανίδα στρατιάν, αὐτ.Ποιάν.4,3 ἑλλάνια ἀρεταί, Σουκ.1,35 τῶν ἑλλανίδων πόλεμον, Λυσ.30,18 μαγίστην καὶ εὐφαιμονεστάτην τῶν Ἑλλανίδων τὴν πόλιν παρέδωσαν, Διόδ.Σ.18,304, Φυδ.δ.Θε.γ'14 ἑλληνίς διάλεκτος, γλώττα 2) θηλ. τοῦ ἑλλάν. ἡ καταγομένη ἐξ Ἑλλάδος γυνή ἢ ἔχουσα ἑλληνικὴν ἠρηκτότητα: Εὐρ.Ἡκ.1076 μόνην δὲ παῶν οἷδ' ἐγὼ σ' Ἑλληνίδων, Μέν.79, Παλαίφ.35,2 Πανδώρα γυνή ἐγένετο Ἑλληνίς - τὸ Λύκειον τῶν Ἑλλανίδων 3) ἑθνική, εἰδωλολατρίας: Ἰουλ.Ἐπιστ.112, Πισαγ.Χρον.578,7 ἐποίησε χριστιανήν ἦν γὰρ ἑλληνίς.

ελληνοβόριος ἰοί κ. νεώτ. κ. ὄμορ. τὸ ἑλληνίζων, ἡ μίσησι τῶν ἠβῶν καὶ ἔθνων, τοῦ πολιτισμοῦ γενικῶς τῶν Ἑλλάνων: Πιδ.Μακκ.2,4,13 ἦν δ' οὕτως ἀκίη τις Ἑλληνοβόριος ἢ ὄμορ. εἰδ. νεώτ. ἡ μετὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον περίοδος, καθ' ἣν ὁ ἑλληνικός πολιτισμὸς διεδόθη εἰς τοὺς ἔθνους καυούς 2) ἡ χρῆσις καθαροῦ καὶ γρηπτοῦ ἑλληνικοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἰδιωτικῶς, ὡς ἀρετὴ λόγου: Διογ.Βασ.3,214, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄντων.7,125, Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ.1,98, Διογ.Λ.7,59 ἑλληνοβόριος ἐστὶ φράσις ἀδιειδίχτως ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ μὴ εἰκασι συνήθειᾳ ἢ περὶ ἑλληνοβόριος τίτλος ἔργου τοῦ Σελευίου: Ἀθῆν.9,367Α καθά φησι Σέλευκος ἐν τοῖς περὶ ἑλληνοβόριος ἢ ὄμορ. τίτλος ἔργου Πτολεμαίου Ἀσκαλωνίου, Φιλοζέου κ. Τρύφωνος: Σουίδ. ἢ κατῶνος ἑλληνοβόριος τίτλος ἔργου τοῦ Εἰρηναίου: Σουίδ. 3) ἡ χρῆσις τῆς κοινῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον: Πάν. 4) ἡ εὐφραθενὲς παιδεία, ἡ τῶν ἐθνικῶν, τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εὐαγγελικὴν, τὴν χριστιανικὴν: Ἰουλ.Ἐπιστ.84Α, Κῶδ. Ἰουστιν.1,11,9 ἡ τοῦ ἑλληνοβόριου δυσθεβεία, Σακρ.3,1,184,10 τὸν μέντοι ἑλληνοβόριον συνεκρότα: ἢ εἰδ. νεώτ. ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα καὶ φιλολογία, ὁ ἑλληνικός πολιτισμὸς 5) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλάνων.

ελληνοστράτιος ἰοί μνηκ. κ. νεώτ., ὄμορ. πληθ. -ες ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἑλληνογλωσσος Ἰουδαίος: Κῶδ.Πρόξ.δ,1 ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλλαντῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, Ἰω.Χρυσ. Ὀμ.21 εἰς Πρόξ. 2) ὁ ἐθνικός: Ἰουλ.Ἐπιστ.84Α, Φιλοσόφου.7,4 τῶν ἑλληνοστῶν τὰ στασιώτατα κατὰ τῶν χριστιανῶν πανταχοῦ παλαμμένων 3) νεώτ. κ. ὄμορ. εἰδ. ὁ καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν ἢ ὁ ἀσχολούμενος περὶ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν φιλολογικῶν ἐπιστημῶν.

ελληνοστῆ ἑπίρρο. κ. νεώτ. ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ,

κατὰ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν: Πλάτ.Τίμ.21Β τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγὸς τῆς ἐστίν, Αἰγυπτιστὶ μὲν τοῦνομα Νηθ, ἑλληνοστῆ δὲ, ὡς ὁ ἐκεῖνον λόγος, Ἀθῆνα, Φιλ.2,546, Ἰωσ.Α14,10,2,Πάν. ἢ ὄμορ. ἐν φρ. ἑλληνοστῆ ἐπινημ: Ξεν.Ἀν.7,6,8 ἐπινημὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἑλληνοστῆ τὰ πλείστα ἢ ὄμορ. ἑλληνοστῆ γινώσκω, Κῶδ.Πρόξ.2,37 ὁ δὲ ἐπερ Ἑλληνοστῆ γινώσκεις 2) κατὰ τράπον ἑλληνοστῆ, ἑλληνοστῆως: Λουκ.Σουίδ. ἑλληνοστῆ ἐσταλμένοι, ὑπεξερρημένοι τὸ γένειον.

ελληνοστιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ἑλληνοστῆ βλ.Π.11, τοὺς μετὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον χρόνους: ἑλληνοστιστικὴ περίοδος - τέχνη.

ελληνοαγγλικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμορ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς Ἑλλάσας καὶ Ἀγγλους, ἑλληνοαγγλ. τράπεζα-σχέσις ἢ ἑλληνοαγγλικὸν λέξικόν(ν) τὸ λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσῃς μεθ' ἐρμηνευμάτων εἰς τὴν ἀγγλικήν.

ελληνοαμερικανικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμορ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἑλλάνας ὄμορ καὶ Ἀμερικανοὺς.

ελληνοβουδικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμορ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς σχέσεις Ἑλλάνων καὶ Ἰνδῶν τῆς ΒΔ Ἰνδίας: ἑλληνοβουδικὴ τέχνη ἢ ἀναπτυχθεῖσα εἰς τὰς ΒΔ Ἰνδίας κατὰ τοὺς τέσσαρας πρώτους μ.Χ. αἰ. ἐπὶ τῆς βῆσις ἑλληνικῶν προτύπων.

ελληνοβουλγαρικός-ή-όν νεώτ., ὄμορ. κ. ἑλληνοβουλγαρικός-η-ο ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἑλλάσας καὶ Βουλγάρους: ἑλληνοβουλγαρ. μεθόριος - πόλεμος.

ελληνογαλατικός μνηκ. τὸ φιλικὸν μεῖγμα Ἑλλάνων καὶ Γαλατῶν τῆς Μ. Ἀσίας: Διόδ.Σ.5,32.

ελληνογαλλικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμορ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἑλλάνας καὶ Γάλλους: ἑλληνογαλλικὴ σύμβασις-συνεννόησις.

ελληνογερμανικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμορ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἑλλάνας καὶ Γερμανοὺς: ἑλληνογερμανικὸν λέξικόν(ν).

ελληνογλωσσος(-η-όν) νεώτ. κ. ὄμορ. ἐπὶ ἀλλοθεντός, ὁ ἔχων ὡς μητρικὴν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὁ ἑλληνογλωσσος: ἑλληνογλωσσοὶ Τούρκοι.

ελληνοιδιόσασκαλος ἰοί νεώτ. κ. ὄμορ. ὁ διδάσκαλος τῶν ἀρχαίων ἑλληνοδικῶν 2) ὁ διδάσκων εἰς τὰ ἀλλοτὲ ἑλληνοδικὰ σχετικά βλ.λ.

ελληνοιδικαί-ἔω ἑλληνοδικαί βλ.λ.

ελληνοιδικῶ-ἔω ἑλληνοδικῶ βλ.λ.

ελληνοειδής-οὐς-ές μνηκ. ὁ τοῖς Ἑλλήσιν, τοῖς ἐθνικοῖς, τοῖς εἰδωλολάτραις προσοιδίαις: Στουδ. Θεοδ.1165 ἑλληνοειδέστατος διαγωγὸς ὁ παρὰ τῶν εἰκονοκλαστῶν βασιλείων.

ελληνοεθροσικός-ος μνηκ. ὁ Ἑλλῆν τὴν θρησκείαν, εἰδωλολάτραις: Θισ.Στεφ.ἐν λ.

ελληνοκοίτης ἰοί ὁ συνειρισκόμενος μετ' εἰδωλολάτρης: Ἀποστ.Διαγ.6,1,333.

ελληνοκοσῶ-ἔω μνηκ. κολικεῖω τοὺς Ἑλλήσας: Πολύδ.26,5,1 Περιοδὸς ἀνανεωσόμενος τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους εὐθέως ἑλληνοκοσεν ἐπεδόλετο 2) ἀντιποσμία ἑλληνικοῦ τρόπου, μισομῆσι τοὺς Ἑλλήσας, κῆνον τὸν Ἑλλήσας: Πολύδ.20,10,7.

ελληνολαστινικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμορ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἑλλάνας καὶ Λατίους: ἑλληνολαστινικός πολιτισμὸς ἢ ἑλληνολαστινικόν(ν) λέξικόν(ν) τῆς ἑλληνικῆς γλώσσῃς μεθ' ἐρμηνευμάτων εἰς τὴν λατινικὴν.

ελληνολαστρία ἰοί νεώτ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἀγάπη, λατρεία τοῦ ἀρχαίου ἑλληνοκοῦ πολιτισμοῦ.

ελληνολαστρῆς-ης-οὐς νεώτ. ὁ ἔχων ἑλληνολαστρίων βλ.λ.

ελληνομάθεια ἰοί νεώτ. ἡ ἐνδομῆξις γνώσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσῃς καὶ φιλοσοφίας.

ἑλληνομαθής-ος-ές νεώτ. ὁ ἔχει ἑλληνομαθεῖαν βλλ.

ἑλληνομακεδών-ονος [ὁ] νεώτ. ὁ ἐκ Μακεδονίας Ἕλληνας.

ἑλληνομανής-ος-ές νεώτ. ὁ ἔχει ἑλληνομανίαν βλλ.

ἑλληνομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑλληνομανοῦς βλλ., ἡ μέχρις μανίας ἀγάπη, λατρεία τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

ἑλληνομάχος [ὁ] νεώτ. ὁ κατὰ τὸν Ἕλληνα μαχόμενος, ὁ ἀντιμαχόμενος, μισῶν τοὺς Ἕλληνας, ὁ ἐχθρὸς τῶν ἑλλήνων συμφερόντων.

ἑλληνομεμφίται [οἱ] πλάτ. Ἕλληνες κατοικοῦντες ἐν Μέμφιδι.

ἑλληνομουσειον τῶ] νεώτ. σχολεῖον ἀνωτέρων πωσ σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας.

ἑλληνοποιε-αίδοσ [ὁ] νεώτ. παῖς Ἑλλήνων γυναικῶν, Ἕλληνας παῖς, ἑλληνοπούλο.

ἑλληνοπούλα (ἡ) δημ. κόρη Ἑλληνίδος.

ἑλληνοπούλο (τὸ) δημ. παῖς Ἑλλήνων γυναικῶν, ἑλληνοποιε.

ἑλληνοπρέπεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἑλληνοπρεποῦς.

ἑλληνοπρεπής-ος-ές νεώτ. ὁ ἐμπρέπων, ὁ ἀρμόζων εἰς Ἑλλάδα, ὁ σύμφωνος πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἰδεῶδη καὶ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν· ἑλληνοπρεπὴς ἀγωγή· μόρφωσις ἐπιρρ. -ώς.

ἑλληνορράπτης [ὁ] νεώτ., δημ. -άπτης ὁ ράπτης τῶν ἐπιχωρίων παλαιῶν ἐν χρ. ἑλληνικῶν ἐνδυμασίῶν, ἰδίως τῆς φουστανέλλας βλλ., ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸν φραγοροράπτην βλλ.

ἑλληνορρωμαϊκός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους· ἑλληνορρωμαϊκὸς πολιτισμὸς ἢ ὁ γινόμενος κατὰ τὸν ἑλληνικὸν ἄμα καὶ τὸν ρωμαϊκὸν τρόπον· ἑλληνορρωμαϊκὴ πάλαι.

ἑλληνορρωμαϊκός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ῥώμους· ἑλληνορρωμαϊκὴ σύμβασις.

ἑλληνοταμίαι [οἱ] οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ 477 π.Χ. διοριζόμενοι ἀρχόντες πρὸς εἰσπράξιν καὶ διαχείρισιν τῶν συνεισφορῶν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων τῆς ἀθηναϊκῆς συμμοχίας, ὧν τὸ ταμεῖον μέχρι τοῦ 454 ἴτε ἐν Δέλφ., ἔκτοτε δὲ μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας· Θουκ.1,96, Ἀνδοκ.3,28.

ἑλληνοταμίαις (ἡ) τὸ ἄξιωμα τῶν ἑλληνοταμιῶν, ὁ ἑλληνοταμία [κἀθ.]· Ξεν.Προσ.5,5 ἑλληνοταμίαις ἐτύχεον [ἰ.γρ. ἑλληνοταμίαις].

ἑλληνοτουρκικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Τούρκους· ἑλληνοτουρκ. πόλεμοις· φίλια· συνθήκη ἢ ἑλληνοτουρκικὸν [ὲ] λέγειν [τὸ] τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας μεθ' ἐρηνηνευμάτων εἰς τὴν τουρκικὴν.

ἑλληνοτρόπος (-η)-όν] νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἑλληνικὸν τρόπον ἢ ἑλληνικὰ πρότυπα γενόμενος· ἑλληνοτρόπος βίος· ἀγωγή ἐπιρρ. -ώς.

ἑλληνοτροφοφόρος-ον μων. ὁ φέρων, ὁ ἀπολύων, ὁ καταστρέφων Ἕλληνας καὶ Τρώας· Τζέτζ. Χιλ.5,772 μόχη ἑλληνοτροφοφόρος.

ἑλληνοφθία (ἡ) νεώτ. ὁ φθορὸς τῶν Ἑλλήνων, ἡ δυσπιστία πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἢ τὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος.

ἑλληνοφθοβός (-η)-όν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἑλληνοφθίαν βλλ.

ἑλληνοφρονέω μων. φρονῶ τὰ τῆς θρησκείας τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, εἶμαι εἰδωλολάτρης, ἐθνικός.

ἑλληνοφρων-ονος μτην. κ. μων. δημ. -ονος, ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, ὁ ἐν τῇ ἑλληνικῇ παιδείᾳ ἀνατεθρομένος· δαμασκ. [Γαθ.103]· 2] ὁ ἔχων τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, εἰδωλολάτρης· Φώτ.Βιβλ.343,5 τὸν Ῥώμην βασιλεύσαντα

ἑλληνοφρονά· 3] νεώτ. κ. δημ. ὁ διακείμενος συμπαθὸς πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

ἑλληνοφύμιος-ον νεώτ. ἐπὶ ὀλοφθοῦς, ὁ ἑλληνοφύμιος, ὁ ἔχων ὡς ἴδιον αὐτοῦ γλώσσαν τὴν ἑλληνικὴν· ἑλληνοφύμιος Τουρκοκρήτης.

ἑλληνοῦσι ἐσφ. γρ. ἀπὸ ἑλλνοῦσι βλλ.· Ἦσα. ε. ἐσφ. τὸς(ετα, παεταῖ, ἀργεῖ).

ἑλληνοποντιακός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἐπὶ ἑλληνοποντῶν ἢ εἰς τὰς περὶ τὸν ἑλληνοποντὸν πόλεις· Ξεν.Ἀντ.1,9 χρήματα συνεβάλλοντο αὐτῶν... αἰ ἑλληνοποντιακά πόντες.

ἑλληνοποντίας [ὁ] ἰων. ἑλληνοποντίας ὁ ἐκ τοῦ ἑλληνοποντίου πένων ἄνεμος, ὁ ἀπρωϊώτης· Ἦρ.7, 188 ἄνεμος ἀπρωϊώτης τὸν δὲ ἑλληνοποντίον καλέουσι αἱ περὶ ταῦτα τὰ χωρία οἰκήμενοι ἢ ὁ καικίας βλλ. Ἀριστλ.Μετ.364b,19, αὐτ.Πρ.946b, 33, Σοφρ. Ἀν.62.

ἑλληνοποντίας-άδος (ἡ) ἡ ἑλληνοποντία· Ἀρ.ἑστρ.ἀπ.35,14B ἑλληνοποντίας θάλασσα.

ἑλληνοπόντιος-α-ον ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἑλληνοποντίου, ὁ κτῆσιος τῆς παρὰ τὸν ἑλληνοποντὸν χώρας· Ἦρ.7,95 ἑλληνοπόντιος δὲ πλὴν Ἀδουθίων, Ξεν.Ἑλλ.3,4,11 ἐπέστειλε δὲ καὶ Ἴωσι καὶ Ἀιολέουσι καὶ ἑλληνοποντίας· 2] ὡς οὖς, τὸ θηλ. ἑλληνοποντία ὄνομα ἐμπλάστρου· Γαλ.13,914.

ἑλληνοποντίος-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἐπιθ. ἑλληνοποντίος ἢ ὁ ἑλληνοποντία, ἑλληνοποντίας· Σοφρ.ἀπ.446 ἑλληνοποντίας πηλαμύς.

ἑλληνοποντίος [ὁ] κ. νεώτ. ὁ πορθῆς ὁ συνδεῶν τὴν Προποντία μετὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, τὸ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων· Ἰλ.Β 845 Θρήϊκος· δσσουσι ἑλληνοποντίας ἀγρόρους, ἐπὶ ὄρους Ἦρ.4,38· 2] ἐπίθετο περιλαμβάνει κ. τὴν Προποντία· Στράβ.7,158 ε. ἑλληνοποντία οὐκ ὀνομάζεται παρὰ πάντων αὐτῶς... αἰ μὲν γὰρ ἄλλαι τὴν Προποντία καλοῦσιν ἑλληνοποντία· Ἦρ.1,57 οἴκεον δὲ θηκαστάς γὰν τὴν νῦν Θεσσαλίαν καλεομένην, καὶ τὴν Πλακίην τε καὶ Κυκαδίαν Πελαγονίαν οἰκιστάων ἐν ἑλληνοποντίῳ ἢ παρὰ τῆσι συγγραφεσί κ. τὸ Αἰγαίου πελάγος· Στράβ. 7,58· 3] ἡ περὶ τὸν ἑλληνοποντὸν χώρα· Θουκ. 2,9 ὄρητες Καρσί πρὸςκομοί, ἰωνία, ἑλληνοποντία τὰ ἐπὶ Θρήϊκος.

ἑλληνοπονηθία (-ες) [οἱ] Ἐπιρρ. κ. νεώτ. τελονοπονηθίακὸς διοριζόμενοι ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔχοντες τὴν ἐπολιτεία τῆς διατὰ τοῦ ἑλληνοποντίου ἐμπορίας· Ἐπιρρ.

ἑλλίζων Ἦσα. «ἴλλων».

ἑλλίδος-ον πλάτ. ὁ φέρων λίθον πολυθημον· Πλάτ.Σοκρ.ἑλλίδων ἑλλίδων.

ἑλλημενίζω κ. νεώτ. εἰσπράττει τὸν ἑλλημενικὸν φόρον, τὸ ἑλλημενίον βλλ.· Ἀριστφ.ἀπ.455· 2] εἰσέρχομαι εἰς λιμένα· Συνέσ.Ἐπιστ.147,284B οὐ γὰρ εἰμι λιμένας θαλάσσης οὐδ' ἑλλημενίζω σχηρῶ· 3] νεώτ. κ. μετθ. ὄνημα, εἰσὸς τοῦ πλοίου εἰς λιμένα, ἐνορμίζω· ἢ ὄμ. κ. παθ. ἑλλημενίζωμαι εἰσέρχομαι, εἰσπλάττει εἰς λιμένα, ἐνορμίζομαι.

ἑλλημενικός-ή-όν ὡς μ.τ. κ. παθ. οὐδ. ἑλλημενικὸς ὡς οὐσ. [ἐν τῷ κτλ.] ἀρατὸς φόρος καταβαλλόμενος ἐν τῷ λιμένι ἐπὶ εἰσόδου ἢ ἐξαγομῆν ἐμπορευμάτων· Πλάτ.Πολ.425D.

ἑλλημενός-ον ὁ ἐν τῷ λιμένι ὄν, ὁ παρὰ τὸν λιμένα κείμενος· Στράβ.13,20 παρθένοιο ἀνοδομαύσοις εἰς πύργον τῶν ἑλλημενίων κατὰ θέαν· 2] τὸ οὐδ. ἑλλημενὸν ὡς οὐσ. λιμενικὸ τέλη, λιμενικός φόρος καταβαλλόμενος κατὰ τὴν εἰς τὸν λιμένα εἰσέρχων ἢ τὴν ἐξαγωγήν ἐκ τοῦ λιμένος.

δ. ἔρμ. τελονοπονηθία δασμῶν Ἰ.Ἀφροδίστου· Οἰκονομίας [137] ἀμτ.4· Εἰρη.ἀπ.Ὀλλ.135D, 16 ἑλλημενίστις-εως (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. τὸ ἑλλημεν.

ζειν, τὸ εἰσερχέσθαι εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰσαδοῦς καὶ παραμονὴ τοῦ πλοίου εἰς λιμένα: Σχολ.Σοφ. ΟΤ 196 ἀνεπιθίδεον... εἰς ἑλλημίνσιον.

ελλημισμός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ ἑλλημίνεσθαι, ἢ εἰς λιμένα καταφυγὴ καὶ παραμονή.

ελλημισσότης (ὁ) ὁ εὐσπράκτορ λιμενικὸν φόρον ἢ τελωνιακὸν βασιάνην: Διηρ.417, Αἰν.Τακτ.29,5 Ἰμπαῖον... ὅπου οἱ ἑλλημιστὰὶ ἀνοίξαντες.

ελλημινάξω μῆτρ. μεταβάλλω εἰς λιμένα, πλημυρῶν σχηματίζω ἕως ἢ λιμένα: Βασ.Ι,1096Α ὁ εὐσπράκτῃς... ἑλλημινάξων... ἀφανίσει αὐτήν, Σχολ. Ἀριστοβ.3,41' || κ. μῆτρ.: Βασ.493Α ἑλλημινάξοντος μὲν τοῦ οὐνοῦ.

ελλημινασμός (ὁ) μῆτρ. τὸ ἑλλημινάξω, ἢ πλημυρῶν, ἢ μεταβολὴ εἰς λιμένα, μῆτρ.: Γερμ.Α'Λόγ. 256Β τὸν ἀναερίον ἑλλημινασμὸν διεκάλεισθ.

ελλημινος-ον μῆτρ. ἐπὶ γῆς, ὁ ἔχει λιμένα: Παχυμ.Γ,107,4 ἑλλημινος ἡσος.

ελλημινάω μῆτρ. ἐλλείπω, ἔχω ἑλλειψίν τινας, στεροβάω τινας, μετὰ γεν.: Βασ.3,302Β μηδὲν ἑλλημινάειν τῶν εἰς οἰκοδόμων τῶν ἐκκλησιασθῶν τοῦ Χριστοῦ' 2) ἀπολ. μεταχειρίζομαι ἐν τῷ λόγῳ σχῆμα κατ' ἐλλείψιν: Τζέτ.ΞΞΑγ.Ιλ,74,21 οἱ γὰρ ὀπτικὸι πῆρ μὲν ἑλλημινάσονται, πῆ δὲ πλεονάζουσιν 3) μετ' αἰρ. ἐγκαταλείπω: Βίλαξμ.Ι,21 τὸ πῶν ἑλλημινάσωνται.

ελλημινάω Ἡσ. <ἐνέλιπον ἐπλησαν, ἐπληξεν>.

ελλημινός-ους-εἰς (ἑλλείπω) κ. μῆτρ. κ. νεώτ. ὁ παραλείπων τί, μετὰ γεν.: Πλάτ.Νόμ.924Β τῆς τῶν ἐπιτρόπων ἀρετῆς ἑλλημινός [παραλείψας τὰν ὀρίαν τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐπιτρόπων]' 2) κ. παθ. ὄμ. ἐπὶ προσ. ὁ ὑπολείπων ὡς πρὸς τί, ἔχειν ἑλλείψιν, παρουσιάζω καθυστερῶν, ἀτέλειαν, ἀνεπαρκείαν, μετὰ γεν.: Θεου.7,8 μνήμη ἑλλημινε γέννημον, Πλάτ.Νόμ.699Α ἑλλημινός ἄν εἴη κάλλους, αὐτ.Πολ.504Β, Αἰν.Τακτ.Πρόλ.14 οὐδὲναι παρασκευῆς καὶ προθυμίας ἑλλημινεῖς εἰ- ναι δει' || κ. μετὰ δοτ.: Θεου.6,69 οὐ γὰρ δὴ προθυμία ἑλλημινεῖς ἦσαν οὐδὲ τὸλίμω' || κ. ἀπολ. ὁ δεικνύμενος φανόμενος καθυστερημένος, ὁ παρουσιάζων ἑλλείψεις, ὄμ. κ. περὶ τῆ ἀμελείας: Πλάτ.Νόμ.901C ἑλλημινός καὶ μὴ δυνατὸς ἐπιμελείσθαι' 3) κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ., ἐνεργεῖν ἢ καταστᾶσθαι, ὁ παρουσιάζων ἑλλείψιν ἢ ἑλλείψιν, ἀτέλης, μὴ πλήρης διαπραγματικός: Θεου. 5,1 καὶ ἀνα ἑλλημινός σφίσι εἰσι τούτῳ τῆς καθάρσεως [διαπραγματικὸν ἦτο ὡς πρὸς τὴν καθάρσιν], - ἑλλημινός μὲρφοσις - βιβλιογραφία - ἕξτατος - ἑλλημινός ἀρτος [λιποβαρῆς, λιπρός]' || κ. μετὰ δοτ.: Εὐάγ.Γ,3 τὸ βεῖνιον δ' ἔντελες καὶ μηδὲν ἑλλημινός' 4) μετὰ γεν. κατὰτέρος τινος: Θεου.4,55 πρὸς Ἀθηναίους, οἷς τὸ μὴ ἐπιχειροῦμενον αἰεὶ ἑλλ- ἢν τῆς δοκιμῆς τὶ πράξειν ἰκατότερον ὡς πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐνόμιζον ἀπὸ ἡδονῶν καὶ πρᾶξων' Βερναρδ.Ἰρ.Ερμην.Λεξ.Γ'

5) ἐπὶ ἀριθμοῦ, οὐχί ἴσος πρὸς τὸ ἴσοςισμα τῶν ἰσορροπῶν του, ἀντιθ. ὑπερτέλης: Θεου Σμ.46Γ'

6) εἰδ. γραμμ. ἑλλειπτικός: Σέξτ.Εμψ. Πυρρ.1,88 ἑλλημινός φωνῆ, - ἑλλημινός ῥήματα [τὰ ἑλλειπτικά βλ.λ.Γ'] 7) τὸ οὐδ., τὸ ἑλλημινός ὡς οὐσ. ἑλλειψίς ἀτέλεια: Θεου.4,63 τὸ ἑλλημινός τῆς γνώμης Πολυδ.6,49,6, Φιλόστρ.Επιστ.39,40,931 ἢ καλλωπισομένην γυνὴ θεραπεύει τὸ ἑλλημινός.

ελλημινός-ον μῆτρ. ὁ ἐνέγων λίπος, λιπαρός: Βέττ.Βαλ.4,3 ἑλλημινάτος τῆ γέσται.

ελλημισσοφύωνται (τοὶ) νεώτ. εἶδος πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἁγίων, ἢ φράσεων, ἢ ἐν ἑλλειποσὶ πάντα τὰ λείψανα.

ελλημινός ἐπίρρ. κ. μῆτρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἑλλημινός, οὐχὶ πλήρως, μετ' ἐλλείψεως, ἀτελεῖαν, διαπραγματικός: Ἰσοκρ.ἀπ.3,8' 5 ἑλλημινός λέγων || κ. συγκρ. - ὄσπρον: Πολυδ.5,32,2 ἑλλημινότερον

μοι φαίνονται τῆς ἀληθείας εἰρηκέναι, Γαλ.10. Βιβλ.2 ἑλλημινός γεγραμμένα, Κωδ.Ἰουστιν.Ι,17,11, ἀνεπιθίτευεν ἑλλημινός τὸ ζήτημα' || νεώτ. οὐχὶ τακτικῶς: ἀφοίτησεν ἑλλημινός εἰς τὸ Πανεπιστήμιον' 2) κατὰ τρόπον ἑλλημινός βλ.λ.4: Ἰάμβλ. Νικ.53Ρ' 3) εἰδ. γραμμ. κατὰ σχῆμα ἑλλείψεως: Σχολ.Ἀπολλ.Ρ,1,252.

ελλημισάμην ἐπ. ἀπορ. α' τοῦ π. Μισσομαί βλ.λ. **ελλημισσοφύλλον** (τοὶ) νεώτ. βοταν. ἕως ὅσον ποσῶν φυτῶν τῆς οἰκίας, τῶν ὄσφρασματιδῶν.

ελλημινάω ἐπ. τ. ἀπορ. τοῦ ρ. λιτανεύω.

ελλημινός ἢ ἑλλημιστός ἀμφ. σμ. ἐν Ἐπιχ.183.

ελλοβίζω γλωσσ. σχηματίζω τοσοῦτος.

ελλοβιον (τοὶ) μῆτρ. τὸ εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ὠτός πθήμενον, τὸ διὰ τοῦ λοβοῦ διαπερνώμενον κόρημα, ἐνώπιον, σκουλαρίκι: Λοικ.Ἰν.Πυρρ.3,203, Θεμιστ.Λόγ.13,167Δ στρεψάτων... καὶ ἑλλοβίων.

ελλοβοανθής-ους-εἰς μῆτρ. - ὁ φέρων τὸ ἀθος ἐν λοβῷ, δ. γρ. ἀντὶ ἐλλοβοκαρπός βλ.λ.: Θεόφρ.6,5,3.

ελλοβοκαρπός-ον μῆτρ. κ. νεώτ. βοταν. ὁ φέρων τὸν καρπὸν ἐντὸς λοβοῦ: Θεόφρ.Φι.6,5,3' || κ. νεώτ. τὸ αὐδ. πλῆθ. ἐλλοβοκαρπα ὡς οὐσ. κατηγορία θαμνωδῶν ἢ ποσῶν φυτῶν τοῦ ἀθρ. τῶν δικωτοπυθῶντων, ὄ χερσάπο.

ελλοβός-ον μῆτρ. ἐπὶ καρποῦ, ὁ ἐντὸς λοβοῦ ἀναπτυσσόμενος: Θεόφρ.Φι.3,14,4 ὁ δὲ καρπὸς ἑλλοβός, καθάπερ τῶν χερσάπων, αὐτ.4,2,8.

ελλοβοσπέρματος-ον μῆτρ. κ. νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, οὐ τὸ σπέρμα ἐν λοβῷ ἀναπτύσσεται, ἀντιθ. γυμνοσπέρματος: Θεόφρ.Φι.7,3,2 ραφανίς μὲν γὰρ καὶ νόνη καὶ γογγυλί ἐλλοβοσπέρματα.

ελλοβώσης-ους-εἰς μῆτρ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχειν λοβούς: Θεόφρ.Φι.8,2,5 ἢ γὰρ ἀπιστῶν τῶν μὲν σταχυερῶν ἀθρόα, τῶν δ' ἑλλοβοῶδων καὶ χερσάπων πάντων κατὰ μέρος.

ελλοβίζω μῆτρ. καταλογίζω, λογαριάζω, παθ.: Κλήμ.Αλ.Στρωμ.3,510.

ελλογιμός-ον κ. μῆτρ. κ. νεώτ. ὁ ἐν λόγῳ πθήμενος ὁ ἀβέβαιος σημαίνων, ξεχωριστός ἐπὶ πραγμ., ἐνεργείων, πρᾶξεων: Ἡρ.2,176 Ἰρασι τοῖς ἑλλ., Πλάτ.Κάτ.Νεώτ.15 τῶν μὲν... πολυκίμων πρᾶξεων τοῦ κάτνωος αὐτῶν σχεδὸν εἰσι ἐλλογιμώταται' 2) κυρ. ἐπὶ προσ., ὁ ὄξιος λόγου, εὐδόκητος, διαπρηπής: Πλάτ.Πρωτ.327C ὅτου ἔτυχεν ὁ υἱός εὐφροσίνος γέννημονος εἰς ἀθλῶν, οὗτος ἄν ἑλλογιμός πᾶξῆσθαι, ἴερακος Ἀθλονικὸν 395 ἐν Σάβ.1,258 ἀνδράσιν ἐλλογιμοῖς τῶν χρησίμοις νομεισὶ Μηνάι.1,30 Συναε' || κ. ἰσοδ. - ὠτάτος: Πολυδ.1,21 τῶν ἐλλογιμωτάτων τῶν προγεννημένων δυναστεῶν' || ὄμ. ἑλλογιμός ἐπὶ τιμῆ, διαπρηπής, διακεκριμένος εἰς τί: Πλάτ.Πρωτ.361B εἰ τῶν ἐλλογιμῶν γένεοι ἀνδρῶν ἐπὶ σοφίαι, Θεμιστ.Λόγ.112 ὅστις ἐπὶ τῷ τοικεῖ ἑλλογιμός εἶναι ἔρωτα ἔχει 3) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐν τοῖς γράμμασι διαπρηπῆς, πεπαιδευμένος, λόγιος: Φιλόστρ.Σορ.1,91 παρά τινα τῶν ἐλλογιμῶν τούτου ἔρωται' || νεώτ. ἐλλογιμώτατος ὡς προσχηγρία τῶν ἐπιστημῶν, τῶν λογίων' 4) εἰδ. εὐφραδῆς, εὐκάλωτος Πολυδ.2,125 ελογοβαθάτος ἑλλογιμός ε: Μ.Πέρ.3,548' 5) ἑλλογιός, λογικός, εὐλόγος: Ἐρμην.12,6.

ελλογιμότης-πος (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλλογιμῶν βλ.λ.2,3), τὸ εἶναι τινος ἀβέβαιος, ἢ ἰδιότης τῆς ἐξευροσῆς προσωπικότητος' || εἰδ. ὡς τίπως τῶν λογίων, ἐπιστημῶν, ἢ ἐλλογιμότης του ἔχει διάφορον γένωμ' 2) γλωσσ. ἢ διαλεκτικῆ ἰκανότης, ρητορικὴ δύναμις.

ελλογιμώτης ἐπίρρ. μῆτρ. κ. μῆτρ. κατὰ τρόπον ἑλλογιμῶν βλ.λ., ἄξιος λόγου, ἀπουδίας μετὰ διακεκριμένης ἰκανότητος: Φιλόστρ.Σορ.2,11,1 τῶν

ἔλλογιμῶς φιλοσοφησάντων, Πασχ.Χρον.577,13' || ειδ. γλωσσ. εὐχάριτος, μετ' εὐφροδαιαν.

ἔλλογος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ λογικός, ὁ διὰ τοῦ λογικοῦ πεποικισμένος· Ἀριστ.Ἠ.Νικ.1172b,10 Εὐδοξος μὲν οὖν τὴν ἠθονὴν ἀγαθὸν ζῶτο εἶναι, διὰ τὸ πᾶνθ' ὄραν ἐρείμενα αὐτῆς καὶ ἔλλαγα καὶ ἄλλα, Πλατίν.3,8,1' || κ. ἐπὶ ἰδιότητι· Εὐστ.Παν.234,61 ἔλλογοι ἀρεταί' || ὁδ. νεώτ. κ. ὁ συνετός, φρόνιμος, ὁ ἔχων περιοικηθῆν, φρονιμῶσα' || κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, πράξεων, διαθέσεων, ὁ μετὰ λογικοῦ, μετὰ περισκοφῆς γινόμενος, ὁ ἐν μέτρῳ ὑπάρχων· Σουίδ., ε' θάρσος, ἔλλογος ὀμῆ' κ. - ἡ ἔλλογος χρῆσις τῶν ἡσάνων.

ἔλλογῶ-έω μτγ. πῶπ. κ. ἔπιγρ. κ. -ῶω (ὡς δ.γρ.ἐν ΚΔΡωμ.5,13 κ. αὐτ.Φιλμ.181 ὑπολογίζω, λογογραφίζω· Πῶπ. τὰ πλείω ὑπ' αὐτοῦ ἔλλογηθέντα, ἔπιγρ.' 2) καταλογίζω, ἀποδίδωμι τὴν εἰς τινά· ΚΔΦιλμ.18 εἰ δέ τι ἀδικεῖς σὺ ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλάλοει' || κ. παθ. καταλογίζομαι· αὐτ.Ρωμ.5,13 ἀμαρτία δὲ οὐκ ἐλλαγοῖται μὴ ὄντος νόμου.

ἔλλογῶς ἔπιγρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔλλογον βῆλλ., μετὰ λόγου, φρονιμῶς, συνετώς· Εὐστ.Παν.263,49 σενμῶς πολιτευόμενοι καὶ ἔλλογῶς, αὐτ.89,53 ἔλλογῶς βιοῦσιν' 2) νεώτ. ἐν μέτρῳ, λογικῶς χρῆσις· 3) διὰ τοῦ λόγου, τῆς ὁμιλίας, μετὰ λόγου· Νικ.Χων.ἐν Σαβ.1,98 διόρας στόμα καὶ διατρωνάσα ἐλλογῶς.

ἔλλοιοι ἴσθ. κ. ἔλληγες οἱ ἐν Δωδώνῃ, καὶ οἱ ἱερεῖς· πρβλ. Σελκίο.

ἔλλοιπος-ον ἔπιγρ. ἑλληπής.

ἔλλοπος ἴσθ. κ. ἄσθρονον, ἄσθρον, καὶ οἱ λεπίδωτοι καὶ ἄσασες καὶ τραχεῖς.

ἔλλοπεῖω ἘΜ ἔσφ.γρ. ἀντὶ ἔλλοπεῖω βῆλλ.

ἔλλοπεῖω μτγ. ἄνεως, φερεῖω· Θεόκρ.1,42 φαῖς κα γυῖον νιν ὄσον σθένος ἔλλοπεῖων.

ἔλλοπιησι ἰοί μτγ. εἶδος ἰχθύος· Νουμην.π.Ἀθην.7,326Α ἀκονίαν κίγκλωψ τε καὶ ἔλλοπιν τριχουρον (δ. ἀνάγν. ἄλλοπιν).

ἔλλοποδες (οἱ), ἴσθ. ἑλλοπίδες ἢ ἐλεῖς παρὰ Καστινῶν, γέγονε δὲ παρὰ τοὺς ἑλλοί, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθοῦς ἢ νεοτόρας ὄψεως· ἘΜ 331,53 κ. Κρατίν.408.

ἔλλοπος (οἱ) ὁ ἰχθύς ἔλλοφ· ἔπιγρ.117.

ἔλλοπῶ ἴσθ. «ἀγαθόν».

ἔλλορος (οἱ) νεβρός, τὸ νεωγόν τῆς ἐλάφου, τὸ Ἐλαφάκι· Ὀδ.Τ.228 κῶων ἔγε ποικίλων ἑλλόν.

ἔλλορς-ἡ-όν ἄσθρον, ὡς ἐπιθ. τῶν ἰχθύων, πρβλ. ἔλλοφ· Σοφ.Α1.1297 ἑλλορς ἰχθύων' 2) τὸ ἀρα. ἔλλορς ὡς οὐσ. δ. γρ. τοῦ ἑλλός βῆλλ.

ἔλλοφῆτις-ιδος ἰθί νεώτ. ἐκρηκτικὴ ὄλη, ἐν χρ. πρὸς πῆλρωσιν κοιλῶν ἐκρηκτικῶν βλημάτων.

ἔλλοφῶνος-ον ὁ φωνεῖων νεβρός, ἐλάφια, ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος· Καλλ.Ἀρτ.190 ἔλλοφῶνον Βριτομάρτιν ἔσμοκον.

ἔλλοχευσις-εως ἰθί νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἔλλογεῖω βῆλλ. ἐνέδρα, καρτέρη, παραρμόνεμα.

ἔλλοχευσις μσν. κ. νεώτ. κεραι ἐν ἐνέδρῳ, εἶμαι ἐξ καρτέρη, παραδοκῶ, παραφυλάγῳ· Πισποδ.Χριστ.Διηγ.12 καλικάνθαροι ἔλλοχευόντες.. νὰ εἰσβάλλουν εἰς τὰς οἰκίας διὰ τῶν κανηνοδύων' || μτγ. ἐπὶ νόων κτλ., ὑφίσταμαι ἐν λαθναούσῃ καταστάσει, κρύπτομαι, ἐπικρύπτωμαι· ἔλλοχεύει σαοσφατώπη νόσος· οἱ ἔλλοχευόντες κίνδυνοι.

ἔλλοχῆσις-εως ἰθί Σουίδ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἔλλογῶ βῆλλ., ἐνέδρα, καρτέρη· Ἀνάκ. π. Σουίδ. ἐν λ. δεξιός ἐπὶ πρώτῳ Ποπλιῶ ἔλλοχῆσις ἀμοιβῆς δεξιῶς γενομένης ὅδ' Ὀρμῶσιον ἐδόθη στέφανος.

ἔλλοχητῆς (οἱ) μσν. ὁ ἔλλοχεύων, ἐνεδρεῖων πρὸς ἀραγῆν, ἐπιθεῖων, ἐνδρευρῆσις· Μετοχ.Θ.ἐν Σαβ.1,166 ἀνδρῶν.. καὶ Βοσκημάτων ἔλλοχηται.

ἔλλοχησις ἔλλογῶ βῆλλ.ἰθί, εἶμαι ἐν ἐνέδρῳ, κῶνα καρτέρη· Εὐρ.Βάκχ.722 ἔλλοχῆσις

φῶδας κρύφαντες αὐτούς' 2) μτγ. τοποθετῶ εἰς ἐνέδρῳ, βάω ἀνθρώπουσ ἀετ' καρτέρη· Πλούτ. Φιλ.14 ἔλλοχησι τοῖς περὶ τὸ ἄστυ βέβροισι καὶ ἄλοφισ πολλοῦσ ἔχοντασ ἔχηκεριθια.

ἔλλοχῶ-ώω (λόχοι) κ. μσν. ἐνεδρεῖω, εἶμαι ἐν ἐνέδρῳ, παραρμόνεμα, παραφυλάγῳ, κῶνα καρτέρη· Πλάτ.Ἐσοπί.165D ἔλλοχῶν ἐν πελασσοῦσ ἀνὴρ μισθοφόρος, Ὄωμ.Μ.176 τῶν τοῖς βεμοῖσι ἔλλοχῶντων πενήτων' || ὄμ.· ὄμ. κ. μετ· Φάλ. ἔπιστ.5' 2) κ. μτγ. ποιοῦμι ἐνέδρῳ κατὰ τινος, τοῦ στήνῳ καρτέρη, τὸν παραρμόνεμα· Αἰλ.Ζ1 6,4 μέλλοντες ἰοί ὄρκογοντεῖ ἔλλοχῶν ἢ ἀνθρωπον ἢ θῆρα' || ἀναμῆωσ πινά, ἴνα ἐπιθεῖωσ κοτ' οὐτόσ, ὁθ. ἐπιδουλεύομαι τινά· Πλάτ.Συμπ.213B Σωκράτης οὐτος· ἔλλοχῶν αὐ με ἐνταῦθα κατέκεισσι· 3) παθ. εἶμαι πλήρῳ ἐνεδρεῖωτος· Ἀλκίφρ.2,3 Νεῖλω ἐλλοχῶμενον τοσοῦτοσ κακοῖσ τεῖς ἐν ἐνεδρεῖωσ τοσοῦτα θῆρια1.

ἔλλοφ-οπος (οἱ) ἢ ἄσθρον, ἄσθρονον, ὡς ἐπιθ. τῶν ἰχθύων, ὁ ἔλλοπος, ἑλλός· Ησίοδ. Α.212 ἔλλοπος ἰχθύσ, Λυκόμρ.1375 ἔλλοπος μνησὸ δίκαν' 2) τὸ ἄρ. ἔλλοφ ὡς οὐσ. ὁ ἰχθύς· Νικ.Ἀλεξ.481 πᾶς δὲ παρὰ δροκῆσσι φανεῖς ἔχφαται ἔλλοφ, Λυκόμρ.600' || εἶδος ἰχθύος θαλασσίον· Ἀριστ.Ζ1.505α,15, Ἀθην.2,949' 3) ὄπισ· Νικ.Ἐπιρ.490.

ἔλλυες ἴσθ. «ζῶα ἐν τῷ Σμαρῶνῳ ποταμῷ».

ἔλλυπος-ον μτγ. ὁ ἐν λήνῳ ἡν. θλιμμένος, λυπημένος· Πλούτ.Ἠθ.621Α ἔλλυποι δὲ καὶ περὶ κότες ἰσάρον μεβῶκονται ἐσθῶων καὶ ἰλαρῶν.

ἔλλυσιον ἴσθ. «ἐκλύσιν. Κρήτες».

ἔλλύσταν ἴσθ. «οἰκτρότατος».

ἔλλύτης ἔπιγρ. ὄωρ. -ας ἴσθ. «ἐπλάκοις τῆς· θυέτω.. ἐλλύτας ἐκ πυρῶν.. καὶ τυροῦ κανυροῦ».

ἔλλυθῆσι ἴσθ. «ἐπιστάται, διατριβεί».

ἔλλυχνιάς ἰσθ. κ. πῶπ. ἔλλυχνιον πῆλιμ, θέτω θρυσάλια εἰς λόχον, βάωσ φηλὶ σὸ λόχῳ· Πῶπ. ἄλλο ἔλλυχνιον λαθῶν ἔλλυχνιασιν (τῷ λόχῳ) κ. παθ.· Διοσκ.1,72,4 ἄλχων.. ἔλλυχνιασμένον.

ἔλλυχνιον (τῷ) κ. νεώτ. ἡ θρυσάλια τοῦ λόχου, τὸ φηλὶ· Ἠρ.2,62 ἐπιλοπῆ δὲ πῶν λυχνῶν ἔπεισι αὐτὸ τὸ ἔλλυχνιον καὶ τοῦτο καίεται πανύχον, Ἰππ.Γυν.Φῶσ.26, Θεοφρ.Χαρ.0,13' || γρ. ἔλλυχνιον ὄρει ἐπὶ ἐργασίῳ μαρτυροῦσθς κνικτερῆν ἀργυρίων, κ. καθόλου ἐπίπουν προσάστειων, ὁθ. ἐξεζητημένης· Πλούτ.Δημ.8 ἔλλυχνιον ἔφασεν ὄρειν αὐτόσ τὰ ἐνθυμῆματα' 2) εἶδος ἐπιδῶσεως χειρουργικῆς· Σωκρ.2,11, Γαλ.0,954.

ἔλλυχνιωσῆς-ἡ-όν μτγ. κ. μσν. ὁ ἐκ θρυσάλιας, ἐξ ἔλλυχνιου· Γολ.14,795 ε-μοτός, Παῦλ.Αἰ.3,24.

ἔλλυθῶμαι-όμαι ἀποθ. μτγ. λυμοῖσμαι, φέρω σισχύνην εἰς τὴν, ἀμρῶσ· Ἀντων.Λιβ.11,7 ἔδισαν ἀφύκτῳ δεσφῷ, ὅτι ἐνελάθωσ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδρόου.

ἔλλῶτια (τῶ) ἐνν. ἱερὰ, ἐορτῆ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνῶν ἐν Κορινθῷ· Πίνδ.Ο.13,40, πρβλ. ἑλλῶτια-ίς ἢ ἴσθ. «ἐορτῆ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ».

ἔλλῶτια ἢ ἑλλῶτις-ιδος ἰθί ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῶν ἐν Κορινθῷ· Σχόλ.Πίνδ.Ο.13,56' 2) κατ' Ἀθην.15,678Α «Σέλευκος δὲ ἐν τοῖς γλώσσισι ἑλλῶτιθα καλεῖσθαι φησι τὸν ἐκ μνηρῆσ πλεκόμενον στέφανον, ὄντα τὴν περιμέτρον ηἰχῶσι εἰκοσι, πομπεύειν τε ἐν τῇ τῷ ἑλλῶτιων ἐορτῇ».

ἑλλῶτικὴ λειμῶσιον ἴσθ. «ἡ λεπτὰ σχοῖνος».

ἑλλῶτια ἴσθ. «ἐορμήματα, ἐνελελάτωσ, σασνῶματα».

ἑλμίνθισις-εως ἰθί νεώτ. ἰσπρ. νόσος προκαλουμένη ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐντερικῷ σωλήνῳ ἑλμίνθων.

ἑλμίνθισιαι (οἱ) νεώτ. ζῶολ. οἰκονεία καλεομένη ἐντόμων τοῦ ἄερ. τῶν κοιλιοκότρων.

ἑλμίνθιον (τῷ) ὄνοκον, τὸ ἐλμιν βῆλλ., μικρὸσ σκῆλις· Ἰππ.Ἐπιθ.4,16, Ἀριστ.Ζ1.570α,14 ὅτι ἐνιαῖς τῶν ἔχελων ἐλμίνθια ἐγγίνωνται

έλμινθία-άω κ. νεώτ. νοσώ εξ έλμινθιάσεως βλλ.: 'Αριστ.Ζι 612α,31 αΙ δέ κύνες, όταν έλμινθισάν, έσθισινο το σίτου το λίλιον.

έλμινθοδότανον (το) μτγν. κ. νεώτ. βότανον βαρειακόν των έλμινθιάσεως βλλ.: 'Αλέξ.Τραλλ. 'Εμ.2.595P. 2) νεώτ. έλμινθοχοροτ. βλλ.

έλμινθοειδής-οός-ές νεώτ. ό όμοιάζων πρός έλμινθα: έλμινθοειδή παρσίτια.

έλμινθοκτόνος-ον νεώτ. έπι φαρμάκων, ό κτείων, ό καταστρέφων τάς έλμινθας.

έλμινθολογία νεώτ. τμήμα τής ζωολογίας, πραγματεύομενον περί των έλμινθων.

έλμινθολογικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις την έλμινθολογίαν.

έλμινθοχοροτ (το) νεώτ. μείγμα διαφόρων θαλασσίων φυκών, έν χρ. ώς άνθελμινθικόν, ά έλμινθοδότανον βλλ.2), λεβιθογόροτο.

έλμινθοειδης-οους-ες κ. νεώτ. ό όμοιάζων πρός έλμινθα: 'Αριστ.Ζι 538α,5. 2) ό πλάρος έλμίνθων.

έλμινγινος(ή) κ. νεώτ. κ. έλμινγ. κ. έλμινγος ('Ιπν.1, οίτ. κ. έλμινθα ('Επιγρ.1, πλθθ. κ. έλμινγος, όστ. έλμινθ κ. έλμινθ ακολής ποραστικώς ζών έν τή έντερική σελήη άνθώπων και ζώων, λεβίθα, λεβίθρα, όρνιγγας: 'Απ.Νούσ.4,54, ούτ.'Επιδ.1 από δέ κοιλίης έρεθισμύ όγρά ταραχώδεσ διηλθε μετά έλμίνθων, 'Αριστ.Ζι 551α,8 αΙ καλοόμεναι έλμινθες' όστι δέ αύτών γένη τρία, άισος. [154. 2) ειδ. ανώληξ παραστικώς ζών έν τοις σπύροις: 'Αριστ.Ζι 548β,15.

έλμινγη (ή) κ. νεώτ. είδος πόσος φώμενον έπι λειψώμενων τσίχων, ώς και σεσηπότεων κορυμών δένδρων, μετά λεπτόν και ύπερόχρον φύλλον και σπερματίων προκυλλοόμενων εις τά λιπάτα, ή νεώτ. έλμινγη ή φαρμακευτική βλλ.αί.άισος.4,85' || νεώτ. βοταν. γένος ποιδών φυτών τής οικογεν. των κινδοειδών ής είδος έλμινγη ή φαρμακευτική, όημ. περιθωκίς, άνεμυροτό, καλλιτρίδα. 2) το φυτόν περιλλοκόκυλον βλλ., το άρσούροισ: άισος.4,39. 3) το φυτόν μιλός βλλ. τριχόστια: Ψιδισκ.4,142. 4) έλμινγη μείζων το φυτόν περιλλοόμενον: αút.14.

έλμινγη (το) νεώτ. βοταν. τάξις δικτυληδόμων φυτών, ά. παριετικώ.

έλξεις-εως (ή) κ. νεώτ., όημ.-η ή ένέργεια και το άποτέλεσμα του έλκω, το ά σύρτη και, το τράβηγμα: Πλάτ.Πολ.391B τάς τε άν 'Εκτορος έλξεις περί το σήμα του Πατρόκλου, αút.'Αλκ. [122C Ιματίων έλξεις. 2) κ. νεώτ. φασ.δύναμις έπέλυκωσας, προσελκύουσα, τένουσα και ώ φέρη εις έπαφή φυσικά σώματα: Πλάτ.Τιμ.80C και τά θαυμαζόμενα ήλεκτρων περί τής έλξεως || ειδικώτ. έν τή νεώτ. φασ. δύναμις ένεργοούσα εις τών υλικών μορίων ή σωμάτων ούτως, ώστε ταύτα να συνωά πρός άλλα και να τριπώνται έν συνωή: μσγνθική-ήλεκτρική έλξεις' || παγκόσμιος έλξεις ή τών ορατών σωμάτων' μοριακή έλξεις | δύναμις τένουσα εις προσέγγισιν τών υλικών μορίων και διατρήσεια τίν συνωχίν αυτών, ην άσκούσι ταύτα, όταν εύρισκώται εις μικρά άπ' άλλήλων άποστάσεις: 1) 3) δδ. μγρ. ή προσελκύουσα δύναμις, έλκυστικότης, γρητιεία, βέλγητρον: ή έλξεις τής παλιτικής- τών σπόρ., γυναικά με μεγάλη έλξη' πρβλ. φρ. γυναικά πού τραβάει. 4) νεώτ. χημ. ή τάσις των στοιχείων να σχηματίζωσιν ένώσους μεταξύ των, ά χημική συγγένεια. 5) όμ. νεώτ. δύναμις, ένέργεια έλασώσασα, δδ. κ. χρησησομοιομένη πρός μεταφοράν, μετακίνηση άνδρώπων ή πραγμάτων: έλξεις δι' άνωτ.-δι' ήλεκτρισμόν, ίππος έλξεως (ά. ίππος έλάσεως) || έλξεως ύψηροτάτη ειδική ύψηροτά των αϊθρ., ή έπαρείων, έμπλεκουμένη τήν συντήρησιν των μηχανημάτων έργοσασσών: 6) όμ. νεώτ. γυνμ. ή δι' ίσοσθένος κάμφεω των βρα-

χιώνων προσέγγισι του σώματος πρός τή, άφ' όύ το σώμα έξερπάται, γυναιστικόν όργανον, οίον μουζόκυον, τραπέζιον κττ.: 7) τάσις, τέτωμα, είδ. έπι τούτου: 'Ηρωμ.Βελον.75,10. 8) είδ., ρόφισος, κατάποσις: Παύλ.Σιλ.Έφρω.82. 9) ναυτιλ., διαθέσις πρός έναίον: 'Ιπν.Κωσ.ακ.55. 10) είδ. νεώτ. συντακτ. σχήμα καθ' ό έλξεις τής συμφωνεία κατά πτάσιν, έγκλιση ή χρόνον πρός έτέραν έν τή αύτή προτάσει συνεφεροόμενη ή και ύπονοουόμενη και ούχι πρός τήν έν άναφεράσει.

έλληγες-ιδος (ή) μτγν. ή έλλην βλλ.: Ψιδισκ.4,39.

έλωδιος-ον νεώτ. ό εις τά έλη ζών ή φώμενος, είδ. έπι φυτών, ό εις έλωδιές τόπους άναπτισσόμενος, εύδοκίμων: έλωδια ζώα-φυτά || το ούδ. πλθθ. έλωδια ώς ούσα, κατηγορία ένύδρων φυτών του όθρίοισ, των μονακυτταληδώνων.

έλογνης-οός-ές νεώτ. 0. έλογιονής 0 εις έλη γινόμενος, άναπτισσόμενος, 0 εκ των έλων προκίτων: έλογνης ούσι- κωμωδης-πυρετοί.

έλόγω μου-σου-του (της) κ-ως-σας-τους κ. του λόγου μου-σου-του κτλ., ήτοι το έλόγω ή το λόγου πάντοτε έν συνεκφ. μετά τής προσωπ. άντων, έγκλιτ. τή, έπι β' κ. γ' προσ. άντι σφ., αύτός, σεις, αύτοί εις ένδ'έν ενσασίωμ, ή κ. άπλώς 0ς φιλόσοφον έμμεσος έκφρασις, ά. ή άφεντί σου-του κλπ. συγγ., έντονώσασα. ή σύνεστις σου: έλόγου σου, γέροντά μου-δεσποτή μου-κυρ δάσκαλα, 'Εσφαλ.Όδ.Α.406 'ό ποδός να 'ν' έλόγου του; -άν βέλαιε, έλάτς κ. έλόγου σου (ή και του λόγου σου) στα βαρβάρια: 2) έπι α' προσ. ώς μετροπρονεστέρα, του έγώ, έμεις έκφρασις: έλόγω μου, άφεντί, θά σά φησίου, -του λόγου μεστό δεχόμεσας: 3) πολκίσις έπι β' κ. γ' προσ. σωματικώς (ή έντοτε κ. έπι α' προσ.) ειρωνικώς: του λόγου του κάνε τόν πλοούσο, -έλόγω μου σήμερα είμαι άδερκορος, -έλόγω της είναι σιγανασπασιδία, δ. διατ. (πρός φεύστας ή άπασιτώνας) έλόγω του τά λέει καλά κ. έλόγω σου καλύτερα, | μ' άλλίως τά καλοέξερουμε κ. έμεις άπ' πρωτύτερα.

έλοδερμίδα (ο)ι νεώτ. ζωολ. οίκωγ. έρπετων του όθρίοισ, των σαυρών, άπαντάσιν έν 'Αμερική.

έλοδυσία (ή) 'Ηστ. «ήλιουδυσία».

έλοδάλασσα (ή) νεώτ. λιαν άβαθής λιμνοθάλασσα, μετατροπόμενη έντοτε εις τελαματώδη έκτασιμ, εις παραθαλάσσιον έλος.

έλοίζα (ή) όημ. το φυτόν λιπνία ή κίτροσμοκ.

έλοισμ, έλοισμν, έλόισμν βλ. αϊρψ.

έλοισμιαστικός(ή) νεώτ. ή διά το έλωδους λαομωδιού μίνασις, έλονοσία ή βία, προσβολή.

έλοισμιασία (ή) νεώτ. ή έλοισμιασ βλλ.

έλος ποι. όόρ. του αϊρψ βλλ.

έλονόγος-ον έπι ζώων, 0 εις έλωδιές τόπους γινόμενος, έσφ. φρ. άντι έλο-: 'Ιπν.Εύχρ.2,49.

έλονοσία (ή) νεώτ. κ. όημ. λομώδης νόσος εκ τής έν τώ σώματι παρουσίας του έλωδους λαομωδιού χαρακτηριζομένη υπό πυρετικώ παροξυσμών, ά. έλωδιές πυρετοί, όημ. κ. θέρμεις.

έλόνης 'Επιγρ. άντι έλοισμ.

έλοπιδαι (ο)ι νεώτ. ζωολ. οίκωγεία ή ζωών του όθρ. των φυσοστήτων. 2) οίκωγεία κολεοπτερόων έντόμων του όθρ. των άρθροκρκεων.

έλόρνης-ιδος (ή) νεώτ.ζωολ. γένος έλοβίων πτηνών, τής όμοιογενείας των ραλλίιδων, ά. γαλλινωδων.

έλος-εος-οσις (το) κ. νεώτ. κοιλη έδαφική έκτασις καλυπτομένη υπό έδαθών, μονίμως λιμναζόντων ύδατων, τέλια, βάλτος: Όδ.β.474 δόνακος και έλος, 'Ηρ.1,191 τόν γάρ ποταμόν διώρυξη έσπαγών εκ τήν λιμνην έούσαν έλος, Ξεν.'Ελλ.1,27, -ή άποθρήσαντες τών θαλασσίων έλών || είδ. χαμηλόδ βαλτώδης τόπος, λιμνών, βαλτολιθώδων: 'Ιλ.Υ.221 του τριχίχλιατ ήπποι έλος κάτω βουκο-

λόοντο, Θουκ.1.110 Ἀμυρταίω τοῦ ἐν τοῖς ἑλεσι βασιλέως 2) Ἦσ. « οὐφύμας τόπος ἢ μεθός ποταμοῦ », αὐτ. « οὐνδοῖροι τόποι » Ἀπολλ.Ρ 2.1283.

ἑλαιοθήριτες (ἰ) νεώτ. ὄρυκτα, παραλλαγή τοῦ λευκοῦ βλλ.

ἑλοσκάθιον (ἰ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν σφόν τὸ κορυμβοθές, τὸ νεροσίλινα.

ἑλότυρος (ἰ) νεώτ. λατρ. πυρετός ἐλώδης ὄμα καὶ τυφοειδής.

ἑλοδυακός ἦ-όν νεώτ. γεωλ. ἐπὶ ἐξόφου, ὁ ἀπαγόμενος εἰς τὸ ἐλοῦθρον βλλ.

ἑλοθῖον (ἰ) νεώτ. γεωλ. ἐπιφανειακὸν πράγμα πορομένο εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν ἐνδὸ παρήχθη δὲ ὀμοσπυράσκειας.

ἑλοθερος Ἐπιγρ. θοαρ. τ. τοῦ ἐλοθερος βλλ. **ἑλόουτρον** Ἦσ. « ἑλυθρον, ἦγουν κλυθρον » (ἴθδ. λακ. τ. τοῦ ἑλυθρον).

ἑλοφωμιατῆς-ως (ἰ) νεώτ.κ-ίως λατρ. φωματῆσις μετ' ἐλονοσίας ἢ ἐξ ἐλονοσίας προελθούσα.

ἑλοχαρής-ας-εῖ νεώτ. ἐπὶ ζώων ἢ φυτῶν, ὁ γαιώδης, ὁ ἀρεσάμενος ἐν διαστήθῃ ἢ νὰ φύηται εἰς τὰ ἔλη, ὁ ἐν ἑλεσι εὐδοκίμων.

ἑλοφ-οπος (ἰ) ὄρυγ. τοῦ ἐλοφ βλλ.: Μάτρων η. Ἀθην.4.136Α τῶν δ' ἄρ' ἑλοφ.. ἠγεμόμενευ.

ἑλόω ἰων. ποι. τ. τοῦ ἐλόω βλλ.

ἑλπισα Ἦσ. « ἠλπίζον ».

ἑλπίδα (ἰ) ὄμη. ἢ ἑλπίς βλλ., ὄρηφρ. ἄληθ. ὄρηφρ. **ἑλπιθερός**-ἦ-δ ἑλπίς. ὄν ἢ ὁ ἐλπίζει τις ἐν ἔλθῃ, ποῦ τὸν περιμένει, τὸν ἀπαντρεῖ, ἄ. ἐλπιστός 2) ὁ παρέχων ἑλπίδας, ἐλπιθοφόρος, φέρων.

ἑλπιθοφόρος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. ἐλπιθοφόρος.

ἑλπιθακός ἦ-δ ὄμη. ὁ παρέχων, ὁ γεννῶν ἑλπίδας Ἐρδ.Μαθ.2.70 ἑλπιθακὸν στυπιδάνητρα.

ἑλπιδοθήρης (ἰ) ΑΠ ὁ παρέχων ἑλπίδας, ἐλπιθοφόρος ἘΠ7.525δ.

ἑλπιδοκοπή-τω ἠγν. κ. μιν. κατευθύνω, παραπλανῶ δὲ ἀπατήλω ἑλπίδων Ἐξέτ. Ἐπιγρ.Μαθ.6.26 αἰετὶ δὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν ἐλπιδοκοπούσας ἢ μὲν. παραπλανῶμαι, βαυκαλέωμαι ὑπὸ φροῦδων ἐλπίδων Ἐστ. Ὀδ.1700.56 ὁ τάνταλος, πρὸς οὗδεν τι τέλος χρῆστών ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος.

ἑλπιδοκόπος (ἰ) ὁ ὑπὸ ἀπατήλων ἐλπίδων κατευθόμενος ἘΠσ.Στεφ.ἐν λ.

ἑλπιδοθνοῦς-ον κ. ὄσαναρ.-οος-ον (ἰ, ἡ) ἠγν. ὁ ἀποπνέων ἢ ὁ ἐμψνέων ἐλπίδα ἘΨχρυσ.Λογ.27.

ἑλπιδοποιή-έω σχόλ. παρέχω ἐλπίδας.

ἑλπιδοτριβήσις-ως (ἰ) ἠγν. ἢ ἐπὶ μακρῶν χρόνων ἐλπίς ἘΠαχυμ. Ἄνδρ.Παλ.2.30.126Α τὴν τῶν πολλῶν ἐλπιδοτριβήσιν.. ὀυπετιμένονοι.

ἑλπιδοφόρος (αι-οί) ἠγν., νεώτ. κ. ὄμη. ὁ φέρων, ἐμψνέων ἀγαθὰς ἐλπίδας, ὁ φέρων ἐλπίδας ἘΨχρυσ. 7.264.23 ἐλπιδοφόρον ἄνθος, -ἐλπιδοφόρον ἀγγελμα, -ἐλπιδοφόρος προσπῶθειες.

ἑλπίω κ. μιν. νεώτ., ὄμη. κ. ὄρηφρ. (ἀτ. μέλλ. ἴω, ἠγν.-ἰσω, ὄρηφρ. ἠλπισα, ἠλπίω (ἰδοῦν Ἐπιγρ.) ὄμη. ἠλπίσα κ. ὄρηφρ. παρὰκ. ἠλπίκα, ὑπερσ. ἠλπίκειν, ποῦ. ὄρηφρ. ἠλπίσθην, παρὰκ. ἠλπισμαί, ἀτ. τ. τοῦ ἐλπομαι ἐν χρ. κ. ὑπὸ τοῦ Ἦρ., προσδοκῶ, ἀναμένω κυρίως ἀγαθὸν ἐλ. ἀπαντρεῖω μετ' αἰτ.: Αἰοχ Ἐπγ.589 οὐκ ἄξιμον ἐλπίω μόνον, αὐτ.κα. 539 ἄκος τοματοῦ ἐλπίσασα πημάτων, -ἠλπίζει μεγάλια κέρδη καὶ ἔχασε καὶ τὰ κεφάλαιά του, παρομοῦ ὄπου ὄρηφει καὶ ξεγαλιόζεται γλιγγορα ξεγαλιόζεται ἢ ὄμη μετ' αἰτ. κ. ἔμπα. διορισμοῦ ἰπαρὰ τινος, ὄμη ἀπὸ ἐναντίας Ἐεν. Ἀπομιν.4.3.17 παρ' ἄλλων.. ἠλπίζων, -μην ἠλπίζεις τίποτα ἀπ' αὐτῶν ἢ συνήθ. μετ' ἀπαφρ. μέλλ. νεώτ. κ. ὄμη. μετὰ τέλ. ἢ εἰδ. προτάσ.: Ἦρ.3.143 ἐλπίζων δὲ μιν ἀποθανέσθαι ὁ ἀδελφεός, Αἰοχ.Πέρο.746 Ἐλπίσηποντον.. ἠλπισε στήθεσιν ἄθαντα, Θουκ.4.71 ἠλπίζων γὰρ καὶ μόχνην ἑκάτεροι ἴσασθαι, -ἠλπίζων τὰ λόβω χρήματα ἑως αἰθρίον ἰθὶ ὅτι θάλα-

βωί, Ζερβ.Μετφρ. Δ.Γ 133 ἐλπίζοντας τὸ σκληρὸ πέλεμο τὰ πάσην ἢ κ. περ. μετ' ὄρηφρ. κ. τοῦ ἄν.: Ἦρ.3.151 οὐδὲμ ἐλπίζων ἐν ἡμίονον τακίον, Πλάτ.Πολ.453D ἢ κτ. παρὰ. τοῦ ἀπαφρ.: Σοφ. Ἦλ.1281 ἔκλυον ἄν ἐγὼ οὐδ' ἐν ἠλπίσῃ οὐδᾶν ἔνν. κλάσση ἢ κτ. παρὰ. τοῦ ἄν. Ἐεν. Ἄγνα.7.6 ἠλπίζων ἐλπίν τὰ τεχνᾶ ἢ ὄμη. μετὰ τὸ ὄνηε κ. μέλλ.: Ἐρ. Ἦρ.αὐλ.1051 μὴ γὰρ ἠλπίσας οὐδ' ἔμ' ἔκβαλει ἢ κ. παθ.: Σοφ.ΟΚ 1103 τὸ μηδισμὰ ἠλπισθῆν.. σῶμα, Πλάτ. ὁ ἠλπισθεῖ ἀποκράτωρ 2) κ. μιν. ἐπὶ κακοῦ, προελθῶν, φροδοῦμαι Ἦρ. 8.12 ἐλπίζοντας πάγγυ ἀπολέσθαι, Σοφ.Τρ.111 κακὸν ζῶσαντων ἐλπίζουσαν αἰσαν, Ἀριστ.Ἐπιγρ. 956 τοῦτ.. τὸ κακὸν οὐδέποτε ἠλπισα ἢ κ. μετὰ τὸ μὴ μετ' ὄρηφρ. ὀνοιακτ.: Ἦρ.1.77 οὐδὲμ ἐλπίσας μὴ κοτε ἔλασα ἢ μιν. μετ' εἰδ. προτάσ.: Πρόδρ.1.282 ἐλπίζοντας εἰ χαλὰ τὸ σπῆνν τὰ τοῦς νήσιν 3) ἐπὶ ἀχαριστῶν πραγμάτων, πιστεύω, νομίζω, μετ' ἀπαφρ. ἐνεστ.: Ἦρ. 1.30 ὁ μὲν ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλιθώτατος, Αἰοχ.Ἐπγ.76 Εὐνά δ' ἐλπίω λέγειν, Πλάτ.Πολ. 573C ἐλπίζει δύναται εἶναι ἄρχην ἢ ὄμη. μετ' ἀπαφρ. μέλλ. ἐπὶ μελλόντων γεγονότων ἢ ἡμ.42 οὐδᾶν ἕκαστος ποιήσιν ἐλπίζων ἢ νεώτ. κ. ὄμη. μετὰ τέλ. ἢ εἰδ. προτάσ.: ἠλπίζα νὰ ἐπανέλθω ταχέως, -ἐλπίω πῶς θὰ ἐμπερθεύω ὡς τὸ μεσομέρι 4) κ. νεώτ. κ. ὄμη. βασίζομαι, στηρίζομαι ἐπὶ τινος πρὸς ἐπιτυχίαν ἀγαθῶ ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ, μετ' ἔμφορ. διορ. (ἐπὶ τινι ἢ τινι, εἰς τινι, ἐν τινι, πρὸς τῇ: ἘΔρωμ.15.12 ἐπ' αὐτῷ ἔθην ἐλπισοῦν, αὐτ' ἴω.5.45 Μωῦσῆς εἰς ὄν ὄμεις ἠλπίκατε, -ἠλπισα εἰς τὰ φιλικὰ τοῦ αἰσθηματά, Βαλααρ. Ἀχ.Παρόσχ.36 στὸν κάσμον μιν ἐλπίσας ἢ κ. μετ' ἀπλ. διατ.: Θουκ.3.97 τὴν τυχὴ ἐλπίσας 5) νεώτ. κ. ὄμη. ἀπολ. ἔχω, τρέφω χρῆστας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλιον ἢ παρ' ὄσα καὶ ἄν ὄψησιν, δὲν ἔπασαυ ἢ ἐλπίζω.

ἑλπίς-ιδος (ἰ) κ. μιν. κ. νεώτ., ὄμη. ἐλπίδα βλλ. προσδοκία ἀγαθοῦ τινος ἐπιθυμητοῦ ἢ ὄδη.Π101 εἴ τι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, Αἰοχ.κα.192 σαινοῦμαι δ' ὄπ' ἐλπίδος, Κἀ Ρωμ.5.4-5 ἢ δὲ δοκιμῇ ἰκατέρωθεν ἐλπίδα, ἢ δὲ ἐλπίς οὐ κατ' ὀνομαζέται ἢ ἐν πληθ.: Πινδ.Π.249 θεὸς ἀπαν ἐπὶ Φελπίδεσσι τέκμαρ ἀνέτα, Αἰοχ.Πέρο.804 κενάσιν ἐλπίσιν πεπισμένους, Μέν.Μόν.42.2 ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς θρωτῶν, παρομοι. Ἄντιφ.123 πενίμων ἐπὶ τὰς ἐλπίδας, Εὐδοκ.10.7 κἀπτοσας ἀδρας ἐλπίδας σισυμένοι ἢ ἡ κατάστασις τῆς ἀνομοιῆς, τῆς προσδοκίας ἢ Σοφ.ΟΤ 771 ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἔμοδ βεβώτας ἢ μετὰ γεν. ὄνοικειμ. κ. ἄντικ.: Θουκ.2.89 καταλάσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ ἢ κ. μετ' ἔμφορ. διορ. (εἰς τινι, ἐν τινι, περὶ τινος) Ἐουκ.3.14 αἰ τῶν Ἐλλήνων ἐς ὄμεις ἐλπίδες, Ἐεν.ΚΠ 1.4.25 ἐλπίδες ἔχων μεγάλας ἐν αὐτῷ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.5.27 περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς οὐ πολλὰς ἐλπίδας ἔχω ἢ ἐλπίδα ἔχω ἐλπίω, μετ' ἀπαφρ. μέλλ.: Ἦρ.511 ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ δώσειν ὄμεις δίκην ἢ κ. μετ' ἀπαφρ. διορ.: Πινδ.Π.311 ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρέσασα κεν ὄφηλόν ἢ ὄμη. σμ. κ. ἐν φρ. ἐν ἐλπίδι εἰμι μετ' ἀπαφρ. μέλλ.: Θουκ.7.46 ἐν ἐλπίδι ὦν καὶ τὰ τεχνῶ τῶν Ἀθηναίων αἰρήσων βίη ἢ φρ. εἰς ἐλπίδα τινὸς ἐρχεσθαι ἀρχομαι τὰς ἐλπίδας ἢ Θουκ.2.56 ἐς ἐλπίδα μὲν ἠβλων τοῦ ἐλπίν, οὐ μόνον προυκρώσειτ ἢ ὄμη. εἰς ἐλπίδα ὄψασιν τινὰ, ἐλπίδας ἐμποιεῖν ἢ ὄμη. τίθεναι ἢ παρῆεν τινὲ ἐμβάλλω ἐλπίδα ἢ ἐλπίδας εἰς τινι Ἐρδ.Εκ.826 τιν' ὄψασιν μ' ἐς ἐλπίδα ἢ Ἐεν.ΚΠ 1.6.19 ἐλπίδας ἐμποιεῖν ἀνθρώποις, αὐτ. Ἐλλ.4.8.28 ἐλπίδας ὄψοδες τοῖς.. Μυτιληναίοις ἢ ἀντιθ. σμ. ἐν φρ. ἐλπίδα ἢ ἐλπίδας ἀποκόπτην ἢ καταλόβω ἢ ὄρηφωσιν, παθ.: Αἰοχ. ἄγ.505

ἠλπίζω

ἠλπίσθη

ἠλπίσθην

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

ἠλπίσθημι

πολλῶν βαγειῶν ἔλλιδων Πολύβ.3,63,8 ἀποκεκομμένη τῆς ἐλλίδος || ὄμ. ἀπ' ἐλλίδος τίθημι τὴ ἀπελλίζω . Ίώσ.ΑΙ 19,222 ἀπ' ἐλλίδος θέμενοι τὴν σωτηρίαν. || ἐκτός ἐλλίδος χωρίς νὰ ἐλλίξῃ τις, χωρίς νὰ τὸ περιμένη : Σοφ. Ἀνι.330 ἐκτός ἐλλίδος σωθεῖς. 2) κ. μόν., νεώτ. κ. ὄμ. προσδοκία, ἀναμονή, ἰδ. ἐν φρ. παρ' ἔλλιδα : Σοφ. Φιλ.882 εἰσὶν δὲ παρ' ἐλλίδα ἀνώδυνον βλέποντα, Διγεν. Ἀκρ.549 ἢ ἀπροσδοκίως χαρὰ ἐλλοῖσα παρ' ἐλλίδα. 3) φόβος μελλοντος κακῶ : Λοκκ.Τυραν.3 ἀναλλοξάς . . τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλλίδος, Λιθῶν.Λόγ.64,48 ἐλλίδι πηλῶν || ἀνίσχυρος σκέψῃς περὶ τοῦ μελλοντος : Εὐρ. Ὀρ.859 προσήλυτον ἐλλίς, ἢν φοβουμένη πάλαι τὸ μέλλον ἐξετακόμενον γόους, Πλάτ. Νόμ.644c φόβος μὲν ἢ πρό λύπης ἐλλίς. 4) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἐφ' αὐ τῆς ἐλλίσε, σπρῆζει τὸ μέλλον του, τὴν σωτηρίαν του . Αἰσχ.Χο.776 Ὀρέστας οἰχεται, ἐλλίς δόρυμ, Μηναί.128 Ὀρθρ. ἡ ἐλλίς ἡ βεβαία καὶ ἀκαταλόγητος || νεώτ. κ. ὄμ. κ. τὸ ἐπιζόμενον πρόγραμμα, ἔλλισμα ἢ συνήθ. μετὰ τοῦ μόν., ὁ κληρονομία αὐτῆ εἶναι ἡ μόνη ἐλλίση μου, ὁ γίος μου εἶναι ἡ ἐλλίσις μου.

ἔλλισα (ἡ) ὄμ. ἡ ἐλλίσις βλ. : Γρυπ.Σκ.Τερρ.106, 28 σπιθὰς ἰδέα οὐδ' ἔλλισα δὲν ἐγὼ μείνει.

ἔλλισις-εως (ἡ) μόν. ὄμ. ἐλλίσις βλ.λ., τὸ ἐλλίξω, ἡ ἐλλίς : Ἀχιλ.Ὀνειροκρ.71,52 εὐρήσει δόναμι καὶ δόξαν ἐν τῇ ἐλλίσει . αὐτῶ.

ἔλλισμα-ατος (τὸ) ἡ γιν. τὸ ἐπιζόμενον πρόγραμμα κ. ἡ ἐλλίς : Ἐπικ.ἀποδ.68, Πλούτ.ἠθ.1089D τὸ περὶ ταύτης πιστόν ἐλλισμα || κ. πληθ. : Δίων Χρ. 20,24 ἐπιθωμάτῃ τε καὶ ἐλλίσματῃ.

ἔλλισμός(τὸ) ἡ γιν. τὸ ἐλλίξω, ἡ ἐλλίσις . Φιλ.106.Ρητ.1,288S πρόσ ἐλλισμόν ἀόριστον.

ἔλλιστις(τὸ) μόν. ὁ ἐλλίξων : Νεῖλ.Ἐπιστ.146,13.

ἔλλιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ παρέχων ἐλλίσις, ὁ προκαλῶν τὸν γένετον ἀγαθῶν ἐλλίδων : Ἀριστ. Ληθ.449b, 12 2) ἐλλιστικὸς φιλόσοφος ἡ ὁπλιὸς Μινηαί.417b, 12 ὁ ἐλλιστικὸς τὴν ἐλλίδα ὡς τὸ μόνον ἔρμασι τοῦ βίου : Πλούτ.ἠθ.668B αἱ προσαγορευθέντες ἐλλιστικὸι φιλόσοφοι συντεκνιώτατον εἶναι τοῦ βίου τὸ ἐλλίξω ἀποφαινόμεναι. 3) ὁ ἀμφεβόλου, ἀβεβαίας ἐπιστάσεως ὁ πηθός : Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.8,35 πρόγνωσις λέγεται διχῶς, ἡ μὲν . . βεβαία, ἀλλὰ θε μόνον ἐλλιστικὴ.

ἔλλιστός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἐπιζόμενος, ὁ ἐν βύσσῃ τὸ ἐλλίξω πᾶν ὃ ἀναμένῃ : Πλάτ. Νόμ.853D οὐτε ἐλλιστόν πᾶν τὸ νοσήσαι ποτε ἀν ταύτη τὴν νόσον, Ἀριστ.Ληθ.449b, || τὸ μέλλον ἐπι ζοῦσάντων καὶ ἐλλιστόν.

ἔλλισος ἴσ. «ἐλαῖον, σπέρ, εὐθύνια».

ἔλλιστονές ἴσ. «ἐλλίξοντες».

ἔλλισα, π. ἴσ. ἐλλῆλα (ἄλλὰ κ. «ἐλλεον ἠλλίξων»), παρέχῃ ἐλλίδα, τρέφῃ δι' ἐλλίδων, δίνω ἐλλίδες : Ὄδ 8 91 πάντας μὲν β' ἐλλει, καὶ ὑπὸσχεταί ἀνδρὶ ἐκστάτῃ. 2) μέσ. ἔλλισμαι, ἐπ. ἐλλισμομαι, παρσ. ἠλόρημι, ἐπ. παρσ. γ' ἐν. ἐλλετο κ. ἐλλετο, παρακ. θολπια, ὑπερσ. γ' ἐν. ἐλλῆπει, ἐλλίξω ἢ ἀναμένω, προσδοκῶ, προεκτάω τῇ μετ' αὐτ. κ. ἀποφ. μέλλ. : ἰλ.Ν 8 οὐ γὰρ δ' γ' ἀθανάτων τιν' ἐλλετο . Ἐτρώσειον ἀρηξέμεν || μετ' ἀπαρφ. παρακ. : ἰλ.Ο 110 ἔλλητο . Ἀρηί γε ἡμῃ ταυτέθω || μετ' αὐτ. πρόγμ. : ἰλ.Ν 609 ὁ δὲ φρεσὶν ἡσὶ χάρη καὶ ἐλλετο νίκην || ἡ γιν. κ. μετὰ γεν. πρόγμ. : Ἀρατ.1007 || ἀπαλ. ἐν ὄμω. φρ. ἐλλετο θυμῷ (ἰλ.Ρ 404), ἐλλετο θυμός (ἰλ.Ρ 496), ἠλλετ' ἐνί φρεσὶ (Ὄδ.1 419) πρβλ. κ. ἠράκλειτ.18. 3) ὄμ. μέσ. ἀναμένω μετὰ φόβου, προσβλεπω, φοβούμαι κακῶν τῶν : ἠρ.9,113 ἐλλόμενος θε τὶ οἰκακῶν ἔσοσθα. 4) ὄμ. μέσ. γεν. νομίζω, ἀποθέτω, μετ' ἀπαρφ. ἔνεστ. AB 1076 «ἐλλομαι δοκῶ. Κρήτες» : ἰλ.Ν 309 οὐ ποθὶ ἐλλομαι ὀδῶς ἐκείσθα

πολέμοιο . Ἀχαιοῦς, ΑΠ 5,115 ἐν φρεσὶν ἔλλου αὐτὸν ἔχειν κόλλησις || μετ' ἀπαρφ. ὄμορ. : ἰλ. Η 199 ἐλλομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθα. || κ. μετ' αὐτ. : Χρησμ.ἠ.ἠρ.1,65 σέ . . θεὸν ἐλλομαι.

ἐλλιπάρῃ (ἡ) ἐπ τ. τοῦ ἐλλίξω, μετ' ἀπαρφ. μέλλ. κ. ὄμορ. : Ὄδ.Υ 287 ἐλλιπάρῃ τοι βεβητα κακῶν ὑπαλιθῖν ἔσοσθα, αὐτ.Ζ 314.

ἐλλισα ἀπαρφ. ὄμορ. α' τοῦ εἰλω βλ.λ.

ἐλλισα μτχ. ὄμορ. α' τοῦ εἰλω βλ.λ.

ἐλλισα, ἔλλισμαι, ἐλλῶν λακων. ἀντί ἐλλῆθ, ἔλλισμαι, ἐλλῶν τοῦ ἐρχομαι βλ.λ. : Ἀριστ.Λυσ.105,118,1081.

ἐλλισαῖος ἴσ. « τὰς μυίας ».

ἐλλῶριον (τὸ) πῶπ. τὸ φωτὸν χελιδόνιον ἐν χρ. πρὸς παρορκεινὸν τοῦ κηρίου χρώματος.

ἐλλυμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου εἰς ὁ στερεοῦται ἡ ὄνις, ἀρότρουσις, ἀλετροπῆδοι : ἠολοδ.Ἐργ.430 δῶμος ἐν ἐλλύματι πηξας (ἐνν. γῆνι) . προσάρηται ἰστοβοή. 2) ἴσ. « νόσος, καὶ τὸ ἰστυθῖον, καὶ ἡ αἰών » 3) νεώτ. μέρος τοῦ κηνητοῦ οὐραίου τῶν τυφικῶν καὶ τῶν κλειστῶν τῶν πυροβόλων.

ἐλλύμναις ἴσ. « δοκαὶ ὄροφῆν ».

ἐλλυμρ ἴσ. « σπέρμα, ὁ ἐφοντες ὁ Λάκωνες ἐθθισίουν ».

ἐλλυμοσι(τὸ) φρήγιος αὐλὸς ἐκ πύζου μετὰ κερστικῶν ἐπιστοιμῶν : Σοφ.ἀπ.450 ἐλλυμοι αὐλοῖ. 2) ἐλλυμος ἰθ, πληθ. ὁ π. Πρωκ.Πέρο.1|2| τὸ φωτὸν μελίνη βλ.λ. : Ἰπν.Ἰν.2,110 πρβλ. ἐλλυμορ. 3) ἴσ. « ἡ τῆς κιδάρας καὶ τοῦ τόξου θήκη ».

ἐλλύσαι ἴσ. « ἐλλεται ».

ἐλλυστα ἴσ. « ἀμπελοσ μέλαινα ».

ἐλλυτραίος-α-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔλυτρον βλ.λ., ὁ τοῦ ἐλύτρου || ἐλυτραίος σύνδεσμος ἰνώδης δεσμῆς παρὰ τὸν ὄρχιν.

ἐλυτροειδής-οῦς-εῖς ἡ γιν. μον. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς ἔλυτρον : ἐλυτροειδὴς ἀπόψυξις (νεῶτ. ἀνατομ. τὸ ἐσώπιον σπέρμα τοῦ βουδνικιοῦ θυλάκου) 2) ἐλυτροειδὴς γιῶν θύλακος περιεκτικὸν τὸν ὄρχιν : Κέλα.718, Παύλ.Αλγ.288 ἰδ.γ. ἐλυτροειδὴς ἐν Γολ.18|2|,998 || νεώτ. ὄρογόνος θύλακος ἀποτελῶν τὸν ἐσώπιον τῶν τῶν γιῶν τῶν τῶν τοῦ ὄρχεως ἢ ὄρογόνον ἔλυτρον τοῦ ὄρχεως.

ἐλυτροκῆλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὄγκος ἐντὸς τοῦ κόλλου τῆς γυναικός, ἀπὸσθα κολπικὴ ἐντεροκῆλη.

ἔλυτρον (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. περικάλυμμα, περιβλήμα, θήκη || ἴσ. « ἐνεβλημα, πέκασσιμα, κάλυμμα, λέπυρον, δέσμα, θήκη » || δδ. εἰδ. θήκη τόξου : Σοφ.ἀπ.1043 ἰληθ ἴ . || θήκη δόρατος : Ἀριστ.φ. Αχ.1120 φέρε, τοῦ δόρατος ἀερέκλυμα μαι τοῦλύτρου || περικάλυμμα ἀσπίδος : Δδδ. Σ 20,|| τὰ τῶν ἀσπίδων ἔλυτρα || Ἐπιγρ. θήκη κατόπρου || τὸ περιβλήμα τοῦ νηπιούτου μολοῦ ἰπν. Ἀρῶρ.45 ὁ νηπιούτος οἰσὶν ἠλύτρωται ἐλύτρωσιν || ἐπὶ τῶν βλεφάρων : Ἀριστ.Ψυχ. 3,9 τὰ μὲν γὰρ ἰζῶα) χρεῖ . . ὄσπερ ἔλυτρον τὰ βλεφάρῃ || κ. ἐπὶ τοῦ οὐραίου τοῦ : Ἀριστ.Ζ1,7,8 περὶ θε τοῦ ὄμνας ὁ ὀμφαλὸς οἶον ἔλυτρον || νεώτ. ἀνατομ. ὄρογόνον ἔλυτρον θύλακος ἡ σπηλὴ ὄρογόνος περιεβλήμα τούτς τένοισας. 2) κ. νεώτ. ἀπεκκοιμημένη πτέρυξ κολοειστῶν καὶ ὀρθοπτερῶν ἐντόμων, καλύπτουσα τὴν κυρίως πτέρυγα : Ἀριστ.Ζ1,490,14 χεῖ γὰρ ἐν ἐλύτρω τὰ πτερὰ. 3) τὸ δσπρακον δσπρακοδέρμου. Ζωνορ.690 ἢ ἔλυτρα . κ. κυρίως τὰ δσπρακα τῶν δσπρακοδέρμων : Αἰλ.Ζ1,9,43. 4) τὸ περιβλήμα τῶν σπερμάτων, φλοιός : Ίώσ.Α13,7,6 || τὸ κέλυφος καρπῶν, φῶν κτ. : Ἀκλιφρ.1,22 κάρυα τῶν ἐλύτρων ἔσπρημα. 5) μτφ. τὸ σῆμα ὡς περιβλήμα τῆς φύλης βλ.λ. γήνον κέλυφος : Πλάτ. Πολ.388B τὰ ἔλα μόνον ἔλυτρον ὄρωντι, ἐν ζῶον φαίνεσθα ἀνθρώπων. 6) ὄμ. πῶν τὸ χρῆσιμεῖον πρὸς ἀπόκρυψιν ἢ προφύλαξιν : Πλούτ.ἠθ.

562C οἶον έλυτρών τι έαυτή τήν πανουργίαν περιβαλοῦσαν (έν. τήν άνθρακίνη φάση) 2) μτφ. μον. άλληγορικῶς διήγησις, άλληγορία: Τζέτ.Χιλ.10, 945 κόν Όμπροσ τοῦ λέγγθ ούς άν μη τά έλυτρω τοῦ μούθου άναπτύξῃ 3) νεώτ. νουτ. κάλυμμα έξ ούδανος πρὸς προφυλάξιν τῶν Ιστών, Ιστίων, λέξιμων κττ. τῶν πλοίων ὅπου τὸ κανοῦ τῶν κανοδόγων, ὅμη. ποικίλμοσ 9) δεξαμενὴ ὕδατος: Ἡρ.1,185 ὄρωσε έλυτρων Μίνω, Πaus.2,27,7 έλυτρω κρήνης εἰς ὃ τὸ ὕδωρ συλλέγεται || λάκκος ὕδατος πρὸς έκτροφήν ἰχθύων: Παλοστ.27.

έλυτρώω καλύπτω, περικαλύπτω: Ἰην.Άρθρ. 45 ὃ νεώτατος ὄρεισ ἠλυτρώεται έλυτρώσιον.

έλυτρώθης-ουρες μον. κ. νεώτ. ὃ ὄμοιος πρὸς έλυτρων βλλ., έλυτρωθεις: Εἰστ.Πον.18,70 μινός άνατος προκαλλήματος έλυτρώθους.

έλωσθη παθ. άόρ. σ', έξ άορ. ρ. έλωσ ένωκισθη κατά γῆς: Ἰλ.Ψ 393 ῥύμός δ' έπι γαίαν έλωσθη 2) έν μέτ. σμ. έλωσα: Ὀδ.1,433 λασην ὀπό γαστήρ έλωσθεῖς κελμῖν 3) μτγ. έν. περιεκαλύθησθιν: Άπολλ.Ρ.1,254 ένι κτερεσσιν έλωσθεῖς, Ὀππ.Κυν.3,418 έν πλοισιν έλωσθεῖς.

έλωσς Ἡσ. εἰς βούτυρον Κύπριος: πρὸλ. έλωσ. **έλωσχίον** [τό] Έπιγρ. έσορή έν Κρήτη πρὸς τιμήν του έλωσχίου Διός.

έλωσχίον [τό] Έπιγρ. μὴν τίς Κνωσσὸ τῆς Κρήτης άντιστοιχῶν πρὸς τὸν Μάϊον Ἡσίων.

έλωσχίος Έπιγρ. έπίθετον του Διός έν Κρήτη.

έλωγή Ἡσ. εἰλεγον.

έλωθής-ουρες μον. κ. νεώτ. ὃ έξων σύστασις έλουσ: Ἰην.Άερ.1 έλωθεσι χροניתα (έν. ὀσσει) 2) ένι τόπων, ὃ έξων έλθ, τέλεσται, βέλους, τελματόδωδς, βακτώδης: Θουκ.7,47 τὸ χωρίον. έλωθεσ και χαλεπόν έν 3) τὸ οὐδ. έλωθεσ ὡς ὄσος. έλος βαλτότοπος: Άριστ.Πρ.910α, 4 [πληθ. ρ] 3) ὃ βαμύμων, συγχάσων εἰς έλθ: Άριστ.ΖΜ 659α,2 έλωθεσ ὅμα τὸ ζῶον έστι και πεζῶν [περι τοῦ έλεφαντος] 4) κ. νεώτ. ὃ έκ του έλουσ προερχόμενος, προκαλούμενος, έλεγχογής: Γαλ.17 [1],889 έλωθεσ πυρετός [ἡ έλευσασία] || νεώτ. έλωθεσ αέριον τὸ μεθάνιον βλλ. 5) νεώτ. ὃ έλωθιος βλλ.: έλωθεσ φυτών.

έλωμα-ατος [τό] μτγ. τὸ έλος πθ. έν Πύθ.1,2

έλωπες Ἡσ. έσφ. άναν. αντί έλωτες βλλ.

έλωρ [τό] λ. έλ., μ. κτ. ὄν. κ. αιτ. έν. κ. πληθ., τὸ βία άποκοπτόμενον κ. άρπαζόμενον, ὀθ. τὸ άσφυρον, λεία [έν τῷ έν. ένι άτάσων πατωμάτων]: Ἰλ.Ε 488 μη.. άνδράσι δυσμενεσσιν έλωρ., γέννησθε, Ὀδ.Ε 273,Σοφ.ΑΙ.830 μη.. ριεθῶ κυσιν πρόδηλος σιωασίος θ' έλωρ κ. πληθ.: Αλοχ.1κ.800 κυσίν θ' έπειθ' έλωρα 2) έν πληθ. φόνος θάνατος: Ἰλ.Σ93 Πατρόκλοιο δ' έλωρα.. άποτισθ.

έλωρη Ἡσ. εἰλεωρησ.

έλωριον [τό] τὸ έλωρ βλλ.], ξεσκιλδι, ὀθ. ἡ λεία, βαρρ.: Ἰλ.Α 4 γύτοσ δε έλωρια τευχε κύνεσσιν, Άπολλ.Ρ 2,264 λαισθιον Άρπυισιν έλωριον.

έλωριος [τό] μτγ. ὀδρόδιον τι πτηνόν: Κλέαρχ. η.Άθῆν.332Β ὃ τῆ κρεκί προσεμεφρεθίς έλωριος [πθ. άνάγν. έρωδιός].

έλωσθη Ἡσ. εἰφοβεῖτο, έμαλακισθη.

έλωτες Ἡσ. εἰμοστωσι, ὄν έν τῷ έλει εραζόμενοι 3) ἰδιόρθ. αντί έλωπες].

έμ αντί του έν πρό χειλοφώνων, κυρίως έν Έπιγρ. **έμ** ὄμη. κτ. συγκ. κ. συνεκρ. του έ μ ε έν χρ. έπι έγκαρτερησεως, άποδοχῆς τῶ μοριαίου, άδυναμίας πρὸς μεταβολήν δυσμενοῦσ πωσ καταστάσεως: έμ τι νά γίνημι, έμ τι νά ποῦμε νά περσῆ ἡ ώρα 2) ένι δυνασνααγχετῆσεσ διά παρατεινόμενῃ ενάγῃ, ένι άπάλειας τῆς άπομον. ένι τέλοσ: έμ πάφε πιά τὸσ χύσασει, έμ δέν ὕποφείροσσι 3) έμ-έμ κ. έμ-έμ, ἡ

έμου-έμου ἡ ὄμου-όμου ὀύ μόνον- άλλῶς καί, ὀφ' ένόσ-άφ' έτέρου, και- και, άια. συγχρόνως: έμ φεύθη έμ βλάστημος, παροι. έμ κλέφτης, έμ κί άπαισιότερος [έν] κλέπτοσ κατηγορούστος ὡς κατηγόρουσ του Ι.

έμα Έπιγρ. Γόρτ. εἰσθς.

έμαγι [άκλ.] ἰγολλ.ἰθμῖ, ένι μεταλλίων ἡ πηλίων άντικειμένων ἡ οκειών, ὃ διά διαφανοῦσ έμφαλώματος, σμάτοσ, έπιεκαλλόμενος πρὸς προφυλάξιν ὀπό χημικῶν επιδρωσῶν ἡ και πρὸς διακόσμηση, έμφαλωμένος, σμαλωμένος ὡς ὀσος, τὸ έμαγι έμφαλωμένοσ μεταλλικῶν μαγερικῶν αὐτοῦσ. **έμάνιον** [τό] νεώτ. χημ. άκτινεργῶν στοιχείον, ὀ. άκτινιον βλλ.2].

έμαυτοῦ-ἡς κ. νεώτ. αὐτοπαθ. άντων. α' προσ. μόν. εἰς πλ. πῶσ έν. [ἡ ὄν. έμαυτός σμῃ. σχηματισμός έν Πλάτ.Κριμ.78], παρ' Όμ. κεχωρισμένος έμ' αὐτόν, αιολ. έμ' αὐτῶ, έμ' αὐτῶ, ἰων. έμαυτοῦ (άλλά έμαυτοῦ έν Άπολλ.άδ.οκ.Άντων.74,4, έμαυτιῶ, έμαυτοῦν, λυρ. κ. Έπιγρ. κ. έμῶτοῦ, έμῶτον έν πληθ. νότιοτε κεχωρισμένοσ ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῶν αὐτοῦσ, ἡμῶν αὐτοῦσ, έμοῦ του ἰδίου: Ἰλ.Α 171 και μαχόμεν κατ' έμ' αὐτόν έγῶ, Αἰσχ. Άγ.859 έμαυτῆθ' ὀσοφορον λέξω βίον, Άριστ. Βάτρ.53 πρὸς έμαυτόν.. έμῶσ τήν καρδίαν έπείταξε 3) έν έμαυτοῦ εἶναι εἶναι κύριος έμαυτοῦ, εἶναι στόν έαυτόσ και σὺγκάλοσ μου: Πλάτ. Χαρ.155D έπελεγόμεν και σὺκεῖ] έν έμαυτοῦ ἡμῶν, **έμα** ποι. κ. ὄμη. έν προφ. έμα, προστ. άορ. β' του έμαίνω βλλ.

έμαθάω διακόπτω: Ἰηνῶν.53 **έμαθαζάντες** [πθ. άνάγν. αντί έμαθαζάντες].

έμαθαζά μων, ὃ γρ. έμαθάσ, επιδιωρθωτής έμαθῶων, μολκαχῶσ, σκαπτικῶν επίθ. του Άνυτοῦ: Θεόπομ.Κριμ.57 πρὸλ. Στάλ.Πλάτ. Άπολλ.330.

έμαθαῖα [ἡ] πῶλ. ἡ έμαθαῖα βλλ.

έμαθαευσί-εως [ἡ] πῶλ. ἡ εκτέλεσις τῆς έμαθαείας, τὸ έμαθαεῖον βλλ.

έμαθαεῖον πῶλ. ὃ. τ. του έμαθαεῖω βλλ.: Πάν. έμαθαεῖον εἰς τὰς άρούρας.

έμαθαῖα [ἡ] ΑΒ κ. ΕΜ ὃ. τ. του έμαθαεῖο, έμαθαῖα βλλ. ΕΜ 334,35 έν λ. έμαθαεῖοσσι, έμαθαεῖοσ εἰστίῃ ἡ νυγί λογεμῆν διά του ὃ έμαθαῖα.

έμαθαῖω μτγ. βαθίζω έντός πτωσ: Αἰλ.Ζ 10,24 **άλλ' οὐδέ ταῖς ὄχασίς του ποταμοῦ εἰστίῃ έμαθαῖοσσι έλευθερωσ:** || βαθίζω, περιπατῶ: Δίων Κ 79,14.

έμαθαῖικός-όν πῶλ. κ. νεώτ. τετραγωνικός: Πάν. **έμαθαῖικῶν πηγῶν** τὸ οὐδ. **έμαθαῖικῶν** (έν. τέλος) ὡς ὀσος, φόρος καταβαλλόμενος ὀπό τῶν κτηματιῶν, κτηματικός: Ὀστρακ.1024 2) νεώτ. ὃ άναφερόμενος εἰς τὸ έμαθῶν βλλ., ὃ του έμαθαοῦ.

έμαθῶιον ὄνομαρ. του έμάθωσ, μικρῶ έμάθωσ, παντοφλάκι, τὸσκαρο: Άριστ.Φ.600 τῶμῶδι [εἰλεωρησ].

έμαθαομῆτρησης-εως [ἡ] νεώτ. τοπογρ. ὃ ὀπολογισμὸσ του έμαθαοῦ έπιφανείας πτωσ δι' άναλλήσεωσ ταῖσ εἰς τρίγωνο.

έμαθαομητρικός-ἦόν μτγ. κ. νεώτ. ὃ άναφερόμενος εἰς τῆν μετρήσιν τῶν έπιφανείων, τῆν έμαθαομῆτρησησ: Ἡρωσ Όρ.133.

έμαθαομῆτρον [τό] νεώτ. φυσ. ὄργανον μετρήσεωσ του έμαθαοῦ έπιπέδων σχημάτων, ὀ. έπιπεδομῆτρον.

έμαθαον έπίρρ. πεζῷ, περνατητό, με τὸ πόδισ, περνατῶσ: Ἰλ.Ο 505 ἡ έλεπσθ.. **έμαθαον** [εἰσθαι] έν πατριδα γαίαν εκαστος 3) ένι ποταμοῦ, διά βαθίσεωσ επί του ἡμῶνοσ: Πaus. 10,20,8 οἱ δε αὐτῶν μήκιστοι διελαθιν έμαθαον τὸ ὕδωρ εἰδυνῆσθασ.

έμαθῶν-οῦ [τό] μτγ. κ. νεώτ. έπιφάνεια, εκτέλεσις άρτισμένη: Πολύβ.6,27,2 τετράγωνοσ τόσος, τὸ δ' έμαθῶν γίνεσσαι τετράρθελον, Ἡρωσ

Ὀρ.117 || χώρας : Μηνολ.β.16 Συναξ.Αύγουρου
 πτόνων καὶ πλίνθους ἀποφράξας τὸ ἐμβαδόν
 || 88. ἐν τῇ ἀριθμητ. τὸ γινόμενον ἀκεραίων ἀριθ-
 μῶν : Θεολ. Ἀριθμ.10 2) νεώτ. ὁ ἐκ τῆς μετρή-
 σεως ἐπιφανείας τῆς προκείμενης ἀριθμῶς τετρα-
 μέτρου ἢ πῆγξων ἢ κ. μέτρον : ἐμβαδὸν αἰκοπέ-
 δου - πολυγώνου - κ.ά.λου.

ἑμβαδοποιός (ἰ) γινώσκων. ὁ κατασκευαστὴς ἐμ-
 βάδων, ὑποδηματοποιός.

ἑμβαδός (ἰ) μτρ. ὡς ἐπιβ. ἐκ τοῦ οὐδ. ἐμβαδοῦ
 βλλ. τετραγωνικός : Ἦρων.Μέτρ.23 δάκτυλος ἐμβ.

ἑμβάξω νεώτ., δημ. κ. μπάξω βλλ., ὄρ. ἐμβάσα,
 μτρ. παθ. παρακ. ἐμβασθεῖς, εἰσιβάξω, εἰσάγω,
 εἰσκιώξω 2) ὁποστέλλω χρήματα διὰ τραπε-
 ζικής ἢ ταχυδρομικής ἐπιταγῆς.

ἑμβαθεύω μτρ. εἰσάωω βαθεύω, προχωρῶ εἰς
 τὸ μῦθος, εἰς τὰ ἀπόκριμα, ἐμβαθύνω : Γρηγ.
 Ναζ. ἐν 88 Μαίου 2,769,33 ἐμβαθεύουσιν εἰς τὰ
 τῆς καρδίας ἡμῶν βάθος.

ἑμβαθεύω-ος μόν. νομ. ὁ πρόγραμμα καὶ οὐχί φι-
 λῶ τίμησιν κατέχων ἀρχὴν τινά, ὁ τακτικός, ἰδ. ἐπὶ
 ὁδικαστοῦ, ὁ ἔμπροσθεν : Δουκάνη. ἐμβαθεύωσι δι-
 καστής - δικαστήριον, αὐτ. ἐμβαθίω ὄπισται.

ἑμβαθρον (ἰ) νεώτ. βάθρον, ὑπόβαθρον, ὑπέ-
 ρημα 2) εἰδ. ναυτ. τεμάχιον ἔξωθεν ἀφανιστόν,
 ἐν χρ. ὡς βάσις ἀνεβητόν, ἀκρωτήριο ἀγκύρας
 κτ. 3) ὄμ. ναυτ. σιδηρὸν κατασκευασμα ὑπὸ
 τῶν τροχαῶν ὄλοτο τὴν ἐπιπέδων πυροβόλων,
 ὅπως ὄπισται αὐτὸ τὴν ἐκδήλων τῆ ἀνα-
 κρωστικῆς ἐνεργείας τοῦ βάλλοντος πυροβόλου.

ἑμβαθύνουσ ἤσ. «σεοσιφισμένοι, σοφούς».

ἑμβάθυνος-εως (ἰ) νεώτ. ἡ ἐνεργία καὶ τὸ
 ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβαθύνειν βλλ.

ἑμβαθύνω μτρ. ἀνασκάπτω καθιστῶ τὶ βαθύ,
 κοίλον, βαθούλον, κοιλάνη, βαθούλωμα : Ἀλκιφρ.
 3,13 ἐμβαθύνωσι βάθρον οἷός τε ἡμῶν ἑλπίδα ἐπι-
 φωτεύειν 2) μτρ. καθιστῶ τὸ βαθύτερον, πλατύτε-
 ρον, μεγαλύτερον, ἐπιτείνω, ἐνισχύω : Πλούτ. Ἠθ.1128B
 νῦν δ' ἀνομοίωτον... ἐμβαθύνουσι τὴν κακίαν
 αὐτοῖς 3) ὄμ. μτρ. αὐτῶ. ἐπὶ κακίας ἐκπερο-
 μένης κτ. δοτ., βυθίζομαι, ἀποκόπτω ἀρρώνως :

Βασ.1,191B ἐμβαθύνει τὴ κακία, αὐτ.272D ἐμ-
 βαθύνων τοῖς περισσώτεροις τῆς σαρκός, Γρηγ.
 Νύσσ.1,431D || κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (ἐν τινι) :

Ἰω.Χρυσ.δ.916,40 μὴ ἐμβαθύνω ἐν τῇ ἀδικίᾳ σου 4)
 ὄμ. αὐτῶ. ἀντιλαμβάνομαι δι' ἐπιστομῆς με-
 λήτης τὸ δόδωλον ἢ δυσχερῆς νόημα ἐπίσημησ,
 φιλοσοφίας κτ., ἰδίως δὲ μτρ. ἀλληγορῆσι τινός,μετὰ
 δοτ. : Φιλ.708C τοῖς διαδοίσις ἐμβαθύναντες

|| κ. νεώτ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (εἰς τιν) : Ἀνωκ.βλ.
 Πυθολ.Φωτ.κώδ.249,440,32 εἰς τὸν Ἀριστοτέ-
 λους νόον οὐκ ἐμβαθύνουσαν || μόν. κ. μτρ. :

Ἐβάτ.Ἰ.Σ.15 σοφώτερον τινος ἐμβαθύναντες τὸ
 εἶ ἀνδρὸς καὶ θεός... τοῖς Ἄρωας γενεήσιν.

ἐμβαίω κ. νεώτ., δημ. μπαίω βλλ., μέλλ. ἐμβή-
 σωμα, ὄρ. β' ἐνέβην, ἐν γ' ἐν. ἐμβη, προστ. ἐμ-
 βα κ. δημ. προσ. ἐμπα, δικ. ἐμβήτων, παρακ. ἐμ-
 βήσκη, ἐπ.μτρ. ἐμβεσάω-ωσι, βαίω, προχωρῶ ἵνα
 παρεμποδίσω τὶ, παρεμβαίω, ἐπεμβαίω : Ἰλ.Π.94
 μὴ τίς ἀπ' Οὐλύμῳσι θεῶν... ἐμβήσῃ 2) προ-
 χωρῶ ἐντός, εἰσέρχομαι, μετὰ δοτ. : Ἠρόκλητ.91
 ποταμῶ οὐκ ἐστιν εἰς τὸ αὐτὸ ἐμβήναι, Πινδ.Π.
 10,12 ἐμβαθεύων Ἰγνεον πατρός || κ. μετ' ἐμ-
 προθ. διορ. (εἰς τιν) : Ἠρόκλητ.5 ἐμβαίνειν ἐς
 πηλόν, Πλάτ.Κρατ.402Α εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν
 ὅκ ἄν ἐμβαίης, Διγεν.Ἀκρ.3575 καλῶ εὐθὺς τὸ
 ὄλογον, ἐμβαίει· ἀπὸ ποταμῶ, Παράσχ.Ἀχ. Ὀρ-
 φανὸ εἰς τὸν προβάλλον ὡς περὶλυον ἐμ-
 βαίω, Β.ζην.Μεταμορφώσεως57 εἰς ὄλα τ' ἀνήθ
 ἐμβαίνει ἰη μέσσοι 3) ἀπλῶς προχωρῶ, βαί-
 ω ταχέως : Ἰλ.Φ.403 Ἀντίλοχος δ' ἴπποισιν ἐκέ-
 κλετο πατρός ὄλο· «ἐμβήτων καὶ σφοδ'...», Εὐρ.

Ἠ.113 ἐμβα, χώρα· 4) πατῶ ἐπὶ τινος : Ὀδ.Κ
 164 τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνω δόρῳ χάλκῳ ἐξ ὤται-
 λης εἰρυσάρην, Ἠοσιδ.Θ.12 πεδίλους ἐμβαθεύω,
 Αἰας.Ἀγ.946 τοιοῦτ' ἐμβαίνονθ' ἀλουρήσῃ,
 || ἐπηρεάζω δυσμενῶς, κατατρέφω, καταπίζω,
 κατατρέφω : Αἰας.Πέρσ.911 βαίμων ἐνέβη Περσῶν
 γενεῶ. Μέν.Μον.356 μὴ ἄβαντα δὲ δυστοχούντι

|| ἀπὸλ. πατῶ ἀκροποδῆτ' : Θεοφρ.Χαρ.15,ὄσκι
 ἔχειν συγγνώμην οὐτε τῷ βουσισάντι... οὐτε τῷ
 ἐμδάντι 3) ἐπιβιάζομαι, ἐπιβάω (ἰολοῦ),
 μετὰ δοτ. : Ὀδ.Δ.656 τότε δ' ἐμβη νηὶ Πόλωνδε

|| κ. μετ' αἰτ. : Πολύβ.8,30,9 || ἐνέβη πάλιν τὸν λέ-
 θον || σπαν. κ. μετὰ γεν. : Ἀκκ.19,3 ἐπεί κεν ἄσ
 ἐμβαίω || μετ' ἐμπροθ. διορ. (ἐν τινι, εἰς τιν) :

Ἰλ.β.720 ἔρετα· δ' ἐκάστη (ἐνν. νηϊ) πενήκοντα
 ἐμβαέσασαν, Πλάτ.Μενῶ.243C ἐβάντας εἰς τὰς
 ναῦς || κ. ἀπὸλ. : Εὐρ.Τρω.455 ποῖ ποτ' ἐμβαί-
 νειν με χράϊ· Ἀριστῶ.Βάτρ.188 τάχεως ἐμβαίει

|| γεν. ἀναβαίνω ἐπὶ τινος, μετ' ἐμπροθ. διορ. (εἰς τιν,
 ἐπὶ τινος) : Πλούτ.Γάβ.26 ἐμδὰς εἰς τὸ πρῶτον
 ἐκαμίζετο, Σοφ.ΟΤ.803 ἐπ' ἀπῆνης ἐμβεβῶσι || κ.
 μετ' αἰτ. : Εὐρ.Κύκλ.92 στέγην τῆν ἐμβεβῶτας

6) περιέρχομαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ὑπὸ τὸ κράτος,
 ὀδικεῖται, μετ' ἐμπροθ. διορ. (εἰς τιν) : Πλάτ.Πολ.
 443C εἰς ἀρχὴν τε καὶ τύπον τινά τῆς δικαιοσύ-
 νης κινδυνεύων ἡμεδελήσῃ, Ξεν.ΚΠ.2,1,15 εἰς
 τὸν αὐτὸν ἤμην κινδύνον ἐμβαίνειν 7) μτρ.

προβαίω, ἐπιβιδύωμαι εἰς τιν· Πινδ.Ν.11,44 αὐτὸ
 ἐμπα μεγαλανορίας ἐν βαίωμεν || περιπέλομαι,
 ἀνακοιτούμαι ἀθέλητος : ἐν αὐτοῖς τοῖς θει-
 νοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμπεδικῶς 8) εἰμαι ἐπε-
 ρωμένως, δεμένως : Ἰλ.Ω.β1 κατ' ἀγραυλοῖα βοῶς
 κέρας ἐμβεδῶσαι (μολύβδωναι) 9) θέτω τὸν
 πόδα, ἐμβεθεύω βλλ.1 : Ἐπιγρ. 10) αὐτῶ. ἐμ-
 βήσῃ, εἰσάγω : Ὀδ.Λ.4 ἐν δὲ τὰ μέλα λαδόντες
 ἐβήσαμεν || κ. μτρ. ἐμβάλλω : Ἠοι.46 ἐνέβησθε
 δὲ [Κροίσον] ἐς φροντίδα 11) ὄμ. μτρ. ἐμβαί-
 ων πόδα θέτω τὸν πόδα, πατῶ : Σοφ.ἀνθ.672 οὐκ
 .. ἐμβεδῶς πόδα, Εὐρ.Ἠρακλ.168 12) αὐτῶ.

ἐκτελοῦ βαμτικούς θρηματούσις χορεύω : Πλάτ.
 Ἀκκ.1,108C τίς ἂ ἐμβην ἤς τὸ καθιερῶσαι καὶ τὸ
 ἴδειν καὶ τὸ βῆθαι ἐν ὁρώδῃ, Λοκκ.Ὀρχ.10.

ἐμβακάνιτης ὄμο. «τὸ μετὰ τοῦ ταριχίου καὶ
 στέατος σκευαζόμενον βρώμα».

ἐμβακχεύω μτρ. εὐρίστω ἠδύνω, ἀπόλασιν, ἐν-
 τρωφῶ : Ηλιόδ.2,4 τίς οὕτως ἀκόρατος Ἐρινός
 τοῖς ἡμετέροις κακοῖς ἐνεβδῶχευσε ;

ἐμβαλλίδες μτρ. γρ. ἀπὶ ἐχθαλίδες βλλ.

ἐμβαλλάγιον (ἰ) γαλλ.1 νεώτ. 1) αἰρ.1, δημ.
 ἀμφαλλόγιον, συσκευασία ἐμπορευμάτων, δημ.
 ἀμπαλλόγιον 2) σκευὴ, τὸ διὰ τὴν συσκευα-
 σίαν χρήσιμον περικλυμῆμα ἢ κιάδιον κτ., δημ.
 ἀμπαλλόξ. 3) ὄμ. κ. ἡ ὁσπῆνη τῆς συσκευα-
 σίας ἐμπορευμάτων.

ἐμβάλλω κ. νεώτ., μέλλ. ἐμβάλλω, ὄρ. β' ἀνδρα-
 σιν, παρακ. ἐμβέλληκα (ἰ)τὸ παθ. κατὰ τὸ πλεί-
 στον ἀναληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιλήθῃ,1) ρίπτω ἐντός
 τινος, ρίπτω μέσα : Ἰλ.Σ.258 καὶ κέ μ' ἀίστον ἀπ'
 αἰθέρος ἐμβαλεῖ πόντῳ, Ἀριστῶ.Βάτρ.574 ἐγὼ
 δὲ γ' εἰς τὸ βόραθρον ἐμβάλομαι σε, Δημ.1251

ἐμβάλλειν εἰς τὸ δεσποτήριον || κ. μτρ. δέβω,
 περάγω : Ἀντιφ.3,4,10 ἐμβάλλειν τινά εἰς συμ-
 φάρας, Δειν.3,7 τὸν εἰς τοσαύτην ἀσχελίῳ καὶ ὀ-
 δῆκῃ πολλοῦς ἐμβέλληκάντα, Πλούτ.Θει.23 ἐμ-
 βάλλειν τινά εἰς ὄψοψιν 2) ἀρπάζω ἢ νά πῶσο,
 ὄμ. περὶ εὐθ. που : Ἰλ.Φ.47 μιν αὐτῆς χερσὶν Ἀ-
 χίλλεος θεός ἐμβαλεῖν 3) θέτω, τοποθετῶ, βάλ-
 ω : Ἰλ.Τ.394 ἐν δὲ χαλινῶσι γαυρηλῆς ββαλον,
 Εὐρ.ΙΤ.1423 πάλως ἐμβαλοντες ἡνάς, Δημ.1302

τρεις φάφους ἑκάστος... ἐνβάλλων εἰς τὸν καθύ-
 σκον || φρ. ἐμβάλλω τὴν χειρὰ τινι δίδω τὴν
 χεῖρα εἰς τινά, τοῦ σφιγγῶ τὸ χεῖρ' : Ἀριστῶ.Σφ.

554 **εμβάλλει** μοι τὴν γὰρ ἀπαλήν || **εμβάλλω** χείρα δεξιάν, δίδω τὴν δεξιάν ὡς διαδεδομένην, ὅτι θά ἐτελέσω δοξασίαν ὑπόδεσιν : Σοφ. Τρ.1181 **εμβάλλει** χείρα δεξιάν πρῶταί μοι || κ. ἀπλῶς **εμβάλλω** δεξιάν : Ἀριστ.Βάτρ.754 **εμβαλεῖ** μοι τὴν δεξιάν || ὄμ. σμ. κ. ἐν φρ. **εμβάλλω** χείρας ἄστας : Σοφ.Φιλ.Β3· **4)** πά. ἐγχειρίζω· **5)** προκαλῶ τὴν γένεσιν, ἐμηνέω : Ἰλ.Γ 139 **θεῶ** γλυκῶν ἱμερῶν **εμβάλε** θυμῷ, Ὀδ.Τ 10, Τίμω 28,3 **εμβάλλει** τισὶ λόγους ἐρίσασθ· ὄδ. κ. βουλήν **εμβάλλει** περὶ τίνος παρέχω εἰς τινα συμβουλήν ἐπί τιος : Ξεν.ΚΠ 2,218· **6)** ρίπτω ὡς βλήμα, ἐκσπερδόνω : Ἰλ.Ν 320 **στε** μὴ αὐτὸς γε Κρονίων **εμβάλλω** . . . δολῶν νήεσσι, Πηδ.Ν 10,68 **ἔκαστον** πέτρων, **εμβάλον** ἀστέρων Πολυδαίκεο, Ἄντιφ.5,26 **εμβάλλει** λίθων τινὲ εἰς κεφαλῆς || ὄδ. κ. **εμβάλλω** πληγὰς τινὶ ἐπιπέρω πληγὰς, πληγμᾶτα, πλήττω, κυπῶ τίνας : Ξεν.Ἄν. 1,51· || ὄμ. κ. **ἀνεκ** τῆς λ. πληγῶν : Ξεν.Ἰππ.8,4 **ἔχων** τὰς μάστιγα τὴν ῥάβδον, **εμβάλε** ὡς ἰαχυράν, **7)** φρ. **εμβάλλω** κῆρ ἀνάπτω πυρκαϊῶν, βῶκος φωτιά : Σοφ.7,53 **δρόδος** γεμιστῶντες . . . ἀφῆσαν τὴν ναῦν κῆρ **εμβάλοντες**· **8)** ἀπλῶς ρίπτω ἐπί τινας : Ὀδ.Δ 298 **ρήγασ** καλά πορφυρέν **εμβαλέειν** || πά. ἐπιβάλλω : Πάπ. **εμβάλλει** ἔργα εἰς τὴν γῆν || ὄμ. πά. κ. ἐπὶ προστίμου· **9)** ἐπὶ φωτῶν, ἐγκεντρίσκω : Δημ.1251 **ἄσα** ἐκὴν φωτὰ **εμβέδλημένα** || φωτεύω : Πίν.Ἡρακλήων.1,67,214 **ἐλαίνω** δὲ φωτὰ **εμβαλεῖ** . . . μὴ μέσση ἡ τέτορα· **10)** ἐπὶ τάσπου, ἀνασκάπτω : Πλούτ. Ἀοτ.7 **τάφρον** ἑώρας ὄρυγναι δέκα . . . **ἐνθάλα**· **11)** ἐπὶ ἐξηραρωμένου ἢ τεβραυσμένου μέλου, ἐπιναφέρω εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνατάσσω : Ἰππ.Ἄγρ.24 (νοβ.), Ἀριστ.ΛΜ 685δ οἷς ἰπλεγομῆσις | οἱ ἰατροὶ οἱ ἀρχαῖοι τοὺς δακτύλους **ἐνθάλασαν**· **12)** παρεμβάλλω, παρεσάγω | λέξιν, γράμμα, στίχον : Πλάτ.Πρωτ.343D **βουλόμενος** λέγειν, **ὅτι** ἀνδρᾶ ἀγαθὸν γενέσθαι χαλεπόν, **ἐπειτα** **ἐνθάλα** τὸ μὲν, Πλούτ.Ἡθ.334F· || Ἐπιγρ. παρεμβάλλω μῆνα· **13)** καταρρίπτω, κρημνίζω : Ἀριστ.Ἀγ.511 **καυτὸς** ὁ Ποσειδῶν . . . **ἀσίστας** ἀσασιν **εμβάλο**ι τὰς οἰκίας, αὐτ.Νεο.1489· **14)** Ἐπιγρ. συνεισφέρει, καταβάλλω, πληρώνω : Ἐπιγρ. Δελεφῶν **εμβάλλει** τῶν Ὀραικίδεω **δορκᾶδι** τροφᾶν τοῦ μῆνος· **15)** αὐτ. ἐκτελῶ εἰσβολήν, ἐπιδρούην : Ἡρ.5,15 **δοκόντες** ταῦτα ἐπιχειρήσειν τοὺς Πέρσας **εμβάλοντας** ἰδ. φρ. **εσθλόντας**, ὡς κ. ἐν Ἡρ.4,125 κ. 9,13· Ξεν. Ἄγρ.1,29 εἰς Καρίαν δὲ νῦν τῷ ὄντι **εμβαλεῖν**· **16)** ἐπιτίθειναι, ἐφορῶν, κυρ. ἐπὶ πλοίου προσβάλλοντας ἔτερον διὰ τοῦ εὐβάλου : Ἡρ.8,84 Ἄμεινιτις . . . **ἐξαγαθῆ** τὴν **εμβάλλει**, Σοφκ.4,14 **ταῖς** δὲ λοιπαῖς (ναυσίῃ) ἐν τῇ γῆ καταπεφυγυῖα **ἐνθάλασαν** || κ. ἐπὶ τοῦ ὄδατος, ὄρωμ, κυπῶ τίσι τιος : Ἡρ.2,28 **εμβάλλωντος** τοῦ ὄδατος τοῖσι ὄρεσι· || κ. ἀπλῶς : Δημ.1274 **γενομένης** ἐπομβρίας **συνεῖθε** τὸ ὄδωρ **εμβαλεῖν** || κ. κτθ. : Πλάτ.Θαιτ.165D **εμβάλων** ἄν . . . ἠλεγχεν· **17)** εἰσέρχουμαι ὀρηκτικῶς, εἰσέρω, ἐνέσκηπτο : Ἀλγιν.164 **εμβάλλει** εἰς τὴν ἀγοράν . . . φρ. **εμβάλλει** εἰς ἄλλον λόγον ὀμιλῶ περὶ ἄλλου πράγματος, ἀλλόως κουθέντα : Εὐρ.Ἡλ.962 **ἐπίσχε**· **εμβάλλω**μιν εἰς ἄλλον λόγον· **18)** κωπηλοῦ, λήμω ἰαχυράν : Ἀριστ. Ἰππ.602 **εἰτα** τὰς κώπας **λαδάντες** . . . **εμβαλόντες** ἀνεβράσαν· || **εμβάλλω**μιν κώπας ἐπιμαρτυρόνομα, ὄρῳττομα τῶν κωπῶν ὄρω κωπηλασίαν, πινῶν τὰ κωπία : Ὀδ.Κ 129 **ἐκλέουσα** **εμβαλεῖ**μιν κώπας, Πινδ.Π 4,201 **κάρυε** δ' αὐτοῖς | **εμβαλεῖ**μιν κωπίασι· **19)** ἐπὶ ποταμοῦ, **εμβάλλω**, κύνουσι : Πλάτ.Φαιδ.113C **τὴν** Ἰμνῶν, **ὠν** ποιεῖ ὁ ποταμὸς **εμβάλλων**· **20)** μέσ. **εμβάλλω**μιν ρίπτω, βίωω τὴ ἐνός : Δημ.1203 **εμβάλομένου** γὰρ ἐμοῦ ὄρκου

εἰς τὸν ἐχθρὸν | τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν κατατίθειναι οἱ πρότασις καὶ ἀποδείξεις τῶν διαδιδωμένων, Πάπ. **εμβαλοῦ** εἰς τὸ πλοῖον ἄλας, αὐτ. **εμβάλλω**μιν ὄλον εἰς τὰ πλοῖα· || κ. κτ. πορᾶλ. τοῦ εἰς τὸν ἐχθρὸν ἄμυ.829 **μυρταρίαν** δ' ἐνεζάλετο τιαυτήν, περὶ ἧς περὶσσεῖται | τὴ λέγειν· || κ. κτθ. : Ἰλ.Φ 313 **μήτιν** **εμβάλο**ε θυμῷ, Δημ 247 **μυρτ**· εἰς τὸν νῦν **εμβάλο**εσθ· **21)** μέσ. μετὰ γεν. ρίπτω ἐμαυτὸν ἐπὶ τιος, πέφρω μὲ τὰ μοῖρα : Ἀριστ.Ἐπι.1312 **ἀλλ'**, ὡ πρὸ τῶν πεινώτων, **εμβάλλε**σθε τῶν λαγῶν· **22)** πά. ὅμ. μέσ. εἰσέρχουμαι ἐπιδοῶν πλοῖου : **ἐνεβαλόμην** εἰς τὸ πλοῖον· **23)** Ἐπιγρ. **εμβάλλω**μιν τὸν κληρὸν βόλλω, ρίπτω κληρὸν· || ὄμ. κ. ὀπλῶ : τὰν μὴ παρούσων γυναικῶν τῶι χρῆζοντι **εμβάλλε**σθαι ἐμὴν κληρῶν· **24)** πά. ἐπιδοῦμαι, κοτιγίνουμαι Πάπ. **εμβάλλε**σθαι τῇ γεωργίᾳ· **25)** παθ. **εμβάλλω**μιν ἐπὶ πλοῖου, ὑπὸ τῶν ἐμβόλων, ἐπίθετον ὁ πλοῖου : Σοφκ.7,34 **ἐπὶ** τὰ **δέ** τινας | ἐν νῆσι ἄπλοι ἐγένοντο, ἀντιπρῆροι **εμβαλόμην** ὑπὸ τῶν Κρονίωων νεῶν, **εμβαλό**εσθον· ὄμ. ὁ τεκμηριώδης, βασιλεύδης, Δημ. Ἰππ.1516 **ὦν** γὰρ ὁ τόπος **εμβαλοῦ**· ὄμοι· **εμβάλωμα**, **εμβαλωματῆς**, **εμβαλώμων** καθαρεύωντες τ. τῶν ὄμ. μολύμα, μολωματῆς, πινῶμων. **εμβαμμα**-ατος(τῶ) (εὐβάτω) κ. μόν. κ. νεώτ. ζωμῶς εὐγενεῖσιν δὲ ποικίλων ἀρτυμάτων παρασκευαζόμενος, ἐν ᾧ **εμβαπτεῖται** ὁ πρὸς βρωθὴν ἄσρος, ὅσον τὸ ὀξύλιπαρον, τὸ ὑπάρμιον, τὸ ὑπόσφομα βλκς : Ξεν.ΚΠ 1,34 **προσθη** αὐτῷ . . . **παντοδαπὰ** **εμβάματα** κατὰ **βρώσας** κ. ἐν μτθ. χρ. : Θεόδορ.ἐν Ἀθην.9,368D **τὸ** δὲ **φρακίει**μιν πρὸσον **εμβαμμα** τῶν ἄρσιος ποτηρῶν γίνεται· **2)** κ. νεώτ. εἰδ. ὁ μετὰ τοῦ ἐσθου ἐδέσαστος παρεσκευασμένος ζωμῶς, ἡ σάστα : Εὐστ.Πον.31,90 **σφου** **εμβαμμα** | κρασάτη σάστασι· ὁ λαγὸς **παρετέθη** μετὰ λίαν ὀρηκτικῶ **εμβαμματος**. **εμβαμμάτιον**(τῶ) μτγ. ὄνομαρ. τοῦ **εμβαμμα** βλκ.2 : Ἀνάθην.1,35 (Ἀθην.9,404C) **πετραίων** ἰχθύων . . . **εμβαμμάτιος** . . . **κεκορηγμένα**. **εμβαμματοδοχεῖον**(τῶ) νεώτ. δοχεῖον, πινῶκιον, ἐν ᾧ θιβαται τὸ **εμβαμμα** βλκ., σαλιεῖρα. **εμβαπτίζω** μτγ. κ. νεώτ. **βαπτίζω** ἐντὸς ὕγρου, **εμβρέω**, **βυθίζω**, **βουτῶ** μέσας, μετὰ δοτ. | **νεώτ.** ἐν τιν, εἰς τι : Νικ.ἀν.70,12 (Ἀθην.9,133B) **γογγυλίδας** ῥίζας . . . **εμβαπτισὸν** ἄμυ· κ. παθ. : Πλούτ.Σύλλ.21 **μαχαίρας** **εμβαμπατίζοντας** τοῖς τέλεισιν. **εμβαπτιστός**-εως(ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ **εμβαπτίζειν** βλκ., τὸ βούθημα : διὰ τῆς ἐν θερμῷ ὀδατι **εμβαπτισσῶς** τὸ **ἴφασμα** ἀπεκωμματοῖσθ. **εμβαπτῶ** κ. νεώτ. μέλ. **εμβόφω** **εμβαπτίζω** βλκ., **βυθίζω**, **βουτῶ** μέσας αὐτὸ ὕγρο : Ἀριστ.Νεο.150 **ἐνδοσφην** εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῶ **πόδε**, ΚΔ'Ιω. 13,26 **εμβόσφας** τὸ ψυγῖον δίδουσι Ἰούδα· || ὄμ. σμ. κ. μέσ. : ΚΔΜάθρ.Κ1,20 ὁ **εμβαπτάμενος** μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον. **εμβαρκάρισμα**-ατος(τῶ) νεώτ. καθαρεύων τ. τοῦ ὄμ. **εμπαρκάρισμα** βλκ. : Παποδ.Χριστ.Τεμπ. 118 **συνεβῆ** εἰς τὸ **εμπαρκάρισμα** . . . **νὰ** χριστῶσιν. **εμπαρος**-ον μτγ. ἐμφρων, νουνηξίς, φρόνιος, γνωστικὸς Σουδ. **εμπαρος** εἶμ' νουνηξίς, φρόνιος· : Μέν. Φόσρ.ἀπ.3· **2)** ἀντίθ. ὁ δύνουτος, ὁ βαρυκέφαλος : Ἡσ. **ε**(μ)θος, μωρός· **3)** ὄμ. ὁ τεβολώμενος τῶν νεῶν ἔχω, ὅσον ἐκ μέθης, ὄρωγ· Σουδ. **ε**(μ)πάρετα δὲ ἐπὶ τῶν παρασιούτων καὶ μεμνητότων· **4)** γλωσσ. ἐπὶ γυναικὸς, ἡ ἐγχοσι, ὄμ. βορρῆμῆν πρδλ. βαρῶς βλ. **εμπαρόθω** μτγ. εἰμαι βαρῶς : Νικ.Ομ.134 **κράτι** δ' **εμπαρούθω**· || ἐπὶ ὄμοις, εἰμαι ὄρωγ, ἀχθρῶς, διασάρετος : Νικ.Ομ.512. **εμπαρόνομι** μτγ. μέσ. **εμπαρόνομι**, βορῶμων βλκ. : Ἰω.Χρυσ.5,727,14 **τῆ** ἀσίστη **εμπαρόνομος**.

ἔμβραρυς μυν. λίαν βαρῆς, καταπιεστικός: Τζέτζ. Λυκόφρ.110 ἡμέτερον γενέβην ἐπει ἔμβραρυς ἐχρασε δαίμνα.

ἔμβραρῶ-έω ἴσθ. εἶμα ἔμβραρος βλλ.λ. φρόνως. **ἔμβράς-όδος** (ή) κ. νεώτ. χαμηλὸν ὑπόδημα ἐκ πηλμάτων, δένοντον ἐπὶ τῷ ἰστιάσ, εἶδος παντοφύλας, ἐν χρ. κυρίας παρά Βοιωταίς, ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπὸ τῶν γεράντων καὶ τῶν πενήτων: Ἱερ.1,195 ἀποδημάτω... παραλήσια τῆσι Βοιωτῆσι ἐμβράσι, Μριστφ.Ἰνν.870 ἔδωκας ἴσθι τουτὶ κ' ἄκτμτα... ταῖς ἐμβράσι, Μέν.π.Κλ.μρ. Ἄλ.Στρωμ.7,842 τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβράδος τὸν ἰστίαν διέρρηξας ἥ εἶδος χαμηλοῦ ὑποδήματος, πολιτευόμεν καὶ πεσοικιζόμεν, τῶν τραγῳδῶν: Πολυδ.4,115 ἔκαί τ' ὑποδήματα κόθορον μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβράδες: Ἀριον Ἐπικ.1,29,41 οἱ τραγῳδοὶ ἀλίστηται ἐαυτοῖς εἶναι προσωπεῖα καὶ ἐμβράδες, αὐτ.43 ἥ ἐμβράς Σκυωνία γυναικίον ὑπόδημα ἐκ λευκοῦ πηλματος: Λουκ.Ρητ.Διδ.15 ἄ νεώτ. ἔλαφρον ὑπόδημα ἐξ ὑψάματος ἡ δέρματος πρὸς χρῆσιν ἐν τὸς τοῦ οἴκου, παντοφύλα: Ποπαδ.Χριστ.Τερμ.96 αἱ ἐμβράδες τῆς ἐγγύσιον ἀπὸ κόκκου ἄμμου ἥ εἶδ. ὑπόδημα ἐκ πηλματος ἡ ὑψάματος, ὅπερ πρὸς ἀσφυγῆν προσιρτίδης φοροῦσιν οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τόπους, ἐνθα ὑπάρχουσι εὐφλεκταὶ ὕλα κ. ἰδ. κυρτίης ἄ ἴσθ. ἔ μέρος π τῆς κελώνης >

ἔμβρασανίζω δοκμάζω, ἐξετάζω, βασανίζω ἐπιπώνως, ἀμφ. ἀνάγν. ἐν Ἱερωνος θελοπ.73,10.

ἔμβρασανος-ον μυν. ὁ διά βασάνων, κακώσεων γινόμενος, μ. ἐν φρ. ἐμβρασανος ζήτησις ἡ διὰ βασάνων γινόμενη ἀνάκρισις, ἐγκληματίου: Δουκ.ἀγγ. Δουκ.ἀγ. ἄ μυν. νεώτ. χώρος δι' αὐ ἐμβραίνει τις, δίδοσ, εισόδος: ἐμβρασία ἀγροῦ - σπηλαιῶν ἥ εἶδ. ἡ εισόδος οἴκας, μασιά.

ἔμβρασοικίας-ου ἰδ. ἰδ. μγν. εἶδος ποτηρίου, ἔ. ἐφρδος: Ἀθην.1,469A.

ἔμβρασοικίος-ον μγν. ἐπίθ. τῶν ποιμένων, πθ. ὁ καταλιπόμενος χωροῖ ἰδ. ἐφρ. ὁ μετὰ τῶν ἐμβράδων καταλιπόμενος, ποῦ κομῆται μὲ τὰ παποῖσια του ἰ: Μαν.4,247 κτηνῶν τ' ἀγρονόμων σημαντόρων ἐμβρασοικίους.

ἔμβρασιλευμα-ατος (ἰδ) ἰδ. μγν. ἡ διάρκεια τῆς βασιλείας: Γρη.Νοζ.2,107.

ἔμβρασιλεύω κ. μυν. βασιλεύω ἐν τινὶ πόλει ἡ ἐπὶ τῆς, μετὰ δοτ.: Ὀδ.Ο 413 τῆσιν δ' ἀμφοτέρωσι ἰ πόλεσι ἰ πατῆρ ἔμρος ἐμβρασιλεύω, Ἀπολλ.Ρ 1,173 ἥ κ. μετὰ γεν.: Θεόδωρ.7,85 τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβρασιλεύει, Τζέτζ.Χιλ.5,666.

ἔμβρασιμαλλος μυν. πθ. ὁ φορῶν μαλλίνας ἐμβράδας: Τζέτζ.Χλ.11,222.

ἔμβρασιμον (ἰδ) σχολ. μυν. ἐπιθῶς: Σχολ.Θουκ. 2,92 εἰβάντο τὸ ἐμβράσιμον τῶν Ἀθηναίων.

ἔμβρασιον μυν. ἐσωτερικὴ εισόδος, διὰδρομος ἐν λουτροῦ: Ψ Διοσκ.Δουκαγγ. εἰσεβλή τὸν πᾶσχα ἐν τῷ ἐμβρασίῳ τοῦ θερμοῦ.

ἔμβρασιος (ἰδ) μγν. ὁ προστατεύων τὰς ἐκ πλοῖον ἐμβράσεις, τὰς ἐπιθετάσεις, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Ἀπολλ.Ρ.1,359.

ἔμβρασιόφορος-ον νεώτ. ὁ ἔων ἐφρασιν βλλ.β). **ἔμβρασιό-εως** (ἰδ) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἐμβραίνει, ἡ εισόδος, ἡ ἐφρασία, μασιά, ἐμαθῆ ἥ εἶδ. ἡ ἐν πλοῖω ἐπιθεσίσις: Πολυδ.4,10,3 κατὰ τὴν ἐξ ἐπὶ τὰς ναῦς ἐφρασιν ἥ τὸ μέρος ἀφ' οὗ πρὸς εἰσερχεταί σου: Πολυδ.3,461 κατὰ τὴν ἐφρασιν τοῦ ποταμοῦ ἄ ἰδ. βᾶσις, βᾶσιμα: ἰ παρεμβολ. ἰ Λουκ. Ὀρχ.ἰδ. ἐννεγκος ἐφρασις τοῦ ποδός.

ἔμβρασιος λαοτρῶν: Ἀθην.124C ἀναγαλίντες ἐμβράσιος ἐμβράσιος τὰς τῶν μῶν συντάξις ἥ εἶδος θαλάσσης θαλάσσιον λαοτρῶν: Ἱερδ. Ἰατρ.π. Ὀρειδ.10,8,11 ἄ) συνεκδ. τόπος καρλά-

λλιος πρὸς λαοσιν: Ἀριστοβ.Λόγ.51 (27),53 ποταμὸς παραρρεῖ χωρίον ἐφρασιν ἔχον παγκάλην ἥ λουτήρ, πύλος: Σχολ. Ἀριστφ. Ἰνν.1066

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἔμβρασιος ἰδ. ἰδ. μγν. εἰσόδος εἰς τὴν κατοχὴν, ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἀπὸ τῶν πινῶν ἄ ἰδ. ἡ εἰσερχεται, ἡ πατεῖ, ὀθ. ἐφρασιος ποδός ὑπόδημα: Αἰόχ. Ἀγ.945 πρόδωκος ἐφρασιος ποδός

ἐμβατεύω μτν. ἐμβατεύω βλλ. : Νικ.Θηρ.147 και λέπας ὄληεν, τότε δίωψ ἐμβατέει σφῆ || ὄμ. σμ. κ. μέσ. : Λυκάφρ.642 και τοί μὲν ἄκτας ἐμβατῆσονται κηράς 2) ὀδηγῶ εἰς βασκήν Γ πθ. ἔσφ. γρ. ἀντί ἐμβατέω : ΑΠ7,657.

ἐμβατή (ἡ) μων., ὄγρ. ἐμβατή, λουτήρ· πρβλ. Σουίθ. «ἐνέλος γάρ ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπολοῦνται» : Δισσ.Εὐν.2,59, Σχόλ.Ἀριστ.Ἰνν.1057, Θεοφάν. ἐν Θλα.Στεφ. ἐν λ. τὸ ὄδυρ τῆς ἐμβατή, ἐν ἡ εἰσλήθεν ὁ Εὐνόσιος, ἐξεκένωσαν.

ἐμβατήρ-ῆρος|ῶ| Ἐπιγρ. κ. Ἥα. πθ. ὁ βατήρ, ὁ οὐδός, τὸ κατώφλι· || Ἥα. «παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος» 2) ἔσφ. ἀνάγν.)

ἐμβατήριος-α|ν| μτν. νεώτ. κ. ὄγρ. ὁ τῆς βαδίσσεως, τῆς πορείας, ὁ πρὸς βόδιον ἀρμόδιος : Πλούτ.Λυκ.22 ἐξήρχεν ἐμβατήριον παιᾶνος, Φιλῶ3 ἐμβατήρια κινήσεις|εἶδος πολεμικῆς ὀρχήσεως Γ

|| κ. νεώτ. κ. ὄγρ. τὸ αὐτό. ἐμβατήριον|ν| ὡς οὐα, ὅμα φάλλομενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐνῶ ἐβάδιον συντεταγμένον πρὸς μάχην : Πολύβ.4,20,12, Πολυάνη|,10 τὸ ἐμβατήριον αὐλὸς ἐνδύσσει τοῖς μαχομένοις· || Ἥα. «εἰδος ἀλλήματος» κ. μετὰ τῆς λέξ. μέλος : Ἀθῆν.14,630F οἱ υἱοὶ Ἰπῶν Λακωνῶν τὰ ἐμβατήρια μέλα ἀπολαμβάνουσι· || νεώτ. κ. ὄγρ. μουσικὸν μέλος, πρὸς οὐ τὸν ρυθμὸν ρυθμίζουσι τὸ βῆμα αἰ ἐν πορείᾳ συντεταγμένον ὁμάδες, ἡ μάρσιος, τὸ μὸρς τὸ ἐμβατήριον τοῦ Ρήγα. «νεκρώσιμον ἐμβατήριον» 2) ὁ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν ἐπὶ πλοίου τελεόμενος : Ἡυδῶ.4,16 και τῆδε τὴν βυσαν ἀγεῖ τῶ θεῶ . ἐμβατήριον· || τὸ αὐτό. πλθθ. ἐμβατήρια ἱένν. Ἰερὰ ὡς οὐα. βυσανι τελούμενα κατὰ τὴν ἐπίδοσιν διὰ τὴν ἐπλοῖαν πρβλ. ἐπιβατήρια : Φλόατρ.Ἀπολλ.5,43,22F· || κ. μτρ. : αὐτ. Ἥρ.2,1,468F τὰ δ' ἐμβατήρια τοῦ λόγου τῶ Πρωτεσίλευ εὐχῶν 3) Ἐπιγρ. ὁ τὸν πλοῖον προσατεῖνον, ὡς ἐπιθ. τοῦ διός· πρβλ. ἐμβαδός : Ἐπιγρ.Ἐρμίου. Δία ἐμβατήριον, ἡ πόλις

ἐμβατῆς-ου|ῶ| εἶδος ὑποδήματος ὑψηλότερον τῶν πεδίων ἐκ πλῆματος· πρβλ. ἐμβάς : Ξεν.Ἰνν.12,10 εἰ ἐμβατὰ γένοντο σκῆτους ἐξ Ἰσσηπει αἰ κρηπίδες ποιοῦνται· 2) κόθορον· Λουκ.Ζ Τραγ.41C ἐμβατὰς τὰ ζῶλα, ὁ ἐβαλλουσιν ὑπὸ τοῖς πόδας οἱ τραγωδοί, ἵνα φωνῶσι μακρότεροι :

Λιδόν.Λόγ.64,98 ἐμβατὰς ἀναβάντες ἐμπαρήσαντο τοὺς ἄλλους ὑπερβαίει· || Σχόλ.Λουκ.Νεκυρμ.16ε κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε και τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξεργασμένα τοῦ πρὸς τὸ μεῖζον ὄφες τὸν χρώμενον ἄγειν· 3) μνάς μῆκουσ ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἀρχιτεκτονικῇ. ἴση πρὸς τὸ ἤμισυ τῆς διαμέτρου τοῦ κίονος, ἐν χρ. πρὸς καθορισμὸν τῶν ἀναλογιών μεταξὺ τῶν διαφορῶν τμημάτων κτιρίου πινός : Βιτρ.4,3,3· 4) νεώτ. καθαρεύων τ. τῆς ὄμ. μνάης ἡ θαλασσιὰ ἡ ἀπαγεῖος αὐρα·

5) νεώτ. ναυτ. στρατιᾶς ἐπιβατικὸν στρατοῦ, ὀποτελῶν μέλος τοῦ πληρώματος πλοίου.

ἐμβατῆσια (τά) ἱέκ τῶ ἐμβαίω|ν| νεώτ. κ. ἐμβατοικία κ. ὄγρ. μπατικία τὰ κατὰ προαίρεσιν καταβαλλόμενα τοῖς ἐπισκόποις παλοῦτερον χρέμα ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἰδὸν τὸν διορισμὸν εἰς ἐνορίαν.

ἐμβατικός-ῆ-ὸν (ἐμβαίω) πάν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἐμβαδικός βλλ. : Πάπ. πηχῶν ἐμβατικός 2) ὁ τῆς ἐμβατῆς βλλ. : Πάπ. ἐμβατικός θολός 3) μων. ἐπὶ τῆς Διανσίας, ὁ ὄξυς, ἐμβαθύνων, διανοητικός : Μιχ.Ἀκομ.1,323,1 ἐμβατικὴ διάνοια καὶ ἀντικρικ εἰσταστικὴ τὸν ἐνθῦμισων.

ἐμβατίων|τοῦ| μτν. τὸ ἐμβαμα βλλ. : Ἦρῶφ. 2,2,193 τὰ δὲ ἐμβατία σινηπι, κῆρνον, οἰνόγαρον.

ἐμβατόδ-ὸν (ἐμβαίω) μτν. κ. -ῆ-ὸν, ὄγρ. ἐμβό-δισατόδ, ὁ παρόρισμος : Πολύβ.34,5,2 ἰθρ. ἐμβό-δων, Διόδ.Σ.1,57 ἡ κρασιτὴ τῆς Αἰγυπτίου πᾶσα σχεδὸν ἰππάσσιμος οὐα και τοῖς συνωρισιν ἐμβατός (πθ. εὐδ-) 2) τὸ θρλ. ὡς οὐα. ἐμβατὴ βλλ.

ἐμβατταρίζω (ἔν, βατταρίζω) μτν. φελλίζω ἐνοχλητικῶς : Γρηγ.Νύσσα.2,370C ἀδιανοήτως πινῶν ἐμβατταρίζων, τὴν ψυλαίαν ἐξέτεινον.

ἐμβαφίας Ἥα. «λοπόδες βαφείαι». **ἐμβαφίον** (τά) ἔν, ὀπάτιον πλατὸ ἀγγεῖον πρὸς ἐνοπθέσιον διατηρησὶμων βρωμάτων Πολυδ.10,86 «ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὰ ἠδίσματα ἢ βρωμάτα» : Ἥρ. 2,62 τὰ δὲ λύντα ἐπὶ ἐμβαφίᾳ ἐμπελα ἄλος και ἐλαίου· 2) ὡς μέτρον, τὸ τέρμα τῆς κογῆ-λῆς, ὀξυόπαρον βλλ. : Ἰνν.Τόπ.Ἄνθρ.13.

ἐμβαχον Ἥα. «ἐβρυσον». **ἐμβυδομος**-ον Ἐπιγρ. ἀντί ἐβδομος βλλ. **ἐμβέβασα** ἔπ. παρακ. τοῦ ἐμβαίω βλλ. ἀντί ἐμβέδηκα, μτχ. ἐμβεδάω.

ἐμβεδαιοῦμα-όμου|ν| ἔν, βεδαιοῦμα μτν. καθιστῶ πὶ βέβαιον, ἐξοσφαλίζω : Πλούτ.Λυκ.22 και κησῆσαντες ἰδῶκον ὅσον ἐμβεδαιώσασθαι τὸ νίκημα τῆς φυγῆ τῶν πολεμίων.

ἐμβεβρυττόμενος Ἥα. «ἀναισθητος, ἐμβρόν-τητος». **ἐμβεκαναίω** Ἥα. «ἐμπέλεκται».

ἐμβέλειαι (ἡ) ἐμβέλει|ν| νεώτ. τὸ ὄριον μέχρις οὐ ἐκινεῖται ἡ ἐπιδρασις ὅλου ἢ βλήματος ἡ βλητικῆς τινος κ. γρ. ἐκμηπιτικῆς ἐνεργείας || εἶδ. ἐν τῷ ἀστυμάρτῳ τηλεγράφῳ, ἡ μεγίστη ἀπόστασις μέχρι τῆς ὁπλοῖας εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκπρωκῆς λήφει τῶν σιμάντων τῶν ἐκπερωμένων ὑπὸ ραδιογραφικῆ ἡ ραδιοφωνικῆ ὀσταθίου.

ἐμβελῆς-οῦς-ἔς|ν| βέλκος μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐντὸς βολῆς βέλκος, τοξέυματος ἐρισκόπιος : Πολύβ. 8,7,2 παρεσκευασμένους ὄργανα πρὸς ὄπιον ἐμβελῆς διάστημα, Διόδ.20,44 τοῦ τόπου παντός ἐμβελούς ὄντος || νεώτ. τὸ αὐτό. ἐμβελῆς ὡς οὐα. ἡ ἐμβέλεια, τὸ βελνεκῆς βλλ.

ἐμβελία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μυρσινειζιδίων, οὐ οἱ καρποὶ ἐν χρ. ὡς φάρμακον ἀνθεμιοντικόν.

ἐμβη ἔπ. γρ. πρσα. ὄριστ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμβαίω βλλ. ἀντί ἐνέθη, ὑπὸτ. ἐμβησθαι.

ἐμβήσσω ἔσφ. γρ. ἀντί ἀναβήσσω βλλ. : Ἰνν.Ἐ-πιδ.7,1230F.

ἐμβυδάω |έν, βυδάω|ν| κ. μων. κ. νεώτ. ὡς μθ. τοῦ ἐμβαίω, μέλλ. ἀπ. ἐμβυδῶ, εἰσάγω τινὰ ἐντὸς τινος, μιάζω, βάζω μέσο : Πλάτ.Τιμ.41B ἐμβυδάσας ὡς εἰς ὄχημα, αὐτ.Θεαιτ.193C, Πάπ. κ. παθ. : Πάπ. ὄπως ἐμβυδασθῆ εἰς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ·

|| ἐπὶ πλοίων, ἐπιβυδάω, μπαρκάρω : Θουκ.1,53, Ξεν.Ἀν.5,3,1 εἰς μὲν τὰ πλοῖα τοῦς τὰ ἀθευόντας ἐνεβυδάσων, ΚἀΠράξ.27,6 εὐρῶν πλοῖον Ἀλεξανδρίνον. ἐνεβυδασεν ἡμάς εἰς αὐτό· κ. μετὰ ὄοτ. : Πλούτ.Ἀντ.7 ἐμβυδασας δὲ τὰς ναυσὶν ἰπτιζῆς ὀκτακοσίους· || κ. ἀπόλ. : Ξεν.Ἀν. 5,7,8 ἀλλά γὰρ ὀπίσταν γαλήνη ἡ ἐμβυδάσων· || ὄμ. σμ. κ. μέσ. : αὐτ.Ἐλλ.5,19 ἐμβυδασόμενος αὐτοῖς εἰς τὰς ναὺς ἐπλεῖ· 2) μτρ. ὄγρ. ὀδηγῶ πρὸς τὴν καθοδηγῶ : Ἐρρ.Ἥρ.856 εἰς τὸ πλωτόν ἐμβυδάσων σ' ἴχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ, Ξεν. Οἰκ.14,4 ἐμβυδάειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦς οἰκέτας, Ἰσμβλ.Πυθ.5,22 τάξει βελτίστο ἐμβυδάσων εἰς τὴν θεωρίαν· || φρ. ἐμβυδάω πινός εἰς ἀπέχθειαν ἐμβύλλω ἀπέχθειον, ἐχθρότητα εἰς πινός : Πολύδ.16,38,1· 3) μτρ. παρασμοδός, κανονίζω : Φλόατρ.Ἀπολλ.6,1 εἰς μέτρον ἐμβυδάζειν τοῖς χρημοῖς· 4) τοποθετῶ ἐξηρωρωμένον ὄ-σταῖον, ἀνοτάσσω, τὸ βῆμα στῆ θέση του : Ἰνν. Ἀρθρ.783· ρηματ. π. ἐμβυδαστέον, ἐμβυδασίς, ἐμβυδασμός, ἐμβυδασιτικός, ἐμβυδασκώ.

ἐμβυδασίς-εως (ἡ) (ἐμβυδάω) μων. εἰσαγωγῆ : Χοῦρμ.Νέν.Ἀν.Βασσα.1,296 μθδὲν εἰδότες. τῆς πρὸς τὸ κρηπτόν ἐμβυδασίως σοφῆς οἰκονομίας.

ἐμβυδάσκω |έκ τῶ ἐμβυδάω|ν| Ἐπιγρ. εἰσάγω, μιάζω μέσο : Ἐπιγρ. ἐμβ-πρόδασα εἰς τὸ τέμενος.

ἐπιθεσμός (ἰ) [ἐπιθάζω] γλῶσσα ἡ ἐπιθεσις
ἐπιθεσπότης (ἰ) γλῶσσα. ὁ ἐπιθάζων, εἰσάγων.

ἐπιθεσόν κ. νεώτ. ἴεν. βίος ὁ ἐν βίῳ ὧν, ὁ βίον ἅτοι ζῶν ἴδιον κερτήριον, ἀνίθ. νεώτ. ὠζυκός, ἀψυκός, ἀνόργανος: Φλόδοτ. Ἦρ.2,19 ἐργαζομένου | Ζηνοῦ | ἐθία τὰ ὅπρ τῶ ἀεθέρη, - ἐθία εἶναι τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ, τὰ μικρόδια - ὁ ἐπιθεσμός κόσμος (κατ' ἀνίθ. πρὸς τὸν ἀνόργανον) |

2 | εἶδ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ διατηρῶν τὴν βίωτητα τῆς ζωῆς, τὴν ἀναπότῃτα τῆς αὐξήσεως καὶ ἀναπαγωγῆς καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἐρριζωμένου κορμοῦ ἀποκοπῆν, ὅθ. ὁ οὐ κλάδος ἀποκοπεῖ εἶναι μεταφυτεύσιμος: Θεοφρ. ΦΑἮτ.1,33 ὅσα δὲ καὶ ἀπὸ ἔξλων ἐθία καὶ δύνανται βλαστάνειν, ὁλον ἐλαία, μύρινον ἐν τῇ σμυ. ταύτῃ ἐν χρ. κ. τὸ συγκρ.: αὐτ.3,5,3 καὶ γὰρ ταῦτα (τὰ φυτὰ) ἐπιθωτέρα ἐστί (ἢ ἐκ κλάδου φύτευσις τοῦτον εὐδοκίμει πλειότερον ἢ ἄλλον φυτῶν): ἢ ἐν φρ. ἐπιθεσις γίνεται ἔξω ἐν ἐπιθί τὴν ἰκανότητα παρατάσεως τῆς ζωῆς, εἶμαι βίωσιμος: Ἀντιφ. Ἀλθειας.Α' (ἐν Ἀροποκ.) καὶ ἡ σπεσδών τὸ ἐξῆλον ἐπιθεσις γίνονται | ὁ μ. μτγ. ἢ οὗτ φρ. ἐπιθεσις γίνεσθαι = συνέρθεσθαι ἐκ λιποθυμίας: Λόγγ.230 **3** | μτγ. ὁ διορκῶν καθ' ὅλον τὸν βίον, ἰσδοῦς: Δίων Κ.78,12.

ἐπιθεστικός μτγ. ἐπὶ νόσων, παραμύθιον ἐν ἀκμή: Ἀρετ. Χρον. Νουθ.1,4 ἡ ἐπιθεσπότης τὸ κακὸν δαίτη ἐν ἡ ἐμδ- ἡ νοσῶσα Γρη. Νύσσ.2,296: πρὸδ. ἐπιθῶ.

ἐπιθῶ-ῶ (ἴεν. βίος), μέλλ. ἐπιθώσασθαι, ἀσρ. α' ἐνεθίωσα, κ. β' ἐνεθίω, παρακ. ἐπιθεθίωσα, βίω, ζῶ ἐν τῷ περὶ τὴν ζῶν μ. π. διῶδ. Σ.5,19 ἀπολαυσῆς ἐπιτηρητικῆς γίνεται τοῖς ἐπιθῶσιν ἐν αὐτῇ (τῇ ἡσῶ), Εὐσ.Εὐαγγ. Προν.5,33 || κ. μετὰ ὁστ.: Ἰδύων. Λόγγ.18,31 ἢ μὲν οὐκ ἠγνώμ τὸ νεανίσκῳ ταῖς Ἀθήνας ἐπιθῶσαι τε καὶ ἐντελευτήσαι | ὡς, ἀσχρολοῦμαι κατὰ τὸν βίον μου εἰς τι, περὶ τὴν ζῶν μ. π. ἀσχρολοῦμενος εἰς τι: Πλούτ. Ἠ8,789 τὸν ἐπιθεθῶσικα πολιτικῆς πράξεσ' **2** | ἐπὶ φυτῶν, ζῶ καὶ αὐθόνοια μετὰ τὴν μεταφύωσιν, ἰδιῶν πρὸδ. ἐπιθῶσι **2**: Θεοφρ. ΦΙ3,6,4 ἐνδεχεται γὰρ, ὅταν ἐπιθῶσιν, πόρω καθίεναι τὰς ρίζας ρηματ. π. ἐπιθῶσι, ἐπιθῶθριον.

ἐπιθῶσις-ως (ἰ) [ἐπιθῶ] μτγ. διατήρησις τῆς ζωῆς: Πά Σοφ. Σειθ.38,14 κίριου δεσθῆσονται, ἴνα ἐοδῶσι αὐτοῖς ἀνάσσειν καὶ ἴασιν χάριν ἐπιθῶσις-ως **2** | τῶνος διαθῶσις, εἶδος ζωῆς: αὐτ. Μαρκ.3,23 διὰ τῆς δυσκλεστατέρας ἐπιθῶσις διὰ τῶνος ἡμᾶς καταστρέφει τὰ καταρῶματα **3** | ὅθ. ἡ ζωῆ, ἡ ἰσθρῆσις: Ἰω. Χρυσ. 4,588,33 ὁ ἀφορροῦμενος ἐπιθῶσιν τὸν κλησῶν αὐτοῦ **3** | ἐπὶ φυτῶν, τὸ ρίζωμα, ἡ βλάστησις, μετὰ τὴν μεταφύωσιν πρὸδ. ἐπιθῶσι **2**: Πλούτ. Ἠ8. 640D κλητὸν γὰρ ὄντα τὸν φλοιδίον καὶ ἔρηρον οὐ παρεχὶν ἔξωρον οὐδ' ἐπιθῶσιν τοῖς ἐνθήμενοις.

ἐπιθῶθριον (ἰ) [ἐπιθῶ] μτγ. τῶνος διατήρησις, κατοικία: Διάδ. Σ.5,19 ὥστε δοκεῖν αὐτῇν ὡσεὶ θεῶν τινωμ. . . ὑπάρχειν ἐπιθῶθριον.

ἐπιθεθῶσις-ος-έτις [ἐπιθῶσι] μτγ. ὁ ἐπιθεθῶσις, ὁ βλαθερός: Εὐσ.Εὐαγγ. Ἀν.3,126 ε- ὁμιλία, ἐπιθεθῶσι, διασθρότοιμα, κῶμος κῶσις' Σχόλ. Θεοκ.3,36 ε- ἐνδιασθρότη' ἀποσῶ καὶ ἐπιθεθῶσι κῶσι **2** | τρυφῶ, θρύπτωμα: Θεοφῶλ. Σ.4,4 κλῆνας τε χρυσεῖς ἐπιθεθῶσιμονες.

ἐπιθεσάταν κ. νεώτ. ἐπὶ τὸν παρασίτων φυτῶν, βλαστῶν, αὐθόνομα, ἐπὶ ἄλλων: Θεοφρ. ΦΑἮτ.5,15,4 καὶ ἡ ἔθια δοκεῖ καὶ ὁμοῦ τὰ ἐπιθεσάταντα φθέρειν ρηματ. π. ἐπιθεσάστις, ἐπιθεσάστημα.

ἐπιθεσάστημα-ατος (ἰ) μτγ. περιβλήμα του κορμοῦ τῶν φωνικῶν, ἐλάτ. βλλ.31: Ἀετ.1,412.

ἐπιθεσάστις-ως (ἰ) κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν παρασίτων φυτῶν, ἡ ἐπὶ ἐτέρου φυτοῦ αὐθῆσις: Θεοφρ. ΦΑἮτ.5,4,5 τὰς ἐπιθεσάστισι τὰς ἐν ἄλλοις.

ἐπιθημμα-ατος (ἰ) [ἐπιθῆπω] βλέμμα κατὰ πρῶσπον, τὸ κατ' εὐθείαν κοίτημα: Ξεν. Κυν.4,4 γναρίζουσαι . . ἀπὸ τῶν ἀναβλεπόμετων καὶ ἐπιθημμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγῶ.

ἐπιθημματικῶς (ἴεν. βλεμματικῶς) μον. ρητὰ τὰ βλέμμα κατὰ πρῶσ, ἐπιθῆπω: Πρόδρομ.2,474 τὸ πᾶς λαλεῖς πᾶς στέκεσαι, καὶ πᾶς ἐπιθημματικῶς | ρηματ. π. ἐπιθημματικός.

ἐπιθημματικός-ή-όν μον. ὁ δι' ἐπιθῆψεως βλλ. παραγόμενος: Ἰσοδ. Ὁσέδ.1032 ἐπιθῆ- ἐπιθῆρα.

ἐπιθῆπω [ἴεν. βλέπω] κ. μον. κ. νεώτ., παρακ. ἐπιθῆλω, πᾶν. ἐπιθῆλωσα, βλέπω κατὰ πρῶσπον, προσβλέπω, ἀνέτιζω, μετὰ ὁστ.: Πλάτ. Χαρμ. 155D ἐνέβλεφε τε μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς, Δημ.363 οἷς ἀπαντῶντας ἐπιθῆλπειν, Κδ Λοικ.20,17 ὁ δὲ ἐπιθῆφας αὐτοῖς εἶπε: **1** | ἐπιθῆλπειν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν κοιτάζω κατόματα: Πλάτ. Ἀκκ.1,132: || κ. μετ' αἰτ.: Κωμ. Ἀδέσπ.17,7 ἐπιθῆλω σε, παί, ΑΠ Π.3,3 ὅταν ἐπιθῆλπει Νικάνορα τὸν ἀσροηγόν **2** | κ. ὁσολ.: Ξεν. Ἀνοικ.3,11,10 ὡς ἄν ἐπιθῆλπουσα χαρίζοιτο **2** | ἐπιθῆ- εἰς τὴν ἐστραμμένον τὸ βλέμμα πρὸς τι: Κδ Ματθ.6,26 ἐπιθῆφαστε εἰς τὰ πτενίδια τοῦ οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ. Χριστ. Τεμπ.29 μεινεὶν ἐπιθῆλπουσα εἰς τὸ κῆμα καὶ ρεμβάουσα: || πᾶν. διῶν προσοχῆν, ἐξετάζω: Πάπ. μδ' ἐπιθῆλοσφέναι εἰς τὴν ἡμετέραν περῖσταν **3** | ὁπλῶς βλέπω, κοιτάζω: Σοφ. Ἠλ. 995 ἐπιθῆλπουσα τοιοῦτον θρᾶσος, Πλάτ. Ἰων 535B δεῖνον ἐπιθῆλπουσας ρηματ. π. ἐπιθῆφεις.

ἐπιθῆφεις-ως (ἰ) [ἐπιθῆλω] ἡ πρόσβλεψις, τὸ βλέμμα, ἡ ἀνέτισις, τὸ κατόματα κοίτημα: Ἰνν. Ἐπιδ.7,1210B ἐπιθῆφεις ἐμφρονῶδες σφόδρα μῆρι τοῦ ἐσάτου χρόνου.

ἐπιθῆθρα [ἰ] [ἐπιθῆλωσι] πᾶν. τῶνος καταλλῶς παρεσκευασμένος πρὸς φάρμακον ἐμπεροῦμάτων ἐπὶ πλοῖον πρὸδ. προκομία.

ἐπιθημκα-ατος (ἰ) [ἐπιθῶ] μτγ. νεώτ. κ. ὄμ. τὸ ἐπιθεθῆμενον, ἐπισημῶν: Πλούτ. Μάρ.25 τὸ γὰρ εἶς τὸν αἰθρον ἐπιθημκα τὸ ἐξῆλον πρότερον μὲν ἢν διση περῶνας καταβλημένον σπῆρατις [τὸ μῆρος τὸ δόρατος τοῦ ἐπιθῶμενον εἰς τὸν αἰθρον]: **2** | ποικιλία ἐκ μετᾶλλου ἐπιθῶμενον ἐπὶ διαφόρων σκευῶν, πλοῦμιδι: Δίων Κ.57,15 τὰ ἀργυρὰ τὰ χρυσοῦν τι ἐπιθημκα ἔχοντα **3** | τὸ ἐπιθῶν, ὑσχευμα, ἐγκέντρισμα, μῆλοι: Πολυδ.1,24f πάντα δὲ τὰ ἐμψυτευόμενα ἤμερα τοῖς ἀγρίοις ἐπιθῆματα καλεῖται **4** | φηροβῆτμα, φηροβῶσι, μωσισκῶν (ματ. emblems): Ἰσρα.3,2,4 **5** | ὕψωμα πῆθεμον ἐνὸς τῶν ὑποδημάτων πρὸς προφῶλα ἐν ὀπὸ τῆς ὑρασῆσις: Φιλ. Μηχ. Βελον.102,39 ἀνά μέσον τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐπιθῆματος κασσόμενος [ἰδ. γρ. ἐπιθῆματος]: **6** | πᾶν. φράγμα: Πάπ. ἐπιθημκα βαλόντες ἐν τῷ διαμῶν, αὐτ. τὸ ἐπιθημκα τὸ κίηου: **7** | πᾶν. μισθός, ἀμοιβή: Πάπ. ἐπιθημκα ἐκ τοῦ κινουῶν, αὐτ. τὸ ἐπιθημκα τὸ δασπονήθῃ **8** | πᾶν. πρῶσιμον **9** | κ. νεώτ. κ. ὄμ. συμβολικῆ εἰκὼν ἡ παράστασις, χρησησιμῶσα ὡς διακριτικὸν σημεῖον, ἡ ὑπόβολον: τὸ πυροβόλιον ἔχει ὡς ἐπιθημκα τὴν πυροφόρον βῶαν, - ἐμπορικὸν ἐπιθημκα [διακριτικὸς τίλος ἐμπορικῆς τινοῦ ἐπιχειρήσεως]: **10** | εἶδ. ἐπὶ πλοῦτων ἐγγενῶν, τὸ οἰκίσθημον βλ. λ' **10** | νεώτ. συνεκδ. γωμικῶν, ἀσχή, ρητῶν ὅπερ δέχεται τις ὡς κανὼνα τοῦ βίου του: τὸ ἐπιθημκα του εἶναι: ὁ ἐπιμῶν κῆρ.

ἐπιθημματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐπιθημκα βλλ. ἡ κ.101, εἰς τὸ ὑπόβολον: ἐπιθημματικῆ παράστασις - ρῆσις.

ἐπιθηματολογία [ἰ] νεώτ. ἡ περὶ ἐπιθημάτων τῶν οἰκισθῶν ἱστοριοφικῆ καὶ ἐρμητικῆ μελέτη, πραγματικῆ, ἀ. ἐρωλ.θικῆ, οἰκισθημολογία.

ἐμβολῆσις-εως (ἡ) [ἐμβόλλω] κ. μιν. ἡ ἐμπροσθε ἢ πρὸς τὸ πρῶτον. Ἄνθρ.47 ἀποφραγθεῖσα ἡ μήτηρ καὶ ἐπιημωσθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐμβολῆσεως τῆς ἐς τὸν κρημνόν· 2) μιν. ἐπὶ ἐξαρθρώσεως, σμικρυνάσι, συστολή· Παύλ.Αιγ.6,14.

ἐμβολή (ἡ) ἴεν, βολή) νεώτ. βόμβος τῶν ὠτων, βουλή, βούλημα τῶν ὀφθαλμῶν.

ἐμβόημα-ατος (τό) [ἐμβόω] μιν. μεγάλη, δυνατὴ κραυγὴ πρὸς τινα· Εὐστ.Πον.304,89· || ὄμ. ἢ πρὸς παρακίνηση, παρότρυνση κραυγῆς· αὐτ. 140,22 ἐμβόηματα κρινόνται, δι' ὧν αὐτὸ [τὸ θηρίον] ἐραθίζονται καταπηδῶν.

ἐμβόησις-εως (ἡ) [ἐμβόω] μιν. κ. μιν. μεγάλη, δυνατὴ κραυγὴ πρὸς τινα· Ἄρετ.ὉΞ.Νοσθ. 12 ἢ βαθὺ κῆρυξ λαχθ; ἐμβόησις, νουθεσία ὀργίλη, Ἀντυλλ.π.Ὁρειδ.δ.δ.5, Εὐστ.Ἰλ.826,37 αἱ τῶν στρατηγῶν ἐμβόησεις.

ἐμβόστραψ (έν, βοστρεύω) μιν. ἐνοκάτω βόστρον, ἀνοίγω λάκκον καθίσταν τὶ κοίλον· Φιλῶστρ.Ἀποκλ.2,15 οἱ ἐλάττωσι ὀδῶν ἐν βλάπτειν τὴν τῶν μὲ ζωῶν διαπορέσιν, ἄττων ἐμβόστρεύοντες· || κ. μιν. ἀνοίγματα ἢ βόστρος, ὡς λάκκος· Ἄδαμ.Φυσιογ.2,17 στόμα κοίταν ὡς ἐμβόστρεύοντων φθονεῖν καὶ κακοθύαν.

ἐμβόστρως-ων (έν, βόστρον) ὁ ἔχων ἡ ὁμοίως πρὸς βόστρον, πρὸς κοίλωμα, ὁ κοίλος· Θεόφρ.Π 9,3, ὅταν κατασκευάσωσιν ὄμαλῃ τόνον, πλην οὐκ ἐμβόστρων, ἀλλά τὰς σχίζας ὀρθὰς πρὸς ἀλλήλας, Πολύδ.11 στόμα μυλῶν καὶ ἐμβόστρων φθονεῖν, καὶ ἀκόλαστον ἀνδρα σημαίνει.

ἐμβόστρουμαι-όμενα (έν, βόστρον) παθ. εἶμαι ἐμβεβλημένος εἰς βόστρον β.δ.μ. κοιλιάζομαι ὡς βόστρος· Ἰνν.Καρδ.5 βόστρον ἐμβεβόστρουται τὸ εἶδος εἰκελον ὄμω.

ἐμβολάδην [ἐμβόλλω] ποι. πιθ. καταλλήως, ἀρρυθδως, προσκινώντας· Ὑγν.Ερμ.411 ἐμβολάδην ἐστραμμένοι ἀλλήλοισι [καθ. ἀμβολάδην].

ἐμβολάδιον [τό] Ἑπιγρ. πιθ. ὄμοιορ. τοῦ ἐμβολῶς βλλ.

ἐμβολαιοθέτης (ὁ) -εῶτ. ναυτ. τεράχιον δεπτήριον ἢ λεπτήσι ἀλά εἰς πρὸς συγκράτησιν τοῦ ἐμβολαίου βλλ.31, ὅς ἂν δέν εἶναι ἐσθνημένον.

ἐμβολαῖον [τό] νεώτ. ἐργαλεῖον τρυφετῶν καὶ σαγματοποιῶν χρῆσιμον πρὸς συγκράτησιν ἀντικειμένου ὑποδαλλομένου πρὸς καταργασίαν· 2) Ἔλλινον ἢ μεταλλικὸν στέλεχος ἐν χρ. ὡς ἐργαλεῖον, ὅπως λαμβάνοσι τὸ σχῆμα τοῦ τα ἐπ' οὗτοῦ καμπητόμετα μεταλλικὰ τεμάχια· 3) ναυτ. Ἔλλινος σφην ἐπιμήκης καὶ κωνοειδής, χρησιμεύων εἰς τὴν διανοίξιν τῶν εἰς τὰ ἄκρα σχοινίων πῶν κατασκευασμένων ἀγκυλῶν ἢ καὶ εἰς τὴν ἀνδύσει τῶν ἀγκυλῶν δύο σχοινίων, μουρέλο.

ἐμβολαῖω-ώω [ἐμβολαῖον] νεώτ. διεπρυνῶ, διανοιγῶ τὸ δι' ἐμβολαίου βλλ.31· ρηματ.π. ἐμβολαῖωσις.

ἐμβολαῖωσις-εως (ἡ) [ἐμβολαῖον] νεώτ. ἡ δι' ἐμβολαίου διανοίξις ἀγκυλῆς πῶς.

ἐμβολάρχις (ὁ) ἠπ. ἐμβολάρχων βλλ.

ἐμβολάρχις-άδος (ἡ) [ἐμβόλλω] κ. μιν. κ. νεώτ., ἠπλ. ἐπιθ. ἡ ἐμβολαζομένη, ἠμοιαζομένη· Ἀριστλ. ἠπ.251 ἐμβολάρχις ἄσπιον· 2) ὡς ἄσπ. τὸ ἐμβόλιον, τὸ μῦδι· Πλουτ.Ἠθ.640Β σκατὰ μορῶν ἐμβολάρχας (ἰδεόμενοι), Εὐστ.Πον.240,14 ὁσον πρῆμυον μέλαν προσπεφυκίαν ἐμβολάρχα λευκῆν.

ἐμβολάρχων-ορος (ὁ) ἠπ. ὄρχων ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς βλλ.31.

ἐμβολεῶς-εως (ὁ) [ἐμβόλλω] κ. νεώτ. τὸ ἐμβεβλημένον εἰς τι, ὁλον πάσσαλος, ἐμβολον· Ἡρών Πνευμ.180· || ἔλλιν, δι' οὐ τρυπαστὴ ἢ γῆ πρὸς φύτευσιν λαχάνων, φυτεψτή· ΑΠ 6,21,δ· 2) τύπος, πρότυπον, συνῆθ. ἔλλινον διὰ μεταλλικὰς προσαρμογὰς ἢ λιθῶν τεχνουργίαν· Φιλ.Μηχ. Βελον.70,13, Ἡρών Βελον.96,5· 3) νεώτ. ἐπὶ πυ-

ροδόλων ὀλων, ἔλλινον ὄρχων, δι' οὐ ὄδεσται τὸ βλῆμα κατὰ τὴν γέμισιν εἰς τὸ κοίλον τοῦ πυροδόλου· 4) ναυτ. πλῆθ. ἐμβολεῖς οἱ συγκροτούμετες τὸ ἄγμα τῶν ἐμβολῶν βλλ.61 ἄνδρες.

ἐμβόλευσις-εως (ἡ) [ἐμβολεῖν] νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ἐμβολεῶς εἰσαγωγή, ἐμβολή, ὄθησις, στοίχημα. **ἐμβολεῖω** ἠπ. ποιούμενα ἐμβολῆν βλλ.31, φροτώω πλοῖον.

ἐμβολή (ἡ) [ἐμβόλλω] κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ ἀνάπτυξις ἐξαρθρωθέντος μέλους, τὸ βόλοισμα εἰς τὸν τόνον τρω, τὸ ἰσαιομα· Ἰνν.Ἀγμ.760G τὴν ἐμβολῆν χρῆ ποιέσθαι ἐκ καταστάσεως, αὐτ.761G ἄρθρων ἐμβολῆς· || ὁ τρόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐξαρθρωθέντος μέλους· Ἰνν.Ἀρθρ.780· 2) ἡ παρεμβολή ἐνὸς ἀλφαριθμητικοῦ στοιχείου· Πλάτ.Κρατ.437Α τὴν ἐμβολῆν ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἰ ἐν τῷ ἰσῶτα· 3) ἡ ἐπιβίβασις φορτίου εἰς πλοῖον, φέρτωσις· Πάπ. εἰς ἐμβολῆν πλοῖων· || εἰδ. φέρτωσις σίτου διὰ τὴν Ῥώμην ἢ τὴν Κωνσταντινουπόλιν· Πάπ. ἡ τὸ σίτου ἐμβολή, Ἰουστιν.Ἐδικτ.13,4) αἰσία ἐμβολή· 4) εἰσβολή, ἐπιθροῦσι εἰς ἐθνηκὴν χώραν· Ξεν.Ἀν.4,14 τὴν δ' εἰς τὴν Κερδούχου ἐμβολῆν ὄμω ποιοῦνται, Ἀριστλ.Πολιτ.1269,37 ἐπὶ τῆς ὄθησις ἐμβολῆς· 5) προσβολή, ἐπίθεσις· Εὐρ.Ἡρ.869 ἐμβολῆς δ' οὐ σωφρονεῖται, ταρῶς ὄμω ἐς ἐς ἔβουλον, βαῖνα μυκτάτα· || εἰδ. ἐπὶ στρατοῦ· Ξεν.ΚΠ 7,1,18 παρακάλει τοὺς σὺν σοὶ εἰς τὴν ἐμβολῆν, Πολύδ.3,116,8 ποιούμενος ἐκ διαδοχῆς τὰς ἴσας ἐμβολὰς ἄμα κατὰ πολλοὺς τόνους· 6) εἰδ. ἐπὶ πλοίων, ἡ δι' ἐμβόλου κρούσις, ἐπίθεσις πλοίου κατ' ἄλλου, ρεσάλτο· Αἰσχ.Πέρσ.279 πᾶς δ' ἀπώλλυτο στρατὸς θαλασπέδης ναυσίαν ἐμβολαίς, Θουκ.7,36, Ξεν.Ἑλλ.4,3,12 ἐμβολὰς ἔχουσα τῆ τριήρης, Πολύδ.1,22,8 κατὰ τὰς ἐμβολὰς τῶν πλοίων· || νεώτ. ἡ ἐκ κακοῦ χειρισμοῦ συγκρούσις δύο πλοίων, τρακάρσιμα· 7) γεν. ταχέως εἰσοδος, κρούσις· Πλουτ.Ἠθ.901F ἀκούειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐνός τοῦ ὠτός τὸ γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐμβολῆν· || ἰδ. ὀρμητικὴ ἐπέκτασις, ἐπὶ τοῦ καιροῦ· Ἀριστλ.1,286 ἐμβολῆ χαλδύκις, Αἰλ.2,16,17 τὰς ἐμβολὰς τῶν ὀστέων· 8) δολή, ἄληγμα, χτήνημα· Εὐρ.Ἄνδρ.1130 πυκνὴ δὲ νηάδι πάντοθεν ὀσοδοῦμενος προὔτεινε τεχνη κάμωλασσαι ἐμβολαίς, Πολύδ.8,9,3 λιθῶν καὶ δοκῶν ἐμβολαίς ἐμβολαῖον· || κτήνημα δι' ἐμβόλου βλλ.31· Αἰσχ. Πέρσ.415 αὐτοὶ δ' ὄμ' αὐτῶν ἐμβολαίς χαλκοστόμοις παῖονται [δ. ἀνάγν. ἐμβολαίς]· || εἰδ. κτήνημα διὰ τὸν πολιορκητικὸν κρούθ· Ὀνήσανδρ.42,5 [ἠπθ.θ.] 9) συνεκδ. ὁ πολιορκητικὸς κρούθ· Θουκ.2,76 ἡ δὲ ῥύμη ἐπιπύουσα ἀπεκαύλιζε τὸ πρὸχρον τῆς ἐμβολῆς· 10) ἰδιόθ. πρὸς εἰσοδίσιν, εἰσβολῆν, στεγνόν, πέρασμα· Ξεν.Ἑλλ.5, 448 τὴν πρὸς Θεσπιῶν ἐμβολῆν ἐφύλαττον· || κ. ἐπὶ ποταμῶν, διόδους, πέρασμα· Ἡρ.1,9 τὰς τὴν στρατιῶν ἀσασαν ἐξ ἐμβολῆς τοῦ ποταμοῦ, τῆ ἐς τὴν πόλιν ἐβάλλει· || νεώτ. εἰδ. ἡ αὐλαξ δι' ἧς τὸ ὕδωρ ἀγεταί πρὸς ἄρδυσιν ἢ εἰς τὴν δεξιμενὴν τοῦ μύλου, δημ. ἀμολή· || 1) τὸ στόμιον ποταμοῦ, ἡ ἐκβολή· Θεόφρ.Φι 4,11,8 ὁ δὲ τόπος οὗτός ἐστιν ἐμβολή τοῦ Κησιῶ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,45, Ἀριστλ.1,214 οὐτὴ γὰρ ἐκείνη [ἡ βόλαττα] μέλων ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν ποταμῶν γίνεσθαι· 12) νεώτ. ἡ εἰσαγωγή πρόμαχου τῶν ἐνός ἄλλου· ἐμβολή στυπνὸν πρὸς ἔμφροσιν τοῦ ὀλλῶν· 13) νεώτ. ἰατρ. ἐμφράξις αἰμοφόρου ἀγγείου ὑπὸ ἀντικειμένη τῶν καὶ ἰσῶς θρόμβου αἵματος· πνευματικὴ ἐμβολή· 14) εἰδ. ἐπὶ τῇ γυναικείῃ, μία τῶν κνήσεων ἐν τῇ πάλῃ.

ἐμβολιάζω [ἐμβόλιον] νεώτ., δημ. μολιάζω, ὄμρ. ἐνεβολιάσα, δημ. μολιάσα, παθ. παρκα.

ἐμβολιασμένος, δημ. μολιασμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων, θαλαζῆς βλ. 2, βατονάρια κ. παθ. : οἱ μαθηταὶ ἐνδοκίμασθαι 2) ἐπὶ δένδρων, ἐνοφθαλμῶν, κεντρῶν ῥηματ. η. ἐμβολίασμα, ἐμβολιασμός, ἐμβολίασις, ἐμβολιάσις, ἐμβολιαστικός, ἐμβολιάσιμος, ἐμβολιαστήριον.

ἐμβολιάσιμος -ον νεώτ. ὁ δεκτικός ἐμβολιασμοῦ.

ἐμβολίασις -ως (ἢ ἐμβολιάζω) ὁ ἐμβολιασμός.

ἐμβολίασμος -ασις (τό) νεώτ. ὁ ἐμβολιασμός βλ. ἐμβολίασις (ἢ ἐμβολιάζω) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβολιάζω, ἐπὶ ἀνθρ. θαλαζῶν, βατονάριασμα, βατονάρια 2) ἐπὶ δένδρων, ὁ ἐνοφθαλμισμός, ὁ ἐντεριασμός, κέντρωμα 3) μτφ. ἡ ἐντεχνος μέγερσις ἰδεῶν ἢ αἰσθημάτων ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον.

ἐμβολιαστήριον (τό) νεώτ., δημ. μολιαστήρι, μαγαζάριον δι' οὗ γίνεται ἐμβολιασμός δένδρων.

ἐμβολιαστής (ὁ) νεώτ., δημ. μολιαστής ὁ ἐνεργῶν θαλαζῶν, βατονάρια, βατονάριασμα 2) ὁ εἰδικὸς εἰς τὸν ἐνοφθαλμισμόν τῶν δένδρων.

ἐμβολιαστικός -ή-ων νεώτ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐμβολιασμόν βλ. ἐμβολίασις.

ἐμβολιάζω (ἐμβολίζω) νεώτ. ὠδῶ, διανοίγω ἢ διευρύνω διὰ τοῦ ἐμβόλου.

ἐμβολιατός -α-ον μτγ. κ. νεώτ. ἐμβεβλημένος, παρεντεθειμένος, ἐμβόλιμος βλ. 1) : Ἀιστ. Ἐκλ. 16.

ἐμβολιμέω μτγ. παρεβόλλω, παρενθίημι ἐμβόλιμον βλ. χροάνω κ. παθ. : Ἐπιφάν. 1,825D ἐμβολιμέονται γὰρ αἱ τριάντα ἡμέρας, αὐτ. 1,826A.

ἐμβόλιμος -ον (ἐμβόλλω) κ. νεώτ. ὁ ἐμβεβλημένος, ὁ παρεντεθειμένος : Ἦρ. 1,32 μῆνας μὲν παρὰ τὰ εβδομηκόντα ἔπειτα οἱ ἐμβόλιμοι γίνονται τριήκοντα πέντε, Πλούτ. Νομ. Β, Δίων Κ 48,3 ἡμέρα ἐμβόλιμος || τὸ ἀρσ. ἐμβόλιμος ὡς οὐσ. ἐμβόλιμος μῆν : Ἦρ. 2,4 || νεώτ. ἢ κατὰ τὰ διοετικά ἐπὶ προσπιπενή εἰς τὸν Φεβρουάριον μῆνα 29ῃ ἡμέρᾳ 2) χωρικὸν ἄσμα παρεμβλητὸν μεταξὺ τῶν ἐπεισοδίων τοῦ δράματος : Ἀριστοτ. Ποιητ. 145α, 30 ἐμβόλιμα φασίνον πρώτῳ ἀρχαῶν ἢ ἀγάθων τοῦ τοιούτου 3) ἐμβόλιμα ἐπὶ ἡ ἀνάκω ἐμβόλιμα στιχοὶ νόθοι παρεμβόλλομενοι εἰς τὰς ἀρχαίας τραγωδίας ἢ κωμωδίας : Ἦσα. « ἐμβόλιμα ἐπὶ τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς ἀλλότρια καὶ νόθα ἀθετούμενα » 4) εἰς παίδων, νόθος : Ἐπίφ. 103 ἰσοκράτους τε παιδὲς ἐμβόλιμοι τινες | διορθ. ἐκόλιμοι 5) νεώτ. ἀναι.

ἐμβόλιμα ὄσατά ε. ἀνακταίᾳ ἢ βορμιακῶ, ὑπεράριθμα μικρὰ ὄσα διαλασσομένη ἐν ταῖς ραφίαις τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου.

ἐμβολίη (ἢ) μτγ. ἐπικρατίας : Πλίν. Φι 13,14.

ἐμβολιοθεραπευτική (ἢ) νεώτ. ἱατρ. ἡ μικροδιαθεραπευτικὴ μέθοδος θεωραεπίας ἢ προσφυλῆς ἀπὸ τῶν λοιμωδῶν νόσων δι' ἐχχύσεως εἰς τὸν ὀργανισμόν παρασκευασμάτων ἐκ μικροβίων.

ἐμβόλιον (τό) (ἐμβόλλω) κ. νεώτ. εἶδος ἀκοντίου : Διόδ. Σ 1,35 ἐμβόλιος σιδήροϋ ἐκ τῶν ἀκάτων τυπτόμενα συνεχῆς εἰς τὴν κεφαλῆν 2) θεωρικὸν ἢ μουσικὸν τεμάριον παρεμβόλλομενον μεταξὺ τῶν πρόξων τοῦ δράματος, ἰντερμέδια : Κικ. Κοίντ. 3,7 3) εἶδος μικροῦ δικτύου : Πολυδ. 5,35 4) ἔπιγρ. γλυπτὸν ποικίλων σκευῶν : Ἐπιγρ. πατήριον ἐμβ-έπιγρ Πανισκῶν 5) προβλήθ. διὰ τὴν φόρτισιν οἴου : Πάν. 6) νεώτ. ἱατρ. εἶδος σκευαίας ἐνεμένης εἰς τὸν ὀργανισμόν πρὸς προσφυλίαν ἢ θεραπεσίαν ἀπὸ νόσου τινός, μολύ : ἐμβόλιον ἀντιπυφικόν || εἶδ. ἢ κατὰ τῆς εὐλαγίας σαμαλῆς, βασιναῖα 7) ὄμ. νεώτ. ἐνόφθαλμον τεμάριον κλάδου δένδρου, δι' οὗ ἐκτελείται ὁ θε-δροσκομικὸς ἐμβολιασμός, μολύ.

ἐμβόλιασμα -ασις (τό) (ἐμβάλλω) μτγ. τὸ ἐμβληθῆν, παρεμβληθῆν : Ἀκύλ. Θεοδωτ. Πά 1εζ. 16, 16.

ἐμβολιασμός (ὁ) (ἐμβάλλω) μσν. κ. νεώτ. παρ. ἐμβολία : Ἀρχ. Λετ. 2) ἡ ἐμβόλιμος ἡμέρα : Πισχ. Χρον. 7,4 κώδ. Γ 3) νεώτ. ἡ δὴ τὸ ἐν ἐμβολίᾳ προώθησις τοῦ βληματος εἰς τὴν ἐν τῷ κόλῳ τοῦ πυροβόλου ἐκκόμισιν του 4) ὄμ. νεώτ. εἶδ. ἐπὶ τῶν μηχανῶν, ἡ ἐκτέλεσις μίας πληθ. διαδρομῆς τοῦ ἐμβόλου τῶν μηχανῶν 5) ὄμ. νεώτ. ἢ κατὰ τὴν ἐμβολίην βλ. εἶδ. προσβολή ἢ διὰ τοῦ ἐμβόλου.

ἐμβολίται (οἱ) Ἐπιγρ. Ἐφέσου, μέλη συντεχνίας τινός, ὃν τόπος συναντήσεως, συλλεξεύσεως ἦτο κτήριον τινός ἐμβολον βλ. 9), προσταφ. π.

ἐμβολοθέτης (ὁ) Πολυδ. « ὁ τοῦ παραλόγου θεσμός ».

ἐμβολοιδικής -οῦς-εἰς μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἰδει ἐμβόλου, ὁ ὄμιος πρὸς ἐμβολον, ὁ σφηνοειδής : Ἀρρ. Τοικτ. 44 ταῖς δὲ τὰ ἐμβολοειδῆς τάξεις Σκυθίας κερρήσθαι μάλιστα ἀκούμενη.

ἐμβολον (τό) (ἐμβάλλω) κ. μσν. κ. νεώτ., π. ἀρχ. κ. ἐμβολος πᾶν τὸ εἰς ζῶ ἄλλον καὶ δυνάμενον τὸ ἐμβληθῆν ἐν πτωτ. ἐμβολιζόμενον, ὄσον πάσσαλον, σκόλοφ, σφῆν : Θεοφ. Φι 2,4 φακούς ὡστε ἀδρούς γίνεσθαι, φετούσθαι ἐμβόλου πρὸλ. ἐμβολοεῖς || τὸ παραλόγου : Πολυδ. 1,45 « ἐμβολον, τὸ εἰς τὸν ὄξωα ἐμβολιζόμενον ἕλιον » 2) γλώσσα γῆς, κηρός ἕωτ. Ὀδ. 1405, 48 : Ἦρ. 4,3 τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ποταμῶν τοῦτων ἐν ἐμβολον τῆς χώρας ἰπποδῶες ἀκρῆ καλέεται, Πλίν. Ο, 7, 19 3) εἶπ. τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἢ κατὰ τὴν ἴσασον χάριν προεχογῆ τῆς πρῶρας, χρησιμεύουσα πρὸς διάτρησιν τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου : Σουίδ. « ἐμβολον καὶ τῆς νηὸς τὸ πολεμικὸν σιδήριον » : Ἦρ. 1, 166 αἱ δὲ εἰκοσι (νῆες) αἱ περιουσίαι ἴσαν ἀχρηστοὶ ἀεσπράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους, Ἄππ. Ἐμψ. Πολ. 5, 119 ἐπὶ τοὺς ἐμβόλους, Δίων Κ 49, 1 τοὺς ἐμβόλους αὐτῶν ἀποσπρέφει κ. οὐδ. : Φίλιππ. Θεοσ. ἐν ΑΠ 6, 236, 1 ἐμβόλα χαλκογένεια, Πλουδ. 6, 20, 10 τέτραπται δὲ αὐτῆς τὸ ἐμβόλον εἰς τὸν ὄρμον 4) μτγ. κ. μσν. πλῆθ. ἐμβολοι π. Ρώμ. τὸ μετ' ἐμβόλων πλοίων κωνοκρημένον ρητορικὸν βῆμα ἐν Ρώμῃ | τοστ. Γ : Πολυδ. 6, 53, 1 κομῆται .. πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους εἰς τὴν ἀγοράν, Πλουτ. Κἀτ. Νεώτ. 44 5) σφηνοειδῆς παράταξις πρὸς μάχην : Σουίδ. « ἐμβολον, παρατάξις ὄνομα » ἐπει δὲ τὸ ἦμιον τοῦ ρόμβου ὀνομαζέται δὲ καὶ σφηνδονοειδής : Ξεν. Ἑλλ. 7, 522 εἰς μέγιστον ἰσχυρόν ἐποίησάτο τὸ περὶ αὐτῶν ἐμβολον, Πολυδ. 1, 26, 16 || νεώτ. σφηνοειδῆς σχηματισμός ναυτικῆς συνάψεως πρὸς ὀρηκτικὴν ἐπίθεσιν ἢ διώξιν, ἢ γανία διώξεως. || ἦμιος ρόμβος βλ. τοῦ ἰππικού : Αἰλ. Τακτ. 19 ὁ δὲ ἦμιος τοῦ ρόμβου ἐμβόλος καλεῖται 6) ὁ μολύς τῆς θύρας : Εὐρ. Φοίν. 114 πύλαι κλήθορος χαλκοδέτ' ἐμβόλα τε λαίνεισιν Ἀμφιμοσ ὀργανοῖς τοίχεος ἤρμαστα 7) ἀρσ. π. κμ. τὸ πῆος : Ἀριστοτ. π. Αθῆν. 1, 29A οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπέγερται τὸν ἐμβολόν 8) τὸ ἐπιστόμιον κίονος ἰσθμ. : Εὐρ. Βάκχ. 591 ἴδετε τὰ λάνα [κίονιν] ἐμβόλα διάδρομα τῶδε 9) μτγ. κ. μσν. ἢ οἰκοδομικὸς προσφυκοκρημέναι σειραὶ κίωνων, προσταφ. : Ἐπιγρ. ἐμβόλα τῆς κρατίστης βουλῆς, Μνησί. 1, 25 Συναξ. ἐν τοῖς Δομνίνοις ἐμβόλοισι καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Μαγιάλων Ἀποστόλων 10) μσν. τὸ ἐμβόλιον, τὸ μολύ : Γεωμ. 10, 77, 4 καλὸν δὲ τὸν ἐν τῷ ἐμβόλῳ ὀφθαλμόν πίπεται κατὰ τοῦ ἐν τῷ στέλεξι ὀφθαλμοῦ 11) νεώτ. μηχαν. κυλινδρικὸν τμήμα μηχανῆς ἢ ἀνίκτας κινουμένου παλινδρομικῶς ἐντὸς κυλίνδρου 12) ἐν τῇ ὀκοδομικῇ καὶ ὀχυρωτικῇ, ἐξωτερικὸν κατ' ἐξέχουσαν γωνίαν λλοκτοκῶν ἀντιέρημα, ἀντήρις 13) γλωσσολογικὴ προεχογῆ τεμαχίου ἕλιου ἢ μετᾶλλου ἐνοφθαλμοῦ ἐν τῇ ὀσθῃ ἐτέρου τε-

μαχίω πρὸς σὺνθεσιν, δύνει· 14) ναυτ. ἔμβολο-
σχηνία σὺνολον κλωστῶν ἀνεστραμ-
μένων πρὸς ἄλληλα, ἔμπολα· 15) εἰς μικρὸν
ἐφαγλίον ἐν τῇ μελισσοκομίᾳ 16) νεώτ. ἱατρ.
τὸ προσκολλητὴν ἐμβολὸν βλλ.131 ἀντικείμενον.

ἔμβολος [τό] ὄ. τ. τὸ ἐμβολόν βλλ.31
ἔμβολοτόπιον [τό] μον. τόπος ὅπου ἴσαν ἔμ-
βολοί, ὄ. ἔμβολα βλλ.91 : Act. et Dipl. Gr. (ἐκδ.
Micl. et Mol.) 50.

ἔμβολοφόρος ἢ νεώτ. ὁ φέρων ἔμβολον
βλλ. : ἔμβολοφ-ήσοις [τό] ἔχον κατά τὴν πρῶ-
την ἐμβολὸν βλλ.31.

ἐμβόρημα-ατος [τό] (ἐμβόρω) μον. τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἐμβόρω βλλ. : Ψάλλ. ἐν Σάβ.5,223,4
ἐμβόρημα στρατηγικόν.

ἐμβορῶ-τω (ἐν, βορῶ) [μ]ν. βορῶ ἐντός
πινος : Περ.Λόγ.7,13 ἐμβ-θεάστρις, Συναε.259D
ἐμβορῆει μοι ταῖς ἀκαστῆς ἡ θαυμαστῆ τῶν σῶν
λόγων ἠχώ' ῥηται. π. ἐμβόρημα.

ἐμβόσσομαι (ἐν, βόσσω) [μ]ν. εἶμαι βοσκήσοι,
βοσκήμαι : Φιλ.2,289,38 πεδία... ἐπιηθείσ-
τατα ἐμβόσσομαι || μτφ. : Φιλ.351 ἐμβ-τόποις

ἐμβοτῶ-τω διαρτ. τοῦ ἐμβότω, ὄγω εἰς βοσκὴν,
βόσκα : Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ7,657,2 ποιμένες, σὶ
ταυτὴν ὄρωσ ῥάξιν ὀιοπολεῖτε, ἁγίας κείρι-
νος ἐμβοτῶντες δις.

ἐμβουκολῶ-τω (ἐν, βουκολῶ) ἀμφ. σημ. πιθ. ἀ-
πότῳ, δουλεύομαι ἀποκαλῶ : Κυρ. Ἀδελφ.25,35D.

ἐμβοῶ-ώω [ἐν, βοῶ] κ. μων., μετὰ δοτ. βοῶ
πρὸς τινα, φωνάζω : Ξεν.Κυν.6,17 ἐμβοῶντων δὲ
αὐτῷ διωκόμενοι, Ἀνθ.Ἐπιτ.Πολ.3,57, Θερμιστ.
Λόγ.15,185D ὡσπερ ὁ κληροδοτὴς τοῖς ἀβλαπταῖς
οὐκ ἐν τῇ κωνίστρᾳ μόνον ἐμβοῶν || κ. μετ'

ἀρσφαι : Ἰώσ.Π1 5,2,2 τοῖς περὶ αὐτὸν ἐμβόσσαι
ἐπάραι : || κ. ἀπολ. φωνάζω δυνατὰ, μεγαλο-
φώνως : Θουκ.2,92 ἀπὸ ἐνὸς κλεδοσκόπου ἐμβόσ-
σασεν ἐπ' αὐτοῖς ὄρωσαν, Θερμιστ.Λόγ.18,221A
ἀβλαπταῖς τε καὶ μόνον ἐμβόσασεν... ἐβθεσεν ἀνα-
ποτυμένην ἡδὴ τὴν φλόγα' || κ. ἐμπροσ. : Πολυδ.
9,109 ἐμβόσσαντες κατὰ τὸ οὐρ' || νεώτ.

βοῶ ἴνα προσηκῶ, παρορμηθῶ εἰς κήνησ ἢ
ἐνέγερσιν ῥησοι. π. ἐμβόσσις, ἐμβόσις.

ἐμβραβεῖω (ἐν, βραβεύω) μον. καθιστῶ, πα-
ρασκευάζω : Πράξ.98,84 μέση δ' ἐν ἀμφορίῳ...
φυγρότης φλιγον ἀδικεῖς ἐμβραβεύει τὸν βίον.

ἐμβράχγια [τό] (ἐν, βράχγιον) μον. τὰ βράχγια
βλλ. : Ξενοφ.20,46,6.

ἐμβραδύω (ἐν, βραδύω) [μ]ν. κ. μων. παρα-
μένω ἐπὶ πολλὸν χρόνον εἰς τὸ μέρος : Φιλόπ.ΐω.
Υπομν.ΑΠρ.37B,14 ἐμβρ-τὸ στόματι τῆς γασ-
τρός' || κ. ἀπολ. : Μενέμ.ἠ. Ὀρε.6,10,14,2

1) βραδύω εἰς τὴν χρονοτήτω : Λουκ.Οἰκ.3,Γρηγ.
Νόσθ.1,172D μὴ λίαν ἐμβραδύνει τὴ φιλί τοῦ ἀν-
δρός Ιστορίη, Νικ.Κων.3,19 οὐδ' ἐμβραδύνει ἱστο-
ρίαι ταῖς κατ' αὐτὸν διηγήσεται 3) κινεῖμαι
βραδέως, ἀργά : Ἡρων.Βελον.128,18.

ἐμβραμένα λακων. ἀντὶ τοῦ ἐμβρομένη βλλ. : Ἡσ.
Ἐφωσόν.119.

ἐμβροσμο-ατος [τό] μον. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἐμβροσσομαι βλλ. : Φιλῆς2,34.

ἐμβροσσομαι [μ]ν. παθ. ἀναταρσσομαι : Ἀ-
κύλ.Παλ.ἔν.40,6 «τεταρσμένοι ἐμβροσσομενοι».

ἐμβροσμαι Ἡσ. «εἰμάρται» πρβλ. ἐμβροσμαι.

ἐμβροχῶ (ἐν, βροχῶ) ἑπιρρ. ἐν βροχεῖ, διὰ
βροχῶν, ἐν ὄλλοις, συντόμως Ἡσ. : Ἀριστ.Τρ.Σφ.
1120, αὐτ.Λυο.12,92 καὶ κακῶς ποιεῖν καθ' ὅσον ἐν
ἐμβροχῶ ἕκαστος θύνηται, Πλάτ.Γρηγ.457A ὅστε
πικρῶτερος εἶναι ἐν τοῖς πλεῖσταιν ἐμβροχῶ
περὶ ὅπου ἐν βροχῶται' 2) ἐπὶ ὄλλοις Σουῖδ.
«ἐλῆχιστον, μινρῶν» : Αἰλ.Ζ1 741 οὐ ἀπελείπεται
δὲ αὐτὸ ἐμβροχῶ [οὔτε σιγῆ] 3) κατὰ τὴν ὀ-
πωσοῦν, κάπως : Γαλ.16(2),410 ὀψηλότερον ἐμβροχῶ.

ἐμβροσμο-ατος [τό] (ἐμβροχῶ) [μ]ν. κ. νεώτ. ὄ-
γρον περικλάμμα, ἐπιβημα, κομπρέσσα : Ἄρετ.
ὈΞ.Νοσθ.1] τὴ κοιλίη ἐμβροσμοσται 2) νεώτ.
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμβροχῶ βλλ., τὸ ἐμβροχῆν' 3) ὄμ. νεώτ. φασκον. ἡ ἐμβροχῆ βλλ.31.

ἐμβροκτῆρ-ήρος [τό] (ἐμβροκτῶ) νεώτ. ὁ ἐμβροκτῶν,
ὁ διαδρέγων 1) εἰς. συσκευῆ πρὸς παρασκευὴν
ἐμβροκτῶτων βλλ.31.

ἐμβροκτῆς-ή-ων (ἐμβροκτῶ) ἀμφ. π. Ἡσ. ἐν λ. ἑν-
τρίτον «τὸ δισίουσι [δ'] ὀνομαῖ ἐμβροκται, ὁ Γαλά-
ταις ἐμβροκτῶν φσαι» 18 γρ. ἐμβρ-], ἑντρίτον βλλ.

ἐμβρόμομαι (ἐν, βρόμομαι) ἑπ. μετ. νέω μετ' ἡ-
χου εἰς π. ἡδ', βροτῶ : Ἰλ.Ο 627 ἀνέμοιο δὲ δευ-
κῶς ἀήτη ἱατῶν ἐμβρόμομαι.

ἐμβρονώσομαι (ἐν, βρονώσομαι) γλωσσ. ἐν μτχ.
ἐμβρονωόμενος βροτῶν, τρώων.

ἐμβροσ Ἡσ. «ἐνέος, μαρός».

ἐμβροσφο-ον (ἐν, βροσφο) ἐπὶ τοῦ Ἐρωτος, ὁ
πάντοτε ἐν τῇ βροσφῇ ἡλικιῶν ἐ : ΑΠ14,11.

ἐμβροχῶ (ἐν, βροχῶ) [μ]ν., μων. κ. νεώτ., παθ.
ἀορ. β' ἐνδρόχων, βροχῶν ὄγραναι, μαλακῶσαι :
Πλούτ. Ἡ8 74D ἐνέβροχων προσηλασὶ κατῆρῶν-
σαν || διαδρέγω, μουσκεῖται : Θεοφάν.Νόων.118

ἐλαίω τὴν κεφαλήν ἐμβροχῆν κ. παθ. : Πούλ.Αγ.
3,43 καυλῶ καλῶς ἐξευροῦμαι καὶ ἄλλω ἐμβρο-
χῆντ' || κ. ἐπὶ ἱματίων : Ἰώσ.Π1 3,7,13 ἐμβροχῆ...
τὰ ἱμάτια' || μετ. ποτῶν : Νικ. ἌλεΞ.237 ὄδασιν
ἐμβροχῆσαι [φουτῶν] ῥησοι. π. ἐμβροσμο, ἐμβρο-
χῆ, ἐμβροκτῆρ, ἐμβροκτῆς.

ἐμβροσμο-ατος [τό] πᾶν. πιθ. ἐκτροσισ, ἀποβολή.
ἐμβροθία [ή] [μ]ν., μων. κ. νεώτ., ἡ ἰδιότης τοῦ
ἐμβροθῶ βλλ., βορῆτης, σοβαρότης, ἀξιοπρέ-
πεια : Ἄω.Κομν.9,404B τὸ βλέμμα γλαυκὸν καὶ
ἄμα θυμὸν καὶ ἐμβροθίαν σημαίνει, Εὐστ.Πον.
202,3 ὄφθαλμοὶ δὲ... ἰλαρότητα τὸ προφάνων
καὶ Ἀρετῆων ἐμβροθία 2) ὀδονομική, χονδ-
ρική διαστομῆσις ἀντίθ. λεπομομῆσια : Ἐπικ.Μούσ.
14,4 3) αὐστηρότης : Ἰουλ.Ἐμ.89A φάσι ἐμ-
βροθίαις κολλαστέον, Εὐστ.Πον.261,4 εἰς ἐμβροθί-
αν αὐτῶν συνάερας βροχῆται.

ἐμβροθῆς-οός-ές [ἐν, βροθῆ] κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ
σπονδίων, συνηθῆς, βαρῆς, συγκρ. -έστερος : Ἡρ.
7,36 κατὰ λόγιον δὲ [ἴν] ἐμβροθῆσται τὰ λίνα,
Πλάτ.Φαιδ.810C ἐμβροθῆς δὲ γε... τοῦτο οὐσαῖα
χρῆ εἶναι καὶ βαρῶ καὶ γεωδέσι καὶ ὀρατόν,
Συναε.15D' πρβλ. Ἀριστ.Ζωα.690A,19 ἐμβροθῆ-
στέραν ποιεῖ τὴν πλεγήν 2) ἐπὶ ἡχου, βαρῆς,
βαθῆς, ἡχηρῆς : Πολυδ.4,85 ὀθῆνυρα ἐμβροθῆς' 3) μτφ.
κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ γλωσσῶν, μελετώ,
ἀκέφειαν κτ., ὁ ἔχων βαρῆτητα, ὄξιν, σημασίαν,
σπουδαίος, σημαντικός : Πλάτ.Ἐπιστ. 328B τὸ δὲ
λίανος ἡπιστάμην τῆς ψυχῆς πέρι φύσει τὸ ἐμ-
βροθῆς ἐν, Πλούτ.Περ.4 ῥῆνῆμα διμπαγωγίης
ἐμβροθῆστέρον, Λογγίλ.γρ.93 ὄν ἐν ἐμβροθῆς ὡσαὶ
ἐννοιαί, Συναε.39D, Εὐστ.Πον. 249,96 ζήτημα
ἐκπλησιαστικόν, ἐμβροθῆς ἀμφιμαχον- ἔννοια
ἐμβροθῆς 1) ἱσχυρός δυνατός σημαντικός :
Φιλόδ.Ρητ.1,465 τεκμήριον ἐμβροθῆς' || τὸ οὐδ',
τὸ ἐμβροθῆς ὡς οὐς, ἡ ἐμβροθῆβια βλλ. : Διον.
Ἀμρ.2,2 χροῖματα δ' αὐτῆς τὸ τὸ στυφῶν καὶ
τὸ πυκνὸν καὶ τὸ ἐμβροθῆς 4) εἰς, ἐπὶ προσ. ἐπὶ
καλῆς σημ. ὁ πλῆθος γνώσεω, σπουδαίος :
Πλούτ.Διμ.5 ἐμβροθῶς στρατηγῶν κερημένω
πραγμάτων μεταδόξωις 5) ὁ σπο-
θερός, ὁ ἄτροχος : Ἰνν.Ἐπιστ.11 πικρόνομοι δὲ
αὐτῶν ἐμβροθῆσαι καὶ σπερρῶν τὸ ἄθεα' 6) ἐπὶ
κακῶ γαλεόδ., ἐπαχθῶς, λυπαρόδ. : Αἰγ.Περ.693
ἵ ἐστι Περσῶν νεοχόμεν ἐμβροθῆς κακῶν, Σοφ.ἀν.
757 τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβροθῆστέρον || ὄλλοι-
ρος, φαρτικός : Ἐπιγρ. ἐμβροθῆς φυλακῆ' 7) ἐπὶ
ἀνθρώπων, ἀργίλος, σφοδρός, βίαιος : Ἡρώδων.
3,11,1 ἐμβροθῆ καὶ θρασύν νεανίαν.

ἐμβριθής [ὁ] νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τοῦ μο-
λῆθδου τῶν θειοαλάτων μετ' ἀνθρακίου.

ἐμβριθῶ (ἐν, βριθῶ) ἢ μετ'. ἐπὶ ἀνέμου, ἐφαρμῶ
βαρέως ἐπὶ πνοῦ, πίπτω βαρέως· Ἰαθδ.Αλφ. ἐν ΑΠ
7,532.5 ἀθρόον ἐμβρίσαντο ἀήματα.

ἐμβριθῶς ἐπίρρ. κ. μαν. σπουδαίως· Φιλῶδ.
Ποιημ.5,4 2) κ. νεώτ. σοδαρώδ. σινετώδ. στα-
θερώδ. κορπερώδ. συκρ. -ἐσταρον· Πλάτ.Φαίδρ.
252C ἐμβριθέταρον δύναται φέρειν τὸ τοῦ πε-
ρωποῦ ἀχθῶς· || δδ.κ. ἰοχρωδ. ὑπερβ.-ἐσταται
Εὐστ.Πον.318,74 πολὺς τὴν ῥωμαλέωτα ὑφ' ἧς
καὶ ξηρὸς οἶδος καταγαγὶν ἐμβριθέστατα· 3) βι-
αίως· Ἡρωιδιαν.4,37 ὁ δ' Ἀντιάνης ἐμβριθῶς
τά πάντα καὶ θυμοειδῶς ἐπαρτε· 4) αὐστη-
ρώδ· ΔιωκΚ 69,6 ἤγε τὸν δῆμον ἐμβριθῶς μάλ-
λῃ ἢ θεραπευτικῶς.

ἐμβρυμία λέξ. μ. παρτα. ἐνεβριμει ὠργίζεται,
μετὰ δοτ.· Λεξ.Πατρ.ἐν Πάπ.

ἐμβρυμία-τος [τὸ] (ἐμβρυμῖμοι) ἢ μετν. κ. μαν.
ἐκόδηλατος ὀργῆς κατὰ πνοῦ, ἀνατάκτικ· Σουίδ.
« τὸ μετ' ὀργῆς λήθημα »· ΠΔ Ὁρθ.2,6 παραξυ-
νην ἐμβρυμῖματ' ὀργῆς αὐτοῦ βασίλει· 2) φρύ-
γμα, χρεμέτιμα· Ἀνω.Κορυ.40C δοκαί μοι καὶ
ὁ γέλως αὐτοῦ τὸς ἄλλοις ἐμβρυμῖμα ἦν.

ἐμβρυμῖσις-εως [ἡ] (ἐμβρυμῖμοι) ἢ μετν. κ. μαν.
δυσφορία, δυσαναγέτησις· Βασί.366B διὰ δὲ
.. τὴν σπν ἐμβρυμῖσιν ὄλην τὴν ἡμέραν αὐθη-
ροῶζαν ἐπορευομένη, Ἐπιφάν.1,1020C· Νικ.Χω.364C
τὴν τοῦ Δοῦκα ἐμβρυμῖσιν καὶ ἐπίληξιν.

ἐμβρυμῖμαι-θαμαι (ἐν, βρυμῖμοι, μέσ. ὄορ. ἐνε-
βρυμῖσθην, ἐπὶ ἴππων, φράσματα, φημιδασσο-
μαι, φημιδῶ, σωθῶζικω· Αλφ.Ἐπ.461 ἴππου δ'
ἐν ἀμυκτῆρσιν ἐμβρυμῖμῶνας [σχολ. « θυμὸν
νεοῦσας καὶ φροστούσας »]· 2) ἐπὶ πρσά.,
δυσφορῶ, δυσαναγετώ, γογγύζω, μουρμουρίζω·
Λουκ.Νεκυμ.20 ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος
καὶ ἐνεβρυμῖσασθαι ἡ γριμῶς καὶ ὀλάκτισεν ὁ
Κέβρερος· 3) ἐμβρυμῖμαι ἐν ἐμαυτῶ βαθεῶς
συγκινοῦμαι· ΚΔ [ω.1.]38 ἴσασθ' ὁδν, πάλιν ἐμ-
βρυμῖμῶνας ἐν αὐτῷ, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον
|| ἐμ. ἐμψ-τῶ πνεύματι· αὐτ.11,32 4) μετὰ δοτ.
πρσά., ἐκόδηλ' Σουίδ. « ἐμβρυμῖσθαι, μετ' αὐστηροῦ-
τος ἐπιήμω »· ΚΔΜατθ.9,30 καὶ ἐνεβρυμῖσαστο
αὐτοῖς ὁ ἴσασθ'.

ἐμβριον ἦα. « βειον ».

ἐμβριος Σουίδ. « αἱ εἰς βῆθος διπλοῦνόμενα ῥίζαι ».

ἐμβριόνιον ἦα. « μβριον καὶ ἀπόρφυρον ἰμά-
τιον Ἰβερικόν » Ἰναγρ. Ἱβερικόν.]

ἐμβρυονταῖος-α-ον ἢ μετν. ὁ ὑπὸ βροντῆς, κε-
ραυνῶ κτυπηθεὶς· Διδδ.Σ 8,9.

ἐμβρυονταῖα [ἡ] (ἐμβρυοντήσι) ἢ μετν. καταπλή-
ξις ὑπὸ κεραυνῶ, δδ. παραφροσύνη· ἦα. « μα-
ρια, φρενοβλαδία [δ γρ. φρενοβλάθεια] »· Φι-
λόστρ.Σαφ.2,27,5 2) πτόσις, βεθύσις, ζυπασις·
Πλούτ.Ἠθ.119B τὴν ἐμβρυονταῖαν ἐκ τοῦ βίου
καὶ τὸν τῶρον ἐξήλασαν· 3) μωρία· Μέν.Σαρ.196.

ἐμβρυονταῖσις-εως [ἡ] (ἐμβρυονταῖ) ἢ μετν. κ. νεώτ.
ἐμβρυονταῖα βλάθι· Ἐπιφάν.1,1054D ἐν ἐμβρυοντή-
σει τιπὶ καὶ φρενοβλαθεῖα φερομένης.

ἐμβρυοντικός-ον (ἐμβρυοντήσι) κ. μαν. κ. νεώτ.
ὁ ὑπὸ κεραυνῶ πληγῆς, κεραυνόπληκτος· Ἔνν.
Ὀπ.3,4,12 Ζεὺς ἐμβρυοντικός ποιεῖ τοὺς ἐνο-
κόντας, καὶ σότας ἐλάω, ΔιωκΚ 36,13 2) ὁ
τῆν δίκασιν διαταραχθεὶς, ὁ παράφρων· Ἐπιφάν.,
82BD μανία φθερεῖ ὁ μικροτάτος, ἀλλ' ἐμβρόν-
τητος γενωνός, Ἀσω.1,3 ὁ δὲ ἀρχότερος
ἰσθαλομῶ] ἐμβρόντητος σημαίνοντα· || κ. ἐπὶ
ἰδεῶν, ὄφρων,παράλογος· Πορφ.Χριστ.35 ἐμψ-
κα πεπλανημένον σφῆρισμα· 3) ὁ ἀμβλῶνους, ὁ
βλαξ· Ἀριστφ.Ἐκιδ.793 ὠμβρόντητε
φύ, Πλάτ.Ἄлк.2,140C τοὺς δ' ὄλιγον ἔλαττον ἡλι-

θίους τε καὶ ἐμβρόντητους, Φιλῆμ.π.Ἀθην.4,175D
οὐκ οἶδας ἐμβρόντητε αὐς· 4) μτφ. κ. νεώτ. κ.
δῆμ. ὁ ἐν μεγίστῃ καταπλήξει εὐρισκόμενος, ἐκ-
πληκτος, ἐκθαμβῶς· Λουκ.Πιτ.1 Ὁ Ζεὺς φθίε. .
καὶ ἐβρύδουσι καὶ εἰ π' ἐσ ἄλλο ἢ ἐμβρόντητοι
ποιπταὶ καλοῦσιν, Δρσο.Βοτάν.23 πρὸς τὴν ἐμ-
βρόντητον ὄμηνριν.

ἐμβρόντω-ῶ (ἐν, βρόντω] βρόντω εἰς π, κτυ-
πῶ διὰ τοῦ κεραυνῶ· Εδν.17D τίς ἐνεβρόντησέ
μοι· || κ. παθ. πλῆθισται δι' ἀστροπῆς [δια-
κρίνεται τοῦ πλῆθισται διὰ κεραυνῶ]· Ξεν.Ἑλλ.
4,77 οἱ μὲν τινες πλῆγντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβρο-
ντηθέντες ἀπέθανον· 2) μτφ. διαταρῶσας, κο-
τοπλήττω, ἀφαιρῶ τὸν νοῦν· Ἀχλλ.Τάτ.3,15 τὸ
κακὸν ἐνεβρόντησέ με' κ, παθ.· Δην.413 τὸν δὲ
κατηγοροῦντα τίς ἐμβεβροντήσθαι, τὴν πόλιν
ἀγνασίν, οὐκ ἔχειν ὄποι τὰ καυτοῦ βίητα, Φι-
λόστρ.Ἀπολλ.5,32 ὄπο γυναικῶν ἐμβροντηθεὶς ἐπε-
λάθετο τοῦ ὄρχειν ρημοτ. π. ἐμβροντητός, ἐμ-
βροντησία, ἐμβρόντησις, ἐμβρονταῖος.

ἐμβρόντης-ἄδος [ἡ] (ἐμβρέχοι) ἢ μετν. παραφωδῶς
κλήματος· Γεωπ.4,3,7 ἐν τῷ ἀκρῷ τίς ἐμβρο-
γῶδος .. ἀκόλοῦσθον ἔστιν ἐκὸς μόνου ὄφθαλ-
μοῦ τὸν βλαστον καταπλεῖν.

ἐμβρόχη [ἡ] (ἐμβρέχοι) ἢ μετν. ἡ πράξις τοῦ
εὐβρέχου, τὸ μούσκερο· 2) ἢ μετν. τὸ ὄργον περὶ
βίβλημα, περικόλλημα, κομψρέσας, ἄ. ἐμβρέχμα·
Πλούτ.Ἠθ.42C οὐδὲ ζητεῖν μωρῆσθαι δεόμενον
ἐμβρόχης καὶ καταλάσματος· 3) νεώτ. φαρ-
μακ. ἡ διὰ πνοῦ διαλύτων ἐν ψυχρῷ ὑγρῶ κα-
τεργασία δρῶντων πρὸς λήθιν τῶν διαλυτῶν συ-
στατικῶν αὐτῶν· 4) [ἐν-βρόχης] βρόχος, ἀγ-
στην, θηλιά· Λουκ.Λεξ.φ.11 ἀπολωλεί ἀν, ἐμ ἢ
ἐγὼ ἐπιστάς ἀπηγγονία τε αὐτῶν καὶ παρέλυ-
σα τῆς ἐμβρόχης.

ἐμβρόχημα-ατος [τὸ] ἢ μετν. τὸ ὄργον περικό-
λλημο, ἐμβρόχη βλά.2· Ἡροδ.1,ιστρ.38,83.

ἐμβρόχης-ον ἢ βρόχθος] ἢ μετν. ὁ ἐν τῷ φά-
ργη· Ἰτέτ.Χιλ.12,413.

ἐμβρόχιζω (ἐν, βρόχιζω) ἢ μετν. συλλαμβάνω διὰ
βρόχου, θηλιάς, πινῶν στῆ βροχίω, βρόχιζω·
Ἀπολλδ.2,5,4 παρσιμῶν ἐμβρόχισας.

ἐμβρόχος-ον ἢ ἐμβρέχοι] ἢ μετν. ὁ βεβρέχμενός,
ὁ διάφροτος· Βασ.Ἐπιστ.2,748B τοῖς τῶν δακρυ-
ῶν ἀχοτέις τὴν γενειῶδα ἐμβροχον καθωμάειες·

2) πᾶλ. ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἀρδευόμενος ὁ μὴ ξερι-
κός· ἄρσρον .. ἡ ἄβροχον ἡ ἐμβροχον.

ἐμβρυακός-ή-ὄν (ἐβρυμοι) νεώτ. ἐμβρυακός,
ἐμβρυδῖον [τὸ] (ἐβρυμοι) ἢ τὸ ἐμβρόντο πάρε·
Ἀριστφ.ἠφ.47ῶ αὐτὸς δ' ἀνήρ πωλεῖ κίχλας ..
γελιδῶνα τέττιγας ἐμβρυεία.

ἐμβρυϊκός-ή-ὄν (ἐβρυμοι) νεώτ. κ. ἐμβρυα-
κός-ή-ὄν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἦα.
ἐμβρόντο βλά., ὁ τοῦ ἐβρυδίου ἢ ἐμβρυϊκοῦ κώβος
ἢ ἀμαυρῶ κηλῆς προέχουσα ἐπὶ τοῦ βλαστίδιου, ἐξ
ἧς διαπλάσσειται τὸ ἐμβρυονταῖον, ἐμβρυϊκῶ
ἔξα-
τήματα κώπτερα - περιβλήματα ἐπίρρ. -ῶς.

ἐμβρύκα (ἐν, βρύκω) ἢ μετν. ὀδώνω τινῶ, ὄγα-
κῶνα· Νικ.Ἐθρρ.824 ἐπει.μυγερούς ἀλίτας πολ-
λάκις ἐμβρύκασα .. ἰδγρ.] κ. παθ.· αὐτ.Ἀ.338.

ἐμβρυγενής-ος-έως νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἐβρυδίου
ἢ μετὰ τοῦ ἐβρυδίου γενώμενος ἢ σχηματιζόμε-
νος· ἐμβρυγενῆς ὄμην.

ἐμβρυγονία [ἡ] νεώτ. ἡ γένεσις τοῦ ἐβρυδίου·
2) βιολ. ἡ περὶ γενέσεως καὶ διαπλάσεως τοῦ
ἐβρυδίου ἐπιστημονικὴ θεωρία.

ἐμβρυγονικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὴν ἐμβρυγονίαν ἐπίρρ. -ῶς.

ἐμβρυογραφία [ἡ] νεώτ. περιγραφὴ ἢ φυσικὴ
ἱστορία τοῦ ἐβρυδίου· πρβλ. ἐμβρυγονία.

ἐμβρυογραφικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν ἐμβρυογραφίαν βλά.

ἐμβρυογράφος [ὁ] νεώτ. ὁ εἰδικῶς περὶ τὴν ἐμβρυογραφίαν ἀσχολούμενος.

ἐμβρυοδόχος-ον μτγν. ὁ τὸ ἐμβρυον δεχόμενος : Λουκ.Λεξιφ.6 τοκάδος ὄος τὸ ἐμβρυοδόχον ἔνετρον.

ἐμβρυοειδής-οὐδ-ές νεώτ. ὁ ἐν εἴδει ἐμβρύου· ἢ ἱατρ. ἐμβρυοειδές σπῆμα [ἰοικιλία θερμοειδοῦς κώσταες ἐβραζομένη πρὸς τὸ μέρος τῶν ὀρχων ἢ ἐπὶ τῶν ψοφικῶν].

ἐμβρυοθλασία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ δυστοκίας, ἡ δὴ τὰ τὸ ἐμβρυοθλάστω χειρουργικῶν ἐπέμβασις.

ἐμβρυοθλάστης [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. χειρουργικὸν ἔργακλον χρῆσιμὸν πρὸς διαμείβασιν τοῦ ἐμβρύου καὶ ἐξαγωγήν αὐτοῦ ἐκ τοῦ γεννητικοῦ σωλήνος ἢ ἐμβρυοστόμου : Γαλ.19,104 | ὁ γρ. ἐμβρυοσφάκτης·

ἐμβρυοθλάκων [τὸ] νεώτ. θυλάκων ἐν τῷ νηχταί τὸ ἐμβρυον καὶ ὄπερ ρήγνυται κατὰ τὸν τοκέταν, ψοδόλαμος.

ἐμβρυοθλάκεις [ὁ] νεώτ. ὁ ἐμβρυοθλάκων βλ.λ. μετὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἐμβρύου ἀπαρτίζον τὸ φόν.

ἐμβρυοκόκος-ον μτγν. ἐόν, βρώων, οἰκῆ | μτγν. ὁ ἐντός τῶν βρώων τῆς θαλάσσης κατοικῶν : Φιλipp.Θεοστ. ἐν ΑΠ6,90, | ἀγκυραν ἐμβρυόκων.

ἐμβρυοκαρδίσι [ἡ] νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ ἀλλοίωσις τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ καθιστῶσα αὐτὸν ὄμοιον πρὸς τὸν τοῦ ἐμβρύου.

ἐμβρυοκλάστης [ὁ] ἔπιγρ. ὁ ἐμβρυοθλάστης βλ.λ.

ἐμβρυοκτονία [ἡ] νεώτ. φόνος ἐμβρύου βλ.λ.2, εἶδ. ἐπὶ ἀνθρώπινον ἐμβρυόν· πρὸλ. ἀμβλώσις, ἐκτροσιωσ² | 2) συνεκδ. βρεφοκτονία.

ἐμβρυοκτόνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φθείρων, ὁ φονεύων τὸ ἐν τῷ γαστρὶ εὐρισκόμενον ἐμβρυον : Βασ.Ἐπιστ.2,763B αἱ δεχομένα· τὰ ἐμβρυοκτόνα ἀλητήρια, - ἐμβρυοκτόνος ματα.

ἐμβρυολογία [ἡ] νεώτ. ἐπιστήμη ἀσχολουμένη περὶ τὴν γένεσιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ ἐμβρύου.

ἐμβρυολογικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμβρυολογίαν βλ.λ. ἔπιγρ.-ώος

ἐμβρυολογία [ὁ] νεώτ. ὁ ἀσχολοῦμενος ἢ ὁ ἐντρίβης εἰς τὰ τῆς ἐμβρυολογίας βλ.λ.

ἐμβρυομεμβράνα [ἡ] νεώτ. ἡ μὴν ἢ χιτῶν περιβάλλον τὸ ἐμβρυον, ἐμβρυϊκὸν περιβλήμα.

ἐμβρυον [τὸ] [ἐν, βρώω] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ αἰγῶς ἢ προβάτων, τὸ νεογέννη, τὸ νεογέννητον : Ὁδ.1,245 ἡμελεγει τις καὶ μηκάδας αἰγας, .. καὶ ὅπ' ἐμβρυον ἤκειν ἐκάστη, Ἀριστλ.ΖΜ676α,

17 τὸ γάλα τοῖς ἐμβρύοις· 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὁ ἐν τῷ γαστρὶ ἀναπτυσσόμενος ζωϊκὸς ὀργανισμὸς, τὸ κυοῦμενον : Εὐστ.Ἰλ.1095,17 « τὸ ἐντός τῆς γαστροῦ βρώων » :

Αἰσχ.Εὐμ.945 μιλᾷ τ' εὐθενοῦντα γὰ ἔξην διπλοῦσι- ἡμβρυοῖς τρέφει χρόνως τεταγμένω, Ἀριστλ.ΖΓ746α, | Λουκ.Θε.δ.9,2 ἀτελέες ἔτι, τὸ ἐμβρυον² | κ. μετὰ γεν.: Θεοφρ.ΦΙ1,1,3 τῶν ζώων τὰ ἐμβρυα²

3) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ φυτῶν, τὸ μετὰ τὴν γονιμοποίησιν εὐρισκόμενον ἀρῶναγμὸν σωματίον ἐντός τοῦ τελείου σπέρματος : ἐμβρυον φυτικόν²

4) νεώτ. κ. δημ. γεν. πᾶν τὸ ἐν τῷ γενεσὶ αὐτοῦ πρὶν ἢ λάβῃ ὀριστικὴν μορφήν.

ἐμβρυολαστία [ἡ] μν. κ. νεώτ. ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐμβρύου : Εὐστ.172B.

ἐμβρυολαστικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἐμβρύων : ἐμβρυολαστικὸ κώτταρα, - ἐμβρ- ὄγκος.

ἐμβρυος-ον [ἐν, βρώω] κ. νεώτ. ὁ ἐντός σώματος τινος ἐγκεκλιμένως καὶ ἀναπτυσσόμενος : Θεοφρ.ΦΑἰτ.1,1,3 τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἐμβρυον ὄντροπία [ἰοβρ. ἐμβριον, ΨΦωκ.Ἰ71 βρέφος ἐμβρυον | τὸ ἐμβρυον² | ἢ τὸ οὐδ. ἐμβρυον ὡς οὐα. βλ.λ.· 2) [ἐν, βρώω] μτγν. ὁ πλήρης θαλασσίων βρώων : Νόνν.Δ.41,29.

ἐμβρυοσάκκος [ὁ] νεώτ. βοταν. ἐμβρέτες κυ-

στώδες κώτταρον εὐρισκόμενον ἐν τῷ μέρει τοῦ σπερμιοτικοῦ πυρήνος, ἢ ἐμβρυώδης σάκος.

ἐμβρυοσφάκτης [ὁ] μτγν. ὄγρ. τὸ ἐν ἐμβρυοθλάστικῃ βλ.λ. : Ἠρόφρ.Περὶ οὐλ.25.

ἐμβρυοτομία [ἡ] [ἐμβρυοτομῆ] μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. ὁ δι' ἐχειρθεσίας τεμαχισμὸς τοῦ σώματος ἐμβρύου πρὸς ἐξαγωγήν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πυλωγεννητικοῦ σωλήνος ἢ ἐμβρυοθλασίας : Παύλ.Αἰγ.6,74.

ἐμβρυοτομικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμβρυοτομίαν ἢ τὸν ἐμβρυοτομιον βλ.λ.

ἐμβρυοτομία [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. ἐργαλεῖον χειρουργικόν, ὁ ἐμβρυοθλάστης βλ.λ.

ἐμβρυοτομῆ-έω μτγν. [ἐμβρυον-τέμνω] διαμελίζω τὸ ἐμβρυον πρὸς ἐξαγωγήν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πυλωγεννητικοῦ σωλήνος, μετ' αἰτ. : Ὀκλύμ.Γοργ.257' κ. παθ. : Πρὸκλ.Τετρ.ὁδ.214,24 τὰς δὲ γυναίκα², .. ποιεὶ καὶ ἐκτιγροσκεν καὶ ἐμβρυοτομῆ² σπῆμα² ρηματ. κ. ἐμβρυοτομία, ἐμβρυοτόμος.

ἐμβρυοτομία [ἡ] [ἐμβρυοτομῆ] μτγν., μν. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐμβρυοτομικοῦ σπύλληψις τῆς προδελτομένης κεφαλῆς τοῦ ἐμβρύου καὶ ἐξαγωγήν αὐτοῦ ἐκ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων : Γαλ.19,107, Θεοφρ.Νόνν.2,134 ἀλατοῖα πολλὰκις ἢ ὕστερα διὰ δυστοκίας ἢ ἐμβρυοτοκίας, Εὐστ.Πον.333,5.

ἐμβρυοτοκόος [ὁ] [ἐμβρυον, ἐκωκ] μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. εἶδ. ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐμβρύου ἐν δυστοκίαι, μαιευτικὴ ληθὶς : Γαλ.19,97 ἐλευκ² στήρι τῷ ἐμβρυοτοκῷ, Παύλ.Αἰγ.6,74.

ἐμβρυοτοκόω-έω [ἐμβρυον, ἐκωκ] μτγν. δι' ἐμβρυοτομικῶν ἐξέγω τὸ ἐμβρυον : Κολομ.7,3,6' κ. παθ. : Σωρ.2,55' ρηματ. κ. ἐμβρυοτοκία.

ἐμβρυοτόχος-ον [ἐμβρυον, ἐγω] νεώτ. ὁ ἐχων ἢ ὁ περιέχων ἐμβρυον.

ἐμβρυοφορικός-ῆ-όν [ἐμβρυοφόρος] νεώτ. ὁ φέρων φθορὰν τοῦ ἐμβρύου : ἐμ- βοτάνη.

ἐμβρυοφόρος-ον [ἐμβρυον, φθείρων] νεώτ. ὁ φθείρων τὸ ἐμβρυον, ὁ ἐμβρυοκτόνος : ἐμβρυοφόρα φάρμακα.

ἐμβρυοφθόρον [τὸ] νεώτ. βοταν. ὄργανον φυτικὸν πολυκύτταρον, ἢ ἀνατήρι βλ.λ.3,2.

ἐμβρυόφυτα [τὰ] νεώτ. βοταν. συνοματῆξις τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, περιλαμβανόμενα φυτὰ ἔχοντα ἐμβρυον, ἢ ἐμβρυώδη φυτὰ.

ἐμβρυώδης-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐμβρυον, ὁ ἐχων, περιέχων ἐμβρυον, ὁ ἐμβρυϊκός : ἐμβρυώδης σάκος | ἢ, ἐμβρυοσάκος βλ.λ., - ἐμβρυώδη φυτὰ | ἢ, ἐμβρυόφυτα βλ.λ.²

2) μτφ. ὁ στοιχειώδης, ἀτελὺς ὀργανισμὸς, ὁ ἐν πρωτογενῶσι καταστάσει τελῶν, πρωτόγονος : ἢ συγκριτικῶς εἰς τὰ ὀρεῖα μέρη κείρισκεται εἰς ἐμβρυώδη-κατάστασιν.

ἐμβρυώμα-ατος [τὸ] νεώτ. παθολογικὸς ὄγκος σχηματίζομενος κατὰ τὴν διάπλασιν τοῦ ἐμβρύου.

ἐμβρυωρία [ἡ] [ἐμβρυωρός] νεώτ. τὸ λειτούργημα τὸ ἀσοκόμενον ὑπὸ τῷ ἐμβρυοφόρῳ βλ.λ.

ἐμβρυωρός [ὁ] [ἐμβρυον, ὄρα] νεώτ. νομ. ὁ ἐντεταγμένος τὴν ἐπιτήρησιν ἐγκυδοῦ χήρας ἢ διεκτελεμένης, ὅπως μὴ δι' ἀμβλώσεως μεταίσται αὐτὴ τὴν γέννησιν τοῦ κυοφορομένου.

ἐμβρυώμα-ατος [τὸ] [ἐν, διεβρώσκει] μτγν. κ. μον. τὸ ἐκ τῆς χρήσεως βεβρωμένου, ἐπθαρμένον : Διοσκ.1,105 ἐμβρώματα ὀδόντων· 2) τὸ εὐθύς μετὰ τὴν ἔγερσιν λαμβανόμενον ὄργαγμα, κολοσιό² Σουῖδ. « ἀκρόπραμα » : Ἀβηλ.1,11C.

ἐμβρυματιζω [ἐν, βρυματιζω] μτγν. κ. μον., μέλλ. ἐμβρυματίσω, δίδω τροφήν, σπίζω, τροφοδοτῶ, ταχίζω· EM B19,6 Σουῖδ. : Εὐστ.Πον.158,80 ἐμβρυματίσει τε καὶ πατιεὶ τὰ αἰς κόνον ὀφάρρα²

2) μτγν. κ. μον., παθ. κ. μέτ. λαμβάνω ὡς τροφήν, τρώω : Ἀπολλ.Σωφ.Λεξ.Ὀμ. ἐν λ. διελήσας τῆς διελῆς ἐμβρυματισθεῖς, Εὐστ.Πον.39,26 τὰ γαλαθινὰ βρέφη · ἐμβρυματιζοῦνται πρὸς τῆς φύσεως.

ἐμβρωμάτιον (τό) μτν. ὄνομα τοῦ ἐμβρωμα βλ. Σωρ.1,40.

ἐβρωμος-ον μτν. ὁ βρωμώδης, δυσώδης βρωμος· Διοσκ.3,33, Αἰγ.9,30.

ἐμβυθίζω (ἐν βυθίζω) μτν., μν. κ. νεώτ. βυθίζω ἡ ἐντός πνιός, εἰσαγωγὴ βυθός, καταβυθίζω· Εὐστ. Πον.259,17 ὡς φυλάξει τις ἀπὸς ἡ ἐμβυθίζω ἡ λακκίνας ἐκθετοὶ γῆν., ἐμβυθίζω εἰς τὸ ὕδωρ· εἰς τὴν ὕλην· κ. παθ.· Πλούτ.Ἰβ.981Α ἀπέθαρται καὶ ἀπόλωλε πᾶν ἐμβυθισμένον ῥηματ. ἐμβύθισα, ἐμβύθισμα.

ἐμβύθιος-α (ἰων. -η)-ον κ. νεώτ. κ. -ας-ον ὁ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐρισκόμενος· Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ7,304,4 ἐμβύθιος κέρτα, Βιάν. ἐν ΑΠ9,227,8 ὄφ' ἄρην ἐμβύθην, Ἰσίδ.Χαρ.π. Αἰθν.3,93Β εἰς τὰς ἐμβύθιους θαλάσας θύνειν εἰώσασιν αἱ πῖσαι, Ἰων. Ἄλ.4,246 πηλὸς εἰδὴς ἐμβύθιος.

ἐμβύθισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ πράξις τοῦ ἐμβυθίζω, καταβύθισις, βούτηγμα.

ἐμβυκανῶ-σά (ἰων. βυκανῶ) μτν. σαλιγκω διὰ βυκάνης, με βυκίον· Διον. Ἄλ.Ρωμ.2,8 κέρσαι βο-εἰς ἐμβυκανῶντες.

ἐμβυραπῶ-σά μτν. καλύπτω, σκεπαζῶ με βύρα, με δέσμα, με πετα, παθ.· ΨΠλούτ.1505ε ῥίπτουσι ἐμβυραπόμενον εἰς τὸ καλοῦμενον στήμιον τῶν ἀσέδων.

ἐμβύσια-ατος (ἰδί) [ἐμβύσι] νεώτ. τὸ βύσμα, τὸ βούλωμα, σποδῆμα, τόσασμα· 2) ναυτ. εἶδ. ἐπὶ πυροβόλων, τὸ κατὰ τὴν γέμισιν τῶν ἐμπροσθογεγῶν παλαιῶν πυροβόλων παρεπιθέμενον βύσμα, μαλαστρόνη· 3) βοταν. ἐμβύσματα μεσοκυττάρια ἢ ἄρα περιληρωμένοιη πηκτικῶδων οὐσιῶν.

ἐμβύσιω [ἐν, βύσι] κ. μν. κ. νεώτ., μέλλ. ἐμβύσαι, βύω ἐνός, ἐμφερόσασμα, σπουδαῖον, βουλλῶμα· Ἀριστ.Σφ.128 ἡμεῖς δ' ὄσ' ἄν τετηρημένα ἐνεδύσαμεν ῥακίαισι· 2) κρύψτω ἡ ἐντός πνιός· Νικ.Χων.2,324Α τὴν μὲν δέλτον τῷ κολῆφ ἐνέδυσε· ρηματ. ἐμβύσια.

ἐμβύμιος-ον μτν. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· Ἰουλ.Ἐπιστ.24,34. **ἐμβύθεν**, ἐμείο, ἐμείω ἐπ. κ. ἰων. γεν. τῆς προσ. ἄντων. ἐγὼ βλλ., ἀντὶ ἐμοῦ.

ἐμιάς· Ἡσ. κ. διαχρήματα, ἔαυτούς·.

ἐμῖαν Ἐπιγρ. ἀπαρφ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί βλλ., ἀντὶ εἶναι.

ἐμῖηκον παρατ. ἐκ τοῦ παρακ. μέμικα τοῦ ρ. μῆκωμαι βλλ.· Ὀδ.1,439.

ἐμῖαν, ἐμῖαναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ εἰμί βλλ., ἀντὶ εἶναι.

ἐμῖαν, ἐμῖαναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ ἴημι βλλ., ἀντὶ εἶναι.

ἐμῖαν Ἐπιγρ. ὄσμ. ἐμῖαναι αἰτ. τῆς προσ. ἄντων. ἐγὼ βλλ., ἀντὶ ἐμέ.

ἐμῖα, ἐμῖα, μεμ εἰ. γεν. τῆς προσ. ἄντων. ἐγὼ βλλ., ἀντὶ ἐμοῦ.

ἐμῖα (ἡ) τύπος πλασθεῖς ὑπὸ Πλάτ. πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς λ. ἡμέρα· Πλάτ.Κρατ.418C οἱ μὲν ἀρχαῖοτάτοι ἡμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλεον, αἰ δὲ ἡμέραν, οἱ δὲ νῦν ἡμέραν.

ἐμῖασι (ἡ) [ἐμῖα] κλίσια, διάθεσις πρὸς ἔμετον· Ἰνν.Νούσ.2,473,12 ἢ ἐμῖασι μιν ἔχουσι, ἐμῖαστώ.

ἐμῖσις-εως (ἡ) [ἐμῖα] κ. νεώτ. ἡ πρῆξις τοῦ ἐμῖαν, ὁ ἐμετός· Ἰνν.Νούσ.2,487,24 μετὰ τὴν ἔμῖαν ἀλέγει τὸ σῶμα πᾶν.

ἐμῖσματος-ατος (τό) [ἐμῖα] κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμῖαν, τὸ ἔμετος, τὸ ἔξρασμα, τὸ ἔξερσά· Ἰνν.Προερ.1,68Α τὴ ἐν κεραλαληγίσι κώδαι ἐμῖσματος.

ἐμῖσπρίξω διδω ἐμῖσπρίξω· Ἰνν.Τόν.Ἀνθρ.419,40. **ἐμῖσπρίξω** -ον κ. μν. κ. νεώτ. ὁ διεγερτικὸν ἔμετον, ὁ ἔξραστικός, ὁ ἐμῖσπρίξω· Ἰνν.Τόν.Ἀνθρ.2,419,33 φάρμακον.· ἐμῖσπρίξω, Ρούφ.Νεαρ.Κύστ.2,419,33 τῶν ἐμῖσπρίξω σιγῶν προσάρας, Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,3 ἐμῖαν ἐπὶ τοῖσι δαινοτέροισι ἐμῖσπρίξωσι.

ἐμῖσπρίξω-ή-σῆμ' κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ διεγερτικὸν ἔμετον, ἔξραστικός· Ἀριστ.Πρ.873β,36 ἐμῖσπρίξω φάρμακον, -ἐμῖσπρίξω κάρμα (ἡμέματα εἰδούς στρώ-

γῶν ἐν χρ. ὡς τοιαυτοῖν). -ἐμῖσπρίξω [ἐμῖσπρίξω] ἀνημποῦν προκαλοῦσα ἐμέτους· ἢ νεώτ. κ. ὄσμ. τὸ οὐδ. ἐμῖσπρίξω εἰς οὐδ. φάρμακον ἐπιφέρων ἔμετον· 2) ὁ ἔχων κλίσια, τάση πρὸς ἔμετον· Ἰνν.Διατ.67 οὐδὲ δὴ τὸν γεγυμνωμένον χρὴ λαοῖν οὐδὲ τὸν ἀσώδως ἡ ἐμῖσπρίξω· ἢ κ. ἐπὶ ζῶων· Ἀριστ.Ζ1 632b.11 τὰ δ' εὐρυσπῆθι ἐμῖσπρίξω μάλλον· 3) ὁ λαμβάνων φάρμακον πρὸς ἔμετον, εἰς οἱ Ρωμαῖοι γαστρίμαχοι· Πλούτ.Πορν.51 ἐμῖσπρίξω δὲ ἐκ πεντατικῶ γένόμενος· ἢ ἐπὶ διαίτης, ἡ καθ' ἣν γίνεται χρῆσις ἐμῖσπρίξω· Κικ.Αττ.13,52) ἐμῖσπρίξω ἰών. διαίταν! ἀρεβᾶι· 4) νεώτ. μτφ. ἀπείδατος· ἐμῖσπρίξω λογοπαιγνία.

ἐμῖσπρίξω (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμῖσπρίξω βλλ. **ἐμῖσπρίξω** ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον ἐπιφέροντα ἔμετον· Γαλ.13,155 ἐμῖσπρίξω σπαραττόμενος.

ἐμῖσπρίξω-σά ἐμῖσπρίξω, ἔχω κλίσια, τάση πρὸς ἔμετον, ἀνακατανοῶ, μοῦ ἔμετος ἀναγοῖα· Ἀριστ.Πρ.873β,24 μάλλον ἐμῖσπρίξω ποιεῖ ὁ ὀδραρῆς τῶν ἐμῖσπρίξω.

ἐμῖσπρίξω (ἡ) νεώτ. τὸ γράφειν κατὰ τρόπον ἐμῖσπρίξω βλλ.4), ἀπὸδ.

ἐμῖσπρίξω-ή-σῆμ' νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμῖσπρίξω βλλ.

ἐμῖσπρίξω (τό) [ἐμῖσπρίξω, δεχόμεν] νεώτ. τὸ δεχόμεν πρὸς ἀπόρρῳσι ἐν αὐτῷ τῷ ἐμῖσπρίξω.

ἐμῖσπρίξω-ή-σῆμ' νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ δι' ἐμέτου καθαριστικός.

ἐμῖσπρίξω (ἡ) νεώτ. τὸ λέγειν, ὀμιλεῖν κατὰ τρόπον ἐμῖσπρίξω βλλ.4), ἀπὸδ.

ἐμῖσπρίξω-ή-σῆμ' νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμῖσπρίξω βλλ.

ἐμῖσπρίξω (ἡ) μτν. ἡ πρόκλησις ἐμέτου· Διον. Αἰγ.π.Φώτ.Βιβλ.130Β· πρὸδ. ἐμῖσπρίξωσι.

ἐμῖσπρίξω (ἡ) μτν. ὁ διεγερτικὸν ἔμετον· Διοσκ.29. **ἐμῖσπρίξω**-εως (ἡ) [ἐμῖαν - παοῖσμαι] διεγερτικὸν πρὸς ἔμετον· Ἰνν.Ἐρ.Νούσ.552,54 τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἐμῖσπρίξωμενος, καθάριστον παρεχέτω.

ἐμῖσπρίξω (τό) [ἐμῖα] κ. μν. κ. νεώτ., ὄσμ. ἐμῖσπρίξω (ἐμῖσπρίξω) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμῖαν, ἡ ἐμεσις, τὸ ἔξρασμα, τὸ ἔξερσά· Σουίδ. ἐμετός, ἡ τῶν περιπυθμένων κένωσις· Ἡρ.2,77 ἐμῖσπρίξω θηρωμένω τὸν ὕμνηκιν καὶ κλίσμασι, Ἀριστ.Ζ1 612ε, δ, Πά Παροιμ.26.11 ὡσπερ κῆνον ὄταν ἐπέλθῃ ἐπὶ τὸν ἔκαυτο ἔμετον, Νικ.Ἰθρ.435 ἀπερευμένω ἔμετον χολοειδέα, Εὐστ.Πον.96,72 - τὸν ἔπασε ἡ θάλασσα καὶ ἔκαυε ἐμῖσπρίξω· 2) κλίσια, τάση πρὸς ἔμετον, ἀναγοῖα· Ἀριστ.Ζ1 584α, 7 ἐπὶ δὲ ναυτία καὶ ἐμῖσπρίξω λαμβάνουσι τὰς πλεῖστας· 3) νεώτ. μτφ. αἰσθημα ἀπὸδῶς ἔξ ἀνεπιτυγῶν προσπαθείων πρὸς ἐμῖσπρίξωσι· μοῦ ῥχται ἐμῖσπρίξω ἀπὸ τῆς ἀνομιλῆς ποῦ λέξ.

ἐμῖσπρίξω (τό) Σουίδ. κ. ὄσμ. τὸ δι' ἐμέσεως κενώσῃν· 2) ὄσμ. ὁ ἐμετός βλλ.4).

ἐμῖσπρίξω παρατ. τοῦ μετρώ βλλ. ἀντὶ ἐμῖσπρίξω· Ἡρακλείτ.Πιν.2,17.

ἐμῖσπρίξω ἐπίρρ. ἰων. ἐν εἰδεί ἐμῖσπρίξω· Ἰνν.Προερ.1,77 τὴ ἐν εἰδεί ἐμῖσπρίξω ἐλκόμενα.

ἐμῖσπρίξω-σας-εως κ. νεώτ. ὁ προκαλὸν ἔμετον, ὁ ἐμῖσπρίξω· ἢ ἐπὶ συμβαταγῶν νόσου, ὁ συνοδευόμενος οὐδὲ διαθέσεως πρὸς ἔμετον.

ἐμῖσπρίξω ἰων. κ. ἐπ. γεν. τῆς ἄντων. ἐγὼ βλλ., ἀντὶ ἐμοῦ.

ἐμῖσπρίξω ἰων. ἀντὶ ἐμαυτοῦ βλλ.

ἐμῖσπρίξω ἰων. ἀντὶ ἐμαυτοῦ βλλ.

ἐμῖσπρίξω (τό) [ἐμῖα] κ. μν. ὁ ἔχων τάση πρὸς ἔμετον, ὁ ἔξραστικός· Εὐστ.996,38 ἐμῖσπρίξω ὁ ἐμῖσπρίξω ἡ ἐμῖσπρίξω· Εὐστ.412· 2) ὁ ἐμετός βλλ.· Εὐστ.Ὀδ.1761,38 κ. καὶ οἱ ἐμῖσπρίξω ἐμῖσπρίξω·

ἐμῖσπρίξω ἐπ. παθ. ὄσμ. τὸ μῖγνυμι βλλ.

ἐπιλάτ (ἡ) ἰδούμῳ | μον. δημ. τ. τοῦ οὐλίου, ὁ λόγος: Ἐρωτόκρ.Δ 89 μετὰ τὴν κλήμαν σιγανή ἴπτον ἡ ἐπιλάτ τῆς, Φοῦρ.526.

ἐπιλ ὄρωρ. τ. δοτ. τῆς ἄνωγ. ἐγὼ βλλ., ἀντὶ ἐμοί: Ἀριστοφ.Ἀχ.733 ποτέτῃ ἐπὶν τὴν γαστέρα.

ἐπιλγα ἐπιτετ. ὄρωρ. τ. δοτ. τῆς ἄνωγ. ἐγὼ βλλ., ἀντὶ ἐμοίε.

ἐπιλητ δοτ. τῆς ἄνωγ. ἐγὼ βλλ., ἀντὶ ἐμοί, ἰδίας η. Παρανίσιος: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἄντων.364.

ἐπιληρς ἰδῷ | ἐκ τοῦ ἀραβ. ἑμῖρ κ. ἑμῖρ=ἀρχηγός | νεώτ. κ. δημ. τίτλος Μουσουλμάνων ἀρχηγῶν καὶ ἡγεμόνων φυλῶν ἢ κρατῶν τιπών.

ἐπιροπούλα (ἡ) | δημ. ἡ κόρη τοῦ ἐμῖρου, κατ' ἐπέκτ. ἀρχοντοπούλα: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.19,4 κλαίουν ἐπιροπούλας.

ἐμμα-ατος (τῷ) σιολ. ἀντὶ τοῦ εἰμα βλλ.: Ἥσα. ἰδύπτιον ἢ καθαρτόμενον καὶ ἀπομασσόμενον»: Ἄκ.4,21, Σααφ.20α, 8.

ἐμμαγιέον (τῷ) | μτην. ἐν κωδ. ἀμρ.ἀνάγ. τοῦ ἐκμαγιέον βλλ.: Πράκλ.Κρατ.104Ρ.

ἐμμακεδονίω | ἐν=μακεδονίω | παίζω, ἀστεϊζομαι ἐπὶ τῆν μακεδονικὴν διόλεκτον, ὁμῶν τῆν μακεδονικὴν διάλεκτον χόριν παιδείας: Ἰωμ.Ἀδέσπ.324.

ἐμμαίνομαι | ἐν=μαίνομαι | μτην. κ. μον. μαίνομαι κατὰ τινας, καθίσταμαι μαϊνάδης: ΚΑ Πράξ.26,11 ἐμμαίνομον αὐτοῖς ἐδίκων, Ἰώσ.Α1,17,6,5 ἐμμαίνομέου πᾶσι τοῦ βασιλέως || κ. ἀπολ.: Μηναι.1,5 Θεοτ. ἐμμαίνας ὁ δυσσεβής, Ἐπιφαν.1,92B οὗτοι δὲ... ἐμμαίνεντες ρηιστ. ἢ ἐμάνης.

ἐμμαλάτεις | Ἥσα. «ἐμμαινί, τὴ χειρὶ ἐπιλοθεσθαι».

ἐμμαλλος-ον | ἐν=μαλλός | μτην. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων πολὺν μαλλόν, θασσός, θασσύμαλλος: Λουκ.Κιν.5 πρόσθα ποιήσας ἐμμαλλά || μον. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων μακρόν κόμην: Μακάλλ.1386,15 ὄρηστας ἐμμαλλος μικροῦς τέσσαρας.

ἐμμανής-ος-ης | ἐν=μαίνομαι | κ. νεώτ. ὁ ἐν μαῖνῳ ὢν, ὁ μαϊνόμενος, ὁ μαϊνάδης, παραφρορ: Ἦρ.3,25 οἶα δὲ ἐμμανής τε ἔων καὶ οὐ φρενήρη, Αἰσχ.Πρ.675 ἐμμαινε σικριτμαί ἴσασιν, Πλάτ.Νόμ.666 Α τὴν ἐμμαινὴν κἀλαστούμενοι ἔϊν τῶν νέων, ἐμμανής φρεσ. || ὄμ. μετὰ δοτ.: Εὐρ.δᾶκμ.1094 νουσιῶν ἐμμαινέ, Πλάτ.Ἀρατ.17 || ὄμ. ἐπὶ ἐλεφάντων κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὄψεως: Ἀριστ.Ζ1,571b, 34.

ἐμμανίσιος ἰδῷ | Ἐπιγρ. ὁ ἐμμηγίς βλλ., ὠργισμένος: Ἐπιγρ. ἰ Κρήτ. ἱ δὲ τὰδε μὴ κατέχομι, τοὺς γέ μοι θεοῦς τοὺς ὤμοσα, ἐμμανίσις ἦμην.

ἐμμανός ἐπίρωρ. μτην. κ. νεώτ. μετὰ μνίας, παραφρορῶν: Ἥσα. «ἐκθύβωσ, ὄρηγλωσ»: Δίων Κ 65,16 ὄρηγλωσ γὰρ αὐτὸν θεῶρου καὶ ἐκεῖσ ἐμμανός ἄπτιοντα || κοδ' ὑπερβαλὴν, παραφρορ, μέχορ πρέλλας: Εὐνάβ.Β Σοφ.Α55B ἐμμανός ἔραν, - τὴν ἡγάπησαν ἐμμανός.

ἐμμασός ὄρωρ. ἐμματέω βλλ.

ἐμμασιός ἐπίρωρ. ἐπ. παρευθίω τοχέω: Ἥσα. ἰλ.Ε 836 ὁ δ' ἄρ ἐμμασιός ἀπόρουσεν, Ὀδ.Ξ 485, Ἡοιδ.Α 442 ὁ δ' ἐμμασιός ὑπέδεκτο.

ἐμμασινοίμοι | ἐν, μασινοίμοι | μτην. μασινοίμοι ἄνδρος τινας: Ἰωσ.2,686(1) βλάσπασμα τοῖς τῆς γῆς κόλοισ ἐμμασινοίμοι.

ἐμμαργαρος-ον | ἐν=μάργαρος | μον. ὁ κεκοιμημένος, στολιμένος με μαργαρίτας: Παχυμ. Γ 2,137,2 ἐμμαργαροί χειρῖσ κόκκινα.

ἐμάρτρωτος-ον | ἐμάρτρωτῷ | μτην. κ. νεώτ. ὁ διὰ μαρτύρων ἢ μαρτυρῶν ἀποδοκιμημένος.Θεμιστ. Λογ.Π 144B εἰ μὴ ἐμάρτρωτα φθηνγοίμην ὁπόσα φθηνγοίμην || νεώτ. κ. ἐπὶ δικῆς, ὁ διὰ μαρτύρων διεξαγόμενος: ἐμ=διαδικασία-ἀποδείξει.

ἐμάρτρωτῶ-ἔω | ἐν=μαρτρωτῷ | μον. εἰμα ἰμαρτῶ, ἀποτελᾷ μαρτυρίαν, ἀποδείξει, πιστοποιᾷ, ἀποδεικνύει: Γερμ.Β'ἰδγ.249 Δ ἐμάρτρωτῶ μὴ τὴν εὐθεΐαν τὰ δέρματα τῶν προδόντων.

ἐμαρτάρως ἐπίρωρ. μον. κ. νεώτ. διὰ μαρτύρων: Εὐστ.ἰλ.64,33 ὑπερβολικόν δὲ τὸ πάντως εἶναι φιλοκεανώτατον... οὐ μὴ ἐμαρτάρως ὀληθεῖ.

ἐμμάσαι | Ἥσα. «ἐνερείσαι».

ἐμμάσσομαι | ἐν=μάσσω | κ. μον., ἀπτ. ἐμμάττωμαι, ἀποθ. μάσσω ἐντός, ζυμώνω ἐντός ἄρτων ἐντός ἀγγείου: Ἀριστοφ.Νεφ.676 ἐν θεῖα στρογγύλῃ νεμάττω (δοιρῶ, ἀνεμάττω): 2) ἐκφυγμῖ, ἐμβάλλω, κερφόω: Νικ.Ἰορ.367 αὐτῶρ ὁ κέντρον ἀχέτην τ' ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεύξατο φωτός, Εὐστ.Πον.83,25 ἐνεμαζέμην τραῦμα τῆ ἐμψυχῆ || ὄμ. η. Εἰστ. κ. ἐνεργ. : Εὐστ. Πον.119,38 ἐνεμάει μοι πλατεῖαν οὐλῆν.

ἐμμάσσω μον. ἐνεργ. τοῦ ἐμμάσσομαι βλλ.2).

ἐμματῆζω μτην. κ. μον. κ. ἐμματῆζω κ. ἐμματῆζω φέρομαι ἀφρόως: Γρηγ.Νύσσο.1150Α.

ἐμματῆω μτην. ἐνεθεῖω τὸν δάκτυλον εἰς τὸν φάρυγγα, ὅπως ἐμείω, ἐρεθίζω πρὸς ἐμῆτον: Ἥσα. «ἐμματῆω, κερφόω»: Νικ.Ἀλεξ.137 τὰ δ' ἰφάρμακα ἰδῶρα νεάθει βρῶσσις ἐμματῆον ἔτ' ἀνεπα τὰ δὲρα μασησμένα δάρα ἰδγρ. ἐμματῆω | 2) ἐπὶ μέλλοσις, πλῆττω διὰ τοῦ κέντρον: Νικ. Ἰορ.809 κέντρον γὰρ πλῆγῃ περιεκάλλινεν ἐμματῆουσα: 3) ἐμματῆόμενος μασίμενος: Σχολ. Σοφ.Τρ.793 ἰγρ. ἐνόστοιμοις.1.

ἐμμάχομαι, μέλλ. ἐμμαχέσομαι, ἀποθ. μάχομαι ἐντός τιος μέρους: Ἦρ.9,8 ἐπιπρόδεσάτον ἐστι ἐμμαχέσασθαι τὸ Θεοσίαν πεδίον, ΔίωνΚ 50,12.

ἐμμεγεθῶν | ἐν=μεγεθῶν | μτην. καθιστῶ τὴ μέγα, παθ.: Εὐστ.Φαμ.μ.147,8 ἡ κεφαλὴ τοῦ κατὰ σῶμα ἐμμεγεθουμένου.

ἐμμεθῶδος-ον | ἐν=μεθῶδο | μτην. κ. νεώτ. ὁ μετὰ μεθῶδο, μετὰ τέχνης γινόμενος ὁ μεθοδικὸς ἀντὶ μεθῶδος: Σέξτ.Ἐπιφ.Πυρο.2,21, ἐμμεθῶδος διδασκαλία || τὸ αὐτ. ἐμμεθῶδον ὡς οὐσ. ἡ συστηματικὴ τακτοποίησις, ἡ μεθοδικότης: Φιλ.2,512,38 Λογικῆ φύσει τὸ ἐμμεθῶδον οἰκτείν.

ἐμμεθῶδως ἐπίρωρ. μτην. κ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐμμεθῶδον: Σέξτ.Ἐπιφ.Μαθ.1,188, Παχῶμ.Ρουσα, ἐν Α55 Μοῦσ.3,32,17 λέγει αὐτῶ ἐμμεθῶδως || κ. συγκρ. -ώτερον: Πράκλ.Υποτ.6,2.

ἐμμεθούκομαι | ἐν=μεθούκομαι | μτην. μεθούκομαι εἰς τὴν ἰδύπτιον 4,4,3 ἐμμεθούσκομαι τοῖς ἀγίοις.

ἐμμηγίμοι | ἐν=μμηγίμοι | κ. ἐμμηγίμοι μέγιστος π' ἐντός τιος, ἀναμνηστικῶν, ἀναστοκῶν: Πλάουτ. Ἠδῆ.1b τὸν ἀκράτων... πρὸς τὸ κνῆσιον ἐν ἐμμηγίμοι κ. μτφ.: Περφ.Ἄποχ.3,20 τὴν σαρκί τὴν φυχὴν ὁ θεός σιον ἄλας ἐνεμείην κ. παθ.: Αἰσχ. Ἐπιτ.940 ἐν δὲ γαίῃ ζῶσα φουροτῶ μμηγίται | τρησις ἰ. Ἀριστ.Γεν.Φθορ.315b, 13 μικροῦ ἐμμηγίμενου, Ἀθῆν.1,27Α. 2) ἐπὶ πρῶσ, μετὰ δοτ. συναπῶ, ἀπαπῶ: Πινδ.Π 4,251 ἐν τ' Ὀκεανοῦ πλέγεισσαν μίγην πῶτῳ τ' ἐμμηγίω Λαρινῶν τ' ἔθνεϊ γυνακῶν ἀνδροφῶνων || κ. ὄμνθ. ἐπὶ ἐθνηρῆς συνανήσεως: Σοφ.ΟΚ 1057 ἐν ὄμνθ. οἶμα τὸν ἐμμηγίμοι Ὄσηα καὶ τὰς διαστόλῶς ὀδμήτας ἀδελφῶσ αὐτάρκει τὰχ' ἐμμηγίεν βοῆ | ἐν. ἀλλήλοισι | ρηιστ. η. ἐμμηγίος, ἐμμηγίος.

ἐμμηγίθω-ἔω | ἐν=μμηγίθω | μέλλ. ἐμμηγίθωσ, μετὰ δοτ. μετὰ εἰς, προσμειθῶ, χαμογέθω: Φιλ.Ἰορ.τ. Ἐπιφ.51 ἀφθῆσμολε ἐμμηγίθω καὶ παρειαί || κ. ἐμμηγίθω (πρὸς τὴ ἐπὶ θρησκευτικῶν κινῶν, γαίρω ἐπὶ τῆ: Ἐν.Κιν.4,3 ἐμμηγίθωσσι - πρὸς τὰ ἴγην).

ἐμμηλεια (ἡ) | κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμμηλός βλλ., ἡ μελῶδία ἐν τῷ μουσικῇ ἢ μελῶδικῇ δοκιμασίῃσ τῆς μουσῆς ἐν τῷ οὐλίῳ: Διον.Ἀλ.Δημ.50 τῆ ἐμμηλειαίς ἢ κρηθιῶνον ἄριστον ἢ ἀλογοῦσ ἀσπασίς, αὐτ.Συνδ.209,6 καὶ Δημοσθένης φροντικὴ ἐμμηλειαίς τε καὶ ἐμμηλειαίς ἐγένετο, Πλάτ.ἨΒ.167C. 2) ὄμ. μτφ. συμμετρία, εὐρυθμία, χάρις: Πλάουτ.ἨΒ.747C || ὄμρ.Ῥουσα κα τῆλλῆλας διαρρυθμισις, ἀρμονικῆ διαμόρφωσις.

αὐτ. Ἡ8 138C τὴν περὶ γάμον καὶ οἶκον ἔμμελιν ἀρροσμένην παρεχέιν' 3) εἰδ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγῳδίᾳ, ἡ ὄρχησις τοῦ τραγικοῦ χοροῦ, ἐν ἀντιοιστολίᾳ πρὸς τὴν πολεμικὴν ὄρχησιν, τὴν πυρρίχην, καὶ τὴν σατυρικὴν, τὴν σίκκινην ἢ τὸν κόρδακα· Πλάτ. Νόμ.816B, Ἀθην.20E τῆς τραγικῆς (ὄρχησεως) ἢ ἐκατέλιτο ἔμμελεια, Λοκκ. Ὀρχ.26 || 88. τὸ μέλος τὸν τραγικὸν αὐθοῦδον ὄρχησιν· Ἡρ.6,129 ἐκελευσάοι... αὐλῆσαι ἔμμελιν, Τζέτζ.Τραγ.404,58 προκοπιτάσης δὲ τῆς τραγῳδίας τὴν ἔμμελειαν ὄδον' || σκωπτ. παρ' Ἀριστφ.Σφ.1503 ἀπολύ γὰρ αὐτὸν ἔμμελεια κούδαλου | μὲ τὸν ρυθμὸν τῶν γροθοκοπημάτων).

ἔμμελέτημα-ατος(τὸ) μτγ. τὸ ὄργανον, τὸ μέσον δι' οὗ τις ἀνεύεται· Μακεδόν.ἐν ΑΠ6,83 μὴ φαοσιμὶ Λύρης ἐπὶ μηδ' ἐβελίσω τῆς πάρος ἀρμονίης ἔμμελέτημα φέρον' 2) τὸ ἐν ψῆ ἢ ἐφ' οὗ προκαλεῖται, γίνεται μελέτη, δάσκησις· ΠΔΣοφ. Σολ.13,10 χρυσὸν καὶ ἄργυρον τέχνης ἔμμελέτημα' || κ. μτφ.· Μνησ1.3,11, Q67 Σοφρ. τὸν λεπυῶνα τὸν σὸν κατεφύρατο, ἀρετῶν ἔμμελέτημα.

ἔμμελετώ-ῶ προκαλῶ τὴν μελέτην, τὴν προσηλὴν, γυμνάζω, ἀσκῶ τινα εἰς τι· Πλάτ.Φαῖδρ. 228B ἐμαυτὸν σοὶ ἔμμελετῶν παρεχέιν, Πλούτ. Κτμ.18 ἔμμελετῶν τοῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀγῶσι βουλόμενος τοὺς Ἀθηναίους' || εἰδ. διδοῦ μαθήματα· Πλούτ. Ἡ8.932D τούτοις ἔμμελετῶσαν.

ἔμμελής-οῦς-ές κ. νεώτ. μελωδικός, ἀρμονικός, εὐήχος, παραδ. -ἐστερος, -ἐστατος· Τιμ. Λοκκ.10B φωνὰς δὲ καὶ ἀκούσας ἂ μὲν ταχέια ὄξεια, ἂ δὲ βραδεία βαρεῖα... ἂ δὲ τεταγμένα ποτὶ λόγους μουσικῶς ἔμμελής... Διον. Ἀλ.Συνδ. 25, Πλούτ.Φωκ.2 πασῶν δὲ ἀρμονιῶν ἔμμελεστοτή καὶ μουσικωτάτη κράσις, αὐτ. Ἀντιώ.75' || 58. ἐπὶ ποίπτω, γλυκίς, μελωδικός· Θεόδωρ. Ἐπιγράμμ.19 ὡς ἔμμελής τ' ἔχεντο κάπιέξιος ἐπέα τε ποιεῖν πρὸς Ἰάραν τ' αἰδεῖν' 2) ἐπὶ πράγμ., καλίσθησις· Πλάτ.Σοφ.259D τὸ γε πᾶν ἀπὸ παντὸς ἐπιχειρεῖ ἀποχωρεῖν ἄλλως τε οὐκ ἔμμελής, Ἀριστφ. Ἐκκλ.807, Ἀριστλ.Ἡθικ. 1228a,1 ὁμιλία τις ἔμμελής' 3) ὄμ. ἐπὶ πράγμ., ἀνάλογος, ἀρμονικός διαπεπλακαμένος, διατεταγμένος, προσήκων, εὐρυθμὸς· Πλάτ.Νόμ.776B κτῆματα... ποῖα ἀντὶ τῶν κτῆματων ἔμμελεστοτήν οὕσαν κεκτῆτο, Ἀριστλ.Πολ.1327b,15 (συγκρ.), Πλούτ.Πελ.19 εἰς τὴν ἔμμελεστοτήν καὶ κοσμιωτάτην πολιτεῖαν' || κατὰλληλος, ἐπιτυχής, πρῆνον· Πλούτ.Λοκκ.1 τὴν ἔμμελή ταύτην καὶ λεγομένην εὐεθέριον ἐπὶ τῷ καλῷ προσηγορεῖτο παιδεῖαν' || εἰδ. ὁ μετρίου μεγέθους, μικρὸς· Πλάτ.Νόμ. 760A (ἐν ἐπὶρθ.) 4) μτφ. κ. ἐπὶ προσ., κόσμιος, εὐρηπής· Πλάτ.Κριτ.121B Ἴνα γενέσθω ἔμμελέστερο σφωρονσθέντες', || λεπτός, κομψός, χαριτωμένος· Πλάτ.Θεοδ.174A ἔμμελής καὶ χαί· τσα· σθεραναίος' 5) ὄμ. ἐπὶ προσ., κατὰλληλος, ὁρμώδης, ἐπιτήδειος· αὐτ.Νόμ.876f) οὐχ ἡκίστα ἔμμελής αὐτοῦσ οἰοσθ' ἄν τῶν τοιούτων γίνεσθαι κριτάς' || ἐπιμήλις Ἡσ. «ἐμμελής» ἐπιμήλις· Πλούτ.9,20,9 ὥστε τοὺς τὰς βαναύσους τέχνας ἀκούοντας ἔμμελεστορούς εἶναι.

ἔμμελεψόμενος-ατος(τὸ) μτγ. τὸ μελωδικὸς ἐκφραζόμενος, μελωδία· Ἰω.Διδ.ἐν Μι.114 105,965.

ἔμμελεψῶ-ῶ μτγ. μελωδικός, ἀρμονικός πὶ ἐκφραζῶ, διατυπῶ· Ἦρ.Νόμ.1,63A, ΨΧρυσ.7,239,4 ἔμμελεψόντων παιδύσασθαι.

ἔμμελῶς-ἐπὶρρ. κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. ἔμμελεως, συγκρ. -ἐστερος, κ. -εστέρος, ὑπερβ. -ἐστατος, ἐναρμονικός, μελωδικός, μετ' αὐθῶν, ἀντιβ. πλημμελής· Πλάτ.Νόμ.816a, Ἀριστλ.Οὐρ.290b,30 ἐμκα μουσικός, Μνησ1.127 ὄργανον, ὑπεχθὸν ἔμμελεστατος 2) κ. μτφ. προσηκότως, ἀξιοσηπείως, κατὰλληλως, ὁρμώδης, ὄπως πρᾶξει· Σίμων.

5,8 οὐδὲ μοι ἔμμελέως τὸ Πιττάκειον νύμεται, Πλάτ.Πρωτ.321C καὶ ὄρφ' τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, Ἀριστλ.Ἡθικ.1100b,21 ἐμμελῶς φέρονται τὰ τέχνη' || εἰδ. ἐν τῇ ἐνόια τῆς ἀρμονικῆς συμπερὶ ἀγάθης παιδείας, ἡ φωνασί· Πλούτ. Ἡ8 614 τὰς φωνὰς αἰ μὲν ἐλαφρὰ κτῆσις ἔμμελῶς καὶ ὠφέλιμος κινεῖται' 3) ἐπὶ λογικῆ τιμῆ· Πλάτ. Ἀν.20C ἐμμ. διδασκεῖ.

ἔμμεμαῶς-υτα-ος μτγ. ἀφρ. ρήμ., σφοδρός, ὀρμητικός, ὄξυς, ἐπὶ προσ.· Ἰλ.Υ 467' οὐ γὰρ τὴ γλυκὺς θυμὸς ἄνθρω ἠὲ οὐδ' ἀγαπᾶσθων | ἀλλὰ μάλ' ἔμμεμαῶς, Πλούτ. Ἡ8.619E' || μτγ. μετὰ δοτ.· Ἀπολλδ.Ρ 2,121 ἔμμεμαῶς βέβρου' || κ. ἐπὶ πράγμ., σφοδρός, ὀρμητικός· Ἡσιόδ.Α 439 ἢ δὲ τε | πέτρῃ | ἤχη ἔρχεται ἔμμεματα | Διοδρ. ἢ δὲ τε | ἤχη... || πρὸλ. μῶς, μέμονα.

ἔμμεμένα | ἐν· μένος | παρακ. ἀγνώστου ἀφρ. ρήμ. εἶναι πλήρης πάθους, μανίας· Σοφ.Τραχ.982 ἔμμεμένο φην.

ἔμμεμφής-οῦς-ές Ἐπιγρ., ἀρκαδ. Ἰννεμφής, ὁ θεκτικός μομφής, ἐπικρίσιος.

ἔμμεν κ. ἔμμεναι κ. ἐπ. ἀφαρρ. τοῦ εἶμ, ἀντί εἶναι, **ἔμμεντικός**-ἠ-ὸν κ. -πτικός ὁ ἔμμενος, ὁ σταθερῶς ἐπιμένων εἰς τι, μετὰ δοτ.· Ἀριστλ.Ἡθικ. 1145b,11 ἔμμεντικός τῷ λογισμῷ, Σοφ.2,7,5.

ἔμμενατός-ἠ-ὸν ὁ εἰς δὲν ἐπιμένει, ἐπιμένει τις· Σοφ.3,22 τὰ μὲν ἀγαθὰ πάντα ἐστίν· ἐμμενάτε.

ἔμμενικός ἐπιρρ. ἐπ. ἐπιμένως, σταθερῶς· Ἡσιόδ.Θ 712 ἐμμενικός ἐμάχοντα.

ἔμμενικός-οῦς-ές σταθερός, ἐπιμένως, ἐπιμένων εἰς τι' || τὸ οὐδ. τὸ ἐμμένεός ὡς οὐσία, ἢ σταθερότης, ἐπιμονή, ἐμμονή· Πλούτ. Ἡ8.446C ἐν δὲ τὸ θαρσαλέον τε καὶ ἐμμένεός' || ὄμ. τὸ οὐδ. ἔμμενός παρ' Ὀμ. κ. δ. ἐπικός ἐν ἐπιρρ. σμῆ. ἐπιμένως, σταθερῶς, μετ' ἐμμονήν, ἀδιαλείπτως· Ἰλ.Ν 517 δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κόρον ἐμμένεός αἰεί, Ὀδ.1 386, Ἀροτ.339 ἐμμένεός ἡματα πάντα δισκίεται.

ἔμμενητικός-ἠ-ὸν κ. ἐμμενητικός βλ., μετὰ γεν.· Πλάτ.Ορ.412B ἔξεις ἐμμενητικῆ νόμου.

ἔμμενητικός ἐπιρρ. μτγ. κατὰ τρόπον ἔμμενον, ἐπιμένων, ἐμμένως, μετ' ἐμμονήν· Διογ.Λ 7,126.

ἔμμενῶτροτος Ἡσ. «μετρίως».

ἔμμενῶ κ. νεώτ., μέλι, ἔμμενῶν, νεώτ. θά ἔμμενῶν, παρακ. ἐμμενητικῆ παραμένω, διομένω, διατρίβω παρ· Εὐρ.ἀπ.364,12 πολὺν | χρόνον μελίσθρους ἐμμένειν, Ἀριστφ. Ἐκκλ.1120 ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον, Οὐκ.2,23 οἱ δὲ Πελοποννησίαι χρόνον ἐμμένειντες ἐν τῷ Ἀττικῷ, Ξεν. Ἀν.4,7,17' 2) κ. νεώτ. μένω σταθερός, πιστός εἰς τι, ἐπιμένω, μετὰ δοτ.· Ἡρ.9,106 ὀρκίσαι ἐμμένειναι, Αἰσχ.Χο.977 ἐμμένει πιστώμενος, Οὐκ.5,18, Μνησ1.3,4 Συναξ. ἐμμένειν τοῦ τοῦ Χριστοῦ πιστεῖν, - ἐμμένω εἰς τὰς ἰδέας μου - τὰς πελοποιήσεις μου - τὰς ἀσφαθείς μου

3) κ. ἀπολ. εἶναι εὐσταθής, σταθερός· Εὐρ. Φοῖν.154f ὄρκους συνηθὰ ἐμμένειν, Πέν. ὄνομ' ἔμμεναι καὶ ποιήσαι πάντα' 4) ἐπὶ πράγμ., μένω ἀμετακίνητος, διαρκῶς· Οὐκ.22 τέσσαρα καὶ δέκα μὲν ἔτη ἐμμένειναι αἱ τριακοντούσιες σπονδαί, Πλάτ.Νόμ.839C ἐμμέναι τὸν νόμον' || ὄμ. μετὰ δοτ. ἠθικός· Ἡρ.7,15f, Σοφ.ΟΚ 648 εἰ σοὶ γ' ἀπερ φῆς ἐμμένει | ἐν θ' κρατήσης τὸν λόγον σου' 1' 5) παραμένω ὡς συνήθεια· Θεοκλ.5 γὰς τε σιδηροφροσθεῖσθαι τούτους... ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λογισίας ἐμμενητικῶν.

ἔμμεριζῶ μτγ. κ. Ἐπιγρ. διανέμω, διαχωρίζω, διανομίζω· Ἰω.Χρυσ.3,666 ἔμμεριζει τὴν ἀμείστον ἀβίαν κ. παθ.· Ἰω.Π 5,7,3, Ἐπιγρ.

ἔμμερίστος-ος μτγ., σγδλ. κ. μον. ὁ ἔξω μερίσιμος, φρονιτός, στενοχωρίας, περιφροσύνης· Κατ. Ἀσπρ.Κ 2,120, Σγδλ.Εὐρ. Ὀρ.93, Ἰω.Μοναχ.ἐν Ἀνεκδ.Στεφ.4,19,12 ἔμμερίστος ψυχῆς.

ἐμμερίμνος ἔπιρρ. μον. ἐν φρ. ἐμμερίμνος ἔχω ἀνησυχῶ· Εὐστ. Πον.120,83.

ἐμμεριστεύω μτρν. ἐπιταχύνω, κατορθώ τὴ διὰ μετρίαιας, μεσολάβεισως· Κλήμ. Αλ. Στρωμ.7,862 πρὸς τὸ θεῖον... κοινῶν ἐμμεριστεύει.

ἐμμεσοί(-η)-οί μτρν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῷ μεταξύ εὐρίσκαμος, διήμεσος· Ἀλέξ. Ἄφρ. Πρ.2,62 [ψυχή] δεσμός ἐμμεσος τυγχάνει τῶν ἀκρων, Σημλίκ. Οἰρ.340,33* ὁ μεσολαβῶν, πορροβαλλόμενος· Ὀμηρ. Μετ.41,23 ἐμμεσος μεταβυλοῖα¹ 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ὁ διὰ μέσου, ὁ πλεονάζ λαμβάνων ὄμορρον, ὑπόστασιν, ἀντίθ. ἀμεσος· Εὐστρ. εἰς Ἀριστλ. ἩΝΙΚ.331,2 ἐμ- ἀμεσος, -ἡ ἀναβολὴ τοῦ εἶναι ἐμμεσος ἀνησυχία, -ἐμμεσος τρόπος ἀπεκφυγῆς, -ἐμμεσος ἀπόδειξις² ἢ εἰδ. νεώτ. γραμ. ἐμμεσον ἀντικείμενον τὸ εἰς ὁ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας μεταβαίνει ἢ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου³ ὁ μτ. νεώτ. ἐμμεσοί φόροι ὁ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν δημοσίων εἰσπρακτόρων, ἀλλὰ διὰ τῆς διακυβερνητικῆς ἐπιβαρύνσεως διαφάρων εἰσῶν εἰσπραττόμενοι⁴ ἢ εἰδ. ἐν τῇ πυροβολικῇ ἐμμεσος βολή ἡ κατὰ στόχου μὴ δραστὸ βολόμενον.

ἐμμεστος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐντελὸς ὁ καθ' ὁλοκλήριαν μεστός, πλήρης, ὁ γεμάτος ἀπὸ κτῆ, ὀλιγομορ. κ. μτρ.· Σοφ. Ἰνν.282, Πλάτ. Ἐπιστ.338D παρακοισμάτων τινῶν ἐμμεσται τῶν κατὰ φιλοσοφίαν.

ἐμμεστομαί-ομαι παθ. τοῦ ἀφρ. ἐμμεστώ, ἐντελῶς πληροῦμαι, γεμίω¹· Σοφ. Ἡλ.713 ἐν δὲ πᾶς ἐμμεστώθῃ δρόμος κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων.

ἐμμέσας ἔπιρρ. μτρν., οὐχὶ κ. νεώτ. δημ. -α κατὰ τρόπον ἐμμεσον βλ.22, πλεονάζ, οὐχὶ ἀπ' εὐθείας· Θεοδωτ. Ἀ' Υστ.31,6, Σχολ. Εὐρ. Ἔκ.1016 ἐπιπαντος πεμπομένου ἀμέσου ἀπὸ χειρὸς ἢ ἐμμέσας ὄργανον τινί, -τὸν ἀπεδοκίμασαν ἐμμέσας.

ἐμμετάβολος-ος ἢ μτρν. ὁ δεκτικὸς μεταβολῆς, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀλλαγὴν, μεταβλητός· Κλεωνίδ.β1 τοῦ ἀμεταβόλου καὶ ἐμμετάβολου.

ἐμμεται Ἡσ. « ὀρεχταί »

ἐμμεταφρίζομαι μτρν. ἀφωροῦμαι, μεταφρίζομαι, φέρομαι εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα· Φιλώστρ. Ἀπόλλ. 1,5 μεταφριθεὶ τῷ αἰθέρι.

ἐμμετρία ἡ] τὸ πρῆπον, τὸ προσήκον μέτρον, συμμετρία, ἀντίθ. ἀμετρία· Πλάτ. Φιλ.52C ταῖς μὲν σφοδραῖς ἡδοναῖς ἀμετρίαν, ταῖς δὲ μὴ τούτωντιον ἐμμετρίαν, αὐτ. Πολ.486D.

ἐμμετρος(-η)-οί μτ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν μέτρῳ ὢν ἡ γινόμενος, ὁ μετροπρῆμῆνος ἔχων, ὁ σύμμετρος· Πλάτ. Πολ.486D ἐμμετρον ὄρα καὶ εὐχαρίην ζητῶμεν πρὸς τοὺς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, αὐτ. Νόμ.16C ἐμμετροί ἡδοναί¹ ἢ τὸ οὐδ'. ἐνάριθρ. ὡς οὐδ'. ἡ ἐμμετρία, ἡ προσήκοις ἀναλογία· αὐτ. Φα.26A τὸ δὲ ἐμμετρον καὶ ὅμα σύμμετρον ἀπειραγῶστα² 2) ὁ κατάλληλος, ὁ ἀρμόδιος, ὁ προσήκων, ποῦ πρὸς, ποῦ ταριεῖται· αὐτ. Νόμ. 823D ἐμμετρος ἔλαινος, Θεμιστ. Ἀδγ.7,94D ἀνήρ δὲ ἐμμέτρον δικῆς τυγάνων γενοίτ³ ἀν καὶ βελτιώτ⁴

3) ἐπὶ πρῶσ., ὁ μετριοπαθὲς, ὁ λογικός, ὁ μετρημένος, ὁ σωστός ἐν γρ. κ. παρὰθ. ἐμμετρότερος, ἐμμετρότατος ἰδ. γρ. -ώτερος, -ώτατος⁵· Πλάτ. Τιμ. 90E οὕτω γὰρ ἐμμετρότερός τις ἀν αὐτῷ δοκεῖ περὶ τοὺς τοῦτων λόγους εἶναι, αὐτ. Νόμ.926A θρῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐμμετρότατος ἀν εἴη⁶

4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ λόγου, ὁ ἐν ποιητικῷ μέτρῳ, εἰς στίχους συντεταγμένος· αὐτ. Συμπ.197C ἀπέρχεται δὲ μοῖ τὴ καὶ ἐμμετρον εἶπειν, Ἀριστλ. Παισιτ.145b,1 ἢ ἐμ- ἀνεῖν ἢ ἀμετρον, -ἐμ- κωμωδία- μεταφρασὴ τοῦ Ὀμήρου⁷ 5) εἰδ. φρ. ἐμμετροί ποιητὰ ὁ ἐπὶ καὶ ὁ τραγικῶ, τραγωδοποιῶντες τὰ αὐθιγῆ ἀπαρχυλλόμενα μέτρα, ἐν ἀντιπαιστολῇ πρὸς τοὺς λυρικοὺς ἔχοντας ποικίλα πρὸς ὅμα πρόσφορα μέτρα· Δημ.1391 τοὺς ἐμμέτρους

καὶ τοὺς τῶν ἠδομένων ποιητὰς (τοὺς λυρικοὺς 6) ἐπὶ πραγμ. ἀναφορικῶς πρὸς τὴν χωροηχοηγητητα αὐτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ περιεῖρῃ, νὰ χωρεῖσθαι ἄλλου· Στρωμ.7 δέμας ἐμμετρον, ὡς τριγλάνων.

ἐμμετρότης-ότητος ἡ] μτρν. συμμετρία, προσήκοις ἀναλογία, κανονικότης· Ἀριστῶν.1,3 ἐμμετρότητα ἔχειν ἰδ. γρ. ἐμμετρόταται.

ἐμμετρώ-ω μτρν., πᾶν. κ. μον. μετὰ δοτ. ρυθμίζω, κανονίζω, συμφώνως πρὸς τὴ· Λοκῶ. Ἀλεκτρ. 27 μόνως ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις ἐμμετρημένος ἴβιος, ὁ γρ. ἐμμετροπρῆμῆνος¹ ἢ εἰδ. ρυθμίζω τὴν μέτροσιν συμφώνως πρὸς τὴ· Ἄγαθ. ἐν Α' Π.4,3,18 τὴ προθυμίᾳ μόνῃ τῶν καλοῦντων, ἐμμετρεῖν τὰ στία² 2) μετὰ διὰ μέτρον πηδός· Τζέτ(Χάλ.)774 τοὺς δακτυλοῦς, μεδῖμοισι καὶ χοίνεσι πολλοῖς ἐμμετροπρῆμῆνας³ 3) παρῶν ἐν μέτρῳ· Πλάτ. ἐνεμμετρον καὶ ἐπέδαμον, **ἐμμετροπαια** ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ κατάσταση τοῦ ἐμμέτρωπος βλ.2. ὀφθαλμοῦ.

ἐμμέτρως ἔπιρρ. κ. νεώτ., συγκρ. -ότερον κ. -ώτερον, ὑπερθ. -ότατα κ. -ώτατα, κατὰ τρόπον ἐμμετρον βλ.2, συμμετρίως, ἀναλογία, μετὰ ἀπόλυτον κανονικότητα· Ἀριστῶν.12 μεσόφρονον ἐμμέτρως τὰς ὀφρῶς διορίζει¹ ἢ συμφώνως, ἀναλόγως πρὸς π, σύμφωνα μετὰ· Πλάτ. Πολιτ.282B τῆ δὲ τοῦ στήμονος ἐπιπλεῖσι πρὸς τὴν τῆς γυναικῶς ἄλλην ἐμμέτρως τὴν μαλακότητα τσχεῖ² 2) κ. νεώτ. κανονικῶς, οὐχὶ ὑπεροδικῶς, μετρίως, εἰς τὸ προσήκον μέτρον, τὸ ἐπιβαλλόμενον μέγεθος ἢ ποσότητα, μετρημένα· Μοδρ. Αὐρι.1,6, - ἡ χρῆσις ἀναπνευματωμένων ποτῶν πρὸς νὰ γίνεται ἐμμέτρως, κ. ὑπερθ.· Πλάτ. Πολ.474D ἢ δὲ προσήκοντως, καταλλήλως, ἐστώτως· Πλάτ. Κρατ.395C δοκεῖ μοι καὶ τῷ Πέλοισι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κελσαί³ 3) κ. νεώτ. εἰς ποιητικῶν μέτρον, εἰς στίχους· Πλούτ. Ἡ8.623C χρῆσιν φεῖν ἐμμέτρως, Θεοδωτ. Γραμματικῇ 59,24 τὴ ἐπὶ ποιησὶ λυρική⁴ ἢ τῆς αὐτοῦ μόνον ἐμμέτρως γέγραπται ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλους, -μέτροσιν ἐμμέτρως τὸν Εὐριπίδην.

ἐμμέτρωφ-οπος (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ὁ ἔχων κανονικὴν, φυσιολογικὴν ὄρασιν· ἐμμέτρωφ ὀφθαλμοῦ.

ἐμμηλάδας αἶγας Ἡσ. « εἰς τὰς μετὰ τῶν προβάτων νεομενόμενα ».

ἐμμηνα ἰτάι βλ. ἔμμηνο.

ἐμμηναγωγός μτρν. ἀφωροῦμαι, μεταφρίζομαι, φέρομαι εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα· Φιλώστρ. Ἀπόλλ. 1,5 μεταφριθεὶ τῷ αἰθέρι.

ἐμμηνα ἰτάι βλ. ἔμμηνο.

ἐμμηναγωγός μτρν. ἀφωροῦμαι, μεταφρίζομαι, φέρομαι εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα· Φιλώστρ. Ἀπόλλ. 1,5 μεταφριθεὶ τῷ αἰθέρι.

ἐμμήνιος-ον ὁ κατὰ μῆνα συμβαίνων, ὑπόστασιν λαμβάνων· Ἐπιγρ. ἐμμήνιον αἶμα γυναικῶν ἡ] ἔμμηνος πόσις τῶν γυναικῶν¹ ὁ μτ. σμυ. τὸ οὐδ'. πληθ. ἐμμήνια ὡς οὐκασ²· Ἰνν. Γυν. Φασ.7 τὰ ἐμμήνια οὐκ ἐγγίνεταί.

ἐμμήνιος-ιοσιδ, ἢ, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐμμηνις ὄργιλος, θυμῶδες, ἐμμηνιῶς ἐκδιηκτικῶς.

ἐμμηνολήξια ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ ὀριστικὴ κατάποσις τῆς ἐμμήνου ροῆς τῆς γυναικῶς.

ἐμμηνολογία ἡ] νεώτ. ἰατρ. ὁ κλάδος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν φαινομένων τῆς ἐμμήνου καθάρσεως τῶν γυναικῶν.

ἐμμηνοποιεῖσθαι ἢ νεώτ. ἰατρ. κ. ἰε. ἐμμηνολογεῖσθαι βλ.

ἐμμηνορραγία ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ ἠξήμενη ἐμμηνορρυσία βλ.2. ἢ κ. παθολογικὸ πηος αἵσιου.

ἐμμηνορροῖα ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐμμηνορρυσία βλ.2.

ἐμμηνορροϊκός-ἡ-ὸν νεώτ. ἰατρ. ὁ τῆς ἐμμηνορροῖας, τῆς ἐμμηνορρυσίας βλ.2.

ἐμμηνορροῶ-ω νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν, διανῶν τὴν περιόδον τῆς ἐμμηνορρυσίας βλ.2.

ἐμμηνορρυσία ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ εἰς τὸς γυναικῶς περιοδικῶς κατὰ μῆνα ἐπερχομένη φυσιολογικῇ ἢ τῆς μήτρας ἔκκρισις, ροή σπληματος, ἢ ἐμμηνις καθάρσις, περίοδος, δημ. καταμήνια, ροχά.

ἔμμητος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ μῆνος, ὁ διαρκῶν ἓνα μῆνα : Πλάτ.Νόμ.956Α ὕφην δὲ μὴ πλεόν ἔργον γυναικῶς μᾶλλον ἔμμητον, Τιμ.Λοκρ.96D ἄ μὲν οὐ σελάνα . . ἔμμητον τὸν περίσθον ἀποδοῦναι 2) ὁ κατὰ μῆνα τελειούμενος, γινόμενος, ὁ υπήκοος : Σοφ.Ἠλ.281 θεοσίν ἔμμητον ἱερά, Πλάτ. Νόμ.828C, Πλούτ.Καίσιθ, Θεοκρ.1635 ἀρχαίην ἔμμητον ἔμτροσσαντο 3) ὁ κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. ἔμμηνα ἕως ἁρῆσθαι, κατὰ μῆνα, ρῆσις τῶν γυναικῶν, ἔμμηνορροσία : Διοσκ.3,36, Γεωπ.1, 141 ἢ κρᾶμβη ἐστίν γυναιξίν ἔμμητον ἐπαγοῦσα 4) ὁ ἐντός μῆνος γινόμενος, ὅθι ἔμμηται δίκαια ἰδικαίη δίκαι ἐν ἀρχαίσις Ἀθῶναις, ὧν ὁ χρόνος ἐκδικασίας δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερῆθ τὸν μῆνα : Δημ.966 οὐσῶν ἔμμητων τούτων τῶν δικῶν, Ἀριστ.Ἀθ.52,2 οἱ τὰς ἔμμητους εἰσάγουσι δίκας 4) εἰδ. τὸ οὐδ. πληθ. ἔμμηνα ὡς οὐσα δὲ ἐντός μῆνος ἐκδικαστέαι, αἱ ἐντός μῆνος διεκπεραιουόμεναι δίκαι : αὐτ.52,3 εἰς τὸ δικαστήριον εἰσάγοντες ἔμμηνα 5) τὸ οὐδ. ἔμμηνα ἐν ἔπιπρ. οἱμ. εἰς χρονίαν περίσθον ἐνός μῆνος : Ἐπιπρ.

ἔμμηνοστασία ἰθι νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐκ τινος ἀσθενείας στάσις, διακοπὴ τῆς ἔμμητης ρῆσις.

ἔμμηρος-ον ποι. ὁ -ἐν ἔμμηρῳ βλλ. ὧν, ὡς ἔμμηρος ἐπὶ συμπόσει διδόμενος : Δημήτρ.Κωμ.2

ἔμμητρος-ον ἰμῆτραθ ἐπὶ φυτοῦ ἢ ζώου, ὁ -πυρήνα, καρδίαν περιέχων, ποῦ ἔχει φῆλα : Ἀντιφῶν. 220 ἔμμητρον ἀν ἡ τὸ εὔλον, Βλάστην ἔχει, Θεόφρ.Φι1,6,5, Θεόκρ.25,209 βάκτρον. ἔμμητρον.

ἔμμη κ. ἔμμη αἰολ. τ. τοῦ εἰρη βλλ.

ἔμμησιον μων. μολόνη, μολῶς : Τζετζ.Χιλ.1,665 ὅπως δὲ τὸ χαλκοῦργημα θανάων μὴ ἔμμησιον.

ἔμμηγνυμι ἄ. γο. τοῦ ἔμμηγνυμι βλλ.

ἔμμηλατος-ον μτη. ὁ με μίλτον βαφεῖς, ὁ ἐρυθροῦ χρώματος : Διοσκ.5,112

ἔμμηλας ποιτ. ἔμμηλός βλλ. : Ξεν.35,11, Κόιντ.6,497

ἔμμηλος-εως ἰθι μων. ἀνάμυξις : Νικ.Χων.683,13 [ἐκδ. Βόνι.] 2) ἐντός, ἀσύνθετος, σπῆρμα : Βέλθ. Χρυσ.573 ἢ τὰς φέρουσι σπῆρμα ἐν ἔμμηλον.

ἔμμηλοσ μτη. ποι. ἔμμηλοσμι : Ὀππ.Ἀλ.3,408.

ἔμμηθος-ον κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων μισθόν, ὁ ἐπὶ μισθῷ, ὁ μισθωτός : Θεοκ.6,22 σπιτοσίους ἔμμηθος Πλάτ.Νόμ.816B ἔξῆνος ἔμμηθος, - ἔμμηθος ὑπάλληλος 3) ἔμμηθος τινος λαμβάνων μισθόν, ἐμμοθῆν διά τι : Λοκκ.Μισθ. Σιν.13 ἔκλεινο πράττοντα ὧν ἔνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης καὶ ὧν ἔμμηθος εἶ 4) φρ. ἔμμηθον τινα ποιῶ διδῶν, παρέχω εἰς τινα μισθόν, οὐταῖσι : Πλούτ.Ἀλέξ.71 τοῦ πατῆρα τῶν τεθνηκότων ὄφρανοῦς ὄντας ἔμμηθος ἐποίησαν 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ λαμβάνων ἀμοιβὴν διὰ παρεχομένην ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, ὁ κατόπιον πληρωμῆς τελῶν τι, ποῦ πληρώνεται γὰ κατὰ : Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.2,19 ὁ τε δῆμος αὐτῶν ἔμμηθος ἐπὶ τὰς χειροτονιας θεῖ 3) κ. νεώτ. ἐπὶ πράγμα. ἡ καταστάσις, ὁ κατόπιον ἰμοιβῆς, πληρωμῆς γινόμενος, διδόμενος, ὁ πληρωμῆσις : Πλάτ.Νόμ.920B ὀργάνων τε καὶ ἔργων ἀποτελούσας γενέσει ἐμμηθον, Διογ.Λ.2,62 ἔμμηθος ἀκρόασις ποιησῆσαι, Φιλ.Μηχ.2,19, - ἔμμηθος ὑπηρεσίας.

ἔμμηλος ἔπιπρ. κ. νεώτ. ἐπὶ μισθῷ, καταβολὴ ἀμοιβῆς, πληρωμῆς : Συέντ.Ἐπιστ.67,209A εἰ τῆς ἔμμηλως . . φθονῆται το 2)

ἔμμησος-ον νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπῳ, ὁ ἔχων μισθον.

ἔμμησως σχολ. μοχθῶ, κοπάσῶ ἐν πνι. πρός π : Σχολ.Πινδ.Παιόν.2,57.

ἔμμηρος-ον μτη. νεώτ. ὁ μετέχων πῶς : Πλάτ.4,8,6 ἐ- φθῶσις ἀγαθῶ, Πορφ.Ἐρῶδ.6,2

ἔμμηρόσμων ἔπιπρ. τοῦ μολόνη βλλ. : Γρηγ. Νύσσ.2,200B τοῖς . . δὲφῶδαι τῶν νοσημάτων μὴ ἔμμηλόσμων τὸν νόμον κ. παθ. : Πλά Παροιμ. 24,9 ἀκαθαρσία δὲ ἀνδρὶ λοιμῷ ἔμμηλοσθήσεται.

ἔμμηνοκέω Ἐπιπρ. μένω, διατρίβω, ἔμμημένω : ἔμμηνοκέουσι ἐν τῷ γυμνασίῳ δι' ἑναστού.

ἔμμηνη ἰθι κ. νεώτ. τὸ ἔμμημένω, ἐπιμνημένω, παραμονή, συνήσις, διατήρησις : Πλάτ.Γοργ.4791 ἔμμηνη τοῦ κακοῦ 3) νεώτ. κ. ἡ ἐπιμνη, σταθερότης εἰς τι : ἔμμηνη εἰς τὰς ἰδέας - τὰς πεποθηθῆσας - τὰς ἀσφαρέςας.

ἔμμηνοια ἴθι. ἐ συνθηκῆς φιλοσφ.

ἔμμηνοκρατία ἰθι νεώτ. φιλοσφ. ἄ. ἔμμηνοκρατικὴ φιλοσφία θεωροῖα καθ' ἣν τὰ ὄντα δὲν ὑφίστανται καθ' ἑαυτὰ εἰρη ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦσι περιεχόμενον τῆς συνειδητέσεως κρῆθ. θετικῶς ἐν τῷ φρ. θετικῆ φιλοσφία.

ἔμμηνοσ-ον κ. νεώτ. ὁ ἔμμημένω, παραμνημένω, διαρκῆς, ἀδιόπτωτος : Πλάτ.Πολ.536B φυχὴ δὲ βίσιον οὐδὲν ἔμμηνον μόθημα, Ξεν.ΚΠ 3,3,52 εἰ μέλλουσι τοιαῦτά βίοναι . . ἔμμηνον ἔσσεσθαι, Θεόφρ.ΦΑΙτ.1,6,7 ὅπως ἔμμηνοσ ἡ ὑγρότης ἦν, Ἐμμοσί.Λοῦς.32,359C πλείω καὶ ἔμμηνοτέραν τὴν λύπην, - ἔμμηνοσ ἀντιλήφθης 3) εἰδ. ἐπὶ ἀσθενείας, ὁ παρατελούμενος ἐν ὄλῃ τῇ ἐνστάσει του, οὐ δὲν σπῆσοῦται ὑφεσις παρεχόμενον τοῦ χρόνου, χρόνος : Πλάτ.Λευτ.13,51 λέπρα ἔμμηνοσ, αὐτ.Σοφ.Σειρ.30,17 ἀρρώσθημα ἔμμηνοσ 3) νεώτ. φηροσποθλ. ἔμμηνοσ ἰδέα ἐπιμνηνοσ ἰδέα, ἐπανερχομένη συνήσις ἐν τῇ ἀλλοιοκίῃ τῶν παραστῆσαν τῶν ἀσθενῶν, ὅστις καὶ ἀνοῦται ἐν ἄπαλλαγῇ ταύτης ὀπωπόδησται 2) ἐπὶ πρῶσ, σταθερός, πιστός εἰς τὰς ἰδέας, πεποιθησῆσις αὐτοῦ : Ξεν.ΚΠ3,3,55 οὐδ' ἂν τοιαῦσι ἐπίστευον ἔμμηνοσ ἔσσεσθαι οὐδὲ νῦν ἔχοντες παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἥσκαοῦμεν 3) νεώτ. φιλοσφ. τὸ οὐδ. ἔμμηνοσ ὡς οὐσ. πᾶν ὁ ἐν ἐνυληρῆσι ἐντός περιοχῆς τινος [ἀντικειμένου ἢ ἐνοῦσις] καὶ μὴ δυναμένου νὰ ἔξῆδῃ ταύτης ἐν ἀντιοσαστολῇ πρὸς τὸ ὑπερβατικόν καὶ τὸ μεταδοτικόν.

ἔμμηνοσ ἔπιπρ., μτη. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔμμηνοσ βλλ., ἐπιμνημόσ, σταθερός, ἀδιόπτωτος, κατεῖχεται ἔμμηνοσ ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοκτονίας 3) μτη. εἰδ. με ἔγκαρτήρησι, με ὀμορονήν, ὀμορονομοσ : Πλούτ.Ἠθ.208C κακούργησιν τινῶν ἔμμηνοσ ὀμορονομοσ βασιάνουσ.

ἔμμηροσναι ἴθι. ἐ τετεύχασαι.

ἔμμηροσ γ' ἐν. πρόσ. ἀορ. ἰθιβι. τοῦ μείρομαι βλλ.

ἔμμηροσδα ἴθι. ἐ μετοικαι :

ἔμμηρομνοσ μτη. παθ. παρακ. τοῦ μείρομαι βλλ.

ἔμμηροσ-ον ὁ μετέχων τινός, ὁ ἔχων μέρος εἰς τι, μετόχοσ, κοινωνῶσ, ἀντίθ. ἔμμηροσ : Ὀδ.Ο 480 τῆσις ἔμμηροσ εἰσι καὶ αἰδοῦσ 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἔμμηροσ ἴθι. ἐ ἐμμορονομοσ.

ἔμμηροσφῶσ μτη. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων σχῆμα, μορφήν : Θεόφρ.Μεταφ.14, Πλούτ.Νόμ.8 ἀγαλα δὲ οὐδὲν ἔμμηροσφον ποιούμενον, Πλάτων. 5,9,4 ὄλην ἔμμηροσφ, ἀντίθ. ἔμμοροσφ. 2) δημ. ἔμμοφ. τοῦ ἔμμοροσφ, ἔμμοροσφ βλλ.

ἔμμοροσφῶσ διδῶν εἰς π. μορφήν, σχῆμα, τόπον, μορφῶν 3) μεσ. μορφοποιούμαι, σχηματίζομαι : Μακκῶρ.Ὀρμ.479 τὰ ὄρῳμενα . . τῇ μικρῇ κῶρη ὀφθαλμοῦ ἔμμοροσφουαί καὶ ἐκινῶσεται 2) ὀμ. μεσ. συμμοροσφουαί : Γρηγ.Νύσσ. 2,704B ἔμμοροσφ ταῖς τῆς φύσεωσ ἡμῶν παρατροπιστῶσ ἔμμοροσφουα.

ἔμμοροσφ-ον κ. μων. ἐπὶ ἔκκουσ, ὁ διὰ μωτῶν θεραπευόμενος : Ἰππ.Ἀφορ.5,47, αὐτ.Ἀρῶφ.49 2) ὁ ὄπαρχον, ὁ τελοῦμενοσ μετὰ ἢ διὰ μωτοῦ : Γαλλ.1,125 κατὰ ἔμμοροσφον φαρμάκων, τὰ διαπιπύσκοντα μὲν πρῶτον, εἰτ' ἀνακαθαίροντα θετέσαν, αὐτ.3,530 ἔμμοροσφ σῦστασις, Πλούτ.Αιγ.6,3 ἔμμοροσφ ἀγῶνῆσ 3) ἡ τὸ ἄρσ. ἔμμοροσφ ὡσ οὐσ. τὸ δὲ μωτῶ πῆθεμον φάρμακον, ἀκοιφή : Διοσκ.1,68 παρηγορεῖ δὲ τὰ περὶ δοκτύλιον λοιπά μέρη κακοῆσθ ἔμμοροσφ κλειοσ σὺν γάλακτι

|| μφ. : Αλοχ.Χο.471 ἄμμοτον τῶνδ' ἄκος | φάρμακον θεραπεύον τὰς τοιαύτας πληγὰς).

ἄμμοτῶ-ἔμ μον. φρέγγω, σφηνῶ, παματίζω : Στέφ. Ἀθ. Ἰνπ.2,384D ἔμ-σφαλίνας.

ἄμμοσος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχέσον προς τὰς Μούσας, τὴν μουσικὴν, ὁ μουσικός : Ἡρόδοτ. Ἀστρ.2,32 ἔμ-πρόματτα || κ. ὑπερβ. -ότατος : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.22 θεώδημα ἄμμοσάτοστον, Ἑλλ. Ἐπιγρ.ἀμ.493,2 ἄμμοσος γράμμασι || εἰδ. ἄρμονικός, μελωδικός : Μηναι.1,25 Ἐσπεριν. τὴν κιθάραν τὴν ἄμμοσον.

ἄμμοσῶς ἔπιρρ., μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἔμμοσων βλ.λ., ἄρμονικός, μελωδικός, συμμετρικός, ρυθμικός : Πλούτ. Ἠθ.1119D, Εὐστ. Ἰλ.10,15 ἵνα ἄμμοσῶς τε λαλεῖν δόξη καὶ ἔμμελῶς καὶ ἄλλόγως || εἰδ. ἐν τῇ ἑνώσει τῆς καλλιτεχνικῆς ἀγωγῆς, ἀνατροφῆς : Κορυούτ.Φά.Θε.14,160 ἔμμοσῶς ἀνατρεφόμενος ἐν ταῖς θαλαῖσις.

ἄμμοσθος-ον ὁ πλήρης μόθων, ὁ ἐπιμοσθος : Εὐρ. Ἰλ.1004 ἐς Ἄϊσαν καταλύσουσ' ἔμμοσθον βίωτον * 2) ὁ προζέων ὀδόντων, πόνων, ἄλλως, ἐπὶ τραύματος : Νικ.Ἐπρ.756 ἔμμοσθον ἀκί περι δάγμα χένοντα φέλικταιναί.

ἄμμοσθῶ μγν. καταβόλλω μόθους εἰς τὴν μετὰ κόπου ἀγωνίζομαι διὰ τὴν κοπήν α : Γρη.Νόσθ. 2,865D τοῖς ἀγῶσι ἐμμοσθεῖ τῶν καλῶν.

ἄμμοσχεῖω μον. αὐθὶς διὰ μόχλου ὁ κ. μφ. παρωδῶ, ὑποκινῶ : ΑΒΣ Ματού 3,55,22 τῶν εἰς κακίαν ἔμμοσχευόντων ἠμῶς ἐγένοντο.

ἄμμοσχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μολον, ὁ ἀνατομ, ἐμμόλιος ἵνες νευρική ἵνες περιβαλλόμενα ὑπὸ μεμώδους ἐλῆτρου βλ.λ.

ἄμμοσχοῦ-ον μγν. ἀνάγω τὴν διαστροφῶν, σχηματισμοῦ εἰς μῦθον, κῆνος παραμύθη : Τζέτ.Κιλ.3,248 ὀθενπερ ἐνεμύθησαν οὗς κῆνος ἐγένοντο.

ἄμμοσος-ον μγν. ἔκκλι. πληρῶς μῦθον, μωρῶμενος, κ. μφ. : Γρη.Νόσθ.1,513D τὸν μῦθον ἐμμορον διὰ τῆς τῶν . . ἐπιτηδεύματων εὐδομίας.

ἄμμοσχεύειν μγν. ἐγκέκλεισθαι, ἀμφ. εἰκασθ. ἀντὶ ἔμμοσχα : Ρινθ.189Κ.

ἄμμοσχος ἦσα. ὁ ἐν μωφῷ κείμενος τὸ οὐδ. ἔμμοχον ὡς ἔπιρρ. ἐν τῷ μωφῷ ἦσα. « ἔμμοχον κρύπτεις . . τινὲς δὲ ἔμμοχρον, ἐν τῷ μωφῷ ».

ἄμμοσῶ μωφ τινὰ εἰς τὴν παθ. : Ἀριστφ.Πλούτ. 845 μὲν ἀνεμύθησεν ὄδῳ ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα.

ἄμμοσμος [ὁ,η] μγν. ὁ ἔχων μολον, φαῖλος, διαφραγμένος : Σύμμ.ΠΔ Μαλαχ.1,14 θῆσι ἔμμοσμον τῷ κυρίῳ ἔμρ. τοῦ διεσφραγμένου.

ἄμμοσθῆλιον [τῶ] βιωτικ. τ. τοῦ ἠμωδέλιον βλ.λ.

ἄμμοσστα ἔπιρρ., μον. κ. δημ. χαριέντως, νόστιμα : Πρῶδρ.2,384 πῶς κουρατίζον ἄμμοσστα.

ἄμμοστος-η-ο δημ. ἐδευστικός, νόστιμος, εὐχάριστος εἰς τὴν γεύσιν, ἰδιῶς ἐπὶ ὀσπράν : ἄμμοσστα ροδάκινα - σταφύλια * 2) ἐπὶ νέων προσμ. συνεδ. ἐπίχαρις, ἐκλεκτικός, εὐειδής, χαριτωμένος : ἄμμοσστα κοπέλια, - ἄμμοσστα ἀγῆρι.

ἄμμολον ἄρρ. Β' ὅτι ρ. βλῶστος βλ.λ.

ἄμμοφα ἔπιρρ. δημ. κ. ἄμμοφα ἐπίχαρις, κατὰ τρόπον ὠραῖον, ἐμμορφον, νόστιμα, χαριτωμένα : ἄμμοφα τὰ εἶλε, - γράφει ἄμμοφα, - ἄμμοφα σοῦ πάει, - ἄμμοφα συγκύριε τὸ σπῆτι τῆς. **ἄμμοφάδα** [ἡ] δημ. κ. ἄμμοφάδα ἡ ἰδιότης τοῦ ὠραῖου, ἡ εὐμορφία, ἡ ὠραϊότης, τὸ κάλλος : παροιμ. Ἡ ἄμμοφάδα δὲ φουφῆρ. ἡ γνώση δὲν γερᾶζει, ὅμ. ἡ ἄμμοφάδα τοῦ σπῆτιοῦ στῆ τοικοκυρῶσιν, ἄδιστ. ὄμοιος τὴν ἄμμοφάδα σοι κὶ ἀν βγῶ τὰ κουσορῆθῆ, [ὁ] κόσμος δὲ τὸν συχαθὴ κὶ ὁ Θιός δὲ τὸν παιδέφθ, Νιρδ. Παγ.Λολ.111 κὶ ἀπ' τὸς θεθῆλους κρύθοντας : ἡ μυστικὴ ἄμμοφάδα.

ἄμμοφαινω δημ. κ. ἄμμοφαινω, ἄρρ. ἄμμοφαινω κ. ὅμ., μγν. παθ. παρκα. ὠμορφοποιῶν δίδω εἰς

τινα ἢ εἰς τὴν εὐμορφίαν, ὠραϊότητα, κάλλος, κάλλω, ἐξωρῶμαι, τὸν ἢ τὸ κῆνος ὠραῖο ἢ πῶ ὠραῖο ὅπ' ὁ ρὶ ἦταν : Ἡ καλῶσι τὴν ἐμμορφάει, - τὰ φαισάδια δὲν ἄμμοφαινοῦν τῆς ἀσχημικῆς - ἢ ἡ δὲ βερῆντα ὠμορφεῖνε τὸ σπῆτι, - γύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι ὠμορφομένης * 2) ἀπὸ ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ. γίνονται ἐμμορφος ἢ ἐμμορφότερος, προσηγορικῶν ὠραϊότητα, χάρις : ὅσοι μεγαλώνει ἡ κοροῖλα σοῦ, ἐμμορφάει, τὸ σπῆτι ἐμμορφεῖνε μὲ τὸ χρωμάτισμα.

ἄμμοφία [ἡ] δημ. κ. ἄμμοφίος ἐμμορφία, ὠραϊότης, κάλλος : Γρου.Σκ.Τεpp.Σὺν παρμαυθῆ 4 ἴσκιον βωρὸν ἐκόρσιος θαντότο ἡ ἄμμοφία κ' ἄμμοφίος || κ. ἀπόλ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.34,5 ἡ ἄμμοφία περῆσαν δὲ δίνει εὐκόλα γῶνάρα || συνῆθ. κ. κτ. πλῆθ. οἱ ἄμμοφίος τὸν ἑλληνικῶν νησιῶν.

ἄμμοφίζω μον. διακοσμοῦ, στολιζῶ, διανθίζω : Χρον.Μορ.753 τί να σὲ λέγω τὰ πολλὰ, καὶ να σὲ τὰ ἐμμοφίζω.

ἄμμορφος-η-ο δημ. κ. ἄμμορφος ἐμμορφος, ὠραῖον ἔχων ὄφιν, μορφῆν, ὠραῖος, εὐειδής, πού ἔχει ὀμορφίαν, κάλλος, νοστιμῶδα : Πολίτ.Ἑκλ.Τραγ.δ,5 γιὰτι ἔχουν σκλήδους ἐμμορφος, πολλα παραπονιάφους, Κρυστ. Ἀγαστ. Ἥλιος Νύκτο 83 κὶ ἄνα μεγάλο κὶ ἐμμορφο πού ἔσ τὸ μῆτωπὸ τῆς (ἀστέρι).

ἄμμορς-κος Ἐπρρ. εἶμο βλ.λ.

ἄμμορς-η-ὸν ἀντων. κτηνική α' προσ. κ. μον. κ. νεώτ. ἰεῶν, ἄμμορ, σὺνερ. μετὰ τὸ ἄρρ. ὀμόρς, τοῦμόν, τοῦμόν, τῶμόν, τῶμό [π.τραγ. ὀπον. η. πεζογραφίαι, π. ἄμμορ βλ.λ., μετ' οὐσ., ἐξ ἰσοκείμενου, ἄμμορ, ἐξ ἔμμορ, ἰδικός μου : Ἰλ. 42 ἴσοκ. ἀνασσοῖ ἐμὲ δάκρυμα, ἦσσιδ. Ἐργ.633 ὠμπερ ἐμὲ τὸ πατρὸ κατ' ὄσ' || ὅμ. μετὰ τὸ ἄρρ. ὅμ. Ἰλ. 42 ἡ μὲ τὸ διατριβεῖν τὸν ἐμὲν χλόων, Σαφ.η. Ἀθῆν.11,463ε οἰχομοῖσσα τοῖσδε τῆς ἐμοῖς ἐγόντοισ τε καὶ σοῖς || η. ποι. πολλῶν προστιθεταί ἔμμορ, πρὸς ἐξομῶν τῆς ἐνοίας τῆς κήψους : Ἰλ. 2,446 πατρός τὸ μέγα κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ ἱκαταδικόν μου, Ὀδ. 8,45 || ἐνίοτε ἐν τῷ ἔμμορ ἰσοκ. ὀνομαστὴ ἡ γεν. προσ. ἀντων. ἐμὸς : Ἰλ. Γ 180 δαῖμα αὐτ' ἐμὸς ἐσκε κνωσῖδός, Αλοχ. Ἀγ.1322 οὐ θρῆνον θέλω μόνον τὸν αὐτῆς, Σοφ.ΟΚ.34, Ἀριστφ. Πλ.33 τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ τακαπῆρρου . . βίον, Ἀπολλ.Ρ.3151 || ἰδικός μου, ἐμνοικός εἰς ἐμὲ : Ἀντφ.2,4,10 τὰ τε τεκμήρια ἐμῶ, ὁ τοῦ τῶν * 2) ἐξ ἀντικείμενου, ὁ περὶ ἐμῶ, ὁ σφραγῶν εἰς ἐμὲ : Ἰλ. Γ 336 ἐμῶν . . Ἀλγρη ἀγγέλιον, Αλοχ. Περσ.699 τὴν ἐμῶν ἀιδῶ μεδίσ [τὸ πρὸς ἐμὲ ἄβασ], Σοφ. Ἠλ.343, Θουκ.6,90 τὰ μὲν ἐς τὰς ἐμῶς διαβολὰς [τὸ σχετικὰ πρὸς τὸς κατ' ἐμοῦ διαβολὰς], Ξεν.ΚΠ 8,3,32 μὴ μεταμῆλαιν σοι τῆς ἐμῶς μεδῆς [ἰδὴ τὸν πρὸς ἐμὲ δωρεάν] || ἐνίοτε μετὰ προσθῆκης καὶ γεν. : Σοφ.ΟΤ.572 τὰσθ' ἐμῶς οὐκ ἀν ποτ' εἶλε ἄλω διασφραγῶ [τὸν ὅπ' ἐμῶ γενόμενον φόνον τοῦ Λι], Εὐρ. Ἐλ.364 τὰ δ' ἐμῶς δῶρα Κύπριδος [τὰ πρὸς ἐμὲ δῶρα τῆς Κύπριδος] * 3) ἐμὸν οὐσ. ἰδικός μου, δικός μου : Ἰλ. 4,526 οὐ γὰρ ἐμὸν παλιγγαργετον [ὁ λόγος μου], Πηλδ. Γ 718,39 τὸ μὲν ἐμὸν [ἐστὶ] ἰθὶ συμβουλή μου, ἡ γῆμιον μου' || η. τραγ. κ. πεζογραφίαι, ἡ φρ. ἐμὸν [ἐστὶ] = εἶναι ἰδικόν μου ἔργον, εἶναι δική μου δουλειά : Εὐρ. Ἰων.1020 μὲν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμὸν, Πλάτ.Νόμ.664B τὸ μετὰ τοῦτο τολμῶν ἐμὸν ἀν εἶη λέγειν, Πλούτ. Ἀντ.32 ἐπιπροκρινε γὰρ οὐκ ἐμὸν * 4) ἐμοὶ οἱ ἰδικοὶ μου, οἱ φίλοι μου : Ἰλ. 205 δ-φει δ' οὐτ' ἀρ πω σὺ ἐμῶς ἴδες οὐτ' ἀρ ἐγὼ σοῦς' || κ. ἐνάρθρ. : Ξεν.ΚΠ 3,2,28 ἐν τῆς ἐμῶν τῶν ἐμῶν ἀποστελλοίμου πρὸς τὸν ἴωδον, Πλάτ. οἱ ἐμοὶ πάντες' || κ. καθ' ἐν. ὁ ἀναπτόμενος μου : Ἀρρ. Ἐπικτ.2,2,17 ὁ ἐμὸς Ἠράκλειτος * 5) τὰ μετὰ τὸ ἀνηκῶντα εἰς ἐμὲ, ἡ περιουσία μου : Πλάτ. Πρωτ.310B οὐτ' ἀν τῶν ἐμῶν ἠπιλοίμου οὐδὲν

οὔτε τῶν φίλων ἢ ὄμ. ἐπὶ τέκνον· Σοφ. Ἡλ.538 ἀντ' ὄψεσθαι δὴτα Μενέλεω κτανών τῶμ', Πλάτ. Ἰον.508ε ἄλλα τὸ τῶπτεν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως ἢ ὄμ. ἐπὶ ὑπέρτατος· Πλάτ. ὁ δεινα τῶν ἐμῶν ἢ ὄμ. τὰ ἐμὰ ἢ τὸ ἐμὸν κτ. παρῶλ. τοῦ μέρους τὸ εἰς ἐμὲ ἀφάρων, ἀ ὑποθέσεις μου, τὰ συμφέροντά μου· Ἡρ.Α.127 αὐτὸ τὸ ἐμὸν ἔχει ἰδίως ἔμοισι τὰ πράγματα ὡς πρὸς ἐμὲ, Σοφ. Αἴ.124 οὐδὲν τὸ τοῦτο μάλλον ἢ τοῦμην σκοπῶν, Πλάτ. Πολ.463Ε ὅτι τὸ ἐμὸν ὄμ πράττει ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς, Ξεν.ΚΠ.6,13 ἔρρει τὰμὰ παντελῶς ἢ ὄμ. πῆλρες· Σοφ. Τρι.215 καὶ καμὲ τούμην μέρος ἢ ὄμ. π. τραγ. κ. ἄπ. σκεδὸν ὡς περιφρ. ἄντι τοῦ ἐμῶ· Σοφ. Ἡλ.1302 θῆως καὶ σοὶ φίλων καὶ τούμην ἔσται τῆδε, Ξέρ. Ὀρ.296, Ἀριστοφ. Θεσμ.105 εὐπίστως δὲ τούμην δαίμονας ἔχει σείσαι, Λυσ.8,19 τὸ μὲν ὄμν οὐκ ἐμπόδιον ὄμν ἐσται, Πλάτ. Γοργ.458D τὰ γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει ἢ ὄμ. τὸ γ' ἐμὸν τὸ ἐπ' ἐμὸν, ὅσον ἀφάρῳ εἰς ἐμὲ τ· Ἡρ.Ι.108 κρῆ θῆ τὸ γ' ἐμὸν ὑπὲρθεσθαι ἐπιτηδῶς, Ξέρ. Βάκχ.844 νῆντῆ τὸ γ' ἐμὸν εὐπρέπεις ἄρα, Πλάτ. Πρωτ.338C ἢ οὐ σὺν τοῦτο ἄλλ' ἐμὸν ἢ τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὺν ὁ ζῆλος ἐκάστου ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος· Ἀριστοτέλ.Ι.534 τὸ γὰρ οὐ σὺν τοῦτο, ἄλλ' ἐμὸν, ἀρχεὶ πάσης φιλονικίας, Ἰω.Χρυσ.4,336δ ὅπου τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὺν, ἐκεῖ παύσα μάχης ἰδέα καὶ φιλονικίας ὑπόθεσις. 6) ἢ ἐμὴ ἰέν. γῆ ἢ πατρίς μου· Θουκ.6,78 δεινὸν ἡγεῖται ὑπὲρ γῆς ἐμῆς κινδυνεύειν 7) ὄμ. ἢ ἐμὴ ἰέν. γῶμῃ ἢ ἡ γῶμῃ μου· Ἀριστοφ. Ἐκκλ.155 κατὰ γῆ τῆν ἐμῆν, Πλάτ. Πολ.397D ἐμὴ ἢ ἐμὴ . . κικῶ.

ἐμπουσίγη ἢ νεῶν, γμ. φῆραμα ἀπάντων κατὰ μεγάλως ποσότητας εἰς πλείστα φυτὰ καὶ ἔχον τὴν ἰδιότητα ὡ ἀνούσθητον φυσικῶς καὶ τεχνικῶς γλυκοῦτας.

ἐμός ὄμρ. γεν. τοῦ ἐγὼ ὄντι ἐμός· Κόρινθ.33.
ἐμπα ἔπρρ. ὄμρ. τοῦ ἐμπαθῆς βλλ.· Πίνδ.Ν.458.
ἐμπα ἰπὸ μιν. κ. δημ., μιν. πλῆθ. ἐμπατα, ἐκ τῆς προσάρκ. τοῦ π. μπάμιν, ἀνίθρ. ἔβγα ἢ ἔβγα, ἢ ἀφρημένη ἔνοια τοῦ εἰσέρχουσαι, ἢ εἰσόδος, τὸ νὰ μπάμιν κανεῖς, συνίθρ. κτ. πλῆθ. ἰδίως ἐν δημ. ἄσμασι τὰ ἐμπα· Πολύτ. Ἐκλ.Τραγ.89,17 στὰ ἐμπα τοῦ μῆκῃ σὺν αὐτῷ, στὰ ἔβγα σὺν πετρίτῃ, Παλαμ. Ἀσάλλ.2 Ἀσκραῖος 2 γυρίζω ἀπὸ τ' ἀγύριστο ταξίδι, ἀπὸ τούς τόπους ἢ π' ὄλο τὸ ἐμπα ἔξρουσαι καὶ ποῦ ποτὲ τὸ ἔβγα, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ.67,3 στὸ ἐμπα τῆς χολαῖς, τῆς φέρνει μπόδι ἢ τὸ ἐμπα-ἔβγα ἢ ἐπενειλημνῆ, ἰδίως δὲ ἀνεῦ λόγου, ἄσκαπος εἰσόδος καὶ ἔξοδος ἐκ τῶς μέρους. 2) ἢ ἐναρξίς περιόδου· Βρισκώμαστε στὸ ἐμπα τοῦ χερμῶνα- τοῦ καλοκαιριοῦ 3) τὸ μέρος δι' οὗ τῆς εἰσέρχουσαι, θῆρα, πῆλθ, εἰσόδος· Χρον.Μορ.5045 διατὶ εἶναι τὰ ἐμπατα στανῶ, Ἐφτάλ. Ὀδ.Ν.371 βάζει τρανὸν λιθάρι στὸ σπῆλιον τὸ ἐμπα ἢ Ἀθῆνα ἢ γεν. ὁ πόρος, τὸ τῆς εἰσόδου καὶ ἔξοδου μέρος· Καζ.Νεῶκωμ.2,28,24 μ' εἶχον φέρει ἢ τόσο βαθὴ μὲν στὸ παρῶλαλο δάσος, ἢ ποῦ τὸ ἐμπα πιά νὰ ἔνασθρὸν δὲ πόρου.

ἐμπαγῆ ἢ ἢ μιν. ἀσφάλας· Σύμμ.Πά.Πορριμ.11,15.
ἐμπαγῆμιν ἀσφαρ. ποι. τ. τοῦ ἐμπαγῆμιν βλλ., ἐμπαγῆμιν· Ἐπίθ.ἀν.23,6.

ἐμπαζέωμαι ἐπ. κ. μιν., προστ. ἐμπαζέω, παρστ. ἐμπαζέω προσέμω εἰς τι, φρονιτικῶς, μεριμνῶ περὶ τίνος, ἐπιτάσσουμαι, καθάζουμαι πρὸς κάτι, μετά τινος· Ἰλ.Π.50 ὁδτε θεοπροπίης ἐμπαζέωμαι, Ὀδ.Τ.134 ὁδτε εἰλίωιν ἐμπαζέωμαι ὁδθ' ἰκετάωιν, Τιμων Φλ.50 ὁδτε ἐμπαζέωμαιν ὁδθῆς, Ἐσθ.Παν.53,82 μινδόνος τῶν βιοτικῶν ἐμπαζέωμαιν ἢ σπαν. κ. μετ' αὐτ.· Ὀδ.Π.422 ὁδθ' ἰκτάος ἐμπαζέωμαι, Κόλου8,38 Ἐριν. . . οὐκ ἐμπαζέωμαι Πηλεΐδῃ ἢ μιν.

κ. π. πεζοῖς, εὐλαθοῦμαι, φοβοῦμαι ἢ Αἰλ.ἀν.325 οὐδὲ Νέμεριν ἐμπαζέωμαιν ἢ ὄμ. κ. μετά γιν.· Εὐσ.Ευαγγ.Προσ.70B.

ἐμπαζῶ μιν. κ. δημ. εἰσάγω, μπάζω· Χρον.Μορ.1295 συντόμως συμβιβάζονται μετὸν Παλαιολόγον [οἱ Ρωμαιοὶ], ὄρκον συνθήκας ἔποιον, ἐμπάσαν τον σπῆν πῶλιν, Σάρρ. μίφρ. Εὐρ. Ἰλ.κ.1147 ἄλλὰ ἐμπασε τῆν μέσα.

ἐμπαθαινομαι μιν. ἐκκλ. παθαίνομαι σφοδρῶς, ὄφισταιμ ἰσχυρὰν τῆς φυχῆς ταραχῆν, συγκινούμαι λαν· Ἰω.Γενεθ.61,4.

ἐμπαθῆαι ἢ μιν. νεῶτ. κ. δημ. ἢ κατῶτασις, ἢ ἰδιότης τοῦ ἐμπαθῶς βλλ., σφοδρὸν, ἰσχυρὸν πάθος· Πτολ.Τετράβ.92 φυσικὰς ἐμπαθείας, Γαλ.18,447. 2) νεῶτ. κ. δημ. ἰδίως βιαστικῆς ὁρμητικότης εἰς τὰς ἐκδηλώσεις, μίσος, ὄργη ἢ ἐμπαθεία τοῦ δὲν ἔχει ὄρια, μίλησις μετὰ γράφῃ ἐμπαθῆς-οὐξ-εἰς κ. μιν., νεῶτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ πάθος, συγκινηστικῶς κατεχόμενος, ὁ εὐρισκόμενος ἐν καταστάσει ταραχῆς· Ἀριστλ. Ἐνυμ.460b,7.

ἢ φρ. ἐμπαθῆς τινι συγκινώμενος, ταρασσόμενος, παθαίνόμενος διὰ τὸ· Πλούτ. Ἀλέξ.2 καὶ ταῖς ἐκεῖνων τύχαις μάλλον ἢ ταῖς ἑαυτοῦ ἐμπαθῆς γενόμενος ἢ ὄμ. ἐμπαθῆς πρὸς τὸ ἰσχυρῶς ταρασσόμενος ἀπένοντι πρὸς· αὐτ. Ἡθ.1125f) ἐμπαθῆς πρὸς τὰ βετα δὲ ἐλίπιδων καὶ ὄφων ἀμα καταστήσαντες 2) νεῶτ. ἐν κακῇ ὄμ. ὁ ὑπὸ βιαίου, σφοδρῶς πάθος, ὄργη, μίσος κατεχόμενος, ἐμνησμένος βίαιος, ὄργιλος, ὁρμητικὸς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις του, ἐπὶ προσ. ἐμπαθῆς ἀνθρώπου = ἐμπαθῆς κριτικὸς 3) ἐπὶ προμῶτων, διαθέσεων, καταστάσεων, ἐνεργειῶν, ὄμ. ὁ πάθος κινώμενος, θερμῶς, σφοδρῶς· Πλούτ. Ἡθ.165B τὴν θεοειδαιμονίαν . . . δόξαν ἐμπαθῆ καὶ θεῶς ποιητικῆν, Ἀλιφρ.2,4,12 τῆς ἐμπαθῶς φιλίας, Μηναι.1 Ἰω.Δουρασκ. ποίημα τὸ ἐμπαθῆς σκῆρτμα τῆς τυραννικῆς σαρκός, Τζέτζ.Κλ.2,550 ὁ δὲ στενάδας βρῦθον ἐξ ἐμπαθῶς καρδίας ἢ τὸ ὄμ. τὸ ἐμπαθῆς ὡς οὐα. ἢ ἐμπαθῆς διαθέσις· Πλούτ. Ἡθ.25D ἢ νεῶτ. ὄμ. ἐπὶ διαθέσεων, ἐκδηλώσεων, ἐνεργειῶν, ὁ ὄμ. μίσους, ἐχθρικῶς πάθος κινώμενος, βιαῖος, ὁρμητικὸς· ἐμπαθῆς πολεμικῆ- κριτικῆ 4) νεῶτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ χρονίου πάθος, χροῖνας νόσου κατεχόμενος, πάσχων, δημ. παθισσάμενος.

ἐμπαθῶ-ἔω νεῶτ. ἐμπαῖω πάθος· Κορ. Ἀτ.4,11,16.
ἐμπαθῶς ἐπίρρ. μιν. κ. νεῶτ., συγκρ. ἐστερον κ. -κατέρως, ὑπερθ. -ἔστατα, κατὰ τρόπον ἐμπαθῆ βλλ., μετὰ πάθος, θέρμης, ἐντάσεως· Πολ.λύβ.32,10,9 λαδομόνος ἀμφοτέραις χερσὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ καὶ πιάσεως ἐμπαθῶς, Πλούτ. Κοριολ.38, αὐτ. Ἡθ.668C ἢ φρ. ἐμπαθῶς ἔχω πρὸς τὴ μετὰ θέρμης, ἐνθουσιασμοῦ ἐπιδιώκω τὴ, ἀποδλέμω εἰς τι· αὐτ.Κικ.6 πρὸς δόξαν ἐμπαθετόρας ἔχουν 2) νεῶτ. μετ' ἐχθρικῶς πάθος μίσους, ὄργης, βιαῖως, μετ' ἐμπαθεία βλλ.2) ὡμίλησον ἐμπαθῶς.

ἐμπαίγμαι [τὸ] μιν. ἀνώμω, περιγέλωκ, κλεῖσι· Πλ. Ἡθ.66,4 καὶ ἐγὼ ἐκλέξουμαι τὰ ἐμπαίγματα αὐτῶν καὶ τὰς ἀμαρτίας ἀναπαυδῶμαι αὐτοῖς ἢ ἀπάτη, ἐμπαίγμαι, γέλασω· αὐτ. Σοφ.Ζαλ.1,17 μαγικῆς δὲ ἐμπαίγματα κατέγωτε τέχνης.
ἐμπαίγμονη ἢ μιν. ἐμπαίγμαι· ΚΑΠέτρ.2,33 ἡλεσθοναί . . . ἐμπαίγμοναί ἰδ.γρ. ἐμπαίγμαι.1.
ἐμπαίγμός ἢ μιν. κ. νεῶτ. ἢ πρῶξις τοῦ ἐμπαίγματος βλλ., περιγέλωκ, γλαυσαγός, ἀνώμης, περιγέλωμα· Πλ.Σοφ.Στ.27,28 ἐμπαίγμονα καὶ ὄνειδος ἀπὸ κερνήσας, ΚΑ' Ἐρβ.11,36 ἡκουεν ἀπώτατος τὰς κερνήσας καὶ τὰς ἐμπαίγμονας 2) νεῶτ. ἀπάτη, γέλασμα ὁ ἢ λαός δὲν ἀνέχεται ἐπὶ ἀπειρὸν τούς ἐμπαίγμονας τῶν πολιτισμοῦμένων.

ἐμπαίθευτος-ον πάπ. ἐκπεποθεμένος μεμροφόμενος, ἐγγράμματος· Πόλ. ἐμπαῖθ-νοτάριος

ἐμπαιθεύω ἐκπαιθεύω, ἀνατρέφω, διδάσκω : Φιλότηρ.Σοφ.Ι,21,3 εἰ τοιαῦτα δὴ ἀνὴρ ἐμπαιθεύουσι σφίσι ἰδιόθετῳ μετὰ τοῦ αὐτοῦ κ. ποθ. : Εὐρ.ἀν.417 ἐλευθεροῖς ἐμπαιθεύουσιν τρώεσσι.

ἐμπαιθευόμενος-ομαι κ. ποθ. μετὰ δοτ. ἐκπαιθεύομαι εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν, ἀνατρέφω : Ἰάσ.Πτ.28,12 βίβλακις ἑραρὶς καὶ διαφροσὴ ἀνεύλαξις καὶ προήγατον ἀσφάλλευσιν ἐμπαιθευόμενος. Δίων Κ.77,21 ἄν δὲ ὁ Θεόκριτος ἐκ δούλου γεννησάσ καὶ τῆ ἀρχήστρα ἐμπαιθευθῆσθεῖς, Κ.Μανασσ.Χρυσ.108,6.

ἐμπαιθευομένη-ομαι μετὰ δοτ. ἀνατρέφω τὰ τέκνα : Δημ.1087 ἐμπαιθευομένησιν τῆ τοῦ Ἀρχιδίου οὐσίῃ.

ἐμπαίζω κ. ποθ. κ. νεώτ., μέλλ. ἐμπαίζομαι κ. -ζω. ἀόρ. ἐνέπαϊζε, παρακ. ἐμπέναιζα παῖξω, διασκεδάζω ἐν τινὶ ἡ δία τινας : Εὐρ.Βόηχ.867 ὡς νεβροὶ χλοεράσι ἐμπαίζουσι Λεϊμάκος ἄδονασις, Ἀριστ.Θασμ.97,3 ἡσάσι τοῖσ χοροῖσιν ἐμπαίζει, Λοκ.Λεῖψ.5 παῖζαντες τῶ γυμνασίῳ. || κ. ἀπολ. ποίω. κ. παῖζω(ζω) : Σοφ.Ἀντ.799 ἀμαρξὴ γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα [δ. γρ. σμηνάει]. || 2) κ. ποθ. κ. νεώτ. περιπαίζω, σκωπίζω, περιγελῶ, κοροϊδεύω, μετὰ δοτ. : Ἡρ.Α.134 ὀρέων αὐτοῖσ ἐμπαίζοντας ἡμῖν, Τζέτ.Χιλ.5,185 αὐτοῖσ γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μμποὶ βροτῶν κ. ποθ. : Λοκ.Τρυγ.333 ἐμπαίζόμενος καὶ σκωπόμενος. || 3) ἡ γρ. κ. νεώτ. μετ' αἰτ. : Πίν. ἐνέπαϊξέν με, Μηναι.1,27 Συναξ. ἀκάνθαισ αὐτὸν ἐστεφάνουν καὶ προσέπιπτον ἐμπαίζοντας, Μωραϊτ.Διηγ.1,8 κὶ εὐρέσιαι πάντοτε τρώον νὰ ἐμπαίζῃ. τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας.

3) ἡ γρ. κ. νεώτ. πεναίζω, ἀπαῖω, ἐξαπαῖω, μετὰ δοτ. : Πά. Ἀρ.22,29 καὶ εἰνε βαλαμὶ τῆ ἀνη, ὅτι ἐμπαίχασθαι μὲν, τὸν ἐμπαίξει μὲ ὀπισθεσθεῖς κ. ποθ. : ΚΔ Ματθ.2,16 Ἡραδὴς ἰδὼν ὅτι ἐνέπαϊχθ ὄνο τῶν μάγων, - ὁ λόγος ἐμπαίχεται ὄνο τῶν θεμαγῶν. 4) εἰδ. ἐν τῇ Πά συνομαίζουσι πρὸς γυναικας : Πά Κριτ.19,25 καὶ ἐνέπαϊζον ἐν αὐτῇ ὀλην τὴν νύκτα.

ἐμπαίκτης (οἱ), ἡ γρ. ὁ ἐμπαίκτης, ἐξαπατῶν, ὁ ἀπατῶν : Πά. Ἡρ.3,4 ἐμπαίκτης κυριεύσουσι αὐτῶν, ΚΔ τοῦδ.β. πρὸλ. ἐμπαίκτης.

ἐμπαίκτης-ή-θ(η) ἡ γρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐμπαίκτην, ὁ πρὸς ἐμπαίκτην χλευασμὸν ἢ ἐξαπάτησιν ἡμιόμενος : Βασίλ.Μεγαλομ.Θησ.2,τρ.ἐν.λ. ἐμπαίκτην προσφώνημα, Νηρ.6,Μαλλ.Κουδ.7,6 ἔκαμν ἕνα ἐμπαίκτην μορφασμέν ἑπάρ. νεώτ. -ως.

ἐμπαίκτης (ἡ) ποθ. ἡ γρ. τὸ ἐμπαίκτης βλλ. : Εὐστ.Πιν.72,41.

ἐμπαῖων ποθ., δημ. συνθεσθ. ἐμπαῖων, ἀόρ. ἐμπαῖω, ἡ γρ. ποθ. παρακ. ἐμπαῖσόμενος εἰσέρχομαι, ἐμβόλιω : Διγεν. Ἀκρ.151,4 τὰ μὲν θηρία κρύπτονται, ἐμπαῖσασιν στὸ δάσος, Σολωμ.Ἀδμν.19,15,2 γάριξε, γάριξε, ἢ τέλος ἐμπαῖσας ἢ στὸ σμηναντήριον.

ἐμπαῖσος-ον(η) ἐμπαῖσος, δεξιὸς εἰς τὴν μετὰ γεν. : Ὁδ.Υ.379 οὐδὲ τὸ ἔργων ἐμπαῖσων οὐδὲ βίλας || γνώστης, εἰδήμων : Μυκόδορ.1321 ἐμπαῖσων ὄρμον [σχολ. « εἰσπίπτοντας τῆσ ὀδοῦ »].

ἐμπαῖσος-ον(η) ποθ. ὁ ἀσυνείδητος ἐμπίπτων, εἰσορμῶν, ἐπερχόμενος : Αἰσχ.Ἀγ.187 ἐμπαῖσος τῶχαιοι σμηνέντων.

ἐμπαῖσος (ἡ) ἡ γρ. ἐπὶ γυναικὸς, ἔγκυος : Κρατ.1,287 ἡ παῖς ἐμπαῖσις, Ἡσ.

ἐμπαῖσματος-ατος (τοῖ ἐμπαῖσας) ποθ. μετῶλλων κόσσημα ἐμπαῖσασόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφορῆσ ἐτέρου μεταλλίνου ἀγγείου, σκεύους : Εὐστ.883,54 τὸ μὴ λεῖον ἀλλὰ τραχὺ τὸ ἐμπαῖσασας.

ἐμπαῖσαστική (ἡ) κ. νεώτ. ἐνν. τέχνη ἢ τέχνη τοῦ ἐμπαῖσασ βλλ. : Ἀθην.11,488Β εἰώθεν δεῖ ἐμπαῖσαστας τοὺς χρυσοὺς ἑλασὶ τῶ ἀργυρῶ ἐκπῶνσσι κατὰ τὸν τῆς ἐμπαῖσαστικῆς τέχνης [τρόπον].

ἐμπαῖσαστος-ον νεώτ. τ. τοῦ ἐμπαῖσαστος βλλ. **ἐμπαῖσαστος**-όν ποθ. κ. νεώτ. ὁ φέρων ἐμπαῖσασματα βλλ. : Εὐστ.1357,40 ἄλασσον ὄν λεῖον ὄν, ἀλλὰ περιεφῆς ἢ ἐμπαῖσαστον, - ἐμπαῖσαστον ἐφωσ. 2) νεώτ. εἰ τῶν τοῖούτων κοσμημάτων, κερφῶν, προσηλωμένων.

ἐμπαῖσαστος Ἡσ. « ἐμπαῖσαστος » [πθ. ἐμπαῖσαστων. ἀντὶ ἐμπαῖσασ-].

ἐμπαῖω κ. ποθ. κ. νεώτ. ἐντὸς παιῶ, κτηνῶ, ἐντυπῶ, ἐνεργάζομαι, εἰδ. προσφῶ. διὰ φωνηθλαθῆσαι μετῶλλινω κσμήματι ἐπὶ τῆς ἐπιφανεῆσ ἐτέρου μεταλλίνου σκεύους, ἀντικείμενον : Ἀθην.12,543P σπίνωσι τὸ ἐσπρίξαστο χρυσῶς ἐλικας ἐμπαῖσασμένω, Εὐσ.Ὁδ.1775,13 2) ὄρθ. ἐμπίπτω, προσβάλλω, παρουσιάζομαι : Σοφ.Ἡλ.90 ἐμπαῖσι τὶ μοι φυχῆ σὺνθηξ ὄμμα.

ἐμπαῖκτῶ-ῶ ἐμπαῖκτῶ, ἐπιφροῦτα, σπουδῶν : Ἡρ.2,96 τὰς ἀρμονίας ἐν ἄν ἐπάκτωσιν τῆ βόβω.

ἐμπαῖλαγμα-ατος (τοῖ) ἐμπαῖλῆ, ἐνοκαλισμὸς, ἀγκύλισμα : Αἰσχ.Ἡμ.296 κἀκρυπτά ὕ Ἡσας ταῖτα τῶμπαῖλαγμα, Ἡσ.

ἐμπαῖλαιόμενος-ομαι ἡ γρ. καθίσταμαι παλαιός, γηράσκω, γερῶζω : Γρηγ.Νύσσ.2801Α.

ἐμπαῖλασσομαι ἐμπαῖλασσομαι, περιπέλομαι, υπερδεύομαι : Ἡρ.7,85 οἱ δὲ ἐν ἔροκι ἐμπαῖλασσομένοι διασφείρονται, Αἰλ.Τ.15,1 εἶτα μέντοι ἐμπαῖλασσοται τῶ ἀγκίστρω. || κ. ἀπολ. : Θουκ.7,84 οἱ δὲ ἐμπαῖλασσομένοι κατέρρεον [πρὸς ἀλλήλους περιπέλομενοι].

ἐμπαῖλασσω ἐνεργ. τοῦ ἐμπαῖλασσομαι βλλ. ἡ. Ἡσ. « ἐμπαῖλασσαι ἐμπαῖ ».

ἐμπαῖλι ἐπίρρ. κ. ποθ. ποί. κ. ἐμπαῖλι, πολλὰκις μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸ ἐμπαῖλι, τὰ ἐμπαῖλι, τοῦμπαῖλι κ. τῶμπαῖλι, ὀπισθεν, ὀπίσω, πρὸς τὰ πίσω : Ὑμν.Ἐρμ.78 κατὰ δ' ἐμπαῖλι αὐτοῖς ἔδωνεν, Ἡσίοδ.Α.145, Εὐρ.Ἐκ.343 πρῶσων ἐμπαῖλι στρέφοντα, Ξεν.Ἀν.1,415 ἀμην μεν ἀπαντες τοῦμπαῖλι 2) ἀντιθέτως, τοῦναντίον : Αἰσχ.Πρ.202 οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν - οἱ δὲ τοῦμπαῖλι σπένδοντες, Σοφ.Πρ.358 ἐμπαῖλι λέγει, Δίων.54,16 τοῖ ἀγάμοις ἐπιτίμια ἐπέταξε καὶ ἐμπαῖλι τοῦ τὸ γέμου καὶ τῆς τεκνοποιίας ἄδασ ἔθνηκα, Τζέτ.Χιλ.5,10 3) ἀνιστορέως : Πλάτ.Οεατ.193C ὥσπερ οἱ ἐμπαῖλι ὑποφάσσομενοι [οἱ πῆμμενοι τὸ δεξιὸν ὑπόδωμα εἰς τὸν ἀριστερόν πόδα καὶ τὰνἀπάλιν]. || 4) ὄρ. ἀνατρέφω ἐμπαῖλι φέρω τὰ ἄνω κάτω : Εὐρ.Βάκχ.348 || 5) ἐκ τοῦμπαῖλι ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἀπὸ τῆς ἀντιθέτης μεριᾶ : Θουκ.3,22 ἐκ τοῦμπαῖλι ἡ οἱ ἀνδρες αὐτῶν ὑπερέδωνον 3) ἐναντίον πύος ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἢ πρὸς τινα, μετὰ γεν. : Πινδ.Ο.12,11 ἐμπαῖλι μὲν τρέφωσ αὐτ.π.12,32 ἐμπαῖλι ἐν σολ φυσικῆσ ἐπὶ πρῆμα τελοῦμενον τὰ ἐμπαῖλι τὰ ἐναντία, τὰ ἀντίθετα : Ἡρ.7,58 ὁ δὲ ναυτικὸς ἰένν στρατοῖ... τὰ ἐμπαῖλι πρῆσων τῶ πεζῶ, Αἰσχ.Πέρα.223 || 6) ὄρ. τοῦμπαῖλι κσπίνων φρενῶν μεταβάλλειν εἰς τῶναντίον τῆν γῶνῶν : Εὐρ.Ἰππ.390 || κ. μετὰ δοτ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,28 Μωρσίλοσ τὰ ἐμπαῖλι ἀποστανόμενος Ἑλλάνων. || 7) ὄρ. διακεκ. διὰ τοῦ ἡ : Ἡρ.1,208 ἔγω γνῶμων - τὰ ἐμπαῖλι ἢ οὐτοῖ. 4) ἡ γρ. πάλιν, αὐθὶς : Νικ.Ἐπρ.288 ἄλλοτε μὲν χρῶθ ἱελοσ, ὅτὲ δ' ἐμπαῖλι αἰθῆρ, Ἀντρί.Σιδ.ἐν ΑΠ.6,47,5 ἀρνεύμαι τὰ σά δισα ἢ ἡ προσφώνημα πρὸς τῆν Ἀθηνῶν, τὰ δ' ἐμπαῖλι Κύπριδοσ ἔργων ὄπτομα.

ἐμπαῖλλομαι ἡ γρ. ποί. κ. ἐμπαῖλλομαι, ἀόρ. ἐμπαῖλλω, πῶλλομαι, σμάρτω, πηδῶ ἐντὸς : Ἀπολλδ.Ρ.3,756 ὄδομοσ ἐμπαῖλλετασι ὀλυλ, Κόντι.10,46 αἶψα πυρὶ ἐμπαῖλλω.

ἐμπαῖμων-ονος-ον (ἐμπαῖμοι) ἐπικόλωσ βλλ. πατροῦχος Ἡσ. « ἐμπαῖμων πατροῦχο ».

ἐμπανηγυρίζω μτγν. πανηγυρίζω ἐπί τῶν: Πλάτ. Σούκρ. Περ. Φαβ. ἴ ἐορτάσαι μάλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγούτη τὴν πόλιν 2) ἐπιδεικνύομαι πανηγυρικά, κήνυ ἐπιδείξειν: αὐτ. Ηβ. 5,32B.

ἐμπαράβάλλομαι μτγν. ρίπται ἐντός, ἐν χρ. κ. μτγ. Φόλαρ. Ἐπ. 132 | ταῖς τιμωρίας | ἐμπαράβάλλασθε 3) ἐμπαράβάλλομαι τὴ ἐμαυτοῦ φύξί βόζω με τὸν νόον μου, μοῦ περὶ ἀπὸ τὴν ἰδέα: αὐτ. 130.

ἐμπαράγιγνομαι μτγν. ἔρχομαι ποῦ, παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι: ΠΔ Παρ. 6,11 εἰτ' ἐμπαράγιγνεται σοι ὡς κακὸς ὀδαιπόρος ἢ πενία.

ἐμπαράδω μσν. ὄδω παρεμβαλλόμενον ὄψμα, τὸ στάσιμον.

ἐμπαράθετος-ον μσν. ὁ παρὰ πη τεθειμένος Σουδ.

ἐμπαράκωπυ μτγν. κώπυ πλησίον τῆς, παρακώπυ: Γερμ. ἐν Κωδ. Κοιλ. 278,146.

ἐμπαράλιπναι μτγν. παραλείπει, παραβλέπει: Θεμιστ. Ἀριστ. Φυσ. 11,29.

ἐμπαράμεναι μτγν. διαμένω διαρκῶς, παραμένω ποῦ: Ἐπιφάν. 1,284.

ἐμπαράμονος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ σταθερῶς, διαρκῶς παραμένων, διηνεκῆς, ἀέναντος: Ἐπιφάν. 1,633 εἰ μὲν ἄλλων θεορὰ ὑπάρχει, αὐτὴ δὲ ἡ ὅλη ἔμπαράμονος ἐστί, Μαλάλ. 176,3.

ἐμπαράσκευάζω μτγν. κ. σχόλ. παρασκευάζω διὰ τινο, ἐπιφέρω εἰς τιν: Κλεινίας Πυθ. 1. Στοβ. 3,176 φέδον ἐμπαράσκευάζοντι τὸς ἀνθρώποις 3) τὸ μέσ. ὄμ. μτγ. παρασκευάζω, ἐτοιμάζω τι: Σχόλ. Ἀριστ. Νεφ. 288 τοῦτο λέγουσιν ἐμπαρσκευάζομεναι τὴν εἰσοδον.

ἐμπαράσκευος-ον μτγν. παρεσκευασμένος: Βασ. Ὀμιλ. 6,150H ἐμπαράσκευος ἡλικῆς ἀκροατής 3) τὸ αὐθ. ἐμπαράσκευος ὡς οὐσ. εἶδος ἀλεξιπνεύς ἀε μηχανῶς: Ἀθῆν. Μηχ. 33,1.

ἐμπαράσκευως Σουδ. ἐτοιμῶς, κατόπιν προετοιμίας.

ἐμπαράτιδημι μτγν. μετὰ δοτ. ἀποθέτω, παρατίδω ποῦ.

ἐμπαρτιχωρῶ-έω μτγν. παραχωρῶ εἰς τιν: Βασ. Σελ. 255.

ἐμπαρτεμι σχόλ. εἶμαι παρών, παρίσταμαι ἐνώπιόν τινος: Σχόλ. Ἰω. Κλίμακ. 50,27 ἐν καθαρωτάτῳ κριτηρίῳ τὴ ἐαυτοῦ διανοεῖ ἐμπαρτών.

ἐμπαρτεφθέρω μσν. εἰσοῦμαι. Τζέτζ. Ἐπιστ. 50,43.

ἐμπαρτεφείρω μσν. παρεβάλλω ἐντός: Ἰω. Διάκ. ἐν Μι. Ρς. 105,54I.

ἐμπαρέχω κ. μσν. καταλείπω, παρατίδω προθύμως: Οὐκ. 7,56 καὶ τὴν σφετέραν πόλιν ἐμπαρσάχοντες προκινδυνεύσαι 3) κ. μετὰ δοτ. ἐπιτρέπω εἰς τιν, τοῦ διδῶς τὸ μέσ. ἐν εὐκαιρίᾳ: αὐτ. 6,12 2) κ. μσν. προσφέρω, δίδω, παρέχω: Φιλ. 307 σφέλιος ἐμπαρέχει, Πλούτ. Ἰάδ. 29 καὶ τὴ Ὀνίδιον ἐμπαρσάχον ὄνομα τόλμω, Εὐστ. Πον. 343,4I 3) ἐμπαρέχω ἐμαυτὸν προσφέρω, ἐγκαταλείπω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς: Πλούτ. Ηβ 407C δοκασίη κοινή ἐμπαρέχει ἐμαυτὴν ἀπαύτως | τὴν πολιτικὴν |, Ἀπλ. Ἐμφ. Πολ. 5,68 3) ἐμπαρέχω ἐμαυτὸν δεινῶς δέχομαι παραδίδωσιν εἰς Δείνον: Ἀουκ. Συμμ. 28.

ἐμπαρέθεναι μτγν. ἐπι γυναικός, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ὡς παρθένος, ἐπιτηδεύομαι τρόπον παρθένου: Καισαρ. 1060 ἐμπαρέθενούσσο τοῖς βλεφάροις ἡ κόρη.

ἐμπαρέθενος-η-ο δημ. παρθενικός, ἀγνός: Σολωμ. Νεκρική Ὀδὴ 4 στὸ μέτωπο ἑαυτοῦ τρέμουν | τὰ ἐμπαρέθηναι λουλούδια.

ἐμπαρίρημι μτγν. χαλαρῶ, ἐξαιτῶ.

ἐμπαρίσταμαι μτγν. παθ. μετ' ἐνεργ. παρακ. β' παρίσταμαι ἐντός, ἴσταμαι πλησίον, βρίσκομαι μέσα: Ἰκιδ. 7,19 δορυφόρον τὴ ἐμπαριστάτων,

ἐμπαρίσθημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. μσν. ἀντικείμενον κομμοεργειῶς ὑπὸ ἐμπαρονοῦτος βλ. λ. Λόγ. 4,18 ἀχθόμενος εἰ Γνάθωνος ἐμπαρίσθημα γίνεσθαι τοῖστων κάλλος 2) ἡ πράξις τοῦ ἐμπαρονω, ὄψρις, προσβολή: Νικ. Χω. Χρον. 1113 τοῦ κατὰ Κέρκυραν μεμνημένος ἐμπαρίσθηματος.

ἐμπαροινῶ-έω, ἀδρ. ἐμπαροίνασθαι, μτγν. κ. μσν. φέρομαι ὡς ὄψρι βεβαρημένος, σὴν μεθυσμένος: Ἀουκ. Τιμ. 14 ὡς κατάρατος οἰκέτης ἡ οἰκονόμος ἢ παιδοτρίβης ὄψριος λαθραῖως ἐμπαροίνασαι 3) δδ. φέρομαι ὑβριστικῶς, ἀνειδιαιτικῶς, προσβάλλω, προσβάλλω τιν, κοροϊδεύω, μετὰ δοτ.: Φιλ. 2,403, Ἀουκ. Θε. Δ 54 μέρηνον γούδιν ὁά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροίνας, Ἰωσ. Αἰ 6,127 3) κ. μετ' αἰτ.: Τζέτζ. Χιλ. 2,549 τέλος αὐτὸν ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου | ἐμπαροίνασαι χρέζοντες καὶ παρεμπίνασαι τοῦτον.

ἐμπαροιστῶ-έω μτγν. δι' οἴστρου κεντῶ, οἴστρηλατῶ, ποραινῶ, παροστῶν: Βασ. 1,216 ἐκ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς φυχὴν ἐμπαροιστῶν.

ἐμπαροιστῶ ἦα, ἐμπαροιστῶ.

ἐμπαροισασμῶς μτγν. ἐπανεμφάνισσι: Θε. ὄφιλ. Αντικίν. 2,20,14 π. Θεσ. Στεφ. ἐν λ.

ἐμπαροισιάζομαι μτγν. ὄμιλ. μετὰ παρησίας, ἐλευθέρως, ἀφόδως κατὰ τινος, μετὰ δοτ.: Πολύδ. 38,127 ἐμπαροισιάζω δὲ τοῖς τῶν Ρωμαίων βουλευταῖς Γρηγ. Νύστα, 2,563D 3) κ. ἀπόλ. ΠΔ Ἰωδ 22,26 ἐμ- ἀντίει Κυρίου.

ἐμπαροισί-εως (ῆ) μτγν. διάπαροισί βλ. λ. διατρούνησι: Ἀείτ. 8,50.

ἐμπαρ ἐπίρρ., ἐπ. κ. π. μτγν. Ἰωσ. πεζογρ. ἔμης, ὄψρι, κ. ἐμπαρ κ. ἐμπα 1 ὄπαε ἐν τραγ.: Σοφ. Αἰ. 563, ὄμοιος: ἸΑΡ 632 Ζεύς δ' ἔμης γὰρ ἰθύνει, αὐτ. Ζ 174, Πλάτ. 7,55 ὁ Βάττω δ' ἐπειτα παλαῖος ὄψρις ἐμπαρ τὰ καὶ τὰ νέμων 2) ἐν πάσῃ περιπτώσει: Ἰλ. Μ 326 νῦν δ' ἔμης γάρ κῆρες ἐφαστῆσιν θανάτοιο μυρία, Ἰ. Ὄδ. 481 3) ὄψρι ὄμοιοι: Ἰλ. Τ 308 θύνητα δ' ἐς ἄλιον μενέω καὶ τῆλοσιν ἔμης, Ὄδ. Ε 205 3) ἀκριβῶς, καθόλου: αὐτ. Τ 37 ἔμης μοι τοῖς μέρηνον . . φαίνοντ' ὄψρι αἰμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθρομένοιο 4) ὄψρι, μ' ὄσα ταῦτα, οὐχ ἄτιον: Ἰλ. Ε 191 καὶ μιν ἐγὼ γ' ἐτόμην Ἀιδωνῆν προζάφειν, ἔμης δ' οὐκ ἐδόξασθαι, Ὄδ. Τ 302 ἔμης δὲ τοι ὄρκια δῶσω 3) συνήθ. μετὰ τὸ ἄλλῶ, ἀλλά καί: Ἰλ. Ε 33 ἀλλ' ἔμης δασάων ὄψρι ὄψρι μείβ' αἰχμητῶν, Ὄδ. Π 147 ἀλλ' ἔμης μιν ἐάσομεν ἀγνῶν μνοι περ' 3) κατόπιν περ, ἀκολουθοῦμεν ὑπὸ τοῦ περ = καίπερ: Ἰλ. Ε 1 Νέστορα δὲ οὐκ ἐλαβον ἰαχὴ πινόντα περ ἔμης, Ὄδ. Ο 361, αὐτ. Σ 165 3) σπαν. τίθεται πρὸ τῆς μτγ. ταῦτις: Ἰλ. Ω 522 ἄλγεα δ' ἔμης ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν ἀγνῶν μνοι περ' 3) ὄψρι. ἐπομένω τοῦ καί: Σοφ. Αἰ. 563 λέγῶν τροφὴ τ' ἄσκων ἐμπα, καὶ τανῶν τῆλοσῶς οἰνεῖ 3) ὄψρι. ἐπομένω τοῦ καίπερ: Πινδ. Ν 4,36 ἐμπα, καίπερ ἐχει βαθεῖα νοτίσας ἄλμα μέσον, ἀντίπερ' ἐπιβουλία.

ἐμπαρ ἦα, ἐμπαρ ὄψρι.

ἐμπαρσέντας ἦα, κ. ὄψρι τὸ ἐν Λακεδαιμόνιαι, ἐμπαρσ(ῆ) ὄψρι, κ. ἐμπαρσά βλ. λ. εἰσοδος.

ἐμπαρσά (ῆ) δημ. κ. μσν. αἰσά τὸ μέρος δ' οὐ τίς εἰσερχέται ποῦ, ἰδία τίς ἀγρόκτημα, εἰσοδος, τὸ ἐμπα: στήν ἐμπασίᾳ τοῦ κήπου, ἢ ἐμπασίᾳ τῆς ἀλλῆς 3) στενωπὴ ὁδός: ἀνάμμεσσι τὰ σπῆττα τῶς ἀψήσων μίαν ἐμπασίαν 3) εἰδ. τὸ φαινόμενον ἡ ὁ χρόνος καθ' ὃν τὰ θαλάσσια ὕδατα ἐπανορύσσονται εἰς τὴν πρῶτην αὐτῶν θέσιν, ἡ παλαιογρ. ἀνίβρ. Ἐγγαλσία.

ἐμπαρσά (τὸ) μσν. ἡ προμαχία διωρεῖται: Πισπάτ. Χαικ. Πάσω, | προμαχίονος 3) τάξι καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νέμφρις ἐμπαρσάδιον τῆς ἡβδόδος τὸ μσν.

ἐμπαρσά (τὸ) μσν. ἡ προμαχία διωρεῖται: Πισπάτ. Χαικ. Πάσω, | προμαχίονος 3) τάξι καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νέμφρις ἐμπαρσάδιον τῆς ἡβδόδος τὸ μσν.

ἐμπαρσά (τὸ) μσν. ἡ προμαχία διωρεῖται: Πισπάτ. Χαικ. Πάσω, | προμαχίονος 3) τάξι καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νέμφρις ἐμπαρσάδιον τῆς ἡβδόδος τὸ μσν.

ἐμπαρσά (τὸ) μσν. ἡ προμαχία διωρεῖται: Πισπάτ. Χαικ. Πάσω, | προμαχίονος 3) τάξι καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νέμφρις ἐμπαρσάδιον τῆς ἡβδόδος τὸ μσν.

ἐμπαρσά (τὸ) μσν. ἡ προμαχία διωρεῖται: Πισπάτ. Χαικ. Πάσω, | προμαχίονος 3) τάξι καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νέμφρις ἐμπαρσάδιον τῆς ἡβδόδος τὸ μσν.

ἐμπαρσά (τὸ) μσν. ἡ προμαχία διωρεῖται: Πισπάτ. Χαικ. Πάσω, | προμαχίονος 3) τάξι καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νέμφρις ἐμπαρσάδιον τῆς ἡβδόδος τὸ μσν.

ἐμπαρσά (τὸ) μσν. ἡ προμαχία διωρεῖται: Πισπάτ. Χαικ. Πάσω, | προμαχίονος 3) τάξι καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νέμφρις ἐμπαρσάδιον τῆς ἡβδόδος τὸ μσν.

ἐμπαρσά (τὸ) μσν. ἡ προμαχία διωρεῖται: Πισπάτ. Χαικ. Πάσω, | προμαχίονος 3) τάξι καὶ ὁ πεθερός καὶ ἡ πεθερὰ τῆς νέμφρις ἐμπαρσάδιον τῆς ἡβδόδος τὸ μσν.

ἐμπεδωσάμενοι ἢ ἀνογνωρίζω τὸ κῦρος τινος, ἤρω, φιλότιμ· Πλάτ. Σόλ.25 ὤμνουν ὄρκον ἢ βουλὴ τοῦ Σόλωνος νόμος ἐμπέδωσαν ὄρκον· **ἐμπέδως** ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐμπέδον βλ.λ., σταθερῶς, βεβαίως, ἀσφαλῶς· Αἰσχ. Ἀγ.854 νέκη δὲ ἐπείπερ ἔπειτ' ἐμπέδως μῆνοι ἰδ.γρ. ἐμπέδοι, οὐτ.ἔμ.335, Σοφ. Τρ.487 ἐμπέδως εἰρηκενα, Πλάτ. Ἀρ.372α τοῦτο μόνον ἐμπέδως οἶδα, Πολύβ.2,19, ἰδ.γρ. ἐμπέδως βλ.λ.).

ἐμπέδως ἐπίρρ., ἰων. ἐμπέδως κατὰ τρόπον ἐμπέδη, ἐμπέδον βλ.λ., σταθερῶς, πιστῶς, διαρκῶς· Πολύβ.2,19) συνθήκας ἐν αἷς ἐπι τριάκοντα μείναντας ἐμπέδως· ἢ ἀκριβῶς· Ἀθην.15,695B τυτῶν ἔχουσι ἐμπέδως ἔθρο.

ἐμπέδωσις -εως ἡ) μτγν. κ. νεώτ. διατήρησις, φύλαξις· Διον. Ἀλ. Ρωμ.5,10 ἐμπέδωσιν ὄρκων·

2) νεώτ. σταθεροποίηση· ἐμπέδωσις τῆς τάξεως.

ἐμπειράζω μτγν. λυβδων πεῖραν τινος ἢ ἐπι τινος, ποιῶμαι δοκιμῆν τινος πρόγμ., μετά γεν.· Πολύβ.15,35,5 Ἀγαθοκλῆς... τῶν τῆς Λιδύης ἐνεπείρασεν ἰδ.γρ. ἐπείρασεν.

ἐμπειράμος -ον μτγν., ποι. ἄμειραμος ὁ πειραν, εἰδηροσύνην ἐξ ἀσκήσεως ἔχων εἰς τὴν, ὁ πειραμένος, ὁ ἐμπειρὸς τινος· Λυκόφρ. 1196 πάλῃς ἐμπειράμος, Μαν.4,88 ἐμπειρὸς ἐμπειράμος.

ἐμπειρία ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἀπολ. ἢ ἐπι τῆς πείρας σπηριζομένη ἢ ἡ διὰ τῆς πείρας λαμβανόμενη, ἐκ πείρας προερχομένη γνώσις, μῆσις, εἰδηροσύνη ἀντιθ. ἀπειρία· Εὐρ. Φοῖν.529 ἄλλ' ἢ ἐμπειρία ἔχει τὴν λέξει τῶν νέων σοφώτερον, Θουκ.285 τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν, Πολύβ.1,84,4 πηλικὴν ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθ' ἑαυτῆς... ἀπειρίας, Βίζην. Πύργος Κόρης 262 σπουδὴν συνομοῦσαι ἐν ταυτῷ κ' ἐμπειρίαν·

ἢ εἰδ. ἢ ἐκ τῆς πείρας γνώσις, εἰδηροσύνη εἰς τὴν συγκεκριμένην προαδιοριστικῶς κτ. γεν.· Ἀντιφ.5) τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων, Θουκ. 3,95 μεγάλην ωφέλεια ἔδωκον εἶναι ἐξστρατευόντες μάχης τὴ ἐμπειρία τῆς ἐκείνων καὶ χωρὶν· ἢ ὄμ. κ. μων. κ. νεώτ. μετ' ἐμπροθ. ὄμορ. (περὶ τὴν ἐν τῇ νεώτ. κ. εἰς τὴν)· Ξεν. Ἐλλ.7,1,4 ἐμπειρία γε πολλὴ πρόχρητε ἄλλων περὶ τὸ ναυτικόν, Δημ. Πρωτόκλ. ἐν Σόβ.3,492 ἐν ἱερῶσι γραφαῖσι πολλῶν ἰσχυρῶς ἐμπειρίαν· ἢ φρ. ἢ κατὰ τὴν πόλιν ἐμπειρία = ἡ γνώσις τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως· Θουκ.2,3·

2) ἡ μόνον ἐκ πείρας ἴσως πρακτικῆς ἀσκήσεως, οὐχὶ διὰ θεωρητικῆς μορφώσεως εἰδηροσύνη, ἰδίως ἢ εἰς τὴν ἱστορικὴν τοιαύτην πρβλ. ἐμπειρικός 2)· Πλάτ. Νόμ.857C τῶν ταῖς ἐμπειρίας ἀνευ λόγου τὴν ἱστορικὴν μεταχειρισόμενων, οὐτ. Νόμ.720B κατ' ἐμπειρίαν τὴν τέχνην κινεῖται·

ἢ νεώτ. φρ. κατ' ἐμπειρίαν = ἐμπειρικῶς, πρακτικῶς οὐχὶ διὰ θεωρητικῆς μορφώσεως ἡ οὐχὶ διὰ συμπερασμάτων ἐκ τῆς ἀπορημένης λογικῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης·

3) ὅθ. ἢ ἐκ τῆς πείρας ἴσως τῆς πολλῆς πρακτικῆς ἀσκήσεως ἰκανότης ἐν τῇ τέχνῃ, ἔργω, ἐπιτηδεύματι· ἢ συνεκ. κ. τὸ ἐπιτηδεύμα τὸ μόνον πρακτικὴν ἀσκήσιν ἀπαυτοῦ· Ἰσοκρ.13,14 τοῖς περὶ τὰς ἐμπειρίας γεγυμνασμένοι, Ἀριστ. Πολιτ.1282a, ἴσως ἔξ τε τοῦτο καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐμπειρίας καὶ τέχνας·

4) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν δεδομένων ὅσα ἡ πείρα κ. εἰδ. ἢ πείρα τῶν τοῦ βίου παρήξει· ἢ ἐμπειρία μᾶς διδάσκει δὲ ἄνευ φιλερίαν σὺδεις προκτόν·

5) νεώτ. φιλοσ. ἢ κατ' αἰσθησὶν ἀντιλήψεις, ὅθ. καὶ τὸ σύνολον τῶν γνώσεων τῶν προκτιμένων διὰ τῆς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως, συνεκ. ὅθ. καὶ ἡ διὰ τὴν ἀρότητα τῶν γνώσεων τούτων καταβαλλομένη διανοητικὴ ἐνέργεια· Ἐθέρβα Εἰσαγ. εἰς τὴν φιλοσ.86) αἱ ἐννοιαὶ εἰναι τῶν ἐμπειρίας πρόλογοι, αὐτ. ἰδ. ἡ νόσις) συνδύραξ τὰς ἐκ τῆς ἐμπειρίας εἰκόνας.

ἐμπειριαρχία ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἢ ἐμπειριοκρατία ἢ ἐμπειρικὴ θεωρία (Ἐθέρβα, Εἰσαγ. εἰς τὴν φιλοσ.86,1), γνωσιολογικὸν σύστημα φιλοσοφίας διδάσκον ὅτι κυρία ἢ παρὰ πᾶσι δὲ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ μόνῃ ἐπὶ τῆς γνώσεως καὶ κριτικῆν τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ ἐμπειρία, ἴσως ἢ ἐκ τῶν αἰσθησῶν μάρτυρις. « αἱ εἰνοιαι πάσαι ἀπὸ τῶν αἰσθησῶν » καὶ ἐκείν ὁ λόγος ὁπὸ τῶν αἰσθησῶν ἤρτηται » ἰδ.θρ. ὄμορ ἐμπειρίασῶν ἀντιθ. ρατιωβίαια, ὀρθολογισμός βλ.λ.

ἐμπειρικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἐμπειρικόν. **ἐμπειρικοθεωλισμός** (ἰ) νεώτ. ψυχολ. νοσηριακὴ κατεθῆσις, δεχομένη τὸ ἀνεξάρτητον τῶν ψυχικῶν ἀπὸ τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων.

ἐμπειρικός -ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πείραν ἔχων, ὁ ἐκ πείρας, ἐμπειρικός ἐνεργῶν, ὁ ἐμπειρικός· Ἀριστ. ΖΓ 532b,20 ἤδη γὰρ φασὶ τῶν ἐμπειρικῶν ἀλιείων·

2) κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆς πείρας, τῆς ἐμπειρίας, σπηριζόμενος, ἐνεργῶν ἢ γινόμενος· ἐμπειρ- φάρμακα-θεραπεία· ἢ εἰδ. ἐμπειρικοῖ λατροῖ ὁ ἀποκροῦσθες πάσαν δογματικὴν, ἐπιστημονικὴν θεωρίαν ἐν τῇ διαγνώσει καὶ θεραπείᾳ τῶν ἀσθενῶν, ἀποκλειστικῶς δὲ καὶ μόνον ἐπὶ τῆς πρακτικῆς γνώσεως καὶ ἐφαρμογῆς βασιζόμενοι· Γαλ. Αἰρ. Εἰσ.1,Σεξτ. ἔμ.Μοθ.8,327· ἢ νεώτ. ὁ πρακτικοῖ λατροῖ ὁ ἐκ προφορικῆς παραδόσεως κατέχοντες περιορισμένας, ἐνίοτε παραδόσεως θεραπευτικὰς μεθόδους, διὰ βοτανῶν ἰδίως ἢ τὸ θηλ. ἢ ἐμπειρικὴ ἢ πρακτικὴ γνώσις καὶ ἀσκήσις· Πλιν.Φ 29,5·

3) νεώτ. φιλοσοφ. ὁ ἀναφορικός ἐνεργῶν εἰς τὴν ἐμπειρίαν βλ.λ.5) ὁ ἐπὶ τῆς κατ' αἰσθησὶν ἀντιλήψεως σπηριζόμενος· ἐμπειρικὰ ἐπιστήμια· ἐννοιαί.

ἐμπειρικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' πείραν, γνώσιν, ἐμπειρίαν, ἐμπειρικῶς· Ἀριστ. ΖΓ 742a,17 ὁ μὴ ἐμπειρικῶς ἔχοντες τῶν συμβαδίων·

2) κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐμπειρικόν ἴσως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πείρας, τῆς πρακτικῆς γνώσεως καὶ ἀσκήσεως· Σέξτ. ἔμ.Μοθ.8,204 ἐμπειρικοῖ λατροῖ.

ἐμπειριοκρατία ἡ) νεώτ. κ. ἐμπειριοκρατία βλ.λ. **ἐμπειριοκρατικός** (ἰ) νεώτ. φιλοσ. ὁ ὁπαδὸς τῆς ἐμπειριοκρατίας βλ.λ. ὁ ἀνάγων εἰς τὴν ἐμπειρίαν πάσαν ἐννοιαὶ καὶ κρίσιν, μηδὲν δ' ἐμφυτον ἀποδεχόμενος εἴτε ἐν τῇ ψυχολογίᾳ, εἴτε ἐν τῇ γνωσιολογίᾳ.

ἐμπειριοκριτικισμός (ἰ) νεώτ. φιλοσοφ. ἡ γνωσιολογικὴ θεωρία τοῦ Ατταναγίου ἡ δεχομένη ὡς σκοπὸν τῆς γνωσιολογίας τὴν ἀπακτάσασιν τῆς καθαρῆς ἐμπειρίας, ἀποκλειομένου παντός μεταφυσικοῦ στοιχείου, δ. ἐμπειρικὴ κρισιαρχία.

ἐμπειρίαν -ον μν. ἐμπειρίας, πεπειραμένος· Κ. Μανασσ.Χρυσ.119 D τῶν ἐμπειρίων χείρας.

ἐμπειρισμός (ἰ) νεώτ. τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πείρας, τῆς πρακτικῆς γνώσεως ἐνεργεῖν ἢ τελειοθῆναι·

2) εἰδ. φιλοσοφ. ἀντὶ τοῦ ὄμορ ἐμπειριαρχία βλ.λ. κτ. μτφρ. τοῦ εἰρητισμοῦ.

ἐμπειριστής (ἰ) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ ἐμπειρισμοῦ, τῆς ἐμπειριαρχίας βλ.λ. ὡς γνωσιολογικὴ θεωρία, ὡς φιλοσοφικὸν δόγματος.

ἐμπειρογνωμοσύνη ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπειρογνομοδότη βλ.λ., ἡ ἰκανότης τοῦ ἐκ πείρας γνωμοδοτεῖν ἐπὶ εἰδικῶν ζητημάτων· ἢ ἡ ἐκ πείρας, ἢ κατ' ἐμπειρίαν γνωμοτάσας, γνωμοδοτήσις.

ἐμπειρογνώμων-ονος-ον νεώτ. ὁ λόγος πείρας, γνώσεων εἰδικῶν δυνάμεων νὰ ἐμφέρῃ ἔγκρισον γνώμην ἐπὶ εἰδικῶν ζητημάτων, πραγματογνώμων. **ἐμπειροθάλασσο**-ον οχλὸν ὁ ἐμπειρικός ἐπιβάλλουσα, ὁ εἰς τὴν ναυτικὴν πεπειραμένος· Σχολ. Ἀριοτείδ.185P ὁ Κρήτης ἐμπειροθάλασσοι ἰδ.γρ. -θαλάσσιοι.

ἐμπειροθάρρατος-ον μων. ὁ ἐμπειρικός τῆς θάρρατος τῆς ἄγρας, τοῦ κνηφίου· 2 αὐτὸς Ἐθεδ.801 ἐν ΜΙ. ἐμπειροθάρρατος ἀλιεὺς Λοκίων ἱεθῶων.

ἐμπειρομαχος-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐμπειρος τῶν μαχῶν, ὁ πεπειραμένος ἐπὶ τῇ πολεμικῇ· ΚΜνασσα. Ἐρωτ.9,44 τοὺς συντραφεμένους ὀπλισμοῖς καὶ τοὺς ἐμπειρομάχους.

ἐμπειροπλοῦς-ος-ων μαν. ἐμπειρος τῆς θαλάσσης, τῆς ναυτικῆς, πεπειραμένος εἰς τὴ ναυτικὴν ἐμπειροθαλάσσιον· Τζέτι, Ἡοσιδ., Ἐργ.687 προερίκει γὰρ ὡς ἐμπειροπλοῦς οὐκ ἐγγεγονέναι οὐδὲ τὸν ναυτικῶν ἐπιστάμην.

ἐμπειροπόλεμος-ον μτγ., μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐμπειρος τοῦ πολέμου, ὁ ἔχων πείραν τῆς πολεμικῆς ζωῆς καὶ τῆς στρατιωτικῆς τακτικῆς ἐν τοῖς μάχαις· Διον. Ἀλ. Ρουμ.14 ἡ δὲ σφῶν αὐτῶν δύναμις πολλή τ' ὅσα καὶ ἀγαθὴ καὶ ὠπλισμένη καλῶς, ἐμπειροπόλεμος τε, Ἀνν. Νιβ.102 ἄνδρες ἐμπειροπόλεμοι || κ. ὑπερβ. ὠτάτος· Ἀνν. Ἐμψ. Πολ. 3,97· ἢ τὸ αὐτὸ, τὸ ἐμπειροπόλεμον ὡς οὐα ἡ τοῦ πολέμου ἐμπειρία· Εὐστ. Παν.14,655 τὸ τῶν ἐγκυρίων τῶν ἐμπειροπόλεμων.

ἐμπειροπολέμιος ἐπίρρ. μτγ. κατὰ τρόπον ἐμπειροπόλεμον βλλ.· Ἀνν. Ἐμψ. Πολ.2,36.

ἐμπειροπραγμοσύνη (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπειροπράγματος βλλ.

ἐμπειροπράγμων-ωνος-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πείραν, γνώσιν τῶν πραγμάτων· Σουῖδ. π.Θση. Στεφ. ἐν.λ, ὁ δὲ ἰκανοτέρως ἐμπειροπράγμων ἦν.

ἐμπειρος (-η-οι) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., παραβ. -ότρως, -ότατος· ὁ ἔχων πείραν τινος, ὁ ἠσκημένος, πεπειραμένος εἰς τι, γνώστης καταχρῆς τινος, μετὰ γεν.· Ἡρ.2,49 Μελάμβροτος ὁ Ἀμυθώνιος τῆς θυσιῆς ταύτης οὐκ εἶναι ἀσάξῃ ἀλλ' ἐμπειρος· Αἰαχ. Περ.598 μακῶν μὴν ὄντι ἐμπειρος· Σοφ. ΟΚ752 οὐ γάρων ἐμπειρος ἰδ. γρ. ἐγκληρος | Θουκ.1,80 βαλάντας ἐμπειροτάτοι εἰσι, Ἀντιφ.37 τοὺς πάνυ ἐμπειροὺς τοῦ ἀγνισθῆσαι, Πά'ιδ.6,55 καὶ ἡ ἐμπειροὸς εἰ τῶν τόπων, Δημήτρ. Προκόν. ἐν Σαβ.3,464 ἐμπειροὺς τῆς ἀλλήλων ἐπιγνώσεως - ἐμπειροὺς τὸ πολέμου - τῶν ναυτικῶν· || κ. ἐπιζῶν· Ἐν.Κυν.67 ἴνα ὡσιν ἐμπειροὶ τῶν κνηγεσιῶν [αἱ κύνες]· || δη. ἐμπερῶ. [περὶ τι, περὶ τινος]· Πλάτ. Τιμ.22A τοὺς μάλιστα περὶ ταῦτα τῶν ἱερῶν ἐμπειροὺς αὐτ. Νόμ.632D· || κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ὀπολ. ὁ πεπειραμένος, ὁ ἔχων πείραν, γνώσιν· Σοφ. ΟΤ1135 τοῖς γὰρ ἐμπειροῖς δρωτῶν, ἐμπειροὺς ἱατροῦ· δικηγόρος - νομομαθῆς· || δη. ὁ ἐμπειρογῶμων· Πλάτ. Νόμ.765B· || τὸ αὐτὸ, τὸ ἐμπειρον ὡς οὐα ἡ ἐμπειρία, ἡ πείρα· Θουκ.2,87· || κ. ἐπιπραμ., ὁ δεξιὸς ἐμπειρος διοικημένος, κυβερνώμενος· Θουκ.2,89 ὀλίγους ναυσὶν ἐμπειροὺς καὶ ἀμεινον πλερούσις.

ἐμπειροτήχης (ἡ) νεώτ. ὁ ἔχων πείραν τέχνης τινος, καὶ ἐγκύριος δυνάμενος ν' ἀποφανθῇ περὶ τὴν ἀφορῶντα εἰς αὐτήν.

ἐμπειροτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, ἰκανότης τοῦ ἐμπειροτέχνου βλλ.

ἐμπειροτόκος-ον ἐπι γυναικείας, ἡ λαβοῦσα πείραν τοῦ τοκετοῦ, ἡ ἡδὲ τεκοῦσα· Ἰνν.Γυν.1,4.

ἐμπερῶ μτγ. κ. μαν., μέλλ. ἐμπερῶ, παρακ. ἐμπερῶμαι, ἐμπερῶμαι, ἐμπερῶ, διαπερῶ τί τι· κ. παθ.· Ἀθην.11,488β εἰσθεον δὲν ἐμπερῶσθαί τοὺς χρυσοῦς ἡλοῦν τῶ ἀργυρῷ ἐκπῶμασι, Ἀλκιφρ.3,55 χαλκοῖς τισὶν ἡλοῖς ἐμπεραμένην φέρων βακτηρίαν, Τζέτι.Κιλ.777 φερων ἰδελίας ἀρτους | ἐμπεραμένους ὀβελοῖς· || 2) διαπερῶ, σουθίλω· ἴωσ.Α16,10,3 ὡς ἐμπερῆσιν ταῖς ἐσπυροῦ λόγχαις· || 3) μτγ.· Σμύρνη. Ἐνικτ.125D φυχὰ τοῖς ἀλόγοις πᾶσιν ἐαυτὴν ἐμπερῶσα.

ἐμπερῶ-ῶ μτγ. ἔχω πείραν, γνώσιν πράγματος τινος, μετὰ γεν.· Πολύδ.3,78,6 πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπερῆσιν, Πλάτ.5,6 τῆς ὁδοῦ ἐμπερῶ.

ἐμπερῶμαι-ῶμαι ἀποθ. περῶμαι, διὰ πείρας

προσπαθὴ νὰ μάθω τι, δοκιμάζω· Ἰνν.Γυν.Φύθ.99 ἢν δοῦλη γυναικὸς ἐμπερῶθηται εἰ ἔστι παιδίουσα εἶτε καὶ μὴ.

ἐμπερῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. ἐμπειροτέρως κ. νεώτ. -ότερον μετ' ἐμπειρίας, πείρας, μετὰ τελεῖας, ἀσφαλεῖς γνώσεως· Δημ.1351 ἐπιστάμην θρέψαι καὶ παθεῖσθαι ἐμπερῶς· || φρ. ἐμπειρῶς ἔχει τινὸς ἡ περὶ τινος γνώριζω ἐκ πείρας τὴ ἡ τινα· Ἐν. Ἀν.2,61 ἔκ πάντων τῶν ἐμπειρῶς αὐτοῦ ἐγόντων δόξας γενέσθαι· || κ. συγκρ.· Αἰογῆ.182 ἐμπειροτέρως ἐκεί τῆς βουλῆς.

ἐμπελαγίζω μτγ. εἶμαι, πλέω εἰς τὸ πέλαγος· Ἀγλλ.Τάτ.5,9 ὀλιγον ἡμῶν ἐμπελαγίσαντων.

ἐμπελάθην ἐπίρρ. μτγ. ἐμπελαθῶν βλλ.· Νικ. Ἀλεξ.215 ἐχθρόμενος βόα εἰς τῆς ἐμπελάθην φῶς.

ἐμπελάθων ἐπίρρ. μετὰ δὲτ. πλησίον τινος, προσκειμένος, κοντά· Ἡοσιδ., Ἐργ.734 ἄσπιθ ἐμπελάθων.

ἐμπελάζω κ. μαν. φέρω τι πλησίον, κοντά· Ἡοσιδ. Α.109 ἴσθρου ἐμπελάσαντες· || μετ' ἐρχομαι πλησίον, μετὰ γεν.· Σοφ. Τρ.17 ἠθεῖα κώτης ἐμπελασθήναι ποτὶ· || κ. μετὰ δὲτ.· Διον.Κ.46,32 καὶ ἀλλήλοισ ἐμπελαζόμενοι διακρίνοντο· || 2) ἀμτβ. πλησίον, ἐρχομαι κοντά, προσεγγίζω εἰς τι, μετὰ δὲτ.· Ἰνν. Ἐρμ.523 μηδὲ ποτ' ἐμπελάσειν πυκνῷ δαμῷ, Σοφ. Τρ.748 ποτ' δὲ ἐμπελάσεις τὰνδρι καὶ παρίστασαι, Ἀριστ. Λόσμ.395,19, ἀν. Φλο.742 ἀνίρεος οἷς μὴ αὐτὸς ἴσῃ μηδ' ὄστις ἐταίρος ἐμπελάσαι, Εὐστ. Παν.161,46· || κ. μετὰ γεν.· Ὀρφ. ὄν.32A κρήνην μέλι κεχθῶν ἐμπελάσειος· || 3) παθ. ἔσφ. ἐν χρ. ὄντι τοῦ ἐμπελασσομένου βλλ.· Ἰνν. Ἐπιστ.17, Διωκ.Κ.36,49 ἐμπε- ἀλλήλοισ.

ἐμπελάνα Ἡσ. ε. πόλινα·

ἐμπελάσειος (ἡ) μτγ. προσπέλασις, προσέγγις, πλησίον· Σέξτ. Ἐμψ. Μοθ.9,393.

ἐμπελαστικῶς ἐπίρρ. μτγ. ἐμπελαθῶν βλλ. πλησίον· Σχόλ. Νικ. Ἀλεξ.215.

ἐμπελαστῆρα (ἡ) μτγ. πελάτης ἡ πλησίον κοιμημένη, ὄβ. ἑταίρα, σύντροφος· Κολλ. ἀν.170 τοὺς αὐτῷ σπασίοντες ἐμπελαστῆρα τέκεν γυναι.

ἐμπελάω μτγ. ποτ.· Ἐνγρ. παρατ. ἐμπελά, ἐμπελάω βλλ., πλησιάζω· Νικ. Ἀλεξ.498· || ὁμ.σμη. κ. μέσ.· αὐτ.336 ἠλθῆς ἐμπελαίτο.

ἐμπελάω-ον μτγ. πελῶνός, ὠρῶς, μελανωπός· Νικ. Ἐπο.782.

ἐμπελάωρος-ον Ἡσ. ε. ἀγορανομός, τίλος ἀρχοντας ἐν Λακεδαιμόνι.

ἐμπελαίνομαι μτγ. ἐντός τινος ὠριμάζω· Γρη. Νύσσ.3,631 αὐτὴ τὴ κεφαλῇ τὸ ἀστάχτος ὁ καρπὸς ἐμπελαίνεται.

ἐμπελντας μτγ. εἶδος ἀρτου· Σέλευκ. ἐν Ἀθῆν.14,645D κ' ἠρῖνος ἀρτος καλοῖς καὶ σύμμετρος, ὁμοιος τοῖς λεγομένοις κρήνην, εἰς δὲ ἐντιβενταὶ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακοῦντα·.

ἐμπεραμος-ον μτγ. κ. ἐμπειραμος ἐμπειρος, γνώστης τινος, πεπειραμένος εἰς τι· Κολλ. δια71 τῶν ἐμπεραμῶν· Ἐνγρ. ἀνίρες ἐμπερανον σοφῆς· || κ. ὀπολ.· Ἀνδρόμ. Γαλλ.14,37 ἐμπεραμος φῶς.

ἐμπερῶμος ἐπίρρ. μτγ. ποτ. ἐμπειρος· Κολλ. Λουτρ. Γαλλ.25 ἐμπερῶμος ἐπιφῶτο λιτὰ λεδοῖσιν χρίματα.

ἐμπερατῶ-ῶ μτγ. περῶμαι, περατῶ, τελειώω· Γρη. Νύσσ.2,399D ἀπανταχόθεν ἐμπερατοῦμενον.

ἐμπερῶλοκακωροῦνομαι (ἡ) κωμ. ἢ ἀμφιβόλου σμη. λεγομένη περὶ γυναικῶν· Κωμ. Ἀθέσπ.55D.

ἐμπερῶω μτγ. περῶμαι, περιφέρω ἐντός τινος· ἴωσ. Π1367 κατ' ἔθνος τὸν θεόν ἐμπερῶγοντα τὴν ἀρχὴν νῦν ἐπὶ τῆς ἡραλίας εἶναι.

ἐμπεριβάλλω μτγ. περιλαμβάνω, περικλείω, περιβάλλω ἐντός· Φιλόδ. ἐν Ἡρακλ.1251 [ἀμφ.] Σχόλ.

Πινδ. Π. 440 οὐκ εὐκαιρῶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ὄρετὴν ἐπιπερίβαλεν ἢ περιλάθει τὴν μῦθον. 2] ἐν τῇ πρῶτ. κομῶ, ἐν δὲ δι' ὁρίων ἡχημάτων τὸν λόγον διακρίβω τὸ ἄρας: Ἀριστ. Π. 2, 494.

ἐπιπερίβολος ὁ μ. γιν. ὁ ἐν περιβάσει ὁ κεκοσμημένος, ἐνδεδυμένος ὅθ. ἐν τῇ ρητορικῇ ἐπιπερίβολος λόγος κεκοσμημένος, διηρημένος ἀντιβ. ἐπιπερίβατος: Ἀριστ. Π. 2, 533S.

ἐπιπερίβωλος ἐπίρρ. μον. ἄλλ. λόγος, κατὰ τρόπον ἐπιπερίβολον βλλ.: Ἀν. Κοιν. 145D τὸν χαρακτῆρος εἶχε... ἐπιπερίβωλος (ὁ λόγος).

ἐπιπερίγραπτος ὁ μ. γιν. ὁ δεκτικός περιγραφῆς, προσδιορισμῶ, ὁ περιγραφτός: Ἐπιφάν. 1, 632A πρῶτον διανοήτων ἐστὶν ὁσαῖον ἐστὶ τὸ κακόν... καὶ εἰ ταῖς ἐπιπερίγραπτον, Βασ. 1, 2703D ὅλη ἐπιπερίγραπτος.

ἐπιπερίγραφος ὁ μ. γιν. περιγραφτός, ἐπιπερίγραφτος βλλ.: Ἀθανάσ. 2, 10C.

ἐπιπερίγραφο μ. γιν. κ. μον. περιγραφῶ, ἐπιπέφω ἐνός τινος: Πολύδ. 9, 108 κ. παρ. 5. Σέξτ. Ἐπιφ. Πυρρ. 1, 206. 2] περὶ τὴν γραφὴν, γράσσω: Πολύδ. 9, 108 Τηλια κύκλον ἐπιπερίγράφαντες. 3] μον. προσδιορισμῶ, περιγράφω, ὀρίζω: Ἐύστ. Π. 1, 126, 3 ἢ γὰρ πορφήσις οὐ μὴ μόνη λέξει ἐπιπερίγράφεται.

ἐπιπεριβάττωμαι μ. γιν. ὁράτωσις τινος, συλλαβῶν τινος κ. μ. γιν. συλλαβῶν ἐν γῶ, κατανοῶ: Ἀθανάσ. 1, 729B τὸ ἀρχὴν ἔχον τὸν ἄναρχον ὡς ἐστὶν ἐπιπερινοῖσαι... οὐχ οἷόν τε ἐστίν.

ἐπιπεριέρω μ. γιν. περιβάδων, περικίεω, περιέρω τινος κ. παρ.: Γρηγ. Νύσσ. 2, 392D τὰ μὲν ἄπλητα... τῇ γνώσει τῆς θείας σοφίας ἐπιπεριέρωμαι.

ἐπιπεριετικός-ή-ά-ον μ. γιν. κ. νεώτ. ὁ περιεχόμενος, περιλαμβάνων, περιέχων τινος, μετὰ γεν.: Ἀπολλ. δῶσ. Ἀντων. 4, 7. Κλημ. Ἀλ. Στραμ. 8, 330, 34 εἰσι θεῖνοι καὶ τῆς αἰτίας ἐπιπεριετικοὶ ὄρον. || κ. ἀποκ.: Ἀπολλ. δῶσ. Σύντ. 23, 1.

ἐπιπεριέρωμαι μ. γιν. ἐνός τινος περιέρωμαι, μετ' αἰγ.: Ἀποκ. Ἐρωτ. II στοάς δὲ Ἰωσφάτου καὶ τὰλλα ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐκδοῦν, ἐπιπεριελάθοντες. || κ. μ. γιν.: Φιλ. Μνηστ. 2, 61 μὴ δὲν ἐπιπεριελαβεῖν ἀκριβῆς λογισμῶ δυνάμει.

ἐπιπεριέρω κ. μον. κ. νεώτ. περιέρω, περιλαμβάνω, περικίεω τινος ἐν ἐμουτῶ: Ἀριστ. ΗΜ 1187A, 3 ἀπλῶς δὲ ἐν ἐκαστῶ τῶν παθῶν ἐστὶν ἰδεῖν ὅτι τὸ ἐπιπεριέρω τὸ μέσον βραδὴν ἐστὶ, αὐτ. Κόσ. 395δ, 18 ἐπιπεριέρω: καὶ ἢ πολλὰς ἐν αὐτῇ πηγᾷ, Θεοφρ. Φι. 1, 11, 1, - ὁ τόμος ἐπιπεριέρω τεσσαραλόγους. || παρ. περιέρωμαι, περικίεωμαι ἐν τινος: Διον. Ἀλ. Φω. 10, 31 ὅπως ἐπιπεριεχομένου τῆς πᾶλει, Ἐύστ. Πον. 249, 41 διὸ βίβλων, αἷς καὶ ὄνομασι τερὰ ἐπιπεριέρωται, - αἷς τὸν φάκελον ἐπιπεριέρωται τρεῖς ὁδοὶ βελεῖς. || κ. μ. γιν. ἐπιπεριέρω, ὄφισται ἐν τινος: Πολύδ. 9, 32, 4 ἠαυφῆλαι ἐπιπεριέρωται ἐν ταῖς ἐκείνων ἀραιαῖς, Πίνδ. διὰ τὴν ἐπιπεριεχομένην ἀσφῶ δυνάμει, - ἢ ἐκέρπειαι ἐπιπεριέρωται εἰς τὴν σενόνητα. 2] ἀστράλ. ἀποκίεω, ἀποφράσσω: Ἐύστ. βάλ. 268, 20.

ἐπιπεριέρω (ἢ) κ. νεώτ. ζῶω. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σπι. ὄθων.

ἐπιπεριέλω μ. γιν. κ. νεώτ. περικίεω ἐν τινος ἢ ἐν ἐμουτῶ: Ἐύστ. Π. 105, 22 (ὁ θυμῶς) μίαν ἐκείνων ἐπιπεριέλωσας τὸ στόματι, ὄφισται μασάσθαι αὐτὴν. || κ. νεώτ. κ. παρ. εἰς τὴν μόνωρον ἐπιπεριέλωσιν διάφορα περσφίγημα.

ἐπιπεριερατῶ μ. γιν. ἀσφαλῶς, λογυρῶς κρατῶ ἐν τινος ἢ διὸ τινος: Γρηγ. Νύσσ. 2, 494C ὁ πάντα ἐπιπεριερατῶν τῇ προακρίτῃ δυνάμει.

ἐπιπεριερατῶ-έω μ. γιν. κῆμος κρατῶν, ἰνόμενα διοδάτος: Νικ. Κων. Ἀλεξ. 2, 310B ἀνδράστιν ἐκτενεῖ καὶ ἐχουρῶς ἐρούμασιν ἐπιπεριερατῶ.

ἐπιπεριεράττω μ. γιν. κρῆμα, ἀποκρῆμα τινος ἐν τινος: Πρόδρ. ἐν Ἀν. Βασ. 1, 430.

ἐπιπεριελαβῶμαι κ. μον. κ. νεώτ. ἐν τινος περικίεω, περιλαμβάνω, ἢ ἐν ἐμουτῶ περιέρω: Θεοφρ. ΦΑ 5, 3, 4 ἀεθλόμενα γὰρ συνεκλήρωται πως τὸ ὄλον... τὰ μὲν ἐπιπεριελαβόμενα, Πλούτ. Ἀντων. 63 τὸ ὄλον κῆμηγάνος ἐρούμασι τισὶν ἐπιπεριελαβῶν κ. παρ.: Πλούτ. ΗΜ 633E, Διογ. Α. 10, 90 τὰ ἄστρα... ὄστρον ἐπιπεριελαβόμενον ὅπῃ τὸ ὄστρον, Πίνδ. βίβλιον, ὃ ἐπιπεριελάθει ἀντιγράφω ἐπιστολῶν ἑῶν, Ἐύστ. Πον. 114, 65. 2] κ. μ. γιν. κ. νεώτ. ἐπιπεριελαβῶμαι: Ἀριστ. ΖΜ 644A, 12 ἐνὶ ὄνοματι ἐπιπεριελαβόμενος, - τὰς ἐπὶ τοῖς ἰλημάσι ἀντιλήψεις τοῦ ἐπιπεριελαβέν ἐκτενῆ μελέτην. || κ. παρ.: Ἀριστ. Π. 1, 146A, 22 αἱ ἄλλοι ἐπιπεριελαβόμενοι... τῇ διαβολῇ.

ἐπιπεριελητικός-ή-όν μ. γιν. ὁ ἐν ἐμουτῶ περιλαμβάνων, περικίεω τινος: Ἀπολλ. δῶσ. Σύντ. 36, 1.

ἐπιπεριελητικός-ής (ἢ) μ. γιν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐπιπεριελαβῶν βλλ. περιέωσις, περικίεσις: Ἀριστ. Μετ. 369B, 19 ὄλατος δὲ καὶ ἢ ὑπὸς ἐπιπεριελητικός, Διον. Ἀλ. Δην. 38.

ἐπιπεριελαβῶ-έω μ. γιν. περιέρωμαι, κ. μ. γιν. διεξέρωμαι τινος: Παλλῶδ. Βλ. Χρον. 46D ἐπιπεριελαβόμενος παλαῖον καὶ καινὴν διαβίωσιν.

ἐπιπεριελαβῶ-έω μ. γιν. περιλαμβάνω ἐν τῇ ἰδέᾳ τινος: Ἐπίκ. Φασ. 11, 9 βουλομένη τὴ συνάφῃ φάσμα τοῦτοσι ἐπιπεριελαβόμενον.

ἐπιπεριελεύω μ. γιν. περιφέρωμαι, περιεοῦμαι ἐν τινος, κ. μ. γιν.: Ἐύστ. Πον. 217, 36.

ἐπιπεριελαβῶ-έω μ. γιν. ἀναφέρω, πρὸς λόγον, ἐν περιόδοις βλλ. ἐκφερόμενος ὅθ. τὸ αὐτὸ, τὸ ἐπιπεριελαβῶν ὡς οὐδ' ἢ ἐν περιόδοις ἐκφερά τοῦ λόγου: Διον. Ἀλεξ. Σύνδρ. 9.

ἐπιπεριελαβῶ-έω μ. γιν. κατὰ τὸν τρόπον ἐπιπεριελαβῶν, ἐν περιόδοις: Κορνουτ. Φασ. Θε. 27.

ἐπιπεριερίζωμαι κ. μον. περικίεωμαι, περιερίζωμαι ὅσον σκενῶν, κ. μ. γιν.: Ἐύστ. Πον. 69, 69 ἀγάλην τὴν ἐπιπεριερίζομένην τῷ ναυπητῇ αὐτῶ.

ἐπιπεριερίξω (ἢ) μ. γιν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐπιπεριερίξω ἢ ἐπιπεριερίξω, τὸ ἐνός τινος περιερίξω θαι, ἐπιπύρρει, ὄφισται ὅσι: Κλεμηδ. 1, 11 τὰ ἄστρα 1] περιερίξωμαι ὄπ' αὐτοῦ (ἐν τῷ κόσμῳ) διὰ τὴν ἐπιπεριερίξω.

ἐπιπεριεπαθῶ-έω λεξ. ἀγανακτῶ, δυσανασηκῶ, χαλεπαίνω κατὰ τινος, μετὰ δοτ.

ἐπιπεριεπαθῶ-έω μ. γιν. περιεπαθῶ μετὰ τινος, μετὰ δοτ.: Ἰώσ. Πι 4, 3, 10 ἐπιπεριεπαθῶσι. || κ. μετὰ δοτ. τὸ ὄργιστον: Ἀποκ. Ἀπαθ. 6 ἐμδάτος, οἷς μὲν εἰς ἐν τῆς καὶ ὄργιστον ἐπιπεριεπαθῶσι. || κ. μ. γιν.: Φιλ. Μνηστ. 1, 643 μέγιστ' ἢ γὰρ εὐσεβότατοι καὶ ἐπιπεριεπαθῶσι τῆς ψυχῆς ὄργιστον. || κ. ἀποκ.: Ἰωκ. Σύντ. 13 ἐπιπεριεπαθῶν ὄμα τῶ συμποσίω. 2] μετ' αἰγ. περιέρωμαι, περιεοῦμαι χώραν, τόπον τινος: Πίνδ. Ἰώδ. 17 περιελαβὼν τὴν γῆν καὶ ἐπιπεριεπαθῶσας τὴν ὄπ' ὄργιστον πᾶσιν. || κ. μ. γιν. ἐπιπεριεπαθῶ τινος: αὐτ. Λευτ. 26, 12 καὶ ἐπιπεριεπαθῶν ἐν ὄμῳ (μετ' ὄμῳ γιν.). 3] μετ' αἰγ. ἀσπ. ὄπικ. διεξέρωμαι περιεπαθῶν ἀπόστασιν τινος: Ἀρλλ. 1, 1 τ. 1, 6 καὶ τινος ἐπιπεριεπαθῶσας διαλάσας ἀπέην. 4] μετὰ δοτ. προσ., κατανοῶ τινος, παρὰ ἐπὶ τινος ὅθ. περιεπαθῶν, ὄφιστω, κλεῖστω: Πλούτ. ΗΜ 57A κατὰ δὲ ὁ Στραυβίωτος ἐπιπεριεπαθῶν τῶ βίαντι καὶ κατοχυρούμενος τῆς ἀναίσθησας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνουσι.

ἐπιπεριεπέρω μ. γιν. διαστρωπῶ τινος, ἐπέρω τινος τινος, παρ.: Στραβ. 17, 1, 8 ἐκείνος μὲν οὖν ἐπέρωθεν ἐπιπεριεπαθῶσι ταῖς σαρσισσας (πῆθ. ἀντὶ περην.).

ἐπιπεριεπίτω πῆψω, περιπῆψω ἐπὶ τινος, ἐνασφῆτω, μετὰ δοτ.: Ἰνν. Φασ. 6 ἔθνη τισὶν ἀσφῆται ἐπιπεριεπίτωσιν αἰ τοιαῖτα ἰσοδοσι.

ἐπιπεριεπίλω μ. γιν. πλέω περὶ α, μετ' αἰγ., πῆθ. ὄσφ. ἀνάγει. ἀντὶ ἐκπεριεπέλω βλλ.: Ἰωκ. Πι 3, 10, 9.

ἐπιπεριεποιῶ-έω μ. γιν. κ. νεώτ. ἀσφαλῶς εἰς

τινα, προσοριζῶ : Πτολ.Τετράδ.50 ἄλλοτριωθέντων τὴν τὰς δυνάμεις ἀνοτῆς ἐμπεριποισήντων - ἡ πράξις αὐτὴ τοῦ ἐμπεριποιεῖ τιμῆν.

ἐμπεριρρήγνυμι διαρρήγνυμι, διασπῶ δι' ἐνότῃς τινας, ακίωζ κ. παθ. : Ἀριστ.Ζ1.557b,26 αἶτα ἐμπεριρραγέντος τοῦ δέρματος ἐκπέταται τούτο καταλιπὼν ὁ φῆν (δ. γρ. περιραγέντος).

ἐμπερικεκτατός -ον μγν. ὁ λίαν περικεκτατός, ἀσχετικός, ἀσύνους : Παχυμ.Γ.2,76,11 [ἐκδ.8ὸν.1]

ἐμπερικεκτῆς ἐπῆρ. μγν. μετὰ περισκέψεως, φρονίμως, συνεταῖς : Παχυμ.Γ.2,30,11. **ἐμπερικεφαλῆς** (ἡ) μγν. σύνεταῖς, περισκέψις, φρόνησις : Παχυμ.Γ.2,25,14.

ἐμπερικεπαστός -ον μγν. ὁ ἔχων περιεπαστούς, φρονιτάς, ἀσχαλίαις : Ψ'Αθανάσ.2,364P σκεῖται μετὰ ἀνθρώπων . . ἐμπερισπᾶτων.

ἐμπερισπαστός -ον μγν. ἐπιπερισχῆς ναοῦ, ὁ ἐν ᾧ πολλοὶ σπασιδόουσι, σπασιδόουσι, πολυσφάχαστος : Ἰώσ.Α'π.2,35 τὰ δὲ ἐμπερισπαστάς καθάρσαι παντοδαπὰς παρισκορμούμενα.

ἐμπεριστατός -ον νεώτ. ἐμπεριστατωμένος, προσεκτικός : ἐμπεριστάτος ἐνέργεια.

ἐμπεριστατωμένος -η-ον νεώτ. ὁ μετὰ προσσχῆς, ἐπιμελείας ἔξειργαζόμενος : ἐμπεριστατωμένη ἀνάλυσις τοῦ βήματος ἐπῆρ. -ως.

ἐμπεριστέγω μγν. στεγάζω, περιστέγω, περικλείω δι' ἐνότῃς τινας : Σωφ.1,57.

ἐμπεριστρέφομαι μγν. ἐνότῃς τινας περιστρέφομαι, περιφέρομαι : ΚΜανασ.Χρον.123C ταῖς ἀσάσις ἐμπεριστρεφόμενῃ.

ἐμπερισχεσῆς -ως (ἡ) μγν. ἀστρολ. περιστάσις, περιδικήσις, ἐπιπλόγησις, περιστοιχισμὸς ἀπὸ δύο ἄλλων : Βέττ.Βολ.5,15, Πορφ.Πτολ.188.

ἐμπεριτῆμος μγν. περιτέμνω, περικόπτω ἐν τῇ : Ψ'Ἰησὺ.921B.

ἐμπεριτῆτος -ον μγν. κ. ἐμπεριτόμος βλλ. : Ἰερὼν.Ἐκκλ.Διάλ.Αγ.Τριδ.28.

ἐμπεριτόμος κ. μγν. ὁ ὑποστῆς περιτομῆν : Ἐπιφάν.1,6Α, Νικ.Χρον.Μαν.Κομν.6,123C.

ἐμπεριτρέγω μγν. περιτρέγω π. : Κλήμ.Κωνστ. π.Θα.Στεφ.6 λ. : ἐμπεριτρέχουσαι τοῦς -αἰκους.

ἐμπεριχαρῆς -οὐς -ές μγν. ὁ πλήρης χαρᾶς ἐπὶ τῇ, ὁ πολὺ χαροῦμενος : Ἐρωδ.Σύρ.2,313C.

ἐμπεριχρῆμι μγν. χρῆμι, ἐπαλείφω διὰ τῆς μετὰ δοτ. : Ἰωσ.Γενέσι.19,4 ἐμπ-σάδωλε τὰς ὄφεις.

ἐμπερκάζω Ἦσ. ἐμπερκαζούσαν· μιλαντζούσαν.

ἐμπερκαίνονται Ἦσ. « ἐμπερκαίνονται ».

ἐμπερονατῆς -ἰδος (ἡ) Ἦσ. δ. τ. τοῦ ἐμπερονατῆς βλλ. Ἦσ. « ἐμπατὸν διπλοῦν ».

ἐμπερόνημα -ατος (τὸ) μγν., δωρ. -ημα, σχιστὸν ἐνδύμα, διὰ περόνης συγκρατούμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου : Θεόδωρ.15,34 μάλα ται τοῦ καταπτῆξ ἐμπερόνημα τούτο πρέπει 2) περόνη, κόσμημα : Ἀγούβ.3,15.

ἐμπερόνησις -ως (ἡ) μγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπερόνω βλλ., ἡ διὰ περόνης συνένεσις, σύνδεσις, τὸ καρφίονωμα 2) γυν. διατριβὴ : Χοῦμ.Ν ἐν Ἀν.Βοσας.3,401,9 ὑπαμῆ νοσεὶ καὶ τοιάς . . καὶ ἐμπερόνησις ραφίδων.

ἐμπερονητῆς -ἰδος (ἡ) κ. ἐμπερονατῆς ἐμπερόνημα βλλ. : Πολύβ.7,4 Ἦσ. « ἐμπατὸν διπλοῦν ».

ἐμπερονίζω μγν. διὰ περόνης τριμῶ 68 γυν. περῶ, διατριβὴ δι' αἰθέρος ὄργανου,λαβ. : Μηνῆν.9,3 πελυρωμέναις . . σιδήροις ἐμπερονίζομενος.

ἐμπερονῶ -ω μγν. συνδέω, στερεῶ, συγκρατῶ διὰ περόνης, μέσ. : Ἐρωπιδ.47 θῦρακα δ' ἀπας ἐμπερονάται 2) τὸ παθ. ἐμπερονῶμαι ἐπὶ ἴσων, ἐμπεροῦμαι, προσήκομαι, καρφίονομαι : Ἀθην.11,488B τῶν ἄλων ἐμπερονησμένων.

ἐμπεροπερῶμαι μγν. λίαν περροπερῶμαι βλλ., φλυαρῶ : Κικ.Αττ.1,4,4 Ἀρρ.Ἐπικτ.2,1,34 καιροῦ καλοῦντος . . καὶ ἐμπεροπερῶσθ.

ἐμπεσον ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἐμπίπτω βλλ. **ἐμπεταλῆς** -ἰδος (ἡ) Ἦσ. « ἔδρασμα διὰ τυροῦ πορασκευαζόμενον ».

ἐμπετάννυμι ἡ -ωμ, μέλλ. -πετάσω, ἀόρ. ἐνεπέτασα, παθ. ἀόρ. ἐνεπετάσθην ἐκτίω, ἀπλόων. ἐν τῇ, ἐπὶ τινας : Ξεν.ΚΠ1,6,40 δίκτυα δυσάροτα ἐμπετάννυμι ἐν 2) κ. παθ. κρέμαται, ἐκτείνονται, ἀπλοῦμαι : Ἀθην.5,206Α ἀλαταί . . ἀλουργεῖς ἐνεπετάννυμι 2) ὄμ. ἐν εἰδ. σμρ. ἐμπετασμένος τινὶ ὁ διὰ τῆς κεκαλυμμένης : Ἀθην.4,147P ἦσαν δὲ καὶ οἱ τοῖχοι ἀλουργεῖσι καὶ διαχρῶσις ἐμπετασμένοι ὄφει 2) μγφ. ἀπλόων, ρίπτω : Ὑγμ.1ο.22 σφιν ἐμπετάσει λάθων.

ἐμπετάσσω -ατος (τὸ) μγν. κ. νεώτ. τὸ ὑπικείμενον τοῦ ἐμπετάννυμι βλλ., ὃ ἐκτείνει τῆς ἀπλόων, παροπέτασμο, ἐπικόλωσις : Ἰώσ.Α115, 113, θύρας δὲ ἐπὶ τὰς εἰσόδους . . ποικίλους ἐμπετάσσομαι κεκόσμητο 2) εἶδ. νεώτ. πέτασμα συνήθως ἐκ χάρτου, ἐν χρ. ἰδ. εἰς ἐπικόλωψιν τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοίχων, τοιχογράφου.

ἐμπετασθῆς (ἡ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς ἐπὶ τῇ δι' ἐμπετασθῆσθ βλλ. ἐπένδυσις τῶν τοίχων τεχνίτης ὁ ταπεινότερος.

ἐμπετες δωρ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἐμπίπτω βλλ., ἀντὶ ἐπέσεως.

ἐμπετόμαι κ. μγν. ἐνότῃς τινας πέταμαι, πετῶ : Ἀρκεσ.4,32, Χοῦμ.Ν.5,209,3 ἰέραξ τὸ σφῆ ἐμπετόμενος.

ἐμπετρος -ον μγν. κ. νεώτ. ὁ μεταξὺ πετρῶν, βράχων φύομενος τὸ οὐδ. ἐμπετρον* τὸ φυτὸν φραγκένια : Διοσκ.4,179.

ἐμπευκῆς -οὐ (ἡ) μγν. ὑπόκρισις : Νικ.Ἀλεξ.202 νεκτὰρ ὄψῃ ἐμπευκῆς χρίσας.

ἐμπευκοτικός σθλ. συνασημνόμενος ἐν συνδέσει. σφηχτ. : Σχολ.Ἐσόδωρ.15,68 ἀπρίε ἀντὶ τοῦ ἐμπευκοτικού ὡστε μὴ διαστῆσαι τὴν συμφύλαν.

ἐμπευρμένως ἐπῆρ. μγν. συγκεχυμένως, οὐκ ἐν τάξει, ἀνάστα : Τζέτ.Τραγ.Π150 τὰ σκηνικὰ γράοντες ἐμπευρμένως.

ἐμψη δωρ. τ. τοῦ πῆ : Φόσασ. ἐν ΑΠ13,5.

ἐμψηγία -ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐμψηξίς 2) τὸ ἐμψηγμένον.

ἐμψηγνυμι ἡ -ώμ κ. μγν. νεώτ. κ. ἐμψηγῶ βλλ., μέλλ. -ηψῶ, ἀόρ. ἐνέπηξῃ, αἰολ. -αψῃ, παρακ. ἐμψηγῆμι, παθ. ἀόρ. ἐνεψηγῆν, μγφ. παθ. παρακ. ἐμψηγῆνως κ. -ηγμένως ἐμψόλωμι, εἰσάγωμι τὸ βίωσις διὰ πείσεως ἢ πλῆξεως, κορφῶν, μηλῶν, μετὰ δοτ. Ἰ.Ε.40 μετασπρῶν ἐν ὄδῳ ηἴξην 2) κ. μγφ. : Πινδ.Π.2,91 ἐνέπαζον ἔλακος ὄνυαρον ἐδ . . κορδίς 2) ὄμ. ἐμπαρῶ. ἐλες π. : Ἰην. Ἀορθ.72 Ἀριστ.Πρ.888b1 Παύλ.Σιλ.ἐν ΑΠ.5,265 μικρὸν Ἐρωσ ἐνέπηξεν ὀδόντα εἰς ἐμέ, Γεωλ.9,107 πάσσαλον εἰς τὰς ρίζας ἐμψηξας 2) κ. παθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. κ. β' παρακ. ἐμψόλωμαι, εἰσάγωμαι βίω, εἰσάγωμι, κορφῶνομαι, μετὰ δοτ. Ἀριστ. Ἀγ.1226 λόχησις ἐμψηγῆται μοι δι' ὀστέων 2) κ. ἀντ. : Θεόδωρ.Φ11,83 τῆς ἐλάτης ὄρθοι . . οἱ κλάδοι, ὡσερ ἐμψηγνότες 2) κ. μγφ. προσήκομαι εἰς τ. στενώδ. ἐχομαί τινας, προσκόλλωμαι ποῖ : Διφιλ.43,25 ἐμψηγῆται τῷ διακονεῖν, Ἰουστ.Νεαρ.98 ταῖς ἐαυτῶν περιουσίαις ἐμψηγνόμενοι, Μηνῆν.8,26 Οδ.7 ἐμψηγῆσθε τούτων τὸ βυβῶ τὸ ἐμψηγῆσθε 2) μγν. πῆγνυμι, κόμωμι τὴν νά πωγῶσι : Θεόδωρ.ΦΑ1,5,12,2 κ. παθ. : σὺτ. 1,22,7 2) ἠθασκῶ ἐκ φύσεως : Ἀριστ.Ζ1.603α,27.

ἐμψηγῶ νεώτ. κ. δημ. ἐμψηγῶμι βλλ., στερεῶς προσήλω, κορφῶν, χῶν, μηλῶν κ. παθ. Βαλοορ. Στγουργ.10,12 στοῦ ἐδ . . τὸ σπῆθος εἶναι ἀκόμῃ ἐμψηγνέωμι ἐν ἀχάριστο μηχαίρι.

ἐμψηθήδω -ατος (τὸ) μγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμψηθῶ βλλ., ἐφοδρησις κ. μγφ. : Εὐστ.Πον.157,73 τὸ κατὰ τῆς ἐκκλήσεως ἐμψηθήδω.

ἐπιθήδισις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπιθῶδ βλλ., το ῥηδόν ἐπί τινος· Ἰνν.Ἐπιθ.2,19.
ἐπιθῶδ-ῶ ῥηδῶ ἐπί τινος, μετά δοτ.: Ἦρ.3,32 τόν δέ θυμοθέντα ἐπιθήδισαι αὐτῆ ἔχουσι ἐν γαστρῇ 2) ἐπιρροή (εἰς τή) ἐπαρμύδι διὰ πηδῆματος· Ἐπιμνη.54 ἐπι- ἐς τήν ναύν πρὸβ. Πολύδ.12,8,4 3) ἀπόλ. ἐπί τῆς καρδίας, πάλω· Φιλ.1,67 ἢ ἡ τιμ. ἀορ. ἐπιθήδισας ἐν ἐπιρρ. σμ. = ἀπλήτως, λαμπρόως· Λουκ.10τ.Συγγ.20.
ἐπιθηκῆρ-ηρος (ἰ) νεώτ. το ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἐπιθήξις· ἐπιθηκῆρ ἴλων.
ἐπιθηκῆσι (ἰ) Ἦσ. «ὅ τὰ δικαστικά γραμματεῖα παρὰ τῶν θεσμοφόρων λαμβάνων ὑπερέτης καί ἡρώων εἰς τήν κανονίδα»· Ἀριστ.1.Αθ.64,2.
ἐπιθηκτικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἐπιθηκόμενος, εἰσδῶν, ὁσπερῶν· ἐπιθηκτική βολή.
ἐπιθηλος-ον μον. πηλῶδες, λασιπῶδες· Γεωπ.2,57 τὰ λαν ἐπιθηλα ὑβρηλότερα, Ἰννιαστρ.22.
ἐπιθηλώ-ω μον. ἀλείφω διὰ πηλῶς, μέ λασπῆν, ὄθ. ρυπαῖα, κερνάω, παθ.: Ἀγμ.Ὀνειροκρ.151,15 ἐνεπηλῶθη τὴ νύκτι μωτῶν αὐτῶν ἢ κ. μτφ.: Ἰω.Κλυ.334,22 ἐπιπηλῶμένοι τὸν τρόπον.
ἐπιθῆσις-εως (ἡ) μτγ. ἡ διὰ πηλῶς ἀλείψις, κηλιδωσις, ρύπανσις· Ἀγμ.Ὀνειροκρ.156,26.
ἐπιθῆνός Ἦσ. «ἦλος».
ἐπιθῆξις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ το ἀποτελεσμα τοῦ ἐπιθῆναι βλλ.1), προσήλωσις, εἰσδῶσις, εὐχάρωσις, μνήμη· Γαλ.2,738 γόμφωσι συνάρθρωσις ἐστι κατ' ἐπιθῆναι· ἐπιθῆξις πασαλάων 2) το ἀποτελεσμα τοῦ ἐπιθῆναι βλλ.2), ἠθῆς, στερεοποίησης, πηξίμο· Μέναν.15,33.
ἐπιθῆρος-ον ἀνάπηρος, ἡμεταρτισμένως, σακάτιος· Ἦρ.1,96 αἰ ἐμόρφοι τῶς ἀμόρφους καί ἐπιθῆρος ἐξείδωσαν, Ἰνν.Νοῦσ.1,1, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,23 ἐπιθρον ἡ ἀτελέξ.
ἐπιθῆρῶ-ῶ μτγ. ἀκρωτηριάζω· Γρηγ.ἐν.Θ.Θσ.2,εφ. ἐν λ.: ἐπιθῆρῶ το γένος τῶν τοῦδαίω.
ἐπιθῆσι ἐπιρρ. ἐπ. τ. το ἔμπος βλλ.
ἐπιθῆσιω μτγ. κ. σχολ. ἐπιθῆναι βλλ.: Ἰουστ.Γρῶν.97 κ. παθ.: Ἀπολλοδ.Δαμ.Πολιορκ.142,1, Σχολ.Ἰκ.4,535 τὰ ἐπιθῆσιωμένα τῆ ἀσιπίδι δόρατα.
ἐπιθῆσιωμοί μτγ. χορτάζονται· Γρηγ.Νόσ.1,248B ταῖς λιπαρῶς τροπέσις ἐπιθῆσιωμένοι.
ἐπιθῆσιω κ. νεώτ. πιεζῶ πρὸς τὰ ἐντός θλιβῶ, αἰθῶ, παθ.: Ἰνν.Ἀδ.13,Πλουτ.Ἠθ.105A όταν οὖν ἐπιθῆσιθὸ το στίγιον ὑπὸ τῆς γιάττης ἄμα καὶ τῶν παρισθῶνων ἐνταθέντων.
ἐπιθῆσις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπιθῆσι βλλ., συνθλίψις, πίεσις, μάλαξις· Σωρ.1,102.
ἐπιθῆσιμα-ατος (ἰ) μτγ. κ. μον. το ἀποτελεσμα τοῦ ἐπιθῆσι βλλ., το ἐξ ἐπιθῆσιω βλλ. προελθῶν, προκλιθῆν ἢ εἰδ. Ιατρ. ἡ ἐξ πίεσιω ρῆξις τοῦ ἔγκεφάλου· Σωρ.Κατ.δ. Παύλ.Αιγ.90.
ἐπιθῆσιαι (ἰ) νεώτ. ζῶολ. οἰκονέγεια διπτερῶν συγχορῶνων ἐντόμων.
ἐπιθῆσιαινοί κ. μον. ἔχω πικρῶν, ὄρητιν, θυμῶν κατὰ τινος, μετά δοτ.: Ἦρ.5,62 Ἰππῆσι... ἐπιθῆσιαινομόω Ἀθηναίοσι διὰ τὸν Ἰππάρχου θάνατον, Δίων.Κ 47,8 3) κ. ἀπόλ. δοκιμάζω πικρῶν, φυγκῆν θλίβῶν, λυπαρόμα, θλιβομαι πικραίνωμαι· Εὐσεβ.Μόν.54, Εὐστ.Πον.48,22 εἰκὸ καὶ μῆτιν οὕτως ἐπιθῆσιαινομόω 2) εἰδ. Ὑσπ. ἐπὶ νόσῳ, χειροτερεῶω, ἐπιδεννοῶμαι· Ἰώσ.Α1 17,6,5.
ἐπιθῆρος-ον μτγ. κ. μον. ὁ ἐνέχων πικρῶν τινά, πικρός· Διοσκ.2,148 ἐστὶ δὲ τῆ γεῖσις ὑφ'ἀλμυρος καί ποσῶς ἐπιθῆρος ἢ κ. μτφ.: ΚΜανασα, Χρον.80B τήν ἐκ τῆς ἡττις ἐπιθῆρος... αἰσῶνθν.
ἐπιθῆσις-εως (ἡ) το ἀποτελεσμα τοῦ ἐπιθῆσιαι βλλ., συνθλίψις, συμπίεσις· Ἰνν.1008B ἐπι- ἐντέρωμεν [κτ. διόρθ. Καραῆ].
ἐπιθῆσιω (ἰ) εἶδος πηλῶδων· Ἦσ. «ενακτῶ, τοῦς πηλοῦς κατὰ τῆ ἐπιθῆσι».

ἐπιθῆσιωμαι-εμαι ποθ. συνθλιβομαι, συμπίεζομαι· Πλάτ.Τημ.741B πικρὰ σφόδρα τὴν ἐν ἀλλήλοισ ἐπιθῆσιωμαι [αἰ ἐμυθολοῖ τῶν δατῶν] ἢ κ. μτφ.: Διόδ.Σ 2,52 φωτὸς δόναμι ἐπιθῆσιωθαι.
ἐπιθῆσιω ὀν μτγ. ὁ ἐνέχων πίκρα, πηλεῖν, ὁ παχύς· Διοσκ.2,61, Ξεν.63 αἰ γὰρ σαρκώδεσις ἰνὴ τῶν τορῶν λ, οἱ δὲ ἐπιθῆσιω.
ἐπιθῆσιω κ. μον., ἰων. β' ἐν, ἐπιθῆσιω, μτγ. ἐπιθῆσιω, γ' ἐν, ἐπιθῆσιω [δ. ἀνάγν. ἐπιθῆσιω, ἐπιθῆσιω, ἐπ. ἐν. παρ. ἐπιθῆσιω, μέλλ. ἐπιθῆσιω, ἀόρ. ἐπιθῆσιω, ἐπ. ὑπαρ. ἐπιθῆσιω, παρακ. ἐπιθῆσιω, μέσ. ἐπιθῆσιωμαι, παρ. ἐπιθῆσιωμένη, γ' πηλθ. ἐπιθῆσιωμένη, πηλθῆμι, πηλθῶ τὴ ἐνελέως· Ἦρ.2,87 ἐν ὧν ἐπιθῆσιω τοῦ νεκροῦ τήν κοιλίην, Ξεν.Ἐλλ.7,1,20 ἐπιθῆσιωσαντες το πειδῶν μέχρι τῆς θαλάττης... αὐτ.24,1 ἢ μετ' αἰτ. κ. γεν. πηλθῶ τὴ διὰ τινος ἢ Ἰ.Φ.31 ἀπόμυνη τάχιστα, καὶ ἐπιθῆσιωθῆ βέθερα ὀδῶσι ἐκ πηγῶν, Ὀδ.Θ 495 ἀδρόων ἐπιθῆσιω, Ἦρ.4,72 ἐπιθῆσιω ἀχῶρων, Ἀριστ.Ὀρν.1310 τοῦς κορίνωσι ἀναπας ἐπιθῆσιω πτερωῶν, Ξεν.Ἰππορ.3,10 ἐπιθῆσιωσαντες Ἰππων τὸν Ἰπνὸδρόμω] ἢ κ. παθ.: Ἰ.Π.348 ἐπιθῆσιωσεν δὲ αἰ ἀμφο ἀμάτος ὀδόντες, Ὀδ.Θ 16, Ἀριστ.Σφ.1304 ἐπιθῆσιω πηλῶν, Ξεν.Κλ.Π 5,5,10 ἢ ὄμ. παθ. μετά δοτ.: Ἦρ.1,212, Κρατῆν.142 ἐπιθῆσιωμένοι πυριτά, Παιου.3,16,10 ἐπιθῆσιωται... ἀματι ὁ βωμῶς ἢ ὄμ. κ. μέσ. πηλθῶ, γεῖλιω τὴ ἀνήκον εἰς ἐματόν: Ἰ.Χ.312 μένος δ' ἐπιθῆσιω θυμὸν ἀγρίου, Ἦρ.5,12 τὸ ἄγος τοῦ ὀδῶς ἐπιθῆσιωσάμενη ἢ κ. μτφ.: Πλάτ.Φαιδρ.255D, Αἰσχίν.1,71 ἐπιθῶν κενῶν ἐπιθῆσιωσις, Μηναι.9,16 Ὀδ.3 χαρὰς τῆ ἐπιθῆσιων οἰκουμένης τὰ πέρατα κ. παθ.: Ὀδ.Α 452 οὐδὲ περ υἱὸς ἐπιθῆσιωθῆναι... σφαλαμοῖσι ἐσσι ἰδὲν ὀφθαλμοῦ καὶ χορτάσω μετὰ μάτα τοῦ γαστρου, Ἀριστ.Σφ.424 ὄρηξις καὶ μένος ἐπιθῆσιωμο, Πλάτ.Κριτ.121B, 2) πηλθῶ τῆ τροφῆς, χορταῖω αὐτόν: Ὀδ.Ρ 503 ἐνὶ ἄλλοι μὲν πάντες ἐπιθῆσιω τ' ἔδωσαν τε' ἢ κ. μέσ. πηλθῶ ἐματόν τροφῆς, χορταῖω: Ἀριστ.Σφ.911 τυρόν πολὺν κατασικέλιζα κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκόθῳ, Ξεν.Ἀπομν.1,3,6 φουλάσθαι το ὑπερ τὸν κόρον ἐπιθῆσιωσαι ἢ κ. μτφ.: Εὐρ.Ἐλ.769 οὐτ' ἀν ἐπιθῆσιωσι κατ' μῶθων, Πλάτ.Φαιδρ.66C φλουσις ἐπιθῆσιωσις ἡμῶς πολλῆς, Ξεν.Αν.1,7,Β ἢ ὄμ. μτφ. κ. το μέσ.: Λυσ.28,6 ἐπειδὴ τάχιστα ἐνέπληντο καὶ τῶν ὑμετέρων ἀπέλασαν ἢ ὄμ. κ. παθ. μετά μτγ.: Εὐρ.Ἰνν.664 μισῶν δ' ὀνοποτ' ἐπιθῆσιωθῆσιω γυναῖκασι, Ἀριστ.Ἀγ.236 ἐγὼ βάλλων ἐκείνων ὀκον ἐπιθῆσιωμν Αἰθῶσις, Ξεν.Αν.7,7,46 3) κορένωμι, χορταῖω, ἰκανοποιῶ· Δημ.543, Ἀπολ.Ρ.4,29 ἐπιθῆσιω, Λόγγ.2,38 4) ἐκλήρω· Πλάτ.Νόμ.959C ἐπιθῆσιωτῆ τῆν αὐτῶ μορῶν.
ἐπιθῆσιωρημ κ. μον., ἀπαρ. ἐπιθῆσιωρημῆ κ. ἐπιθῆσιωρημ ἢ Πλουτ.Κορ.261, μτγ. ἐπιθῆσιωρημ, παρ. ἐπιθῆσιωρημ, γ' πηλθ. ἐπιθῆσιωρησῶν [Θουκ.6,94], μέλλ. ἐπιθῆσιωρημ κ. ἐπ. ἐπιθῆσιωρημ ἢ Ἰ.Ο 702, ἀόρ. α' ἐπιθῆσιωρημα, μέσ. ἀόρ. α' ἐπιθῆσιωρημ, παθ. μτγ. ἐπιθῆσιωρημένος, μέλλ. ἐπιθῆσιωρησομαι, ἐπ. ἀπαρ. ἐπιθῆσιωρησῶμαι, ἀόρ. ἐπιθῆσιωρησῆναι, παρακ. ἐπιθῆσιωρησομαι ἰδ.ἀνάγν. ἐπιθῆσιωρημῆ, καίω τὴ διὰ τοῦ πυρὸς πυρπολῶ, συνθῆσιω μετά τῆς δοτ. πυρῆ ἢ Ἰ.Ο 182 πυρὶ νῆας ἐπιθῆσιω, Ἦρ.1,19 τὸν νηῶν... τὸν ἐπιθῆσιωρημ, Σοφ.Φιλ.801 τῶ Ἀνῆμῶν... πυρὶ ἐπιθῆσιωρημ κ. παθ.: Ἦρ.1,19 λητοῦ ἐπιθῆσιωρημῶν, Θουκ.4,29 ἡ νῆσος ἐπιθῆσιωρησῶται, Φιλ.1,39 ἢ κ. μτφ. κ. γεν. πυρὸς ἢ Ἰ.Ο 82 μὴ δὲ πυρὸς αἰθερωμένο νῆας ἐπιθῆσιωρησῶται ἢ κ. ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἢ Μηναι.3,26 Συναξ. διὰ πυρὸς... ἐπιθῆσιωρησῶν τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίαν 2) παθ. μτφ. ἐπὶ τῶν ἐξοργισομένων ἢ Λουκ.Κατὰπ.12 ἐγὼ δὲ ἀνεπιθῆσιωρημ... οὐκ εἶχον δὲ ὄρωσις ὁ, τὴ καὶ ὄρωσιμα αὐτόν.

ἄμηνις-ους-ές μτγν. ὁ διά πίνου βλλ., λησπάρς οὐσίας ἀληθινῶν, ρητορικός, κερμαίνος, ἐπί τῶν ἀθλητῶν τῶν δι' εἰαίου ἀλειφόμενος· Διογ.Λ.5,67.

ἄμηνια κ. μων., ἔλλ., -ίονια, παρκα-, πῆπια κτλ. νῆα ἐκφορέτας ἢ ἀπλῶς πῆα· Ἐπί 35,7 πολλά κατὰ νῆα, πῆα ἄμηνιων ἄπικ, Εὐρ.Κύκλ.336 εἰς τοῦμηνιεν γε καί φαγεῖν, Πλάτ.Ἡθ.715Ε· || κ. μετὰ νῆα ἀντικειμ· Ἡρ.3|| ἄμηνιότες δὲ τὸ ἄμηνια, αὐτ.4,64, Εὐστ.Πον.294,37 ἴνα ὄμιατος ἐμῶν μεθα· 2) πῆα μεθῶνικον, μεθοικόν· Θέογρ.129 ἄμηνια πένις θυμοσθέρου ὁ μελεδῶνιων, Ἀριστ.Ἐκκλ.142 καὶ λαοδρανοῦνται γ' ὡσπερ ἐμπεπικότες ἰσάν μεθῶνικον ἰ.

ἄμηνιασκόμα ποι., ἀρ. ἐνέπιασ, παθ. ἀρ. ἐνέπιασθην ποιτικός, ὄργανοι, διῶς εἰς τινα τὴν πῆα· Πινδ.ἀν.77 ἐνέπιασ κερκαμέν' ἐν ἀμηνια, Νίκ. Ἀλεξ.519 πολλαίκι δ' ἅλα πηκτὸν ὄμιαδῶν ἢ ὀλιός ἀμηνι κμῆσι κ. παθ.; αὐτ.Θηρ.623 Νύμφαις ἄμηνιασθ' ἐπὶ πατοῦ|| 2) τὸ μέσ. πῆα, κορυμνῆν τῆν διῶν διά τινος· Νίκ.Θηρ.573 ὄματι δ' ἄμηνιασ, αὐτ.Ἀλεξ.320.

ἄμηνιασκά Ἐπιγρ. κίωμα.

ἄμηνιπλημ κ. -πλῶ-ῶ λων. τ. τοῦ ἐμηνιπλημ βλλ.

ἄμηνιασκόμα παθ. μτγν. πωλοῦμαι ἐν τῆν τόπῳ· Πολυδ.7,9, Ἡσ.

ἄμηνιρημ κ. -ῶ-ῶ μτγν. τ. τοῦ ἐμηνιρημ βλλ.

ἄμηνιτα κ. μων. κ. νεώτ. πῆπια ἐν τῆν, ἐνός τινος, μετὰ ὄτ.· Πλ.Θ.485 ἐν δ' ἐπιασ Ὡκεανῶ λαμπρὸν φάος ἡελοῖο, αὐτ.Λ.155 Ὄδ.δ.508 τὸ δὲ τρῦφος ἔμπεσε πόντῳ· || κ. ἐμροθ. (εἰς τ.) πῆπια ριτῶμενος ἐνός τινος· Πλάτ.Φαῖδ.114α ρούτους δ' ἔμπεσειν μὲν εἰς τὸν ἴστρον ἀνάγκη, Δικαιοαρχ.2,9 ὅς··· εἰς τὸ δεσμοτῆριον ἐνέπιασ, Δημ.788· || πῆπια ἐπὶ τινος, πῆπια ἐπῶν· Πλ.Δ.108 ὁ δ' ὄπτιος ἔμπεσε πέτρῳ, Πινδ. Π.8,81 τέτρασι δ' ἔμπετες ὄρθεν σωματάσι ἰ τῆσσασι κατενικήσας ἐν τῆ πῆα||, Ἡρ.8,37 κεραυνοὶ αὐτοῖσι ἐνέπιασ· || ἐντυχῶν τῆν, συναντῶμαι μετὰ τινος· Πάν. ἔμπεσόντος μου αὐτῷ· 2) ἐπιπῆμα, ἐφορῶν, ἐπιπῆμα κατὰ τινος, μετὰ ὄτ.· Ὄδ.Ω.526 ἐν δ' ἔπιασ πρῶμοις Ὀδυσσεύς καί φαίδριμος υἱός, Εὐρ.Ρήσ.127 στείχοντες ἐμπεσῶμεν Ἀργείων στρατῶ, Ξεν. Ἰππορχ.8,25 τοῖς πολεμίοις ἐμπίπτε· || κ. ἀπόλ.· Ἡρ.3,146 ἔμπεσόντες δὲ οἱ ἐπικούροι τῶν Περσῶν τούς διφοροφουμένους,· ἔκτεινον· 3) δθ. μτφ. προσδῶλλο. ὀνειδίζω, ὀδριζῶ τινά· Πινδ.1,168 εἰ δὲ τῆ ἔνδον νῆμι πλοῦτον κρυφῶσαν, ἄλλοισι δ' ἐμπίπτον γελῶ· 4) ἐισορμῶ, ὀρμητικῶς εἰσβαῖν, εἰσέρχομαι βίαιως· Σοφ.ΟΤ.1262 ἐκ δὲ πυθμένων ἔκτεινε κοίλα κλῆθρα κάμηνιτι στήγῳ, Εὐρ.Φοῖν.1146, Ἀριστ.Λυσ.309 εἰ τὴν θύραν··· ἐμπεσῶμεν· κ. ἀπόλ.· Αἰσχ.Αγ.1350· || βίαιως, ἀβθαίρετος· παρεμβάλλομαι, παρεμβαίνω· Ἡρ.3,81· 5) ἐπὶ κακῶν, νόσων, συστηματικῶν, ἐπίρρομαι κατὰ τινος, ἐνασκήτω· Ὄδ.Β.45 ὁ μοι κακῶν ἔμπεσον ὄκτω, Θουκ.2,48 εἰς τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐξαναπέσθη ἐνέπιασ (ὁ λαός), Πλάτ.Νομ.709Α, Ξεν.Ἀν.5,7,26 εἰδισαν δὲ μὴ λύττα τις ὡσπερ κυσὶν ἠνὴν ἐμπεπικῶκε, Δημ. 424 νόσμη γὰρ θεῖον··· ἐμπεπικῶκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· 6) ὄμ. ἐπὶ φυκῶν παθῶν, συνασθηματικῶν διαθέσεων, καταλαμβάνω, κυριεύω, ὑποδοῦλω ψυχικός· Ἰλ.1.436 χόλος ἔμπεσε θυμῷ, Σοφ. Φιλ.965 ἔμοι μὲν οἴκτος θεῖνός ἐμπεπικῶκε τις, Εὐσ.Ἰν.1218 εὐθύς δὲ πῶλιος θεῖνός ἐμπίπτε φόδος· || κ. μετὰ οἰτ.· Σοφ.ΟΚ.942 οὐδαίς ποτ' αὐτόσ τῶν ἔμων ἀν ἐμπίπτε Πίλας ἐνυαίμων, Εὐρ.ΙΑ.808· 7) μετὰ τῆς πρῶθ. εἰς ἐμπεπικῶμαι, περριπῶν εἰς τὴν διασάρατον, πῆπια· Σοφ.Ἡθ.216, Εὐρ.Ἑλ.864 εἰς βάρβαρ' ἐλθῶν φάσαν αὐθις ἔμπεσται, Ξεν.ΚΠ.8,14 εἰς ἐνδῆρον··· τούς ἐπιπ-

θῆμενους ἐμπίπτεν, Ἀντιφ.235, Ἀντιφ.120 εἰς νόσον ἐμπίπτε, Δημ.240 ἐμπίπται· εἰς λόγους, Πλάτ. ὄμιας μὴ εἰς δαπάνας ἔμπεσας· ἐνέπιασιν εἰς σοφῶν φράσμα· || κ. μετ' ὄμιαν προθ.· Ἡρ.7,88 ἐπὶ συμφορῶν ἐνέπιασ ἰδ. γρ. ἀντὶ περιπέσει· Πλάτ.Εὐθῶδ.292Ε ἐπιασ ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπῆπικε· 8) ἐπὶ λόγῳ, παρεμπίπτω, παρουσιάζομαι· Ἀριστ.Λυσ.858 κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἔμπεσ λόγος τις· || ὄμ. ἐρῶμαι εἰς τὴν ἀνοήθ. περιπέτωμα εἰς γῶνθον τινος· Σοφ.ΟΚ.1150 λόγος ἐμπεπικῶκε μοί· 9) περιέρχομαι, ὑποπίπτω, ἐπιθῶ· Πλάτ.Πολ.524D ὁ μὲν εἰς τὴν ἀσπῶν··· ἐμπίπτε· 10) ἐπὶ συμβεβηκότων, καταστάσεων οἰκονομίας ἐπερχόμενος, ἐμφανίζομαι, συμβαῖνω, παρουσιάζομαι· Πλουτ.7,8,4.

ἄμηνια-ἰδος [ἡ] κ. νεώτ. εἰδος κῶνικος· Ἀριστ. Νεφ.157 τὰς ἐμπίπιασ κατὰ τὸ στόμ' ὄμην ἡ κατὰ τοῦροπαῖον, Ἀριστ.Ζι.49α, 21 γρ. δὲ δίπτερα ἐμπερσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἶον μῆλα καί··· ἐμπί· || εἰδ. ἡ ἀνοήθ. γερῶνόντος· Ἀριστ.551b, 27· 2) ἡ νόσησ. τοῦ ἰστροῦ· αὐτ.487b,5.

ἄμηνιασ ἀπαρρ. ὄστ. τοῦ ρ. ἐμπίπιασ βλλ.

ἄμηνιασθῆναι ἀπαρρ.παθ.ὄστ.τοῦ ρ. ἐμπίπιασ βλλ.

ἄμηνιασιν [τὸ] Ἡσ. «καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ δαφιλῶς πῆιν».

ἄμηνιαμένα ἐπίρρ. μων. κ. δημ. μετ' ἐμπίπιασ-οῦνης, καλῆς πίστεως, ἐλικρινούς ἀφροσύνας· Ἰω.Μονθ.εἰςΔιαφῶρ. Ἰσοθῶς.1148 πάντα ἔτατα τὸ καθ' ἕνα ἴαν στέκα ἐμπίπιαμενα.

ἄμηνιαστέω-ο μων. κ. δημ. κ. μπιστεμένος ἐν ἐπιθ.χρ. ἡ μχ.παθ.παρκα. τοῦ ἐμπίπιασ βλλ.3,3.

ἄμηνιαστέω-ον νεώτ. ὁ ἐρ' ὄμ δυναταί τις τὴν ἔχη ἐμπίπιασόντων.

ἄμηνιαστέω-εως [ἡ] μτγν. ἡ κατάσταση τοῦ εἰς ἐν εἶναι ἐμπίπιασμένον π, ἐπιμελῆτης, ἐπιτροπέας· Κατ. Ἀστρ.Κ.2161.

ἄμηνιαστυκός-ῶν [ἡ] νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἐμπίπιασ-οῦνης ὁ ἐπὶ τῆς ἐμπίπιασ-οῦνης, καλῆς πίστεως, ἐλικρινῆς βασιζόμενος· ἐμπίπιαστικὴ θέσις, -τοῦ ἀντικειμένου ἐμπίπιαστικῆ ἀποστολῆ· 2) ὁ ἐπὶ τῆν προῦθῶσιν ἀπόλυτου μυστικότητος, ἐχεμυθείας γινόμενῆ, ἐκείνομενος, λαθῶνων ὑπόστασις· ἐμπίπιαστικαί ἀνακοινώσεις.

ἄμηνιαστυκῶ ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐμπίπιαστικῶν βλλ., ἐπὶ τῆς βάσει ἀπόλυτου ἐμπίπιασ-οῦνης, ὅπῃ τῆν προῦθῶσιν τῆς μυστικότητος, τῆς ἐχεμυθείας· μοῦ ἀνεκονῶδη τὸ πρῶμα ὄμιας ἐμπίπιαστικῶς δημ. -ικῶ.

ἄμηνιαστέω-όν μτγν. ὁ τυγχάνων, ὁ ἀπολαύων ἐμπίπιασ-οῦνης ὁ ἐμπίπιαστέωσιν π, ἐπιμελῆτης, ἐπιτροπος· Κατ. Ἀστρ.Κ.1 Βέττ.βῶλ. 2,170.

ἄμηνιαστέω κ. μων., νεώτ. ἐν τῷ μέσ. τ. ἐμπίπιασ-οῦμαι, δημ. μπιστέω καὶ μπιστέομαι ἔχω πίστην, πεποιθῆσιν εἰς τὴ ἔς τινος, πιστεύω, μετὰ ὄτ.· Πλάτου.1,32 οὐκ ἐνεπιστέωσται κυρίῳ τῷ θεῷ ἡμῶν, Πάν. Ζωῖλω ἐνεπιστέωσται· || κ. ἐμροθ. (ἐν τῆν, ἐπὶ τῆν)· Πλάτ.Μουκ.3,227 τοὺς δὲ ἐμπίπιαστέωστας ἐπὶ σοί· κ. παθ.· αὐτ.Παρολ.2,20,20 ἐμπίπιαστέωσται ἐν κυρίῳ θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπίπιασ-θησκαθε· || δημ. ἔχω πίστην, ἐμπίπιασόντην εἰς τινα· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.39,12 στόν ὄμνο νῶσαι ὄμιασ φασμένη ἰσάν κόρη στόν μπιστέω τὸν καλὸ τῆς· 2) δθ. ἔχω πεποιθῆσιν εἰς τινα. ἀντιπῆμι· εἰς αὐτὸν ὄμιασολῆν τινα, μετ' αἰτ. ἀντικ.· Διόδ.3.1,67, Πλούτ.Φωκ.32 ὁ Νικάνων··· τῷ Φωκίω μὴ ἐμπίπιαστέω τὸ σῶμα, Γεωμ.7,81 τοῖς φρονιτοῖσ τῆς τοῖς οἰκείας οἰνῆς ἡ γλεῦκος ἐμπίπιασ-σαι· || κ. παθ. τυγχάνω ἐμπίπιαστικῆς ἀναθέσεως, ὀδῆται μοί π ἐμπίπιαστικός, ἐν πίστεω, πεποιθῆσας πρὸς ἐμ.Λοικ.Δημῶν.51 ἄλλω δὲ τῆν··· τὴν ἀρῆν ἐμπίπιαστέωσται ἐκ βασιλείας Μηνῶν, [2] Συναξ. κολῶς ποιμένας τὸ ἐμπίπιαστέω ἀθ-

νῶ λογικὸν παίρνιον. Εἰστ.Παν.82,17 οὐ κωτ-
σχόμενον τοὺς εἰς μαθηταὶ ἐμπιστευόμενος
ἦμιν 3) νεώτ., μέσ. κ. παθ. μετ. πρῶτ. σμ. ἐμ-
πιστεύομαι ἔχω πίστιν, πεποιθῆσθαι εἰς τινα, θεωρῶ τινα
ὡς ὀξύν ἐμπιστοσύνης· δὲν τὸν ἐμπιστευόμενον
διόλου, βαλαυρ. μφρ. ἄντη Φυχῆ του' κ. παθ. :
ἐγὼ ἐμπιστεύθηκα στήν ἀντη Φυχῆ του' κ. παθ. :
Ζερβ.μφρ.ΐλ.Β.32 δὲν ταριζεῖς καὶ κοίματα ἰ-
όλομηχίς ὁ βασιλιάς, παύ εἰς ἐμπιστευόμενοι λαοί
πάνω σ' αὐτόν' || ὁ μ. κ. ἀναφωρ. πρὸς πράγμα-
τα εἰς ἃ δύνανται τις δὲν βασισθῆ, εἰς ὧν τὴν συ-
νορμὴν δύναται σοβαρῶς δὲν ὑπολογισθῆ· Καρκδ.
Ζητ.14 ὁ μὲλες ἐμπιστευόμενος στὰ ὅπλα του'
|| ὁ μ. κ. {ἐμπιστευόμενος ὁ ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετικὸς
πίστες εἰς δὲν οὐτὸς ἔχει ἐμπιστοσύνην, ὁ εἰς δὲν
ἀναθέτει ἐμπιστευτικὴν ἐργασίαν, ὁ ἐμπιστὰς βλλ.·
4) ὁ μ. μέσ. ἀσπλ., νεώτ. κ. δημ. ἀνατίθμ. ἐπι-
τρέπω τίμῃ τὴ μετὰ πίστεις, ἐμπιστοσύνης : Σχόλ.
Ἄριστ.φ.Βάτρ.1469 ἐνεπιστεύσατο τὸ ναυτικὸν
Ἄντιοχῶ, - τοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν μόρφωσιν τῶν
τέκνων του, - τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν περιουσίαν
του' 5) ὁ μ. νεώτ. κ. δημ. λέγω, ἀνακινῶ τὴ ἐμ-
πιστευτικῶς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἀπολύτου ἐχε-
μυθείας : ἐμπιστεύεται τὰ μυστικά του εἰς τὸν
τεχόντα, - τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὸν νόνο του.

ἐμπιστοσύνη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμπνὸν πί-
στιν, ἐμπιστοσύνην, δὲν δύναται τις δὲν ἐμπιστευθῆ,
καὶ τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνην, ὁ ἐντίμω, ἀκεραίου
χαρακτῆρος, ἀντιθ. ἀπιστοῦς : ἐμπιστος φίλος -
ὑπηρετικὸς 2) ὡς οὐσ. ἀνθρωπίνου ἀπολύτου
τῆς ἐμπιστοσύνης πίστες καὶ προσωπικῶς ἐπι-
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἰδίως δὲ εἰς τὴν προσω-
πικὴν τὸν ἀσφάλειαν : ἐμπιστος τὸ ἄουρουγῶ.
ἐμπιστοσύνη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀσφρημένη
ἰδέα τοῦ ἐμπιστεύεσθαι, ἡ ἀπόλυτος πίστις ἐπὶ
τῆν ἰσχύνητῃ, ἐντιμότητῃ τῆς : Σημηδ. Ἀστρ.46
δὲν ἔχεις πιά λόπειν ἐμπιστοσύνην στήν κόρη
σου, - ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ὑ-
παλλήλους μου' 2) εἰδ. φήμι, ἐνεργεῖν ἢ κα-
ταστάσασιν, πεποιθῆσθαι εἰς τὴν ἀκριβείαν τοῦ πε-
ριχομένου τῶν : δὲν μπορῶ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη
στὰ λόγια του, - οἱ τρόποι του δὲν μοῦ ἐμπνέουν
ἐμπιστοσύνη' || εἰδ. φήμιος ἐμπιστοσύνης ἢ διὰ
φθῶρο ἀφραζόμενος πίστις τῶν μελῶν κοινοβου-
λῆς ἢ συνελπίσεως πρὸς τὴν κυβερνήσιν, καὶ ἔξ μὴ
παρασεβίσεως ὑποπροερατῆ ἀσπὶ εἰς παρτίτησιν.

ἐμπιστως ἐπίρω. νεώτ. κατὰ τὸν ὄρον ἐμπιστον
βλλ., ἐμπνέοντα ἐμπιστοσύνην.

ἐμπνέω ποι. τ. τοῦ ἐμπνέω βλλ. : Βοικ.9,24 ἔς
ἴππον ἐμπνέων ὄμιλον, Ἀλαγ. Ἀγ.1468 δαίμων, ὡς
ἐμπνέει δώματα, Σαρφ.ΑΙ.58.

ἐμπνέωζομαι μον. εἰδ. γλῶσσας, σχηματικῶς πι-
τόν, θρωποδουμῆ, πῆζω : Παῦλ.Αἰγ.5,57.

ἐμπλέδω (ἡ) ἴτην, περιέρω τινά, ἀράνω τινά δὲν
περιλαμβάνεται ποῦ' || δδ. παθ. περιλαμβάνωμαι, περι-
εργάζομαι : Ὀρφ. Ἀργ.645 ἔλε ἐμπλάγησθαι, Πλούτ.
Ἄδ.12 πολλὴν ἀταξίαν δὲν σκευοφῶρα τοῖς μα-
γομένοισ ἐμπλάθωναι παρεῖχε' || κ. μφρ. :
Φιλῶδ.Ρητ.1,3768 ἐμπλάθοντα μάλλον χρῆσθαι
συνετακτοῖς κριταῖς' 2) τὸ ἐνεργ. ἄνθθ. περι-
λαμβάνωμαι : Νικ.Ἄλεξ.189 ἐμπλάθεις ἀγναιεῖς,
ἐμπλέδω (2) ἴτην, ποι. τ. τοῦ ἐμπλέδω βλλ. :
Νικ.Ἄνθρ.779.

ἐμπλάθωμαι-θεμαι ἀποθ. μγν. πλανάωμαι ἐν
τινι, περιλαμβάνωμαι ποῦ : Ἡλύδ.2,29 πολλοῖς ἐμ-
πλαθθεῖς τῶσιος' || κ. ἀσπλ. : Πλούτ.Ἡθ.495B
ἀματος περιτῶμα ἐμπλάνδωται' 2) παραπλα-
νάωμαι, σφέλλω, ἀστοχῶ : Γρη.Νύστα.2,1054B πρὸς
τὴν τοῦ καλοῦ κρίσιν ἐμπλανάωμαι' || κ. μφρ. :
Πλούτ.Ἡθ.336F δύναναι ἐμπλανάωμαι.

ἐμπλάθωται-ατος (ἡ) ἴτην. ἐμπλάθωνται : Φιλῶδ.
Ποιημ.2,66.

ἐμπλάσσω κ. νεώτ., ἀττ. -ττω ἐντίος τινος πλάσ-
σω, διαπλάσσω, διὰ τινος ἀλείφω, χρίω, περι-
βάλλω : Ἡρ.2,73 τὸν πατέρα ἐν σφῆρη ἐμπλάσ-
σασσα' κ. παθ. : Στράβ.16,1,15 φασι δὲ καὶ πλοῖα
πλέκασθαι, ἐμπλάσθαι δ' ἀσφαλτῶ, πυκνωθῆ-
σθαι' 2) σχηματικῶς τὴν, διαπλάσσω, διατυπῶ,
διαμορφώσω : Δίων.Κ.78,25 μέλλασσαι κηρία ἐν τῇ
ἀγορᾷ τῆ βραβία ἐπέλασσαι' || κ. παθ. : Ἰνν.
Γυρ.2,116 καὶ ἡν πλῆξῃς τὸ δακτύλιω, ἐμπλάσσαιται,
ὡσπερ ἐν σταίτ' 3) προσκολλῶ τὴν τι, ἐπι-
κολλῶ : Ἀριστ.Πρ.9,96,9 τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι'
|| προσκολλῶ τὴν προσκολλῆσιν : Γαλ.6,428 ἐμ-
τῆ γαστρί χυρῶν' 4) κ. νεώτ. ἐμφορῶτω, ατου-
πῶνω : Θεόδωρ.Φι.5,6,3' κ. παθ. : αὐτ.Αισθ.14 τὰς
ὄψεις . ἐμπλάττομενων τῶν πόρων ἀμαουρούσθαι'
5) ἀσπλ. εἰμοὶ κολλῶδης, γλωσσῶδης : Γαλ.6,495.

ἐμπλάστικός-ή-δον ἴτην, κ. νεώτ. ὁ καταλλῆ-
κος πρὸς τὸ ἐμπλάσθαι βλλ., ὁ χροῖσμος πρὸς
ἐπάδειψιν, ἐπίχρησιν ἢ ἐμφορῶσιν, συγκρ. -ώτερος :
Διοσκ.Κ.1,140 ἐμπλαστικῶτα οὐσία.

ἐμπλάστος-ή-δον ὁ δι' ἐπιχρίσεως, ἐπαλείφω
θεβόμενος, ὁ περιεπληγόμενος δδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.
ἐμπλάστο τὸ ἐμπλάστρον βλλ. : Ἰνν.Χυμ.5 χρίσ-
τισμα, ἐπιχρίσασιν, ἐπιπλάσασιν, ἐμπλάστοι-
σισμα' || ὁ μ. ἢ ἐμπλάστος ἰ Ἀλέξ.Ἀφρ.Ψυχ.251.
ἐμπλάστον (ἡ) ἴτην, κ. νεώτ. ἐμπλάστρος
βλλ. : Παῦλ.Αἰγ.4,48.

ἐμπλάστον (ἡ) ἴτην, μόν. κ. νεώτ., δημ. πλάσ-
στρον, φάρμακον ἐμπλάσσομενον, δι' ἐπαλείφω
πῆθεμον ἐπὶ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος, τοῦ ἀλ-
γοῦντος ἢ μέλους : Ἰεροκλ.Ἀστ.221, Ἐμρ.Τρισμ.η.
Βοταν.Χυλῶς.333 ἐμπλάστον μὴ τὸ αὐτῶ χρώ,
Ψελλ.η.Θησ.Ξεφ.ἐν.λ. πεποιθῆσθαι δὲ αὐτῶ καὶ
παιδοποικῆ ἐμπλάστορα' || εἰδ. νεώτ. φαρμακο-
τεχνικὸν σκευάσμα ἐκ λεπτοῦ τεμαχίου ὀθῶνης δι'
εἰδικῆς ἀλοιφῆς ἐπιχερίσμενον, ὄπερ ἐπιτίθεται
ἐπὶ τοῦ πάσχοντος τόπου τοῦ σώματος.

ἐμπλάστροποιία (ἡ) ἴτην. ἡ κατασκευὴ ἐμ-
πλάστρον βλλ. : Γαλ.13,898.

ἐμπλάστρον (ἡ) ἴτην. ἐμπλάστον βλλ. : Διοσκ.Αἰ.32.
ἐμπλάστρον-ῶς ἴτην, κ. νεώτ., δημ. ἐμπλάστρω-
νω, ἐμπλάσσω, ἀλείφω ἐμπλάστροδες βλλ. φάρ-
μακον, ἐμπλάστον τῆθμῃ : Διοσκ.Εὔπ.1,54 κρῶ-
μης φύλλα μετὰ χοιρίσῳ στέατος κόφωσ . καὶ
εἰς ῥάκος λινοῦ ἐμπλάστροσας ἐπὶ τὸ πάθος'
|| δημ. καλῶτω δι' ἐμπλάστον : τοῦ ἐμπλά-
στροσῶν τοῦ γοφῶ' 2) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐξέτ.
ἐπαλείφω μετ' ὀρώμα πηκτικῆς ὄλης : τὸν ἐμπλά-
στροσων λάσπεσ' || δημ. ἐν χρ. κ. μφρ. ἐν τῇ
σημ. πρᾶξιρωσ συγκάλωτω : τὰ μπλάστροσ
ὄπως μπορῶσ.

ἐμπλάστρον-ου-ες ἴτην, κ. μόν. ὁ ὄμοιος
πρὸς ἐμπλάστον, εἰδ' φαρμάκων : Διοσκ.Εὔπ.1,196,
Γαλ.12,512, Παῦλ.Αἰγ.7,24,301C εἰ δὲ τὸ φάρμακον
ἐμπλάστροδες ποῖσθαι βουληθεῖσιν.

ἐμπλάστρομα-ατος (ἡ) νεώτ., δημ. μπλάστρω-
μα, ἡ ἐπίθεσις ἐμπλάστον βλλ.

ἐμπλάττεισασα ἴσ. « ἐν πλατεῖαις τύπουσασ
ταῖς κερῶν, ἢ τρωφευομένη ».

ἐμπλάττει-ου-ες ἴτην, τετραγώνως : Σχόλ.Ἄ-
νω.εἰς Πλάτ.Θεατ.301 ἐμπλάττει ποῦς.

ἐμπλάττω, ὄρκ. ἱμπλάττω βλλ.

ἐμπλάτνω ἴτην, πλάτνω, ἐνεκτείνω : Πδ.Ἐξ.
23,18 ὅταν γὰρ ἐκβάλλω τὰ ἔθνη ἀπὸ προσώπων
σου, καὶ ἐμπλάτνω τὰ ὄρια σου' || κ. μφρ.
κομιστῶ ἐπιφανῆ : αὐτ.Παροιμ.18,16 δῶμα ἀνθρώ-
πων ἐμπλάτνωσιν αὐτόν' 2) παθ. ὄμωλ. ἐν ἐκτί-
σει, διεθοδικῶς περὶ τινος, μακρογροῦ : Στράβ.
8,7,3 λόγιος ἐμπλάτνωσθαι.

ἐμπλάττω-υ ἴτην, ἐδρῶς ἐκτεταμένους : Πλωτ.5,3,9.

ἐμπλέδην ἐπίρω. μγν. δι' ἐμλοκῆς δδ. ἐν τῶσι
μαθ. ἀναλογίαις, ἐναλλάξ : Νικῶν Ἀριβμ.2,153.

ἐμπλεγμα-ατος (τό) μγν. πᾶν πλεκτόν ἢ ἐνυφασμένον κόσμημα: Ἀρειτ.4,83 στολήν ἢ ὀδόβουν ἢ ἐμπλέγματα γυναικεία, Ἰω.Χρυσ.4,21.

ἐμπλέκω-ον Ἐπ. ὁ ἐμπλέκω βλλ.

ἐμπλεκτικός (ὁ) γλῶσσ. ὁ ἐμπλέκων, πλέκων τὰς κόμας, κομμωτής.

ἐμπλεκτικός-ῆ-όν νεώτ. μηχανολ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμπλοήν βλλ.δ1: ἐμπλεκτικός τροχός (ὀδοντάτος τροχός), ἐμπλεκτικοὶ ὀδόντες (οἱ τοῦ ἐμπλ. τροχοῦ).

ἐμπλεκτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἐμπλοῆς τῶν ὀδόντων δύο ὀδοντάτων τροχῶν.

ἐμπλεκτικός (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν τοῦ χαλκοῦ τῆς τᾶξως τῶν θειοαλάτων.

ἐμπλεκτός-ον κ. νεώτ. ὁ ἐμπλεγμένος, συνδεόμενος διὰ πλοῆς || τὸ οὐδ. ἐμπλεκτόν ὡς οὐκ. εἶδος τοιχοδομίας, ἐν ἧ τὰ ἔξωτερικὰ μέρη τοῦ τοίχου ὀπισθεύονται ἐκ χυνοδραπέκμητων λίθων, τὸ δὲ εἰσόμενον ἐκ γαλιῶνος: Βιτρούβ.2,8,7.

ἐμπλεκτρία (ἡ) ἡ πλέκουσα τὰς κόμας, κομμωτρία, κτενίστρα: Μοίρ.237.

ἐμπλέκω κ. μιν. κ. νεώτ. ἐπ. ἐνπλέκω, παρὰκ. ἐμπλέκω κ. -κα, παθ. μέλλ. ἐμπλέκῃσμαι.

πλέκω τὴν ἐνότης τῶν περιπλέκω, υπερέδω: Εὐρ. Ὀρ.142) εἰς ἀρκεύσασιν μηχανῶν ἐμπλέκειν παῖδα || κ. παθ. περιπλέκομαι, υπερέδωμαι εἰς τ: Σοφ.ΟΤ 1264 ἀφώρῃσιν ἐμπλεπλεγμένην, Εὐρ. Ἰνπ.1236 ἠνίασιν ἐμπλέκει, Ἀριστοφ.Θεσμ.1032 ἐν δροσισίν ἐμπλεπλεγμένη || μιν. περικυκλώω:

Πρόδρ.1,373 ἐμπλέκοντα μ' οἱ φειρός μου ἀνώθεν ἕως κάτω || 3) μτφ. ὅτις τὸ ὄμοιο μὲ ἄλλο, συμπλέκω, συνῶδ.: Πλάτ.Νομ.669D ποιητὰ ταυτάτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκλώντες, Ἀριστοτ.Ἠθ.Νικ.1153b, 1) ἐμπλέκοντες τὴν ἄσων ἕως τὴν ἐσθαιμιάναν, 4) μτφ. πλέκω τεχνικῶς, συναρμώζω: Αἰσχ.Πρόδ.10 οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ' ἀλλ' ἀπλόα λόγῳ || 5) ἐμπλέκω τινά εἰς φιλίαν τινά ἀναγκάζω τινά καὶ συναφῶ φιλικῶς σχέσεσι μετὰ τινος: Πολύβ. 27,6,11 εἰς τὴν τοῦ Περσέως φιλίαν ἐμπλέκει τὸν δῆμον || παθ. ἐμπλέκομαι τινι ἐρχομαι εἰς φιλικῶς σχέσεσι μετὰ τινος: Πολύβ.25,7,1 ὁ βασιλεὺς θουλόδεμος ἐμπλέκεται τῷ τῶν Ἀχαιοῦν βουαί, διενεφέματο προσθευτὴν || εἰδ. συνάπτω ἐρωτικῶς σχέσεσι, πλέκω: Διόδ.Σ 19,2 ἐμπλέκεται δὲ - τινι γυναικὶ καὶ ποιήσας αὐτὴν ἔγκυον || 6) παθ. ἀναμειγνύομαι εἰς ἐπιχρῶσιν ἢ ἐξοξωμένω ὀπθεσιν: Ἰσοκρ.8,112 ἐν τρωταῖς ἐμπλεπλεγμένω κακοῖς εἰσίν, - ἐνπλεῖται εἰς ὀπιοντὸ ὀπθεσιν || 7) ὄμ. παθ. συμπλέκομαι: Πλάτ.οι . . ἐμπλέκέντες μου.

ἐμπλέξω-εως (ἡ) ἐμπλέκω | πλέξις, συμπλέξις, ἐνύφασσις: Πλάτ.Πολιτ.282B.

ἐμπλεονάζω ἢ ἐμὺ πλεόνωσμαι, περισσεύω, ἀφθονίω: Ἡρόδοτ.Ἐπιστ.4,150 ὡς ἀρμάτας τοὺς ἐμπλεονάσαντας ἀμῆα τιμῶντες Σορ.1,77.

ἐμπλεός-όων κ. νεώτ. ἀπ. -πλέως-ων, ἐπ. ἐμπλείω ἐνπλέκω-π-ων, μτφ. ἐνπλέωσ, ἀπ. ἐτεροκλ. ἐπ. ἐμπλέα | Νικ.Ἀλεξ.164, ὁ ἐτεροκλ. πλέως προηγαστὸς τινος, γεμνόμενος μὲ π: Ὀδ.Σ 118 γὰς ἔχων . . ἐμπλεῖται κνίσσας τε καὶ σμάματος, αὐτ. Ἀ3 3 ἔχων . . φαρτῆραν ἰὼν ἐμπλεῖται, Ἡο.1,59 λέπτες κρεῶν . . ἐμπλέω, Πλάτ.Θεοτ.194B γῆς ἢ κόρης τινος, Νικ.Ἀλεξ.162 ἔσπας ἐμπλεον ὄπτες, παρομ. ἐμπλέως σάκος ἢ ἐπὶ τετραμνησῶν ἀνθρώπου || 2) ὄμ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τὴν εἰς μέγαν βαθμὴν ἢ μεγάλην ποσότητα: Πλάτ. Πολ.41C δυσκολίας ἐμπλέως, Πολύβ.27,15,6 ἐμπλέως πάσης πανοπρίας, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,3 ἠδονῆς τε καὶ ὀφθαλμίας ἐμπλέως, Πλάτ.Ἠθ.113Α, Μηνορ.1,3 Ὀδ. ὁ τῆς σοφίας ἐμπλέως - ἐμπλεοὶ χαρῶν || 3) καθόλου πλέως: Φιλ.1185 ἐμπλέα καὶ ὀλόκληρα καὶ τέλεα προσάγοντες.

ἐμπλεῖρα (τὸ) μιν. οἱ κολλήματα τῶν πλεωρῶν: Ἰππιατρ.26.

ἐμπλεωρός-ον μγν. μιν. ὁ ἔχων μεγάλας πλεωρίας, ἰσχυράς πλεωρίας: Φιλ.1,70 λέγομεν . . ἐμπλεωρον εἶναι τὸν ἀβλήτην ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ, Γεωπ.18,9,6 τῶν δὲ τρώων ἐκκρίνουσι τοὺς μεγάλους καὶ ἐμπλεωρούς.

ἐμπλεωροῦμαι-όμαι ἐπιπλήω εἰς τὰς πλεωρίας τινος ἢ τῆς ἐμπλεωρίας ἐνδόλου εἰς τὰς πλεωρίας Σαρωάκης Ἀλμαλασίαν κ.

ἐμπλέω κ. νεώτ. ποι. κ. ἰων. -πλώω κ. ἐνπλώω πλέω ἐν τινι, ταξιδεύω: Ἡρ.7,184 τὸν σιταγῶων πλοίων καὶ ὄσοι ἐνπλώων τοῦτοισι || ὀπλο. οἱ ἐμπλέοντες οἱ ἐπὶ τὸν πλοίων εὐρισκόμενοι: Θουκ.3,77 ἀλλήλους οἱ ἐμπλέοντες ἐμάχοντο, Ξεν.Οικ.8,8, Πλούτ.Ἠθ.426C || 2) κτ. τὸν ἰων. τ. -πλώω ἐπιπλέω ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινι: Νικ.Ἀλεξ.426 Ἀτμηνίω μὲν ὄνειρα ὅτ' ἐμπλήσων ἐλαίω, Ὀπρ. Ἀλ.1,260 κόλοποιον ἐνπλωσάτω βαλάσση, Ἀρειτ. Χρον.Παθ.21 ἐμπλέσσι τῷ πολλῷ ὑγρῷ || 3) παθ. ἐπὶ τῆς βαλάσσης, διαπλέομαι: Φιλ.1,28 πλάγη ναυσίν ἐμπλέωσας, Πολυδ.1,95 χέρσας βαλατόβηλα μωροφόρος ναυσίν ἐμπλέσται.

ἐμπλέως (ὁ) ἀπ. τ. τοῦ ἐμπλέω βλλ.

ἐμπληγῆδην (ἐμπλήσσω) ἐπίρρ. μανιωδῶς, παραφρόνως, παραφρόνος: Ὀδ.Υ132 ἐμπληγῆδην ἄτερόν γε τίς μερόπων ἀνθρώπων.

ἐμπληγής-ούς-ης μγν. παραφροσύνη, μανιωδῶς, πρὸς ἐμπληγῆτος: Σοφ.Νικ.Ἀλεξ.159 ἀφροσύνη ἐμπληγῆς.

ἐμπληγῆδην ἐπίρρ. μγν. ἐξ ὀλοκλήρου, πλήρως, ὀλοσχευῶς: Νικ.Ἀλεξ.129.

ἐμπληθής-ούς-ης μγν. κ. μιν. ἐμπλεός βλλ.: Νικ.Ἐπρ.948 ἀλός τ' ἐμπλεσθέα κύβητον || 2) μιν. ἐξ ὑπερπαραφροσύνης ἀσθένεις: Μακάβ.1,239,18 Ἠρώδης γεγόμενος ἐμπληθῆς ἔκριντο εἰς μῆνας ἢ.

ἐμπληθῆσθαι μγν., ἐπ. ἐνπληθῆσθαι, εἶμα πλήρης, γεμῶτος: Κόνιτ.2,472.

ἐμπληθῶσμαι μγν. ὑπερπληθῶσμαι, παραγεμίζω μὲ κάπ: Πά Μαρκ.3,5,42 Φάβριος βασιλεὺς ἐμπληθῶνθεσι ἀλογοισίαις.

ἐμπληκτικός (ὁ) μγν. μιν. ὁ ἐμπληκτικός βλλ. (ἀνεπισομένη κατὰ τὸ ἀνεφάρμοστο: Εὐστ.Ἠ.971,43.

ἐμπληκτικός-ῆ-όν μγν. (ἐμπλήσσω) ὁ εὐκόλως ἐμπλεοσόμενος, ἐμβρόντητος, μωρός: Πλάτ.Ἠθ. 7,48D τῶν μὲν ἐμπληκτικῶν καὶ ἀνοήτων, αὐτ. Σόλλ.34 τὸ γὰρ νῆπον ἀρίστον τῶν ἐμπληκτικῶτων ἰεσφ.μτφ. ἀντὶ ἐμπληκτικῶτων κ.

ἐμπληκτικῶς ἐπίρρ. ἄβητος, μωρός Ἀπολλ. Σοφ.Ἀεξ.Ὀμ. ἐν λ. ἐμπληγῆδην.

ἐμπληκτός-ον κ. μιν. κ. νεώτ. (ἐμπλήσσω) ἐμπληκτικός, ἐπιτομέμενος, τεταραγμένος: Ξεν.Κυν.5,9 οἱ δὲ δρομάτοι οὐχ ὄντι διὰ τὸ ὄνο τῶν κινῶν ἐμπληκτοὶ γίνεσθαι, Πολύβ.5,72, Παπαδ.Χριστ. Τεμ.45 μὲ ἐκφρασίν κοινοτοφίας ἐμπληκτοῦ κἰ ἐκατακτικῆς || 68, ἐμβρόντητος, ἀνόητος, ἄβητος: Πλούτ.Ρωμ.28 ἐμπληκτῶν τῶ τὸ τρώμα καὶ μακρὸν ὄντα || ἐπὸ τοῦ πλθ.κ. ἐν ἐπίρρ.χρ.: Γαλ. 8,693 ἐμπληκτα ἄρεται || 2) π. ἀπ. ἀπείρισκτος, ὄθ. ἀσταθής, ἐμετάβλητος, ἰσθότροπος: Σοφ.Αἰ.1358 τοιοῦθ μέντοι φάτις ἐμπληκτοῦ, Εὐρ. Τρ.1205 αἱ γάχα, ἐμπληκτοὶ ὡς ἀνθρώποι, ἀλλοτ' ἄλλοσφ πῶσσαι || 3) ἐπίρρησις, ὀρηκτικῶς κέρως τ: Πλάτ.Γοργ.482Α τὸν ἐτέρων παιδικῶν πολὺ ἤπτον ἐμπληκτοῦ, Πλάτ.Διων.18 τὴν ἀνάγκην ἐμπληκτοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας.

ἐμπληκτῶς ἐπίρρ. ὀρηκτικῶς, παραφρόνως, μανιωδῶς: Ἰσοκρ.7,30 καὶ τὰ παρὰ τὴν θεῶν οὐκ ἐμπληκτῶς οὐδὲ παραφρόνως αὐτοῖς συνειδέναι || ὄμ. τὸ ἐμπληκτικός ἐπὸ ἢ παραφρόνας ὄρηκ || Θουκ.3,82 τὸ δ' ἐμπληκτικός ἐπὸ ἀνόητος μωρῶ προσητέθη || 2) μγν. ἀνοήτως, μωρός: Γαλ.1,555.

ἐμπλημενός μγν. ἀορ. β' τοῦ ἐμπλημῆμι βλλ.

ἐμπλημμυρά-ῶ μτν. πλημμυρά, εἰμαι βουτηγμένως· Φιλῶστρ.Εκκλ.29 τὸ κῆτος ἐβρίταται πρὸ τῆς ἠόνας ἐμπλημμυρῶν πλῆγας ἁματας.

ἐμπλην [2] ἐπιρρ. πλησίον ἔγγος, μετὰ γεν.: Ἰλ.Β.526 Βωιωτῶν δ' ἐμπλην· || ἐνίοτε τίθεται κ. πρὸ τῆς γεν.: Λυκόφρ.1029 Ἦν περίε κλύδων ἐμπλην Παιχῶν Σικανῶν προαυροῦσσαι || κ. ἀποκ.: Ἦσα.Α.372 ἠνιογαὶ δ' ἐμπλην ἔλασαν. Ἰ. Τηνοῦς

ἐμπλην [2] ἐπιρρ. ἐπίτατ. ἀντί πλῆν, ἐκτός, μετὰ γεν.: Ἀργεῖ.100 ἐμπλην ἔσσι τε καὶ φίλου, Καλλ.Δημ.73

ἐμπληντο ἐπ' ἰ' πλῆθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἐμπλην-πλημι. βλ.λ.

ἐμπληξία [1] ἡ: ἐκπληξίς, κατάπληξις, ζυπασιά· δθ. μωρία ἡλιθιότης, μανία· Αἰσχίν.3,214 φοβεῖσθαι καὶ τὴν ἐμπληξίαν καὶ δειλίαν, Γαλλ.8,79Α καὶ τοῦτο ὄξειον τῶν ἄλλων μεθοδικῶν ἐσσι καὶ τοῦ τῆς ἐμπληξίας αὐτῶν ἀρχηγό Φασσαλοῦ, Ἄνθ. Σαυν.4,4 ἐμπληξία ἡ ἀλογος φιλανθρωπία 2) ἀστάθεια ἐπὶ πολιτικῆς ἀλλαγῆν· 3) παράφρων ἐνέργεια, μονωδῶς δραστηριότης· Πλούτ.Ἠθ.56C

ἐμπληξίς-εως [1] μτν. ἡ ἐμπληξία βλ.λ., ἡ μονομανία, ἡ λῶσα, ἡ πετρία· Αἰκ.Πι.2,19 ἐλέγξαντες τὴν ἐμπληξίν οἱ Λασεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου | τοῦ νό βέλλω τὸν νόνομαζικόν ἀνεβί, Ἀθην.1,37D.

ἐμπληρωμα-ατος [1] μτν. χώρος πεπληρωμένος· Γαλ.18,36 ἰ ἀμφ.1.

ἐμπληρωσις-εως [1] μτν. πλήρωσις ἀνάγκης πινός, καταπραΰνσις, σθένις· Ἠρόδ.1ατρ.π.Ἐρειδ.5,30,25 ἐμπλήρωσις δίφους.

ἐμπλήσις-άμενος μτχ. τοῦ ἐμπλημι βλ.λ.

ἐμπλήσις-εως [1] μτν. κ. νεώτ. ἐμπλήσις, πλήρωσις γέμισμα· Ἐπικτ.π.Στοβ.5,22 μέτρον ἐστι σοι παντός σίτου καὶ πάσης τῆς πρώτης ὀρέξεως ἐμπλήσις ἰσάφωρ ἀντί ἐκ.1.

ἐμπλήσσω, ἀττ. -πται, ὄμ. ἐνιπλήσσω, ἐμπίπτω, πίπτω ἐντός ἢ ἐπί τινος, μετὰ δοτ.: Ἰλ.Μ.72 ἐκ νηῶν καὶ τῶφρων ἐνιπλήσσω ὀρυκτῆ, Ὀδ.Χ.469 || ὄμ ἐπὶ θεύλων ἐνοκνήσσει· Ἀρατ.423 ἐὶ δὲ κε νηὶ ὀφείων ἐμπλήξῃ δευτὴ ἀνεύροιο θύελλας· κ. ἀποκ.: Ἀπολλ.Ρ.1,203 ὀφείων ἐμπλήξασα θεῶν ἀνεύροιο κατάτῃ 2) μετ' αἰτ. προσ., ἐφορμῶ, προσβάλλω· Ἀπολλ.Ρ.3,1297 οἱ δὲ μιν ἀμφω μνημόνων κρατερῶτα ἐνέπληξαν 3) ἐμπλήσσω φόδον τινὶ ἐμβάλλω ἐμποιῶ φόδον, κατατρομάζω τινά· Ὀππ.Αλ.3,480 4) μτν. παθ. παρακ. ἐμπλησθῆναι ἀφρονος ἀλαλτος ἀνοουτός· Γαλ.Λεξ.1πν. ρημ. π. ἐμπληκτῆς, ἐμπληκτικός.

ἐμπληστικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ πληρῶν, ὁ συμπληρῶν: ποσῶν ἐμπληστικῶν τοῦ ἐλλείποντος.

ἐμπλοκή [1] κ. νεώτ. τὸ ἐμπλέκεν, πλέκεν, τὸ πλέεω, ἴσθ. ἀναφορ. πρὸς τὴν κόμην· Στραβῶ.17,3,7 καλλυμπίονται δ' ὄμως κόμης ἐμπλοκῆ καὶ ψήγων, ΚΑΠετρ.3,3 ὄμωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, ἡ ἐνώσεως ἡμιῶν κόμους 2) δθ. συνεκτός, ὁ βόστρυχος, ἡ πλεξούδα· Κλήμ.Ἀλ.Παίδ.2,223 κρωδύλον, ὁ ἐμπλοκῆς ἐστιν εἶδος 3) συνφώνησις· Ἐπικ. Φύσ.1420 ἰ ἀμφ.1 4) μσθ. κατ' ἐμπλοκὴν ἐμπλέγον βλ.λ.: Ἰσίδ.Δ.Νικ.Ἀρ.Βιμ.124P 5) διακλύσις, ἐπι τῶν ριζῶν τῶν δένδρων· Φιλ.Βυζ.Θαου.15 || ἐπὶ περιχώρῳ, ἡ ἐσθουσις μίξις ἐντός τῆς ἄλλης· Στραβ.13,4,12 τὰ δ' ἔξῃς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τῶν τόσιον τοῦτοις ἐμπλοκῆς ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταύρον 6) νεώτ. μυχονόλ. ἡ ἐσθουσις τῶν ὀδόντων ὀδοντοῦ τραχέοι εἰς τοὺς ὀδόντας ἐτέρου πρὸς μετὰδοσιν τῆς κινήσεως του 7) περιπλοκῆ, μετ' ἐπιφάσι· Πλούτ.Ἠθ.916D 8) συμπλοκῆ, διαμύχθ· || νεώτ. ἀτραπ. ἡ ἐποκολουθοῦσα τὴν ἐπαφὴν φάσις τῆς ἐπιθετικῆς μόχης

ἐμπλοκία [1] ἡ: ἐπλοκῆ παρὰ Ἀθηναίους.

ἐμπλοκίον [1] εἶδος πλοκῆς τῆς κόμης τῶν γυναικῶν· Μάχ.π.Ἀθην.13,579D ὄψοι τε γὰρ δίδοικα

σε μή μου προσηοῦσις τοῦμπλοκίον ὑπεκράτῃς· 2) κόσμημα ὄπερ ἐνέπλεκον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς πλεξούδας· Πάλλ.ΠΔ'ΕΞ.35,22 ἐνώτια καὶ δακτυλίους καὶ ἐμπλοκίας, αὐτ'.Αριφρ.31,50.

ἐμπλοκος [1] μον. ὁ διὰ πλοκῆς γένόμενος, ὁ λίσω, ὁ καλῶς πεπλεγμένος· Ἐσῆτ.εἰς Μαν.Τ. Κορυ.423 ἐμπλοκον στέμματα.

ἐμπλομοῦς-ον πάθ. ὁ πεποικιλμένος, ὁ πλουσιμῆτος· Λωδίκων ἐμπλομοῦν, ὀδῶνα, ἐμπλομοῦν.

ἐμπλουτίξω νεώτ. καθιστῶ τὴν πλουσιότητα ἐν εἰς συστατικά, αὐξάνω τὴν εἰς ὀριζομένην οὐσίαν περιεκτικότητα ἀντικειμένου τινός· ἐμπλουτίξω τὸ ἔδαφος διὰ λιπασμάτων || εἰδ. ἀναφ. πρὸς ὕδωρ, ἢ δι' ὕδραυλικῶν ἔργων αὐξήσις τῆς ἐξ ὑπογείων πηγῶν παροχῆς ὕδατος· βρβλ. ἐμπλουσίος.

ἐμπλουσίος [1] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπλουτίξω βλ.λ.: ἐμπλουσίος τοῦ ὕδραγωγείου διὰ παραπλήρων σπράγγων || μεταλλ. ἡ αὐξήσις τῆς περιεκτικότητος μεταλλεύματος εἰς χροῦμα ὀρυκτῆ· || μικροβ. ἡ καλλιέργεια μικροβίου τινός ἢ ἡ συγκέντρωσις τῶν ὀλίγων μικροβίων εἰς περιωρισμένον χώρον || ἰχθυολ. ἡ πύκνωσις τῶν ἰχθυοτρόφων ὑδάτων διὰ ζώτων ὀκυθῶν.

ἐμπλουσιστικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐμπλουσίον ἢ ὁ ἄρρυθρος πρὸς αὐτόν: ἐμπλουσιστικὴ μέθοδος.

ἐμπλουσίω μτν. ἐντός τινος πλύνω καλῶς, ἐντελῶς· Κλήμ.Ἀλ.Παίδ.2,228.

ἐμπλώω ἰων. κ. ποι. ἐμπλώω βλ.λ.

ἐμπνεῖω ποι. τ. τοῦ ἐμπνέω βλ.λ.

ἐμπνευμα-ατος [1] εἰδ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπνέειν βλ.λ., πνεῦμα, φύσημα.

ἐμπνευματικός-ῆ-όν μτν. ὁ προκαλῶν ἐμφύσημα, φούσκωμα· Διοσκ.3,6.

ἐμπνευματαίοθυμ-όθυμ μτν. πᾶσιω. ὁ ποφῶρ ἐξ ἐμφυσήματος, ἀπὸ φούσκωμα· Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.2,43 2) γίνωμα θεωρῶν: αὐτ'.Πρ.76.

ἐμπνευματώ-ῶ κ. νεώτ. ἐμφωσθ. πληρῶ πνεύματος, γεμίζω ἀέρα, παθ.: Ἐφόφρ.Παρ.17 τοῦτο δὲ | τὸ χολκὸν ραγίοντα | δῆλον ὡς διὰ τὸ ἐμπνευματωθῆναι τὴν ἄγρότητα, Σωρ.2,31 2) παθ. ἐπὶ πλοίων, ὀδωμάτων ὑπὸ τοῦ ἀέμου· Λουκ.Λεξ.15 ἐμπνευματωμένον τοῦ ἀκατίου 3) κ. νεώτ. ἰατρ. προκαλῶν ἐμφύσημα, φούσκωμα· Διφιλ.π. Ἀθην.2,54D τὰς δὲ ἐφόμενας ἐμπνευματοῦ μὲν ἦσαν, τρέφειν δὲ || παθ. πᾶσιω, ὑποφῶρ ἐξ ἐμφυσήματος· Γαλ.16,833 4) παθ. κ. νεώτ. ἰατρ. καθίσταμαι, γίνωμα ἀσθματικός· Γαλ.7,959 5) πληρῶ διὰ ζώτικῆς πνοῆς· Πάπ. ἐμπνευματώσυμα, -αὐτ. ἐμπνευματοῦν τινα θεῖον πνεῦμα 6) ἀμτθ. ὑπὸ θεῷ ἐμπνεῖται, καθίσταμαι θεοπνευματικός· Ἀπολλ.Κιτ.3.

ἐμπνευματικός-εως [1] κ. μων. κ. νεώτ. πλήρωσις δι' ἀέρος, φούσκωμα· Πλούτ.Ἠθ.905D μὴ γίνεσθαι δὲ τὰς κηλίστας πρ' ἀκαθαρσίαν τῆς μήτρας καὶ ἐμπνευματώσιον, Ἀθην.2,53C ἐμπνευματώσεις καὶ θοράς τῆς τροφῆς παρασκευάζειν, Θεοφάν.Νώνν.2,24 2) ἰατρ. ἡ ἀνάπτυξις ἢ ἡ συλλογὴ ὁρίων ἐντός των ἰσθῶν ἢ τῶν φυσιολογικῶν κοιλοτήτων τοῦ ὀργανισμοῦ· Οἰκ.Ἰνν.125B.

ἐμπνεύσις-εως [1] μτν. κ. νεώτ., ὄμν. -ν πνοή, φύσημα· ΠΔ.Ψαλμ.17,16 ἀπὸ ἐπιτημέσεως σου, κύριε, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου 2) θεῖα ἐμπνεῦσις ἢ ἐκ θεοῦ φώτισις, θεοπνευσία· Γρηγ.Νύστα.2,187Α πᾶσα γραφὴ θεοπνευστικῆ λέγεται διὰ τὸ τῆς θείας ἐμπνεύσεως εἶναι διδασκαλίαν || ὄμ. σμν. κ. ὄμν. τῆς λ. θεῖα: Μηναί.1,18 Ὡδ.9 εἰς ὄρανον γὰρ ἔσχηκας ὄμν. τὴν ἐμπνευσίον ἀληθῆς 3) νεώτ. κ. δμν. αἰφιδίως ἐμβαδὴ εἰς τὴν ἀνεπιμένον ἰδέασιν τῶν συνασθημάτων κτ. ὄμν. παρεμβολῆς τῆς

βουλήσεως· είναι ἀποτέλεσμα ἔμπνευσεως καὶ οὐκ ἄρευνας ἢ εἰδ. ποιητικῆ, λογοτεχνικῆ ἢ καλλιτεχνικῆ σύλληψης ἢ κ. νεώτ. τοῦ ἐυβάλλειν εἰς τὴν συνέθεσιν τινος ἀόριστου ἢ ἰδίου, παρακινήσεως· τὸ ἔκαμε κατ' ἔμπνευσιν τῆς συζήτου του. **ἔμπνευστής** (ἰ) νεώτ., θηλ. -εύστρια ὁ ἐμπνέων ἢ ὁ ἐμπνεύσας.

ἔμπνευστικός-ἡ-όν σχολ. ὁ δι' ἐμπνεύσεως, δι' ἐμφυσιώσεως λειτουργῶν· Λοσκ.Τορρ.π.Σχολ.Διον. Ὁρ.ΙΙΙΗ ἐμπνευστικὰ ὄργανα.

ἔμπνευστος ἡσ. «φάρων».

ἔμπνευστός-ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἐμφυσώμενος, πνευστός· ἔμπν- ὄργανα τοῦ ἐμπνευστικοῦ· Ἀριστοκλ.η. Ἀθην.4,174C ἤπειτα πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστὶν ὄργανων ἢ ὀδραυλῆς ἢ τῶν ἐντατιῶν.

ἔμπνέω ν. μιν. νεώτ. κ. ὄρη. ποι. ἐμπνέω, μέλλ. -πνεύσομαι κ. μτν. -πνεύσω, νεώτ. κ. -ὄρη. μτχ. πῶθ' ἐμπνευμένους, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, φυσῶ ἢ πνέω ἢ ἐπὶ τινος· Ἡοιδ. Ἐργ.508 εὐρέει πάντα ἐμπνεύσας. Ἐὐρ. Ἀνδρ.555 ὡσπερ ἰατρίαι, ἐμπνεύσασαι τῆς· οὐτ.Κύκλ.19 ἀπαιχτήρας ἀνεμῶς ἐμπνεύσας δορεῖ ἢ ὄμ. ἐπὶ ἰππῶν ἀκολουθούτων πνὶ κατὰ κόδδας· Ἰκ.Ρ.502 μὴ δῆ μοι ἀπόπροθεν ἰαχέμεν ἰππῶ, ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεύσει μεταφρένω ἢ ὄμ. μτφ. σφοδρὰ ποθῶ, ὄρουμοί τινος· ἡσ. «ἐμπνέει μοι, ἐρῶ μοι, ποθεῖ με»· 2) ἐμφυσῶ εἰς αὐλόν, παίζω αὐλόν· Ἀντίφ. ἐς ΑΠ.9,266 εἰ δὲ σὺ ταυτοῖσι | αὐλοῖσι· τὸτ' ἐπνεύσει ἢ ἐμπνέω τινὰ αὐλῶ χάριν τινος. ΑΠ.4,226 ἐμπνει, Πάν, λαροσίαν, ὀρεβάσθα, χελεῖσαι μῦθασιν ἐμπνεί· ὄμ. κ. ποθ. ἐπὶ μουσικοῦ ὄργανου, ἐμφυσῶναι· Πολύδ.4,67 ἐμπνεύμενα ὄργανα ἰτά ὁ ἐμπνευστός, Σέξτ.Ἐπι.Πυρ.1,54 πνεύμα ἐμπνευμένων τῶ αὐλῶ· 3) ἀπολ. ἀναπνέω· Ἰππ.Φυσ.4 ἢ ὄμ. εἶμαι ἐν ζωῶ ζω· Αλογ. Ἀγ.671 καὶ νῦν ἐκείνων εἰ τις ἐστὶν ἐμπνέων, Ἀριστ.Ἐπεμ.926 οὐ γὰρ προσδῶσ' οὐδ' ὀρεῖται ἄνερ ἐμπνέων, Φίλιππ.ἐν Α'11 9,777, Σενέκ. Ἐπιστ.44 ἔως ἐμπνέει τε καὶ δύνανται ἢ ὄμ. ἐπὶ ἀποθνήσκοντος· Σοφ.Φιλ.883, Ἐὐρ. Ἀлк.205 σμικρὸν ἐμπνεύσας ἐπὶ ἢ ὄμ. τὸ ἐμπνέον τὸ ἐμφύον· Καλλ. Ἰατρ.1,127 τὰ ἐμπνεύσαν, Π.Δ.μετ.20,16 οὐ ζωγράφεται πᾶν ἐμπνέον· 4) μετὰ γεν. ἀπνοίας, ὄρω, μυρίζω· Περιπλ.η. Στοδ.3,185 Ἀραβίης ὀσμῆς ἐμπνεύσασα ἢ ὄμ. κ. μτφ.· Κ.Δ.Πρόξ.9,1 ὁ δὲ Σαύλος ἐπὶ ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόβου· 5) μτφ. φυσῶ ἐντός τινος, κάμνω ἐν φουσκῶσιν· Ἰνν.Διον.33 ἀνεμος μέσον ἰατρίαν ἐμπν., Πίνδ.1,2,40 οὐρας ἐμπνεύσασις ὑπέστειλ' ἰατρίαν ἀμφὶ τράπεζαν· 6) μτφ. κ. νεώτ. κ. ὄρη. ἐμβάλλω ὡσεὶ πᾶν ἰδιόσ' συναίσθημά ἢ ἡ ἰδέαν· Ἰλ.Υ.110 ἐμπνευσε μένος μοῖα ποιμῆν λαῶν, Ὁδ.1,381, Ἡοιδ.Ὁ.31 ἐνέπνευσαν δὲ μοι αὐδὴν θέσπιν, Πίνδ.Ο.8,93, -μοῦ ἐμπνέει θάρρος - ἐνδυσπασίον - αὐτοπαροίθησιν, Σολῶμ Λορδ. Μάδρον101,4 τὰς ἐμάζωξε... τῆς ἐλευθερίας ὁ ἔρω· καὶ γὰρ ἐμπνευσε χορᾶ, Παλαμ Περ.Χοιρ. 49,5 ὅτι θὰ ἐμπνέη, | πρόμαχος, ἀστῆρια, καὶ ἰδέα καὶ ὄρημ' ἢ ὄμ. μετ' ἀποφρ. ἀντὶ αἰτ. ἐυβάλλω, ὑποβάλλω, βάζω ἀπὸ τοῦ· Ὁδ.Τ.138 φάρσος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων... ὀφθαλμῖν ἢ νεώτ. κ. ὄρη. γεννῶ ἐν τῇ φαντασίᾳ τινος ποιητικὴν πνοή, καλλιτεχνικὴ ἢ ἐπιστημονικὴν σύλληψιν, συνήθ. παθ.· ἐνεπνεύσθη τὸ ποίημα ἐκ τοῦ θανάτου τῆς κόρης σου· 7) παθ. καθίσταμαι, γίνομαι θεοπνευστος, φωτιστομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὑπὸ θεῶν τινος δυνάμεως· Λογγίν.16,2 ἐμπνεύσαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Σιδῶλ. Ἀπολλ.Ρ.4,138, Ἐὐστ. Ἰλ.480,1 ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ Μουσῶν· 8) νεώτ. ἐνεργῶ καθ' ὁποῖον ἐλλω, συνήθ. παθ.· ὁ ἀρθρογράφος ἐμπνέεται ὑπὸ τῆν χρηματιστικῶν κύκλων ἢ παθ. διατελῶ δὴν τὴν ἐπίδρασιν, ἐμφοροῦμαι· ἐμπνέεται ὑπὸ ἀρίτων διαθέσεων

ἀπέναντί σας· 9) νεώτ. κ. ὄρη. ἡ μτχ. ἐμπνευόμενος-η-οῖσιν ἔχων ἔκτακτον πνευματικὴν εὐαισθησίαν, ὁ τελῶν εἰς κατάστασιν ἐμπνεύσεως· Καρνεύ. Ζη1,39 σάν ἐμπνευσμένος φάλητος τοῦ παλιῶ καίροθ, Λοσκορ.Λη.4,166 καὶ μ' ἐπιλάβαιεν ἕνα βακοκυάλι ποῦ πίνοντας εὐρέθηκα ἐμπνευσμένους ἢ ὄμ. ἐπὶ ἄρῳ. κ. ἐπὶ ἔργου, ὁ ἰκονὸς νὰ συγκινή, νὰ ἐνδυσπασίω· ἔμπν- ποιητής· Ζωγράφος - ρήτωρ, - ἐμπν- λόγιος - σύνθεσις - ποιητής. **ἐμπνίω** μτν. πνίω ἐν τινι, συνήθ. παθ.· Γρηγ. Ναζ.2,409Α ἐμπνευγμένους τῆ χύτρῃ, Μηνόαι.1,5 ἢ δὲ ἐμπνίγεται τῆ σὺ καθάροει.

ἐμπνίω ἰθὶ μτν. κ. νεώτ. (ἐμπνέω) ἰσχυρὰ πνοῇ τοῦ ἀνέμου· Στρ.4,1,7 γυμνασθεαὶ καὶ ὄρηων καὶ ἐσθθῶτος ὑπὸ τῆς ἐμπνοῆς, Γρηγ.Νύσσο.13,10.

ἐμπνοια (ἰ) μτν. ἐμπνευσσις θεῖα· Λοσκ.Ἡοιδ.9 οὐδὲν ὄθειεν τῶν λαγομένων, ἀλλὰ τῆς ἐμπνοιας θαυμαῖος ἐνεπέεισι τὰ μέτρα· 2) ἡσ. «ἀνοητοῦ»· Ἐπιφρ.

ἐμπνοιασίζεως (ἰ) ἔμπνευσσις, θεοπνευστία ἢ ἔκφαντ.η.Στοδ. Ἀνθ.2,298.

ἔμπνευ-σας-συν-ον· Ἰννοῖ1 ὁ ἔχων πνοῇ ἐν ἐαυτῷ, ἀναπνέων, ζῶν, ἀντιθ. ἀπνευσις· Ἡρ.7,181 οὐκ ἀπέθεσεν, ἀλλ' ἄν ἐμπνευσι, Ἐὐρ.Φοίν.1,42 ἔτ' ἐμπνευσι, Ὁμοκλ.1,134 ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἰσρού, ἐπὶ ἐμπνευσι σῦντα, Πλάτ.Ἡὸρ.161α ἐξέθηκαν ἐντός τῆς γῆς ἀνθρώπων ἐμπνευσι καὶ κινουμένων ἢ ἐμπνευσι γίνονται ἐπινοήματα ἐκ τῶν ζῶων, ἀναζῶ· Πλάτ.Νόμ.944Α ἢ ἐμπνευσι κίερος ἐξατοχόγραφοι· Σεκουδ.1,γινωμ.12 ἢ ὄμ. ὄμ. ἀνεμῶσι σιόεωμος ἀνεμικόμοιος· Φιλόστρ.Εἰκ.1,23 κόμη ὑπ' ἀνέμου ἐμπνευσι· 3) μτφ. ὁ θεοπνευστος· Φιλόστρ.Σοφιστ.1,25,10 σεμναλογία ἐμπνευσι· ὡσπερ ἐκ τριπόδος.

ἐμπνέω ἀνάγν. Ἀριστοτ.ἐν Ἰλ.χ.475 ἀντὶ ἀμπνυτο ὄμ. ἐμπνύθη ἀντὶ ἀμπν- ἐν Ἰλ.ε.697.

ἐμποδία μτν. ἐμποδίων, κώλυμα· Ἐπιφρ.Φιλοσ.1,4.

ἐμποδῶ μτν. ἐμποδίζω, εἶμαι ἐμποδίων εἰς τιν· Ἀπολλ.Διδασκ.Ἐπιφρ.172,2 ὄμ.μ.

ἐμποδίζομένως ἐπιφρ. μτν. παθ. ἐνεστ. τοῦ ἐμποδίζω, ὡς ἐν δεσμοῖσι με ἐμπόδιοι· Πλάτ.Κρατ.415C τὸ ἰσχυρομένως καὶ ἐμποδίζομένως πορεύεσθαι.

ἐμποδίζω κ. μιν κ. νεώτ., ὄρη. κ. μπόδιω κ. μπόδω, ὄρη. μέλλ. -ιῶ κ. μτν. -ίω, παθ. μέλλ. -ποδισθησάμενος ἢ ἰσὺ μέσ. τ.1-1-ισομαι, παρσκ. -ποδιστομαι, θέτω τοὺς πόδας εἰς δεσμῶ, ὄρη. δεσμεύω· Ἡρ.4,69 ἐμπόδισσαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω ἀπέναντι· κ. παθ.· Ἡρ.4,60 τὸ μὲν ἰρήνην αὐτὸ ἐμπροσθημένον τοῦς ἐμπροσθητοὺς πόδας ἐσπίκει, Αλογ.Πρ.550· 2) γεν. ἐναντιοῦμαι εἰς τιν, ἀπαγορεύω, παρακώλυμα, κώλυμα· Πλάτ.Κρατ.419C καὶ ἡ γὰρ ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι, Ἰσοκρ.Ἐπιστ.4,11 ἐμποδίστην... πρὸς πολλὰ τῶν πραγμάτων, Αλογ.π.3,223, Ἀριστολ.Πολιτ.1341α,δ δεῖ τὴν μάθησιν αὐτῆς μὴ ἐμποδίστην πρὸς τὰς ὑστερον πράξεις, Γρυν.μτφ.Αλογ.ἔπι. 14 τῶν θεῶν τὸ γένος νὰ τιμῆς δέν σ' ἐμποδίσκει, κ. παθ.· Σοφ.Φιλ.432 κατ' ἄσφαλ γυνάμει... ἐμποδίσκειται θαρᾶ, Πλάτ.Συμπ.183Α ἐμποδίζοιτο ἐν μὴ πράττειν οὕτω τὴν πράξιν, Ἰδοῦ.Σ.14,28, ὄρη. μτφ. ἐμπροσθημένω χωρῶν - ἀμπελὶ ἰαγρός, ἀμπελοκ. ἐνθα ἀπαγορεύεται ἡ δόσκησις· 3) μετὰ δοτ. πράγμ. γίνομαι ἐμποδίων, κώλυμα· Ἀριστολ.Ἠθικ.η. 1100b,29 ἐμποδίζοιεν πολλὰς ἐνεργασίας, αὐτ.Πολιτ.1299b,8 ἐμποδίσουσιν ἀλλήλους, Πολύδ.5,111,4 ἐμποδίζοντες ταῖς χορηγίαις ἢ ὄμ. μετὰ δοτ. πρσο.· Γεωμ.2,49,11 ἐμποδίσκειν ταῖς γενεαῖς ἢ ὄρη. μετ' αἰτ. πράγμ.· Ἀριστολ.Τομ.161a,37 ἐμποδίσκειν τὸ κινεῖν ἔργον ἢ ὄμ. κ. μέσ. ὀμ.· Φιλόστρ. 164 ἐμποδίσκειται δόσιν ἢ κ. νεώτ. ὄρη.· Πλάτ. Λοσ.210D, Ἀριστολ.Πολιτ.1288b,24 ὑπὸνδον ἐμποδίζοντος, -οὐδὲν ἐμποδίσκει· 4) ὄμ. πρὶς ἡμᾶς διὰ

του ποδός, πλατῖνω: Ἄριστ.Ἰνν.755 κέχνην ὡσερ ἐμποδίων ἰσχυράς | ἱέρατα ἐρμ. ἀρχ. λεξ. κ. σγλ. ὄρμωζις ἡ μασά.

ἐμπόδιος-ος(η) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τοὺς ποδάς τινός: Πλάτ.Ἐκείτ.201A τὰς ἄν ἐμποδίων γεγόμενον αὐτὰ φήσκει τὸ ζητούμενον. || ὄμ. ὁ καθ' ὅδον συναντῶμενος: Πλούτ.Ῥωμ.2 | καὶ τρέχει τὸς ἀπὸ γένους τοὺς ἐμποδίσους τύπτοιας. 2) ὁ ἀποτελῶν, ὁ παρουσῶν ἐμποδίων, κώλυμα, πρόσκομμα, μετὰ διατ.προσ.συνθ.ι Ἄριστ.Ἰσο.531 εἴ τι τοῦτ' ἐμποδίων σοι, Ἄριστ.ἩΝικ.1175b,2 ἐμποδίων ταῖς ἐνεργείαις. || μετὰ γεν. πράγμ.: Θεουκ.1139 ὡς μὴ ἐμποδίων εἶναι τὸ φήσιμα εἰρήνης. Πλάτ.Νόμ.832b. || κ. μετ' ἀπαρφ.: Θεουκ.131 ὄπως μὴ... ἐμποδίων γένηται θέσθαι τὸν πόλεμον ἢ βούλονταί. || ὄμ. ἐμπροσθ. [πρός τι· νεώτ. κ. εἰς τι]: Ἄριστ.Κόσ.399b,12 οὐδάρως ἐστὶν ἐμπόδιον... πρὸς τὸ θράν, Πολύδ.4,81,4 μέγιστον ἐμπόδιον... πρὸς τὴν ἐπιβολήν. 3) τὸ οὐδ. ἐμπόδιο(ν) ὡς οὐδ. (ἐνν. κώλυμ.), μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ἐμπόδιο, πρόσκομμα, ἀντίστασις, ἐνοχλοῦς: Ἰω.Μάνθ.Ἰστ.Μορ.51 | κατὰ τῆς συνειδήσεως ἐμπόδιον ἀνθεφθάνει. Παλαιμ.Τρισεύγ.73 γινά να μοῦ σταθῆ ἐμπόδιον ὁ κόσμος, Κατ.ΝΟΚωμ.1,4,62 τόσα στὸν ἐρμῶ κατὰ ἐμπόδια βόηκε, - ἐκέρθη πρὸ ἀνυπερβλήτων ἐμπόδιων. || νεώτ. στρατ. φυσικὸν ἢ τεχνητὸν κώλυμα πρὸς ἀναγίτησιν τοῦ ἐπ' ἐχθροῦ. || ὄμ. νεώτ. ὁρόμος μετ' ἐμπόδιον ὄληθ. ἀγώνισμα δρόμου, ἐν ᾧ παρεμβάλλονται ἔξιλανα ἢ ἄλλα ἐμπόδια πρὸς ὑπερβλήσιν.

ἐμπόδιοστατῶ νᾶπ. ἄ. ἐμπόδιοστατῶ βλ. λ. Ἰστασιμὸς ὡς ἐμπόδιον, ἀντίστασις, ἐναντιοῦμαι.

ἐμπόδιος-εως(η) Ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. ἐμπόδιος κ. πόδιση κ. πόδιση, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμποδίζω, παρακώλυσις: Ἐπιγρ. 2) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. ἡ μὴ ἐκτέλεισις τῶ ἀνάληψις ὄπο τοῦ πλοίου πλοῦ.

ἐμπόδιση-ατος(τῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐμπόδιση βλ.λ.ι: Πλάτ.Πολιτ.413D ἀδικία μὲν γὰρ δῆλον ὅτι ἐστὶν ὄντως ἐμπόδιση τοῦ διαίτησιν, Λιβάν.4,31 τὰς προόδους μέγιστον ἐμπόδιση ἡγούμενος. 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐμπόδιση βλ.λ.2.

ἐμπόδιση ἰοί κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐμπόδιση βλ. λ.: Ἀριστ.Ῥητ.1378b,18 ἐστὶν γὰρ ὁ ἐπιπρασμὸς ἐμπόδιση τὰς βουλήσων μὴ ἴνα τι αὐτῶ ἀλλ' ἴνα μὴ ἐκείνω, αὐτ.Τον.Ἰδα.15, Ἄρρ.Ἐπικτ. 4,4,15 ὅπου ἡ οὐποδ' ἐκεί καὶ ὁ ἐμπόδισημὸς, Ἰώσ. Α116,6,7, Σεκουῖνδ.Γινώμ.23 ἠδωνὰν ἐμπόδισημ.

ἐμπόδιση ἰοί μτγν. μον. κ. δημ. ὁ ἐμπόδιση βλ. λ.: Ἰώσ.Α17,10,3 ἐκέλευον μὴ ἐμπόδισηται εἶναι, Παλλῶδ.Λαστ.101B ὁ ἐμπόδισηται τῆς πάντων ἡμῶν ἀπωλείας Θεός, Διγεν.Ἀκρ.1042 τῆς τύχησ σου, υἱέ, ἐμπόδισηται ἐγένου.

ἐμπόδιση ἰοί(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐμπόδιση βλ.λ.ι, ὁ ἐμπόδιση, κωλύων: Ἀριστ.ἩΝικ.153b,2, ΠΔΜακκ.4,4 τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμπόδισητικῶν παθῶν, Μάρκ.Αὐρ.8,41 ἐμπόδισητὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς.

ἐμπόδιση ἰοί(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐμπόδιση βλ.λ.ι, ὁ ἐμπόδιση, κωλύων: Ἀριστ.ἩΝικ.153b,2, ΠΔΜακκ.4,4 τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμπόδισητικῶν παθῶν, Μάρκ.Αὐρ.8,41 ἐμπόδισητὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς.

ἐμπόδιση ἰοί(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐμπόδιση βλ.λ.ι, ὁ ἐμπόδιση, κωλύων: Ἀριστ.ἩΝικ.153b,2, ΠΔΜακκ.4,4 τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμπόδισητικῶν παθῶν, Μάρκ.Αὐρ.8,41 ἐμπόδισητὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς.

ἐμπόδιση ἰοί(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐμπόδιση βλ.λ.ι, ὁ ἐμπόδιση, κωλύων: Ἀριστ.ἩΝικ.153b,2, ΠΔΜακκ.4,4 τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμπόδισητικῶν παθῶν, Μάρκ.Αὐρ.8,41 ἐμπόδισητὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς.

ἐμπόδιση ἰοί(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐμπόδιση βλ.λ.ι, ὁ ἐμπόδιση, κωλύων: Ἀριστ.ἩΝικ.153b,2, ΠΔΜακκ.4,4 τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμπόδισητικῶν παθῶν, Μάρκ.Αὐρ.8,41 ἐμπόδισητὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς.

ἐμπόδιση ἰοί(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐμπόδιση βλ.λ.ι, ὁ ἐμπόδιση, κωλύων: Ἀριστ.ἩΝικ.153b,2, ΠΔΜακκ.4,4 τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμπόδισητικῶν παθῶν, Μάρκ.Αὐρ.8,41 ἐμπόδισητὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς.

ἐμπόδιοστατῶ-ἔω μτγν., νᾶπ. ἐμπόδιο- καθίσταμαι ἐμπόδιον, ἐμπόδιος ἦσα. ἐμβόδι, ἐμπόδιοστατῆ, ἐμπόδιων γένηται: Φιλ.1,186, Διογ.Λ10,95 οὐδὲν ἐμπόδιοστατῆ τὸν ἐν τοῖς μετὰρῶσι φαινομένους. **ἐμπόδιοστατῆ**-οῦμαι ἦσα. ἐμπόδιοστατῆ, βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλιεῖσθαι.

ἐμπόδιον ἐπιρρ. κ. νεώτ. [κτ. ἀναλογ. πρὸς τὸ ἐκπαδῶν] πρὸ τῶν ποδῶν, μέσα εἰς τὰ πόδια: Ἄρρ.1,80 κτείνειν πάντα τὸν ἐμπόδιων γινόμενον, Ἄριστ.Ῥητ.Σφ.247 μὴ που λίθας τις ἐμπόδιων ἡμᾶς κακὸν τι θράση. 2) ὁ μὴ ἐμπόδιων ἰοί ὁπότες: Θεουκ.2,45. 2) ὁ παρέων, παρούσων ἐμπόδιων: Ἄρρ.6,82 εἴτε οἱ ὁ θεός παροδῶσι εἴτε οἱ ἐμπόδιων ἔσθηκε, Αἰσχ.Πρ.13,Ἐὐρ.Ἰων.1047 οὐδεὶς ἐμπόδιων κείται νόμος. || ὄμ. μετ' ἀπαρφ.:

Ἄριστ.Ἐπρ.315 ἐμπόδιων ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ ἔλεγκσαι, Θεουκ.6,28,Ἐν.Ἰνν.11,13 τί ἐτι ἐμπόδιων τούτω μὴ οὐχί... ποιεῖν. || ἐμπόδιων ἐμὴ τινὴς ἐμπόδιω τινὰ ἀπὸ τινος: Ἐν.ΚΠ.8,5,24, Πλούτ.Θεμ.4 ἐμπόδιων εἶναι τοῖς Ἑλλᾶσι τῆς διαέξεως. || ὄμ. ποιοῦμαι ἐμπόδιων θεωρῶ ὡς ἐμπόδιον: Λυσ.13,88 ἐμπόδιων γούη ἡ δροκῆς ἡ συνθήκας... ποιήται, Ἐν.ΚΠ.4,2,46,Δημ.548 οὐτε θεὸς οὐδ' ὄσαν... ἐποίησάν ἐμπόδιων. 3) πρὸ ὄρθων, ἐμφανῆς, κατόρθος: Εὐρ.Φοῖν.706 ἂ δὲ ἐμπόδιων μέλιστα ταυθ' ἦκω φράσαν, Ἄνδοκ.4,10, Ἀριστ.ἩΝικ.1133a,3 Χαρίτων ἱερῶν ἐμπόδιων ποιοῦνται. || ἡ ἐμπόδιων παιδεία ἡ συνθήκη, ἡ καθημερινή, ἡ πρόχορος, ἐπιπόλιος: Ἀριστ.Πολιτ.133a,39 ἐκ τε τῆς ἐμπόδιων παιδείας παραχρῆσ ἡ σκέψις. 4) ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, πάραυτα: Πολέμημ.Μακροβ.Σάτ.5,19 παραδῶσι δὲ γεγόμενος τὸν θεὸν ἐμπόδιων τελευτῶ.

ἐμπόδιον ἐσφ. γρ. ὄντι ἐμπροσθεν βλ.λ.

ἐμπόδιος ἐπιρρ. μετὰ πολλοῦ πόθου, πολλῆς ἐπιθυμίας: Ἄνωθ.ΒΧρυσ.363,42.

ἐμπόδιος-εως(η) ἐμπόειν(η) ἡ παραγωγή, ἡ δημιουργία, ἡ παρουσίασις: Ἄρρ.Ἐπικτ.4,11,8 ἐμπόεισις δογματῶν, Δίων Κ37,16 μαθητῶν τῆς ἐμπόεισιν αὐτῶν ταῦτην. 2) [ἐμπίεσθαι] ἐγερεσις ἀτιώσεως, ἀπατήσεως: Πλάτ. ἄρουρα καθαθαί ἀπὸ πάσης ἐμπόεισεως.

ἐμπόδιος-ἦ-όν ὁ παράγων, ὁ δημιουργῶν, ὁ προκαλῶν: Ἀριστ.Μεταφ.1025a,4 καὶ ὁ ἄλλοις ἐμπόδιος τὸν ποιοῦντων λόγων, Σέξτ.Ἐνφ.Μαθ.7,191 ἐμπόδιος παθῶς, Κλήμ. Ἀλ.Παίδ.1,143.

ἐμπόκιλλω μτγν. ποικίλλω ἐντός, ἐναρῶμαι, κεντῶ: Πλούτ.Τιμ.8 στεφάνου ἐχουσα καὶ νίκας ἐμπόκιλλήμενος, Χρόν.Ἰ.Ε.214 ἐμπόκιλλήμενος τῆς φιλόδοτης καὶ μέρου καὶ δαριστύος, Πολύδ.10,43 ἀνθε ἐντεποικίλλω.

ἐμπόκω-ον μτγν. κ. μον. ὁ συνεπαγόμενος ποιητῶν, ἀείδησιμος: Σουῖδ. ἐμπόκωσις, ἐνοχος ποιητῶν, καὶ ἐπ' οἷς ἡμάρτε δούς τιμωριῶν: Στίχ. Ἄνωθ.λ.Στοβ.Ἄνθ.1,439 ἀφροδίτησ ὄρκος οὐκ ἐμπόκωσις, Κορνοῦτ.Φιλό.Θε.24.

ἐμπόκω-ον μτγν. κ. μον. ὁ συνεπαγόμενος ποιητῶν, ἀείδησιμος: Σουῖδ. ἐμπόκωσις, ἐνοχος ποιητῶν, καὶ ἐπ' οἷς ἡμάρτε δούς τιμωριῶν: Στίχ. Ἄνωθ.λ.Στοβ.Ἄνθ.1,439 ἀφροδίτησ ὄρκος οὐκ ἐμπόκωσις, Κορνοῦτ.Φιλό.Θε.24.

ἐμπόκω-ον μτγν. κ. μον. ὁ συνεπαγόμενος ποιητῶν, ἀείδησιμος: Σουῖδ. ἐμπόκωσις, ἐνοχος ποιητῶν, καὶ ἐπ' οἷς ἡμάρτε δούς τιμωριῶν: Στίχ. Ἄνωθ.λ.Στοβ.Ἄνθ.1,439 ἀφροδίτησ ὄρκος οὐκ ἐμπόκωσις, Κορνοῦτ.Φιλό.Θε.24.

ἐμπόκω-ον μτγν. κ. μον. ὁ συνεπαγόμενος ποιητῶν, ἀείδησιμος: Σουῖδ. ἐμπόκωσις, ἐνοχος ποιητῶν, καὶ ἐπ' οἷς ἡμάρτε δούς τιμωριῶν: Στίχ. Ἄνωθ.λ.Στοβ.Ἄνθ.1,439 ἀφροδίτησ ὄρκος οὐκ ἐμπόκωσις, Κορνοῦτ.Φιλό.Θε.24.

ἐμπόκω-ον μτγν. κ. μον. ὁ συνεπαγόμενος ποιητῶν, ἀείδησιμος: Σουῖδ. ἐμπόκωσις, ἐνοχος ποιητῶν, καὶ ἐπ' οἷς ἡμάρτε δούς τιμωριῶν: Στίχ. Ἄνωθ.λ.Στοβ.Ἄνθ.1,439 ἀφροδίτησ ὄρκος οὐκ ἐμπόκωσις, Κορνοῦτ.Φιλό.Θε.24.

ἐμπόκω-ον μτγν. κ. μον. ὁ συνεπαγόμενος ποιητῶν, ἀείδησιμος: Σουῖδ. ἐμπόκωσις, ἐνοχος ποιητῶν, καὶ ἐπ' οἷς ἡμάρτε δούς τιμωριῶν: Στίχ. Ἄνωθ.λ.Στοβ.Ἄνθ.1,439 ἀφροδίτησ ὄρκος οὐκ ἐμπόκωσις, Κορνοῦτ.Φιλό.Θε.24.

ἐμπόκω-ον μτγν. κ. μον. ὁ συνεπαγόμενος ποιητῶν, ἀείδησιμος: Σουῖδ. ἐμπόκωσις, ἐνοχος ποιητῶν, καὶ ἐπ' οἷς ἡμάρτε δούς τιμωριῶν: Στίχ. Ἄνωθ.λ.Στοβ.Ἄνθ.1,439 ἀφροδίτησ ὄρκος οὐκ ἐμπόκωσις, Κορνοῦτ.Φιλό.Θε.24.

τασκευάζονται υπό το τεχνίτη: "Αριστφ.Όρν.1301 τους χελιδών ης τις εμποιομένη η ηννέλοφ ή χην τίς η περιεστέρη" 2) διαμορφώ, σχηματίζω: Ξεν.Κιν.5,20 εμποιούστας ηγεσιν ηχη η πατουντες και κωμυντες ηχη επί των αυτών ηνών" 3) κυρ. επί κρημών, παραοχή παρεβάλλων, διασκευάζω τή ηνγισιν διά προσθήκης θνείνου πνός: "Ηρ. 7,6 επί αυτόφωρ άλοός . . εμποιας ες τά Μουσαίου κρημών" κ. παθ.: άιων.Άλ.Ρωμ.4,62 κρημόη εμποιοιμένοι τους Ξιδάλλοις" || γεν. παρ. ρεμβόλλω: άντιθ. έλαγέρω: "Επιγρ." 4) παράγω, δημιουργώ: Πλάτ.Πολ.371D ή κρηία καπήλω ημίν γενέσιν εμποίει τή πόλει, Ίσοκρ.9,47 και θάνατον τωσαύτην ηνεποίησεν ώστε πολλούς φοβερισθαι τον πρότερον καταφρονηόντων αυτής" || ειδ. επί καταστάσεων της ψυχής, εμβόλλω, δημιουργώ, κέρνω να γεννηθώ, μετά δατ. προσ. (νεώτ. ες τινα): Θουκ.481 έπιθυμια εμποισιν τους Άθηναίων ημυμάγια ες τους Λακεδαιμονίους, Πλάτ.Φαιδ.115B κακόν τί εμποίει τας ψυχας, Ξεν.ΚΠ.1,6,19 έπίδησας εμποισιν ανθρώποις, Μηνσιδ.3,9 Συναξ. και έδαδοικαι, μήποτε θειλαν αυτώ εμποισαί το νεαρόν, εμποίει φθόνον - κατάληξιν εις πάντας" || άυ. άνευ δατ.: Πλάτ. Πολ.351D μέσος εμποισιν όπου άν ένώ, Ξεν.Ήρ.8,4 γαρών εμποιοισθι γενιστήν, άιμ.342, Άριστλ.ΗΗΚΗ.112α, 22 εμποισιν ηδονήν,Ευφορ.ών.Νών.1,70 ταραχή η θλιτών εμποισιν" || άυ. μετ. άπαρφ. άντι άιγ. εμβόλλω εις τον νοόν των τήν ιδεών, την ηεποιοισθιν ότι: Ξεν.Οικ.21,7 εμποισιας τας στρατιώταις ακολουθητόν είναι" || άυ. έπος, του ώς: Ξεν.Άν.2,6,8 Ικανός δέ και εμποισιας τους παρόντων ώς ηκιστών ειη Κλέαργος" 5) γεν. επιφωρα, προκαλώ: "ηπ.Διατ.16 όδώνων . . εμποιοισιαι, Θουκ.2,51 τον πλείστον φθρόν τούτο έννοεισιν, Ίσοκρ.4,168 πολέμιας και άστρατες ημιν αυτοί εμποισιν, Άριστλ.Φυσ.250b, 26" 6) μετ. -ομας αντίοιοιμας βλλ., έγειρω έδωσας άπαιτώ, μετά γεν.: Πά.Έσθρ.1,5,38 και εκ των κρηών αι εμποιούμενοι κρηωσών, Πλάτ. τον..εμποιοσόμενον του πεπραγώνω καμήλω.

εμποκος-ον [πόκος] πάπ., επί των προβάτων, άκατος, άκούρευτος / Πάπ.

εμπολαίος-α-ον κ. μον. ό άνθρω εις τό εμπορίον, έπιθ. του Έρωδ ώς θεού του εμπορίου: Άριστφ.Άχ.βίό Έρωδ έμπολαίος τών γυναικω, τάν έμάν ούτω μ' αποδούσας, Ειδ.Πιν.20,24 εμπορευτικός και εμπολαίος και κερβάσιος.

εμπολαίριος-ον ό άνθρω εις τον πόλεμον Σουιδ. εμπολέμια, τό εις πόλεμον έπιπέδεια και εδωκασία: "Ηρ.6,57 ταύτα μεν τό εμπολαίριον, άιων Κ.42,48 τους εμπολεμιας θεοις Κερόντων" 2) ό άνθρω στρατεύομεν ηλικια: Πλάτ.Νομ.7,35E χωρίς δέ τους ηπείας τριών ά' έφεξης τούτους πάν όσον εμπολαίριον" || τό ούδ. πλθ. εμπολαίρια κλάδος της στρατ. άπρτασις: άστ.756α" 3) ό πολεμικός: άιων Κ.59,40 τά . . εμπολαίρια έβη.

εμπολαίριος-η-ο[ν] κ. νεώτ. κ. άιμ. ό εμπολεμικός βλλ.: "Ησ. εμπολεμιας, τό εις πόλεμον έβθετα" 2) νεώτ. κ. άιμ. ό έν πόλμω εύρησκόμενος, ό διεζάγων πόλεμον: εμπολαίρια κρητή" || τό άστ. πλθ. εμπολαίριοι: οι ηληθεύοντες τον εμπολαίριον συνηνήθησαν" || εμπολαίριος καταστασις ή έθις κρηάτος πνός διεζάγωντος πόλεμον κ. μετ. έξθρότης, διδάστας" || εμπολαίριος δύναμις του συντάγματος, ό έν καιρῶ πόλεμου άριθμός των άνδρών του συντάγματος.

εμπολαίριος-εις [ο]ι μετ. εμπορος, πραγματευτής: "Φαν.έν ΑΠ 6,304,2 άκτιατα καλαμηκτά, πατ έζρον έλθ' από πέτρας και με λάδ' . . εμπολαίρια.

εμπολαίω ίων. κ. μετ. τ. του εμπολαί-ώω) βλλ.

εμπολή [η]ι, άιμ. κ. έμπολη, άικ. ηνπολά, έμποληνα, έμπορευμα: Πινδ.Π.212ς, Άριστφ.Άγ.930 ένδασον τῶ έτῶω καλός την έμπολήν . . όπως καταέρη, Ξεν.Έλλ.51,23 όλκάσας γεμοσάσας . . έμπολής" || άυ. κ. μετ.: Ειδ.Υφιστ.4,187 μέλεον έμπολής" || άυ. κ. πλθ. πραγματίζω, έμπορευματα, έμπορικα εδῆ: "Επιγρ." 2) έμπορίον, ώνή: Ειδ.Π.111 Γαχρησάσ δέ δ' έμπολής νάσον βάρβαρον ήθρων, Ξεν.ΚΠ.6,2,39 ει δέ τις κρηάτων προσβείσθαι νομίζει εις έμπολήν" || άυ. κ. πλθ. άποστολή πραγματειών: Σοφ.ά.η.π.202, Άνθ.2,425 λεπταίς επί ροπασιν έμπολής μακρός άεί παραρρητιοντες" 3) τό έκ του εμπορίου κέρδος: "Επιγρ. άναθόμεν τῶ Άσκιωσάτῶ τας έμπολας τών άθρών, Πολιάφ.46,3" || ειδ. τό κέρδος των όρνων και των πορνόδοσκῶν: Άρτεμ.1,78 δεγόμενα έμπολας και άραβείσθαι και μιγαείσθαι άιων Χρ.Λόγ.77,2 πορνόδοσκῶ δέ ού κερδωλαυτεράν τε και άμεινον πρῆς την έμπολήν μόνον έπειν τοτό τό θνιδιοσ, άιων Κ.79,13" 4) άιμ. κ. έμπολη άνομοια προς διοχτευσιν ούδατος" 5) άυ. άιμ. πρότερον άνομοια τοίχων κρησιμωσας δέ διαθασιας πρῆς εις όσον.

εμπολάημα-ατος [το] κ. μον. έμπορευμα, φορτίον ηλοιοσ, μετ.: Σοφ.Τρ.538 κέρην . . παρσειδόμεγμας . . λωπθόν εμπολάημα τής έμης φρενός" || έν τῶ πλθ. πραγματίζω, έμπορευόμασ: Ειδ. Χωλ.137 έκφρατες: φῶς γάρ εμπολάημασιν ποίει" 2) τό έκ του εμπορίου κέρδος: Θεοφ.Χορ.6,9 τους τόκουσ τοσ από του εμπολάηματος" || άυ. κ. μετ.: Ειδ.Πιν.315,2 ψυχής ού φιλικῶ νεοουόσας εμπολάημα.

εμπολαίσιος-ης [η] μετ. ή έμπορια, άγοραπωλησία: Πολυδ.3,24 ε πρῆς εμπολαίσιος, άλαχη" 2).

εμπολαίτιος-ή-ών ό άγοραστής: Σοφ.Φι.417 άμυπολαίτιός Σισύφου Λακρηνί Ιδ υίός του Σισύφου ό δ' άγοράσος περιελών εις τον Λαερτιόν.

εμπολαίος μετ. περιλάβδωνα εντός της πόλεως: άιων.Άλ.Ρωμ.21 πρός έτέρω των ημπολοισιμένων τῶ Ρώμω λόρων 2) [πόκος] προσαρμόζω εις τον πόλον: Πτολ.Μαθ.8,3, Προκλ.Υποτ.6,7.

εμπολαίειν [το] "Επιγρ. κ. νεώτ. κώος τιθέμενος εις τό κέρρον των σπονδών των κρηών, και άμφοτέρας αυτών τας έθρας και διαπερωμέματος υπό σπηροφθην του ένος σπονδούλο επί του έτέρου κρηῆς της τελείας αυτών προσαρμόζω: "Επιγρ.

εμπολαίρια-είω μετ. πολεμικός εντός τινος τόπου: Πά.Σοφ.Σειρ.50,4 ένισχασασ πῶλον εμπολαίριασται κ. παθ.: Στραδ.16,2,9 καταφωσών εις αύτην και εμπολαίριασθείς υπό Κασσίω.

εμπολαίσιος-ως [ο,η] ό άνθρω εις την πῶλη ή την πολίτειαν, άστός: Ειδ.137" 2) αμυπολής: Σοφ. ΟΚ 1156 σοι μεν εμπολήν ούκ άντα.

εμπολαίσιος-ως [η] μετ. ή στερεώσις του πόλου: Πτολ.Μαθ.2,95,34 τά τρημῆτια των εμπολαίσιων.

εμπολαίσιος-εως [η] μετ. τό άνθρω εις τας ηω πολιτείας, έγεν πολιτική δικαιοσύνασ: Γερμ.Α.43α.

εμπολαίτιος είναι πολιτής, κωτάβη που πολιτικά δικαιοσύματα: Θουκ.4,106 οι πολλοί και άκατανετες άλλοιότεροι ένένονον τῶς γνήθιας άλλως τε κ. παθ. εισοικίζομαι, γίνομαι πολιτής: Ίσακρ.5,5 άπολάμείσας τους εμπολαίριον ένθενασ, Πολυδ.5,9,9" 3) μετ. ενδομοριας νομιας: Ίσα.Α17,10,6 άφωσάση ένεπολαίσιεσ τῶ έθνω, Φιλίστα, Άποκλ.5,36 τῶ εμπολαίριονέμας ήθωνάσ τῶ Ρώμω" || άυ. κ. μετ.: Ίουλ.Λόγ.4,157,6 εμπολαίτεσθαι τῶ βίω" 3) συζητώ, όμιλώ περ' πολιτικῶν μετά τινος: Κιττ.Άτ.7,7,7 εμπολαίτεσθαι βίω" 4) άντι. εδωσω, μεταφωσάω: "Ηράκλειτ. Άλληγ.69 εμπολαίτιεσκ άκωλασάσιν έν ούρανώ, Βασιλ.Όμ.11.

εμπολιτογραφω-έω μετ. πολιτογραφώ που.

ἔγγροφω ὡς πολιτὴν, ὡς μέλος : Βίβακχ.Νεωτ 71,24 τῆ τῶν Χριστιανῶν αὐτῶν ἔμπολιτογραφία· αἰ ἐκκλησία κ. παθ. : Καλλίν.Βί. Αγ. Υπατ.3,14.

ἔμπολο (ἴδ) ὄχη. κ. ἔμπολο· ἕκαστον σύμβλημα κλισιαῖων ὄμοιο συστραφωμένων πλάσι ἀποτελεσθῆσθαι : Κορινθ.ΑΓΩ.ἄρ.35 ἑλπίσοντας τὸ ναύκλιον παύ ἄστρη· τὰ ἔμπολα μίξ γοῦμενας.

ἔμπολος (ἴδ) κ. νεώτ., ὄχη. κ. ἔμπολα (ἴδ) ἔμπορος, ἐπίθετον τῶν διασκόρων· πρβλ. ἔμπολαῖσι : Παυλ.7,15

2) ὄχη. συνβλ. οὐδ. μικρά στενή δόδος, ὄμοιος, στενοσοκάκι : **ἐπιαξέ κατῶν σπῆτι σ' ἕνα ἔμπολο**· πρβλ. στενωπόδι.

ἔμπολος (ἴδ) ἰδίτης (ἴδ) νεώτ. ἡ ἰδιότης καθ' ἣν ἐπι μέρους τοῦ φωτός, ἀποστημιένου ἐκ τοῦ μητρικοῦ ἀτόμου, ἐμφανίζονται ρίζαι καὶ βλαστοί.

ἔμπολῶ-ῶς κ. νεωτ., ἰων. κ. ἠγν. -ῶ, παρακ. ἡμιόλω, μέλλ. -ῆσω, ἄρ. ἡμιόλῃσα κ. ἐνεπόλῃσα, παρακ. ἡμιόλῃσα κ. ἠγν. ἡμιόλῃκα, ἰων. παθ. ἠγν. ἐνεστ. ἡμιόλωμενος πρβλ. ἄρ. ἡμιόλῃθην, παρακ. ἡμιόλῃθαι κ. ἰων. ἡμιόλῃθαι λαυθῶνα, κερδαῖων ἐμπορευόμενος : Ξεν.Αν.7,5,4, Ἰσαί.88,26 ὄνον, ὄπῶρας, ἐξ ὧν ἐνεπόλῃσαν τετρακισχίλιας ἰ δραχμὰς || ὄμ. σμ. μέσ. ἀπαξ π. 'Ορ. :

'Οδ.Ο 456 ἐν νηὶ γαλαρῶν βίσιον πολὺν ἔμπολόωντα || ὄθ. φέρω, ἀπερώω : Σοφ.Τρ.93 καὶ γὰρ ὑπέρω τὸ γ' εὐ πρᾶσσειν, ἐπεὶ πόθοιοι, κέρδος ἔμπολῶ || κ. μτφ. κερδαῖων, κῆματα : Γρηγ.Νοῦς.2,210 δόξαν ἡμιοληκότα

2) ἐμπορεύομαι : Σοφ. Αντ.1037 ἔμπολάτε τάδε Σάρδεις ἡλεκτρον **3)** ἀνοῦμαι, ἀγοράζω 'Ἦσ. « ἐμπολήσαντες, πρῆμονοι, ἀνησόμενοι » : Σοφ. Εἰ 1025 σὺ δ' ἔμπολήσας ἡ ταχῶν μ' αὐτῷ σι-δῶς Ἄριστ.Εἰρ.367 ἀλλ' οὐδὲν ἡμιοληκότα πω, οὐδ' ἀλαφ' οὔτε τυρῶν κ. παθ. : Σοφ.Τρ.250 οὐκ ἐλευθεροσ ἀλλ' ἔμπολῃθεις || ὄμ. σμ. κ. μέσ. :

Εὐρ.Κρ.7 λαθραῖαν ἔμπολωμένη Κόρινθ **4)** ἐπιφωλόομαι τὴν φυκὴν κατὰστασὶν τινος, ἵνα κερθῶσ ἡρώματα : Σοφ. Αντ.1063 ὡς μὴ ἠπολήσων τοσὶ τὴν ἔμην φρένα **5)** ἀπολ. ἐμπορεύομαι, παλῶ, κόμην πώλων : Ἀριστ.Εἰρ. 1201 νυνὶ .. πενήτακος δραχμῶν ἔμπολῶ, αὐτ. Θεσμ.452 οὐκέτ' ἔμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἡμίον **6)** μτφ. πρᾶτῃ ἡ κατορῶ, τελειῶ τὴ ἐπιτυχῶς : Αἰσχ.Εὐμ.63 ἀπὸ στρατείας γὰρ νιν, ἡμιοληκότα τὰ πλείστ' ἀμείνονα **7)** ὄμ. τελειῶ, λαυθῶνα τὸ κέρδος, ὄπερ ἐπιθυμῶ : Σοφ.Α1.978 ἀρ ἡμιολῃσας ὤπερ ἡ φάτις κρατεῖ **8)** ἄρῶ, ἀροῖμαι : Ἐπιγρ. δᾶπεδον ἔμπολευμένω **9)** ἰατρ. ἔχω βελτίων : Ἰνπ.Νοῦς.4,31 κἀλλίον ἔμπολήσει **ο ἀνθρώπος 10)** 'Ἦσ. ἐμπολόωντ' ἐνεβάλλοντες.

ἐμπομπέω ἠγν. βῆαι ἐν πορῶ, ὄθ. μτφ. οἰωνίζομαι, ἀλασάνομαι, κομιάζω ἐπὶ τινι : Λοικ.'Απαδ.10 τῷ Εὐαγγελίῳ κατεγέλα μᾶτῃ ἐμπομπέσαντος τῆ κιθάρῳ, Δίωκ.77,5 || κ. ἀπολ. : Κλημ.'Αλ.Παιδ.11,296 τὰ τε ἀργυρῶματα, μεθ' ὧν ἐμπομπέομαι, ἀπειροκόλως ἐν τοῖς βασιλαιοῖσι προτίθεισι.

ἐμπονῆμα-ατος (ἴδ) ἠγν. κ. μων. τὸ διὰ τῆς ἐργασίας ἀποκτηθῆν : Νικηφ.Φωκ.Νεαρ.5,322,12 μὴ ἀποστερηθεῖσαι τοὺς ἡρακατόμας τῶν ἰδίων ἐμπονημάτων || εἰδ. ἡ διὰ τῆς ἐργασίας ἐπιτευχθεῖσα γεωργικὴ βελτίωσις : Ἰουστ.Νεαρ.64,1.

ἐμπονίος (ἴδ) ἔσφ. γρ. τοῦ ἐμπονίου βλ.

ἐμπονος-ον ὁ ὀνομαζόμενος τὸν πόνουο : Ποιητ. η.2,χολ.'Ἠφοστ.286ς ἀρετῆς ἔργα φέρει ἐμπονος ἡδὲ, 'Εξεκ. Ἐργ.208 ἐμπονοὶ κόπω || τὸ ὄνομα τὸ ἐμπονος ὡς οὐα. ἡ εἰς τοὺς πόνουο, τοὺς κόπους ἀνάγκη : Ἰνπ. Ἀρ.12 τὸ ἐμπονον καὶ τὸ θυμοκίβδης οὐκ ἄν δόξαναι ἐν τοιαύτῃ φάσει ἐγγίγνεσθαι **2)** ἐπίνονος, κοπιώδης : Ἀρετ.Χρον.Παθ. 1,9 τὰ ἔμπονα, ΠΑΜΑΚΟΝ,3,128 ἐκ δὲ τῆς .. ἐμπονον τῶν ὄλων συναγομένης κρακῆς.

ἐμπονῶ-ῶ ἠγν. πονῶ, ἐργάζομαι ἐν τινι ἡ εἰς τινι : Ἀλκίφρ.3,25 ἀργεὶ δὲ ἡ γῆ τὸν ἐμπονοῦντων, Σωζῶν.18 μεταλλάξας ἐμπονεῖ **2)** μετ' αἰτ. ἐπεξεργάζομαι, συμπληρῶ, τελειοποιῶ : Γαλ. 4,760 ἐμπονεῖν ὀνειράων.

ἐμπονάς ἐπίρρ.-ἠγν. κ. μων. μετὰ πόνουο, κόπου : Βί. Ἐπιφραν.2,321 ἔμπονάς ταῦτην ἠ γῆν ἠ γεωργῶν, Θεοδοσ.Διάκ.'Ακρ.2,13 στενάθξας ἐμπονάς ἐξ ἐμῶντων **2)** ἐπιμελῶς, προσεχτικῶς : Βί. Ἐπιφραν.2,321ς ἐπαιδεύων αὐτὸν ἐμπονάς τὸ πῶν νόμουο, αἰτ.324C.

ἐμπονάκος (ἴδ) ὄχη. ὁ ἐμπορευόμενος μικρῶν ἐμπορεύματα, μικροπώροτος : Διαχοφ.Παλλῆ.108 πάσο τὰ σθεδερικά ; ρῶπτος κ. ἴνας ἐμπονάκος.

ἐμπορεῖα (ἴδ) ἠγν., νεώτ. κ. ὄχη. ἡ ἐμπορία βλ.κ. : Εὐσέβ.52 ἡ πολιτμήτοσ ἐμπορεῖα τοῦ ναυποτῶ φωτόσ || ὄχη. κ. ἐμπορικὴ ἐπιχειρήσις/λασκαρ.Μυστ.50 προσήμιεν τὸ παιδίλ. καθὼς προσημιεν καὶ τὴν ἐκαστὴ κάθε ἀλλοσ τοῦ ἐμπορέιασ.

ἐμπορεῖον (ἴδ) κ. νεώτ. τὸ ἐμπορῖον βλ.ἠ || Ἀριστ.Οικ.134Β,21.

ἐμποροπρῆτορος (ἴδ) νεώτ. ἐπίπρῆτος ἐμπορός, ὁ ἀναλωθῶν κατ' ἐνόλην ἐμπορόν τὴν διεξαγωγὴν ἐμπορικῶσ αὐτοῦ ὀδοπέδοσ.

ἐμπορέση (ἴδ) ἠγν. κ. ὄχη. ἡ δυνάμις. 'Ερωτ. 8308 ἐδεῖχνη τὴν ἐμπορέση τὸ ἀγαπήσ τὴ μεγάλην || γεν. ἡ κατάσταση : Φορτουάντ 39 γεν. ριζήτας ποίεσ εἵμασε καὶ τὴν ἐμπορέση μασ.

ἐμπορεύεμα-ατος (ἴδ) κ. μων. κ. νεώτ., ὄχη. ἐμπορέμα πᾶν φυσικὸν ἡ τεχνικὸν προϊόν, ἐσφ' οὐ διενεργηται ἀγοραπωλήσια : Ξεν.Προσ.3,4 καὶ πλοιασ καὶ ἐμπορεύεμασ ὤφελαι τὴν ἁλίω, αὐτ. Ἰερ.9,4, Τζεκ.Χιλ.5,78 τὸ ληστρικὸν ἐμπορεύεμα **2)** 'Ἦσ. « πρᾶγματις, ἐμπορεῖα ».

ἐμπορευματογνώσις (ἴδ) νεώτ. ἡ ἄσκησις καὶ ἡ δεξιότης περὶ τὴν ὄρθην ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν ἐμπορευμάτων.

ἐμπορευματολογία (ἴδ) νεώτ. γνώσις, μᾶθησις, πρᾶγματις περὶ τῶν ἐμπορευσιῶν προϊόντων.

ἐμπορευματολόγος (ἴδ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἐμπορευματολογίαν ἀσχολούμενος.

ἐμπορεύομαι κ. μων., νεώτ. κ. ὄχη, μέλλ. -πορεύομαι, ἄρ. σ' ἐνεπορεύθην, μέσ. ἄρ. σ' -ευσάμην πορεύομαι, ὀδεύω, ταξίδεω : Σοφ.ΟΤ 456 ἔξηνη ἐπι .. γατίαν ἐμπορεύεται, αὐτ. Ἠλ.405 ποι δ' ἐμπορεύωσ, Ἀριστ. Αχ.754 ὄκα μέν ἐγὼν τᾶνθθεν ἐμπορεύομαι || ἀπολ. περιπᾶσι : Ἐπιγρ.π.'Αθῆν.3,91C πεζῶ β' ἐμπορευοῦνται μόνου **2)** περιηγοῖμαι, ταξίδεω χάριν ἐμπορίου ἡ ἐργασίας : Πλάτ.Νόμ.952Β χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι ἔτους ὤρη πέντονται πρὸς τὰς ἀλλας πόλεις, Χίλων 5 Ἀρχηλοῖος ὁ Ἀθηνοσ ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον **3)** μτφ. ἐχθρικόσ ἡ κοκῶς πορεύομαι, φερόμαι κατὰ τινος : Ἰνπ. Τέχν.3,4 ὁ παρῶν λόγος τοῖς ἐξ Ἰηρτικῶν οὕτως ἐμπορευόμενοισ ἀνταχθεῖται **4)** κ. νεώτ. κ. ὄχη. εἶμαι ἐμπορος, ἀσπῶ τὸ ἐπαγγέλιμα τοῦ ἐμπορός : Θεουκ.7,13 εἶσθ δ' οἱ καὶ αὐτοῦ ἐμπορῶμενοι ἀνδρόπαθοσ, Ξεν.Προσ.3,3 καὶ διὰ ταῦτα πλείους τε καὶ ἴδιον ἐμπορευοῖντο, - ἐμπορεύεται ὁ ἀδελφῶσ μου εἰς τὸν Πειραιᾶ **5)** ὄμ. νεώτ. ἀγοράζω καὶ πωλῶ τιν, ὄπως κερθῶσ ἐκ τῆς πωλήσιωσ : ἐμπορεύομαι ἔλαια - ὀνον - σιστον || ὄμ. νεώτ. κ. ἡ μτφ. ἐμπορευόμενος (ἴδ) ὡς οὐα. ὁ ἐμπορος || ὄμ. κ. νεώτ. κ. ὄχη. μετ' αἰτ. ἐνεματῆλοομαι πρὸς χρηματισμόν : Βίβλ. Γεν.34,21 οἱ ἀνθρώποι οὗτοι εἰρηνοὶ εἶσι, μεθ' ἡμῶν οὐκείτωνσ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐμπορευθεῖσασαν αὐτῶν || κ. νεώτ. κ. ὄχη. συνβλ. ἐπὶ κωκοῖθουσ ἐμπεκαλλέσιωσ γυναικῶν : Ἀθῆν.13,569P Ἄσπασια ἡ σωματικὴ ἐνεπορεύετο πλάθῃ καλῶν γυναικῶν, - ἐμπορεύεται τὴν κόρη τῆς || κ.

μῦθ. : Φιλ.2,486 ἐμπορεύεται τὴν φιλοσοφίαν, -ἐμπορεύεται τὰ λέρα καὶ τὰ δαῖα || ὁ μ. ὄμ. κερδοσκοπῶ ἐπιτόμιος : αὐτ.2,536 ἐμπορεύεται τὴν ἄληθιν τῶν δικαστῶν 5) μετ' αἰτ. πράγμ. εισάγω : Πλάτ. Ἐπ.313E, Διογ.Λ.7,2 πορρωρᾶν ἐμπορευόμενος ἀπὸ τῆς Φοινίκης, Λουκ.Νηφ.1 εἰχόμενος ἐν τῷ γλεῖφω γλαυκάς ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος, Εὐστ.Περ.261,88 χειροτάσιαν ἐμπορευόμενος 6) μῦθ. διαγω, περνώ : Εὐρ.ἀπ.812,6 δαίταν ἄντιν ἐμπορεύεται 7) μετ' αἰτ. πρῶσ. ἐξαπατῶ πρὸς ἐπιδοῦμαι κέρδους μου : Κδ Πέτρ.2,2,3 καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὁ μὲς ἐμπορεύσονται || ὁ μ. κ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἀπαταλῶς ἐνεργῶ : Παλδβ.38,4,10 καὶ πολλὰ πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύω καὶ μεθοδεύωμενος ἔκινει καὶ παρῶμενε τοὺς ἄλλους.

ἐμπορεύσιμος [-η-ο-ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνατόμενος νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ἐμπορίου, ἀγοραπωλησίας : ὅλοι ἐμπορεύσιμοι || τὸ αὐτ. τὸ ἐμπορεύσιμος ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπορευομένου.

ἐμπορευατικός-ή-ον ὁ ἀνίκων ἐπὶ τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικός : Πλάτ. Πολιτ.290A, τῶν ἄν τῶσθε τίς γε τῶν ἐμπορευτικῶν, Μάξ.Ίδρ.36,2

ἐμπορευτικός-ή-ον μῦθ. ἐμπορευτικός Πλν.Φι.13,12

ἐμπόρια [ή] κ. νεώτ., ἰων. -ἱη τὸ ἐμπόριον, ἴδ. τὸ διὰ θαλάσσης : Ἡσίοδ. Ἐργ.646 ἐπ' ἐμπόριον τρέφας ἀεσίφρονα θυμόν, Ὀυκ.1,2 τῆς ἐμπορίας οὐκ ὀφείη, Πλάτ. Πολιτ.371A ἐάν κατά θαλάσσαν ἡ ἐμπόρια γένεται, -ὁ κ. ἐμπόρια στήου-βαθυβάκος || ὁ μ. κ. αὐτ. ἐμπόριον κ. ἄπ. -αν γάρ ἐμπόριον : Ἡρ.3,139 καὶ ἄλυτον ἀπικόντο . . οἱ μὲν κατ' ἐμπόριον, οἱ δὲ τινες . . θηλαί, Ἰσακρ.17,4 ἔξεμψεν ἄμα κατ' ἐμπόριαν καὶ κατὰ θεωρίαν || ὁ μ. ἐμπόριος ἔνεκα ἡ ἐνεκεν ἢ πρὸς ἐμπόριον γάρ ἐμπόριος : Οὐκ.1,7 τοὺς ἄλλοις ἀπελάμβανον ἐμπορίας τῆς ἐνεκα, Ἀριστοφ. Ὀρν.718 πρὸς τ' ἐμπόριαν καὶ πρὸς βίον κτήσιον || κτ. πληθ. ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις : Ἀριστοφ. Ὀρν.594 τὰς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μανθὶν κερταύουσι, Ἀριστολ. Πολιτ.129a,5 περὶ τὰς ἐμπορίας διατρέχει 2) κ. νεώτ. ἀσκῆσις τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιχειρήματος, τέχνη ἢ ἐργασία τοῦ ἐμπόρου : Δαμοκ.ἐν ΑΠ.6,63,8 ὅπλα σοὶ ἐμπορίας ἀνεθεὶ τῆς ἰδίας, ΚδΜατδ.22,5 ἀπλήσων ὁ μὲν εἰς ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ 3) παραγῆ, ἐνολή ἐμπορικῆ : Εὐρ. Ἰππ.ἀπ.5,11, Λουκ. Σινθ.4 καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημίσαν ἴκω σοι μῦρια παθῶν 4) ἐμπορευόμενον εἶδος, ἐμπόρευμα, πραγμάτια : Ξεν.Προσ.3,2 καὶ οἱ ἀργύριον ἐξάγοντες καλῆν ἐμπορίαν ἐξάγουσιν, Λυσ.32,25 αὐτοῦ τὴν ἐμπορίαν ἐρασκον εἶναι, Ἀσκληπ. ἐν ΑΠ.7,500 ὡς ἐμὲ μὲν καὶ νῆα καὶ ἐμπορίαν κακῶς Εὐρώς ὤλεσεν, Δημ.930.

ἐμποροῦραχος [ὸ] ἔπιγρ. ἐπόπητος, ἐπιτηρητής, ἐπιθεωρητής τοῦ ἐμπορίου.

ἐμποροῦμαι παθ. προστιθέμαι ὡς ἐφάδιον : Μεν.ἀπ.366 ὅταν γένωμ γένωμιν ἡγῶμιν ἡδῶι, θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐμποροῦμαι.

ἐμποροῦμαι [τὸ] δημ. μικρὸν ἐμπορικὸν κατὰ στήσιμα, ἰδίως φιλικῶν καὶ εἰδῶν χορτοπωλείου.

ἐμπορικός-ή-ο(ν) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφορόμενος εἰς τὸ ἐμπόριον : Σητος. 80 ἐμπορικός οἰκίης, Ἀριστολ. Πολ.59,5 ἐμπορικὰ δίκαια, Δημ.924 χρήματα θανείσας τῷ ἀδελφῷ κατὰ τοὺς ἐμπορικούς νόμους - ἐμπορ. λήνη - αὐλόγατος - σχολή - συνθήκη || ὁ μ. ἐμπορικός χρήματα χρήματα πρὸς ἐμπόριον : Δημ.939 κληρονόμος ἐνὸς τῶν ἐμπόρων τοῦ λαδόντος παρ' ἡμῶν τὰ ἐμπορικά χρήματα 1) ἐμπορική μὴ ἢ ἐχρηστούς, συνθήκη ἐν τῷ ἐμπορῷ μὴ : ἔπιγρ. ἀγέτω δὲ καὶ ἡ μὴ ἢ ἐμπορική Στεφανηφόρου

δραγμαῖς ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ὀκτώ || ὁ μ. κ. μων. ἐμπορικός ἡμιεῖδῆμον τὸ ἐρηχτόνον ἐν τῷ ἐμπορῷ ἡμιεῖδῆμον : Θεοφῶλ. Βουλγ.71,3 Μελαμπόριον ἐμπορικὸν ἡμιεῖδῆμον 2) ὁ ἔγωγ ἐμπορῶν δεξιότης : Αἰδ.Πορ.33,7 ἐμπορικός παῖς || κ. συγκρ. -ώτερος Πιολ. Γετράδ.66 3) ἐμπορική τέχνη τὸ ἐμπορευέσθαι, ἡ ἐμπόρια β.α.λ. || Πλάτ. Εὐφρ.14E ἐμπορική ἀρα τίς ἐν εἴη τέχνη ἢ ὁσάτης θεοῖς καὶ ἀνθρώποις || ὁ μ. τὸ οὐδ. ἐμπορικὸν ὡς οὐσ. τάξις θαλασσιῶν ἐμπόρων : Ἀριστολ. Πολιτ.129b,24 ἀλιεῖς μὲν ἐν Τάραντι τριπρικὸν δὲ Ἀθῆναισι, ἐμπορικὸν δὲ ἐν Ἀλγίῳ || εἶδ. οἱ ἐμπορικοί οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τροφοδοταί, οἱ κἀλλοί : Ἀρρ. Τακτ.2,1 4) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ἐμπορικός [ν] ὡς οὐσ. κατάσταση πωλητικῶν ὑφασμάτων, φιλικῶν ἢ εἰδῶν νεωτερισμοῦ : ἔκλεισας τὰ ἐμπορικά 5) ὁ ἐξῶθεν εισάγόμενος, ἔξιος, ἀλλοδαπός : Ἀριστοφ. Ἀχ.974 ἐμπορικός χρήματα διεμπολεῖται, Πλουτ. Λυκ.9 οὐδ' εἰσέλπει φέρτος ἐμπορικός εἰς τοὺς λιμένες 6) ἐμπορική διηγήματα ἀσηχημαίσι, εἰδήσεις, ἐμύθων, ὄθ. σκευδ. μυθολογήματα : Παλδβ.4,39 οὐκ εἶ ἐμπορικὸν ἔχουσα διηγημάτων τὴν πιστιν.

ἐμπορικότης-πος [ή] νεώτ. ἡ ἐμπορική σπουδαιότης 2) ἡ δεξιότης περὶ τὴν διαεργῶν τοῦ ἐμπορίου, ἢ περὶ τὸ ἐμπόριον ἰκανότης.

ἐμπορικός ἐπιγρ. μῦθ. κ. νεώτ. δημ. -ά γάρ ἐμπορικός ἐπὶ κέρδει : Στράδ.8,6,16 διὰ τὴν ἀνπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων βαλατούργουσι τὴν ἐμπορικῶν, Βασ. Ἐπ.3,176E ἐμπορικῶς μᾶλλον ἢ φιλικῶς κοινοῖται τὸς διαλιέξαι || νεώτ. κ. δημ. κατὰ ἐμπορικὸν τρόπον, μὴ τρόπον ἐμπορίου, μὴ κερδοσκοπικῆν διάθεσιν.

ἐμπορολογία [ή] νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἀρχῶν καὶ συστημάτων, καθ' ὃ διαέχονται αἱ πάσης φύσεως ἐμπορική συναλλαγὰ.

ἐμπορολόγος [ὸ] νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος, ὁ ἐδῶν ἐπὶ τὴν ἐμπορολογίαν β.α.λ.

ἐμπόριον [ν] [τὸ] κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἀρχικός, ἄ κ. ἐμπορεῖον, τόπος ἐμπορικός παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐμπορικός σταθμὸς τοῦ μεγάλου κατὰ θάλασσαν ἐμπορίου, παραθαλάσσιος ἀποθήκη ἐμπορευμάτων : Ἡρ.1,165, Οὐκ.1,100 παρὶ τῶν ἐν τῷ ἀντιπέρας Ὀρέῳ ἐμπορίων, Δημ.917 εἰς τὸν ἄντικόν ἐμπόριον οἰτηγέιν, Δουκῆ.ἀπ.382 ἔκλειψαν τὸ ἐμπόριον || προτῆται ἐμπόριον οἱ διὰ κλήρου διοριζόμενοι ἐπόπητοι, προϊστάμενοι τοῦ ἐμπορίου : Ἡρ.2,178 2) γεν. ἐμπορικὸν κέντρον μεσθῆσον ἢ παραθαλάσσιον, ὅπου δὲν ὑπῆρχε πόλις : Ἡρ.1,13 καὶ ἐμπόριον παρέχοντες αὐφότερα δυνατὴν ἔχουσι χρημάτων προσόβη τὴν πόλιν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,20 ἐκ τῶν παραθαλάσσιων τῆς καὶ μεσογείων ἐμπορίων 3) ἐν Ἀθῆναις εἶδος χρηματιστηρίου ἐνθα συνήρχοντο οἱ ἐμποροῖ : Δημ.923 οὗτοι γὰρ βεναιτόται μὲν εἰσι θανείσασθαι χρέματ' ἐν τῷ ἐμπορῷ || ὁ φρ. οἱ ἐκ τοῦ ἐμπορίου οἱ ζῆνοι ἐμποροῖ : Διφιλ.17,3 πότερ' Ἀττικαὶ ἀπαντες ἡ κόκ τοῦμποριον τινές : 4) τὸ οὐδ. πληθ. ἐμπόρια ὡς οὐσ. τὸ ἐμπορευμάτια : Ξεν.Προσ.1,7 καὶ κατὰ γῆν δὲ πολλὰ δέχεται ἐμπόρια 5) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀγοραπωλησία φυσικῶν καὶ τεχνικῶν προϊόντων ἐπὶ κέρδει : ἐμπόριον στήου - μετᾶξις, - ἐμπόριον εἰσαγωγῆς - ἐξαγωγῆς - διαμετακομιστικόν || κ. μῦθ. ἐμπόριον αἰσθημάτων φιλικῶν.

ἐμπόριος -ον κ. νεώτ. ὁ ἀνίκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικός || τὸ οὐδ. ἐμπόριον ὡς οὐσ. β.α.λ. 2) Ἡσ. ἡ ἐμπορία, μέτωκος.

ἐμπορίτης [ὸ] ἔπιγρ. ἡ ἐμπορία, μέτωκος.

ἐμποροῦντας Ἡσ. ἡ ἐμπορία, μέτωκος.

ἐμποροδικεῖον [τὸ] νεώτ. δικαστήριον ἐκδικῶν ἐμπορικός διαφορὰς.

ἐμποροδικία (ἴ) νεώτ. δικαστὴς ἐμποροδικίου βλ.λ.

ἐμποροκαπετάνιος (ἴ) δημ. ὁ πλοίαρχος ἰδιοκτήτης πλοίου, ἴδ. Ἰσπιοφόρος, φορτωτὴν συναρθίας αὐτὸ ἐμπορεύματα δι' ἴδιον αἰεὶδιου λογισμῶν 2) ὁ ἐμποροκλιτάρχος βλ.λ.

ἐμποροκρατία (ἴ) νεώτ. ὁ πασάδης τῆς ἐμποροκρατίας βλ.λ.

ἐμποροκρατία (ἴ) νεώτ. ἡ ὀικονομικὴ ἀρχὴ περὶ ἐναχύσεως τῶν ἐξαγωγῶν, ὥστε νὰ εἰσάγῃται περισσότερον τοῦ ἐξαγομένου χρήμα, καὶ συναφούς ἀναπτύξεως τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας.

ἐμποροκρατικός-ἴ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμποροκρατίαν ἢ τὴν ἐμποροκρατίαν βλ.λ. : ἐμποροκρατικαί - σύστημα || τὸ ἀρα, ὡς οὐα. ὁ ἐμποροκράτης.

ἐμποροκρατισμός (ἴ) νεώτ. ἐμποροκρατία βλ.λ.

ἐμπορομαεΐτης (ἴ) νεώτ. μαεΐτης ἐμπορικῶν ἀγοροπωλησῶν.

ἐμπορομηχανικός (ἴ) νεώτ. μηχανικός τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ.

ἐμπορομπακέλης (ἴ) δημ. ἔμπορος ἐνεργῶν χημικῶν ἐμπορῶν ἐξωδύμων καὶ ἄποικιακῶν.

ἐμποροναυτίος (ἴ) νεώτ. κ. δημ. ναυτὴς ἐμπορικοῦ πλοίου.

ἐμποροναυγίτης-εως (ἴ) νεώτ. δημ. -η ἢ ἐπ' ἐμπορία ὠρισμένης ἐπιπέρας τοπικῆς πανηγύρεως, συνήθ. πρὸς θρησκευτικὸν ἑορτασμὸν γνωμένης, ἐκθεσις ἴδ. ἐν ὑπαίθρῳ ἐμπορευμάτων, προϊόντων, κτηνῶν, ἐργαλείων κτ. πρὸς πᾶσιμα εἴς τοὺς εἰς τῶν περιχωρῶν ἢ ἀσπυρομένους, ἐφ' ὅσος ἡμέρας διαρκεῖ ἡ πονηγία, ἐκθετομένων ὑπὸ τὴν ἐπιτοίαν καὶ ὑπὸ ἀλλοχόθεν ἐρχομένων ἐμπορῶν, μεταπορτῶν, παραγωγῶν, κτηνεμπορῶν κτ. : τριήμερος - ὀκταήμερος ἐμποροναυγίτης || φρ. εἰρωνικῆς ἀσκαιτικῆ, πρὸς χορακτικισμὸν λόγου, οὐλοπεριφραστικῶν ἀμφιθέσεως κτ. : διὰ τὰς ἐμποροναυγίτης κτ. τὸ δημ. γιὰ τὰ πανηγύρια.

ἐμποροπλοίαρχος (ἴ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ἴνα πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ : ἔχει διπλόμα ἐμποροπλοίαρχου || δημ. τὸ θηλ. -ἴνα ἡ σύζυγος τοῦ ἐμποροπλοίαρχου 2) νεώτ. ὡς καθαρῶν ὑπὸς τοῦ ἐμποροκαπετάνιου βλ.λ. | Παναδ.Χρυστ. Διηγ. Ἐκθ.Φέξη 120 ὁ. . Διῶμας, ἀρχαῖος ἐμποροπλοίαρχος πτωχέυσας.

ἐμπορορράπτης (ἴ) νεώτ. ὕφασματέμπορος οὐκα καὶ ράπτης ἀνδρῶν ἐνδυμάτων.

ἐμποροραπτικός-ἴ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐμπορορράπτην βλ.λ. : ἐμποροραπτικὸς οἶκος.

ἐμπορορραφεΐων (ἴ) νεώτ. τὸ κατάστημα τοῦ ἐμπορορράπτου βλ.λ.

ἐμπορος κ. νεώτ., δημ. κ. -ος, ὁ ἐπιβαίνων πλοίου ὡς ἐπιπέρας ἑστέ. Ὀδ. 1961, 51 ἔμπορον εἶναι τὸν ἀλλοτρίως νεῦς ἐπιπέδων : Ὀδ. 8 319 εἰμὶ μὲν . . ἔμπορος, αὐτ. Ω 300 ἡ ἔμπορος εἰλήλουθα νεῦς ἄπ' ἀλλοτρίτης 2) ὁ ἐν πόρῳ ὢν, ὁ ταξιδεύων κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ὁδοιπόρος, ταξιδιώτης : Αἰσχ. Χο. 661 ὥρα δ' ἐμπόρος καθένας ἀγκυρᾶν ἐν δόμοισι πανδοκίῆς ἐξένων, Σοφ. ΟΚ 25 πᾶς γὰρ τις πᾶσα τὰτό γ' ἤμιν ἐμπόρος, Εἰρ. Ἀσκ. 999 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐπὶ κέρδει φυσικὰ ἢ τεχνικὰ προϊόντα : Ἦρ. 2, 39 τοῖσι μὲν ἐπ' ἡ ἀγορᾷ τὰ Ἑλληνεῖς σφί ἑσσι ἐπιπέδοισι ἐμποροί, Ἰσοκ. δ, 31 καὶ ὅσα ἐπὶ μεταβολῇ τις ἂ στρατιώτης ἡ ἔμπορος ἔχων ἔπλεα, - ἔμπορος σπυρικῶν - ὀαλικῶν - κραιοῖα - λαδιοῦ || νεώτ. εἰδ. ὁ πωλῶν ὑφάσματα καὶ εἰδῆ νεωτερισμοῦ || ὁ κομίζων ἐμπορεύματα ἔξωθεν καὶ πωλῶν αὐτὰ χημικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κἀπηλῶν, τὸν πωλοῦντα λιανικῶς : Πλάτ. Πρωτ. 33D οἱ περὶ τὴν τοῦ σώματος τροφήν, ὁ

ἐμπόρος τε καὶ κἀπηλός, Ἀριστ. Πολιτ. 1291a, 16. || ὄμ. κ. μψ. : Αἰσχ. Πέρος. 598 κακῶν μὲν ὄστις ἐμπόρος κυρεῖ, Εἰρ. Ἰην. 964, Πλάτ. Σοφ. 231D ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς φύλης μαθήματα || ὄμ. ἐπιπέδως, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν κολλῶν τῶν γυναικῶν : Φύλην. ἐν ΑΠ 9, 416 ὄρος ἐμπόρος, Ἐπίγη. ΑΠ Σμυλκ. 2557 ἔμπορος ὄρος . . γυναικῶν 4) ὡς ἐπιθ. ἐμπόρος-ὸν ἐμπορικῶς : Διόδ. Σ 5, 12 ταῖς ἐμπόρους ἀλλὰ καὶ ταῖς μικρὰς ναυσίν.

ἐμποροῦθᾶλληλας (ἴ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ ἄλλος ἐμπορικῶς καταστήματος.

ἐμπόρημα-ατος (ἴ) ἐνδυμα κλειόμενον διὰ πόρηης ἢ α. ὕφασματος εἶδος.

ἐμπόρησις-εως (ἴ) μσν. κ. νεώτ. ἡ διὰ πόρηης στερέωσις ἐνδυμάτων : Νίκ. Χων. 630, 3.

ἐμπορῶ-ὄω κ. νεώτ., ἴων. -έω, -φωρῶ ἐνδυμα στερεοῦμενον διὰ πόρηης ἐπὶ τοῦ ὄρου, παθ. : Ἦρ. 7, 77 αἰχμὰς τὴ βραχίλιας εἶχον καὶ εἴματα ἐνεπεορηέατο, Λυκοῦργ. 40 διὰ δὲ βαλμάτια ἐμπεορηήμενους, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 70.

ἐμπορῶ-ὄω μτγν. ἐμπορῶ-ὄω βλ.λ., παθ. : Πά Μακκ. 1, 14, 44 καὶ περιβάλλεσθαι πορφύραν καὶ ἐμποροῦσθαι πόρηην χρυσοῖν.

ἐμπόρηφρος-ον μτγν. ὑποπόρφρος : Διοσκ. 3, 114 ἄθος ἐστὶν δμοιον λευκοῦ ἐμπόρηφρον δέ || ἴδ. ἐμπόρηφρον λινοῦδιον νῆμα λινοῦ ἐστρῖμνον, ὄμ. ὁ εἰς τῶν κλώνων εἶναι πορφύρεος.

ἐμπορῶ μσν. ὀνομαζομαι : Πρὸδρ. 2, 146 καὶ οὐκ ἐμπορῶ ὁ κακότυχος, καὶ πῶς νὰ ἔζησὼ οὐκ εἶδ.

ἐμπότης (ἴ) μσν. ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, κανάτα στενωλοισι, μπότης : Ἀω. Κοιν. 94D τὸ μέντοι εὐγενεῖα σου ἀπεκτάθησαν δεξιωμάτων ἐνεκεν ἐγκλίπων χρυσοῦν . . καὶ ἐμπότης κρῖος.

ἐμπότηζω νεώτ. καθιστῶ τὴ διαβροχῶν ἐκ τῆς ὑδροῦ, διαβροχῶζω, μουσκεῖται : ἐμπότηζω τὸ ἐξ ἴαν δι' ἔλαιου 2) μψ. πληρῶ τὴν ἀνεπίσθιν τῆς ἴδ. παθ. ἐν τῇ ὀικογενεῖα τοῦ ἐνεπίσθιν με ἠθικὰς ἀρχὰς.

ἐμπότησις-εως (ἴ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμπότηζειν, τὸ μουσκεῖν.

ἐμπότησιμα-ατος (ἴ) νεώτ. κ. ἐμπότησις (ἴ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπότηζειν, μουσκεῖα || μετολλ. ἡ ἐντὸς πετρώματος ἔγκασπορᾶ λεπτοτάτων μορίων ἐκ μεταλλοῦ πνῶς 2) ἡ ἐντὸς τοῦ ἐμπότησθέντος σώματος εἰσελθούσα ρευστὴ οὐσία, τὸ ἀπορροηθῆν ὑγρῶν.

ἐμπότησουλων (ἴ) μσν. ὀνομαρ. τοῦ ἐμπότης βλ.λ. : Πρὸδρ. 1, 195 τὸ ἀσπρον ἐμπότησουλων γεμάτων κραιοδάλιν.

ἐμπότησ-ον μτγν. ὁ πόσιμος : Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1, 13.

ἐμπουκωνοῖα (ἴ) λατ. ἴ μσν. θέτω εἰς τὸ στόμα τροφὴν πολλήν, μπουκωνοῖα : Πρὸδρ. 1, 290 Ἀρδῶ-μην ἐμπουκωνοῖσαι μέχρις εἰς κόρον ἄλλων.

ἐμπουσα (ἴ) δημ. ἐμπουλο βλ.λ.

ἐμπουσα (ἴ) κ. νεώτ. φόντασμα δαιμονιώδες ὑπὸ ἑκάτης ἐπιπερῶμενον καὶ ἀλλάσσαν μορφὰς ταχέως : Ἀριστοφ. Βάτρ. 293 ἐμπουσα τοῖν ἐστί 2) αὐτὴ ἡ ἑκάτης : Ἀριστοφ. εἰδ. 501.

ἐμπουσασις-α-ον μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔμπουσαν βλ.λ. : Νικηφ. Πατρ. ἐν Μ1, 100, 652.

ἐμπραγματός-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ πράγματα, πραγματικός || ἐμπραγματῶν δικαίων νομ. τὸ σὺνολον τῶν κανόνων δικαιοῦ, τῶν ρυθμιζόντων τὰς εἰς τὰ πράγματα ἀναφερόμενας ἐνώμοτος σχέσεις.

ἐμπρακτικός-ἴ-ὸν μτγν. παρῶθ. -ώτερος, -ώτατος ὀποτελεσματικός : Διοσκ. 2, 96 ἐμπρακτικώ-τατη ἐστὶν ἡ ταυρεῖα (χολι).

ἐμπρακτός-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῶ, ὁ ἐκτελεστός : Πινδ. 13, 110 βίον ἀδάντων σπεῖδα, τὰν δ' ἐμπρακτων ἄντιλε μαχανῶν || κ. συγκρ. -ότερος : Φ. Λγ. π. Ὀρεῖδ.

45,29,5 ἐμπρακτοτέρα κένωσις 2) εἰθνους, εὐνοϊκός: Ἡρασιτ. Ἀσπρ.2,30 χρόνος ἐμπρακτος εἰς πάντα 3) ἐπὶ προσώπων, δραστήριος, ἐνεργητικός: Διδό.Σ 13,102 ἀνὰ τὰ κέρη τὸν πόλεμον ἐμπρακτος, Ἐσφρ.Πον.80,32 ὁ ἐμπρακτος ἐπιλύτης τῆς βασιλικῆς ἀπορίας 4) ἐτοιμος, πρόθυμος: Διδό.Σ 13,70 τὸ μὲν ἔχειν ἐμπρακτον πρὸς τι 5) τὸ οὐδ', ἐμπρακτον ὡς οὐσα, ἐπὶ τὸν ρητορ. λόγον, ἡ καταπεθωμένη δύναμις: Λογγίν.15,8 6) ὁ κατέχων ἀξίωμα, ἀρχὴν: Κώδ. Ἰουστιν.1,224 7) ἐμπρακτος ἡμέρα ἡ καθ' ἣν ἐπετρέπετο τὰ ἐνεργητὸν νομικὰ πράξεις: Πάπν. 8) ὁ παρ' οὐ ἐπιτρέπεται ἢ ἀπαγορεύεται ἢ ἀλλοτρίω χρόνος: Ἐπιγρ. μὴ ἐμπρακτος ἐστὶν Ἐδωδῶν ἡ πόλις τῶν Ἐργουμένων 9) νεώτ., ὁ διὰ πράξεως ὁ ἐκ τῶν πραγμάτων πιστούμενος, ἐκδηλωμένος: ἐμπρακτος ἀγάπη - φιλανθρωπία || ἐμπρακτος μετόπισθεν νεώτ. νομ. μετόπισθεν δι' ἐγκλημ. ἐκδηλωμένην δι' ἀποζημιώσεως τοῦ ἀδικηθέντος. **ἐμπράκτως** ἐπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. δραστήριος, ἐνεργητικός: Πλαῦτ.Σερτ.4 ἀνδρὲς ἐμπράκτως διασημοῦσιν ὄδων ἔσταν ἔσταν 2) πραγματικὸς ὁλόθας: Φιλόδ.Παρρ.38,0 Ἀρχιεὶς Ἀττ.12,1 || ὄμ. κ. νεώτ. διὰ πρόθεσιν, δι' ἔργων, με ἔργα: Παπῶδ.Χριστ.Τεμ.9 συνημφορούμενος ἐμπράκτως με τὴν λέξιν ἢ ὄρθρω καὶ δουλεύω 3) μον. μεγαλοπρεπῶς, ἐπιδεικτικῶς: Θεοφαν. εἰς Λέοντ. Ἰσαυρ.3 προήλθεν ἐμπράκτως μόνη χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ. **ἐμπρατίζεως** ἰθί Ἐπιγρ. διεδικήσας, ἀπαίτησις, διὰ χρεωστικὸν ἔγγραφο, γραμματίου: Ἐπιγρ. **ἐμπρατίζον** ο. μον. ὁ ἐμβαδὸς βλλ. **ἐμπραῖον** μτγν. ἐντός τιος καταπραῖον: Πολυδ.1,208 εἰσι δὲ ἐκλήρωτο χαλινοὶ . . ἔσται δὲ καὶ ταύτους ἐμπραῖον καταλειπούσθα. **ἐμπραεον** Ἡσ. κ. ἐμπεριον. **ἐμπρέπεια** (ἡ) μτγν. ἡ εὐπρέπεια: Ἰω.Χρυσ. 4,24 τὴν ἔσω ἐμπρέπειαν. **ἐμπρέπεις** αὐός-ες ὁ διαπρέπων μεταξὺ ἡ ὑπερῶν τῶν ἄλλων: Ἀνάν. π. Ἀθην.7,2828 θύονος . . ἴσθιν ἰχθύεσιν ἐμπρέπεις ἐν μυτιῶν 2) διακρινομένης διὰ τι: Αἰοχ.ἱκ.115 ἰλημοῖσιν ἐμπρέπῃ ζωῶσα γόους με τιμῶ 3) κατάλληλος, ἀρμόδιος: Φιλ.1,501 || ἐμπρέπεις ἐστὶ μετ' ἀναρῶ. πρέπον, ἀρμόζον: αὐτ.435 || κ. παραβ. -επτερος, -εστατος: αὐτ.617 κ. 695. **ἐμπρατος** (ὁ) εὐπρέπῃς, εὐσχήμων Ἡσ. κ. ἐμπρατος, ἐπιπρέποι, πρέποντες, **ἐμπρατίζον** κ. νεώτ. διαπρέπων εἰς τι: Βαχχ.8,27 πενταεθλοῖσιν γὰρ ἐνέπρεπον, Μηναι.3,20 Ὡδ.8 ἀρεταίς τῆς ποικιλίας ἐμπρατίζοντες || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων: Αἰοχ. Ἀγ.6 λαμπροῦς δυνάστας, ἐμπρέποντας ἀλβῆρ ἀστέρων 2) ὄμ. εἶμαι περιήρως μεταξὺ πινῶν: Ἀριστ.Νεοφ.605 δάκρυς Δελφῶν ἐμπρέπων κωμωσθῆς Δίνουσας || ὄμ. κ. μεσ.: Σοφ.Ἰκ.25,6 νῶν δὲ Λυδῶσιν ἐμπρέπεται γυναικεῖσιν || εἶμαι καταφανής, φανερός: Αἰοχ. Ἀγ.1428 λίπος ἐπ' ὀμμάτων σίματος ἐμπρέπει 2) εἶμαι ἐνδοξος, διακρινομαι: Αἰοχ. Χο.356. Σοφ. Ἡκ.1187 ὄρων σὲ πολλὰς ἐμπρέπουσαν ἀγγεῖσιν, Διον κ.40,41 ἐν ὀπλοῖς δεινῶς ἐνέπρεπεν 3) ἀριμῶν, εἶμαι κατάλληλος: Πλαῦτ. Ἀκκ.17 δὲ φωνὴ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέπει λέγουσι || κ. νεώτ. ἀπρσ. ἐμπρέπει μετ' ἀπασφ. εἶμαι πρέπον, ἀρμόεις: Ἡλύδ.5,8 τραπέση τὴ βασιλικῶς διακονεῖν ἐμπρέπει, -ἐπρέθη, ὡς ἐμπρέπεις εἰς τιμον ἀνδρα. **ἐμπρασειονιστής** (ὁ) νεώτ. ἡ τεχντρονία καθ' ἣν ἡ εἰκὼν θεῶν ἢ ἀποδείξει σὺχὶ τὸ περιήρωμα τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ τὴν ἀπεικονιστικὴν ἐντύπωσιν τὴν προκαταμένῃν ἐκ τῆς ἀπασφραξίας καὶ τοῦ φωτός ἐντός τῶν ὀπλοῶν ὑπάρχουν.

ἐμπρασειονιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὀπαδός τοῦ ἐμπρασειονισμοῦ βλλ. **ἐμπρασειονιστικός**-ἡ-ὀν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῦ ἐμπρασειονισμοῦ, ὁ κατ' αὐτὸν γενόμενος: ἐμπρασειονιστικὸν-νίναξ. **ἐμπράξω** γλῶσσα, ἐμπρήθω βλλ.2), καίω, πυρπολῶ. **ἐμπρήθω** ψυθῶ, ἐμψυθῶ, ἐζογκῶμαι, κόμνω τι νὰ ψουσκῶμαι ἐπὶ ἄνθρωπο: Ἰλ.Α 481 ἐν δ' ἄνεμος πρήσεν μέσον Ἰσθίου κ. παθ.: Ἀριστ.Σφ.36 ἔχουσα φωνὴν ἐμπρημμένης ὁσὶ ἰσθλῶ ἐμπεψρημένης, παρῆσαι πρήσι γὰρ τὸ ψουσκῶσαι 2) ἐμπρήμω, καίω, πυρπολῶ: Ἰλ.1,589 ἐπὶ πόργων βαθῶν Κουρήτες καὶ ἐνέπρημον μέγα ἄστυ κ. παθ.: Ἀθην.Ἰστρ.π. Ὀρειδ.1,24 πρὸς κ.ἐμπρήμω. **ἐμπρησιός**-εως ἰθί κ. νεώτ. ἰων. γεν. -ιος ἡ πράξις τοῦ ἐμπρήμω, ἐμπρημῶσις, πυρπολήσις: Ἡρ.8,55. Πλάτ.Πολ.470,4 γῆς τὴ τριτάτος καὶ οὐκίων ἐμπρησῶς, Αἰοχ.3,157 ἐμπρησις οὐκίων, Στράβ.5,37 2) φάλογμος: Γαλ.2,693. **ἐμπρησμός** (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ ὁ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπρήμω, πυρπολήσις,κατάκαυσις: Πάπν.Πλούτ. Η8,824Β, Ἀριστ.Ἰδ.131 πρὸς τῶν τριτῶν ἐμπρησῶν, Μηναι.9,1 Ὡδ.6 Συναξ. γενέσθαι ἐμπρησῶν μέγιστον ἐν Κωνσταντινουπόλει || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκουσίως ἐπὶ σκοπῇ βλάβης ἀλλοτρίων ἡ ἀπάτης ἰνομένη πυρπολήσις: ἐμπρησμός καταστήσασθαι - δάσους. **ἐμπρηστήριος**-ος νεώτ. ἐμπρηστικός, χρησιμώμενος, χρήσιμος πρὸς ἐμπρησῶν. **ἐμπρηστήσις** (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πυρπολῶν, καίων: Ἀκκ.Πά Δευτ.8,15 Διον. Ἀρσεν.280 τοῦς Ἐμπερῶν ἐμπρηστήσις ὄντας ἐκ τῆς ἐπινοίας ἐμπερῶν || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ σκοπῇ ἀλλοτρίας βλάβης ἡ ἀπάτης πρὸς ἴδιον ὠφελεῖται πυρπολῶν. **ἐμπρηστικός**-ἡ-ὀν(ν) νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀναπερόνοτος εἰς τὸν ἐμπρησῶν ἢ ὁ κατάλληλος πρὸς μετὰδόνου τοῦ πυρός: ἐμπρ- ὕλαι - βλήματα 2) μτγ. ὁ ἐξάπταν ἐκ νεοῦ κατασιγαῖσαστα πᾶσι, ὁ ἐξερεθίζων: ἐμπρηστικὴ ἀδρόνοφία ἐπίρρ. -ικῶς. **ἐμπρίζω** μτγν. ἐμπρίζω, πριονίζω, διὰ πριονος τέμνω: Διδό.Σ 2,64 τοῦς δὲ καὶ ζώντας ἐνέπριζα κ. παθ.: Μέγ.π. Ὀρειδ.44,24,19. **ἐμπρινος** (ὁ) δημ. ὁ ὀμβρῶς, βρόχιμος. **ἐμπριόεις**-εντος-εσσα-εν μτγν. δηκτικός, δριμύς: Νικ. Ἀλεξ.533 (β.γρ.). **ἐμπριστικός**-ἡ-ὀν μτγν. κ. μον. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, ὁ παρέχων τὴν αἰσθησὸν ὀδόντων πριονος: Γαλ.8,478. **ἐμπριῶν** κ. νεώτ., ἐπ. ἐμπριῶν, πριονίζω ἐν τῶν: Ἰων. Κεφ.Τρωμ.913C πριονί χρῆ χαρακτῶ ἐμπριῶν αἰστικά τὸ ἄσπρον 2) δαγκῶν πριονιστά, βαθεῖος: Διδό.Σ 10,17 τὸ ὄν ἐνέπριος τοῖς ὀδοῦσι 3) ἐπὶ κινῶς τρίω ὀμοῦ, συσφιγῶ: αὐτ.17,92 τοῦς ὄδοντας ἐμπριονίζω || τρίωκ, κροτῶ Λοικ.Ἰ-ὑδν.14 καὶ τὸ χεῖρε συσφιγῶται καὶ τοῦς ὀδόντας ἐνέπριος (β.γρ.) 4) ἀμφ. ἐπὶ τοῦ σπινῶσος κττ., εἶμαι δριμύς, καυστικός τὴν γένεσιν, καίως: Νικ. Ἀλεξ.533 ἐμπριονία σίνησι,αὐτ. Ὀθρ.71 ἐ - ὀδονγορῶν 3) ἐμπριῶν σφυγμοῦ ἐμπριστικός βλλ.: Γαλ.8,474. **ἐμπροθέσμως**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐντός ὀρισμένης προθεσμίας, ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήματος ἀντιβ. ἐκπροθέσμως: Φιλ.2,170 ἐμπροθέσμων πένθος, Σωφ.1,33 ἐμπροθέσμως χρόνος,Πλούτ.118,50,Α ὀγῶνας ἐμπροθέσμως, Λοικ. Ἀκ.1στ.2,27 ἐμπροθέσμων τῶν πέμψειν, -αίτησις ἐμπροθέσμως. **ἐμπροθέσμως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐντός τῆς ὀρισμένης προθεσμίας: Φιλ.2,532, Σχολ. Ἀριστ.Φ. Πη.392, -ἐμπροθέσμως ἀπέθελα τὴν αἴτησιν. **ἐμπρόθετος** (ὁ) νεώτ. ὁ μετὰ προθέσεως ἐκπερόμενος || ἐμπρόθετος προθεσμιῶν γράμω. ὁ προθεσμιῶν ὄρου τῶν τῆς προτάσεως, ἰδιῶς δὲ τὸ ρήματος, διὰ πλῆθους πτώσεως μετὰ πινος τῶν προθέσεων ἐκπερομένης.

ἐμπροθέτως ἐπίρρ. νεώτ. μετά γραμματικής προθέσεως.

ἐμπροίκιος-ον [προίξ] μτγν. ὁ διδόμενος ἢ δοθεὶς ὡς προίξ· Ἄνθ.Μιδρ.75 λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπροίκιον... τῆ κόρη δοθῆναι, αὐτ. Ἐμφ.110.

ἐμπροίκος-ον γλωσσα. ὁ ἐμπροίκιος βλ.λ.

ἐμπροικεμαί ἐπικεμαί· Καρνεύς· Ἡρακλ.1027.9.

ἐμπρομελετώ-ώ μτγν. μελετώ, ἀσκούμαι ἐκ τῶν προτέρων ἐς τῆ, προμυθάσμαι· Φθ.2.90 θη-ραῖς γὰρ ἐμπρομελετώων ἰσθρὸς τὰς στραταρχίας ἀλειφόμενοι, αὐτ.1.521.

ἐμπρός ἐπίρρ. νεώτ., ὄμν. κ. [ἀ]μπρός κ. μπροστά, ὡς τοπικόν, ἐμπροσθεν, ἀντικρῶ, ἐνώπιον, ἀπέναντι | ἐν στάσει ἢ ἐν κινήσει |· Βαλαωρ.Μνημ.Βρυκκῶλ. Δ.2 τί στέκεσαι, Θανάση, ὀρθός, βουδός σά λεῖψον στά μάτια ἐμπρός, - ἐμπρός στά σπῆτι, παροιμ. μπρός Μαριά και πίσω Γιάννης | ἐπὶ συζύγῳ καὶ γει. ἐπὶ δύο τινῶν ὁμοῦ πάντοτε ἐμφανιζομένῳ, -μπρός βαθύ και πίσω βέμα | ἐπὶ δυσχερῶν περιστάσεων, καθ' ὅς δὲν ὑπάρχει διεξόδοξ· - τὸ φανῆρι σάν πάει μπρός, τότε φαίνεται | ὅτι πρέπει ὁ νουθετικότερος τὰ ἡγήται | ἢ τραβῶ μπρός προχωρῶ κ. μτφ. προκόπτω, προοδεύω | ὄμ. ὄμν. κ. πᾶσα μπρός, ἡ δουλειά πᾶσα μπρός· 2) τὸν Βάλα μπρός κῆνον τινὰ νὰ προηγήθῃ· Βάλε μπρός τούς κόντους και πίσω τούς ὄφλους | ἢ μτφ. κ. τὸν στρατῶν μπρός τὸν ἐπιηλῆτῶν· Βάζω μπρός κάτι θέτω ἐς συνεχῆ χρῆσι· Βόλαμε μπρός τὰ γλυκὰ τὰ σῶκα | τρώω ἄνους ἀδικακῶν, - ἐβαλα μπρός τὸ καινούργιο ἐπανωφῆρι· 3) βάζω μπρός [τῆ μηχανῆ] ἐκτελώ τοὺς ἀναγκαίους χειρισμοὺς διὰ τὴν ἐκκίνησιν κ. μτφ. ἀνεργῶ· ἐβαλα μπρός τὴν ὑπόθεσιν· 3) παρωμ. μπρός ὄρχομαι λειτουργῶν· πήρε μπρός ἡ μηχανῆ· 4) ἐπὶ συγκρούσεσι· αὐτὸς μπρός στὸν ἄλλον ἀδελφῶ τὸ δὲν ὀξείζει τίσις, παροιμ. μπρός στὰ κάλλη τί ναι ὁ νόμος· 5) χρονικῶς, πρότερον· ἔλαβε μπρός ἀπὸ τούς ἄλλους, ἀπὸ τῶρα κι ἐμπρός | ἀπὸ τῶρα και ἐἰς τὸ ἐξῆς |, γυνμ. μπρός πίσω τὰ Νικόλαοδάρβαρα εἶν' ὁ βάρσι· 6) κ. μετὰ τῆς προθέσεως ἀπὸ· ἀπὸ μπρός εἶναι ὁ δρόμος κ. ἀπὸ πίσω ὁ κήπος, -κατῆξέ τὸ ἀπὸ μπρός· 7) ἐμπρός | πρόσκλησις πρὸς ἐκκίνησιν κ. κτ. ἐπέκτ. πρὸς ἐναρξιν ἔργου τινὸς, ἰδ. συνομιλίας, ἀναγνώσεως, ἐκτελέσεως μουσ. τεμαχίου, ἢ συνῆθ. παραγγῆλια πρὸς στρατ. μονάδου, ὅπως εἶναι ἔτοιμος νὰ προχωρήσῃ ἄμα τῆ ἐκφωνῆσιν τοῦ ἑτέρου παραγγῆλιος κ. ἄρα· 8) συγκ. | ἐμπροστώτερα, πᾶσαν ἐμπρός, εἰς μεγαλύτερον ἀπόστασιν πρὸς τὰ ἐμπρός· | ὄμ. ἐν χροῦν. ἐνωρίτερον, προηγουμένως, πρωτίτερα.

ἐμπροσθα ἐπίρρ. ἀϊολ. κ. ὄμρ. ἐμπροσθεν βλ.λ.

ἐμπροσθεῖα ἰθὶ νεώτ., ὄμν. | ἐμπροστέλλα, περικύμα, ποδιὰ πρὸς προφάσιον τὸν ἐνδύματιον· Βεζυν. ΚυράΚριτικῆ100 και τὸ σάλιο της Βουτῆ τὴν Ἀερῆ της ἐμπροστέλλα.

ἐμπροσθεν ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ., πρὸ συμφώνου κ. ποι. χάρι τὸν μέτρον ἐμπροσθε, δὲν ἀπαντᾷ π. Ὀυ. κ. τραγ. | τοῦμπροσθεν ὄμφ. ἐν Εὐρ. Ἰππ.12281, ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, μπροστά· Ἡρ.7.126 οὐδαμοῖ ἀπὸς τῆς ἐμπροσθε Εὐρώπης ἴδοι τις ἄν λένοντα· | τὸ ἢ τὰ ἐμπροσθεῖν | τὸ ἐμπροσθεν μέρος, ἢ πρόσθεσις· αὐτ.5.62 ποιεῖν τὸν νῆον Παρίου τὰ ἐμπροσθε αὐτοῦ ἔκρηπασαν, Ξεν.Ἐλλ.2.3.55 τὸ ἐμπροσθεν τοῦ Βουλευτηρίου πἴλερς τῶν φρουρῶν, Διγεν. Ἄκρ.1251 βῆτες ἴσαν· τὸ ἐμπροσθεν, βῆτες δὲ ὄπισθ, Παρόδου 2.265 και πάλιν ἐπὶ τὴν σφῆριν εὐρίσκω ἐμπροσθεν μου, Κάλδ.εἰς Σούλι 27.2 πυκναὶ εἰς ὄμηλιν κερνάσαν ἀπ' ἐμπροσθεν μου τῶν φυχῶν οἱ χυλιᾶδες·

| ὄμ. εἰς τὸ ἐμπροσθεν ἀπὸ ἐμπρός· Ἡρ.4.61 ὁ θύσας τῶν κρῶν καὶ σπλάγγων ἀπαράξμενος βίπει εἰς τὸ ἐμπροσθε· | ὄμ. κ. ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν ἀπέναντι· Ξεν.ΚΠ 22.6 ἔπειτα στὰς ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν βλέπων εἰς τὸν λόχον· | ὄμ. κ. μτφ.· Ἰσοκρ.Ἐπ.4.10 εἰς τοῦμπροσθεν προελθῆναι· 2) ἐπὶ χρόνῳ, πρὸ, πρότερον, πρωτίτεος· Πλάτ. Φαῖδρ.227 D ἀρα οὐ διδάσκει τὰ λεχθέντα ὅλῳ γυνὴ ἐμπροσθεν, αὐτ.Γοργ.448E ὄπισθε τὰ ἐμπροσθεν σοι ὑπέπεινατο Χαιρέφων· | ἐἰδ. οἱ ἐμπροσθεν = οἱ πρόγονοι, οἱ προγενέστεροι ἄνθρωποι· Πλάτ. Πολιτ.296A τοὺς τῶν ἐμπροσθεν βελτίους νόμους· | ἢ μτγν. κ. ἐπὶ χρόνῳ, οἱ ἐμπροσθεν οἱ ἀρχαιότεροι, παλαιοὶ | Πλάτ. οἱ ἐμπροσθεν χρόνοι· 3) ὡς πρόσθεσις μετὰ γεν., ἐνώπιόν τιος, ἐπὶ τόπου· Ἡρ.8.87 ἐμπροσθε γὰρ αὐτῆς ἦσαν ἄλλαι νέες φίλαι· 4) ἐπὶ χρόνῳ, πρὸ, πρότερον, προηγουμένως· Ἡρ.7.144 ἐτέρη τε Θερμιστοκλέι... γνήσιμ ἐμπροσθε ταύτης ἐξ καίρων ἤλπισεω, Δημ.51 ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων· 5) ἐπὶ βαθυοῦ, ἐμπροσθεν τινος προτιμωμένός τιος· Δημ.1297 καὶ τὰς αἰτίας τῶν ἄδικηκῶτων ἐμπροσθεν οὐσαὶ τὸ δικαίον.

ἐμπροσθιδίος-α-ον μτγν. ὁ ἐμπροσθικός βλ.λ.

ἐμπροσθικός-ή-ον νεώτ., ὄμν. | ἐμπροστικός, ὁ πρὸσθεν, πρόσθεσις, ἐμπροσθικός.

ἐμπροσθικός-ον κ. μαν. κ. νεώτ., ὁ ἐμπροσθεν, ἐμπροσθικός, μπροστικός· Ἡρ.4.60 ἐμπροσθίος πόδες, Ξεν.Ἰππ.11.2 ἐμπροσθία σκέλη, Ἀριστοτ. ΖΜ 687b.28 ἐμπροσθία κάλα, αὐτ.Φυσ.198b.25 οἱ ἐμπροσθιοὶ ὀδόντες, Διον. Ἀλ.Ρωμ.10.37 ἐμπροσθία τραύματα, Νικ.Χωμ.604.2 τὰς ἐμπροσθίας χηλὰς· 2) ἄσπιον, ὁ προηγουμένως εἰς τὴν ἡμερησίαν κίνησιν τοῦ αὐρανοῦ· Κλεομ.1.1.

ἐμπροσθίως ἐπίρρ. μαν. κατὰ τὸ ἐμπροσθιον μέρος· Θεοδῶρ.Διάκ. Ἀκρ.1.237 ἐμπροσθίως πληγῶν ἐξέηλανον ἐξοπισθίως, Ἄχμ. Ὀνειροκρ. 81.32 ἐσπασίθη ἐμπροσθίως.

ἐμπροσθωγμῆ-οῦς-ές νεώτ. ἐπὶ πυρολόθῳ ὄπισθον, ὁ ἀπὸ τοῦ στόμιου γεμίζόμενος, τρέχω ἐμπρός· Ὁθαλα.Συντ.4.508.

ἐμπροσθόκεντρος-ος-ον ἐπὶ ἐντόμῳ, ὁ ἐμπροσθεν ἔχων κέντρον· Ἀριστ.Ζ1 1.5,12 τὰ δὲ διττερα ἐμπροσθόκεντρα, οἷον... ὀλατρος και ἐπίης.

ἐμπροσθοπισθία καμῆλη ἰθὶ νεώτ., ἀνατ. ἡ μεσοσθρῳσθιακὴ ῥινοσθιακὴ καμῆλη τοῦ κρᾶνίου.

ἐμπροσθόπου-οῦς-ος-ον μτγν. ὁ πρὸς τὰ ἐμπροσθ πορευόμενος, βαθύζων· ἀντιθ. ὀπισθόπου· Εὐάγρ. Ἰατ.Ἐκκλ.3.26.

ἐμπροσθοτομία ἰθὶ νεώτ. γεωδ. προσδιορισμὸς τῆς ἐν ὀριζοντιογραφίᾳ θέσεως σημείου τινὸς τοῦ ἐδάφους διὰ μετρώσεων γωνιῶν, εἰς ἣν προδωρισμένων σημείων, τοὺλάχιστον δύο, ἀφ' ὧν τὸ προσδιοριστέον εἶναι ὄρατόν.

ἐμπροσθοτονία ἰθὶ μτγν. κ. νεώτ., ἰατρ. εἶδος τετάνου, καθ' ὃν τὸ σώμα συνέκκεται καὶ κομψιλοῦται πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐμπροσθότονος σπασμῶς· Κοιλ.Αὐρ.Χρον.3.6.

ἐμπροσθοτονικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ., ὁ πάσχων ἐξ ἐμπροσθονίας βλ.λ.· Κοιλ.Αὐρ.Χρον.3.6.

ἐμπροσθότονος-ος-ον μτγν. κ. νεώτ., ὁ πρὸς τὰ ἐμπροσθ ἔχων τὴν ἀνάκλισιν, ὁ πάσχων ἐξ ἐμπροσθοτονίας· ἀντιθ. ὀπισθότονος· Ἀρει. Ὁξ.Παθ.1.6.

ἐμπροσθότονος-ή-ον (οὐρέο) ὁ οὐρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός· ἀντιθ. ὀπισθοτονητικός· Ἀριστ. Ζ1 509b.2 πρὸς δὲ τὴν ἰατροσθον συνήρηται ἀλαλως τῶς... ἐμπροσθοτονητικός.

ἐμπροσθοφανής-οῦς-ές μτγν. ἐπὶ ἐπιφάνειαν, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθεν μέρος φαινόμενος· Γαλ 4.473.

ἐμπροσθοφυλακή (ἡ) νεώτ. τμήμα στρατοῦ προαρπυζόμενον τῷ κυρίῳ σώματι πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ἐχθροῦ.

ἐμπροσθαδον-ον μτγν. ὁ φέρων εισόδημα· Στραβ.6,2,10 στυπτηρίας μέταλλον ἐμπροσθοδον· (ἐμπροσθα) ἔπιτρο, δημ. ἐμπροσθαίτης, ἐμπρός βλ.α.· Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.157,21 βαριά χυρήτ τ' ἀλόγου του κ' ἀπ' ἐμπροσθα τῆς χράθης, Σόλων· Ἐβν.Υμν.141 καί τὸ γόνυ σὰς δὲν τρέμει ἰσχυρὰ κινδύνου ἐμπροσθα, δ.τραγ. ἔμπροσθ' ἡρέβης κ' ἐκαστες, **ἐμπροστέλλα**(ἡ) μον. κ. δημ. τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως ἡ ἐμπροσθοφυλακή· Κρον.Μορ.5,29911 ὁ Τούρκος ἀπαγερσάνων νάντα εἰς τὴν ἐμπροστέλλα 2) δημ. ἡ ἐμπροσθέλλα βλ.α.

ἐμπροσπεπον-ον εἰς τὸ πρόσωπον, πρό, ἐνώπιον τῶν ἀφ' ὧν ἄλλων, μετὰ δοτ.· Φθλ.Ἐπ.147 ἔνθα ἐμπαλον ἐμπροσπεπον ἐξοσάτι τοὺς ὄλους.

ἐμπροσπεσον-ον νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίου, ὁ παρουσίας μείζων τοῦ κανονικοῦ βύθισμα πρὸς πρόνμω· 2) ἐπὶ ἰσθμῶν, ὁ νεώτερον πρὸς τὴν ποίμνην.

ἐμπροστανέω προτανεύω ἔν τι· Ἀνάκ.Λεξ.8,252-3.

ἐμπροσφρον-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὴν πρόφρον κεικλιμένος, ἐπὶ πλοίου οὗ τὸ κέντρον τοῦ βάρους κείται μέλλον πρὸς τὴν πρόφρον· Πολύτ.16,4,12 ἐμπροσφα τὰ σκέρη ποιεῖν· 2) νεώτ. κ. ἐπὶ ἰσθμῶν, ὁ ἀποκλιμμένος πρὸς τὴν πρόφρον.

ἐμπροσφα μτγν. ἐμπήτω ἐνός τιος· Λυκόφρ.105 εἰς ἄρκυον ὀδύκων βρόχων ἠλπιεν ἐμπροσφασαν. **ἐμπροσφω**-ω μον. κ. νεώτ. πτερωτὶς τινα ἐν χρομῳ, ἴσται τὸν ἐνθαρρύνω, τὸν ἐνασχῶν φυσικός, τὸ δημ. τὸ διῶν πτερά· πρὸλ.ἀναπτερωτ 2) ἡ ἀφιεξία τοῦ στόλου ἀνεπτερωτὸ τὸ θάρρος τῶν πολιουργικῶν μῶν· ὅ μν. παθ. κ. ἐν μετ. δημ. λαμβάνω, προσκτώμαι πτερά, ἴσται θάρρος, τὸ ληνην κτ.· Θεοδόσ.Διάκ.Ἀκρ.4,57 τούτοις τὸ κούφον ἐμπτερωθέν ἀπτερός ὄρωμασ φθλον.

ἐμπροσσω πτγν. πτισω ἴσται χυδρῶς τρίβω, χυδρὸκαπανίζω ἐνός τιος, οἷον ἵπδον, σκεύους· Θεοδότ.Πά.Παραμ.27,22 ἐάν κόπηται τὸ ἄφρονον ἐν ὄλμω ἐν μέσῳ τῶν ἐμπροσσωμένων ἐν ὑπέρω.

ἐμπροσσομαι-εομαι προσομαι ἴσται ταρτότοιαι, ἐκκληττομαι, συναρτάξομαι ὑπὸ σφοδρῶ παθῶσι· Χορικ.5,428 ἐνεπτότο ἡ Ἀροδίτη πρὸς Ἀδωνιν.

ἐμπροσσι-εως(ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πτισις ἐν τι· ὅ εἰδ. ἀμπεπτοσσι· Ἀρετ.ἘΠ.Παθ.2,2.

ἐμπροσσομα-ατος μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμπήτου, τὸ πύσιμα ἐν τι ἡ κατὰ τιος· Πά.Ἡσ.50,6 ἀπὸ ἀσχυρῆς ἐμπροσσοματῶν, Ἐπιφάν.2,274A ἴδε τοῦ προσώπου μου τὰ ἐμπροσσοματα.

ἐμπροσσοσι(ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμπήτου βλ.α. τὸ πύσιμα κατὰ τιος, ἡ φυσία· Ἄνδρ.Κρ.311D ἴσταιμὶ γεννώμεθα πρὸς ἐμπροσσομα, πρὸς ἐμπροσσομα, -ὸ ἴσταιμὶ ὄπασται ἀγογύσιως τοὺς ἐμπροσσομα τοῦ ὄχλου· φρ. νεωτ. ὄσιως ἐμπροσσομα [ἴσταιμὶ περιφροσσομα].

ἐμπήτω κ. μον. κ. νεώτ. πτώ ἐνός τιος· Ἡρ.1,138 εἰς ποταμὸν δὲ ὅσπε ἐνούρησι οὐτε ἐμπήτωσι, Διοσκ.4,25 ἐμπήτειν εἰς ἀτομα ἐρητοῦ· ἢ ἐν φρ. ἐμπήτω εἰς τὸ πρόσωπον πτώ κατὰ τιος, ἐπὶ, κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἴδως πρὸς ἐκφροσιν οὐτῶ περιφροσσομα, ὄβρωσι, βδελυγίας· Πλούτ.Ἡθ.189A τῷ δὲ Φωκίωμιν . . . ἐνεπτιοειν, ἀναπήσας εἰς τὸ πρόσωπον, Πά.Ἀρ.12,14 εἰ ὁ πατήρ σπῆτης πτώων ἐνεπτιοειν εἰς τὸ πρόσωπον νεώτ. κ. ἐμπήτ- κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἡ κατὰ πρόσωπον· ὅ μν. μτγν. ἐμπήτ- εἰς τινα· ΚΑ.Ματθ.27,30 ἐμπήτσαντες εἰς αὐτὸν ἔλθοσαν τὸν κλάμον καὶ ἐπυλῶν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· κ. παθ. ἐμπήτομαι· Μουσῶν.Ἡ.Στοβ.Ἀνθ.1,375 λοιδορηθῆναι ἡ πληγῆναι ἡ ἐμπήτοσθῆναι· ἢ κ. μετὰ δοτ.· Ἀριστολ.ἀ.347· ὅ μν. σμ. κ. μέο. Πά.Δευτ.20,9 ἐμπήτσαται κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.

ἐμπήτωσι(ἡ) μτγν. ἡ ἐμπήτωσι βλ.· Κλήμ.Ἀλ. Στραμ.29 καὶ ἡ ἐμπήτωσι λαμβάνεται εἰς εὐ-ἐπιδοσ, ἢν ἐπὶ τὴν ἀγάνην χειραγωγεῖται μεμα-θῆκαμεν [ὄμφ.].

ἐμπήτωσι-εως(ἡ) μτγν. κ. μον. τὸ ἐνός τιος πῆσιπτε· Κορνοῖτ.Φρα.Θε.22, Ἐυστ.Πον.297,10 καινὸν δὲ οὐδὲν ὄφθα ἡ τοιαύτη ἐμπήτωσι εἰς κατὰπῆτωσι ἢ γεν. ἡ πῆτωσι· Κατ.Ἀστρ.Κ.7, 186 ἐμπήτωσις καινῶν 2) τὸ ἐπιπῆτιν κατὰ τιος, πῆσιπτε· Διον.Ἀλ.Ρομ.9,23 τὸν ἐπαστηκῶτιος κατόπιν, ἐπῆσται γὰρ ἐπὶ βάθος, ἐμπήτωσι πολλῆ συνεγορῶμενον· 3) ἀσφῆδῶς πῆσιπτε, εἰσοδος, ἀσφῆδῶσι, ἀσφῆδῆσι· Ἐπικ.Γνωμολ.Βατ.24 ἐμπήτωσις εἰδῶλων, Πλάκτ.3,2,10 ἐμπήτωσις τοῦ ἡλίου εἰς τὰ νέφη· 4) κλάσι, ροή· Ὀνήσανδρ.1,11 ἐμπήτωσις διανοίας· 5) ἐπὶ ἐξερθρῶσεως, ἀνάστας· Γολ.1811,325· ὅ εἰδ. ἡ ἐπῆσια πλῆμυρα τοῦ ποταμοῦ Νεῖλου· Ἡφαστ.Ἀστρ.1,21.

ἐμπήτωσον μτγν. ἐπιρρηξίς· Μάρκ.Αἰρ.10,7 ἐμπήτω εἰς τὸ κούφον, Ἀετ.7,54 ἐ- τῶ πάθει.

ἐμπήτωζω δημ. κ. ἀπολύτως ἐπὶ δροθῆλων, τραυμάτων, ἐλκῶν κτ., ἐμπήτωσι, σχηματίζω πύσι· ἐμπήσασε πάλι τὸ πόνεμά του· ἢ κ. ἐπὶ ἠχομένῳ μέλωσι· ἐμπήσασε τὸ πόδι του.

ἐμπήσασα-ατος(ἡ) δημ. κ. ὀμνησασα ἐμπήσιπτε, **ἐμπήσγια**(ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ τὴν πύσιν, τὸν πρῶκτὸν μοῖσα παρακῶ, κελωμέρα.

ἐμπήσλιθιον(ἡ) μτγν. ὄπασκορ, τοῦ ἐμπήσιπτε βλ.α.· Ἡρών.Αἰτωρ.25,43 κνώδακας ἐμπήσσωμενοι . . . εἰς τινα ἐμπήσλιθια.

ἐμπήσλιθ-ίδος(ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κωλύμα ἡ ὄπη, ἐν ὃ εἰσέρχεται κνώδαλ [ὄδων] τροχῶ· Ἡρών.Αἰτωρ.245,6 ὁ πῆν τροχῶι ἰσπερ κνώδακας σιδηροῦς ἐμπήσλιθός εἰς ἐμπήσλιθὸς ἀσίδρας.

ἐμπήση(ἡ) μτγν. τὸ ἐμπήσιμα· Ἀρετ.Κρον.Παθ.1,8.

ἐμπήσιμα-ατος(ἡ) μον. κ. νεώτ. ἀσφῆδῶσι πύσι ἐν τι τὸ πῆσιπτε ὄμνησασομ, ἐσωτερικός, τὸ ὀμνησασομα· Ἰνν.Προγν.Ἐπιδ.3,14 τοῖσι μὲν οὐν πλειστοσιον αὐτῶν ἀποσῆσται εἰς ἐμπήσιματα συνέπῆσιμα, Ἀριστολ.Ζ1 624a,17 ἐφῆρικον δ' ἐστὶ τυμμάτων καὶ τῶν τοῖστων ἐμπήσιμάτων· ὅ μν. ἐπὶ τῶν νεφρῶν· Ρωφ.Νεφρ.Κυστ.15· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ στόθους· Ἀρχ.γλ.Ἀετ.8,73,Γολ.17,793.

ἐμπήσιματικός-ή-ων κ. νεώτ. ἴσται, ὁ ἐμφανίζων ἡ ὁ προκαλὸν ἐμπήσιμα βλ.α.· Ἰνν.Ἀρῶρ.41.

ἐμπήσιπτε-εως(ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐμπήσιπτε βλ.α.· Ἰνν.Κρωκ.1,19C ἐξ ἐμπήσιπτεος πλέμωμονος.

ἐμπήσιπτικός-ή-ων κ. νεώτ. ἴσται, ὁ ἐπιφέρων, προκαλὸν ἐμπήσιμα· Ἰνν.Διαίτ.370,42 ἐπρηστικὸν τοῦ πλέμωμονος τοῦτὸ ἐστὶ καὶ ἐμπήσιπτικόν.

ἐμπήσιπτός-ή-ων μτγν. κ. νεώτ. ἴσται, ὁ ἐμπήσιπτικός βλ.α.· Ἀρετ.Κρον.Παθ.1,10,39 τὸν ἐμπήσιπτικὸν τρόπον 2) ὁ ἔχω ἐμπήσιπτε, ὁ ἐμπήσιπτικός· πρβλ. Γαλ.4,9· Διοσκ.1,72 ἐμπήσιπτε καὶ φθιστικοί.

ἐμπήσιπτε κ. νεώτ. αὐτῶ. πύσιμα, διημυδῶς· Ἀρετ.Διαίτ.1,14 ἢν δὲ καὶ ἐμπήσιπτε· ἢ συνήθ. παθ.· Ἰνν.Νοσθ.4,13 ἀρχεται ἐμπήσιπτεσθαι.

ἐμπήσιπτος ἐγκαλύπτω, κρύπτω, παθ.· Μόσχ.1,15 νόος δὲ εἰ ἐμπήσιπτεσθαι, αὐτ.3,112.

ἐμπήσιπτοι Ἡσ. εἰς ὄμνησι·

ἐμπήσιπτος-α-ων, βοιωτ. ἐμπήσιπτος (= -αιος) ὁ ἐν τῷ πύλῃ ἡ παρὰ τὴν πύλιν Ἰσπρῶμον ἐπὶθ. τῆς Ἐκάτης Ἀρτεμῖδος· Ὀρφ.ἀπ.900 Κόλχοι Ἀρτεμιον ἐμπήσιπτιων κωλοδρόμων Ἰλδοσθωνται· ὅ βοιωτ. ἐμπήσιπτος ἐπὶθ. τοῦ Προσπιδῶνος ἐν Θέβασσι· Ἐπληρ. **ἐμπήσιπτε**(ἡ) νεώτ. ἴσται, ἡ πυροσοῦσα βλ.α. καὶ τὸ ἀπόσῆμα τοῦ ὄσῆμου [ὄσπ.]. **ἐμπήσιπτε**-ον [πύσιπ] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐμπήσιπτε, ἐμπήσιπτικός· Ἰνν.Προγν.18, ἴσταιμὶ, 26 ἐμπήσιπτε μὲν ἢν πάλιν χρόνον, ἐκ δὲ τῆς κλῆσις οὐκ ἠδύνατον κινεσθῆναι, Δημ.1260 κῶν ἐμπήσιπτεος γινόμενος διεφθάρην, Ἀριστολ.Ζ1 604b,6 γίγνονται

δὲ ἔμπροσθα τοῖς ἴσθμοις, ἴσθμ. Πρωτ. 2) ὁ ἠλω-
μένος, ὀρμησάμενος :: Σοφ. Φιλ. 1378 τήνδ' ἰ-
ἔμπροσθα βάνον παύσαντα ἄλγους, Ἀνδρ. μ. Γαλ. 14,
35 καὶ μογεράν σπέρναν ἀπολύσεται ἔμπροσ-
θάν· 3) τὸ οὐδ' ἔμπροσθ' ὡς οὐα. μιν. νεώτ. κ.
δ. ἤμ. τὸ πῶν :: Γεωμ. Π. 22 ἐάν συναγάγη ἔμ-
προσθ' τὸ ἔλαος, Θεοφάν. Νόν. 2, 242 ἀπόστημ
ἐστὶν ὅταν ἡ φλεγμονὴ εἰς ἔμπροσθα μεταβληθῇ.

ἔμπροσθα-δομα μεταβάλλομαι εἰς πῶν, ἔμ-
πρόσθω :: Ἰνν. Νουά. 31 ἡ τὸ χαλὴ καὶ τὸ φλέγμα
εἰς τὸν πλεύμονα σήπεται καὶ ἔμπροσθαίται.
ἔμπροσφότης (ὁ) νεώτ., ἤμ. κ. πνοσφότης, νόσος
δερματικὴ μολυσματικὴ ἀντιστασμένη ἰδίως εἰς
τὴν κεφαλὴν τῶν παιδῶν καὶ προηραχμένη ἐν
συνδιασμοῦ στρεπτοκόκκου μετὰ σταφυλοκόκ-
κου, ἄ. μολυσματικὸν κήρην βλλ.

ἔμπροσθα (ἡ) ἴσθ. ἡ διὰ τὸ πῦρ, τῶν ἔμ-
πρόσθων, μαντεία 2) αὐτ. «ὄρκος δημοσίας» ἴσθι
βάσανος διὰ τὸ πῦρ.

ἔμπροσθιον (τὸ) νεώτ. στρατ. τεχν. ἀναφερικ-
τὸν κατασκευάσασα πρὸς παραγωγήν ἄρχικῆς ἐ-
ρρηξῆς ἐξοφαλοζούσης τῶν ὀλων ἐκρηξῆν τοῦ
διαρηκτικοῦ γεμίσματος τῶν ἐκρηκτικῶν βλημάτων.
ἔμπροστος-ον μτγ., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πτε-
ρήν, ὁ πῦρσσαν :: Ἀλέξ. Τραλλ. 5, 252 ἐπὶ γὰρ
καταμύσσαν ἔμπροστος, Ἀχιμ. Οὐνερωκ 88, 62
εἰς μακρονοσταν ἔμπροσταν ἔξει, Πρόδρο. 2, 95
καὶ περιπάτει ἔμπροστε καὶ δούλειε τὸς πάντας.

ἔμπροστω-ατος (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ. ἀσημέ-
νους ἀνθρώπῳ κεκαλυμμένους διὰ τέρφας ὑπόλειμμα
πῦρος, ὅπως χορησιμεσθ, ἢ ἀνασθῆ ἐκ νέου
πῦρ, προσάναμμα :: ἴσθ. «ἐλεψάνον», Σοφ. Φ.
«ἐναύσμα, σπέρμα πῦρος» :: Ἀριστ. ἄν. 255, 226,
Γαλ. II, 629 ἢ κ. μτφ. :: Λόγι. 1, 29 ὄλιγον ἐκ τοῦ
πρότερον ἔρωτος ἔμπροστω λαθῶν, Εὐστ. Πον.
372, 3 ἀπτικής σοφίας, ἔμπροστω 2) νεώτ. μέσον
μεταδόσεως τοῦ πῦρος εἰς ἐκρηκτικὴν ἔληκ.

ἔμπροστωτίζω νεώτ. θέτω ἔμπροστω, ὡς
καθ' ἄλλοιον εἰς τὸ ἄλκον.

ἔμπροστωματικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὸ ἔμπροστω :: ἔμπροστωματικὸς ὄλη 1) ἔμ-
προστωματικὴ ὄση φαρμ. ἡ ἰσθιάσασα ὄση πη-
λῶν ὀργανικῶν συσμάτων καὶ πελασσομένων φαρ-
μάκων, παρασκευασθῶσων διὰ ἔηρος ἀποστάξεως.
ἔμπροστωματικός-ως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἔμ-
προστωματικῆν βλλ.

ἔμπροστωματιστῆρ-ήρος τέρετρον χρησιμεῖον
πρὸς ἔμπροστωματισμὸν βλλ.

ἔμπροστωτοδῆκ (ἡ) νεώτ. πυρὸς. δερματικὴ
ὄλη πρὸς τοποθέτησιν τοῦ ἔμπροστωματος τῶν
παλαιῶν βραδυθάλων ὄλων.

ἔμπροστωτοκάλυπτρον (τὸ) νεώτ. κάλυμμα
συγκροσθῶν τὸ ἔμπροστω βλλ. ἐν τῇ θέσει του.

ἔμπροστωτοφῶρος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἔμ-
πρόστω :: καθ' ἄλλοιον ἔμπροστωτοφῶρον.

ἔμπροστος-ένης (ἡ) νεώτ. ὄληκεν ὁ μηχανισμός,
ὁ οὐ ἐπιβληθῆσθαι ἡ ἀνάφεξις τοῦ ἐνδὸς τῆς
κάννης τοῦ φορητοῦ ὄλου γεμίσματος.

ἔμπροστος-ένης (ἡ) νεώτ. ἡ ἔμπροστωτικός βλλ.

ἔμπροστωτής μιν. ὁ ἐμπροστωτής βλλ.

ἔμπροστωτικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς
τὴν ἔμπροσθον βλλ.

ἔμπροστω κ. νεώτ. πυρπῶ, κῶμα :: Ἀριστ. Φυσ.
372 τὴ δαι οὐ πῦρ, ὡ τῦμῶ, ἔχων ὡς σαυτὸν ἔμ-
πρόσθων ἢ μέσ. -ομα ἀνάπτω, παίρω φω-
τιά :: Θεοφ. Φι 5, 9, 6 ἔμπροσθασθαι δὲ ὄρητα συ-
καὶ καί ἔλαϊα ἢ ὄμ. φωτίξω, φέγω :: Φιλόσοφ.
Εκ 4, 24 ἀγαθὸ δ' ἔμπροσθασθαι καὶ οἱ λθῶσι
κ. παθ. :: Ἀριστ. ΖΜ 649α, 26 τῶν ἔμπροσθασθαι
καὶ ἔγκαταλειφθῆσθαι τὴν ἀνάσας θερμῶν

2) καταφλέγω, κατακαίω :: Ἀριστ. Ἀναμ. 474β, 13
ἐν τούτῳ γὰρ ἡ φῶσις ἐμπροσθέρκεν αὐτὴν ἰτῆν

φύχην 3) ἀνάπτω ἐν τῷ σώματι :: Ἀριστ. ΖΓ
739β, 10 ἔμπροσθῶν θερμότητι 4) ὄπῳ, φῆλον
ἐπὶ τὸ πῦρ, φῶγα :: Ἀριστ. Εἰρ. 1137 τὴν τε φη-
γὴν ἔμπροσθῶν 5) νεώτ. θέτω ἔμπροστω,
ὡς καθ' ἄλλοιον εἰς τὸ ἄλκον.

ἔμπροσθα (ἡ) κ. ἔμπροσθα βλλ.

ἔμπροσθῆτης (ὁ) ἔν, πῦρ, βῶμα ἢ ἐπὶ τοῦ
πῦρος τιθεμένου τρίποδο, πυρσσιὰ, οἰοσρσσιὰ :: ἴλ.
Ψ 702 τῶ μέν κικλῶσαν ἕνασιν τρίποδ' ἔμπροσθῆ-
την, Ἀθῆν. 2, 384 οἱ δὲ λοιστροχῶδι ἐν οἷς τὸ ὄ-
σωρ ἐβέρμανον, καὶ ἔμπροσθῆται.

ἔμπροσθω μτγ. κ. μιν. ἔμπροσθῶ βλλ. II :: ΠΔ
ἴσθ. 8, 28 καὶ ἐνεπύρσσαν ἴσθῶσιν ἐπὶ τῶν ἔν
πυρῖ, Διδόξ. Σ 2, 36 τὰς τε χώρας τῶν ἀντιπαλε-
μοῦστων αὐτ' ἔμπροσθῶσιν, οὐτε δενδροτομοῦ-
σιν κ. παθ. :: Ἐπιρρ., Διογ. Οἰν. Β, Ἀλέξ. Τραλλ. Πυρ. 2,
Εὐστ. Πον. 14, 28 πῶς δὲ οὐ μὴ ἐνεπύρστρο τὰ
σπλάγγνα ἐκείνοις; ἢ κ. μτφ. :: Συμλκ., Ἐπικτ.
126 D φυχὴ τοῖς πάθεισιν ἔμπροσθῶσιν.

ἔμπροσθοδῆκ (ἡ) νεώτ. τὸ μέρος ἐνθα τοποθε-
τεῖται τὸ ἔμπροσθον βλλ.

ἔμπροσθῆκ (ἡ) νεώτ. θῆκ, ἐν ἡ φυλάττονται
τὸ ἔμπροσθα βλλ.

ἔμπροστος-ον μτγ., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔμπροστος βλλ. II,
ἀντιθ. αἰθέρος, ὄλασιος :: Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. 4, 39,
Ψελλ. 7, 436 Α' ἢ μτφ. θερμὸς, ὀρηκτικός :: Εὐστ.
Πον. 37, 17 τὸν ἔμπροστον ῥήτορα, ΚΜανασσ. Χρον.
IISB τὴν ὀρμὴν ἔμπροστος καὶ δραστηρικὸς τῆς χεί-
ρας 2) νεώτ. τὸ οὐδ' ἔμπροσθον ὡς οὐα. ἔμ-
πρόσθον βλλ.

ἔμπροστος (ὁ) ὁ ἔμπροστός βλλ. :: Ὑπερ. Ἰδ. Λυ-
κόφρ. 4, 4, Πολύδ. 9, 41, 5 τὰς πρὸς τοὺς ἔμπρο-
στούς εἶχε παρασκευάσας, ΠΔ Λεωτ. 10, 6.

ἔμπροστωτής (ὁ) μτγ. κ. μιν. ὁ καίω :: ΠΔ Μακκ.
4, 7, 11 διὰ τὸ ἐθναλοχῶν πῦρος ἐπιτοχῶν τὸν
ἔμπροστωτὴν ἐνίκων ἀγγελοῦ, Εὐστ. ἴλ. 1023, 26 ὁ
ἔμπροστωτής ἔκτωρ.

ἔμπροστωχολίως (ὁ) πῶν. ὁ λαμβάνων φῶς, πῦρ,
ἐκ τῶν ἔμπροσθων βλλ. 7).

ἔμπροστωστος-ον ὁ ἐν πυρὶ φωτῶν, διαμένων ::
ἴσθ. Ὑμν. 1, 33 ἐπὶ δαιμόνεσ.

ἔμπροστω ἐπίρρ. μτγ. διὰ τὸ πῦρ :: Διον. Ἀρεοσ.
52B τὴν ἔμπροστω καθαριστὴν ἰδιότητα.

ἔμπροστωθῆς-ος-ές μτγ. ἐσθ. γρ. ἀντὶ ἐν πυρὶ
σφαροειδῆ ἐν Πλάτ. Η8, 881 D.

ἔμπροστωγεια (ἡ) νεώτ. ἡ δὲ ἔμπροσθων μαν-
τεία, ἔμπροσθα βλλ. I).

ἔμπροστος-ον (πῶρ) κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ
παρὰ τὸ πῦρ :: Πλάτ. Νόμ. 679 Α' σκευῶν ἔμπροσθων
τε καὶ ἀπῶρων ἐπύρστων ἰσκειῶν τιθεμένων ἐπὶ
τοῦ πῦρος, ἢ ἐν χρῆσει περὶ τὸ πῦρ ἢ οὐ ἢ ὄμ. ἡ
ἔμπροστος τέχνη ἢ τέχνη τοῦ σπῆρομοροῦ ἢ χαλ-
κῶς :: Πλάτ. Πρωτ. 321B κλέψας τὴν τε ἔμπροσ-
των τέχνην τὴν τοῦ ἠερίστω 1) ὄμ. ἡ τέχνη τῆς
διὰ πῦρος μαντείας :: Εὐρ. Φοῖν. 194 ὅστις δ' ἔμπρο-
στω χρῆται τέχνη, μάταιος 2) πυρκαϊστικός, πε-
πυρκαϊστικός :: Εὐρ. Φοῖν. 1186 εἰς τὴν δ' ἔμπροσ-
των πῆψα νεκρός ἢ εὐρ. ὄπτος, φῆλας ἢ ΑΠ 6, 89 σφῆ-
ρα μιν ἔμπροστων αὐτῶν φῶ. ἡμῶστων ὄδοντα
βείς 3) σφῆρα θερμῶς, διακεκαυμένος, πῶδ
εἰστός :: Θεοφρ. Φ. Ατ. 1, 13, 3 κῶμα φῶσιν ἔμ-
πρόστω τοῦ ἀέρος ὄμια καὶ νότια πνεύτ, Στράβ. 16,
110 ἀλειπασθῶ τὸ θερμὸς ἔμπροστω ὄμια ἢ χῶμα
καὶ καυσρῆται ἢ ὄμ. κ. μτφ. :: Μνασί. II Ὁδ. 6
ὕπὸ τῆς ἔμπροστων ἀγάπης 4) ὄμ. ἡ ὑπὸ πνευτοῦ
πῶσων, ἔμπροστος :: Ἰνν. Νουά. 2, 27 ἔν δὲ ἔμ-
πρόσθων ἔπ καὶ ἀνθ' ἡμῶν τῆς νυκτὸς ἡμετῆς ἡ-
μέρας, ΠΔ Ἀμ. 4, 2 ἔμπροστω ὄμιοι ἢ ἐπὶ ὄλη-
ματος, ὁ προκάλων φλόγων :: Ἀριστ. Ὄσμυ.
846β, 16 ὄμ. ἐπὶ καυσρῶν, ὁ θερμῶσιν
πῶσων :: Πάπ. 4) κῶμα, κατακῶσιν :: ΑΠ 9, 24 ἔμ-
πρόστω ἡ ἡλιος ἢ κ. μτφ. ἐπὶ πρὸσ. βίαιος ὄρεθου

μας, ποῦ παίρνει εὐλοία φωτιά: Πλούτ.Νομ.5
β) ἀνημέμενος: ΑΠ6,100 λαμπρά. ἐμπροσ-
 ζῆν. Ἐξήγ. ἴλ.40,16 δαλόν ἐμπροσ: ὁ δ' ἀφικων
 ἡ ἀρρόβιος εἰς θυσίαν δα πυράς: Εὐρ.Ἐλ.547
 τύμβου ἢ κρητὶδ' ἐμπρός τ' ὄρθαστάς
 μένον || 7) ὡς αἶσα. ἐμπροσ (τὰ) | ἐν. ἱερὰ τὰ
 ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, κείονενα ἱερέα. ἀντίθ. ἄμυρα:
 Αἰολ.Χο.485 παρ' εὐδείκτους ἐκεῖ ἄμυρα ἐμπρός
 οἱ κνωστῶς χθόνος. Πολύδ.Ἰδ.317 κατάρας ἐπὶ
 ἐμπύρων ποιεῖσθαι | ἐμφέρειν κατάρας ἐπὶ θυσί-
 αῖ, Ἀππ.Ἰσπ.9 ὀρκωθῆναι ἐπὶ ἐμπύρων || ἴδ.
 ἐπὶ τῶν διὰ πυρὸς θυσιῶν, ὧν ἐγίνετο χροῖος πρὸς
 μαντικὸς σκαπούς: Πίνδ.Ο.84 μντικές ἀνδρῶς
 ἐμπύρους τεκμαίρονενα, Σοφ.Ἀντ.1005,Εὐρ.Π.16
 εἰς ἐμπυρα ἄλλε, καὶ λέγει: Κάλγας τὰδ' || Ἐμ-
 πυρα σήματα τὰ ἐκ τῶν θυσιῶν ἐξαγόμενα πνευ-
 ματώατα: Ἀπολλ.Ρ.1,145 || 8) ἐπὶ ἐμπύρων σπαν-
 δῆς καθήμι παύσαμ. σπανδῆς ἐν τοῖς ἐμπύροις:
 Εὐρ.ΙΑ.59 || ὁδ. κ. ἐμπυρα=σπανδαί: Σοφ.Ἠλ.
 405 παρ' ὁ ἐμπυροῖς; τῶς ῥέως τὰδ' ἐμπυρα;
ἐμπυροσκοπία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς παρατη-
 ρήσεως ἐμπύρων βλ.2) σμῆμάτων νομτεία.
ἐμπυροσκοπέω-ον μτυν., μον. κ. νεώτ. ὁ διὰ
 τῶν ἐμπύρων μαντεύμενος, ὁ ἐκέρων τοῦς χρη-
 σμούς αὐτοῦ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἐμπύ-
 ρων σμῆμάτων ἴτοι τῆς καύσεως τῶν ἱερῶν: Ἰ-
 Σχόλ.ἴλ.Ω.221, Εὐστ.ἴλ.1346,39 οἱ διὰ τῶν ἐπι-
 βουμένων μαντεύμενοι, οἱ καὶ ἐμπυροσκοποῖ.
ἐμπυροτέχνης (ὁ) μτυν. ὁ ἐν τῇ τέχνῃ αὐτοῦ
 χρώμενος τὸ πῦρ, σιδηροουργός: ἰσοθ.Μαν.
ἐμπυρορχίζω μτυν. ἐμπυροῦμαι βλ.2, σεμύνο-
 μαῖ ἀκόσμος ἐπὶ τῷ: Γρηγ.Νύσσ.2,341|α ἐμπυρο-
 ρχίζων τῇ τῶν σοφισμάτων σταθρῷ.
ἐμπυροσ-ον ἐθρβρωπός, κόπος ἐθρβρός: Ἀ-
 ριστλ.Χρωμ.44 τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐμπύρων καὶ
 τὰ τριχῶματα λευκόθυρα γίνεται.
ἐμπυροσεύω γλωσσ. μον. πυρακτῶ: Σουῖδ. ἐπυρα-
 κτῶν, ἐμπυροσεύων, σφοδρῶς καίων: || μέσ.
 λαμβάνω πυροσόν, πῦρ: Εὐστ.Πον.265,86 ἴνα ἐμ-
 πυροσεύεται ἀπὸ τοῦ τῶν φωτῶν πατρός.
ἐμπυρῶ-ὠν μτυν. μον. πυροπλῶ, ἐμπυρεῶ βλ.2.
 Ἦσ. ἐν λ. πυρέας ἐπυροπλῶτος, ἐμπυροῦστος
 τῆν πόλιν: Ἐπιγρ. κ. παθ.: Διοσκ.Σ.114, Νικ.Χλων
 ἐν Σάθ.1,129 ἐμπυροπλῶτον πυρῷ.
ἐμπύρωσ μτυν. καυστικῶς, διαπύρωσ, ὁδ. ὑπ.
 ορυμτικῶς, ἐμπαθῶς: Μηναι.1,6 Ὀδ.8 τριπτό - ἐμ-
 πύρωσ δροσοῦμενος, Πολύδ.3,68 ἑρῶν. ἐμπύρωσ.
ἐμπύρωσις-εως (ἡ) θερμότης, θέρμανος: Ἀριστλ.
 Ἄναπν.478α,30 καταφύετος μὲν οὐδ' ὄλιως ἢ τῶν
 ζῶων δέλται φούσις διὰ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
 φυχῆς ἐμπύρωσιν || κ. ιγρ.: Μέν.Εφ.365,21 με-
 γιστήν ἔσεται θυμανεῖα ἐμπύρωσιν.
ἐμπύροτιζῶ μτυν. καθιστῶ τὴν ἠκτόν, κῶνον ἢ
 τῶν ἀήρ διὰ πύτιος, κήσῳ: Διοσκ.6,26 τοῖς Λα-
 δοῦσιν ἐμπυροσθέν γάλα.
ἐμπύροτιζω μον. πτύω, ἀποπτύω ἐντός: Ἰεωφ.20,33.
ἐμπύω-έω σχηματίζω πόν, ὀμυσιζῶ: Ἰππ.Προγρ.
 45,3 ἀποσάσιες γίνονται. || καὶ ἐμπυοῦσιν εἰς
 τὰ χωρία, Ἀρετ.Ἀρον.Παθ.1,8 ἴν δὲ καὶ θῶραξ
 ἡ πλεῦρον ἐμπυοῦσ.
ἐμπύω-ὠν κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς πόν, προ-
 κολῶ ἐμπύωσιν συνθ. παθ. ἐμπυοῦμαι βλ.2.
ἐμπύωμα-ατος (τό) γλωσσ. τὸ ἐμπύωμα βλ.2.
ἐμπύωω ὠθῶ, σπρώχνω: Κορ.Ἀτ.2,122.
ἐμπύωλῶ-ὠω ἔσφγρ. τὸ ἐμπόλῳ βλ.2.
ἐμπύωλῶ-έω Ἐπιγρ. κατοικῶ, διαμενῶ μεταζῷ:
 Ἐπιγρ. ἐμπυλωλῆν τοῖς φημίεσις (ἀμφ.1).
ἐμπεφικεῖ-εως (ἡ) πότ. ἐξέτασις, ἔρρευα.
ἐμπε-ὀδος κ. νεώτ. κ. ἐμός χελών τῶν γλυ-
 κῶν ὀδάτων Ἦσ. Ἐμός, ζῶον ἐν λίμνῃ καὶ ἐν
 πηλῷ γίνετο: οἱ δὲ χελόνῃ τῆς ἔχουσαι οὐράνα:
 Ἀριστλ.Ζ1.558α,8 ἡ δ' ἐμός ἐξίσταται ἐκ τοῦ ὄδα-

τος τίττει, αὐτ.600β,22 ἡ χελών τῶν φολιθ-
 τῶν ἔσται καὶ ἐμός || νεώτ. ζῶολ. γένος χε-
 λωνῶν τῆς οὐλογενεῖας τῶν ἐμψιδων.
ἐμψαυρος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἰσοπετῶν χε-
 λωνῶν τῆς οὐλογ. τῶν χελωνιδῶν ἡ χελωνῶν.
ἐμψάστων Ἦσ. ἐπὶ κελύκοινα τεταρμύροντα.
ἐμψάγειν κ. μον. ἐμψρ. τὸ ὄσρ. β' ἐνέφαγον
 (ἐστ. οὐλ' ἐν χρ. ἐνεσθῆναι) || τὸ φαγεῖν: Εὐδ.89,
 ἴωσ.Α1.9,45, Πλούτ.Τιμ.12 τοῖς πρῶτος ἐπεστῆ
 ὡς ἐμψάγοι καὶ διανοησομενοῖς χρη-
 σόμενοι προθυμοῖτες, Εὐστ.Πον.259,9 || ἴδ.
 φαγεῖν ἐν σπυδῷ, βιαστικῶς, τὰ πόδι: Ξεν.Ἰν.
 4,2) ἐκέλευον αὐτοῖς ἐμψάγοινα πορεύεσθαι
 2) φαγεῖν, τρώγειν ἐντός τιος ἡ ἐπὶ τιος: Λοικ.
 Πλ.20 χρυσὸς κοίτας ἦεν ἐμψάγειν.
ἐμψαίδρῶνα μτυν. φαίδρῶνα, κοστώτ π φαι-
 δρῶν, παθ.: Γρηγ.Νύσσ.2,375β ἐμψαίδρῶνονενοῖ
 τῇ ἀσχημοσύνῃ τοῦ λογογράφου, Σευλο.Π.Γράξ.
 ἔπ.3,360,9 τῇ περὶ τῶν θεῶν ἀγάθ' ἐμψαίδρῶνονετο.
ἐμψαινοτιζῶ χάρτης νεώτ. ὁ ἐμψαινοτικῶς.
ἐμψαῖναι κ. μον. κ. νεώτ. ὄγω εἰς ἐμφάνεια,
 ἐκθέτω πρὸς φανερωσιν, ἐπιδεικνύω, παρουσιάζ-
 ῶ, ἐμφανίζω: Πλάτ.Τιμ.71β ὄλον ἐν κατόπτρῳ . .
 χρώματα ἐμψαῖναι ὄμ. κ. παθ. ἐν χρ. κ. ὡς μέσ.
 ἐμψαῖνομα ὄμομα εἰς ἐμφάνεια, ἐπιδεικνύομα,
 ἐφανίζομα: Στωϊκ.2,199 τὸ ἐμψαῖνομενον μέ-
 λαν (ἐν τῇ σελήνῃ) 2) κ. νεώτ. δεικνύω, δει-
 γνῶ, ὀθλον ὄνῳ, φανερόν: Ἦσ. ἐμψαῖνεῖν
 δεικνύειν, δεικνύεσθαι: Ἀριστλ.Κοσ.395β, ὁ φαν-
 τῶνα μῆκος ἐμψαῖνεῖν, Δημήτρ.171 ἡ φροντίς
 ἐμψαῖνεῖται πρὸς φυχρότητα ἄθους, Πολύδ.3,33,8
 ἐμψαῖνεῖ σφραῖσις καὶ διαλέψεσι, Μηναι.1,1
 σάρκωσι ἐμψαῖνοῦσα ἀρρήτου λόγου, - ἡ ἀ-
 στοργία τὸ ἐμψαῖνεῖ τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ ἡ ἀ-
 στωτῶ πὶ σελήνῃ: Θεοφρ.Φαῖτ.6,5,2 ἡμῖν δ'
 οὐδὲμῖαν ἐμψαῖνεῖται ἐμψαῖνεῖ 3) ὄλησ, σφάσς,
 διακροτῶ: Χρῆσ.Στωϊκ.3,50, Πολύδ.6,23,9 μεγά-
 λην ἐθνοῖαν καὶ φιλονορηθῶσαν τὸ βασιλεύει
 ἐμψαντες πρὸς τὸ ἔθνος, Διόδ.Σ.1,87 ἐμψαῖ-
 νοντες ἐπὶ ὀμοταφύλαξ ἦν τῶν περὶ τὸν Ὀσι-
 ριν, Πλούτ.Ἠθ.112F, Διγεν. Ἀκρ.3600 ἔγω δὲ οὐ
 καχόμενος ταῦτα ὄρην ἐμψαῖνεῖ 4) μέσ. ἐμψαῖ-
 νομαί φωνομα ἐν τῷ, ἀνανακαλῶμα: Πλάτ.Πολ.
 402b εἰ που ἡ ἐν ὄδασι ἡ ἐν κατόπτρῳ ἐμ-
 ψαῖνοῖτο, Ξεν.Συμμ.7,4 ἐν αὐτῷ δὲ [τὸ γαλεῖω] ἢ
 ἄλλα ἐμψαῖνομενα παρεχεται, Ἀριστλ.Μετ.345β,
 26 νύκτωρ ἐν ὄδασι . . τὸ μὲν γάλα ἐμψαῖνεῖται,
 Πλούτ.Ἀκκ.4 5) ὄμ. μέσ. φῶσιμα ὄρατος, ἐκ-
 ὀδλος, ἐμψανίζομα: Ξεν.ΚΠ.1,4,3 ἐμψαῖνεῖται τὸ
 νεῶρον αὐτοῖς ὁ καταγορεῖ τῆν ὀλιγοεῖαν,
 Ἀριστλ.Φυσιογρ.806α, 30 τὰ ψημὰ τὰ ἐπὶ τοῦ προ-
 σώπου ἐμψανόμενα, Πλ.Φλυμ.79,2 ὁ καθήμενος
 ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐμψανθῆν 6) ὄμ. κ. νεώτ.
 ἀπρόσ. ἐμψαῖνεῖται εἶναι κατὰδῶλον, φανερόν:
 Πλούτ.Ἠθ.953B ἐμψαῖνεῖται δὲ μάλλον ὄσον τὸ
 θερμὸν ἐξέβαλλῆν καὶ δειλητότα πάντα ταῦτα πα-
 γῆναι, - ἐκ τοῦτων ἐμψαῖνεῖται ἡ ἐνοχία τοῦ
 || ὄμ. κ. ἐνεργ. ἐμψαῖνεῖται εἶναι φανερόν: Κέβ.21
 ἐμψαῖνεῖ ὀρτικῶς 7) ὄμ. περιλαμβάνομα ἐνδει-
 κτικῶς: Ἀριστλ.Μεταφ.1028α,28, αὐτ.Φυσ.413α, 12
 ἐνυπάρχειν καὶ ἐμψαῖνεσθαι.
ἐμψαλκοῦμαι-οομα Σουῖδ. ὁ ἐμψαλκόμενος,
 περιπελεκυμένος.
ἐμψανέαι (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἐμφανίζειν ἡ
 -εσθαι, ἡ ἐμφανέαι, ἡ φανερώσαι: Θεοφρ.Πυρ.2
 εἰς ἐμψανέαι ὄμομα τὸ καταμεμμερισμένον
 ὄδροζόμενον, Μηναι.1,15 Ξενῶν, διὰ τῆς ἐμψα-
 νεῖας τοῦ χρυστοκόμοιο Ἐδαγγεῖλιου || ἡ γνω-
 στοποίησις: Χρυσῶδ.Λόγ. ἐν Σάθ.1,241 τὸ ἐμψα-
 νεῖσ τοῦ παρόντος χρυστοκόμοιο σιγίλλιον 2)
 ἐπὶ θεοῦ, τὸ ἐπιφανῆναι, τὸ ἐμψανέσθαι: ἴωσ.
 Α1.15,11) οὐδ' ἔστιν ἀπιστον, εἰ καὶ πρὸς

τάς άλλας άλιθις τις εμφάνεισ τοῦ θεοῦ, Θεοδότη, Άρχ.εις Πρακτ.Συν. Έφεσ.260 εμφάνεια θεοῦ πρὸς ανθρώπους· 3) πάπ. τὴν εμφάνειαν παρῴμαι τινος εμφάνιζω τι πρὸς ἐπιθεώρησιν.

εμφανέρος-ον γλωσσ. εμφανής, φανερός, **εμφανής**-οὺς-ές κ. νεώτ. ἐπὶ κατάπρασιν, ὃ ἐν αὐτῷ δεικνύων, καταπριζών, ἀντανακλῶν· Πλάτ. Τιμ.46A περὶ τὴν τὸν κατάπρασιν εἰδωλοποισίαν, καὶ πάντα ὅσα εμφάνη καὶ λεῖα· 2) ὃ εἰς τοῦς ὀφθαλμοῦς ὁρατός, φανερός· Σοφ.Τραχ.199 ὄψεαι δ' αὐτὸν αὐτῆ· εμφανῆ· || ἰδ. ἐπὶ θεῶν εμφανισμένων σωματικῶς εἰς τοῦς ἀνθρώπους· Εὐρ. Βάκχ.22 ἴν' εἶπὴν εμφανῆς δαίμων βροταίς, Ἀριστοφ.733, Πλάτ.Άλκ.214A εἰ σοὶ εμφανῆς γενόμενος ὁ θεὸς πρὸς ὃν τυγχάνεις πορευόμενος·

|| φρ. εμφανῆ τινα ἰδεῖν ἰδεῖν σωματικῶς, ὀφθαλμοφανῶς· Σοφ.ΑΙ.638 || ὄμ. εμφανῆς τινος εμφανῶς τιμώμενος· αὐτ.ΟΤ.909· 3) ὡς κινεῖται ὄρος ἐν φρ. εμφανῆ παρῆχειν τινὰ ἢ εμφανῆ καταστῆσαι προσάγει, παρῴσιον εἶναι τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον· Ἀντιφ.536, αὐτ.52,10 || ὄμ. εμφανῶν καταστάσις πράξις, ἐνέργεια πρὸς παρουσίαν· Ἰσάκ.631· 4) ἐπὶ πραγμ., φανερός, ὁρατός, γνωστός· Σοφ.ΟΚ.755 ὄ γὰρ ἐστὶ τῶφανη κρύπτειν, Ξεν.Έλλ.5,2,10 τὰ εμφανῆ κτήματα ἢ νῦν ὑπάρχουσα ἰδιοκτησία || εἰς τοῦφανές ἐν τῷ φανερῷ· Ξεν.Άν.4,13 εἰς τοῦφανές ἴεσαι, Ἀριστ.21510b, 20 εἰς τοῦφανές ὠστοκεῖν· || ὄμ. ἐκ τοῦ εμφανῶς ἢ ἐν τῷ εμφανεί ἐκ τοῦ φανεροῦ, φανερά· Ἡρ.3,150 ἐπεὶ τε δὲ ἐκ τοῦ φανεροῦς ὄψιστος, Θουκ.2,21 τῆς γλῆς τεμονόμενός ἐν τῷ εμφανεί, Ξεν.Άν.2,525·

|| νεώτ. ὄμ. κ. ἀπὸ τοῦ εμφανῶς· 5) ὁ σιδηθιστὴς, ἀξιόλογος, περὶφανός· Πινδ.ἀπ.210, Ἡρ.1,111 εμφανῆς κλαυθυρός, Σοφ.Ήλ.109 εμφανῆ τεκμηρία· 6) κατάβλητος, πρόβλητος· Ἀριστοφ.Σφ.417 τυραννίς ἐστὶν εμφανῆς, Θουκ.486 βίβη εμφανεί, Ξεν.Ιερ.9,10 εμφανῆς ἐστὶν ἀπ.· Πλάτ. Θεαιτ.206D τὴν διάνοιαν εμφανῆ ποιεῖν διὰ τῆς φωνῆς, Μηναιδ.3,11 Ὄδ.8 ἀγοισπρελής ναός ἐξείχων· ὄρος ἐμφανέστατον· || σφραγῆ· Αἰσγ. Εὐμ.420 μάθει· ἄν. εἰ λέγει τις εμφανῆ λόγον·

|| ἐν εμφανεί λόγος παρουσίαι φανερός· Θουκ.748· 7) εμφανέος· Ἡρ.2,33 παρῴσι εμφανεί τὰ μὴ γνωσκόμενα τεκμηριόμενος, Σοφ.Άντ.448 εμφανῆ γὰρ ἦν· || ὄμ. εμφανῆς· Διοδ.Σ.1,48 ἀποσταλείς ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἄνθρω εμφανῆς Αἰγύπτου.

εμφανισία ἰθί ἔληφρ. μαρτυρία, καταγγελία, **εμφανίζω** κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἄπ. μέλλ. -τω, παρὰμ. εμφανίζω ἰθί, παρουσιάζω, δεικνύω· Εὐρ.ἀπ.797 αὐτὸν αὐτὸν ἐμφανίσαν, Πλούτ.30,17,2 || παρῴσι τὴ ἦν αὐα· Ἀριστ.Ἡ Νικ.1139,31 εμφανίεις αὐα ὡσαν ἀγαθὸν τὴν ἢ δονῆν, Ξεν.Άγρ.1,12 Τισσαρέρην εμφανίσεις ἐπιστοκῆ· || κ. νεώτ. κ. δημ. παθ. καθίσταμι εμφανίς, παρουσιάζομαι· Πλά.Σοφ.Σαλ.1,2 εμφανίζεται πρὸς μὴ ἀπιστοῦσαν αὐτῶν, ΚΔΜατ.27,53 εἰσηλθὼν εἰς τὴν ἄγιον πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πάλαις, Διογ.Λ.17 καὶ αὐτοῖς θεοὺς εμφανίζεσθαι λέγοντες· Μηναιδ.8,5 Ὄδ.1 θεοὺς ἴσως Μωσῆ Χριστῶς Μακάβ.1,449,10 ὁστις θεοὺς τύπος ἐνεφανίσθη ἐν πάσαις τῆς ἐξωτικαῖς πόλεσιν, -δὲν εμφανίσθηται πλέον εἰς τὰ κέντρα· 2) ποιῶ τι εμφανῆς, πρόβλητον· Πλάτ.Σοφ.244A ὄψεαι αὐτὰ ἡμῖν εμφανίζεσθαι ἰκανῶς, Ξεν.Άν.4,34 ἄστρα ἡμῖν τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας εμφανίζε· || ὄμ. κ. νεώτ. ἀνομορ· Πλάτ.Τιμ.42 τὰ δὲ παθήματα αὐτῶν δὲ ὡς αἰτίας γέγονε περὶατὸν εμφανίζε·ν || ἐξήγησι, διασφάξω· Ἀριστ.ΑΓ.46a,24 τὰς ἀποδείξεις ἐτοίμως εμφανίζε·ν || ἐκθέτω, ἀγγέλλω· Ἐπιφρ. 2) διατίσασθαι, προτάξω· Πολύδ.6,35,8· 4) καταγγέλλω· Ἰγνόθ. Ἀριστοφ.Λυσ.

εμφανίζοντες ἄμα καὶ τὰς προτέρας γυναίκα· κ. παθ.· Χορῶνδ.π.Στοδ.4,224· || μέσ. ἐνάγω εἰς τὸ δικαστήριον· Πάπ. τὴν θεῖαν κέλευσιν εμφανίσασθαι τοῖς δικασταῖς.

εμφανισμα ἰθί μων. τὸ παρὸν ἄπερ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ βυζαντινοῦ διοικητικοῦ δικαίου ὠφελεῖ νὰ καταβῆλῃ εἰς τὸ δημόσιον ὁ διορισμένος εἰς ὀξίωμά τι, ὅπως ἐγκαταστῆ εἰς τοῦτο· Ἰουστ.Νεαρ.56,1.

εμφανισμος-η-|ον] νεώτ. κ. δημ. ὁ εὐπρεπῶς ἔχων αὐτῶς, ὡστε νὰ δύναιται νὰ ἐμφανισθῆ, νὰ προσέλθῃ εἰς τελετὴν ἢ ἐροτήν ἢ γεν. εἰς δημοσίαν συνάθροισιν· συγγ. εὐπρόσωπος, παρουσιάζομος· παρήγγειλε ἐπίσημον ἐνδύμα διὰ νὰ εἶναι εμφανισμοὺς εἰς τὰς τελετάς, - δὲν εἶσαι εμφανισμοὺς γιὰ τὸ γάμο, - προώρησε ἢ ἐγκυμοσύνη της καὶ δὲν εἶναι εμφανισμῆ· || κ. ἐπὶ πραγμ., συνήθ. ἐν ἄνρ. ἐκφορά· Ἐξέβρισε τὸ παλτό μου καὶ δὲν εἶναι εμφανισμο.

εμφανισίς-εις(ἡ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. -η ἔκθεσις, παρουσίασις, ἀποδείξις· Ἀριστ.Σοφ.Έλ.176b,29 εμφανισίς φευδοῦς συλλογισμῶν, αὐτ. Ρητ.Άλ.1427b,14 εμφανισίς πρόξενος ἢ λόγων πρὸς ἄλληλα ἐναντιούμενῶν· 2) ἐνδείξις, δέξιμα· Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.67,27· || πάπ. ἀποδείξις· Πάπ. Μασπερ.32,421VI· || μων. εἰδ. προσαγωγή, προσκόμισις ἐνόμιον δικαστήριον, ἐπὶ τεκμηρίων κ. γεν. πραγμ., Ἰουστ.Νεαρ.15,3· 3) νεώτ. γεν. προσαγωγή, παρουσίασις· γραμματίων πληρωτέον ἐπὶ τῆς εμφανισίς· || φωνολογία, παρουσία· ἡ εμφανισίς νεφουδρίων εἰς τὸν ὄριζοντα, - ἢ ἐμφρ. σκωθίλων εἰς τὰς φυτεῖας· || ἐκδῶλως, ἰδίως ὀρχηκῆ, πρώτη φωνορίασις· εμφανισίς σιγμάτων σφῆσας· συμπτωμάτων οικονομικῆς ἀναρροήσεως· 4) νεώτ. κ. δημ. εἰπὶ προσ., ἡ δημοσία, ἢ ἐν συναθροίσει τινὶ ἐπίσημος προσέλευσις, ἢ πρώτη εμφανισίς νεανίσκος εἰς γάμον, - ἢ εμφανισίς τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς προσέκλεσε ζωηρά χειροκροτήματα· || γεν. ἢ προσέλευσις, ἢ παρουσία, ἰδίως ἢ αἰφνιδίως, ἢ ἀπρόσδοτος· Δοσθ.Βοτάν.134 ἡ εμφανισίς τῆς Ἀδωνιγαδίας ἦτο βίβως ἀπρόσδοκῆτος, - ἢ εμφανισίς τοῦ σιμῶντος δεικνῶν τὸ εἰδῶλλον· 5) ὄμ. εἰπὶ προσ. τὸ σύνολον ἄπερ διὰ τῆς ὀφέως, τῆς ἐκφοράσεως, τῆς ἐνδύμασις, τῆς στάσεως, τῶν τρόπων αὐτοῦ εμφανίεις, παρουσιάζει τις τὸ παρουσιαστικόν του· ἔχει εμφανισίαν ἑαυτοῦ - ἀλήτου - εἰσοδημάτων - ἀποστράτους - δὲν ἔχει καλὴ εμφανισί· 6) ὄμ. εἰπὶ προσ., εἰδ. ἡ γενομένη ἀντιλήπτη παρουσία ἐπικινῶν τοῦ ἐκινῶντος προσ., ἢ εμφανισίς ἡσυχαστικῆς συμφορῆς - ὠροκλειπῆτι, - ἢ εμφανισί τοῦ ἔχθρου· 7) ὄμ. ἐπὶ καταστάσεων ἀνομορ., τὸ αἰφνῆς ἢ κατὰ πρῶτον εμφανίζεσθαι, φανεροῦσθαι, ἐκδηλοῦσθαι, ἢ αἰφνιδίως ἢ ἐπὶ τῆ ἐπέλευσις ἰδίως δυσπρόσδοτος πόνος, ἐπισκοπῆς· εμφανισίς ἐπιδήμιος τύπου, - μὲν τὴν πρώτην εμφανισί τοῦ χειμῶνος πρόβλητον οἰ σακεπτιζῆσθαι· 8) ὄμ. εἰδ. εμφανισίς-ἡ φωταγογραφικῆς πλάκας ἢ διὰ χημικῶν μέσων παρουσιαστικῆς τῆς εἰκότος τῆς ἀρνητικῆς πλάκας.

εμφανισμός μων. εμφανίζω βλλ., παρουσιάζω ὡς χαρακτιρῶν· Ἰσάβ.Πυθ.35,260 εμφανισκεῖν γὰρ βροσκήματα τῶν ἄλλουσι δόντες.

εμφανισμος ἰθί ἐκδῶλως, φανερώμενος· Πλάτ. Ὀρ.413E προβυθία εμφανισμοῦ προαιρέσεως πρακτικῆς· || ὄμ. καταγγεῖλια, ἀποκάλυψις· Πάπ., Πά.Μακκ.2,3,9 περὶ τοῦ γενομένου εμφανισμοῦ· || ὄμ. ἐνδείξις, ἀποδῶλως· Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.50,27· || ἐξήγησις ἐρμηνεία· Προλ.Τετραδ.22.

εμφανιστής ἰθί κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εμφανίζων, ἀποκαλύπτων, καταγγέλλων, κατηγορῶν· Ἀριστ.167,Πάπ. οὐδὲ ἔργον ἐπιτελεῖ εμφανιστοῦ· 2) νεώτ.

κ. δημ. εἰδ. χημικὸν παρασκευάσμα δι' οὗ γίνεται ἡ ἐμφάνισις τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν.

ἐμφανιστικός ἡ-όν δηλωτικός, βεβαιωτικός, συγκρ. -ώτερος: Πλάτ. Ὀρ.414B ἀπόδειξις λόγου συλλαγιστικός ἀληθῆς λόγος ἐμφανιστικός διὰ προηγουμένως· 2) ἐκφραστικός: Λογ.31,1 ἔστιν ἄρ. ὁ ἰδιωματικῶς ἐννοεῖται τοῦ κοινῶν ἡρᾶ πολλὰ ἐμφανιστικώτερον || ὄμ. σμ., κ. μετὰ γεν.: Περσφ.Εὐσ.Ἐπογγ.Προπ.3,1 || τὸ αὐτὸ, τὸ ἐμφανιστικὸν ὡς οὐσα, ἐπι-ὀνομαζομένων αὐτὸδόξως εἶναι ἡ σημασία: Πτολ.Τετραβ.34 τὸ ἐμφανιστικὸν αὐτὸθεν ἔχειν· 3) τὸ αὐτὸ, πληθ. ἐμφανιστικά ὡς οὐσα, ἐμφανισίμα βλ.λ.: Πρῶσιμ.Ἰουστιν.Νεαρ.· 4) τὸ αὐτὸ, ἐμφανιστικά ὡς οὐσα, χρηματικὴ καταβολὴ ἐπὶ τῆς καταβέσει μινύσεως: Πάπ.

ἐμφανιστικός χάρτης (ἰ) νεώτ. φωτογραφικὸς χάρτης, ἐς ἐν ἢ ἐπ' αὐτοῦ τυπωμένη εἰκὼν εἶναι ἀμέσως ἐμφανής.

ἐμφαντάζομαι κ. μον. παθ. συνδέομαι, συν-ἐρωμαι ἰδεατικῶς, ἐν τῇ φαντασίᾳ, μετὰ τινος, μετὰ δοτ.: Μάρκ.Αἰρ.2,12 τὰ ἐμφαντάζομενα αὐτῷ ἰτὼ ἀποσπένειν· 2) ἐρχομαι εἰς τὴν φαντασίαν τινος: Δαμάσκ.Ἀρχ.7· 3) ἐγκαταστρέζομαι, ἀνατακάζομαι: Πλάτων.3,6,17· 4) λαμβάνω ὁρατὸν σῆμα, ὁρατὴν μορφήν: Πλάτων.1,8,8 ἐμφαντάζεσθαι εἰς τὴν ὄψην· 4) βλέπω ὄραμα, φάντασμα: Ζώσ.Ἀλγ.110B· 5) σχηματίζω ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, ἐπινοῶ: Εὐστ.Πον.142,70.

ἐμφαντάσις-εως (ἡ) γντν. τὸ διὰ τῆς φαντασίας ἐφευρόμενα, ἐπινοήσις: Πλάτων.3,6,14.

ἐμφάνισμα (τοῦ) μον. τὸ ἐνός τινος παριστάνομενον: Εὐστ.Πον.57,73.

ἐμφαντικός ἡ-όν κ. νεώτ. δηλωτικός, ἐνδεικτικός, ἐκφραστικός τινος παραθ. -ώτερος -ώτατος: Πλούτ.Ἠθ.747B ἡ φορὰ πάθους τινὸς ἐμφαντικὸν ἢ πρότερον ἢ δυνάμεως, Θεολ.Ἀριθμ.27 τῆς δικαιοσύνης ἐμφαντικωτάτῃ ἢ πεντάς· || ἀπολ. ἐκφραστικός, ζωηρός, ἐννοος: Πολύδ.3,6,2 ἡ παρακλήσις ἂν αὐτοῦ βραχεῖα μὲν, ἐμφαντικὴ δέ, Πλούτ.Ἠθ.1009B πολλὰκις ἐπιμετριάσις καὶ ἀποσιμῶπισις ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον.

ἐμφαντικῶς ἐπιρρ. κ. νεώτ. ζωηρῶς, ἰσχυρῶς, μετὰ δυνάμεως: Πλούτ.Ἀρατ.32 Τιμάνθης ὁ ζωγράφος ἐποίησεν ἐμφαντικῶς τῆ διαβάσει τὴν μηχανήν ἔχουσαν, Πολύδ.12,25,2 ἐμφαντικῶς γράφεσθαι, Φιλ.2,140 ἐμφαντικῶς ταναοῦν· || συγκρ. -ώτερον: Πολύδ.12,27,10· || ὑπερθ. -ώτατα: Φιλ.1,50 τοῦτο δέ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐμφαντικώτατο παρίστη· || νεώτ. μετ' ἐμφάσεως, ἐκφοράσεως, ζωηρότητος: Παναδ.Χριστ.Τεμν.20 ἔσειεν ἐμφαντικῶς τὴν χονδρὴν τετράγωνον κεφαλὴν του· 2) κατὰ τὴν ὁρὴν δηλωτικὸν τινος: Πολύδ.11,12; παρεκλίθε βραχέως μὲν, ἐμφαντικῶς δέ τοῦ παρόντος κινδύνου.

ἐμφανώς ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἰων. -νέως, προδήλως, φανερώς, φανερά: Ἡρ.1,140 ἐμφανέως γὰρ δὴ ποιεῖσι, Αἰσχ.Ἀγ.626 πότερον ἀναχθεῖς ἐμφανώς ἐξ Ἰλίου ἦ... Σοφ.Τρ.278 ἐμφανώς ἠμύνατο, Θεουκ.7,48, Πλούτ.Ἠθ.795B μὴ μόνον ἐμφανώς μηδὲ δημοσίᾳ ὀνειδιεῖν, Μηνιαί.3,8 Ὡδ.4 ἔργασι καὶ δόγμασι διαπέρφασ ἐμφανώς· 2) ἀναμφισβητικῶς: Ἡρ.6,123 ἐμφανώς ἠλευθήρισαν· 3) πραγματικῶς: Ἀριστ.Περ.5,611 ὠφέλοσθ' ὁμῶς ὄπαντας, οὐ λόγιος, ἀλλ' ἐμφανώς· 4) σιφ. ὄψις, ἐκφραστικός, συγκρ. -έστερον: Πλάτ.Φιλ.311: ἐμφανέστερον δέ ἐτι ταῦτα ταῦτα περιμύθεο λέγειν· || ὄμ. ὑπερθ. -ίστατα: Μηνιαί.1,2 Ἐοπερ. ὁ Δαυιδ προέγραψεν ἐμφανέστατα.

ἐμφερμάσω γντν. χρίω, ἀλείφω, παθ.: Γαλ. Φωβ.Δαν.1,14 τοὺς ἰαῖς τῶν θρίων ἢ τοὺς ἐμπεφοργαμένους τοὺς βέλαινα.

ἐμφερύγομαι γντν. κ. -ύσσομαι, γντν. ὄσρ. ἀ' -υξάμενος, ἐντός φέρυγος θέτω, τρώγω, καταβροχθίζω: Ἡσ. «ἐμφερύζομενος ἐμφερῶν»: Διοσκ.8,15 ἐμφερύζομενοι λίθους διαλύουσι.

ἐμφάσις-εως (ἡ) (ἐμφανισίμ) κ. μον. κ. νεώτ., ὄσμ. -η τὸ ἐμφανέσθαι ἐν λέει τινὶ ἐπιφανείᾳ, ἐγκατόνησις ἀνταγῆς ἐν κατοήρω ἢ ὕδατι, ἐντοναύλασις Ἀριστ.Κόσ.395a,30 ἱρις μὲν οὖν ἐστὶν ἐμφασίς ἄλιου, ἔν νεφεῖ νεφερόφ. Θεόδωρ.Ἠθ.30 ἡ ὕδασιδος ἢ καὶ ἐμφασίον ποιεῖ καὶ διαφασίον· || κ. γντν.: Πλούτ.Ἠθ.354C ἀμύθηρος ἐμφάσεως τῆς ἀληθείας, Εὐστ.Πον.114,43· || γεν. εἰκὼν, ὁμοίωσις: Ἐπικ.Ἐπιστ.2,41U ἔ-πρωσάτω, Δαμάσκ. Ἀρχ.69 ἔ- τοῦ ὄντος, Πρωκ.Ἀлк.69c ἔ- τῶν πρώτων ἐν τοῖς ἐκχάτοις, Ἰερων.Χρ.Ἐπ.20,465M στερεοὶ πρώτως ἔ- ἐν τῇ τετραδὶ εὐρίσκαται· 2) ἔξωτερη ὄψις, ἐμφανισίς: Ἀριστ.Μαντ.464b,12 τὰς ἐμφάσεις κρίνειν, Στωϊκ.2,24 ἐμφάσεις φαντισίμων, Πολύδ.6,63,2 κατὰ τὴν ἐμφασίον ἰκατὸ τὸ φανόμενον: || ἐπιτύχουσι: Κρυσ. Στωϊκ.2,257 ποιεῖν ἐμφασίον τινος ὡς ἴδιδεν τὴν ἐπιτύχουσαν ὅτι, Διόδ.Σ.11,89 ἐμφασίον μὲν οὖν ἔχει τὸ ἀναβλαβόμενον ὄδωρ ὡς ὑπόκειται διαπυρον· || ἀντλήσις, βίβα: Φιλῶδ.Ὀργ.95W ἐμφασίον λαβεῖν τινος, Διον. Ἀλ.Θουκ.16 ἐμφασίον ἔχειν τινος· || ὄμ. ἐπὶ τῆς αἰσθηθείας τῆς γεύσεως: Διοσκ.5,87 ἐμφασίς ἀλυκότητος· 3) ἴεμφασίον ἢ ἔκδοσις, διήγησις: Πολύδ.6,5,3 καὶ γὰρ ἂν ἐλλείπειν τὴ μόξη διὰ τῆς καθολικῆς ἐμφάσεως ὁ κατὰ μέρος λόγος τῶν ρηθσομένων· || ὄμ. ἐξήγησις, ἐρμηνεία: Ἰερὸδ.Πιθ.23,103 εἰ τις διαβροῦσθε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορείων συμβολῶν ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐνόησας· 4) σημασία, ἐννοία: Ἀγαθ.Ὀρ.21, Κορναῖοτ.Φύσ.Ἐπ.15· 5) ρητ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὄσμιας ἐκφοράσεως, ἐννοησὶς ἡ στομυθῶδες ὄσρ. ἔξωσις: Κόντν.8,383, Τρόφ.Τρόν.199S, Δημήτρ.130, Παναδ.Χριστ.Τεμν.48 τὴν λέξιν «τὸ πατρικὸν τῆς τὸ σπῆτι» ἐπρόφερον ἢ Στρατιῶν μὲ κἀποῖαν ἐμφασίον, μιλιὰ πάντα μετ' ἐμφασίον· 6) ἀιωνιμῶς, νύξις: Δημήτρ.5,171· 7) ἐπὶ μύθων, τὸ ἐπιμύθειον, Βασβ.116,15

ἐμφατικός ἡ-όν* γντν, μον. νεώτ. κ. δημ., παραθ. -ώτερος, -ώτατος ὁ κατ' ἐμφασίον ἐκπεφορέμενος, ἐκφραστικός: Φιλῶδ.Ρητ.1,326S, Φωτ.Κωδ.40,8 **ἐμφατικῶς** ἐπιρρ. γντν. μετ' ἐμφάσεως, ἐκφραστικῶς: Φιλῶδ.Ποιημ.5,142S,29, Γαλ.7,826, Σχόλ. Ἀράτ.596 ἐμφατικῶς δέ εἰπον, Ἐλακὼν ἐξῆσθησεν ῥήμην· || κ. συγκρ. -ώτερον Ἠσ.

ἐμφαντιζέομαι μον. ἐπὶ Ἰησοῦ, κλειομαι ἐν φότῃν: Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,91 Ἰησοῦ στατέσ καὶ Ὀμηρεῖος ἐφ' ἱκανὸν ἐμφαντισθεῖς τοῖς δεσμοῖς, ἐμφαντον Ἠσ. «αἰνιγματοειδῶς ἐρρημῶν».

ἐμφέρβομαι, ποι. ἐνιφέρβομαι, παθ. βόσχω ἐν τῇ: Μόσχ.2,80 καὶ γίγεται ταῖρος οὗσ' ὅλος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται.

ἐμφέρεια (ἡ) γντν. κ. μον. ὁμοίότης: Διοσκ.1,1 ἱρις ἀπὸ μὲν τῆς κατ' ὄρανόν ἐμφέρειας ὀνόμαται, Πλούτ.Νομ.1,13 οὕτως ἐκίεσθαι τῆς ἐμφέρειας... ὥστε μὴ... διγινώσκωμεν, Εὐστ.Ἰλ.776,49· || κ. κτ. πληθ.: Θεολ.Ἀριθμ.58 τὰς τοῦ ἀριθμοῦ ἐμφέρειας καὶ ἀφομοιώσεις.

ἐμφέρης-οῦς-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοιωτής, ὁμοιος παραθ. -έστερος, -έστατος Σοφ.85 ἐμφέρης ἀνθήμεοι, Ἠρ.2,76 σκέλεα καὶ πρόσωπον ἐμφέρης τῆ ἔτηρ, Αἰσχ.Χο.206 ποδῶν ὀμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφέρεις Σόφ.Ατ.1152, Ἐν.Κριτ.5,5,31 καὶ τὸ μάλιστα τῷ ἐμῷ πάθει ἐμφέρης, Ἀριστ.Ζ1.626a,6 τροφὴν ἐμφέρη τῷ κρητῷ τὴν σκληρότητα, Διογ.Λ.6,83· || φρ. καὶ τὸ ἐμφέρη = καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τὰ ὁμοία: Σοφ.1,2.

ἐμφέρω κ. μον. κ. νεώτ. φέρω ἐντός τινος ἰδ. παθ. ἐμφερόμαι φέρο μου ἐντός τινος: Ἰην.Ἐπιδ.

7,40 ήμε- εν τνι Ιδ γρ. ήμε-Ι || περιφέρωμαι, κινώμαι, εύρισκομαι, δδ. βιά :: Άπολλ.Ρ.4,63 ώς δρ' Άπολλωνος βόκαμα Απολλωο ήμερέτα βίνας (Όπν.Άλ.18) || κ. μέσ. φέρω μετ' έμπαυτοῦ Άρατ.701 || 2) ήμερέω :: Πλάτ. ένένεγκε έν κήματα || κ. παθ. :: Πολύδ.14,2 ένέλεπε γάρ φύλλα, έν οίς περί τού Πτολεμαίου ήνερέτο και Άριστόν (Πασχ.Χρον.208) περιδότης ένετο καθά έν ταις Χάρακος ήμερέτα Ιστωρίαις, Βέλ.Κοιστ.7,532Δ ήξενον Έβραίων τών έν ταις θείαις γραφαίς ήμερομένον || 3) παθ. ήμερήχομαι, περιλαμβάνομαι :: Φιλ.1,460 ήδος ήμερέτα γένει, λογην.Υφ.10,2 ήφως άπισου τό τών ήμερομένων ήκλέγειν, άί τό καιριώτατα, Κ Πορφ.Ένθ.1013 || 4) ήμ. παθ. ένέχομαι :: Έπιγρ. Άουτοπα. ήμερέσθαι τή αίτιο || 5) ήμ. Έπιγρ. ό ήμερομένος ό ένδιαφερόμενος, τό ένδιαφερόμενος μέρος || 6) Έπιγρ. εισέρρω, εισόγω. **ήμερός** ήπιορ. κ. μον. όσιωος, όσια :: Διογ.Λ.6,103 τών λογικών και τών φυσικών τόποι ήμερώς ήγου τώ άδανώ τώ όμαρτά, Άνδρ.Κρ.137Β και τό πάλα και νόν ήμερώς όμα και καταλλήλιος τυποῦται || 7) ήπερθ. -εστατα :: Άριστφ.άπ.δδ. **ήμερός** μτν. φεύγω έντός, καταφεύγω :: Λουκ. Ψευδολογ.27 είς τόν άκρατον ήνεφευγε. **ήμεράρτος** -ον μτν. φθάρτος :: Ιουστ.10 εκ τής πολυστενάκτου τε και ήμεράρτου ζωής. **ήμεράττοι** μτν. φθέρωμαι, όμιλό που :: Λουκ.Ευνούχ.7 λεπτόν τ. . . ήμερράττομος. **ήμερσής** -οδς-ές μτν. (φθάρσι) άπολλώλις ή κατεστραμμένος έν τνι :: Νικ.Άλεξ.176 δεσπόζει νη-δών τε και ήμερορέων αιζώνων. **ήμεραλό**-όω νεώτ. μεταγιγλω ποτόν κ. Ιδίως όσον ή ζώον είς φύλας καλώς νηματισμέναις διά τήν εύκολον μεταφοράν και τήν άποφυγήν έξαποσίσεως, μοτιλλάρωμ. **ήμεράλωσις**-εις(ή) νεώτ. ή ένέργεια του ήμ-φιαλό βλλ., μοτιλλάρωμ. **ήμερέω** Έπιγρ. ήμφιάξω βλλ. :: Έπιγρ. όγάλαμα τα ήμπερισμένα. **ήμερηλόω**-έω μτν. κ. ήμφιλώδ βλλ. :: Πορφ. Άνοχ.2,47 τών ζώων αί βίαισι σφαγαί ήμφιλώδων τας φύχας. . . αναγκάουσαι. **ήμερηλόω**-έω μτν. ήδομαι, εύχαριστοῦμαι έν τνι :: Μάρκ.Αύρ.5,5. **ήμεροδοξά**-έω μτν. ήπιζητώ τήν ήγήμην έν τνι :: Φιλδ.Ρητ.2,1408. **ήμεροθέως** ήπιορ. μον.φιλοθέωςΜιχ.Άκομ.2,323. **ήμεροκαλίω**-έω μτν. ένδιατρίβω, καταγινομαι είς τή φιλοκάλιος Πλούτ.Ήθ.122Β,αύτ.Φίλοπ.4 ήμφοκαλίσται τοίς στρατιωτικείοις. **ήμεροκάλιστος** -ον ό ένέχων φιλονικίον, ό μετά φιλονικίας διεξαγόμενος :: Σχόλ.Εύρ.Μηδ.637 ήμφοκάλιστοι λόγοι, Βοσ.2,126κ λέσχην δέ λέγει τήν άμπερον έν τοίς συμμοσίαις και ήμφοκάλιστον όμίλιαν. **ήμεροκάλιστος** ήπιορ. μτν. κ. μον. μετά φιλονικίας :: Σχόλ.Εύρ. Άνδρ.289,Πασχ.Χρον.667,16 διά τό ήμφοκάλιστος τοίς αύτοίς ήμμένει. **ήμεροκρίσιμος** -ον μτν. ό καλώς κεκαλλιεργημένος :: Έπιρρι.Σύρ.2,6Φ γή καλή και ήμφοκρίσιμος. **ήμεροκονωά**-έω φιλοκονώ, μετά σπουδής και ήπιμελείας άσχαλοῦμαι έν τνι :: Άνώκ.ΒίοςΧρυσ.307,13 ταις άγίαις γνησίαις ήνεπιλοκονώι γραφαίς. **ήμεροσάφωμα**-ατος(τό) μτν. φιλοσάφωμα έν τνι :: Γρηγ.Ναζ.2,576κ. **ήμεροσάφωσος** -ον μτν. κ. μον. ό ένέχων περιλήρθεσαν φιλοσάφια, ό φιλοσάφικός :: Φιλ.2,22 ήμφοσάφου αισθησίαι, Διογ.Λ.2,40, Όλυμπ.Άλγ.70Β ήμφοσάφους τέχνη, Κασσίδ.Δαμ.Β.δισθ.7,354Ε Άναστασιου. . . κερράλια ήμφοσάφου. **ήμεροσάφωσος**-έω μτν. σπουδάζω, μελετώ που

τήν φιλοσάφια :: Φιλδστρ.Άπολλ.5,18 ήμφοσάφωσας τή Σικελίη γρόνον, στέλεσσα φιλοσάφικώς έν τνι :: Πορφ.Άνοχ.4,6, Γρηγ.Ναζ.2,60Δ ήμφοσάφωσόν τοίς πάθεσι. **ήμεροσάφωσος** ήπιορ. σχόλ. μον. φιλοσάφικός, ή φιλοσάφια :: Σχόλ.Λουκ.Ήθ.28,Φώτ.Κωδ.140,98 ήμφοσάφωσος και μεγαλοήμερος. **ήμεροσάφωσος**-έω μτν. διατρίβω, καταγινομαι φιλοτέχνης είς τή :: Μάρκ.Αύρ.7,54 ήμεκώσας ήπι σοί έσται. . . τή σάπη φαντασίη ήμφοσάφωσος. **ήμεροσάφωσος**-έω μτν. κ. μον. φιλοτιμής άγρολογία είς τή :: Γρηγ.Νύσσ.2,155Α ήμφοσάφωσος τούς κατά τής σικοφανείας έλέγχοις, Θεοφύλ.Βουλύ.Έπ.71,706β. **ήμεροσάφωσος**-έως(ή) νεώτ. κ. ήμφοσάφωρια είσοδος, εισώρησις, ένέφωσις, παρουσία. **ήμεροσάφωρια** (ή) μον. κ. νεώτ. ή ληαν τεργήν κατοικήσι του, διαμονή, διατρίβη || νεώτ. ή ήμφοσάφωρησις βλλ. **ήμεροσάφωρ**-έω μτν., μον. κ. νεώτ. ένδιατρίβω όσμενος είς τή, άγαπώ τά φωτό, τά κατοική είς τή :: Λουκ.1στ.Συγγρ.1 ήπι πολύ ήμφοσάφωρησις τής Άνδρομέδας τή μνήμη αύτών, Ίώσ.Α1 2,7,2, Άλκίφρ.3,15,Άγαθ.5,7 ήμφοσάφωρ έν δόμω, Εύστ.Πον.40,46 || άπολ. εύχαριστας εισέρρωμαι, ήμφανίζομαι, παρουσιάζομαι :: Άρχεμ.1,Γαλ.16,566,Μηναι.1,18 Ήδδ.6 τοίς σοίς. . . συγγράμμασι σάφως ήμφοσάφωρ. **ήμεροσάφωρ** ήπιορ. μτν. γφ. έν εύχαριστώ παραμονή είς τή μέρος, παραμένοντας κάπου εύχάρσται :: Πολύ.Άρμ.3,11 φωνή άναστρέφεται ήμφοσάφωρ περί τας μέσας μελωδίω. **ήμερος**-ος μτν. (φθάρσι) κεκλισμένος, βουλλωμένος, άντιθ. άνωμος :: Ζώσ.Άλχ.13Β. **ήμερώς** Ιων. άντι ένθλιω βλλ. :: Ήνπ.Πορφ.2,14. **ήμεροστομωά**-έω κατανέωμ, ξεχωρίζω τός φέδας είς κλάδους :: Ήνπ.Όστ.279,35 τας τε παραφάδας ήνεφλοστομωζε. **ήμεροστωμαίω** μτν. ήμιοῦ, προκαλό φλόγα, ήμφοσμήν :: Γρηγ.Νύσσ.2,276Α. **ήμερώγω** φλέγω, άνάπτω έν τνι :: Πινδ.Ο.11,7 έν δ' έσπερον φέλεξεν εύπύδοσος σελάνας φάος || κ. μτφ. :: Μαίκ.έν ΑΠλ.4,198 ήνεφλεγε έν έσπεί πυρόσν || κ. παθ. φλέγομαι, καίωμαι έντός :: Νικ.Θηρ.338 δάγματι δ' ήμφλέγεται κραδίη. **ήμεροστος**-ον μτν. ήμυρος, διάπυρος :: Αφιν.6,7. **ήμεροστος**-ον μτν. ό έχων φλόγα, καίαν, άναμμένος :: Πισιδ.Γ 1197 ταις βολαίς ταις ήμφοσίαις, Άχμ.Όνειροκρ.134,12 τό ήμφοσον και ήγκανον Ι ήπιορ. **ήμεροστος** -ον ήπι φωτό ή καρποῦ, ό έχων φλοίον, φλοῦδα :: Θεοφρ.Φ1 5,12 σήληται δέ τάρσται, εύν τε ήμφοσίοι, εύν τε άφλοσίοι. **ήμεροσποσπέρματος** -ον ό έχων σπέρμα κεκαλυμμένον διά φλοίοῦ :: Θεοφρ.Φ1 7,3,2 άνδράφαις και ώκιμον ήμφοσποσπέρματος, αύτ.3. **ήμεροστος**-ος μτν. ό έχων φλόγα, άναμμένος :: Φίλιππ.Θεσσ.έν ΑΠ 6,5,4 και τόν γεραιφάει πυρός ήγκυον ήμφοσίοι πέτρον. **ήμερος** -ον κ. νεώτ. ό ήμφοσίων φόβον, φοβερός, τρομερός, θενός :: Σοφ.ΟΚ 39 αί γάρ ήμφοσίοι βεαί σφ' ήχουσι [σχόλ. « φοβερός »] || 2) ό έν φόβω, ό πλήρης φόβου, πεσοβημένος, περιπόρος :: Θεοφρ.Χαρ.25,1 άμέλει δέ ή δειλία δόξεν (άν) είναι ύπερίεις τής φύχης ήμφοσίοι (δ.γρ. εκ φόβου Ι, ΠΔ Μακκ.1,13,2 είθε τόν λαόν όστ. . . ήμφοσίοι, Βαλαμρ.Στρουρυ.4 Κατάδ.14 ταις ήπληα προς αύτόν ήμφοσίοι και διακρύωμ, Πασιδ.Χριστ.Τερμ.64 ή Σκώυος παρσέρμειον ήμφοσίοι :: ό ύπό δέουσι βελοῦ φόβου κατεγόμενος :: ΚΔΔΛουκ.2,37 ήμφοσίοι γενόμενοι, ίδόκουν νέμωρα βωπειν. **ήμεροστώ**-έω μτν., μον. ήμφοσώ τνι φόβον, πωδ,

φοβίζω, τρομάζω : Πάν. έμφοβούνης με, Πικ. Έπιστ.16,80 ούκ και δίκην μαρολιυκεών έμφοβούσιν, Ευστ. Ή.943.16 δειδισσόμενος διχώς νοεῖται, δηλών ποτ' μέν τόν έμφοβούσιν, ποτ' δέ τόν φουδόμενον : καθ. : Ήε.Έεαγ.82 // μέτ. φοβούσιν : Πλαούτ.Όβ.5 όθως μηδέν έμφοβούσινται [δ.γρ. φοβήσονται] περί αυτών.

έμφόδως έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κ. νεώτ. φόδου, δειλώς, περιδώς, φοδισμένο : Ήα. κ. όρρωδώς, έμφόδως : Βασ.1,769C έμφόδως νεκρώσασα.

έμφοιτώ-άω μτγν. κ. μον. φοιτώ έντός εισβάλλω, επέρχομαι : Φιλ.1,105 κών μήπω . . . έμφοιτήσ, Θεοφύλ.Σιμ.Ήστ.2,7,39D // όμ. μτφ. : Έπιγρ. κόλλυβός-της έμφοιτήκητες [τήν άγοράν].

έμφονεύω μτγν. κ. μον. φονεύω έντός πνός ή επί πνός : Γεωμ.16,19.

έμφορβείος-ον μτγν. έπινέμων, περιδύσκων, καταδιδύσκων, καταναλίσκων, άπομοραινών : Νίμ. Όθρ.629 αυτ' τε θύμθρης στραποδίατε φύχοιο, καθή- κή έμφορβία νοούσαι | σχόλ. « διαπονητικά της νόσου », ήτοι δι' όν ή νόσος εάβηται : 2) το ούδ. ώς ούσ. Ήα. « έμφορβιον, τελένημα » το διά τήν φορβήν, νομην, καταβάλλόμενον τέλος.

έμφορβιούμαι-όμαι κ. μον. περικινώω τό στόμα μου διά φορβείας ώς οι αύλητοί, περιβάλλω διά φορβείας τό στόμα, έν ώ ποιζω τόν αύλόν : Άοιστρ. Όρν.861 ούτω κόρζκι' εΐδον έμφορβιόμενον, Ευστ.Πον.27,65 ώς ταινω, έφ. οίς παίζων έλάλει, ούτως έμφορβιώτω, σιγά.

έμφορβισμός [οί ή] φημισ, άποστόμωσις : 2) Έπιγρ. ή έπιβολή φόρου επί της φορβείας.

έμφορβίω, Έπιγρ. όφρ. κ. μτφ. έμφορβίω έπιβάλλω φόρον επί της φορβείας, βοσκήσις.

έμφόρβιστος-εως [ή] μτγν. κ. μον. υπερπλήρωσις, λαμπρός πολυφαγία και πολυποσία, όθ. κ. υπερβολική άπόλαυσις : Πλαούτ.Ήβ.477B ασρκών έμφορβείσι, Αβήν.1,10B ού δισφισσέσ όκος άλλ' έμφορβείως ένεκα, Πορφ. Άνοκ.1,34 εκ της έμφορβείως τών άλλοτροπών σώματων, Παύλ.Αλφ.6,95' 2) έμνευσισ, έπίπνοια : Σχόλ.διον.έν AB 951,6.

έμφόρβητος-ον μτγν. κ. μον. καταπέζω, δυναστικός, τυραννικός : Λιδόν.4,751 ζήλωτων . . . αύτονομία . . . εκίνωσι, όσαι δεσποτήν μέν έμφόρβητα και βαρύν, έλευθέρους δέ γείτονας έχουσιν : 2) μεστός, πολυπληθής : Ήσ.Γενεσ.64,12 ούδν στρατιά σοδαρά δύναμεις έμφόρβητες επέρχεται.

έμφορβος-ον πάπ. κ. Ήσ. παραγώνικός, γόνιμος : γή έμφορβος, -περισσότερον έμφορβός : 2) ό υποκειμένος, ό πληρωμένος φόρον : Πάν. : 3) Ήσ. « έμφορβα προσβεβλημένα » άγέλη προβάτων.

έμφορβούμαι-όμαι κ. μον. κ. νεώτ. μέσ. κ. παθ. τού έμφορβό βλλ.3ε.

έμφορβίζομαι μτγν. κ. μον. ώς μέσ. δέχομαι, λοβόδωω ώς φορτίον, αναδέχομαι, φορτώνομαι : κ. μτφ. : Όνήσανδρ.12,2 ώστε μη παλύν έμ- τη γαστή κόρον : 2) ώς παθ. δέχομαι φορτίον, υπερπληρούμαι : Τίμ.Ήστ.Άοιστρ.έν Κατ.Άστρ.Κ.1,98 Ικανώς έμφορβισμένους, Πρόδρ.6,253 γυναικούν τό στέφος, όσας τό μικρόν πληροφόρτισια σκάφος.

έμφορβος-ον μτγν. κ. μον. πλήρης φορτίου, πεφορτισμένος, κατάφορτος : Διαγ.Λ.131 πλοίων έμφορβών, Ήδμβλ.Πυθ.8,27 έτι της σαγίνης κατά βυθό έμφόρτω έπισυρομένους // όμ. μετά γεν. ή δοτ. : Όππ.Άλ.2,212, Ευστ.Πον.82,38.

έμφορβούμαι-όμαι μτγν. φορτώ διά λογαριασμόν μου : Αλσόν.Μύθ.3,70B ναόν έμφορτωσάμενος άνήχθη.

έμφορβών μτγν. μολώνω : Γρηγ.Νύσσ.2,424B. **έμφορβώ-ώ** [έν-φορβ] κ. μον. μέσ. κ. παθ. έμφορβούμαι κ. νεώτ. παθ. άορ. ένεφορβήν, μη παθ. παρακ. έμφορβισμένους, φέρω τί επί πνός συνήθ. έν χρ. τό παθ. φέρομαι έντός πνός : Όδ.Μ.419 αι

δέ . . . περί της μέλαιαν κόμισιν ένεφορένω Λικκαφρ.105 υνάσθε Όθρβσαι ποδωτίσ ένεφορο- μναι λίνωσι | σχόλ. « έμπίπτουσαι » : 2) εισάγω, χώνω έντός, όθ. πληρώ : Διδό.Σ.16,93 εκλάσειν επί δειπνον τόν Πασαύσαν, και πολύν έμφορβείσ άκρατον παρέδωκας, Έφρωμ.Σύρ.2,21B της χολε- ρας σταφυλής και τού μικρού βότρουσ έμφορτί αυτόσ // κ. μτφ. : Άγαθ.1,12B πολόμενν και τα- ραχών άπαντα έμφορβούσιν // κ. νεώτ. τό μέσ. κ. παθ. έμφορβούμαι πληρώ έμαυτόν πράγματός πνός, πληρώωμαι, κορέννωμαι, ποιοίμαι υπερβολικήν χροίον πράγματός πνός, μετά γεν. : Ήρ.1,55 έπει τε γάρ διη παρέλαβε τού μαντήλιου άλθειν, ένεφορέτω αυτό, Σχόλ.Ήλ.Π.161 άτματοσ ένεφορο- ρημένω, διον.Άλ.Ρωμ.11,39 ένεφορορώ τών κατ' όλιγαρχίας λόγων, Ήσ.Α1.6,4,4, διων.Κ.77,12 έργω της κατ' αυτών έξουσίσας, άπλήτοσ ένεφορέτω, Πορφ.Άνοκ.1,2,4 τινών ζώνων προσθέν ένεφορο- ρούντω, Πάν. τών αγαθών έμφορορμούμενός // φρ. έμφορορμια [τού] άκράτω ήνω κατά κόρον άκρατον : Φιλ.2,159,37 έμφορβήντες άκρά- του, Πλαούτ.Ήβ.10,67E ελιωτας έμφορορμούμενός άκράτω // κ. μετ' άστ. πράγμ. : Διδό.Σ.4,4, Άλ- κίφρ.1,35 τών άκρατον, έν πολύν τινά ένεφορο- σάμην, Αβήν.10,416α, // όμ. άπολ. : Λουκ.Νηρ.25 ούκ έμφορορύνται μέν άπαιροκαλώτερον, μεθύ- σκονταί δέ αναφορότερον : 2) μτφ. έπιφέρω, έντεινω, αναφορ. προς πληγάς : Ήρόδοτ. 3,86 έμφορβείν πληγάς εις τινά, Πλαούτ.Πομπ.3 πολ- λές ένεφορβείσ πληγάς τοίς στρώματων, διών.Κ.7,10 προσέπεσε τε αυτώ και πληγάς πολλάς ένεφορ- ρησεν // όμ.αναφορ. προς ύδρεις, έν γρ.κ. τό μέσ. : Άλκίφρ.1,9 εις τούς άπράγματος έμφορορβισιν όθρεκ, Άνν.Έφρ.Πολ.3,28 έμοι δέ τών μέν όθρεων, ές όσον θέλεισ έμφορβείσθαι : 3) κ. νεώτ. παθ. κ. μον. έμφορορμια πληρωσις ψυχικός, είμαι παθ. ή συναισθημάτος πνός, κατέχωμαι υπό συναισθημάτων ή ίδεών : Μηναι.1,3, Όβ.1. βελού φημιστώ άξιώς έμφορορμύμενος, -έμφορβεται υπό ευγενών συναισθημάτων : 4) έπισυρομέ ένών εις πνία, έπιορπίτω κατά πρόσπονον πνός : Σοφ.Όκ.989 ούθ' ούς αιέν έμφορβεί | δ.γρ. έμφέρεισ : 5) μοι φόνους πατρώους έξενειδίξωμ μικρώσ. **έμφραγμα-ατος** [οί] κ. μον. κ. νεώτ. πόν τό χραισμέμον προς έμφρορβήν όθης, άνομιότατος, διαδόξωσις, φραγμός, έμπίδον, βοάλλωμαι, στού- πομαι : Πλαούτ.Ήβ.7,45F περιάλλήλταται και κατα- πέλκασται ασρκίνωσ έμφράγμασι, Πρόκλ.Ήσιόδ. όλό τρημάτιν τί της νεκεί εις δέ πλειόσθις έμφραγμα ποιούεν, νεωκλήθεισ δέ όφαιροσάι τό έμφραγμα // κ. μτφ. : Ήσ.Κρ.7,40 έμφράγματα γάρ αυτόσ ποιούμεν τών άμφορορβώνων πολλοός τίθεσθαι τοίς νόμοσ αναγκάζεσθαι : 2) επί έμφορβών, έμφραγείσ, συμπίεσις : Ήνκ.Όπρ.10 όταν επί πόδας όρμισθ, τό έμφράγμα γίνεται : 3) έξώνον τεύχος, θήκη, κάλυμμα : Φιλ. Μη.Βελον.66,47' : 4) συμπίεσιμένη τρύβ, όποσάθην : Αρχη.π.Άετ.6,27' : 5) νεώτ. όδοντομ. ούσία προς έμφρορβήν της κοιλότητος τερηδονοιόμε- νω όδόντωσ, ολον χρυσός, γυπτεικάκι κττ. **έμφραγματικός**-ή-όν νεώτ. ό άνήλωκ ή άνα- φορβόμενος εις τήν έμφρορβήν, ό πρός έμφρορβήν χρησιμέων ή συντελών : έμφραγματικός δακτύ- λιας [μεταλλικός δακτύλωσ πρός τήν βοάλλωσ τού πυροβόλου προς κάλυψιν της μετ'εξοί τού κλειστρου και τού σωλήνωσ σχηματιζόμενης άρμυγής]. **έμφραγματουλικός** (ά) νεώτ. όργανον προς έξα- γωγήν τού έμφρακτικούσ από της έγκαθιστάτωσ. **έμφραγμός** [οί] μτγν. κ. νεώτ. έμφρορβείσ, φρα- γμός : Πά.Σοφ.Σειρ.27,14 και ή μάχη αυτών έμ- φραγμόςσ ότών, -έμφραγμόςσ όχετοσ. **έμφράγγνυμι** μον. αρχίζων τ. τού έμφράσσω

βλλ. : Ἀποστόλ. Μιχ. Σουλ. Ἑλλ. Παροιμ. 12, 23 τὸ στόμα ἐμφρώνεται.

ἐμφρακτῆρ - φρακτῆρ ἰδ. κ. νεώτ. κ. ἐμφρακτικὸς ἰδ. εἰ-
δῶν ὄργανον ἢ τεμάχιον μετάλλου, αὐτοῦτος,
κουτσούκι κτλ. δι' αὐτὸ ἐμφράσσονται ὅσαι μηχανή-
ματα πρὸς παρεμπόδιον τῆς δι' αὐτῶν διό-
δου ἀέρος ἢ ὕδατος.

ἐμφρακτικὸς ἰδ. νεώτ. ἐμφρακτῆρ βλλ.

ἐμφρακτικὸς ἰδ. ὄν κ. νεώτ. καθόλου χρῆσι-
μος πρὸς ἐμφράσιν· Ἰνν. Διοτ. [ῶδ. 19, Ἀέτ. 5, 20.

ἐμφρακτος ὀν κ. νεώτ. ὁ ἐμφρακτικὸς, κατὰ φρα-
κτῆρα 2] μτφ. κλάσ. ὁ ὕψης τὸν νεῶν.

ἐμφραξίς - εἰς ἰδ. κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ
ἡ ἀποτελεσματικὴ ἐμφράσιν φράξιμα, σπου-
δαίμα, βούλημα : Ἀριστ. Πρ. 870b, 19 ἔ- τὸν πό-
νον, Στράβ. 16, 10 τὴν μὲν πολλὰν παρέκκλιον ἐμ-
φραξίαι κωλύειν || κωρ. ἐπὶ πολεμικῆς κατα-
στάσεως : Διοκλ. Καρ. ἀν. 40, Ὁρειδ. Φωτ. κωδ. 218,
176 δ περὶ . ἐμφραξίως μετῴρων, Αἰεξ. Γραλλ. 31
δι' ἐμφραξίω γίλομον χυμῶν, μύση τὸν στο-
μίον, αὐτ. 52 δι' ἐμφραξίω τὴν ἐνέτημον μῆκτι
κἀυθεν ἐκκρίνουσι τὴν κόπρον, Ἐσστ. ἰ. 887, 37

|| εἰδ. νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀπάφραξις ἀρτηρίας κοί-
η ἐν τούτοις ἀτροφία καὶ κνέρωσις τοῦ ἱστού, ὃν
οὕτῃ ἐμφροστέει 2] νεώτ. ὀδοντατρ. ἡ μετὰ
τὴν θεραπεία τὸν ὀδόντων πληρωσὶς τῆς κοίτη-
τος αὐτοῦ διὰ καταλλήλου οὐσίας.

ἐμφράσσω κ. μιν. κ. νεώτ., ὄντ. - ἄτωτ, μέλλ.
- ἄτωτ, ἀφρ. - ἄτωτ, παρακ. ἐμφρακτῆρα, παθ. μέλλ.
- ἄτῃσσομαι, μτφ. παθ. ἀφρ. ἐμφραγεῖς φράσσει,
κλείει, στομῶμα τὸ δι' ἐμβολῆς ἐν αὐτῷ ἄλλου
πράγματος, ἀποκλείει τὸ στόμιον, τὸν πόρου
πῶς διὰ φράγματος, πέματος, βύραματος, πληρῶ
δι' ἄλλου τὸ κάλυμα πράγματος πῶς, παμωστῶ,
ἐπιμαωστῶ, πομῶμα, στομῶμα, βουλλῶμα .
Θουκ. 7, 34 αἱ δὲ νῆες τὸ μετὰ ἐχόν ἐμφράσ-
σαι ἰδ. γρ. ἐμφράσσαι, Ἐσφ. Φαίτ. 5, 12, 15
ἐξίναι κωλύει τὸ θερμὸν ἐμφράτῶν τοῦς πό-
ρους, Πολύβ. 5, 7, 19 τούτοις ἰσὺν ὕπνομον) ἀνα-
φράζαντες ἐνέφρασαν ὅλη καὶ λιθοῖς || ἀποκλεί-
ει τὴν ἐπικοινωνίαν, σταματῶ τὴν ἐπέκτασιν, περιο-
ρίζω : Πλούτ. Ἀοστ. 16 ὁ μὲν γὰρ ἴσθμιος ἐμφράσ-
σων τὰς θαλάσσας εἰς ταῦτ' οὐκ ἐπιτρέπει τῶν πό-
ρων || κ. νεώτ. ὄν. ἐπὶ ὁμάδος προσ. περιορίζω, ἀνα-
κόπτω, κωλύει τὴν προέκτασιν παρεμπόδιον φρα-
γμῶν ἐμψόδιον, ἀποκλείω που : Διόδ. Σ. 14, 56 τὰς
τῶν Ἰταλιωτῶν βοηθείας ἐμφράζειν, -καταλα-
βάντες τὰ ὕψωματα ἐνέφρασαν τὸν τοιρικῶν
στράτων εἰς τὰ Δερβενδικία || κ. παθ. ἐν ταῖς
ἀνωτ. σμ. : Διον. Ἀλ. 3, 44 τὸ στόματος ὑπὸ τῆς
θαλασσίας θινὸς ἐμφραττομένου, Μηνάϊ. 3, 4
Συναξ. ἐκέλευσε ἐμφραγεῖν τοῦτο τὸ στόμιον·
ἡ σὺριξ ἐνέφραξθ' ὑπὸ καταπέσων χυμῶ-
των || ὄν. τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. : Νικ. Ἀ-
λεξ. 191 πνυγῶς . ἐφάρυτος αστεῖν ἑμφράσσειται
σῆμα 2] εἰσάγω τὴν εἰς ἄλλο πρὸς ἐμφράσιν, ἐμ-
ψάλλω, χῶμα μέσα : Γεωγ. 13, 53 φύλλα εἰς τὰς
ὄδας ἐμφράττουσιν || ὄν. σμ. κ. τὸ μέσ. : Νικ.
Θαρ. 79 τὰ ἐμφράστω χεῖρας 3] μτφ. κω-
λύει τὴν ἐμφάνειν ἢ τὴν ὄρασιν, ἀποκλείει, μα-
ταίω, στοματῶ τὴν ἐκδήλωσιν : Λικουρῆ 124 ἀπά-
σας τὰς ὄδας τῶν ἀδικημάτων ἐνέφρασαν,
Διόδ. Σ. 16, 71, Πλούτ. Ἠθ. 1059 B τὴν Κερκείδου
δεινότητα ἐνέφραζεν || ὄν. ἐν φρ. ἐμφράσσω
τὰ στόματα, μετὰ προσθ. ἐπιβάλλω σφῆν, κατα-
παύω τὰς διαμαρτυρίας, ὀπισθοματῶ : Δίων
Κ. 77, 3 ἐνέφρασε σφῆν τὰ στόματα . . ὀπισθεξέ-
σαι, Μηνάϊ. 1, 2 Ὁδ. 9 τὰ ἀπώλυτα στόματα τῆ
λαμπρότητι τῶν σῶν λόγων ἐνέφρασε.

ἐμφρώνας (ὁ) μιν. ἐμφρων, ἀώφρων, φρόνημος·
Μολάκ. 1, 20, 13 ἐκ γὰρ τῆς ἐπιθυμίας ἀποθηρῶν-
ται μῆδεν ἐμφρῶνον λαγιζόμενοι.

ἐμφρικτος - ὄν μτφ. κ. μιν. ὁ φρίκην ἐνέχων, ἐπά-
νον : Ψ Χρυσ. 7, 368, 33 τὴν ἐμφρικτον ὄπασσαν,
Ἀνδρ. Κρ. 82C τὴν ἐμφρικτον . . ἰκφανοῖται.

ἐμφρόνης - ἴδως-1 κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ὄν φρο-
νίβων κατεχόμενος, περίφρονος, ὁ ἐκ μερῶν
ἀνάφρονος· Θεμιστ. Ἀγ. 18, 29 B, Σωκ. Σχ. Ἑκκ. 101,
7, 24, 37, 18 ἐμφρόνης ἦν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδοσίος
τῶν τῶν ἑσπερίων μερῶν ἀναβέβη βασιλεῖα.

ἐμφρόνιστος - ὄν μτφ. ἐμφρόνιστος βλλ. Ἀσκληπ.
Ἐπιστ. 28, 5 τὰ βασιλῆα ἐμφρόνιστα γέγονε.

ἐμφρονῶ - ἔω κ. νεώτ. εἶμαι ἐμφρων, ἐφρομαι
εἰς τὰς φρένας μου, στὰ λογικά μου : Ἰνν. Ἐπιθ.
5, 22 ἔβανη πρὶν ἐμφρονῆσαι.

ἐμφρονῶδης - οὗς-εἰ ὁ θεικῶν σύνεσιν, συνε-
τός, σοφῶν : Ἰνν. Ἐπιθ. 7, 7.

ἐμφρόνης ἐπίφρ. κ. μιν. κ. νεώτ. συνετός, φρο-
νίμος, λογικός : Πλάτ. Πολ. 396 D μισόμενος τὸν
ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμφρόνως, πράττειν,
Ἀνφάν. 104, 1 τοῦδ. 3, 80, 5 πάντα δ' ἐμφρόνως
ἐλογίζετο ταῦτα, Πλούτ. Φλαμ. 9 τούτα προΐδων
ἢ τίποτ' ἐμφρόνως ἐνέδωκε πρὸς τὰς διαλύσεις
|| ὄν. τὸ συγκρ. - ἄστερον : Φάλ. Ἐπιστ. 67, 3 || κ.
ὑπερθ. - ἄστατα : Πλούτ. Ἀντ. 14, Ὁμοφ. Σ. Ἐπιστ. 22.

ἐμφροσύριος - ὄν μιν. ἐπὶ προσ. ὁ ὑπὸ φροσύ-
ριον, ὑπὸ ἐποπτείας φροσύριος διατελῶν : Ἰω. Νικομ.
Βί. Βασ. ASS Ἀπρ. 3, 54, 58 ἀπηνάκα ἦν ἐμφροσύριος.

ἐμφροσύριος - ὄν φροσύριον ἔχων, ὁ φροσύριον
πρὸς ἴδιαν προσαρῶν ἢ τῶν ἐαυτοῦ καθίσταμέ-
νος ἢ διεξέχων : Ξεν. Ἑλλ. 6, 13 ἀτ' ἐμφροσύριον ὄν-
των Ἀθηναίων 2] ὁ ὑπερπρῆσιν φροσύριος

ἐκτελῶν, ὁ ὡς φροσύριος τεταμένως : Ξεν. Ἑλλ. 5, 7
οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανού τὸν ἐπὶ ἐμφροσύριον ἐξεστί
πορεύεσθαι 3] παθ. ὁ ἐφ' αὐτὸ ἀσκεῖται φρο-
σύριος, ὁ ἐφ' αὐτὸ ἐπιτηρήσει ἐτάθησαν φρο-
σύριος, ὁ φροσύριος : Ψηφ. π. Δημ. 289 Ἑλληνίδας
πόλειξ ἀς μὲν ἐμφροσύριος ποιεῖ καὶ τὰς πολι-
τείας καταλείπει, Πολύβ. 18, 43, τὰς πόλειξ τὰς ἐμ-
φροσύριος παραδοσῶν Ἐπιφάνων Ῥωμαίων 4] ὁ
ἐγκλιμασμένως ἐν τῆ : Φάλ. Ἐπιστ. 147, 3 ἐμφροσύριον
τῷ ταύρω, Λογγίη. Ὑφ. 44, 4 καὶ ἰαν ἐμφροσύριον
ὑπὸ συνθηδαίαι ἐκ κοκκωθῆσιν ἰσὺν ἐπιτή-
ρησιν, ὡς ἐν φυλακῇ γ' ἠρδῶ, Ἰνν. Ἀθ. 272 D.

ἐμφροσύριος - ὄν φροσύριον ἐν τῆ τῶμα, εὐρίσκαμοι
ἐνός τῶμα ὡς φροσύριος : Θουκ. 8, 60 Ὁρωπὸν εἰ-
λον προσδοτῆ Ἀθηναίων ἐμφροσύριον, Δίων
Κ. 50, 12 || μτφ αἰτ. τόπου : αὐτ. 47, 30 τῆς μὲν
Ἀντοχίας ὑπὸ τῶν ἐμφροσύριον αὐτὴν ἀπε-
κρούσθη || τὸ παθ. ἐμφροσύριος τιθεῖμαι ὑπὸ
φροσύριον, ὄν. φυλακίζομαι : Φάλ. Ἐπιστ. 122, 4.

ἐμφρόνως μτφ. κ. ἐμφροσύριος φρόνως, φροναίως ἐνός
πῶς ἐπρωτησῆσθαι παθ. κ. μτφ. οἰοῦναι ἔληρος
φρόνως, ἐπρωθῆσθαι : Αἰλ. 21, 14, 18 ἔρωτι καὶ
μᾶλα γε ἀκρατεῖ συνέχεται καὶ ἐμφροσύριος

ἐμφρόντως μτφ. ὄν. τὸ ἐμφροσύριος βλλ. Πολύβ. 6, 64
καὶ τὸ ἐργατέλιον κοδομῶν, ὡς δὲ ἐμφροσύριος.

ἐμφρων - ὄν κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐχων σφῆρα,
ἀκερῆσις τὰς φρένας, ἢ τὰς αἰσθητικὰς του, ἐφέ-
φρων, μυαλωμένος ἐν ἄνθρ. πρὸς τὸν παράφρο-
ν τὸν ἀλλόφρονα : Αἰσχ. 848 ἐνταῦθα δὴ ἔσε Ζεὺς
τιθεῖσιν ἐμφρων [σὲ φέρει σὺ σὺ γὰρ οὐκ αὐτῶν],
αὐτ. Κα. 10, 26 ἔως δ' ἐπ' ἐμφρων εἶμι [ἴσο ἐγω τὰ
λογικά μου], Σοφ. Αἰ. 306, Πλάτ. Νόμ. 719 i ποινήτας
ἀπάσαι ἐν τῷ τριπλοῦ τῆς Μουσῆς καθίζεται, τότε
οὐκ ἐμφρων ἔστιν ἴδεν εἶναι στὰ λογικά του ||
ὁ ἐκ λογικῆς ἐκ φροσύριος προσεχόμενος, ὁ
λογικῶν φρόνησιν ἐμφρώνων : αὐτ. Νόμ. 79 B κατα-
ργῶσατο ἀπὲρ μακρῶν ἡμῶν διαθεσῶν ἔξεν ἐμ-
φρονος ἔχειν, ἐμφρων ἐνέργεια 2] ἐν ἄνθρ.
πρὸς τὸν νεκρῶν, ὁ λιθοβωμῶς : Ἰνν. Κωμ. 136 ἐμ-
φρονος γενόμενος [συνεβλήθηεν ἀναβέβηται ἐκ
λιθοβωμῆς ἢ ληθηρῶν], Σοφ. Ἀντ. 1237 ἔς δ' ὄ-
γρον ἀγκῶν ἐπ' ἐμφρων παρθένω προσηύσαε

ται, Ἄντιφ.2,32 3) ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸν κοιμώμενον : Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ.7,129 4) κουνελίς, φρονικός, γνωστικός : Θεοφ.1126, Πινδ.Ο.974, Σοφ.ΟΤ.436 γονεῖσι δ', αἱ σ' ἐφύσαν, ἐμφρονες, Θουκ.1,84 δύναται μάλιστα σωφροσύνῃ ἐμφρονὶ ταύτης ἢ μετὰ λόγου καὶ αὐτῆ ἐ φύσεως ἀπαρχουσία, Πλάτ.Νόμ.809D, αὐτ.Ἰνν.226C ἄλλος... τῶν δημιουργῶν τῶν ἄλλων ἐμφρόνων ἀνδρῶν (τῶν πεπερασμένων), Μηναι.9,13 Ἐσπερ. αἱ ἀφρονες ἀπεδείχθησαν ἐμφρονες ἢ κ. συμφρ. -ἐσπερ. : Ἰσοκρ.8,85 τὸ μὴ ἄλλος αἱ συμφοραί... ποιοῦσιν ἐμφρονεστέρας, Θεόδωρ.Αἰσθ.18 ἢ κ. ὑπερβ. -ἐστατος : Δίων Κ.53,10 τὰς ἀρχὰς τοῖς ἐμφρονεστότοις ἐπιτρέπει ἢ τὸ οὐδ. τὸ ἐφρον ὡς οὐα, ἡ ἐχέφροσύνῃ : Μάρκ.Αἰρ.1,16,28 2) λογικός, μεμετρήμενος : Ξεν.Ἀπομν.1,44 αἱ ἀπεροσζόμενοι εἰδωλὰ ἀφρονά τε καὶ ἀκίνητα ἀεριοθαμνότεροι εἶναι ἢ αἱ ζῶα ἐμφρονά τε καὶ ἐνεργά, Ἀριστ.Ρητ.339b,6 διὰ τὸ μῆτε τῆς ῥητορικῆς εἶναι τέχνης ἀλλ' ἐμφρονεστέρας καὶ μάλλον ἀληθινῆς, Δίων Χρ.Λόγ.4,1170 περὶ τῆν τοῦ ἀργυρίου κτίσιν ἐφρονων.

ἐμφυΐης-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐμφεφικός καὶ φύσει ἐνυπάρχει, ὁ ἐγγενής, ἐμφωτός, φυσικός : Ξεν.Ο.Π.110,20 τὸ γὰρ ἐμφυές οὐτ' αἰθῶν ἀλώπηξ οὐτ' ἐριθρομοί λέοντες διαλλάτταντο φίλους, Ξένου. Ὑμν.349B τὰ μοι ἐμφυή ψυχὰ ῥησασαί 2) ἐγκεντριζόμενος : Ἰουλ.Ἐπιστ.2,34 ἄλλην ἐς ἄλλο τῶν πρέμων ἐμφυή γονῆν ἐναρμύσειεν.

ἐμφύλιος-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, δ. κ. ἐμφυλος βλ.λ.ι : Πινδ.Π.232 ἐμφύλιον αἶμα (τὸ χυθὲν συγγενικὸν αἶμα) : Σοφ.ΟΤ.1406, Πλάτ.Πολ.565B μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίον αἵματος, Ἀπολλ.Ρ.1,665, Νόνν.Δ.3,432 αἶμι τέλης... γονῆς ἐμφύλιος Ἐρμῆς Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ.3,62 πρώτος γὰρ ἐμφύλιον ἀνδρὰ ἀπέκτεινε ἢ τὸ ἀρσ. πλθ. ἐμφύλιος ὡς οὐα. αἱ συγγενεῖς : Σοφ.Ἀντ.1264 κτανόντες τε καὶ θανάτους βλεπόντες ἐμφυλίους, Πλάτ.Νόμ.871A ὅς ἄν... ὀντινασύν τῶν ἐμφυλίων αὐτοῦχερ κτείνω 2) ἢ ἐμφύλιος ἡ γενετέρα γῆ ἡ πατρις : Σοφ.ΟΚ.1385 μῆτε γλῆς ἐμφυλίου δόρι κρατήσαι 3) κ. νεώτ. κ. δημ. [εἰδ. ἐπὶ αἰματηρὸς διεσέξεως, συγκρούσεως] δ. ἀρχ. κ. ἐμφυλος βλ.λ.2) ὁ γινόμενος μεταξύ ὁμοφυλῶν, ὁ διεξαγόμενος μεταξύ ἀτόμων τῆς αὐτῆς φυλῆς, τοῦ αὐτοῦ γένους, τοῦ αὐτοῦ ἔθνους : Αἰσχ.Εὐμ.863 Ἀρῆ ἐμφυλίον τε πρὸς ἀλλήλους θρασύν, Θεόκρ.22,200 μάχην ἐμφύλιον, Πολυδ.1,65,2 ἐξεδέξατο γὰρ πόλεμος ἐμφύλιος Ῥωμαίων, αὐτ.1,71,7, Δίων Κ.17,39 ἐμφύλιον ἀγώνες ἢ τὸ οὐδ. ἐμφύλια ὡς οὐα. τίτλος βιβλίων τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας τοῦ Ἀππιανῶ : Ἀππ.Προοίμ.14,19,84 ἢ ὄμ. κατὰ παράλ. τοῦ πόλεμος : Τζέτζ.Χιλ.4,232 Κάλδου σφαγέντος στρατηγῶ Ῥωμαίων ἐμφυλίου.

ἐμφυλλισμός [ὁ] νεώτ. ἱσπρ. εὐλογισμός βλ.λ. **ἐμφυλλίζω** μον. κ. νεώτ. ἐγκεντριζώ φυτὸν δ' ἐνθάματος, ἐνοφθαλμίζω, μπλοκίζω ἔϊστ. Ὀδ.1422, 38 τὸ δὲ τοιοῦτον ἐπεβόλλεν, ἐμφυλλίζεν καὶ ἐγκεντριζεν ἡ κοινὴ γλῶσσά φησι : Γεωμ.10,37.1 **ἐμφυλλιονίζω** [ὁ] μον. μάχημα, ἐμβόλιον ὕπερ ἐμβόλλωμεν εἰς τὸ δένδρον κεντριζόντες αὐτὸ : ἔϊστ. Ὀδ.1423,38 κ' λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δένδρων ἐνθεβὸν τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐμφυλλιον.

ἐμφυλλιστής-εως [ὁ] γλωσσ. ὁ ἐμφυλλιστὴς βλ.λ. **ἐμφυλλισμός** [ὁ] κ. μον. ἐγκεντριζμός, ἐνθεωσι-στ. ὅς : Γεωμ.10,75,1, Ψελλῶν ἐν Δουκαγῆ Σίμηλ.68 τρεῖς τόποι εἰσὶν ἐμφυλλιστῶν... ὁ δὲ ἕτερος ἐμφυλλιστὸς καὶ ὁ τρίτος ἐνοφθαλμιστὸς.

ἐμφυλλος-ον μον. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐξων κ. λ.λα, ὁ πλήρης φύλλων : Γεωμ.4,15,4 ὄσας ἐμφυλλίους τούτῃ κλημασθὰ μετὰ τῶν βλαστῶν.

ἐμφύλιος-ον κ. ἐμφύλιος βλ.λ. ὁ εἰς τὴν αὐτὴν φυλὴν ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, τοῦ αὐτοῦ γένους : Ὀδ.Ο.273 ἀνδρὰ κατακτάς ἐμφυλον [ἔϊστ. ἐφυλῆν, ὁμόφυλον], Ἐσθ.γν.5 ἐμφυλοὶ φθῖνοι ἀνδρῶν, Σοφ.ΟΚ.407 οὐκ ἔα τὸ μάρτυρον αἶμα σε (τὸ χυθὲν συγγενικὸν αἶμα), Ἐπιρρ. ὄσι κα ἐωνί ἐμφυλοὶ παρ' ἐκαστέρου, Λυκόφρ.990 2) ὁ μεταξὺ ἀτόμων τῆς αὐτῆς φυλῆς γινόμενος, διεξαγόμενος : Ἀκκ.Αἰρ.Συμηλ.23,11 ἐμφυμάχα, Σοκ.213,19 ἡ στάσις ἐμφυλον πόλεμον ἔδωκεν ἐπέλεγρι, Ἡρ.8,3 στάσις... ἐμφυλος, Χρυσίμ.Ἀ.Θην.12,320B τῆνικα σὺ πόλεμος τε καὶ ἐμφυλος στάσις ἤξει, Πισσο.8,51,3 3) νεώτ. βιολ. ἐμφυλος γένεσις ἢ προεχομένη ἐκ τῆς ἐπινεργείας ἀμφοτέρων τῶν φυλῶν (ἀφρονος καὶ θήλειος).

ἐμφύων μγν. τ. τοῦ ἐμφύω βλ.λ. Ἥσα. κ. ἐνεφουε, ἐλάδωτο : Ἀρετ. Ὀξ.Ναῦσ.2,3,15.

ἐμφυρῶμα-τάπηλος [ὁ] γλωσσ. ὁ πωλητῆς φυραμάτων, ἴσκι ὠμαρικών ἡ γλυκουμάτων.

ἐμφύρω κ. μον. κ. νεώτ. κ. ἐμφυρῶ-ῶν, γ' πλθ. μετ. ὄρ. ἐνεφύρωτο, φύρω τὸ ἐνός τινος, ἀνοργήνω πὶ ἐνός ἄλλου, ἀνακατέω πρόβ. συμφύρω : Αἰσχ.ἀπ.38 ἴπποι δ' ἐφ' ἴπποισι ἴσαν ἐμφεφρυμένοι, Ἰσοκρ.1380 βόλων ἐμφεφρυμένων ναυστοῖς [σγὰλ. κ. μεινιμένην] δ. γρ. ἐν ΠΔ' ἔε. 22,6 ἕκαστος πρὸς τοῦ συγγενεῖ αὐτοῦ ἐνεφύρωτο ἐν ὄσι ἰδ. γρ. συνεφύρωτο ἢ μγν. ἀναοργήνω, ἀνακατέω : Ἀθανασ.1,9B ἐαυτοῦς ταῖς ἀσεβείαις ἐνεφύρω κ. παθ. : Μάρκ.Αἰρ.9,3,206 μεθ' οἷων ἠθῶν οὐκέτι ἔσται ἐμφεφρυμένη ψυχὴ, Μιχ.Σύγκ.Εγκώμ. Ἀγ.Διον.349 τοῖς τοῦ διὸς ἐμφεφρυμένοις βδελύγμοισι.

ἐμφυρῶ-ῶν μγν. τ. τοῦ ἐμφύρω βλ.λ., ποι. ἐνιφύρω-ῶν, μγ. ἐπ. ὄρ. αἱ ἐνιφύρωσάντες μγ. παθ. πορκ. ἐμφεφρυμένοις Ὀππ. Ἀλ.3,498 τὴν ἐνιφύρωσάντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλαντο.

ἐμφύσημα-ατος [ὁ] κ. μον. κ. νεώτ. φύσημα, εἰσαγωγή πνεύματος, ἐξέγκωσις ἡ διαστολὴ μέρους πνός τοῦ σώματος ἐξ ἀέρος ἡ ἀερίου πνός ἰδ. τοῦ στομάχου καὶ τοῦ περιτοναίου, φυσικώμα, ρηζήμα : Θεοφάν.Νόνν.2,267, Ἰνν.Ἐπιδ.3,17,13 ἐμφύσημα κακόν, Γαλ.19,132, Ἰππιατρ.88 κατόπιεν ταῖς χερσὶ τὸ ἐμφύσημα κύκλω τὸν ὄμω, Παῦλ. Αἰγ.4,28 ἢ ὄμ. ἐπὶ οἰδημάτων τῶν θαλασῶν Ἰαλ.12,203 ἢ νεώτ. ἢ Ἄστ.7,14, Ἥσα. ἢ κ. ἐπὶ τοῦ γόνατος Γαλ.12,203 ἢ ἐπὶ ἀέρος ἡ ἀερίου πνός διήθησις ὀργάνου πνός : ἐμφύσημα γαγγραινώδες - πτωματικόν - τῶν πνευμάτων [χρονία πνευμονικὴ πάθησις, καθ' ἣν ἐπέρχεται διαστολὴ τῶν πνευμονικῶν κυψελῶν] καθιστάσα τὸν πνεύμονα μεγαλύτερον τοῦ συνήθους Γ 2) βειον ἡ θεοῦ ἐμφύσημα ἐπίνευσις, ἐπίνευσις τοῦ ἁγίου πνεύματος, θεοπνευσία : Σύμμ.ΠΔ' ἰδὸβ.37,10 ἀπὸ ἐμφύσηματος τοῦ θεοῦ δοθῆσεται πάχος, Γλυκ.Ἐπιστ.15 τὸ βειον ἐκείνου ἐμφύσημα, ἔϊστ. Πρω.159,20.

ἐμφυσηματικός-ῆ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐμφύσημα ἢ ὡς οὐα, ὁ πάσης ἐξ ἐμφυσημάτων.

ἐμφυσηματώδης-οὐς-ές μγν. ὁ ὁμοιος πρὸς ἐμφύσημα : Γαλ.7,609.

ἐμφύσησις-εως [ὴ] μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμφύσαν, ἐξέγκωσις, φυσικώμα : Πλούτ. Ἠβ.10,77B, Ἀθην.1,32Ε κοιλίας λυούσιν... ἐμφυσησὶς τε ἐνεργόσονται, ἐμύσησις ἄλλου 2) νεώτ. βιολ. εἰσαγωγή ἀέρος, ἀερίου πνός ἡ κίνησις διὰ φυσίτηρος ἐντός ὀργάνου ἡ καλοῦστος πνός ἢ εἰδ. νεώτ. ἱσπρ. ἡ εἰς εἰδικὸν ἐργαλεῖοι διαχέτους ἀέρος εἰς τὸ μένον ὄσι πρὸς διαγνωστικὸν καὶ θεραπευτικὸν σκοπὸν ἢ εἰδ. νεώτ. μεταλλουργ. εἰσαγωγή ἀέρος ὑπὸ πίεσιν πρὸς ἐνίσχυση τοῦ ἔκτισσῶ τῆς ἔστισι τῶν κοινῶν.

ἐμφυσητήρ-ῆρος [ὁ] νεώτ. ἱσπρ. ὄργανον δι' ἐμ-

φύσησιν κοινοῶν φαρμάκων εἰς τοὺς πνεύμασιν, τὸν λόγῳ, τὴν ρίνα, τοὺς ὀφθαλμοὺς· 2) εἰδ. μηχανήματα πρὸς ἐμφύσησιν ἀέρος εἰς ἐπίαν καμίνου πρὸς ἐπίσχυσιν τοῦ ἔκπνοσιν αὐτῆς, φανοῦρ, **ἐμφυσήτης** (ἰ) γλῶσσα. ὁ ἐμφυσῶν, διογκῶν, **ἐμφυσητικός**-ἡ-όν μτν. ὁ ἐνεργῶν ἐμφύσησιν βλλ., ὁ προκαλῶν διόγκωσιν: Γαλ.19.132.

ἐμφυσητικός δι' ἐμφύσεως: Σχολ. Νικ. Θερ. 371. **ἐμφυσή-εως** (ἡ) μτν. κ. νεώτ. παρεβολή, γένεσις ἐν τῷ, ἐμφύσεσις, ἀνάπτυξις: Γαλ. Χρ. Μορ. 121, Ὁρεῖβ. 25.31, ὁ πόρρω τῆς τῶν ἀγγείων ἐμφύσεως || εἰδ. νεώτ. Ιατρ. ἐμφυσῶ ψῶ ή διείσδυσις τοῦ γονιμοποιήσεως ψάριου ἐντός τοῦ βλενωγόνου τῆς μήτρας πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξιν, ὁ. ἐμφύσεισις ψῶ.

ἐμφυσῶ-ῶω ἐμφυσῶ, δίδω πνοήν, εἶδ. ἐπὶ ἀναπνοῶσιν, ὁθ. μετὰ στόμου ἀπαγγέλλω: Πά' Ἐσθρ. 1,9,48 ἀνεγίνωσκον τὸν νόμον τοῦ κυρίου, ἐμφυσιοῦντες ἅμα τὴν ἀνάγνωσιν· 2) ἐμπνέω αὐτοπεποιθῆσιν, αὐτοκαταπονήσιν: Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. 7,897 ἡ σφία... ἐνεφυσίωσεν τὰ ἐπιτῆς τέκνια· 3) τὸ παθ. ἐμφυσιοῦμαι ἐμπνεύωμαι Πά' Ἐσθρ. 1,9,55 ἐνεφυσίωσθαι ἐν τοῖς ῥήμασιν εἰς ἐδιδάχθησθαι· 2) ἐφρῶ, ἐφυτεύω, ἐπιπνέω τὴν τι, μεταδίδω τὴν εἰς τινος: Ξεν. Λακ. 3,4 τὸ αἰδεῖσθαι ἰοχρῶν ἐμφυσίωσιν βουλεύμενος αὐτοῖς, Ἐπιγρ. || κ. παθ. ἐφυτεύομαι ριζῶν· Χορὼνδ. η. Στοδ. 4,2,24, Ἰνν. Νόμ. 2 ἕκως ἡ μάθησις ἐμφυσίωθεῖσθα δεξιῶν τε καὶ εὐαλόδεως τοῦ καρποῦ ἐξενέγκηται, Διογ. Ἐπιστ. 281 ἐμφεφυσίωμένη κακία.

ἐμφυσίωσις-εως(ἡ) μτν. ἐμφυσίσις ἐπίνευσις βίας ἰδιότητις: Ωργ. Φιλοσοφ. ἐν Μιλ. 30,307.

ἐμφυσῶ-ῶω κ. μν. κ. νεώτ., μχ. παθ. ποσοκ. ἐμπεφυσμένος, ψυσῶ ἐντός τινος: Ἀριστοφ. Σφ. 1219 αὐλητρίς ἐνεφύσησεν, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσι 1,2 ἄριστον δὲ καὶ εἰς τὰς ρίνας ἐμφύσησιν, αὐτ. 1,9,89 τριῖται δὲ αὐτοῖς καὶ ἐμφυθὴν καλῶν, Θεοφῶν. Νόνν. 1,340 ἔφρον τὴν καλῶν τῶν ἐμφύσησιν διὰ ἀφωσικῶν κ. παθ.: Διοσκ. 5,99 καιεῖται δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἐπιπέθει καὶ ἐμφυσῆθαι ἄχρι πυρώσεως· 2) κ. νεώτ. ψυσῶ ἐπὶ τινος, προσηνέω, ἐπιπνέω: Πά' ἐν 27 ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς, Κλῆμ. 20,22 ταῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· || μτφ. κ. νεώτ. ἐμπνέω τὴν εἰς τινα, ἐμβάλλω συνοισθημάτων, ἰδέας κττ.: ἐνεφύσησεν εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν φιλοπατρίαν· 3) ὄγκω, οἰοῦμαι, φουσκῶν: Ἀριστ. Ζι 603α,30 καὶ ἅμα ψοῖ τὸ μὲν [τῆς γραφῆς] ἐμφυσῶν, τὸ δὲ ἄμα κρινον, αὐτ. Πρ. 88β,4 ἐ- τὰς φλέβας κ. παθ.: Ἰνν. Κωικ. 154 κοιλίης ἐμφυσώμενης, Ἀριστ. Ζι 524α,17 τῆς δὲ κεφαλῆς... σκληρὸν ἔχει, καθάπερ ἐμπεφυσμένην· 4) μτφ. τὸ παθ. ἐπιπνέω, κομᾶς, ἐμβάλλω: Κλέορχ. Ἰστ. 25 ἐμφυσώμενων τῆ κολακείᾳ.

ἐμφύεια (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐφυτεύειν, ἐγκεντριώσεως, ἐνοφθαλμιώσεως: Ἀριστ. Νεότ. 468β,23 τὸς ἐμφυεῖταις τε καὶ τὰς ἀποφυεῖταις, Θεοφῶν. Φ. Αἰτ. 1,6,5 τῆ δ' ἐμφυεῖταις χρῆσιν ὕδωρ.

ἐμφύεω-οσας(τῶ) μτν. κ. νεώτ. ἡ κατὰ κληρονομικὸν δικαίωμα ἀνάληψις τῆς μεθώσεως κτήματος πρὸς κολλήγειον: Ἰουστίν. Νεαρ. 7,3,2· 2) τὸ διὰ ταῖστων κτήμα καταβαλλόμενον πνεύμα: Πάπ. διδόναι καθ' ἑκαστον ἐναυτὸν ὑπερ ἑπίστω ἀποτάκων ἴπτοι ἐμφυεῖταισιν τοῦ χωρημάτων ὀρισμα ἐν· 3) νεώτ. κτήμα ἀλλότριον, ὄπερ ἀναλαμβάνει τις πρὸς κολλήγειον ἐπὶ μακροχρονίᾳ μεθώσεσιν καὶ ἐπὶ ἐναυτῶν μεθώσεσιν.

ἐμφύσεισις-εως(ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐμφύεω βλλ.· 2) κατὰ τὴν βυζαντινὴν νομοθεσίαν, μακροχρονῶσ μεθώσεσις ἀλλοτρίου κτήματος μετὰ τοῦ δικαίωματος τῆς φυτεύσεως:

Ἰουστίν. Νεαρ. 7,7ρ,1, Πάπ. ἔχειν κατ' ἐμφύσεισιν ἀρούρας Χ'· || εἶδ. νεώτ. νομ. ἐμπράγματον, κληρονομητὸν καὶ ἀπαλλοτριωτὸν δικαίωμα ἐπὶ ἀλλοτρίου ἀκινήτου κτήματος παρέχον τὸ δικαίωσιν [ἐμφυεῖταις] ἐξουσίαν διαρκίᾳ ἐπιπρῆσις τοῦ κτήματος τοῦτο ἐπὶ καταβολῆ ἐπίστω τελεσμάτων· 2) νεώτ. ἡ φύτεισις.

ἐμφυεῖταιριον (τῶ) νεώτ. τεμάχιον κυλινδρικοῦ ἔξυλου αἰχμηρῶν, δι' οὗ ἀνοιγῶνται ὄπα πρὸς φερέτωσιν νεαρῶν φυτῶν, ἄ φυετηρίων.

ἐμφυεῖταις (ἰ) μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐνοικιάζων ἔξων ἀγροτικὸν κτήμα μετὰ τὸ δικαίωσιν τῆς ἐμφυεῖσεως βλλ.: Πάπ., Ἰουστίν. Νεαρ. 7,3,2 εἰδόναι τοὺς ἐμφυεῖταις προσηκί.

ἐμφυεῖταικάρσιος (ἰ) μν. ὁ καλλιερῆτης ἀγροτικῶ κτήματος ἐπὶ μακροχρονίᾳ μεθώσεσιν Ἰουστίν. Νεαρ. 7,3,2 εἶδ. ἡ ἐμφυεῖται, Κορ. Ἀν. 5, Α. 67.

ἐμφυεῖταικόσ-ἡ-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐμφύσεισιν ἡ τὸ ἐμφύεωμαι βλλ.: Ἰουστίν. Νεαρ. 7,3,2 εἶπερ ἄπὸ ἐπὶ διετίαν ἐπέ- ἔξ μη καταβείων τὸν ἐμφυεῖταικὸν κανῶνα, Πάπ. [κ. νεώτ.] ἐμφυεῖταικὸν δικαίωμα, αὐτ. ἐμφυεῖταικὴ ὁμολογία· 2) νεώτ. ὁ διὰ τὸ ἐργον τῆς φυτεύσεως κατάλληλος: ἐμφυεῖταικὴ μηχανή.

ἐμφυεῖταικόσ-ἡ-όν γλῶσσ. ἐμπεφυσικός, ἐμφυσις.

ἐμφυεῖται κ. μν. κ. νεώτ. φυτεύω ἐν τῷ, ἐγκεντριῶ, ἐνθεμοτιῶ, ἐνοφθαλμιῶ: Πολυδ. 1,241 εἰ δὲ ἐμφυεῖταισιν τῶ κοτῶν ἡμεραν, ἀ τισαῖτο ἡλαῖα κοτινάδες καλοῦνται κ. παθ.: Θεοφῶν. Φ. Αἰτ. 1,6,1, Διδό. Σ. 5,6 τὴν μὲν ἀμπελόφωτον χωρὸν ὀλίγην ἔχει, τὰς δ' ἑλαίας ἐμπεφυσίωμενὰς ἐν τοῖς κοτιῶσιν· 2) μτφ. ἐμβάλλω, ἐπιπνέω: Πλάτ. Τιμ. 70C ἐπιπρῶσιν αὐτῆ γνημῶν ἡμῶν τὸν πλεῦνον ἰδέαν ἐνεφύσεσιν, Μηνσι. 3,14 Ὁδ. 3 τὸν ὄθον σοσ ἐμφυτεύσωσιν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν· || τὸ παθ. περὶ φυτῆς: Πλάτ. Τιμ. 42A ὄπote δὲ ἄσμησιν ἐμπεφυσίωειν ἐξ ἀνάγκησιν· || ὄμ. νεώτ. μτφ. εἰσάγω τὴν βοθέω, ἐμνηνῶσιν: τὸ ἐνεφύετωσιν μίαν σφαίραν εἰς τὸ στήθος· 3) μτφ. ἐγκοιτῶσιν διὰ τῆς βίας, ἐπιβάλλω: Πολυδ. 2,41,10 πλείστοις γὰρ δὲ τὸν μονάρχουσιν οὗτος ἐμφυεῖταισιν δοκεῖ τοῖς Ἐλλήσιν· || ἐμβάλλω: Πλούτ. Ἠθ. 526C ἐμφυεῖταισιν τὴν αὐτῶν φιλαργυρίαν καὶ μικρολογίαν· 4) τὸ μέσ. ἐμφυεῖτοσιν ἀναλαμβάνω κτήμα μετὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐμφυεῖσεως βλλ.: ὁ δὲνα βουλεύμενων ἐμφυεῖταισιν ἀρούρας Χ'· || παθ. ἐπὶ ἀγροτικῶ κτήματος, παρέχον ἐπὶ μακροχρονίᾳ μεθώσεσιν μετὰ τοῦ δικαίωματος τῆς ἐμφυεῖσεως: Ἰουστίν. Νεαρ. 7,3,3 ἄδειαν εἶναι τοῖς μετ' ἐκείνουσιν ἐμφυεῖταισιν αὐτό, Πάπ.

ἐμφύτος (-ῆ)-ον(ῆ) μ. μν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πεφυτευμένος ἐντός τινος, ὁ φύσει ἐναυτῶρων, σφύφωτος, ἐγγενής, φυσικός Σουῖδ. ἐμφύτων τὸ ἐκ φύσεως: Ἦρ. 9,94 ἐμφύτων μαντικῶν εἰχε, Σοφ. OK 1671, Εὐρ. ἀπ. 776,1 τοῖς πλουτοῦσιν ταῦτα δ' ἐμφύτων, Πλάτ. Συμ. 191D ὁ ἔρωσ ἐμφύτων ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποισιν, Δημ. 1389 τὴν ἀπαρῶσιν πᾶσιν ἐμφύτων τοῦ ἔξιν ὑπερτίδων ἐπιπρῶσιν, Πολυδ. 9,11,2 διὰ τὴν ἐμφύτων Φοινίει πλεονεξίαν καὶ φιλαργυρίαν, Πά' Ἐσθρ. Σαλ. 12,10 ἐμφύτων ἡ κακία αὐτῶν, Μηνσι. 1,6 Ποιμ. Σωφρον. τὸν λογικῶν φύσεων ἡ ἐμφύτων ἀγαθότης· || ὄμ. ὄνθη. πρὸς τὸ διδασκῶν: Πλάτ. Ἐρμ. 398C διδασκῶν ἡ ἀρετῆ... ἡ ἐμφύτων· || ὁ ἐκ θεοῦ ἐναυτῶρων: ΚΑ' Ἰακ. 1,21 διέφασσε τὸν ἐμφύτων λόγων τὸν δυνάμενων σώσει τὰς ψυχὰς ἡμῶν· 2) πλήρης φυτῶν, κατάφυτος: Πάπ. ἔλαται ἐμφύτων, αὐτ. ἐμπεφυσίωσιν κτήμα ἐμφύτων.

ἐμφύτως ἄπειρ. μτν., μν. κ. νεώτ., δημ. -α φύσει, ἐκ φύσεως ἀπὸ φυσικοῦ: Θεοφῶν. Φ. Αἰτ. Ἰστ. 25, Ἰνν. Στρωμ. 5,12,729 ἐμφύτως καὶ ἀδιόγητως

έμφωμ κ. μιν. κ. νεώτ. παθ. έμφώμασι, όδω. β' ένεφών, παρκα. έμφέφκα, γ' πληθ. επ. έμφεφάσι, ύποτ. παρκα. έμφεφθ, επ. μητ. παρκα. θηλ. έμφεφυίτα, φιεφώ ένός, έμφεφώ, έφδάλλω: 'Οδ.Χ.348 αυτόδιδακτος δ' έμφί, θεός δέ μοι έν φρεσίν σ' τας παντοίας τέκνονισα, Ξεν. Άπουιν.1,47 έφρύσαι μέν έρωτα τής εκνευσίας, έφρύσαι δέ τοις γεινομένης έρωτα του έκτρεψείν, Έκλ. Αθην. 8,337P άνδρή μέν σάλητηρή θεοί νόον ούκ ένέφυσαν, Διον. Αλ. Ρωμ. 4,2353,8. 2) παθ. φώμασι έντός τινος ή επί τινος γεννώμαι, φυτρώνω επί τινος: 'Ιλ.Θ.84 δθι τε πρώται τρήγες Ιππων κρηνών έμφεφάσαι, 'Ηρ.2156 έμφεφάσαι δ' έν αύτῃ (ένν. τή νήσω) φοινίκες τα συχοι καί άλλα δένδρεα, 'Ιην. Άέρ.5 τά έμφεφύμαι. 3) μητ. είμαι έμφωτος, έγγενής: Σοφ.Ότ.299 ω τάληθεός έμπεφικεν άνθρώπων νόμω, Εύρ. 'Ιην.967 τώ νόμω άνδράσιν μέν ούκ ένι, γυναιξί δ' έμφεφικεν' || όμ. ή μητ. παρκα. έμφεφώκος-ότος υία νόος έμφωτος βλλ.: Πλάτ.Νομ.736Α νοσησται πόλεως έμφεφωκότῃ || όμ. μητ. γεννώμαι, άναπτύσσωμαι: Σοφ.άν.949 πάντ' έμφεφικε τώ γήρ κικά, Ξεν.ΚΠ.5,232 δόρρος δ' έμφύσεται άντί τούτου, Πλάτ.Νομ.854Β οίστρος δέ σέ τίς έμφυόμενος έκ παλιών καί άκαθάρτων τοις άνθρώποις άδικημάτων, Πλούτ.'Ηθ.1130Α έκάστος διά συγγένειαν έρωσι Ισχυρός έμφεφικεν'. 4) όμ. παθ. προσκολληώμαι τινι, ανιχεφώμαι τινος, στερφώξ είρωαί τινος, κρατώ στερεά: 'Ιλ.Α.513 Οτίς δ' ώς ήφωτα γωνών, ώς έχει έμφεφυίτα, 'Ηρ.6,91 χείρες δέ εκείναι έμφεφωκυίται ήσαν τ' τοι έπισπαστήρι, Ψεσο.Παρθεν.3,646D περιεπύσαστο μέν σ' άντη έμπαθώς καί έμρως όλος όλη' || όμ. μετά γεν.: Διον. Αλ. Ρωμ.11,31 ο δέ μέλλων άγεσθή την κόρην 'Ικλιρος έμφύεται αύτῃς Εύστ. Παν.105,84 παλαιστρικων άνδρών τεχνωμένων κνωμών έμφωίν περιπληγών έμφεφασθί' || κ. όπλοσ.: 'Ηρ.3,109 ή θάλας άπτεται τής δευτέρας καί έμφύσα ούκ άνίκα, πριν άν διαφάνη, Ξενοκρ. 2,56 τί μεν μέλαν εκ χροός σίμα εφύός ή λυμνάτις άπαν εκ βδέλλα πέπικας' || έμφεφώκος πόνος σταθερός πόνος: 'Αρχιμ.Γαλ.8,110 || επ. φρ. οδάξ έμφωμοσι άρπάξασται διά τών όδώντων, όθ. δάκνω βοθέως: 'Ιλ.Α.381 οδάξ έν χείλεσσι φύγτες Τηλέμαχον θαύμαζον Εύστ. 'ένδοκόντες τά χείλη', Νικ.Όπρ.131' || κ. όπλ. έμφώμοι επί όδώντων, έμφηγήνωσι, χώνωμαι βασιλιά: Αλ.Ζ.14,8 μηδέ μήν έξελείν τώ σπλάγγνω τους έμφεφωκότας όδόντας. 3) όμ. παθ. πνευματικός προσκολληώμαι εφς τί στερεός, πρόσκειμαι: Πλούτ.Κατ.Νεώτ.4 πολιτικός ένεφώτο δόγμασι, **έμφωλευμα**-ατος (τόι μιν. κευθών, φωλεός, φωλεός: 'Ανδρ.Κρ.205C θρησίαν έμφώλευμα, **έμφωλεώω** μιν, μιν. κ. νεώτ. φωλεώω έν πι τόπω, είμαι, μένω έντός φωλεού, φωλιάζω: Σουίδ. έν λ. κυφέλη οι δέ μέλισσαι έμφεφωλεώκεισασ ώσπερ έν κυφέλη τώ φωλεώ, Μηναι.1,5 Θεοτοκ. κάρας συνέβλασαν .. τών έμφωλεούτωνν θρακόντωνν. 2) ένδερψω, παρανομώω: Πλούτ. 'Ιθ.1141B Λόκιωνα έμφωλεούσασ'. 3) μητ. κ. νεώτ. ένπυρρόω που κερματισμένος κρύπτομαι έντός τινος: Φιλ.1,458, Εύστ.Εύαγγ.Προν.4,131 τάς έν τοις έθάνοις έμφωλεούσας συνάμει, Γρηγ.Ναζ. Λογ.3,61 ώσπερ ήρον έμφωλεούσ όλη' || εβδ. επί όσθενείων: 'Αρετ.Χρυσ.Παθ.2,13 τοισι σπλάγγνωσι έμφωλεούσων όκως άιδι ήρη ήδη τρέφεται, Γαλ.1711,165. 4) ένεργ. κρύπτω, άποκρύπτω, κωλύωμαι, συγκυλύπτω: 'Όραπ. 'Ιερογλ. 2,90. **έμφωφνία** ή ή μιν. συμφωνία: Κλημ. Αλ. Πρωτρ.1,5. **έμφωφνος**-ον μιν. ο έγνων φωνών, φωνητικός, φωνήεις: Αλκ.Ζ.11527 πάλην ήνωται έμφωνοι, **έμφωφνώ-έω** μιν, φωνάζω προς τινα, προσ-

φωνώ: Κλημ. Αλ. Παίδ.1,5,101 προς τοις μαθητός .. ένεφώνησάν τε, παιδιά'. 2) παθ. έμφωφνούμαι έκπρόξωμοι, διατυπούμαι διά τινων όρων: Παλ. έπισθοι τῃ θεάι διατρέξει έμφωφνηθείσά ούτως, **έμφωφτιζω** μιν, φωφίζω, καταλόμω: κ. παθ.: Κλημ. Αλ. Στρατω.6,15,799 ούς ει μή τίς άνάβαί ... ούκ εκφωφλήσονται ούδ' έμφωφτισθησονται, **έμφωφτιον** (τόι μιν. λευκόν ήμισιον, δι' ο περιεβάλλονται ο βαπτίζόμενοι, φωφίζόμενοι, φωφί, φωφίκα: Συνεχαστή Όθεοφάν.4,12 μετά καιώνν έμφωφτιών τε καί έσθημάτωνν, **έμφωφταν** (τόι μιν. κ. μιν. το κάπλον τωθ κώνου: 'Ηρων Στερεωμ.155. 2) μιν. εύρος, διάσπασμα: Μαυρικ. Στρατηγ.4,3 στρογγύλωνν όρυμμάτωνν .. από ένός ποδός τώ έμφωφταν έχόντωνν καί βάθος ή δύο ή τριών'. 3) όμ. μετά. φωφίζόμενον μέρος, τώ δι' ού εισέρχεται φώς, όλον πλευρά τοιχου έχουσα σφείρον παραβολών: Εύαγγ.4,31 τώ δέ πλάτος τού έμφωφτου αύτου ποδών σε', **έμφωφώω** μιν, έφάπτομαι, έγγίζω: Ηρωμ.Πνευμ.146,43, έμφωφώω, ποι. ένφάω άποματώ, άποκαθαίρω, καθορίζω, σπογγίζω έντός τινος μέσθ: Καλλ. άπ.121 έλεγαιο δ' ένιφώσασθε λιπώσας χείρας, **έμφωφίζω** 'Ηο. <έμφωφρίασθ> όταν δανειστής σποδιόδοντος χρεώστου μη εύθετός άναλομαθήνη εις όλημω, Ι.Θιστ. τώ φηλημω Ι, **έμφωφνος**-ον Ι.Φηλις Ι 'Επιγρ. ο κεκοσμημένος διά πολυμήτωνν λιθών, **έμφωμ** κ. -έω τρέφω διά πόλτου: Αλκ.άπ.51, **έμφωφνος**-ον μιν, ο ήχών, ήχηρός, τώ ούδ, έν ήληθ, έπιγρ.: Παύλ. Σιλ. έν Αι.1,5,243 μακρό φιλετ Γαλάτιας καί έμφωφρα μολοκάκι Διμω, **έμφωφνώ-έω** φωφώ έντός τινος, παράγω φώφον, ποιω ήχον, ήτώ: 'Ιην.Τον. Ανδρ.16 όταν ένθ, έμφωφεί έν τῷ φάργγι άναντιώντες, **έμφωφτικτός**-ή-όν μιν, ο κατάλληλος έπιτήδειος προς άνάψυξιν, άναφωφτικός, δασοσιτικός: Γαλ.3,16C, Κλημ. Αλ. Παίδ.2,2,216 τώ δέ εκ βόδων (μύρον) έμφωφτικός, **έμφωφτικτώτερον** έπιγρ. συγκρ. κατά άλλων έμφωφτικών, άναφωφτικών τρόπων: Αέτ.15,33 **έμφωφεις**-εως ή ή μιν, ή ένέργεια τού έμφωφω, δόσασμα: Ροϋφλ. Όρε.8,9, 'Αρετ. Όε.Ποθ.9 φυχρών γάρ ήερα ποθεύσασ εις έμφύτιν, **έμφωφλιή** μιν, ή ή ιδιότης τού έμφωφω βλλ.: Λουκ. ΒΓρ.6 έμφ. ιδ. γρ. φυχλήσιον μέν ούδέν στένομαι, **έμφωφλια** ή ή μιν, ή ή ιδιότης τού έμφωφω, τώ νά έχη τις φυχλήν, ζώνη, ζωρητός: 'Επικ.άπ.310, Πλούτ.'Ηθ.103311 άουμ μέν την άναψιν, άουμ δέ την περιψυξιν άρχην έμφωφίας ποιεί, Σέξτ. Έυπ. Πυρρ.2,25 ο δέ 'Επικούροσ φωνάν άνθρώπων ειναί το τοιούτῳ μέρωμω μετά έμφωφίας'. 2) ύψου. φυχρήτης: Στοθ. Έκλ.1,454 'Αρχέλαος όψθ θερμού καί έμφωφίας συστατήν τών κόσμων, **έμφώφωχο**(ς)-ή-οι(μ) κ. μιν. νεώτ. κ. όμ. ο έχων έν έαυτῷ φυχλήν, ζώνη, κίησιον, ο ζών, ζωντανός άντιθ. άφωχος: Σιμων.164,4 άντι β' άκουτοδόντωνν άνδρώνν μωμεία θανόντωνν άφωχ' έμφώχωνν όδε έκέκυθε κόνις, 'Επικ.140 έμφώχωνν μηδέν κτεινείν, Σοφ. Αντ.1167 ού τίθημι έγώ ζην τοισιν, άλλ' έμφώχωνν ήγοράσι νεκρόν (ζώνν πτώμα), Εύρ.Πρόδ. 230 πάντωνν δ' όσα έστ' έμφωφια καί γυνώνην έχει, 'Αντιφ.άπ. Αθην.4,161Α έσθθι έμφώχωνν ούδέν, 'Αλεξ.27,2, 'Αριστολ.ΗΝκ.1161η,4 όδοιός έμφώχωνν νόμων, Πλούτ.'Ηθ.9,60C, Διγεν. Ανρ.3277 ώσάν στήλη έμφωφας έφανήσθ ή κόρη' || όμ. τώ όπερθ. -ότατος: Πλάτ.Τιμ.74B όσα μέν ούδ έμφώφωτάτα τών άσώων ήν, άλλως συνέφωφτα σαρρήν. 2) τώ ούδ, έμφώχωνν ώς ούς. ζών: Όσοκ.7,29 καί όποζώνη καί όσα άλλα έμφωφια Ιθισιν, Πάπ. ταύροσ καί ά'λ.α τινά ένθωχα

|| νεώτ.στρατ. **ἐμφυχον** ὄλικον ἠ στρατώται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀφυχον ὄλικον, θυρωρασίαι καὶ ἐπιδόλα ὄπλα, καὶ πρὸς τὴ κλητ' || νεώτ. ζωολ. **ἐμφυχά** ἀνθη πολιαστὸν ὀνομασίῳ τῶν ἀνθοῶν βλά. || 3) μτφ. κ. νεώτ. ἐπί λόγου, ζωηρός, ἀθαρτός, δυνατός: Ἀριστ.ἀν.129 | Βασιλ. | Ε- λέξεις, Θεόδωρ.15,83, Λουκ.Δημ.Ἐγκώμ.14 **ἐμφυχον** καὶ σφρηχάτον παρῆκε τὸν λόγον, Λογγ.γ.34,4 **ἐμφυχά** πάθη, παρυσίασι, ἀγγίχονατ' || ὁμ. τὸ συγκρ. -ότερος: Θεμιστ.Λόγ.28,342D ἡ ἀληθὲς ἐφήμητα ἐμφυχότερα τῶν ἀαυθόλων ἔργων || ὁμ. τὸ ὑπερβ. -ότατος: Ἀπολλ.Διάσκ.Σιντ.19,2 τὰ ἐμφυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ὄργανα || 4) ὁ ἐνέχων φύχος, φυχρός: Θεόδωρ.Αἰσθ.53 | συγκρ. |

ἐμφυχότης-τος-τη | μον. ἡ ἐκδόμησις ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμφύχου, βλά. | Βλαμμ.767,72 ἐν Μί.

ἐμφυχοφανία (ή) | μον. τὸ τραῦμα ἐμφύχου, ἧτοι κρέστα ζώνη ἡ ἰχθύων: Βασιλ. | Κοιν.Βασ.929.

ἐμφυχρία ἡ γνη. φύχος: Πλούτ. Ἀριστ.Φιλ.24,5.

ἐμφυχρός-ον ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ φύχος, φυχρός, κρούς | ἠν.Επιθ.δ.δ.2 ὁ ἐμφυχρότερος | sic | ἠν φυχρῷ ὄρη καὶ χῶρον ἐνθεριμότερος ἔσται.

ἐμφύχων, μέλι, ἐμφύχων, μτφ. παθ.στρ. β' ἐμφύχεντες, καθιστῶ τὸ φυχρὸν, ἀποφύχων, θροαίζω = Φιλωνίδ.π. Ἀθῆν.15,676C ὁ τῶν ῥόδων ἐν πρ. στεφάνος | ἔχει τὴ κεφαλαλίαν παρηγοριῶν πρὸς τῶ καὶ ἐμφύχων, Γαλ.11,387, κλημ. Ἀλ.Παίδ.2,8,70, αὐτ. 68 τῶν ἀναβατηριῶν τῶν ἐμφύχων τῶν μύρων.

ἐμφυχῶ-ὄω μτφ., μον. κ. νεώτ., ὄμμ. ἐμφυχῶνω, μον. μτφ. παθ. παρκα. **ἐμφυχῶνω**, ἐπιβάλλω εἰς τὴν φυχήν, ζωηρῶ, καθιστῶ τινα ἐμφύχον, ζωητάω = Γλουκ.Ἀθ. ἐν ΑΠ 9,774 ἐνεφύχασε δ' ὁ γλύπτης τὸν λίθον κ. παθ. | Κρίλλ. εἰς ἰω.10,667 ἀνθρώπων ἐμφυχῶνωσις φυχή λογική, Συκρ.Σχ. Ἐγκώμ. | τσι.37,178,11, Γεωμ.15,228 ἐπὶ δὲ δόξαν ἐν ἐμφυχῶσθαι αἱ ὅλα νεύματα αὐταρκῆς ἐπισπασμένηται || νεώτ. κ. ὄμμ. μτφ. ἐπί ἐμφύχων, ἐνθάρρῶνω, ἐμπνεύω θάρρος, αὐτοπεποιθῆσιν: Κλάρι.3,21 τὸ νεύμα ὀνοῦ μ' ἐμφύχων τοῦ θεοῦ ἦτον φάσμα, ἐνεφύχῳσε τὸν στρατόν || ἐπί καταστάσεων, ζωηρόν, ἐνιχάω = Σολωμ. Ὀδ. εἰς τὴ Σελήνη 2 εἰς τ' ἀκρογιάλι | τῆς νοχτὸς ἐμφύχως τὴν ἠσυχίαν συνήβ. μέσ. κ. πρὸς: διὰ τῶν μέρων τῆς κυβερνήσεως ἐνεφύχων τὸ ἐμπόριον.

ἐμφύχῳσα-ατος ἰθὺ μον. ἐνιχάωσις, τόνωσις: Στουδ.Θεοδ.1453 ἐν Μί ἐμφύχῳσα γαλουχῶν.

ἐμφύχως ἐπίρρ. μτφ. κ. νεώτ. μετ' εὐφύχως ἐνδιαθετός ζωηρός, ἀθαρτός: Πλούτ. ἠθ.1079B, Βασ.1,267B ἐμφύχως τὸν λόγον ἐσχημάτισε || ὑπερβ. ἐμφυχότατα: Ἐρμεί. Ἀλ.Φαίδ.ῥ.61A.

ἐμφύχως-εως | ἠγ. μτφ. κ. νεώτ., ὄμμ. η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐμφύχου βλά., τὸ πρῆξι ἐ ζωηρῶν, ζωηρών, ἐντόνων: Γαλ.4,763, Πλωτίν.4,3,9 διὰ δὴ τῶ λόγῳ τὴν εἰσοδὸν καὶ τὴν ἐμφύχῳσιν διδασκαλίαν καὶ τοῦ σφραῶς χάριν γίνεσθαι νομίζω, Πορρ.Ἐμβρ.24. || νεώτ. κ. ὄμμ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς πρὸς, ἐνθάρρῳσις || γνη. ζωηρόν, ἐνιχάωσις: ἡ ἐμφύχῳσις ἰ-η τῆς βιοηηχίας τοῦ ἐμπορίου.

ἐμφυχῶτης ἰθὺ νεώτ. ὁ ἐμφύχῳν, ὁ ἐπιβάλλων πρόηρημα, ὁ ἐμπνεύων θάρρος, ὁ ζωηρών: γλύπτης ἐμφυχῳτῆς τοῦ μαρμαροῦ τοῦ ἐμπορίου.

ἐμφυχῳτιεύς-ή-ὸν νεώτ. ὁ κατόλληλος πρὸς ἐμφύχῳν βλά. | ἐπίρρ. -ὄς.

ἐμφύ- ἢ κ. μον. κ. νεώτ. παρὰ πρῆξιν, ἰων. ἤμεον, μέλι, ἤμεσῳ, ἀττ. ἤμῳ, μέσ. ἤμῳ, ἐπὶ ὄμμῳ κ. ἰων. ἤμεσῳ, ὄδο, ἤμεσῳ, ἐν ἀποφρ. ἤμεσῳ, ἐπ. ὄδο, ἤμεσῳ, παρκα. ἤμεσῳ, ὑπερσυντ. ἤμεσῳ-καί κ. ἰων. ἤμεσῳ, παθ. μέλι, ἐμῆθησῳσι, ἀποφρ. παθ. ὄδο, ἐμῆθησῳ, παθ. παρκα. ἤμεσῳσῳσι, ἐκβάλλω τὴ ἐκ τοῦ στομάχου δι' ἐμῆτου,

ἐξερεῦγομαι, ζερνώ: Ἰλ.Ο.11 ὁ δ' ἀργαλέω ἔχει' ἀσθμασι... αἰμ' ἐμῆτων, Ἡρ.7,88 πρῶν δὲ αἰμῆ τ' ἤμεκ, Αἰσχ.Εὐμ.730 ἔμει τὸν ἰόν' || ἀπολ. ἐκβάλλω διὰ τὸ στομάχον τὸ περιεχόμενον τοῦ στομάχου μου, κἄνω ἐμῆτον, ζερνώ = Ἡρ.1,333 καὶ σφι οὐκ ἐμῆσαι ἔξαστι, ἠν. Ἀρθρ.40 ἐμῆσαι ἀπὸ σφρηχάτου, Ἀριστ. Ἀχ.587 τῷ πτῖλω μέλλεις ἐμῆν, Πλάτ.Φαίδρ.268B καὶ ἔαν μὴ δόξῃ μου, ἐμῆν ποιῆν, Τζέτ.Χλ.4,130 ἰδῶν θρην ἐμῆσῳσιτα' || μτφ. ἐκβάλλω, ἐκίχῳ ἐκ τοῦ στόματός μου κἄνους λόγους, ἐκτοξεύω κατὰ τινος λόγους ὑβριστικούς, ὑβρίζω, διασφῆρω: Εὐνάη.ΒΣοφ. 488B ἤμεσαι λόγους ἀνασχόντους.

έν κ. νεώτ., ποι. τ. ἐν, ἐν, ἐνί, ἐν γρ. παρ' ἐν, καὶ κυρ. ποι. κτ. μετρικῶν ἀνύκην, σπικα παρ' ἀττ. τραγ. ὄδο ἔσπ. ἀνάγν. | ἐν π. Σοφ. Ἀντ.1241, ἐν π. Ἐρ. Ἡρακλ.893, ἐνί π. αὐτ. Π11091, πρὸβ. | παρ' Ὀμ. κ. ἐπ. ὡς ἐπίρρ. | τιθεμένη πρὸ τοῦ μεθ' οὗ συναπταται οὗσα, ἡ τοῦ προηγμένου ἐπίδ, ἐπίσθις δὲ μεταθὺ τοῦ οὗσ. κ. τοῦ ἀκολουθοῦντος αὐτῷ ἐπίδ. προσηγοριῶν τοῦ π. Ἰλ.δ.1 αἴση ἐν ἀργαλέω, παρ' ἐπ. δὲ, καὶ ὁμοίαν ἐν τῷ τύπῳ ἐνί ἡ κατ' ἀναστροφῆν ἐνί, ἀκολουθοῦσα τῷ οὗσ. ἀνευ ἐπιπέδικου προσηγοριῶν ὡς ἐν Ὀδ.Ε7 ὄδρα ἀνα σπῆος ἱκετο, τῷ ἐνί νόμῳ νατεν, ὡς ἐπίρρ. ἀπολύτως, ἐνοουμένου ὄμωσ τοῦ ἐλλείποντος ὑπορρηκτικῶ ῥήμ., μέσαι: Ἰλ.Ε740 ἐν δ' ἔρις ἐν π' ἄλλῃ, ἠν δὲ κρυσεύσα ἰωκή || ὄμ. ὡς πρὸβ. ἐν συναφεί πρὸς δοτ. εἰς δὴλων τῆς ἐν τῶπ στάσεως, ἐντός: Ἰλ.Ζ221 ἐν δώματ' ἤμῳσιν, Ὀδ. Β27, βιβλία - ἐγγραφα ἀποκαίμενα ἐν τῷ ἀργεῖω, -ἔριος ἐν τῷ ὄρκῳ || ὄμ. κ. μετ' ὀνοματῶν πόλεων, νήσων, χωρῶν κττ., εἰ καὶ παρ' ἀττ. ἐνίστε ἡ πρόθεσις παραλείπεται ἐν τῷ χρ. ταῖσθ. | Ἰλ.Β 549 ἐν Ἀθήνῃ, Οὐκυκ.1,57 ἠν ἐν Κερκύρα ναυμαχία, Ἰσοκρ.5,147 ἠν ἐν Σαλαμῖνι μάχη, -τὸ ἐν Ἀθήνασι Πανεπιστήμιον, -διαιμένῳ ἐν Κρήτῃ || ὄμ. μετὰ γην, κυρ. ὀνοματῶν ἑλληεντικών κατὰ παράλειψιν οὐσ. ἐυκόλως ἐνοουμένου: Ἰλ.Χ389 ἐν Ἀφῶσῳ | κτ. παράλειψιν τοῦ οὗσ. ὄμοσις στὸν Ἀδῆν, Ὀδ.Χ132 ἐν Ἀλκινόωμῳ ἰκατὰ παράλειψιν τοῦ οὗσ. μεγάρῳ | Ἐπιρρ. ἐν Πανδιόνει | ἐν. οἰκῷ || πρβ. ὄμμ. στοῦ Κώστα - στοῦ κομνηρῶν καὶ ἐν. τὸ σπῆι || ὄμ. κ. μετὰ προσηγορικῶν μεθ' οὗσῳν ὀρησῳν: Ἰλ.Ζ47 ἐν ἀφνειῷ πατρὸς, Ἐρ.Π.926 ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου, Ἀριστ. Μετ.973 ἐν παιδοτρύβῳ ἐστὶ σχολῆ τοῦ γυναστοῦ || ἢ ἐν ὄμ. χρῆσις μετὰ πρῶς, δηλοῦσῳν κἰνησῳν, ἐνέργεια, ὅτε ἡ μετὰ τῆς προθεσεσε συναπταμένη δοτ. δηλοῖ τὸ τέμα τῆς κινήσεως ἡ ἐνεργείας καὶ τὴν ἐκεί συνήθως στάσι: Ἰλ.Δ482 ἐν κοίτησι χαμαί πέσειν, Ὀδ.Υ261 ἐν δ' ὄνον ἔχουεν ἐν δειπῷ χρυσῷ, Σοφ.Α1,184 ἐν ποίμασι πῆνων, Οὐκυκ.8,11 ἠν ἐν τῷ Σπειραίῳ τῶν νεῶν κατασφῆλ, Ἀρρ. Ἀντ.1,94.

|| ὄμ. κ. μετὰ δοτ. εἰς δὴλων τῶν τοῦ δ' οὗ καλῶνται, περιβάλλεται: Ἰλ.Ο192 οὐράνην ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλαι, Ἀκόλουθ.Μεγ.Πέτρ. Ἀντιφ.15 ὁ περιβάλλων τῶν οὐράνων ἐν νεφέλαισι | μέσαι σὲ σύννεφα || ἢ μεθ' Ὀμ. ἰδιως ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὄμων κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. | Ἡρ.1,13 ἐν δὴλοισι, αὐτ.2,159 ἐν ἐοσθῆι, Πινδ.Ο4,24 ἐν ἐντοισι, Σοφ. Τρ.63 ἐν πεπλώμασι, Λοκ. Ὀρχ.5 ἐν βαβελ πῶγων | μὲ μεγάλα γένεσι || 3) ὄμ. κτ. τοπ. σημ. εἰς δὴλων τῶν ἐπ' οὗ τὸ κείται, ἠν ἡ περίπου χρ. καὶ ἡ ἐπὶ: Ἰλ.Β456 ὄδρεσ ἐν κορυφῆσι ἰστικ κορυφῆς τοῦ βουνοῦ || αὐτ.Σ521 ἐν ποταμῷ, Ὀδ.Ο422 ἐν θράνοισι Σοφ.Φιλ.296 ἐν πέτρῳσι πέτρων ἐκτρίβων || ὄμ. ἐν Ἐπιρρ. κ. μετ' αἰ: Ἐπιρρ. γράφει ἐν χάλκῳ ἐπὶ χάλκῳ σφειδῳσι, αὐτ. ἐν πελοπόροισι ἀπεγράφωτο || ἢ ἐν ὄμ. χρῆσις μετὰ δοτ.ἀπ παρασηομῆς εἰς χωρίον συγγραφῆς: Οὐκυκ.1,9 ἐν τοῦ σκλήπῳ τὰ παραδόσει | ἐν τῷ

χωρῆς τῆς Ἰλιάδος Β 102, ἐν ᾧ περὶ παραδόσεως τοῦ ἀκήτρου ὁ λόγος: || μετ. ὡς ἔπρω, εἰς δῶλον τοῦ προσετι, ἐπὶ πλεόν: Σοφ.ΟΤ 181 ἐν δ' ἀλόγοι πολίται ἔπι μητέρες, ἔπιστενάχουσι 4) ὄμ. μετὰ δοτ. ἐπὶ πρσσ. μεταξὺ, ἀνάμεσα: Ἰλ. Α 109 ἐν Δαναοίσι τὸνάσινα στυῖς Δαναοῦς, στυῖς Ἑλληνεσι, Οδ.Μ 383 ἐν νεκρίσσι, Σοφ. Αντ. 661 ἐν τοῖς οἰκείοισιν.. ἀνῆρα χρῆστας, Εὐρ. Ορ.754 ἐν γυναιξίν ἀλκιμος || ὄμ. κ. ὡς ἔπρω, : Ἰλ. Β 588 ἐν δ' αὐτὸς κίεν .. ὀτρύνων πολυκρόνδε, Ἦρ. 3.39 ἐν δὲ δὴ καὶ Λαοβίους .. κρατήσας εἶλε || ἐν ὄμ. χρ. μετὰ ρημ. ἐγγόντων λεκτικῆν σημ., ἐπὶ παραομοίᾳ, ἐνώπιον: Ὀδ.Β 194 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑπόθεσιμα αὐτὸς ἰμροσάτ' ἀ' δλαος, Εὐρ.ἀν.703 πτωχὸς ὢν ἐν λαλοῖσιν λέγειν, Πλάτ.Πολ.565Β λέγοντες ἐν τῷ δῆμῳ, Λυσ. 126 ἔλεγον ἐν τοῖς τριάκοντα || ὄμ. ἐπὶ δικαστικοῦ ἀγῶνος: Ἀντιφ.δ.23, προεκκαλοῦμαι ἐν τοῖς αὐτοῖς δικασταῖς 5) ὄμ. μετὰ δοτ. ἐπὶ πρσσ., δηλοῖ ὅτι κείται τὴ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ πνός, εἶναι στὸ χερί του: Ἰλ.Η 102 κίης ἑσπῆρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, φο.αὐτ.Π 630 ἐν γὰρ γερατὶ τέλος πολέμου, αὐτ.Ρ 514 θεῶν ἐν γούνοισι κείται, Σοφ.ΟΚ 1443 ταῖτα δ' ἐν τῷ δαίμονι, Δημ.292 ἐν τῷ θεῷ τὸ τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἔμοι, ἐν ἔν γ' ἔμοι, ἐν σοί γε κτλ. Ἡ ἀπλὸς ἐν ἔμοι, ἐν σοί κτλ. [εἶναι στὸ χερί μου, -σου κτλ.] 6) ὄμ. ἐπὶ πρσσ. εἰς δῶλων τῶν ὄρων, τῶν αὐθεντικῶν, ἢ τῶν περιστατικῶν, ὡς ἂ ἐμῆσκειται τῆς: Ἰλ.Δ 259 περὶ μὲν σε τίς Δαναῶν ταχυπόλων ἡμῶν ἐπὶ προέμω.. ἦδ' ἐν δαίῳτ' (περισσότερο σὲ τῆσὺ καὶ σὲ περισσοτέρου πολέμου καὶ σέ.), Εὐρ.Φων.128) αὐτὸς ἐν φάει βίος, - ἔζησεν ἐν ἀντίφω πηγῇ-ἐν ἀρετῇ, ἀδωμοτικὸς ἐν ἀποστρατηγῇ,-πλοῖον ἐν πλῆθ' || ὄμ. κ. εἰς δῶλων ἀσχολίας, ἔργου, ἀετιζματος: Ἦρ. 2.82 οἱ ἐν ποίησι γενόμενοι | οἱ ποιεῖται |, Θουκ 3.28 οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν | οἱ τῆν ἐκτελεστικῆν ἐξουσίαν ἀσκούντες, αὐτοὶ ποῦ εἶναι στὸ πράγματι, αὐτ.7.73 οἱ ἐν τέλει οἱ ὄρχοντες τῆς πολιτείας, Πλάτ.Φαῖδ.59Α ἐν φιλοσοφίᾳ εἶναι περὶ τῆν φιλοσοφίαν ἀσχολεῖσθαι, Πλάτ. δ' ἐν ταῖς προσδόξαις || ὄμ. κ. εἰς δῶλων ψυχικῆς καθαρῶς καταστάσεως ἢ ἐκδηλώσεως: Ἰλ.Η 302 ἦδ' αὐτ' ἐν φιλοτῆτι διέτμενον, Εὐρ.Φων.1276 οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά, Πλάτ.Πολ.578Β ἐν ὀφθαρ γενέσθαι, νεώτ. ἐν δρασηφ ψυχῆς, -ἐν ἡλῆρει συγχέσθαι, ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν, -ἐν γνώσει, -ἐν συνειδήσει, -ἐν ἀνομίᾳ, φο.π. Ἦρ.δ.106 ἐν αἰτία σχεῖν τῖνα [αἰτιασασθαι τῖν], π.Σοφ.ΟΤ 656 ἐν αἰτία βαλεῖν, π.Ξεν.Ἀπομν.2.8,9 ἐν αἰτία εἶναι. (διατίθειν ὑπὸ κατηγορίαν), π. Θουκ.2,21 ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ [ὀργιζοσθαι τιν], π. αὐτ. ἐν ἔριδι εἶναι ἢ ἐρίκειν' || ὄμ. φο. ἐν συναφείᾳ πρὸς τοῦ ἐπίθ. παραλεipoμένου τοῦ οὐσ. καθ' ἀνάστα τὰς ἀνωτέρας χρ., οἶον π. Πινδ.Ο 2,16 ἐν δίκῃ ἂντίφω πρᾶσι δικαν' π.Εὐρ.Ἦρακλ.97) ἐν καλῷ ἐστὶ | οὐνή, ἐν καλῶς ἔχει |, π.αὐτ. Ἦλ.1227 ἐν εὐμαρῇ [ἐστὶ] [ἐν εὐμαρῆι, εὐτυχίᾳ], Θουκ.1,99 ἐν ἡδονῇ 7) κ. νεώτ. ὄμ. μετὰ δοτ. εἰς δῶλων τῶν δι' οὐ ὀργάτων, μέσου ἢ τρόπου ἐνεργεῖται ἢ γίνεται τὶ, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις παραδειγμασιν ὑπάκειτα ἢ ὀρ κητὶ τῆς πρὸθ. σημασία: Ἰλ.Η 429 ἐν πυρὶ πρῆσσαντες ἰάφρω ἔβαλον μέσῃ στή φωτῆα καὶ με ἀπὸς ἑκάστων, Ὀδ.Ε 386 ὄμοσεν ἐπὶ δεσφῳ, Αἰσχ. Πρ.962 ἄλκυρα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα, Σοφ. Ἀντ.461 φαῖεν ἐν κερτορίσσι γλώσσασιν ἰ με βλοσῆσιμα, αὐτ.Φιλ.60 ἐν λιταῖς ἰ δα δέσσεων, Ἰ.Θουκ.7,1 τὰ πραχθῆνα .. ἐν .. ἐπιστολαῖς ἴστε οὐκ ἰ δ' ἐπιστολῶν γινώσκ[ετε], Λυσ.3,12 ἀπέπειναν ἐν τῇ προφασί τῶσφ ἰ με αὐτῆν τῆν πρόφασιν |, ἔξεν ἘΕ.132 ἐν τῆδε πάδῳ πάντα ποίησας ἰ με αὐτὸ δῶ τὸ ραδίσι], Πλάτ.ἐν.3,19 ἐν ἰδρωτὶ τοῦ

προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄφρον σου, νεώτ. ἀξίωματικὸν ἐν στολῆ, -ἐκδηυθῆν ἐν μεγάλῃ πομπῇ, φο. ἐν χρῆσει, ἐν ἀνάγκῃ, ἐν περιλήσει ἰ περιλήπικῶς, ἐν ἀναμυρῇ, ἐν τάξει, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἐν ἡλῆρει ἐξαρτύσει ἰ ἐπὶ ὀλιγῶν, ἐν παρῶδῳ (παρεμπιπτόντως) κττ'. 8) κ. νεώτ. ὄμ. μετὰ δοτ. εἰς δῶλων τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐνεργεῖται ἢ γίνεται τὶ: Ἰλ.Π 643 ὤρη ἐν εἰρήνῃ ἰκατὰ τὴν ἀνοίξην, Ἦρ.δ.69 ἐν νυκτὶ [κατὰ τὴν ἐνοικίαι, Σοφ.Φιλ.235 ἐν χρόνῳ μακρῷ ἰσὲ πολὺν καιρὸ], Ξεν.Ἀν.3,1) ἐν ταῖς σπονδαῖς ἰκαθ' ὃν χρόνον ἴσχυεν ἢ συνθήκη], Ἐπιφρ. ἐν ἄρχοντι Μητροδῶρῳ ἴσθε ἴστο ἄρχων ὁ Μ; || ὄμ. εἰς δῶλων τοῦ χρόνου, καθ' ὃν διακεῖται τὶ: Θουκ.1,18 ἐν ἔτει πενήκοντα, Ξεν.Ἑλλ.1,37 ἐν τρισὶ μῆσὶ [κατὰ τὴν διάρκειαν τριῶν μηνῶν], Προυκ. Μυστ. 9,35 ἐν ἡμέραις πολλαῖς νοσῆσαι' || ὄμ. κ. νεώτ. φο. μετὰ δοτ. οὐσ. ἢ ἐπίθ. ἢ καὶ ἄντων, κατὰ παραλεῖψιν εὐκόλως ἐννοουμένου οὐσ. εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρας σημ., οἶον π. Ἦλ.1,126 ἐν ταῦτω λέην. χρόνῳ, π.Σοφ.Τρ.929 ἐν ᾧ [χρόνῳ], π.αὐτ. Ἦλ. 673 ἐν βροχεῖ, π.αὐτ.ΟΤ 765 ἐν τάχει .. χῆος γρηγορῶτ'Θουκ.3,28 ἐν ὄσφ λέην. χρόνῳ, ἐν καιρῷ ἴσταν εἶναι ὁ προσήκων χρόνος: 9) μετ' ἀριθμητικῶν, κατὰ δοτ. εἰς δῶλων ἀποστάσεως, διαοιηματος: Διδῶ.Σ 20,74 ἐν δυοῖ σταθίοσι' || ὄμ. εἰς δῶλων πημάτων, ἀξίας: Πλάτ.Βαο.3,16,24 ἐν δύο ταλάντων (τάξις δύο ταλ'), 10) κ. νεώτ. ἐν συνθέσει ἢ πρὸθ. ῥηνεῖται εἰς ἐμ- πρὸ τῶν χελικῶν π,β,φ, τοῦ ὄρου μ' καὶ τοῦ ὀπλοῦ φλοῦν ἐμ- δάπτω, ἐμπελάω, ἐμμένω, ἐμφωσῶ, ἐμφωχῶ εἰς ἐμ- πρὸ τῶν ἀνθρωπικῶν κ,χ,χ καὶ τοῦ ὀπλοῦ εἰς οἶον ἐγκαλῶ, ἐγγίνομαι, ἐγκαρῶμαι εἰς ἐμ- πρὸ τοῦ ὄρου λ, οἶον ἔλλειψω, ἔλλειψῃς καὶ εἰσῆτε εἰς ἐμ- πρὸ τοῦ ὄρου ρ οἶον ἐρρυθμῶ ἰάλλα καὶ ἐρρυθμῶ, ἐρρατῶν ἰάλλα καὶ ἐνρρατῶν' || σῆμαινε μετὰ ρημ. κ. ὄνευ, ὅ,τι καὶ ἀπλῶς ἴσταν τὸ ἐνός ἢ τὸ ἐπὶ τινι ἢ ἐπὶ τῇ ἢ ἐπὶ τῇ ἢ ἐπὶ τῇ, οἶον ἐνοραφ τινὶ τὶ ἰ-ὄρω ἐν τινὶ τῇ, ἐμβάλλω, ἐνράπτω, ἐγκλείω, ἐνθρησι, ἐνώλοσ, ἐνωδιῆμα κττ., ἐναβρῶνομαι ἐναίσχυνομαι (ντρένομαι γιὰ κἀπὶ κττ. || ὄμ. κ. ἐπὶ πρσσ. οἶον ἐγγελάω τινὶ τὶ ἰ=γελάω ἐν τῇ τῇ, γελάω γιὰ κἀπὶ ποῦ ἔχει ἐναεῖ, ἐνυβρίζω τινὶ τῇ || εἰδ. μετ' οὐσ. ὀλοῖο περιεκτικότητι, τὸ ἔχειν τὶ, οἶον ἐναίμοσ ἰ ἔχων σῆμα, ἐνθρησις ἰ ἔχων θρησίαι, ἐνάκναθος ἰ ἔχων ἀκνάθος, ἐμφωσῶν ἰ ἔχων φωνῆν, ἔνομοσ ἰ νόμομοσ' || μετ' ἐπίθ. ὀλοῖο μείωσιν, ἐξασθεῖσθαι τῆς οὐ' αὐτῶν σφραμινομένης ἰδιότητος, οἶον ἐμπικροσ ἰ πικρῶσιν, κἀμασ πικρῶσ ἰ, ἔνομοσ κτλ. 11) ὄμ. κ. ὄνευ, ὄ,γρ. ἐν συγκεκ. τὸ ἐν εἶναι βλάσ: παρομ. δὲν ἐν παπάσ ἀμάρτησιν μευδὲ βλασ- τῆς ἁγίος 2) ἐν φο. ἄν ἐν καὶ πολλὰκις τίθε- μενον ἀπλῶς εἰς ἐπίτασιν ὕποθ. προτάσεως, σημα- ἰον ἄν τυχῶν, ἐν τῶσφ καί, ἐν συμβῆ τῇ: Ἐρωτόκρ. Α 241 κὶ ἐν ἄν καὶ ταῦτο γροικηθῆ. 12) κ. νεώτ. ὄμ. σὺνηθεῖσθ' ἐνα τὸ οὐδ. τὸ ἀριθμητικὸν εἰς ἰναεῖ] βλλ. 2) κ. νεώτ. εἰδ. φλοσ. ταυτῶστρον τοῦ ὄμ. φλοσ. ὄρου μονάσ βλλ.: Πυθαγ.ἀπ.5 || ὄμ. παρὰ πυθαγορείσσι καὶ γνωστικῶς ἐνάρθρωσ ὡσ ὄρος ὀπλῶν τῆν ἀρχῆν τοῦ εἶναι ἢ τοῦ νοεῖν: φο. ἀπὸ τῷ ἐνός, - ἐκ τοῦ ἐνός || ὄμ. ὡσ ὄρος ὀπλῶν τὸ σύνολον τῆς φῶσεως ὡσ ἐναῖον: Ἦρακλ.10 ἐκ πάντων ἐν καὶ ἐξ ἐνός πάντα' || ὄμ. παρὰ γνωστικῶς κ. ἀρχ. ἀληθισταῖς ὡσ ὄρος ὀπλῶν τὸ ἐναῖον τῆς ὄλης: Ἦρ.Ερμ. πᾶσαι αἱ δυνάμεις αἰνεσώτασων τὸ Πάν καὶ τὸ Ἐν, ἄγιστα ἀλήθη. ἐν τὸ πάν 3) εἰδ. οὐκ. ἢ φο. ἐν δὴ βυθῶν συνωκτωτῶν σῆμα καθ' ὃ μῆσ ἀνωτάσ ἀποσκαμμένη ἐξ οὐραστ. κ. ἐπίθετ. ἢ ἄ. πρσσῶρ, ἐκέρπειται διὰ δύο ὀμοιοπῶτων οὐραστ. συνδεσμένῳν διὰ τοῦ καί, οἶον

χρυσόν και φιάλας = χρυσός φιάλας - κομμάτια εοδήτη και χρυσά = χρυσή εοδήτη, - φάλλα και δένδρα = φάλλα δένδρων.

ένα δημ. οὐδ. τὸ ἀριθμητικὸ ἑνας βλλ.

ένασος-ον φευδοδωρικὸς τ. τοῦ ἑνός βλλ. :

Θεόδωρ 8,3 ἄμφω ἑνάσῃ (ἄμφ. ἀνήθω.)

ένασβρόναι ἑστῆ. μιν. κ. νεώτ. ἑνασβ-
 ρονάια σερνύνομαι διὰ τ., κομάρωμαι γὰ κάη, ὄθ, κ. μεγαλῶμαι, καυτῶμαι. 'Ἡα. «ἐνασβρόνεται»
 μεγαλοφρονεῖ, ἔντροφά, σερνύνοται, λαμπρύνεται,
 μετὰ ὄθ. : Διον. Ἄλ. Ποιν. 2,7,60 σχήμασι
 τε ποιητικῶς, . . ἀκίρως καὶ μετράκωδώς ἐνασ-
 βρόνεται, Χορίτ. 81,8 πάντα ἄκριβώς διηγήσατο,
 ἐνασβρόνεται τοῖς καταβάσεισιν, ΕΜ 749,5 τὸ
 ζῶον ἐνασβρόνεται τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, Εὐστ.
 Πον. 2,2,78 ἐνασβρόνεται ὁ δὲ καιλίτη νεώτ. ὄμ.
 μετ' ἔμπροθ. διορ. [διὰ] : ἐνασβρόνεται διὰ τοῦς
 προγόνους του- διὰ τὴν πλάτην του' || κ. ἀπολ.
 γωαῖα, βρονθύνεται βλλ. κομάρωμαι, κορθώνω-
 μαι : Επικτ. ἀπ. 1,70,17 νεανίσκου πινός τὴν θάτηρ
 ἐνασβρόνόμεν' 2) ἐντροφά, εὐρίσκω εὐχαρι-
 στήσιν, ἐμμένω εἰς τὴν ἀδράν, ἄτοι καιδικῶν, τρυ-
 φλῶν 'Ἡα. ἐνασβρόνεται, ὠραίζονται ἢ ἐντροφ-
 ῶν ἀδρός γὰρ ὁ τρυφερός : Λουκ. Ὀρχ. 2
 ὄμασιν ἀκαλάστασις ἐνασβρόνεται καὶ μιμού-
 μενον ἐρωτικὰ γύναια || ὁ ἄδρος βλλ. 3), θε-
 λυπορηλὸς δεικνύμαι, ὄθ. ἐκθαλύνεται : Διον. Ἄλ.
 'Ιστ. 1,54,13,431 τῆ τε γὰρ εὐδότηι χουνοτέρη ἐν
 πᾶσιν ἑνθρόνεται 3) ἔγω π. πρὸς καυτήσιν
 μου : Προκ. Γοτθ. 4,20 χῶρα ἐνασβρόνεται ὄμασιν.

έναγαλλίζομαι-ομαι ἡγη. ὁ. τ. τοῦ ἐναγᾶλλο-
 μαι βλλ. : Βασ. 2,426α ἐναγαλλιάσθαι . . τῷ Θεῷ.

έναγάλλομαι ἡγη. κ. μιν. γαίρω Ἰαν, ἰδο-
 μαι, τέρποναι, εὐφραίνομαι : Νικ. Ὀηρ. 62 ἀγαυ-
 λουσι ἀγαλλομένην πατρίασιν.

έναγάμαι ἡγη. θυμάω. Φιλ. 1,449 τὸ γνή-
 σιον αὐτῆς ἐναγάσμενον ἰδ. ἡγ. ἐναγῆ | κάλλος

έναγγειοσπέρματος-ον κ. νεώτ. κ. ἐναγγειο-
 σπέρματος-ον ὁ ἔγων τὸ σπέρμα ἑνὸς ἀγγείου :

Θεόδωρ. Φι. 1,13 ἐναγγειοσπέρματα μὲν, ἰσον ἢ τε
 μήκων καὶ ὄσα μήκων ὄμασι

έναγγειοσπέρματος-ον κ. νεώτ. ἐναγγειοσπέρ-
 ματος βλ. λ. : Θεόδωρ. Φι. 3,34, αὐτ' Φιλ. 1,47,5
 || νεώτ. Βοταν. ἐναγγειοσπέρμα φυτὰ τὰ ἀγγειο-
 σπέρμα βλλ.

έναγέριον ἡγη. ἐπ. ἡγ. παθ. ὄορ. ἐναγρόμενος,
 συναγῶ, συναβροίζω ἐνάτος πινός : Νικ. Ὀηρ. 945
 καὶ ἐν κυκλάδιον ἀγέρως || ὄμ. τὸ μέθ.

ἐναγέριοναι : Ἄπολλ. Ρ. 3,347, Ὀηρ. Ἄλ. 2,351 λαῶν
 ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένω ἀγορήσι ἰσχύλ. «συνα-
 βροίζομενῶν, συναγρόμενῶν».

έναγέλιος (ἀγέλη) ἡγη. παθ. συναβροί-
 ζομαι γὰρ ἀγέλη ἐνάτος πινός : Επικτ. Ἰων. 41
 ἀντὶ βωῶν ἀγέλης περὶ φύλων ἀγέλης ἐναγέ-
 λίζεσθαι σου τῆ οικίᾳ, Εὐσ. Ἐγκ. Κωνστ. δ.

έναγής-οὐς-ες (ἄγος) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐν
 ἀγῆ βλλ. ἢ ὄν, ὁ ἐνεκρόμενος εἰς ἀγος, ὁ λογιζο-
 μένος μεμολυσμένος ἔνεκεν φόνου ἢ ἀνοσιουρη-
 γήματος, ὁ ὑπὸ κτάραν τελῶν, κατηγορούμενος,
 ἀφαιρούμενος, ἀποπρόποιος : 'Ἡρ. 5,70 ἔξεβαλε
 Κλεισθένεα καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους Θουκ. 1,126
 ἀπὸ τοῦτου ἐναγῆσι καὶ ἀκλήροισι τῆς θεοῦ
 ἐκείνοι τε ἐκαλοῦντο, Αἰσχ. 3,110 εἰ τις τάδε
 φησὶ, παραβάνει . . ἐναγῆς ὅποιον, ἔστω τοῦ
 Ἀπόλλωνος, Πλάτ. 'Ἡβ. 778ε ἐναγῆς ἐπαθόντο
 καὶ κταράτος, Μηναι. 1,3,31 Συναγῆ γυνὴ τις ἐναγῆ
 καὶ ἀκάθαρτος : ὁ κ. ὑπερθ. -έστατος : Ἐρωμ. Ἐρ. 1,4
 || ἐπὶ πράγμ., λόγων κτ., βδέλυ-
 γμα, μυστικός : Αἰσχ. Ἰκ. 123 θεοῦ δ' ἐναγῆς
 τέλα νελομένων καλῶς ἐπίθωρ', ὁπότε θάνα-
 τος ἐπῆ, 'Ἡράκλειτ. Ἄλληλ. Η. 408 τοὺς ἐναγῆς λό-

γους διὰ στόματος ἔδωκ' 2) ὁ δεδουσιμεύ-
 μενος δι' ἄρας καὶ ἑαυτοῦ ἐν περιπόσει ἀπι-
 οτίας : Σαφ. Οἴ. 656 τὸν ἐναγῆ φιλῶν μῆποτ' ἐν
 αἰτίᾳ σὺν ἀραπέτῃ λόγῳ ὄ' ἄτιμον βαλεῖν.

έναγίζω ἰδοσι, μέλλ. ἐναγῆ προσφέρω θυ-
 σίας εἰς νεκρούς ἢ ἥρωας, ἐπιπέλω τὸ θανα-
 τοῦσία 'Ἡα. «ἐναγίζην, τὸ γῶς ἐπιφέρειν ἢ μέ-
 λην τοῖς κατοχίροισι», ἀντίθ. θῶν | τοῖς θεοῖσι :

'Ἡρ. 1,167 καὶ γὰρ ἐναγίζοισι σφῆ μεγάλους, αὐτ.
 2,44, 'Ἰσοί. δ. 51, Ἐπιγρ. ἐ- τοῖς κατὰ πόλεμον τε-
 λευτήσασιν, Πλάτ. Νοῦ. 19 τοῖς φθίτοσι ἐναγι-
 ζοῦμαι τότε, 'Ἀνν. Λιβ. 89 ὄν τάφοι μὲν ἔστων
 ἀκίνητοι, καὶ ἐναγίζετε αὐτοῖς ἐπαρχόμενοι,
 Παισ. 2,10,1 'Ἡρακλεῖ σφῶς ὡς ἥρωι ἐναγίζοντας'
 || ὄμ. μετ' αἰγ. πράγμ. : Κλέαρχ. Ἰστ. 16 ἀποσυρί-
 δας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήληεν αὐτῷ, Παρθ. 9,6,
 Πλάτ. Θεσ. 4 κρῖον ἐναγίζουσι, αὐτ. Σολ. 21 ἐνα-
 γίζειν δὲ θεοῦν οὐκ εἴσαν, Σχολ. Ἀπολλ. 1,587
 τὸ τοῖς νεκροῖς ἐναγίζόμενα' 2) φονεῖω : ΕΜ
 337,9 Σουφ. 4, ἢ τὸ διὰ πυρὸς θανάτων ἢ φονεῖων.

έναγικός-ή-ον ἡγη. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς ἄνθρωπον ἐναγῆ βλλ., ὁ τοῦ ἐνα-
 γοῦς : Πλάτ. 'Ἡβ. 825C χρημάτων ἐναγίκων.

ἐνάγιος-α-ον πά. ὁ ὑπὸ κτάραν τελῶν, κα-
 τηρούμενος, ἀφαιρούμενος : Πά. ἐ- χρόνοι.

ἐνάγισμα-ατος (τό) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναγι-
 ζειν, ἢ εἰς νεκρούς ἢ ἥρωα προσφερομένη ἱακτική
 θυσία, τὸ περὶ τοῦς τεθνεώτας νόμιμα 'Ἡα.
 «δοκιοῦντάτα» : Ἀριστοφ. ἀπ. 488, 12, Ἀριστ. Ἄθ.
 58,1 τοῖς τετελευτηκόσιν ἐν τῷ πολέμῳ καὶ Ἄρ-
 ρωδῶ καὶ Ἀριστογείτοσι ἐνάγισματα ποιεῖ,
 Επικτ. ἀπ. 217, Λουκ. Μισθ. Σιν. 28, Δίων Κ. 67,9 πᾶν'
 ὅσα περ' ἐν ἐνάγισμασι καθαγίζεσται, αὐτ. 68,13,
 Σινέκ. Ψιν. 7 μύθηρος ἐνάγισμα.

ἐναγιόμος (τό) ἡγη. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέ-
 λεσμα τοῦ ἐναγίζειν, ἢ ἐπιτέλεσι τῶν θανατοῦσιων,
 ἢ εἰς νεκρούς ἢ ἥρωας προσφερόμενη θυσία : Ἐπιγρ.,
 'Ἰσοί. Α. 19,4,6, Πλάτ. 'Ἡβ. 272D ποιεῖσθαι ἐναγι-
 οσῶς τοῖς τεθνεώτοι, Δίων Κ. 67,9 2) γεν. θυ-
 σία, προσφορῆ, κτ. πληθ. : 'Ἰσοί. Π. 1,1,1, αὐτ. 4,7,
 αἰ τ. θυσίασι καὶ ἡμέραν καὶ ὀ ἐνάγιμοι.

ἐναγιστήριον (τό) Ἐπιγρ. τόπος ἐνάτος ἐτελοῦντο
 ἐναγισμῶ βλλ. : Ἐπιγρ. σὺν τοῖς προσκοσμήμα-
 σιν καὶ τὸ ἐναγιστήριον . . ἔποιονεν.

έναγκαλιζομαι (ἀγκάλη) ἡγη. κ. νεώτ., μέθ.
 λογίζω ἢ σφίγγω πινὰ ἐν τῷ ἀγκάλῃ μου, στήν
 ἀγκάλῃ μου, περιβάλλω πινὰ ἢ τὴν διὰ τὸν βραχίον-
 ῶν μου οὐτάς, ὥστε πινὰ εἶλθῃ ἐν ἐπαθῆ πρὸς τὴν
 ἀγκάλην μου, περιπτύσσομαι, ἀγκαλιάζω : ΠΔ Παρ.
 24,33 ὄλιγον δ' ἐναγκαλιζομαι χερσὶ στήθῃ,
 Μελέαργ. ἐν ΑΠ 7,476,10 τὴν πανδούρην ἡρέμα
 σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκαλιζομαι, ΚΑ Μαρκ. 10,
 16 ἐναγκαλιζόμενος αὐτὰ κατηλύγει, τὴν ἐνγα-
 κάλισθαι παραδόμενος || περιβάλλω πινὰ καὶ πε-
 ριβάλλομαι ὑπὸ αὐτοῦ διὰ τὸν βραχίονῶν οὐτάς,
 ὥστε πινὰ προσφύονται τὰ στήθῃ : ἐναγκαλιζο-
 μεν ἀλλήλους, ἐθέσθησαν ἐνγκαλιζομένοι παρὰ
 τὴν ἀκτῆν 2) κ. νεώτ. ἡγ. σφίγγω περιβάλλω
 τὴ ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου, ἐστερνίζομαι, προσκοινοῦ-
 μαί τι : 'Ἡράκλειτ. Ἄλληλ. 408 τὴν Ὀμηρικὴν ἀσε-
 βειαν ἐνγκαλιζομαι φασιδότρως, ἐνγκαλιζοθ
 τοὺς στασιάζους διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἔξου-
 σίαν, ἐκ πᾶσιτος ἐνγκαλιζοθ τὴν ἀφροσιν'
 || ὄμ. ἐπὶ ἐπιστάσει ἢ ἐπαγγελομένη : Ἀπολλ. Κίτ.
 3,3, ἀποδύσει τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐνγκαλιζοθ
 τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα || ὄμ. ἡγ. περὶ δάλλω
 κώκω, γύρω, τρίγυρα : Πρακ. Γοτθ. 133 Νεῖταξ (τό-
 νη) ἐνγκαλιζέι 3) κ. παθ. λογίζομαι ἐν
 τῷ ἀγκάλῃς ἄλλου, μετ' αἰσῆσιν ἀπὸν ἀγκάλῃ του :
 Διάδ. 3,58 τὸν πλείστον βρεφῶν ἰσθ' αὐτῆς ἐ-
 ναγκαλιζόμενων 4) ὄμ. παθ. κ. μ.π. περιβά-
 λωμαι ὑπὸ πινός : 'Ἡράκλειτ. Ἄλληλ. 452 τὰ νέφη .

τας ήλικακας άκτινι ενναγκάλιζόμενα ρηματ. η. εναγκάλισμα-σις-ισμός.

εναγκάλισμα (τό) μτην. κ. νεώτ. ή ένεργεια και τό αποτέλεσμα του εναγκάλιζομαι βλλ., ή περιπτύξις, τό περιβάλλειν τι, τό κύβηκ πνός άπλούσθαι, δ έναγκάλισμός τό άγκάλισμα : Σεκουδ.2 τή έστιν ώκεανός : Κόσμου εναγκάλισμα, - παρφορον - τρυφερόν εναγκάλισμα 2) πόν δ π εναγκάλιζεται τις τό διά τής άγκάλης περιβαλλόμενον, 38, συσκευ προσφιλέξ, άγαπητόν : Λυκοφρ. 308 ώ ακόμεν, τερπνόν εναγκάλισμα συγγόνων.

εναγκαλισμός (τό) νεώτ. ή ένεργεια του εναγκαλισθαι, ή διά τής άγκάλης περιπτύξις, άγκάλισμα.

εναγκοινοῦμαι-εομαι (έν - άγκοινεομαι) μνη. έξακοντιζω, βόλλω, πάλλω, πνάσσω : Εύστ. Ήλ.839,||

εναγκυλιζώ μτην. κ. νεώτ...μτη μέσ. άορ. εναγκυλισσάσθαι, προσαρμόζω κ εις τήν άγκυλήν (νευρανό του τόξου ή λωρίον σφενδόνης), ίνα ξεσπενδο-νησω αυτό, παθ. : Πολυδ.27,9,5 θυσιν κώλων άνίστην ύπαρχόντων τής σφενδόνης, εις τό μέσον εναγκυλιζέτο των κώλων εολύτως || μέσ εναγκυλώ βλλ. : Πολυδ.1,36 τό μέσον (του δόρατος) άγκυλή και τό μέν έργον εναγκυλισσάσθαι,

εναγκυλώ ώ κ. νεώτ. κ. εναγκυλώ-ώ προσαρμόζω άγκυλήν βλλ.4] εις τό άκόντιον ίνα έξακοντισω αυτό - Ξεν. Αν.4,2,28 έκρώντο δέ ατότες... άκοντιώς εναγκυλιζόμεν. κ. παθ. : Πολυδ.5,231 τά μέν ούν άκόντια εναγκυλιζάσθαι δια τήν άρειον || όμ. σμη κ. μέσ. : ΑΙλ.ΖΙ 53 έκαστος άκόντιόν τε εναγκυλιζάται.

εναγκυλώ-έω μτην. κ. εναγκυλιζώ βλλ. : Διόδ.Σ 14,27 εναγκυλιούστας τό ρήτομα βέλεα.

εναγκυλώ-ώ μτην. τ. του εναγκυλώ-ώ βλλ., μέσ. : Πλούτ. Ηθ.180D ίδων τινα των στρατιωτών τό άκόντιον εναγκυλιούμενον.

εναγκυλιζέω, άτι. μέλλ. εναγκυλιώ, στηριζομαι επί του άγκώνος Ήσ. εναγκυλιζέω άποκλινεξ.

εναγκώνιος-ον μτην. ό έν τώ άγκώνι ύπαρξών, : Σωρ.215 έ- φιλέψ 2) ό έν ειδει άγκώνος, όμοιος προς άγκώνα, γωιακός : Μαρκελλ.Σιδ.17,15 εναγκώνιον σχήμα τής χειρός.

εναγκαλιζώ μτην. κ. μνη. ποιώ τή άγλαόν, περικόσω, λομπρύνω : Γογγ.Νόσσι,524β κόσμον .. τό όρώμενον κάλλος εναγκαλιζόντα, Εύδοκ.1 παιδεία .. αήτην (τήν πόλιν) εναγκαλιζεν 2) τό μέσ. εναγκαλιζομαι γαριώδ, εναδρύνομαι διά τι : Άγοθ.3,28, Εύστ.9,43 τώ δέ όμυρικώ τούτω σχήματι πολλοί .. εναγκαλιζοντο, Νικ.Χων.έν Σάθ.1,98.

εναγκοσι-ον μτην. ό έν κατάγματο, ό του κατάγματος : Σωρ.Κατ.10,47.

εναγόμενος-η-ον έν - άγω | μνη., νεώτ. κ. δημ. μτη παθ. παρακ. του έναγώ ως ούσ. ό καθ'ού στρέφεται ή άγωγή, ό δι άγωγής έγκυλιούμενος προς πληρωμήν άφειλής : Κωδ. Ιουστιν.4,21,16.

εναγοράζειν Ήσ. κ. εναγορίζεσθαι κ.

εναγος-ους (τό) Έπιγρ. εναγίωμα βλλ. : πνεξ δ' εναγος έοικν.

εναγορόμενος-η-ον έπ. μτη μέσ. άορ. β' του εναγειρω βλλ. : Όπν. Αλ.2,351 λαών άμφιδοίμοις ενάγορόμενων άγορής.

εναγρος Ήσ. εναγορός, ό τών άγρών, ό έν τοις άγορίσι 2) έπιθετόν κατ' Απολλώνιος έν Σίφνω.

εναγρυνώ-έω πάκ. κ. μνη. επαγρυνώ, μετά όστ. : Πάπν., Ήσ. Λυδ. Ρωμ.3,58, Ανόρ.Κρ.202Β.

εναγρος έπιγρ. κ. νεώτ. άρτι, προσφάτως, πρό όλληω, νεωστό : Εδπ.181,2. Άριστοφ.Νεφ.639 εναγρος γαρ νότε όπ' άληφισταμοίδο παρεκώλην διχογιώκω, Λυσ.19,50 ατότι γάρ εναγρος ήκούετα έν τή εκήλυσία, Ξεν. Συμπ.2,19, Πλάτ. Γογγ.462C ό τώ εναγρος άνέγνων, Δίων Κ 39,55 || όμ. μετά του ούδουο τό : Άριστοφ. Έκκλ.823 τό δ' εναγρος τουθ όπαντες ήμετις ώμυμεν || άντιθ. τώ πάλι : Ήσκαρ.

19,43 ού περί των πάλι τεθνεώτων άλλα περί των εναγρος του κληρον καταπίνοντα || τό εναγρος πάθος τό τελευταίον δυστύχημα : Άπλ. Έπιγ. Πολ.1,9 || όμ. μετά γεν. : Διον. Αλ. Ρωμ.7,45 εναγρος του χρόνου, ούτ.6,77.

εναγώ κ. μνη. κ. νεώτ. άγα τίν έσω τίνος, εισάγω τινά εις τι, φέρω μέσ. : Τιμ. Λοκρ. 99B Ψία, ών τάς φυγάς έπιπυρώτας εναγάγε τάς μέν από σελάνας τάς δ' από άλλω, Ήσ.βδ. Πυθ.5 ες τήν δι' άριθμόν μύθεσιν και γεωμετρίας εναγύν αυτών έπειράτο κ. παθ. : Άνών. έν ΗΝικ.225,3.

2) όδηγώ, φέρω, ώθώ πρός τι, παροτρύνω, παρορμώ, παρακίνηω, προτρέπω : Ηρ.5,90 πρός τούτους ελήγον σφασ οι χραιοσι λέγοντες πολλά, ούτ.3,1 κυρ. μετ' άπορωφ. : αούτ.4,79 όστις (θεός) μείνεσθαι εναγεί ανθρώπουσ, Διον. Αλ Ρωμ.7,13 ελήγεν αυτούς όφειλεσθαι τίνον άπόστολον, Πλούτ. Βρούτ.46, Βί. Πυθ. Π. Φωτ. κώδ. 249,438,31 επί αυτούσ ελήγον άπέστασ τών κυδμων || όμ. σμη. τό μέσ. εναγώμοι : Άπλ. Αιθ.6,5 δ Σκιλιών ές αυτάς έδδοκει μάχοσται τούς Ρωμαίους εναγασθαι.

3) μετ' αίτ. πράγματοσ, έπισπεύδο, σπυδρυνέω έπιθώνωσ : Οουκ.6,15 ελήγε δέ προθυμότατα τήν στρατείαν Άλκιβιάδου, Διον. Αλ. Ρωμ.233 όπερ και μάχιστα έδδοκον τών πόλεμον στρατιωκ 4) κ. νεώτ. κ. δημ. φέρω τινά εις τό δικαστήριον, έγαλώ τινά ένώνον του δικαστηρίου, κατηγορώ, κώμω άγωγή βλλ. : Ήωσ. ΑΙ 2,6,7 πότερον ποτε βοηθοσι τώ βενιαμιν κλοπήξ εναγορέων, και άκοουτί κινδυνευσείν || εναγώ τί ή πρός τινά κώμω άγωγή έναντίον πνός : Πάπν. ελήγε προς ήμείσ δικην, αούτ. και μη δύνασθαι με ένδοξί σοι περί τούτων, Ψελλ. Σύν. Νόμ 222 έκείνοσ (ή ό φίκοσ) εναγάτα μέχρι τετραστάσι || όι μτη. εναγών κ. εναγομένος ως ούσ. βλλ. :

5) είδ. επί μετόλλω, έλωκ, διαπιστώσω, κατατεροζομαι : Έπιγρ. χρυσού έγγνημύω.

εναγωγή (ή) μτην. μνη. κ. νεώτ. ή ένεργεια του εναγείν βλλ.4], ή ένώνισ του δικαστήριου έγκλησις, δίωξις : Αιδόν.4,112,9 επί τούτοις εκκλησία περί τής εναγωγής, Κωδ. Ιουστιν.3,10,2, Ψελλ. Σύν. Νόμ. 284 ό έχων τήν εναγών άποδείξει βαρείτα.

εναγώνιο-ουσα-ον νεώτ. δημ. κ. εναγομένωσ μτη του εναγώ ως ούσ. ό έγείρων κατ' όλλω άγωγήν, ό έκ τών διαδικών ποιοόμενος ενος τώ δικαστικού άγώνω και έπιδικών δικαστικώ τή άνώρθωσιν προαγειμένησ αύτώ άδικίωσ : Ηρασι. Άστορ.3,34, - πλιτικώσ εναγών || ό διά πολιτικής άγωγής έπιδικών τάς έκ του έγκληματοσ γεννηθείσασ ιδιωτικασ αούτ' άπάτησεις ίκανοποιήσεωσ, άποζηνιώσεωσ και έξώδωξιν.

εναγωνίζομαι | άγώνι | κ. νεώτ. μέλλ. ίων. εναγωνιεύομαι, διεξαγώ άγώνα, αγωνίζομαι πρός τινά, λαμβάνω μέρος έν άγώνι, άμύλλωμαι πρός τινά : Ηρ.3,83 ήμν μέν νυν όμιν ούκ εναγωνιζόμεσ, αούτ.2,160 || όμ. σμη. κτ. άπορωφ. έξατρίμενον έξ έπιθετου ομνώνοντασ τήν καταλληλότατη ή μη τόπου πνός, εις ό τό έπιθετόν άνοθερείτα : Οουκ.2,74 παρέσθε αύτην | τήν γήν| εκμής εναγωνισσάσθαι τοις Έλλασιν, Πλούτ. Σώλλ.20 τόποσ... ευσφύεσάτοσ ών Ιπποκρατίον εναγωνισσάσθαι, Ήωλ. Λόγ.2,63D 2) ούζήτ' έριστικώσ άντιλέ γωσ, άντημυχομαι : Δημ.769 εναγωνισται δ' αούτοις ό Λυκούργωσ, άτε πρότεροσ λέγουν || μετρηκ άγώνωσ : Πολυδ.β,1,45 πολλά γάρ αούτ' ή | τήν | εναγωνιζομένη ταισ των άνθρώπων βίωσις.

εναγωνισία-οι-οιαι | άγώνι | κ. μνη., νεώτ. κ. δημ. ό άνήλικών ή άναπεφομένος εις άγώνα, ό του άγώνωσ, ό κατάλληλοσ προς άγώνα, ό μετρήκ άγώνωσ : Πίνδ. Ν.6,13 ήθε το Νεμέασ έξ έρατρών άθέλων πατ' εναγωνισίωσ, Άριστοφ. Άρετ.1250b,37 || όμ. επί πραγμ. : Δούρ.70] εναγωνίος κόσμοσ,

Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7, 72 τῆς ἐναγώνισος ὀρχήσεως τῶν χορών, Πλούτ. Ἠθ. 161B τὸν γὰρ ἐναγώνιον ἐτάξανεν ἀμειψόμενος κόσμον, Λουκ. Ὀρχ. 32 2) ἐπιθετὸν, ἐφοροῖ ἡ ἐπιστάσις τῶν ἀγώνων, κυρίως ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ Ἡσ. ἐναγώνιος, ὁ Ἑρμῆς: Σχολιασ. Π. 271, ἰδιώτη ἑὸν τὸν Ἑρμῆς ἐναγώνιος, Πλάτ. Π. 210 δ τ' ἐναγώνιος Ἑρμῆς αἰγλάκετα τίθησι κόσμον, Ἀριστοτ. Π. 161 ἐναγώνιος τοῖσιν ἐσομαί ἰεῶν ὁ Ἑρμῆς, Ἑστ. Ἰκ. 132, 57 διὰ τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῷ Ἑρμῆ 3) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς μάχη, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἡ διὰ ταύτην γενόμενος: Παυδ. 8, 10, 12, 5 ἐγγήμιον μάχῃ λοερμὰ καὶ παρακλεισμός ἐξ ἄμφω ἐναγώνιος, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 13 φυλάττοντες ἐπὶ τῶν προσώπων, ὡς ἐκ μάχης ἤκοντες, τὸ ἐναγώνιον σχῆμα, Διδό. Σ. 5, 74 Πλούτ. Ἀριστ. 22 μαχηθῶνων, ἀλολαγμὸς ἐναγώνιος ἔχωρει κάτω 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετ' ἀγῶνος ἡ ἀγωνίας γινόμενος, ὁ ἐν ἀγωνίᾳ, ἀγωνιῶδες, ἀνήσυχος: Ἰω. Χρυσ. 6, 106 πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον ἦντι εἶναι δεῖ καὶ ἄπινον, - ἐναγώνιος ἐπικλήσις βοηθείας, - ἐναγώνιος κραυγὴς ἐρχόμενα ἀπ' τοῦ κρημνοῦ 5) ἐν τῇ ρητορῇ, ὁ ἀφορμὴ εἰς δικασ, κατ' ἀλλήλους πρὸς δικανικὴν ῥητορείαν, ὀρμητικὸς: Διον. Ἀλ. Ἰσαί. 20 ἐ - λόγος, Λογγίν. 22, 1 6) ἐπὶ ὄρου, ἔντιστος, σφοδρὸς ζωηρὸς, ἐνεργητικὸς, ἀντιβ. διηρηστικός: Λογγίν. 9, 13.

ἐναγώνισος-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐναγώνισου, ἀγών, ἀμύλη: Πρωκ. Γοτθ. 4, 32.

ἐναγώνιος-ῶ μτγν. ἀγωνιῶ, εὐρίσκωμαι ἐν ἀγωνίᾳ, εἶμαι ἀνήσυχος, ἀδημονῶ διὰ τι: Γρηγ. Νύσσ. 2, 1003B ἐναγώνιος τῷ θεάματι.

ἐναγώνιος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' ἐντάσεως ἐντόνως, σφοδρῶς, ὀρμητικῶς: Πλούτ. Ἠθ. 771A τὸ μὲν οὐν ἄλλα παρά τῆς γυναικὸς ἐναγώνιος συνεταρπύζειτο τῷ ὄρει τοῦ πάθους, Λογγίν. 18, 2 παρεμύνηντες ἕκ του παρακρήμα πρὸς τὸ λεχθῆν ἐναγώνιος καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνδραγαθίαν 2) μετ' ἀγῶνος ἡ ἀγωνίας, ἀδημονίας: Θεοδώρ. Κατῆ. Λόγ. ἐν Θησ. Στεφ. ἐν λ. περὶ τοῦ ἐναγώνιος διακίνας τὸν ὄλον ἡμῶν βίον, - σὲ ἀναμῆν ἐναγώνιος.

ἐναγῶς ἰσως (ἡ) ἐπίρρ. μτγν. εὐσεβῆς, μετὰ σεβασμοῦ: Φιλ. Μισσ. 3, 2, 157, 27) ταῦτ' ἐπιτελέσας, ἐναγῶς ἀχθῆται καλεῖται μόσχον.

ἐναδημονῶ-ῶ μτγν. διατελῶ ἐν ἀδημονίᾳ διὰ τι, στενηχωροῦμαι ὑπερβολικῶς: Ἰω. Αἰ 15, 7, 7.

ἐναδιαφορῶ-ῶ μτγν. ἀδιαφορῶ, εἶμαι ἀδιόφρονης, τῆρῶ ἀδιαφορίαν πρὸς τι: Βασ. Ι. 41 μηδὲ ἐναδιαφορίων τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλήθισαι.

ἐναδικὸς ἡ-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνάδο, μονάδα, ἐνόητος, μονοδικός: πρβλ. ἐν 21: Δαμοκρίτ. ἐν ΑΒ 1369.

ἐναδολεσχῶ-ῶ μτγν. μονοδικός: Πρωκ. Παρμ. 625B, ἐναδολεσχῶ-ῶ μτγν. κ. μον. φασμαρὸς περὶ τίνος: Φιλ. 2, 59, 14 τῶν ἐναδολεσχῶν καὶ ἐνοσηφιστευόντων ἐπὶ μισθῷ, Ἑστ. Πον. 133, 32 ἀργαῖος λόγος ἐναδολεσχοντικός.

ἐνάδοντες Ἡσ. «ἐμπερσέντες», **ἐνάδοντες** μτγν. καθιστῶ τὴν ἀδῶν, ὄριμον, μεγάλων τι, παθ.: Γρηγ. Νύσσ. 2, 762C καθάπερ τινη τροφῇ ἐναδονυθείασα.

ἐνάδω, μέλλ. ἐνδύομαι, ὀδω, φύλλω μεταξὺ ἄλλων: Ἀριστοτ. Πρ. 918b, 22 ἐναδῶναι μέλη ἐνήθων, **ἐνάδωμαι** ποι. ὠφ. εἰς τι, ἀνυψώω, σηκώνω: Ἀπολλ. Ρ. 4, 171 μέγα κῶσας εἰς ἐναδῶρα χερσίν, **ἐνάδωσος**-ον ὁ ἐνάδος ἔτος: Θεοφρ. ΦΙ. 8, 11, 5, **ἐνάδωξ** μτγν., ποι. ἀρ. ἐνήξασα, ἐνούξασα, ποιῶ τὸ ὄσπε ν' αὐξήσω, ν' ἀνοπτῆθ' ἐνός: Νικ. Ἀλεξ. 102 Περούσις ἦν ποτε... ρεῖα Μυκινάρισιν ἐνήξασεν ἀρούραις (γλῶσσο, «ἐφίπτευσεν»), **ἐνάερα** ἐπίρρ. δημ. ἀνάερα (βλ. 11): Βλαχγ.

Προπύλλ. 152 γιορτάτα τὰ σακκία περνοῦν ἀπὸ τοῦς ναῦτες ἀνάερα στὰ χεῖρα τῶν χωρῆτων. **ἐναερίων** Ἡσ. κ. νεώτ. ὠφ. τὴ εἰς τὸν ὄερα, μετωριζῶν Ἡσ. ἐναερίζειν μετωριζειν.

ἐναερίος-ος κ. -α-ον κ. νεώτ., μτγν. ἐπ. τ. ἐνηερίος βλ. 11, ὁ ἐν τῷ ἀερί ὄν, γινόμενος, ζῶν, διατρίβων, ὁ μετῶρος: Τιμ. Λοκρ. 101C τὸ σκάνος τῶν ἐναερίων ζῶων, Λουκ. Μιτ. Ἐγ. 4 ἡ ἐναερίον ἐκείνην μετῆν τὴ πῆσις μὴ διαθεριζομένη, Πολυδ. 1, 23 θεοί... ἐναϊθερίοι, ἐναερίοι, ἐπίγειοι, Κάλδ. Ὡδ. 8, 2 ὡς κρέματι | βροχῇ ἐτι ἐναερίοι, - ἐναερίος συγκοινωνία (ἡ δὲ ἀεροπλοία καὶ ἀεροπλάνων τελευτή), - ἐναερίος αἰθερῶδ. ὄρος (ὁ ἐπὶ ἐναερίων συρμάτων κινούμενος), - ἐναερί-καλῶδιον - ταχυδρομεῖον | τὸ δ' ἀεροπλοϊκὸν ἡ ἀεροπλάνων διενεργούμενον, - ἐναερίος πόλεμος (ὁ μεταξὺ ἀεροπλάνων).

ἐναερίως ἐπίρρ. νεώτ. διὰ τὸ ἀέρος, ἀνὰ τὸν ἀέρα, ἐν τῷ ἀερί, ἀνάερα βλ. 11, **ἐνάερος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἀέρος, ὁ ἔκων τὸ χρῶμα τῷ ἀέρος, ἀερόχρους, γερῶνιος: Πλούτ. Ἠθ. 915C ἐνάερος γὰρ τὸ τοῦ λίου χρῶμα καὶ ἀπαταλὸν ἐν θαλάττῃ 2) ὁ ἐν τῷ ἀερί εὐρισκόμενος, μετῶρος, ἀνάερος.

ἐναετία ἰσὴ νεώτ. τὸ ἐναίετια βλ. 11, **ἐναετία** ἰσὴ πῶν. κ. ἐναετία περίοδος ἐνέα ἐτῶν, χρονικὴ διάρκεια ἐνέα ἐτῶν, ἐναετία, **ἐναετία** EM 337, 10 «τὸ λιτανεῖον πρὸς τοὺς ναῖσις», **ἐναεθλῶς** μτγν. ἐναγώνιος, παλαίω: Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 3, 108B ταῖς πενήκοντα Θεσπιτο θυγατράσι ἐναεθλῶων Ἠρακλῆς.

ἐνάεθλιος-εως (ἡ) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐναεθλῆν, ἡ ἀθλησις ἐν τινι, ἀσκησις, ἐκγύμνασις: 2) ὀνομασθ., ἐγκατερτίσις ἐν βρασίον: Μηναι. Ι. 21 Ὡδ. 9 τοῦ Μάρτυρ. ἡ μνήμη... τῆς οἰς ἐναεθλῆσις, μάρτυρ, ἀνέτειλεν.

ἐναεθλος-ον μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἀθλῶσι μετ' ἀγῶνος τελούμενος, ἐπίπινος: Φιλ. 1, 64 ὁ ἐναεθλοῖ... πόνοσ' Ἀνδρ. Κρ. 187D 2) τὸ οὐδ. ἐναεθλοῖ ὡς οὐσ. ὁ ἀγῶν: Ἐπιγρ. Ι. 4 μφ. 1.

ἐναεθλῶ-ῶ μτγν. μον. κ. νεώτ. ἀθλῶ ἐν τινι, ἀσκούμαι, γυμνάζομαι: Διδό. Σ. 3, 8 οὐκ ὀλίγοι τὸ αὐτῶν καὶ ταῖς τοεῖσις ἐνηθλοκτεῖσι, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 16, 13 πῆλτες ὄμων τὰς ἀπολήφεισι, καὶ ἐναεθλεῖται αὐταῖσι, Λουκ. Ἐπιγρ. 45 ἀπὸ δὲ τοῖς φιλοσόφοσι ψυχῆς μαθήσις λιπαρῶς ἐναεθλῶσις || ὄμ. τὸ μέν. ἐναεθλοῦμαι: Ζηνόδ. ἐν ΑΠ 7, 117 ἐνηθλῶσι δὲ προνοῖα 2) ὀνομασθ., ἀντέγω ὡς ἀθλητής, ἐγκατερτῶ εἰς τι: Σουδ. κ. Ζωναρ. «ἐνήθλει, ἐνεκατερτέι»: Αἰ. Π. 2, 4 ὁ δὲ ἐνεκατερτέι καὶ ἐνήθλει ταῖς βρασίονσι, Ἰάμβλ. Πρωτ. 20, 27B, Μηναι. Ι. 21 Ἐσπερ, ὑπερ Χριστοῦ ἐναεθλῶν 3) μετ' ἀπαρρ. σπουδῶδῶς, ἐπιχερτῶ: Θεοφῶλ. Σ. Ἰστ. 103, 20 τὸ πῶστιμα ἐνήθλει λαθεῖν.

ἐναεθρῶς Ἡσ. βλεῖνω ἐρευνητικῶς ἐπὶ τίνος, **ἐναεθροῖζομαι** Ἡσ. γλῶσσο τοῦ ἐναγοράζω, **ἐναεθῶω** μτγν. κ. μον. ἀβῶω ἐν τινι, παίζω: Ἰμπερ. Λόγ. 24, 2 ποτὲ μὲν ἐναεθῶων τῷ μέλει, Ἑστ. Πον. 223, 36 φαγητάμενος νομάς καὶ λευράρ, οἱς ἐναεθῶω ἐβασκε τὸ τῆς ἐπιθυμίας ἀλογον, **ἐνάε** μσν. κ. δημ. κ. ἐν κ. ἐνι γ' ἐν. πρὸς ἐναετ. ὄριστ. τοῦ εἶμαι βλ. 11: Ἐρωτῶρ. β. 1948 ἄλλος ἐπὶ σπῆ δύναμη ὡσάν ἐπὲ δὲν ἐναε.

ἐναεθῶος-ον [αἰα] Ἐπίρρ. ὑποχθόνιος: πρβλ. ὑπαίθιος: Ἐλλ. Ἐπιγρ. 8μ, 8- οίκος, **ἐναεῖα** ἰσὴ [αἰα] Ἐπίρρ. κ. νεώτ. τὸ ἐν τοῖς ἀετοῖσι ἦτοι ἀετώμασι οἰκοδομητῶν ἀναγλυπτῶ ἀγάλματα ἡ κοσμήματα τοποθετούμενα ἐν τοῖς ἀετώμασι: Ἐπίρρ. ἐναεῖασι τὰς ἀετῶρας κερκίδας.

ἐναϊθέριος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι ὄν, ἐφίπτερος ἡ γινόμενος, αἰθερίος: Μάρκ. Αἰρ. 12, 24, Πολυδ. 1, 23 ἐ-θεοί.

ἐναίθεμαι μτν. ποι. παθ. κολομαι ἐνός τιος : Κόριν.11,94 ἤ τε ἰέρην Ἡραϊσίου ἢ βροταί βαθια πέλει· δὴ γὰρ μιν ἐναίθειε ἀκάματος πύρ.
ἐναίθριος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ ἠοσίθρῳ, ἠοσίθριος, ἠοσίθριος, ἀκάλυτος, ἀσκέλιοςτος:Θεοφρ. Φιλτ.5,14,2 ἐναίθριοι τόποι.

ἐναίχιζω Σουδῖ. «ἐνέχισεν, ἐπιμωρόσαστο», Ε Γουδ.188,8 «ἐμώριστο».

ἐναίχλω ἀτρ. ἐνεστο. ἔξ οὗ, ἐν Ἐπιγρ., ὄρο παθ μτν. ἐναίχθεντός βλ. ἐναίω.

ἐναίχιμος ἀγλῶ. αἰμώδης, καθιστώ τὴν αἰματηρόν, γεμίζω μὲν αἷματα : Σχολ.Εὐρ.Φιλ.1002 πρὸς τὴ πέτρα ἐναίχιμω τὴν κεφάλην μου.

ἐναίχιμῶ-ὄω κ. νεώτ. πληρῶ π αἷματος : Ἰνν. 1'ᾨστ.18 | 280,11 ὁ δὲ ὅλος (ὁ σπλν) ἐκ τοῦ ἐπιπόλου ἀμωρεταί τολίτη ἔξ ἐμωτούσ φλεβίον ἐναίχιμῶσας αὐτῷ ἰτό ἡπαρ.1

ἐναίχιμῆς-ἐντος-εσσα-ἐν μτν. ὁ ἐμέχων αἷμα, πληρῶσ αἷματος: Μακ.ἐν ΑΠ.2,233,5 κέντρα τ' ἐναίχιμῆτα διωβήσαιο μώμοσ.

ἐναίχιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐχων ἐν αὐτῷ αἷμα : Ἦρ.3,29 τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται, ἐναίχιοι τε καὶ σαρκοῦδες. Ἰνν. Ἀρχ. Ἰπτατος.22 ἐναίχιον καὶ πυκνόν, ὁλον ἡπαρ (πληρῶσ αἷματος, ἀνθ. ἐναίχιον). Ἀριστλ.ΖΜ 669^α,25 ἢ τὸ οὐδ' ἄλλῃ. ἐναίχιος ὡς οὐσ. μόρια αἷματος : Πλάτ.Τιμ.β.14 τὰ δὲ ἐναίχια αἶμα, κερματισθέντα ἐντός περ ἡμῶν. τὴν αὐτὰ παντὸς ἀναγκάζεται μίμεισθαι φανῶν. 2) ἐπὶ τραυμάτων, καθυμωμένους, αἰματωμένους : Διοσκ. 1,110 ἐναίχιων καλλήτικα. 3) ἐπὶ βυσίων, τὰ οὐδ' ἄλλῃ. ἐναίχιος ὡς οὐσ. τὸ δύματο : Φιλ. 2,250.

3) ἐναίχιος ζῆρος τὰ ζῶοντα ἐρυθρόν αἷμα, τὰ σπονδυλικά : Ἀριστλ.Ζ1 489^α,30 τὰ μὲν ἐναίχια τυγχάνει ὄντα, ὁλον ἀνθρώποι καὶ ἴπποσ.

4) ὁ βουκόλος κατὰ τὸ φάσμα τὸς αἷμα, αἰματοχόρος, αἰματοῦδος : Πλάτ.Τιμ.68B τὴ δὲ διὰ τῆς νοτίδος ἀσγῆ τοῦ πυρόσ μνημυμένη χρώμα ἐναίχιον παρασχομένῃ. 5) μτφ. νεός, πρόσφατος : Γοργ.π. Ἀριστλ.Ρητ.1408^β,9 χλωρὰ καὶ ἐναίχιμα τὰ πράγματα. 6) τὸ οὐδ', ἡλικίω κ. σὺνθ. πλθθ. ἐναίχιος ὡς οὐσ. [ἐν. φάρμακα] οὐσίαι καὶ ἀκευασταὶ φαρμακευτικὰ, χροσμοὶ πρὸς ἐπισχέσιν τοῦ αἵματος τῶν προσφάτων τραυματίων : Ἰνν. Ἀρῶρ.63 | 829C ἐπιπέθια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ τῶν ἐναίχιων μετετέτερα, Θεοφρ.Φι 4,72 ἐναίχιον φάρμακον. 7) ἐναίχιος ἀγωγῆ περιποίησησ τῶν τραυματίων ἔξ ὧν ρεεὶ αἷμα : Ὀρείδ. 46,8,15, πρδλ.45,18,31. 8) Ἦσ. ἐπιθετόν τοῦ διός.

ἐναίχιμῶτης-ητος[η] ἡ ἰδιότησ τοῦ ἐναίχιου, τὸ ἐχεν αἷμα ἐν αὐτῷ : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰπρ.22 | 18,33] δια...τὴν ἐναίχιμῶτητα οὐ δύνανται ἀνευ πόνων εἶναι.

ἐναίχιμῶτης-ου-ες. ὁ πληρῶσ αἷματος, ὁμοίος πρὸς αἷμα, αἰματοῦδος : Ἀντιφ.Σοφ.35 [π.Πολυδ. 2,215] ἀπὸ δὲ αἷματος ἐναίχιος καὶ ἐναίχιμῶδες.

ἐναίχιμῶνος-ον ἐναίχιος βλ.λ. : Ἰνν. 1'ᾨστ.19 | 280,14 αὶ δὲ ἐναίχιμῶσ εὐοσται.

ἐναίχιμω ἐπίρρ. μτν. μεθ' αἵματος, δι' αἷματος : Ἀντιλλ.π. Ὀρείδ.44,23,46.

ἐναίχιον-άω μνν. θερμιάσ : Γολ.18|2|838.

ἐναίχιος κ. ἐναίριος, ὄρο β' ἡδρόν, ποι. ἐνάρο, ἐν ἀπαρῶ. ἐναίριον, μτν. ὄρο, α' ἐνῆρα, γ' ἐν, μέσ. ἀπαρ. α' ἐνήραστο ἀποκείτω, φωνεῖσ ἐν μάχῃ : Ἰλ.ᾨ244, αὐτ.ᾨ 296 ἐκ τοῦ δὴ νόστος δέκαμηνος ἐνῆρας ἐναίριος. 2) κ. γεν. ἀποκείτω, φωνεῖσ αὐτ.Φ 485 ἢ τοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὐρασ θήρας ἐναίριον, Πιδ.Ν.3,47 κάπρος γ' ἐναίριε, Εὐρ. Ἀνδρ.1182 εἶπῃ α' ἦν ἰλιγ ἡναρέ ζοίμων. 3) ὄρ. μέσ., κυρ. ἐν ἐνῆρα, σμ. : Ἰλ. Ε 43 ἴδωμενεὶσ δ' ὄρα Φαίστον ἐνῆρατο, Ἠοίδ. ᾨ 316 τὴν μὲν Δίος υἱὸσ ἐνάραστο, Ἀπολλ.Ρ.1|1040. 4) ἐπὶ πραγμ., σφίρεισ, καταστρέφω, ἐξαλοθρεῖω, ἀφανίζω : Ὀδ.Τ 263 μηκίται νῦν χροσ καλῶν

ἐναίριος κ. παθ. : Αἰσχ.Ἐπ.811 οὕτως ἀδελφαίς γεράν ἡναίριον ἄναν(ῆ) δ.γρ. ἁμα 1 Σοφ.ΟΚ 842 πόλιε ἐναίριοςσ σθένει (αγλῶ. ἐβία πορβείται).
ἐναίριω-έω Ἐπιγρ. κωριεῖω ὄχυνται τῶα θεόν, ἐν κρητ. Ἐπιγρ. ὁ ὄρο. παθ. μτν. ἐναίριεντός (ἰοσνέει κ. β. ἐναίλιω).

ἐναίισαρι Ἦσ. «ατερροῦ οἱ δὲ ἐνάσσαρι».

ἐναίισασθαι Ἦσ. «φθαρίνα, γηράσσι».

ἐναίισθησ-εως[η] νεώτ. ψυχλῶ. εἶδος φυκολογικήσ αὐταπάτης, καθ' ἣν ἐξόχοντες τὰ ἴδια ἡμῶν σπουσθῆματο καὶ οὐκ ἐφείδου κα τοσοῦτοῦντες αὐτὰ εἰς τὰ ἐξ ὧν προεκλήθησαν ἐξωτερικά ἀντικείμενα, ἐρμηνεύοντες τὴν ναῖσασσιν τῶν ἀντικειμένων τούτων ἐκ ἐκδύλωσ τῶν ὁδῶσ ὑποθεμελίω ἐν αὐτοῖσ φυκίωσ φαινόμενω.

ἐναίισμια Ἦσ. «δισσημία».

ἐναίισμος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων οἰκονομ. προσημιάων τὸ μέλλων, προαγγέλλων τὰ περὶ μωσιν, προοικωστικῶσ, σημαντικῶσ : Ἰλ.Β 353 ἀστράπτον ἐπιπέθῃ, ἐναίισμια σήματα φάσμων, Ὀδ.Β 182 ὄρυθες... οὐδέ τε πάντες ἐναίισμιο, Ἀπολλ.Ρ.1|1087.

1) γεν. αἴσιος, εὐνοικός, εὐμενῆσ : Ἀπολλ.Ρ.1,438 τοῦ τε λιγνῶν πορφυρεῖσ ἐλέκασιν ἐναίισμιο ἀσασσασ ἢ τὸ οὐδ', ἐναίισμιο ὡς ἐπίρρ. ἐναίισμιασ καθηκόντως, πρεσβύτων, ἐν καιρῷ τῷ δέονσ : Ἰλ.Ζ 519 οὐδ' ἄλλωσ ἐναίισμιο. 2) ἐπὶ πρῶσ κ. τῶν διασημιάων αὐτῶν κτλ., ὁ σύμωσος πρὸς τὸ προσήκον, δικαιοσ, χροστός : Ἰλ. Ζ 521, Ὀδ.Ρ 363 γνοῖθ ὅ' αἰτιέσ εἶναι ἐναίισμιο αὐτ' ἀβήσιμιο, Αἰσχ. Ἀγ.775 τῶν δ' ἐναίισμιο τρεῖσ βιοσ ἢ ἐπὶ πρῶσ, τεπιμωμόσ : Ὀπῆ, Λλ. 1,683 γήρας γὰρ ἐναίισμιοσ ἀνδρα ἴθισσ. 3) ἐπὶ πραγμ., προσήκων, πρέων, ὄρυθόσ, κατ' ἀλλῶσ : Ἰλ.ᾨ 425 ἐναίισμια δῶρα διδοῦσιν ὀθανάτωσ, Ἀπολλ.Ρ.4,861 κείνη γὰρ ἐναίισμιοσ ὄμμι κέλευθος. 4) νεώτ. φρ. ἐναίισμιο εἶναι διδοστροφῆ διατριβῆ πρῶτοῦστος μελέτη ἐπὶ ἐπιστημονικῶσ θέματοσ, συγασσομένη καὶ ὑποδαλομένη πρὸς ἐγκρισιν ὑπὸ συμπληρωσαστος, τῶσ ἀσπουδῆσ του ἐν τῷ πολεσιστηρῷ, ἡδωσ ἀγοροευθῆ διδασκωρι.

ἐναίισμω πρεσβύτωνσ καθηκόντως, προσήκοντως : Αἰσχ. Ἀγ.916 ἐναίισμωσ αἰνεῖν, Εὐρ. Ἄκκ.1077.

ἐναίιστος-ον ἐναίισμιοσ βλ.λ.1, ἀνθ.θ. ἐξασσίοσ : Δίων Κ 38,13 καὶ ἦν πρὸς αὐτῶσ (τὰς διασημείσ) αἰεὶ δισσημίασ, εἶτε ἐναίισιον εἶτε ἐξασσίοσ ἐγένετο. 2) ἐναίισμιοσ βλ.λ.2 : Σοφ.ΟΚ 1462 ἐναίιστοσ δὲ σὺ τοῦχομ. 3) ἐναίισμιοσ βλ.λ.3.

Αἰσχ.ἀν.179 ὀδρυμῶσ οὐκ ἐναίισμιοσ.

ἐναίιστω, ὄρο, μτν. ἐνάστω ὄρομ τολέωσ ἐπὶσ, εἰσοσμῶ : Σοφ.Α1.305 κἀπείτ' ἐνάστωσ (ὄ.γρ. ἐνάστωσ) αὐτῆσ ἐξ ὄδοσος πάλιν.

ἐναίισχόμεναι μτν. ἐντρέπομαι διὰ τὴ : Σχολ. Σοφ.πρ.803 ἐναίισχοντα γὰρ αὐτοῦ βανεῖν. 1) ὡς ἐνεργ. ἐσφ. ἀνάγν. π. Ἦσ. ἐν λ. κυπτόζεν.

ἐναίιστέ-έω ζητῶ, ἀσπῶ μωρῶσται π.ἐν Ἐπιγρ. ἐναίιστέω μτν. πολεμῶ, ἀγωνίζομαι ἐν τῷ Ἦσ. ἐνεχρῶσασσθαι : Λυκόφρ.346 αὐτῶσ δ' ἐναίισχρόσταισ ἀπασθέσται, Μελέτωρ, ἐν ΑΠ 12,147 τί τῶσσων ἐναίισχρόσταισ ἀγριοσ εἶναι.

ἐναίιστριος-ατος[η] κ. νεώτ. τὸ αἰρωόμενω, μετεωρίζομενω, ἐν ὄρρῳ τῷ καὶ Ἰβ. τὸ ἀρῶ, ἢ ἐπὶ τῆσ ἐπιφανείασ ἐπιπέδωσ : Ἰνν. Ἐπιθ.1,26,7. 1) νεώτ. φαρμακ. διδύμουσ σπερῶσ οὐσίωσ, ἢς τὰ μόρια μὲν διαλυόμενα ἐν τῷ ὕρρῳ μετεωρίζονται ἐν αὐτῷ. 2) τὸ ἐξωτερικῶν μέρος σπουσεῖσ πρὸς ἐκπασιν τετρασμοῦσ μώμοσ : Γολ.18|2,581.

ἐναίιστριος-εως[η] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐναίιστριεῖσ ἢ μετεωρῶσ κίνησ ἐν τῷ.

ἐναίιστριό-έουμια κ. νεώτ. ἐπιπέδωσ, φέρομω ἐν τῷ, ἴδιωσ πρῶσ : Εὐρ.Κοκλ.700 πολέων θαλάσσω χροῦσων ἐναίιστριόμωσ [περὶ ἡλιαντων ἐν τῷ βολάσσω], Ἀρετ.ᾨ.Ε.Νοῦα.2,8,20 ἐναίισ-

ρευμένη τῷ θῶρηκι" ἢ ἀπολ. εὐρίσκομαι εἰς διαρκῆ κίνησι· Ἰνπ.Προρ.2 ἢ καὶ ἐναυωρέμηναι (ἐν. ὄφθαλμοί)· 2) οὖρα ἐνηρωρήμενα τὰ περιχέοντα ὕλην αἰωρουμένην ἐν αὐτοῖς· Ἰνπ. Προρ.14· 3) αἰωρούμεν ἐν τι· Σαρ.188 ἐναυωρέμενα αὐστασις.

ἐνάκανθος-ον κ. νεῦτ. ὁ ἔχων, φέρων ἀκάνθος· Θεοφρ.Φι.3,10,1 ἐν ἔλγῳ.. οὐκ ἐνάκανθῶν.

ἐνάκωμα ἢ ἔπιγρ. διορθῶ, ἐπισκευάζω, ἀνακαινίζω· Ἐπιγρ. ἐνάκ. τοῖχων.

ἐνακιδέκατος-η-ον ἔπιγρ. βοιωτ. ἐνεκαιδέκατος βλλ.

ἐνάκις), ἐπ. ἐνάκις ἀριθμ. ἔπιγρ. κ. νεῦτ. ἐν νῆα φορᾶς· Ἰδμδλ.Νικ. Ἀριθμ.17 Ρ.

ἐνακισχιλίοι-αι-α, ἰων. ἐνακισχιλίοι ἐνεία χιλιάδες· Πλάτ.Κριτ.1,108 ἐνακισχιλία ἐπ.

ἐνακμάζω μτγν., μόν. κ. νεῦτ. εἶμαι, εὐρίσκομαι εἰς τὴν σκῆνῃ μου, εἰς τὴν ὥραν μου, τὴν ὀριζήτητά μου· Αἰ.Π1,3,1 ὅταν δὲ τὰ λήια ἐνακμάζῃ καὶ ὡς οἱ στάχυες ξανθοί" ἢ ἐπὶ πυρός, ἔγω μεγάλας φλόγας, μαίνομαι· αὐτ.Ζ1 28 τῆς πρῶρας τῶν ἀκατίων κοίλας τινὰς ἔξαρτῶν ἐσχαρίδας πυρός ἐνακμάζοντες" ἢ ἐπὶ τοῦ ἴλιου· αὐτ.9,56 ἐν ὧφ βερεῖω πολλοῦ πᾶνυ σφόδρα τοῦ ἴλιου ἐνακμάζοντες" ἢ κ. ἐπὶ τοῦ φύκου· Αἰ.Ζ1 16,26" ἢ ὁμ. μτφ.· Χορὶκ.Ἐν.Περιοδ. Ἐρμει17,216 τῆς ἐπιθυμίας ἐνακμάζουσης αὐτῆ" ἢ κ. ἀπολ.· Ἀγοσ.5,18· 2) μετὰ δὸτ. ἀνόθω, βόλλω ἐν τι· Ηράκλειτ. Ἀλληγ.427 οὐδ' ἐν θυμῷ ἀρρώγης ἠμιόνοις ἐνάκμαζε καὶ κατὰ Μῶσ.Τορ.25,1 πάθος ἐ-τῆ Ἑλλάδι" 3) ἐν-κατίνος μοίραμα ἐνοπίων τινός· Εὐστ.Πον.254,77 στρατολογησάντες τοιοῦτον στίφος.. ἐνακμάζουσι κατὰ τὸν γενέτιον.

ἐνακμῆς-οὐς-ές λεξ. ὁ ἐνακμῆς βλλ.

ἐνακμος-ον μτγν. κ. νεῦτ. ὁ ἐν ἀκμῇ εὐρίσκομένος, ὁ ἐν πληρῇ ἀνδοσίῃ ἢ ῥῳῃ· Πολυδ.2,10.

ἐνακόλασταίον μτγν. ἀκόλαστον ἐν τι, ἀσελγῶ ἐπὶ τινος· Κλέαρ. Ἰστ.10,1 π. Ἀθῆν.12,541D ἡ τέκνα ἐκείνου γλῶσσος, ἐνηκόλασταίον αὐτοῖς.

ἐνακόπιζω λαδός, ἀφίμαι, βαλλῶ τὸ ἀκόντιον.

ἐνάκοσι-οι-αι-α κ. ἐνακόσιοι, ἰων. ἐνακόσιοι ἀριθμ. ἀπόλ. οἱ ἀποτελούντες ποσότητα ἐνεία ἑκατοντάδων, ἐνεκαόσιοι· Θουκ.5,12 βόηθειαν ἴχον ἐνακοσίων ὀπλιτῶν, Ἐπιγρ.

ἐνακοσιποστός-ῆ-ον μόν. κ. ἐνακοσιποστός τακτ. ἀριθμ. ὁ ἐν τινὶ σειρά ἢ τάξει κατέχων τὸν ἀριθμὸν ἐνεκοσίων, ἐνεκαοσιποστός.

ἐνάκοσις κ. νεῦτ. ἀκούω, ἀκροῶμαι· Ἰδμδλ. Πυθ.65 ἐνακοσίον μόνος αὐτός καὶ συνιεις τῆς καθολικῆς τῶν σφαιρῶν.. ἀρμόσιος καὶ συνωφίας" ἢ μετὰ γεν. πρόγματος· Σοφ. Ἠλ.β1 θέλεις μετῆμεν κἀνακοσίωμεν (διόρθ. κἀκακόσωμεν) γόνω" 2) εἰσδέχομαι ἴχους, εἶμαι εὐδοίσητος εἰς τι· Ἰνπ.Καρδ.8 ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνακρόσιμα ἰαχῆ" ἢ ἰατρ. ὕψιστοιμα τὴν ἐπιδρασίαν τινος· αὐτ. Ἀρθρ.53 ὁ δ' αὐτὸς πῆχυς διὰ τοῦτο οὐχ οὐμοῖος ἐνακοῖται τῆς ἔμφωρῆς" ἢ ὁμ. δημ. ἀκούω τὸν πόνο" 3) ὑπακούω, πείθομαι· Πά· Ἐοδρ.1,4,10 πᾶς ὁ λαὸς αὐτοῦ καὶ αἱ δυνάμεις αὐτοῦ ἐνακοῦσιν, Βέττ.Βολ.42,7" ἢ μτφ. ἐνδύδω, ὑπέκω· Ἰνπ. Ἀγρ.40 ἐνακοῖσι ἐμβαλλόμενα (ἐπὶ ἔξαρθρῶσων), αὐτ. Ἀρθρ.62 ἐ-ἰατρειῆς.

ἐνάκρα ἡ τι μτγν. ἀκρα, ἀκρωτήριον· Διον.Βυζ.20.

ἐνάκρωμα-ί-ομαι μτγν. ἐνακῶω, ἀκροῶμαι· Βασ.2,242A ἐνάκρωσθαι τὰ.. λαλοῦμενα.

ἐνακτός-α-ον [ἐνάγω] νεῦτ. ἐκείνος ὅστις πρῆξει ἢ ὀφείλει νὰ ἐναχθῇ ἐνώπιον δικαστηρίου.

ἐνάλαζονεύομαι σὺλ. ἀναλαζονεῖν ἐν τι, μεταλαζῶ, κωμῶμαι· 2 Σολ.Θουμ.6,12.

ἐνάλακτω μόν. ἀλαλάω ἐν τι ἢ ἐπὶ τι· Κ. Μανασσ.Χρον.121.

ἐνάληγς-οὐς-ές μόν. ὁ ἄλλος ἐνέχων, ἐπιφέρων, ἐπιπῶνος, ληπτής· Παῦλ. Αἰγ.3,75.

ἐνάληθαι μτγν., ἀόρ. α' ἐνάληθνα, μτχ. μέσ. ἀόρ. ἐνάληθον τρέφω, οὐτάνα ἐν τι· Νικ. Πρ.876b,13 θηλοῦ ἢ τῶν ἀτέκνων καὶ γονιῶν κωμῶν" ἢ μέσ. οὐζῶνομα ἐν τι· οὐτ.532 φύλλον ἐνάληθμενον πρᾶσιθι καρδοβίον.

ἐνάληθμονος μτχ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἐνάληθου βλλ.

ἐνάληθμοι-ατος [το] κ. νεῦτ. τὸ ἐνάληθμονον, τὸ δὲ οὐ ἐνάληθει τις, ἀλοφῆ, χρώμα· Ἀριστ. Πρ.876b,13 θηλοῦ ἢ τῶν ἀτέκνων καὶ γονιῶν κωμῶν τοῖς ἐνάληθμοσι πέτρα.

ἐνάληπτος-ος κ. νεῦτ. ὁ ἐπιεκτριμένος, ἀληθμμένος· Ἰνπ. Διοτ. ἸΝδθ.165 ὄμφακιμ.. ὄμφακιν ὡς ἐνάληπτον.

ἐνάλειψω κ. νεῦτ. ἀλείφω, ἐπαλείφω διὰ τινος, ἐγκρίω· Ἰνπ.Νουά.2,36, Πλάτ.Πολ.420C ἢ γὰρ ὄφθαλμοι.. οὐκ ὄστρεψι ἐναλλήμηνον εἰεν ἀλλὰ μέλαινα, Ἀθῆν.12,553A τοὺς πόδας τῶν τραυφῶντων ἐναλείφειν μύρροις" ἢ τὸ μέσ. ἐναλείφονται ἀλείφω μύρρον· Ἀλεξ.190 ἐ-τῆς ρίνας, Πλούτ. Η8,77B τὸ φάρμακον ὦ τὴν κούνη αἰ γυναικες ἐναλείφουμαι ποισιθι χρουσίθει πυρᾶν, Νικαχρ.Ἐν.ΑΠ1,112 πρὶν σ' ἐναλείφασθαι, Διον.Κ79,14 τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐναλείφω, Ἡλιόδ. Α19,7,14· 2) ἐνάλ-χρώμασι=χρωματίω ἐντός ἰχθυογραφημένην σχεδίῳ· Ἀριστ.Ζ1 743b,24 καὶ γὰρ οἱ γρῆσι ὑπαγράφαντες ταῖς γραμμασί, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον" ἢ τὸ οὐδ. παθ. μτχ. ἐναλείφθεν ὡς ὄσα, ἐπάλειψι, ἐπιστρωμα κωμῶματος· Ἀριστ.Ζ1 726b,27 ὡσπερ ὅταν ἀποπέθῃ τὸ ἐναλείφθεν τὸ κωμῶματος.

ἐνάληθης-οὐς-ἀληθες μτγν. κ. νεῦτ. ὁμοιολήθης, ἀληθοφωνῆς, πιθανός· Λογγῆ.Υφ.15.

ἐνάληθῶς ἔπιγρ. μτγν. κ. νεῦτ. ἀλθοφρονῶς, πιθανός· Λουκ. Αλ. Ἰστ.1,2 ὁδῶς" ὅτι φῆμισα ποικίλα πιθανῶς τὸ καὶ ἀναλήθως ἐξενήσομαρην.

ἐνάληγικός-ον κ. -ῆ-ον κ. μτγν. ὁ ὁμοιωτής, ὁμοιος μετὰ δὸτ.· Ἰλ.2 290 ὄρνιθι λιγυρῆ ἐνάληγικός, Παρμ.8,43 εὐκόκλιου σφαιρῆς ἐνάληγικον ὄγκω, Θεοδρ.22,94 Τιτῶφ ἐνάληγικός ἀνήρ, Ἀπολλ.Ρ3,857, Πάπ. θεοῖς ἐνάληγικη" ἢ ὁμ. μτφ. αἰτ. τοῦ κατά τι· Ἰλ.Τ50 Ταθύδιος δὲ θεῶ ἐνάληγικός ἀοδῆν, Ησιόδ.Α88 ἄμμες.. γενιῶμεθ' οὐτε φημι ἐνάληγικοί οὐτε νόημα, Πινδ.1,781,39" ἢ τὸ οὐδ. ἐνάληγικον ὡς ἔπιγρ. ὁμοῖος· Μαν. 6,443 ἰταμένοιος γυῖος ἐναληγικὸν ὀρνίθησαι.

ἐνάληθῶ-έω κυλιῶ ἐνός τινος, περιελίσσω" Ἡσ. «ἐνάληθαι» ἐγκυλίωσι" ἢ συνθῆ. τὸ παθ. ἐνάληθῶμαι-έομαι ἐγκυλίωμαι" Ἡσ. «ἐνηλιθῆθην» ἐνεκυλίωθην α', Σουῖδ.· Ἰνπ. Ἐπιστ.17 ἐναληθενονται πολλῆσι συμφορῆσι ἰδ. γρ.1, ἴωσι,Π1 4,9,10 ἐνηλιθῶτο ὡσπερ πορνεῖαι τῆ πόλει.

ἐνάληθω, κυρ. ἰναλίω, μτχ.παθ. παρακ. ἰναλιῶσι μενα ἐγγράτω, ἐγχαράτω, ἐντέμνω· Ἐπιγρ.Κύρρ.

ἐνάλιος-α-ον κ. -ας-ον κ. μόν. κ. νεῦτ., ἐπ. ἐνάλιος-α-ον κ. ἐνάλιος-ον (Ἐβρ. ἔλ.526), ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὁ τῆς θαλάσσης, θαλάσσιος· Ὁδ.Δ 443 τῆς γρ κ' ἐνάλιος παρά κητεῖ κορηθεῖ, αὐτ.Ο 479, Ἀρχιλ.Τ1 311,8 νομὸν ἐνάλιον, Εἰσῶν.576 χορδάς ἀναλίω, Πινδ.Π 279 εἰε γὰρ ἐνάλιον πόνον ὀχεοῖσας βαθῶ σκευῆς ἔτερας ἢ τῆς σαγῆ-νης πνοῦσας· ἐν τῷ βάθει πρὸς ἄγρην ἰθύνου, Αἰοχ.Περσ.453 ἐνάλιον πόνων, Σοφ.Α1.565 αὐτῆς ἁλῆς ἰσθῆρωσι τὸν πλοῖον, νασιῖα· ἐπὶ. Ἀντ.345 πόντου τ' ἐναλιαν φύσιν ἰοί ἰθῆδες, Ἀριστ.Θεσμ.325 Νηρῶς ἐναλιῖοι τὲ κῶραι ἰοί Νηρηίδες1, Κδ' Ἰακ.37 ἔρηταν τὲ καὶ ἐνάλιον, Μηναι.1,22 ὁδῶ ἐνάλιος θῆρ.. ἢ ὁμ. ἐπὶ νῆσων, ὁ ὑπὸ θαλάσσης περιβρεχόμενος· Σοφ. ὅπ.255 ἐ-Εὐβοῖας αἰα. Εὐρ.Φοῖν.ε' Φαλίνασιν ἐναλίαν χθόνα, Ἀριστλ.Κῶσ.392b,19 ἐν-νῆσῶ" ἢ πα-

ραβολόσασσι: Εὐρ.ΙΑ.165 Αἰθίοξ ἐνάλας, Πλούτ. Λούκ.39 διαίτας ἐνάλαος κίπτοντες.

ἐνάλιεσκαι μῆν. καταδικάζουσα φυλακίζουμαι λόγῳ πονηρῆ· Ἡσ. ἐναλίετα· συλληθόντα, κρατηθέντα· Λιδών.Μελ.16,28 ὀμοδοξίματα τὰ δικαστήρια τοῖς πονηροῖς ἐναλίεσθασι.

ἐνάλιταιναι μῆν. ἀσπ. βῆ ἐνάλιτον, ἀλιταίω, ἀσέβῳ, ἀμαρτῶνα εἰς τι: Κόνιτ.14,436.

ἐναλλάθην ἑπίρ. κ. μ.ν. ἐναλλάξ, κατά τρόπον ἐναλλάσσοντα: Ἄγαθ.ἐν ΑΓ.5,301,16 τλήθῃ καὶ αὐτὸς δούλος ἐναλλάθων δῆμιδι γινόμενος.

ἐναλλαγή ἰθῖ κ. μ.ν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναλλάσσω, ἀμοιβαία διαδοχὴ: Πρώκ.Τετράθ.6 ἐναλλαγὴ ἀνέμων, Πάν. ἐναλλαγή ἡμερῶν· φωτὸς καὶ σκότους· ἡμέρας καὶ νυκτὸς· χειμῶνος καὶ θέρος· χαρᾶς καὶ λύπης· ἢ κατ' ἐναλλαγὴν κατά τρόπον ἐναλλάσσοντα, ἐκ περιτροπῆς: Τιμ.Λοκρ.99β κατ' ἐναλλαγῶν, ὡς πόρ ποτὶ ἄσπρ, ἀήρ ποτὶ γῆν. 2) εἰδ. γραμμ. ἡ μεταβολὴ γλωσσικοῦ τῶν στοιχείων εἰς ἄλλο ὄσι καὶ ἡ χρῆσις στοιχείων τῆς ἡ γραμματος ἀπὸ ἑτέρου: Διον. Αλ.Θουκ.24 ἐν- χρόνων, Ἀπολλ. Δόσκ. Ἄντων.54,13 ἐν- πτώσεως, Ἡρακλιδ. Σχημ.49, 28 λαμβάνεται καὶ ἀλόκληρα παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν πολλακίς, ὅταν μὴ διάφορος ἢ διατροπέλος ἡ ἐναλλαγή μέλλῃ γενέσθαι, Γρηγ. Κορ.697 ἡ ἐναλλαγή ἐξασπόμενες ἀντὶ τοῦ ἐξασπόμενου, Μοσχόν.31,7· ἢ ὁμ. ἀπολ.: Ἀπολλ. Δόσκ. Σύντ.157,12· 3) μεταβολή, ἀλλαγὴ: Πτολ. Τετράθ.152 ἐναλλά τῶν ζωδιῶν, Πλωτίν.2,6,3· ἢ νεώτ. βιολ. ἐναλλαγή ἐνεργείας ἢ ἐν ὄργανῳ τῆς μεταβολῆς τῆς λειτουργίας χημικῆς ἐνεργείας τῶν προσαρμοσμένων θρεπτικῶν οὐσιῶν ἐκ κινουμένων ἐνεργειῶν, ἰδίως δὲ εἰς θερμότητα· ἢ ὁμ. ἐναλλαγή τῆς ὄλης· 4) τὸ φωνόμενον, καθ' ὃ ζωικὰ τῆς ἢ φυτικῆς ὀργανισμοὶ αὐθότως ὁμοιοποιεῖται πρὸς τοὺς κληθροῦσας αὐτῶν, ἀλλὰ φέρονται τὴν χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα προγόνων ἀπωτέων ἢ καὶ πλάγιων· 5) νεώτ. μ.ν. ἐναλλαγή καταστάσεων ἐν τῷ ἀρκ. ρωμ. δικαίῳ μεταβολὴ ἐν τῷ προσωπικῷ, ἢ αἰετὶ ἐν τῇ ἰκανότητι πρὸς τὸ κτᾶσθαι δικαιοσύνη ἢ ἀναλομεθῶν ὑποχρέωσις, ἐπερχομένη ἐνεκα τῆς κτήσεως ἢ τῆς ἀπωλείας ἰδιότητος τῆς· 6) ἐναλλαγή προκίμων ἢ συνεστώτων τοῦ γάμου μεταβολὴ τοῦ ἀντικειμένου τῆς προκίως ἀμοιβαίως συνανεῖσι τῶν συζύγων, δικαστικῶς κυρουμένη· 7) ὁμ. νεώτ. διεθν. δικ. ἐν- ἐδαφῶν ἀντάλλαξι ἐδαφῶν μεταξύ δύο ἐπικρατειῶν· ἢ ὁμ. ἐν ἀιμαλιῶτων ἀντάλλαξι αἰμαλιῶτων μεταξύ ἐπικρατειῶν.

ἐνάλασμαι ἀποτ. ἰθῖ μῆν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναλλάσσω, τὸ ἀπὸ ἄλλου τεθεμενῶν κτ. πλῆθ. ἀρσενολογία: Ἀκάλ.Πά.Ἡσ.66,4.

ἐναλακτήρ ἁρσι (ὡ) νεώτ. ἡλεκτρομαγνητικὴ συσκευή πρὸς παραγωγή ἐναλλάσσομενου ρεύματος.

ἐναλλάττει (ὡ) μῆν. κ. νεώτ. ὁ ἐναλλάσσω, ὁ ἐνεργῶν ἐναλλάττειν· εἰδ. ὁ μεταβάλλων τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, κινουίος: Ἀκάλ.Πά.Ἡσ.34.

ἐναλλακτικὸς ἡ-όν μῆν. κ. νεώτ. ὁ ἐναλλάσσω ἢ ἐναλλάσσομενος: Πλούτ. Ἀρετ.Φιλ.129) προαιρέσεως ἐναλλακτικῆς σχέσις, Στῶθ. Ἐκλ.17,204· ἢ εἰδ. ὁ ἐναλλάττει, ὁ κινουίος: Ἀκάλ.Δευτ.22,14.

ἐναλλάξ ἑπίρ. κ. μ.ν. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἐναλλάσσοντα, κατά διαδοχῆν ἐναντιλήφῃ, ἐκ περιτροπῆς, μιά ὁ ἕνας μιά ὁ ἄλλος, πότε τὸ ἕνα πότε τὸ ἄλλο: Πινδ.Ν.10,55 μετακιβόμενοι δ' ἐναλλάξ ἀμέραν τάν μὲν παρὰ πατρὶ φίλω Δι' ἐνόηται, Ἡρ.3,40 καὶ οὐτὼ διαφέρῃ τὸν αἰῶνα· ναλλάξ ῥήσων· ἰδέ μὲν ἐμπροσθέν, ὅτε δὲ διαποσάων· Πλάτ.Κριτ.113D, Ἰσοκρ.12,133 τοὺς δὲ τοιοῦτους ἐναλλάξ τοτὲ μὲν μέτρον, τοτὲ δὲ βέλτιον πρόειν· Ἀριστ.Ζ1.64b, 25 ἴ γέροναι) καθέ-

δουσαν ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς ἐναλλάξ, Καλλίε.π.Ἀθην. 5,196F θυρεοὶ περιέκκιντο ἐναλλάξ ἀργυροὶ τε καὶ χρυσοί, Μηναι.9,14 εἰς Αἴτην ἐπὶ ταῖς κάραις ἐναλλάξ τὰς χεῖρας ἐπέθηκε· ἢ ὁμ. νεώτ. δοτ.: Ἡρ.3,40, Αἰκ.Τακτ.26,1 ἐναλλάξ ἀλλάξιμος δὲ σκευασμένοι τοῖς ὑπάρχουσιν ὄλοις· ἢ ὁμ. μετὰ γεν.: Διόδ.Σ.5,7 διὰ καὶ κατὰ τὸ πλείστον ἐναλλάξ κείσασθαι τὸν ἐν ταῦταις ταῖς νησίσι κρατήρας τῶν κατὰ τὴν Αἴτην· 2) σταυροειδῶς, σταυρωτὰ: Ἰνν.Γυν.2,144, Ἀριστ.Περ.963 αὐδ' ἴσχειν τὰ πόδ' ἐναλλάξ, Ἐπιγρ.· 3) μαθμ. ἀμοιβαίως: Ἀριστ.ἩΝκ.113b,6, αὐτ.Α.Υατ. 74a,18· ἢ κατ' ἀντιμετάθεσιν: Εὐκλ.5 Ὀρισμ.12· ἢ νεώτ. γεωμ. ἐναλλάξ γωνίαι οἱ ἐκατέρωθεν τῆς εὐθείας τῆς τεμνομένης δύο παραλλήλων καὶ σχηματιζούσας μὲν αὐτῶν ὀκτώ γωνίας· 4) κατ' ἀντιστροφήν τὸ ἐν, ἀντιστρόφως: Ἰβδών Διη.13,8

ἐνάλλαξις ἑως ἰθῖ κ. μ.ν. διασταυρώσις, συλλογὴ: Ἀριστ.ΖΜ.668b, 26 οὕτω καὶ διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως συνδέεται τῶν αὐμάτων τὰ πρόσθια τοῖς ὀπίσθεν, Θεολ. Ἀριστ.6,7, Ἰπποστ. 10,15 τῆ ἐναλλάξει τῶν ὀθρῶν χλωδάσσια ἐπιγίνεται· 2) εἰδ. γραμμ. ἐνάλλαξις βλλ.: Ἡρωδιδ. Σχημ.45,2 στήμα ἐντὶ ἐνάλλαξις φράσεως.

ἐναλλάσσομενος ἡ-ον νεώτ. παθ. μὲν τοῦ ἐναλλάσσω βλλ. ἐν γρ. ὡς ἐπίθ. ὁ ἀπὸ ἄλλου ἐκαστοτε ἀντικαθίσταμενος· ἢ εἰδ. φυσ. ἐναλλάσσομενον ρεῦμα τὸ ἡλεκτρικόν ρεῦμα, οὐ ἢ φορὰ ἐναλλάσσειτε περιδοκίως.

ἐναλλάσσομενός ἑπίρ. μῆν. κατ' ἐναλλαγῆν: Ἀπολλ.Δόσκ.Σύντ.260,15.

ἐναλλάττω κ. μ.ν. κ. νεώτ., ἀπτ. ἐναλλάττω, παρακ. ἐνλλάττα, ἀναλλάσσω: Εὐρ. Ἀνθρ.1028 ἐναλλάττα σφόνδαναντήν (πληροφόρα διὰ βατόν τοῦ φόνου), Ἀγγών.200 ὡς εἰ τις ἐναλλάττει ἐσθικὰ ὀριστικοίς· 3) ὁλότως τῆς κατέβησιν πῖνος, στρέφω ἀλλοῦρα, μετ' ἀπορρ.: Σοφ. Αἰ.1060 νῦν δ' ἐνήλασεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὄδρην πρὸς μέλα καὶ ποινῶς πεσείν· ἢ λαβδῶνα κατ' ἐναλλαγῆν, διαδορικός: Ἀπολλ.2,5,11 συλλαβῶν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον καὶ παντοίας ἐναλλάσσει μορφές ἐλάσας· ἢ νεώτ. ἐκτελεῖ τὴν διαδορικός, ἐκ περιτροπῆς, μετὰ πῖνος ἄλλου: ἐναλλάσσω ὑπερβαίνει μετὰ συναδέλφω μου· ἢ ἐναλλάσσω μεταβολὰς λαβδῶνα, ὕψιστομα διαφορῶς μεταβολὰς: Πολύδ.6,43,2 μῦτε τὰς μεταβολὰς ἐναλλαχῶνα μετρίως· 2) διασταυρῶ, θέτω σταυροειδῶς: Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.2,7 ἐ- τὰ πόδ'· ἢ ἀπτ. διασταυροῦμαι ἀμοιβαίως: Ἀριστ.ΖΜ.668b, 21· 3) ἀστρολ. εἰς πλανητῶν, μεταβάλλω θέσιν: Βέττ.Βολ.73b, 4) ἀστρολ. ἀντιστροφή: Φιλόδ.Μουσ.7,15 κέρην ἐνλλάττειναι· 5) παρῶμ. εἰς ἀντάλλαγμα, ὄδω ἀντὶ τῖνος: Ἄνπ.Ἐπιφ.Πολ.3,27,5,12· ἢ τὸ μέτ. ἐναλλάσσομαι λαβδῶνα εἰς ἀντάλλαγμα, μεταβάλλω: Σοφ.Αἰ.208 τὶ δ' ἐνλλάττειται τῆς ἡμερῆς ἐνὸς ἢ ἐξ ἡμέρας, Φιλ.2,638· ἢ τὸ παθ. μεταβάλλομαι: Πάν. ἐνλλάττειται εἰς ἐμὲ καὶ τούτου ἡ φύσις καὶ ἡ προαιρέσις μετέβληθ, Μηναι.8,4 Συναξῆ· 6) παθ. συναρθεροῦμαι ἐναλλάξ: Ἰνν. Ἀρθρ.46 ἀρθερα ἐνλλάττειναι· ἢ λαβδῶνα ἐναλλάξ ποικλῆν μορφῆν: Ἀνώμ.Μετρ. ἐν Πάν. τὸ μέτρον τοῖς διουλοδόξοις ἐναλλάσσειται ἢ μεταεἰστίεται τοὺς ποικλῶς διαλλαθῆναι πόδας ἐκ περιτροπῆς· 7) ὁμ. παθ. ἔχω ἐπιμορικός σχέσις, συναλλάσσομαι μετὰ τῖνος: Θεουκ.1,120 ἡμῶν δὲ σοὶ μὲν Ἀθηνάσις πῆ ἐνλλάττειναι ἢ γρ. ἐνλλάττειναι· 8) νεώτ. ἀπτ. ἢ ἀπὸ τῶν μέτ. ἐναλλάσσομαι ἢ διαδορῶμαι ἄλλοι κατὰ σειράν, ἐκ περιτροπῆς: ἢ ἀπὸ τῶν ἐτους ἐναλλάσσομαι· ἢ νεώτ. ἢ παθ. μὲν, ἐναλλάσσομενος· ὡς ἐπίθ. βλλ.: ρηματ. α. ἐναλλαγή, ἐνάλλαξις, ἐνάλλαγμα.

ἐναλλάττω κ. μ.ν. κ. νεώτ., ἀπτ. ἐναλλάττω, παρακ. ἐνλλάττα, ἀναλλάσσω: Εὐρ. Ἀνθρ.1028 ἐναλλάττα σφόνδαναντήν (πληροφόρα διὰ βατόν τοῦ φόνου), Ἀγγών.200 ὡς εἰ τις ἐναλλάττει ἐσθικὰ ὀριστικοίς· 3) ὁλότως τῆς κατέβησιν πῖνος, στρέφω ἀλλοῦρα, μετ' ἀπορρ.: Σοφ. Αἰ.1060 νῦν δ' ἐνήλασεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὄδρην πρὸς μέλα καὶ ποινῶς πεσείν· ἢ λαβδῶνα κατ' ἐναλλαγῆν, διαδορικός: Ἀπολλ.2,5,11 συλλαβῶν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον καὶ παντοίας ἐναλλάσσει μορφές ἐλάσας· ἢ νεώτ. ἐκτελεῖ τὴν διαδορικός, ἐκ περιτροπῆς, μετὰ πῖνος ἄλλου: ἐναλλάσσω ὑπερβαίνει μετὰ συναδέλφω μου· ἢ ἐναλλάσσω μεταβολὰς λαβδῶνα, ὕψιστομα διαφορῶς μεταβολὰς: Πολύδ.6,43,2 μῦτε τὰς μεταβολὰς ἐναλλαχῶνα μετρίως· 2) διασταυρῶ, θέτω σταυροειδῶς: Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.2,7 ἐ- τὰ πόδ'· ἢ ἀπτ. διασταυροῦμαι ἀμοιβαίως: Ἀριστ.ΖΜ.668b, 21· 3) ἀστρολ. εἰς πλανητῶν, μεταβάλλω θέσιν: Βέττ.Βολ.73b, 4) ἀστρολ. ἀντιστροφή: Φιλόδ.Μουσ.7,15 κέρην ἐνλλάττειναι· 5) παρῶμ. εἰς ἀντάλλαγμα, ὄδω ἀντὶ τῖνος: Ἄνπ.Ἐπιφ.Πολ.3,27,5,12· ἢ τὸ μέτ. ἐναλλάσσομαι λαβδῶνα εἰς ἀντάλλαγμα, μεταβάλλω: Σοφ.Αἰ.208 τὶ δ' ἐνλλάττειται τῆς ἡμερῆς ἐνὸς ἢ ἐξ ἡμέρας, Φιλ.2,638· ἢ τὸ παθ. μεταβάλλομαι: Πάν. ἐνλλάττειται εἰς ἐμὲ καὶ τούτου ἡ φύσις καὶ ἡ προαιρέσις μετέβληθ, Μηναι.8,4 Συναξῆ· 6) παθ. συναρθεροῦμαι ἐναλλάξ: Ἰνν. Ἀρθρ.46 ἀρθερα ἐνλλάττειναι· ἢ λαβδῶνα ἐναλλάξ ποικλῆν μορφῆν: Ἀνώμ.Μετρ. ἐν Πάν. τὸ μέτρον τοῖς διουλοδόξοις ἐναλλάσσειται ἢ μεταεἰστίεται τοὺς ποικλῶς διαλλαθῆναι πόδας ἐκ περιτροπῆς· 7) ὁμ. παθ. ἔχω ἐπιμορικός σχέσις, συναλλάσσομαι μετὰ τῖνος: Θεουκ.1,120 ἡμῶν δὲ σοὶ μὲν Ἀθηνάσις πῆ ἐνλλάττειναι ἢ γρ. ἐνλλάττειναι· 8) νεώτ. ἀπτ. ἢ ἀπὸ τῶν μέτ. ἐναλλάσσομαι ἢ διαδορῶμαι ἄλλοι κατὰ σειράν, ἐκ περιτροπῆς: ἢ ἀπὸ τῶν ἐτους ἐναλλάσσομαι· ἢ νεώτ. ἢ παθ. μὲν, ἐναλλάσσομενος· ὡς ἐπίθ. βλλ.: ρηματ. α. ἐναλλαγή, ἐνάλλαξις, ἐνάλλαγμα.

ἐναλλοιω-όω μτγ. κ. μον. ἀλλοιδ, καθιστῶ π ἀλλοιον, μεταβάλλω, τροποποιῶ: Πλάτ., Παύλ. Ἄλ. Ἄποστ. 102 | ἐναλλοιοῖ τὴν τὸν προκειμένον τάξιν· κ. παθ.: Φιλ. 2,659, Γρηγ. Νύσσα 2,577 τῷ καθαρῷ τοῦ αἰθέρος ἐναλλοιόμενος, Δαμασκ. 1,278C μὴ ὁπὸ κόρου καὶ πληρονοῆς ἐναλλοιωθῶσιν ῥηματ. π. ἐναλλοιωσις.

ἐναλλοιωσις-εως(ή) μτγ. μεταβολή: Πτολ. Τετραβ.93 τὰς δὲ... κατὰ καιροῦς ἐναλλοιωσεις. **ἐνάλλομαι** κ. μον., μέλλ. ἐνάλλομαι, ἀόρ. α' ἐνηλάμην, ἀόρ. β' ἐνήλημι, πηδῶ ἐντός τινος, ἐπι τινος· Ἡσ. «ἐνάλλεσθαι ἐπιηρόδαν»: Αἰσγ. Πέτρος 51δ, Σοφ. ΟΤ 263 ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλασ' ἢ τύχη, Ξεν. Ἑλλ. 2,416 τύπτει θοῦν ἂν βουλόμην καὶ ἐναλλομένους ἀνατρέχειν, Δημ. 1259, Φιλ. 1,15D ἔ- τινί τῷ σκέλει, Σχόλ. Ἀριστ. Πλ. 1130 ἀσκαλιόειν ἔλεγον τὸ ἐνάλλεσθαι τοῖς ἀσκαλί, Πλάτ. εἰς τὸν ποταμὸν ἐνάλλεσθαι. 2) ἐφορῶ κατὰ τινος, κόμω ἐφοδόν: Σοφ. ΟΤ 1261, Ἀριστ. Βότρ. 39 τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλασ' ὄστις, Πλάτ. Βροῦτ. 46 ἀτακτότερον ἐνάλλεσθαι τοῖς πολεμίοις. 3) ὁπάλ. πηδῶ πέρει, ἀκολούτως πηδῶ ἐντός τινος, σκιρτῶ, γαρῶν: Ἀριστ. Σφ. 1305 ἐνήλατ', ἐσκήριτα, περὶ δὲ κατ' ἐγὼ, 1305 ὁδρίσω: Σύνετ. Ἐπιστ. 73, 124B λόγοι βωβῆται τοῖς ἐναλλοιόμενοι καὶ ἐποπτεύοντες ὄρνια Διονύσου ἀπαράττουσιν.

ἐναλλο-ον μτγ. κ. μον. ἀλλοισ, εἰς τὸ ἐναντιῶν μεταβεβλημένους, ἀνεπαρτημένους: Θεοκρ. 1,134 πάντα δ' ἐνάλλα γένοιτο, Ἀγοθ. ἐν ΑΠ 5,298 πάντα δ' ἐνάλλα γένοιτο, Εὐστ. Προν. 317, 47.

ἐνάλλως ἐπίρρω. μτγ. ἀλλοίωσις: Πλούτ. Ηθ. 1045E.

ἐνάλλως-ον μτγ. ὁ ἐν τῇ δαίῳ ἢ, ὁ περιέχων δαίμων: Κασσιόρ. 945 ἐν Μί. ἐνάλωμον ὄδωρ.

ἐνάλλως-ον δ. τὸ ἐνάλλω βλλ.: Πλάτ., Ἀπόλλ. 180 ἐνάλων πόλιν ἱμερόεσσαν, Ἀρίστων 1,9 ἐνάλα βρομίαια, Κριτί. ἀπ. 2,7D 1η. Ἀθην. 1,28B1 Χίος τ' ἐνάλος ὁπίεσι Οἰκονόμου, Εὐρ. Ἐκ. 1130 Ἀλγαιαίς τ' ἐνάλοισιν ἀλάτεις, Τιμόκρ. Μί. Πέτρος 109 ἐπ' ἀκταίς ἐνάλοισι Ἀρχέστρ. η. Ἀθην. 2,78D Ἀλγαιῶν πηδῶν ἐνάλων πόρον, Πλούτ. Ἄρατ. 50 ἐνάλοι τοιοῦ θαυμαστάς θυμώτατας ἔχοντες, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 7,14 κόμη ἐνάλος | ἀντίβ. Ἐξολος.

ἐνάλλως κ. μον. ἄλλω ἐν τῇ ἐντυφῶ εἰς τι, μετὰ ὄστ.: Φιλ. 2,372 ταῖς τοῦ θεοῦ δωρεαῖς ὁ κεντημένος ἐνάλλει, καὶ ἐνοσασθ'. 2) περιήλασμαι, ἐπιδιατρέψω που ἢ εἰς τι: Φλόστρ. Εἰκ. 1,10 ἢ κόμη.. ἐνάλλουσα τῷ μετώπῳ, Ἡλιόδ. Αἰθ. 7,9 πλοῖον θεραρεσι. ἐνάλλουσα.

ἐνάμειμα σὺλλ. μέσ. σαρῶν ἐπὶ τινος ἢ ἐν τῇ ἐπισαρῶν: Σχόλ. Σοφ. Ἄντ. 255.

ἐνάμάρτητος-ον μτγ. κ. νεώτ. κ. ἐνάμαρτος βλ. λ.: Ἰσοκ. Περ. Ἐπιστ. 193, 157 τὴν ἐνάμάρτητον φθῶν ἀναμάρτητους δεξιόμηνον.

ἐνάμαρτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ πλήρης ἀμάρτημάτων, ἀμάρτωλός, ἐνοχός τὸ οὐδ. ἐνάμαρτος ὡς ὄστ. ἢ πρὸς τὸ ἀμάρτηνεν ῥησ': Γαλιαν. 158D.

ἐνάμάρτως ἐπίρρω. γὰρ ὄστ. ἡμάρτημένος, ἐσφαλμένος, πλημμελός, ὁκ ὀρθός.

ἐναμαρῶ-όω μτγ. ἀμαρῶ ἐντός τινος, καθιστῶ τὸ ἀμαρῶν, ἐπισκαίρω τι: Γρηγ. Νύσσα 2,786A οὐκ ἐναμαρῶται τῷ Ἰσραὴ ὁ ἴλιος.

ἐναμειβῶ μτγ. κ. νεώτ. καθιστῶ τὸ ἐσωτερικῶς ἀμείβω, ἐπαυθάνω μτγ. καθιστῶ ἀτολμον, ἀποβαρῶνα: Πλούτ. Νικ. 14.

ἐναμειβωπέ-έω μτγ. ἀμειβώτω ἐν τῇ, ἔχω ἀσθενή ὄραση: Γρηγ. Νύσσα 1,577 τοῖς ἔργοις τοῦ σκότους ἐναμειβωπούτες.

ἐνάμειβω κ. νεώτ. ἐναλλάσσω, μεταβάλλω, ἀλλοιῶ τι: Πην. 343,44 ἐναμειβέει τὴν ἐξω χῶρην ἠθάκα καὶ ὄραση, Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3,39.

ἐνάμειγλω ἐπ. ἀμείγλω ἐντός τινος: Ὁδ. 1,223.

ἐναμειχανῶ-έω μτγ. ἀμειχανῶ, διατελῶ ἐν ἀπορίᾳ ἐλόγησ μετὰ τῶν, ὄστ. εἰμι ἀ περιπέλεγμένω, δὲν γνωρίζω τι καὶ πρόξω: Γρηγ. Νύσσα 1,431C ταῖς πολυμοδίαις τοῦ βίου τοῦτου ἐναμειχανόντες, **ἐνάμιλλος**-ον [ἀμιλλα] κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος ὁ ἀμιλλᾶται, νὰ διαγωνίζεται πρὸς τινά, ἐφάρμιλλος, ἰσοπαλός, ἰσοῖος, ἴσος: Πλάτ. Πρωτ. 316C αὐτὸς δὲ τὴν φθῶν δοκεῖ ἐνάμιλλος εἶναι τὸς ἡλικιώταις, Ἄριστ. Πολιτ. 1283,5 καὶ ὄλως ἀν τὸ μέγεθος ἐνάμιλλον εἴη καὶ πρὸς πλοῦτον, Πλούτ. Σύγκρ. Ἄγ. κ. Γράμκ. 3, Ἰουλ. Λόγ. 6,182C τοῖς κρατίστοις ἐνάμιλλος τὸν κυνιστὸν εἶναι.

ἐνάμιλλωμαι-όμαι [ἀμιλλα] μτγ. ἀμιλλῶμαι ἐν τῇ, διαγωνίζομαι: Θεριστ. Λόγ. 21,254C ὄσοι δὲ πρὸς τι ἐναμιλλῶνται γυναικίς.

ἐναμιλλῶς ἐπίρρω. κ. νεώτ. ἐφάρμιλλος, ἰσαξίως, ἴσως ὁμοίως: Ἰσοκρ. 127 ἔ- τὸς μάλιστα περὶ ἄκατερον τοῦτων εὐτυχηκόσιον.

ἐναμμα-ατος [τὸ] (ἐνάτω) μτγ. κ. νεώτ. τὸ δι' οὐ ἐνάτωμεν, ἄμμα, δεσμός, ἵαός: Πλούτ. Φιλ. 6 τὸ .. ἐναμμα τῆς ἀγκύλης. 2) ἱμάτιον, σκέπασμα: Διόδ. Σ. 1,11 τὸ ἐ- αὐτῷ τὸ τῆς νεκρίδος ἀπὸ τῆς τῶν ἀστρων ποικιλίας περιήφθη.

ἐνάμνιος-ος κ. -α-ον νεώτ. ὁ ἐν τῷ ἀμνίῳ, ὁ ἐντός ἀμνίου βλλ. 2) περιεχόμενος ἢ ἀνοτ. ἀνάμνιον ὕψην ὀρθῶδες, ὑποκρίνον ὕψην πληροῦν τὸ ἀμνιον ἐντός τῆς ἐγκύμωνος μήτρας.

ἐνάμνιοδαδῖς ἐπίρρω. μτγ. ἀμνιοδαίως, ἐναλλάξ, ἐκ περιτροπῆς: Ἀπολλ. Ρ. 1,380 τῶν δ' ἐναμνιοδαδῖς αὐτοῖ ἐνάστατες ἀμφοτέρωθεν, αὐτ. 4,1030.

ἐναμπεχόμε μτγ. παθ. περιεβάλλομαι ἐπ' ἐνδομάτος, ἐνδομαί: Φιλ. 1,635 ὀκίον ἐναμπεχόμενος.

ἐναμυκίσαι Ἡσ. «ἐχγαλιόσαι».

ἐναμύνομαι μτγ. κ. μον. ἀποκρούω, ἀπαθῶ, ἀποτρέπω: Πaus. 9,21,4 τοῖς κέντροις ἐγγύθω ἐναμύνεσθαι | ἀνοτ. ἀμύνω, ἰ. Θεοφάν. Ὀμ. Χρον. 31B εἰ δυνατῆσιν ἐναμύνοσθαι κρούωλλων.

ἐναναιρείσθαι μον. ἀναιρείσθαι ἐν τῇ, παθ.: ἐν Μί Νικηφ. Ποτρ. 849.

ἐνανακλίνομαι μτγ. κατακλίνομαι ἐντός τινος: Γρηγ. Νύσσα 1,512B.

ἐναναπαύομαι μτγ. ἀναπαύομαι ἐν τῇ, ἐπαυαύομαι, στηρίζομαι εἰς τι: Βασ. 1,252B ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἀγίας δυνάμεις.

ἐνανάπτω μτγ. ἀπτο, συνδέω ἐν τῇ ἢ ἐπὶ τῷ, προσδέω ἐν τῇ, γαλ. 12,459A τὰ πέρατα τῶν βροχῶν ἐνανάπτει | ἀμφ. 1.

ἐναναστρέφωμαι ἀναστρέφωμαι ἐν τῇ, ἐνδο-τρέφω, κατ'ἀνοτῶμαι Ἡσ. «ἐχγαλιόεσθαι, ἐναναστρέφεται, ἐνδοτρίβεται»: Ἀριστ. Δ. η. Στοδ. 3,149.

ἐνανδραγαθ-έω μον. ἀνδραγαθῶ ἐν τῇ.

ἐνανδρον Ἡσ. «κενὸν ἀνδρῶν» | μθ. ἀνι-ἐνανεκίω-έω μτγ. κωλύω, στρέφω πρὸς τὸ ὄπισθ.: Γαλ. 6,97D πολλὰκις μὲν ἐνανεκίεσθω | ἀμφ. 1.

ἐνάνηθμα-ατος [τὸ] νεώτ. λατρ. ἐσωτερικὸν ἐξάνθημα εἰς πλεονόμοιο φυσικῆς κοιλότητος τῶν σέματος, χαρακτηριστικῶν ὀρασημένων παθήσεων.

ἐνάνηθρακος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀνθρακίαι: ἐνάνηθρακος σίδηρος.

ἐνάνηθρακῶ-όω νεώτ. διὰ πυροχημικῆς κατεργασίας ἐνβέτω ἀνθρακίαι εἰς σίδηρον πρὸς ἐπαύξηση τῆς σκληρότητός του.

ἐνάνηθρακώσις-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνάνηθρακος βλλ.

ἐνάνηθρακωτικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ δρῦδιος, κατ'ἀλλοιως εἰς τὸ ἐνάνηθρακῶν βλλ.: ἐν-ὄσται.

ἐνάνηθρῶπησις-εως [ή] μτγ., μον. κ. νεώτ. θεολ. κ. λατρ. ἡ ἐνανάρκωσις τοῦ γιῶ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ | τοῦ Ἰσοκρίτ' καὶ ἡ μετὰ τὸν ἀνθρώπων συνοικισια αὐτοῦ: Ὀμ. 1,937A, Μηναι. 8,24 Ὁδ. 3 τοῦ Χριστοῦ τὴν θεῶν ὁμολογίαν ἐνανθρῶπῶσιν. 2) εἰδ. νεώτ. λατρ. ἡ διὰ τοῦ ἐνθρῶπῶν

σώματος διαβίβασις διαμελετοῦ ὅλης πρὸ τῆς χροίσεως αὐτῆς ἐξ ἐμβολίου ἐπί σώζων.

ἐνανθρωπίζω μιν, κ. νεώτ. ἐνανθρωπῶ βλ.λ. || ὄμ. σημ. τὸ μέγ. : Ἄνθρ.Κρ.1108D.

ἐνανθρωπικός ἡ-όν μτγν. ἀνθρωπικός, ἀνθρώπινος, συγκρ. -ωνικώτερος : Εὐδ.Εὐαγγ. Ἀν.456f. **ἐνανθρωπικός** ἐπίρρ.μτγν.ἀνθρωπικόςΒασ.1,760it. **ἐνανθρωπότης**-της-ος μτγν. ἐνανθρωπότης βλ.λ. : Κύριλλ.1,757D καδέκτο τοῖσιν εἰς ἐνανθρωπότητα, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν ὁ μονογενής.

ἐνανθρωπῶ-έω μτγν., μιν, κ. νεώτ. λαμβάνω φύσιν ἀνθρώπου. ἐσαρκούμαι εἰς ἀνθρώπον : Ἱλιόδ.Α,10,231 οὐδὲ γὰρ ἦν μοι θεμιτόν ἐν κινδύνῳ ψυχῆν ἀπαξ ἐνανθρωπήσασαν παριδεῖν || εἰδ. περὶ Θεοῦ : Ἰνπολ.809Α,Μηναι.1,2 Ἀπόστη, προσεκκώπασαν Θεόν ἐνανθρωπήσαστα, Σύμβολ. Πιστ. καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαστα || νεώτ. Ιατρ. κ. ἐνανθρωπικῶς διαδιδάσκω ὅλην ἐμβολίου διὰ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

ἐνανθῶ-έω μτγν. ἐσφ.φρ. ἀντὶ ἐναλθῶναι βλ.λ. : Νηκ.Ἀλεξ.409.

ἐνανοίω μιν, ἀνοίγω : Σωφρον.3388D.

ἐναντά ἐπίρρ. [ἀντα] ἀπέναντι, κατέναντι, ἀντικαθ., κατὰ πρόσωπον, μετὰ γεν. : Ἰλ.Υ.67 ἐναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος Ἰατάρ, Ἀπόλλων, Ἀριστῆρ, Ἰνπ.342 τῷ καὶ πεποιθὸς ἄριστος ἄμοδ λέγειν ἐναντα || ὄμ. μετὰ δοτ. : Πίνδ.Ν10,66 τοῖ δ' ἐναντα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρῶν || κ. ἀπολ. : Σοφ. Ἀντ.1299 τὸν δ' ἐναντα προσέειπεν νεκρόν, Εὐρ.Ορ.1478. 2) Ἦσα, κ. φανερῶς.

ἐνανταλάττωμι μτγν. ἀναλλάσσω.

ἐναντι ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. Ἐπιγρ. κ. ἐναντί ἀπέναντι, κατέναντι, ἀντικαθ., ἐνώπιον, μετὰ γεν. : Ἐπιγρ. ἐναντί τῶν ἱερῶν, ΠΔΓ.Ε,12,19 Ἰδοῦ ἡ γυνὴ σου ἐναντί σου, Κτ.Λούκ.18 ἐν τῇ τόφῳ τῆς ἐσημερίας αὐτοῦ ἐναντι τοῦ Θεοῦ || ὄμ. ἀπολ. : Πλάτ. ἐναντι Πλάτ. 2) νεώτ. λογιστ. ἀπέναντι, εἰς ἀντίκρουση : κατέβαλε μίαν μόνον δόξαν ἐναντι τῶν ἀρελομομένων.

ἐναντία ἐπίρρ. ὄμ. [πληθ. οὐδ. τοῦ ἐναντίου] ἐναντίον, κατ' ἀντίθετον τρόπον, ἐναντίας, ἀντιθέτως, κόντρα : Βλαχον.Πολημ.6 ἐναντία στον πασά καὶ στον ντερβάνω, Σημηρ.Ποιτ.Βαδ.66,8 ἐναντία στῆς ζωῆς ἐγὼ θά πάω τὸ νόμο.

ἐναντία ἐπίρρ. κ. ἐναντίον βλ.λ. [οὐδ. ἐνώπιον τοῦ ἐπί. ἐναντίου], ἀπέναντι, μετὰ γεν. : Ἐπιγρ. 2) ἐπί ἐχθρ. σημ. κατὰ πῖνος δεσ. : Ξεν.Ἑλλ.3,5,11 ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις, Πλάτ. Πολ.492D λόγους ἐναντία τούτοις, Ἀπολλ.Ρ.278 3) ἐνάδρωρος τάναντια ἀντιπέδια : Ξεν.Ἀδ.3,32 α) δὲ Ἐλλήνων τάναντια στρέψαντες ἔξωσιν || κ. ἐπομένους τοῦ Ἄ : Ξεν.Ἄποιν.3,124 τάναντια σμυβαίνει τοῖς ἐτά τάνάματα ἄουον ἁλῶς κωκῶς

ἐναντιάζομαι μτγν. ἐρχομαι ἀντιμέτωπος, ἐχθρός, ἐναντιοῦμαι : Ἐφραῖμ.Σῆρ.19f ἔνα τῷ ἐνὶ ἐνδιὰδῆλλαι, πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐναντιάζεται **ἐναντιάζομαι** ὄν ἔχων ἐναντίον, ἀντίθετον φύσιν : Ἰνπ.Υγρ.2,42538f νῶτον, στήθος, ἀποχόνδρια, τὰ ἐναντία πέπυθον, ὅτι ἐναντιοῖα **ἐναντιάζομαι** ἐπίρρ. ἐπ. ἐναντίον, ἐχθρικός : Ἰλ.Θ168 Ἰππουε τὸ στρέφει καὶ ἐναντιάζειν μαχέσασθαι || ὄμ. μετὰ γεν. : Αἰν.Υ.85.

ἐναντιάζω ὄν ἔχων ἐναντίον, ἀντιθέτως βλ.λ. ΑΠ10,8 αἰθυλαῖς οὐδοῖ ἐναντιάζω [ἰδὲρβ. ἀντι οὐδοτε ἀντιβία] || τὸ οὐδ. ἀντίβιον εἰς ἐπίρρ. βλ.λ. **ἐναντιοβουλία** [ἡ] μτγν. ἡ ἐναντία Βουλή ἀντιθέτος γνώμη, ἀντιγνώμη : Βέττ.Βόλ.20,13.

ἐναντιοβούλος-ον μτγν., μιν, κ. νεώτ. ὁ ἐναντίας βουλήσεως, ὁ ἔχων ἀντιθέτου γνώμην, σκοπὸν : Πιολ.Φασ.661,121 ὁ εἶρων καὶ ἐναντιόδουλος, Βέττ.Βόλ.61,28 || κ. νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ὁ

μεταβόλλων γνώμην, παλιμβούλος : Σουῖδ. ἐν λ. παλιμβούλος δύναιται καὶ ἀντὶ τοῦ παλιμβούλου, ἐναντιόβουλος, ἐναντιογνώμων.

ἐναντιογνώμια [ἡ] νεώτ. τὸ ἔχειν ἐναντίον, ἀντίθετον γνώμην, ἀντιγνώμια.

ἐναντιογνώμων-ος μιν, κ. νεώτ. ἔχω ἐναντίον γνώμην, ἀντιφρονῶ : Θεοφάν.Ομ.16,93 δύο ἀνθρώπους ἐναντιογνωμονούστας παρίσταται ρηματ.η. ἐναντιογνώμων, ἐναντιογνώμια.

ἐναντιογνώμων-ονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐναντίον γνώμην : Βέττ.Βόλ.61,29 || γλώσσ. τοῦ ἀγνώμων : Σχόλ.Σοφ.ΟΚ.86.

ἐναντιοδοκῆται μτγν. ὀνομασία ὀδοδοθεῖα ὑπὸ Λεοντίου Βυζαντίου [Σ' αἰ.] εἰς τοὺς αἰρετικούς Νεοτάριον καὶ Εὐτύχη, ὡς πρεσβυτεῖας δόγματο ἐναντία τῇ ὀρθῇ πίστει.

ἐναντιοδρομία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ τρέχειν κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἡ κατ' ἀντίθετον δρόμον κινήσις πρὸς ἀνιάντησιν πῖνος : Πλούτ. Ἀρεσκ. Φιλ.1,7,22 || πῖθον. ἀντὶ ἐναντιοδροπῆ ἐν Διογ. Λ.97. || εἰδ. νεώτ. νοῦτ. ἡ κατ' ἀντίθετον διεύθυνον πλεοῖσι δύο πλοίων, ἀντίρροπος πλεύσις.

ἐναντιοδρομῶ-έω κ. νεώτ. τρέχω, προχωρῶ κατ' ἀντίθετον κατεύθυνσιν, πορεύομαι ἀντιθέτως πρὸς τινά : Θεοφρ. Ἀν.28 ἀντιπῖνα γίνονται τῷ βόρῃ, διὰ τὴν περικλίσιν, ὥστε καὶ ἐναντιοδρομεῖν τὰ πλοία, Στράβ.16,1,5 τέριππια ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοισι || νεώτ. νοῦτ. πῆξ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν πρὸς ἄλλο πλοῖον, πῆξ ἀντίρροπο, ὁ κόντρα ρηματ. ἡ ἐναντιοδρομία.

ἐναντιοδύναμος-ον μτγν., μιν, ὁ ἔχων ἀντίθετον δύναμιν ἢ ἠρημασίαν, ὁ ἀντιθέτου δυνάμεως, ἐνεργείας : Νικόμ.Γερ. Ἀρ.Βιβ.1,978) πᾶσαν μέρους ποσότητα ἐναντιοδύναμοι τὸ ἀνόματι. 2) ὁ ἀντισσώζομενος κατὰ πῖνος Εὐστ. Ἰλ.1008,3 ἐάντιβια δὲ ἐπὶ τὸ ἐναντιοδύναμο εἶ.

ἐναντιοζύγιος ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἀντίθετον ζυγεῖν, κατ' ἀντιμέτωπον ἀντιστοιχῆν : Θεολ. Ἀρ.Βιβ.11.

ἐναντιοθελής-ος-ες μιν, ὁ ἐναντίον τῆς θελήσεως πῖνος : Στουδ.Σεοδ.1540.

ἐναντιοθετός-ον μτγν. ἀστρολ. ὁ ἐν ἀντιπέτῳ θέσει, ἐν ἀντιθέσει - Κατ. Ἀστρολ.Κ.Βι4,148.

ἐναντιολογία [ἡ] κ. μιν, νεώτ. κ. ὄμ. ἀντίφρωνος : Πλάτ.Σοφ.236f καὶ τούτο φεγγάζομενον ἐναντιολογία μὴ συνέχεσθαι, Ἀριστολ.Γεν.Φθ8ρ.323b,17. Ἄνω.Κομν.15,489Α πρὸς ἐναντιολογίας ἐχώρει, - ἀφροε τις ἐναντιολογέει. 2) νεώτ. τὸ λέγειν τὰ ἐναντία, ἀντιλογία, ἀντίρροπος.

ἐναντιολογικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐναντιολογίαν, ἀντιρητικός, ἀντιλογικός : Γαλλ.Ψυχ.Παθ.13.

ἐναντιολόγος-ον νεώτ. ὁ ἀντιλέγων.

ἐναντιολογῶ-έω κ. μιν, κ. νεώτ. λέγω τὰ ἐναντία πρὸς ὅσα πρότερον εἶπον, ἀντιφρονῶ : Πλάτ.Σοφ.268b τὸν. ἀναγκάζονται τὸν προεδιλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτῷ, Στράβ.15,1,3. 2) νεώτ. λέγειν ἐναντία, ἀντιλέγων ρηματ.η. ἐναντιολογία, ἐναντιολόγος.

ἐναντιομορφία [ἡ] νεώτ. κ. ἐναντιομορφιμός [ὁ] ἡ ἰσοότης δύο ἐναντιομόρφων βλ.λ. ὁμοιωμάτων || εἰδ. ὄρυκτα, φανόμενον ἀποπῖνον εἰς πῖνος κρυστάλλους, καθ' ὃ δύο κρυστάλλοι συμπεριφέρονται πρὸς ἀλλήλους ὡς ἀντικείμενόν τι πρὸς τὸ ἐν τῷ κατάγερῳ εἰδωλόν του

ἐναντιομορφισμός [ὁ] νεώτ. ἐναντιομορφία.

ἐναντιομορφικός-ον νεώτ. ὁ κατ' ἀντίθετον διάταξιν ὁμοιόμορφος : ἡ δεξιὰ καὶ ἡ ἀριστερὰ χεῖρ εἶναι ἐναντιομορφοῖ ἐπίρρ. ἐναντιομορφικός. **ἐναντιο(ν)** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἰ. οὐδ. τὸ ἐπὶ θ. ἐναντιος] ἀπέναντι, ἀντικαθ., ἐνώπιον : Ἰλ.Α.534 σφοδρὸ πατὴρ ἐναντίον, Ὀδ.Ρ.544 τὸν ζῆτον ἐναντίον ὡς ἐκείσοον ἰ ἐνώπιόν μου, αὐτ.Ψ.107, Εὐρ.

Ἔκ.968 ἀλοχονομαί σε προσβλέπει ἐναντίον (κατά πρόσωπον) || κ. ἀπολ. : Δημ.51 βλέπειν ἐναντίον οὐτ' αἰδεν αὐτ' ἐθέλει || ὡς πρόθ. μετά γεν. ἐνάθιον, ἐπὶ παραοισί τινός : Σοφ.ΟΚ.1002 τοιαύτ' ἀνειδίξεις με τῶνδ' ἐναντίον, Ἀριστοφ. Ἔκκ.448 οὐ μαρτύρων ἐναντίον, Θουκ.6,25 ἐναντίον ἀπάντων ἤδη λέγειν, Ξεν.ΚΠ.5,3,16 οὐς δ' ἔλαθε, βασιλεύων ἐναντίον πολλῶν, Πλάτ.Ἐπιστ.319Α, Πολύβ.7,92 ἐναντίον Διός καὶ Ἥρας καὶ Ἀπόλλωνος, Πάπ. ἐδάνεισεν ἐναντίον τῶν ἀπογεγραμμένων μαρτύρων || 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐχθρ. σημ. κατά τινος, μετά γεν. : Ἰλ.Φ.574 ἤτε πάραλις ἐπὶ βαθείης ἐκ ἑλλοχοιο ἀνδρός θρηπτήρος ἐναντίον, Σολωμ.Ἐθν.Υμν.130 καὶ θαλάσσιον νηϊδῆς | ἐναντίο τους κεραυνῶ || ὁμ. μετά δοτ. : Ἰλ.Υ.252 ἀνάγκη νεκρῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, Εὐρ.Ορ.624 μὴ τῶδ' ἀρμένει φόνον ἐναντίον θεοῖ, Ἐπιγρ. || 3) κ. νεώτ. κ. ἀπ. μ. μετά τὸ ἀρρῶρον τοῦναντίον ἀντιθέτως, ἀντιγράφως : Ξεν.ΚΠ.8,4,9 τοῦναντίον τοῦτου ἀρχαίμην ἀν' οἰσι, Πλάτ.Μέν.89Β οὐκ οὐκ τοῦναντίον αὐ' || ἐξ ἄλλου : Μέν.460,5 ἡ πάλιν τοῦναντίον.

ἐναντιοπαθῶ-ἔω μτν. κ. νεώτ. ἔχω ἐναντίας, ἀντιθέτους ἰδιότητες : Νικόμ.Γερ.Ἀρμον.418 ἐναντιοπαθεῖν δὲ ἀναγκαίως τὰ ἐμπνευστὰ ὄργανα, Θεολ.Ἀριθμ.10 ἐναντιοπαθοῦντων πλὴ δ' ἀμφοῦν.

ἐναντιοπαθῶς ἔπιρρ. μτν. κ. νεώτ. δι' ἀντιθέτων ἰδιοτήτων : Νικόμ.Γερ.Ἀρμον.10.

ἐναντιοπαθῶς-οὐδὲς ἦσ. κ. παλιμπετής, ἀποδορμῆτος ἡ ἐναντιοπαθῆς.

ἐναντιοποιολογικός-ἦ-ὸν ὁ ποιῶν τινα λέγειν τάναντία, ὁ ποιῶν τινα ἀντιλέγειν : Πλάτ.Σοφ.268C τὸν δὴ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς | ἐνν. τῆς χηρῆς | εἰρωσικὸ μέρους τῆς δεξαστικῆς μιμητικόν.

ἐναντιοπαγῶ-ἔω μτν. πρῶτος τὰ ἐναντία, ἀντιπρότι, ἀντιπῶ : Διόδ.Σ.3,65.

ἐναντιοπα-ισα-ιον δημ. τ. τοῦ ἐναντίος, ἀντιθέτος : Ἰω.Μάνθ.Στηχολ.δ'64 εἶχε κόντρα τὰ νερά καὶ ἀνεμον ἐνάθιον || τὸ οὐδ. ἐνάθιο ὡς οὐα. τὸ ἀντιθέτον : Ἐρωτῶκ.Β.1204 οὐδένως δὲν ἀποκοπῆ τὸ ἐνάθιο νὰ μιλῆσθ || ἀντίθετος, δυσμενῆς, ἀντιπῶς : ἄλλα ἐνάθια μὴ ῥῆσιν || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. : παροιμ. τὸ ἐνάθιο νὰ βᾶν || τὸ οὐδ. ἐν πληθ. ἐνάθια ὡς ἔπιρρ. β.β.λ.

ἐναντιοπα-ισα-ιον κ. μων. κ. νεώτ. δημ. κ. ἐναντίος-α-ο ὁ ἀντίος, ὁ ἀντιπῶς, ἀπέναντι, ἀντιμετώπιος ὢν, εὐρισκόμενος, μετά δοτ. : Ἰλ.1190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἤστω, Σαπφ.2,2 ὄστις ἐναντίας τοῖς ζῆαντι || ἐνώπιον : Εὐρ.Ἰνν.947 τὸ σὸν πρόσωπον δεῖρ' ἐναντίον πατρί, Πλάτ.Συμμ.190Α κεφαλήν δ' ἐπ' ἀμφοτέρους τοῖς προώπιος ἐναντίας κειμένους μίαν | κατ' ἐνώπιον || 2) μετά ρ. κινήσεως σημαντικῶν, ὁ ἐκ τῶν ἐναντι ἐρχόμενος, ὁ ἐκ τῆς ἀντιθέτου διεσθύνσεως προερχόμενος : Ἰλ.2,251 ἐνάθιο ἡ ἡλιόφωρος ἐνάθιο ἤλυθε μήτηρ | ἤλθεν εἰς ἀπάντων αὐτῶ | Θουκ.1,93 δύο γὰρ ἀμαρταί ἐναντία ἀλλήλους τοῦς λίθους ἐπήγον || ὁμ. κ. νεώτ. μετά τοῦ εἶμι ἐξουσιοποιημένης μτν. ρ. κινήσεως σημαντικῶν : ΚἀΜατθ.14,24 ἦν γὰρ ἐναντία τὸ ἀνεμοσ | ἐνν. ἐρχόμενος, πνεῦμ' || 3) κ. νεώτ. κ. δημ. μετά προθ. (ἐξ, ἀπό, κατά) μετ' ἀρῶρου ἡ ἀνευ, τοῦ ἐπιθ. οὕτω συνθέτως λαμβάνονται ἐπιρρ. σημ. : ἐκ τοῦ ἐναντίου = ἐκ τοῦ ἀπέναντι, ἀπ' ἀντικρ., ἀπ' ἀπάντια, ἀπτιθ. ἐκ πλαιγίου : Ξεν.Εὐλ.4,5,15 οἱ τε ἐκ τοῦ ἐναντίου πάλιν ἰκόντιζον καὶ ἄλλοι ἐκ πλαιγίου || ὁμ. σημ. κ. ἐξ ἐναντίας, ἰων. ἐξἐναντίας νεώτ. ἐξ ἐναντίας : Ἦρ.7,225 ὁμ. σημ. ἀπ' ἐναντίας : Ἀσκληπιδ.3,12, Προκ.Μυστ.3, 11,12 || νεώτ. κ. δημ. ἀπ' ἐναντίας ἡ ἀπεναν-

τίας = τοῦναντίον, ἀντιθέτως || κατά τὰ ἐναντία = κατ' ἀντίθετον διεσθύνων, ἀπὸ τὸ ἀντιθέτον μέρος : Πλάτ.Τιμ.39Α διὰ τὸ εἶχε κατὰ τὰ ἐναντία ἀμα προίεναί || εἰδ. γεωμετρ. αἱ κατ' ἐναντίον τὸν παραλληλογράμῳ πλευραί = αἱ ἀπέναντι ἀλλήλων κείμεται : Ἀρχμ.Ἰσορρ.1,9 ὁμ. αἱ κατ' ἐναντίον τομαί = αἱ ἀπέναντι τομαί τῆς ὑπερβολῆς : Ἀπολλ.Περγ.3,23 || 4) ὁστροπ. ἐναντίας ὁ κατά διαμετρικὴν ἀποψὴν ἀντικρ., ἀπέναντι ὡς : Βέττ. Βάλ.70,16 || 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἐχθρῆσι σημ. ἀντιθέτος, ἐχθρῆκος διακείμενος, ἔχων ἐχθρῆκος διαθέσεις, δυσμενῆς, μετά γεν. : Ἰλ.Ε.497 οἱ δ' .. ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιοὶν | παρετίθεσθον ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν | Σοφ.Αἰ.1284 Ἐκτρος μόνος .. ἤλθ' ἐναντίας Ξεν.Ἀν.4,3,28 ἐναντίως ἐνθεν καὶ ἐνθεν σφῶν ἐμβαίνειν ὡς διαδουμένους || ὁμ. μετά δοτ. : Ἰλ.Ε.12 τῶ αἱ ἀποκριθεὶς ἐναντίως ὀρημθητήν, Ἡσίοδ.Θ.646 ἐναντίοι ἀλλήλοισι .. μαρναμέθ' || Εὐρ.Ἰκ.856 ἐπάσας πολεμίας ἐναντίας || τὸ ἀρρ. ἐναντίος ὡς οὐα. ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἐχθρῶς : Ἦρ.7,225 οἱ Ἑλληνες .. ἐτρέφαντο τὸν ἐναντίως τετρακτίς, Αἰσχ.Ἐπι.375 λέγοιμ' ἀν' εἰδὼς εὐτὰ τῶν ἐναντίων, Θουκ.6,4 τούς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾶν, Πλάτ.Πολ.471B οὕτω δὲιν πρὸς τοὺς ἐναντίους .. προσεφέρεσθαι, Αἰν.Τακτ.29,90 || γεν. κ. νεώτ., δημ. ἐναντίος ὁ ἀντιθέτος, ἀντίπαλος : Ξεν.Ἀν.3,2,10 οὕτω δ' ἐχόντων εἰκός τοῖς μὲν πολεμίας ἐναντίους εἶναι τοὺς θεούς, Παπαδ.Χριστ.Τεμ.17 τὸ ἐναντίον κόμμα δὲν εἶχε τύχη || φρ. ὁ δι' ἐναντίας ὁ ἀντιδικός : Πάπ. || 6) ἐπὶ πράξεων, ἰδιοτήτων κττ., ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτος, ἀντιστροφῶς : Αἰσχ.Ἀγ.1373 τάναντι | εἰπεῖν οὐκ ἐπαίχουνηθῆσσαι, Σοφ.Ἀντ.667 || μετά γεν. : Ἦρ.1,82 Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, Εὐρ.ἀν.853 δεῖξας γὰρ σπάρων τὴν ἐναντίον οὐδῶν, Θουκ.7,75 || μετά δοτ. : Αἰσχ.Ἀγ.1629 Ὅρπει δὲ γλώσσαν τὴν ἐναντίον χεῖρι, Ἀριστοφ.Ἀχ.4,93 ἀπασί μέλλεις εἰς λέγειν τὰ ἐναντία, Δημοκρ.234 τάναντία πρῆσσειν [τῶ γῆει] || ὁμ. κ. ὑπερθ. -ώτατος : Θουκ.3,42 δύο τὰ ἐναντιώτατα εὐδοκίαι || κ. συγκρ. -ώτερος : Πλάτ.Πολ.491D ἀγαθῶ γὰρ που κακὸν ἐναντιώτερον ἡ τῶ μὴ ἀγαθῶ || κ. ἐπομνησθῆς ἢ : Ἦρ.1,22 ἤκουε τοῦ κήρυκος .. τούς ἐναντίους λόγους, ἡ ὡς αὐτὸς κατεδόκει, Ἀριστοφ. Πλάτ.Νόμ.966B οὐκ τοῦναντίον ἀπαθεν ἡ τὸ προσδοκώμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν || συγκρηκίς μετ' ἐπιτάσεως : πᾶν τοῦναντίον, πάντα τάναντια ὄλωσ' ἀντιβέτα : Στράτ.57 ποῦλ' τοῦναντίον, Ἀπολ.39C τὸ δὲ ὅμνι πολὺ ἐναντίον ἀποδοῖσεται || ὁμ. τὸ οὐδ. ἐνάθιο ὡς οὐα. δυσμενῆς συμβᾶν, ἀνευκταῖον : Ἰω.Μάνθ.Ἰστ.Μορ.4,53 νὰ μὴ γὰς ἔρθη τὸ λοιπὸν κανένα ἐνάθιο || ἐν τῇ φιλοσ. τὰ ἐναντία τὰ ἀντιβέτα : Φερεκ.Σὺρ.3, Ἀριστοφ. Μεταφ.986,3 ὅτι τάναντια ἀρχαί τῶν δυνάων || ὁμ. νεώτ. ρητορ. αἱ ἀντιθέσεις ὡς σχῆμα λόγου || 7) ὁ παρουσιαστικὸν κακώματα, ὁ ἐμποδίζων : Σοφ.Φιλ.642 ἀλλὰ κἀκεῖνοισι ταῦτ' ἐναντία, Πάπ. ἐἰ μὴδὲν ἐναντίον ἐστίν, ἐπιτέλει ὡς καθήκει || 8) φιλοσ. τάναντία τὸ ἔχοντα ἀντιθέτους ἰδιότητας, οἱα τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν : Ἀριστοφ.Κατ.6α,18 || νεώτ. λογ. ἐναντία ἐννοιαί αἱ τοιαύτην σχέσιν πρὸς ἀλλήλας ἔχουσαι, ὥστε τιθεμένης τῆς μίας ἀρεταί ἡ ἕτερα, ἀλλ' ἀρεμῆς τῆς ἕτερας δὲν τιθεταί ἀνταρμῶς ἡ ἄλλη || ὁμ. φιλοσ. ἐναντία ἀποφῶστος ἡ προτάσεις καθολικαί κρῖσεις, ἐν τῇ μὴ τῶν ἐπιπέων καταστάσει τὸ ἐν τῇ ἄλλῃ ἀποφῶστος .. : Ἀριστοφ. Ἐρμ.176,4 αὐτ.ΑἰΡ.631-78 || 9) κ. ἐναντίον κ. πληθ. ἐναντία ὡς οὐα. β.β.λ.

ἐναντιοστάτῃ-ῶ μον. ἴσταιμι ἐναντίον πινός, ἀνδράσταιμι· Πλάτ. Ὀιδι. Μεταμορφ. II, 484.

ἐναντιόστας (ἢ) κ. νεώτ. τὸ εἶναι τὴν ἐναντίον, τὸ ἀντιθέσθαι, ἀντιπρῆκειν, ἢ ἀντιθεῖς, ἢ διαφορά· Πλάτ. Φαίδ. 105A αὐτὸ τὸ ἐπιφέρειν τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα μᾶλλον ἐξέσθαι· 2) ἐν τῇ φιλοσ. ἢ ἰδιότητος τῶν ἀντικειμένων ὄρων ἢ προτάσεων, ἢ ἀντιθέτων ἰδιότητος· Ἀριστ. Ἐπιμ. 21α, 29 ἐν δασίαι κατηγορίαις μῆτε ἐναντιότης ἔνεσσι, αὐτ. ΗΝικ. 1108b, 27· 3) νεώτ. ἢ ἀντίθετος περίστασις, δυσκολία, πρόσκαμμα· παρ' ὅλους τὰς ἐναντιότητες τὸ ἐπέτυχε.

ἐναντιοτροπῇ (ἢ) μτγ. ἢ ἀντίθετος τροπῇ, ἐνέργεια, ἐναντιότης, ἀντιθεῖς· Διογ. Λ. 9, 7 διὰ τὴν ἐναντιοτροπῆς ἠρμόσθαι τὰ ὄντα.

ἐναντιοτροπία (ἢ) μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἀντιθεῖς τοῦ ἠθους, τοῦ χαρακτιόφ. τῆς διαπλάσεως· Ἀριστ. εἰδ. K, 2, 13· 2) νεώτ. ἢ ἰδιότης τῶν μορφῶν διαφόρου σώματος τὰ ὕψισταν ἀμοιβαίαν μετατροπὴν, μεταβαλλομένης τῆς θερμοκρασίας.

ἐναντιόδομαι-δομαι κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἐναντιώνομαι, ἰον. μτγ. ἐναντιώνομαι, μέσ. μέλλ. ἐναντιώσομαι, παθ. μέλλ. ἐναντιώσομαι, δημ. ἀόρ. ἐναντιώθηκα, παρακ. ἐναντιώμαι κ. ἐντινῶμαι Ἰ' Ἀριστ. Ὀρν. 385f εἶμαι ἐναντίος, ἀντιπῆμαι, ἀντιπῆσομαι· Ἡρ. 7, 49 ὡς οὐδένος ἐναντιωμένου, Ἀνδοκ. 1, 67, Ἀριστ. Ὀρν. 385 ἄλλα μὲν οὐδ' ἄλλο σοί μὴ πράγμ' ἐντινῶμεθα, Τέτις. Ἐξήγ. II, 22 ἢ ἐναντιόμενοι ἑαυτοῖς μεγάλην τὴν ἐναντίωσιν· || ὁμ. κ. ἐμπροθέτως (περὶ νηοῖς) Λυσ. 13, 17 καὶ ἐναντιώσομαι περὶ τῆς ἐλευθερίας ὁμ. ὑπέρ τινος· αὐτ. 20, 8 ὡστ' εἰ τις καὶ ἐθούλειτο ἐναντιόσθαι ὑπὲρ ὁμῶν· || ὁμ. μετὰ δοτ. προσώπ. κ. γεν. πράγμ.· Θουκ. II, 136 καὶ ὅμα αὐτὸς μὲν ἐκεῖναι χρῆσις τινός καὶ οὐκ ἐξ τοῦ σώμα σώζεσθαι ἐναντιώθηται, Ξεν. Αν. 7, 6, 5 ἄρ' οὐν, ἔφρασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς; ὁμ. μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ αἰγ. ἐμπροθ.· Διονύκ. 42, 22 ἠναντιοῦντο πρὸς πάντα τῷ συνάρχοντι·

κ. ὁμ.· μοθ' ἐναντιώνεταισι καὶ ἀβύτων προπαδέσσει κ. μετ' ἀσπαρφ.· Αἰσχ. Προμ. 786 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν, Δημ. 2, 15· 2) εἰδ. ἔχω ἀντίθετον γνώμη, ἀντιπῆμαι εἰς τοὺς λόγους τινός, ἀντιλέγω· Εὐρ. Ἀκκ. 152 πῶς δ' οὐκ ἄριστῃ; τὴς δ' ἐναντιώσεται; || κ. μετ' ἀσπαρφ.· Πλάτ. Ἀπολ. 31D τοῦτ' ἐστὶν ὁ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικά πράττειν· || ὁμ. μετ' ἀντιλέσεως· Πλάτ. Συμπ. 197A καὶ μὲν δὴ τὴν γε τῶν ζῶων ποίησιν πάντων τὴς ἐναντιώσεται μὴ οὐχί ἔρωτος εἶναι σοφίαν· || εἰδ. ἔχω διαφόρους ἀντιλήψεις ἐπὶ τινος πράγματος, ζητήματος, ἰδέας· Θουκ. 2, 40 τὴς ἀρετῆν ἐντινῶμεθα τοῖς πολλοῖς, 3) ἐπὶ ἀνέμου, περιστάσεως κτλ., εἶμαι δυσμενής, στρέφωμαι ἐναντίον πινός· Σοφ. Φιλ. 643, Θουκ. 8, 23 ὡς δὲ αὐτῶ τ' ἐν τῇ Λαδῶν πάντα ἠναντιοῦτο.

ἐναντιοφάνεια (ἢ) μον. κ. νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἐναντιοφανοῦς βλλ., ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντιθεῖς· Φώτ. Νομοκ. 909, 33.

ἐναντιοφανής-οδής-εἰς ὁχλ. κ. νεώτ. ὁ ὡς ἀντιθετος φαινόμενος, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐναντίας, ἀντιθέτος· Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 424.

ἐναντιόφημος-ον ὁχλ. ὁ ἀντιπράσκων ἐν τῷ λόγῳ, ὁ ἀντιφατικὸς ὁμιλῶν· Σχολ. Πινδ. N 188.

ἐναντιοφορῶ-ῶ μτγ. ἔχω ἀντίθετον φερόν, κίνησιν, ἀντιθέτως φερόμαι πρὸς τινα, μετὰ δοτ.· Ὀρφ. η. Εὐδ. Εὐαγ. Προν. 6, 286B.

ἐναντιοφροῦν-ῶ μον. τὰ ἐναντία φρονῶ, ἔχω ἀντίθετον γνώμη· Βαλα. ἐν Σύντ. Κον. 2, 473.

ἐναντιοφρών-ονος-ον μτγ. κ. μον. δὲ τὰ ἐναντία φρονῶν, ὁ ἐναντιόμενος εἰς τὴν ἢ εἰς τινα, ἐναντιογνώμων· Κατ. Ἀστρ. K, 8, 194, Μγ. Ἀτταλ. ἐν Σάδ. 143 καὶ τῆς ἐξῆς διαταγῆς ἐναντιοφρών.

ἐναντιοφρονία (ἢ) μον. κ. νεώτ. ἢ ἀντιφατικὸς ὁμιλῶν, ἀντιφρασις· Εὐστ. Πον. 90, 21.

ἐναντιοφρώνος-ον Ἡσ. ἐναντιφρώνος ἐναντιοφρώνος, **ἐναντιοφρώνος** φωτογράφος (ἢ) νεώτ. ἢ καθ' ἡν ὁ φωτογράφος πίπτει ἐπ' εὐθείας ἢ πλαγίως ἐμπροσθεν τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς.

ἐναντιόφρα ἀπένοιν, ἀντίφρα· Ἐλλην. Ἐπιγρ. 981, 6.

ἐναντιό-ῶ ἀφρ. ἐνεργ. τ. τοῦ ἐναντιοφραίου βλλ.

ἐναντιώμα-τος (ἢ) τὸ ἐναντιοφροῦν, κάδμου, ἐμπόδιον· Θουκ. 4, 69 γυνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ δὴ ἐναντιώμα τὴν ἐγένετο, Δημ. 328 ἢ παρὰ τῆς τύχης τὸ συμβέβηκεν ἐναντιώμα·

|| ὁμ. ἐναντιώμα πρὸς τι· Πλάτ. Ηθ. 96D τοῦτο πάντων μέγιστον ἐστὶν ἐναντιώμα πρὸς τὴν πολυφιλίαν· 2) τὸ ἀσυμβιβαστον, ἀδυναμία συμβιβασμοῦ· Πλάτ. Πολ. 521B εἰ δ' αἶ τι αὐτῷ ὅμα ὄραται ἐναντιώμα, ὡστε μῆδεν μᾶλλον ἐν ἢ καὶ τοῦναντίον φαίνεται· || εἰδ. κτ. πληθ.

ἐναντιώματα ἀντίθετοι, συγκρούμεναι τάσεις· αὐτ. 603D ὅτι μῆριον τοιούτων ἐναντιωμάτων, ἢ ψυχὴ γέμει ἡμῶν· || ὁμ. πληθ. ἀσυμφωνία, διαφορὰ· Ἀριστ. ΖΜ 695a, 18 ἐπὶ τῷ.

ἐναντιωματικός-ή-ῶν μτγ. σχολ. νεώτ. κ. ὁμ. ἀναφορικός πρὸς συνδέσμου, ὁ δηλωτικός ἀντιθέσεως, ὁ ἐνέκων ἐναντιώσεων· Ἀπολλ. Δύσκ. Σινδ. 251, 3 Σχολ. Ἀπολλ. P 224 ὁ καὶ ἐναντιωματικός ἐντι τοῦ καίπερ· || ὁμ. νεώτ. κ. ὁμ. ἐναντιωματικοὶ συνδέσμοι οἱ καθ' ὑπόθεσιν συνδέοντες ἐναντίας προτάσεις, ὁ ἀντιθετικὸς ἐναντιωματικὴ μετοχὴ ἢ ἐμφανισμα ἐναντιώμα βλλ. μετὰ ἡγουμένου καὶ ἐπομένου.

ἐναντιωματικός ἐπίφρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐναντιωματικόν βλλ.· Εὐστ. Πον. 809, 26.

ἐναντιώωμος-ον μτγ. ἀναφορικός πρὸς τὴν μετὰ ὀρίτων καὶ περὶ τῶν ἀριθμῶν σχέση, ὁ ἔχων ἐναντίον ὄνομα· Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 1, 1.

ἐναντιωμῶ-ῶ μτγ. εἰδ. ὀρίμ. εἶμαι ἐναντιώωμος βλλ.· Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 1, 10 ἐν τῷ κῶ οὐκ ἐναντιωμῶμαι μὲν μέρη δύναμεισ κ. παθ.· Θεολ. Ἀριθμ. 41 πρῶτιστ ἐναντιωωμῶμεθα καὶ ἀβντυνωρούμεθα ἔχουσα (ἢ ἐπιτός) τὰ μέρη.

ἐναντίως ἐπίφρ. κατὰ τρόπον ἐναντίον βλλ., ἀντιθέτως, κατὰ τὰς τῶν ἀντίθετον, κατὰ τρόπον ἀντιπῆμενον, διαφόρος οὐχὶ συμφωνῶς, μετὰ δοτ.· Αἰσχ. Εὐμ. 642 τοῦτοσι οὐκ ἐναντίως λέγεις, Πλάτ. Πολ. 361C ἐναντίως διακαίμενος τῷ προτέρῳ· || ἐναντίως ἔχω τινί εἶμαι ἀπολύτως ἀντιθέτος, δὲν συμφωνῶ πρὸς τὴν ἢ πρὸς τινα, ἀντιθέτως διάκειμαι· Πλάτ. Εὐθ. 278A ταῦτο ὄνομα ἐπ' ἀνθρώποις ἐναντίως ἔχουσι κείμενον, ἐπὶ τῷ τῷ εἰδικῷ καὶ ἐπὶ τῷ μὴ, Πολύδ. 3, 109, 3· || ὁμ. διαζευκτικῶς· Πλάτ. Θεαι. 175D τοῖς δ' ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδεις τραπεσίην ἀπασιν· || κ. ἀπολ.· Δημ. 450 κίρκως καὶ ἐναντίως ἀκούει, ἰον. Ἀλ. Σινδ. 34, 5B· || κ. εἰδ. ἐν τῇ Ἀριστ. Λογ. 1057b ἢ ἄλλα μὴν τὰ γ' ἐναντίως διαφέροντα μᾶλλον ἐναντία.

ἐναντίως-εως (ἢ) κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια ἢ ἡ τάσις τοῦ ἐναντιοσθαι βλλ., τὸ ἀντιθέσθαι, μὴ συμφωνεῖν, ἀντιθεῖς, διαφορά, ἀντιφραξίς λόγῳ ἢ ἔργῳ ἐκδηλουμένη· Θουκ. 8, 50, Πλάτ. Πολ. 454A δι-ὡκεισ τὸν λεχθέντος τὴν ἐναντιώσιν, Πάπ. δίχα οἴας δασίε ἐναντιώσεως καὶ ἀντιπῆρασι· 2) ἀσυμφωνία, ἀντιθεῖς γνώμων, φρονημάτων· Πλάτ. Πολ. 507C καὶ ἄλλα μῆρια σημετα παλακῆς ἐναντιώσεως τοῦτων· || κ. κτ. πληθ. ἀντιφραξίς· Ίσοκρ. 12, 203 μὴδ' ἀσχετόντα λόγον εἰρηκῶς ἀσέδη καὶ φεῦδῃ καὶ πολλὰν ἐναντιώσεων μετόων· || εἰδ. ἐναντία, ἀντιθετος διαγωγῆς· Ἀριστ. ΗΝικ. 1126b, 34· || ὁμ. ἀντιθετος ὑπόστασις, ἐνέκωμος, ἐκθλαστικός· || κ. εἰδ. ἐν τῇ φιλοσ. μὴ τῶν ὄσων ἀντιθέτων ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὸν Πυθαγορείω, δεχομένη τὴν ἐξ ἐναντίον πρὸς ἄλλ.

στοιχείων σύστασιν τοῦ κόσμου : αὐτ.Μεταφ. 98β,1 ο δὲ Πυθαγόρειοι καὶ πόσαι καὶ τίνες αἱ ἐναντιώσεις ἀπεφάρηται 3) νεώτ. μου. ἀντι-πίστεως δικαιοσύνη τὸ δικαίωμα ἀτόμου πῶς καὶ προκαλῆ τὴν μορτασίωσιν τῆς πραγματοποιοῦσας ἐνόμου πῶς ἀποτελέσματος 4) νεώτ. Ιστρ. 1,574 ἐναντίωσιν ἡ δὲ ἐναντιώσεις θεραπεία θε-ραπευτικὴ μέθοδος συσταμένη εἰς τὴν διὰ προ-κλήσεως νόσου πῶς τὴν ἐτέρας νόσου.
έναντιτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐναντιούμενος, ἀντί-θετος, ἀντιθέμενος εἰς τι : Στob. Έκλ.2,210 ἐναν-τιωτικὸν ὄντα τὰ κατὰ νόμον διεξαγωγῆ.
έναντιτικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἐναν-τιωτικὸν βλλ. : Θεσσαλ.η.Γαλ.11|,288.
έναντιῶ-έω μτγν. ἀντιῶ ἔν τινι, μτφ. : Φθ.Μηχ. 1,574 ὄσπερος δὲ ἀκού, φωνάτις ἀπάσαις ἐναν-τιουμένη ἰδ. γρ. ἐπ-1.
ἐναξονίζω μτγν. εἰς δόξαν τίθημι : Πλούτ.Ήθ. 896Α τὴν γλῶσ. τροχὸν δίκην ἐναξονιζέμενα.
ἐνασάλῃς-οῦς-ές μτγν. ποι. ἀσάλλῃς βλλ. : Νικ. Οἰκρ.573 ἰσμφ.1.
ἐναπαυροῦμαι-έομαι μον. αἰωροῦμαι, εἶμαι μετὰ φέρον, κρέμασι : Κομην.355D αἰο γὰρ μόνα κατὰ μέσον εὔλα ἐναπαυρήντα.
ἐνάπαλος-ον μτγν. ὁ ἐνέγχε ἀπαλόγητα, ὁ ἀπα-λόξ, τρυφερός πῶς : Διοσκ.1,64 συλλέγεται δὲ τις καὶ λευκὴ .. ἐνάπαλος οὐσα γὰρ βδέλλια.
ἐναπάρχομαι ἀρχομαι τινος, ἀρχίζω κάτι, μετ' ἀρσφ. : Αἰσων.219B ἐναπάρχεσθαι πολεμεῖν.
ἐναπασχολῶ-έω μον. ἀπασχολῶ τι διὰ τινος, ἔν τινι ἔιστ.Πων.169,59.
ἐναπειλῶ-έω μτγν. ἀπειλῶ, φοβερίζω : Διον.Άλ. Ρωμ.554 ὄφετις ὀνειρῶν. τιμωρίας ἐναπειλοῦσαι.
ἐναπερικαλῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀπερκαλός, δὲν ἔχω κακοσθησίαν ἐν τινι, μετὰ ὄστ. : Σέξτ. Έπιμ.Μοθ.2,245.
ἐναπειναιτιζέω σχολ. διατρέφω πο ἐπὶ ἐναντίον.
ἐναπεργάζομαι ἀπεργάζομαι, ἐπιφέρω τι εἰς τι ἢ εἰς τινος, ἔμποιῶ : Πλάτ.Πολιτ.273C ταῦτα .. τοῖς ζῶσις ἐναπεργάζεσθαι, Ἰσοκρ.7,38.
ἐναπερίδω μτγν. στήριζω, εἰρίδιω τι ἐπὶ τι-νος : Πλάτῖν.5,55.5 ॥ κ. ποθ. εὐρίσχω, εὐρεῖσχω, στήριγμα, στήριζομαι, ἐπανομιθῶ, μτφ. : Κλήμ.Άλ. Στρωμ.2,487 ἐκάστη δὲ ἀπέτη συνεχῶς ἐναπε-ριζομένη τῇ φυγῇ, τὴν φαντασίαν ἐν αὐτῇ τυ-ποῦσται 2) τὸ μέσ. ἐναπερίδομαι στερεῶ, ἐπι-νήνυμι : Γαλ.8,196 ὅταν ὁ σκωρπίος ἐναπερίση-ται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον ॥ μτφ. ἐκχέω, ρί-πτω : Πολυδ.23,13,2 ἐναπερίσσεια τὴν ὄργην εἰς τοὺς ταλαίφωρος Μαρωνίτας 3) ὄμ. μέσ. προσήλω, τὴν προσοχὴν μου ἐπὶ τινος : Πλάτῖν. 4,317 ἐ-τῆ τὰν νεῶν φροντιῶ 4) παλαιῶ πρός τι, ἀνιτάσσομαι : Πλούτ.Ήθ.126B.
ἐναπερίσεις-εως (ή) μτγν. ἡ προσήλωσις τῆς προσοχῆς πρὸς ἐναπερίσει 3) : Πλάτῖν.4,41.
ἐναπερίσεια-τος (ή) μτγν. τὸ ἐναπεριδῶ-μενον, τὸ ἐντυπωμιζόμενον : Κλήμ.Άλ. Στρωμ.2,487 ἐναπερίσεια τῆς φυγῆς εἶναι τὰ πᾶθη πάντα.
ἐναπερύσσω μτγν. κ. μον. ἐξερεύω, ἐμῶ ἐνός τινος ἐπὶ τινος ॥ μτφ. ἐπὶ ἀσκληρῶς πρόδεξις : Φιλ.2,393 ॥ ἐναπερύσσομαι ὄμ. ὄμ. μτφ. χρ. ἐξερεύομαι, ἐκδρόμῶς τινά, τὸν Ερῶν κἀνοῦν : Εἰστ.Παν.2ε3,30 Ρωμαίων τινά στείλας, ὄν ὄ .. Ἰστρως φαῖλιν ἀπόρριον ἐναπερύσσομαι.
ἐναπεσφραγισμένος ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτκ. ποθ. παροκ. τὸ ἀνοσοφραγέω, ἐντετυπωμένος, μετ' ἀσφῆσιον, εὐκρινός : Σέξτ. Έπιμ.Μοθ.11,183 ἐνα-πομμεγαμίνος καὶ ἐναπεσφραγισμένος.
ἐναπίκῃ μον. ἀντὶ ἐναπίκῃ, γ' ἐν. ἀρρ. α' τοῦ ἐναπίρμι βλλ.
ἐναπίητε μον. ἀντὶ ἐναπίητε γ' ἐν. παρ.ατ. τοῦ ἐνασφῶτος βλλ.

ἐναπηχοῦμαι-έομαι παθ. μτγν. ἀντιῶ ὄσθενῶς : Πλωτῖν.4,4,22 τὸ ὄλον ἐναπηχῆσθαι τοῖς σώμασι.
ἐναπίημι μον. ἀντὶ ἐναπίημι : Ήρ.1,214 ἐναπίη-κε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἄσπον.
ἐναπιλληθῆμι μτγν. Ἦσ. ε διακρατηθέντας .
ἐναπλήθ-έω μτγν. ἐκτείνω, ἀπλώνω πινά που : Πολυδ.Λαου.147B.
ἐνάπλωσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διάλυσις πινος εἰς τὰ ἐξ ὄν σφίκεται μέρη : Σιμпли.Έπικτ. 43D κατὰ τὴν εἰς τὰ ὄλα στοιχεῖα ἐνάπλωσις ॥ νεώτ. κ. ἀνάπτεις, ἀπλωμα, ὄδ. κ. ἀπλοισίσις.
ἐναποδέπτη βῆμα, βουτῶ τὸ ἐνός τινος : Ἰνν. Κεφ.Τρωμ.21 καὶ ὄδατι ψυχρῶ ἐναποδέπτην, Γολ.6,236 ἐναποδέπτοντες τὰ ἔρω γάρμ καὶ ὄξει.
ἐναποθέσις-εως (ή) μτγν. ἡ ἀπόθεσις εἰς τὴν ἔρῶν, προσδρόμια : Πολυδ.10,76.
ἐναποθέλω πάσ. παρατηρῶ που καὶ βλένω.
ἐναποθλύξω μτγν. βλύω, ἔχυνω, κ. μτφ. ἐξεμῶ-που, ξερω, μετὰ ὄστ. τοπ. : Κλήμ.Άλ.Προτρ.57.
ἐναποθράχω κ. μον. βρέχω, μουσκεῖω τι ἐν τινι ἢ διὰ τινος : Ἰνν.Άρμ.4 οἶνω ἀσθηρῶ κηκτιάς ἐναποθρέξι, Γεωμ.12,19,2 κ. παθ. : Σχολ.Νικ. Άλεξ.249 Βοθηθὲ δὲ γόλα .. ποθεν ἐναποθερε-γμένων εἰς αὐτὸ δρυός φύλλων.
ἐναπογενῶ-ώω μτγν. κἀνοῦν τέκνον, τεκνο-ποιῶ, γίνομαι πατήρ : Πλούτ.Ήθ.76D οἱ δὲ παῖ-δων δέσμενοι μάλλον ἢ γυναικῶν .. διὰ ταχούς οἱς ἔτυχε σώμασιν ἐναπογενῆσαστες.
ἐναπογεύομαι μον. γεύομαι τινος, μτφ. : Θεο-φῆλ.Βουλή.3,684D τὸν Βάρβορον τῆς αὐτοῦ ψυ-χῆς ἐναπογεύμενος.
ἐναπόγραφος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἐν καταλόγῳ ἐγγεγραμμένος, ἀπογεγραμμένος : Άθανάσ.2,646C ὁ κύριος, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐναπόγραφον ἔχων 2) εἰδ. ἐν θυζαντιῶ τὸ οὐδ. πληθ. ἐναπό-γραφοί ὡς οὐσα, τῶξις πολιτῶν ὑπαρχομένων εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τῶν κυρίων τῶν, δουλο-πάρχοι : Ἰουστῖν.Νεαρ.54 ἐναπόγραφοὶ δὲ ἀλ-λοτρῶν γεμῆτι ἐλευθέρων οὐκ ἔξοστιν.
ἐναπόγραψω μτγν. κ. μον. ἀπογράφω, κατα-γράφω τί που, μέσ. : Πλούτ.Ήθ.900B εἰς τοῦτο μῶν ἐκάστη τῶν ἐνοιῶν, ἐναπογράφεται, τῆξέτ. Έξήγ.Ήλ.64,23 Ἀμρικριτῶν φασιν. τὰ αὐτοῦ ποίηματα βιβλίους ἐναπογράφεσθαι κ. ποθ. : Κλήμ.Άλ.Παιδ.3,307 νόμοι .. ἐν καρδίαις ἐναπο-γεγραμμένοι.
ἐναποδεικνύω δεκνύω, ἐπιδεικνύω τι, ἐκδηλῶ ὄφρημενον διάδοσιν ἐναντί τινος : Πολυδ.1,82,9 τού-τοις μὲν τὴν μεγίστην οἰκείότητα .. ἐναπεδείξαν-τος, αὐτ.10,34 ॥ παθ. ἀναδεικνύομαι μετὰ τοῦ τινος, ἀκρίνομαι : Ήρ.9,58 οὐδέμεις α .. ἰοντες ἐν οὐδαμοσὶ τόποις Ἕλλησι ἐναπεδεικνύοσται.
ἐναποδείκτος-ον μτγν. ὁ δὲ ἀποδείξειας γνό-μενος ἔμφορος ἀποδείξειμένος, σαφῆς ἐναρήξ : Άθανάσ.1,2,92,28 τὰς ἐναποδείκτους τοῦ δασεῶ-του φωνάς ἐπίρρ. -εἰκτις Πλάτ.
ἐναποδέξομαι μτγν. στήριζομαι, ἔχω ἀνέγκην τι-νός : Κ Πιορμ.Έκθ.263Α οἱ .. κατὰ γάρμ ἰσποδυ-νοὶ λόγοι ἰ τῆς ἀληθείας πολλὰκις ἐναποδέονται.
ἐναποδέσσω-έω μον. δέσω, προσδέω τι εἰς τι, παθ. : Άνι.Κομν.216,4 διὰ τινων καλωδίων ἐναπο-δεσμομιμένων ταῖς ἀπάξις.
ἐναποδέχομαι μον. ἀποδέχομαι, παραδέχομαι ἢ ἰω.Χρῶσα.π.Θσα.Στεφ.ἐν.λ.
ἐναποδέω δένω, προσδέω τι εἰς τι : Ἰνν.Μογλ.2 ἐ-δχην λόφω κ. παθ. : Πλάτ.Έπιμ.400Α.
ἐναποδίδωμι μον. ἀποδίδωμι, ἐκδίδωμι, ἀπο-δίδωμι τι ἐκ τινος : Μησῖν.9,13 Θεοτοκί, τὸν σκα-τασῶν .. πάρω ἀν' ἐμοῖ ἀναποδίδωσκουσι.
ἐναποδύομαι μτγν. κ. μον. μετὰ παροκ. ἐντρυ-ῖν, ἐν τινι τόπῳ ἐκδύομαι, ἀποδύομαι, μετὰ ὄστ. τοπ. : Ἰμέρ.Λόγ.17,2 ταῖς παλαιστραῖς ἐναποδύεσθαι

|| κ. γινφ. ἐναποδομαί πράξι τὴν ἐπιμαζίζουσι δι' ἀγῶνα, πρὸς ἐπιτέλειον διασχεράσις ἔργου· παρλ. ἀποδομαί· Μηναι.3,2 Ὁδ.8 ἐναπεδίσω ἀνδρικόως πρὸς τοὺς ἀγῶνας.

ἐναποζέννυμι μτυν. ἀποζέω, βρώξω ἐντός τιος· Γαλ.13,118 ἀφίπθιον ἐναποζέας ἔλασω.

ἐναποθέμα-ατος (τῷ) νεώτ. τὸ ἐναποθεμένον, κ. εἶδ. ἢ ὑπὸ τῶν πλημμεροῦντων ποταμῶν ἀποθεμεν εἰς τὸ παράρθια ἰλίς.

ἐναποθεσις-εως (ἡ) μτυν. κ. νεώτ. ἀπόθεσις ἐν τῇ τόπῳ, κατάθεσις· Σεξτ.Επιμ.Πυρρ.3,188 ἐναποθεσις γίνεται καταλίψου· 2) νεώτ. εἶδ. κ. κατὰ πληθ. αἰ γεωδῆς ὕλα αἰ ἐπικαθήμενα ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας ἀτομολέθιας.

ἐναποθετος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἐναποθεμένος ἢ ἐναποθετής, ὁ ἔξ ἐναποθετίας βλ.λ.· Μοσχόν. Π.Σχεδῶν.58, ἐν-ἰλιός· || νεώτ. ὁ ἀποθηκευμένος.

ἐναποθεῖω νεώτ. ἀποθεῖω, καταθέτω ἐν τῇ τόπῳ, ἐναποτίθημι βλ.λ.· αἰ μέλισσα ἐναποθεῖται τὸ μέλι τῶν εἰς τὴν κηρήρα· || ἀποταμίω· ἐναποθεῖται πρόφραμα διὰ τὸν χειμῶνα.

ἐναποθηκευσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ ἐν τῇ τόπῳ ἀποθηκευσις, ἀποθηκευσις πραγμάτων, ἢ ἀποταμίωσις· ἐναποθηκευσις τροφίμων-ἐσθιαίς.

ἐναποθηκευτής (ὁ) νεώτ. ὁ ποιῶν ἢ ὁ ἐντεταλμένος τὴν ἐναποθηκεῖαν βλ.λ.

ἐναποθηκῆω νεώτ. ἀποθηκῆω, διαφυλάσσω τὴν ἐν ἀποθήκῃ· ἐναποθηκῆαι ἐμπορεύματα-τρόφια· || γιν. διαφυλάττω.

ἐναποθησαυρίζω μτυν. ἀποθησαυρίζω ἐν τῇ τόπῳ, ἀποταμίω· Ἰαμβ.Πυθ.29,162 κ. παθ.· Φιλ. Μηχ.1,278 ὅσα δ' ὀρέσασθε ἐναποθησαυρίζεται.

ἐναποθλίβω μτυν. κ. μον. διὰ τὴν εἰς ἐντός τιος θλίβω, συμπιεῖ· Γαλ.12,58, Εὐμ.8,4,117 τὸν βότρυον . . τὰς ὀδοῦσας ἕως ποσιν ἐναπέθλιβε· κ. παθ.· Κατ. Αστρ.Κ.8,148.

ἐναποθῆσκω κ. μον. ἀποθῆσκω ἐν τῇ τόπῳ· Ἦρ.9,65 οὐδὲ εἰς ἐφάν τῶν Περσῶν οὐτε ἐσθλῶν ἐς τὸ τέμνος οὐτε ἐναποθῆσκῶν, Θουκ.3,104 μῆτε ἐναποθῆσκων ἐν τῇ νήσῳ, Δίων Κ 51,10 ἐν τοῖς τῆς Κλέατρος κόλποις ἐναπέθανεν· || ἀποθῆσκω μεταβῶ τινας· Φρόν.Κωμ.69 ἔ· ἐν λῆροις· || ἀποθῆσκω κατὰ τὴν ἀφορέαν, ἢ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου τιος· Πολύβ.18,14,19 ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις· ἀποθῆσκω ἐν τῇ καταστάσει εὐρισκόμενος· αὐτ.15,35,5 Ἀγαθοκλῆς δ' οὐ μόνον καὶ τῶν τῆς Διόδωρος ἐπιερασεν, ἀλλὰ καὶ τέλος ἐναπέθανε τὰς ἀπεροχὰς ταύτας· || ἀποθῆσκω ἐκ τιος αἰτίας· Θεόφρ.Φι.4,12 ταῦτο δὲ εἰ τις φάγοι, ἐναποθῆσκω· || συνίθ. μετὰ ἄλλοι, τοῦ αἰτίου· Ἀθην.3,596β ἐναπέθανε τὰς βασάνους.

ἐναποθραύω μτυν. θραύω, καταθραύω τὴν ἐντός τιος· ἀπαζέω· Πλούτ.Κράσ.25 καλῶδουμῆσιν περὶ τοῖς ὀδοῦσι ἐναποθραύει τοῖς τραύμασι.

ἐναποθρήνηω μον. ἐν τῇ τόπῳ κείρωμεν θρήνη ἐπὶ τῇ καταστάσει ἢ γενομένη· Μηναι.1,15 Σινωξὲ τῆν γενομένην παραχρῆν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις συνηψὶ χρόνῳ ἐναπεθρήνησεν.

ἐναποθοδοῦμαι μτυν. ἐγκέλω τῶν εἰς οἰκοδόμημα ὄνειν ἐξῆδον· Πολύβ.8,51 καὶ τὸν προδότην ἐναποθοδοῦσαντας διεπέθεισαν.

ἐναποκάμνω μτυν. ἀποκάμνω ἐν τῇ, καταπονοῦμαι, καταβάλλωμαι, κομράζουμαι· Ἰδο.Π.3,6,1 ταῦτο δὲ (τῷ πληθῶν) ἐν τῷ ἀσθενέστερον Γαλιλαίαν καὶ ταῖς φυχὰς ἐναποκάμνω.

ἐναποκείμαι μτυν., μον. κ. νεώτ. ἐν τῇ τόπῳ ἀποκείμαι· Πλούτ.Αλιμ.14 οὐδῶτα· πηγὰς ἐναποκείθαι τοῖς ὄδοις· || εἶδ. ἀποθηκεύομαι, ἀποταμίωμαι, σοδιάζουμαι· Μηναι.1,25 Σινωξὲ τῇ πέραν τῆς χρεῖας ἐν τοῖς αὐτῶν κελήσις ἐναποκείγαι· 2) νεώτ. συνίθ. ἐν ἀπρόσδοκῳ χρ.

ἐναποκείται εὐρίσκαται εἰς τὴν διέθεσιν, τὴν ἔξουσίαν τινός, ἐξαρτάται ἐκ τιος· εἰς τὸν ὑποπυγὸν ἐναποκείται νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα.

ἐναποκινδυνεύω μτυν. ἀντιμετωπίζω κίνδυνον ἐν τῇ ἢ μετὰ τιος, ριφικινδυνεύω· Δίων Κ 49,2 ἐναποκινδυνεύομαι παντὶ τῷ στόλῳ τογλιμῶν.

ἐναποκλιχραμί πάμ. μῆσ. συνύπτω ὄνειον.

ἐναπόκλειστος-ον μτυν. κ. μον. ὁ ἀποκλεισθείς ἐν τῇ τόπῳ, ἐγκεκλεισμένος, ἀποκλεισμένος· Κατ. Αστρ.Κ.8,264, Μηναι.1,23 Σινωξὲ τοὺς μετὰ τοῦ ἁγίου Κλημεντος, ἐναποκλειστούς ἐν Ῥώμῳ.

ἐναποκλείω μτυν. ἀποκλείω, ἐγκλείω ποῦ τινα· Ὀλυμπ.Μετ.315,20· κ. παθ.· Ἀλλῆ. Ἀφρ.Π.1,53.

ἐναποκλίω μτυν. ἐπὶ τιος κλίνω, ἀποθέτω, ἀκουμῶ, γέρνω· Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.3 ἐναποκλίνας αὐτὸν τῷ στίβῳ, διαναπαύει ποῦ.

ἐναποκλόζω μτυν. ἀποκλύω, ἀποκλόζω τὴν διὰ τῶν· Κλημ. Ἀλ.Ρωμ.185.

ἐναποκλόω-ωκα καταθραύω, συνταβῶ, ἀπόζω, παθ.· Θουκ.4,34 δαρπία τὴν ἐναποκλόωτο βαλλομένῳ, Ἰδών.Λόγ.59,112 θορατῶν. καὶ βελῶν τοῖς σώμασιν ἐναποκλοασθῆναι.

ἐναποκρῆμῶ-ω κρεμῶ, προσορτῶ τὴν ἐκ τιος μέρους· Ἄνκ.Κομ.216Α.

ἐναποκρίνομαι μτυν. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ ἀφορισμὸς πρὸς τὴν· Μεθῶδ.298,324.

ἐναποκρούω μον. ἀποκρούω, ἀπαθῶ τινα, παθ.· Μηναι.1,5 Ὁδ.3 πρὸς τοὺς πόνους τῆς ἀσκήσεως ἐν οἷς ἐναποκρούετο.

ἐναποκρούω μτυν. κ. μον. ἐντός τιος κρούω, ἀποκρούω· Ἰουδ.Λόγ.1,38C τοῖς ὄρεσι, ἐναποκρούφας τὰς θυνάμεις, Ζῶσ.4,48,3 τοῖς ἔλαισι αὐθις αὐταῖς ἐναπέκρουον, Εὐστ.Παυ.31,91· || κ. παθ.· Μηναι.3,16 Σταυροβετοκί, διὰ σπ. ο ἡλιος εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἔλαιου κρεμῆσιν, τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρουε· κ. παθ.· Στράβ.15,3,7 τῶνον τῷ δάσει τὸν δένδρον ἐναποκεκρῦμμένον.

ἐναποκρῦμῶ-ω μτυν. ἐν τῇ τόπῳ ἀποκεκρῦμῶ· Ἐπιφάν.1,19C.

ἐναποκτείνω μτυν. κ. μον. ἀποκτείνω, φονεύω ἐντός τιος· Βασ.2,28· || ἀποκτείνω ἐπὶ τόπῳ διὰ τιος· Τέτις.Κλ.3,998 ποσὶ τοῖς ἐμπροσθίοις | μικρῶ δειν ἐναπέκτενε τὸν Κύπρου βασίλευ.

ἐναποκυβέω μτυν. διακινδυνεύω τὴν, μετὰ ἄλλοι· Διδῶ.Σ.16,78 ἐναποκυβέωμαι ταῖς τῶν μισοθροῦνων φυχὰς.

ἐναποκυβῶ-έω μτυν. ἀποκυβῶ, τιτῶ, γινῶ· Βασ.1,57B ὡς ἐπιτάξιος ἐναποκυβῶσαι . . τὰ ἔγγονα.

ἐναπολαμβάνω περιλαμβάνω, ἐγκλείω ἐκ τιος· ἀποκρούω· Ἀριστ.Φυσ.213α,22 καὶ δεικνύοντες ὡς ἰσχυρὸς ὁ ἀέρας καὶ ἐναπολαμβάνοντες ἐν ταῖς κλεφθόροις Φιλ.Μηχ.2,153 τῶν ἡμιστορίων ἐκείστρον εἶνα τέμνον τὸν ζωοφῶρον κὲ ἐναπολαμβάνει ζῶσιαν· κ. παθ.· Πλούτ.Τι.84Ε, Ἀριστ.Ζ.1,580β,|| μῦθος ἐναπολαφθεῖσιν τῷ ἀγγεῖῳ· 2) συμπεριλαμβάνω, προσορτῶ, παθ.· Διδῶ.Σ.17 τὸν μὲν ἤλιον . . ἐναποληθῆναι τῷ πᾶσι θῆν· 3) ἀστρολ. ἐκμηθῆνός δὲ ἀνηθῆτο ἐπιδράσει, παθ.· Βέτι.Βάβ.12,14.

ἐναπολάω μτυν. κ. μον. ἀπολάω τινός, ἀπολαμβάνω τὴν, μετὰ γιν.· Πλούτ.Ἠθ.824Ε, Μηναι.1,20 Ἐσπερ. καὶ θεῖας ἐναπολαῶσαν ἐλλαμψέως· || κ. μετὰ ἄλλοι· Ἰουστίν.Νεαρ.111,1 ἔ· προνομή· || ὄρ. ἀπολάωσι· Πλάτ. εἴη μὲν ἡμᾶς ζῶντας καὶ ὄνταίοντας ἐναπολαῶειν.

ἐναπολείπω μτυν. κ. νεώτ. ἐντός τιος ἀπολείπω, καταλείπω, ἀφήνω· Ξενοφ.58 δὲσπεκτῶν ἐν ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει πιδότῳ, Πλούτ.Ἠθ.91B· κ. παθ.· Ἀριστ.Λογ.352b,35.

ἐναπόλειψις-εως (ἡ) μτυν. κ. νεώτ. τὸ ἀπολείπειν, καταλείπειν, κενὰ διαστήματα ἐν τῇ τόπῳ· Θεόφρ.Αισθ.62· || νεώτ. ἀπόθεσις ἐν τῇ τόπῳ

ἐναπολήγω μτν. κ. μον. ἀπολήγω εἰς τι, παύω, σταματῶ διὰ τινος ᾧ Γρηγ. Νόσσο. 574D τὸ τε ἀγαθὸν τὸ ἐν ἡμῖν καὶ τὸ κακὸν ταῖς διαδοχάσις ἀλλήλων ἐναπολήγει 2) μον. καταλήγω ᾧ Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σόβ. 14 πάντα ὄς εἰς . . . ἀπροσδόκητον καὶ ἀσάνες ἐναπέληξαν.

ἐναπόληφις-εως|η| κ. μον. περιλήφεις, ἀπόκλεισις ἐνός τινος ᾧ Ἀριστ. Μετ. 370A. 1. Θεόφρ. Φ Αἰτ. 2,9,3, Εὐστ. Που. 195,64 τοὺς βαλκωνίους ἀφρούς μὴδὲν ὄντας ἀλλ' ἢ λεπτοὺς τινος πνεύματος ἐναπόληφιν 2) τὸ ἐμπλέκεσθαι εἰς διήνην τιῶ, τὸ παρασύρεσθαι ᾧ Ἐπίκ. Ἐπιστ. 1,28U τὰς ἐναπολήφεις τῶν αὐτοφθῶν ἐν τῇ τοῦ κόσμου γενέσει.

ἐναπολιθῶ-ὄω μον. ἀπολιθῶ, μεταβάλλω εἰς λίθον ᾧ Ψελλ. Π. Θεο. Στεφ. ἐν λ.

ἐναπολιμπάνω μον. ἐναπολείπω βλλ. ᾧ Βλεμμ. 100.

ἐναπόλλυμαι παθ. φρονέομαι, ἀποθνήσκω ἐν τινι ᾧ Σεν. Ἐλλ. 3,14 νομίζοντες κέρδος τῷ δήμῳ, εἰ ἀποθνήσκω καὶ ἐναπόλλοιτο.

ἐναπολογίζομαι Ἐπιφρ. διδῶ λόγον, λογαριασμοὺν διοικητιστικῶς, λογαθῶν ἐπιόπιον τινος.

ἐναπολογοῦμαι-έομαι ἀποθ. ἀπολογοῦμαι διὰ λόγων, ὑπερασπίσθαι που ἐμαυτὸν ᾧ Αἰοζην. 1,122 παραδίδομαι τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν ἐναπολογίζεσθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς Ἑλληνας.

ἐναπολοῦμαι μτν. κ. μον. ἐνός τινος ἢ διὰ τινος καύομαι ᾧ Ἀθην. 2,43A οὐτως ἐστὶ λίπαρά (ἐν. τὸ ὄδατα) ὡς μὴ δεῖσθαι τοὺς ἐναπολοῦμένους ἐλαίου, Κ Μανασσ. Ἐρωτ. 9,70 αὐτοὺς ἐναπελοῦσθαι τοῖς τῶν Χαρίτων νύμοσι.

ἐναπολύω πά. ἀπολύω, ἀφίνω, ἀπαλλάττω.

ἐναπομάγα-ατος|τοῖ μτν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναπομάσσω βλλ. ἀποτύπωση, εἰκόνη ᾧ Ἐρμεί. Ἄλ. Φαίδρ. 68A τὰ ἐναπομάγματα τῆς ἀισθησεως.

ἐναπομαραίνω μτν. κ. μον. μαραίνω, φθίρω, καταβάλλω τι διὰ τινος κ. μτφ. ᾧ Μνηστ. 3,28 Κωνῶν πόθη τὰ τοῦ σώματός ἐγκρατῆσι τε καὶ συντόμως δεήσειν ἐναπομαραίνω 1) παθ. ἐπὶ τινος ἢ ἐνός τινος μαραίνωμαι, φθίνω ᾧ Ὀρειῶ. 8, 27,4 ἐναπομαραίνεται τῷ ἐλαίῳ, Ἰω. Λυδ. Διοσκ. 23 τοὺς καρποὺς ἐναπομαραίνεσθαι τῷ αὐτοῖς κ. μτφ. ᾧ Αἰν. Γαλ. Θεόφρ. 44B οὐ γὰρ χρόνω ἢ τοῦ δημιουργοῦ δόνασις ἐναπομαραίνεται.

ἐναπομάσσω μτν. κ. μον. ἀπ. -τω, ἐναποτυπῶ, ἀποτυπῶμαι ᾧ Πλούτ. Ἠθ. 99B προσβάλω τῷ ἡνίκαι τὸν σπόγγον . . . τὸν δὲ προσεσόντα θαυμαστώσως ἐναποάττει καὶ παῖσθαι τὸ δέον κ. παθ. ᾧ αὐτ. 3E καθάπερ γὰρ σφραγίδες τοῖς ἀπαλοῖς ἐναποάττονται κρησὶς 1) μέσ. πτε. ἀποτύπω ἐν ἐμαυτῷ, μυσθῶμαι ᾧ Μνηστ. 1,25 Συναξ. τὴν αὐτοῦ δὴλον ἐναπομαζόμενον ἀρετήν 2) ἀπεικονίζω, σηματοδοτῶ, δίδω μορφὴν εἰς τι, παθ. ᾧ Ἀχιλλ. Τάτ. 5,13 ἐναπομάττειται τῷ τῆς φυλῆς κατοῦρῳ 3) τὸ μέσ. -ομαι διὰ σπόγγου ἀπομάσσω ᾧ Αἰκίφρ. 3,44 τὰς μὲν Χάριτας ἐναπομάττεισθαι χεῖρας αὐτῶ 4) τρίβω ᾧ Ἄντι. Γραλλ. Πυρ. 1.

ἐναπόμειξις-εως|η| μτν. ἢ ἐν τινι, ἢ ἐνός τινος γενομένη πλήρης ἀνάμειξις τὸ ἀνακάτωμα ᾧ Θεόφρ. Φ Αἰτ. 6,3 [1,3] ὄξρ. ἐναπόμειξις.

ἐναπομεγαλύνω ἐπιφρ. μτν. δι' ἀποτυπώσεως ᾧ Σέξτ. Ἐπιφ. Μοθ. 11,183.

ἐναπομένω μτν. μον. κ. κατῶ. ἀπομένω που, παραμένω ἐν τινὶ τόπῳ ἢ καταστάσει ᾧ Κλήμ. Ἄλ. Στρωμ. 1,332 ἐναπιδριπτεῖν καὶ ἐναπομέναι τὸ κοσμικῆ παιδείας, Ἐρμεί. Ἄλ. Φαίδρ. 100A, Πάν. ἐναπέμειναν ἐκεῖσε 1) σταθερῶς μένω, διατηροῦμαι, διαρκῶς Διον. Ἀρεοπ. Θεί. Ὄνομ. 2,319D καθαρὸν εἶμι καὶ σαφῆ καὶ ἐναπομένοντα τὸν τύπον 1) κ. ἀπολ. ἀπομένω ᾧ Ἠλιόδ. 1,15.

ἐναπόμειξις-εως|η| κ. μον. ἐναπόμειξις βλλ.

ἐναποπόρρυνμι μτν. ἀποτύπῶ τι ἐν τινι, ἐνός τινος ᾧ Ἰαρόβ. λ. Στοβ. 3,326 1) κ. μτφ. ᾧ Συναξ.

Ἐπιστ. 44 θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναποπόρρη τὴν προστροφήν 1) κ. παθ. ᾧ Πορφ. ἠ. Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 1,44 ἐκ τῆς προσπαθείας ἐναποπόρρυνται τύπος τῆς φαντασίας εἰς τὸ πνεῦμα.

ἐναπόμορξις-εως|η| μτν. ὁ ἀνόγη. ἀντὶ ἐναπόμειξις βλλ., διαπόμειξις ᾧ Θεόφρ. Φ 6,1,1 χυλὸς μὲν, ἢ τὸ ἐπρωῦ . . . τῷ ὄνρῳ ἐναπόμορξις.

ἐναπομορφῶ-ὄω μον. διατυπῶ, ἀποτυπῶμαι ᾧ Κ Πορφ. ἠ. Θεο. Στεφ. ἐν λ.

ἐναπομόττομαι μέσ. διὰ τινος ἀπομόττομαι ᾧ Πλούτ. Ἠθ. 1128P ἐναπομόττεσθαι ταῖς παροφίαις.

ἐναπομορφαίνω μον. ἀπομορφαίνω τι, καθιστῶ ἢ ἐμφανίζω τι ὡς μωρὸν, εὐτελές, ἐξευτελίζω ᾧ Μνηστ. 3,19 Ὡδ. 8 σφρα. κοσμοῦντες Χριστοῦ, ἐναπεμῶραντες ἀσφῶν φράγμα.

ἐναπανεκρῶ-ὄω μτν. ἀπονεκρῶ τι ᾧ Βασίλ. 285.

ἐναπονήμω μτν. διανέμω, μοιρῶς, ἀνέμωμαι εἰς τινος ᾧ Ἰω. Λυδ. Μην. 3,23.

ἐναπονήζω διὰ τινος ἢ ἐν τινι νίπτω, ἀπονίπτω, ἐκπλύνω ᾧ Πολύδ. 4 λεκανίω μὲν πρώτον ἐναπονήφεις 2) μέσ. ἐναπονήζομαι νίπτωμαι, πλύνωμαι, καθορίζω ἐμαυτὸν ἀπὸ τινος, ἐν τινι ᾧ Πλουτ. 9,30,8 1) κ. μτφ. ᾧ Ἠρ. 2,172 καὶ ποδανιπτῶ χρόσος, ἐν τῷ . . . τοὺς πόδας . . . ἐναπονήζοντο.

ἐναπονοστάζω μον. ἐλαφρῶς νοστάζω, αἰσθάνομαι ἄσπιον, διδῶσθαι πρὸς ὄψιν ᾧ Μνηστ. 8,4 Συναξ. οἱ ὄσιοι μικρὸν ἐναπονοστάζαντες . . . πρὸς κύριον ἐξεδῆλσαν.

ἐναποξῶ μον. ἐναποξῶω βλλ. ᾧ Πρόδρ. Ροθ. 4,177.

ἐναποξέω μον. ἀποξέω, ξύνω ᾧ Κλήμ. Ἄλ. Στρωμ. 6,15 εἰτα ἐναποξέεται τὸ στέλεχος.

ἐναποπατῶ-έω ἐνός τινος ἀπατῶ ᾧ Ἀριστ. Εἰρ. 122B ἐναποπατῶμαι γὰρ κατ' ἐπιθήσεις πάνυ.

ἐναποπλέω μον. ἀποπλέω.

ἐναποπλήττομαι μτν. ἐκπλήσσομαι ἕκ τινος, δοκιμάζω ἐκπληθῶ διὰ τι ᾧ Γρηγ. Νόσσο. 2,1079B ἐγὼ δὲ τοῦτοις ἐναποπληγῆται τὴν διάνοιαν.

ἐναποπλύνω κ. μον. ἐνός τινος ἢ διὰ τινος ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, ἐξπλέω ᾧ Ἀριστ. Αἰοθ. 441b,15, οἱ ἐναποπλύνοντες ἐν τῷ ὄνρῳ τὰ χρώματα, Πλουτ. 3,25,8 μεμυσσμένην ἐναποπλύνουσα ἐσθῆτα ἢ ἐν τῷ ὄδατι, Εὐστ. Που. 308,40.

ἐναποπνέω μτν. ἐνός τινος ἐκπνέω, ἀφίνω τὴν ἀστάτην πνοήν, πεθάνω ᾧ Διδόξ. Σ 13,89 ὄπως ταῖς πατρῷσις οἰκίαις ἐναποπνέωσι 1) ὄμ. ἐκπνέω, ἀποθνήσκω κατὰ τὴν περίστασιν, ἐν τινι καταστάσει ἀσταθῶν ἢ ἐργῶν τὴ ἐπιπέδω ᾧ Πλούτ. Κοριολ. 33 ταῖς ὑπέρ τῆς πατρίδος ἰκεσίας ἐναποπνέωσαι, Λουκ. Ἀρμον. 2 φιλοτύμητον ἐμυσθῶν ἐναπέπνευσε τὸ ἀλφῶ ἐν τῷ ἀλφείῳ.

ἐναποπνίγω μτν. κ. μον. ἀποπνίγω ἐν τινι, εἰς τι, διὰ τινος ᾧ Μνηστ. 3,2 Κάθισμα, ἐν ὄδασι . . . ἐναπέπνευσε τὸν πολεμῶν θράκοντα κ. παθ. ᾧ Λουκ. Περ. 24 ἐναποπνίγηται τῷ καπνῷ, Ἰζέτ. Χιλ. 4,379 εἰς τὸν ῥῆθοντα ποταμὸν σφραξ ἐναπέπνιψιν.

ἐναποπνίγω μτν. ἀποπνίγω ἐν τινι ᾧ Διοσκ. 4,24.

ἐναποπριτῶ-έω μον. κατοχεύω ὀπί γίγους, ριγῶ, φοβῶμαι ᾧ Μιχ. Ἀκου. 2,404,13.

ἐναπορρίπτω μτν. κ. μον. ἐνός τινος ἀπορρίπτω ᾧ Διοσκ. Εὐπ. 1,68 ἐναπορρίφεται τὰ σκύβαλα [ἀμφ. γρ. ἀντὶ ἐναπορρίφωσι] 1) κ. παθ. ἀπορρίπτομαι που ᾧ Μνηστ. 1,8 Συναξ. καὶ τῷ εἰρητῷ ἐναπορρίφθηται.

ἐναπορρῶ-έω μτν. εὐρίσκομαι ἐν ἀπορία, ἀπορρῶ γὰρ κάτι ᾧ Πολύδ. 29,11,6 βραχὺν χρόνον ἐναπορρῶσας [ἀμφ. γρ. ἀντὶ ἐναπορρῶσας] 2) πορρῶ ἄλλω ἀπορίαν, ζητήμα ᾧ Σέξτ. Ἐπιφ. Μοθ. 692,19.

ἐναποσθέννυμι κ. μον. ἀποσθέννυμι ἐνός τινος ἢ διὰ τινος, ἀσθῆνω ᾧ Ἰνν. Που. 1,28 Γαλλ. 14,377, Μνηστ. 3,28 Ὡδ. 3 σταθῶν ἐν ἐναπέσθεσας τῶν θακρῶν ἀνθρακας τῆς ἀμαρτίας κ. παθ. ᾧ Ἀριστ. Μετ. 369b,16 1) ὄμ. παθ. μτφ. ᾧ Ἠλιόδ. Αἰθ. 1,5 πωλταξ . . . ἐναποσθέσθη τὰ τῆς ἐπιθυμίας.

ἐναποσημαίνω μτγν. ἀποσημαίνω βλ. 1) διὰ τινος ἐν τῷ, δεικνύω, σημειώ, ἀναφέρω: Πλούτ. Κίμ. 2 νομιζόντας ὁ δὲ πᾶν προθύμως ἐναποσημαίνων τὴν ἱστορίαν (τὸς ἀναστίας) || τὸ μέσ. ἐναποσημαίνωμαι ἀποτυπῶν, ὡς διὰ σφραγίδος ἀποτυπῶν, σχηματίζω, στομμάτω· κ. μτφ.: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 6 ὅτις καὶ τῆ δικαστὴ φυγῆ βία τῆς θύναμει, ἐναποσημαίνεται τὴ Φλόστρ. Εἰκ. 2, 17.

ἐναποσηκλιτικός ἄ-όν μτγν. ὁ ἐναποσηκλιτικῶν βλ. κ. ἐνακλήτω, ἐπεργάζομαι: Κάσσι. Προβλ. 15.

ἐναποσηκλήτω μτγν. ἐνακλήτω, ἐποικήτω, βιάω· εἰσέρχομαι πᾶσι, ἐπιπύω· κ. μτφ.: Κάσσι. Προβλ. 30 ἐναποσηκλιτικός τῆς φλεγμονῆς· 2) μτβ. ἐπιφέρω, προσένωμι τὸ κακόν: Ἰώσ. Αἰ 2, 14, 6.

ἐναποσηκλήφεις -εις (ή) μτγν. ἡ ἀφώνιος ἐπισηκλήφεις, ἐπέλεγεσθε: ΑΒ 435.

ἐναποσηκίρω -ώ μτγν. ἀποσηκίρω, ἀποσηκίρωμαι, παθ.: Ἰω. Χρυσ. Π. Θσ. Στεφ. ἐν λ ὅταν φλεγμονὴ τοῖς σπλάσμοις ἐναποσηκίρωθετα τήχη.

ἐναποσηλῆω μτγν. ἀποσηλῆω, ἀποσηλίω, ἀπομάτω: Ἰω. Χρυσ. 7, 691.

ἐναποσησά -ώ μτγν. ἀποσησά, ἀποσηρίζω, σέρω: Ἀέτ. 16, 20 ἔ- βία τὸ χόριον.

ἐναποσησάω μτγν. κ. μον. ἀποσησάω, ἀσάω· κἀπὶ: Λιβάν. Πρωγ. 40 εἰ χεῖρες τὸ λῆθρον ἐναποσησάωμαι· 2) ἀποσησάω ἐνός τινος, διὰ σφραγίδος πληρῶς τὴ, ἀσάωντας μοῦρα: Μανολ. 1, 5 Ὁδ. 7 πλήρη λεκάνην ὕδατος ἐναποσησάωνται· 3) κ. μτφ.: Φωτ. Βιβλ. 128, 96, 1 μέλος τ. τοῖς ὤσι ἐναποσησάωζεν τὴν ἀκροατήν.

ἐναποσησάω μτγν. ἐνός τινος φυλάσσω, στεγάζω, σκεπτόμαι: Γαλ. 7, 709.

ἐναποσηστηρίζομαι ἐπὶ τίνος, εἰς τὴ στήριζομαι: Ἰησ. Διδάχ. 9 ὁ δὲ τὸν .. ἐξ τῆς γλώσσης ἐναποσηστηρίζεται (ταῖς φλέβας) || ἐπισηλῆωμαι: Στεφ. Ἐκλ. Φυσ. 1, 26 ἀγιόνης κισσοειδῆ τὸν ἴλιον εἰς ἐν ὅπῃ τοῖς αἰθέρος ἀκτίνας ἐναποσηστηρίζονται.

ἐναποσηστιάω μτγν. στήστιάω, κέρηω ἀπὸ κἀπὶ, λαμπροκόλλω: Ἰω. Χρυσ. Π. Θσ. Στεφ. ἐν λ τῆ τὸ πνεύματος ἐναστιάωδε χάριτι.

ἐναποσησφάτω μτγν. κ. μον. ἀποσησφάτω, σφάτω, φονεύω, ἐπὶ τίνος, ἐν τῷ ἄμω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἰώσ. Πη 4, 6, 3 ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονεύσειον ἐναποσησφάτω τοῖς πασιον, Λεωνά 6, 12 ὁ Σκόθης ἄμα τῷ Ἰησῷ κατεσφάθεις.. ἐναποσησφάττειται.

ἐναποσησφηνά -ώ μτγν. ἀποσησφηνά ἐνός τινος, σφίγγω, μαγγάνω: Ἰω. Χρυσ. Ὀμιλ. 25, 5, 153 λιθους τοῖς πόροις ἐναποσησφηνάμενους ἐξέλεκται.

ἐναποσησφίγγω μτγν. κ. μον. συσφίγγω, διὰ τινος σφίγγω || κ. παθ. ἐν μτφ. ἀπ. στενωρόρμαι, περιτριζώ ἐμαυτὸν διὰ τινος, πιέζομαι: Εὐστ. Πον. 167, 14 πόνους σεαυτὸν ἐναποσησφίγγων εἰς ἀρετήν.

ἐναποσησφραγίζω μτγν. ἀποσησφράζω ὡς διὰ σφραγίδος ἀπεικονίζω, ἀποτυπῶν· κἀπὶ: Πά. Μάκκ. 4, 15, 4 ψυχῆς τῆ καὶ νορηφῆ ὁμοίτητα εἰς μικρὸν παῖδος χαρακίτερα θαυμαστὸν ἐναποσησφραγίζοντα, Ἀγκλ. Ταρ. 5, 13 κ. παθ.: Ζην. 1, 18 || ἀποσησφραγίζω, σφραγίζω: Διαν. Λ, 7, 46· 2) ὁμ. σημ. κ. μέσ.: Ἐπίκ. Ἐπιστ. 1, 110 οὐ γὰρ ἐν ἐναποσησφραγίσαιτο τὰ θεῶ τῶν ἁυτῶν φύσιν.

ἐναποσησφραγίσμα -ατος (τό) μτγν. τὸ ἀποσησφράγισμα τὸ ἐναποσησφραγίζω βλ. ἀποσησφραγισμα, ἀπεικονιστικὸ ἀποσησφραγισμῶς μτφ.: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 2, 487 τὰ πᾶσι εἶναι.. οἷον ἐναποσησφραγίσματα τῶν πνευματικῶν δυνάμεων.

ἐναποσησφάτω μον. σφάτω, διατρώω ἐνός τινος: Παρόδρ. ἐν Σημεῖω. Χειρογρ. 8, 118 ἡ παρσία.. τῆς ἀρχαίας ὄχρας τὸ πλέον ἐναποσησφάτωσα.

ἐναποσησφαιεῖς -εις (ή) νεώτ. ἡ ἐν τῷ τόνῳ ἐναποσησφαιεῖς, φύλαξις: ἐναποσησφαιεῖς τροφίμων || κ. ἐπὶ χρημάτων, ἡ ἀποσησφαιεῖς.

ἐναποσησφαιεῖω μον. κ. νεώτ. ἀποσησφαιεῖω ἐν

κατὰλλῳ τόνῳ, διαφυλάσσω ὡς ἐν ταμείῳ, ἀποθησαυρίζω: Ζηζ. Π. Θσ. Στεφ. ἐν λ. ἐξούλετο καὶ τὸ τμήμα τὸ μύρον ἐναποσησφαιεῖθαι τὸ βαλαντίῳ || φυλάττω ἐν φωνῆς, ἰδίως τρώφωμαι.

ἐναποσησφαιεῖω σφάτ. ἀποσησφαιεῖω, ἀπευθύνω εἰς τινά: Σχολ. Θεωκ. 5, 85 συνεχούς ῥήσεως γινομένης καὶ ἐναποσησφαιεῖω λαοῦ.

ἐναποσησφαιεῖω -τομαι μτγν. παθ. λαμβάνω ὁπίσταν, παρέρχομαι: Ἀλέξ. Ἀερ. Προβλ. 1, 134 πρὸς τὸ ποῖν καὶ ποσὴν τῆς φωνῆς, καὶ τὸ ποῖν καὶ τὸ ποσὴν τὸ ἄχου ἐναποσησφαιεῖται.

ἐναποσησφαιεῖω μτγν. παθ. τέμνωμαι, ἔχω φυσικὴν τομῆν, ἀποκόπτωμαι: Στρωμ. 2, 527 τρώτης ἐναποσησφαιεῖται τὸ πλευρὸν ὄρος, ἡ .. Πυρηνί.

ἐναποσησφάτω μτγν. τῆμω τὴν ἐνός τινος, λείνωμαι: Γαλ. 13, 40 ἐναποσησφαιεῖται αὐτῷ.. χάνωμαι σπᾶρ.

ἐναποσησφαιεῖω μτγν. κ. μον. μέσ. ἀερ. -εθέρην, ἔχω σφρ. ἐναποσησφαιεῖω, ἀποσησφαιεῖω, τοποθετῶ τὴ ἐνός τινος ἐν τῷ ἢ ἐπὶ τίνος ἀποβῆω, βάζω ἐπὶ θέσιν τοῦ: Γαλ. Φυσ. Δυν. 3, 12 Διων. Κ 73, 10 τὰ ἔξω εἰς τοὺς κοιλούς ἐναπέθετο || κατοβῆτω: Γαλ. Φυσ. Δυν. 3: 7 || περιέκωμαι, περιλαμβάνω: Πρωκ. Γαλ. 169 B ἔ- τὸ τοῖς γράμμασι· 2) κ. μτφ. ἐναποσησφαιεῖω τὴν ὄργην ἐναποσησφαιεῖω: Διδάξ. Σ 2, 16 ὁ προσέκω τὴν ὄργην εἰς ἀναποσησφαιεῖω σώμα ἐναποσησφαιεῖω || προσφῆρω, παραδίδω εἰς τὸν θάνατον: Μηνόμ. 1, 13 Ἐσπερ. τὰς φυγὰς ἐναπέθεμένοι τοῖς ἔθεσι προθύμως· 3) ἐπιφέρω, προσένωμι εἰς τινά: Ἀλέξ. Τράλλιο. ἔ- φῶζεν τὸ σπλάγχνω.

ἐναποσησφάτω μτγν. κ. μον. ἐνός τινος τίκτω, γεννῶ, παρῶν, κ. μτφ. ἐκνώω: Πρωκ. Γαλ. Ἐπιστ. 3, Φωτ. Κῆρ. 125, 94, 28 κατὰ τῆς αἰδῶς κινήσεως, ἢ Ἀριστοτέλης δεινότητι λαγισμῶν ἐναπέκω.

ἐναποσησφάτω -ώ ὑπακοίη τὴν ἀρετὴν ἀντικειμένη τινός κατ' ἐπίτησιν, ἰδ. ἀναφέρω, πρὸς εἶδη λαμβανόμενα πρὸς ἐξέφλησιν ὀφειλόμενα ποσῶ: Δημ. 123 ἐπειθὲ οὐχ οἷός τ' ἐν αὐτῷ ἀποβῆσθαι .. οὐτε τὸν τόκον οὐτε τὸ ἀρχαῖον ἄπαν, ἐναπέτημον αὐτῷ· κ. παθ.: Διων. Κ 41, 37 τὰ ἐνάχρω πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐναποσησφαιεῖω ἐκλέξω.

ἐναποσησφάτω μτγν. κ. μον. ἀποσησφάτω, ἀποσησφάτω, ἀποσησφάτω, πληρῶν διὰ θάνατος δίκης ἢ ἐκ δίκης: Ἀριστ. Φορ. 38 πάλιν.. πᾶσι κοινὴ ἐναποσησφαιεῖω χρήματα.

ἐναποσησφάτω -ομαι παθ. μτγν. κ. νεώτ. λαμβάνω ἐντυπώσεως: Θεοφρ. Αἰοθ. 53 || κ. μτφ.: οἰστέ ἀποσησφαιεῖω, ἐγχαράσσωμαι ἐν τῷ: Πλούτ. 119, 38 εἰ μαθήσεις τὰς τῶν ἑπι παιδῶν ψυχὰς ἐναποσησφαιεῖω || 2) ἐκφράζω, ἐκθλόω: Ἰερουκλ. Χρ. Ἐπ. 26, 4803 || 3) τὸ ἐνεργ. ἐναποσησφαιεῖω νεώτ. ἀποσησφάτω, ἐγχαράσσω ἐν τῷ.

ἐναποσησφάτω -ώ νεώτ. βλ. ἐναποσησφαιεῖω.

ἐναποσησφάτω -ατος (τό) νεώτ. ἡ ἐν τῷ ἢ ἐπὶ τίνος ἀποσησφαιεῖω τὸ ἀποσησφαιεῖω.

ἐναποσησφάτω -έω μτγν. ἐν τῷ τόνῳ, ἐνός τινος ὀυρῶ, καταυρῶ: Φλοστόργ. Ἐκκλ. 1στ. 7, 10, 57 τὸ συστασηρῶ ἐναποσησφαιεῖω ἐναποσησφαιεῖω.

ἐναποσησφάτω μτγν. ἐν τῷ μέσ. τῶν ὄμων λαμβάνω, ἔχω ἐπὶ ἐκ κληρονομίας: Λιβάν. Πρωγ. 43, 56.

ἐναποσησφάτω μον. διὰ τινος ἀποσησφάτω, ἀποσησφάτω: Κηφ. πρὸς Ρωμῶν 28, 1000.

ἐναποσησφάτω σφάτ. ἐνός τινος ἐκέμη, ἀπέχω.

ἐναποσησφάτω -εις (ή) πᾶν. κατάχρησις, ὑπερβαρῆς σπερματισμῶς.

ἐναποσησφάτω -ομαι ἀσπαι χρησιμῶσι, μεταχειρίζομαι ἢ πρὸς ὀφειλῶν μόν, καταγορεύω: Δημ. 218 ὅτι ἐναποσησφαιεῖω τῆ ὑμῆτερη ὀρθυμῆ: 2) πᾶν. ἐν ἐνεργ. τ. σπερματίζομαι, κλέπτω, ὑπερβαρῶ.

ἐναποσησφάτω σφῆρ. ἐμαυτὸν ἀνακομίζομαι, ἀναφύχωμαι ὅθ. κατ' ἐπισησφαιεῖω ἀνακομίζομαι ἐν τῷ τόνῳ, ἀποκατῶ: Ἡσιόδ. Ἐργ. 759 μῆδ' ἐπὶ κλητῶν οὐρεῖν.. μῆδ' ἐναποσησφαιεῖω ἰδ. ἐπι. λαοῦμαι, 2) παθ. ἐναποσησφαιεῖω ἀναφύχωμαι, θροοίζω-

μαί: Πάν: 3) ἐκνήνω, παραδίδω τό πνεῦμα, Ξεφυγώ: ΑΠ 9,1 εἰς δορκάδα, ἦν ἐβλήσασεν ὄφις, ὅθεν πῦρ καί νεβρός ἐναπέφευγε.
ἐναποφή-ῶα οὐχόλ ἀποπαγγίζω, ἀνομάσασα, ἀποφῶ βλλ.: Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 843.

ἐνάπτω κ. μ. κ. νεώτ. δένω, στερεώ π εἰς π ἢ ἐπὶ τινος, προσδέω, προσάρτω, προσάπτω: Εὐρ. Ἰων 1491 παρθένια δ' ἐμὰς μητέρας σπάργαν' ἀμφιβολά σοι τὰδ' ἐλήφα ἰδ. γρ. ἐξήφαί, Ξεν. Κυν. 68 εἰς δὲ τὸν περιδρομον ἐναπτέτω λίθον μακρόν καί μέγαν, Πολύβ. 3,46,5 ῥύματα δὲ καί ἠλέω ταύτας ἐνήφαν ἔν. τὰς σχεδίας γ' κ. παθ, στερεῶς καλῶς προσαρμόζομαι, προσπίβω: Ἀριστοφ. Εἰρ. 1225 θώρακος κῦτι ἐνημμένῳ κάλλιστα ἢ εἰδ. νεώτ. νουτ. προσαρτῶ τρόχιλον διὰ τοῦ κόρακος εἰς ἀσπίδων, πόρην, κρικόν, ἀγκυρίῳ, δημ. γαντζῶνα, κοταρῶν 2) ἐν τῷ παθ. κ. μέτ. τύπῳ, μετ' αἰγ. περιβάλλωμαι, καλύπτωμαι διό τινος: Ἡρ. 7,69 Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντάς ἐναμνέοι (ἰωμ. ἀντὶ ἐνημμέναι), Ἀριστοφ. Νεφ. 72 ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διψήσαν ἐνημμένον, Λουκ. Τιμ. 6 ἐναψάμενος διψήσαν 3) Ἐπιγρ. ἐφαπτοῖται τινος, ἐγγίζω πνά: εἰ δὲ τις ἐνάπτοτο Εὐτόχου ἐπὶ καταδουλίμῳ 4) ἀνάπτω, πυροπολῶ Σουῖδ. κ. παθ.: Ἀριστοφ. Εἰρ. 1032 ἡ σχίζα γούν ἐνημμένῳ ἢ μέτ. λαμβάνω φῶς, φλόγα ἐκ τινος δι' ἐμαυτὸν, παίρνω φωπιά: Λυσ. 1,4 ἐφασκε τὸν λύχνον ἀποσβεσθῆναι τὸν παρὰ τῷ παιδίῳ, εἶτα ἐκ τῶν γειτόνων ἐναψάσθαι.

ἐναρ λακων. ἀντὶ ἐναρ, ἐνος βλ. (2) ἦσ. «ἐναρ» ἐς τρίτην, Λάκωνες.

ἐναρα ἰατῶ μ. κτ. κληθ. ἢ ἐκ φουρθέντος ἐχθροῦ ληφείσασα νοσηλία καὶ τὰ κοσμητά: Ἰλ. κ. 570 νηϊ δ' ἐνὶ πρυμνῷ ἐναρα βροτέοντα Δάλμωνος ἦνι Ὀδυσσεύ, Ἡσιόδ. Α 367 χαλεπὸν ἀνὴρ ἐχέουσι ὄρημ... λιπὼν ἐναρ βροτέοντα ἢ γεν. τὰ λάφωρα, τὰ σκλα, ἢ λεῖα τοῦ πολέμου, τῆς μάχης, τοῦ ἀγῶνος: Ἰλ. 188 τὴν ἰφορμυγία ἄρετ' ἐξ ἐνδρων, Σοφ. Αἰ. 177 κλυτὰν ἐνάρων.

ἐναράναι ἦσ. «ὀγάναι».

ἐναράναι ἦσ. «ἐντροψᾶ».
ἐναραρίσκω ἐπ. ἀόρ. α' ἐνήρασ, παρ. κ. β' ἐνάρηρα, ἐναρμῶζω, προσαρμῶζω, προσαρτῶ Σουῖδ. «ἐνήρασ ἐφήροσμοσ»: Ὀδ. Φ 45 οὐδὸν τε δροῖν προσεβήσασα... ἐν δὲ σταθμοῦ ἀρεσ, αὐτ. Ε 236 στείλιεν... ἐκ ἐναρῆρος, Ἀριστοφ. 453 πάντα... οὐρανῶν εὐ ἐνάρηρ.

ἐναράσσω μτγ. κτυπῶ, πλήττω: Παισ. 4,13,1 οἱ κροῖοί ἐπὶ τῶν βωμῶν... τὰ κέρατα ἐναράσαντες ἀποθήροσκαστ' ἢ κ. παθ. ριπτομαι μεθ' ὀρθῆς, κτυπῶμαι: Ἀπμ. Εὐμ. Πολ. 5,98 ἐς ἀλλάλας ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐναράσσαντο αἱ νῆες.
ἐναράτιον Ἐπιγρ. ἐνδρόσιον βλλ. μίσθωμα προσερχόμενον ἐκ μισθώσεως γῆς ἀροσίμου.

ἐναρέγεια ἠλ κ. νεώτ. ἢ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ ἐναργῶσ βλλ., καθαρότης, σαφήνεια, ὁρατότης, ἐκρίνεια: Πλάτ. Πολιτ. 277C ἐν δὲ σίον τοῖς φαρμάκιοις καὶ τῷ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐναρέγεια οὐκ ἀπειληφέναι πω' ἢ εἰδ. ἐναργῆ θέα, καθαρότης παρατάσεως: Πολύβ. 3,54,2 τὴν τῆς Ἰταλίας ἐναρέγεια 2) ὀφθαλμοφανές γεγονός ἠ-ότο: Ὀλυμπ. Μετ. 215,12 παρὰ τὴν ἐναρέγεια 3) κ. νεώτ. ἐν τῇ ῥητορικῇ καὶ τῷ γραπτῷ λόγῳ, ζωηρὰ περιγραφὴ, σαφήνεια ἐκφράσεως, ἢ διὰ ζωηροῦ ὄφους σιναεὶ αἰσθηταπολήσις τῶν διατυπωμένων διανοημάτων, ἐντυπώσεων, περιγραφῶν κττ.: Διον. Ἀλ. Λυσ. 7 «δύναμις τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἀγούσα τὰ λεγόμενα» 4) εἰδ. φλοσ. σαφές, διασκεπρμένη ἀντίληψις, καταπόησις, κατάληψις: Ἐπικ. Ἐπιστ. II.

ἐναργῆμα-ατος (τὸ) φαινόμενον σαφῶς, εὐκρινῶς ἀντιληπτόν, ὅπῃ τῆς πείρας πιστοῦσθαι, δεδομένου τῆς πείρας: Ἐπικ. Ἐπιστ. 240 ἢ κ. κτ. κληθ. σαφῆ γεγονότα: Φιλῶδ. Σημ. 36.

ἐναργῆς-οὔ-εξ κ. μ. κ. νεώτ. παραθ. -ἴστερος, -ἴστατος ὁ διὰ τῆς δράσεως αἰσθητός, ὁρατός, ὁ ἐπιφανόμενος ὁ ἐμφανής, εἰδ. ἐπὶ τῶν θεῶν ἐμφανίζομενον ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῶν μορφήν: Ἰλ. Υ 131 χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, Ὀδ. Η 201 2) εὐκρινής, σαφῶς διαγεγραμμένος, ἔγνω ἀκραν καθαρότητα, σαφήνεια ἀσχημάτος, ὀλοκάθαρτος, ἰδίως ἐπὶ ὄνειρον, ὁραμάτων: Ὀδ. Δ 841 οἱ ἐναργεῖς ἐνεῖρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ, Ἡρ. 3,55 ἰδὸνα δὴν ἐνυπνίου ἐναργεστέην, Αἰσχ. Πέρσ. 179 ἀλλ' οὐτι μω τοῖνδ' ἐναργεῖς εἰδόμεν ὡς τῆς πάροθεν εὐφρόνης ἰδναρ ἢ ἢ κ. νεώτ.: ἐναργῆς θέα, -ἐναργῆς σχῆμα 3) ὁ ἀπολύτως αἰσθητός γινόμενος εἰς τὴν δianoian ἢ τὴν αἰσθησιν, ὁ ἐν σαφηνείᾳ ἐκδηλούμενος, καθαρὸς, σαφής, ἐκλόθος, προφανής, εὐνόητος: Σοφ. Τρ. 224 τὰδ' ἀντίπρωρα δὲ σοὶ βλαίνει παρσεπ' ἐναργῆ, Πλάτ. Φαιδρ. 250D διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως, Δημ. 538 τοῖς ὄρωσιν ἐναργῆς ἢ ὀδρις φαίνετα' ἢ ὄμ. ἐναργῆς ἀντίληψις-γνώσις ἢ μετὰ πλήρους σαφηνείας: Πλάτ. Θεαιτ. 206D ἐναργεστέραν τὴν γνώσιν, Μηναι. I, I Συναεῖ, καὶ τῶν ὄντων τὴν γνώσιν κατῆστον ἐναργῆ' 4) ἐπὶ λόγων κττ., φανερός, εὐνόητος, σαφούς περιεχομένου: Αἰσχ. Προμ. 663 τέλος δ' ἐναργῆς βᾶεις ἤλαβεν Ἰνάχῳ, Πλάτ. Ἰων 335C ὡς ἐναργεῖ μοι τοῦτο, ὁ Σώκρατες, τὸ τεκμήριον εἶπεσ, αὐτ. Τημ. 72B σημεῖα ἐναργεστέρα, Δημ. 326 τίνας αἰ τοῦτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραὶ' 5) ἐκρηπής, χαμηρὸς, ἔλλοθος: Πίνδ. Ο 7,42 ὡς ἐν θεῶ πρώτοι κτίσαντες βωμῶν ἐναργεῖα ἢ κ. μτγ.: Σοφ. Αντ. 795 ἐναργῆς βλεφάρων ἴμερος, 6) προέχων, προεξέχων: Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1,8 ἐ-άρθηρα.

ἐναργότης-ητος (ἡ) μτγ. ἢ ἐναργεῖα βλλ.

ἐναργυρίω μτγ. ἐχω ἐμφάνισιν, λαμβάνω ἀρετῶν, ἀσημολοῦμαι: Ἡφαίστ. Αστρ. 1,24.

ἐναργυρῶ-ῶω μτγ. περιβάλλω, περικαλύπτω δι' ἀργύρου, ἀσημῶνα, παθ.: Κατ. Αστρ. Κ. I, 97 ἀργυροῦμενα ἢ ἐναργυρωμένα σκεῦη.

ἐναργῶδης-οὔ-εξ μτγ. ἐναργῆς βλλ., σαφής, καθαρὸς: Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1,5 ἐναργῶδεις ὄνειροι.

ἐναργῶς, ἰων. -έως, κ. μ. κ. νεώτ. παραθ. -ἴστερος, -ἴστατος, κατὰ τὸν τρόπον ἐναργῆ βλλ., σαφούς, εὐκρινούς, προδύλωτος, φανερός: Αἰσχ. Ἐπ. 136 ἐπὶ νουμῶν Κάδμου πόλιν φύλαξον κήδεσσι τ' ἐναργῶς, Ἀριστοφ. Ἰση. 1173, ἴερακ. Χρον. 309 ἐν Σαθ. 1,255 οὐκ ἐναργῶς καὶ φανερός, λαθραῖος δὲ καὶ κρύφα 2) ἐν τῷ λόγῳ, μετὰ σαφήνεια, ἐναργῆσ βλλ. 3,3, ζωηρός, σαφῶς: Ἡρ. 8,77 ἐναργῶδες λέγοντας, Πλούτ. Ἠθ. 61D καὶ τῆς σκέφως ὠφέλιαν ἐναργῆσ παρίστασι' ἢ ὄμ. κ. συγκρ.: Πλάτ. Τιμ. 49A δεῖ δε ἐναργεστέρον εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ' ἢ ὄμ. κ. ὑπερβ. αὐτ'. Ἀλκ. 1,32C.

ἐναρθευτής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀρθεύων, ὁ νοσητιάζ, ἀναρθεύων γλωσσ. ἀρθεύω, ποτιζῶ.

ἐνάρετος (-ῆ)-οἶν) κ. μ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν ἀρετῇ βίων, ὁ μετ' ἀρετῆς γινόμενος, τελόμενος, συνδεδεμένος, ὁ χρηστός, ἠθικός, ἐπὶ καταστάσεων, ἐνεργῶν, ὄμ. δὲ κ. ἐπὶ προσ.: Διογ. Α 7,126, Ἡρωιδων. Ἰστ. 2,83, ἔνδοξον καὶ ἀνδρότερον ἀρχῆν, Πλωτίν. I, 1,3, Μηναι. I, 5 Ὀδ. 3 Τηλοῦτες τοῦτων τὴν ἐνάρετον πολιτείαν, Κατ. ΝΟΚωμ. 2,4,34 ἀπὸ καρδίας ἐνάρεται' ἢ εἰδ. γενναῖος, ἀνδρείος: Ἰώσ. Π 61,8 ἀνδρὸς οὕτως ἐνάρετος καὶ ἐν ὄφει τοσούτων φουρομένου' 2) παραγωγικός, εὐφορός: πρβλ. ἀρετῆ III: Πάν. τῆς τῆς ἐναρέτου καὶ χέρσου ἀφούρας.

ἐναρέτως ἐπιγρ. μτγ., Ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. ἐνά-

ρετα κατά τρόπον ἐκούσιον βλλ. χρυσός, θλιβός. Ἀριστ. Χ.1,86, ἴα.Χριστ. εἰς Γέν.36,1,295 τοῖς ἐναρτέως βιοῖσιν. 2) γενναίως, ἀνδρείως; Πάπ. ἐνδόξως καὶ ἐναρτέως ἐπίκοις.

ἐναρρηός ἐς ἐπ.μτχ.παροιμ. τοῦ ἐναρρησίου βλλ. ἐνάρρη. ἴα.Χρ. ἐν ἑπισημασίαις.

ἐναρρηόφρος ὁ ἐ φέρων ἔναρ βλλ., πολεμικὰ τρώπια, λάφυρα: ΑΓΔ.4,72.

ἐναρρηόσιος ὁ ἐ ξῶν συγγενέων ὁ συγγενέων μετὰ τῆος: Ἐπιφ.9 ἐ- στωμ.118β,1.

ἐναρρῶς ὄν μτγν., μόν. κ. νεώτ. ὁ ἐξών ἰσχυρὰ ὄρθρα, ἰσχυρὰ μέλη: Ἄρει.Χρον.Παθ.2,5 καὶ ἡμέας ἄνδρας ποιεῖ ζῶσας ἢ θορῆ θερμούς, ἐνάρρῶς, λασίως. 1) εἰδ., νεώτ. τεχν. ὁ ἐξών τὰ μέλη αὐτοῦ δι' ἀρρώσεων συνηρησμένα, ἀρρωτῶς: ἐναρρῶς ζυγός-μηχανισμός. 2) ἐπὶ φωνῆς, λόγου, ὁ δι' ἀρρώσεως, διὰ σαφούς, εὐκρινούς συνάφεις τῶν φθόγγων παραγόμενος, ἀντίθ. ἀναρρῶς: Διόδ.Σ.3,17 πάντων φωνῶν ἀφιένων οὐκ ἐναρρῶν, ἀλλ' ἤχον μόνον ἀπετελοῦσαν, Εὐστ.Πον.33,5. 3) εἰδ. γραμμ. ὁ μετ' ὄρθρου ἐκπερόσμενος, ἐπὶ πτωκ. καὶ ρηματ. τύπων.

ἐναρρῶ-ώω μτγν. κ. νεώτ. συνδέω, συναρρῶ-ω ὁ ἐναρρῶσάς βλλ., παθ.: Γαλ.2,735 τὸ δὲ ἐναρρῶσθαι καὶ γινγλυμοειδῆ ἀλλήλοισι συμβάλλειν. 2) προσέρω κατά τρόπον ἐναρρῶν βλλ.2), ἐκδόλω φωνῶν ἐναρρῶν, ἀρρῶνω: Ἐπιφάν.2,36 ἐναρρῶσας λαλίαν.

ἐναρρῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἐναρρῶν βλλ.2), μὲ ἐκούσιω συνάφει τῶν φθόγγων ἐν τῇ ὁμίλᾳ: Ἄρει.Ἰδ.δαλδ.4,19 ἐναρρῶς λέγειν. 2) νεώτ. γραμμ. μετ' ἀρρῶν.

ἐναρρῶσις ἐως/ἴη μτγν. κ. νεώτ. ἀνατ. εἶδος διαρρῶσεως βλλ., καθ' ἣν κοιλῆ ἀρρῶικῆ ἐπιφάνεια δέχεται πλεον τῶν ἡμισέας ἀντιστοίχου κυρίως ἐπιφάνειας: Γαλ.2,736.

ἐναρρῶτικῶς ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναπερό-μενος εἰς τὴν ἐναρρῶσιν βλλ.: ἐναρρῶτικῶς συνδέσασιν ἐπίρρ. ἴος.

ἐναρρῖς παρ. (ἐναρρ.), παροιμ. ἀνάριζον, ἐπ. ἐνάριζον, μέλλ. ἐναρρῖω, ὄσορ. ἐπ. ἐνάριξ, μτγν. ἐνάριξ, κ. ἡνάριξ (ΑΓΓ.7,228), μέσ. μέλλ. ἐναρρῖσαι, μέσ. ὄσορ. ἐναρρῖσται. Ὀππ.Κυν.2,20), παθ. ὄσορ. ἐναρρῖσθην, παθ. παρακ. ἡνάριζομαι ὄσορ. τὰ ἔναρ βλλ., τὸν ὄκλυτον προκευθέντος ἔξθρου, σκυλεῖα πνά: Δ.Μ.195 ὄρρ. οἱ τοῦ ἐνάριζον ἄν' ἔνετα μαρμαίροντα, αὐτ.Ρ.187. 2) φωνεῖν ἐν μάχῃ, ἀσκητῶν, βασιτώκ. σφάξω: Δ.1.530 Κουρῖτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεαχρῆται, καὶ ἀλλήλους ἐναρρῖζον, Ἡσιόδ. Ἄ.194, ὡσεὶ ζωοῦς ἐναρρῖζον, Πίνδ.Ν.6,60, Αἰσχ. Ἄγρ.644, Αἰσχύρ.486. 3) παθ. ἐν μτφ. σμγ.: Σοφ.Π.94 ἀλόλας νεῖ ἐναρρῖζόμενα (γινωσκόμενα τοῦ ἐνάστου κόσμου αὐτίως).

ἐναρρῖσις ἐως/ἴη σκδλ. ἡ πρῆξις τοῦ ἐναρρῖω βλλ., ἀρρῖσθαι, ὀπολογισμός, λογαριασμός (δ' ὑρ. ἀντί ἐε-): Σκδλ.Νίκ.Οπ.156.

ἐναρρῖσητος ὄν μτγν. ἀναρρῖσητος, παρρηθῆς: Πολυδ.162 ἐναρρῖσητα, ἀναρρῖσητα: ΠΔ Μοικ.2,3,6 ὥστε τὸ πλεῖθος τῶν διαρρῶν ἐναρρῖσητον εἶναι.

ἐναρρῖσιος ὁ ὄμορ μετ' ἄλλων ἀρρῖσθῶμενος, ὁ συγκταρρῖσθῶμενος: Ὀδ.Μ.65 ἐπίται πατήρ ἐναρρῖσιος εἶναι, Θεοκρ.7,86 αἰθ' ἐπ' ἐμοῦ ζωῶς ἐναρρῖσιος ὠφέλει ἡμῶν, Ἀναλλ.Ρ.1,647. 2) ὄμορ ὀπολογισμῶν, ὀπολογισμός, ἐκτιμῶμενος, ποῦ λογοποιεῖται: Δ.Β.202 ὄστε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρρῖσιος οὐτ' ἐνὶ βουλῇ. 3) ἴα.Χρ. ἐναρρῖσητα φίλα, συνήθη.

ἐναρρῖσιος ὄν κ. νεώτ. ὁ ἐναρρῖσιος βλλ.1): Ὀσφ. Ἄγρ.109, ἴα.Ατ.Α.18,6, ἐναρρῖσιος δὲ καὶ πόλεως τὰς βαρυντάς φησὶ βροδομένω. 1) τὸ οὐδ.

πλθ. ἐνάριθρα ὡς ὄσορ, αἰ μονάδες: Ἀριστ. Μεταφ.991b,22. 2) ὀπολογισμός, ἐναρρῖσιος βλλ.2): Πλάτ.Φαῖ.17Β οὐκ ἄλλῶντων οὐδ' ἐνάριθρον, αὐτ.Σοφ.258c. 3) νεώτ. εἰδ. ἐνάριθρα γραμματισμῶν εἰδικῶν γραμματισμῶν ἐν γρ. πρὸς εἰσαρρῖν εἰς τὸ διπλάσιον τῷ τῶν ἐλλείποντος ταυδρομικοῦ τῆος, δ. εἰσαρρῖτα.

ἐναρρῖθῶ-έω συναρρῖθῶ τὸ μετ' ἄλλων, συγκταρρῖθῶ μετ' ἄλλων, ὀπολογίζω, συμπερασιθεύω: Ἀριστ.ΗΜ.1204a,23 οὐκ οἰόμενοι δύν τῶν ἄδων ἐναρρῖθῶμεθα τοῖς ἀγαθοῖς, αὐτ.Σοφ.Ἐλ.170a,8, Λουκ.Εὐα.8 αἰ (καρῶναι) μῆτε περὶστέρως μῆτε κόραξιν ἐναρρῖθῶμεθα. 2) ὀπολογίζω, θεωρῶ ὄμορ ὀπολογισμῶν, ἐκτιμῶ, λογαριάζω: Σοφ.ΟΤ.1188 ὡς ὄμορ ἴσα καὶ τὸ μῆδεν ζῶσας ἐναρρῖθῶ. 1) κ. μέσ. θεωρῶ σπουδαίον, λογαριάζω: Εὐρ.Ορ.623 εἰ τοῦμόν ἐχθος ἐναρρῖθῆι.

ἐναρρῖκῶν-ωνος ὄν ἐπὶ γυναικῶς, ἡ ἐκούσως συλλαβῆσθαισα, δ' ὑρ. ἀρρῖκῶν βλλ.: Πίνδ.Ἀερ.5, ἐναρρῖβροτος ὄν παρ. ὁ φωνεῖων βροτῶς, ἀνδροφόνος: Πίνδ.Π.6,30 ἐναρρῖβροτον στρατάρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. 1) ὁ ἐν φ. ὁ καθ' ὄν φωνεῖται βροτῶν: αὐτ.1,87,53 μάχας ἐναρρῖβ-ἐναρρῖστέρω. 2) Ἐπιρρ. πρὸς τὸ ἀρρῖστέρω.

ἐναρρῖσῶ ὄω προμυτατῶν, λαβῶνται τὸ ὄς προέγμω, παίρων κἀπ: Πίνδ.Δ.368,80 λουτροῖσι τε χρέεσται καὶ ἐναρρῖσται μινῶν. 1) ἔν τω, ἐνός τῆος προμυτατῶν: Εἰπ.250.

ἐναρρῖκτεῖς ἴα. ἐ φωνεῖω, κρῖναι.

ἐναρρῖκῆριος ὄν νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆ ἐνάριξ γνόμενος, τεκούμενος, λαβῶντων ὄμορσων, ὁ πρὸς ἐναρρῖν χρῶσιμενος: ἐναρρῖκ-λόγος-μάθημα. 2) ἐναρρῖκῶς ἢ-ὄν γλωσσ. κ. νεώτ. ἀρχικός, ὁ τῆς ἐνάριξ. 1) νεώτ. γραμμ. ἐναρρῖκτικὰ ῥήματα τὰ παράγωγα ῥήμ. τὰ δηλοῦντα ἐναρρῖν τοῦ ὄπ. τὸ ποσῶτοπλοῦν σημασιμένου ὄς ἰδῶν ἴδῶσκω, ἱγρῶν ἱγρῶσκω.

ἐναρρῖ-έω σκδλ. ἀρκῶ, ἐπαρκῶ, μετ' ἀπαρρ.: Σκδλ.Πίνδ.Ν.6,97. 1) ἴα. ἐναρρῖκ' ἐνδέχεται.

ἐναρρῖση ἴη μτγν. κ. νεώτ. προσρομῶ, συν-ἀρρῖσητός, συναρρῖση: Ἀντιλλ.Ἰ.ὄσορ.6,10,19,4.

ἐναρρῖσιος ὄν ὁ συμφωνῶν, ἀρρῖκῶν, ἐναρρῖκῶς βλλ.: Εὐστ.Παρεκ. εἰς Διον.Περ.8.

ἐναρρῖς κ. νεώτ. κ. -ττω, δωρ. ἀπαρρ. ὄσορ. ἐναρρῖσθαι ἀρρῖκῶ τὸ εἰς τὴν προσαρρῖω τὴν ἐνός τῆος, ἐπὶ τῆος, εἰθ. κ. ἐπιγλυμῖ: Εὐρ.Φαῖν.143 δι' ὄμφαλοῦ καθῆκεν ἐπὶ τῶν σπονδύλοισι τ' ἐνάρισσην, Ἀριστ.Λυσ.413 ἐκίνη τὴν βελανῶν ἐνάρισσην, Θεοφρ.Φ.5,3,5, Λουκ.Οε.δ.7,4 πῆξις γὰρ ἐναρρῖσιος καὶ ζυγῶσος. 1) εἰδ. μωβν. εἰσῶμα παρρῖσιος ὄμορ πῶς μαθηματικῶς: Νικῶρ.Ἀρρῖβ.2,27. 2) μτφ. προσαρρῖσιος, κανὼν συνδέω ἀρρῖκῶν, ἐρρῖσθῶν, ταρρῖσθῶν: Πίνδ.Ο.3,5 ἄδρω φωνῶν ἐναρρῖσθαι πεδίλω ἀγλαάκωμον, Πλάτ.Νόμ.89f,9 εἰς πασιδὸν ἐναρρῖσθῶντες τὰς τῶν ἀναγκῶν ἀρρῖκῶν χρῆσις, ὄσορ. Ἄλ.Ἰοοκρ.3, κ. παθ.: Πλάτ.Ἰν.6,7,34. 1) ὄμορ, κ. μέσ.: Ἀριστ.Ἰπν.989 τὴν ἄδριστ' ἐπὶ ἀρρῖσθαι μόνην ἐναρρῖσθῶμεθα... τὴν ἄδριστ' ἰδ' ὄσορ. ὄν ἀρρῖσθῶμεθα. 1) εἰδ. φρ. ἐναρρῖσθῶμεθα ὄμορσῶν ἐμαυτῶν ἀρρῖσθῶν ἀρρῖσθῶν, ἀγανθῶν τὸ Πλάτ.Ἄλ.Ἐξ.52. 3) ἀρρῖβ. προσαρρῖσιος, συναρρῖσθῶμαι: Πίνδ.Ἀρρῖβ. ἐναρρῖσιος εἰς τὸ κοίλον τῆς ἀγκύλης. 1) κ. μτφ. καθίσταμαι εὐδῶμοστος ἀρρῖκῶ εἰς τὴν ταρρῖσθῶν τὸ κἀπ: Ἀριστ.φ.δῆρ.1202, Πλάτ.Νόμ.894C ἐναρρῖσθῶμεθα πασι μὲν ποιήσασθαι, πασι δὲ παθήσασθαι. 4) ὄμορ, ἀρρῖβ. μετὰ ὄσορ. τοῦ προσ., γίνωμαι εὐδῶμοστος, ὄρρῖσκω εἰς τῶν: Πλάτ.Θεμ.5 τοῖς πολλοῖς ἐνμῆρτες.

ἐναρρῖσιος ἐπίρρ. ὄμορ. ἐδαρρῖσθῶς, συμπερῖκῶς: Πανοπ. Ἄγ.Ορ.114 ἐδαρρῖσθῶν ποιικίλια σκηῶν... ἐναρρῖσιος διαρρῖσθῶμεθα.

έναρμονίως νεώτ. καθιστώ τή ἄρμονικόν, εὐρυθμόν, ὁ δὲ εἰς τή μουσικῆν ἄρμονίαν· 2) μτφ. προσαρμόζω πρὸς ἀνάγκουσαν κατάστασιν, φέρω τὴ εἰς συμφωνίαν πρὸς ἄλλο τὴ δεδομένην.

έναρμόσιος οὐ κ. μου. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἄρμονίᾳ, ὁ ἄρμονικός, ἐμμελής, μελωδικός· Πλάτ.Νόμ. 654A τὴν ἐνθουσίαν τῶ ἐν ἄρμονίᾳ αἰσθησὶν μεθ' ἡδονῆν, Λοκκ.Θε.Δ.7.4 κελύδεται πᾶν γλαυφόν, κ. ἐν ἄρμονίᾳ (ἐν. ἄρμ.) || κμτφ.: Μήνατ.,28 Ὡδ.7 ἐν ἄρμονίᾳ τοῦ πνεύματος, ἀοίδιμοι, ὄργανον ἐκρημάσας· 2) εἰδ. ἐν τῇ ἄρμ. μουσικῇ ἐναρμόσιον γένος ἢ ἐναρμόσιον ὡς οὗσα γένος μουσικῶν διατελλόμενον τοῦ διατονικοῦ καὶ χρωματικοῦ βλάς· Πλούτ.Πθ. 744C τὰ μελωδοῦμενα γένη, τὸ διατόνον καὶ τὸ χρωματικόν καὶ τὸ ἐν ἄρμονίᾳ· || ὁδ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐν ἄρμονίᾳ γένος· Ἀριστλ.Πρ.918b, 22 ἐν ἄρμονίᾳ μέλη ἐνθού, Ἀριστλ.Ἀρμον.17β' || νεώτ. μουσ. ἐναρμόσιος φθόγγος ἢ συμπληρώνοντες μὲν ἀκουστικῶς, ἄλλ' ἔχοντες ὄνομασιν ἀφορμον, οἷοι οἱ τὴν δίεσιν καὶ ῥε ψευδαί· 3) ὁ συμφωνῶν, ὁ προσαρμόζομενος πρὸς τὴ· Πλάτ.Τιμ.103C ἐν ἄρμονίᾳ τοῖς τῶν βίων ὑπόθεσιν.

έναρμόσιος εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἐν ἄρμονίᾳ β. βλ., τὸ καθιστῶν τὴ εὐρυθμίον, μελωδικόν, ἄρμονικόν ἐν χρ. κ. μτφ.· 2) εἰδ. μουσ. ἢ εἰς μελωδικόν θέμα προσαρμόγη τῆς καταλλήλου μουσικῆς ἄρμονίας, τῆς ἄρμονικῆς συνοδείας.

έναρμονιστής (ἰ) νεώτ. μουσ. ὁ ἐν ἄρμονίᾳ, ὁ προσαρμόζων εἰς ἄρμονικόν σύνολον.

έναρμονίως ἐπίρρ. μτγν., μου. κ. νεώτ. κατὰ τὴν ἐν ἄρμονίᾳ β. βλ., εὐρυθμῶς, ἐν συμφωνίᾳ, ἐν προσαρμόγῃ πρὸς τὴ, κωνονικός· Φιλ.Μηχ. 1107, Μετοχ.Θ ἐν Σάβ.142 ἄλλ' ἰσον ἐν ἄρμονίᾳ καὶ ὁμοζῶς· 2) μελωδικός, ἄρμονικός· ΚΠορφ. Ἐυθ.15D λέγει διὰ νεώτατος τοῦ δεσποῦ τοῦ ἡρακλῆτος εὐλήκως καὶ ἐν ἄρμονίᾳ, Εἰστ.Πον. 1422,19 τὸν ἐν ἄρμονίᾳ ἄδοντα.

ένάρμοσις εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐν ἄρμονίᾳ, εὐρυθμία σύνθεσις· Ἀρχμ.Στοιχ.1, Πράκλ.Υποτ. 6,9 μετὰ δὲ τὴν ἐνάρμοσιν τῶν δ' κύκλων.

ένάρμοστος οὐ μτγν. κ. νεώτ. ὄρμονικός, εὐρυθμός· Πά Μακκ.4,14,3 ἐν ἄρμόστου συμφωνίας (δ. γρ. ἄρμῶν)· 2) κ. νεώτ. ὁ συμφωνῶν, προσαρμόζομενος πρὸς τὴ· 15βμλ.Μιστ.3,18.

έναρμότω ὁ. τ. τοῦ ἐν ἄρμόζω β. βλ.

έναρξ εως (ἡ) μτγν. σχόλ., μου. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ πράξις τοῦ ἐν ἄρξασθαι β. βλ., κατάρχη· Πράκλ. Τετραδ.131, Σχόλ. Οπη. Ἀλ.2, ἢ ἐν ἄρξῃ τῶν ἐργασίων - τῶν ἀγώνων - τῶν μαθημάτων· 2) εἰσαγωγή, προσίον· Σχόλ.Εὐρ.Εκ.313 ἐ- τῶν λεχθησομένων· 3) εἰδ. ἐν τῇ βίβλ. μουσ. ἐν τῶν τεσσάρων ἀφῶνων μεγάλων σημάδιον τῆς βυζαντικῆς σημειογραφίας.

ἐναρξάντας (ἰ) ἐναρξ - κτείνω· (ἰ) δωρ. ἀντὶ ἐναρξάντης ὁ φωνεῖν ὁ κακίλευν, ὁδ. γεν. ἀνδροφάνος· Αἰσχ.ἀπ.151.

ἐναρξ οὐ Ἐπιγρ. κ. Ἡσ. ὁ ὑψιτάτος ἀρξάς, ἀνάθεμα· Ἡσ. ἐναρξος, ἐπικατάρτας· Ἐπιγρ.

ἐναρξήφορος οὐ δ. γρ. τοῦ ἐναρξήφορος β. βλ.· Ἡσίοδ.Α.26,5 (δ. γρ. ἐναρξήφορος), Αἰκμ.23,3 (ἰσθ).

ἐναρξήσις εως (ἡ) Ἐπιγρ. τοῦ ἐναρξήσις β. βλ., συναρμολογίσις, στέρεισις, ἐγκατάστασις.

ἐναρτώ ὦμ μτγν. κ. σχόλ. προσήλω, ἠραρσάτω, προσδένω· Ἡρώων Αὐτομ.26,5 ἐναρτώ οὐν σπάρτω λεπτάς εἰς τὸ κανόνιον· καθ.· Σχόλ. Ἀρατ.441.

ἐναρξήφορος οὐ δ. τ. τοῦ ἐναρξήφορος β. βλ.· Ἡσίοδ.Α.192 ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρξήφορος ἀόλιος Ἀρξ (δ. γρ. ἐναρξήφορος).

ἐναρξία (ἡ) μτγν. ἢ ὁδὸ (ταῖς ἐνός ἀρξῆ, ἔξουσια ὑφ' ἐνός ἀκουμένη, μοναρχία· Διον. Ἀρεσπ. Ὀνόμ.Θε.2,4,318Α ἢ ὑπὲρ ἐναρξίαν ἐνότις.

ἐναρξικός -ἡ ὄν μτγν. κ. μου. ὁ εἰς τὴν ἐναρξίαν β. βλ., ἀνήκων ἢ ἀναρξήφορος, ὁ μοναρχικός· Διον. Ἀρεσπ. Ὀνόμ.Θε.2,4,318Α ἠνωμένον μὲν ἐπι τῇ ἐναρξίᾳ Τριδῆ, Ἀνδρ.Κρ.21Β.

ἐνάρχομαι κ. μου. μέλλ. -ἀρξομαι ἀρχομαι πινος ἀρχίζω τὴ, παίσωμαι ἐναρξίαν πινος, μετὰ τὴ· Πολύβ.5,1,3 καὶ διαδασ τὸν ἴδωρα πατόμον ἐνάρχο τῆς ἐπιβολῆς καὶ πορείας τῆς εἰς Ἱταλίαν, Πλούτ.Κικ.35 καὶ μόλις ἐνήρξατο τὸ λόγου· || κ. μετὰ γεν. ἐμπαρῶς· Ττέντ. Ἐπὶγρ.11,48,2 ἀρετή πατὸς ποιοῦτο ἀπὸ τῶν ἀναγκίων, ἐνάρχοσθαι· || ὄρ. μετ' ἐπαρφ.· Πολύβ.5,1,5 ἐνάρχοιτο πολεεῖν ἀλλήλοισι, Διον. Ἀλ.Ῥωμ.6,13 || κ. ἀπολ. ἀρχομαι τοῦ ὁμῶν· Πλούτ.Καρ.32 τοῦ Λουκρητίου μέλλοντος ἐν ῥεχσθαι· 2) εἰδ. ἐπὶ βυσίων, ἱεροτελεσιῶν, ἀρχίζω τὴν θυσίαν ἰλαουδῶν τὴν κριθὴν ἐπὶ τῷ κτιστῶντο· Εὐρ.Α.1470 κινὰ δ' ἐνάρχοσθαι τις· || κ. παθ.· αὐτ. ἦλ. 1142, Αἰοχιν.3,120 ἐνήρκαται μὲν τὰ κινὰ.

ἐνάρχος οὐ μτγν. κ. μου. ὁ ἐν τῇ ἀρξῇ, ὁ ἔχων ἐξουσίαν, ἀρχὴν, ἀξίωμα· Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,14 ἐμμελανεμόμενοι ἐπὶ τῶ ἐνάρχος, Ἐπιγρ. ἢ οἱ εἰς ἐναρξίον ἐόντες· 2) ὁ ὑπ' ἀρχῆν, ἐξουσίαν διατελών, ὑπεξούσιος· Σπ.δ.2,7,31· 3) μου. ὁ τῆς ἐνάρξεως, ὁ σημεῖον τῆς ἐναρξί, ὁ κείμενος εἰς τὴν ἀρχὴν πινος· Ττέντ. Ἐπὶγρ.11,70,8 εἰ μὲν ἴστω ἐναρξον λέξεως (ἐν. τὸ σίγμα).

ἐνάρχω Ἐπιγρ. ἔχω ἀρχῆν, ἐξουσίαν, ἀξίωμα, ἀρχω.

ἐναρῶ ὦμ ὄρστω· Ἀντιφ.Σοφ.460.

ἐναρῶμαι -όμοιαι πᾶν. ἔσοκίω εἰς ὅτων· Πάπ. ἐναρῶσομαι τὴν ὑγίειαν τοῦ πατρός.

ἐνας ἐπίρρ. δωρ. κ. ἐνός β. βλ., τὴν τρίτην ἡμέραν, μεθ' αὐρίου· Θεόδορ.18,14 καὶ ἐνας καὶ ἐς δώ.

ἐνας (ἰ) ὄμ., ὄμλ. μιλ. κ. κιά, οὐδ. ἐνα, γεν. ἐνός καὶ ἐνού, εἰς β. βλ.

ἐνάς -όδος (ἡ) ἢ ὄρησιν. ἔνωσις τοῦ ἐνός ἢ μονάς· Πλάτ.Φιλ.15Α ὅταν δέ τις ἐνα ἀνθρώπων ἐπιγερῆ τίθεσθαι καὶ βούη ἐνα, καὶ τὸ καλὸν ἐν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐν, περὶ τούτων τῶν ἐνόςων καὶ τῶν τοῦτόνων· || κτ. κληθ. ἐνάδες τῶς ὑπὲρ ἐξῶν· Δογματ. Ἀρχ.40,99, Πράκλ.Στοιχ.Θεολ. 62 οἱ νόδες πλείους τῶν θεῶων ἐνάδων.

ἐνάσσει Ἡσ. κ. ἐνάσσειν β. βλ.

ἐνασθεῶ ὦμ μτγν. εἶμαι ἀπερξῆς, φέρομαι ἀσεδῶς πρὸς τινα· Διαγ.Ἐπιστ.28,4 κ. παθ.· Θεμιστοκλ.Β ἐνασεδῆσθετε, ὅπὸ τῶν μαρτύρων.

ἐνασελαίνω μτγν. κ. μου. εἶμαι ἀσελῆς εἰς τὴ, φέρομαι ἀσελῆς, ἀκολούθησις, ἐνασελαίνω εἰς τὴ· Διόδ.Σ.34/52,2 εἰς δὲ τὰς νουσιὰς οὐδ' ἴστω εἰπειν ὅσα ἢ ἐνασελαίνων· || μτφ. φέρομαι ἀσελῆς· Φωτ.Κωδ.107,8,75 ταῦτα κατὰ τοῦ ἀνδρός, κατασπεῖρων ἐνασελαίνων· 2) παθ. καθυβρίζομαι, κατακαμψοῦμαι· Ἀριστφ.Σφ.ὀ ἐνασελαίνόμενος Εὐριπίδῃ (δ. γρ. ἀν).

ἐνασελῶ ὦμ μτγν. ἐνασελαίνω β. βλ.

ἐνάσσει Ἡσ. κ. φθαρίνω, γηράσσει.

ἐνασθενῶ ὦμ μτγν. ὀσθενῶ εἰς τινας ἀτίτας· Φη.2,493 (δ. γρ. ἐξασθενῶ), Βασ.3,321C.

ἐνασκησις εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνασκεία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνάσκω β. βλ.3), ἀσκησις, χηρσις· ἡ ἐνάσκησις τῶν καθυκόντων του, - κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἐκλογίμων δικαιωμάτων.

ἐνάσκω μτγν. κ. νεώτ. ὀσκώ, γυμνάζω πινὰ εἰς τὴ· Πλούτ. Ἀλέξ.17 ἐνασκήσασθαι καὶ ρώσας αὐτῶν· || κ. παθ. ἐν χρ. κ. ὡς μετὰ μετὰ μέλλ. ἐνασκήσομαι, παθ. -νήσσομαι ἀσκησομαι, γυμνάζω ἐμαυτὸν ἐν εἰς τὴ κ. παθ. ὁδοβάλλομαι ὑπὸ πινος εἰς ἀσκησιν περὶ τὴ· Λοκκ.ΒΠρ.3 μουσοσφίρη καὶ γεωμετρῆν ἐνασκήσομαι, Ἀγαστ.ἐν ΑΠ.11,354,10· 2) ἐνεργ. ἀμῆδ. ὀσκώ ἐμαυτὸν εἰς τὴ, κατὰ τὴν εἰς τὴ δόκησιν εἰς τὴ· Πολύβ.1,63,9 ἐν τοιαύτης πρόγρησιν ἐνασκήσαντες· 3) νεώτ. ἐπισκεῖσθαι

της άσκήσεως, ποιούμεν χρήσιν Ιδιότητος ἢν ἔχω, ἀξιώματος, δικαιώματος· **ἐνασκαί** προεδρία καθήκοντα, -ἐνάσκησε το· δικαστή του ώς εκλογέας-ώς συζύγου-ώς Ιδιοκτήτη ὃπ ἡ καθ. τὸ ἐκλογικόν δικαίωμα ἐνασκήθη ὡς τὸ πάθος σχεδόν τῶν εκλογέων 4) μγν. τὸ καθ. εἶδ. εἰμ ἑνωραμένους, ἐπιποικιλίμενος, κεντρήμενος ἔν τινι, ἐπί τινος· ἴδασ.Α1,3,7,5 κατά στή-χον ἐνάσκηται τὸ ὄφει (εἶναι ἐνωρασμένοι).

ένασμενίζομαι νεώτ. μέσ. ἐνασμενίζω βλλ.2).

ένασμενίζω μγν., μον., νεώτ. κ. ἐνασμενίζομαι ἐν μέση σμ. μετ' ἄορ. ἐνησμενίσθη κ. ιγρ. παρ. κ. ἐνησμενίσμενος, μετά δοτ. εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, αισθάνομαι χαράν, τέρψιν ἐπί τινι, ἀσμένως ἦται προθύμως, εὐχαριστίας δέχομαι τι· Φιλ. 1,36 συμπλοσίσαι ἐπικαιροί **ένασμενίζω**, Νικ. Χων. ἐν Σάβ.1,107 τὰς τῶν πράξεων μεγίστας ἐνασμενίζειν· ἢ νεώτ. κ. ἐνασμενίζομαι εὐχαριστοῦμαι, αισθάνομαι εὐαρέσεια, ἰκανοποίησιν ἔκ τινος· Καλλιχ.Θόν.Βλ.60 πατήρ καθ' ἑκάστη ἐλαθσαν περὶ αὐτῆς ἐνασμενίζομενοι· ἐνησμενίζομαι ν' ἀκούθῃ ἐγκωμισζόμενον τὸν πάππον του· 2) νεώτ. κ. -ίζομαι σεμνόμενοι, ἐναδύρομαι, καυχώμαι ἐπί τινι, ἴδιως οὐχ ἑλόγους, οὐχ προσηύχων, μακαριόων γὰ κατ'· ἐνασμενίζεται ὅτι ἔχει τί-χλον ἐυγενείας-φιλελευθερίας ἀρχάς, -ἐνασμενίζει ἐπί τῷ πατρικῷ πλάτμ.

ένασπάζομαι μγν. δέχομαι ἀπασιώς, εὐχαριστίας, προσθύμως, ἀποδέχομαι, προσδέχομαι· Πλούτ.Ἡθ.987,2 τῆς δειλίας ἐπ'αυμην ἐδ-κόλως ἐνασπαζόμενοι.

ένασπίθιος-ον Ἐπιγρ. ὁ φέρων, ὁ ἔχων ἀσπί-δος, ὁ ἀσπίδοφόρος.

ένασπίθωμαι-ομαι ἀπλοκίωσι δι' ἀσπίδος· Ἀ-ριστοτ. Αχ.368 μὲν τὸν Δι' οὐκ ἐνασπίθώσομαι.

ένασσει ἐπ. ἄορ. τοῦ δι. ρ. νοίω βλλ.

έναστίζομαι ἦσ. κ. ἐνάσκιζω,

έναστέρω-ον μγν., ὁ ἔχειν ἀστέρας, ὁ ἐνα-στέρω βλλ.2· Ὁμών Ἀλεξ. εἰς Ἄριστ.37.

έναστοχόμαι-ζομαι μγν. ἀστοχῶ εἰς τι, δὲν ἐπιτυχάνω, σφάλλω· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,15.

έναστράνη μγν. κ. μον. ἀστράνη, λάμψη, φέγγυ ἐν τινι, ἐνός τιος· ἢ κ. μφ.· Ὁμοίωσι. Λόγ.4,51D ἔγκαιρικε δι' ἀστέρας, ἐναστράπτει δικαιοσύνη· ἢ ἀπολ. ἀσπαστράνη, λάμψη, ἀ-κτινοβολῶ· Εὐστ.Πον.34,72 ἄλλ' εἶχε μὲν, ὁποῖα τὸ βόδου ἀνθος ἐναστράπτον χάριεν, τὴν σὴν ὕγιαν· ἢ κ. μετά συστοιχ. αἰτ.· Φιλ.1,448,6, Εὐστ.Πον.175,27 προγνώσκεις ἐνήστραψε φῶς.

έναστρασι-πι-οίμι μγν., νεώτ. κ. ὁ μ. ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ὁ ἀνάμεσα στὰ ἀστρα· Ἀγαι.Ιδ' 2) κ. νεώτ. ὁ ἔχειν ἀστέρας, ὁ πλῆθος ἀστέρων, ὁ γεμάτος ἀστέρας, ὁ ἀστροφώτιστος· Ἐρμητ.32 ἴδιω. ἀνάγν.1. ἄσρα.Βοτάν.125 τὸ ἐναστρον πέλνον τῆς θερινῆς νυκτός.

ένασχαλίζομαι μγν. κ. μον. διὰ τιος καθι-στώ τὸ σφαλερῶς, στερεόν, τὸ ἐξασφαλίζω δι' ἐμαυτὸν· Ἐπιφάν.1,772. Καμεν.344D.

ένασχάλλω μον., ἀσχάλλω, στενωχωροῦμαι ἐκ τιος· Ἦρη. Ἀντιστ. Ἐπιστ.π.Μικ. Ἄκου.2,406,18 ἐνα-σχάλλω τοῖς καθ' ἡμέραν συμπλοσισιν.

ένασχημῶ-έω μγν., ἀσχημῶς ἐναντί τιος, φέρομαι σιχαρῶς, ἀσχημῶς πρὸς τι ἢ πρὸς τινά, προσβάλλω, ὀβριζῶ τι, ντροπιάζω, μετά δοτ. Λουκ.Ἰκορ.21 γέροντας ἀνδρας βαθεὶ πάγων καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦστας Πλούτ.Ἡθ.3368 ἐ-ἀραχί· ἢ κ. ἀπολ.· αὐτ.Ἐρμτ.27.

ένασχόλησι-εως ἰθι νεώτ. ὁ μ. -π ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνασχολεῖσθαι, ἡ ἀργασία εἰς ἡν ἀσχολεῖται τὸ κωρ. οὐχ κατ' ἐπάγγελμα· ἡ ἐνασχόλησις τῶν εἰς συλλογὴν γραμματισμῶν.

ένασχολῶ-έω μγν., μον. κ. νεώτ. παρῶς ἀσχο-

λίαν, ἐργασίαν, ἐνασχόλησιν διὰ τιος· Βασ.1,496D θεάμασι τὰς ὄψεις ἐνασχολούντες· 2) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ μέσ. ἐνασχολοῦμαι ἀσχολοῦμαι, κα-ταγίνομαι εἰς τι· Φιλόπ.Ἰω.Υπομ.Γεν.Φθορ.26,23, Γλυκ.Ἐπιστ.13,4 οὐδέμ πένους τῶν ταῖς ἱεραῖς.· βιβλίσαι ἐνασχολούμενων ἡγήσεται, ἐνασχολεῖται μὲ τὴν μουσικῆν πρὸς ἐνασχολίαις.

ἐναταίος-α-ον ὁ κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν· Οὐκ. 2,49 ἐρθεύροτο ἰ πλείστοι ἐναταίος ἡ ἔβδο-μοιοι· ἢ εἶδ. ἐπί περυστοῦ, ὁ κατὰ πᾶσαν ἐνά-την ἡμέραν ἐκδηλούμενος· Ἰαν.Ἐπίδ.1,24.

ἐνατήρα Ἐπιγρ. θηλ. τὸ ἐνάτηρο-ερες βλλ. **ἐνατενίζω** μγν., μον. κ. νεώτ., μέλλ. -ιῶ βλέπω τι ἢ τινα ὀτενῶς, προσήλω τὸς ὀφθαλμοῖς, παρα-τηρῶ, μετά δοτ.· Σέξτ.Ἐπιγρ.Πυρρ.1,45, Συνέσ.Ἐ-πιστ.1,157Ε ὡσπερ ἀγῶλυσιν ἐνατενίζεις τοῖς βρέφεσιν, ἀγέμενος τοῦ κάλλους Μνησι.3,11 Ἐ-σπερ ἐνατενίζω τῷ ποδουμένῳ σου κάλλει· ἢ νεώτ. μετ' αἰτ.· ἐνητενίσθη τὸν ἔχθρον τοῦ καὶ ὠχρίσσε· ἢ κ. ἀπολ. βλέπω, παρατηρῶ ἐνό-τως, πρὸς τὸ βλέπω μὴ ἀτενῶς· Πιδ.Μακκ. 3,5,30 ἐνατενίσας μετά ἀπειλῆς, Ἡρόδ.Αἰθ.7,7· ἢ ὁ μ. ἐμπροθ. εἰς τινα· Πρόδρ.Ροθ.354 ἐνήτη-τιζον εἰς Δοσικλέα· 2) κ. μ. εἶδ. ἐπί τῶν αἰσθη-τηρίων, ἐντείνω, ἰδμελ.Πυθ.15,65 ἐ- τὸς ἀόασις τινι.

ἐνατάνισσι-εως ἰθι μγν. κ. νεώτ. ὁ μ. ἡ ἐνέρ-γεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐνατενίζω βλλ., ὀτε-νίως παρατήρησις, προσήλωσις τοῦ βλέμματος· Πρώκ.Πορμ.5988, Βασ.1,496B τὰ μὲν γὰ ὀρατὰ ἐνατενίστικῶς δεῖται· 2) εἶδ. νεώτ. κ. ὁ μ. φη-λοσ, ἡ δι' ἀποκαλόφως ἀνιληθῆς, μῆθισι· Πα-παντ. Ἀγ.Ορ.156 Μυθῶσι, Παύλος, Ἥλιας ἔτσι ἔγρασαν ὡς τὴν ἐνάτησιν τῆς ἀλλήτας.

ἐνατενισμός (ἰθι) μγν. ἡ ἐνατενίσις βλλ.ἰ). ἡ μετά προσήχης προσήλωσις· Βασ.1,259C τῷ ἱνα-τενισμῷ τοῦ πνεύματος.

ἐνατενίσω Ἐπιγρ. κατὰ τὸ ἐνατον μέρος τοῦ βύ-ματος, καθ.· ταῦτο τὸ βύμα ἐνατενίσεται. **ἐνατίω** μον. ἐν εἶδ σμ. νηστῶς μέχρι τῆς ἐνάτης ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὥρας ἦται μέχρι τῆς τρίτης μεμεσημβρίας· Παυμ.1,21.

ἐνατισταί(ἰθι) Ἐπιγρ. τὸ μέλθ θρησκευτικῶ τιος σωματείου ἐν Διληρ.

ἐναττω-ον μγν. ὁ ἐνέχων ἐτήμιον· Διόδ.Σ 2,49 καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ γῆς γῆς ἐστι τὸ φυσικὸν ἐναττον.

ἐναττωνῶ-έω μγν. ὀφίσταμαι ἀπὸ τινος ἐν τινι· ΦΒασ.3,598B τὸν νοῦν ἐναττωνοῦντα τῷ σώματι.

ἐνατος(ἰθι)-οί-οίμι κ. μον., νεώτ. κ. ὁ μ. κ. ἐνατος, οἰολ ἔπιγρ. ἐνατος, ὁ ἐν τινι σφαιρῷ, τάξει, συνόλῳ κατέκων τῶν ἀρῶντων ἐνεία· ἰλ.Β 295 ἐνατος ἐνατουός, αὐτ.Β 313 ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἡ τέ-κε τέκνα, Ἡοῖδ.Ἐργ.772, Σοφ.Ἡλ.707· 2) τὸ οὐδ. πλῆθ. τὰ ἐνατα ἐν σμ. οὐσ. κ. παρῶλ. τὸν ἰερά αἰ ἐνῆα ἡμέρας μὲν, τῶν ἐναττιστῶν νεκροῦ προσφερόμενοι θυσίαι· Ἰσοτ.Β,39, Αἰσχίν. 3,225 τελευτήσαντος δι' αὐτοῦ ἔλλθον εἰς τὰ ἐ-νατα· ἢ νεώτ. κ. ὁ μ. ὁ μ. τὸ κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ βασιτοῦ τελευτώμενον μνημόσυνον· τοῦ ἔκαμαν τὰ ἐνατα· ἢ ὁ μ. εἶδ. ἡ ἐνῆα ἡμέρας ἀπὸ τῆς Κοιμηθείας τῆς Θεοτόκου τελευ-μένη ἑορτή, ἡ Ἰερίνομερα· 3) νεώτ. κ. ὁ μ. τὸ οὐδ. ἐνατῆμι ὄξ οὐσ. ἔκαστον τῶν ἐνῆα μερῶν εἰς ἃ διερθεῖθ ἔδον τι· 4) νεώτ. μου. τὸ θηλ. ἐνάτα ὡς οὐσ. ὁ ἐνατος φθόγγος τῆς διατονικῆς κλίμακος· 5) εἶδ. ἐναται Μούσαι αἰ ἐνῆα Μούσαι· ΑΠ2,380 ἐνάταις ἀνεθήκατο Μούσαις.

ἐνατρεμῶ-έω μγν. ἐνός τιος, ἐν τινι ἀτρεμῶ, ἠσυχῶ, ἀνασπασομαι· Ὁμοίωσι. Λόγ.4,51D.

ἐναττικίζω μγν. ἐν τινι τῶν ἀττικίως μυσῶ-μαι τοῖς ἀττικῶς τρόποις· Φιλῶδοτ. Ἡρ.Προοίμ. ἐναττικίζουσι τὰ χωρῶν αἰ ἀπόδοντες ἰθάλλουσιν ἐν τῷ τόφῳ τοῦφ ὡς αἰ ἐν Ἀττικῷ).

ἐναυγάζω μγν., μον. κ. νεώτ. φωτίζω: Φιλ.1,52 τὴν ἄλυσιν αὐτῆς [τῆς ψυχῆς] ἐναυγάζει· κ. παθ.: Εὐστ.Πον.340,35 τῷ φωτὶ τῆς θείας ἐναυγάζομαι γνῶσεως ἢ ἀπὸ θεοῦ λαμπρῶς διαγιγνώσκω: Αδ.Ζ1 1,58 λέγουσιν ἐναυγάζοντες· 2) ἀνόπτω: Λυκοβ.71 καὶ πῶρ ἐναυγάζουσαν ἀστρωτήριον ἰσχυρῶς· ἐ καὶ πῶρ ἀπτοῦσαν ἀστροπικῶν· κ. παθ.: Φιλ.422 ἢ ὁμ. σμ. κ. μέσ.: Φιλ.1,449.

ἐναυγάσματος (τὸ) μγν. κ. νεώτ. ἡ διόχρησι φωτὸς, λαμπρῆς: Φιλ.1,88 ἐναυγάσμα θεῖον.

ἐναυγής-οὐς-ές εἴωφ. ἀνόγη. ἀπὶ ἐναυγῆς βλ.λ. **ἐναυδοῦ**-ον ἴσθ. ἐ ἔμνηστος, φωνῆσις.

ἐναυθεντῶ-ἔω μγν. ἔγω ἀδθεντι ἐν τινι, πληρη, ἀκριβῆ γινώσκω πινος: Βασ.2,486B τοῖς ἐργασίαισι τῆς τέχνης ἐναυθεντῶν.

ἐναυκακοφοίτης-ιδος μγν. ἡ ἐν ταῖς αὐλαῖσι τῶν ἀγῶν, ἐν ταῖς ἀγοραῖς φοιτῶσα: ΑΠ 6,98 Ἀποτ. Λικρασί καὶ ἐναυκακοφοίτησιν ὄραις.

ἐναυκείων (τὸ) εἴωφ. ἀνόγη. ἀπὶ ἐναυκῶν βλ.λ.(1)2: Εὐρ.Ἐλ.1107 ἐναυκείαισιν ὑπὸ δένδρακομοῖς.

ἐναυκίσματα EM 338,8 ἐλαττα σίμφ καὶ ἐλαττω δεδουμένα, Σουίθ. παρὸν θηλυτάτα.

ἐναυκίω κ. νεώτ. παραμένω ἰδίως τὴν νύκτα ἐν τινι τόπῳ, ἀλιζομαι: Σοφ.Φιλ.33 σπιτήθ γε φυλάξας ἔω ἐναυκίζοντι τῷ ἢ κ. νεώτ. συνήθ. μέσ. ἐναυκίζομαι ἐν τῷ ὄνῳ σμ. ἢ: Ἡρ.1,181 οὐδὲ νύκτα οὐδεὶς ἐναυκίζεται ἀνθρώπων ἰέν τῷ νηῶι. Ουκ.3,91, Ξεν.Αν.7,78 ἀποπροσέμευσις ἡμᾶς οὐδ' ἐναυκίσθησαν ὅσον θύνασαι ἐπιτρέπεις· 2) μτφ. ἐπὶ ἀσθενείῳ, ἐμφωλεύω, ἔδρεῦω, ἐντολιζομαι: Ἰνν.Φθ.σ.Ἀνθρ.12 καὶ χρόνον ἐναυκίζομενον ποῦλιν ἐν τῷ στήθει.

ἐναύλιος-α-ον ὁ τῆς αὐλῆς, ὁ ἐν τῇ αὐλῇ ἐναύλιος γέν. θύρα ἢ ἐκ τῆς αὐλῆς ἀγύσασα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας: Κωμ.Αδελφ.1203,6 τὴν ἐναύλιον ὠθῶν· 2) μτφ. ἐσωτερικῶς, ἐνδύμου, βαθῶς: Ζώα.Ἀλχ.229B ἐναύλιον ἀγοντες ἔω ζωῆν· 3) τὸ θηλ. ἐναυλίη οὐσ. ὁ λαμπρὸς τῆς ἡμέρας: Ἰνν.Ἰυν.Φωσ.645 ὅταν δὲ κλυθεθῆ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλίη· 4) τὸ αὐτὸ, ὥς οὐσ. τὸ ἐνδοαίτημα, ἡ κατοικία: Εὐρωρ.51 ἢ Ἀστερόποιο.

ἐναυλίης-ιδος (ἡ) μον. ἡ ἐν τῷ αὐτῷ οὐσα: Εὐστ. Ὁ,96,19 ἐναυλίης γλωσσίσι (ὄργ. ἐν αὐλοῖς γλωσσίσι).

ἐναυλίσημα-ατος (τὸ) μγν., μον. κ. νεώτ. ὁ τόπος ἐνθα ἐναυλίζεται τις ἐνδοίτημα, τόπος καταλιγμοῦ: Ἀστεριδ.Δαλδ.4,47 τοῦτων γὰρ καὶ ἐναυλίσηματα δεῖκνυται ἢ κ. μτφ.: Μνηστ.81 Θεοτοκ. τῆς τοῦ Υἱοῦ παρουσίας ἐναυλίσημα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδοίτημα· 2) ἴσθ. ἐ ἐναύλισμα, νεώστὶ γενομένον τὸ οἰκῆμα.

ἐναυλιστήριος-ον μγν. ὁ κατοικητήριος: Ἀντι.Π.δ.ἐν ΑΠ 6,219,13 ἐναυλιστήριον ἀντρον.

ἐναυλοῦ (τὸ) μγν. αὐλή, στήμα, καταθύσιονεῦρο. ἀπ.740 κατ' ἐναυλὸν ὄρεται, Ἀντίων.Ἀργ.ἐν ΑΠ 9,102.

ἐναυλοῦ (τὸ) (ἡ) (αὐλὸς) κοίτη χειμάρρου, χαράδρα, κοίλωμα δι' οὗ ῥεῖ χειμάρρος: Ἰλ.Π71 τόχα κεν· φεύγοντες ἐναυλοῦς πλῆσαιον νεκῶν ἢ σῦτάς ὁ χειμάρρος: αὐτ.Φ 283 ὡς παῖδα πεφορβὸν ἐν βῶτ' ἐναυλοῦς ἀπέσπερ χειμῶνι περῶτα· 2) (αὐλή) ἐνδοίτημα, κατοικία, τόπος ἐνθα διατρίβει τις, περὶ τὸν καιρὸ τῶν, συνήθ. κτ. πληθ.: Ἡιοιδ.Θ 129 γεινᾶτο ὡς ἰσθρα μακρὰ, θεῖον χαρίεντας ἐναυλοῦς, Εὐρ.Βοχῆ.122Α.Ζ1,7,39 κατ' ἐναυλοῦς ὄρεαν ὀδάτου.

ἐναυλοῦ ον (2) αὐλός (κ) μ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν συν-οδησίᾳ αὐλοῦ, ὁ ὑπὸ αὐλοῦ συνοδουμένος: Ἀθῆν.14,637P τὴν ἐναυλον κιδάριον, Φλόδοτ.Νεώτ. Εικ.1,2· 2) συνήθ. μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἄχου, φωνῆς κτ., ὁ ἠχῶν εἰς τὰ ὕδα σιναεὶ ὡς ἄχος αὐλοῦ, ζωρῶς, εὐκρίνης, ἐντυπωτικῶς: Πλάτ.Μενέξ.235C ἐναυλοῦ ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος, Ἀουκ.Ἐνῦν.5 ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἐναυλοῦ· 3) ὁδ. κ.

νεώτ. ὁ ζωρῶς ἐντετυπωμένος εἰς τὴν μνήμη, ὁ καταλιπὼν βοθέα ἴχνη ἐν τῇ συνειδήσει, ὁ σιναεὶ πλῆττων εἰσέτι τὰ σισθητήρια, πρόσφοτος: Πλάτ. Νόμ.678C πᾶσι φόδος ἐναυλοῦς ἀγεγόνει, Διον.Ἐλ. Ρωμ.9,7, Παπαδ.Χριστ.Τεμν.10 ἀναμασῶν ἐναυλοῦ παραμύθια ἢ ὁδ. φρ. ἐναυλον ἔγω ζωρῶς ἐν τῇ διανοίᾳ ἔγω: Πλούτ.Ἡθ.17D, Ἰω.Χρυσ.8,2180 ἐναυλον ἔγω τὴν ἀπειλίαν ἢ κ. ἐπὶ προσ.: Μόξ.Τύρ.7,7 τὰ ὕδα ἐναυλοῦς ὡς διαμνηνται τῷ μέλῳ· 4) (αὐλή) ὁ ἐναυλός βλ.λ., ὁ ἐν τῇ αὐλῇ, τῇ οἰκίᾳ: Σοφ.Φιλ.158 τιν' ἔχει στήθον, ἐναυλον ἢ θυρατον· ἢ ὁ ἐν κοιλώματι, σπληνῶ διατιγόμενος: Εὐρ.Φοίν.1573 λέοντας ἐναυλοῦ, **ἐναυλοστατῶ**-ἔω Ἐπιγρ. κατασκευάζω μου αὐλήν, οἰκῆμα, μόνδραν: Ἐπιγρ. Ἰνα μηθεῖς μήτε ἐν-νέμ, μήτε ἐναυλοστατῆ, μήτε σπείρη· **ἐναύλω**ς AB 464 ἐντὸς οὐλῶν, διωρῶχων, ὀχετῶν 1 ὁ, γρ. ἐν ἐ αὐλῶσι.]

ἐναυζάνω κ. μον. ἐπιφέρω, προκαλῶ ἀδξήσιν πινος, μεγαλῶν κᾶτι: Ξεν.Κυν.12,9 ὁ πῶσι... ἐπιθυμίας ἀρετῆς ἐνηύθησαν, Εὐστ.Πον.309,85 ἢ κ. παθ. ἐναυζάνομαι αὐξάνομαι, μεγαλῶναι; κτῶμαι ἐπίδοσι ἐς τις τ: Ἡρωδιαν.Ἰστ.2,10,6.

ἐναυον ἴσθ. ἐνθέξ. Κύπριος.

ἐναυρος-ον μγν. ὁ εἰς τὴν αὐραν ἐκτεθειμένος: Θεόδωρ.Φι8,11,6 χωρίον ἀπυνον καὶ ἐναυρον ἢ τὸ ὄρα. σμ. ὄν. Ἐναυρος ἐν τῷ ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἴσθ.

ἐναυροῦ ἴσθ. κ. προθ. Κρήτης.

ἐναυροῦς-εως(ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐναυοῦ, ἡ ἀναξις ἀνομομα: Πλούτ. Κμ.10 πυρὸς ἐναυσιν ἀνθρώπων **ἰδιδῶξαν**· 2) εἰδ. νεώτ. μετολίωσι, τὸ εἰ ἐνούματος πρόκλησις τῆς ἐκράτῆως ἐκρηκτικῆς πινος οὐσίας.

ἐναυσμα-ατος (τὸ) μγν. κ. νεώτ. τὸ δι' οὐδ' ἀνάπτομεν πῦρ, τὸ πρὸς ἐναυσιν βλ.λ.) χρησόμενον κ. μτφ.: Ὀρφ.Ἰνν.4,3 πανδραγῶτερ, πῦρῖνον, πᾶσιν ζωσίσι ἐναυσμα· 2) ὄμ. μτφ. τὸ διεγερτὸν πρὸς τι, τὸ χρησόμενον πρὸς παρόρμησιν, διέγερσος: Ἡρωδιαν.Ἰστ.2,15,2 ταῦτα ἐναυσμα ἐξ βασιλείας ἐπιθυμίας 3) ἔκκεκαυμα, λείψανον, ὀλοκέσμα πυρὸς, σπινθήρ· κ. μτφ.: Πολύδ.9,28,8 ὀλοκαθῶν βραχῶ τῆς Ἐλλάδος ἐναυσμα καταλίπεται περὶ τὴν Θεβαίων πόλιν, Πλούτ.Φαυ.11, Κλήμ.Ἀλ.Παδ.2,176,10 τὸ ἐναυσμα τῆς Ἑβραϊκῆς φιλοσοφίας Κυνηρῶν· 4) εἰδ. νεώτ. τὸ μέσον δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ μετὰθεσις πυρὸς εἰς γέμισμα τῆς ἐκρηκτικῆς οὐσίας, ἡ καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῆς μεταθθέντος, τὸ ἐμπύρνεμα.

ἐναυσματικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ χρησόμενος πρὸς ἐναυσμα, ὡς ἐναυσμομα: ἐναυσματικὸν ὄλη.

ἐναυσματιγόμενος-εως(ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἐναυσματικῆς βλ.λ. οὐσίας πλῆρωσις: ἐν-τοριζόμενος.

ἐναυσματόδωξι(ἡ) νεώτ. κ. -δωξη ἡ ἐγγύς ἡ ἐν-τός γεμισματός πινος ἐξ ἐκρηκτικῆς ὀλης θέσις ἡ θηλη τοῦ ἐναυσματος.

ἐναυσματόβητης(ἡ) νεώτ. χάλκινος σωλῆν, κεκλεισμένον κατὰ τὸ ἐν ἀκρῶν, ἐν ᾧ τριεὶ τὸ ἐναυσμα τοῦ κυλινοβητοῦ γεμισματος τοριζέλλης.

ἐναυτομολῶ-ἔω μ. μον. αὐτομολῶ: Ἰωσ.Γενεσ.24,22.

ἐναυτοχέω-ον μγν. ὁ ἐν τῷ αὐχῆν ἡ περὶ τὸν αὐχένα: Ἀντί.Θεασ.ἐν ΑΠ 7,493 ἐναυτοχέαις βρόχος.

ἐναυχῶ-ἔω μγν. ἐγκυκλώμαι, σεμνύνομαι διὰ τι, καμαρώνω: Φιλ.1,422.

ἐναυῶ κ. νεώτ. παρατ. ἐναυον, ἀπαρφ. ἀορ. ἐναυσαι, εὐκτ. ἀορ. ἄ ἐναυοῖσι (Γειφ.62), μέσ. μέλλ. ἐναυσομαι, ἀορ. ἐναυσοσθεαι, ἰδῶ εἰς τις ἡ εἰς τινα πῦρ, κῶμα τῆς ἡ ἐπιτρέπω εἰς τινα να ἀνώφθ, ὄνω φωτῆσι: Ἡρ.7,231 οὐτε ὁ πῦρ οὐδεὶς ἐναυε Ἰσπαρτιζέτων οὐτε διελεγματο, Ξεν.Ἀν.2,2,12 καὶ πῦρ γεινον βουλεῖ οὐ ἀρεσκον, Ἰνα σοι καὶ πῦρ ἐναυρ, ὅταν τοῦτου δέη, Πολύδ.

9,40,5: **2)** τὸ μέσ. ἐναύομαι λαμβάνω πῦρ, ἀνάπτω, δέχομαι φλόγα δι' ἑμαυτόν, παίρνω φωτιά: Λουκ.Τιρ.6 ἀναρρίθισαι τὸν κεραυόν ἢ ἐκ τῆς Ὀπτης ἐναυσάμενος, Πλάτ.Νομ.Ἰ οὐ φασι δεῖν ἀπὸ μέσου πυρὸς ἐναύσασθαι. **3)** ὁμ. τὸ μέσ. μτφ. λαμβάνω τὴ διὰ μεταδόσεως: Πλάτ. ἈΕ.371Ε κατ' ἑθέρους τῆς ἐκείσε πορείας παρά τῆς Ἐλευσίνιας ἐναυσάσθαι, Αἰλ.ἀν.246 ἐνευθεῖν.. ἐναυσάμενος τὸν λόγον.

ἐναύου [2] σχόλ. ὁμιλῶ, ἐκφωνῶ: Σχόλ. Ἰλ.Ε.333. **ἐναύου** [3] Ζώναρ.740 κἀναύοντες.. ἱκετεύοντες πρὸς τοὺς ναοὺς.

ἐναφανίζω μτγν. ἐξαφανίζω, ἐξαλείφω τὴ ἐνός τινας, ποθ.: Στράβ.9,40,5 ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω μικρά, Πλούτ.Πθ.489Α οὐ παντάσῳσι αὐτὴ τὸ φιλάδελφον ἐναφανισθ.

ἐναφάπτω ἔγγιζω, θίγω τὴ ἐσαφρῶς: Ἀριστλ. Οὐρ.316,26 ὤπερ γὰρ ἐναφάψασα (ἐν. ἢ δύναρις παραδίδωμι ἐκατέρω) **2)** εἰδ. ἰων. ἐναφάπτω μέσ, προσδέο, προσάπτω τὴ εἰς τὴ: Ἡρ. 1,214 ἐναφήτε αὐτὸν τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκὸν [ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐναφήκε τὸν ἐναφήμι].

ἐναφάσκεισ-ον πῆλ.δ κατέωνο γῆν ἐνάφασκει βλλ.ΠΙ. **ἐναφάσκειμα-ατος** [τό] μτγν. φάρμακον λαμβανόμενον διὰ τῆς ἐνός ὕδατος βρασμοῦ βοτανῶν, ἀφέφημα βλλ.: Ἀρετ.ὈΞ.Νοῦσ.Ι.1 θῖνον αὐτέοισι καὶ ἥρεμην μηχανέσθαι.. ἐναφέφηματι.

ἐναφάφω ἐν ὕδατι βράζω βοτάνην ἢ ἄλλο τὴ φάρμακον, παρασκευάζω ἀφέφημα: Γαλ.6,291 κ. ποθ. ἐπὶ βοτανῶν, λαμβάνω τὸν ἐ ἀφέφηματι: Ἰππ.Γυν.2,169 μυστήριον ἐναφάφην, Ὀρεβ.8,6,5.

ἐναφήμι, ἰων. ἐναφήμι, ἰων. γ. ἐν. πρὸς. ἀσφ. ἢ ἐναφήκε, ἐνός τινας ἀφίρη, ἐυβάλλω, ρίπτω Ἡρ. 1,124 πρὸλ. ἐναφάπτω **1)** εἰδ. ἀποτίθημι ἐνός τινας: Ἀριστλ.ΖΙ.553β,24 ἐναφάσι δὲ τὸν γόνον, ὤπερ αἰ μέλλεται, Ἀρετ.ὈΞ.Διαλ.2,26 **2)** πῆλ. ἐγκαταλείψω: Πλάτ. Ἐπιφάνει μου τὰ κτήματα ἐγαώρηστα **3)** ὁμ. πῆλ. ποθ. ἀναφορ. πρὸς γαίαν ἐν Αἰγύπτῳ, παραδίδωμι εἰς ἰδιώτας: αὐτ. **ἐναφεμίνας ἀρούρας** **4)** ἐπιτόριον, πᾶρξω ἐλευθερίαν κινήσεως, ἐνεργείας: Ὀρεβ.ἀπ.3.

ἐναφόρμος-ον μτγν. ὁ ἐκ τινας ἀφορμῆς, οἷον προελθὼν ἢ ὀρμώμενος, δεδικαιοιογημένος: Κύριλλ. Ἐρμην. Ησαΐαν.742 ἀπροφάσιτος ἢ εὐπέθεισ, οὐκ ἐναφόρμος ἢ ἀπόστασις.

ἐναφόρμω μτγν. μετ' ἀφορμῆς, οἰτίου, δεδικαιοιογημένος, δὲ, εὐστόχως, καταλλήλως ἐν καιρῷ τῷ δέοντι: Κύριλλ. Ἐρμην.Εὐαγγ. Ἰω.1,134.

ἐναφορδοσιάζω μτγν. ἀπολάω τῆς ἀφορδοσιῶν ἡδονῆς ἐπὶ τινας: Ἀριστοφ.Ν.15 ὁ νυμφίος ἐρασιμῶς ἐναφορδοσιάζει τὸ κῆρ.

ἐναφῶς μσν. κατ' ἐνιατὸν τρόπου: Συρον.Μεταφ.17,4.

ἐναφῶς μσν. κατὰ ἕνα τρόπον, ἐνιαύως [πιθ.]: Σιμλικ.Φυσ.399,24.

ἐναφίς-εως [ἡ] μτγν. αὐθένεισ, πρόσδεσις: Φιλ. Μπλ.Βελον.98,33 ταῖς ἐνάφεισι τῶν ἀγκυρῶν.

ἐνάφρος Ἡσ. «δελειόφρος».

ἐνάφρῆ [ἡ] πῆλ. ἢ ὀμφροῖς βλλ., ἡ διὰ τοῦ πυρὸς βάσανος, δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ.

ἐναφροῦντες Ἐπιγρ. «ἐπιδηροῦντες» [πθ.].

ἐναφραυθῖ κωμ. ἀντὶ ἐναφθῖ γει: Ἀριστοφ.Θεσμο.646.

ἐνγλαυον Ἡσ. «ἐν γλαυέκων».

ἐνγροφον Ἐπιγρ. ἔγγραφον.

ἐνδαγῆ Ἡσ. «ἐμνανεῖ».

ἐνδαδῶσ-ον μτγν. ἐπὶ ζύλου ἢ δένδρου, ὁ πληρὸς ῥητικῆς, ρητινώδης: Θεόδωρ.ΦΙ.9,21 ἅπασα γὰρ ἐνδαδῶσ περικα ταῖς βίαις.

ἐνδαδοῦμαι-ομαι μτγν. ἐπὶ ζύλων, στελεχῶν, κλάδων δένδρου, καθίσταμαι ρητινώδης, γεμίζω ἀπὸ ρετινῆς: Θεόδωρ.ΦΙ.9,27.

ἐνδαεῖς ἡ ἐνδ- Ἡσ. «ἐν δανοῖς ἐκάστου».

ἐνδαίνυμαι μτγν. ἐσθίω, καταβιβρώσκω, τρώγω: Ἀθην.7,277Α τῶν ἰχθύων, οὐς.. ἐνδαινόμεθα.

ἐνδαίς-αδός ἡ ἐνδῶς-αδός [ἡ] ὁ μετ' ἀνημμένων ὀδῶν, λομπάδων: Αἰσχ.Εὐμ.1044 σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδαδῶσ οἰκων [ἰδθρθ. σπονδαὶ δ' εἰσὶν ἐνδῶδῶσ ἴων].

ἐνδαίω ποι. ἐν τι, ἐνός τινας φωτίζω ἢ καιῶ, ἀνάπτω κ. μτφ.: Πινδ.Π.4,328 γλαυκὸν ἡμιθέσιον πῆλον ἐνδαίει Ἡσπ' ἢ μετ' ἀλμύρα, φλέγομαι ἐνός τινας: Ὀδ.Ζ.132 ἐν δὲ ὀδοσ δαίεται, Ἀπολλ.Ρ.3,286.

ἐνδακνω κ. μσν. δάκνω διὰ τινας ἢ ἀπλῶς δάκνω: Εὐρ.Ἰππ.Γ23 ἐνδακούσαι στόμια πυριγενῆ γνάθος [περὶ Ἰππων ἀφρησάστων], Πλάτ. Φαῖδρο.254D ἐνδακῶν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναίδεισ ἐλκει, Αἰλ.ΖΙ.3,6 τὰς οὐράς τὰς ἀλλήλων ἐνδακόντες, Εὐδοκ.204 **1)** κ. ἀπολ. Ὀρετ.ὈΞ.Πθ.1,7 **2)** μτφ. ἐπὶ οὐκὸν ἐχούσων ὀρειαν, δεξιῶν γεῖσιν, διερεθίζω τὴν γεῖσιν, δημ. περιέρω, τοσούτῳ: Νικ.ἀν.70,16 [Ἀθην.4,133F] ἐνδακόντα σπέρματα σινηέσσω **3)** ὁμ. μτφ. εἰσόδω, εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι σου, μετὰ δατ.: Ἀπολλ.δ.δαμ. Πολιορκ.145,9 ἴνα μὴ ἐνδακῶ ὁ στυλοῦς, τῆ γῆ.

ἐνδακρυς-ος-υ μτγν. κ. νεῶτ. ὁ ἔχων δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς, ποῦ ἔχει δακρυμένα, ἰων. ἡ πόκα: Ἰώσ.ΑΙ.1,19,4 ἐνδακρυς γενομένη, Λουκ. Ἐν.4 κατέδαρθον ἐπὶ ἐνδακρυς.

ἐνδακρῶ κῶν δάκρυα: Αἰσχ. Ἀγ.541 ὥστ' ἐνδακρῶν ἢ ὀμμασι χαράς ὄπα.

ἐνδαμάζω μτγν. θαρμάζω, ὑποτάσσω, κατανικῶ, ποθ.: Στέφ. Ἀθ. Ἰππ.3221).

ἐνδαμία ὄσωρ. τ. τοῦ ἐνοήμου βλλ.

ἐνδαμοιδῶς-αδός [ἡ] νεῶτ. ζῶολ. εἰδος ζώικων μικροβίων τῆς τρέφως τῶν ἀροῖσιν ἀειδοῦν.

ἐνδαμῶ-εω ὄσωρ. τ. τοῦ ἐνοήμου βλλ.

ἐνδανδαίναι Ἡσ. «ἀτεινέει, κατατολμᾷ».

ἐνδασπανά-ω μτγν. μσν. δαπανῶ εἰς τι, πρὸς τι, καταναλίσκω: Ἀνδρ.Κρ.85D.

ἐνδάσις-α-ον μτγν. ἰθαγενεῖς, ἐντόπιος, ἐγχώριος: δθ. τὸ ἀρ. ὡς οὐσ. ἐπὶ πρὸς: Μόσχ.2,11 τῶν δ' ἢ μὲν ἔζητε μορφήν ἔχεν, ἢ δ' ἀρ' ἔθηκε ἐνδσπν, Ἀγὰθ.ἐν ΑΠ.9,153, Ἐπιγρ. Ἐλλῆσι καὶ ἐνδσπνισιν ἄμοιβῆν πρὸλ. ἀλλοδαπῶν κ. ντόπιος.

ἐνδαρτηρίης-ιδος νεῶτ. ἱατρ. κ. -ίτης φλεγμονὴ τοῦ ἔσω τοχώματός τῆς ἀρτηρίας.

ἐνδασεύς-ος μτχ. ὁ μέλλων δασύτριχος, κῶπως τριχάτω, μαλλιαροῦτατος: Διοσκ.2,142.

ἐνδατοῦμαι-ομαι ἢ ἐν-δατοῦμαι ἢ μσν. ἀποθ. ἐν ἐνεργ. κ. μέσ. κ. ποθ. σμ. μοιράζω, μερίζω διανέμω, κατανέμω, ἀπονέμω: Εὐρ. Ἡρ.218 καὶ γὰρ εἰς σ' ἀφίκομαι λόγους ὀνειδισθήρας ἐνδατοῦμενος, Εὐστ.Ἰλ.1214 θείαν δύναμιν ἐνδατέσθαι [σχόλ. «κατὰ ἐκαστον μερίζεσθαι»] **1)** κ. κ. ποθ.: Σοφ.ΟΤ.205 τὰ τε σὰ βέλεα θελοῖμι ἄν ἀδάματ' ἐνδατέσθαι **2)** μτγν. μερίζω σπαράσσω, κατασπαράσσω, κατατρώγω: Λυκούφρ. 155 τὸν ὠλενητὴν χόνδρον ἐνδατοῦμεν **3)** κ. ποθ.: Νικ.Θηρ.509 ἴστοι ἀριστολοχεῖα παλαιοῖς ἐνδατέοιτο [σχόλ. «μερίζοιτο, κόπτοιτο, τριβοῦτο»] **3)** μτφ. ἐπὶ λ. κ. κυρίως ὀνόματος, ἀπαγγέλλω καταμεμερισμένως, διακεκομμένως πρὸς ὄθρον, πρὸς ὀνειδιισμόν, δθ. γεν. ονειδίζω: Αἰσχ. Ἐπι.578 δις τ' ἐν τελευτῇ τόνουμ' ἐνδατοῦμενος καλεῖ [σχόλ. «εἰς δύο διατρώβη τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνεϊκού», τὸ πολὺ καὶ τὸ νεϊκός»] **4)** ὁμ. σμν. ἐκδ. κατατρώγω, ἀναθεματίζω, βλασφημοῦμαι ἢ τι **1)** κ. ποθ.: Σοφ.Γρ.791 τὸ-δυσπαρέωνον λέκτρον ἐνδατοῦμενος σοῦ τῆς ταλαίνης **2)** ὁμ. ἐπὶ ἐπινοῦν, ἀπονέμω ἐκάστῳ τὸ πρῆστον, δθ. ἐπινοῦν, ἐγκαμαῖω κατὰ σπερῶν: Πλάτ.Πολ.383B ἐνδατέσθαι τὰς ἐπὶ εὐπαίδειας.. καὶ μακροβίωνας Βραυς.

ἐνδατοῦμαι Ἡσ. «λομωδῆς, δασῶ».

ένδραυω μτγ. [έν-δραύω] κοιμήωμαι, ἀναπαύομαι. ἐν τινι τόπῳ: Λυκόφρ.1354.

ένδραχιν ἑπίρρ. πάπ. κ. ένδραχιν συγκρ. τοῦ ὄχρ. ένταχ, θάττον, τὸ γλγχαρότερο.

ένδραφιλεόμεαι μτγ. κ. μων. ἀφειδῶς ἀφρόδω δοφιλεόμεαι, κορηγῶ: Ἱηλιόδ.Α18,8,14 ένδραφιλεόμεσθα κτίνεαι νόμην, Εὐστ.Πον.342,94 κρατήρα λόπης ἐπιστήγῳ τῷ ένδραφιλεομένῳ ἔλεον. 2) χραϊόμεαι, εἶμαι ἀπαραίτητος: Μέν.Πρ.102Π ὀλίγησ πρὸς τὸ πάρος (τῶν ἐυθητικῶν) αὐτῷ ένδραφιλεομένησ παραδρομῆσ ἡμερῶν.

ένδρασομένωσ [ένδρασω] ἑπίρρ. μων. η. Φωτ. κ. Σαυιδ. ἀμελάσ, ἀνευ ἐπιμελειασ, φροντιδῶσ.

ένδρασοτέρωσ ἑπίρρ. συγκρ. τοῦ ένδραῶσ βλ.λ.

ένδρασμα-ατοσ (τῶ) πάπ. ἔλλειμμα: μερισμῶσ ένδρασματοσ ὀδοινηράσ.

ένδραῶσ-οῦσ-έσ [έν-δραῶ, δραῶ] κ. νεώτ., πληθ. οὔδ, ένδραῶ ὁ δεικνόμενοσ ἦτοί ἔχων ἀστέρησιν, ἔλλειψιν τινασ, μετὰ γεν.: Εὐρ.Ἱκ.192 πόλεισ. . ένδραῶσ στρατηλάτοσ, Ἄντιφ.5,77 οὔδ' ἦσ τινασ λητουργίασ ἡ πόλισ ένδραῶσ γεννῆτασ, Πλάτ. Συμπ.195D ποιητοῦ δ' ἔστιν ένδραῶσ ὁλοσ ἦν Ὀμπεροσ. 2) εἶδ. κ. νεώτ. ὄμ. μετὰ γεν. ὁ ἔσπερμῆνοσ ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μερί τινὸσ τῶν ἀναγκαιῶν, τῶν χραϊωδῶν, τῶν χροσίων πρὸσ συντήρησιν αὐτοῦ, ὁ μὴ ἔχων ἐπάρκειαν τινοσ, ἀντίθ. αὐτῆρ. κ.: Ἡρ.1,32 ἀνθρώπινοσ ὄσωμ ἐν οὐδέν ἀσταρκῆσ ἔσσι: τὸ μὲν γάρ ἔχει, ἄλλοι δὲ ένδραῶσ ἔσσι, Πλάτ.Πολ.359β, Ἰσοκρ.2,1 ἦν αὐτοί μὲν ένδραῶσ εἶσι, ἡμεῖσ δὲ πλουτεῖτε, Πάν. τῶν ἀναγκαιῶν ένδραῶ με καθίστασ, - ἡ γῆ τῆσ Αἰγύπτου εἶναι ένδραῶσ μετὰλομην νεώτ. κ. μετ' ἐμπροθέτω [εἰσ] διορ.: χώρα ένδραῶσ εἰσ ἀνδρακοφῶρα ἀκρώματα. 3) κ. νεώτ. κατ' ἀπόλ. ἐκφῶρσιν ἐπί προσ, ὁ στερομένοσ ἐσπαρκῶν πόρων ζωῆσ, ὁ ἐν πτωχῶν, ὁ ἀποροσ, ὁ πτωχῶσ: ΚΔΠράξ.4, 34 οὔδῃ γάρ ένδραῶ τῆσ ὑπἄρχησ ἐν αὐτοῖσ, - περιβαλεῖσ εἰσ ένδραῶσ. 4) νεώτ. κ. ἐπί χώρασ, ἡ ἀφοροσ, ἡ μὴ ἐσπαρκῆσ παρογῶγκῆ: ἡ ἦσφοσ εἶναι ἀρετῆ κἀ ένδραῶσ. 5) ἐν τῷ σημ. ταύτῳ τοῦ οὔδ. ἐνόρθ, ὡσ οὔσ. τὸ ένδραῶ τῆσ χώρασ ἐνάγκασ τοῦσ κατοίκουσ νὰ ἐπιδοσθῶσιν εἰσ τὴν ναυτιλίαν. 6) ἐν χρ. κ. παραθ.: οἱ σκηνῆτασ τῆσ Ἀραβίασ εἶναι ένδραῶτεροί τῶν θεδοσίων, - γέροντεσ ένδραῶτεροί. 7) ὁ ἑλλησ εἰσ τ. ὁ εἰστωματικῶσ, ὁ κειψιρόσ, μετὰ δοτ. ἡ οἶτ. τοῦ κατὰ τ. 8) Οὐκ.287 τῷ τε γάρ παρασκευῆ ένδραῶσ ἐγένετω, Λοκκ. Ένολ.Δ,12 εἰ ποίμει κἀ ένδραῶ τῆν ὄφην καλῆ ἔδοροσ. 9) κ.συγκρ.: Ἡρ.7,48 εἰ γάρ τοῦ ταύτη ένδραῶτεροσ φαίνεται εἶναι τὰ ἡμέτεροσ. 10) ὄμ. τοῦ συγκρ. μετὰ γεν. ἡ ἀπόλ., ὁ ὑπὸδραῶτερόσ τινοσ, ὁ ὑπολειπόμένοσ ἄλλοι κατὰ τ.: Ἱππ.Ένν.821D ἀκρῶν τῶν χεῖρασ ὀλίγησ ένδραῶτεροί τῶ ἠγίοσ, Οὐκ.1,10 ὄμωσ δὲ φαίνεται κατ' ὁπωσ ένδραῶτεροσ [στροπέτα]. 11) ἐν τῷ σημ. ταύτῳ τοῦ οὔδ. ἐνόρθ, ὡσ οὔσ, ἔλλειψισ, ἐλάττωμα, ένδραῶ βλ.λ.: Οὐκ.1,77 ὄμωσ ένδραῶσ χαλεπότεροσ φερούσιν. 5) ὁ κατῆρεροσ, ὁ ἀπείλητορόσ, ὁ εὐτελέτεροσ: Σοφ.ΟΚ 1430 τὰ κρισίμα σπῆδ τὰνδραῶ λέγειν, Ξεν.Έλλ.7,1,23 γένει τε οὐδένωσ ένδραῶ. 6) κ.συγκρ.: Ξεν.Έλλ.4, 1,6 Περσῶν οὐδένωσ ένδραῶτεροσ, Δισκ.Α,1 Ρωμ. 1,66. 6) ὁ μὴ ἐσπαρκῆσ, ἀτέλεσ: Οὐκ.8,36 αἱ πρόναι γυνῆθικαι, αἱ πρὸσ Χαλκιδικέα γενόμεναι ένδραῶσ εἶναι, Πλάτ.Πρωτ.322π. 7) γραμμ. ἑλλειπτικῶσ βλ.λ. ἐν εἶδ. σημ.: Ἀπολλ.Διδσκ.Συντ.239,18.

ένδραῶτικῶσ-ἡ-ὸν μτγ. ἑλλησικῶσ, ἀτέλεσ: Βέττ. Βόλ.15,20 ένδραῶτικῶσ περὶ τὸ τέλος.

ένδραῶ [ἡ] κ. μων. κ. νεώτ. ἑλλειψισ: Οὐκ.4,18 οὔτε δυνάμεισ ένδραῶ ἐπάσθηον αὐτῶ, Πλάτ. Ἱππ.Μ,283β χρῆματῶν ένδραῶ ἐφερομῶ τῶν σῆν ὀριμῶν, Κόλλ.6,23 τῆν ένδραῶν τῆσ γλυκείασ γα-

λήνησ. 2) κ. ἀπόλ.: Πλάτ.Πρωτ.357Π ὑπερβολῆσ τε καὶ ένδραῶσ ὄσα κατ' ἐσότητοσ πρὸσ ἄλληλασ σκέψισ, Ἰσοκρ.2,33 αἱ γάρ μετριότετεσ ὄμολοι ἐν ταῖσ ένδραῶσ ἡ ταῖσ ὑπερβολαῖεσ ἔβανον. 3) ἀτέλετοσ: Πλάτ.Γοργ.496D ὄμολογείσ ἀπασασ ένδραῶν καὶ ἐπιβρυμῶν ἀνιαροὶ εἶναι, αὐτ.496β. 4) πληθ. ἀνάγκη: αὐτ.Έρμ.401B πρὸσ τὰς ἐπιβρυμῆσ καὶ τὰς ένδραῶσ τοῦ σώματοσ, Ξεν.ΚΠ 8,2,22 τὰσ τ' ένδραῶσ τῶν φίλων. 2) κ. νεώτ. ἑλλειψισ τῶν πρὸσ τὸ ζῆν ἀναγκαιῶν, πτωχῶ, ἀντιθ. εὐπορία: Πλάτ.Συμπ.203Π ἀεὶ ένδραῶ εὐνοικῶσ, Δημ.11,22 ὄσιν ὀργίλωσ ἔχειν τοῖσ μετ' εὐπορίασ πονηροῖσ ἡ τοῖσ μετ' ένδραῶσ, Μηνῆν.1,7 Συναξ. 3) εἶδ. ληροσ: Ἰουλ.Λόγ.2,66C. 4) μτγ. γραμμ. εἰδικῆ μετᾶπτοσ, ὡσ πῆδοσ λέξέωσ τινοσ, καθ' ἦν αὐτῆ ἐλαττωταῖ ἡ ἐξασθενούταἱ χᾶρην ἐκφῶναισ: Ἀπολλ.Διδσκ.Συντ.133,15.

ένδραῶμα-ατοσ (τῶ) [ένδεικνυμι] κ. μων. κ. νεώτ. ένδραῶσ, δειγμα, τεκμηρίον: Πλάτ.Κριτ.110B ένδραῶμα ὅτι πᾶνθ' ὄσα ἐνόμωρα ζῶμα θῆλεα. . νέφωκεν, Δημ.4,23 εὐνοίασ ένδραῶμα τῆ πόλει γεγενηθαῖ, ΚΔΈπασ.2,15 ένδραῶμα τῆσ δικαιοσ κρισέωσ τοῦ Θεοῦ. 2) μων. πληθ. ένδραῶματα τέροτα κατ' ὀμεια: Ζαχαρ.Πανκ.Διά.3,4 ὁ δὲ πωνηρόσ δαῖμην. . εἰσ τῶν οἰκον ἄκλειον πρὸσ τὸ ποιεῖν ένδραῶματα τοῦ λοιποῦ ὄμο εἰσλόθῶν.

ένδραῶματικῶσ-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ περιέχων ένδραῶμα βλ.λ.1) ἑπίρρ. -ῶσ.

ένδεικνυμι κ. νεώτ. κ. ένδεικνύω παρεῶμ ένδραῶν, δεικνύω, ὀηλῶ, φανερώω, δειγμῶν: Πλθ.ὸ 7,58 ἀπέροτοσ δ' ὄστιε ένδειξει ἄλλωσ Ἀετλίω [σχήλ. <εφερανέσται ἐνέμνησοσ ἦ], Σοφ.ΟΧ 88 πρόν γ' ἂν ένδραῶ εἰ τ' ὄρω, Ἄντιφ.6,37 σπῆδ ένδραῶσ τῷ δικαστηρίῳ τάδίκηματα. 2) ὄμ. μετὰ πτχ. κατηγ.: Πλάτ.Πολιτ.278B ένδεικνύται τῆν αὐτῆν. φῶσιν ἐν ἀμορταῖεσ ὄσαντασ συμμολεχῶσ. 3) ὄμ. μετ' ἀπαρφ.: αὐτ.308B. 4) πάπ. μέσ. ὀηλῶ τῶν κατηγῶν περιουσίασ πρὸσ φορολόγησιν. 2) κ. ὄπ. ὡσ δικαστικῶ ὄροσ, πρόλ. ένδραῶσ 2), κατηγ. γέλω, κατομνησίν πτωχῶν: Πλάτ.Ανοκ.32B κατ' ἐπίνομ ὄντων ένδεικνύονται με, αὐτ.Νόμ.856C πᾶσ δὲ ἄνηρ. . ένδεικνύωται ταῖσ ἀρχαῖε εἰσ κρίσιν ἄγων τῶν ἐπιβουλέουσατ. 3) ὄμ. ἀπόλ. Ἰσοκρ. 18,20 τοῦσ ένδραῶσαντασ ἡ φθονοῦσασ κ. παθ.: Ἄντιφ.5,9 κακοῦροσ ένδραῶσθένεμοσ φῶνω δίκην φεῶμ, Λυσ.6,15 ένδειχθεῖσ θανάτῳ ζῆμιθαθέστα. 4) κ. μέσ.: Πλούτ.Σόλ.24 κατ' ὅτι φαῖναι ένδεικνύμενον τοῦσ ἐξάγομασ κληθεῖσθαι σικοφαντεῖν. 3) μετ' αἰτ. πρᾶγματοσ, κληθεῖσθαι ένδεικνύω, παροῦσ ένδεικνύω: Λίωκ.Πρ.403 ὑπερπάρων θεοῖσ πάροσ ένδεικνύταισ ἀμχρῶν, Πλθ. ένδραῶξᾶν μοι ἐνόνον. 2) κ. μέσ.: Ἀριστ.Πλ.785 ένδεικνύμενοσ ἔκατοσ ἐνόνον τινα, Οὐκ.4,126 κατὰ πόδοσ τὸ εὐφρομ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὄρξει ένδεικνύται, Δημ. 36π. 4) μέσ. ἀποτεινῶ τῷ λόγῳ ἐν ὄρωσ τῷ ἐξηγητῶ τ, διδῶ ἐξηγησῖσ, ἀνοκινῶνωσ: Ἱκ.83 Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ένδραῶσται ἰστα, ε ἀπολογίασμοσ ἡ. Ἡρ.8,141 ένδεικνύμενοι τῶτα Λακεδαῖον μοῖσισι τῆν εὐατῶν γῶμην, Πόλλ.83,543. 5) ὄμ. μέσ. μετὰ πτχ. ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίωσ: Εὐρ. Ἄλκ.154 παρ' ὅσ μὲν ὄμολον ένδραῶσται τῆσ πόσει προτιμῶσα, Δημ.535 κατ' ἰδίαν δυνάμην κριτέτω τῶν νόμων ὄσαν ένδεικνύμενοι. 6) ὄμ. μετ' εἶδ. προτ.: Οὐκ.8,82 ένδεικνύμεθα ὅτι κατ' στρατηγῶσ ἦδῃ θρηταί, Πλάτ.Ανοκ.2,22 ἐγὼ ὡσ ὄλωμ ἄλλ' ἔρωμ ὡσ ένδειχέζην, ἐν ἐμοὶ θανάτω μὲν μέλει. 7) κ. παθ. μετ' ἀπαρφ.: Δημ.93 κατ' ὁ βοῦλεσθαὶ κωλῆει ένδειχέσθαι. 8) ὄμ. μέσ. δεικνύομαι πρόβρωμ, προσπαθῶ νὰ γίνω συμπυθῆσ πρὸσ τῶνα, μετὰ δοτ.: Δημ.375 ένδεικνύμενοσ τοῖσ πρῆδοσ τοῖσ παρὰ τοῦ Φιλίππου παροῦσοσ. 9) ἐμφρονιζομῆσ πρὸ τινοσ χᾶριν εὐαρε-

σινίας : Αλογίν.3217 ένδεικνόμενος 'Αλεξάνδρω διά τήν πρός αὐτὸν ἔδραν' 7) ποικίλοι ἐπιθεῖν, ἐπιδεικνύομαι : Πλάτ.Πρωτ.317C ἀνώπτευσα γὰρ βούλευσαι αὐτὸν τὸ κτ Πραδικῶ καί τῷ ἴππῳ ἐναντίεσθαί καί καλλυμένεσθαι, Πλάουτ. Κικλ.4' 8) νεώτ. ὀμ. μέτ. ἐδρα ἰδίως εἰς γ' πρὸς. ἐνεστ. κ. παρατ. ἐπιβάλλεται, θεωρεῖται ἡ ὡς τὸ πρῆπον, τὸ ἀναγκάσιον, τὸ κατάλληλον : ένδεικνύται ἢ πρόσληψις βαθεῖα, - ἡ κυβερνήσις θά ἐφαρμόσῃ τὰ ένδεικνύμενα μέτρα' ἢ ἐπί φαρμάκων ὠφέλει, θεραπεύει : ἡ κινήσις ένδεικνύται κατά τήν ἐλαστικότητα' ἢ ἡ μτγ. παθ. παρακ. ένδεικνύμενος-η-ον ὡς ἐπιθ. ὁ ἐνέχων ἐκδηλον τήν Ικανότητα ἢ ἀρμοδιότητα πρὸς τὸ : εἶναὶ ὁ ένδεικνύμενος διά τήν ἔδραν τῆς Λατινικῆς ρηματ. η. ένδεικτικός-ές-ικός, ένδειγμα, ένδεικτής ένδειξις.

ένδεικτής μτγ. κ. νεώτ. μνηστής, καταδότης : Πά Μακκ.2,4) τῆς πατρίδος ένδεικτής γεγονώς, Φιλίσταρ.Σωφ.2,29) Οἰνίου. ἰ τὸν κατά τήν 'Ασίαν ένδεικτῶν' 2) ἐπί καλῆς σημ. ἀγωγῆς : Εἰσα. Εὐαγγ.Προφ.5,215Α εὐ ἔδεξιον καί τούτου γενέσθαι ένδεικτῆν' 3) νεώτ. ὁ δεικνύων τὴ δεικτική : ένδεικτής ταχύνεται Ιναυτικὸν ὄργανον δεικνύον ἀνά πάσαν σφηνήν τὴν ταχύνεται τοῦ πλοίου, ένδεικτής ὄψους καί πυροσφάλλων ἴδργανον χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν πυροβολοκτῶν διά τήν στοιχειώδη δὲ-εὐθιμίαν ἀναπροσαρμογῆς βολῆς.

ένδεικτικός-ή-ό(ν) μτγ., μνη. νεώτ. κ.δμη. ὁ ἐλεγκτικός, δοκιμαστικός : Διογ.Λ.3,51 τὸ β δὲ ἀγωνιστικὸς ένδεικτικός καὶ ἀναεραπτικός. 2) ὁ παρέχων ένδειξεις, ὁδηγητικός : Γαλ.2,62,10 πῶς οὐκ ἐστὶ τῆς περιστάσεως ένδεικτικόν, Εὐστ.Πον.344,2 φίλας ένδεικτικόν, - σημεῖα ένδεικτικά βελτιώσεως ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ένδεικτικὸν σχολικὸν ἔγγραφον πιστοποιῶν, ὅτι μαθητῆς τῆς ἐκρήθι πρῶτοβάσιος. 3) νεώτ. ναυτ. τὸ οὐδ. πλθθ. ένδεικτικά ὡς οὐστ. τὰ ἄκρα τῶν ἐμβόλων σχοινίου, ἄ. μαρτύρια.

ένδεικτικός ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ένδεικτικόν, ὁδηγητικόν : Γαλ.Πλαούκ.2 ένδεικτικός μὲν ἐπρηται, σαφέως δὲ οὐδένα.

ένδεικτός-ή-όν ἔπιρρ. ὁ τιμωρούμενος διά πρᾶξιμον : ένδ. - ποτὶ δραχμάς ἑκατόν.

ένδειμιότος-ον μτγ. ὁ πλήρης φόδου : Ἰάμβλ. Πρωτ.20 ένδειμιότος ὑποδοχῆ.

ένδειμιότος-ῶ γλωσσ. εἶμαι πλήρης φόδου.

ένδεινιος-ον μτγ. κ. μνη. ὁ ἐπισηνός θεός φοβερῶς, τρομερῶς, δεινός : Ὠμη.4,409β,ASS Αὐγούστ.3,163,6 ένδεινιος οἰμαγίας.

ένδεινιος μτγ. κατά τρόπον δεινόν, φοβερόν, φρικτόν, μετὰ συγκρ. -ότερον : Θεμιστ.Λογ.4,56Α.

ένδειξις-εως ἡ| ἡ ένδειξις κ. νεώτ. δημ. -η ὁ πόδεξις, δῆλωσις, φανερώσις : Πλάτ.Νόμ.966β τὶ δ', ἐνεοίει μὲν, τὴν δ' ένδειξιν τῷ λόγῳ ἀδυνατικῆν ένδεικνύσθαι, Πλούτ.3,38,5 πρὸς τὸ κατά τήν ένδειξιν ὑποδεικνύσθαι, Δίων Κ 62,23. 2) κ. δημ. νεώτ. δείγμα, σημεῖον, τεκμήριον : Δίων Κ 78,21 ὁ γὰρ τὸ Γαρνάντα θύεισθερε τὰ πλεῖστα τῶν ένδειξιν τινα ἐχόντων γ[ραμμάτων]. - δῶρον ὡς ένδειξιν φίλας καί ἀγαθῆς ἢ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. Ιατρ. ἐκδήλωσις ἐπιπέδαλουσα τήν ἐφαρμογήν ἀριστήνης θεραπεύσεως : ἡ ἀνεύρεσις ἐν τῷ αἵματι γονοκοκκίως ἀγωγῆς' : ἡ ἀνεύρεσις ἐν τῷ αἵματι ὕγειον ἐπιπρᾶσ. Ιατρικῆ ἐκθέσις ὑποδεικνύουσα τήν εἰσαγωγήν εἰς νοσοκομῆνον τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναγερμένου ἢ τήν παραπομπήν του εἰς ὑγειονομικὴν ἐπιτροπήν. 3) ἐπιδείξει, δῆλωσις πρὸς κτήση ἐνόμιος τινάς : Αλογίν.3219 τῆς εἰς 'Αλέξανδρον ένδειξίαν μὲ φησὶ ἀνευρεθείαν' 4) νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ πιθανή, φαινομένη βεβαίωσις γεγνότος πρὸς ἡ συναγομένη ἐκ πραγματικῶν περι-

στατικῶν ἐπιμέτρως συνδεδεμένων πρὸς τὸ κυρίως ένδιαφέρον περιστάτικόν, κτ. διαστολή πρὸς τήν ἀπόδειξιν : ένδειξις διά τήν ἐναγωγήν τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλ' οὐδένα ἀπόδειξις. 5) ἡ ἄπ. ὡς νομ., κατηγορία ἐναντίον κατέχοντος ἡθροῦνον ὑπαύρημα καίτοι κωλυμένου ὑπὸ τῷ νόμῳ : 'Ανδοκ.1,10 ἡ φάσις ἡ ένδειξις ἡ ἀναγωγή, Δημ.504 εἶναὶ δὲ καί ένδειξις καί ἀναγωγή' 6) μτγ. ἀπόδειξις : Φιλίστ.Τα.Υπόμ.Μετ.123,34.

ένδεκαοἰοί,οἰ,οἰ τὰ κ. μνη. νεώτ., δημ. κ. έντεκα, ἀλλ. ἀριθμ. ἀπόλ., ποσότης συνημιμένη εἰς μίαν δεκάδα καὶ μίαν μονάδα : ἡ Β 713 τὸν ἕρχ' 'Αδμήταιο φίλος πάς ένδεκα νηῶν, - ὁ γινώσκων ἕκλειος τὰ έντεκα ἴστα' 2) τὸ ἀρθ. πλθθ. ένδεκα ὡς οὐδ. ἰένν. ἄνδρες ἄρχοντες κληρωτοὶ ἐν 'Αθήναις ἔχοντες τήν ἐσοπτεῖαν τῶν φυλακῶν καί φροντιστικῶν περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν πονῶν ἰδίως τῶν Βανωτικῶν AB 250,4, 'Αριστ. Σφ.Π108 ὁ δὲ παρά τῶν ένδεκα, Πλάτ.Φαῖδ.59β λίουσι... οἱ ένδεκα Σωκράτη καί παραγγέλλουσιν ὄπως ἀν τῆδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ' 3) ὄμ. ἀρχόντες πτες ἐν ἄλλῃ : ἔπιρρ. 4) ΚΑ ὁ μετὰ τὴν προδοσίον τοῦ Ἰουδα ἀπομεινάντες ένδεκα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ : ΚΑ Πρωτ.2,14 σταθεῖς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ένδεκα... ἀπεφθέγγετο αὐτοῖς' Ὁ δημ. φρ. γαδμάκος (ἡ πάμ φέγγετο αὐτοῖς) κἰ ὁ έντεκα = ἀποφθάντες ἡ ὁλοσχεροῦς.

ένδεκαγράμματος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐξ ένδεκα γραμμάτων : 'Αθην.10,455β.

ένδεκάγυνα ἰτῶι νεώτ. βοταν. ἀνήθ φέροντα ένδεκα ὑπέρους.

ένδεκάμημος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ένδεκα γυνίαις : Ἡρων Μέτρ.1,24' ἢ νεώτ. μὲθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον ένδεκα γυνίαις.

ένδεκαδικός-ή-όν νεώτ. μὲθ. ὁ ἔχων βάσει τῶν ἀριθμῶν ένδεκα : ένδεκαδικὸν σύστημα ἢ σύστημα ἀριθμώσεως, καθ' ὃ ὁ ἀριθμὸς κατατάσσεται εἰς τάξεις μονάδων, ἢν ἐκάστη περιέχει ένδεκα μονάδας τῆς ἀμέσως κατωτέρης τάξεως.

ένδεκαδικὸν ἴσα. κ. εἰδός τὸ φασκαλλοῦ.

ένδεκαετής-ές-ές ἔπιρρ. νεώτ. κ. ένδεκαετήτης-ες ὁ ἔχων ἡλικίαν ἡ διάρκειαν ένδεκα ἐτῶν : ένδεκαετής πόλεμος - συζυγίως βίος.

ένδεκαετία ἡ| νεώτ. περίοδος ένδεκα ἐτῶν.

ένδεκάζω μτγ. ἐσπράξ. τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός πρὸλ. Ἄρποκρ. : Δημ.1335 μικρόν δὲ διαλιπόντας τοὺς αὐτοὺς τούτους ένδεκάζοντας [ἰσθρδ. Βίαισ συνδεκαζίνοντας].

ένδεκαήμερος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν ένδεκα ἡμερῶν : Γαλ.7,510.

ένδεκάκις ἐπίρρ. κ. νεώτ. ένδεκα φορές : Ἄριστ.Ζ1 562ν,25 τίκτουσι... καί ένδεκάκις.

ένδεκακισί(λοι)οι-αι-α νεώτ. οἱ ἀριθμοῦμενοι εἰς ένδεκα χιλιάδας.

ένδεκακλίνας-ον ὁ ἔχων θέσεις δι' ένδεκα κλίνας δοπιυμένων, κωμ. χαρακτηρισμός, τῆς κεφαλῆς τοῦ Περικλέους : Πλούτ.Περ.3 (ἡ Νεκλ.) ἢ κεφαλῆς ἐπὶ δόρυμον πολὺν ἔξονατελλῆς.

ένδεκακρομόντος-ον ὁ ποσιόμενος χροῖον ένδεκα μουσικῶν φθόγγων : Τιμόθ.Μιλ.Πέρο.242 μέτρος ἄμφοῖς τὰ ε'.

ένδεκακάλῃς-ός-ές νεώτ. ἐπίρρ. ὁ ἐξ ένδεκα μέλων συγκείμενος ένδ. -συμμορία-ἐπιτροπή.

ένδεκακάρως ἐπίρρ. μνη. εἰς ἡ κατά ένδεκα μέρη : Ἀσὸκ.Θεόδ.1273.

ένδεκάκρονον μέτρον πᾶν. μονάς μήκους περιέχουσα ένδεκα μέτρα.

ένδεκάμηνος-ον κ. νεώτ. ἐν ἀνοσφρᾷ πρὸς τοκτόν, ὁ γινόμενος μετὰ κήσιν ένδεκα μηνῶν : Ἰνν.Ὀκτ.13 οἱ δεκάμηνοι τῶν τόκων καί ένδεκάμηνοι' 2) νεώτ. ὁ ὄγων ἡλικίαν ένδεκα μηνῶν : βρέφος ένδεκάμηνον' 3) ὁ ἔχων διάρκειαν ἐν

δέκα μηνών: ένδ-προθεσίμα' || ό διδόμενος δι' ένδεκα μήνας: ένδ-μιάσος-άδεια' || τό ούδ, ώς ούα. χρονικό διάστημα ένδεκα μηνών.

ένδεκανδρία [ή] νεώτ. βοταν. κατηγορία φυτών, ών τό άνή έχουσα ένδεκα στήμονας.

ένδεκαούγκιον [ή] γλασσ. μονάς βάρους περιήχουσα ένδεκα ούγκιας.

ένδεκαπήυξ-τος-υ ό έχων μήκος ένδεκα πή-υξ: 'Ιλ.Ζ.39 έν δ' άρα χειρή έγχοσ έχ' ένδεκά-πηυξ, Σέξτ. Έυπ.Μαθ.10,160. Έγρηρ. ένδ-δοικός.

ένδεκαπλασιάς [ή] νεώτ. καθάστω τί ένδεκάκις πλείστορον ή μεϊζον, πολλαπλασιάς επί ένδεκα.

ένδεκαπλασιασμός [ή] μον. τό πολλαπλασιά-ζεν επί ένδεκα: Μαρθ.Βλαστ. έν Συντ.Καν.6415.

ένδεκαπλάσιος [α-οί-ν] νεώτ. κ. όθμ. ό ένδεκά-κις πολλαπλάσιος ή μεϊζον άλλου πινός έπίρρ. -τως.

ένδεκαπλοός -ος-ή-οον νεώτ. ό συμκειμένος έξ ένδεκα μερών' 2) ό ένδεκαπλάσιος βλλ.

ένδεκάπους-ποδός οον ηγν. ό έχων μήκος ένδεκα ποδών: Παιδ.1,172.

ένδεκάς-άδος [ή] κ. νεώτ. ό άριθμός ένδεκα: Πλάτ.Νόμ.771C τός διανομάς έχει μέχρι τών δω-δεκα άπό μιάς άρήμενος πλην ένδεκάδος.

ένδεκασύλλαδος [-ή-οί-ν] νεώτ., κ. όθμ. ό συμκειμένος έξ ένδεκα συλλαβών: ένδ-λέξις-ένδεκασύλλαδος [ή] νεώτ. έξ ένδεκα συλλαβών: 'Ηραιστ. 14,2 τό Σαφίρικον καλούμενον ένδεκασύλλαδον.

ένδεκαταίος-α-ον ό κατά την ένδεκάτην ήμέ-ραν γινόμενος ή γενόμενος 'Ιππ. Αφαρ.1250 18ρ-τες.. ένδεκαταίοι, Θουκ.2,97 άνήρ εύζωμος ένδεκαταίοι τελεί' 2) ό άπό ένδεκα ημερών: Θεόκρ.10,12 έγώ έθραιμ σχεδόν ένδεκαταίοι.

ένδεκατημέριον [ν] [τό] νεώτ. τό ένδεκάτον μέρος.

ένδεκατάμος [-ή-οί-ν] νεώτ. κ. όθμ. έπί βιβλίω, ό έξ ένδεκα τόμων άποτελούμενος.

ένδεκατος-ο-οί-ν [ή] κ. μον., νεώτ. κ. όθμ. ό έν τή κατ' άριθμωτον σειρά έχων τών άριθμών ένδεκα: 'Οδ.Γ.391 ένδεκάτω έναύτω, Ξεν. Αν.1,7,18 τή ένδεκάτην ήμέρα Πλάστ.Λυκ.1 ένδεκά-τον δέ άφ' 'Ηρακλήους, ΚΔΜαθ.20,6 περί δέ τήν ένδεκάτην άραν' 2) τό θηλ. ένδεκάτη ώς ούα. ή ένδεκάτη ήμέρα: 'Οδ.Β.374' || νεώτ. ή ένδεκάτη άρα: ήλθε τήν ένδεκάτην τής νυκτός' 3) είδ. νεώτ. μουσ. ό ένδεκάτος φθόγγος τής δια-τομικής κλίμακος, ό δίπλασις τετάρτη' 4) τό άρσ. ένδεκάτος [ένν. μήν] ώς ούα. μήν τών Φω-κέων άντισταίον πρός τών Βουκτίων τών Δελφών' 5) νεώτ. τό ούδ. ένδεκάτον [ένν. μέ-ρος] ώς ούα. τό ένδεκατημέριον.

ένδεκαφυλλα [ή] νεώτ. βοταν. φυτά, ών έκα-στον φύλλον φέρει δέκα παράφυλλα.

ένδεκαχορδός-ον ό έχων ένδεκα χορδάς: 'Ιων Χ'Ελεγ.3,1 ένδεκαχορδός Λύρα.

ένδεκαχώς έπίρρ. μον. κατά ένδεκα τρόπους Σιμηλ.Φυσ.553,2 8νεμρ.801.

ένδεκάτης-ος-ής-ες Έγρηρ. ένδεκατής [ηθ].

ένδεκάτης-ιδος ΑΠ τό θηλ. τό ένδεκάτης ή έ-χουσα ήλικίαν ένδεκα έτών: Αντιπ.Σιδ.έν ΑΠ7,164,6.

ένδεκάτηρος-ος-ες ηγν. επί πλοίων, ό έχων έν-δεκα σείρας κωπών: Θεοφρ.ΦΙ.58,1' || τό θηλ. ένδεκάτηρος ώς ούα. [ένν. ναύς]: Καλλιξ. έν 'Αθην, 5,203D τό μέγιστα τών πλοίων ήν.. ένδεκάτηρος.

ένδεκάτηρις-εως [ή] νεώτ. φυσiol. κ. ένδοεκκρι-σίς ή έντός του όργανισμύ έκκρισις τών αδένων.

ένδεκατομα [ων. άντι ένδεκατος βλλ.]

ένδεκατον [ή] ηγν. ένδεκατοι, είναι δυνατόν: 'Απολλ.Δόσκ.Συντ.18,10 ένδεκατον είναι άπό έν-μικς συβθέσεως γίνεσθαι πλθθυντικόν άριθμωτον.

ένδεκατικός μον. δεικτικός βλλ.: 'Ιωα.Γενεσ.33,7.

ένδεκαλίχια [ή] ένδεκαλίχη κ. νεώτ. ή ίδιότης

του ένδεκαερούς, ή διάρκεια, τό άδιάλειπτον, ή συ-νεχής άράσις ή έπίδρασις: Χοιρίδ.10 πέτρων κοι-λαίνει ροαίς θάσας ένδεκαλίχες, Μέν.744 πάντα γάρ τας ένδεκαλίχας καταπονείται πράγματι, Κλήμ. Άλ.Στραμ.2,489,35' || νεώτ. κ. άδιάπτωτος έπιμέλεια, συνθ. έν φρ. μετ' ένδεκαλίχας: πα-ροκολούθησα τό ζήτημα μετ' ένδεκαλίχας' 2) ένίοτε φασ. άντί του έντελέχεια βλλ.

ένδεκαλίχος-ος-ές [έν-δαλίχός] κ. νεώτ. δινη-κής, όσναός, διαρκής, άδιάλειπτος: Πλάτ.Νόμ.717B τώ δέ μη παραλείπειν μνήμην ένδεκαλί-χης παρεχόμενον, Πλάτ.Εσορ.1,6,23 δια πυράς ένδεκα-λίχους, Πλοούτ.Περ.19 πόλεμον ένδεκαλίχη και βάρυν

έξέκλεισεν' || κ. ύπερθ. -έτατος: 'Ισοκρ.15,156 ταύτης τής λατρηγίας τής ένδεκαλίχστατης και πολυτελεστάτης' || κ. επί προσ. έπιμόνος: Φι-λόδ.Οικ.52,1 προητιολογεί σύννοτοι και ένδεκαλίχες' || τό ούδ. τό ένδεκαλίχός ούα. ή ένδελέχεια

βλλ.: Πλοούτ.Μόρδ.6 τό περί τούς πόνοος ένδ-ένδεκαλίχως ηγν. άντιθ. ένδελέχω βλλ., έπιμένω:

ένδεκαλίχιος [ή] νεώτ. ένδελέχιος βλλ., έπιμένω: 'Επίκ.1,95 ένδ-έν φιλοσοφία' 3) συνανατόρε-σμοι, κών παρτά: ΠΔ Σοφ.Σειρ.9,4 μετ' αμύ-λοσση μη ένδεκαλίχες, Έρωρμ.Σόρ.1,16C μετ' γυναικών και μάγιστα άσέμνων ούκ ένδεκαλί-χει, ένδεκαλίχισμός [ή] ηγν. ή ένδελέχεια βλλ.: 'Ησ. άσπορλια' 2: Φιλοφρ.η.Ορειθ.45,29,21' || θυσια-

μα ένδελεχισμύ διαρκής θυσιαμα: ΠΔ ΞΕ,30,8.

ένδεκαλίχος-έω άντιθ. παρεώς τί τακτικός, συχνά-κις: ΠΔ Σοφ.Σειρ.30,1 ό άπαύτων τών υιών αύτου ένδελεχίως μύσηγας αύτω' || παθ. κατατύ-χουσι συνεχώς υπό νόσου: Στέφ. Αθ.1πν.1,136D.

ένδεκαλίχος έπίρρ. κ. νεώτ. διαρκής, συνεχώς, άδιάλειπτος: Πλάτ.Τιμ.43D μετ' του βρόντου ένδ-όχετο, Κράβ.έν 'Αθην.10,429D τό δ' ένδεκαλίχως μεθύσει' || νεώτ.κ. λιαν έπιμέλωσ, λιαν προσεκτικώς.

ένδεκαλίπης 'Ησ. ά παντελής.

ένδεμα-ατος [τό] ένδέμω ηγν. πάν τό δεδεμέ-νον έν τή ή περί τί: Γλαύκω' 3' || κ. πλθθ. περι-πτον, φυλακτόν: Διοσκ.Ευπ.2,136' πρθλ. ένδεμα.

ένδεμα φράση τί δια κίσησματος, παραιοκομώδ: 'Ηρ.3,117 τας διασπαφάς τών ούρηνων ένδεμας ό βασιλεύς πύλας έπ' έκαστη διασπαφάι λησση:

2) οικοδομώ, κτίζω έν τών τόπων: Θεόκρ.17,82 τρεις μέν οι πολλών έκαινοτάδες ένδεμννται' || μέσ. κατασκευάζω τί δι' έμαυτόν έν τή τόπω:

Νικ.Οηρ.419 κούτων.. ένεδείματω θάμνω.

ένδεμδιλλεν 'Ησ. ά έμβλέπων.

ένδεμδρος έπίθ. του άίος παρ' Ροδίοις κ. έν Πάρω' 'Ησ. ά παρ' Ροδίοις Ζεύς, Έγρηρ.' 2) έπι-τό του Διονύσου: 'Ησ. ά και Διονύσου έν Βοιω-τίας, ά. δευδρήτιος βλλ.3,1.

ένδεμείος-α-ον ό πρός τό δεξιόν μέρος κείμενος: Έυρ.Κυκλ.6 ένδεμείος σφ ποδί παρασπιστής γαγώς.

ένδεμεία ή παραστάς ή ένδεμεία' || πάπ. μετά γεν.:

Πάπ. ένδεμεία τής εικόνας' 2) τό ούδ. κληθ. έν-δεμεία έν έπίρρ.χρ., ίδίως η.Όμ.κ. η.ποι., πρός τήν δεξιάν χείρα, έξ άριστερών πρός τά δεξιά, τουθ' όπερ έθνερωπειτό ώς εύτυχής, τυχηρόν: 'Ιλ.Α.597 ό τοις άλλοις θεοις ένδεμεία πόσιν ανοιχούς γλυκύ νεκταρ, 'Οδ.Ρ.365' || ύθ. ευόμιανος, αίσιος: 'Ιλ.1236 Ζεύς, ένδεμεία σήματα φαίνων άσπράστη' || έπί άνέμω, ευνόσιμος, αόριος: Έγρηρ.' 3) έπι-θήθειος έπίδδειος: 'Υμν. Έρω.454 ένδεμεία έργα.

ένδεμειομα-ομαί άνοθ. περιφέρωμα κήλυω έξ άριστερών πρός τά δεξιά: Έυρ.Ιλ.1473 και πατήρ έμός ένδεμειοσάωθω βιωών.

ένδεμειω έπίρρ. έπίδδειος, έπιτηδείος: Σχόλ. Θουκ.2,4 ή εύτραπέλιος, εύκνήμητος, ένδεμειώσ.

ένδεμόντως έπίρρ. ηγν. ένδώς, έλληνώσ, ένδεμόντως. 6,504A κατά τό λεπτόν ένδόντως έχοντος.

ένδεμωπιθλιακός-ή-όν νεώτ. άντι. ό ένδον του έπιθλιακού: ένδ-όδενος.

ένδερμικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό έν τω δέρματι ή έπί τού δερματος γνάμνος.
ένδερμα Έπιγ. περιβάλλω διά δέρματος.
 ποθ. Έπιγρ. Ζηη βοός θύεται και ένδωρα ένδερματ' πρδλ. ένδωρα.
ένδερμας έπίορ. Έπιγρ. μετά τήν έν δέρματι περιτάλλεν : Έπιγρ. ένδερμας θύεται.
ένδειας-εως (ή) κ. νεώτ. (ένδεια ||) έπί όστων, ή συναρμολόγησι, συνάρθρωσις : Πιν. Όστ.279,17 παρά τήν ένδειαν τού πρδός ένω μετά τής κήμησι. 2) ή διά καθήκασας ή προσδέσσεως στερέωσις άντικειμένου πνός : Πολύδ.6,23,11 βέλος σιδηρούν άγκιστριώνον . όδ τήν ένδειαν και τήν χρείαν όθως άσφαλίζονται || πλδθ. δεσμοί : Φιλ.Μηχ.Βελοη.99,47 ένδεισας και άντιτονα πρός τή έπιρριπτόμενα άμφίβληστρα || όμ. νεώτ. ναυπηγ. πάντα τά πρός εσωτερικήν στερέωσιν τού σκελετού τού σκάφος χρησιμοποούμενα τεμάχια, όλον άστράδα, ζυγοδόκιμα, ζωστήρες κτλ. δ. δεσμοί. 3) όμ. πλδθ. ή συναρμολόγη τού έπαικοσμήματος πρός τήν βάνσι : Φιλ.Μηχ.Βελοη.84,20. 4) τού σπαργώμα : Σωρ.1,84' 5) υπε. έλικήκη, ταραχή : Μόδα. Αιρ.10,28 όμοισς και ό οίμωϊών έπί τού κλινιδίου μόνος σιωπή τήν ένδειαν ήμάν.
ένδεσμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. περίπτον, φυλάκιον πρδλ. ένδεμα : Διοσκ.2,140 και ένδερματι δε τίνας χρώνται ταις ρίξιαις πρός χοιράδας, περιπίπτοντες τω τραχήλω. 2) νεώτ. τό διά δεσμοί συγκρατούμενον, δέμα, όρροδός, άρρόδος.
ένδεσμού μτγν. προσθέν εις τι : Διόδ.2,20,71 τούς δ' εις τούς καταπέλατας ένδεσμούν καταπέθενε' κ. ποθ. : σού.30,40 τού σκάφος ένδεμεύεσθαι τή χέρση.
ένδεσμός-ιδος (ή) Έπιγρ. διάδημα, ένδεσμός (ή) κ. νεώτ. τεμάχιον άραιού ύφασματος έχον συννημένες τάς άκρας, χρέσιμον εις διάδησον, τσαντίλα : Διοσκ.3,97. 2) π. τή Πά, τή έν είδει σκευιδίου δεδεμένον, βαλλάνιον, παραδοσσοακκούλα, κορυμόδεμα : Πά Παροιμ.7,20 ένδεσμον άργυρίου λατών έν χειρι αυτού'. 3) ή διάηλιξις τής οικοδομής τά ζυλοόδεμα, ή ζυλοδεσία : Έπιγρ. αγένεις όρνιθι εις τή έσχαρειόν και τούς ένδεσμούςς (sic) τού τέλους Πά Βασ.3,10, ύψοόδηστος τούς ένδεσμούςς δι' όλου τού όίμου πέντε'. || νεώτ. τεχνικός όρος, είδος μεταλλικού συμπλέγματος πρός σύνδεσιν και στερέωσιν μερών τοιχοποιίας, γλυπτικών προπλασμών, χαλκίων άνδριάντων, ένκαυτων, ύδαμωμάτων κτλ. 4) όμ. νεώτ. πών τή χρησιμεύον πρός στήριξη ή σύνδεσιν τού κυρίου μέρους εργαλείου ή μηχανήματος ή σκεύους : ένδεσμος πριόνος ή ζυλόν τιμρα έφ' ου προσκολλάται τά όδοντωτά ένδεσμα (ή) . ένδεσμος χαλινού'. 5) όμ. νεώτ. διάηλιγμα πρός άντίρριπιν των χώντων δεζωμενής, λέδητος κτλ., όμη. πράνα.
ένδεσμού-έω μτγν. κ. μον. δένω ή έντός : Γεωη.8,1,3' κ. ποθ. : Διοσκ.4,43 ένδεσμομένην φοινικώ έρίω, Σχόλ.Λουκ.Λεϊφ.6 δ' τού εις αυτά ένδεσμοσύμενον βρώμα'. 2) μτφ. ποθ. : Πρόκλ. Άλκ.108C πρός ά ένδεσμεΐται ή φυχή.
ένδέτης (ό) νεώτ. ό ένδεσμος βλλ.δ.
ένδέτος-ον ΑΠ κ. νεώτ. δεδεμένος ή προσδεδεμένος έν τι : ΑΠ 9,37,2 άράνα τέττιγα σχολιαξ ένδεται έχε άγέας.
ένδευκλής-ους-ος (ή) ένδευκός όμοιον, έμπεριός, ένδευκός μτγν. έυδάντω, κραιπάτιω : Νικ. Άλεξ.414 βώματι δ' ένδευκός.
ένδεια Έπιγρ. αλο. άντι ένδείω Γβλ. : Έπιγρ. Μυτλ. αϊ δει μέ τ ένδειση τώ φαφλατος. 2) ένδεχτήρος-ον Έπιγρ. Κερκ. ό ένδεκαετής, ένδεχόμεαι κ. μον. νεώτ. κ. όμη., Ιων. ένδεκο-

μαι, μέλλ. ένδείζομαι, άποθ. άναδέχομαι, άναλαμβάνω, λαμβάνω έπάνω μου : Ήρ.6,11 ήν μέν βούλοισθε ταλαπειρίας ένδεδέσθαι, Δημ.382,1 δ.γρ. ένδέχεται'. 2) άποδέχομαι, παραδέχομαι, έπιδομιάζω : Ήρ.1,60 ένδέξαίμενοι δε τόν λόγον και όμολογήσαντες, αού.3,128. Άριστ. Ήπκ.632 ότε δέ ήμιν ένδεχόμενοι τούς λόγους και τούς γεναιοκροιστήν έξαποσάμενοι, Όουκ.382'. 3) η. Ήρ. Ιδίας μέτ' όρν. Δίδω άκόροισιν προσοήνισιν εις τί, πιστεύω : Ήρ.5,106 ούδέ ένδεκόμενι τόν λόγον, όπως τή Μιλιασσίη . νεώτερον ηρλοσοισα' || όμ. μετ' άποφ. : αού.3,315 όστε γάρ έγωισ ένδέχομαι Ήριδανόν τιναί καλέσθαι πρός βαρβάρων ποταμών || όποκ. προσέτω, άκρωμαι : Ερ. Άνδρ.1238 ών δ' όσενε' ήλθον σημαώ, σού δ' ένδέγοι, Πλάτ.Κροτ.428β λέγει, εϊ τί έχεις βέβλητον, ός έμοι ένδεχόμενος' || όμ. 4- περί τινος : Όουκ.7,49 δ' δε άμάρθησεν περι μέν τού προσκαθησθαι ούδ' άμωσόν ένδέχεται ήρνεϊτο ν άκόρησ έτω και λέγειν. 4) έπί πράγμ. έπίδεχομαι, έπιτρέπω : αού.4,92, Πλάτ. Φαίδ.78D αυτό τού όν, μή ποτε μετέσθλην και άντιπών ένδέχεται'. || όμ. μετ' άποφ. : Όουκ.1,142, Άριστ. ΗΗΝικ.139α,7 όσον αι άρχαι μή ένδέχεται άλλως είναι' || όμ. κ. άποθ. : Όουκ.4,18 α πολλά ένδέχεται, Άριστ. Πολιτ.127δ,6 α λεχθείς έν μέν τή δημοκρατία μάλιστ' έπί πολεμ, έν δε ταις άλλαις ένδέχεται μέν ού μήν άναγκαϊόν. 5) ή μτφ. ένδεχόμενος-η-ον κ. νεώτ. κ. όμη. ό δυνάμενος άναλόγη των περιστάσεων να συμβή, ό κατά λογικήν συνάρτησιν δυνατός γενεσθαι, πιθανός παρεπιόμενος : Ξεν. Άσιων.3,9,4 πάντας γάρ όμαι προαιρούμενος εκ των ένδεχομένων, Άριστ. Πολιτ.132α,10 ζωής αγαθής πάς μετθεός και τής ένδεχομένης αύτοίς ευδαιμονίας, Μηνάτ.8,16 Σουαξ, ταύτα γνώεις ό έπισκοπος . τήν ένδεχομένην έξετο πρόνοιαν, ένδεχόμενος πόλεμος, ένδέχνησα, φρ. νεώτ. όμη. είναι ένδεχόμενος || όμ. τού ούδ. Ιδίας κτ. πλδθ. μέλλ. άποφ. ή νεώτ. κ. όμη. με τού ν . . . Άριστ. ΖΓ 73β, 25 τού ένδεχόμενα και είναι και μή είναι, αού. ΗΗΝικ.134β,31 τού ένδεχόμενα άλλως έχειν, ένδεχόμενον νά γιονιστ' νά χωμε μαλαχίατα' || νεώτ. κ. όμη. ένδεχόμενοι (τό) ως ούσ. τού δυνατόν να συμβή : φρ. διά πών ένδεχόμενον | δ. για καλό και για κακό'. 6) νεώτ. φίλος, ένδεχόμενον (τό) πών πράγμα όπερ δέν έχει άναγκαϊως ως έχει, άλλ' ήδύναται ή νά μη ύπάρχη ή νά ύπάρχη άλλως ή ως ύπάρχη, άντιθ. άναγκαιόν. 7) κ. μον. νεώτ. κ. όμη. άποφ. ένδέχεται είναι δυνατόν, πιθανόν : Όουκ.1,124 ως ούκέτι ένδέχεται περιμένους τούς μέν λθη βλάπτεσθαι, Πλάτ.Φαίδρ. 271C ει μέλλει τεχνικός έχειν καθ' όσον ένδέχεται, ΚΔ Λουκ.13,33 ούκ ένδέχεται προφήτην αλλοεσθαι εξω Ιερουσαλημ, Πρόδρ. έν Κορ. Άτ.1,284 ούτως φασί τούς μοναχούς ένδέχεται ίοσθην, ένδέχεται να φύγω νά έπιστρέψω' || μετ' όδοι. πρδθ. έπιτρέπεται : Ξεν. Ήρ.4,9 τούς δε τυράννους ούκ ένδέχεται | τούς δαπάνος συντέμεναι'. || όπ. κ. κτ. παρσι. : Δημ.307 και παρών ταύτ' ήρρατος, έπερ ένδέχεται παρ' τούς παρόντας κερδός | ένω γράφειν'.
ένδεχόμενος έπίορ. κ. μον. κ. νεώτ. όσον ένδέχεται βλλ.7, και άνομοσβιαν, πιθανός : Δημ. 283 όπως ένδεχομένης ό δήμος βουλεύεσθαι, Πολύδ.1,20, Πλάτ.Μοικ.213,26 άνομολογούσα ένδεχομένης - όπως ό λαός ένδεχομένης άποφασισα'. 2) τεχνικότατα : Άριστ.1,41 άντέγραψεν ένδένδεσμο (ή) κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. ένδεια, όρό. ένδειασ, δένω η έν τι, προσθέν, στερέωσιν : Όδ.Ε 260 έν δ' ύπέρας τε κάλους τε πόδας τ'

ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ κ. παθ. : Ἦρ.4,33 ἱρά ἐνδέδε-
 μένα ἐν καλύβῳ, Πλάτ.Φαίδ.92Α' || ὄμ. ἐ-τι εἰς
 τ. : Πλάτ.Τιμ.43Α' || συνθεσ. ἐ-τί τινη : Ἀριστοφ.
 Ἦρ.929 ἐνέδησον... τὸ ζῆνον καλῶς τὴν ἔμπολὴν
 || ὄμ. μέσ. : Θεοφρ.24,27 ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνε-
 δῆσται δεσμῶν, διόδ.Σ.27 ὄπταξ δὲ πλινθίσου
 εἰς ἀσφαλτον ἐνέδησαμένῃ. 2) μτφ. ἐμπλέκω,
 ἐνδύλλω, ρίπτω : Ἰκ.Β.ΙΙΙ Ζεῦς μετὰ μέγα Κρονίδῃ
 ἀτῆ ἐνέδησε βαρεῖη, Ἦρ.Ι,ΙΙ μὴ μιν ἀναγκαίω
 ἐνέδην, Σοφ.ΟΚ.526' κ. παθ. : Ἦρ.3,19 ὀρκισοί
 τὴ γὰρ μεγάλοι ἐνδέκασθαι, Πολύδ.6,17,8 πάν-
 τες εἰς τὴν ταύτης | συγκλήτου | πιστὴν ἐνδέδεμε-
 νῶν, Εὐστ.Παν.293,95 ἄνθρωπος ἐνδέθεεις ται-
 ούτω κακῶ. 3) μέσ. συνδέσ μετ' ἐμοῦ : Εὐρ.
 Μήδ.162 μεγάλας ὀρκίας ἐνέδησαμεν τὸν κα-
 τάρταν πόσιν, Πολύδ.10,34,1. 4) εἰδ. ἐνεργ.
 δεσμεύω διὰ μογικῶν μέσων : Ἰώσ.ΑΙ.4,6,5 τοὺς
 ἀνθρώπους ὄρασι ἐνέδησεν || ὄμ. σπ. κ. μέσ. :
 Ἰώσ.ΑΙ.8,2,3 τρόπους ἐφερκασίμων, οἷς ἐνέδομε-
 νοὶ τὰ δαιμόνια, ὡς μπεκ' ἐπανελλοῖν ἐκδιώ-
 κουσι | διαρθ. ἀπὲ ἐνδύόμενα, ὀ.ἀνάγν. ἐναδύ-
 ομενο | ρηματ. π. ἐνέδοσι, ἐνέδησι, ἐνέδομα,
 ἐνέδοσι, ἐνέδοσμο.

ἐνθάδε |2| 1 ἐν-θῶ, δεῶ | κ. μων., μέλλ. ἐνδε-
 ῆσῳ, ἔγω ἔλλειψθ. στερομαῖον, ἔγω ὀνόκηνη τι-
 νός, μετὰ γεν. κ. ἀναφρ. : Εὐρ.Τρο.797 τίνας ἐν-
 δέομεν μὴ οὐ παυοῦθα χωρεῖν ἀέθροισι διὰ
 ποντός. || ὄμ. μόνον μετὰ γεν. : αὐτ.Πολ.529D
 τὸν δ' ἀληθινὸν παῦ ἐνέδην, Φιλ.62C τὴν μοι-
 κικὴν ζῆλον ἐνέδην καθαρῶτητος κ. παθ. :
 Ξεν.ΚΠ.6,2,30 στρατωμάτων δὲ ἐνέδελπῆτος || ὄμ.
 μέσ. : Πλάτ.Πολιτ.311Α δριμύτητος δὲ καὶ τὴν
 ἱσχυρότητος ὀφείας καὶ πρακτικῆς ἐνέδηται, Ξεν.
 ΚΠ.2,22 ὀρκος... ἐνδέδοσι οἰκείων. 2) ἐν-
 λέπω, εἰμαι ἐκλήψ. ἐνδέξω βλλ. : Ἦρ.7,18 ποῖε
 δὲ οὕτω, ὄκως τοῦ θεοῦ παραδίδῶσι τὸν σὺν
 ἐνέδοσει μηδέν, Ἄπλ.Μιβριδ.47 ἀφισσάμενος
 τὸν σταθμὸν ἐνέδην | δι. ἵππ. ἐζύκω τοῦ ζυγί |
 ὄμ. μετὰ δοτ. : αὐτ.Εὐρ.Πολ.1,2 εἰ δὲμαρχος ἐν-
 δέοι ταῖς παραγῆλασι, Λουκ.Τυρωαν.10, Εὐστ.
 Παν.339,44 οὕτως ἀναπληροῦσιν ἡμῖν τὸ ἐνέδην
 3) ἀπράσ. μετὰ γεν. πράγματος. ἔστι χρεῖα, ὀ-
 νόγη, ἔλλειψις : Πλάτ.Εὐθ.292B τὸ ἴσθαι ἡμῖν
 ἐνέδη ἢ ἐπι πλείονος ποδὸς τὸ εἶδέναι, Ξεν.Αν.7,
 1,41, Δμ.14 ἀπαντος ἐνέδη τοῦ πόρου, Ἐπιρ. ἐν-
 δέη κωπῶν ρηματ. π. ἐνέδεσι, ἐνέδια.

ἐνθάδε ἑπίρρ. κ. νεώτ. ἔλλειψ. ἀνεπαρκῶς,
 εἰσπαιτωσιακῶς, ἀντιβ. ἱκανῶς : Πλάτ.Φαίδ.88B καὶ
 ἱκανῶς ἐδοῦθησεν ἢ ἐνθάδε || ἐνθάδε ἔγω τι-
 νός ἔγω ἐνέδην, χρεῖαν τινός, στερομαῖον : Εὐρ.ἀπ.
 890,3 ὅταν ἔχρηον λέδων ἀκαρπον αὐχμῶ νοτίδω
 ἐνθάδε ἔχρ, Πλούτ.Νικ.27 πάντων ἐνθάδεως ἔχον-
 τὰ τῶν ἀναγκαίων || συγκρ. ἐνθέστωρως :
 Θεουκ.4,39 ἐνθέστωρως ἐκάστω παρεῖχεν ἢ πρὸς
 τὴν ἔξουσίαν, Πλάτ.Φαίδ.74B, Δμ.162 ἐπιμνη-
 σαμένη ἐνθέστωρως ἢ προσέχεν || ὄμ. κ. ἐν-
 θέστωρην : Ἀπολλ.Δάσκ.Συντ.209,91.

ἐνθῆλος ἴσ. «αἰ νόμωσι ἐν Κόρινθ». **ἐνθῆλος**-
 ὄν κ. νεώτ. κατὰθῆλος, ἐμφανθῆς, ὀλο-
 φανερός : Σοφ.Αντ.405 ἐνθῆλος καὶ σαφῆ λέγειν,
 Θεουκ.4,132 ἐνθῆλος τὴ ποιητὴ τοῖς Ἀθηναίω,
 Θεουκ.1,127 αὐτὸς ἄν ἐνθῆλος, Θεουκ.4,41 καί-
 περ οὐ βουλομένοσι ἐνθῆλοι εἶναι τοῖς Ἀθηναί-
 οισ' || ὄμ. μετὰ μτφ. : Θεουκ.2,64, Πλάτ.Φαίδ.88B
 ἐνθῆλος τὴν ἐπέτω ἀγόμενος ἢ οὐ.

ἐνθῆλιος ἑπίρρ. κ. νεώτ. ἔλλειψ. κατασφρα-
 γιστικῶς, φανερά ὑπερβ. ἐνθῆλιότατος : Θεουκ.1,39 ἐνθῆλο-
 τάτα προέλογον τὸ περὶ Μεγαρέων ἀφισσάμ.

ἐνθῆλια |ή| κ. νεώτ., διαρ. ἐνθαμία, ἢ ἐν τῷ
 φ διαμονῇ, ἀντιβ. ἀποθῆλια : Ἦσ. κ. παρυσια :
 ἔπιρρ. τῆ ἐνθαμία καὶ ἀναστροφῆ... ἐν τῷ πό-

λει, αὐτ. τὴν ἐνθαμίαν ποιεῖται καλῶς. 2) π.
 ἐκώ. εἰδ. ἢ ἐπὶ τῆς γῆς παραμονῇ τοῦ ἐνανθρω-
 πῆσαντος Χριστοῦ : Ἐπιφάν.1,26 ἐνθαμία Χριστοῦ
 καὶ ζσαρκος παρυσία. 3) νεώτ. ἱστρ. ἐπὶ
 λοιμωδῶν νόσων, ἢ ἐν πῶσι τόποις διαρκῆς ἐμφά-
 νισις αὐτῶν, συνθῆθος σποραδικῶς.

ἐνθῆμικῶς-ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἐνθῆμον, ὁ παραμῆ-
 νων ἐν τῷ τόπῳ, ὁ ἐπιχωριζῶν : ἐνθῆμικὰ φυτὰ
 | τὰ ζῶντα εἰς ὀριζομένους μόνον χώρας. 2) ἱστρ.
 ἐπὶ λοιμωδῶς νόσου, ἢ ἐπιχωριζούσα ἐν τῷ τό-
 πῳ καὶ προσδύλλουσα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ : ἢ
 χολιέρα εἶναι ἐνθῆμικὴ ἐν Ἰνδίασι ἑπίρρ. -ῶς.
ἐνθῆμικότης-ητος(ῆ) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἐνθῆ-
 μικοῦ βλλ.21.

ἐνθῆμιος-ον μτγ. ὁ ἐγγχώριος, ντιόσιος, ἀντιβ.
 ζῆνος : Ὀππ.Ἀλ.4,264 ἄλλως δὲ ζῆνός τε καὶ
 οὐκ ἐνθῆμιος ἄλλως εἰλεν ἔρωσ.
ἐνθῆμιουργῶ-ῶ μτγ. πλέττω, δημιουργῶ τι
 ἐκ τοῦ μῆ ὄντος : Πλούτ.Ἦρ.17B τεταροῦργαί...
 ἐνθῆμιουργοῦσι φάσματα καὶ εἰδῶμα ποταμῶν
 φλογόμενα || ὄμ. ἐ-τί τινη : αὐτ.664C κ. παθ. :
 αὐτ.636C μορφομένουσ δὲ τούτων | τῶν τόπων ||...
 ὀστερον ἐνθῆμιουργεῖσθαι τὸ ζῶον.

ἐνθῆμοκρηθῆ |ή| νεώτ. ἱστρ. ἢ ἐπέκτασις ἐν-
 θῆμικοῦ τιος νοσημάτων εἰς ἐπιθῆμιον.

ἐνθῆμοσιθῆμικῶς-ἢ-ὄν νεώτ. ἱστρ. ἐπὶ λοιμω-
 δους νόσου, ἢ ὑπάρχουσα ὅσο μορφήν ἐνθῆμικὴν
 βλλ.21 καὶ ἐπεκτεταμένη ἀθρόως εἰς ἐπιθῆμιον.

ἐνθῆμος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ δήμῳ, γὰρ
 γεννηθεὶς αὐτόχθων, γνηθῆς, ντιόσιος, ἀντιβ. ζῆνος :
 Ἡοῖοδ.Ἐργ.225 οἱ δὲ δίκαις ζῆνοισι καὶ ἐνθῆ-
 μοισι διδοῦσι || ὁ ζῶν εἰς τὴν αὐτὴν πατριδῶν,
 ἀντιβ. ἀποθῆμητικῶς ὑπερβ. -ὄπτατος ὁ ὑπερ πάν-
 τας παραμένων ἐν τῇ αὐτοῦ πατριδῶν Εὐμ.338,53
 « ἐνθῆμος ὁ μὴ ἀποθῆμιον » : Θεουκ.1,74 ἀποθῆ-
 μιται πρὸς ἐνθῆμοτάτους. 2) ἐπὶ εἰδῶν, ὁ ἐν τῷ
 δήμῳ εὐρισκόμενος κατοικῶν, ὁ γνόμενος ἐν-
 τὸς τόπος : Ἄν.Τακτ.10,31 ζῆνοτος τὸν ἐνθῆμος
 καίρων τούτων μεθίστασθαι εἰς χωρίον ῥήτων. 3)
 ἐπὶ πολέμου, ὁ ἐν τῇ γῆρα διεξαγόμενος με-
 ταξὺ ὀμοφύλων, ἐμφυλῆος : Αἰσχ.Ἰκ.682 ἀχρον ὀ-
 κίβαρην δακρυόμενον Ἀρη βῶν τ' ἐνθῆμον
 ἔξοπλιζῶν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,83 ἐμφυλῆος τε καὶ
 ἐνθῆμοσ ἐγείρει. 4) ὁ τῆς πόλεως ἀντιβ. ὑ-
 περῶριος : Ἀριστ.Πολ.1,285b,14 οἱ μὲν... τὰ κατὰ
 πόλιν καὶ τὰ ἐνθῆμα καὶ τὰ ὑπερῶρια συνεχῶς
 ἔρχον || εἰδ. ἐπὶ τῶν ὀργῶν, ὁ ἐν τῷ δήμῳ, τὸ
 πῶλε ἐν : αὐτ.Α0.24,3 ἄρχαι δ' ἐνθῆμοι μὲν εἰς
 ἐπακοσίους ἀνδρας, Αἰσχίν.1,45 μηδὲ ὀρεξάτω
 ἀρχῆν μηδὲ μιν μηδέποτε, μὴ ἐνθῆμον μὴ ἐν
 ὑπερῶριον. 5) ἐπὶ νοσημάτων, ὁ ἐνθῆμικῶς βλλ.
 21 : Γαλ.15,429. 6) μων. εἰδ. ἐνθῆμα βιβλία τὰ
 περὶ ἐνθῆμικῶν νόσων πραγματευόμενα βιβλία τοῦ
 Ἰπποκράτους : Παλλῶδ.ἱστρ.Ἰππ.12,271C.

ἐνθῆμῶ-ῶ κ. μων. κ. νεώτ., διαρ. ἐνθάδεμῶ, δια-
 μένω, παραμένων ἐν τῷ τόπῳ : Ἄν.9,5 Ἄν.Τακτ.
 10,31 μᾶχρη ἄν ἐνθῆμῶσιν οἱ πρόεδοσι, Μηνάι.
 9,23 Συναξ., Φωτ.Β.68,3,231' || ζῶ ἐν τῇ πα-
 τριδῶ μου, ἀντιβ. ἀποθῆμῶν : Θεοδώρ.4 τῶν
 γὰρ Ἀθανασίου συμμετέχον ἰδρωτων, καὶ ἐν-
 θῆμοσῆται καὶ ἀποθῆμοσῆται συνήν... ἐνθῆμοσῆται
 σύνδοσις | ἢ ἀπεσκευασμένη ἐκ τῶν ἐν τῇ μητροπό-
 λει τοῦ κλήματος διαμενοντων ἀρχιερέων | κ. μτφ. :
 Χρηστ.4,3 πρῶτ. ἐκ Κορινθ.8,2,5,8 εὐδοκῶσθαι μεθ-
 ἄλων ἐνθῆμῶσιν ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἐνθῆμησαι
 πρὸς τὸν Κόρινθ. 2) νεώτ. ἐπὶ νόσων, εἰμαι ἐν-
 θῆμικῶς βλλ.21 : ἢ ἐνθῆμοσῆται νόσος.

ἐνθῆμῶσῆ-σῆς-ες νεώτ. ὁ ἐπιχωριζῶν, ὁ ἰδια-
 μοτικῶς : Μιχ.Ἀκρω.2,236 ἐνθῆμῶσῆ παρυσία.

ἐνθῆια ἴσ. « ὀδόνη, λειψις πράγματος. ἢ μεταμ-
 ῶρις, διατριβῆ ».

ἐνδιαβάλλω κ. μων. διαβάλλω, κατηγορῶ Ἐδστ.

Ἰλ.106,18 «ἐνδιαβαλεῖν, τὸ διαμπερὲ βαλεῖν σκοποφαντικῶς»: Κηρ.σπ.29,10 ἐνδιαβάλλων τὸν ἀ-
δελφόν Ταυροζάρκην ὡς ἐπιθυμοῦμενα αὐτῷ,
ΠΔ Φωκ.108,4 ἀντὶ τοῦ ἀγανῆ μιν, ἐνδιαβάλλον
με· κ. παθ.: Λουκ.Μτ.Πιστ.Διαθ.24· ἢ ὅμ. ἐ- πνά-
νι: Ἐρμ.ῖ Σφρ.1,26C ὁ ταῖστας πάντοτε ἄλλο-
ν ἀλλῶ ἐνδιαβάλλει.

ἐνδιάβολος-ον π.π. μαγ. ὁ ἐνέχων διαβολήν, σκοφαντῆς.

ἐνδιαγράφω μιν, διαγράφω, εἰκονίζω κ ἐντός τινος: Γρη.Νύσσι.415C.

ἐνδιαγρός π. Ἦσ. ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμιδος.

ἐνδιάγωγ μιν, διάγω ὁσολογίμως εἰς τι: Ἡ-
φαίστ. Ἀστρ.1,1 ἐ- ἐν τοῖς στρατιωτικαῖς καταλό-
γοις· 2) διατρίβω, συγχάω ἐν τινὶ τόπῳ, διατώ-
γῃ: Ἰαγθ ἐν ΑΠ.5,291,6 τράξιε, τρηγαλίε ἐν-
διάγωγος βάτοισ [πιθ. ἔσφ. γρ. ἀπὸ ἐνδοῦσαι].

ἐνδιαδόμοι μιν, διαδόμοι β.βλ. ἐντός τινος: Γεώργ.Νικου.1405.

ἐνδιαεριαιριωθῆτος-ον κ.μ.λ.η. Ἀριστῶν, ὁ ἐν τῷ ἀέρι καὶ ταῖς αἰθέρας τῆς μεσημβρίας νη-
χόμενος [παρωδία πρὸς διακωμῶδησον τῶν διθυ-
ραμποποιῶν]: Ἀριστ.Ἐπρ.831 ἐνελελγόν· ἀνα-
βολὰς ποτῶμενα, τὰς ἐνδιαεριαιριωχέτους δι-
σὺ [ἰδιόθ. ἐνδιαεριαιριωχέτους].

ἐνδιάζω (ἐνδίοσι) μιν, ἠσυχάζω, ἀναπαύομαι τὴν μεσημβρίαν: Πλούτ.Λουκ.16 μεσημβρίας οὐ-
σης καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐνδιάζουσιν· 2) παθ.
Ἦσ. « ἐνδιαζῶντι » εἰσελεγκάκη.

ἐνδιάθεσις-εως (ἦ) μιν, ἐν φρ. ὁ κατ' ἐνδιά-
θεσιν λόγος ἐνδίαθετος β.βλ.: Πλούτ. Ἀρ-
έσκ.Φιλ.4,11 πῶς γίνεται ἡ αἴσθησις καὶ ἡ ἐνοῖα
καὶ ὁ κατ' ἐνδίαθεσιν λόγος.

ἐνδιάθετος-ον μιν, μ.π. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ
διανοίᾳ ἐξορισκόμενος ἢ γινόμενος, ἐνδόμχος, ἀν-
τιθ. προφορικῶς ὁθ. ἐνδιάθετος λόγος Ἦσ. «ἐπὶ
λόγος ἐν νῷ λαμβάνομενος»: Φιλ.Μηχ.3 ἐν ἀν-
θρώπῳ δ' ὁ μὲν [λόγος] ἐστὶν ἐνδιάθετος ὁ δὲ
προφορικῶς, Πλούτ. ΗΒ.777C ἢ ὅμ. π.ἐκκλ. συγγρ.
ὁ θεῖος λόγος: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.85,4· 2) ὁ ἐν
τῆς νοήσεως προερχόμενος: Πλούτ. ΗΒ.43D μὴ
σοφιστικῆν εἶναι μὴ ἱστορικῆν ἀλλ' ἐνδιάθετον
καὶ φιλόσοφον· 3) ὁ ἐμφωτός ὁ φυσικός: αὐτ.44,4 οἰήματος ὑπόλου καὶ περιαυτολογίας
ἐνδιάθετος μετόσι· ἢ ὁθ. ἀπροσποίητος, αὐ-
θόρητος: Ἐρμ.ῖ 18,2,7· 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, αἰ-
κεῖος, προσφιλέας, ἠγαπημένος: Πλάτ. τῆ ἐνδιάθε-
τῷ μου θυγατρὶ· 5) τὸ οὐθ. ἐνδιάθετον φιλικὴ
διάθεσις: Πλάτ. τὸ σὺν εἰς ἡμᾶς ἐνδιάθετον·
6) βαθεῖς ἐν τῷ βάθει κείμενος, ἀντιθ. ἐπιπόλαιος:
Γαλλ.1,739 ἐνδιάθετον ἄλγημα· 7) ἐπὶ τῶν ἐκθ.
βιβλίων, τὰ περιλαμβανόμενα ἐν τῷ ἐρῷ κωνὸν
βιβλίου τῆς Γραφῆς, τὰ ἀνεχωριστά ὡς κανο-
νικά, ἔ. ἐνδιάθετοι βιβλίοι: Ἰωσ.Πολ.1,96.

ἐνδιαθῆτως ἔληρω, μιν, κ. νεώτ. ἀπὸ καρ-
δίας ἀλοφύγως: Ἐρμ.ῖ 18,2,7 τῷ μὴ ἐνδιαθέ-
τως λέγειν, Ἐὐστ. εἰς Διον.Παρ.739 ἐνδιαθῆτως
εὐχάσθαι· 2) σταθερῶς ὀρισκόμενος, ἀντιθ. προ-
καίριος: Σέωρ.1,92· 3) νεώτ. κατ' ἐνδόμχον
σκέψιν, βέλτηον, ἥτοι οὐχὶ διὰ λόγου δεδηλωμένη.

ἐνδιαθῶ μιν, τρέχω διά τινος: Γρη.Νύσσι.
1,49D ταῖς λόγμασι ἐνδιαθῶναι.

ἐνδιαθήκη (ἦ) μιν, ἡ ἐπιθήκη βιβλίων: Ἀρθ.94L
ἐνδιαθήκος-ον μιν, ἐπὶ ἐκθ. βιβλίων, ἔ. ἐν-
διάθετος β.βλ.7: Ὀριγ.Φιλ.κ.3,24 ταῖς ἐνδιαθέ-
τους βιβλίου εἰς Ἐβραῖοι παραδίδοσσι· 2) Ἦσ.
«ἐνδιαθήκος λόγος» πᾶς ἔγγραπτος.

ἐνδιαθῆκως ἔληρω, μιν, κατὰ τρόπον ἐνδίαθε-
τον β.βλ.7: Κεορ.Γεώργ.2,553D.

ἐνδιαθρόνητος μιν, ἠ ἀποθ. θρόνησθαι, κά-
μω καμῶματα, νόξια, μετὰ δ.τ.: Θεοκρ.3,36
ἐπὶ τῷ μοι ἐνδιαθρόνητῳ, Γρη.Νύσσι.2,307B.

ἐνδιατήμα-ατος (τὸ) μιν, κ. νεώτ. μέρος ὄπου
ἐνδιατάται τις, οἶκος, κατοικία: Πλούτ. ΗΒ.968B,
Ἄπ. Ἐμφ.Πολ.2,143 τῷ δῆμῳ δὲ ἦσαν ἐνδ- ἢ κή-
ποι δεδομένοι,Μνηστ.1,25 Ὁεσται, θεωρίας φήληξ
ἐνδιατήμα, Πορφ.Μαρκ.11 ἐνδ- θαιμώνων τὴν ψυ-
χὴν κατασκευάσει, - προσαρῶν ἐνδιατήμα·
ἢ νεώτ. ναυτ. κληθ. ἐνδιατήματα τὰ εἰδικῶς ἐν
τοῖς πολεμικῶς πλοῖσι πρὸς διαμονὴν τῶν ἀξιω-
ματικῶν, δαίμων καὶ λογιστῶν ὑπόδηματικῶν κε-
χωρισμένῳ διαμερισμῶ, δημ. χωριστά.

ἐνδιατήσις-εως (ἦ) μιν, κ. νεώτ. ἡ ποδῆς τοῦ
ἐνδιατῶρα, διαμονή: Πλούτ. ΗΒ.493C.

ἐνδιατητήριον (τὸ) μιν, τόπος πρὸς ἐνδιατήσιν
β.βλ. ὀρισμένος ἢ χρησιμεύων:ΚΠορφ.Βασ.Μακ.148.

ἐνδιατιῶμαι-όμοι κ. νεώτ. ἀποθ. ἰων. ἐνδια-
τέμομαι, ἰῶ ἢ διαμέω ἐν τινὶ τόπῳ: Ἦρ.8,41 ὄφιν
μέγαν φύλακον τῆς ἀκροπόλεως ἐνδιατιῶσθαι ἐν
τῷ ἱρῷ, Ξεν. Ἀπομ.3,88 ὁπως ἄδιστα ἐν διατι-
τάσθαι, . . ζῶται ἰοκίαι, Λουκ.Τιμ.42-ἐνδιατιῶμαι
εἰς τὴν ἔξοχον ἢ ὅμ. μφ.: Πλούτ. ΗΒ.608B
ἢ ἐπλοῖα ἐν ἡμῖν ἐνδιατάται, Λιδέν.Λόγ.64,116
ρηματ. π. ἐνδιατήσις, ἐνδιατήμα, ἐνδιατητήριον

ἐνδιακκεῖμαι μιν, παθ. εἶμαι τελευτέω ἐν τι
πράγματι: Ἰωσ ΑΙ 12,29 ἐνδιακκεῖται δὲ ταῖς σχοι-
νίσαι τῆς τορεῖας λίθοι πολυτελεῖς.

ἐνδιακκεῖμένος ἔληρω, μιν, κ. μιν, ἐνδιαθετῶς
εἰλικρινῶς, ἀπὸ καρδίας: Ἐρμ.ῖ 2,7 ἐνδιακκεῖ-
μένος λέγειν τι, Ἐὐστ.Πον.261,49.

ἐνδιακοσῶ-ω μιν, κ. νεώτ. διακοσῶ ἢ ἐν τοῖς
διαμοσῶ: ἢ μιν, ἐν χρ τῷ παθ.: Ὀκελλ.3,1
ἀνάγκη . . τὰ ἐνδιακοσούμενα συνουράχη.

ἐνδιαλαμβάνω μιν, κ. μιν, παθ. παρακ.
ἐνδιαλημμένος ὁ θρηνημένος κατὸ διαστήματα:
Διοκ.2,94 ἐνδ- γόνανυσιν.

ἐνδιαλλάσσω, ὀπτ. ἄττι μεταδῶλλω, ἀλλοιώω·
Ἀοσιλ.Φυσιολ.806,13 ὅσα δὲ παθήματα ἐγγι-
γόμενα τῇ ψυχῇ σμῆνται τὴ ἐνδιαλλάττει τὰ ση-
μεῖα τὰ ἐν τῷ σώματι, οἷς χρίται ὁ φυσιογνόμος
2) μιν, παθ. παρακ. ἐνδιαλλαγμένος ὁ
ἀρσενικοῦτος: ΠΑ Βασ.3,22,47.

ἐνδιαλύω μιν, ἐκλύω θρόνον αἵματος Σαρ.2,32.

ἐνδιάλω Ἦσ. «μεσημβρίας ὄρα» [πιθ. γρ. ἐν
δελέω ἢ ἐν διάλω=θεάλω, δῆλω].

ἐνδιαμένω μιν, κ. νεώτ. μένω, παραμένω
που: Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,62 εἰ . . χρόνον μετὰ τὴν ἀπα-
λαγὴν τινα τῶν σωμάτων ἐνδιαμένουσι [αἱ φυαί].

ἐνδιάμεσος-ον νεώτ. ὁ κείμενος μεταξὺ δύο
ἄλλων, διάμεσος: ἐνδιάμεσος τοῖχος [ὁ μεταξὺ
δύο οἰκημάτων τοῖχος, μεσότοιχος]· ἐνδιάμεσοι
σταθροί [οἱ μεταξὺ τῶν ἀκράων]· ἢ πετροῦν.
ἐνδιάμεσα πετρώματα τὰ εὐρισκόμενα ἀπὸ ἀνά-
φωκς χημιστῶν μεταξὺ τῶν ὄξινων καὶ τῶν βασικῶν.

ἐνδιαπερνέ-ω μιν, γλῶσσα, στερεῶ δὲ περὸν
ἐνδιαπλέκω μιν, διαπλέκω, συμπλέκω μετὰ
τινος: Γρη.Νύσσι.1,404A.

ἐνδιαπρέτω ἔσω, γρ. τοῦ διαπράττω β.βλ.:
Πλάτ.Φαῖδρ.253C μέσσι.

ἐνδιαπρήνω μιν, κ. μιν, διαπρήνω ἐν τινι,
ἔξω εἰς τι: Διόδ.3 36,4,5 γυμναστικῆς πολεμικῆς
ἐνδιαπρήνοντες, Μνηστ.1,3 Ἐσπερ, τῷ μνησῆρι
βίω μέχρι τῆσδε ἐνδιαπρήσει.

ἐνδιαπρήξω ὁθ-έσ π.π. ἀρετῶς, ἠκανῶς, ἐπαρκῶς.

ἐνδιαρκῶ-ω μιν, διαρκῶ ἐν τινι: Ἰωσ.Γενέσ.
12,1 τινὶ χρόνῳ ἐνδιαρκῶς.

ἐνδιαρρῶμαι μιν, διαρρῶ ἐν τινι:Γρη.Νύσσι.62A.

ἐνδιασκευάζω ἀσθλ. διασκευάζω, ἐπεξεργάζο-
μαι: Σχολ. Ἰλ.Γ.395 ὁ κ.π. Σχολ. Ἀριστῶ.Βάτρ.148B.

ἐνδιασκευῶς-ον μιν, κ. μιν, εἰδ. ἐν τῷ ὀργ.το.
καλλιεπῶς ἐπεξεργασμένος: Ἐρμ.ῖ Εὐρ.2,7 ἐν-
διασκευῶς διήγησις, Ὄμω.Μ 508.

ἐνδιασκευῶς ἔληρω, μιν, ἐνδ- ἐνέχων, περ-
πέχωνος: Ἐρμ.ῖ Εὐρ.3,15,Ἐὐστ. Ἰλ.177,31.

ένδιασπειρω μγν. κ. μον. διασπειρω έν τω, διασκορπίζω, εκτίνω: Πλάτ.Νομ.17 τήν πρώτην εκείνην και μεγάλην φωνάσι ταίς ελάττωσιν ένδιασπειράσιν, Γεωμ.6,83, κ. παθ.: 'Αριστ.όπ. 27, 2 || όμ. άπολ. είμαι διασκορπισμένος: Πά 'Εοθ.3,8 ένθως ένδιασπειρομεν έν ταις ένθενσιν (δ. γρ.) || έπί νεύρων, διακλαδίζομαι: Γαλ.2,370 2) παθ. έμποτίζομαι, μουσικεύομαι: 'Επίκ.όπ.250 | σπέρματα | πάσι χυμοίς... ένδιασπειρομένη

ένδιαστέλλομαι μγν. διασπασμένη, διακρίνω σπαφώς, έξηγώ: Στob. Έκλ.27,4ε έτι και τούτον ένδιαστέλλομαι τών τρόπων

ένδιαστρέφω μγν. διαστρέφω: έν τινι, όλωσ διαστρέφω: Εύσ. Έκκλ. 'Ιστ.161

ένδιαστροφός -ον μγν. ό διαστραμμένος, φαύλος, μοχηθής: Βασ.3,98Α, 'Ιω.Χρυσ.4,264,15 τήν ένδιαστροφον γνώμην.

ένδιαστροφώς έπίρρ. μγν. κ. μον. κατά τρόπον διαστραμμένον, στρεβλόν, φαύλον: Εύσ. Έκκλ. 'Ιστ.10,5, 'Εφραίμ Σόρ.1,278Α φύλαττε αυτών έν ένδιαστροφώς έχειν προς μεράκιον, Νηκ.Χων.έν Σάβ.1,114 άνθρωποις καρδίαις ένδιαστροφώς προχαρχείσας.

ένδιασύρω μον. διασύρω: Φώτ. 'Επιστ.3,7,159, ένδιασάκτος-ον μον. ό έν τώ μεταξύ διαταταγμένος: Άνδρ.Κρ.265C τώ ένδιατάκτον κάθισμα τού ψαλιτρού.

ένδιατάσσω παρατάσσω έν τινι τόπω, τοποθετώ κατά τήν προήκουσαν τάξιν τακτοποιώ: 'Ηο.7,59 ό χώρος, - επιτήδεος ένδιατάσσει τε και έξαριθμείσσι τών στρατών.

ένδιατελώ-έω μον. διατελώ έν τινι: 'Αποστόλ. Μκ.Παροιμ.17 ένδιετέλω τώ ναό έυλοχούμενον

ένδιατιθέμαι μγν., μέτ. διατίθω έν συναρμογή, τακτοποιώ: || όθ. έκθέτω, άναπτύσσω τ. δένδτωσ: Φιλ.2,524 οίς ένδιατίθενται τώ εκχάριστον 2) είμ, γήνομαι ένδιόθετος βλ.2) 'Ιτοι και νόσησιν, κατά λόγον ήρμωσάντο: Πλωτίν. 943,12 λαδών δε ένέγνωτο νοός, άτι ένδιατιθέμενος και γενόμενος και νοός, και όσφια και νόσησ, ότε ένόσησ.

ένδιατριβή (ή) [ένδιατριβή] μγν. τώ ένδιατριβείν, τώ παραμένειν είς τί μέρος έν χρ. κ. μγρ. 'Ωριμ.4,340C: 2) τόπος έν ψ γίνεται προσωρινή παραμονή, στάθμευσις διατριβή: 'Ηο λίρην άγορά και ένδιατριβή

ένδιατριβή [έν-διατριβή] κ. μ. μ. κ. νεώτ., παρακ. ένδιατριβή έν συνεκφ. μετά τού χρόνον κατανοήσας έν τώ μεταξύ χρονικών τί διάστημα, διαθέτω είς τινά ένέργειον καιρόν πνα. όθ. χρονοτρίδιω, γαστρον.: 'Αριστ.βέτρ.714 ό πολών ούδ' ό πηλικός... χρόνον ένδιατριβή, Θουκ.2,85 άπ' άνέμων και άπλοίας ένδιατριβήσιν ούκ όλιγον χρόνον. 'Τζέτ.Χλ.2,48 χρόνον ένδιατριβήσ τε τινα περί τήν 'Ρώμην 2) άπολ. ήτοι όνειν τού χρόνου μετά τω προαό διατριβή, διαμένω έν τινι τόπω επί τινά σπαικώς μακρότερον χρόνον, μέωμ καιού καινούσνο καιρό: Δηγ.893 τός έκ βυζαντίου και πάσι οικείας χρώμασι διά τώ ένδιατριβήσ αυτούσ, Πολύβ.3,88,1 'Αννιάσ... ένδιατριβή τή παρά τών 'Αδρίαν χώρα: || όμ. κ. νεώτ. συνήθ. κ. μετά χρόν προσδιορισμού: ένδιατριβήσ επί μακρόν έν 'Εσπείρα - έν 'Αμερική 3) άπολ. μένω μ. ή άσχολομαι είς τί χρονοτριβών: Θουκ.5,12 καθίστατον έν 'Ηρακλεία | ότι αύτοίς έδόκει μ. ή καλώσ έχειν' ένδιατριβήσ όντισ δε αυτών έτυχεν ή μάχη αύτη γενόμενη, ούτ.7,81 ού προυχώσ μάλλον ή ές μάχην έννετάσσετο, έως ένδιατριβών κυκλούσαι τε όπ' αυτών 4) μετά όστ. προο. συναναστρέφωι: Λουκ. 'Αλέξ.33 τί τολμω μέμφοσάσ άξιων 'Αλεξάνδρ, ει τοιοούτοις άνθρώπισκόσι ένδια-

τριβείν ήξίου: 5) ένδιατριβείν τήν όψιν θεωρειν παρατεταμένωσ, μετά προσήκωσ προσήλωνέν τώ θέματι: Ξεν.ΚΠ.5,116 έν τός καιόσι εδάν τήν όψιν ένδιατριβείν: 6) μγρ. κτ. αυκεδ. μετά όστ. έμμένω είς τί: 'Αριστ. Έκκλ.585 μη τός θάσσι λίαν τός αρχάιοσ ένδιατριβείν

7) όμ. μγρ. κ. νεώτ. έπί λόγου, έπιμένω εκτενέστερον, άσχολομαι, διατριβή λεπτομερέστερον είς τί έν όμιλίη, έν συζητήσεί, έν συγγραμμάτι, άπολ. ή μετά όστ. ή έμνηστο, προοδ. περί τινος, νεώτ. είς τί και περί τί: Πλάτ.Γοργ.484 εδάν δε περαιτέρω τού δένοντος ένδιατριβή, διαπερόρα τών άνθρώπων, 'Αριστ.Μεταφ.989b,27 όδ μάλλον άν τίς ένδιατριβήσ περί αυτών, - ένδιατριβών περί τού έπισσώδια ελαττώνεί τήν δραματικήν συγκίνησιν, - δέν θά ένδιατριβήσ είς τάς λεπτομερείασ: 8) όμ. μγρ. μετ' έμνηστο, προοδ. περί τί, κατό τί, άσχολομαι έπιμένωσ, συνεκώς, καταγίνομαι: 'Αθην.14,623B περί τήν μουσικήν ένδιατριβείν άει, 'Επίκ.όπ.217 ένδιατριβείν κατά τήν φιλοσοφίαν 9) όμ. μγρ. άπολ. έκτίλω, περιστρέφω τόν λόγον ούχι έπί τού θέματος, τά κλωθογυρίτω: Αλοχίν.3,201 έπειδάν... διεξέλιθω πρόσ ύμάσ τούτο δή τώ... προοίμιον, έπει' ένδιατριβήσ και ή άπολογησάτ' ρηματο, π. ένδιατριβήσ, ένδιατριβήσιν, ένδιατριβήσ, ένδιατριβή.

ένδιατριπτικός-ή-όν μγν. ό άσμένωσ ένδιατριβών βλ.2) που: Μάρκ.Αύρ.1,67.

ένδιατριπτός-ον έπί χρόνου, ό έξηντηλέμενος, ό καθηνωλέμενος, ό παρελθών: ΕΜ 342,34 ένιαυτός, ό ένδιατριπτος χρόνος.

ένδιαυγώ-έω σχόλ. λάμνω έν τινι: Σχόλ. 'Αρότ. 109, κ. παθ.: αύτ.858 νέφρ ένδιαυγέσθαι.

ένδιαφεύνομαι μγν. διαφεύνομαι είς τί ή διά μέσου πινός: Γρηγ.Νύσσο.1,877B.

ένδιαφέρω-οντος (π)λ. νεώτ. κ. όμ., τώ ούδ. τής τυτ, τού ένδιαφέρωσ ώσ ούσ. φροντίσ περί τινος, μέλημα, διαφέρω: έδειξε μέγα ένδιαφέρον || έπί τριπτόσ αίσθησάτων, έρωτικήσ συμπόσειω 2) τώ κινούν τήν προσήκωσ, | διαφέρω έντύπωσιν: τώ βίβλιον τω έχει πολύ ένδιαφέρον, ένδιαφερόντως έπίρρ. νεώτ. κατό τρόπον προκαλούτώ τώ ένδιαφέρον βλ.2).

ένδιαφέρω νεώτ. κ. όμ., ένεφρ. μ. ένεστ. κ. παρατ., παθ. άόρ. μετά μέσ. σμ., ένδιαφέρθη, όμ., ένδιαφέρθηκα προκαλώ τήν φροντίδα ή τήν προσήκωσ τινος || ίδιος τριπτοστρο, κτ. έν. κ. πληθ. τώ έπατρων πολύ μ ένδιαφέρει, - κτ. αύτα ζητήματα δέν μ ένδιαφέρωσ καθόλου, - δέν μ ένδιαφέρει τί κανέσι: || τώ ούδ. ένδιαφέρω ώσ ούσ βλ.2: 2) όμ. άπορσ, άρτθ. έξει σημασίαν, σπουδαίσητα: δέν ένδιαφερέι ή ποσότησ άλλ' ή ποιότησ τού πράγματός, ένδιαφέρει νά μάθωμεν τί γίνεται είς τώ μάτωσιν:

|| ή μγν. ένδιαφέρω-ουστων-ον ώσ έπίθ. ό άξιός είδικήσ προσήκωσ, νησίασ, σπουδαίος, σημαντικός: ένδιαφέρει είδησάσ - πραγματείασ - νησιών: 3) ή μγν. βήλ. έπί γναικόσ έν φρ. είς ένδιαφερόσιν καταστάσιν έν έγκυμωσίνην:

4) τώ μέσ. ένδιαφέρομαι δεικνύω ιδιάουσσων φροντίδα, φροντίσ, μεριμνώ διά τινά ή διά τί: τώ κράτος ένδιαφέρεται διά τούσ πτωχούσ, - ένδιαφέρεθηκ για τήν ύπόδεισίν μου, - δέν ένδιαφέρεται για τίποτα 5) όμ., δεικνύω έρωτικήν συμπόσειωσ: ένδιαφερέται για τήν γεύσισσασ: 6) κατ' έπέκτ. έπί έπιχρήσάσων έγωσ συμφρον, μετέωσ είς τί, είμαι άνακοιτερότερος ένδιαφέρεται είς τώ μεταλλέτον - ήσ τήν άτροπώσιν || ή μγν. ένδιαφερόμενος-ον-ος ό έγων ένδιαφέρωσ διά τί ή συμφρον: είς τί: οί ένδιαφερόμενοι διά τήν έκλογήν μου, - οί ένδιαφερόμενοι δύναται νά ύποβάλωσιν αίτήσείσ.

ἐνδιαφθείρω, μέλλ. ἐνδιαφθερώ διαφθείρω, καταστρέφω τὸ ἐν τῷ ἤτρω ἐμβρουν· Ἰηρ. Σαρκ. 254, 6. **ἐνδιαφοροσ**-ον μτν. διάφορος, διαφορετικός, ἀνόμοιος· βέλτ. Βολ. 105, 33 ἐνδ- περί τὸ γένος, Παύλ. Ἀκ. 1 ἐνδ- ἀντιγίμω! 2) ὁ διαφοράς ἐλέγχων· Ἐρμητ. 12, 6 ἐνδ- νόος.

ἐνδιαφυλάσσω μτν. διαφυλάσσω ἐντός· Θεοφύλ. Βουλγ. 3, 496 Δ πᾶσα πόλις τὸ πρὸς Χριστὸν σέβας. - ἐνδιαφυλάττε.

ἐνδιαχειρίζω μτν. διαχειρίζω ἐν τῷ τόπῳ, ἔχειμανοῶς· Στραβ. 2, 3, 4 ἐνδ- βραδύνοσ ὁ πλοῦτος, ἐνδιαχειρίζω τὰ προσεκρινόμενα νήσω.

ἐνδιδάω [ἐνδιδος] διαμένω ἐν ὀσπείρῳ, γεν. διατριβῶ ἐν τῷ τόπῳ, κατοικῶ· Σουῖδ. ἑνδίδει, ἐνεσσι, διατριβεῖ· Θεόκρ. 22, 44 ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιδάσκει· ἴ) μετὰ δοτ. τόπου· Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 5, 2916 ἢ δ' ὁλοκλήρων τρύβων, τρυχαλέαις ἐνδιδούσα βάσις· ἴ) ὄμ. μετ' αἰτ.· Ὀπη. Κυρ. 3, 315 ἐνδ- πάγουσ καὶ πρῶνας· ἴ) ὄμ. σπμ. μτφ.· Παύλ. Σαλ. ἐν ΑΠ 5, 269 10 ὄμ- μασι μόνους θέλλωμαι, οἷς ἕλις μελίχως ἐνδιδάει, Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 4, 4, 10 εἰς κενὰς εἰκόνας ἐνδιδάει· 2) μέσ. ἀποκ. ἐπὶ τῶν ἀκίμων τῆς σελήνης, λόγῳ αἵς ἡμέρας· Ὑμν. 32, 6 ἀκίμω δ' ἐνδιδάονται· 3) ὄμ. μετ'. Ἡσ. ἑνδιδάονται μεσημερίασιν· 4) μτφ. ἐπὶ ποιήματι, ὄγμω, ὁδηγῷ· Θεόκρ. 16, 38 ὄμ. πεδίον Κρανώνιον ἐνδιδάσκων ποιήμας ἔκκριτα μύλα.

ἐνδιδάσκωσ-ον μτν. ὁ ἐκ τῶν πραγμάτων διασχεῖς· πρόλ. αὐτοδιδάκτωσ· Βολα. 4, 499.

ἐνδιδάσκω διδάσκω· Σχολ. Σοφ. Φιλ. 851 ἑνδιδάξον ἄντι τοῦ διδάξον· ρηματ. π. ἐνδιδάκτωσ.

ἐνδιδωμένωσ ἔπιρρ. μτν. ἀτόνωσ, χαλαροῦσ· Φωτῷ. Σουῖδ. ἐνλ. ὑφέμενωσ.

ἐνδιδύσκω μτν. κ. μων. ἐνδύω τινά τι· Πλάτωσ. 1, 24 τὸν ἐνδιδύσκοντα ὄμωσ κόκκινω, Πλάτ. διαβρέθει τινά καὶ ἐνδιδύσκου· ἴ) ὄμ. μετ' αἰτ. κ. δοτ. ὄργ.· Γεωμ. 16, 21, 9 ἱματίω τινά ἐνδιδύσκου· ἴ) μέσ. ἐνδούμαι· Κόλουκ. 8, 27 ἱματίον οὐκ ἐνεδιδύσκοντο, Μηναι. 9, 2 Συναξ. Λευκάσ στολάσ. - ἐνεδιδύσκοντο· κ. μτφ.· Νικήτ. Εὐγ. 1, 319 ἀλκή μείγιστην ἐνδιδύσκεισθαι.

ἐνδίδω νεώτ. κ. ὄμν. παρατ. νεώτ. ἐνδίδωμι, ὄμν. -α, ἀόρ. ἐνέδωμι κ. ἐνέδωσ, παρακ. ἔχω ἐνδύσει ἐνδίδωμι βλ. 11 | 21 | 31 κ. 141.

ἐνδιδώμι κ. μων. νεώτ. κ. ὄμν. ἐνδίδω διδωμι εἰς χεῖρας τινος, ἐχθρίσει· Ἐν. ΙΤ 167 ἀλλ' ἐνδοσ μὴ πάχρουν τελεῶσ, Ἐν. ΚΠ 1, 3, 9 ἐνδούμαι τὴν φιλίαν τῷ πάππῳ, Πλάτ. ἐνδ- ἀναφοράν.

2) ἐνδ- ἐμαυτὸν τινι παραδίδω ἐμαυτὸν, ἐγκαταλείπω τὸν ἐαυτὸν μου· Ἐν. Τρω. 692 ἐνδόντες τόχῃ παρεσαν αὐτοῦσ κινάτων δρομήμασιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 24C ἀναγκασίον ἐπὶ ἐνδούμαι αὐτὸν ἀπίστω, Μηναι. 3, 15 ὄδ. 4 εἴρει ἐαυτοῦσ ἐνδόντες ὀλοφώχωσ· ἴ) μετ' αἰτ. κ. δοτ. (τινά τινι) παραδίδω εἰς τοὺσ χεῖροσ, ἰδίωσ διαπροδοσίασ· Πλάτ. Πολ. 567A ὄμωσ ἄν τούτοσ μετὰ προφάσεωσ ἀπολλύη ἐνδοῦσ τοῖσ πολεμίοσ· ἴ) κ. μετ' αἰτ.· Θεομ. 4, 66 βουλομένοσ ἐνδούμαι τὴν πόλιν· ἴ) ὄμ. σπμ. κ. ποθ.· αὐτ. 1, 89 τῷ ἱπποκράτει καὶ Δημοσθένει. . . ἐν τοῖσ βωιωταῖσ ἐνδίδωτο· ἴ) ὄμ. ἀπροσ.· Ἀρρ. Ἀν. 4, 20, 6 ὡσ δὲ οὐδὲν ἐνεδίδωτο ἀπὸ τῶν ἐνδον (οὐδὲν σημειωμένον παραδόσεωσ ἔγηγοτ·) 3) εἰδ. ἐν φρ. ἐνδιδίνω τὰ πράγματα παραδίδω, ὄφηνω τὴν διοίκησιν τῆσ πολιτείας εἰς τινά· Θεομ. 2, 65 τῷ δήμῳ καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόμαι· 4) γεν. παρῆτω, διδω· Ἐν. Τκ. 1239, Ἀρστωφ. Ἰηρ. 547 λαθὲν ἐνδιδώσκωσ ὄμν. 45, Πλάτωσ. Περ. 33 ἐνδιδώσ διαβολήσ ἀφορμῆσ τοῖσ ἐχθροῖσ· 5) εἰδ. ἐπιθέτω, ἐνθέτω μεθ' ὀρυθῆσ, ἐμῶσ, ἐπιμῶσ· Ἐν. Ἦρ.

881 ἄρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον· κ. μτφ.· Πολύκιον. 3, 9, 2 βουλόμενοσ ἴσοσ στρατιώτασ! θάρσασ ἐνδούμαι· 6) παθ. ἐπὶ χρόνωσ, ἐπὶ πραγμ., ἐπὶ καταστάσεωσ, παρεμβάλλωμ, παρεντιθεῖμαι· Ἀέτ. 13, 121 ἐνδοθεῖσων ὀλίγων ἡμεράν.

7) προκαλῶ, ἐπιφέρω· Θεομ. 2, 49 λύγῃ τε τοῖσ πλείοσιν ἐνέπιπτε κενῇ ψασμῶν ἐνδιδούσα, Ἀρετ. Ὀξ. Παθ. 21 ἁδὲ ἰκαρδίαι καὶ τῷ πνεύμω τῆσ ὀλέθω τοῦ ψυχροῦ ἥροσ τὴν ποθὴν ἐνδιδώτ· ἴ) κ. μτφ. ἐπινοῶ, ἐμβάλλω, ἐπινοῶ· Πλάτ. Ἀлк. 14 ἐπιθεῖσ αὐτοῖσ ἐνδίδω· 8) ἐπιδοκίμω, φανεροῶμαι· Ἦρ. 7, 52 οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνδιδώμαι, ἄγαθι δὲ οὐδὲν, Ἐν. Ἐλ. 508 ἄν δ' ἐνδιδῶ τι μαλακόων· 9) παραχωρῶ, ἐπιτρέπω· Ἐν. Ἀνδρ. 965 εἰ δ' ἐνδοδοίησ, ὡσπερ ἐνδίδωσ, λόγων, λέψωμαι σ' ἀν' ὄσμων τῶνδε, Θεομ. 2, 18 προσδοκίμενοσ τοῖσ Ἀθηναίοσ· ἐνδύσομαι τι· ἴ) ὄμ. κ. ἀποκ.· Ἦρ. 1, 91 ὄσον δὲ ἐνέδωμαι αὐταῖ ἰαί υιοστί, ἡμῶσ τε καὶ ἐχθρίστω ὀ· 10) ὁμολογῶ· Πλάτ. Γοργ. 499 B κἄν παῖδων τίσ σοι ἐνδῶ ὄκοον· 11) κ. νεώτ. ὑποχωρῶ, δέχομαι τὴν γνώμην ἢ τὴν ἀξίωσησ ἄλλωσ, συγκυροθεῖμαι· Θεομ. 2, 12 ἔγωω δ' Ἀρχιδωμοσ ὄτι οἱ Ἀθηναίοσ οὐδὲν μὴ ἐνδύσομαι· ἴ) ὄμ. αὐτ.· Θεομ. 3, 37 ὄμ. ἄν Ἀλγῷ πεισθέντεσ ὄν' αὐτῶν ἀμάρτησ ἢ οἴκτω ἔνωτε, Ἐν. 1444 μὴ συγγνωμῆ ἐνδόντα τῶν πλείονων γνώμη, Δροσ. Βοταν. 145 ἐνδόντα δ' ἔπειτα εἰς αἰφνιδίωσ ἀκρίνη· ἴ) ὄμ. αὐτ. ἔχω κλίσην εἰς τὴν κλίνωσ· Πλάτωσ. Πάρρ. 18 ὄλοῖτο ἢ μὴ ἦσαν ἐνδιδόντεσ οἱ πολλοὶ πρὸσ τὴν εἰρήνην.

ἴ) ἐν φρ. ἐνδίδωμι πρὸσ τὴν παρασώζωμαι, ὑποχωρῶ ἐν τῇ ἐπιδρασίν τινωσ· αὐτ. Σολ. 28 ἐνδούμαι πρὸσ θῆνον, Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 865 ἐνδιδόμαι πρὸσ τὴν φιλίαν· 12) κ. νεώτ. στραπωτ. ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ· Θεομ. 2, 81 εἰδὸν αὐτοῦσ ἐνδόντασ οὐκέτι ὄψέμαιν, ἀλλ' εἰς φυγὴν κατέστησαν· 13) αὐτ. ἐπὶ νόσωσ, ἀποδοθῆναι τὴν ἐγνόσην μω, ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεῖω· Ἰηρ. 1, 17, 9, 43, 48 ἐνδούμαι τὴν φλεγμονὴν καὶ τὸν θάνατ., Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. 21 ἄν μὴ τὸ ἐνδιδῶ ἢ νοσῶσ· 14) αὐτ. ἐπὶ πραγμ., ἐλαττοῦμαι καὶ ἐκυκλῶμαι, ὑποχωρῶ· Ἀριστ. ΖΜ 644a, 34 σαρκῶσ ἐπὶ ἰσοσφάτογι! δὲ, ὄμωσ μαλακόσ ἢ καὶ ἐνδιδῶ καὶ μὴ βλάπτηται τραχηλόμοσ ὄπο τῶν κατόνηων· ἴ) ὄμ. ἐπὶ δένδρωσ, κἀμπύλωσ, λυγίζωμοι· Θεοφρ. Φ 5, 6, 1 οὐδὲν γὰρ ἐνδιδόσασιν ἢ ἑλάτη καὶ ἡ πεύκη] ὡσπερ ἡ ὄρυς καὶ τὰ γεωδῶ· ἴ) ὄμ. κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ στυλωμάτων, νεώτ. ἐπὶ στήνησ ἢ θύρασ ἢ διαπέδωσ, συνήθ. ἐν χρ. κτ. ἀόρ.· Πολύδ. 5, 100, 5 τῶν δ' ἐρείσμητων ὄμ. θυναρῶων ὑποσφείρω τὸ βάροσ, ἀλλ' ἐνδόντων, πεσέιν συνέβη τὸ τελεῶσ, - ἢ σκεπή ὄπο τῶσων θάροσ ἐνέδωκεν, - μετὰ τῶν πρώτων ὄθησιν ἡ θύρα ἐνέδωσεν· 15) ἐπὶ ὀφθαλμοῖσ καὶ ἰσχυρίσ, βαθουλόωμ, γίνομαι βαθουλόσ· Ἀριστ. Πρ. 876b, 37, αὐτ. ΖΨ 747a, 16 ἴ) ἐπὶ ευρωσ, ἐλαττοῦμαι, μισοσθῆναι· Θεοφρ. Φ 9, 3, 3 ἐγκεκαυμένη γίνεται καὶ ἐνέδωκεν ἢ πυρᾶ· 17) ἐπὶ ποταμῷ, χύνομαι ἐντόσ· Ἦρ. 3, 117 τὸ πεδίον τὸ ἐντόσ τῶν ὀρέων πέλαγοσ γίνεται, ἐνδιδόντεσ μὴ γοῦ ποταμῷ, ἔχοντεσ δὲ ὀσθαμῶ ἐξέλησαν· πρὸλ. ἐκδοῦμαι· 18) διδω τὸ σημείωσ τῆσ ἐνάρξεωσ, ἀρχομαι ποίεωσ· Ἀριστ. Ἠλ. 583 ἐνέδωσαν τοῖσ ἰηνοῖσ τὸ ὄρηστικὸν μέλοσ, Ἐν. Ἀλ. 7, 72 ἡγίτω· δὲ ἔκαστον χορὸν εἰς ἀνήρ ὄσ ἐνέδωτο τοῖσ ἄλλοισ τὰ τῆσ ὄρηστικῶσ σχήματα πρώτοσ πρῶτ., Λοκ. Ρητ. Δι. 13, ἴ) τὸ ὄπ. κληθ. ἐνδιδόμενα ὡσ αὐσ, στρατ. παραγγέλωται· Ἀρρ. Τακ. 31, 6 19) ἐν ἀνεσφῶρ πρὸσ ἀπόρρητον προσωμῶσ, μω, παραγγέλωμαι, κἄνω προοίωμ· Ἀριστ. Ρητ. 1141b, 26 ὄτι γὰρ ἄν βούληται εὐθὺ ἐπίνονα ἐνδούμαι

καί συνάφατ' 20] έν φρ. ένδίδωμι φωνήν βοά, κραυγάζω, σέρνω φωνή: ΠΔ'Αρ.14,1 καί ανάλαβουσα πάσα ή συναγωγή ένδεδυκται φωνήν ρηματ. η. ένδύομαι, ένδύσασθαι.

ένδικας ἴπποι: 'Ησ. έσφ. άνγν. άντλ' Ένεπίδες.

ένδικας 'Ησ. « ένδύορον ».

ένδικασαριμένως έπίρρ. μτν. δισασαριμένως, σπαρόδω: Έυδνδ.4.

ένδιδίω μν. σύνα, συμπίπτω έντός: Νικ.Χων. 3,8Β (τήν 'Αντων Κορινθίην) ένδιδύσασθαι τό άρθρον... τώ δε άρνημένω τό μόνον άποτέλεσσαν.

ένδιηθώ-έω μτν. διηθώ έν τινι, διαίλιζω, λαμπικρώ: Πλούτ. Ηθ.692B ένδ- οιναν.

ένδιήκω μτν. διήκω έν τινι, έκτελοναι διά μέσου πνός: Σέξτ. Έπιτ.Μαθ.8,41.

ένδιημερεύω μτν. άμθ. διημερεύω, διερχομαι όλόκληρον τήν ήμεραν έν τινι τόπω: Θεοφρ. Καρ.8,14 (πρωγρ. άντλ' διημερεύω), Σωζ.όμ.2,154.

ένδιημι έπ. μέσ. άόρ. γ' πληθ. ένδύσασθαι, διεγείρω, έξεγείρω, έξερεθίζω: 'Ηλ.Σ 584, οί δε νομίες άσως ένδύσασαν ταχίας κύνες άρνούντες.

ένδιημιπέδω μν. άμθ. παρέλασμαι, περνώ: Μικ.Άτταλ.9,17 ένδιημιπέδω μνός.

ένδικάζομαι 'Έπιγρ. ένδύομαι, κατηγοροϋμαι: α) δικαστάσι τοις ένδικαζόμενοις.

ένδικαζοί-όω μτν. άποδίδω τό δικασιον, δικαιοσύνη: Γρη.Ναζ.1,650 κ. παθ.: 'Ιω.Χρυσ.7,654,42 έν θίξει ώρας ένδικαζώθησαν.

ένδικα (ή) 'Έπιγρ. έκδικια βλλ.

ένδικων (τό) πάλ. δέγματα.

ένδικον-ον (δικήν) κ. νεώτ., άρκαδ. Τνδικος-ον, έπί πραγμ., ό κατά τό δικασιον γινόμενος, δικασιος, νόμιμος, ήσολογιμένος, δικασιολογιμένος: 'Ησ. 4, δικασίον: Πινδ.Π.5,103 χάρην ένδικων, Αισχ.Χο.330 γόος ένδικος, 'Έπιγρ. ένδ- λέκτρα, ΚΔΡωμ.3,8 ώς τό κριμα ένδικόν έστ' || τό ούδ. ένάρθρον τό ένδικον ή κατά κρίσιν τούδικων ώς ούσ. τό δικασιον, τό άρθρον, τό σπαστό: Σοφ.ΟΤ 682 δάπτει δε καί τό μή 'νδικον (τό άδικον): κ. πληθ.:Έυρ. Φοίν.470 κού ποικιλίαν. δε τά άνδύχ' έρμηνευμάτων || όμ. ή άλήθεια: 'Ησ. ετ τό άλήθεια: Σοφ. ΟΤ 1158 εις τόδ' ήξεις μή λέγων τούδικον || τό ούδ. πληθ. ένδικα κς έπίορ. δικαίως, όρθώς, σπαστά: αút.Α1.1262 ήμίν ούτος ταύτ' έδρασεν ένδικα' || κ. έπί προσ., ό δικασιος: Αλοχ.Έυμ.699 τίς γαρ δεδοικώς μηδέν ένδικος βρωτών, Σοφ. 'Αντ.208, Σαυιδό, ό Μυθριδάτης τά τε άλλα ένδικος ήν βασιλεύς κ. ύπερό, -ώτατος: Μηναι.3,21 'Οδ.7 ώς ζηλωτής ένδικώτατος || όμ. έπί πόλεωσν ή δήμων, ό εις όν άπονέμεται δικαιοσύνη: Πλάτ.'Ην.Μ 292B ούκ ένδικος ήμίν ή πόλις έστιν κ. ύπερό, ό έχων δικασιον συγκρ. -ώτερος: αút. 'Επτ.672 τίς άλλος μάλλον ένδικώτερος 3) ό έχων δικαιομα όπως δικαστικήν διώξιν πνος: 'Έπιγρ. μή οι έστω ένδικον μηδέποι ή έν Τεγέα: 4) έπί ήμερών, καθ' άς έπίτρέπονται δικαι, δικασίον: Πολυδ.8,25 ένδικος ήμερά: 5) νεώτ. νομ. ό έν δικη ύπό τό νόμου έπιτερούμενος: ένδικα μέσασ 6) ό προσάκων, ό άρμόζων: Σοφ.ΟΤ 1420 τίς μω φαίνεται πίστις ένδικος 7) εμμενής, ένδικός: Αλοχ.ΙΚβ1 ήλαοιτ' άν ένδικα γάμοις.

ένδικιτης (ο) πάλ. ένδίκιτης βλλ.

ένδικτιων-ωνος (ο) 'Έπιγρ. ένδικτιών βλλ.

ένδικως έπίρρ. κ. νεώτ. δικαίως: Αισχ.Πρ.63 πλην τούδ' άν ούδείς ένδικως μέρψασι νόμ || νομίας: Μηναι.1,11 'Οδ.9 ή δική τόν άδικον ένδικως καταδικασκ' || κ. συγκρ. -ώτερος κ. -ώτερον: Έυρ.'Ηρακλ.543 άλλα' ή γένοιτ' άν ένδικωτέρως φράσω: κ. ύπερό. -ώτατα: Πλάτ. Τίμ.58B νόσημα δι' έραός έν φούσας ένδικώτατα έπερόν λέγεται: 2) άλλώς: 'Ησ. « ένδικως άγα-

νακτών, άλλώς »: Έυρ.Μήδ.1232 λοιχ' ό δαίμων πολλά τώδ' έν ήμέρα κακά ένυπάρτει ένδικως 'Ιάσονι' 3) φυσικός, ευλόγος: Σοφ.ΟΤ 135 ώστ' ένδικως άφασθε καμέ σύμμαχον γή τώδε πτωρούσθα, Έυρ.'Ανδρ.920 άλλε γάρ μ ένδικώς. ένδιναι (ταί) έπ. [ένδων] τό έντόσθα: 'Ικ.Φ 806 όπποότερος κς φθίσιν όρεζόμενος χροά καλόν, φαύσθ' ό ένδινω.

ένδινευτής (ο) γλωσσα, ό έπιτηδεύς ύπεκφεύγων, ό πνευοργος, ό δόλιχος πρβλ. ένδινώ, ένδινεύω.

ένδινεύω μτν. ένδινέω βλλ.: Αλόγ.1,23 τών Ιχθύων τούς ένδινεύοντας έθήρα.

ένδινώ-έω στρέφω πρός τό έσω, παθ.: 'Ιην. 'Επιδ.5,99 ένδινεινημένα όμματα ('Ερωτιαν. έξεστραμμένα, έπί τού έσκατωμένου καί τήν κεφαλήν αλόγουτος), 'Αρότ.'ΟΕ Παθ.1,1 άσβαλαμίν ένδινεινημένο, Γαλ.8,732α. 2) συστρέφομαι: Θεόκρ.15,82 ποιοί ζυγογράφω τάκριβεια γράμματ' έγρασαν... καί ώς έτυμ' ένδινέωντι.

ένδιοδέω μτν. διοδέω έν τινι: Γρη.Νόσσι.1,380α.

ένδιολλκος-ον μτν. [έλλκο] ό έλλκυοστικός: Φιλ.1,517 (άγρ. άντλ' ένδιολλκος).

ένδιον (το) ποι. ή έν τώ ύπαίθριω διατριβή, κατοικία, φιλώσθ'. Έσστ.'Οδ.505,13 « διατριβή »: 'Οππ.Αλ.4,371 ένδια πέτραις ή ή φαλαί τών Ιχθύων: || όμ. κ. ιπθ. έδρα: Μακεδ. έν ΑΠ 11,63 λιπαρής ένδιον ευφροσύνης | κατοικία γαρ άσθμισίας, έπί βυτίου όνου, | Έπιγρ. σοί δε... ένδιον ή Πάτανε 2) τό ούδ. τού ένδιος ώς ούσ. ή μεσημβρία: Καλλ.Δημ.39 ποτι τούδιον 3) όμ. τό δελινών, τό άπογύμα: Πλούτ. Ηστ.726B « ένδιον γάρ τό δελινών καί τήν μετ' άριστον άνάπαισιν » || ή έσπέρα: 'Απολλ.Ρ.1,603 εκ ένδιον.

ένδιορθοομαι-όμαι μτν. διορθώ: Πορφ. Μορκ.35 ένδ- κακίαν τής φύσεως.

ένδιος (ον) [έν- διήτ, πρβλ. άντ. άια] ό κατά, περί τήν μεσημβρίαν, μεσημεριατικός: 'Ηλ.726 ένδιος Ικόμεισθ' Ιερόν ρόον, 'Αλεισιω, 'Οδ.Δ 450,Έσκαρ. 12,95 άνικα τέπιτε ποιμένας ένδιους κεφαλαγμένους ύδούθι δένδρων άγει έν άκρουμενον (δ. έρμ. τούς έν ύπαίθριω) || ένδιον ήμαρ ή μεσημβρία, μεσημέρι: 'Απολλ.Ρ.4,131ε. || όμ. σμμ. τό άρα. ένδιος ή ούστ' ήώς || τό ούδ. ένδιον ώς ούσ. βλλ.2) κ. 3) 2) ό κατά τήν ήμεραν ύπαίθριω, τελοούμενος, εμφραζόμενος: 'Αρατ.498,Μυριν. έν ΑΠ 7,703,3 ένδιος οινονότης σκιεράν ύπό τών πίνων εούει 3) ό εκ τού ούρανού προερχόμενος: 'Αρατ.954 ύδατος ένδιουο' || ό μετέωρος: 'Αντίφιλ. έν ΑΠ 9,714 κλώνες άνηρόριοι ταναΐες άρουσ... ένδιος άκρόμενος.

ένδιορλασάω ένδιολώ βλλ. κ. παθ.: 'Ιην. 'Επιδ.2,22.

ένδιολώ-όω μτν. κ. νεώτ. διηλώ, πτύσσω εις όσο κ. παθ.: Γαλ.12,24 μηδέν τού ήματιου μέρος ένδεδιολώσθαί ρησιν. η. ένδιολωμα, ένδιολωσις.

ένδιολωμα-τος (το) μτν. ό ένδιολωσις: Γαλλ.12,42.

ένδιολωσις-εως (ή) μτν. κ. νεώτ. ή διολωσις έν τινι, τό διολώμα: Γαλλ.12,49.

ένδιολωσις 'Ησ. « ένάλισματα ».

ένδιφοριος-ον (διφορος) ό έν τώ ατύθ' διφρω, καθισματι ώς: Ξεν.7,2,33 έκαθεζόμεην ένδιφοριος ατύθ' ίκέτας, αút.'Αντ.7,2,38.

ένδιφορος-ον μν. ό εις δίψαν ύποκειμένος, ό εκ δίψης πάσχω: 'Αναστ.Συν.Οδ.248,19.

ένδιώ-όω 'Έπιγρ. άωρ. παρακ. ένδεδιωκα, έπί πύτων, τελειούσθαι | πρβλ. κ. έμψώσι: 'Ηρακλέωτ. Πλυ.1,121 ταύτα δε πάντα [έν. δένδρα] κρηνευόμενα παρέρονται καί ένδεδιωκότα.

ένδο- νεώτ. ώς πρώτων συνθετικών λέξεων καί ίδιως Ιατρικών καί άνατομικών όρων, σμμ. έπί μέν τών αόασισκόν, όσι τό β' συνθετικόν ύπαρχει ή

ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔσω μέρας τοῦ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ δηλούμενον, ὡς ἐν ἀνακάρσιον, ἐνδοσάστριτις, ἐνδοσάστριτις κττ. 2) εἰ ἐπιθέτων, ὅτι τὸ ἴπ' αὐτοῦ προσαγορεύμενον ὑπέχει ἡ ἐνεργ. ἐντός τοῦ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημασιώμενον, ὡς ἐνδοκαρδιακός, ἐνδομαελικός ἐνδοσπονοδυλικός, ἐνδοσπλήνης, ἐνδοσφάμιος.

ένδοσσηγειακός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἐνδόν τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος ἐρισσικόμοσος.

ένδοσανευρωμορραφία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ραφή ἀνευρώσματος μετὰ τὴν διαίτησιν αὐτοῦ.

ένδοσσηγειακός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἐνδόν τοῦ αἵματος τῆς μήτρας ἐρισσικόμοσος.

ένδοσβλάστη (ἡ) νεώτ. ζωολ. τὸ ἔσω βλαστικὸν δέρμα τοῦ ἀρχαίου ἐμβρυϊκοῦ κυήματος, τὸ βλαστώδερμα βλλ.

ένδοσβράχια (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζῶων ἐπινοδερμῶν φερόντων ἐσωτερικά βράχια.

ένδοσγαμία (ἡ) νεώτ. ἡ σύναψις γάμου μόνον μεταξὺ ἀτόμων τῆς αὐτῆς πατρὸς, φυλῆς ἢ κοινωνικῆς τάξεως ἀντίθ. ἐξωγαμία.

ένδοσαστρίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονή τοῦ βλενογόνου τοῦ στομάχου· πρβλ. γαστρίτις.

ένδοσγενεσις εως (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ ἐντός κυττάρων παραγωγή ἄλλων κυττάρων.

ένδοσγῆς-οὐδ-ές κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ γεννηθεὶς, οἰκογενής· Ἐπιγρ. σῶμα γυναικείου, ἃ ὄνομα Νικοστράτα, ἐνδογενή, ΠΔΛεγν.ΙΒ,9 ἀσχημοσύνη τῆς ἀδελφῆς σου ἐκ πατρὸς σου ἢ ἐκ μητρὸς σου ἐνδογενεοῦς ἢ γεννηθῆναι ἐξω· 2) νεώτ. ἱατρ. ὁ παραγόμενος ἐντὸς τοῦ ὄργανισμοῦ ἢ ὁ ηγηγάζων ἐξ ἐσωτερικῆς τινος αἰτίας· ἐνδογενεὶς οὐρῖκόν οὐδύ· 3) νεώτ. βοταν. φυτὰ, ὧν ὁ βλαστὸς αὐξάνεται ἐσωτερικῶς.

ένδοσγαινικός-ή-άν ἡνδ. ὁ ἐνδογενής βλλ.Ι,Ι.

ένδογονιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀπορίσθημα τῶν βρωμῶν κατὰ τὸ πρῶτον στάσιόν τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ.

ένδοδερμα-ατος(τὸ) νεώτ. βιολ. τὸ ἔσω ἢ ἐσωτερικὸν βλαστώδερμα τοῦ ἀρχαίου ἐμβρύου πλοῦδον ζῶων· 2) νεώτ. βοταν. ἃ ἐνδοδερμῖς βλλ.

ένδοδερμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντὸς τοῦ δερματός εὐρισσικόμοσος ἢ γνόμοσος· ἐνδ-ἐνεσίεις.

ένδοδερμῖς-ιδος(ἡ) νεώτ. βοταν. τὸ ἐσώτατον κυτταρικὸν σῶμα τὸ περιβάλλον τὴν ρίζαν, τὸν κορμὸν, τοὺς κλάδους καὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν.

ένδοδυσασκονία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. μέθοδος συνισταμένη εἰς τὴν εἰσαγωγήν πρὸς ἀκτινῶν X ἐντὸς τῶν φυσικῶν κοιλότητων ἢ πρὸς ἐκτινωρῶσιν.

ένδοδερκίσις-εως(ἡ) νεώτ. ἱατρ. κ. ἐνδέρκισις ἢ ἐν τῷ ὄργανισμῷ ἐκκρίσις ἀδέων.

ένδοδουρῶν ὄσματα(τὰ) νεώτ. φυσ. φάσμα κείμενον πέραν τοῦ ἐρυθροῦ καὶ ὄρατοῦ φάσματος καὶ ἀποτελούμενον ἐκ θερμικῶν ἀκτινοβολιῶν.

ένδοσυγμάτιον ὄσαστον(τὸ) νεώτ. ἀνατ. ἐμβόλιον ὄσαστιον ἀπανάτων ἐνσπε ἐν τῇ ραφῇ τοῦ ζυγωματικοῦ ὄσαστο τοῦ προσώπου.

ένδοσζωα (τὰ) νεώτ. ζωολ. σκαλοκέρατῃ ζῴρια δύναμις νὰ ζῆσιν ἐν τῷ ὄργανισμῷ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν λοιπῶν ζῶων, ὡσὸν ὁ βοθριόκεφαλος, ταῖνια ἢ μονήρας κττ., β. ἐνδοσζωασις.

ένδοσζωολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ζωολογίας ἀσχολούμενος περὶ τὰ ἐνδοσζωα βλλ.

ένδοσθεν ἑλίπρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἔσω, ἐξωθεν, ἀπὸ μεσῶ ἀντίθ. ἐκτοθεν, ἐξωθεν· Ὁδ.ΥΙΘΙ φήμην τίς μοι φάσθην ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἐνδοσθεν, Ἀριστ.φ.Νεφ.ΙΙ,64 ὄν κλέσασιν τρέχων ἐνδοσθεν ὡς ἐμέ· ἢ ὄμ. μετὰ γεν.· Σαφ.Α,741 ἐνδοσθεν ἀτέλης· 2) μίφρ. ὡς ἔαυτοῦ, ἐξ ἰδίας βουλήσεως, αὐτοπροαίρετος· Αἰσχ.Επι.194 αὐτὰί 3) ὄφ' αὐτῶν ἐνδοσθεν παρρησιάζεσθαι, Σαφ.Τρ.1021· 3) ὄφ', ἐντός, μέσα, μετὰ γεν.· Ἰλ.Σ,247 κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοσθεν ἀλλῆς, Ἡσιόδ.

Ἐργ.523 ἐνδοσθεν οἴκου Ιδ. γρ. ἐνδοσθι, Βέλθ. Χρυσ.433 ἐσθεβια ἐνδοσθεν τοῦ τρικλίνου· ἢ ὄμ. ἀπὸλ.· Πίνδ.Π,274 θυμὸν τρέπειται ἐνδοσθεν, Ἡρ.2,68 τὸ στόμα ἐνδοσθεν φορεῖται πᾶν μεσῶν βδελύλων, Θεόκρ.25,89 εἰ οἱ καὶ φρένες ὡδε νοήμονες ἐνδοσθεν ἴσαν, Δίγην.Ακρ.540 τὴν γέναν ἀνασχοσασιν καὶ ἐνδοσθεν εἰσάλλαν, Παυσάδ. Χριστ.Τεμπ.ΙΒ ὄλα καπηλεία καὶ καρνεσία εἶχον φῶς ἐνδοσθεν· ἢ π. ὄπτ. συνήθ. ἐνάρθρ. ὡς ἐπιθέτων, ἐσωτερικῶς· Ὁσμκ.8,71 αὐτοβοῖαι ἄν διὰ τὴν ἐνδοσθεν τε καὶ ἐξωθεν κατὰ τὸ εἶκος γεννησόμενον θόρυβον, Πλάτ.Τίμ.70Β ἀπὸ τῶν ἐνδοσθεν ἐπιθυμιῶν, Ἀρετ.Χρυσ.Νοῦσ.1,7,35· ἢ Ἐπιγρ. ὁ καρπὸς ὁ ἐνδοσθεν τὸ προῖον τῷ ἰδιοκτητῆ κτήματος· ἢ ἀνευ οὗα, τὰ ἐνδοσθεν αἰ ψυχικαὶ ἰδιότητες, ὁ ἐσωτερικὸς ἀνθρώπος· Πλάτ.Φαῖδρ.279Β· 4) οἱ ἐνδοσθεν ὡς οὐσὶ, οἱ οἰκίται· Ἀριστ.φ.Πλ.964 φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἐνδοσθεν καλίστω τινά 5) ὄμ. ὄφ' πολιτοῦ· Πλάτ.Τίμ.17D.

ένδοδερμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκπέμπων θερμότητα κατὰ τὴν ἀποσυστέθεισιν αὐτοῦ· ἐνδοδερμικὸν σῶμα· 2) ὁ τελειόμενος ὑπὸ σὺχρονον ἀπορρόφσιν θερμότητος· ἐνδοδερμικὴ ἀντίστροφος· ἐνδοδῆξιον(τὸ) νεώτ. βοταν. ἡ τὰ ἐσωτερικῶ τοιχώματὸ τοῦ ἀνήθρου περικαλύπτουσα μεμβράνη· ἐνδοδηλιακός-ή ὄν νεώτ. ὁ ἀνήθρου ἢ ἀναεργόμενος εἰς τὸ ἐνδοδηλιον·ἐνδοδηλιακὰ κτύτταρα.

ένδοδῆλιον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. πλακώδες ἐπιθήλιον, συκκείμενον ἐκ μίας σειράς κυττάρων.

ένδοδηλιώμα-ατος(τὸ) νεώτ. ἱατρ. κακοήθης ὄγκος συνιστάμενος ἐξ ἐνδοδηλιακῶν κυττάρων.

ένδοθι ἑλίπρ. κ. μσν. κ. νεώτ., σπον. π. ὄπτι., ἐνδον, ἐντός, μέσα· Ἰλ.Σ,498. Ὁδ.Ε,58 τὴν δ' ἐνδοθι τέμνει εὐσασιν, Ἡσιόδ.Ὁ,964 νῆσοι τ' ἡπειροὶ τε καὶ ἀλμυρὸς ἐνδοθι νόπτος, Ἀρετ. Χρυσ.Νοῦσ.2,13, Τέτι.Χιλ.Ι,139 εἰς ὄναρ ἴππων ἐνδοθι νεκρὸς τῆς κεκλιμένης· ἢ ὄμ. μετὰ γεν.· Ἰλ.Σ,287 ἐκλεμένοι ἐνδοθι πύργων, Ἡσιόδ.ἀν.76,4 ἐνδοθι νῆσος, Ἀφρικαν.Κεστ.314,4 ἐνδοθι τοῦ τράφου, Τέτι.Χιλ.3,418 τὴν ἀκτινοβολίαν ἐνδοθι.

ένδοθιθίος-α-ον ἵνδοθεν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήθρου εἰς τὸν οἶκον· Ἐπιγρ. Κρήτ. τὴν ἐνδοθίαν ὄδον αἰ κάρτεθ δασμάσαστο.

ένδοθρα ἦσ. ἐνδοθρας τὰς ἀπακόπας τῶν νεοδῶρων δερμάτων.

ένδοθωρακικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὑπάρχων ἢ γινόμενος ἐν τῷ θώρακι· ἐνδοθωρακικὴ πίεσις.

ένδοθωρακίος-ον νεώτ. ὁ ἐνδοθωρακικός βλλ.

ἐνδοί ἑλίπρ., ἔσφ. γρ. ἐνδοί, κ. μσν. ὄρω, κ. οἰόλ. ἄντι ἐνδοθι, ἐνδον, μέσα· Θεόκρ.15,55 ὄτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοί, Ἐπιγρ. Ἐνδο. ἐλεπτο σπύλων καταζῶαν, τὰν ἔχθοι καὶ ἐνδοί, Εὐστ.140,13.

ένδοσιάζω κ. μσν. κ. νεώτ. ἱεν-θιήθι, ὄσφρ. ἀκτοδοσασα, ἀμφιβολία εἰς τί, διατόξω, δέν τολμῶ, μετ' ἀσπαφ. ἢ ἄνευ, μετὰ τοῦ νά., ἢ· Ὁσμκ.Ι,36 ὄταν. ἐνδοσιάζη χωρίον προσαβελιν, ἐνδοσιάζει τὸ τοῦ ζήτησῆ τὴν διανομίαν· ἢ ὄμ. ἀπὸλ.· Ὁσμκ. 6,91 οἱ ἐνδοσιάζοντες ἀδείεστουρον προέσασιν, Φιλ. ὄν.3 οὐκ ἐνδοσιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν· ἢ ὄμ. ἐν ὄφρ. ἐνδοσιάζω τῷ γνόμῳ διατόξω· Πλάτ.Σὺλ.9· ἢ ὄμ. μετ' ἐμπεδῶσθρο, ἢ ἄσπρ. τινος, ἀσπρ. τινος· Πλάτ.Κέρ.Νεώτ.17 ἄσπρ. ἄσπρ. ποτε δόγματῶν ἐνδοσιάζεσθαι, Αἰσχ.Φῶ.2,2 τὸ ἐνδοσιάζεσθαι ὡμῶς ὄλας περὶ ταῦτο, Εὐστ.Προ.355,17· ἢ ὄμ. μετ' ἔξτρ.πρ.οῦ· Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,58 ἴνα. κ. μσν.17· ἐνδοσιάζωσιν εἰ βίβασια ταῦτα σφισσιν ἀμείνην, ἴδω.ΑΙ,19,14· ἢ ὄμ. σμν. κ. κτ. παθ. ὄσφρ. α' ε' Παρθ.9,4 κὴ μὴ ἐκίνοιν ἐνδοσιάζεσθην· 2) ἡσθ. ἐπὶ πράγμ., εἶμαι ὀλοκείμενον ἀμφιβολία, ἡσθ. προκαλῶ διαταμίον· Ὁσμκ.Ι,122 ὁ καὶ λόγῳ ἐνδοσιάζεσθαι ἀσπρὸν τῆ Πελοποννήσῳ, Διον. Ἀλ. Ρωμ.7,59 ἀπανίως. κ. πράγμα οὕτω ἐνδοσιάζόμενον

ἐνέπλητεν' ρηματ. π. ἐνδοσιπτάς, ἐνδοσιπτάς, ἐνδοσιπτικός, ἐνδοσιπτικός, ἐνδοσιπτικός, ἐνδοσιπτικός.
ἐνδοσίσιμος-ον μτγ. ἀμφιβολία, ἀναποφάσιτος : Λουκ.Σκ10.11 οὐκ' ἐνδοσίσιμα τὰ σά.
ἐνδοσίσιμος ἔπιρρ. μτγ. κατά τήρπον ἐνδοσίσιμον, ἀμφιβολία, ἐνδοσιπτάς : Ίωσ.Α1 16,10,4.
ἐνδοσίσις-ως [ή] μτγ. ἐνδοσιπτός : Έρμω.Ίδ.1,6.
ἐνδοσίσιος [ή] μτγ. σμ. κ. νεώτ. διαγομιάς, ἀμφιβολία, ἀμφιβολία : Φιλ.2,67, Εὐστ.Ίδ. 14,16 ἄλιον . . . τῶ ἐνδοσίσιος ἐνδοσίσιου, Παπαδ. Χριστ.Τεμ.45 εἶχε . . . ἐνδοσίσιος ἀκόμψ.
ἐνδοσίσιος [ό] μτγ. ὁ διαστάς : Φιλ.2,582.
ἐνδοσιπτικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἐνδοσίσιον, ὁ διαστατικός, ἐπικριτικός, ὁτολμος : Έρμω.Ίδ.2,7,8 ἐνδοσιπτικὴ ἐπικρισις : 2) κ. νεώτ. γοισμ. ὁ ἐμφροζ(ων ἐνδοσιπτον : ἐνδοσιπτικαὶ πρῶτασις αἰ ἐφ' ἠρωτῶμεναί : ἐκ ρημάτων σημαντικῶν πρῶτον ἢ ὑποφάν και εἰσαγομῶμεναί διὰ τοῦ μῆ, μήπως ἢ μὴ δέν, μήπως δέν.
ἐνδοσιπτικός ἔπιρρ. μτγ. σμ. κ. νεώτ. ἀμφιβολία, διαστατικός : Στάθ.Θουκ.3,49 ἔχον . . . ἐνδοσιπτικῶς περὶ τὴν δόξαν, Εὐστ.Ίδ.1080,69.
ἐνδοσιπτός-ή-όν ὁ δεκτικός ἐνδοσιπτον, διαστατικός : Ίνπ.Πορρ.2,100B ἢ δὲ ἐνδοσιπτόν εἶπ ἀμφὶ τῶν νεώρων ὄπως ἔχει, Ίωσ.Α1 19,14.
ἐνδοσιπτός ἔπιρρ. μετ' ἐνδοσιπτον, διαστατικός : Ήρ.7,174 ἐμῆσαν πρῶθῶμας οὐδ' ἐπὶ ἐνδοσιπτόν : Θουκ.5,87, ἄν.Αλ.Ρωμ.6,50.
ἐνδοσίπινα [ο] Ἡσ. οἱ δυνάμει να καθορίσσαν τὴν γενεολογίαν τῶν ἀπὸ ἐβδόμης γενεάς.
ἐνδοσινθιλαμιάς [ό] νεώτ. ἀνθρώποφαγία πλάματος ὑπὸ τῶν οἰκείων τοῦ θανάτου.
ἐνδοσκαρδιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντὸς τῆς καρδίας γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος.
ἐνδοσκάριον [τό] νεώτ. ἀνατ. ὁμῆν ἐπενδύων τοὺς κόιλους τῶν τῶ κοιλίας τῆς καρδίας.
ἐνδοσκαρπιτις-ιδος [ή] νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ ἐνδοσκαρδίου, προκαλομένη ἐκ λοιμωδῶν νόσων.
ἐνδοσκάριον [τό] νεώτ. βοταν. τὸ ἐσωτερικὸν ἐπίσπρωμα τοῦ περικαρπίου ἢ τοῦ καρπίου.
ἐνδοσκαρπος-ον νεώτ. ὁ καρποσφῶν, ὁ ἀναπτύσσων τὸν καρπὸν ἐσωτερικῶς.
ἐνδοκία [ή] Ἡσ. « ἡ μήτηρ, παρ' Ἀθηναίους ».
ἐνδοκος Ἡσ. « ἐνέδρα » : Ἀρχιλ.68,3 ἐνδοκοισιν ἐχθρῶν πληστον κατασταθεὶς ἀσφαλῆως.
ἐνδοκόσμιος-ισα-ον νεώτ. κ.-ος-ον ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ὢν ἢ ὁ μετῶν τῶν τοῦ κόσμου ἀντίθ. ὑπερκόσμιος : Ψιλός. τὸ ἐνδοκόσμιον πᾶν τὸ ἐνυπάρχον ἐν ἀντικειμένῳ τινὶ ἢ ἐνοσί και μὴ δυνάμενον να ἐξελεθῆ τῶν ὀρίων αὐτῆς.
ἐνδοκρανιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδοκρανικός βλλ. : ἐνδοκρανιακὰ ἐνέοσις.
ἐνδοκρανίος-ον νεώτ. ὁ ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ κρανίου γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος ἢ εἶδ, ἐνδοκρανίος ἐπιφάνεια ἢ ὄψα ἐπιφάνεια τῆς βάσεως τοῦ κρανίου ἢ τὸ οὐδ. ἐνδοκρανίος ὄψα. ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς κοιλότητος τοῦ κρανίου ἢ και τὸ περιστατόν ταύτης.
ἐνδοκριμα-ατος [τό] νεώτ. φυσιολ. τὸ ἐκκριμα τῶν ἐνδοκρινῶν ὀδένων.
ἐνδοκρινή [ή] νεώτ. φυσιολ. τὸ ἐνδοκριμα βλλ.
ἐνδοκρινής-οὺς-ες νεώτ. ὁ ἔχων ἐσω ἐκκρισι : ἐνδοκρινεῖς ὀδένες.
ἐνδοκρινολογία [ή] νεώτ. τὸ σύνολον τῶν φυσιολογικῶν και παθολογικῶν γνώσεων τῶν ἀναφερόμενων εἰς τοὺς ἐνδοκρινεῖς βλλ. ὀδένες.
ἐνδοκυστις-ως [ή] νεώτ. ζωολ. ἄσκιθιον περικλυτὸν θαλάσσιον ζῴριον ἐκ τῶν ἀποτελούντων ὄψοις, ἀπαγομῶνον δὲ ἰδίως εἰς τὴν κοιλότητα τῶν βρωστικῶν, ἀ. ζωοικίαν.
ἐνδοκυτταρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐνδοκυττάριον βλλ.

ἐνδοκυττάριον [τό] νεώτ. βιολ. μικρόθιον ἢ και ἄλλο ἔξον σαμῶπιον ἐγκεκλεισμένον ἐν τῷ πρωτοπλασματικῷ κυττάρῳ πνός.
ἐνδοκυτταρῶπις-οὺς-ες νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς ἐνδοκυττάριον.
ἐνδόλεμος [ή] νεώτ. ἀνατ. ὁ γρόν λευκοματώδες, πληροῦν τοὺς ἠμικυκλίους σωληνάς καὶ τὸ ἀκουστικὸν κυττάριον τοῦ θυμοειδῶς λαθυρίνου τοῦ ἔσω ὠτός, δ. ἔσω λέμψω.
ἐνδομα-ατος [τό] μτγ. ἐνδομωμῆ] ἡ ὄψεις τοῦ πυρετοῦ : Γολ.19,39B.
ἐνδομαρία [ή] Ἡσ. « ἡ κτήσις, ἡ παροικία [γρ. κωδ. κτήσις ἡ παροικία] ».
ἐνδοματικά [τό] μτγ. μω. δικαστικά τέλη : Κῶδ. [ουστίν.10,19,9,6, Ίω.Λυδ.Ρωμ.3,70 : 2] φιλοδωρήματα διδόμενα εἰς τοὺς τελωνοφύλακας, μοῖσαι : Διάτ. Ἀναστ.9 ἐνδοματικά δὲ μῆδεις λαμβανέτω, ἀλλὰ και αὐτὸ ὄνομα ἀπαλειφέσθω ἢ ἐπὶ πλέον δωρητικός κατὰ κρατοῦσαν συνάθεσιον καταβαλλόμενος : [ουστίν.Έβκτ.13,7 τὸν τῶν ναύλων ἀποδέκτην βοιωκόμαθα μῆ . . . τὰ καλούμενα ἐνδοματικά κομίσσασθαι.
ἐνδομάχος [ό] δωρ. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ μαχόμενος : Πίνδ.Ο 12,14 ἐνδομάχος ἀτ' ἀλέκτωρ.
ἐνδομαχῶ ἔξω ἐσφ. μτγ. τὸ ἐνδομωμῆ βλλ.
ἐνδομωμῆ [ή] κ.-εἰα [Κοροῦτ.] μακεδ. λ. [ἐνδον] κ. ἐνδομωμῆ τὰ σκεῖθ τοῦ οἴκου, οἶον ἐπιπλα, ἐνδομάτα κττ. τὸ κοικωκρεῖο πρβλ. : Φρόν. 33,4 Πολυδ.10,12, Πολοδ.4,72] τὴν μὲν ἐνδομωμῆν . . . ἐκ τῶν οἰκίων . . . διήρπασαν, Κοροῦτ.Ψύσ. Ο.Ε.14, Πάπ. ἐπιπλα . . . σκεῦη και ἐνδομωμῆν.
ἐνδομωμικός-ή-ον μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνδομωμῆ βλλ. : Πάπ. ἐνδομωμικά και κεμήλια και ἐπιπλα, Ίω.Λυδ.Ρωμ.3,70.
ἐνδομωμής-ως [ή] μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια και τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ἐνδομῶ βλλ. : Κῶδ.Αν.2,1,18 και ἢ ἢ ἐνδομωμῆ τοῦ τεύχους αὐτῆς ἱσθις : 2] προκωμῆσι λιπέως, μωλάς : Ίωσ.Α1 15,9,6.
ἐνδομήτριος-ον νεώτ. ὁ ἐν τῇ μήτρῳ, ἀντίθ. ἐξωμήτριος : ἐνδομήτριος κύστις, ἐνδομήτριος [ωή] 2] ἀνατ. τὸ οὐδ. ἐνδομήτριον ὄψα οὐσ. ὁ ἔσω βλεφωγόνος χιτῶν τῆς μήτρας.
ἐνδομητρίτις-ιδος [ή] νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ ἐνδομητρίου βλλ.2].
ἐνδομητροσκόπιον [τό] νεώτ. γυναικολογικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξετάσιν τῆς κοιλότητος τῆς μήτρας.
ἐνδομῆσις [ή] νεώτ. βιολ. εἶδος ἐσωτερικῆς συναφείας, καθ' ἣν τὰ ἐχθυστικά παραμένον ἐς αἰεὶ ὑποδιασπρόμενο ἐπ' ἀπειρον.
ἐνδομῆσχος-ον νεώτ. βοταν. ὁ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ μίσχου βλλ. εὐρισκόμενος.
ἐνδομωφία [ή] νεώτ. γεωλ. τὸ φαινόμενον τοῦ σχηματισμοῦ ἐνδομωφον βλλ. κροστῶταλον ἐντὸς πυριγενῶν πετρωμάτων.
ἐνδομωφισμός [τό] νεώτ. γεωλ. ἐνδομωφία βλλ.
ἐνδομωφός-ον νεώτ. γεωλ. ἐπὶ κροστῶταλον, ὁ ἐγκεκλεισμένος ἐντὸς κροστῶταλου διαφόρου εἶδους, οἶον ρυτίλιον ἐντὸς χαλαζίου.
ἐνδομυελικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐν τῷ μυελῷ γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος.
ἐνδομυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντὸς τῶν μῶν τοῦ σώματος γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος : ἐνδομυτικά ἄγγελα - ἐνέστις' ἔπιρρ. -ώς.
ἐνδομύτιον [τό] νεώτ. ἀνατ. τὸ σύνολον τῶν ἰνωδῶν ἐλῆτρων τῶν περιβαλλόντων ἐκείσθην μτῶν δεσμοῖο ἢ ἴνα, δ. ἔσω περυσίον.
ἐνδομυχί [τό] ἔπιρρ. λεξ. ε. ἐν ἀποκρῶφω τόπῳ .
ἐνδομυχικός-ή-ον μτγ. κ. δωρ. κ. δωρ. ὁ ἐν τῷ μυχῷ εὐρισκόμενος, ὁ εἰς τὰ ἐνδοτάτα κεκρυμμένος, ἀπόκρυφος, μυστικός : Σοφ.Φ.λ.1457 ὁ παλῶκι δὴ ταῦρον ἐτέγχθη κράτ' ἐνδομυχον πληγαίσι νῶ-

του, Καλλ.Δήμ.88 ἐνδόμυχος δὴ ἵκτα πανάμερος ἐλαπισσάσθαι ῥαθιε μύρια πάντα, Νόνν.Δ 8,329, Βιζυνη.Νύξ ἔνευο ἱβ τὴν ἐνδομυχὸν πληγήν σου ἥ νεώτ. κ. δημ. τοῦ οὐδ. πληθ. ἐνδόμυχα ὡς οὐα. τὰ βάρβα. τῆς σπειδὴσεως ὡς Παπᾶδ. Χριστ.Τεμπ.83 ἴτην φωνὴν τὴν ἀπηχοῦσαν εἰς τὰ ἐνδομυχὰ τῆς 2) ἐπι νοσημάτων, ὁ ἔσωτερικὸς φλεγμονῶν, ὁ ὑπούλος ὡς Γαλ.9,837 ἔνδομυχὸν νόσημα 3) ἐπὶ πρῶτ., κρυφίους ἐπὶ δόλοι, ὑπούλους, ἐπιδουλοῦς ὡς Πτολ.Τετρᾶδ.158.

ἐνδομυχῶ-έω μτρ. κ. μον. μένω ἐν τῷ μυχῷ οἴκῳ τινός, ὡς Σχάλ. Ἀριστῆρ. Σφ.964 ὁ Κλέων, ὃν φησὶ ἐνδομυχοῦντα, τὰ τῆς πόλεως κατοεσθῆεν 2) ὠφισταίμα κρυφίως χωρὶς νόθ ἐκδηλωσάω. Βιβλ.393,26, Γεωπ.2,3,9 φλάξ ἐνδομυχοῦσα ἥ ὄμ μετὰ δοι. ἢ Μηναι.3,2 Ὀδ.8 δὴλον πῦρ σοι ἐνδομυχὸν 3) μιν. ἐν μτ. χρ. διατηρῶ τὴν κεκρυμμένην, ἐγκρυπτόω ὡς Εὐστ. Πον. 12,52 μαινόμενος γυ οὐταὶ καὶ λύσαντες ἀγρίαν ἐνδομυχοῦντες κ. παθ. ὡς αὐτ.47,10 ὅψησι ἐκεῖνον ἀπερκεῖσθαι πεθεὸν ἐνδομυχοῦμενον.

ἐνδομύχως ἐπιρρ. νεώτ. ἔνδον ἐν τῇ διονοσίῳ, ἐν τῇ ψυχῇ ὡς πύκτη ἐνδομύχως.

ἐνδομῶ-έω οἰκοδομῶ, παθ. παρσκ. ἐνδεδόμημαι κτίζω ἐν τῷ, παθ. ὡς Ἰπλ.Καρῶ.269,18 ταῦτα καπετὸν ἐνδεδόμηται φυλακὴς εἰνεκα τῆς ἰσχύος τοῦ θερμοῦ, ὡς Αἰ.15,1,5.

ἐνδον (ἐν) ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἐντός μέσα, ἔσωτερικῶς ὡς Ἰλ.98 ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἀπας πενάλκαιο, Ὀδ.Υ 13 κραδίη ἔνδον ὀλᾶκτεῖ ἥ ὄμ. μετὰ γεν. ὡς Αἰ.218 οκλήντες ἔνδον, Μηναι.1,4 Ἔσπερ. ἔνδον τῶν αὐτῶν ἥ ὄμ. μτρ. ἐν φρ ἔνδον ἔμῳν φρονέον ἔμι εἰμαι στά λογκῷ μου Εὐρ. Ἡρακλ.709 ἡ ἀπὸ ἐνδὸν ἑμαυτοῦ εἶμι γεν. ὡς Ἄντιπ.5,45 ἥ ὄμ. ἀπὸλ. ὡς Αἰσχ.Χο.233 ἔνδον γενοῦ ἔλα στά καλά σου ἥ ἴδ. ἐντός τοῦ οἴκου, μέσῳ στό σπιῖ ὡς Ξ.Ζ 374 Ἐκτρωρ. ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἀκαίτοι, Αἰσχ.Ποιλ.201 ἔνδον δ' ὀύσα μὲ βλάστην τίθει, Πλούτ.Ποιλ.4 ἔνδον κατακρύπτων ἑαυτὸν ἥ ὄμ. μετὰ γεν. ὡς Ἰλ.Υ 13 Διὸς ἔνδον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διός ἥ ἴδ. ἐντός τῆς βουλῆς ὡς Ἄνδοκ.1,43 βουλευτάς ὄντας καὶ καθημένους ἔνδον ἥ οἱ ἔνδον οἰ ἐν τῷ οἴκῳ, ἴδ. οἱ οἰκέτοι ὡς Σωφ.Τρ.677 τοῦτ' ἠφάνισται διὰδορον πρὸς οὐδένοσ τῶν ἔνδον, Πλάτ. Συμπ.213C διεμχανιστὼ ὄπως παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἔνδον κατακείσθαι ἥ ὄμ. ὡμ. κ. οὐδ' τὰ ἔνδον ὡς Εὐρ. Ἐκ.1017 τάνδον δὲ πιστὰ κάρσειων ἔρημα ἥ κῦρ. τὰ ἔνδον τὰ τοῦ οἴκου, τὰ οἰκογενειακά ὡς Σωφ.Τρ.334 ἐγὼ τὲ τάνδον ἔξαρκῇ τίθω, ἔξων Οἰκ.2,22 ἐπέλ' ἀμφοτέρω ταῦτα καὶ ἔρων καὶ ἐπιμελεῖσθαι δεῖται τὰ ἔνδον καὶ τὰ ἔξω 2) μετὰ δοτ' ἀντὶ τῆς προθ. ἐν ὡς Πίνδ.Ν 7,44 ἔνδον ἀδοικε παλαίπαιτο, Εὐρ.ὄπ.202 ἔνδον δὲ θαλάμοιο 3) ἐν ἀναρ. πρὸς βιβλίο, περαιτέρω, κατωτέρω ὡς Διογ.Λ 5,4 τῷ τὲ Ἐρμεία Παῖσανα ἔγραψεν, ὄς ἔνδον γέγραπται 4) μετὰ ρ. κινήσεως ὡμ., πρὸς τὰ ἔσω, μέσα ὡς Αἰλ.Ζ 19,1 ὠφέλιγο ἔνδον ἥ παρὰθ. ἔνδοτέρω, ἐνδοτάτω βλ.κ.

ἐνδοναεῖριον ἰδὲ νεώτ. ἀνατ. ἔλθουρον περιβάλλον πρὸς τὸ χωρίζον ἀπ' ἀλλήλων κτ. νευρικήs ἴνας ἐντός τῶν δερμιδῶν τού νεύρου.

ἐνδονεορτίτς-ιδος ἰθὲ νεώτ. ἰατρ. φλεγμονή τῶν νεφρῶν ἐπιθλήλου, ἀ. παρεμυματοῖδεs νεφρίτις.

ἐνδονηυτίτς-ιδος ἰθὲ νεώτ. ἰατρ. φλεγμονή τῆς σπαιμᾶδος καὶ ἀνοηχοῦ τῆς μεμβράνης τοῦ ποδὸς τοῦ ἴππου, τού βοῦs κτ.

ἐνδοφέζομαι μτρ. παθ. δοξάζομαι, μεγαλύνω ἐν τῇ τῷ Πλάτ.Εδ.28,22 τὸν ἐνδοφασθισσομαι ἐν σοί, καὶ γνώσθι ὅτι ἐγὼ εἶμι κύνος, Κδ Ὁμοσ.110.

ἐνδοφασμός ἰθὲ μτρ. τὸ δοξάζεσθαι, μεγαλύνεσθαι, ἐγκωμιάζεσθαι τινά, ἐξῆμενιστῶ ὡς Σόμμ.Π 43μ.4,4.

ἐνδοζοκαπῶ-έω μτρ. ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ δόξαν ὀπί τῷ ὡς Βέπ.Βδλ.4,20 ἐνδοζοκαπῶν ἔργον.

ἐνδοζολογῶ-έω μτρ. ὄμιλα, ὄπως κηθώμαι δόξαν, φημιν ὡς Διογ.Λ 6,47 2) δοξάζω, ἐγκωμιάζω, ἐποιῶ πνα ὡς Βασ.2,205,2.

ἐνδοζήπωλοσ-ον γλωσσ. ἵτα. κ. κλυτόπωλος 2.

ἐνδοζήρ(η)-οἶν (δοξα) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔων δόξαν, φημιν, ἐκτίμησον, ὑπόληψι, περιηριμῶνος, δοξασμένους παραθ. -οτέρως -ότατος ὄντιθ. δόδοος ὡς Ξεν. Ἀγνα.1,19 ἀμα δὲ ἐνδοζότεροί γίγοντο, αὐτ. Ἀπομν.2,56 τῶν ἐνδοζοτάτων ποιητῶν, Δίων Κ 38,26 Διην. Ἀνρ.1240 ὁ Ἄμπαρὸς δὲ ἐνδοζοs, Κάλλ. Λύρα.14,3 τὸν ἐνδοζον Λόγον. ἡμῆσταs, Σολμ. Ἀρόρ Μήδορ.106,4 ἐγυραμέναs δοκροζόητας τὸν πλεον ἐνδοσ ἀν' αὐτοὺs ἥ νεώτ. τὸ ἵπερθ. ὡς τηλικῶs τίτιος ὡς ἐνδοζοτάτε αὐτοκράτορ 3) ὄμ. ὡμ. ἔ-ετs τῷ ὡς Ἀπομν.3,51 ἐνδοζοτέραν τὴν πόλιν εἰς τὰ πολεμικὰ ἐσσεσθαι ἥ ἐπιστομῶ ἐπισπᾶσθι, πρόοριτος ὡς Πλάτ. Σωφ.223β νέων. ἡ ἐνδοξῶν, Ἀριστ. Ἡθικ.1098β,28 ἀλλοίκα ἐνδοξοί ἀνδρες Ἐγχορ. ἄνδρα ἀπὸ πατρὸs καὶ προγόνων ἐνδοξῶs 2) ἐπὶ πράγμ., ὁ σπουδαῖος, περσιποδατος, ἀξιόλογος ὡς Αἰσχ.3,231 οἱ μὲν γὰρ πατέρες ὄμταν τὰ ἐνδοξα καὶ λαμπρά τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ, Μηναι.1,1 Ὀδ.9 δευτε τοῦ δεσποτῆτος τὰ ἐνδοξᾶ ἥ λαμπροῦs, μεγαλοπρεπέs ὡς Πλούτ. Περ.28 ὁ δὲ Περικλῆs.. ταρὰs τὲ τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸν πόλεμον ἐνδοξῶs ἐποίησε 3) ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν κοινήν δοξασίαν, ὁ γενικῶs παραδεχόμενος ἀντίθ. παραδόξος ὡς Ἀριστ. Ρητ. Ἄλ.12 δὴα δὲ τρόποι τῶν γυνάμων εἰσι, ὁ μὲν ἐνδοξος, ὁ δὲ παραδόξος. Ὅταν μὲν οὐκ ἐνδοξον ἔλγης οὐδέιν δεῖ τὰς ἀτίσιs φέρειν ἥ ὄμ. τὸ οὐδ. πληθ. ἐνδοξᾶ ὡς οὐκ. εἰδ. ὄρας τῆς Λογικῆs π. Ἀριστ. τὰ ὡς ἐκ τῆς κοινήs ἀμοφωμῆs θεωρούμενα ὡς ἀληθῆ ἄντιθ. τὰ κατ' ἀνάγκην ἀληθῆ ὡς Ἀριστ. Πον.100b,21 ἐνδοξα δὲ τὰ δοκροῦσιν πᾶσιν ἡ τοῖs πλείστοιs τοῖs σοφοῖs, αὐτ. Ρητ.135δ,17 ἥ ὄμ. ὁ κοινῶs δεκτός, δημοσίος, οἰκὼς ὡς Γαλ.2,247 ἡ ἐνδοξῶs διδασκαλία 4) ἐπιρρ. μτρ. ὑπερήφανος ὡς Εἰρωσιν.ἀπ.60 οὐκ ἐνδοξοί πρὸς τὸ μαθεῖν ὡς ἡ ἡσιν.

ἐνδοξότηs-ητος ἰθὲ μτρ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότηs τοῦ ἐνδοξοs βλ. ὡς Εὐστ. Ἰλ.1279,43 ἐπὶ μεγαλειου τινός καὶ ἐνδοξότητος ἥ εὐρ. π. Βυθ. ὡς τηλικῶs τίτιος ὡς Ἰουστίν. Νεαρ.4. Εὐστ. Πον.358,4.

ἐνδοξυλον ἰθὲ νεώτ. βοταν. ζῶνι διαφανήs, περιβάλλουσα τὸν κορμῷ τῶν φυτῶν, ἀ. περιεντεριανόs ζῶνι.

ἐνδοξῶs ἐπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἐνδοξα κατὸ πρόπον ἐνδοξον, ευκόλεs, παραθ. -οτέρως -ότα- τῶν Δημ.246 πᾶs ὄως ἀπάντων ἐνδοξότατα ὡμεῖs ἐδουλεύσασθε, Πλάτ.Εξ.15,1 ὄσμεν τῷ κυρίῳ, ἐνδοξῶs γὰρ δεδοξασσαι, Ἐρωμ. Ἰδ.1,9 τὰ ἐνδοξα ἐνδοξότερωs λέγειν, Βέλλ. Χρυσ.1324 ἐφέκευσα ἐνδοξῶs 2) κατὰ γενικῶs παραδεκτόν τρόπον, εὐλογασμένῶs, ἀξιολόγητῶs ἄντιθ. ἀληθῶs ὡς Ἀριστ. Σωφ.Ελ.175a,31 ἐνδοξῶs συλλογιζεσθαι ἵκατὰ τὴν κοινήν τῶν ἀνθρώπων δοξασίαν.

ἐνδοσπαράσση ἰθὲ νεώτ. ζωολ. ἀ ἐνδόζωα βλ.

ἐνδοσπερικαρδτίτς-ιδος ἰθὲ νεώτ. ἰατρ. σύχρητος φλεγμονή τῶ ἐνδοκαρδίῳ κατὸ περικαρδίον.

ἐνδοπασσαμασ ἰθὲ νεώτ. βιολ. ἡ πρὸς τὸ κέντρον τοῦ κυττάρου κοκκώδεs πρωτοπλάσμα- τικῆ αὐσία, ἀ. ἐνδοσάρκινον.

ἐνδοπλέστη ἰθὲ νεώτ. βιολ. μᾶζα πρωτοπλάσμα- τικῆ ἐντός τοῦ κυττάρου τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ σῶμα τῶν ἐπιμυσητῶν ζωῶν.

ἐνδοπαστόλη ἰθὲ νεώτ. βιολ. πυρηνίασος παρὰ τὸν πυρῖνα πλείστον ἐγκυμητικῶν ζωῶν, θεωρούμενος ὡς ἀναπαραγωγικὸν ὄργανον.

ἐνδόπλευρα [ή] νεώτ. βοταν. ἑσωτερικὸν μεμβρανώδες περίλημα τῆς σπερματικῆς βλάστης καὶ τοῦ σπέρματος.

ἐνδοπλευρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐν τῷ κοιλώματι τῶν πλευρῶν εὐρισκόμενος.

ἐνδοπνευμονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ὑπάρχων ἡ γινόμενος· ἐνδοπνευμονικὴ πίεσις.

ἐνδοπνιδιον [τό] νεώτ. ζῳολ. κ.-ίτης [ὅ] τὸ ἐσωτάτον τμήμα τοῦ ποδῶς τῶν μαλακοστράκων.

ἐνδοπρωκτα [τά] νεώτ. ζῳολ. κ. ἐνδοπρωκτιδαί [ο] μικρὰ βρωζίαρα ἔχοντα τὸν πρωκτὸν ἐντός τοῦ κλοιοῦ τῶν στοματικῶν ἐντέρων.

ἐνδοπτικός-ή-όν νεώτ. [ιστρ. ὁ ἐκ τῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ αἰσθητός· ἐνδ- φαίνοντα· εἰκόνες· λάμψεις.

ἐνδοπυελικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐντός τῆς πυέλου εὐρισκόμενος, μορφῆς ἡλικιακῆ μοίρας [ἀνατ. μοίρα τοῦ ἀπευθυμένου ἐντέρου ἀπὸ τοῦ τρίτου ἱεροῦ σπονδύλου μέχρι τοῦ πυελικοῦ ἑσφαγίου].

ἐνδοπυρος-ον μιν. ὁ ἔξων ἑσωτερικὸν ἀπόστημα· Θεωγμῶστ.Καν.162 (ἔσφ. γρ. ἐνδοπυρος).

ἐνδορα [τά] Ἐπιγρ. προσφορὰ τεμαχίων σφαγίων περιπετυμνωμένων ἐντός θώρακος πρὸς ἐνδορατα.

ἐνδορραγής-ος-ές νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ἔσω διαρρηγμένος· ἐ- ἀνθρ. ἑπιρρ.-ός.

ἐνδορραχιαίος αἰα-όν ὁ ἐν τῇ σπονδυλικῇ στήλῃ ὡς ἡ γινόμενος· ἐνάστιος ἐνδορραχιαίος.

ἐνδορρηχίος [τό] μιν. ὁ ἔξων ἑσωτερικός, κερκρυμμένος τοὺς ὄψεις· Θεωγμῶστ.Καν.162.

ἐνδορρωμα-ατος [τό] Ἐπιγρ. πιδ. γύψινον κόσμημα σαρκοσφαγῶν· ἔξαρσις σὺν τῷ ἐνδορρωμάτι.

ἐνδορώς Ἐπιγρ. πιδ. ἐνδέρως βλλ.

ἐνδός ἑπιρρ. Ἐπιγρ.δωο. ἔνδον·Θεωγμῶστ.Καν.162,9.

ἐνδοσαρξ-κος [ή] νεώτ. βιολ. α. ἐνδοσάρκινον τὸ ἐνδόπλευρα βλλ.

ἐνδοσε ἑπιρρ. Ἐπιγρ. ἰων. εἴωα, ἐντός.

ἐνδοσσία [τά] μιν. [ἐνδου] τὰ ἐνδοσσία· Πδ'ΕΞ.12,9 κεφαλήν σὺν... τοῖς ἐνδοσσίαις, Ὁμηρ.4,337B.

ἐνδοστίδια [τά] Ἐπιγρ. τὰ ἐνδοστία βλλ.

ἐνδοσμός-ον(η) κ. μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνδίδων, ἐνδοτικός, ὑποχωρητικός· Πλούτ.'Ηθ.412C τὸ ἐνδοσίμον καὶ πειθάνιον, Χρυσόθ.Λόγ.ἐν Σάθ.1,205 ἐνδοτικός ἢ λίαν καὶ οὐκ ἐνδοσίμος ἢ ὁ εὐκόλως ἀνοσκεινάζομενος· Ὀπερὶδ.ἀπ.24f κατηγόρησον ἐνδοσίμα, Διον.'Αλ.Ρητ.8,15' 2] ὁ χρησιμεύων ὡς προανάκρουσμα, ὡς εἰσαγωγή· Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,66 ἐνδοσίμον ἄσμα, Σουίδ. φαλμός ἐνδοσίμος τῆ ψδῆ· ἢ σὺνήθ. τὸ οὐδ. ἐνδοσίμος ὡς οὐσ., ἐν γρ. εἰς τὴν μουσ., τὸ πρὸ τῆς ψδῆς ἀνακραυόμενον ὡς κύριος τόνος τοῦ μέλους, τὸ προανάκρουσμα· Ἡσ. κ-τὸ πρὸ τῆς ψδῆς κιθάροισα· Ἀριστ.Ἠθ.1,414b,24 τοῦτο προαυλοσάντες σὺνήθην τῷ ἐνδοσίμῳ' ἢ ὁμ. ἡ κλειδί τοῦ λόγου, τὸ προοίμιον· Ἀριστ.Πολιτ.1,339e,13 ἴνα ὡσπερ ἐνδοσίμον γένηται τοῖς λόγοις' ἢ γεν. σμῆιον πρὸς ἔναρξιν, ἐκκίνηση, ἔξορμησι, ἰδ. ἰππεῶν ἐν ἰπποδρομίᾳ· Ἡλιδό.Αἰθ.4,3 τὸ παρὰ τῆς σάληνης ἐνδοσίμον' ἢ κ. μτφ.· Φιλod.'Ακαθ.5,5M τὸ φιλοσοφικὸν ἐνδοσίμον ἐδωκαν, Μάρκ.Αἰρ.11,20 μέχρις ἂν τὸ ἐνδοσίμον τῆς διαλύσεως σμῆνην' 3] κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ἐνδοσίμο[ν] ὡς οὐσ. βάσις, εὐλογος ἀφορμή, αἴτια· Ἀρρ.Αν.1,7,8 αἱ δὲ τούτουσ' ἔδειξαν ἐνδοσίμον τὴν παρασχέιν ἐς ἐξουσίαν,· μοῦ ἐδωκε τὸ ἐνδοσίμον νὰ τὸν ὑποπέμψω - νὰ ἐλίπρω.

ἐνδοσμός-ως[ή] κ. μιν. κ. νεώτ., ἐπὶ νώτων, ὀφθαλμοῦ, ἐλάττωσις· Ἰνκ.'Επιστ.127f' 2] χαλάρωσις· Πλούτ.Λύα.12 ἐνδοσεί τινὶ τάνου· 3] ἐπὶ κίωνων, δοκῶν κτ., ὑποχωρησις, καθίεσις· Στράβ.15,3,10 στερεὰν γὰρ οὕσαν, παλαιαυμένην οὐκ εἶναι τὸ κάτω τὴν ἐνδοσίαν λαμβάνειν' ἢ ὁμ. ἐπὶ ἄμμοι· Διόδ.Σ.1,30' ἢ ὁμ. μτφ.· Γιλούτ.Περ.31 πετρὰν ἐνδοσείας τὸ πρόσταγμα καὶ τὴν συγ-

χώρησιν.. ἡγοώμενος, Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,92' ἢ ὁμ. μτφ. ἐ- πρὸς τί· Πλούτ.'Ηθ.457A. 4] ἐν ἀναφορᾷ πρὸς μαχόμενα στρατεύματα, ἀπαχώρησις, ὑποχώρησις· Πολύβ.5,100,2 τότε βραχέως ἐνδοσείως γενομένης ἤρξαντο τῶν ὀρμημάτων ὁ Μακεδόνες' 5] μετόδοσις· Θεοφρ.ΦΑἰτ.15,3 ἐνδο- ὄγρητος, Δαμσκι.'Αρχ.100- 6] ἡ κρούσις τοῦ ἐνδοσίμου βλλ.2] ἐν γεν. σμ.· Ἀριστ.Κόσ.398b, 26 καὶ τὴν πρῶτην σὺν ἐνδοσείας εἰς κίνησιν μίαν γενομένης· Ἀνών.Σουίδ.ἐν λ. ἐνδοσίμον.

ἐνδοσκόπησις-εως[ή] νεώτ. ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ ἑσωτερικοῦ σώματος τινος, ἰδίως ἡ δι' ἁμέσου φωτισμοῦ ἐξέτασις τοῦ ἑσωτερικοῦ κοιλώματος τοῦ σώματος, ὁ. ἐνδοσκοπία· ἐνδοσκόπησις τὸ στομάχου' 2] εἶδ. ὅσοι ἐν τῇ ψυχοφυσιολογίᾳ, μορφῆς διαρρέουσας, καθ' ἂν ἄτομα ὑστερικά διατελοῦντα ἐν ὄψει περιγράφουσι τὰς ἀλλοιώσεις τῶν ἐαυτῶν σπλάγχων' 3] ὁμ. μέθοδος ψυχολογική, καθ' ἂν ἐξετάσῃ τίς τὰ ἴδια ἐστώτα ψυχικὰ φαινόμενα καὶ λειτουργίας.

ἐνδοσκοπία [ή] νεώτ. κ. ἐνδοσκόπησις βλλ.

ἐνδοσκόπιον [τό] νεώτ. ἐραλεῖον χρησιμεύον πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑσωτερικοῦ τῶν κοιλώματων τοῦ σώματος σὺν τοῦ λάρυγγος, αἰσθηθῶν κττ.

ἐνδοσκόπος-ον νεώτ. ὁ ἔξων τὴν διαιοθητικὴν δύναμιν νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἴδια αὐτοῦ σπλάγχνα, νὰ ἐνεργῇ ἐνδοσκόπησιν βλλ.2].

ἐνδοσπέρμιον [τό] νεώτ. τὸ ἐνδοσπέρμιον βλλ.

ἐνδοσπέρμιον [τό] νεώτ. βοταν. κ. ἔρμιον ὁ θρηπτικός [ιστρ. τὸ σπέρματος, ὁ χρησιμεύων κατὰ τὴν βλάστησιν πρὸς διατροφὴν τοῦ ἐμβρύου.

ἐνδοσπλάγγινος-ον νεώτ. ὁ ἐνδὸν τῶν σπλάγχων εὐρισκόμενος ἡ ἀναπτυσσόμενος.

ἐνδοσπόριον [τό] νεώτ. βοταν. ἡ μεμβράνη ἢ ἐπιστρωνώσασα τὰ ἑσωτερικὰ τοιαύτα ἐνίων σπερμάτων 2] τὸ ἐνδοσπέρμιον βλλ.

ἐνδοστέον [τό] νεώτ. ἀνάτ. δίκτυον ἐκ λεπτῶν συνδετικῶν ἰνιδίων, ἀποτελούν τὸν σκελετὸν τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων, ὅ, ἔσω περιόστεον.

ἐνδοστρωμα-ατος [τό] νεώτ. βοταν. τὸ ἐσωτάτον ἐπίστρωμα τῆς μεμβράνης τῆς περιβαλλούσης τὸν κόκκον τῆς γυρεῶς τῶν φυτῶν.

ἐνδοστυλος [τό] νεώτ. ζῳολ. κ. ἐνδοστυλον [τό] ὁ παρὰ τὴν ἀναπτυξὴν κοιλότητα ἀδενώδης θρηπτικός σχετὸς τῶν χιτωνοφόρων ζώων.

ἐνδοστωσις-εως [ή] νεώτ. [ιστρ. κ. ἐνδοστωσις παθολογικὴ διόγκωσις ὀστέου ἐξέχουσα πρὸς τὰ ἔνδον τῆς κοιλότητος τῶν μακρῶν ὀστέων.

ἐνδοσυνθετικὰ γλώσσα[ι] νεώτ. γλωσσολ. κ. ἐνδοσυνθετικὰ κ. συγκολλητικὰ κ. -συμφωρητικὰ γλώσσασι αἱ γλώσσασι εἰς ἃς τὰ στοιχεῖα ἐκάοτης λέξεως, ἔθρα, ἐπιθετα καὶ κατάληξις, δέν συγχωνεύονται πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ παραίτιασθαι, ὡς ἡ Τουρκικὴ ἢ Ἰαπωνικὴ ἢ Μαγυρικὴ ἀντιθ. μονοσυλλαβικαὶ καὶ κλιτικὰ γλώσσασι.

ἐνδοσφαιγιτιδικὴ ἀκανθα [ή] νεώτ. ἀνάτ. κ. μεσοσφαιγιτιδικὴ μικρὰ ἀκανθα εἰς τὸ ἱνακὸν ὄστυον χωρίζουσα τὴν βαθεῖαν σφαιγιτικὴν ἐντομὴν ἀπὸ ἐτέρας κτεμένης ἐπιρροσθῆς αὐτῆς.

ἐνδοταρσιαία ἐξωστωσις[ή] νεώτ. ὁ. ἐνδοτάρσιον ὄστημα διόγκωσις τῶν ὀστέωνδων μερῶν τῶν συνιστώντων τὸν τάρσιν τῶν κτηνῶν.

ἐνδοτάτως-ων-ον μιν. κ. νεώτ. ὑπερβ. ἐκ τοῦ ἑπιρρ. ἐνδον, ὁ ἐσώτατος· Ἡσ.ἐν λ. μυχοὶ αἱ ἐνδοτάτοι καὶ ἀπόκρουσι τοῦτο, Σχολ.Λυκάφρ.896 ἐνδοτάτοις τόποισι, Ἰουσιον.Νεαρ3], ἐνδοτάτη Ἀρμενία' ἢ νεώτ. τὸ οὐδ. ἰλιθ. ἐνδοτάτω ὡς οὐσ. τὰ μάλλον ἀπέχοντα ἀπὸ τῶν παρολίων ἢ γρωρίων τόπων μέρη· τὰ ἐνδοτάτω τῆς Ἀσίας.

ἐνδοτάτω ἑπιρρ. μιν. νεώτ. κ. ἐνδοτάτω, ὑπερβ. τοῦ ἐνδον, εἰς τὸ ἐσώτατον μέρος· Ἀουσ.'Ερωτ.16 στάς ἀφανῆς ἐνδοτάτω σχεδόν ἢ ὁμ. μετὰ

γεν. : Πλούτ. Η8.918B ἐνδοτάτω ταῖς ὁδόντας ἐ-
χουσα τοῦ χάρατος. || ἐνάρμας, ἐπὶ λαῶν
κατοικούντων εἰς τὰ ἐνδοτάτα τῆς χώρας των :
Ἡρώδων. Ἰστ.6.81. τὸ μὲν μέγας τῶν ἐ- Ἐσθρων.

ἐνδογενόντιον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. τὸ σινωλικὸν
δασυδρῖον, εἰς ὃ διαχωρίζουν τὸν τέτατον πελά-
λιο ἐκπερήματα ἐκ τοῦ περιγενομένου βλλ. εἰς τὸ
ἐσωτερικὸν τὸ τέτατον.

ἐνδοτερος-α-ον πᾶν. μον. νεώτ. κ. δημ. δημ.
βηλ. κ. συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἐνδον, ὁ ἐσωτερος,
ὁ περισσώτερον ἐνδον κείμενος, ὁ πῶ μέσα :
Φώτ. ἐν Σουδῷ, σκῆκος, ὁ ἐνδοτερος οἶκος τοῦ
ἱεροῦ. || νεώτ. τὸ οὐδ. κληθ. ἐνδοτέρα ὡς οὐα.
τὰ ἐσώτατα μέρη, κυρ. χώρας ἐκτενοῦς ἢ ἐνδο-
τάτα : πηγ. ὡς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Ἀφρικῆς.

ἐνδοτέρω ἐπιρρ. συγκρ. τὸ ἐνδον, κ. νεώτ.,
πᾶν. κ. νεώτ. κ. ἐνδοτέρω, δημ. -α ἐσώτερον,
πῶ μέσα : Διόδ. Σ.2B κατεσκεύασε δὲ τρίτον ἐν-
δοτέρω περιβόλιον, ὅς περιεχεῖ ἀκρόπολιν, ἐν-
δοτέρω ἠπείρου ἐθάρκου κρήνην. || ὄμ. μετὰ
γεν. : Ἰσά. Α115.11,3 ἐνδοτέρω δὲ τούτου.
ἄλλω τεύχος ἄνω λίθινον περιεβί. 2) φρ. ἐν-
δοτέρω συστάλλω ἐμαυτὸν περιερίζω τὸ ἐξο-
δό μου : Πλούτ. Κἀτ. Πρῶσ.5. || ὄμ. ἐνδοτέρω
τῆς χρείας προσάγειν τινα προσέκοιμι πινῶ
εἰς στενωπὸς σχέσεις, εἰς μεγαλύτερον οἰκί-
πότην : αὐτ. Ἀρατ.43. 3) εἰς μικρότερον ὀπό-
στασιν, ἐντέθεν, πλησιέστερον : Πλούτ. Η8.909B
|| ὄμ. μετὰ γεν. : ἐνδοτέρω τοῦ νεωτέρω. 4) ἐπὶ
βθλίω, περαιτέρω, κατωτέρω : Διογ. Α.10.43 οὐδὲ
γὰρ, φησὶν ἐνδοτέρω. 5) εἰς χρόνον, γαχ-
τέρον : Ἰνν. Ἀγρ.33.

ἐνδοτικὸς-πτος (τὸ) μτγ. κ. μων. ἢ ἐσωτερικὴ φύσις :
Διοκ. Ἀρεσ.1,2C οὐδὲ αὐτὴ ἡ βεσότης τῆς οἰκείας
ἐνικήσις ἐνδοτικὸς ἀπολείπεται. 2) συνεκ. ἢ
μυστικῆς : Μάξ. Ὀρολ.32C.

ἐνδοτικὸς (τὸ) ὄμ. μτγ. κ. δημ. ὁ εὐκόλως
ἐνδον ἐνδοσμος, ὑποχωρητικὸς, μαλακός : Ἀλέξ.
Ἀρ. Μετ.20,14, ἐνδοτικὸς ἀνθρώπος. 2) μτγ.
ἐπὶ οὐρανόων : Ἀριστ. Α1,4 τὴν σὺνευσιν ἐνδο-
τικὸς καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. 3) νεώτ.
γραμμ. ἐνδοτικὴ πρότασις ἢ δηλώσει παραχώρη-
σιν ἢ ἀμολογίαν, ἢ παραχωρητικὴ. 4) τὸ οὐδ.
ἐνδοτικὸν ὡς οὐα. παρασκευαστὸν σκεύασμα, τὸ
ὑπόθετον βλλ. : Ρούφ. Π. Ὀρειδ.8,39,7 ἐπιρρ. -ὡς.

ἐνδοτικότης-πτος (τὸ) νεώτ. ἢ ὑποχωρητικότης.
ἐνδοτοξίνεσι (τὰ) νεώτ. τρεῖς καὶ περιεχόμενα ἐν
τῷ σώματι πλείωσιν παθῶνων μικροβίων.

ἐνδοτραχηλίτις-ιδος (τὸ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ
τοῦ βλεφάρου τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας.

ἐνδοτροπία (τὴ) νεώτ. φυσ. κ. ἐντροπία κ. ἐντροπία
φυσικὴ ποσότης χαρακτηριστικῆς τῆς θερμωδυνα-
μικῆς καταστάσεως σώματός τιως.

ἐνδοτροπίασις (τὴ) νεώτ. χημ. κ. -ὄλη φάρμακα προ-
τεαυτικῶν ἀπαντῶν ἐν τῷ ζυμογενεῖ τοῦ ζύθου.

ἐνδοῦσα (ὡς ἱβουσα) ἢ ἐπ. ἐπιπλήσι μετὰ κράτους,
πιντω μέσα μετὰ βρόντο. Ὀρ. Ο.479 ἀντικρ. δ' ἐν-
δοῦσα πνεῦσά ὡς ἐναλίη κηξ.

ἐνδοῦσα (τὴ) (ἐνδον-ἐξω) μτγ. τὸ οἰκιακὸ σκεῦος
: Πλούτ. Η8.35,6 ἢ μετὰ τὴν ἐνδοῦσαν ἀδεῖοντα.

ἐνδοφαγία (τὴ) νεώτ. ἀνθρώπινα φαγία ἀκούμε-
νη ἐπὶ τῶν προσώπων τῆς αὐτῆς φυλῆς ἢ πατριδος.

ἐνδοφασία (τὴ) νεώτ. εἰδ. ὄρ. ἐν τῇ ψυχολογίᾳ, ἢ
διαδοχὴ λεκτικῶν, ἀκουστικῶν, ὀπτικῶν κ. ἄλλων
εἰκότων κατὰ τὴν αὐθόρμητον λειτουργίαν τῆς
σκέψεως ἀνεῖ ἐνδοφασίας διὰ τοῦ λόγου.

ἐνδοφάντιον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. τὸ ἀποτελεῖν κοί-
λωμα ἔσω τοῦ φαντίου μέρας, τὸ περισσώτερον τῶν
ἄδοκτων φαντίων.

ἐνδοφθαλίμη (τὴ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῶν ἐ-
σωτερικῶν χιτῶνων καὶ ὀργάνων τοῦ ὀφθαλμοῦ.
ἐνδοφλεβικός-ή-ον νεώτ. ἢ ἐνδοφλεβίος βλλ.

ἐνδοφλέβιος-ον νεώτ. κ. ἐνδοφλεβικός ὁ ἐν-
δον τῶν φλεβῶν γινόμενος : ἐνδοφλεβίος ἐνέσις.
ἐνδοφλεβίτις-ιδος (τὴ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ
ἐπιθηλίου τοῦ αὐλοῦ τῶν φλεβῶν.

ἐνδοφλοῖον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ ἐσώτατον ἐπί-
στρωμα τοῦ φλοῦν τῶν ἐπιλωδῶν βλαστῶν.

ἐνδοφύτα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ παρόσια ἀ-
ναπτυσσόμενα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ φυτοῦ.

ἐνδοφύων (τὸ) νεώτ. μουσ. εἰς τὴν ἔξ χαρ-
κῆρων τῆς παρῆτης ἢ ἐκφωροῦσας κρῶμασιν
ἐν τῇ σημειωγραφίᾳ τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστι-
κῆς μουσικῆς σημαίνων ἔριρον προορῶν.

ἐνδοχέλιον (τὸ) νεώτ. μουσ. τὸ πρῶ-
δεχόμενον π. δέκτικη : Ἰνν. Ἐπιστ.1289,18 ἐνδοχέλι
δὲ μύθων ὡσα δημιουργῶς ἀνεῖγεν.

ἐνδοχή (τὴ) μτγ. ὑποδοχή, παραδοχή : Ψ.1ω.Χρυσ.
7,318,29 συγγινωμένη οὐκ αἰτῶ, ἀλλ' ἐ- παρακαλῶ.
ἐνδοχίον (τὸ) πᾶν. ὑποδοχίον, κατάλυμα, ἀπο-
θήκη, πανδοχεῖον : γράφον μοι ἐνδοχίον ἴνα ἐ-
τοιμάσω καὶ ἀναπέμψω πρὸς σέ.

ἐνδοχόνδριος-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἐπί τῶν χόν-
δρων εὐρισκόμενος : ἐνδοχόνδριος ἀσθηκὴ οὐ-
σία, ἐνδοχόνδριον ὄσπου ἰσθητικὴ οὐσία παρα-
γένησα ἐκ τοῦ πυρῆνος τῆς διαφύσεως τοῦ ὄσπου
δι' ἐκχονδρόλου ὁστέουσεως.

ἐνδοχόριον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. ἡ ἔσω ἀγγειώδης
σφάδα τοῦ χορίου.

ἐνδοχρώμαστος (τὸ) νεώτ. βοταν. χρωστικὴ
οὐσία περιεχομένη εἰς κατώτερα τῶν φυτικῶ ἐπιθ.
ἐνδοχῦλος ἱσθός (τὸ) νεώτ. βοταν. ἐσωτερικός
ἱσθός φυτοῦ, ἐπὶ ὃ ἐστὶ ἀποδοθησαυρισθὴ χυμὸς μεθ'
ἵλατος ἀνεμεριμμένος.

ἐνδοχώρα (τὴ) νεώτ. κ. δημ. περιορὴ ἐξόφου
χώρα ἐκτενομένη πρὸς τὰ ἐνδον παραλλῆλ.
κ. κη. τῆος ἀφ' ἧς καὶ ἐξαρτᾶται οικονομικῶς, τὰ
μεσόγεια.

ἐνδοφία (τὴ) νεώτ. ἢ ἐνδοσκόπηση βλλ. Α11.
ἐνδοφικτικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἀναφερό-
μενος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κόσμον, τὴν ψυχὴν : ἐν-
δοφικτικὴ διατριβή (ἢ διάσπασις μεταξὺ τῶν ἰδο-
κῶν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν εἰκότων ἐπιθυμιῶν).

ἐνδράνεια (τὴ) μων. δραστηριότης, ἐνεργητικό-
της : Μουρικ. Στρατηγ.6 ἐνδραεῖν ἐνδράνεια.
ἐνδρανής-αὐς-ές μτγ. κ. μων. δραστήριος,
ἐνεργητικός, ζῶντις, «πρακτικός» : Πρόκλ. Σ.τοπ.
Ἐσολ.80 τὰ μὲν ἐνδρανέες ἢν κατ' αὐτοῦ, τὸ δὲ
ἐνδραεῖς, Μαλά.1,344,14. || ὄμ. κ. συγκρ. -ἐστε-
ρος : Θεοφύλ. Σ.97,18.

ἐνδρανῶς ἐπιρρ. πᾶν μετ' ἐνεργητικότητος,
ἐνδράσσομα πᾶν, μτγ. πρῶτ. πορ.κ. ἐνδρα-
γμένως δράττομαι, σφίγγω, ὀφράω.

ἐνδρατα ἴνα. κ. τὰ ἐνδρατέρω σὺν τῇ κεφαλῇ
καὶ τοῖς ποσῶ : πρῶτ. ἐνδρατα.

ἐνδράνιος ἴνα. κ. δρόμος παρθένων ἐν Λακε-
δαίμονι.

ἐνδρομή (τὴ) μουσικὸν μέλος προσαυλομένου
κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ πεντάθλου : Πλούτ. Η8.1140D.

ἐνδρομικός-ιδος (τὸ) κ. νεώτ. εἶδος ὀπλομάτος
χρησιμοποιομένου ἴδιως ἐπὶ τῶν ἐκδρομῶν καὶ
θηρτικῶν εἰδ. ὑπόδημα τῆς θεῶς Ἀστέμειδος :
Καλλ. Ἀρτ.6, ΑΠΛ.4.253 Λυκαστειῶν ἐνδρομικὴ ὀπ-
δομῆλλον || ὑπόδημα δρομῆτος ὀθλητοῦ : Πλούτ.
3,155. || νεώτ. στρατ. τὸ ἐν μέλανος δερμάτος
ὑψηλὸν ὑπόδημα τῶν ἑπιπῶνων ἀθωματοκίβη ὑπό-
τη. 2) κ. ἐν ἐπιθετ. γρ. χροσῶμα, κατάλληλος διὰ
δρόμων : Ἐνγρ. ἀσπίδας ἐπιχάλομα ποικιλίας
ἐνδρομίδας. 3) ἐνδυμα λουτροῦ, λουτροκίβη :
Ἡρόδ. Ἰστρ π. Ὀρειδ.10,37. || βαρὺ ἐνδυμα,
δι' οὗ ἐκαλύπτετο μετὰ τὸν ἀγῶνα ὁ ὀθλητὴς
πρὸς ἀποφυγὴν κρυοληγίματος : Ἰουβεν.3,103,6.

ἐνδρομος-ον Ἐνγρ. ὁ ἐν δρόμῳ σπυῶδων,
ἐπιγόμενος, τρεχάτος : Ἐνγρ. ἐνδρομος εἰς Ἀΐδαν.

ἐνδρομή-έω μτγν. κ. μον., ποι. ἐνδρομῶ τρέχω ἐν μέσω τινός, διά μέσου, μεταξύ: Μάρκ. Αργ. ἐν ΑΠ7,395 πανάθη Σελήνη ταύρω ἐνδρομεύουσα κατ' οὐρανόν 2) ἐλασμός, ἐφορμῶ, εἰσβάλλω: Ματθ.282 Λιδουκὸν ἐνδρομεύοντα πάρων ἰδιάρθ. ἐπιδρομεύοντα ἰ.

Ἐνδρομή ἡ|ἱ ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ἐν Ἀλικαρνασσῶ Ἡα.

ἐνδροσοσ-ον ὄρων δρόσον, ὁ πλήρης δρόσου, νοτισμένος, ἔξωθεν, ἄγρος: Αἰσχ. Ἀγ.12 ἐνδροσόν τ' ἔχω εὐνήν, Στράβ.6,19, ἴωσα.1Α 8,6,1 πόλεις νάμασιν ὕδατων ἐνδροσοσ.

ἐνδρομοσ-ον μτγν. ὁ ἐν τοῖς ὄρμησις σταυρὸς λόγγου ζῶν, θαλασσοταύρος, ὁ εἰς τὰ δόση ζῶν: Καϊσάρ. Διάλογ.2,110,614 τὰ ἐνδρομοσ κάρτα.

ἐνδρομον ἰ|τό ἡ ἐκ ὄρουλου ἔδουου σφάνη, δι' ἧς ὁ ζυγὸς στερεοῦται ἐκ τῶν ρυμῶν: Ἡσιοδ. Ἐργ. 469 ῥῶων . . ἐνδρομον ἐλάκοντων 2) Ἡα. « ἐνδρομον καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσασον ».

ἐνδουάζω ὄγρ. τοῦ ἐνδουάζω β.β.λ. Ἡα. « ἐνδουάζει ἄπορει διατάζει ».

ἐνδουασμός ἰ|τό ὄγρ. τοῦ ἐνδουασμός β.β.λ. Ἡα.: ἴω.Χρυσ. Λόγ.115,5,746 ἵνα ἐκφύγῃσι τοῦ ἐνδουασμοῦ τὴν ἰσχύονα

ἐνδουαστός-όν ὄγρ. τοῦ ἐνδουαστός β.β.λ.: Ροφ.6,292.

ἐνδουαν Ἡα. « ἔωθεν » ἱθιθ. « ἐνδούαν ἔσωθεν »: πρβλ. ἐνδούω ἰ.

ἐνδουκός Ἡα. « συνεγές, ανεπέν, ἀσφαλές, γλυκὸ, πρόθυμον, εὐπνοῦν, πιστόν, ἐπιμελέας 2) μετ' ἔπιρο.σ.μ. ἐνδουκός β.β.λ. Ἁποκλ.Ρ 1,883 ἱθιθ. ἀνδρ. ἰ.

ἐνδουκός ἐπίρρ. ποι. ἐπιμυλῶς, πρόθυμος, ἐγκαρδίως, προσηκτικῶς, συνήθ. π. Ὀμ. κ. ἰδ. ἐν Ὀδ.: ἴλ.Ψ90 ἔτραφε τ' ἐνδουκός καὶ σὸν θεράσκον ἀνόνημον, οὐτ.Ω 438, Ὀδ.Η 256 ἡ με λαθούσα ἐνδουκός ἐφέλει τε καὶ ἔτραφε, Πηδ.Π 5,85 ἐνδουκός θεάκοντα θυσίαν, Θεοδρ.25,25 2) μετ' ἐπιθυμίας ἐπύνοον, ἐφέτως, ὀρέξεως: Ὀδ.Σ 107 ὁ δ' ἐνδουκός κρεατ' ἴσθη, πινέ τε σίον, Ἡσιοδ.Α 427 ὅστε μετ' ἐνδουκός ρινὸν κρατερῶσι ἀνύχουσι χισάσας πρβλ. ἐνδουκός.

ἐνδούκον Ἡα. « πιστόν, φίλον, ἐμμερές, βέβαιον, ἀπόκριφον ».

ἐνδούω Ἡα. « ἐνδοθεῖν ».

ἐνδουμά-ατος ἰ|τό μτγν., μον., νεώτ. κ. δ.μ. τὸ δι' οὐ ἐνδύεται π.τὸ χρησιμεῖον πρὸς ἐνδυσιν, κόκκινη, σκέπασμα τοῦ σώματος, τὸ φορέμα, οὐλήφ: Πά Βασ.4,10,22 ἔδραμα ἐνδουμά πασι τοῖς δούλοις τοῦ Βασίλ., Στράβ.3,3,7 αἱ γυναῖκες δ' ἐν ἐνδύμασι καὶ ἀνήθιασι σελήσας διαγύσσων, ΚΑ Ματθ.22,21 ἑταίρε, πᾶς εἰσέλθεις ἰδε με ἔχων ἐνδουμά γάμου, Πλάουτ.Σόλ.8, Τερέζ. Ἐγγ. ἴλ.79,16 ἡ κ. ἐν μτφ. σμ.: ΚΑ Ματθ.7,15 ἰ|το φευδοπροφήται ἔρχονται πρὸς ὑμῶν ἐν ἐνδύμασι πρᾶστων ἥ νεώτ. κ. δ.μ. μτφ. ἐνδύμα γάμου βλ. ἀνωτ. ΚΑ Ματθ.22,12 κατ' ἐλέκτ. ἀδεια εἰσόδου, ἰκανότης ἡ τυπικὰ προσόντα διὰ τὴν κατάληψιν θέσεώς τινος, ἰδ. ἐν ἀνρ. φρ.: 2) κάλυμμα: Γαλ.19,367 ἥ νεώτ. ἐνδύμα ἀποσωμαλῶνος ἀπονομητικὸν περιδελμα ἀποσωμαλῶνος ἐκ πηλματος φριάντου κτ.

ἐνδουμάσι ἡ|ἱ νεώτ. κ. δ.μ. τὸ σούλον τῶν ὀπὸ τινος ὀτόμου φερομένου ἔξωτερικῶν ἐνδυμάτων, ἡ φορεσιδ., τὸ κοστούμι.

ἐνδουμάτι ἡ|ἱ μτγν. εἶδος μουσικῆς συνοδοῦσης τὴν ὄρχηον, ἐν Ἄργει: Πλάουτ. Η8,1134C.

ἐνδουμέτι ἡ|ἱ ἀντ' ἐνδουμένω β.β.λ. τὰ οἰκασκὰ ἐπιπλά, σκεύη, ἐνδουμάτα καθόλου Φρον.312.

ἐνδύβω-ον μτγν. ὄγρ. ἀντ' ἐνδύβω ἐν Θεοδοτ. Πά Παροιμ.26,22.

ἐνδύβωμος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἔχων δύνανμη, δυναστός, ἰσχυρός: Θερμ.Προκ.34,446 συγγράματα . . ἐνδύβωμα ὀμῶσιν, ἔργω δὲ ἀμύχανα, Ἐστ.ἴλ.655,32 ἥ τὸ ὄδ. τὸ ἐνδύβωμον ἄς

οἷα ἡ ἰσχύς, ἡ δύνανμη, ἡ ἐγκυρότης: Ἁνω.Κορυ. 13,407B καὶ τὸ ἐνδύβωμον ἔχων τῆς δουραεὶς ἐκ τῆς χρυσοδούλου γραφείας.

ἐνδυναμῶ-ῶ μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. ἐνδυναμῶν καθιστῶ ἐνδύβωμον β.β.λ., ἐνίσχυω, ἰσχυροποιῶ φυγκῶς: Πά Κριτ.6,34 καὶ νεύμα κυρίου ἐνδυναμῶσε τὸν Γεδεὼν (δ.γρ. ἐνδύβωσι), ΚΑ Τιμ. ἴ,12 καὶ χάριν ἔχω τῶ ἐνδυναμῶσάντι με Χριστῶ, Διγεν. Ακρ.918 ὄπαγε, αὐθέντα μας, καλῶς θεός ἐνδυναμῶσαι κ. παθ. ἡ ἐν μέσ. σμ. κτῶμαι δύνανμη, ἰσχυροποιῶμαι: ΚΑ Ρωμ.4,20 ἐνδυναμῶθη τῆ πιστεῖ ἥ νεώτ. κ. ἀνοφρ. πρὸς πράγματα, ἰδ. ἀτηρήματα, καθιστῶ στερεώτερον: ἀνάγκη νὰ ἐνδυναμῶσωμεν τὸν στήλον-τὸν τοῖχον 2) μτφ. προσοδῶ κύρος, ἰσχύ, ζῶνη ἐκθεριαν τῶ ἰθῆεν, παθ.: Πλάουτ.4,9,5 νεώτ. ρηματ. π. ἐνδύβωμον- ἐνδύβωσις, -ωσις.

ἐνδυναμῶμα-ατος ἰ|το νεώτ. ἐνίσχυσις 2) τὸ δι' οὐ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐνίσχυσις μέσον.

ἐνδυναμῶς ἐπίρρ. γλωσσῶ, κατὰ τρόπον ἐνδύβωμον β.β.λ.: Πλάουτ. « διαφέρει τὸ λαβεῖν καὶ τὸ δέξασθαι » τὸ γὰρ λαβεῖν ἐνδύβωμον νοεῖται . .

ἐνδυναμῶσις-ως ἡ|ἱ νεώτ. ἡ ἐνίσχυσις, τὸ δυνάμωμα: ἐνδ- ὀργανισμοῦ-τοῖχου 2) εἰδ. φωτογρ. ἡ διὰ χημικῶν μέσων ἐπι τὸ ζωοτόκον ἐμφανιστικὸ φωτοτύπου παρουσιάζοντες ἀπὲρ εἰκόνα.

ἐνδυναμωτής ἰ|το νεώτ. ὁ ἐνδυναμῶν, ὁ ἐνίσχύων 2) εἰδ. φωτογρ. μέσον πρὸς ἐνδύβωμον β.β.λ.2) φωτοτύπου.

ἐνδυναμωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνδυναμῶν, ἐνίσχύων, τωκώνων, ἰδ. ἐξηλασθημένος Δραγανισμός: ἐνδυναμωτικῶ φάρμακα (δ. τονωτικῶ).

ἐνδυναστεῶ δυναστεύω, ἄρχω ἐν τῆι, εἰς τῆι, ἐπι τινος, ἔχω ἰσχύον, δύνανμη παρὰ τῆι, μετὰ ὄπ. ἰ: Αἰσχ. Πέρσ.691 ἐκείνου ἐνδυναστεύσας ἄνω ἡμῶ, Πλάτ. Πολ.516D τὸς παρ' ἐκείνου τιμωροῦμενος τε καὶ ἐνδυναστεύοντας ἥ κ. μτφ.: Ἡπ. Ἀρχ. ἱθρ.20 χυμῶς . . μάλλον ἐνδυναστεύων τῶ σῶματι ἥ ὄμ. μτφ. ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω ἐν τῆι, γίνομαι κύριος: Λιδουκ.1,403,13 οὐκ ἔστας ἐνδυναστεύσαι τῆ φυγῆ τὴν δεσποταίαν τῶν ἡδωνῶν 2) διὰ τοῦ κύρους, τοῦ δεξιωματός μου ἐπιτυγχῶ, κατορθῶ, ἐπικρατῶ εἰς τῆ: Ξεν. Ἐλλ.7,1,42 ἐνδυναστεύει ὁ Ἐπαμεινῶνας ὥστε μὴ φυγαδῶσαι τοῦ κρατιστοῦ.

ἐνδύω κ.-νὸ ἐνδύω β.β.λ., φέρω π. ὡς ἐνδύμα: ἴλ. Β 42 μαλακὸν δ' ἐνδύνη χιτῶνα, Ἡρ.3,98 2) εἰσδύω: ΚΑ Τιμ.2,3,6 ἐνδύβωνον εἰς τὰς οἰκίας.

ἐνδύω-έω δ. τ. τοῦ ἐνδύω β.β.λ.: Ἡρ.3,98 φοροῦμαι τρόπον καταλήξαντες ὡς θῶρακα ἐνδύβωνοισι (δ.γρ. ἐνδύβωνοισι).

ἐνδύω ἐπίρρ. μτγν. ὅσον κρόνον ὀπαίει ἡ προφορά τῶν ἀριθμητικῶν ἐν-δύω, ταχέως, ὄσο νὰ ἦς κύριον: Μέν.198 πέρσασμαι γὰρ ἐνδύω.

ἐνδύσις-ως ἡ|ἱ κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ ἐνδύω β.β.λ.1), ἐπίδοσις, ἐπιστοδός, πέρασμα, κ. μτφ.: Πλάτ.Κριτ.419C ὀδῶν δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λυπῆς κλημένην εἰκοιν, Ἁλλεξ.Τραλλ.12 (σελήνη) ἐν Κρόνον ἐνδύσει 2) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ δι' ἐνδύβωμον περιβολῆ, τὸ ἀμφιένδυμα, ἀμφιστά, γυμνάσιον: ΚΑ Πέρσ.1,3,3 ἐνδύσεως ἱματίων, Ἀθῆν.12,550D τὰ περὶ τὴν ἐνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων, Φώτ.Βιδλ.230,282,20 3) συνεκτὸ τὸ ἐνδύμα, ἡ ἔξωτερικὴ περιβολῆ, ὁ στολισμός, ἡ ἐνδυμασία, τὸ ρούχα: Πά Ἐσθ.5, ἡ δὲ ἑτέρα (ἀβρα) ἐπικαυθεῖται κομψοῦσασα τὴν ἐνδυσιν αὐτῆς, Διων.Κ78,3

ἐνδυσιοπράξις ἰ|το ἔπιρρ. ὁ δέκατος μὴ ἐν Ἀβραμῶσι ἀναποτήκων πρὸς τὸν Μουσιχῶνα μὴ ἐν ἄπικῶ ἡμερολόγου.

ἐνδυσταχέ-έω εἶμαι δυσταχέας, ἀτυχεῖς ἐν τῆι, ἐκ τινος, εἰς τῆ: Ἐφρ.Φοιν.727 ἐνδυσταχῆσαι δει-

νόν εὐφρόνης κνέφας 2) μγν. εἰδ. γίνουσι αἵψεις τῆς διαστῆχας πνάς· Πλούτ. Σχγκρ. Περ. Φάδ.3.
ἐνδύτας ἥσ. « αὐλατοῦ στάνου»·
ἐνδύτηρ-προς ἰδί) ὁ εἰς τὸ ἐνδύσθαι κατάλληλος· Σωφ. Τρ. 674 τὸν ἐνδύτηρα πέπλον.
ἐνδύτηριος-ον ὁ πρὸς ἐνδύσθαι κατάλληλος ἐνδύτηρ βλλ.· Σωφ. ἄπ. 526 χιτών ἀπαρος ἐ-κακῶν.
ἐνδύτης(οἰ) μγν. ἐνδύμα, χιτών· Ακκλ. Πά. Βασ. Ι. 17, 38.
ἐνδύτός-όν κ. μων. κ. νεώτ., δημ. ντυτός ἐν ἐνδύταισι τῶς ἐνδύματα ὡς ἐνδύμα· Αλφ. Εὐμ. 1028 φαινοκόσπιτος ἐνδύτοις ἐσθίμασιν, Ἀντιφάν. 36' 2) τὸ αὐτ. ἐνδύτὸν ὡς οὐσ. ἐνδύμα, χιτών, ἐσθῆς· Σιμων. 179, 10, Εὐρ. Βόχκ. ΙΙΙ στικτών τ' ἐνδύτὰ νεβρίδων ἰενδύματα ἐκ δέματος ἐλάφου! || κ. μγφ. τὸ δέμας· αὐτ. Βόχκ. 746 σαρκοῦ ἐνδύτὰ, Ἀλεξ. 98, 14 τούτουντὸν τῆς κοίτης 3) ὄμ. μων. κ. νεώτ. ἐκκλ. τὸ θηλ. ἐνδύτῃ ὡς οὐσ. τὸ ἐξ ὀφθαλμοῦ ἐπικάλυμμα τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς· Μικ. Ἀττάλ. ἐν Σάθ. 151 ἔτερα ἐνδύτῃ βλαττιὸν σκαρμαγγίον, τῆς ἁγίας τραπέζης 4) κ. νεώτ., δημ. ντυτός ἐπὶ προσ. ὁ ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος διὰ τινος ντυμένος ἀντὶ, γυμνός, ὄμω. γυτός· Εὐρ. Ἴων 224 στήμμοισι γ' ἐνδύτων, ἐνδύμα κ. μων. κ. νεώτ. κ. ἐνδύμα κ. ἐνδύω βλλ. μέσ. ἐνδύομαι, μέλλ. ἐνδύσομαι, ἀόρ. α' ἐνδύσασθην μετ' ἀορ. β' ἐν ἐνεργ. φων. ἐνέδυν, παρκα. ἐνδεδύθηκα, ὄμω ἐνός τινος εἰσδύω, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, μετ' οἴτ. τ. Ἰλ. Τ 367 ἐν δέ οἱ ἴστωρ δὸν ἄγας ἔπλατον || κ. μετὰ δοτ.· Πλάτ. Νόμ. 642B, Ξεν. ΚΠ 2, 1, 3 οἱ... λόγοι οὗτοι καὶ μέγιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουσάντων || ὄμ. ἐνδύω ἡ ἐνδύομαι εἰς εἰσέρχουσι, εἰσδύω· Ἀριστοτ. Σφ. 1020 εἰς ἀλλήτρας γαστέρας ἐνδύς Πλάτ. Μενέξ. 235C, Ἀριστοτ. Ζι 609B, 2) εἰς τοὺς μυκήτρας ἰ(τὸ ὄνου) ἐνδύομενος, Πλούτ. Η9, 7B1) εἰς κιδιῶν ἐνδύομενος || κ. ἀπολ.· Ηρ. 2, 121' ἐ- διὰ τινος διαλοβαίνω· Πλούτ. Η9, 38A τὴν γὰρ κακίαν πολλὰ... μέρη τοῦ σώματος παρεῖναι δι' αὐτὸν ἐνδύσαν ἀφασθαι τῆς ψυχῆς 2) βυθίζουσι, ὄψιμασι καθίζουσι· Πλούτ. Ἀριστοτ. 22 τὸ τρίβου παντάσῃων ἐνδεδυκότας, αὐτ. Ποηλ. 16 διὰ σιμόνητα βίνος ἐνδεδυκίαις 3) μεθ. περιδύομαι διὰ τὸ καλύμματος, φορέματος, ντύω, μετ' αἰτ.· Ηρ. 2, 42 ἐνδύουσι τὰ γαλατα τοῦ Διός, Φιλήμ. 176 ἐάν... πέννητα γυμνὸν ἐνδύσσει, Πάν. σὺ με ἐνδεδυκας || κ. μετὰ διηλ. αἰτ. ἐνδύω τινά τι, Ἀριστοφ. Λυσ. 1021 ἀλλὰ τὴν ἔξωμῖδ' ἐνδύσω σε προσίοισθ' ἐγώ, Ξεν. ΚΠ 1, 3, 3 ὁ πάππος αὐτὸν καὶ στολήν καλὴν ἐνέδυσεν, Κδ Μάρκ. 15, 20 ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν καὶ ἐνδύσαν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια 4) φέρω τὸ ὡς ἐνδύμα, περιδύομαι, καλύπτουμι διὰ τινος φορῶ, ντύνομαι· Ἰλ. Ε 736 ἡ δὲ χιτών' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέτα, Σωφ. Τραχ. 759 τὸ σὸν φέρων δάρημα, θανάσιμον πέπλον ἐν κείνως ἐνδύς Πλάτ. Κρατ. 41'A ὄμω δὲ ἐπιεδίηρη τὴν λεαντὴν ἐνδεδυκὰ || ὄμ. σμν. ἐν τῷ μέσ. τ.· Ἰλ. Α 578 ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσαστο ὤρωπαοι χαλκὸν κυδιῶν, Εὐσ. ὄμω. 853 ὁ μὴ θελήσει θήλυον ἐνδύνα σπλην, ἔξω δ' ἐλάσων τὸ φρονεῖν ἐνδύσεται, Αἰλ. Π 17, 10 οὐκ ἠδούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι· κ. παθ. ἰδούρ. κ. παρκα.· Ἰνν. Ε 9, Μέν. 432, Τζέντ. Χάλλ. 4, 934 λέοντας δέρας ἐνδύθεις ἰδούρ' ἰφόνον ἰποίει μέγαν, Διγεν. Ἀκρ. 32) εὐθὺς ἐκασθαλλίκευσαν, τὰ ὄπλα τοῦ ἐνδύθη || κ. μγφ. ἀνεῖν περιδύλλομαι, ἀναδεχομαι, ἀναλογομαι· Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 288 τὰ ἄρματα πηλικοῦτον ἐνδύσεται, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 11, 5 τὸν Ταρκύνιον ἐνδύσεται, Πδ Ψαλλμ. 92, ὁ κύριος... εὐπρέπειαν ἐνδύσαστο, Κδ Γαλ. 3, 27 ὄσαι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθη, Χριστὸν ἐνδύσασθε, ἁσκαρ Μισο. Ἑθρ. σκευτικὰ 2 θέλω, νὰ ἐνδύθητε τὴ δικαιοσύνη.

ἐνδύω Ἐπιγρ. ἐνδύω· Ἐπιγρ. ἐν τὰι πέτραι ἐνδύω, ἐνδύομαι-εἰς ἰδί) Ἐπιγρ. περιποιοῦσι χώρου, περιμυθρεύωμαι.
ἐνδωρότερον ἥσ. « ὠρότερον, ἀκρατότερον ».
ἐνδωσάσιον ἰδί) ἐπερ. τὸ ἐνδύωμαι βλλ., ἐπιθυμῶ ἐν ἐνδύσασθαι· Ἀγαθ. 19.
ἐνδωσμοσίτηρον ἰδί) νεώτ. συσκευὴ δ' ἢς μετρεῖται ἡ ἐνδωσμοσῆς βλλ.
ἐνδωσμοσικῆς-εως ἰδί) νεώτ. διαπαιδευτικὸν φωνόμενον χαρακτηζόμενον ὑπὸ τῆς εἰσόδουσας οὐσιῶν διὰ τῶν πόρων ἡμιδυσπιδιῆς μεμβράνης.
ἐνδωτόρροια ἰδί) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀπὸ τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου πυόρροια.
ἐνδωτοσκόπιον ἰδί) νεώτ. ὄργανον πρὸς εξέταση, ἐνδωτοσκόπηση τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου.
ἐνε μων. κ. δημ. δ. γρ. τὸ ἐναι βλλ.
ἐνεάξω (ἐνεός) εἰμαι, μένω ἐνεός, ἐκπλήσσομαι AB 251, EM 340, 50 « ἐνεός ἐνεο γέγουσι τοὺς δὲ μαρτίαν περιδύλοισι ».
ἐνεαρίξω μγν. κ. μων. διέρχομαι τὸ ἐαρ. ἐαρίξω ἐν τῷ τόμῳ· Πλούτ. Η9, 770B αὐτοῖς δὲ νομάδων δίκην ἐνεαρίξουσι τὰς τελεθὰς καὶ ἀσθηροῖς || κ. μγφ.· Εὐστ. Πον. 341, 67.
ἐνεγγυέω-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆς δόσε ἐγγυέωμαι, ἀσφαλεῖας παρεχόμενος· ἐνεγγυέω πίστωμα.
ἐνεγγυέω μγν. ἀμφί γρ. ἀπὸ τοῦ ἐγγός, πλησίον, κοπῆ· Κόνιντ. 4, 326 ἔτολμα ἐνεγγυέω ἰκέσθαι.
ἐνεγγυέω-άω πῶς ἐγγυέωμαι διὰ τινος, παθ. ἰδί) Πάν. ὁ παρ' ἐμοῦ ἐνεγγυέωμαι.
ἐνεγκαι ἀπαφρ. μγν. α' τοῦ ρ. φέρω βλλ.
ἐνεγκνέιν ἀπαφρ. ἀορ. β' τοῦ ρ. φέρω βλλ.
ἐνεγκάλοκος ἥσ. « φορέτορος ἰδί ».
ἐνεγγύω ἀνάμωλ. ἀορ. τὸ ρ. ἐγγυέω βλλ.
ἐνέβρα ἰδί) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ἐν τῷ τόμῳ, τὸ ἐπὶ τινος κείσθαι, θέσις· Ἰνν. Ἀγγ. 764B τὸν δὲ νεβρήσαν τὰ ἐνέβρα φυλάττουσθαι 2) ἡ πρὸς τὸ ἐνεδρεύω βλλ., παραφυλάξαι, καρτεῖν, παραμένειν· Θουκ. 5, 56 μάχη δὲ οὐδέμει ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέβραι δὲ καὶ καταδρομαί, Ξεν. Ἰνναρχ. 4, 10 ὄμω δὲ τοῖς πολέμοις ἐνέβραι κατασκευάζονται, διόδ. 2, 19, 108, Ζερμ. πρὸτ. Ἰλ. Α 354 οὐτε σ' ἐνέβραι με τῶν Ἀχαιῶν νά βρῆς τὰ παληκάρια 3) ἡ ἐνεδρεύουσα, τὰ πρόσωπα τὰ ἀποτεκνύοντα τὴν ἐνέβραν, οὗτοι ποτὶ στήσαν καρτεῖν· Ξεν. Ἰλλ. 4, 8, 37 ἐν τούτῳ ὁ ἰ-φικρήτης ἐξάνισται τὴν ἐνέβραν 4) μγφ δόλος ὁμοσιτα, ἀπότη, ἐπιβουλὴ, προδοσία· Πλάτ. Νόμ. 908B δόλου [δὲ] καὶ ἐνέβρας πλήρης, Ἀπλ. Ἐμφ. Πολ. 1, 30, Μηνσι 9, 1) Θεωσικ. σκεδάσαν τὰς ἐνέβρας καὶ τὰ θράσος, Παρθέν. 5) εἰδ. ἐν νόμ. ἡ ἐν τῷ τόμῳ ἡ ἐν τῇ χρονικῇ στιγμῇ στήσις δὲ καθυστήρησις, χρονοτριβή, ἀσθαδὴ· Ἰνα με ἐνέβρα περὶ τὴν ἐμολίην γένεται.
ἐνεβράζω μων. ἐβράζω, ποιοθετῶ ἢ ἐν τῇ, ἐπὶ τινος· Θεοφίλ. Πρωτοσσ. 1, 2.
ἐνεδρῶσις-εως ἰδί) νεώτ. φυχολ. πᾶν σημεῖον τοῦ σώματος ἢ χώρα τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς φυχικὴν πᾶσι λειτουργίαν.
ἐνεβροσῆ ἰδί) νεώτ. ἐπιβουλή, δόλος· Ἐπιγρ. 103.
ἐνεβρωμα-ατος(ἰδί) μων. ἐνέβρω βλλ. 2)· Νικ. Χωμ. Ἰω. Κομν. 9D.
ἐνεδρευτικός ἰδί) μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεδρεύων, παρανοσέων, ραδιουργῶν ἥσ. « λογιῆς, ὀδοδοκῆς, ὀδοδορῆς »· Σὺμμ. Ἐρμ. Πδ Βασ. 1, 228, Πτολ. Τειρὰ δ. 159. - ἐνεδρευτικῆς στρατηγιῆς ἰδὲ ἐν καρμῷ στασιμότητος ποιοθετῆσθαι εἰς κατὰλληλον κρήνην, ὥστε νὰ παρακολουθῆ τοῦσά τε ἔργα τοῦ ἀντιπάλου ἰ.
ἐνεδρευτικός ἰδί) μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἐνέβραν, ὁ πρὸς ἐνέβραν κατάλληλος· Αἰλιαν. 1, 2 χωρία ἐπινοῦσθαι... καὶ ἰπερδέξια καὶ ἐνεδρευτικὰ 2) ὄμ. κ. ἐπὶ προσ. μγφ. δὲ-

λος, ἐπιτήδειος, ποιοῦργος Ἰστράδ.3,6 τοὺς δ' ὄν Λουσιανοὺς φασὶν ἐνεδρευτικῶς, ἐξερευνητικῶς, ὄξει, κοίφους, Φιλ.2,269.

ἐνεδρευτικῶς ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. ἐν ἐνέδρῳ, δι' ἐνέδρου ἔστι· Πιν.117,25 νεώτ. ἐγκαθήμενος, **ἐνεδρευθῶν**-ον μην. δ. γρ. τοῦ ἐνεδρευθῆναι βλλ. Ἰστ. Ἀστράκ.1,98 ἰ Τίτ. Ἀστράκ.

ἐνεδρεῦω κ. μον. κ. νεώτ., παρὰ ἐνέδρου, μέτ. μέλλ. -έσομαι κρήνηται ποῦ ὄπως ἐπιτεθῶ κατὰ τὸν διερχόμενον ὑπόστατος, παραρνεύω, παραφωκῶ κήποιον, ὄβ. κ. μτφ. δολοῦμαι τινι· Δημ.1011 ἐνεδρευόμενος τὸν πατέρα μου καὶ ἔξαπατάσας ὄρυξ, Μηναι.1,9 Ὀδ.7 ἄδικως δικαιοῦς ἐνέδρευσάν ἢ παθ. αὐλαγόμενοι δι' ἐνέδρου, πιανοίσι ἔξ. Ἀν.2,1,5 εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μηχανοῦντι ἄ τε ἄνομος ἀπειλεῖ καὶ ἐνεδρευθῆναι καὶ ληθέντα ὑβρισθῆναι ἢ ὄμ. παθ. μτφ. ἐξαπατῶμαι Ἰουδ.1,49 ὑπὸ νόμων τοὺς πολλοὺς ἐνεδρευέσθαι, Δημ.836 τῷ χρόνῳ, ἐνδρευθῆμην ἢ ἀπολ. πασιμαί ἐνέδρου, στήλω καρτέρ Ἰουκ.467 Παισιᾶς τε φίλοι καὶ ἔπειρο περίλοποι ἐνέδρευσαν ἐς τὸ ἑνώβλιον ἢ κ. μέσ. ἔξ. Ἐλλ.4,15 ἐθα δὴ καὶ Ἰακράτης εἰς Φλακίοντα ἐμβάλων καὶ ἐνεδρευόμενος ἢ τοποθετῶ εἰς ἐνέδρου ἄ Ἀπ. Ἐμφ. Πολ.2,76 τρισηλίους εὐτολματότατος πεζοῦς ἐνέδρευσεν ἢ παλ. εἰργμ. ἐμφοδῶ ἢ ἴνα μὴ ἐνεδρευσῆς τὴν διαίρησιν.

ἐνέδριον ἰσθ. ἔπιρρ. Σ μόνως σειρὰ διακεκριμένων ἑδωλίων ἐν θεάτρῳ.

ἐνέδριον ἰσθ. μην. κ. μον. ἐνέδρα βλλ. Ἰσθ. ΠΔ Ἰσθ. 8,2 κατὰσπονδὸν δὲ σεαυτὶ ἐνέδρα τὴ πόλει εἰς τὰ ὄπισθ' ἢ μτφ. δόλος, πλεκταίν, ἐπιβουλή, προδοσία Ἰουκ.1,9 ἔστιρρ. ἐ τοῦ πολυηλικότου Βελίαρ τὰ ἐνέδρα τρωποῦμενος ἢ παλ. ἐμ-βόδιον, κάλυμο, πρόσκομα.

ἐνέδρος ἰσθ. κ. μον. ὁ ἐγκατοικῶν, ὁ ἐν τῇ τόπῃ διαμένων, ἔναικος Ἰσοφ. Φιλ.153 αὐλάς ἐνέδρος ναίει καὶ χωρὸν τίν' ἔχει ἢ μον. ἐνεδρευθῆ βλλ. Μαυριτ. Στρατηγ.2,4,57 τρία ἢ τέσσαρα θανάδα, αὐτὸς λεγομένους ἐνέδρους.

ἐνέδρος-α-ον μην. ὁ τῆς ἐδρος, τοῦ πρωκοῦ ἢ Μέγ. Π. Ὀρειδ.42,24 ἐνέδριον οὐρίγεις.

ἐνεῖασθαι ἔπ. γ. ἐν. μέσ. ὄρρ. α. τοῦ ἐνίω βλλ.

ἐνεῖζομαι ἐδρεῦν ἐν τῇ τόπῃ, κατοικῶ, ἔγω τὴν ἐδραν μου, μέτ. αἰτ. τον. ἢ Αἰολ. Πέρσ.140 τὸδ' ἐνεῖζομαι στέγος ἀρχαῖον ἢ κάθημαι ἐν τῇ τόπῃ Ἰσοφ. Πρ.881b,36 τὰ ἐνδιόντα τῶν ἐν ἐνδιόντων ἀκοπώτερά ἐστί . . ἐνεῖζεσθαι.

ἐνεθίξω ἐθίξω τινά εἰς τὴν κόμην τινά να συνήθισα εἰς τὴν, μετὰ δὸτ. ἢ Σαωρ. Ἐπιστ.27,2 ἐν-τινὰ φιλοσοφίᾳ κ. παθ. ἢ Πτολ. Τειραδ.5, Ἡρώδιαν. Ἰστ. 6,62 αἱ ἄγρῳ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνεθισμένον.

ἐνεθίσσιν Ἡσ. ἐν διαφοραῖς.

ἐνεθιημένους Ἡσ. ἐκ πορθήσοντας.

ἐνεθῖον ὄρρ. β. τοῦ ρ. ἐνωρ-ὡ βλλ.

ἐνεθωρορῶ-έω μην. ἐπὶ γλύπτου, διδω εἶδος ἡτοῦ μορφῆν, εἰς τὴν ἢ Μελέγερ. ἐν ΑΠ 12,57 Πραξιτέλης . . ὄβρον ἀγαλμα ἄψυχον, μορφὰς κωφὸν ἐτεῦξε τύπον, πέτρων ἐνεθωρορῶν.

ἐνεῖκαι ἰων. ὄρρ. παρὰ ὄρρ. τοῦ φέρω.

ἐνεκονίζω ἰων. προαδῖω μορφῆν εἰς τὴν ἢ Πλούτ. Ἀρσεν. Φιλ.1,10,1 ἐ-τάς ὀρόφους ὄλας ἢ παθ. περιέχομαι ἐν μεταφορικῇ ἢ συμβολικῇ ἐκφάρασι ἢ Πρὸκ. Παρμ.4808 ἢ μέτ. φαντάζομαι τὴν εἰκονοῦμενον, ἀντανακλόμενον ἢ Πλούτ. Ἡθ.40D δεῖ τοὺς καυτῶν ἰλδογῶν εἰκονίζεσθαι τοῖς ἔργων ἢ ὄμ. μέσ. πορρωτὸν ἀνομιᾶ δι' ἐκείνας ἢ Σημηλ. Φωσ.1355,11 Ἰερουλ. Πλ. Χρ. Ἐσ.23,4688 ἐ-τὸ θεῶν κἀλλος δι' ἐκμορφῶν εἰδῶν.

ἐνεκείσμιρος ὀν παθ. ἀμφιβ. ἐνδον, εὐλάσιμος.

ἐνεκίλημα-ατος ἰσθ. ἰ ἐνεκίλω ἢ μην. κ. νεώτ. κά-

λυμμα, σκέπασμα ἢ Ἰωσ. ΑΙ 12,122 ἀνοκαλύφαντες τὸν ἐνεκίλημῶν ἐν τῷ β. θ. β. Αἰ. Ἀρτεριδ. Δαδ. 1,4.

ἐνεκίλησις-ε (ἢ) μην. κ. νεώτ. συστοροφ. περυστοφ. περιπλοχῆς Ἡρόδ. Ἰστ. π. Ὀρειδ.10,18,7.

ἐνεκίλημένω-π-ον μην. παθ. παρὰ τοῦ ἐνεκίλησις βλλ. ἢ νεώτ. μαθημ. ἐνεκίλημῆν καμῶν-ε ὁ τόπος τῶν κέντρων κομμηλῆτος αὐτῆς.

ἐνεκίληθῶμαι-τομαι μην. δ. γρ. ἀντὶ ἐνακίληθῶμαι, βλ. ἐνακίληθῶ, ἐν Ἰωσ. ΠΙ 4,9,10.

ἐνεκίλισμα ἰων. τ. τοῦ ἐνεκίλισμα βλλ.

ἐνεκίλλω ἐμψέλω, περιπλέκω ἐν τῇ, πρὸλ. ἐνεκίλλω ἢ ὄρρ. κ. νεώτ. 276 αἱ δὲ Πελοποννησίαι ἐν ταραστῶ καλῶμου πηλὸν ἐνεκίλλοντες ἰ χειρῶρ, ἐνέκλλοντες.

ἐνεκίλω-έω τυλίσσω, περιτυλίσσω τὴν ἐν τῇ, ἐνός τιος ἢ Διοσκ.5,72 ἢ κ. παθ. περιεκίλειται ἐν τῇ, περιεκίλειται θιά τῆνος, σκεπάζομαι ἀπὸ κῆτι ἢ μέ κῆτι ἢ Ἀριστ. Κόσ.396,14 τὸ πνεῦμα ἐνεκίλομενον ἐν αὐτῇ ἢ ἐν τῇ γῆ, ΠΔ Βασ.1,21,9 καὶ αὕτη ἐνεκίλημῆν ἦν ἐν Ἰματίῳ, Αἰν. Ταοτ.29,6 Ἰστίσιος ὄροσται ἐνεκίλημῆν ἢ ὄμ. μέσ. ἐν ἐνεργ. μτφ. σημ. Κόνιν.14,294 Κίρες. πῶλεσσι μ' ἐνεκίλησαντο κακοῖσι ἢ ἐμψέλω τινά εἰς τὴν μτφ. ἢ Πλάτ. ἐνίων αὐτοῦ ἐνεκίληκτόν οἰκονομίας κ. παθ. ἢ Πλούτ. Ἀρτοξ. Π. Κόρον δὲ τοῖς πολλοῖς ἐνεκίλομενον ἢ ὄμ. παθ. ἐρχομαι εἰς χειρῶς συμπλέκομαι ἢ Πάτ.

ἐνεκίματιον Ἡσ. ἐὸ τὸ ἐνέπασματα τοῖς ἀνδράσιν ἐκπέθειν ἢ παθ.

ἐνεκίμην γ. ἐν. πρῶσ. ὄρρ. α. τοῦ ρ. νεώτ. ἢ ἐπ. ἀπ. πλθ. πρῶσ. τοῦ ἐνεκίμην βλλ.

ἐνεκίμι ἰεμίμ γ. ἐν. κ. πλθ. ἐνι συκ. ἀντὶ ἐνεοτι κ. ἐνεοσι, ἀπαρφ. ἐνεκίμην ἢ Ἐπιρρ. ἢ μέλλ. ἐνεκίσομαι κ. γ. ἐν. ἐνι συκ. ἐνεκίμαρ, ὑπάρχω, εὐρίσκομαι ἐνός τιος, συνήθ. κ. τὸ γ. ἐν πρῶσ. ἢ Ἰλ. Α.593 ὄμα δ' ἡελίω καταθόντι κῆπασον ἐν Ἀλμῶν, ἀλγίρος δ' ἐτι θυρὸς ἐνῆεν, Ὀδ.Κ.45 ὄσοσι τῆς χροῦσος τε καὶ ἀργυρος ἀπῶ ἐνεκίμην ἢ ὄμ. ἐν διαφ. ἀ. φρ. κ. συνεκφ. ἢ Ἰσοφ. ΠΑ 1328 ἢ νοῦς ἐνεκίμην οὐτῆς ὄμιν ἔγγενῆσι ἢ δὲν ἔχετε καθόλου μασιδῶ, Ἀριστ. Σφ.441 οὐ πόλλ' ἐνεκίμην εἰδανά τῷ γῆρα κακά, ὄρρ. κ. 2,20 σῆσιν δὲ ἐνεκίσεσθαι τῷ γῆρω ἢ ὄμ. ἐν τῇ ἐνεοτι ἢ ἐνι ἢ Ἡρ.7,112, Αἰοχ. Πρ.382 ἢ ἐν συνεκφ. μετὰ τον. ἔπιρρ. ἢ Ἰλ.Κ.240 ἀδ νυ καὶ ὄμιν οἰκοι ἐνεοσι γόος, Ἀριστ. Ἰηπ.119 φέρ' ἴδω τί ἀρ' ἐνεοσι αὐτόδθι, αὐτ. Νεφ.211 ἢ κ. μτ. ὄστ. πλθθ. εἰσμαι, εὐρίσκομαι, ὑπάρχω μεταξὺ τινος ἢ ὄρρ. ἢ Ἰσοφ. ΠΑ 135 ἔλλεσι ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλή ἐνεοτι, Ἡρ.3,81 ἐν γὰρ δὴ τῷοισι καὶ αὐτοῖ ἐνεοσμέθα ἢ ἀπολ. ὑπάρχω, ὕστατος, ἢ Ὀδ.126 οὐδ' ἀνδρες ὑπῶν ἐνί τέκνονες, Αἰοχ. Πέρσ.738, ὄρρ. κ. 4,8 αἴτου οὐκ ἐνόνας, Πλάτ. Πολιτ.271b πόλεμος οὐκ ἐνίν ἢ φρ. χρόνος ἐνεοσι ἢ θά χρεασθῆ καίρος ἢ ὄρρ. κ. 1,80 ἢ φρ. ἐκ τῶν ἐνότων ἢ ὄσον δύναται τις ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἢ Δημ.312 ἢ νεώτ. ἢ αὐτῇ φρ. ἐκ τῶν ἐνότων ἢ ἐκ τῶν ὑπορχόντων μέσων, ἐκ τοῦ προχέου ἢ ἐξοικονομήθημεν ἐκ τῶν ἐνότων ἢ ἢ τριτοχρον. ἐνεοσι εἶναι δυνατόν ἢ Ὀτ.578 ἀρνησις οὐκ ἐνεοτι ἢ ὄσον ἀνιστορέξ, Ἐπρ.Π.998, ἀμ.702 ἐνεοσις δ' οὐδεμίαν ἐρ' ἀποστροφῆς ἢ ὄμ. σημ. κ. ἀπόρρ. μετ' ἀπόρρ. ἢ Ἰσοφ. Φιλ.1270 οὐκον ἐνεοσι καὶ μεταγῶναι πῆλιν, Δημ.848 οὐ γὰρ δὴ τοῦτ' ἢ ἐνεοτι εἰπῆν, Ἀναξ.22,7 οὐκ ἐνεοτι ἢ δὲν εἶναι δυνατόν ἢ κ. μετὰ ὄστ. πρῶσ. ἢ Ἰσοφ. Πρ.296 ὄρρ. δ' ἐνεοσι, τοῖσιν εὐ σκαομύμενος παρεῖν τὸν εὐ πρόσοντα ἢ κ. νεώτ. μετὰ τοῦ ὄσ, ὡς ἐνεοσι ἢ ὡς ἐν βλ. κατ. ἢ συνήθ. τὸ ἐν ἐν τῷ ὄσ ἄνω σημ. ἢ Πλάτ. Παρμ.158c ἐνός ἐκ τῶν οὐκ ἐνι, αὐτ. Φωδ.77b, Δημ.19 α ὄσ ἐνί λέγειν ἢ ὡς ἐνι μετ' ἔπιρρ. κ. ὑπέρθ. ὄσον τὸ δυνατόν, ὡς οἶόν τε ἔξ. Ἀπομ.4,59 ὡς ἐνι ἡδίστα, Λουκ.

Προμ.6 πειράσθαι ως ενι μάλιστα εμφανίζεν τιν αλήθειαν || όμ. κ. παρσι. ως ενήνι· ούτ. Τύραν.17 τούτα ως ενήνι δρσιτα διεπραξήνυ

4) ή μτγ. ενόν απολ. αυτατών, πρβλ. έξέν· Η· κροδιαν·ΐατ.8,3 ενόν αυτους σφάζεσθαι· 1 κ. ενάρθρ. τώ ενόν πάν τώ θινάτον· Όικμ.4,59 πάν τώ ενόν εκλέγειν· συνήθ. κτ. κληθ. τώ ενόντα όσα είναι θινάτα· Ίσοκρ.5,110 κατ'ιδών τώ κληθας τών ενόντων ειπείν, Πλάτ.Φαιδρ.235B, Δημ.292 τών φαινόμενων και ενόντων τώ κρτίστω· 5) τώ ενόντα φερτίον ή προμήθειαι πλοίου· Πλάτ.Πολ.488C τής νεώς άρχειν κρωμένους τοίς ενούσιν || πάπ. τώ περιεχόμενον κοιστρού.

ένεσιή ή ή Ήσ· ε· άπειλή·

ένεσιργω κ. μον. εβργω, έγγελω τι εν τιν· Φάλ.Επιστ.136,1 ένεσιρεται τώ ταύρω, Σχολ.Πίνδ.Π 10,72· κ. παθ.· Έπιφόν.1,565 σώματα εις ά ένεσιρχται συνεβή τας ψυχας, Τζέτζ.Χλ.4,250 ως χοίρος ενεσιρχεται σιρώ ζωφωδέ θνήσκω.

ένεσιρτοδέσμοις-ον μον. όν ενερτή δέσμοις ών· Μετοχ.Ε εν Σάδ.1,176 ός ενεσιρτοδέσμοις εκ μάχησ τώ βασιλει.

ένεσιρω κ. νεώτ. άορ. ένεσιρα παρενήρω, συμπλέκω, συναρμώζω· Αϊκ.Π.4,22 χρυσόσ ένεσιρτες αύταις (ένω. ταις θριζί) τέτιγας· κ. παθ.· Ηο.4,190 οικήματα δέ σύμπλεκτα έξ άνδερικών ενειρμένων περι σχοίνους έστί· 2) έρόδωλλω, βάλλω, τίθειμι τ ένός τιος, έπί τιος· Ίην.Άρθρ. 70 ένεσιραντα τών ηήκων μεταξύ τών μωρών, Διον.Χαλκ.3,3 οι δέ παρόντες ενειρετε χειρας άπαντες εις σφαιρας κυκλικών· 3) διαπερώ τώ διά τιος· Αϊκ.Ζ1,1,15 ε· καρίδω άγκιστρω, Πά Ίώθ 10,11 νεύροις με ένεσιρας Διοσκ.2,166.

ένεσιρνεούμαι μτγ. ειρανεύομαι διά τ εκ τιος ατίσις· Πρόκλ.Παρμ.726B.

ένεσισάγω μον. εισάγω τ ένός τιος· Έφραιμ 7466. **ένεσισαν** Έπιγρ. γ· πληθ ένεστω. τού ένειμι· αντί ένήσαν· Έπιγρ.Δήλοω.

ένεσισκήνω μον. εισακρήνω εν τιν διαχωρίζω, διακρίνω τι, ξεχωρίζω· Ίγνάτ.Βι.Νικηφ.Κωννλ.139,17 ένεσισκήνειν σκότον τοίς λογισμοίς.

ένεκα κ. μον. κ. νεώτ., όημ. | μ. έν φρ. ένεκα ποι), κ. ένεκεν (όπερ όίς κ. Όμ., σπαν. η. τραγ.) ποι. ένεκα, ποι. κ. ίαν. ένεκεν, ένεκα Ι'Αρετ. ΌΕ.Νοός.1,2), αϊολ. ένεκα, Έπιγρ. ένεκα, αϊολ. Έπιγρ. ένεκα, κατ'αχρ. πρόθ. συντασσόμενη μετά γεν. ής προτάσσειται ή έπίτάσσειται άμέσως ή μετά παρενθεσιν ά. λέξενον ένεκο τούτου, τούτων ένεκα, τιμήσ ένεκεν Δημ.484· οούδεν. τού παρακρούσασθαι καί φενακίται λέγεται παρ' ήμών ένεκα· 1) σημαίνουσα δέ τώ άναγκαστικόν αίτιον ήτοι τώ έξ αίτιου, τών λόγων δι' όν έγινε ή γίνεται τι, τώ γιати· Ίλ.Α 214 θύβρις ένεκα τήσδε, Ξεν.Αν.5,8,13 παύσαι άνδρας ένεκεν άταξίας, ΚΔ Ματθ.5,11 φευδομένοι ενκεν ήμοσ, - ένεκα χρημάτων διαφορών διεπληκτίσθησαν, - έκδικησώς ένεκεν || όημ. μ. μετά τού πού συνεφρ. μετά ρήμ.· ένεκα πού μός εβριζε, τόν έξόλιος, - ένεκα πού άγρίφεσ ό καιρός, δέν ξεκίνησας· 2) όμ. κ. νεώτ. μετά γεν. προς όίλιωσι τού ποιητικώ ή χαριστικώ ή τελικώ αίτιου, χάριν τιός (όημ. γιά μετ' αίτ.)· Ηο.8,35 άποσιωσέντες τής άλλης στρατιής τώνδ' ενέκεν, άκως.· Ξεν.Έλλ. 5,1,17 μηδένα άνθρώπων κολακείειν.· ένεκα μισθού, Άριστλ.Φυσ.194, 27 τώ ού ένεκα (τώ τελικώ αίτιου), ΠάΨαμ.43,22 ένεκα σου θανατουμέθα | προς χάριν σου, γιά τώ χατήρι σου, - ένεκεν αύτής τής γυναικός· 3) όμ. μετά γεν. ως προς, όσον άφορρά, όσο γιά· Ηο.3,122 ενέκεν χρημάτων, Πλάτ.548D ένεκά γέ φιλονεικίας· 4) όμ. έπί προσ. όσαν έξαρτάται από.· Ηο.1,42 άφήμονα τώ φυλάσσοντος ενέκεν προσ-

τάκα τού όπουνοσθαιεν, Άριστφ.Άγ.386 ήμοσ γ' ένεκα· 5) καί άκοιλοποιον, δυνάμις τιός· ΑΠ 9,729 ενέκα τέρας· 6) όπανάτ και πλεοναστικώς· Σαρ.Φιλ.554 (κώδ.) άμφί ποσάκα, Όικμ. 8,92 όσον από βοής ένεκα, Πλάτ.Νομ.701D τίνος χάριν ένεκα· 7) αντί τού όσνεκα βλλ., όσίπ, έπειδή, γιати· Ύμν.Άφρ.199, Κολλ.Άετ.3,1,6· 8) τώ ένεκεν αντί τού όθούνεκα, όπ· Πίνδ.1,871,34 είνε.· 9) έμψιμ, ενέκεν πληρωμένον ήν φέρτερον γόνον άν θνακτα πατρός τέλειν.

ένεκέχιρον [τό] Έπιγρ. κ. ένεκέχρον τώ ό. ένεχίρον βλλ.

ένεκεκλήσιζω μτγ. εκκλησιάζω βλλ. έν τιν τόπω· Πολυδ.8,132 ένεκεκλήσιζον δέ πάλα μόν έν τή Πυκνί ήγοκώδ. εκκλησιάζων.

ένεκεκλήνω εκπλήνω ή έν τιν. ξεπλήνω· Πολύζ.4. **ένεκεκράδω** Έπιγρ. ενεχυράω· Έπιγρ. Γόρυπος ενεχυράσαστα.

ένεκλάσω, μέλλ. ένεκλάσω κ. όππ. ένεκλώ ένός τιος έκείνω κ. έμβόλλω μεθ' όρημς, κώνω· Ίλ.Υ 259 ή βα και έν δεινώ σάκει ήσων έν όδριμον έγχοσ (έν τήσθε)· || κ. μτγ.· Πίνδ.Π.8,11 όπόν τιν άμειλιχον καρθία κόνον ένεκλάστω· 2) τώ μέσ. ένεκλάσονται έπί ήππων και όχημάτων, έκείνω έπί τιος· Δίων Κ 49,30 όστω γάρ βεννώσ ισχυρίζεται (ένω. ή φολαγί) ώσπε και.· ήππος και όχηματα.· ένεκλάσονται (έπί τήσθε) ήππ.

ένεκλαφρίζω μτγ. αίρω, σκάνω· Εύσ.Εύαγγ. Προπ.795Α ό ένεκλαφρίζων έαυτόν όρημς.

ένεκλιεσις-εως ή ή νεώτ. ή ένούλιος. ή περιτύλιξις || είδ. φίλοσ. ή άντιπροσ προς τήν άνέλιεν τίσις, φερά τού όργανισμώ προς τήν άποσύνθεσιν, τών θάνατον, κατά Δελφίνων || όμ. φίλοσ. ή άνεπιλοσις τών παραστάσεων διά τής τελευταίας εσθ-εθούσισ εις τήν συνείδησις, όππ. Έρραστ.

ένεκλίσω κ. νεώτ., ίαν. ένεκλίσωσ, άππ. ένεκλίτω τυλίωσις τ έν τιν ή περι τ, περιτύλιωσις, διά τίνος καλύπτω τι· Γαλ.15,73, Νόνω.δ 6,147· κ. παθ.· Πλάτ.Συμπ.220B και όποδεδέμένων και ενειλιγμένων τούσ πόδας εις πλάωσ και άρνακίσις, Νικ.Άλεξ.287, Πάπ. τώ πρόσχημων ενεικίται τήδε τή έπιστολή· 2) κ. μέσ. τυλίωσσαι έν τινι· Ηο.2,95 έν Ισραήλ ενειλιξέμενος.· ή σινδών.

ένεκλώμαι πάπ. παθ. έπί φόρου, έπίβλομοι εις τινά διά τ κτήμα· 2) πάπ. έπί κτήματος, όρίζομαι προς άναγκαστικην καλλίερίων.

ένεκλωσ Ήσ· ε· νεβρόσ.

ένεκω-ατος (τό) [ένήμω] μτγ. κ. νεώτ. τώ ένέμω-νω, τώ ένός τιος άφιμένον, εκγυμνόμενον, τώ διά κλιστήρωσ εισαγόμενον, τώ κλώσω· Διοσκ.2,188 εις τή άνέμωτα προς δημοσίς έντήμων.

ένεκωπιζω [ένεμω] μτγ. ένήμω, βόζω κλώσισμα εις τινά· Ίεροκλ.Άστ.176 έν. τινά.

ένεκωπορεύομαι μτγ. έν έμποριω τίθειμι, έμπορευομαι, συναλλάσσομαι έν τινι· ΠάΊετ.27,13 ή Έλλάς, και ή αύμωσασ και τώ παρατείνοντα, αύτώ ένεκωπορεύονται σοι έν φυλαίς άνθρώπων [ό.γρ. έμπορευομεντό σοι].

ένεμώ-έω έμώ έν τινι, ξερνώ· Ηο.2,172 ένεμείνεις και άνουρέκιν και πόδας έναπονίξεσθαι | έν τώ ποδωσπητήρι· || κ. μτγ.· Έρικ. έν ΑΠ 7,377.

ένενηκοντα [οι,οι,τό] κ. μον. κ. νεώτ., έν μτγν. χειρογρ. κ. έννενηκοντα, έν Έπιγρ. κ. γεν. πληθ. έννενηκόντων, άκλ. άρηθρητ. δηλονότι ποσότητα ένεία δεκάδων, όημ. έννενηκτα.

ένενηκονταένεία [οι,οι,τό] κ. μον. κ. νεώτ. άκλ. άρηθρητ. δηλονότι ποσότητα ένεία δεκάδων και ένεία μονάδων· ΠΔΓεκ.17.

ένενηκονταέως [οι,οι,τό] κ. μον. κ. νεώτ. άκλ. άρηθρητ. δηλονότι ποσότητα ένεία δεκάδων και ξε μονάδων· ΠΔΉσδρ.1,8,63.

ένενηκονταέτης-οός-ές κ. μον. κ. νεώτ., συνυρ

τ. ένενηκοντοῦτης, ὁ ἔχων ἡλικίαν ένενηκοντα ἑ-
των: Πά Μοικ.2,624. 2) νεώτ. κ. ὁ διαρκῶν ἢ
διαρκέσας ένενηκοντα ἔτη.

ένενηκονταετία (ἢ) νεώτ. χρονική περίοδος
ένενηκοντα ἑτών.

ένενηκοντακίς ἑπίρρ. νεώτ. ένενηκοντα φορές.

ένενηκονταμερίς-ιδος (ἢ) μην. ἄστρολογ. ὁ
ένενηκοστής βόμβος τῶν ἀράσκασιον: Φιρμικ.8,2,11

ένενηκονταμορία (ἢ) μην. τῶζον ένενηκοντα
μοριῶν: Παχρ.ἠ.Ἡφισι.Ἄστρολ.2,11.

ένενηκοντάμειρα (α, αἰ, τῶ) κ. μον. κ. νεώτ. ἀ-
ριθμητ. ἀκλ. ἐμφράζον ποσότητα ένένα δεκάδιον
καί πέμτε μονάδων: Ἡρωμ Γεωμ.17,5.

ένενηκοντάμηχυς ὀ μνη. ὁ ἔχων μήκος ένε-
νηκοντα πήδεων: Καλλίξ.2.

ένενηκονταπλάσιος-ον μνη. κ. νεώτ. ὁ ένε-
νηκοντάκις μεγαλύτερος, μετά γεν.: Γέμν.6,38.

ένενηκοντάξ-ιδος (ἢ) μην. κ. νεώτ. ποσόν ένε-
νηκοντα μονάδων, τὰ ένενηκοντα: Τζέτζ.Χιλ.8,58
ἔτων τετρακοσίων τε καί ένενηκοντάδος.

ένενηκοντούτης-ις-ιδος (ὁ, ἢ) μην. κ. νεώτ. κ.,
ένενηκονταετής βλ.λ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ένενηκοντα
ἑτών: Λοικ.Νεκρ.δ.27,7 καί τρωφῶν αὐτὸς ένε-
νηκοντούτης ἄν. Δίαν Κ.69,17.

ένενηκοντοῦδας-ον μνη. ὁ κατά τὴν ένε-
νηκοντὴν ὀδόσιν ἡμέραν: Γαλλ.7,501.

ένενηκοντοῦπρωτός-ον μον. ἀριθμ. τακτ. ὁ ένε-
νηκοτὸς πρώτος: Τζέτζ.Χιλ.3,530.

ένενηκοντοῦπ-ἠ-όν κ. νεώτ. ὁ κατ' ἀριθμητικὴν
τάξιν σφιδόν κοίτην τῶν ἀριθμῶν ένενηκοντα.

ένενηκοστοτάταρτος-η-ον μον. ἀριθμ. τακτ. ὁ
κατ' ὁτὴν ἢ σφιδόν φέρων τὸν ἀριθμὸν ένε-
νηκοντα τέσσαρος: Τζέτζ.Χιλ.10,479.

ένενηκοστότριτος-η-ον μον. ἀριθμ. τακτ. ὁ
κατ' ὁτὴν ἢ σφιδόν φέρων τὸν ἀριθμὸν ένε-
νηκοντα τρία: Τζέτζ.Χιλ.11,838.

ένενηκτα δημ. ἀριθμ. ἀπὸλ. ένενηκοντα βλ.λ.

ένενηκτάρης (ὁ) δημ. ὁ ένενηκοντούτης.

ένενηκταρία (ἢ) δημ. ἐν συνεικῇ, μετά τὸν κα-
μιά πρὸς ἄλληλων τοῦ πενήπου, τὸ ὡς ἔγγιστα,
ποσόν, ὄρας ένενηκοντα μονάδων, θεωρουμένων
ἐν συνόλῳ: κομιά ένενηκταρία ἀνθρώποι.

ένενηκταία (ἐνούτοσ) ἑπίρρ. πάπ. ἐξ ἑαυτῶν,
εἰς χρονικὴν περίοδον ἑαυτοῦ, κατά τὴν διάρ-
κειαν ἑτους: ἄνεπ φέρων διαρβώσασαί σοι ένε-
νηκταί κατ' ἑτος.

ένενηκτε ἀορ. τὸ π. ἐπίτω βλ.λ.

ένενηκτεῖσι ἑπίρρ. ὀπατακ. ἀορ. τοῦ εἰσφέρο-
σαι, ἀντὶ εἰσενεθῆ.

ένενηκτο ἰαν. ὕπερα. τοῦ π. νοῦ-ἔω ἀντὶ ένενητότ'
ἢ ὀμ. ένενηκσαι ἀντὶ ένενηκσαι.

ένενηκτάσσω μνη. ἀλλόσασ, μεταβάλλω τι,
κατὰ τὴν ἑσώπραν αὐτοῦ ὀπόσασιν, φύσιν, παθ.:
Γρη.Νύστ.2,620 Β. ἀμφ.1.

ἐξορῶρῶτω μνη. ἐξορῶτω ἐκ τῶν ἔνδον, δι'
ἐξορῶσεως ἐκβάλλω: Βασ.2,770D.

ἐξορῶσάξω μνη. δεικνῶν ἐναξήρτησιον ἐν
τινι: Δίαν.Ἀλ.Συνδ.19 ἐν- τοῖς ῥυθμοῖς αὐτ. ὀοικ.
8 ἐν- τῆ γραφῆ.

ἐξορῶσῶν ἐν τινι, ἐξορῶσάξω, ἀρχω: Πρόκλ.
Πλάτ.Θεολ.6,15 ἔστι ποσῶν τῶν δεῶν ἐκξορῶσά-
ξων τοῖς δλοῖς. 3) τὸ μέσ. ἐνεξορῶσάξουσι
σπεριερίωσι ἔξουσιον ἀπποσάξουσι ἔργο ἄλλο-
τρια: Πά Σοφ.Σειρ.20,8 ὁ ἐνεξορῶσάξόμενος μη-
σπῆσεται. ἢ κ. ἐν παθ. ὀμοί. τίθειαι ὑπὸ τὴν
ἐξουσιαν τινὸς, ὀδοβουλοῦμαι, μετά δορ.: αὐτ.
Σοφ.Σειρ.47,19 παρενέχουσι τὰς λαγῶνας σου
γυνοῖξ, καί ἐνεξορῶσάξουσ ἐν τῷ σωματί σου.

ἐξορῶσῶσι ἰπῶτ' ἑπίρρ. Περιγράφω τὰ διὰ τινι
ἐορτήν καταβαλλόμενα τέλη.

ἐξορῶσῶξω μνη. ἐορῶσῶξω, ἄγω ἐορτήν ἐν τινι
τόπῳ: Στράβ.12,3,36 καί γὰρ ἐκεῖ διὰ τὸ πλῆθος

τῶν ἐπαρῶν. πολλὸς ἦν ὁ ἐπιδῆμων καί ἐνεορ-
τάζων τῷ τόπῳ. ἢ ἐορῶσῶξω ἐπὶ τινι γηγῶνι.
γιορτάζω καί κἄν: Πλούτ.Σύγκρ.Περ.Φ.6,1.

ἐνεός-ά-όν κ. μον. κ. νεώτ. ἰωδῶ. ἐνώστε ἐνεόςῃ
ὁ στεροῦμενος λαλιῶς, διάλοος, βωθός: Πλάτ.
Θεαίτ.205D ὁ μὴ ἐνεός ἢ κωφός ἀπ' ἀρχῆς. Ἄ-
ριστλ. Ζ1 536b,4 ἀπὸ ἐξορῆς γίνονται ἐκ γε-
νετήσ, πόντες καί ἐνεοί γίνονται, Πά Ἡσ.56,10
κόντες ἐνεοί οὐ δυνάσονται ἄλακτιν, Πλούτ.
Νομ.8 ἢ μον. σιωπηλός, ὀρωος: Τζέτζ.ἙΞΗγ.
ἴλ.5,10 ἄλλω δμως ἡνεῖχοντο ὁ ἀκούοντες καί
ἐνεοί πρὸς ταῦτα, εἰμαι, ἀπέσθεν' 2) κωφά-
λαλος: Ἡσ. 4 ὁσ οὐτε ἀκούει οὐτε λαλεῖ: Ξεν.
Ἄν.4,5,33 τοῖς δὲ παῖσιν ἐδέκισσαν ὡσπερ ἐ-
νεοῖς ὁ τι δέοι ποιεῖν. 3) εὐλόθος, βλάξ, ἄμβιος:
ΑΒ 291 ἐνεός, ὁ διὰ μορίαν λήθησας καί ἀμνή-
μων: Πλάτ.Ἀκ.2,140D. 4) ἐν ἀναφορῇ πρὸς
πράγματα κτ. μτφ. ἀρηστος, μάστιος: Ἰππ.Κατ'
Ἰντρ.8 3) κ. νεώτ. κατάλληλος, ἐμπρόθετος:
Κά Πράξ.9,7 εἰστέθησαν ἐνεοί, ἀκούοντες μὲν
τῆς φωνῆς, μὴδὲν δὲ θεωροῦντες.

ἐνεοσασία (ἢ), μνη. νομ. -ἴν τὸ ἴσασθαι ἄλα-
κα, ἄρωον, ἐνεὸν βλ.λ.: Ἀπολ.Ρ.3,76.

ἐνεοτήσ-ητός (ἢ) ἢ ἰδιότησ τοῦ ἐνεοῦ βλ.λ.ἢ, τὸ
εἶναι τινι ἐκόν βλ.λ., ἄρωον, ἄλακα, ἄσασία:
Ἄριστλ.Πα.895a,16 2) ἢ ἰδιότησ τοῦ ἐνεοῦ βλ.
λ.2, ἄλιθότησ, μωρία, εὐθῆβια: Κρατίν.Πεαν.188
τῆς ἐνεότησ τῆς ἐμψ.

ἐνεοφρων-ωνος-ον εὐλόθος, ἀμύλωνος. Παν.12,11.

ἐνεοπγγελία (ἢ) μνη. ἐπογγέμια ὀπόσασος ὀδ.
ἐνδειξίς, σσημῖον: Πηλοδ.2,35 ἢ ῥίς ἐν- θυμοσ.

ἐνεοπγγέλλομαι μνη. ἐπαγγέλλομαι, ὀσηχοῦ-
μαι ἐν τινι, διὰ τινος, εἰς π.

ἐνεοπγγομα εἰσορῶ, ἐφορῶ: Αἰσώπ.Μοθ.234
ὁ κώνωσ ἐνεπῆγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας
αὐτοῦ ἔνυ, τοῦ λειοντοῖς ἀτρίχη πρόσσωα.

ἐνεοπρεῖδω μον. ἐπηρεῖδω βλ.λ., ἐπακουῶδῶ,
στηρῶξ ἢ ἐν τινι: Μιχ.Ακου.2,229,21.

ἐνεοπρεδῶ ἑπηρεδῶ βλ.λ. ἐν τινι: Πολυδ.8,30-
κ. παθ.: Φιλῶδ. Ὀπρ.9W.

ἐνεοπρηφός-ον νεώτ. ὁ φέρων ἐπιγραφήν, ὀ-
νομα, τίτλον ἐπ' αὐτοῦ γεγραμμένον.

ἐνεοπδεικνῶμαι κ. μον. μετ. ἐπιδεικνῶμι τὶ ἐν
τινι, παρουσιάζω ἐναντὶ τινος, ἐπιδεικνῶν, φανε-
ρῶνω, ὀτήνω: Ἰσοκρ.19,24 ἐν αὐτοῖς γὰρ τοῦτοις
ἔτι σαφέστερον καί μάλλον ἐνεπιδέξμην τὴν
κόνισαν, Πλούτ. Ἡθ.90Ε, ὀσοφύλ.Βουλ.3,637Β ἢ κ.
ἀπολ. ἐπιδεικνῶμαι, κόμω ἐπιδέξω: Φιλ.2,28.

ἐνεοπδημος Ἡσ. ἐνεπιδῆμον ἡμῶν ἔνδημον εἶναι.

ἐνεοπδημῶ-ἔω μνη. ἐπιδῆμω, διαμῶν προσακ-
τῶς ἐν τινι τόπῳ: Ἀθῆν.351P οἱ τῆν ῥῶμην κα-
τοικοῦντες καί οἱ ἐνεπιδῆμοντες τῆς πόλεϊ.

ἐνεοπδημής-οὗς-εἰς οχλ. ὁ ἔχων ἐπιθυμίας, ὀρεξίς.

ἐνεοπμῆνω μνη. ὀ-σμενω, παραμῆνω ἐπ' ἀρκε-
τὸν χρόνον ἐν τινι τόπῳ: Περίκλ. Ἐρ.ὀθαλ.65.

ἐνεοπρκῶ-ἔω ἐπιρκῶ, παραβολῆν τὸν ἐν ὀμο-
σίῳ ἐνώπιον θεοῦ τινος ὀρκον. Αἰοίχ.3,150.

ἐνεοπρέδος-ον μνη. ἐπιδέδος βλ.λ.: Γαλλ.18,518
ποῖσῃσι τὴν ὀροφήν ἐνεπιδέδων.

ἐνεοπρήνω μον. ἐπρήνω, ἐρορῶ που: Εὐστ.
ἴλ.Π.352 ἐπῆκρων, ἡγῶν ἐνεπρήσων.

ἐνεοπρησῶ-ον οχλ. σαφῆς, εὐδίακρῖτος, κύ-
κρωσ, σαφῆς ἐμφανῶμενος. Σχολ.ἴλ.23,206.

ἐνεοπρησῶ-ατος ἰπῶτ' ἢ ἀπῆρτησ ὀρεκτικῶ-
μεων ἐπὶ δημειουμένησ περιουσίαισ: Πολυδ.8,61

ἐνεοπρησῆτομα πρὸβόλλω ἀπαιτήσ ἐπὶ δη-
μειουμένησ, κατασβεβῆσῃσ περιουσίαισ: Δημ.1197
δημειυθέντων τῶν Ἄντιμῶχοσ ἐνεπρησῆσασθαι
ἐν τῷ ὀσῆσῳ τῆς ἀκείνου ἐνορηλδόμενον αὐτῷ,
Πολυδ.8,61. 2) γεν. λαβῶνάσ τὰ κατάλληλα μέ-
τρα πρὸς ὀποσῆρῆξ ἀπαιτήσῶσ τινος: Πάπ.

ἐνεοπρήσμων-ωνος-ον μον. ὁ μετ' ἐπῆρτησ,

πλήρους γνώσεως, εἰδησιμονίας : Στφ. Ἰστ.ρ.λ. Κομμ.ν. Ἀθ.β.σ.ε.δ. : ἐνεπιστήμων ἔργων.

ἐνεπιπράνω π.ἀν. ἐπιβάλλω εἰς τινα κ. παθ. : τὴν αὐτέλεσταν ἐνεπιπτεράμενην μοι δίκαια, **ἐνέπην** ποι. κ. ἐνέπημι, μγν. ποι. κ. ἐπίπασθ, ὁ ἐνεστ. Ὀ.μ. ἐν πρ.σ.τ. **ἐνεπέε**, ἐκ.τ. ἐνεπέοι, παραρ. ἄνεποι, λ. Ὀ.μ. γ' ἐν πρ.σ.τ. **ἐνεπέε**, μέλλ. ἐνεπέσσω, κ. ἐνέψω, ἄρ.β. Β' ἐνίπασον, ἴσοτ. ἐνίπασω, ἐκ.τ. ἐνίπασοι-οῦ, ἄπαρ. ἐνεπέην, λέγω, διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι π. : ἡ.Θ. 412 Διάξ δέ σφ' ἐνεπέε μύθον, Ὀδ. Α' ἄνδρα μοι ἔνεπέε, Μοῦσα, πολύτροπον. || ὁμολ. διαλέγομαι, λέγω : Σοφ. Ἠλ. 1367 σφῶν δ' ἐνέπην γὰ τῶν παραστῶτων ὅτι γὰν κείρῃς ἔρδειν. || ὑποδὴλ. : Αἰσχ. Χο. 550 κτενώ νιν, ὡς τοῦνερον ἐνέπει τόδ'. || κ. ἀπ. λέγω ἐπὶ θεοῖσι ἢ ἱστορίαις : Ὀδ. Ψ. 301 πρὸς Ἀλλήλους ἐνέποντες. 2) παραιν., παρανετικῶς ὁμιλῶ : Πίνδ. Π. 9, 96 κείνος αἰεὶναι καὶ τὸν ἔχθρον παντὶ θυῷ σὺν γε δίκῃ καλὰ δέξου' ἐνεπέε, Σοφ. Α' 1764. 3) λέγω, ὀνομάζω : Πίνδ. Ν. 6, 68 τοῦς ἐνέπιστον ἱεραῖς, Εὐρ. Ἠρ. 270 σ' ἔπασσα δοῦλον ἐνέπνοτά μῃ. 4) ἀπελπινοῦν τὸν λόγον, πρῶτασφ. ῥεῦα : Σοφ. Α' 1764.

ἐνεργάζομαι ἀπαθ. παράγω τι, ἐπιποιῶ, προξενῶ, προκαλῶ τι, γίνομαι αἰτίος τινος, ἐπιφέρω, ἀπεργάζομαι : Ἰν. Ἀρ. Ἡερ. 22 ὅσα δὲ φῶσαν τὸ καὶ ἀνελάττω ἐνεργάζεται ἐν τῷ σώματι (δ. γρ. ἀπεργάζεται), Ξεν. Ἀπομ. 3, 10, 6 δὲ μάλιστα ψυχαγωγῆσι διὰ τῆς ὀφείας τοῖς ἀνθρώποις, πῶς τοῦτο ἐνεργαῖε τῶς ἀνδράσιν; || κ. ἐν ἀνοφορῷ πρὸς ἀσφ. ῥημένας ἐνώσει, καταστάσει, διαθέσει : Πλάτ. Φίλ. 47Α πᾶσαν ἐκλήλην καὶ βῆσας μετ' ἀφροσύνης ἐνεργάζεται, Πολύδ. 6, 2, 15 ἐν πᾶσι δ' εἰδονίαν ἐνεργάσασθαι καὶ ψήμην 2) ἐργάζομαι ἐν τι τῶν : Πολύδ. 10, 8, 7 διὰ δὲ τῶν ἄλλων τῶν ἐνεργασμένων τοῖς τόποις || ὁμ. ἐργάζομαι διὰ τῶν, χρῆσιμοποιῶν τι, μετὰ δοτ. : Δημ. 43, 23 ἐνεργάζομενοι, τῆ τοῦ Ἀρχιδάου αὐσίφ. || εἰδ. ἐπὶ πνευμομένων γυναικῶν : Ἠρ. 1, 93 οἱ ἀγοράτοι ἀνθρώποι καὶ οἱ χειρωνακτικῆς καὶ αἱ ἐνεργαζόμενα παιδίσκας.

ἐνεργεῖν ἡ. κ. μ.σ.ν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργεῖν, πρῶξις, δράσις, ἐκδήλωσις ὑπαρχούσης δυνάμεως πρὸς κίνησιν : Ἀριστ. λ. ΗΝικ. 1098b, 33 ἡ μὲν γὰρ ἀσθασίς ἐξίς, ἡ δὲ κίνησις ἐνεργεῖα, Ἰεροκλ. Πλ. Χρ. Ἐπ. 19, 461 μ, Πλάτ. ἐνεργεῖα καὶ σπουδή 2) ἡ δραστικότητα, ἀποτελεσματικότητα, ἐπενέργεια : Γαλ. 6, 467, - ἡ ἐνεργεῖα τοῦ φαρμάκου - τοῦ πύρρος - τοῦ δηλητηρίου. 3) ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία : αὐτ. 6, 21. 4) ἡ ἐκτέλεσις : Φίλ. 1, 91 ἐ- τῶν καθήκοντων. 5) ἡ ἐργασία : Ἀριστ. λ. 19. 6) νεώτ. προσπάθεια : νὰ συντονισμέναι τὰς ἐνεργείας μας. || ὁμ. ἡ διὰ πρῶξεν ἐκδήλωσις ὑπαρχούσης διαθέσεως, τάσεως : φιλικαὶ - ἐχθρικαὶ ἐνεργεῖαι. 7) δύναιμι δρῶσα, ἐνεργῶσα ἐπιφέρειν ὁ ἐξωτερικὰ ἀποτελέσματα : Διοδ. Σ. 20, 95 [μχαναί] τὴν ἐναγίον ἐνεργεῖαν λαμβάνουσι δι' ἀνδρῶν, ... χιλίων || νεώτ. ὡς ἐπιπρ. δρῶς ἡ ἰκανότης αἰώματος ἢ συστήματος αὐτοῦ τὸν παράγειν ἔργον π. : φυσικὴ - μηχανικὴ ἐνεργεῖα. || κινητικὴ ἢ ὥριση ἐνεργεῖα ἡ ὑπὸ κινήτικῆν κατάστασιν ὀφισταμένη, ἡ ἐνεργεῖα ἢν περιέχουσι τὰ ἐν κινήσει σώματα ἀντιθ. δυνατικὴ κατάστασις. 8) εἰδ. ἐκδήλωσις θέσις ἡ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως : Κδ' Ἐφ. 1, 19. || ὁμ. μγν. κ. π.ἀν. μεσολάβησις, ἐπέμβασις : κατὰ διαβολικὴν καὶ σατανικὴν ἐνεργεῖαν. 9) εἰδ. ἐν τῇ ἀριστοτ. φιλοσοφίᾳ τὸ ἐνεργεῖν ὑπάρχειν τὸ ἔργον ὑπάρχειν, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ δυνάμει ὑπάρχειν : Ἀριστ. Μεταφ. 1048a, 26. || ὁμ. κ. νεώτ. κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ὄλην : αὐτ. 1043b, 20. || ὁμ. πρὸς τὴν ὄλησιν : αὐτ. 1042b, 10. || ὁμ.

πρὸς τὴν ἐντέλεια : αὐτ. 1050a, 22. 10) εἰδ. ἐν τῇ ῥητορικῇ, ζωηρότης ἐπαράσεως, ζωῆρον, ἔγρον, ὄρον, σπλά : αὐτ. Ρητ. 141b, 28. 11) ἐν τῷ γραμμ. ἢ διαθέσει τοῦ ῥήματος ἡ ἐκφράζουσα δρῶσαν τοῦ ὀνομαζομένου ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ πάθος Διον. Ἐρ. 637, 29. Ἀπολλ. Διάσκ. Σύντ. 9, 9. 12) εἰδ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ ἐν ἐνεργῷ ὑπέρτατα διατελούμενου ὑπολλήλου, ἰδίας δὲ στρατιωτικῆ, κατ' ἐπίθετον πρὸς τὴν κατάσταση τῆς ἀρίστ. ἀποθεωσιμότητος ἢ ἀποστρατίας : στρατιῆς ἐν ἐνεργείᾳ. 13) ὁμ. νεώτ. φοχλὸ ἐπίδοσις ἐνεργεῖα ὁ ἰδιόζων, πόντος ὁ αὐτὸς τρόπος, καθ' ἢν ἐρεθίζονται τὰ νεῖρα αἰσθητηρίων πῶς ὑπὸ διαφόρων τὴν ποίησιν ἐρεθίζονται.

ἐνεργητικότητα ἡ. κ. μ.σ.ν. φιλοσοφ. θεωρία θεωρητικὴ τὴν ἐν μόνῳ τῷ γίνεσθαι, τῷ ἔχειν, ἐνυπαρξῆν τῆς πραγματικότητος καὶ τὴν ἐνεργεῖαν ὡς ὡσὶν τὸν φυσικῶν καὶ πνευματικῶν φαινομένων. 2) μηχαν. σύστημα μηχανικῶν ἀνεκλιπόμεν τὴν ἐννοίαν τῆς δυνάμεως διὰ τῆς ἐνεργείας. 3) ἡ θηκ. θεωρία τοποθετοῦσα τὸ ἀνετότον ἀθροῦσιν οὐχὶ εἰς συναισθηματικὰ καταστάσεις ἀλλ' εἰς ἐμπρακτῶν, δρῶσαν ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς.

ἐνεργεῖν ἦσ. ε. ἡ εἰς γλαυτοῦς κἀθεσις τὸν τεράων.

ἐνεργησιμότης [τῷ] μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσιμὸν τοῦ ἐνεργεῖν, ἔργον, πρῶξις, ἐνεργεῖα : Πολύδ. 4, 8, 7, Διοδ. Σ. 4, 51 τῶν δὲ ἐνεργησιμῶν ὄλην τὴν ἀνθρώπων μγν. φανέντων. 2) ἡ πραγματοποίησις σκοπῶν : Πλάτ. δ. 81, 6.

ἐνεργῆς οὐδ-εἰς μγν. κ. μ.σ.ν. ὁ ἐνεργῶν, ὁ ἐν δράσει, ἐνεργεῖα ὁμ. δραστήριος, ἀποτελεσματικός : Πολύδ. 11, 23, 2 προήγον ὄλησις ἐπὶ τοῖς παλιμοῦς ἐνεργῆς ὑπονομοῖ τὴν ἐφοδόν, Διοδ. Σ. 17, 44. || συμπ. ἐνεργητοῦς ἀποτελεσματικός πρὸς π. : Ἀριστ. λ. Τοπ. 105a, 19 ὁμ. ὑπερβ. ἵσταται ἐνεργητικώτατος : Διοδ. Σ. 1, 88 τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο [ὁ τράγιος] παραδεδόσθαι πρὸς τὰς συνουσίας ὑπάρχειν ἐνεργητότων || εἰδ. ἐπὶ φαρμάκων, δραστηκῶς, ἰσχυρῶς : Διοσκ. λ. 82 ἐνεργητοῦς ὄν ἡ δ' ἰσχύρος; καὶ στυπτικώτερος. 2) εἰσφορος, καρποφόρος, ἀποδοτικός : Πλούτ. Σολ. 31 τὴν τε χέρων ἐνεργητότατον ἢ τὴν πόλην ἡρμασιότατον ἔποιεν ἰδ. γρ. ἐνεργητότατον. 3) ἢ ὁ καθόλου ὄξυς, ἰσχυρῶς, δυνατός, κ. παρὰ : Ἰσέτ. Ἐρ. ἡ. 102, 14 τῶν ἄλλων ζῶων ἐνεργητότατον τὴν ὀφισσιν κέκμηται.

ἐνεργητικός ὡ-ὄλημ. κ. μ.σ.ν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεργῶν, ὁ ἔχων τὴν δύναιμι τὸ δρῶν, τὴν ἰκανότητα τοῦ ἐνεργεῖν, παραβ. ὠτερος ὠτάτος : Ἀριστ. λ. Φυσ. 202a, 27. || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ προσ., δραστήριος. 2) ὁ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ παράγοντι π. : Γεωμ. 12, 35, τὸ κίβηρον ὄρεξέως ἔστιν ἐνεργητικόν. 3) δραστηκῶς, ἀποτελεσματικός : Γεωμ. 2, 33, 4 (ὑπερβ.). || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ διεκουλῶν τὴν ἀνοπήσιν : ἐνεργητικὸν φάρμακον - ποτῶν. 4) κ. νεώτ. γραμματ. ὁ δηλῶν ἐνεργεῖαν, ἐπὶ ρηματικῶν χρόνων, οὐθέσεων κτ. : Διον. Ἀλ. Ἀμρ. 2, 7, αὐτ. Σινδ. 150, 19, ΑΚρ. 132, 19 τὸ δευτέρου ἀορίστου ἐνεργητικῶν, ἐνεργ. ρηματα-διαθέσεις φωνῆ. 5) τὸ θηκ. ἐνεργητικὴ ἡ δύναιμι τοῦ ἐνεργεῖν, ἡ ἐνεργεῖα, ἡ δράσις : Πολύδ. 12, 28 τὴν ἐνεργητικὴν τὴν περὶ τὸς πολεμικῆς καὶ πολιτικῆς πράξεως. 6) νεώτ. ὁμ. ἐνεργητικὴ τὸ κεφάλαιον, τῆς φυσικῆς τὸ πραγματοποιούμενον περὶ τῆς ἐνεργείας. 7) ὁμ. ἐνεργητικὴ θεωρία ἢ ἐνεργησιμότης βλ. 8) νεώτ. κ. δημ. τὸ αὐτ. ἐνεργητικῶν ὡς αὐτ. τὸ σύνολον τῶν περιουσιῶν ὡς αὐτ. ὅσα κατέχει τις, ἀποθ. ἢ ἐπιχειρήσι, ἡ δικαιότατα λαμβάνει τις, ἀποθ. πρὸς τὸ παθητικόν || κ. μ.σ.ν. π.ἀν. τὸ συμπόδιον εἰς τὴν αἴσιν, ἀπόληψιν, ἡθικὴν ἐξέφωσιν

ἀτόμου πνός ἢ συνόλου ἀτόμων· **ἔχει** πολλές ἐπιτυχίας εἰς τὸ **ἐνεργητικόν** του.

ἐνεργητικότης-πνος (ἢ) νεώτ., δημ. -ότη(η)τῆς ἢ ἰδιότης τοῦ ενεργητικοῦ βλ., δραστηριότης, κινητικότης, δραστηριότης, ἀποτελεσματικότης.

ἐνεργητικῶς μετ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ενεργητικῶν βλ., μετ' ενεργητικότητος, δραστηριότητος· **ἔξῃ** Ἐπιμ.Μαθ.7,223· **2**) εἰδ., γραμμ. ἐν τῇ ενεργητικῇ φωνῇ, κατὰ τὴν ενεργητικὴν διάθεσιν· **Διον.** Ἀλ. Σινθ.2,6,20.

ἐνεργητικῶσι [αἱ] νεώτ. φαρμακ. ὅποι λαμβανόμενοι ἐκ κωνίων φυτῶν καὶ χρυσοποιούμενοι ὡς φάρμακα δραστικά, ενεργητικά.

ἐνεργητρία (ἢ) γλῶσσα ἢ αὐτοσυρόδῃ ἐνεργήσασα.

ἐνεργία (ἢ) πῶς, ἢ ἐνεργεῖα· Πάπ. ἀντιστάθαι τῆς ταύτων ενεργεῖας.

ἐνεργίς (ἢ) Ἦσ. «Δημήτρ»,

ἐνεργμός (ἰ) ἢ μέθοδος τοῦ ἐναυρόζειν, τοῦ παίζειν τὴν λύραν, τὴν κithάρην· Φρόν.Κωμ 6· **2**) ἢ ἐν μέσῳ τῆς κithάρης πασσαλλομένη, δι' αὐτὴν χορδὴ διήρτηται· **Εὐφρόν.** ΕΜ 340,3.

ἐνεργωθῶ-ῶ μετ. μετ' ενεργητικότητος, δραστηριότητος, ταχέως προβαίνει εἰς π· **Ψαυκ.** Φιλόν.3.

ἐνεργολοθῶ-ῶ ἐργολοθῶ, ἐπιφελοῦμαι πνός, ἐκμεταλλεύομαι, καπηλεύομαι· **Αἰσχίν.** 3,150.

ἐνεργός (-ῆ)-ός(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν ἔργῳ ὢν, ἐργαζόμενος· **Ἦρ.** 8,26 ἦλον δέ σφαι αὐτόμολοι **ἀνδρες** ἀπ' Ἀρκαδίας βουλόμενοι πνός, βίου τε δεόμενοι καὶ ἐνεργοὶ ὀλοῦμαι εἶναι, **Δημ.** 925 **ἔδειξάν** μου δασεῖαι χρήματ'... ὅπως ἀν ἐνεργοὶ ὄσιν· || ὁ ἐν ἐνεργείᾳ, ὁ ἐνασκῶν τὸ ἔργον του· **Πλάτ.** Νόμ.674B ὑπέδ δικαστὰς ἐνεργός ὄντας οἴησι γενέσθαι τὸ παρῶσαν **2**) καθ' ἄλλῃλος πρὸς δρῶσαν, ἐνεργεῖαν, προσφορὰν ὀπρῶσιον· **Θουκ.** 3,7 ἦλες... ἐνεργοί, **ἔξν.** ΚΠ 2,223 **ἔπειρ** εὐτ' ἐνεργῶν... ἔχειν τὸ στρατεύμα, -ἐνεργὸς στρατηγικὴ δύναμις· || ὄβ, κ. ἐνεργός ὀπρῶσιον - πολιτικῇ **3**) ἰσχυρός, ἀποτελεσματικός· **Πολύβ.** 4,63,8 **ἐνεργὸς** προσβολῆ, αὐτ. 1,40,12 || ὄμ. σμ. κ. ἐν τῇ λογικῇ· **Ἀριστ.** Τον. 1,54,16 ἢ τόποι ἐνεργότεροι· **4**) ταχύς· αὐτ. 5,8,3 **ἐνεργῶν** ποικίλοισι τὴν πορείαν **5**) εἰδ., ἐπι γῆς χώρας παραγωγικός, ἀποδοτικός διὰ καλμεργεῖας· **ἔξν.** ΚΠ 3,2,19 βούλομαι ὄσιν τὴν νῦν ὄντων ὄσων χώραν ἐνεργότεραν... **6**) Πλούτ. Σολ.31 τὴν τε χώραν ἐνεργότεραν... ἐπιόσιν· || ὄλως, καλλιεργημένος· **ἔπρτ.** || εἰδ., ἐνεργὰ χρήματα τὰ ἀποφέροντα κέρδος ἀντιθ. ἄργα· **ἀμ.** 815· **6**) ὁ καθιστῶν τὴν δραστικὸν· **Ἀριστ.** Πρ. 924,17 ἢ **νεωγρία** ἐνεργῶν ποιεῖ τὴν τροφήν (ἀφυητικὴ τὰς θρεπτικὰς ἰδιότητας τοῦ ἔδαφους)· **7**) ὁ ἐν ἐνεργείᾳ ὢν, κατ' ὄντιθ. πρὸς τὸν ἐν λανθάνουσῃ δυνάμει· **Θεολ.** Ἀριθμ.6,12.

ἐνεργῶ-ῶ κ. μνη. κ. νεώτ. [μ. συνερ.], δημ. σπαν. ἀσυναίρ. ἐνεργῶ, δημ. μετ. παρ. παρακ. ἐνεργήμενος κ. μετ. παρ. ἐνεστ. μ. κατ' οὐδ. ἐνεργώμενος (βλ. κατωί.) εὐρύσκομαι, εἰμαι, διατελῶ ἐν ἐνεργείᾳ, ἐν δράσει· **Ἀριστ.** Ρητ. 1411b, 26' || νεώτ. κ. δημ. εἰμαι ἐνεργητικός, δραστηριός, ἐξω διαθέτων, ἰκανότης πρὸς τὸ πράττειν, πρὸς δρῶσαν· **δὲν** ἀρέσκειται εἰς λόγους, ἀλλ' ἐνεργεῖ, **Λοακάρ.** Βδρμ.Καν.351 ἀνθρώπος χαρακτηρῶς δυνατοῦ [κ]ι ἐνεργῶ σὲ δουλείκς παρῶσιον τρόπον [κ]ι ψυχῆ, μετ' οὐνεῖδισιν, μετ' οὐδ· **2**) κ. νεώτ. μετ' ἔμπροθ. διαρ. [κατὰ μετ' αἰτ.], ἢ μετὰ τροπ. ἔπρρ. διάγω, συμπεριφέρομαι· **Ἀριστ.** Ἠθικ.1011a,15 εὐδαίμων ὁ κατ' ἀρετὴν τελευτῶν ἐνεργῶν, -ἐνεργεῖ κατὰ συνειδήσιν, -κοσμίως -ἀκρῶνως ἐνήργησεν· **3**) κ. νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. μεθ. πρῶτον, ἐκτελῶ, διεξέγω, ἐπικερῶ π· **Πολύβ.** 7,5,8 ἐνήργουν τὰ τοῦ πολέμου, Ἀθην.

Μηχ.14,21. - ἐνεργῶ ἐπιθεώρησιν - διαγωνισμὸν - κατασχῶσιν - ἐφροδὸν - ἐφρῶνα, - ἐνήργησε κατασκευάσιν ὄμ. κ. παθ. ἐκτελοῦμαι, διεξάγωμαι· **Πολύβ.** 1,13,5 ὁ πόλεμος ἐνήργησεν, **Μάρκ.** Αὐθ.4,2 μὲδ ἐνήργημα... ἐνεργεῖσθω, -ἐνήργηθι σφάργις - ἐφρῶνα - κατασχῶσις - ἀπαλλοτριώσις, -ἐνεργηθέντος διαγωνισμοῦ· || κ. νεώτ. κ. δημ. καταβάλλω δρῶσιν, ἐνεργῶνα ὄσως γίνθ, ἐκτελεσθ, διεκπεραιώθῃ π· **Πολύβ.** 27,12 **εἴτα** ἐνεργεῖν ἐπέταξαν τοῖς ἄρμουσι τὴν συμμαχίαν, -ἐνεργῶ τὴν ὑπόθεσιν, -ὀπρῶσιον καθ' ἐνεργίαν θὰ ἐνεργήσῃ τὰς ἐκλόγας φρ. νεώτ. ἐνεργῶ -εἰς-εἰ κλ. τὰ θέοντα = καταβάλλω τὰς ἀπαιτούμενας ἐνεργεῖας, κῶνω δη. χρειάζεται να γίνθ γὰ κατῖ· **Καλλίπ.** Ὁάν.βλ.285 **ζητῶν** πληρεξουσιότητα διὰ τὰ ἐνεργήσῃ τὰ θέοντα, -ἐνεργήσασι ὡς τάχιστα τὰ θέοντα· ὄμ. φρ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὀπαλλήλου ἐνεργῶ (τῶ) ἔγγραφον = πρῶτον τὸ εἰς τὴν ἀρμολογίᾳ μου ὑπαφόμενα πρῶτ διεκπεραιώσιν τῶν ἐν τῷ ἔγγραφῷ ἀναφερομένων || ἐν τοῖς ἀνωτ. σμ. κ. μετὰ τελικῆς προτάσεως ἢ μετ' ἔμπροθ. διαρ. [μετὰ, ἐν, διὰ, πρὸς, δημ. γῆς, με] ἢ μετὰ τροπ. ἔπρρ. ἐνεργῶ διὰ τὰ (ὄσως) ἐπιτύχω τὸν διορισμὸν σου - μετὰ συν-έσως - ἐν σπουδῇ - διὰ τὴν προαγωγήν σου - πρὸς μεταίωσιν τοῦ συνοικεῖσθω - γιὰ τὴν ἀνώμασθ του - μετ' οὐνεῖδισι - δικαστικῶς - σπουλα· **πρθ.** ἀνωτ.2; **4**) μετ. ἐνεργῶ τὴν εἰς τι = προκαλῶ, κῶνω, ἐμπνέω τὴν δρῶσιν πνός πρὸς ἐπιδῶσιν ἢ ἐκτέλεσιν πράξεως, ἔργου πνός· **Κά Γαλ.** 2,8 ὁ ἐνεργήσας Πέτρον εἰς ἀποστολήν... ἐνήργησε καὶ ἐποι εἰς τὰ ἔθνη· **5**) μετ. ἐνεργῶ ἐν τινι ἐκδηλοῦμαι, ἐπιπάρχω ἐν τινι κω. ἐπὶ θεῖος, ὀπρφορικῆς δυνάμεως· **Κά Ματθ.** 14,2 ὁτὸς ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργῶσιν ἐν αὐτῷ· || ὄμ. σμ. κ. μέσ.· αὐτ.Ρωμ.7,5 ἐνήργητο ἐν τοῖς μέλσιν ἡμῶν, Ἀρεβ. Ἀποκ.6,6 πονηρῶ νέμονται ἐνεργουμένη· **6**) ὄμ. μετ. κ. μνη. εἰδ., ἢ παθ. μετ. οἱ ἐνεργουμένοι οἰονομίζομενοι· Ἀβωνά.933Α, 10.Χρμ.1,468B· **7**) εἰδ., ἐν αἰσχρῷ σμ. ἀπολ. ἢ μετ' αἰτ. ἐπὶ ἀνδρὸς, τελῶ τὴν γενετήσιον πράξιν, κῶνω τὴν ἀνδρῶ, τὸ κῶνω· **Θεοκρ.** 4,61 κατὰ τὸ μόνδρῳ κατελεύθανον ὄμω ἐνήργει, Ἀλκίφρ.3,55 Ἀωρίδα... οἷος ἢ ἐν ἀφελικῶσι ἀπάντων ὄρωντων ἐνεργεῖν· **8**) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φαρμάκω, ἔγω ἀποτελεσματικὴ ἢ σηματικὴν δρῶσιν ἐπὶ τοῦ προσ. ὄπρρ. ἔκαμε χρῆσιν μου· **Πλουτίν.** 6,1,22 ἐνήργησεν τὸ φάρμακον, **Διοσκ.** 1,98, ἢ κινήν ἐνεργεῖ ἐνεργητικὴ ἐπὶ ἐπὶθενημένωσιν ὄργανοισμῶν, - τὸ ἐπληθύνει ἐνήργησι κερσοποθῶσιν, || νεώτ. κ. δημ. εἰδ., ἐπὶ φαρμάκω προκολοῦσθαι νέμισιν, ἀποπύδισιν· ἔκαθρῶν καθαρτικὸν δὲν θὰ τὸν ἐνεργήσῃ, - τὸ ρισινοῦ λαδο θὰ τὸν ἐνεργήσῃ· ἐν τῷ σμ. ταύτῃ συνηθέστ. τὸ παθ. βλ. κατωί.· **9**) μετ. κ. μνη. μετ' αἰτ. κῶνω, εὐθετῶ, κατεβῶμαι, χειρίζομαι τὸ ὄσως, ὄσως νὰ δρῶσῃ· **Πρωκ.** Πέτρ.154Α,226 τὰς τε σενδόνας ἐπὶ αὐτοῦς καὶ τὰ ὄσα ἐνήργουν· **10**) μετ. μέσ. ἐνεργῶμαι ῥόδον τὴν = προκαλῶ ῥόδον εἰς πνο, πράττω ὄσως, ὄσως νὰ ροθῆθῃ· **Πολύβ.** 2,6(7) ῥόδον ἐνεργῶμενοι τοῖς τὰ παραλάσι οἰκοῦσιν ὄμ. ἐν -κατάλησιν· **11**) εἰδ., νεώτ. κ. δημ. τὸ παθ. ἐνεργῶμαι κ. ἐν μέσῳ σμ. εἰδ., ἐπὶ προσ. ἔγω ἐκνεύσων, ἀποσκευάζομαι, ἀντακουρίζομαι ἀπὸ τοῦ ἐν γαστρ. φόρτου· φρονιζέτε νὰ ἐνεργήσθε καθ' ἐκάστην, -ἐνεργήθηκε διὸ φορῶς, - μετὰ τὸ λάδι θὰ ἐνεργήσῃ· **12**) νεώτ. κ. δημ. εἰδ., ἐνεργουμένη(ν) ἐπὶ προσ. κ. ὡς ἐπὶ θ. ἀδιόφορῶς γένουσι μ. κτ. ὄσως. ἐν. κ. ἀλήθῃ, ὁ δεξιῶς, δραστηριῶς ἐπιτηδεύω, ἀλλ' οὐκ μετ' εὐδότητος ὄρων· ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι ἐπικίν-

δύον ενεργοῦμενον, - εἰς τὴν πλεκτάνην αὐτὴν ὁ γέφυρον σου πλοτ ὁ ενεργοῦμενον, - ὀνοματὶ ενεργοῦμενον ρηματ. π. ενεργῶς, ἐνεργία, ἐνεργημα, ἐνεργίαι, ἐνεργητικὸς.

ἐνεργῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ δραστηρικῆς ἐνεργείας, μετὰ δράσεως ἐνατικῆς : Ξευ.Άν.3,4|| **ἐνεργῶς** δ' ἐν τῆν παρασκευῆν ὄφθικητικὴν αὐσαν, μαχεῖται, Πολύδ.1,97 καθολίσινας καὶ γυμνάσεις ἐνεργῶς τὰς πολιτικὰς δυνάμεις : εἰδ. νεώτ. ἐν τῆ ἔννοια τῆς σπουδαίας προσωπικῆς συμμετοχῆς εἰς τινὰ, ὁμαδικὴν κυρίως, προσπάθειαν : μετέσχεν ἐνεργῶς εἰς τοὺς πολέμους.

ἐνεργεῖω ἐνός τινος ἐρεῖδω, στήριξω, ἐμψήγω, ἐμβόλλω π. : Ὁδ.1,383 οἱ μὲν μαχλὸν ἐλόπτες ἔλανον, ὄξιν ἐπ' ἀκρῶ, ὀφθαλμῶ ἐνεργεῖσαν, ἴην. Ἄρθρ.34 κ. παθ. : Πλουτ.ἸΒ.344C || εἰδ. στήριξω, ἀκουμπῶ : Ἄπολλ.Π.1,198 ἐν δὲ πλατὺν ὤμων ἔρειπον : ὁ μ. σμ. κ. μέσ. : Θεόκρ.77 ἐνεργεῖσάμενος πέτρα γυν. 2) κ. μτφ. προσφιλῶν, στρέφω τι ἐν τι : Παύτ.ἸΒ.58D ἐν τὴν ὀφειν τινί, Λουκ.Νιγρ.7' 3) φερέω, κερταί, κἀθημία, προσκαλλώμαι ἐνός τινος, ἐπί τινος : Δισοκ.3,23 ἀποκαθαριτικὴν τὴν ἑμπειρικῶν στομαγῶν καὶ κοιλίᾳ γαλιῶδων || ὁ μ. σμ. κ. μέσ. : Ἄπολλ. Π.1,428 πεσῶν ἐνεργεῖσάτο γαίρ.

ἐνεργεῖσις-εως (ἡ) ἡ ἐνεργία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνερεῖω βλ.α., πλεῖσις, θλιψίς ἐνός τινος : ἴην.Ἰντρ.12 μηδὲ νάρθηξ ἐνεργεῖσις εἶναι, μηδὲ ἄχθος, Ἄρρ.Τακτ.16,13 ἴηνβ.β.

ἐνεργεῖω ἐνεργ. μ. ἐν τῷ δαρ. β' ἐνήρθεα, ἐπί τινος ἡ ἐνώπιόν τινος ἐρεῖσμαι, εἰδῶ, ξερῶν : Ἄριστφ.Σωφ.913 ἐμὸν γι τὴν ὀκίατον ὀρτίως ἐνήρθηεν ὁ ββαλυρὸς οὗτος || ὁ μ. σμ. κ. μέσ. : Νικ.Ἐπρ.185 γυίσις ἐνεργεῖται ἰόν.

ἐνεργεῖσθ-ος-ές μτγ. ὀλῶν ἐνερθῶς, ὀποκόκκινος, κοκκινώδης : Πολύδ.32,98 πρώτῃ τῷ φωνῆ φεγγεζόμενος καὶ τῷ χρωματὶ γινόμενος ἐνεργεῖσθς, Δισοκ.1,100 || τὸ αὐδ. ὄσ ὡς, ἡ ἐμυρθιασίς : Λουκ.Ἐκτ.7 παρείων τὸ ἐνεργεῖσθς.

ἐνεργεῖσθμαι μτγ. ποι. ἐμυρθιάζω, ἐμυρθαινομαι, γίνομαι κοκκινώδης : Νικ.Ἐπρ.511.

ἐνεργεῖν(ν), δωρ. ἐνεργα κ. νερθεῖν(ν) ἐπίρρ. ἰουδαῖοτε ἐν χρ. π. ἀττ. πεκ., λωκ. πεκ. π. Ἰπρ.1,91 κ. 2,13) ἐκ τῶν κάτω, ἀπὸ τὰ κάτω, ἀπὸ κάτωθε :

Ἰλ.Υ.57 ἐνεργε Ποσειδάων ἐτίναξε γαίαν, Αἰαχ. Πέρος.630 πέματα ἐνεργεν φυχλὴν ἐς φάος 2) κάτωθε, κάτω, ἦτοι ἀνευ ἐνωσίας κινήσεως : Ἰλ.Ν.75 μαιμήσει δ' ἐνεργε πόδες καὶ χεῖρας ὕπερθε 3) ἐνεργ' ὑπὸ γῆς ἐνός ὀποκείτω τῆς γῆς, στὰ βάθῃ τῆς γῆς : Ἡσιόδ.Ἰ.720 τάσσον νεργεῖν' ὑπὸ γῆς, ὅσον ἀνεράσις ἐστ' ἀπὸ γῆρας || ἐνεργε γῆς ἡ γῆς ἐνεργθεν ἐκ τῶν μυθίων τῆς γῆς, ἀπὸ μέσ. ἀπὸ τῆ γῆς : Αἰσχ.Πέρος.222 γῆς ἐνεργθεν ἐς φάος 4) εἰς παρεμβαλλόμενον εἰς ἐνεργθεν, κτ. πλ.β. ὡς, ἐν σμ. ἐπιθέτου = ὀποκείτω : Ἰλ.Ξ.274 οἱ νεργεθε θεοί, Σοφ.Ἀντ.25 τοῖς νεργεθε νεργεσίς 5) μτγ. ἐπί προσ. ὑπὸ τῆν ἐξουσίαν τινος, ὀποκείτως, ἀποκείτω ἀπὸ κείνου :

Σοφ.Φιλ.666 ἐγθρῶν ἐνεργθεν ὄντα 6) εἰς πρῶθ. καταχρ. συντασσόμενη μετὰ γυν. κ. προτασσόμενη ἐἰς ἄμφω ἐπιτασσόμενη-ὀπὸ τι, μὴ κάτω, μὴ βοθίᾳ ἀπὸ κάτω : Ἰλ.Ο.16 ἐνεργθ' Ἀΐδω, Σοφ.ἀν. 686 γῆς ἐνεργθ' ὄψω θεῶν.

ἐνεργμα-ατος(τό) σπλ. ὄρος βλλ.

ἐνεργεῖσις(ἡ) ΕΜ ἐνεργῶς βλλ. : ΕΜ 340,2.

ἐνεργοῖ ἰοῖ | οἱ ἐν ἐραῖ οἱ ἐν τῇ γβ, οἱ ὀποκείνοι, οἱ νεκροί : Ἰα. κ. νεκροί, ὀποκείνοι, ἀσθεῖνες : Ἰλ.Ο.188 Ἀΐδης ἐνεργοῖσιν ἀνάσσειν, Ἡσιόδ.Ἰ.850, Αἰσχ.Πέρος.629 χέδονι δαιμόνιος ἄνοι, Ἰη τε καὶ Ἐρμῆ, βασιλεὺς τ' ἐνεργων, Πλουτ.Πολ.387C.

ἐνεργόχρωσις-ατος ἰδ.Ἰ ΕΜ 340,10 κ. ἐνεργόχρωτες, νεκροχρωτες, νεκροὶ χροῖαν ἔχοντες : Ἄλκιφρ.

1,3 ἐνός τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνευ-δῆτου καὶ ἐνεργόχρωτος.

ἐνεργεῖσις-εως(ἡ) κ. μων. ἡ ἐνεργία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνεργῶ βλλ., ἐνεργημῶ, ἐνεργεῖσις, προσεργή : Θεοκρ.1,6 χρῶναι τετῆγων ἐνεργεῖσις κρωδὸλον ἀναδοῦσαι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, Θεοφιλ.Σ.Ἰστ.93C ἡ πᾶν ἐνεργεῖσις ἀνδράκων ἀπολάμπουσα τῷ λαμπρότῃ.

ἐνεργεῖσθ-ος ὀνομ. τὸ ἐνεργεῖσι βλλ., ὁ βαθύτερον, κατώτερον κείμενος, πλεόν ὀποκείνιος, τριπόδος : Ἰλ.Ε.898 καὶ κεν δὲ πάλαι ἄθα ἐνεργεῖσθρος Ὀυρανίωνων || κ. ἀπολ. ἐνεργεῖσθρος ἄντι τοῦ ἐνεροῖ βλλ., νεκροί : Αἰσχ.Χο.286 τὸ γάρ σκατεῖνόν τῶν ἐνεργεῖσθρος βέλος.

ἐνεργεῖσθρος ὀνομ. ὑπερβροχός : Ἄρετ.Χρον. Νοδ.1,6 καὶ ἐνεργεῖσθροι καὶ ὀνοματὶ ὀφθαλμοί. **ἐνεργεῖσις**(ἡ) ἐνένημι μ. ἐν τῷ ἐπ. τ. ἐνεργεῖσι, γεν.πληθ. ἐνεργεῖσῶν, προσηλ. συμβουλή, εἰσήγησις : Ἰλ.Ε.894 τῷ ὄσ ὅτω κινήσει τὰς πᾶσις ἐνεργεῖσῶν, Ἡσιόδ.Ἰ.494, Ἄπολλ.Π.3,364 Μηδείας, ἐνεργεῖσῶν.

ἐνεργεῖσις-εως(ἡ) ἐνένημι κ. μων. κ. νεώτ., δημ.π. ἡ ἐνεργία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνήμι βλλ., τὸ ἐμβόλλειν, ἐνεργεῖσις, ἐμβολή : ἴην.Ἄρθρ.48 ἐνεργεῖσις φῶσις ἐνεμμένης ἐς τὴν κοιλίην 2) μτγ., μων., νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. ἡ δι' εἰδικῆς συσκευῆς ἐνός τῷ ὄργωνισμῷ ἐγχεῖσις ὑγροῦ τινος θεραπευτικῆς : Παύλ.Αἰγ.π.Ἰστ.Στεφ. ἐν λ. : διὰ τῆς τῷ καθηστῶν ἐνεργεῖσις, ἐνεργεῖσις ἀποδόσεις-ἀποδόσεις 3) νεώτ. κ. δημ. συνεκδοχ. ἡ συσκευή δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐν τῷ σώματι ἐγχεῖσις θεραπευτικῆς ὄρου 4) ὁ μ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄρου :

ὁ γιατρός τῆς θάραφας ἐνεργεῖσις γὰ τὴν καρδίαν 5) ὁ μ. μτφ. ἐνεργεῖσθρος, παρόρτυμος, ἐμνηστικῆς θάρρους, δυνάμεως ἠθικῆς : χρειάζονται μερικῆς ἐνεργεῖσις στὸ ἠθικὸ τοῦ.

ἐνεργεῖσθρὸν μτγ. ἐν τῷ σπέρμῳ κ. μτφ. ἀρετῶς, κατὰ τρόπον εὐπρόσδεκτον : Στουδ. Θεόδ.1341 [ἐκδ. Μιλ.]

ἐνεργεῖσις-ον Ἐνγρ. κ. ἐνατίηος ὁ ἐν τῇ ἐστία, ὁ ἐπὶ τῆς ἐστίας, τὸ θεσσαστῆριον || τὸ αὐδ. ὡς ὡς τὸ ὄμμα : Ἐνγρ.

ἐνεργεῖσθρὸν-ομοῖ μτγ. ἐσπίωμα, ξενίζομαι ἐν τῇ τόπῃ : Λουκ.Ἐρωτ.12 ἦν. ἱλαραὶ κλισίαι τῶν ἐνεργεῖσθρῶν βλαουσιν.

ἐνεργεῖσις-ῶσα-ὄς μτγ. παρακ. τὸ ἐνατίηη βλλ. : εἰδ. μτγ., μων. κ. νεώτ. ἐν τῇ γραμμ. ἐνεργεῖσις ἴην. χρόνος ὡς ὡς ὁ χρόνος τὸ ρήματος ὁ δηλῶν παρὲν ἡ διαδῆσαν τελοῦμένην ἐν τῷ παρόντι : Διον.Ἰ.638,22 Ἄπολλ.ἀλλ.Ἄντων.58,7.

ἐνεργεῖσθρὸν-ὄν νεώτ. ὁ ἐν ἐνατίηος βλλ., ὁ ἀνήκων ἡ ἀνεργεῖσθρὸν εἰς τὸν χρόνον ἐνατίηος : ἐνεστ. ἀναδείπιασμοσῶς-θῆμα ἐπῆρ-ὄς, ἐνεκτῆ(ἡ) ἐνήμημι κ. νεώτ. ἡ ἐμβόλλομεν, ὄθ, περὸν, θελόντων ἀνεῖσθρῶν τὰ ἀκρα ἐνδύσματος, καρφίτσα : Ἰα. ἐνεκτῆ(ἡ) περὸν ἀπὸ τῷ ἐνεῖσθρῶ, ἡ ἰσθρίασις : Ἰλ.Ξ.180 χρυσεῖρος δ' ἐνεκτῆσι κατὰ στήθος περναῖον, Κολλ.ἀν.149 ἄλλικια χρυσεῖρσιν ἐργουμένην ἐνεκτῆσιν 2) νεώτ. στρατ. πόρη ζωστήρος, κακοσὶ κτθ. δημ. ψιούμω, κόπῃσα 3) ὁ μ. σπῆρδρος ἀνδύσματος συνδέων ὄσο τμήματῳ ἐξῶλων κατασκευαστοσῶς.

ἐνεκτῆρ-ῆρα(τό) ἐνήμημι μτγ. κ. νεώτ. τὸ δ' ὄθ ἐμβόλλομεν ἡ ἐκτέμνω ὄργανον, ὁ σωλὴν κλιστῆρῶν, ὁ κλιστήρ : Ἄλεξ.Τραυλ.Β.2 2) νεώτ. κ. ἄγγειον ἐκτέμνω φέρον ἐπιρρηκῆς ῥάμφος πρὸς πλανασιν μηχανῆς, λαδοτήρη 3) θλακτικὴ πολιορμητικὴ μηχανή : Φιλ.Μηχ.Βελον.91,45.

ἐνεκτῆρῶν(τῶ) ἐνήμημι Ἐνγρ. Λοκρ. τὰ διὰ τῆν εἰσοδὸν καὶ εἰσοδῶν ἐνοίκου ἐν τῇ πολιτεῖα τελοῦσῶμα χρεμάτα, τὸ εἰσοτήρη : ἐξέμειν ἀγγυρωτὸν ὄνω Ἐκαστοσῶς ἦν ἀνευ ἐνεκτῆρῶν.

ἐνεκτῆσις(ν) ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. ἐν Ἐνετίᾳ, στή

Βενετιά ἰσυνθ. ἐν προμετωπίᾳ βιβλίου ἐν Βενετία ἐκδοθεῖσιν.

ἐνετικός-ή-όν νεάτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἡ ἰδιώτων εἰς τὴν Ἐνείταν, ὁ βενετικός· ἐν· ἀποιμία· φωνοί [χάρτινον ποικιλόχρωμο φωνοί].

ἐνετοκρατία ἡ νεάτ. ἡ περίοδος τῆς ἐν Ἐλλάδι κ. Βυζαντίῳ ἐπικρατήσεως τῶν Ἐνετῶν.

ἐνετικός-ή-όν κ. μαν. ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐνήγιου βλλ., ἐμβεδλῆσεν, παρεμβλλόμενος· ἴωσι.ΑΙ.3,6,5 ἐσκυταίλαδες· ἢ εἰδ. ὁ ἐγκυμμένος, διακείμενος ἐντός τινος· Παύλ.Αγ.7,12· 2) μφ. ἐγκάθετος, βολτός· Ξεν.Ἀν.7,6,4, Ἄνν.Ἐμφ.Πολ.1,22 κατηγόρους ἐνετούς ἐπὶ τοὺς πλοσίους ἐπήγοντο.

ἐνευδαιμονῶ-έω εὐδαιμονώ, εἶμαι εὐτυχής, εὐδοίμην ἐν τινι· Θουκ.2,44 οἷς ἐνευδαιμονήσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ἐνεμετρήθη, Διόδ.Σ.34,3 τὰς βασιλείαις ἐνευδαιμονήσαν.

ἐνευδῶ-ῶ μτγν., ἐπ. ἐνευδῶς ἐπὶ πτηνῶ, Ἰταμῶ, μετεωρίζομαι ἐν εὐδίᾳ, ἀρμενίζω· Ἄπολλ.Ρ.2,935 εὐκλήσῃ ἐνευδῶν πτερυγίαις.

ἐνευδοκίμῶ-έω εὐδοκίμῶ ἐν τινι, διά τινος, κτῶμα ἐπίποινος, φημιν, δόξαν ἐκ τινος· Δημ.294 ὅτω τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχίματ' ἐνευδοκίμειν ἀπέκτετο, Πλάτ.ἨΘ.71Α ἀλλοτρίους ἐνευδοκίμειν σφάλλομαι· ἢ εὐδοκίμῶ, ἀπολαύω ἐκτιμῆσως, ψάω ὑπόληψιν παρὰ τινι· ΑΔ.ΠΙ.8,12 Αἰσχίνης· ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι.

ἐνευδοκῶ-έω μαν. εὐδοκῶ ἐν τινι, εἰς τι, εὐχαρίστως ἀποδέχομαι τι.

ἐνεῶθω, μέλλ. ἐνεῶθω ἐπὶ τινος, ἐν τινι εὐδῶ, κοιμῶμαι· Ὁδ.Υ.95 χλαῖναν· καὶ κώσα, τοῖσιν ἐνεῶθεν, Θεοκρ.Σ.10,Διογ.Λ.6,22 τριῖωνα διελύσασα· διατὸ ἀνάγκην ἔχειν καὶ ἐνεῶδειν ἐν στήθι.

ἐνευεργετοῦμαι πάπ. ἐπιπαύων τοῦ εὐεργετοῦμαι· Πάπ. ἐνευεργετοῦμαι ὁ ἄμφ.

ἐνευμερῶ-έω μτγν. εὐμερῶ ἐν τινι, εἶμαι εὐτυχής, εὐδοκίμῶ· Πλάτ.ἨΘ.289D τὸν πρωτεύοντα τοῦ δόξαι καὶ χρόνω πλείστον ἐνευμερῶντα τοῖς θεάτροις ἀστ.665D.

ἐνευθηνοῦμαι-ομαι σχολ. κ. μαν. ἔχω ἀρθρινὴν πινῶς, μετὰ δοτ.· Σχολ.Ἀριστ.Πλ.586, ΚΜαν.σσ.Χρον.26B θησαυροῖς χρυστοῦ ἐνευθηνοῦτο.

ἐνευκαίρια ἡ μαν. ἐπιτηδεύματα, ἔξαιρετικὴ εὐκαίρια· Παχυμ.Γ.2,101,17.

ἐνευκαίρῶ-έω μτγν. κ. μαν. διέρχομαι τὸν καιρὸν μου, ἀσχολοῦμαι εἰς τι, περὶ τὸν καιρὸν μου μέ. κάτι, μετὰ δοτ.· Φιλ.2,522 ἐνευκ· διαβολαῖς, Εὐστ.Πον.258,77 ἐνευκαροῦσι λογοπραγίας προσωπικαῖς· 2) μαν. ἀμτθ. τυχεῖων εὐκαιρίας, ἀρμόδιον, εὐνοϊκῶ καιροῦ, συνήλικης, λαμβάνω εὐκαιρίαν· Παχυμ.Γ.2,44,17 ἐνευκαίρσας.

ἐνευλογῶ-έω μτγν. ἐν τινι, διά τινος εὐλογῶ, μακαρίζω, εὐχομαι, παθ.· ΠΔ Γεν.11,2 καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πάσαι αἰψικαὶ τῆς γῆς, ΚΔ Πρὸς.3,25· 2) μέσ. λαμβάνω δὲ ἐμαυτὸν εἰς εὐλογίαν, μετὰ γεν.· ΠΔθσ.Α.1,2,29 ἰνατί· ἐδόξασας τοὺς υἱούς σου ὑπὲρ ἐμὲ ἐνευλογηθεῖσαι ἀπαρχῆς πάσης θυσίας.

ἐνευμενίζομαι μαν. γίνομαι ἐνεμενής, εὐνοῦς πρὸς τι, ἡ πρὸς τινά· Παχυμ.Γ.2,133,12.

ἐνευνάσσομαι μτγν. μέσ. ἐνεύνασσομαι, κατακλίνομαι ἐν τινι τόπῳ· Νικ.ἀπ.33 ἐνευνάσσαντο δόμοισι.

ἐνευνάσσο-ον [εὐνάθ] ὁ ἐπ' οὐ τῆς εὐδῆς, κοιμῶμαι, κατακλίνομαι· Ὁδ.Ξ.ΣΙ ἀτόρσεν δ' ἐπὶ ἔθρῳ· ἐνεύνατον, μέγα καὶ δασύ· ἢ τοῦ οὐδ. πλθ. ἐνεύνασι ὡς οὐσ. τὰ καλύματα, κλινωσκεπῆσματα, στρωσθῆια· αὐτ.Π.35, Ἰεροκλ.Στ.25Α.

ἐνευνοῦ-ον λεξ. ὁ ἐν τῇ εὐνῇ τῇ κλῆν ὧν· 2) Ἥσα. ἐνευνοῖ, ἐπιτηδεύει τόποι εἰς (τὸ εἰδέναι) Κύπριον.

ἐνευπαθῶ-έω μτγν. κ. μαν. εὐπαθῶ ἐπὶ βλ. εὐχαρίστομαι ἐν τινι, εἰς τι· Αἰδάν.Λογ.Π.257, ΚΜανασσ.Χρον.13B θερμῶς λαυτροῖς ἐνευπαθῶν.

ἐνευρίσκω μτγν. ἐντός τινος εὐρίσκω, ἀνακάλυπτω, βρίσκω· Ἰωσ.ΠΙ.5,13,5 κ. παθ.· Βασ.2,5791 ἢ δεῖ ξένους ἐνευρίσκεσθαι τοῖς ἐργαστηρίοις, Γρηγ.Νύσσο.658Α τοῖς ἐνευρεθεῖσι τοῖς χώμασι.

ἐνευσεβῶ-έω μτγν. ἐκβ. εὐσεβῶ, εὐσεβῶς ὑπέκω εἰς τι, σέβωμαι, εὐλαβοῦμαι τι, μετὰ δοτ.· Γρηγ. Νύσο.19 ἐνευο· ταις ἐντολαῖς.

ἐνευστομῶ-έω μτγν. εὐχάριστον, ἄδειαν ἀποδίδω φωνῆ, ἠδὲως φάλλω μου, γλυκοτραγουῶ, μετὰ δοτ. τοπ.· Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.870 οἷς ἐνευστομῆν τοῖς ἄλλοισιν ἔθος.

ἐνευσημῶνῶ-έω μτγν. εὐσημῶνῶ βλλ. ἐν τινι, εὐσημῶνως, εὐπρεπῶς, εὐαρέστως, εὐπρόσδεκτα δέχομαι τι, μετὰ δοτ.· Ἰεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.5,427Μ.

ἐνευσηολῶ-έω μτγν. διέρχομαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου εὐχαρίστως διά τινος, ἐν τινι· Λουκ. Ἐρωτ.35 ἄ δε μέν. ἐπιτηδεύματα αὐθῆς ἐνευσηολῆσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεβρεῖτο.

ἐνευτηρηθῶ-έω μαν. ὁ ἄλλος εὐτηρηθῆς βλλ.· Πασχ.Χρον.7,33,11.

ἐνευτυχῶ-έω μτγν. εὐτυχῶ ἐν τινι· Ἀριστ.Εἰδ.1,111,Γ.

ἐνευφραίνομαι μτγν. εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἠδονοῦμαι ἐν τινι, ἢ ἐκ τινος· ΠΔ Παροιμ.8,31 ἐνευφραίνετο ἐν υἱοῖς ἀνθρώπων, Βασ.2,479C.

.. ἐνευφρανεθῆ τῷ χάρτι τοῦ κίπνοτος.

ἐνευχόμαι μτγν. πάπ. κ. Ἐπιγρ. ἐκράτῳ ἐχθῆν, ἐπιθυμῶ, ἔπεινα· Συσέσ.67,209B ἐνευχεται τῆς εἰς κοινὸν ἀπὸ τῶ γραμμάτων ἵ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι· 2) Ἐπιγρ. ἐπικλοῦμαι, ἐκτεθῶ, παρακαλῶ· ἐνευχόμαι ὕμιν θεοῦ καὶ θεῶς· 3) πάπ. ἐξορκίζω τινά τὰ πράξῃ τῇ ἐπικαλούμενος θεῶν βροθεῖται· ἐν· σοὶ τὴν Ἀφροδίτην τῇ ἀποκνήσῃ.

ἐνευχωροῦμαι μτγν. εὐχόρομαι, αἰσθάνομαι τέρφη, ἠδονῆν, ἀπολαύω ἐν τινι, εὐχαριστοῦμαι διά τι, ἐκ τινος· Συσέσ.Ἐπιστ.44,183C.

ἐνεψάλλω-έω μτγν. ἐπ. ἀόρ. βρ' ἐνεψάλλο δόλωμαι, ηὐδῶ ἐντός ἢ ἐπὶ τινος· Κόνιτ.10,467 πυρὶ ἐνεψάλλο [κτ. δ. ἐκ τοῦ ἐμψάλλομαι βλλ.].

ἐνέπει Ἥσα. ἐρείθει·

ἐνεχθεῖν ἀπαφρ. ἀορ. τοῦ ρ. φέρω

ἐνεχθῶ μέσ. κ. παθ. τ. τοῦ ρ. ἐνέχω βλλ.

ἐνεχυράζω, μέλλ. ἐνεχυράσω κ. -χυρῶ (ΠΔ Δευτ. 24,17), ἀόρ. ἐνεχυράσασα, λαμβάνω ἐνέμουρον παρὰ τινος· Δημ.518 μήτε ἐνεχυράσασα μήτε λαμβάνειν ἔτερον ἔτερόν· ἢ κ. μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ.· Αἰσχίν.3,21 ἐνὶ δεῖ λόγῳ ἐνεχυράσει τὰς οὐσίας ὁ νομοθέτης τὰς τῶν ὑπευθύνων, ΠΔ Δευτ. 24,6 οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, αὐδὲ ἐπιμύλιον, Διον.Ἀλ.Ρωμ. 6,29· ἢ ὄμ. μτφ.· Πλάτ. Αἶ.367B ὡς ὀβολοστάτης ἡ φύσις ἐπίστασα ἐνεχυράσει τοῦ μέν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκῆν, παλλάκις δὲ ἄμφω· 2) παθ. ἐν φρ. ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα μου παύρονται τὰ πράγματα ὡς ἐνέχυρον· Ἀσισφ.Νεφ.241· 3) κ. μέσον λαμβάνω ἀσφάλειαν διά τι· αὐτ.35 χῆτερον τόκου ἐνεχυράσασθαι φασιν ἰδίᾳ τὸν τόκον· 4) κ. παθ. ἐπὶ πραγμ. λαμβάνομαι ὡς ἐνέχυρον· αὐτ.Ἐκκλ.567· ρηματ. π. ἐνεχυράσασα, ἐνεχυράσασα, ἐνεχυρασμοῖς, ἐνεχυραστέος, ἐνεχυραστός.

ἐνεχυρασία ἡ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνεχυράσει βλλ., ἡ πρὸς ἀσφάλειαν ὀφειλῆς λήψις ἐνεχύρου· Πλάτ.Νόμ.949,11, Δημ.162 βουλόμενος τὴν ἐνεχυρασίαν μου πειρασσάσαι, Πάπ.

ἐνεχύρασμα-σας (τό) μτγν. τὸ ὡς ἐνέχυρον λαμβανόμενον· ΠΔἘξ.22,26 ἐάν δε ἐνεχύρασμα ἐνεχυράσῃς τὸ ἱμάτιον τοῦ πλησίον.

ἐνεχυρασμός (τό) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνεχυράζω βλλ., ἡ πρὸς ἔσασφάλειαν χρέους λήψις ἐνεχύρου, ἐνεχυρασία· Πλάτ.Κοριθ.5 τοῖς μὲν γὰρ κερτημένωσι μέτρια πάντα ἀφαιροῦντα τὸν βλ. τὸν ἐνεχυρασμοῖς καὶ πρᾶσσει· 2) συνεκτ. τὸ ἐνέχυρον, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνεχυρασσίας βλλ.· ΠΔΤετ.18,7 ἐνεχυρασμοῖν ὀφειλόμενος ἀποδῶσι,

ἐνεχυραστής ἦσ. ὁ ἐνεχυράζων 2) Ἐπιγρ. ὁ ἐνεργῶν κατ' ἄσχετον.

ἐνεχυραστής-ἦ-ὸν Ἐπιγρ. ὁ δεκτικός ἐνεχυραστής. **ἐνεχυράζω** γλῶσσα, μυσ. κ. νεώτ. ἐνεχυράζω βλ.λ., λαβάνω τι ὡς ἐνεχύρον· Πουστ. Νεαρ. 134,7, Πλωστ. 2) νεώτ. διδω τι ὡς ἐνεχύρον πρὸς λήψιν δανείου· ρηματ. π. ἐνεχυρίσας, ἐνεχυρίσας ἐνεχυρίσθη.

ἐνεχυρίσας (ἦ) γλῶσσα κ. ἐνεχυρίσας βλ.λ. **ἐνεχυρίσας**-εως (ἦ) γλῶσσα κ. νεώτ. ἡ ἐνεργητοὶ τῶν ἐνεχυράζων βλ.λ. ἡ λήψις ἐνεχύρων ἐναντι ὀφειλῆς, χρέους· Πλωστ. 2) νεώτ. κ. ἐνεχυρίσας ὁ πρὸς δόσεις ἀντικειμένου πινός ὁ ἐνεχύρου ἢ ἐνεχυρίσας στρατιωτικῶν εἰδῶν ἀποτελεῖ ἄδικημα.

ἐνεχυρίσας (ἦ) γλῶσσα κ. νεώτ. ἐνεχυρίσας, **ἐνεχυρίσθη** (ἦ) γλῶσσα κ. νεώτ. ὁ λαβάνων ἀντικειμένου τι ὡς ἐνεχύρον πρὸς ἐξασφάλισιν ὀφειλομένου αὐτῷ χρέους, ἐνεχυρούχος· Πλωστ. 2) νεώτ. ὁ ἔχων ὡς ἐπάρχημα τὸ δανεῖσκει ἐπὶ ἐνεχύρῳ 2) νεώτ. κ. ὁ παρέχων τι ὡς ἐνεχύρον, ἐνεχυροδόχος.

ἐνεχυρῶν δικαστὸν νεώτ. νομ. τὸ σύνολον τῶν νομικῶν ὀρισμῶν, ὁπτιες ρυθμίζουσι τὰ τῆς ἐμπροσθέντος βλ.λ. ἀφαιρέσεις.

ἐνεχυρίματός-α-ον ὁ ὡς ἐνεχύρον βλ.λ. παρεχόμενος ἡ λαβανόμενος· ἀρχ. παροιμ. ἐν λ. Σοβιν. Παροιμιογρ. 75 βοός ἐνεχυρίματος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει || τὸ αὐθ. ἐνεχυρίματος ὡς αὐτὸ, τὸ ἐνεχύρον (ἀδοκίμοι)· Φρόν. 342.

ἐνεχύριος-ον ὁ ὡς ἐνεχύρον παρεχόμενος ἡ λαβανόμενος· Σακρ. Ἐπιστ. 9 || τὸ αὐθ. ἐνεχύριον ὡς αὐτὸ, τὸ ἐνεχύρον· Πάπ.

ἐνεχύρωγραφοῦν (τοῦ) νεώτ. νομ. τὸ ἔτερον τῶν ἐγγράφων δι' οὗ ἀποδεικνύεται ἡ ἐν ταῖς γυναικῶν ἀποδοχῆς ἀπόδειξις ἐμπορεύματος.

ἐνεχυροδανειστήριον (τοῦ) νεώτ. ὄργανο ἡ γραφεῖον πιστωτικὸν παρέχον δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ.

ἐνεχυροδανειστής (τοῦ) νεώτ. ὁ ἐπ' ἐνεχύρῳ παρέχων δάνειο.

ἐνεχυροδανειστής-ἦ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς τὸν ἐπ' ἐνεχύρῳ δανεισμῶν· ἐνεχυροδανειστικὰ γραφεῖα.

ἐνεχύρο(v) (τοῦ) κ. νεώτ. κ. ὄνη τὸ ὑπὸ τοῦ δανειζομένου εἰς τὸν δανειζόντα διδόμενον κτήμα, πράγμα, ἐνώμιον κινήτων, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου, ὄνη, ἀμράντι· ἤρ. 2, 136 τῷ δὲ ὑποτίθει τούτῳ τὸ ἐνεχύρον τῆδε ἐπειναί ζημίην ἢ βουλομένην ἀποδοῦναι τὸ χρέος, Ἀριστοφ. Γλ. 451 ποταὶ δ' ἀσπίδα οὐκ ἐνεχύρον τίθησι ἡ μαριωτάτη, Ξεν. Ἀν. 7, 23, Πλάτ. Νομ. 820B, Ἀντιφ. ὁ, 11 ἐνεχύρα βία φέρων, ἡμ. φρ. βάζω | σέ | ἐνεχύρο || εἰδικτ. ὡς ὄνη τοῦ νεώτ. ἄστ. δικ. ἐμπράγματα δικαίωμα κτῶνων ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαίτησός του, ἐπὶ κινήτῳ δεκτικῷ ἐκπλήσεως πρόγραμμα, παρεχόμενου εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου 2) κτ. ἐλέκτ. πᾶν τὸ κατοκροτούμενον πρὸς ἀντιλόπησι δεσμεύων· Ἀνδοκ. 3, 39 τὰς ναῦς ἔλαβον ἡμῶν ἐνεχύρα λακεδαίμονιον 3) μυσ. κτ. πληθ. ὄνησι ἡ ἐπὶ γυναικῶν αἰδῶν· Αἰν. Γακτ. 5, 1.

ἐνεχυροδός (ἦ) νεώτ. ὁ κατέχων ἐνεχυρον-α.

ἐνεχυρῶ-ὸν πᾶν, ὅθεν ἐνεχύρω, ἐνεχυράζω· Πάπ. ἐπὶ δὲ καὶ ἐνεργῶν ἐνεχυρούμενα.

ἐνεχυρώμα-τος (τοῦ) EM 760, 41 τὸ ἐνεχυρώμα.

ἐνεχύριος ἔπιτρο. μυσ. ἀσφαλῶς, βεβαίως, πραγματικῶς· Περικλ. Ἐρ. Ὀρακ. 43.

ἐνεῶς (ἐν-ἔω) κ. μυσ. κ. νεώτ. ὄνη. μ. παθ. ἐν εἰδ. σμ. 71, μέλλ. ἐνεῶς κ. ἐνεῶσθω μετὰ δὸν προσ. κ. αἰτ. πρᾶμ. ἔχω, διακρίω ἐν ἐμοὶ τὴν οἰά τῆς αἰτ. ὀπλοῦμενα διασμηθὶς ὑπόθετον κατὰ τοῦ δῆ τῆς δὸν. ὀριζόμενα προσ.· ἤρ. 1, 118 Ἄστυαγης δὲ κρύπτων τὸν οἶ ἐνεῖτε χόλων

|| μυσ. κ. μ. μετὰ δὸν. προσ. ἔχω ἐν ἐμοὶ ὄργην, ἔχθραν, μίσην, μνηστικῶν πρὸς, ὄνη. τοῦ τὸ κρατῶν· ἦσ. ἐνεῶν, ἐχθρῶν, ὄργων, ὄργωντο· ἔστι, ἐνεῖτε, τὸ κατὰ τινος ἔχεν· ΚΔΜαρκ. 19 ἡ δὲ Ἡρωιδῆς ἐνεῖτε αὐτῷ καὶ ἔθελεν αὐτὸν ἀποκτείνειν 1) ὄνη, ὀργίζωμαι, ἔξασταμαι κατὰ τινος, δὲ, κ. ὀδυσσεύς, προσοβλητικῶς φέρομαι κατὰ τινος· Πάπ. ἐν 49, 23 ἐλοιδοῦμαι, καὶ ἐνεῖτε ἑαυτὴν κύριον τοῦδε μυστῶν, ΚΔΛου. 11, 53 Ἄρσανοι οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαιοὶ δεῖνός ἐνεῖτε καὶ ἀποστοματίζουσι αὐτὸν περὶ πλεονῶν 2) μετ' ἐμπροσθ. τοῦ ὀνορ. εἰσδύομαι ἐνός τινος, εἰσέρχουμαι, εἰσχωρῶ· Ξεν. Κουμ. 10, 7 ὄνην ἄν ἐν τῷ κώλον . . . αἱ αἰχῆαι τοῦ ὄργου ὡς μέγιστα ἐνεῖσαν, Πλούτ. Πουμ. 91 ὄνητε τὴν αἰχμὴν περᾶσαν ἐνεῖτε κατὰ τὸ ἴνιον 3) νεώτ. μυσ. μετ' αἰτ. ἐπὶ λόγων, πράξεων, γεγονότων, ἔχω πρὸς τὸ φανερῆ ἢ ὀπλοῦμεν καὶ ἡ ἄλλο | τὸ δῆ τῆς αἰτ. ὀπλοῦμενοι, ἐμπεριέχου | τὸ ἐγκλίμων ἐνεῖτε καὶ ὄνην ἐρρωμένης, ὁ κορτασμός ἐνεῖτε πολιτικῶς ἐπιδιώξει - τὸ γεγονὸς ἐνεῖτε καὶ διεδθῆ σμῆσαν || ὄνη, ἔχω, περιέχω ἐς ἰδιότητα, ὡς συστατικὸν ἐπιφέροντι π· σύμβασιν ἐνεχύρωσ ὄλων, - ἡ πράξις ἐνεῖτε ἀπάντ 4) παθ. ἐνεχύρωμαι μετὰ μέσ. μέλλ. κ. ἀορ. δεσμεύομαι, ἀπὸ τινος ἢ ἐνός τινος κρατούμαι, ἐμπλέκομαι· ἤρ. 2, 121B τὴν πᾶν ἐνεχέσθαι, Πλάτ. Λοχ. 183F μαχομένη γὰρ αὐτοῦ ἐνεχέσθαι πού ἐν τοῖς τῆς νέως σκευῆσι καὶ ἀνελάθετο, Πλούτ. Φιλοκ. ὁ ἐνεχέσθαι ὡς περ δεσμῶν 5) ὄνη. παθ. κ. μυσ. ἐμπίπτω, περιερέομαι, κατακλύομαι ὑπὸ τινος μετὰ δὸν· ἤρ. 1, 190 Κῆρος δὲ ἀπορίσι ἐνεχέτω, Πίνδ. Π. 8, 49, Εὐρ. ΙΑ 527 φιλοτιμῶ ἐνεχέτω 6) ὄνη. παθ. ὑπόκειται εἰς τι· Αἰσχ. Ικ. 169 καὶ τὰτ' οὐ δικαιοσύνη Ζεὺς ἐνεῖται λόγους τὸν τὰς βοῶς παῖδ' ἀτιμῶσας | οὐκ ἰσοκρίτως εἰς ἀπολογία | || εἰ δὲ, ὡς δικαιο. ἐκφρ. κατοδικάζωμαι εἰς ἔνοχον· Πλάτ. Νομ. 935C ἐνεχέσθω τῇ τεταγμένῃ ζημίᾳ, Δημ. 1231 τοῖς ἐπιτιμῶν ἐνεῖται, Πλούτ. Οἰκ. 11 ἐνεχέτω νοθεῖρα 7) ὄνη. παθ. πᾶν. κ. νεώτ. κ. ὄνη. εἰμαι ἀναμενόμενος εἰς κοκλήν τινα πράξιν, κυρ. ἀξιοπῶνα· Πάπ. τῶν ἱεροῦσθαι ἐνεχόμενων, - δὲν ἐνεχέται εἰς τὸν φόνον - εἰς τὴν κολήν 8) ὄνη. παθ. κ. νεώτ. εἰμαι ὑπευθύνος, μετῶς εὐθύνος Πάπ. ἐνεχόμενα τῇ ἰδίᾳ ἀπὸ γραφῆ, κ. νεώτ. οἱ μετόχοι ἐνεχονται εἰς τὰς ζημίας τῆς ἐπιχειρήσεως 9) ὄνη. παθ. μένω, ἴσταμαι ἐν τι βθεσί· Πλάτ. Οἰατ. 147 D ἐν δὲ ταῦτα ἡμῶν ἐνεχέτω.

ἐνεφῆμα-ατος (τοῦ) μυσ. τὸ ἐμβραζόμενον, πλῆθ. ἐνεφῆμα· Ἀρετ. Ὀξ. Νουστ. 1, 1 κούνηα δὲ ζῶτα καὶ λιθανώεις τὰ ἐνεφῆματα.

ἐνεφῆμα-ατος (τοῦ) μυσ. ἄδρυμα, κολύβιον, παιγνιδιακὰ· Νικ. Ἀλεξ. 253.

ἐνεφῶς μυσ. ἐνός τινος ἢ ὄνου μετὰ τινος βράζω, φῆνω, παθ.· Νικ. Ἀλεξ. 71 ἐνεφῆβέντα πόρος καμάτος μελίσης, Ἀρετ. Ὀξ. Νουστ. 1, 6 ἐν αἰς, ἀρρητικῶς ἐνήθηται ρηματ. ἡ ἐνεφῆσθαι, ἐνεφῆμα.

ἐνεφῶρα ἔπιτρο. ἐν μετρωσίμῳ· Φιλῶλ. 65, 637.

ἐνεφῶς ἔπιτρο. κατὰ πρόπον ἐνεῶν βλ.λ. ἄνευ φωνῆς, βουβῆ· Πλάτων. 5, 53, 1 | γρηγοῦς | τίπῃ ἐνεῶς κτίσασαι πολυπόνον μεγαίνεσαι χώρον;

ἐνεῶσας ὄδρ. α' τοῦ ρ. ἐνωθῶ-ῶ βλ.λ.· Ἄ· πούλ. Ρ. 4, 1243.

ἐνεφαικῶ-ῶ Ἐπιγρ. ἔθνομικὸν βλ.λ.

ἐνεχόνυμι ἐνεργ. ἔθνομικὸν ἢ εἰς τ. ζευγῶν, προσδῶν, ἐμπλέκω, προσορτῶ δεσμοῖς, σφραγίζομαι· Σοφ. ΟΤ 718 καὶ ἐν ἄθρῳα κενός ἐνεχέσθω ὄδοι ἐρριφέν ἄλλων χερῶν ἄδατον εἰς ὄρος

|| εἰδ. θέτω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν, ζεύγνυμι, παθ. : Ἀπολ.Ρ.1,688 ἐνζευχθέντες ταύροι· 2) κ. μτφ. ἐμπλέκειν τινά ἐνὸς τινος, τὸν μεπερθεῖω, τὸν δένω : Αἰσχ.Πρ.578 τί ποτε ταῖσδ' ἐνζεύχας ἐωρών ἀμαρτώσαν ἐν ημερούσιν· κ. παθ. : αὐτ.108 ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνζεύγμαι τάλας.

ἐνζέω μτγν. ἐνός τινος βράζω, παθ. : Ἀρετ. Ὀξ.Νουά.12 εἶν ἄλαιψ, ἐνθά πλάνων ἐνζέσθη. **ἐνζήτης**-ης ἡ μτγν. ἔν ἐν τινι, ἡ διὰ τινος ζήτησις, ἐρευνα, προσάθεια πρὸς ἀνέυρεσίν τινος : Ὀμῆ.Κατὰ Κέλ.1,42.

ἐνζυγος-ον νεώτ. ἐπὶ μηχανημάτων, ὁ ἔκων ζυγόν, ὁ διὰ ζυγοῦ λειτουργῶν· ἐνζυγος ἀτμομηχανή.

ἐνζύμιον [τὸ] μτγν. τὸ κείμενον βλλ. : Ψδισοκ.4,78. **ἐνζυμοειδῆ** [τὰ] νεώτ. γημ. ὕλαι ἔχουσαι ὁμοίαν πρὸς τὰ ἐνζυμα φυσικὰς καὶ χημικὰς ιδιότητες.

ἐνζυμολογία [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς χημείας ἀφορῶν εἰς τὸς ιδιότητας τῶν ἐνζύμων βλλ.

ἐνζυμος-ον μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐνέχων ζύμην, ὁ μετὰ ζύμης παρασκευασμένος, ὀνίθ. ὄζυμος : Δοκμ.Ἰστ.147 ὁ ἄρτος οὐκ ἔν ἐνζυμος· 2) νεώτ. γημ. τὸ οὐδ. ἐνζυμον ὁσ οὐα. ὕλη, οὐαία ὑπὸ ζώντων κητῶρων παραγερμένη καὶ καταλυτικῶς προσβάλλουσα ὠρισημένη φέσεως οὐσίως, φύραμα, σαγιά.

ἐνζυμώ-ω μον. ἐνός τινος, διὰ τινος ζυμῶ π. : Χοῦμ. Ν. ἐν Ἀν.Βασσ.5,230 τὰ φεράματα ταύταις ἔν. ταῖς κεραῖν' ἐνζυμῶν.

ἐνζώ-ω μτγν. ἐνός τινος, ἐν τινι τόσφ ζω : Φιλ. 1,65 ἰσοφ. ἀνάγῃ· || κ. μτφ. : Ἐπιγρ. ἐν-ἐν τῇ τῶν μνήμη [πιδαν].

ἐνζωγραφος-ον μτγν. ὁ ἐν τινι, ὁ ἐπὶ τινος ἐζωγραφημένος : Ἐπιφάν.1,08Α.

ἐνζωγραφέ-ω κ. μον. ἐν τινι, ἐπὶ τινος ζωγραφῆς, παθ. : Πλάτ.Φιλ.40Α φαντάσματα ἐνζωγραφημένα ἰδ. γρ. ἐζωγραφημένα, Γέττ.Κιλ.12,560.

ἐνζωβος-ον μον. ὁ ἐπ' οὗ κίονα λογαριθμοῦσαν μορφαί ζώων : Κωδ.Πάτρ.51 κίονα λογαριθμοῦ ἔχοντα ἐν αὐτῷ ἐνζώδους.

ἐνζώνυμι, ἄδρ. α' ἐνζώσας ζώνυμι, περιζώνυμι, περιβάλλω, περικλείω : Πλούτ.Σάλλ.28 καλωδίου δὲ ἀνωθεν ἀφένθοντος, ἐνζώσας ταυτὸν ἀμετάθετ' πρὸς τὸ πλῆθος· || μέσ. περιβάλλω ἀμεταῦτ' : Δικοισμ.Γεωμ.2,8 ἐνζώσμενον κώδικα.

ἐνζωγονοῦμαι-εομαι μον. ζωγονοῦμαι βλλ. ἐνός τινος, διὰ τινος : Θεοφύλ.Βουλγ.4,145D.

ἐνζωος-ον μτγν. ὁ πλήρης ζώων, ὁ περιέχων ζῶα : Νικ.ἀπ.3|2 ἰαμφ.1.

ἐνζωπία [ἡ] νεώτ. λοιμωδὴς νόσος προσβάλλουσα τὰ ζῶα.

ἐνζωπτικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ νόσων, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερθεμένος εἰς τὴν ἐνζωπίαν, ὁ δμοιοῦζων πρὸς τὴν ἐνζωπίαν.

ἐνη θηλ. τοῦ ἑνος βλλ. ἐν ταῖς πλγαίαις πτώσεσι μόνον ἀπαντῶν ἐν ἐπιρρ. ἐκφορᾷ καὶ σμμ. μεθάρσιον, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν : Ἀριστοφ. Ἀχ.172.

ἐνη θηλ. τοῦ ἑνος βλλ. ἡ τελευταία, ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός : Ἀριστοφ. Νεφ.1134.

ἐνηθητήριον [τὸ] τόπος τέρψεως, διασκεδάσεως, ἀναψυχῆς : Ἦρ.2,133 καὶ ἴνα πυνθάτοντο εἶναι ἐνηθητάρια ἐπιτηδεύοντα, Αἰλ.Ζ|11,0.

ἐνηθος-ον σχολ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ ἡβρ. ὁ εἰς τὴν ἐφηδικὴν ἡλικίαν εἰσελθὼν, ἀνίθ. ἀνηθος Σχολ.Θεοκρ.8,3 «ἐνηθεὶ οὐ πεντεκαίδεκαετείς καὶ πορρωτέρω» : Πιστ.Γ. Ἐστέρμαρος 648 ἀνηθε δὲ βάλλει τοῖς ἐνηθῆσι τὰς τρίχας.

ἐνηθώ-ω διέχομαι τὴν ἡδον, τὴν νεότητα, ὁθ. διασκεδάζω, εὐδύμω, περνώ τὰ νιάτα μου : Λόγγ. 3,13 ἐνηθῶσι τὰ κατὰ χερμάνα οἰκουρῆ· 2) κ. ἐπὶ φητῶν, σμάζω, βάλλω, αἰσθῶνα : Κρατῆ.325 νάπαισι δ' ἀνθρώποις ἐνηθε· 3) ἀμτβ. ἐπύρακομαι εἰς τὴν ἀκήνη τὴν νεότητος μου : Ἐπιρρ.

ἐνηθαῖμαι μτγν. σχολ. κ. μον. ἡδομαι, χαίρω, εὐχαριστοῦμαι ἐν τινι, ἐπὶ τινι, αἰσθάνομαι ἡδονῶν, ἀγαλλίσιον, ἀπόλαυσιν εἰς τῇ Ἥσ. «ἐνηθοῖτο ὠφελεῖτο, φαῖδοῖτο» : Σχολ.Ἰλ.8,51, Μην.Ἐφ.ΗΝικ. 5324, Μηναι.8,28 Ὄδ.9 ταῖς θείαις, καλλοναῖς ἐνηθόμενος· || κ. ἀπολ. : Γαλλ.6,566.

ἐνηθῶνα μον. μεθ' ἡδονῆς : Διήγ. Ἀχιλλ.929 ἐγάρηκεν ἐνηθῶνα καὶ γράφει πρὸς τὴν κόρην.

ἐνηθονος-ον μτγν. κ. σχολ. ὁ ἐν ἡδονῇ, ὁ πλῆρης ἡδονῆς, ἀπολαύσεως, ὁ γεμάτος χαρᾶ, ἀπόλαυση : Σχολ.Ἐφρ.Ἐκ.828 ταῖς ἐνηθόνουσι νύκτας· || εἰδ. ὁ ἐνέχων ἡδονῶν, γλυκύτητα, χάριν : Ἠφαιστ. Ἀστρ.1,1 ἐνηθονος ὄφθαλμός.

ἐνηθῶνως μον. κατὰ τρόπον ἐνηθόνων βλλ., μεθ' ἡδονῆς, χαρᾶς : Ἰω.Κλημ.295,2 ἐνηθῶνως ἄδουσαι.

ἐνηθῶνω μτγν. κ. μον. ἡδύνη, τέρπει, εὐφροισιάω, προξενῶ εὐδραστον αἰσθημα εἰς τὴν ἡ εἰς τινά : Ψ Λουκ.Φιλ.ἀπ.3 ἡ μελιψία τὸν ὀρνέτων τὰς ἀκοὰς ἐνηθῶσιναι, Μηναι.9,13 Ὄδ.7 ἄρα. ψυχὰς ἐνηθῶσιναι· κ. παθ. : Μηναι.3,23 Ὄδ.7 ὅλας ταῖς θείαις ἐνδυθῶσιναι, παμμάκαρ, νεύσαισι.

ἐνηδυπαθῶ-τω μτγν. ζω, εἰάγω ἡδονικῶς, ἡδυπαθῶ βλλ. : Φιλ.2,326 ταῖς τὼν οἰκείων εὐτυχίας ἐπαρθένας ἐνηδυπαθῆσαν.

ἐνηδυμοσ-ατος [τὸ] μον. τὸ προκαλοῦν αἰσθημα γλυκύτητας ἡδονῆς, εὐχαριστήσεως, γλυκασιᾶς : Μιχ. Ἀτταλ.511 ἰεκό. βωνί.

ἐνηεῖη [ἡ] ἐνηεῖα ἡ πράξις, ἀγαθότης, εὐπροσηγορία, εὐμένεια : Ἰλ.Ρ.670 τῆς ἐνηεῖης Πατρικλῆος δελοῖο μνησάσθω, Ὀμπ. Ἀλ.5,519.

ἐνηερίας-ον μτγν. ἐπ.τ.τὸ ἐναερίος βλλ. : Σενόκ. 339C σὺ δ' ἐνηερίοις, ἐργα μεριζεῖς.

ἐνηεῖ-εος-ές, πληθ. ἐνηεῖς ἰ Ὀμπ.Κυν.2,289,1, ἐπ. εὐπροσηγορίας, εὐμενῆς, προσηγνῆς, πράξας, ἀγαθός : Ἰλ.Ρ.204 τοῦ δὴ ἐταῖρον ἐπέφηνε ἐνηεῖα τε κρατερόν τ', Ὄδ.Ὀ.200· || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀσπρημένους ἰδιότητας, ἐνωσίας : Ἡσιόδ.Ὀ.651 μνησάμενοι φιλόπτης ἐνηεῖος· 2) εἰδ. ἐπὶ ἀστέρων, εὐμενῆς, εὐδοσίαν : Μάξιμ.262 εἰ μὲν συμφορέταις ἐνηεῖαι ἀστράσι καλοῖς.

ἐνηέκοντα Ἐπιγρ. ἀπλ. ἐνηέκοντα.

ἐνηέκω πάπ. ἀνήκω, ἀφορῶ εἰς τὴ ἡ εἰς τινά.

ἐνηλάσιον [τὸ] Ἐπιγρ. μίσθωμα κτήματος.

ἐνηλατόν [τὸ] ἵεναλοῦν] τὸ ἐλαθεῖν, ἐμπηγνύμενον, ἐμβολλόμενον, ὁθ. τὸ οὐδ. ἐνήλατον ὡς οὐσα, εἶλον μακρὸν, πεπλατυσμένον, δοκάς, δοκάρη, κ. κτ. πληθ. ἐνήλατα αἰ μεταξὺ τῶν δύο μακρῶν, ὀρθῶν σκελῶν τῆς κλίμακος, ἀνεμόσκαλας, προσαρμοζόμενα, ἐμπηγνύμενα βαθμιδῆς : Ἐφρ.Φοίν. 1179 κλίμακος ἀμείβων ἕξαι ἐνήλατων βάθρα· 2) ἐνήλατον εἶλον ἡ ὀπίκως ἐνήλατον ἐκστήτη τῶν τεσσάρων δοκῶν τὸν σχηματίζουσαν τὸν πλευρικὸν σκελετὸν τῆς κλίνης, ἰδόδοκμον κτ. Φρύν.155| Σοφ.ἀπ.315 ἐνήλατα εἶλα, Φιλ.1,666· || ὁθ. κ. αὐτός ὁ σκελετὸς τῆς κλίνης : Σωρ.2,61, Πλάτ. τὸ τῆς κλίνης ἐνήλατον· 3) ἀζώνων ἐνήλατα ἰ ὁπὸ τοῦ ἄξονος ἀκτινοειδῶς εἰς τὴν στεφάνην τροχῷ ἀμείβει ὡς σπριγίματα ἐμβολλόμενον ποσαοαλιστικῶ, τὰ ἀμειβηδόνια βλλ. : Ἐφρ.Ἰπν. 1235 σπριγγεῖ τ' ἀνω τροχῶν ἐπὴδων, ἀζώνων τ' ἐνήλατα· 4) Ἥσ. «ἐνήλατον» μέρος νεώς.

ἐνηλαγής Ἥσ. «ὁ ἐπιβρωτὸν ὠν» [χειρὸν ἐνηλεγεῖς].

ἐνηλεῖσαι Ἥσ. «δογματῆσαι».

ἐνηλεπα πάπ. παρακ. τοῦ ρ. ἐνολθεῖω ἀντὶ ἐναλλήλια.

ἐνηλίαις Ἥσ. «ἐορτὴ τοῦ Ἐναυλοῦ».

ἐνηλικιότης-ητος [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνηλικίου βλλ., τὸ νὸ εἶναι πρὸ ἐνηλικίου.

ἐνηλικιοῦμαι νεώτ. γίνομαι ἐνηλικίος βλλ.· || εἰδ. νομ. κίωμα τὴν ὄμωμον Ἀλικίαν τῆς χειραφεσίας καὶ αὐτεξουσιότητας.

ἐνηλικίωσις-εως (ἡ) μιν. κ. νεώτ ἢ μετάδοσις ἀπὸ τῆς ἀνηλικιότητος εἰς τὴν ἐνηλικιότητα βλ.α.ς: Μί 119,1244 | Ματθαῖος Ὑποβ.Γα.μ.

ἐνηλικίος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὢν, ὁ συμπληρώσας τὴν νόμιμον ἡλικίαν τῆς αὐτεξουσιότητος, ὁ εἰς τὴν ἀνάγκην ἡλικίαν εἰσελθών: Πλούτ.Κάτ.Προεβ.24 Παιδαστρατον... ἐπιγίμνατα τούτῳ ἐνηλικίος παῖσι τῶν... Τιμώναςσαν, Πάπ. ἐνηλικίος δὲ γενόμενος ἢ εἰδ., νεώτ. ὄστ. Δίκ. ὁ συμπληρώσας τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας.

ἐνηλικιότης-πος (ἡ) νεώτ. κ. ἐνηλικιότης βλ.λ. **ἐνηλικι-**ικός (ὁ,ἡ) μτν., μιν. κ. νεώτ. κ. ἐνηλικίος βλ.λ.: Π1Δ Μακκ.4,189 τούτων δὲ ἐνηλικίων γενομένων ἑτελεύτησεν ὁ πατήρ, Ἰω.Χρυσ.δ.306,32.

ἐνηλιοῦμαι-ομαι μτν. ἐπιθετοίμα εἰς τὸν ἄλ-αν, φωτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, λάζομαι: Γαλ.17(2),39ῶ ἐνηλιομένο, Ἄετ.β.16.

ἐνηλιαγμένως ἑπίρρ. ἐκ τῆς μτν. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἐνάλιασα, κατ' ἀντίστροφον θεοῖν ἡ σεῶν: Μένων 17,42 2) ἀναίσιλος, ἐναλλάξ: Πρακ. Γατ.163β ἐνηλλαγμένωσι τοῖς πάλαι ἰατασθαί 3) παρηλλαγμένωσ, ἀλλάγμενα.

ἐνηλος-ον γλωσσ. ὁ μὲ ἄλουσ, μὲ καρφία ἢ καρφίδος, ἠλωτός, καρφωτός.

ἐνηλώσιος-ον ὁ ὑπὸ κερανοῦ βληθείς, πληγείς, ἐμβρόντητος, κεραυνοληκτός ἢ ὄθ. τὸ αὐτὸ πληθ. ἐνηλώσιος ὡς οὐσ. χόρη, τόπος, θέσις, καθιερωθεῖσαι ὡς ὄδατοι, ἱεραὶ ἐκ πτώσεως κεραυνῶν: ΕΜ 341,5 εἰς ὁ κεραυνὸς εἰσεβήκεν ὁ καὶ ἀνατίθειαι Διὶ καταβίβηται καὶ λέγεται ὄδατα καὶ ὄδατα >. Αισχ.ἀπ.17.

ἐνηλώ-ῶ μτν. κ. νεώτ. δι' ἄλ-αν προσρῶθ, στερῶ τὴν, καθῆλω, παθ.: Κέλε π. Ὀργί 6,34.

ἐνηλωμα-τος (τὸ) μτν. μικρὸν ὀδημα: Ἰερακοῦ 91 κατεσθίει γάρ. τὸ τοῦ θερμοῦ ἐνηλωματα.

ἐνηλωσις-εως (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνηλώ βλ.λ., ἡ προσάρτησις ἄλων ὄθ. κ. οἱ πόροι καλλικρισμῶν, κούρησιον προσρητυμένο, ἐνηλωμένο ἴσαι: Κάλιστ. ἡ ὁ ἐνηλωσις ἡ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν ἔνν. τῶν θυρῶν καὶ τὰ ῥόπτρα ἐξ ἄρβυθῶν γεγονότα χαλκῶν. 2) νεώτ. εἰδ., ἡ δι' ἡλιου ἀφηνώσας τῆς πυροδοτικῆς ὄλης τῶν παλαιότερων πυροβόλων πρὸς ἀχρηστεύσιν αὐτῶν.

ἐνηλός ἐν χρ. ὡς παρακ. τοῦ καθέζομαι ἐνός τινος, ἔν τινι κἄθημα: Ὁδ.δ.272 ἴπῳ ἕσταθ, ἴν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι Ἀργείων, Εὐρ.ἀπ. 793 θάκοις μαντικῶς ἐνήμενοι, Οἰκάρ.22,44.

ἐνημερέω μτν. δι' ἔργου μιν ἡμέραν μιν ἐν τινι, διὰ τινος, περὶ τὴν ἡμέραν μιν σὲ κῆποινα ὄσχαλι, νεώτ. ὄστ.: Διόδ. Σ 17,70 ἐνημερεύσαντες τοῖς ἀργαταῖς, αὐτ.ἀπ.32,16.

ἐνημερο-ς (ἡ)ῶτ. κ. νεώτ. ὁ γινώστης τῶν κοθ' ἡμέραν συμβαδόντων, ὁ ἐπὶ ὁ κατέχων κλήρωσ τὰ φερόμενα εἰς ζήτημα, ὑποθεσὶν τινος, ὁ ἐν λεπτομερείαις εἰδήμασι γινώστης τινός: εἶναι πάντοτε ἐνήμερος, μὲ πρῆτ' ἐνήμερον τῶν τιμῶν τοῦ συναλλάγματος ἢ εἰδ., λογιστ. φρ. ἐνήμερος λογαρισμοῦ ὁ εἰς ὃν κατεχωρίσθησαν πάντα οἱ γενόμενοι ἀπὸ τῆς μεταβολῆς ὄσ. φρ. ἐνήμερος εἰς τὰς πληρωμὰς του ὁ ἐμπροθεσμως καταβάλλον τὰ φερόμενα.

ἐνημερότης-πος (ἡ) νεώτ. τὸ εἶναι τινα ἢ τι ἐνήμερον βλ.λ.: ἐνήμ-εἰδῶσιων ἢ ἡ πλήρης ἢ ἐπαρκής γινώσις ζητήματος, θέματος, εἰδ. ἐπιστημονικῆς ἢ ἀ. θεωρητικῆς μοσῆσεως.

ἐνήμερο-ῶ νεώτ. κ. ἐνήμερον ποιοῦμαι τινα ἐνήμερον βλ.λ., γινώσων ζητήματος, ὑποθέσεως, καταστάσεως τινος κ. παθ.: ὁ νέος ὀπουργὸς ἐνήμερωθ εἰς τὸ ζήτημα.

ἐνήμερως-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐνήμερῶ βλ.λ. κ. ἐνήμεροῦμαι, ἡ πλήρης γινώσις ζητήματος, ὑποθέσεως τινος.

ἐνήμερος-ον μτν. παθ. παρακ. τοῦ ρ. ἐνάπτω. **ἐνήνοθε** παρακ. μετ' ἀνοσῶν τ. ἄμρ. ρ. ἐνέθω ὄ-ποντων μ. ἐν συνθέσει μετ' τὸν προθ. ἐπὶ, κατά, παρὰ ὡς ἐπενήνοθε,κατενήνοθε,παρηνήνοθε βλ.λ.

ἐνήνοχα παρακ. τοῦ ρ. φέρω.

ἐνήρησις εως(ἡ) ἄρησις, ἄρησις, ἀκνήσις, ἀνάπαυλα ἐν τινι: Βασ.1979C ἢ εἰδ. περὶ μουσικοῦ τόνου, ἡ εἰς τὴν ὄψιν ἀσκήσις: Ἀνώκλ.Μουζ.2

ἐνήρημ-ῶ μτν. ἄρημ, ἄσκηζω, ἀναπαύομαι ἐν πῶι τόπῳ ἢ χρόνῳ: Φιλ.2,140 ἐπιπείθεισταν εἶναι τὸν τόπον., ἐνήρημ, ἄσκηζω, ἀναπαύομαι ἐν πῶι τόπῳ, μὴ πόλιν ἔχοντες, αὐτ. Σὸλλ.4.

ἐνήρησιος-ος μτν. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων μίαν σειρᾶν ἢ ἐν ζεύγῳ μόνον κωπῶν Ἰεσφ. γρ. ἐνήρησις: Πλούτ.8ρῶτ.28 μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιωτῶν ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες, αὐτ. Σὸλλ.4.

ἐνήρασιον (τὸ) Ἐπίγρ. κ. ἐνεῖροσιον μίσθωμα, τέλος καταβαλλόμενον δι' ὄρασιον ἱεραῶ ἀγροῦ: Ἐπίγρ. Ἀλικαρν. τὸ ἐνεῖροσιον κομιζόμενος.

ἐνήρημῶσις (ἡ) μτν. βλ. ἐνήρησιος.

ἐνής ἀντὶ ἐνήν, ἐνήσιον ἐν Ἐπίγρ.ἀπ.38.

ἐνήσθημένος-η-ον ἰσθῆσις μιν. ἔνδεξιμένωσ, περιεβλημένωσ: Νικ.Χων.223,1 | ἐκδ.δὼν. ἢ ἐνήσθημένοσ στολάσ κομῆρας.

ἐνήσασεν ἴσα. εἰργκαθίσασεν [ἀντὶ καθίσασμεν], ἐμβολούσεν.

ἐνήσυχάξω ἡσυχάζω, ἡρεμῶ ἐν τινι τόπῳ, ἐνήρημῶ βλ.λ. Χίων 167,Φιλ.2,140.

ἐνήφαιστος-ον μιν. ὁ εἰς τὸν Ἥφαιστον, ὄθ. εἰς τὸ πῦρ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ἠφαιστιαῖος: Τζέτ.Χιλ.10,502 ἐπὶ πυρᾷ δὲ ἑυλοῖαι ἐνάπτοιαι ἐκ ἔλλωσ, ἐκ ἐνφαιστιασ... καλοῦμαι.

ἐνήχημα-ατος (τὸ) μτν. κ. μιν. τὸ ἀπτελεσμα τοῦ ἐνήχῳ βλ.λ. Βοθ. ἄχος, φωνή: Ἰδμθλ.Πυθ. 15,65 ἀνήχλαττε μιν αὐτοῦσ τῶν ἡμερῶν ταρραχῶν καὶ ἐνήχηματῶν. 2) ἐκφορῆς, ἐκδήλωσις, ἀφήγησις: Θεοφύλ.Βουλιγ.3,652C. 3) εἰδ., ἐν τῷ βυζ. μουσ. σύντομος μουσικὴ γραμμὴ μολδομένη ἐπὶ τῆ βόσει τοῦ ἡχοῦ, οὔ καὶ προηγίται, ὁ ἀπλήρη.

ἐνήχος-ον μτν. κ. μιν. ὁ ἡχῶν ἐν ἐνοῦτῳ, ὁ ποιῶν, ὁ παρῶν ἡχῶν, ψῆθρον, φλοισβον, ἀντίθ. ἄηχος: Φλόστο. Ἀπολλ.δ.26 ἐνήχα ὄδατα ἢ εἰδ. ἐπὶ πνευματῶν ὀργάνων, ὁ ἐν τοῦτῳ ἡχῶν, ἀντίθ. ἔγχορος: Φύλλ.ἐν Α8λκ.14,636C τὰ μὲν γὰρ ἔγχορος, τὰ δὲ ἐνήχα κατεσκευάστατα. 2) ὁ οἰνοῦ ἡχῶν ἐν τινι, ἐν τῷ μῆθῳ ἢ τῷ ἀκόσῳ τινος, ἐναυμάς, οὐ σφασῆς, εὐκνήρης ὄσχηρις ὁ ἀκουστικὸς ἐφεθέρμος ἢ ἡ ἐν τῇ συνειδήσει ἐντύπωσις: Νικ.Χων. ἐν Σδθ. 1,99 3) εἰδ. μτν. ἐπὶ προσ. γνώστης, εἰδῆμων τινός μετὰ γεν.: Πά Σοφ.Σειρ.Πρόλ.9.

ἐνήχῳ-ῶ μτν. κ. μιν. ἐνός ἡχῶ: Ἀρετ. ὉΕ. Νοῦσ.1,6 ἐπιγῶστριον, εἰ ἐπικρούσιος, ἐνήχῳ ἢ κ. μετὰ ὄστ. ἡχῶ εἰς τὸ ὄσῳ τινος, ἀνήχῳ: Πλούτ. ἠ8,589D οἱ δαιμόνων λόγοι διὰ πᾶντων φερόμενοι, μόνους ἐνήχουσι τοῖς ἀθέοις ἄνθρωπος... ἔχουσι, Οὐλοσῶν.1,13 ἐν ἀκοῖσι ἀσλήγιθ. 2) παθ. ἐνήχουμαι τὴ ἐπὶ προσ., ἀκρούομαι, ἀκούω τ: Μνηστ.8,6 Ἐσπερ, καὶ ἐνήχῳμαι τὴν τῶν γενήτορας φωνῶν.

ἐνῶδ ἐπίρρ. κ. μιν. κ. νεώτ. δεκτ. ἐπὶ τόπου, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἢ ἐπὶ στασεως ἢ σπον. π. τραγ. κ. κμ. τὸ ἴν. 216 ἐνῶ ἔνι μὲν φίλῳτος, Ὁδ.Ν 71 καὶ νῶ κε τὴν ἐνῶ ὡκα βῆλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας ἢ ὄμ. μετὰ ρ. κινήσεως, ἐκείσε, εἰς ἐκεῖνο τὸ μὲν ἄρ: Ἰλ.Ξ 340 ἐνῶ Ἰομην κεισῶτες, Ὁδ.Γ 297 αἰ μὲν ἄρ' ἐνῶ ἤλθον, Αλοχ.κ.33 ἐνῶ δὲ... ἀγρίας δάλες ἀντήσαντες δάλοισιν, Ἀριστοφ. Ὀρν.1556 ἐνῶ καὶ Πεισάνδρος ἤλθε: ἢ φρ. ἐνῶ καὶ ἐνῶ τῆδε κείσεσ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Ἰλ.Ε 107 ἐνῶ καὶ ἐνῶ δικωκέμεν ὄθε φεθεσθαι, Ὁδ. Β 213 ἢ ὄμ. ἀν' ἐδῶ καὶ ἀν' ἐκεῖ: πρδλ. ἐνῶν καὶ

ἐθεν· Πά Βασ.4,28 καὶ Σιγρέθη τὸ ὄδωρ ἐνθα καὶ ἐνθα· || ὄμ. σμ. ἐν φρ. ἡ ἐνθα ἢ ἐνθα· || Ὄδ.Κ.574· || ὄμ. π. περὶ εἰς ἐν φρ. ἐνθα μὲν... ἐνθα δὲ ἐδῶ μὲν... ἐκεῖ δὲ· Σεν.Οικ.3,4 ἐνθα μὲν πάντα ὄς εἰπεῖν δεδεμένους... ἐνθα δὲ Ἀκλυμένους, Πλάτ.Συμμ.211Α οὐδ' ἐνθα μὲν καλῶν, ἐνθα δὲ αἰσχροῦ· 2) ὄμ. δεκτ. ἐπὶ χρόνου, τότε· || Ἰ. Εἰ ἐνθ' αὐτὴ Τυδείδι Διομίδει Παλλάς, Ἀθήνη δώκε μένος καὶ θαρσος· || ὄμ. σμ. ἐν φρ. ἐνθα δ' ἐπειτα κ. ἐνθα καὶ· || Ὄδ.Η.196 ἐνθα δ' ἐπειτα λησεται ἄσφα ἰ Αἴσα κατὰ Κλάθεις τε βαρεῖται γεινομένη νήσαντο λίνω, αὐτ.Κ.516· || ὄμ. ἐνθα δὲ τότε λοιπὸν· || Ἡρ.1,59 ἐνθα δὲ ἰ Πειρίστρατος ἤρχε Ἀθηναίων, Αἴσα Πέρσ.490 ἐνθα δὲ πλεῖστοι θάνατον δῖον τε λιγῶ, Σεν.ΕΜ.2,4,39 ἐνθα δὲ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν, Πλάτ.Φαίρρ.249Β ἐνθα καὶ εἰς θηρία βίον ἀνθρώπων ψυχὴ ἀφικνίεται· 3) ἀναφορά, ἐπὶ τόπου, ὅπου, ἐν ᾧ τόπῳ, εἰς ὃ μέρος· || Ἰ. Α.610 πρὸς ἄν. Λεχός ἦ... ἐνθα βέλσας κοῦμαθ', Φαίλ.Σ.256 πρὸς δῶμα... ἐνθα εἰς φημι πάντων Ὀφίων ἐειδήσμεν ὄσσοι ἀριστοί, Πλάτ. εἰς Φιλαδέλφειαν ἐνθα γεουχοῦμεν, Διγεν.Ακρ.3427 ὁ τόπος μὲν... ἐνθα τὴν κόρην εἶδον· || κ. ἐν ἐπιναλίφει· || Ἡσιόδ.Α.334, Θεοκρ.Β.45 ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἰγὴς διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι σμήνηα πληροῖσιν· || ὄμ. ἐνθα τε· || Ἰ. Β.594 ἐνθα τε μοῦσαι ἀντόμηαι τῶν Ἰασηρίων τῶν Ἰερικά παύσαν ἀραδῆς, Φαίλ.2,580· || ὄμ. ἐνθα περ κ. ἐνθαπερ βάλῃ· ὄμ. ἐνθα που· || Γλυκ.Ἐπιστ.16,74 ἐκλέγεται τὸν βύμον, ἐνθα που τῆχοι τοῦτον εὐρόσασ· || σπαν. ἐν πλογ. ἐρωτ· || Σοφ.Η.101 Ἀγισθὸν ἐνθ' ὤφικεν ἱστορῶ πάσαι, Σοφ.Α.1,659 γαῖας... ἐνθα μὴ τίς ὀφείτα (εἰς ὃ μέρος τῆς γῆς), Εὐρ.Τρῶφ.685· || μετὰ ρ. κινήσεως, εἰς τὸ μέρος ὅπου· || Ὄδ.Α.210 εἰς Τροίην... ἐνθα περ ἄλλοι Ἀργείων ἰ ἀριστοί ἔσαν, Σοφ.Ἡλ.1099 ὀδοποροῦμεν ἐνθα χροῖομεν, Σοφ.4,42 ἀπό δὲ τὸν αἰγιαλὸ τοῦτο, ἐνθα αἰ νῆες κατέγον, αὐτ.75· 4) ὄμ. ὁ-πόθεν· Σοφ.Ἡ.436, Σεν.Οικ.18,1) στάς ἐνθα πνεῖ ἄνεμος· || ὄμ. σπαν. ἐπὶ χρόνου, ὅτε, ἐνθα ὅς· αὐτ.Ἀν.5,1) ἠῆξαστο σωτήρια θύοικι ἐνθα πρώτον εἰς φίλιαν γῆν ἀφικνοῖται ἴσαρμελλῆ· || συνήθ. ἐν φρ. ἔστιν ἐνθα=ἔστιν ὅτε, ἐνίστε, κόπαστε· Σοφ.Ἡλ.1042 ἄλλ' ἔστιν ἐνθα χὴ θῆκη βλάθην φέρεῖ, Σεν.ΚΠ.7,4,15 μάλα ἔστιν ἐνθα ἰσχυρὸς ὤφελουσι σφειλοῦσθαι παρῶντες· || ὄμ. ἐνθα τοῦ χρόνου καθ' ἄν χρόνον, ὅτε· || Αἴλ.Π.10,18 ἐνθα τὸ χρόνον ἡ χριστάτη ἐστὶν ἡδὴ τὸν καλὸν μερικίων.

ἐνθάδε ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ τόπου ἰστάσεως ἢ ἐνθάδε, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, ἐδῶ, αὐτοῦ· || Ἰ. Α.171 οὐδὲ σ' οἶον ἐνθάδ' ἀπὸ μὲν ἀφνεος καὶ πλοῦτον ἀφῆξεν, Ὄδ.Λ.486. ΚΔ Πράξ.16,28 ἀπαντες γὰρ ἐοῦμεν ἐνθάδε, ἢ ἐνθάδε κεῖται ὁ Α.1 Ἐπιγρ. ἐπὶ ἐπιτυλίων πλακῶν· || ὄμ. ἐπὶ κινήσεως, εἰς τοῦτο ἐδῶ τὸ μέρος· || Ἰ. Σ.256, Ὄδ. Σ.206 ἄλλ' ὅδε τίς δῆστηνος ἀλμυρῶνος ἐνθάδ' ἰκάνοι, Σοφ.Φιλ.304 οὐκ ἐνθάδ' ἰ πλοῦτοι σωφροσὶν βρωτῶν, Ουκ.6,36 ἐνθάδε ἐλθόντας, ΚΔ Ἰω.4,16 φώνησαν τὸν ἀνδρα σου καὶ ἐλθε ἐνθάδε, Πάπ. μῆμον ἐ- αὐτόν, Διγεν.Ακρ.1478 ἐλθε ἐνθάδε, τέκνον μου· 2) ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτ' κατ' ἀνδιαποσλήν πρὸς τὸν Ἄδην, τὸν κόσμ. κόσμον· || Πίνδ.Ο.2,63 θανάτων μὲν ἐνθάδ' ἄσπας ἀπλάμμονι φρένες ποινὰς ἔτιον, Ἀριστ.ῶ.δάρ.82 ὁ δ' ἀκόλοσ μὲν ἐνθάδ' εὐκόλος δ' ἐκεῖ, Πλάτ.Γοργ.325ε γιγνέται ἅστας ἡ ὤφελια καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἄϊδου· || ὄμ. ἐνθάδε ἐν ἄνθρ. πρὸς τὸ ἐν κάτω· || Αλογ.Ἰ.923 οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδὲν, ὡς ἐνῶ ἄσθεν κλώω, Σοφ. Ἀντ.75· || ὄμ. ἐνθάδε ἡ ἐνθάδε λέως ὁ λαὸς τοῦ τόπου τούτου· Σοφ.ΟΚ.42 τὰς πάνθ' ὄρω-

σας Εὐμένιδας δ' γ' ἐνθάδ' ἄν ἐποι λέως νιν, αὐτ.78, Εὐν.357 τίς τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ· || ὄμ. τὰ ἐνθάδε, ἀντίθ. τὸ ἐκεῖ, ἡ ἐνταῦθα κατάσταση τῶν πραγμάτων· || Ουκ.6,17 τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικυλώσας· 3) ἐπὶ περιστάσεων, καταστάσεων, εἰς τοιοῦτον σημείον, βαθμὸν· Σοφ.Φιλ.377, Σεν.ΚΠ.2,4,17 ἄλλ' ἔστιν, ... καὶ πρόφασιν κατασκευάσαι ἐνθάδε οὐκ ἄπιστον· || ὄμ. μετὰ γέν· || Σοφ.Φιλ.899 ἐνθάδὲ ἦδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ· 4) ἐπὶ χρόνου, νῦν, τώρα, εἰς τὸ παρόν· Σοφ. ΟΥ.488 πέτομαι δ' ἔλλησιν οὐτ' ἐνθάδ' ὄρων οὐτ' ὄπισθα, αὐτ.ΟΚ.992, Σεν.ΚΠ.2,3,4 λέγεται ἐνθάδε ἀναστάς περὶ αὐτοῦ τούτου.

ἐνθάδε ἔπιρρ. ἀπ. ἔπιρρ. ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε βλλ· Ἐδ.2, Ἀριστ.Π.54 ἄλλα μετὰ νῦν ἐνθάδε, **ἐνθάδε**ος-ον μον. ἐντόπιος, ἐγχώριος, καθ' ἴσθ. «ἐντόπιος· Γεωμ.12,3 σεδύλον ἐνθάδον. **ἐνθακκῶς** μον. ἐνθακῶε βλλ· Πρόδρ.8,354 ἐνθακῶε τῶν θρόνων. **ἐνθάκη** (ἡ) Ἐπιγρ. ἐνέδρα ἢ ἀναδάσκει τῆς ἐνθάκης. **ἐνθάκησις**-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθάδε, τὸ καθέξοσθαι ἐν τῷ· Σοφ.Φιλ.18 ἐν φύχει μὲν ἡλιου διπλῆ πόρσστιν ἐνθάκησις, **ἐνθακῶ-ῶε**, μον. ἐνθακῶε ἐγκάθημα τῶν, κάθημα ἐνός τινος ἢ ἐπὶ τῖνος· Σοφ.Ἡλ.267 ὅταν θρόνοι Αἰγισθὸν ἐνθακῶντ' ἰδῶ, οὐτ.ΟΚ.1293. **ἐνθάλαμμοισι** μον. ἐντός τῖνος θαλαμμοῦμαι βλλ· Ἐσῶτ.εἰς Διον.Περ.476. **ἐνθαλάμια** (τά) ἴσθ. «ἐλάσματα ἐκ μῆκωνος καὶ σπασίμης».

ἐνθαλασσῶς μτην., ἀπ. -τιμῶν, τῷ ἐνός τῆς θαλάσσης· Αἴλ.Ζ.1,9,63 τὸν δὲ ορεῖα ἰ τῶν ὠκῶν καὶ ὄσα ἐνθαλαττεῖται καὶ μετεωροποιεῖ· 2) ὄμ. εἰμοι, εἰρισκομαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, πλέω, ταξίδεω· Φιλ.1,287 πρὸς ἐναντία πνεύματα νῆες ἐνθαλαττεύουσαι, Λογγ.2,12· 3) μτφ. συναντῶν δυσκολίας περιπλοῖται εἰς ἀνηκίον, πελαγῶν· Κλημ. Ἀλ.Παῖδ.2,183,31 ἐνθαλαττεύω τε ἰ ὁ ἀνθρώπος νοσῆ ἰ εὐλιγγα τῷ ῥῶμῃ τῆς καταγιγῶς. **ἐνθαλασσιόσπιον**, ἀπ. -ατῖος-ον ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ· Σοφ.ἀπ.432,10 νεῶν ποιματῆρσιν ἐνθ. **ἐνθαλασσοσ-ον** μτην., ἀπ. -ατῖος ἐνθαλασσοσ βλλ· Διόδ.Σ.3,44 ὄνο δὲ ρίζας, σπιλάδας ὄρεσας καὶ πυκνὰς ἐνθαλασσοσ· 2) παρὰ τὴν θαλάσσαν, πλοῖον τῆς θαλάσσης· Ἀθην.Μηχ.32,39,141 πόλις ἐνθαλασσοσ.

ἐνθαλαθῶ μον. θάλλω, ἀνθῶ, ἀκμάζω· Πρόδρ. Τετράστιχ. εἰς Βί. Βασ.δ.πάς, ἐνθαλαθῶν βίητι λόγοις τῆ, θαύρα, νεζῶν. **ἐνθαλλοσ-ον** πᾶν κ. νεώτ. ὁ θάλλων, βλαστῶν, ὁ ἐν βαλερότητι ὤν· περὶ τῆς κριθῆς ἐνθάλλω εὐθήμες, πέπρακα γὰρ. **ἐνθαλλῶ**, μτην. παρακ. ἐντεπληῶς, θάλλω ἴσθ. «ἐντεπλητόσ» θάλλωντος· Σουῖδ.

ἐνθάλλω μτην. θερμαῖον ἐνός τῖνος· Διόδ.Σ.2,52 εἰς πολυτραφῆ χώρον καὶ γόνιμον ὄδωρ ἐνθάλλουσαν· || πᾶθ. -ομαι ἰ μτφ. φέλομαι εἰς ἐρωτῶς· Σοφ.ἀπ.421 ἰ ἡ Ἀθῆν.13,564C ἐνθάλλεται μὲν αὐτὸς, ἐρωτᾷ δ' ἄμῃ. **ἐνθαλύξας** ἴσθ. «σφοδρῶς πατάξας». **ἐνθαλύξας**-εως (ἡ) μον. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνθάλλειν, τὸ ἐνθερμαίνειν· Φιλῆς.2,211 ἰεκθ. με.1. **ἐνθῶμνητος**-ον μτην. θαμνητός· Βασ.1,349β. **ἐνθῶνέπῶ**-ῶον μτην. καταπνέω εἰς θάνατον· Φιλῆς.144 ἰ π.διον ἰ Ἡλ.Δεν.3,636,16) τὸς μὲν οὐκ ὀφειμέναντες τὴν κρῖνον ἐνθάνατῶσασ τῇ φάφῃ. **ἐνθάπερ** ἔπιρρ. ἔπιρρ. τὸ ἐνθα βλλ. ἐκεῖ ὅπου ἀκρίβως· Ἰ. Ν.524 ἐνθαπερ ἄλλοι θάνατον θεαί ἴσσαν, Ἡρ.114 κείσται δὲ ὁ θρόνος ἐνθαπερ αἰ τοῦ γούκε κρητῆρας· Ουκ.6,32 ἐς τὴν Κέρκυραν, ἐνθαπερ καὶ νῶ ἄλλο στρα-

τευμα τῶν θυμῶν ἐνελέγεται, Ξεκ.Λοκ.57· 2) πρὸς ἔνετον τὸ μέρος ὅπου: Σοφ.Ἡλ.1495 χωρεῖ δ' ἐνθάπερ κατέκτανε πατέρα τὸν θυόν.
ἐνθάπτε κ. μ.σ. κ. νεώτ., παθ. μέλλ. β' ἄναψαθαι κ. ἀναψάθαι, παθ. ἀναψ. β' ἄναψανθαι θάπτε ἐντός τινος· θάπτε ἐν τῷ τόπῳ, γὰρ ἐς τὴν γῆν: Ἀσιγμ. 1,99 ἄλλ' εἰ μὴ τί ἄλλο, ἐναψάνθαι ὀπολιπεῖν αὐτῷ, Διόδ.Σ.1,66 τῶν τῶν ἐναψάντων δόξαν, Ἐπιγρ. ἐνθαρεῖς [αἰε]. || κ. μέσ. : Πλούτ.Διω.43 ἀπειμι τῷ πυρὶ καὶ τῷ πτώματι τῆς πατρίδος ἄναψασόμενος· 2) μῖφ. κρύπτω τι ἐντός τινος: Μηναί.1,3 Ὄδ.9 τῶν φλογερῶν τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτῆσαν ἀναλαδὼν ἐνθάπτε Ἰορδάνου τοῖς νόμασι· κ. παθ.: Νικ.Χων.Χρον.376C τὸ παραμένον ἐν φυγῇ καὶ ἐνθαπτόμενον ἐμύθρευμα.

ἐνθάρρυνσις-εις (ή) νεώτ. δημ. -η ἡ ἐνέθρυνσις τὸ ἐνθάρρυνσις, ἡ ἐμπνευσθῆρρυνσις ἐμθάρρυνσις· 2) λόγος ἡ πρόξες δι' ἧς ἐνθάρρυνσις πς ἐνθάρρυντικός-ή-όν) νεώτ. κ. δημ., ὁ ἐνθάρρυνσις ἡ γινόμενος πρὸς ἐνθάρρυνσις, ὁ ἐμπνευσθῆρρυνσις: λόγοι ἐνθαρρυντικοί· ἐπίρρ-ῶν, δημ. -ά.

ἐνθάρρυνω νεώτ., παθ. ἀόρ. ἐνεθαρρύνθη ἐμποιῶ τιμι θάρρος, ἐμθάλλω, ἐμπνεύω εἰς τινα θάρρος, ἐμθύωμαι πινά, ἀντιθ. ἀποθαρρύνω: ἐνεθάρρυνσις τὸς στρατιωτῶν διὰ ποτρωτικῶν λόγων, - με ἐνεθάρρυνσις ἡ ὑπόσχεσις του.

ἐνθαρρῶ-τω κ. ἐνθαρρῶ-τω θάρρος, πέποιθᾶ τιμι, ἔγω θάρρος ἐμπιστοῦσθαι εἰς τι: Ἀνδοκ.21,38, ἐνθαυδοί Ἐπιγρ. ἐνθαυδοί βλλ.

ἐνθαυμασά-ω μ.σ. ποιοῦ τι θαυμαστόν, καθίστασθαι ἐπὶ ἀρεθασύματον: Παχμ.Γ'Ανθρ.36.

ἐνθαυᾶ ἐπίρρ.ιν.τ. τὸ ἐνθαυᾶ βλλ.: Ἡρ.148, ἐνθαυᾶ κ. μ.σ. εἰσαι, καθίσταμαι ἐνθεος πληροῦμαι θεῖος ἐμπνεύσασθαι: Ἡρ.163 ὁ μὲν δὲ ἰὸ ἐνθαυᾶ χρόν τὰδε, Ἀπολλ.2,8,3 μάντις χρῆσμός λέγων καὶ ἐνθαυᾶ, Λοκ.Θε.Δ.18,1 μεθύω .. καὶ ἐνθαυᾶ, Εὐστ.Πεν.251,53· || ὁμ. σμη. τὸ μέσ. ἐνθαυᾶσαι: Πλούτ.Ἡθ.623C καὶ τὸ χρῆμα φεῖν ἐμπετρὸς παρῆχεται τοῖς ἐνθεοῦσμενοις, Λοκ. Ἀλέξ.13 οὐκ ἔγω ἀνα τὴν κόμην .. ὡσπερ ἄνα τῆ μητρὶ .. ἐνθαυᾶσμενοι.

ἐνθαυᾶκτος καθ' Ἡρ. γλωσσ. τὸ ἐνθριακτος (μῖθον, ἐνθαυᾶστος).

ἐνθαυᾶσμός (ἰδ) μ.σ. ἐνθαυᾶσμός: Εὐστ.Πον. 266,41 καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἐξομοῖσθαι σοὶ αὐτῷ κατὰ ἐνθαυᾶσμον.

ἐνθαυᾶστικός-ή-όν ὁ ἐνθεος, ὁ ὀπὸ ἐνθέου μανίας ἀγόμενος, ἐνθαυᾶσμένος: Πλάτ.Νόμ. 682A θεῖον γὰρ οὐν θεὸν καὶ τὸ ποιητικὸν [ἐνθαυᾶστικόν] ὄν μένος ἄμψωδον πολλῶν τῶν κατ' ἀλήθειαν γινόμενων, Πρὸκ.Παρμ.742B ἐνθ-φυχαί· 2) ἐπὶ ἐνθαυᾶσμον, ὁ ἐπὶ τῶν νεύρων προερχόμενος, νευροσπαστικός: Ροδολ.Ὀρεδ.7,26,177 ἐνθ-θλιγγος, Μνηστ.Κυ.αὐτ.15,3 ἐνθ-πνιγμός.

ἐνθαυᾶστικός ἐπίρρ. ἰππ. κ. μ.σ. μετ' ἐνθέου μανίας, μετ' ἐνθαυᾶσμός: Λοκ.Ἐρωτ.14 ἐνθαυᾶστικός ταῦτα τοῦ Καλλιμαχίδου βουόντος, Συριαν.Μετφ.42,14, Μνηστ.87 Ἐσπερ ἐνθ-ἐκρῶσ-γῶν· || ἀπερθ. -άτατα: Πιρόκλ.Πολ.1,133.

ἐνθάετης (ἰδ) ἴβανγ. ἐνθαυᾶστικός ἴβανσ. μάντις.
ἐνθεῖν ὄρω, ἀντι ὄβειν βλλ.

ἐνθεῖος-ον νεώτ. ὁ περικύβητος· || εἰδ. χημ. χαρακτηρισμός χημικῆς ἐνώσεως ἐν ἧ ἔν ἡ πλειονα ἄτομα αὐτῆς ἔχουσι ἀντικαταστάθῃ δι' ἰσοδυνάμου ἀριθμοῦ ἀτόμων θεῖου, ἀνεμ μεταθῆρρυνσις τοῦ τρόπου διατάξεως τῶν λοιπῶν ἀτόμων.

ἐνθεῖλης-οὺς-ές μ.σ. ὁ ἔγχεθ θελάνιν, ἀντιθ. ἀβελῆς.
ἐνθαμια-ατος (ἰδ) κ. μ.σ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμά τὸ ἐντιθῆμι ἡ ἐνθέτω, εἰδ. ὁ κατὰ τὸν ἐνοφθαλμιζόμεν, ἐγκεντρισιμῶν, τῶν ἐνδρῶν ἐνθῆμεικος ὀφθαλμοτροπικός βλαστός, τὸ ἐμβόλιον, μῆλι: Θεόφρ.ΦΑητ.1,68 τὸ ἐθάμια οὐτως ἀποφθεῖν

ὡστε μὴ γυμνοῦν τὴν μήτραν, Γεωπ.3,39 τὰ εἰς ἐγκεντρισιμῶν ἐνθέματα, Εὐστ.Ὄδ.1423,37· 2) νεώτ. γεμχῶν ἐξοῦν θῆμεικος εἰς ἀντικατάστατον ἐμφαρμῆμον μέρος ἐπέρου ἐξοῦν ἡ πρὸς συμπληρωσῶν αὐτοῦ, μῆμασιν· 3) Ἐπιγρ. κοτθέσεις χρομάτινος εἰς τράπεζαν· 4) κάσμηρα, στολίδι: Πά.Ἀομ.4,9 ἐνθέματα τραχίλων σου· 5) πᾶν δεξαμενῆ ἀποθῆκη ὄστατος· πρδλ. ἐνθέμα.

ἐνθεμάτιζω μ.σ. κ. νεώτ. θέτω ἐνθέμα βλλ., ἐγκεντριζῶ, ἐνοφθαλμιζῶ, ἐμβολιζῶ: Γεωπ.10,23,4· 2) θέτω ἐνθέμα βλλ.21, συμπληρῶ ἐξοῦν τὴ ἡ ἀντικαταστά ἐμφαρμῆμον μέρος αὐτοῦ δι' ἐνθεματος, μοτίζω· 3) ἐμβάλλω, ἀποθέτω: Ἐπιφῶν. 1,9461) εἰς γὰρ ἐνθεματίζων ρηματ.π. ἐνθεματίζων, ἐγκεντρισιμῶς, ἐμβολισιμῶς: Κλημ.Ἄλ.Παιδ.154(13), ἐνθεματίζω θεοὶ ἰσθ' Ἐπιγρ. θεοὶ ποιοῦντες ἀσφαλεῖς τὰς θερμῶσεις (πθ.β).

ἐνθεματίζω μ.σ. κ. νεώτ. θέτω θεμῆλιον ἐντός, στερεῶς: Γρηγ.Νύσοι.683D.

ἐνθέμεν πο. ἀόρ. β' ἀναφρ. τοῦ ἐντιθῆμι βλλ.

ἐνθέμιον (ἰδ) μ.σ. κ. νεώτ. θόλαμος ἐν τῷ πρῆμῳ τὸ πλοῖον, τὸ ἐσῶ τῆς πρῆμῆς: Πολύδ. 1,90 τὸ μέσον δὲ τῆς πρῆμῆς ἀσπίδιον, οὗ τὸ ἐντός ἐνθέμιον· || εἰδ. νεώτ. ναυ. Ἰθαίετραν μέρος τοῦ κύτους πλοῖου, ἐν ᾧ ἐντιθενται διάφορα γράφια ἢ ὀκιά· 2) κόπην τὴν σκεῶς, κοτῆλη ἐπιδεχομένη λόγων: Πά.Ἐε.38,19-22, καὶ τὰ ἐνθέμια ἐξ αὐτῶν, ἵνα ὥσιν οἱ λόγῶν ἐπὶ αὐτῶν.

ἐνθέμι ἐπίρρ. κ. μ.σ. κ. νεώτ. δεῖκται, ἐπὶ τοῦτου, ἐντέθειν, ἐκείθει, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος:

Ἰκ.179 τῶν δ' ἐνθεν ἀναστήσας ἀγεν ἠρωσ, αὐτ.Δ.58, Ὄδ.Μ.235 ἐνθεν ἐμν Σκύλαϊν, ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις, Εὐρ.Εκ.1152 οἱ μὲν εἰ ἄριστερας, αἱ δ' ἐνθεν· || κ. νεώτ. ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ: Ἡρ.4,175 τὰ δὲ ἐνθεν καὶ ἐνθεν κείροντες ἐν χρότ, Θουκ.7,81, Ξεκ.ΚΠ.6,3 ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐκαστέρωτον ὁ ἀλοφροῦν, Μνηστ.1,5 Ἀπολυτ. ἀρρεῖται τὰ ὄστατα ἐνθεν καὶ ἐνθεν· || ὁμ. κ. νεώτ. ἐνθεν μὲν .. ἐνθεν δὲ ἐντέθειν μὲν .. ἐκείθει δὲ, ἐπὶ δεξιῶν μὲν ... ἐξ ἀριστερῶν δὲ: Ξεκ.Ἀν.3,5,7 ἐνθεν μὲν γὰρ ὄρη ἵην ὑπερσφῆλα, ἐνθεν δὲ ὁ ποταμός· || ὁμ. εἰ μὲν .. ἐξ ἐκωνύμου δὲ: Ἡρ.1,72 ἐνθεν μὲν Σιρῶσις Κληναδόσας ἀπέργε, ἐξ ἐκωνύμου δὲ Παφλαγονία· || ὁμ. ἐνθεν μὲν .. ἐτέρωθεν δὲ: Πλάτ.Σοφ.224A ἐνθεν μὲν ἄνηθῆσαν, ἐτέρωθεν δὲ ἀγομῆνοι καὶ πηρασκομῆνοι· || ὁμ. μ.σ. κ. νεώτ. ἐνθεν κακίθειν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ: Διγεν.Ἀκρ.397,4 ἐνθεν κακίθειν τῶν μερῶν αὐτοῦ καλῶς εἰργάσθη· || ὁμ. ἐνθεν καὶ ἐνθεν μετὰ γιν· Θουκ. 2,76 ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν αὐτοῦ ἀρξόμενοι ἀπὸ τοῦ βραχέος τεύχους, Ξεκ.ΚΠ.6,1,30 πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῶν τραχῶν· 2) μ.σ. ἐνθαυᾶ, εἰδῶ: Ἐρωτ.Ἰ.129B κλαύσμενον οὐν ὄλιγον ἐνθεν, ἵνα μὴ κλαύσμενον ἐκείθειν αἰωνίως βασιανίζόμενοι, αὐτ.39E· 3) ὁμ. εἰδ. χρόνον, ἐντέθειν, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα: Ἰκ.Ν.741 ἐνθεν δ' ἄν μᾶλα πᾶσαν ἀπερσοσάμεθα βουλήν, Αλοχ.Ἀγ.248 τὰ δ' ἐνθεν οὐτ' εἰδῶν οὐτ' ἐνθάτω [τὰ μετὰ ταῦτα]· 4) κ. νεώτ. ἐκείθειν, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖον: Ὄδ.Θ.500 φαίνε δ' αἰοῖδᾶν, ἐνθεν ἔλῶν ἰαχόλ, εἰνταῖθεν ἀρξάμενος· ἰ-πρδλ. Διογ.Α.1102· || ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης, ἐξ ἐκείνης τῆς οἴτιας ἡ περιστασικός: Εὐρ.Τρο. 951 ἐνθεν δ' ἔχουσ ἐν εἰς ἐμ' ἐκτρέφῃ λόγων, Ἐνθεν ἡ διάστασις· 5) ὡς ἀναφωρ. ἐπὶ τῶν οὐδεν, ὀδόνεν, ἀπ' ὅπου, ἀπὸ κεί ποδ: Ἰκ.Ο.597 ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαΐδῶλον, ἐκρῶν ἀνόστη, Ὄδ.Τ.62 θέλα, ἐνθεν ἀπ' ἀνδρῶς ὑπερμάνετος ἐπινον (ἐξ ὧν ἐπινον), Αλοχ.Πρ.367· || ὁμ. ἐπὶ

ἀρχῆς γενέσεως : Σοφ. Ἀντ.310 ἴν' εἶδότες τὸ κέρθος ἔθενεν ὁλοτάτην τὸ λαοῖν ἀρπάξαι ἢ ὄμ. εἰς τὸν τόπον ὄθεν : Σεν. Ἀν.2,3,6 ὄθευσιν ἔθενεν ἔξουσι τὰ ἐπιτήδεα : ἢ ὄμ. ἐπὶ ὁμίλιας : αὐτ. Ἐκλ.6,5,11 νόν θ' ἐπάνειμι ἔθενεν ἐπὶ ταῦτα ἔξθενῖν ὃ ὄμ. κ. νεώτ. ἐπὶ αἰτίας, ὄθεν, ὀπόθεν : Αἰσχ. Εὐμ.689 Ἄρει δ' ἔθυσαν, ἔθενεν ἔστ' ἐπ' ὠμους πέτρα πάγος τ' Ἄρειος, Εὐρ. Ἡλ.38, Διοσκ.1,92 ἔθενεν τὴν ἐπιπυρριαν ἔσχεν.

ἐνθεναρίζω Ἡσ. γλῶσσα, τοῦ ἐγγεῖρω βλ.λ.
ἐνθεῖναι ἔπιρρ. δεῖκτ. ἐπὶ τόπου, ἐνεύθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ : Ἡ. Θ.527 ἔξελλαν ἐνθεῖναι κύνας, Ὀδ. Λ69, Αἰσχ. Πρ.707 ἐνθεῖνδ' ἄλιου πρὸς ἀνατολᾶς ἀτρέφασα αὐτήν, Ἀριστοφ. Αὐα.1123 στήθε παρ' ἐμέ... ἐνθεῖναι θ' ἄμει, Πλάτ. Εὐθ.275D ἤρατο δ' οὐν ἐνθεῖναι ποδὸν ὁ Εὐθύδημος : ἢ ἐνθεῖνδ' αὐτόθεν ἔξ αὐτῆς ταύτης τῆς πόλεως : Ἀριστοφ. Ἀχ.116 κοῦκ ἐσθ' ὄπως οὐκ εἰσὶν ἐνθεῖνδ' αὐτόθεν ἢ ὄμ. ἐνεύθεν, ἀπ' ἐδῶ, ὄθ. ἐκ τοῦ κοσμοῦ ταύτου εἰς τὸν Ἄδην, μετὰ π. κινήσεως σχηματικῶν : Πλάτ. Ἀπολ.40C μεταφασίης τῆ ψυχῆ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθεῖναι ἐς ἄλλον τόπον ἢ ὄμ. ὁ ἐνθεῖναι στρατός ὁ ἐκ τοῦ μέρους ταύτου, ὁ ἀθηναϊκός : Εὐρ. Ἡλ.695 ἔξ ὀπίθετο στρατῶν Κρέων τὸν ἐνθεῖναι ὃ ὄμ. ἐπὶ ἄλλο χρόνο, ἐκ τοῦ τοῦ χρόνου, μετὰ ταῦτο : Σοκρ.21 ἀρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐνθεῖναι ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων ὄμ. τὸ ἐνθεῖναι ἢ τοῦτέθεν : Σοφ. ΟΤ1267 δεῖναι δ' ἴν τάνθενδ' ὄραν ἢ ὄμ. περαιτέρω : Εὐρ. Τρω.931 τὸν ἐνθεῖνδ' ὡς ἔχει σκέφαι λόγον ἢ ἀπὸ τῆς ἔξεξ σκέψεως, ἀπὸ τῆς ἐπακολούθησιν ἐσφάσεως : Πλάτ. Θεαίτ.178Α ἐνθεῖναι ἐν μάλλιν πάς τις ὁμολογήσει ταῦτα ταῦτα, Ἰουλ. Λόγ.4,1361 ἐνθεῖναι ἐν γίγνοισι γινώσκω.

ἐνθεῖναι ἄπ. ἐπιπαι. τ. τοῦ ἐνθεῖναι βλ.λ. : Ἀριστοφ. Αὐα.429 ἐνθεῖνδ' ἔ' ἄγω-ἐνευκοχλεύωμαι.

ἐνθεῖναι ἔπιρρ. ὑγι. ὀπόθεν, ἔξ οὗ ἀμείλιος : Ἀρρ. Ἀκ.1,23 ἔφηνεν ὄπισθεν ἀπὸ τὸν ποταμῶν, ἐνθεῖναι τῆ προτεραιᾶ ὠμῆθη.

ἐνθεῖναι-ον κ. σὺνηρ. ἐνθεῖναι-ον, κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ὁλοκί ἔχων τὸν θεῖν ἐν αὐτῷ, θεόλιτος, θεόνητος : Αἰσχ. Ἐπὶ.497 ἐνθεῖν δ' Ἄρει βακχῆ πρὸς ἄλκην Θυαῖς (ἐπὶ τοῦ Ἄρειος), Σοφ. Ἀντ.964 παῖσκα μὲν γὰρ ἐνθεῖναι γυναικας ἰπερὶ τὸν Μαικάδων, Εὐρ. Ἰν.141 οὐ γὰρ ἐνθεῖναι... εἴ' ἐκ Πανός εἶθ' Ἐκάτας, Σεν. Συμμ.1,10 ὁ δ' ὄπ τοῦ αὐφάνος ἔρωτος ἐνεῖναι, Λυκόφρ.28 ἐνθεῖναι, Βακχίων ἀτόμα : κ. ἰπερβ. -ώτατος : Μάξ. Τύρ.32,4 ἐνθεῖναι τῆ φῦσις ἰέναι τοῦ Ὀμήρου ἢ ὄμ. μετὰ γεν. πράξιμ. : Αἰσχ. Εὐμ.17 τέχνης δὲ νιν Ζεὺς ἐνθεῖναι κτίσας ἀρῆναι ὀδῶσας εἰς αὐτὸν ὁ Ζεὺς τὸ κρῖσμα τῆς μαντικῆς τέχνης : ἢ ὄμ. μετὰ τῆς πρὸς ἐνθεῖναι πρὸς τὴν ἐκπαιδείαν : Πλάτ. Συμμ.179Α οὐκ ἄν αὐτός ὁ ἔρωτος ἐνθεῖναι ποιήσῃ πρὸς ἀρετήν ἰκατοχόμενον ὄπο βεῖου ἔρωτος πρὸς τὴν ἀρετήν : ὃ ὄμ. ἐργων, ὁ ὄπο βεῖου δικαστικῶς ἐπιπυρριμένος : Αἰσχ. Ἀγ.1207 ἐχθραῖσιν ἐνθεῖναι, Πλάτ. Φαῖδρ.244Β ἰσχυρὰ μαντικῆ χρώμενοι ἐνθεῖναι, Ἀριστοφ. Πν.1408β,19 ἐνθεῖναι ἐπὶ ἰοπίστος, Κόλλ. Q3.11,12 καὶ ποῦ τὰ ἐνθεῖναι ἔπαι ὃ ὄμ. κ. μων. ἐκλ. βεῖος, ἰερός, ἄγιος : Εὐα. Ἐκκλ.10τ. 2,10,15 τὴν εἰς οὐράνους ἐνθεῖναι ἀποκατάσασιν αὐτῶ ὃ ὄμ. νεώτ. σὺνηρ. τῶ σὺνηρ. ἐνθεῖναι-ον ὁ πλήρης ἐνθεῖναισῶν, ὁ ἐνθεῖναισῶν : ἐνθεῖναι προσημνῶσιν-ἐνθραῖα-ἰδός.

ἐνθεῖναισῶν ὄμοια οὐδὲ εἶμαι ἐνθεῖναισῶν Σχόλ. Διο. Θρ.61ε ἴν. AB 851,91 « τὸ ἐνθεῖναισῶν, τοῦτέστι τὸ ἰπὸ θεοῦ κινεῖσθαι, θεομαδόν φασκν ».

ἐνθερίζω ὑγι. κ. μων. διεργάσαι πού τὸ βέρος, παραβέριος : Πολύδ.1,62, Δικαιάρχ. Γεωμ.1,21 πόλις ἐνθερίζεται βελήσται, Ὁμ. Μ ἐν λ. βερίζω.

ἐνθερμῶναι κ. νεώτ., ὄδρ. ἐνθερμῶνα, παθ.

ὄδρ. ἐνθερμῶνθη, θερμῶναι λιαν, κ. μτφ. ἐμβάλλω εἰς τινα πόδον : Σοφ. Γρ.368 εἴπερ ἐνθερμῶνται ἰδ. γρ. ἐκτεβέρμῶνται ἰ πόδω.

ἐνθερμῶν (-η)-οῦ(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ λιαν θερμός, ὁ πλήρης θερμότητος, διδύμοι, διακαῆς : Ἰν. Ἐπιδ.6,4,13 ἐνθ- φῶσις, Ἀριστοφ. Πρ.898,6 ἐνθ- αἶμα, Ζη.κ.1,38 ἐνθ- πνεῦμα, Πλουτ. Ἡθ.951P Λιθῆς μὲν γὰρ ἐνθ- ἢ πολλῆ καὶ ἀνδύροσ ὃ ὄμ. μτφ. πλήρης θερμότητος, θερμουργός, διακαῆς : Ἀριστοφ. Φυσικῶν.808β,26 ἐνθ- διάνοια, Φθ.1,605 ὃ ὄμ. ἐνθραῖς, παράφορος : Κομ. Ἀδέσπ. 24,100 μωρῶν ἐνθε[ρμον δν] ἐράν ἰπθ.λ.

ἐνθερμῶν ἔπιρρ. μων. κ. νεώτ. θερμός, προθύμος, διακαῶς : ΚΜανασσ. Χρον.101D ἐνθερμῶν ἰκετεύουσα, Εὐστ. Πον.4,20.

ἐνθεσίδουλος (ὁ) κ. μων. καθ' Ἡσ. φωρόδουλος, δοῦλος τὸν ἐνθεῖναι βλ.λ.21:Εὐστ. Ὀδ.1837,40.

ἐνθεσις-εως ἰα(ν) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνθραῖα καὶ ὁ ἀποτελεσμα τοῦ ἐνθραῖναι ἢ ἐνθέτω, ἡ παρεμβολή, ἐνθεσις : Πλάτ. Κρατ.426C τῆς τοῦ ταῖ μεταβολῆς καὶ τῆς τοῦ νῦ ἐνθεσις, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ.1,4 οὐ γὰρ διαστάσιος χρέος εἰς ἐνθεσιν τῆς τροφῆς, Πλουτ. Ἰν.5,9,3, Προφ. Ἀποχ.4,20, Γεωμ. 5,35,2 τὴν τοῦ λιθοῦ εἰς τὸ ἀτέλεστος ἐνθεσιν ὃ ὄμ. τὸ ἐνός τὸ ἀτόματος πῆμενον τεμάχιον, βλ. μωρ. βούκκα, μπουκί : Πολύδ.6,33 « τὸν δὲ ἄργον ὁ ἰψωλο καλοῦνται ἐνθεσις » : Φερερ. 108,6, Ἀριστοφ. Ἰν.404 εἶθε φαυλῶς, ὠσπερ εὐρε, ἐκβάλοισ τὴν ἐνθεσιν, Ἀντιφῶν. Ἀντιφῶν.3,104Α ὄταν τὴν ἐνθεσιν ἐντός ἤδη τὸν ὀδόντων τυγχῶνς κατασκευῶς, Λουκ. Ἐταρ. Δ.6,3, Εὐστ. Πον. 297,86 ἢ φρ. παροιμ. θεταλικῆ ἐνθεσις = μεγάλη μπουκί : Ἀντιφῶν. Ἀθην.10,418B ὃ ὄμ. ἡ τοποθέσις τοῦ ἐνθέματος βλ.λ. εἰς φωτὸν, ἐνοφθαλμισμός, ἐγκεντρισιμός, τὸ ἐυδῶλον, τὸ ἰπθ. : Φιλ.1,301, Γεωμ.0,37 ἔως ἀν ἡ ἐνθεσις φῶς ὃ ὄμ. ἡ ἐνός τοῖχου προσημνῶν, ἐνθραῖσις, ἐνθραῖσις ὃ ὄμ. ναυτ. ἐνθεσις λῆμδων ἢ ἐνός τοῦ πλοίου ἀπὸ θέσις τὸν ἀνακερῶμενών λῆμδων αὐτοῦ.

ἐνθεσιμος-ον ὑγι., μων. κ. νεώτ. ὁ ἐν τοῖς θεσμοῖς, ὁ κατὰ τοὺς θεσμούς, ἐννομός, νόμιμος ἄντιθ. ἐκθεσιμος, ἀθεσιμος ἈΒ 251,31 « ἐνθεσιμος βλάβη ἢ ἐν τοῖς νόμοις ὠμῶν ἐνθραῖ » : Πλουτ. Νικ.6 τρῶσιαν ἰστανάι τοὺς τούτου τυχάντας ὄθκ ἐνθεσιμον ἴν. -ἐνθεσιμος ἐνέργεια ἢ ὄμ. τὸ ὄπ τὸν θεσμῶν παραβέβημενος ἀνευρωμένους : Νομοκῶν. β. Λαμπερ. Κασσ. β.5,6,125C τῶν ἐνθέσιμων θεῖων γραφῶν ὃ ὄμ. ἐγκριτός, ὁ συμφῶνως τῶ νόμῳ ἰσχύων ὃ ὄμ. ἐγκριτός, ὁ συμφῶνως παρέξειται ἐνθεσιμος καὶ ἀπερικλύτος ὄμ. συγγραφεὶ ἰσχύων ἐνθεσιμος ὃ ὄμ. ἐπιπυρριμένος ὃ ὄμ. θεωπτικῶν ἐπὶ τρέπασιν ἐνθεσιμος ὃ ὄμ. ἐπιπυρριμένος ὃ ὄμ. συμφῶνως τοῖς θεσμοῖς, ὁ νομίμως δρῶν, ὄθ. ὁ δικαίος : Περίηλ. Ἐρ. Φολ.23 ἐνθεσιμος βασιλεὺς.

ἐνθεσιμῶν ἔπιρρ. ὑγι., μων. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὸν τρόπον ἐνθεσιμων βλ.λ. νομίμως, δικαίως ἄντιθ. ἐκθεσιμῶς, ἀθεσιμῶς : Γαλλ.14,216 ἐνθεσιμῶς βασιλευσίν, Εὐάγρ. Ἐκκλ. Ἰστ.292,2 τούτ. -ἐνθεσιμῶς καθαρῶν ἐνθραῖσιν παρανομῶν ἐβέστα.

ἐνθεσιπίζω ὑγι. ἐπὶ τὸ βεῖου, θεσιπίζω ἴπαι προσημνῶ, χρησμοδοτῶ ὦν ἐνός τὴν τῆ ψυχῆ τῶσ, ὑποαρεθῶν ἐνθραῖσιν τῆ θεσιπίζματος, χηρῶσις, βεῖος ὁρῶσις : Εὐα. Εὐαγγ. Ἀν.278D τὸ -ἐνθεσιπίζοντος ἐν αὐτῷ βεῖου πνεύματος.

ἐνθετις (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἐνθεσιμον, ὁ δὲ οὐ τελεία ἢ ἐνθεσις βλ.λ. : ὃ ὄμ. ναυτ. εἰδος διπλοῦ ἐπάρτου ἐν χρ. διὰ φορτῶσιν ἢ ἐκφορτῶσιν μικρῶν βαρῶν καὶ ἰσθῶς βυτίων ὕδατος καὶ σῶκων, μαροβλῖα πρὸ νερού.

ἐνθετικός -ἴ-ον ὑγι. κ. νεώτ. ὁ κατὰ λόγον εἰς τὸ ἐνθέτω, ὄθ. κ. μτφ. ἐμυρτεῖται τῆ : Στοβ. Ἐκκλ. 7,42 [27,2] τῶν ὄγιως ἔχουσῶν ἰδοζῶν ἐνθετικός

2) ὁ κατάλληλος, ὁ εὐχερής διὰ κατόπισιν: Ὁρσ.δ.πα.74 ἡ ἐνθετικὴ τῶν στίγων προφῶρα
3) νεώτ., ὁ δι' ἐνθέσεως βλ.λ.λ., δι' ἐμβαλῆς γινόμενος: ἐνθετικὴ διακοσμήσις ἢ δι' ἐμβαλῆς ποιημάτων ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπιλοκῶν οὐσιῶν κτλ. **1)**
ἐνθίνος -ον κ. μ. σ. νεώτ. - ὁ ἐνθεθιμένος, ἐμβεθλημένος ἢ ἐνθετός, ὃν δύνανται τίς νά ἐνθέσῃ: Ὁλέγν.435 ἐπὶ δ' ἄν πομπῆν τὰς ἐνθετῶν ἀνδρῶν νόημα, σὸ ποτ' ἄν ἐξ ἀγαθοῦ παρὰς ζήγων κακῶς, Ὁρσ.β.49,480 ἔλαίρετα καὶ ἐνθετὰ ἢ νεώτ. ὄδον, ἐνθετὸς ὁδοῦς τεκμητὸς ὁδοῦς ἀπερριμμένος ἐπὶ τῆς διαπραγμαμένης κατ' ἐστραμμένον ὁδόντος. ἢ ὅμ νεώτ. ἐνθετοὶ λέμβοι αἱ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου τοποθετούμενοι ἀντίθ. κρημαστοί. **2)** ὁ ἐμβολιασθεὶς, ὁλαστικός ἐνοσθολισμῶν, ἐνθετησιῶν: Ἰππ. Φία. Παρ.26 τὰ ἐνθετὰ τῶν ἐνδύων. **3)** γλασσο, ἐμβολισμός, ἐπακτός. **4)** μόν. δεκτικός. Ἐστ. Πικ.10.
ἐνθεττάλιζομαι κ. μ. ἐν τῷ παρκα ἐνθεττάλιζομαι ἐνδύομαι, φορῶ θεσολογίᾳ γλασσοῦ Παρ.β.7,46 κτλ. ἐνθεττάλιζομαι ἐλεγὸν τὸ γλασσοῦ προσώπων. Στέφ. Βυζ. κ. ἑ. Ὁτασσία: Ἐστ.20.
ἐνθῆτα νεώτ., κ. ἐνθετῆμα βλ. βῆτα, τοποθετῶ τὸ ἐνθῆτα ἄλλου, ἐμβόλιμα, παρενθέτως, παρεμβόλιμα.
ἐνθῆσθεν ἐπίρρ. λωντ. τοῦ ἐνθεῦσθεν βλ.λ.: Ἦρ.12 ἐνθεῦσθεν διαπραγματεύομαι καὶ τάλλα.
ἐνθῆσθ μτγ. βῆτα, κλειὸ ἐνθῆσθ πνος: Ἡσιόδ.Χρυσ. ἐν Παρ. Ἐλ.δ.12 τῆς ἐνθεουσίας (λέμβου) ἐκ βαλδύσεως εἰς θῆαν βασταζόμενης.
ἐνθεσπῶ-ῶ μτγ. κ. μ. σ. νεώτ. βῆτα, παραρτῶ ἐνθῆσθ πνος καὶ, εἶμαι θεατός, διακρίνομαι ἐν πνι: Νικομ.Ἰερ. Ἀρ.β.116 τὰ ἐνθεσπῶουσα τοῖς ἀριθμοῖς, Μαξ. Οὐρ.2,12Α ἄλλοις ἀπαρτάλιζομαι ἐνθεσπῶουσα ἰσπανιζόμενον εἰς...
ἐνθῆσθ ἐπίρρ. μτγ., μ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἐνθεῶν βλ.λ.: Διον. Ἀρεοπ.167Β ἐν πῆδῃ τὸ ὑπάρχειν ἐνθῆσθ ἐσχολίας, Πολυδ.11 ἐνθῆσθ διακρίνομαι (ἐνθεουσιάζω), Ἰωνάτ.1 Ὁρρ. πιστῶν τὰς καρδίας ἐνθῆσθ ἐσθρανοῖνα ἰσπανοὶ καὶ εὐγενεῶς, θεϊκά, ἐνθῆσθ ὕμνησι τῆς ἑλευθερίας.
ἐνθηκάρσιος (ἢ) γλασσο, ὁ ἐνοτήθ ἄλλου διαπραγματεύομενος σύμβουλον, πρόκτρω, μεσίτης.
ἐνθηκεῶς νεώτ. βῆτα, κλειὸ ἐνθῆσθ πνος, περιδῶλλω οἰοῦναι διὰ θήκης: ἐνθηκεῶς τροχάλιον κ. παθ.: μετὰλλιον ἐν πυξίδι ἐνθηκευμένον.
ἐνθηκῆ (ἢ) μτγ. ἀποσπείρωμα, προμήθεια, ποσότης, περιουσία: Φιλ.2,525, Ἀρτεμ.δ.δαλ.δ.2,37 [ἴσθ] μετὰ γὰρ ὄλου τοῦ βίου καὶ τῆς ἐνθηκῆς τῆς ἰδίας ἀποσπείρωσι, Ἰουστ.Νεαρ.128,δ **2)** χρηματικὸν κεφάλαιον, ἀσφαρῆ βλ.λ.: Φρόν.199 (223), ἐν Διμ. Ἰσοδ.944 δὲ κ' ἀφορμῆν δὲ αἰ' Ἀττικῶν καλοῦσιν ἄνευ ἀμείψ ἐνθηκῆν. **3)** ἐνθεσις, παρεμβολή: Πρὸκ.Κτρω.21 ἐνθ- λων. **4)** ἐγκλισίς, φραγμός, περιδολός: Πάπ.
ἐνθηκιστῶ μτγ. βῆτα, τοποθετῶ τὸ ἐνθῆσθ ἄλλου οἰοῦναι ἐν θήκῃ, ἀποσπείρω: Μακρ. Οὐκ. 32,416 ἔχει ὡς τροπὴν ἀπὸ ἐνθηκιστοῦ πρότερον, Ψ Χρυσ.7,325,26.
ἐνθηκιστῶ-ῶ μτγ. εἶμαι ἐκδοτός εἰς θηλυπρεπὴ πᾶσι, φέρωμαι θηλυπρεπῶς: Ἰώσ.Π.4,9,10 μετὰ ἀόριστον ἐνθηκιστῶν τῶ κέρω.
ἐνθημα-ατος (ἢ) Ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐνθημα βλ.λ.: Ἐπίρρ. Μυστ. 1,21. **3)** εἰδ. νεώτ. γαρμ. κ. ἐπιθημα βλ.λ.
ἐνθηρος -ον ἐπὶ τόσου, ὁ πλήρης ἀγρίου ζώου, θήριον: Σοφ. Ἰν.216 ἐνθ- ἄνρος, Ἐρ.Ρῆσ.289, Σχολ.Παρ.Π.9,100 ἐνθηρος γὰρ ἡ Αἰθίοψ, Αἰλ.Ζ.17,31,387,12 ἐν τοῖς μῦθοις ἀνθηροτόταις χωρίσις **2)** μτφ. ἀγρίος, τροχός: Αἰολ. Ἀγ.562 ἐνθηρον τρῖχα ἢ ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ὁ ἔχων ἔλακος τεθρησκίον, θυμωμένος: Σοφ.Φιλ.698. ἢ τὸ αὐτὸ ἐνθηρον ὡς οὐα. ἢ ἀγρίοτης: Αἰλ.Ζ. 6,63.

ἐνθησαυρίζω μόν. θησαυρίζω ἐν τῷ, ἐνταμιεύω, σωθρορίζω: Ἐστ. Πικ.103,35.
ἐνθῆσος -ον Ἐπίρρ. ὁ θεωρητικός ὡς θεός, ἱερός, σεβαστός: Ἐπίρρ. Κρῖτ. δ.τι δὲ ἀνιγρῶσιμν, ἐκρωσὶν τὸ ἔστω καὶ ἐνθῆσος.
ἐνθῆσος -ον Ἐπίρρ. πῆθ. ἐνάθιος βλ.λ. Ἐπίρρ. Χερσῶνος καταστασάμενος καὶ τὰ ἐνθῆνα καλῶς καὶ συμφορόντως τῶ βασιλεῖ.
ἐνθάδεις -κος (ἢ) μτγ. κ. νεώτ. κ. ἐνθάσσια (ἢ) ἢ πρὸς τὸ εἶω θλάσις ἢ ἐξ ἰσχυρῶς πίεσεως κολύσης ἐν τῷ σώματι, ἐπιπόημα, ζούλιγμα: Γολ. 7,39, Αἰλ.Ζ.16,22 καὶ μὲν αἰμὸν τὰς ῥίνας... ἐνθάδεις τῆ τῆς ῥίνας διαμεινάντες.
ἐνθάσσια-ατος (ἢ) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθάδιν, ἐνθάσσις, ζούλιγμα: Γολ.13,890Α οἷον ἐνθάσσια τὸ μικρὸν.
ἐνθάδεις κ. μτγ., μ. κ. νεώτ. βῆτα τὸ πρὸς τὰ εἶω, πῆδω πρὸς τὰ ἐνθῆ ἐντυπῶσι, διὰ πίεσεως κοιλίας, ζούλι: Νικ. Ἀλεξ.453 ἠμῶσιον γλασσοῦ ἐνθάδεις ἰσθλ. ἐπὶ ἐξοῖς), Ἀρετ. Ο.Ε.Παθ. 1,9 κ. παθ.: Ἀριστ.Ζ.599,20 ἐνούσιος τὰ πτερόγια ἐνθεθιζόμενα, Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.δ.2 ἀνθρωπο ἐνθεθιζόμενοι τῆν θῆνα. **2)** κατοχὴ, φροῦδι, συντηρῶς: Ἰπποκρ.57,10 τῆν κεφαλῆν ἐνθαίφα κ. παθ.: Ἰπποκρ.Νύσσι.1,528Β τῆν δότρυν τὸν τὰς ληψῶς ἐνθαίδομενον σσημα τὸ ἐνθάδεις.
ἐνθαίπτικος ἐπίρρ. μτγ. ἢ ἐνθάδεις δι' ἐντυπώσεως, διὰ πίεσεως, διὰ συμπίεσεως: Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ.3,69 (147,8) εἰ δὲ ἐνθαίπτικος ταῦτο κ. μτγ.
ἐνθαίπτις -ως (ἢ) μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἐνθάδεις τοῦ ἐνθαίπτε βλ.λ.: Ἀρρ. κ. Γολ.8,110, Ἀρετ. Ο.Ε.Παθ. 1,6 ὁ τὸ γὰρ ἰσθμῶς συντηρεῖται καὶ τὰ περισθῆμα... σὺ ζῆμυλῆτι εἰς τῆν ἐνθαίπτιν κατὰ πινόμενον. ἢ πῆσις: Ἀπολλ.Κ.2. **2)** νεώτ. ἰσθρ. εἶδος μαλάκως καθ' ὃ γίνεται ἀπλή πῆσις ἐπὶ τοῦ δέρματος διὰ τῆς παλαμίας ἐπιφανείας τῶν δακτύλων, εἶτε δι' ὅλης τῆς πομύσης.
ἐνθάδ-ῶ κ. νεώτ., λων, ἐμψλάω, θῶ τὸ πρὸς τὸ ἐνθῆσθ διὰ πίεσεως: Ἰππ. Ἐντ.Παθ.44 (556,22) ἐνθ δακτύλῳ τοῦ σώματος ὑποπέσις, ἐνθάδεις, Ἀριστ.δ.Λόγ.47 (231,13). **2)** ἐγκρατῆτα, ἐντυπῶσι ἐπὶ νοήματος: Αἰλ.Ζ.615 καὶ νόημα δὲ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ εἰργασίον ἰσθ' ἰσασίαι καὶ ἐνθάσσια σσημῆν τὸ ἀμφὸν πῆδω.
ἐνθῆσκα, ποι. ἐνθῆσκα θῆσκα ἐνθῆσθ πνος: Σοφ.Ο.Κ.790 τῆς ἐμψ χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθῆσθιν μόνον ἰσθῆν ἠ ἀποδῶν ἐπ' αὐτῆς, Ἐρ. Ἡρακλ.560 σὺ γὰρ ἐνθῆσθιν χερὶ βῆλω ἰεῖς τὰς χεῖρας σὰν, Ἰωσ.16,15 πλείωσιον ἐνθῆσθων. **2)** νεκροῖσι ἐν τῷ, νεκροῖσι: Ἐρ. Ἐκ.246 ἐνθῆσθιν γὰρ σὺς πλείωσι χερὶ ἐμψ.
ἐνθῆσθιός-ια-ον Ἐπίρρ. Κρῖτ. ἐνθαγιῆς βλ.λ.
ἐνθῆσθρος -ον μόν. ἐνθάδεις βλ.λ.
ἐνθαθῆ ἦσθ. ἐσθρορῶσι (ἢ) ἀνθαθῆ.
ἐνθαθῆσος -ον μόν. θολωμένος θολορός, ἀσπώδης, ἀκάθαρτος: Ἀγμ. Ὀνειροκρ.193 πάντες κέρρωσι τὰς πόλεις ἀνευ αὐτοῦ ἔρρωον ἐνθαθῆ.
ἐνθρογάξαι ἦσθ. κροναίε.
ἐνθροσκαί ἦσθ. ἐκρόσπῆσι.
ἐνθροσος -ον (σθρῆ) μτγ. ἐπὶ ζώων, ἔγκωσι: Νικ. Ὁλη.99 ζῶα νεῶν θερώνται καὶ ἐνθροσ.
ἐνθροσθῆ-ῶ μόν. θροσθῆ τῆσ γλασσο, καταγορῆτος, παθ.: Τζέτ.Κ.13,494 μὲν θροσθῆν ἀσθέν ἔξ ὄνου τοῦτον ἡγερῆν ἐνθροσθῆμένον.
ἐνθροσῶ μτγ. ἀπὸ τοῦ ἐνθροσῶ βλ.λ.
ἐνθροσῶν -ον μτγ., μ. κ. νεώτ. συνρτ. τὸ ἐνθῆσθ βλ.λ.: Φιλ.2,542, Ἐστ. Πικ.323,6. **2)** νεώτ. ὁ πλήρης ἐνθροσισμῶν, ἐνθροσισμῶνος.
ἐνθροσῆ (ἢ) μτγ. ἐνθροσισμῶς βλ.λ., ἐμψωσις: Ζωναρ.728 ἐνθροσῆ, θεορῆσις: Πρὸκλ' Ἀκ. 198τ. τὸ κινητικὸν πρὸς ἐνθροσῆσθ οἰκειότητα **2)** ἦσθ. ἐκκλήσις.

ἐνθουσιάζω κ. ἐνθουσιῶ βλλ. κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. μ. ἐνθουσιάζω μετ' ἄσπρ. ἐνθουσιάζω, παθ. ἐνθουσιάζομαι κ. μετ. παθ. παρακ. ἐνθουσιάζομαι ἢ τὸ ἐνθουσιάζω δὲν ἀναπνί η. τραγ. Ι. εἰμι ἐνθεός, ἐμπνευσμένος ἢ εἰμι θεόληπτος βλλ., διατελέω ἐν ἐκστάσει: Πλάτ. Ἀπολ. 22C ἀλλά φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιάζοντες, ὡσπερ αἰ θεομανῆτες καὶ αἰ χρυσόφοδοι || κ. μετὰ δοτ. δηλοῦσας τὸ ποιεῖν, αἰτίαν, τὸ μέσον δι' οὗ: Φιλώδ. Παρρ. 40 τοῖς φωνάτοις ἐνθουσιάζοντες || γλωσσ. ἢ παθ. μετ. ἐνθουσιάζομαι = φρεναδιόλης, φρεναδιότητος, μαγκός, παράφρων || 2) μετ' αἰτ. κ. δοτ. ἐμπνέω τὴν εἰς τινά: Ἐρμ. Τρισημ. ἐν Στοβ. 1, 49, 44 ἐρωτάς ἐνθουσιάζει θεοῖς || 3) νεώτ., κ. δημ. υ. μετ. ποιοῦμαι τινά ἐνθους, τὸν κῶμω νὰ ἐχη, τοῦ διαγεῖραι, τοῦ μετὰ τὸν ἐνθουσιάζομαι βλλ. 2), εὐαρεστάς τὸν ἐξάπτω πρὸς τὴν: ὁ λόγος τοῦ ἐνθουσιάζει τὸ πλῆθος || προκαλῶ εἰς τινά ἐξαιρετικὴν εὐαρεσκίαν, ἄνδρ.: ἢ πρόστασις σου δὲν τοῦς ἐνθουσιάζει - ἢ ἰδέα τοῦ γόστου δὲν τὴν ἐνθουσιάζει || τὸ παθ. κ. ἐν μέσ. ἀμψ. σημ. πληροῦμαι, καταλαμβάνομαι, κυριεύομαι, κατέχωμαι ὑπὸ ἐνθουσιάζομαι, ὁ ἐνθουσιῶ βλλ.: αἰ παῖδες εὐκόλως ἐνθουσιάζοντες, ἀνθρωπος ποῦ ποτὶ τοῦ δὲν ἐνθουσιάζομαι, ὁ στρατιώται ἐνθουσιάζοσαν || ἢ μετ. παθ. παρακ. ἐνθουσιάζομαι διατελῶν εἰς κατάσταση ἐνθουσιάζομαι ἢ ἐξοριετικὴν εὐαρεσκίαν: φύγαμο ἀπὸ τὸ χόρδ ἐνθουσιάζομαι.

ἐνθουσιάζω-εως (ἢ) ἡ κατάσταση ἐνθουσιάζομαι βλλ.: Πλάτ. Φαῖδρ. 249B αὐτὴ πᾶσαν τῶν ἐνθουσιάζοσαν ἀρίστη, Ἰούδθ. Μυστ. 3, 6.

ἐνθουσιάζομαι (οἰ) κ. μιν., νεώτ., κ. δημ., τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθουσιάζω βλλ. ἢ, ἡ κατάσταση τοῦ διατελοῦστος ἐξάλλου ὑπὸ θείαν ἐμπνευσιν, ἱερά ποιεῖν: Δημόκρ. 18, Πλάτ. Τιμ. 71B διὰ νόσον ἢ διὰ τινά ἐνθουσιάζομαι παραλόως, Σέξτ. Ἐρμ. Μαθ. 9, 20 || κατάσταση ἐξέλλου, φρενιτικὴ ἐ παραφροσύνη, ἐκ πάθους προερχομένη Φιλώδ. Ὀργ. 67W ἄλογοι ἐνθουσιάζομαι || εἰδ. φυγικὴ ἐξαρσις προκαλούμένη ὑπὸ τινων μουσικῶν μελῶν: Ἀριστ. Πολιτ. 1340a, || ὁ δ' ἐνθουσιάζομαι τοῦ περὶ τὴν ψυχὴν ἠθους πάθος ἐστίν || 2) κ. νεώτ., κ. δημ. εὐαρεστάς παράφρωνος ἐξορισ, φυγικῶν κυρίως διαθέσεων, δηλοῦσας ἐξωτερικῶς αἰὼν διὰ χάραξ, ὀρμῆς πρὸς ἐνέργειαν, ἐνεργητικῆς ἢ κ. ἐπιθετικῆς: Πολύδ. 8, 23, 4 τῆς δυνάμεως ἐπιγνώσεως τὸ συμβεβηκότος, τοιοῦτος ἐνθουσιάζομαι ἐγγίχει, Λασκαρ. ἠθ. 3, 238 ἢ ἐκεῖ βρισκόμενος μάζωξη μεγάλη, ποῦ μ' ἐνθουσιάζομαι τοῦ ἀναμένει || ὀρμῆ ἐνθους πρὸς ἐπιδιώξειν τινά, ζῶντα διδάσκει πρὸς τὴ ἐξάρτησις: ὁ ἐνθουσιάζομαι πρὸς στέγγισιν τῶν προσφώνων - διὰ τὸν χορὸν || συν- ἠθ., κ. κτ. πληθ. ἰδ. ἐν φρ.: ἔχει εὐκόλως ἐνθουσιάζομαι, - τέρθησαν αἱ ἐνθουσιάζομαι.

ἐνθουσιάζω (οἰ) μετ., μιν., νεώτ., κ. δημ., θηλ. νεώτ., κ. δημ. ἐνθουσιάζομαι ὁ πλήρης ἐνθουσιάζομαι βλλ. ἢ, ὁ ὑπὸ ἐνθουσιάζομαι κατεχόμενος, ἐνθεός, ζηλοῦσας πρῶθ. Ἐιστ. Ἰούδθ. Πτολ. Τεραθ. 180 || ἐκκλ. ἐνθουσιάζομαι (οἰ) ὁσοδοτικὴ ἠρωτικὴ ἀρτίστος ἀκμαστικὴ πρὸς τὴν ἰα' αἰῶνα, ὁ. εὐχεται: Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἰούδθ. 1 || 2) μετ. ὁ δυνάμενος νὰ συγκινηθῆς ἐνθουσιάζομαι βλλ.

ἐνθουσιάζομαι-ός (οἰ) κ. μιν., νεώτ., κ. δημ. ὁ ὑπὸ ἐμπνευσιν, ἐνθουσιάζομαι διατελῶν, ἐνθουσιάζομαι, ἐμπνευσμένος: Πλάτ. Τιμ. 71B ὑπὸ τῆς μαγκτικῆς τῆ καὶ ἐνθουσιάζομαι ἠρωτικῆς, Ἰούδθ. Μυστ. 3, 8 ἐ- ἐκστασις || εἰδ. ὑπὸ ποσειδῶνος: Ἀριστ. Πολιτ. 1340a, || ταῦτα γὰρ ὀμοιολογισμοὺς ποιεῖ τὰς ψυχὰς ἐνθουσιάζομαι || κ. ἀπερβ. - ὠτατος: Σχολ. Ἰούδθ. Προτρ. 129P || τὸ οὐδ. ἐν-

θουσιάζομαι ὡς οὐσ. ὁ ἐνθουσιάζομαι: Πλάτ. Φαῖδρ. 2631) διὰ τὸ ἐνθουσιάζομαι οὐ πᾶν μὲν πρῶτα || 2) κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ ἐμπνέων ἐνθουσιάζομαι, ὁ ἐνθουσιάζομαι: Ἀριστ. Πολιτ. 1341b, 34 τὰ μὲν ἠθικά τὰ δὲ πρακτικά τὰ δ' ἐνθουσιάζομαι τιθέμεντες, αὐτ. Πρ. 954a, 36 νοσήματα μαγκα καὶ ἐνθουσιάζομαι || κ. συγκρ. - ὠτατος: Γιλιάτ. Ἐιστ. 314A ἀκούσματα... ἐνθουσιάζομαι κωτερά.

ἐνθουσιάζομαι ἐπίρρ. μετ., κ. νεώτ., δημ. - ὁ μετ' ἐνθουσιάζομαι ἢ κατὰ τρόπον ἐμπνέων ἐνθουσιάζομαι: Πλούτ. ἠθ. 433C ταῦτα μόντα τὰς φύχως ἐνθουσιάζομαι διατίθησι || κ. συγκρ. ἐνθουσιάζομαι κωτερά: Μοριμ. Πρῶθ. 6.

ἐνθουσιάζομαι-τος (ἢ) μιν. ἐνθουσιάζομαι, ἐνθουσιάζομαι: Παχυμ. Ἰ Μιχ. Πολ. 2521).

ἐνθουσιάζω-άω κ. νεώτ. κ. ἐνθουσιάζω βλλ. κατέχομαι ὑπὸ ἐνθουσιάζομαι: Αἰσχ. ἀν. 58 ἐνθουσιάζω δὴ ὄμμα, βακχεῖται στέγη, Ξεν. ΚΠ. 1, 4, 8 ἀνεπλήροισεν ἐπὶ τὸν ἴππον ὡσπερ ἐνθουσιάζομαι. Πλάτ. Φιλ. 15B ὡφ' ἠδονῆς ἐνθουσιάζω, Ἀριστ. Ρητ. 1408b, 14 ἐνθουσιάζομαι ποιεῖν τὸν ἀκροάσας || ὁ μετὰ δοτ.: Ἐρμ. Τριμ. 1284 ἐνθουσιάζω, ὄστυπνε, τοῖς σαυτικῶν κακοῖς || ὄρ. μετὰ πρῶθ. [ἐπὶ τινι, περὶ τινι, εἰς ἢ πρὸς τινι]: Διόδ. Σ. 5, 49 τοῦς ἐπὶ τοῖς τῆς μητροσῆς ἐνθουσιάζομαι, Πλούτ. Κἀτ. Πρῶθ. 22 ἐνθουσιάζομαι περὶ φιλοσοφίαν, Αἰλ. Ζι 4, 31 ἐνθουσιάζω εἰς μίτην, Ἰουλ. Λόγ. 4, 136b ἐνθ. πρὸς τὴν ἀλήθειαν || ὄρ. ἀπολ.: Πλάτ. Κρατ. 396D ὡσπερ αἱ ἐνθουσιάζομαι ἐξαιφνης χρῆσμοδεῖν.

ἐνθουσιάζω-οις-ες μετ., μιν., κ. νεώτ. ὁ πλήρης ἐνθουσιάζομαι: Πλούτ. Λυκ. 2) παραστατικὸν ὄρμη ἐνθουσιάζομαι, Ἰρηγορ. Ν. 11B μετὰς μαγκατικῶν τινος καὶ ἐνθουσιάζομαι ὄρμη κατέχομαι, - αἱ ἐνθουσιάζομαι κραυγαὶ τοῦ πλῆθους || 2) νεώτ. ἐπὶ πρῶθ., ὁ ῥέωνος τὸν ἐνθουσιάζομαι, ὁ εὐκόλως ἐνθουσιάζομαι: ἐνθουσιάζομαι φίλος - νεολαία || ὁ ὑπὸ ἐνθουσιάζομαι ἐμπνευσμένος.

ἐνθουσιάζω ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐνθουσιάζομαι, μετ' ἐνθουσιάζομαι: Ἰνν. Ἐπιθ. 17 γράφω ἐνθουσιάζομαι καὶ μετ' ὀρμῆς.

ἐνθουσιάζω-εως (ἢ) ἡ θρησκευτικὴ μαγία: Ἐπιθ. 1, 1093A τὰς... τοῦ Ὄρου ἐνθουσιάζομαι.

ἐνθουσιάζω ἢ. ὁ ἐμπνευσμένος.

ἐνθουσιάζω, ὄπρ. ἐνθουσιάζω, ἰων τ. τοῦ ἐνθουσιάζομαι βλλ., νύσσω, κεντῶ: Γαλ. 19, 98 «ἐνθουσιάζω, ἐκείμενος νύττει»: Ἰνν. Ἀρθρ. 46 τὰ ὄστια τὰ κατεργάτα ἐνθουσιάζομαι τὸν χρωτᾶ || 2) Τιμ. Λεξ. «ἐνθουσιάζομαι ὀνοκίπει, ταρτέπει».

ἐνθουσιάζω ἢ. ὁ φυλάσσειν.

ἐνθουσιάζω οὐκ. ἀνθουσιάζομαι, κληροδοῦμαι: Πάπ. ἐνθ. ἀνθουσιάζομαι.

ἐνθουσιάζω-έω μετ., θρωπὸν ἐν τινι, ἐπὶ τινι: Ἀριστ. Λόγ. 18(20), 9 ἀπόδων χορὸς ἐνθουσιάζομαι.

ἐνθουσιάζω ἢ. «ζῶδια».

ἐνθουσιάζω ἢ. «παρακίπειν».

ἐνθουσιάζομαι οὐκ. ἐνθουσιάζομαι, ἐνθουσιάζομαι, ἐμπνευσμένος: Σοφ. ἀν. 544.

ἐνθουσιάζω ἢ. «ἐνταπειν, νύσσειν» || 2) αὐτὴ «ἐνθουσιάζω» προσαρμοσθῆναι.

ἐνθουσιάζω-ίδια (ἢ) ἢ ἐνθουσιάζομαι βλλ. ἢ. «οἱ μὲν πλείους διὰ τοῦ ἡ ἐνθουσιάζομαι δὲ διὰ τοῦ ἡ».

ἐνθουσιάζω ἢ. ὁ ἐνθουσιάζομαι, ὁ ἐνθουσιάζομαι βλλ. ἐνθουσιάζομαι [ἐπὶ] ἐντὸς φύλλου σικκῆς περιτυλισσω, περικαλύπτω, περιβάλλω παθ. κτ. ἐπέκτ. καλύπτομαι δι' ἐνθουσιάζομαι, σίκοι δὲ φορητὸν τετυλιγμένον ἐντὸς φύλλου σικκῆς: Ἀριστ. Φυσ. 664 ἄλλ' οὐκ ἐνθουσιάζομαι πρῆπει || 2) μετ. φενακίω, ἐξοπατῶ, τυλιγῶ: Μέν. Σαρ. 241 ὁ σὸς με πατὶς ἐνθουσιάζομαι μ' ἐτῶλομαι || 3) ἢ. «ἐνθουσιάζομαι ἐνέλιπκεν ἢ. ἄλλοι δὲ καὶ τὸ βακχεῖται».

ἐνθουσιάζομαι-όραμα μετ. καὶ ἰσχυρισμῶν, μετοδῶλομαι εἰς θρωπὸν, θρωπὸν εἰς ἐντὸς:

Ἄσπασια π. Ἄστ.16,72. **2)** πληροῦμαι τεθρομ-
 μένων σιμάτων: Γαλ.8,409.
ἐνθρόμβωσις-εως (ή) ἴτην. Ἡ θρόμβωσις βλλ.:
 Ἄντιλλ. π. Ὀρειβ.7,11,2.
ἐνθρόνικζω ἴτην. κ. νεώτ. κ. ἐνθρόνικζω βλλ.:
 Ἰω.Κλῆμ.374,16. **2)** ἀναποθέτω, τοποθετῶ ἱερά
 ἐκείθων ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ναοῦ τῆς ἑγκατα-
 ζουμένου: Δουκῆν.500: Στάυθ.Θεόδ.1089.
ἐνθρόνιασις-εως (ή) ἴτην. κ. ἐνθρόνιασις ἡ
 ἐνέργεια τῶν ἐνθρόνιασις, ἐνθρονασμάς, ἑγκα-
 τασμάς, ἑγκαίνια: Δαμασκ.Ἰω.Εἰκ.Ἐδεσσ.115 παρα-
 γενέσθαι εἰς τὴν τοῦ ναοῦ ἐνθρόνιασις.
ἐνθρόνιασις(ός) ἴτην. κ. ἐνθρόνιασις βλλ.:
 Πρακτ.Συνόδ.Χαλκ.10 παρεγένετο εἰς Ἱερσόλιν
 εἰς τὸν ἐνθρονασμὸν τοῦ κυροῦ Στεφάνου·
2) ἐγκαίνια ἁγίας τραπέζης Βαλα. εἰς Καν.7
 Συνόδ.Νικ.2,507 ἡ δὲ καθιέρωσις μετὰ τὸν ἁπαρ-
 τισμὸν τοῦ ναοῦ, ὅτε τελοῦνται τὰ ἐγκαίνια, τὰ
 ἀνοίγια καὶ ὁ ἐνθρονασμός· **3)** βιβλίον ἐν ᾧ
 περιγράφεται ἡ τάξις, ἡ ἐπισημιασὶς τῶν ἐνθρο-
 νασμῶν: Κωδ.Ὀμφ.1,13 κρατῶν ἐνθρονασμῶν
 καὶ τὰ κοντάκια τῆς χειροτονίας.
ἐνθροναστικός-ή-όν ἴτην. κ. ἴτην. κ. ἐνθρονα-
 στικός βλλ.: Δαμασκ.Ἰω.2,761ε. **2)** τὸ αὐτὸ
 πλῆθ. ἐνθροναστικά ὡς οὐσα. χρηματικὸν ποσὸν
 καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἐνθρονασμῶν ἐπισκόπου
 πρὸς τὸν ἐνθρονασμὸν: Ἰουστίν.Νεαρ.123,3.
ἐνθρόνικω ἴτην. ἴτην. κ. νεώτ. κ. ἐνθρόνικω ἐπὶ
 ἡμερώνων, θέτω, ἀναθιθίζω, ἐγκαθιστῶ τινὰ εἰς
 τὸν θρόνον, καθ.: ΠΔ Ἐσθ.1,2 δετ ἐνθρονασθῆ
 (ἴδ.γρ. ἐθρονασθῆ) βασιλεύς Ἀρταξέρξης. Διδόθ.
 2,33,13 [ἀν.595,97]. Προκείμενον κατὰ τὴν Μέγαν
 ἐνθρονασμῶν τοῖς βασιλεύσι· || κ. ἴτην. ΠΔ
 μακκ.4,2,22 τὸν ἱερόν ἡμερόν ναοῦ διὰ τὸν
 ἔθρον αἰσθητῶν ἐνθρονασμῶν· || ἐκκλ. κ. ἐπὶ
 ἐπισκόπου: Γρηγ.Ναζ.3,1247Α, Παλλάδ.Διδόθ.Θεοδ.
 54B. **2)** καθιερωθῶ, ἐγκαθίσταμαι ἁγίαν τράπεζαν:
 Εὐαγγέλιον. **3)** νεώτ. τὸ μέμ. ἐνθρονασμοῦ ἑγκα-
 τασταμαί, παραμένω πρὸς ἀπόκλητος θρονασ-
 ζομαί: ἐνθρονασθῆ εἰδὼ καὶ μάς κάνει τὸ ἐπό-
 πτη ἱματιῶν ἐνθρονασμῶν, ἐνθρονασμός.
ἐνθρόνιος-ος ἴτην. ὁ φέρων θρόνον, ἔθρονα,
 καθίσματα: Πολύδ.10,52.
ἐνθρόνιασις-εως (ή) νεώτ. δημ.-η κ. ἐνθρονασμός
 (ός) βλλ.: ἡ ἐνθρόνιασις τοῦ ἀρχιερέως.
ἐνθρόνιασις-ατος (τό) Ἐπιγρ. καθιερωμένος θρό-
 νος, ἔθρα: Ἐπιγρ. ἐνθρ.-θεῶν.
ἐνθρονασμός(ός) ἴτην. κ. νεώτ. κ. ἐνθρονασμός
 ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνθρονασμοῦ, ἡ ἐγκαθίστασις, ἐγκα-
 ταστασις ἐπισκόπου εἰς τὸν θρόνον: Σύνολ.Χαλκ.
 1565B. **2)** ἐνθρονασμός τοῦ ἀρχιερέως· || νεώτ.
 ἡ διὰ τελετῆς ἐπίσημος ἀνάστροφος καὶ ἑγκατά-
 στασις εἰς τὸν θρόνον τοῦ ὁμοῦ χειροτονηθέντος
 ἐπισκόπου: **3)** ἐγκαίνια ἐγκαθίστασις: Βασκ.Καν.
 Συνόδ.6,31. **3)** κατὰ Σουιδ. τίτλος τῶν προσο-
 δίων βλλ. τοῦ Πινδαροῦ.
ἐνθρονασθῆς(ός) ἴτην. ὁ ἐνθρονασμῶν, ὁ ἐγκαθι-
 στάζων: Γρηγ.Ναζ.3,1156Α, 1164Α.
ἐνθροναστικός-ή-όν ἴτην. ἴτην. κ. νεώτ. ὁ ἀνή-
 κων ἡ ἀναφορικῶς εἰς τὸν ἐνθρονασμὸν βλλ.
 ἐνθροναστικά συλλαβαί, νεώτ. κ. ἐνθρ.-ἐπιστα-
 λαί κ. ἐνθροναστικά (ἐνν. γράμματι) ἐπιστολαί
 περὶ ἀναγγελίαν αὐτοῖς τὰς τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς
 χειροτονίας αὐτῶν: Εὐάγγ.Ἐκκλ.1,στ.4,4.
ἐνθρονασ-ον ἴτην. κ. ἴτην. ὁ ἐν τῷ θρόνῳ, ὁ
 ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος: ΚΓΠρωφ.Βασ.Μακ.153
 ἐνθρονασν δεικνύσα τὸν ἄ. αὐτοκράτορα.
ἐνθρονα-έμ ἴτην. θρονα, ταράττω: Ἰωα.Γενεα.
 4,51Α τοῦ τε βασιλέως ἐνθρονασθέντος.
ἐνθρόβω ἴτην. ἐνθρόβωται βλλ.: Ἀρποκρ. ἐν λ.
 ἐνθροβτα τὰ ἐνθροβόμενα βρώματα.

ἐνθρομμάτις-ιδος (ή) θρομμάτις, εἶδος πλοκοῦν-
 τῶν καὶ ἐνθρομὸν βλλ. καλομένων, εἰδύεργμα,
 βούθημα: Ἄναστασ.41,42 1η. Ἀθῆν.4,131D) ἐν-
 θρομμάτιδων πτισσῆς ἀθάραξ.
ἐνθρομῶν-ον πόν. καλαμῶδης: Πλάτ. ἐν- ἀμυγλοῦ.
ἐνθρόντης ἴτην. ἡ τριβὴ, τὸ θρομμόπισμα
 (πῆθ. ὁ ἐνθρόντης, ὁ τριβῶν).
ἐνθρομῶν-ον ὁ θρομμώμενος ἐντὸς ὑγροῦ·
 δὲ, τὸ αὐτὸ πλῆθ. ἐνθρομῶν ὡς οὐσα, ἐμβρέματα,
 βουθήματα ἢ εἶδος πλοκοῦντων· Ἀρποκρ. ἐν λ.
 Διδύμος κ. εἰσι δὲ τὸ ἐνθρομῶν τὰ ἐκ περμάτων
 ἢ τὰ ἐνθρομώμενα βρώματα·: Δημ.314 μισθὸν
 λαβάνων τούτων ἐνθρομῶν καὶ στρατησῶν,
 Παιδὸδ.6,77 || AB 250,20 « ἐνθρομῶν, φυσμὰ
 οἷω βεβρομμένοι, οἳς ἐπιχεῖται καὶ φακὴ ἄλλως· »
2) τὸ ἀρα. ἐνθρομῶν ὡς οὐσα, ἐπίθρονον τοῦ
 Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις: Ἀρποκρ. ἐν λ. Διδύμος.
ἐνθρόντης, ποι. ἐνθρόντης θρομῶν τὰ ἐντὸς
 ὑγροῦ, κῶμα παπάρρα: Ἰνν.Διοτ.Υγ.7 ἄρτος . .
 ἐν οἷω ἐνθρομώμενος, ΠΔ Δαν.12,33 ἤψων ἐξ
 ἄρτου, καὶ ἐνθρομῶν ἄρτους εἰς ἀκάθην, Νικ.
 Ὀμρ.81 εἰς . . ὄλιον κεδρίδων ἐνθρόντης κ. παθ.:
 Νικ.Ὀμρ.914 ἐνθρομθέντα γαλακτί, Ἀθῆν.3,114D
 βλήμα δὲ φσι καλεῖσθαι τὸν ἐνθρομῶν ἄρτον
 καὶ θερμὸν || ὁμ. σμ. κ. μέσ.: Νικ.
 ἌλεΞ.266 ἔλικας ἐνθρόντης κῶμας.
ἐνθρονασμῶν(τό) κ. νεώτ. κ. ἀνθρονασμῶν βλλ.:
 Φερερ.109 1η. Ἀθῆν.7,3161B) ἐνθρονασμῶν καὶ
 βρονασμῶν καὶ στραθῶν ζῆν, Φερερ.817,71.
ἐνθροσφῶ κ. ἴτην. μὲλλ. ἐνθροσφῶται, ἄρα ὄρ.
ἐνθροσφῶ κ. ἐπ. ἐνθροσφῶν πηδῶ ἐντὸς τῆς
 τοῦ μέσων ἢ ἐπί πηδῶν, εἰσπῶν, εἰσρομῶν, μετὰ
 δατ.: Ἰλ.Φ.233 Ἀχλῆϊδης μὲν δουρικλυτὸς ἐν-
 θροσφῶ μῆσων κρημνῶ ἀπείρις, αὐτ.Ὀ.623. Ὀδ.
 P.233 λέει ἐνθροσφῶν ἀφραδίσην ἰσχυρὴν ἰπποδασ-
 κῆλας ἐκείσων αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἰσχυρὸν, Πινδ.Π.3,37. Λυ-
 κόφρ.756 βύκνης ἀτροβήσις φελῶν ἐνθροσφῶν
 πησῆς, Δίων Κ.741Α λέει ἐ. τιμ. Μεταγ.Θ ἐν Σαθ.
 1,157 ἐνθροσφῶν ὄψεων τὸ ἐπὶ γαλακτί || ὁμ.
 ἴτην: Χορηγ.Χαλκ.π.Δ.Δαμασκ.Ἀρχ.182.
ἐνθροσφῶ ἴτην « ἐρατικόν ».
ἐνθροσφῶν νεώτ. ἄρα. ἐνθροσφῶκα θῆτω
 εἰσφῶ τὰ ἐντὸς τοῦ θρονασμοῦ μὲν εἶδ. ἴδω
 ποσῶν ἀδικῶν πράξεων τὸ τοσῶν: ἐνθροσφῶ
 λέκωσ τὰς εἰσφῶσ τὰς ἐδραπέυσαι· || ἐγ-
 κλῆσι ἐντὸς θρονασμοῦ, ἱματιῶν ἐνθροσφῶσις.
ἐνθροσφῶσις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
 ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθροσφῶν βλλ., τὸ τοσῶμα.
ἐνθροσφῶται πθ. ὅτι ἐναυθῶμα βλλ.
ἐνθροσφῶ ἴτην « ἐκπῆσις, καὶ ἐνομήσις ».
ἐνθροσφῶ-ατος (τό) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα
 τοῦ ἐνθροσφῶται, τὸ ἐν τῷ πῶ θῆμενον, οὐκ εἶς,
 στοχασμός, συλλογισμός: Σοα.ὈΚ.1199 ἔχει γὰρ
 ὁμῶς βῆσι τὰ ἐνθροσφῶται, αὐτ.292, Ἰσοκρ.9,10 καὶ
 τὸν ἐνθροσφῶται τὸς περὶ αὐτὰς τὰς πράξεις
 ἀναγκαῖον εἶναι χρῆσθαι, Αἰσχίν.2,110 καὶ προσέ-
 θεκὴ τὸ τοσῶν ἐνθροσφῶ τῶ λόγῳ· **2)** ἐνομία,
 ὁμοσμία, νόμος, ἀντίθ. λέξις: Ὀξυμ.Μετ.4,23·
3) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. ρητορικῶς συλλογ-
 ῶδες ἐξαγωγὸς ἐκ πηθῶν προτάσεων, ἀντίθ.
 ἀποδεικτικὸς συλλογισμός: Ἀριστ.ἈΠρ.70α, 10,
 αὐτ.Πρ.1355ε.6 ἐστι δ' ἀπόδειξις ὁπορτικὴ ἐνθροσφῶ-
 ῖμα . . τὸ δ' ἐνθροσφῶται συλλογισμὸς τις, αὐτ.
 1396η, 24· || νεώτ. φῶσις, ἀτελὴς ἐκπέροσμος
 συλλογισμῶν, ἐν ᾧ μὴ τῶν προκειμένων παραλεί-
 πεται ὡς εὐκόλως νοομεν· **4)** ἐπίνοια, ἐπινοή-
 σια, ἐπίνοσις, ἐφευρέσις: Ξεν.Ἐλ.4,5,4 Ἀγν-
 οῖστας μικρῶ, κείρω δ' ἐνθροσφῶται ποδοκίμη-
 σος, αὐτ.Ἀν.3,5,12, Μετ.Ἐπιτρ.295. **5)** νεώτ. τὸ δ' οὐ
 ἐνθροσφῶται τι, ἢ τὸ πρὸς ἀνάμνησιν διδόμενον,
 ὀνομαστικόν, ἐνθροσφῶται, θυμητῶρ, σθεβερῶν: ἐν-
 θροσφῶται τῆς εἰς τὸ μῆτων διαμονῆς.

ἐνθυμηματιζομαι μιν. παιώ ἐνθύμημα, ρη-
τορικῶν ἀλλοιοτήτων : Στεφ.Ρητ.265,29.

ἐνθυμηματικός ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνέμων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸ ἐνθύμημα βλ.λ.ι : 2) ἀποφασί-
στικός, εὐτολομος, θρασύς : Ἰηλ.Εὐσχ.3 ἐνθ-
πρός τι 3) ἔμπειρος περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνθυμημάτων,
βλ.λ.3, ὁ ποιούμενος ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ χρῆσιν ἐν-
θυμημάτων : Ἀριστ.Ρητ.135Ab,22 τοῦτο δ' ἐστὶν
ὄθεν ἄν τις γενότα ἐνθυμηματικός 4) ὁ ἐξ
ἐνθυμημάτων, βλ.λ.3: συστατόμενος : Ἀριστ.Ρητ.
135Eh,2) εἰσὶν γὰρ αἱ μὲν παραδειγματώδεις ῥη-
τορείαι, αἱ δὲ ἐνθυμηματικά : || ὁ μ. κ. συγκρ.
-ώτερον : Κοροῦτ.Ρητ.397H ἐ- [σχῆμα].

ἐνθυμηματικῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατά τὸς, ὅταν,
δι' ἐνθυμημάτων βλ.λ.3: Ἀριστ.Ρητ.148b,36 ἐνθυ-
μηματικῶς δέ, ὅταν Ρητ.Προγ.5.

ἐνθυμηματιον ἰδὲν π. ἄν. ὄνομα, τὸ ἐνθύμημα
βλ.λ.ι : Γελλ.76i,134 ἰδ.γ.ι.

ἐνθυμηματώδης -ους-εῖ ὁ ἔχων ἐνθύμηματα βλ.
λ.3 ὁ πλήρης ἐνθυμημάτων : Ἀριστ.Ρητ.Ακ.1439a,5.

ἐνθυμησις -εως ἡ| κ. μιν. κ. νεώτ. ὄμη. (ἐνθύ-
μησις, ἡ ἐνέργεια τῶν ἐνθυμομαί, σκέψις, στοχασ-
μός, ἀνύμνησις : Εὐρ.ἀν.246 νεανίας τε καὶ πέ-
νη σφοδρῶς ἄμα ταῦτ' εἰς ἐν ἔλθόντ' δέ| ἐν-
θυμησιως, ὄμοκ.1,132 θέλωσα κατά ἐνθύμησιν
τίνα ὅτι οὐδεὶς πω τῶν πρὸ ἐκατοῦ ἀγγέλλων
πᾶν ἀφίκοιτο, Μιναι.3,5 Ὡδ.δ τὰς πομπὰς
ἐνθυμησιαί ἀποκόψων, Κορῆδ.Ζητ.49 ὡς πού ἔ-
γχαν καὶ τὴν ἐνθύμησιν τῆς πατρίδας τους,
Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.28,12 κ. ι ἐνθύμησις, ἀπὸ ἐγγέ-
νησας μετέξ : 2) νόσις, διανομή, συλλογισμός,
σκέψις : Μάζ.Ὁμολ.28B, ΚαΜατ.9,4 ἰδὲν ὁ ἴπ-
σοῦς τὰς ἐνθυμησιαί αὐτῶν εἶπεν ἴνα τι ἡμεῖς
ἐνθυμησιαί πομπῆ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, αὐτ.
Ἔρρ.412 κριτικὸς ἐνθυμησιαί καὶ ἐνοιαίαν καρ-
δίαν, βέλτ.Βαλ.101δ, Συμμ.ΠΔ ἰδὲν 21,27 : ἰδέα, αὐτ.
ἀλληψις, ἀντιλήψις : Λουκ.Ἀρχ.ἄβ τὰς ἐνθυμησιαί
οὐδὲν, τὴν παιδείαν βαθύ, Διογ.Οἰν.10 εἰς ἐ-
σθῆ-
των ἦλλον : || ὄμη. κ. ἡ μνήμη ἐν συνόλω, τὸ
θυμητικόν : μοῦ ἄλλε στὴν ἐνθύμησή μου 3) ἀνη-
συχία, ἀνάγκησις, ἐνοιαί : Ἰηλ.Παραγγ.4 4) πᾶν
ἀποφασιστικόν, εὐτολόγησι 5) νεώτ. παλ-
αιογρ. κτ. πλ.β. ἐνθυμησιαί εἰς εἰς τὸ πε-
ριθώριον ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἄλλων βιβλίων ἀνα-
γεγραμμένα πρόχειροι σημεῖοις διαφόρων γε-
νοτάων : 6) ὄμη. νεώτ. ἀντικείμενον ἀνακαλοῦν
ἀνόμενον τινα, ἐνθύμημα, ἐνθύμημα, σουθεῖρι
3) διατρώ τὴν φωτογραφίαν σου ὡς ἐνθύμησιν.
(ἐν)θυμητικός -ή-όν| νεώτ. κ. ὄμη. ὁ ἔχων ἰσχυ-
ρὴν μνήμην, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ προκά-
λέθῃ ἐνθύμησιν ἢ νὰ ἐνθύμηται, ὁ εὐκόλος εἰς τὴν
ἀνάμνησιν : || κ. ὄμη. τὸ οὐδ. ἐνθυμητικόν|ν
ὡς οὐα. ἡ περὶ τὴν ἀνάμνησιν εὐχέρεια, μνήμη,
μνηστικόν : ἔχει ἰσχυρὸν ἐνθυμητικόν.

ἐνθυμία ἡ| ἡ περὶ τινος σκέψις, μέμνη περὶ
τινός πράγματος, ἀμφιβολία, ἀσέβεια, δυσπιστία :
ὄμοκ.5,16 ἄπὸ τῶν ἐχθρῶν διαβαλλόμενος περὶ
τῆς καθόδου καὶ ἐξ ἐνθυμίας τὸς Λακεδαιμο-
νίας εἰς ἀπὸβαλλόμενος ἅπ' αὐτῶν, Δίων Κ.39,II
2) ὄμοκ.Μ.310 « ἐνθυμία| ἡ ἀπόμνησις ».

ἐνθυμηάζομαι μιν. κ. ἐνθύμηζομαι ἐνθυμοῦ-
μαι : ΕΜ.34,22 « ἐνθυμηάζομαι| ἐνθυμοῦμαι » :
Νικόλ.Δα.ἄπ.130,30 : || ὄμη. τὸ ἐνεργ. κ. ἴσθ.
« ἐνθυμηάζομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθυμίζομαι ».

ἐνθυμηζομαι μιν. κ. ἐνθύμηζομαι ἐνθυμοῦ-
μαι : Πουδ.2,231 (ἐκ
τοῦ ὄμοκ.5,32) 2) ἐπιθυμία τῆ : Ἀντ.Μιδριδ.
123 Ἰμῆσον ἐνθυμηζόμενος . ἐπολέμησε.

ἐνθυμίζω ἴσθ. μιν. νεώτ. κ. ὄμη. ἄδρ. ἐνθε-
μία κ. ὄμη. ἐνθυμία, ὄμη. ἐνθυμίζομαι, ἐνθυ-
μοῦμαι : ἴσθ. « ἐνθυμίζω| ἐνθυμοῦμαι » 2) μιν.
νεώτ. κ. ὄμη. φέρω, ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν σκέψιν

ἢ τὴν μνήμην τινός, ὑπομνήσκω τινά τι, ἀναμ-
νήσκω, τὸν κῆρυκα νὰ ἐνθυμῆθι τι, θυμίζω : Κωδ.
Ὁρφ. | ὑπομνήσκων εἰς τὸ ἐνθυμίζειν | κωδ.
θυμίζω| τὸν ὄρχητρον μουσικῶς, - μου ἐνθε-
μία διασάρατα 3) τὸ μέμ. ἐνθυμίζω βλ.λ.
ἐνθύμομαι (ἰ)δὲν νεώτ. κ. ὄμη., οὐδ. τὸ ἐπὶ ἐνθ-
θύμοσι ὡς οὐα. ἀντικείμενον ἀνακαλοῦν τι εἰς
τὴν μνήμην τινός, πᾶν ὄμη. μὲν ἐνθυμίζω τι, ἐν-
θύμημα, ἐνθύμησις, θυρηπάρ, θυμητικόν, σουθεῖ-
ρι : ἐνθύμιον φίλιας - ἀγάπης.

ἐνθύμιος-ον [θυρός] κ. νεώτ. ὁ ἀποτελῶν βῆ-
ρὸς, ἀσασχόλησι, φροντίδα εἰς τὸν νοῦν τινος,
πού τὸν ἔχει κανεὶς βῆρὸς στὴν ψυχῆ του, πού
τὸν παίρνει κατόκαρδα : Ὄδ.Ν.421 μὴ δὲ τί
κενὸς γε λην ἐνθύμιος ἐστω, Ἦρ.β.54 καὶ ἐν-
θύμιόν αὐ ἐγένετο ἐμπράσαντι τὸ ἶρον, Σοφ.ΟΤ
739 τ' ὄ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Ὀιδίπους, ἐνθύμιος| Ἀντιπ.
2,3,10 ἄντ' ἐξ ἐνθύμοσι γενήσεται, Διον.Ἀλ.ρωμ.
1,38 Ἀντ.Ερφ.Πολ.5,133 ἐνθύμιος τέ αὐ συνεχές
ἦν Λατινῶν, ὁπρὸ πολλοῦ τὴν Ἀσίαν ἐπι-
σφράζων : || ὄμη. ἐνθύμιον ποιοῦμαι τι ἐνθυ-
μοῦμαι τι, μεμνῶν περὶ τινός, τὸ γὰρ στό νόου
μου, τὸ γὰρ ἐνοιαί, με ἀσασχολεῖ : ὄμοκ.7,50 ἰ
τε πλείους ἀσασχέει ἐκέλευον τοῦς στρατηγούς
ἐνθύμιον ποιόμενοι : || ὄμη. ἐνθύμιον ποιῶ-
μαι τινος : Διών Κ.58,6 τούτων τῶν περᾶτων οὐθ'
ὁ Σπανός οὐτ' ἄλλος τις ἐνθύμιον ἐπιόισατο
|| ὄμη. ἐνθύμιον τίθημι τι τινι τὸ ἐμπόδιον τι
ὡς φροντίδα εἰς τὸν νοῦν : Εὐρ.Ἰων.1347 ἐνθ-
υμιόν μοι τότε τίθησι Λοῖζας : || ὁ πλήρης φρο-
νίδων, πού ἔχει πολλές ἀκοιτώσεις, βῆρανα : ὄμοκ.
Τρ.110 ἐνθυμιος εὐνοιαί ἀναδρωπίται τρυχέασθαι
2) τὸ οὐδ. ἐνθύμιον ὡς οὐα. ὄρη, θυμός : ΠΔ
Φωλμ.7,5176i,II ὅτι ἐνθύμιον ἀνθρώπου ἐξεμο-
λόγησται σοι 3) ὄμη. πλ.β. ἐνοιαί, ἰδέα : Φιλ.
2,484 : || ἐνθύμιον ποιῶμαι ἐνθυμοῦμαι, σκέ-
πτομαι, διανοοῦμαι, με' αἴτ. κ. ἀσασφ. : Ἀκίφρ.
3,10 : || λαβδῶν τὸ ἐνθύμιον δέχομαι ὀπινη-
γόν, πρσκάλησιν : Ἀχλ.Ἰ.ἀτ.2,7 4) νεώτ. τὸ
οὐδ. ἐνθύμιον ὡς οὐα. βλ.λ.

ἐνθυμηστός ἡ-όν ὁ ὡς ἄρθος ἐν τῇ ψυχῇ ἄν.
πού τὸν παίρνει κανεὶς κατόκαρδα, ἐνθύμιος
βλ.λ.ι : Ἦρ.2,175 τὸν δέ| Ἀρμισιν ἐνθυμηστόν ποι-
οῦσάμενον ἰδ.γρ. ἐνθύμιον ἰ.

ἐνθυμιάω μιν. κ. μιν. θυμιάω, ἐνθύμιάω,
καί, κανίζω εἰς τι : Συνεία.Ἐπιστ.121,257D κάλων
οὐν εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκόρησις [τε καὶ ἐκ-
κλήνησις] καὶ ἐνθυμιάσεις τὸ θυμᾶτιον : || μιν.
διδω, διαρῶ, παρέγω θυμῖα : Τζέτζ.Χιλ.1,863 ἐν-
θυμιά τῆ ἄλληλ' ἀλάτα τριακοστὰ λιβανωτόν.

ἐνθυμός-ον θυμοειδής, σφραγῶν, θαρραλέος,
ζωηρός : Ἀριστ.Πολιτ.1327b,30 τὸ δὲ τῶν Ἑλλᾶ-
νων γένος . . ἐνθυμον καὶ διαποητικόν ἐστί.

ἐνθυμοῦμαι -έσομαι κ. νεώτ. κ. ὄμη., μιν. κ. ἐν-
θυμίζομαι ἴσθων. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. τὸ ἐνεργ. ἐνθυ-
μοῦμαι βλ.λ.ι, μέλλ. ἐνθυμησομαι, μιν. κ. ἐνθυμη-
θήσομαι, παρακ. ἐνθεθῆμι, ἴσθων. γν. ἐνθ. πρὸς.
ἐνθεθῆμι, ἴσθων. ἔγω, κρατῶ τὴν ἐν θυμῷ, ἐν
τῇ ψυχῇ μου ἴσθων ἐν τῇ σκέψει, τῇ νοήσει, τὴ μνή-
μη, δδ. σκέπτομαι, ἐξετάζω διά τὸ νοῦ, κριτικῶς
σταθμίζω, διατρώ ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐν τῇ γνώσει
μου, με' αἴτ. : Ἀντιπ.6,20 ἄξιον δ' ἐνθυμηθῆναι . .
ἀρπότερα, ὄμοκ.2,40 καὶ αὐτὸ αὐτοὶ ἴθω κρινόμεν
γὲ ἢ ἐνθυμοῦμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα, ΚΔ Ματθ.
12,2 ταῦτα δὲ αὐτὸ ἐνθυμηθῆτος : || ὄμη. μὲν
εἶδ. προτ. ἴδων, δέ| ἐπεληγηματικῶς τὸ παρα-
λεπ. τοῦτο, τεμείνετε ἐν τῷ λόγῳ ὡς ἄντικ. σκέ-
πτομαι, παρατρώ ὄμη. : Ἀριστ.Ἠερ.820 ἐνθυ-
μοῦμενος ὅτι παιδῶν ἐσ, αὐτ.βλ.ἰπ.40 οὐκ ἐν-
θυμῆθης : τὸ τι, ὡς φερόμεν μ' εἶδων, ὄμοκ.5,11
ἐνθυμοῦμεθα δὲ ὅτι φησάντες περὶ αὐταρῆς
βουλεύσεται : || ὄμη. κ. ἐξω ἐν γῆ, ἐξω ὄμ' ὄφιν

μου : Πλάτ. Ἐπιστ.321B ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισιν' || μετὰ μτχ. ἀναλομένον ἐν τῇ ἔργ. διὰ τοῦ ὅτι, ἐν ἐπιγνώσει ἐμῆ, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, ἀναλογίζομαι : Θουκλ.120 οὐκ ἐνθυμοῦμαι θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρουμένον (ἴδεν ἔχει ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι παρασφύεται - στυφαίνεται ἀπὸ...) Ξεν. Ἑλλ.4,4, 19 Λακεδαιμόνιοι ἐνθυμήθησαν τοὺς Ἀργεῖους τὰ μὲν οἴκoi καρποῦσι μὴ ἰσχυροσθέντες, ὑπ' ὄψιν ἀγόντες τίσι οἱ Ἀργεῖοι ἐκαρπούνο... ||

|| μετ' ἑμτροβ.διορ. πρὸς τινα, ἐπὶ προσ., προσέχω εἰς τινα, ἔχω κατὰ νοῦν τινα, τὸν βῆμα στό νοῦ μου : Λιδάκ. Λόγ.54,4 οὐκ ἐνθυμήθη πρὸς αὐτὸν || ὅλλ' ἐν τῷ φρ. ἐνθ- πρὸς ἑμαυτὸν ἐν συντάξει μεθ' ὀφθ. προτ.1ε|λ ἀναπαλὸν κρῖνον, ἐκτίμω κατ' ἑμαυτὸν : Ἰσοκρ.15,60 ἐνθυμήθητε δὲ πρὸς ὅμᾳς αὐτοῖς, εἰ δοκᾷ τοῖς λόγοις διασβεθῆναι' || μετὰ προτ. ἑξητημένως διὰ τοῦ μή, ὅμ. ἐπεξηγηματικῶς τοῦ παραλείπει, τοῦτο, προσέχω, ἔχω τὸ νοῦ μου μήπως : Πλάτ. Ἰνν.Μ.35D καὶ ἐνθυμοῦμαι... μὴ παύσῃ πρὸς με καὶ ἁλῶν ἔξαισάτος' 2) ἀπολ. φέροι, ἔχω εἰς τὴν μνήμη : Πλάτ. Πολ.59A οὐκ ἠκιστα δὲ ἐνθυμηθεὶς περὶ ποίσεως λέγω' 3) μετὰ γιν. ἢ διαρκῶς ἐν τῷ μνήμῃ μου, σκέπτομαι ἐπὶ μακρὸν ἢ ἐπιτόμως ἐπὶ τινος : Σίμων. Αμ.2 τοῦ μὲν θεοπόντος οὐκ ἐν ἐνθυμοῦμα - πλείον ἡμέρης μῆς, Ξεν. Ἀπομν. 1,17 οὐ θαυμαστόν εἰ μὴ τοῦτον ἐνθυμήθησαν, Ἰσοκρ.5,78 ὄν ἐνθυμοῦμαι μὲν πρὸς τὴν τοιαύτην φήμην' 4) μετ' αἰτ. ἢ ἀπολ. ἐν θυμῷ, ἐν μνήμῃ, ἐν σκέψει ἔχων τὴν ἀληθείαν, σπουδαιότητα, ἔξαισίστασι, βλάβη, πικραίνωσι, θυμῶνα μέσο μου : Αἰσχ. Ἑὐρ.222 τὰ μὲν γὰρ οἰδ' οὐ κάρτα σ' ἐνθυμοῦμαι, Θουκλ.7,8 ἐνθυμοῦσθαι τὴν τε περὶ Πύλον ἔμφωρον, Δημ.52 εἰ μὴδε ὕμῶν μὴτ' ἐνθυμῆται περὶ ὀργῆς (ἰδ. γρ. λογιστ.1, Δίων.Κ.57,4 || ὅμ. ἀπολ. γινώσκ. τινος ἐξ ἑμοῦ μεμνῶν, ἀνησυχῶ, ἔχω φροντίδα, γινώσκω : Ἰνν. Ἀερ.22(25),26 τὸ πρῶτον οὐκ ἐνθυμῶνται, ὅλλ' ἠσυχῶν ἔχουσιν, Διον. Ἀλ. Σινθ.136,5 ὅταν ἐνθυμοῦμα καὶ μὴδὲν ἡμᾶς ὁλοκταράτῃ' || ὄνθ. ὅμ. φροντισχῶ, γινώσκουσιν : καλῶς ἂν οὐ ποίσεαι ἐνθυμηθεὶς, ἴνα μὴδε ἀδική' 5) νεώτ. κ. ὅμ. μετ' αἰτ. ἔχω, διατηρῶ ἢ ἐπαναίρω τὴν εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναμνήσσομαι, ἀναπαλῶ : ἐνθυμοῦμαι τὰ λεχθέντα - τὴν φουσιγγίαν μου - τὸ ἐπιστάδιον, - δὲν ἐνθυμήθη τὴν παραγγελίαν σου' || ὅμ. ἔχω ἐν νῷ, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου : ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὰς συμβουλάς σου, ἐνθυμοῦ δὲ τι εἰμεθα θνητοί' || ὅμ. σαφῶς, ἀκριβῶς ἐν τῇ μνήμῃ, ἐν τῇ σκέψει μου διακρίνω, διαστέλλω, κυρ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κτ. ἄρητ. ἔκφερον : δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀκριβῆ εἰπε' || ὅμ. διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ σαφῆ, βεβαίαν, ἀκριβῆ γινώσκω : δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰς ἀδοῦς, - δὲν ἄδυνατο να ἐνθυμῆθ ποτα ἡμέρα ἴστο' || ἐν ταῖς αὐτ. σημ. κ. μετὰ προτ. εἰδῶ, τροπ. ὀφθ., ἀναμ., ἐκφερομένης ὄσ ἀντικ. : ἐνθυμοῦμαι δὲ ἀπλήθε πρώτως, - ἐνθυμῆται πᾶς τὸν ἀπλήθυντος - ἐνθυμῆσαι ἐάν θέρσει πρῶτος - δὲν ἐνθυμῆται ποῦ ἀπέθεσε τὴν κλεῖδ' || ὅμ. ἀπολ. ὅλλ' ἐν ἀρχῆς μετὰ προτ. αὐτογελῶς ἐκφερομένης : ἐνθυμοῦμαι, ἴστο βαρῶς ὁ γειμῶν τὸ ἴστος ἐκείνο' || ἀπολ. ἔχω μνήμην, μνημονικόν : γνωρίζω ἐν ἐνθυμοῦμαι, - ἂν καὶ παλὸ γέροντα ἐνθυμῆται καλᾶ' πρὸλ. Δημ. θυμῶνα, θυμοῦμαι' 6) ἐπινοῶ, σχεδιάζω, ἐπιτορῶ, ἐπινοῶμαι : Θουκλ.8,68 ὁ μὲν τοῦ ἀπαντὸν τὸ πρῶτον ἐνθυθεῖς... Ἀντιφῶν ἦν, ἀνῆρ, .. οὐδένας ὄπιστος καὶ κρῆστας ἐνθυμηθῆναι τὸ γενόμενος' 7) μετ' ἑμτροβ. γιν. | ἐκ| ἔξάγω, ἠρίσκα, ἐπάγω, συμπεραίνω : Δημ.532 τί οὐκ ἐκ τοῦτον ὅμᾳς ἐνθυμῆσθαι δεῖτ' 8) ἐν παθ. σημ. ὑπόκειμαι ἐν τῇ σκέψει,

ἐν τῇ μνήμῃ πρὸς, εἶμαι ἐν τῇ διανοίᾳ του, τοῦ εἶμαι ἀλλοσημέντος, δὲ, ἐν συνεκ. μετὰ τοῦ εἶμαι ἐπιθυμῶς : Ἀριστοτ. Ἑκκλ.262 ταυτὴ μὲν ἡμῖν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, Πλάτ. Κρατ.404A οὐ φιλοσοφῶν δοκεῖ σοὶ εἶναι καὶ ἐν ἐνθυμῶμένον' || μτχ. ἐν τῇ τελευταίᾳ σημ. κ. ἀνευ τοῦ εἶ : Ἀπλ. Ἐργ. Πολ.5,33 εἰ μὴ κρῆται τῶν ἐνθυμοῦμένων (τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ ποθητῶν) ρημ.α.λ. ἐνθυμοῖς, ἐνθύμῳ, ἐνθύμῳ.

ἐνθυμῶ-εἶ μτχ. κ. ὅμ. τὸ ἐνεργ. τὸ ἐνθυμοῦμα βλ.λ|, 2) κ.3|, ἐν τῇ μνήμῃ, ἐν τῇ σκέψει ἔχω, σκέπτομαι : Ἐπιρ.99,4, Αἰν. Τακτ.37,6 ἔπειτα ἀνὴρ γαλκεῖς ἀνεῖρον ἐνθυμοῦσε' 2) ὅμ. ἐν γρ. ὀπί τοῦ συνθ. θυμῶν βλ.λ. μετ' αἰτ. ἢ μετὰ προσ. ὄντων. κτ. γεν., φέροι εἰς τὴν μνήμην ἡδὲ ὀνομαστικῶς, ἐνθυμῶμαι, θυμίζω : Σόλων. Ἀνομν.1 στήν καρδίᾳ τὴν βλημῆν ἢ τὴν νεότητά ἐνθυμῆ.

ἐνθύμῳς ἑπῶρ. μτχ. προθύμῳς ἐγκαρτίος, ἐκθύμῳς : Βασ. Ἐπιστ.2,978 ἐάν καταφύσῃς ἐνθύμῳς περιφύσῃς τοῦ δεδομένου ὕμῳ ἐπισκόπου, **ἐνθύριον** ἴσθ. « μέρον τὴν ἑσῶς ».

ἐνθύρος-ον νεώτ. ὁ ἐν θύρᾳ ἢ θυρίδι εὐρισκόμενος, τοποθετημένος ἐνθύρον πυροβολῶν | τὸ ἀπὸ κανονιστικῶν βλάβων.

ἐνθύρωμα-ατος (τὸ) μον. κλειθρον, μοχλός : Διήγ. Ἑρ. Στουρ.422A ὀπὸ τὰ ἐνθύρωματα τῶν μακρυτέρων τῆς ἀδοῦσου.

ἐνθύσις-εἶ μτχ. ὄνομα προσκόμματος ἔστι τρις ἐνθυσιόουσι αὐτῶν, Κλημ. Ἀλ. Στριμ.7.

ἐνθύσκει ἴσθ. « ἐνθυγγῆν ».

ἐνθύσκει ἴσθ. « εἰ ἀσφαλῶς, τὸ δρῶν ».

ἐνθύω μτχ. κ. Ἐπιρ. δύο : Ἐπιρ. ἐνθ- τὴν Ἀρτεμίδι χεῖρον || ὅμ. σημ. κ. μέσ. ἐνθύωμαι : Ζωσ. Στρ.2,12 τῶν τε μάντων ἐνθυσομένων, αἰσία τε σοκ εἶναι ἰερὰ λεγόντων.

ἐνθῶ, ἐνθῶι, ἐνθῶν, ὄμρ. τ. ὀπί ἔθω, ἔθωι κτ., βλ. ἐρχομαι.

ἐνθωκεῖσθαι ἴσθ. « ἐμφωλέσθαι, ἐγκρήσθαι ».

ἐνθωρᾶκίζω ἐνθῶν τινὰ διὰ θωρακῶς παρακ. παθ. μτχ. ἐνθωρακισμένους ὁ φορῶν θωρακα, τεθωρακισμένους : Ξεν. Ἀντ.4,16 καὶ ἐνθῶν τεθωρακισμένοι οἱ περὶ τὸν Ξενοφῶντα.

ἐνι κ. μον. κ. ὅμ. συντετ. τ. τῶν ἐνεσθ. ἔνεσαι, ἐνεσθαι τοῦ ρ. ἐνεσι βλ.λ. 2) μτχ., μον. κ. ὅμ. ὀπί τοῦ ἐστὶ, ἔνεσι, εἶναι, ἐν τῇ σημ. ὑπάρχει, ἐνυπάρχει, εἶναι, βρισκεται να εἶναι : Πά Σοφ. Στρ.37,2 οὐκί λυπῆ ἐνι ἔως θανάτου, Κλέοι. 3,28 οὐκ ἐνι ἰουδαίος οὐδέ ἔλλην, οὐκ ἐνι δοῦλος οὐδέ ἔλευθερος πρὸλ. ἐν κ. εἶναι.

ἐνι ποι. ὀπί ἐν βλ.λ.

ἐνι δοτ. τοῦ ἀπὸ εἶναι βλ.λ.

ἐνιαιός-α-ον μτχ. μον. κ. νεώτ. ἰβὲ ὁ ἰποτελῶν ἐν δῖοι, ὁ εἰς μίαν ἐνότητα συμπεριλαμβανόμενος, μόνος, μοναδικός, ἀπλοῦς καὶ οὐκί πᾶλλοκῆς ἢ πολυμερῆς : Διον. Ἀρεοπ. Παραρρ.164C κατὰ τὴν βίαν καὶ ἐνιασίαν ἀπλότητα, Διογ. Ἀ.7,35 γεγραφῶς ἱστορίαν ἐνιασίαν, Πρόκλ. Παρρ.564S οὐσία ἐνιασία καὶ ἀμειροστος, ἐνιασία διοικητικῆς διαχειρίσεως - ἐνιασίον μῆτρον, - ἐνιασία διδασκαλία (οὐσίσημα διδασκαλίας, καθ' ὃ κατὰ τὴν αἰὴν ὄρον οἱ μαθηταὶ ἐν τῇ κατωτάτῃ βαθμῇ τῆς ἐκπαίδευσσας διδασκῶνται πλείους τοῦ ἐνὸς κώλικου μαθητήσαν) || μον. τὸ οὐδ. ἐνιασίον ὄσ οὐα' ἢ μονᾶς ἐνότητος' Αρῆ8,904' 2) τὸ οὐδ. πλθθ. ἄτομα, ἀτομικὰ στοιχεῖα : Ἰσίδ. Νικ. Ἀρῆ8,81P.

ἐνιασίως ἐπῶρ. μτχ. κ. νεώτ. καὶ ἀπὸ τῶν ὄντων ἐνιασίον : Διον. Ἀρεοπ. Παραρρ.156B ἢ πρὸς τὸν βῆρον τε καὶ τὰ θεατὰ ἀγῆσθαι ἐνθῶς τε καὶ ἐν- ἱεροποιομένη, Ἰσίδ. Μοδ. Ἐπιστ.10, Πρόκλ. Παρρ.489S.

ἐνίκαις ἐπῶρ. μτχ. ἐνότε : Εἰς. Εὐγγ. Προκ.452C πᾶλλαις μὲν τούς... ἐνίκαις δὲ ἄλλωυ.

ἐνιαυτός ἰδί' EM 342,35 «ὁ ἴσος διατριβῆς»: Καλλ.ἀν.127 ἰ.πθ. διόρθ. ἀντί ἐνυμυθῶν καθ.1.

ἐνιαυσιαίος α-ον κ. μον. κ. ἐνιαυσίος βλ.λ.31: Ἀριστ.Κοτ.5η,5 τῶ χρόνῳ ὀρειε, ἐνιαυσίαν ἢ οὕτω πως ἀποδοῦς, ὁδὸβλ.λ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ 84,240 ἐν-ζῶδον ἰένουσα κίονιαι, Ἰουλ.Λόγ. 4,155B ἐν-κύκλος Πλάτ. ἐνιαυσιαίος χρόνος 2) ὁ μονετής, ἐνιαυσίος βλ.λ.1: Ἀπολλ.δ.3,5,5,2 κατακίοντος δὲ λαβδόκου παῖδα ἐνιαυσίαν Λάον, Ἰώ.ΑΙ.3,10,1 ἐν-ἀρνες, Γεωπ.3,21 ἐν-ἀμπελοῖ' 3) ἑτήσιος: Ἰώ.ΠΙ.2,16,4, Γεωπ.2,44,2.

ἐνιαυσιαίως ἑπίρρ. μτγν. ἐνιαυσίως, ἐτήσιως, κατ' ἔτος: Πτολ.Τετραδ.9,1,10 τῶν ἐν-περὶ τὰς ὥρας ἀποτελουμένων.

ἐνιαυσιν πά. κατ' ἔτος: ἐν τῷ ἐνιαυσιν χρόνῳ. **ἐνιαυσίος**-ον κ. α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐνός ἔτους μονετής, χρονόμορος: Ὀδ.Π.454 οὐν ἱερκοῦσαντες ἐνιαυσίον, Πλάτ.Ἐπιστ.361D θυγατέρες... ἢ δὲ ὀκταετίρ... ἢ δὲ οὐν ἐνιαυσία, Δημ.833 κ' καταλείβῃν μὲν ἐνιαυσίος, ἐξ ἑτη δὲ προσε-τροπευοῦσθαι ὡς αὐτῶν, Ἀριστ.ΖΙ 545α,29,ΑΙ.ΖΙ 4,31 μάχῃ ἐνιαυσίω' 2) κ. νεώτ. ἐτήσιος, κατ' ἔτος γινόμενος: Ἰρ.4,180 ἑορτῆ δὲ ἐνιαυσίῃ Ἀθηναίῳ, Δίων Κ 36,16(52,23) ἐνιαυσίαι ἀρχοντες, Προκ.Περσ.1,21D ἑορτῆν ἐνιαυσίον, Πλάτ. ἐνιαυσίος φόρος, -ἐνιαυσίαι ἐξετάσεις' 3) τὸ οὐδ. πληθ. ἐνιαυσία ὡς ἐπίρρ. κατ' ἔτος, κατ' ἔκαστον ἔτος, ἐτήσιος, καθὲς χρόνο: Ἡσιόδ.Ἐργ. 449 εἴτ' ἀν γεράνου φωνῆν ἀκούσθης ὑφ'ὄθεν ἐκ νεφῶν ἐνιαυσία κεκλήγηται' 4) κ. νεώτ. ὁ διαρκῶν ἕνα ἐνιαυτὸν, ὁ διαρκείας ἐνός ἔτους: Ἰνν.Ἀγορ.6,45, Σοφ.Τριδ.65 κ' τρίημιον ἡνίκα χώρα ἀπείκ κίναυσίον βεβῶς, Εὐρ.Ἰνν.37 ἐνιαυσίον ἐκδῆμον ἀνίστασ φωνῆν ἱένός ἔτους ἔξοριαι, Ἰουκ.4,117 ἐκείρισαν ἐπὶοῦσαντο ἐνιαυσίον, Τιμ.Λοκρ.96α, Πλάτ.Νόμ.77D βίαται.. οὐκ ἐλάττων ἐνιαυσίαι, Λοκ.Πλάδ. Πανα3,Χριστ. Διη.4 ὁλόκληρον ἐνιαυσίον ἑοδαῖαν δι' ἑαυτῶν, -ἐνιαυσία συτὰ ἰτὸ μὴ διατριβόμενα πλέον τῶν ἔτους' 5) εἰδ. πληθ. ἐνιαυσία ὡς οὐσ. προσευχὴ ἰμῶνται ἐπὶ τοῦ τάρου ἀποδοθόντος ἐν ἔτος μετὰ τὴν ταφῆν αὐτοῦ: Διατ.ἀποστ.8,42.

ἐνιαυσίως ἑπίρρ. σχόλ., πά. κ. νεώτ. κατ' ἔτος, ἐτήσιος, καθὲς χρόνο: Σχόλ.Ἀρτ.462, Πλάτ.

ἐνιαυσίως διερρασι μὴ ἐνιαυσίον ἐν ἔτος Σουίδ, ἐνιαυτὸν που διατριβῶν: Σιάδ.Εὐρ. Ὀρ.1645'. ἢ ὄμ. σμ. τὸ μέτ. ἐνιαυσίως: Πλάτ.Κωμ.133 η', Ἀθην. 14,644α ἄσπλαγχτος ἐνιαυσίως μὴ ἀπλόκωντος. **ἐνιαυσίος** α-ον βωικ. κ. δωρ. τ. τοῦ ἐνιαυσίος βλ.λ.: EM 156,19, Ἐπιγρ. ἐνιαυσία ἰερονεμία.

ἐνιαυσιοκράτωρ-ος ἰδί' (δωρικόν σημεῖον δῖον τὸ ἔτος τὸ συμπληπν πρός τὴν δωδεκαετηρίδα τῶν Χαλδαίων: Σερραπ. εἰς Κατ. Ἀστρ.Κ 814),231.

ἐνιαυτός ἰδί' (ἐν-αὐτός) κ. μον. κ. νεώτ. μακρ. περίοδος χρόνου, χρονικός κύκλος, περίοδος ἕως. ἐνιαυτός δὲ ὁ μακρὸς χρόνος καὶ διατριβὴ ἔην πολλῶν: Ὀδ.Α.6 ἰά ὄλα' ὅτε κτ ἔτος ἔλθε, περιηλομένων ἐνιαυτῶν, Ἡσιόδ.Α.87 τὰχα δὲ τ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γενινομεθα ἰΓζέτς. «ἐπρίοντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγενήθημεν καὶ ἡμεῖς», Ἀριστ.Βάτρ.347, Ὀσκ.3,68 τὴν δὲ πόλιν ἐνιαυτὸν μὲν τινα... ἔδωσαν ἐνοικεῖν, Πλάτ.Νόμ.906C. ἢ ὁ μέγας ἐνιαυτός ὁ Πυθαγόρειος χρονικός κύκλος: Εὐδήμ.π.Θέων Σμ.198B' ἢ ἐνιαυτός Μέγας, χρονικὴ περίοδος διακοσίων τριάντων πέντε μῶν ἀποτελούντων κύκλον δέκα ἐνέτα ἔτων, κατασταθείσα ὅσο τῶ ἀστρονομίου Μέγας: Σουίδ. Διόδ.Σ 12,36'. ἢ ὄμ. περίοδος ἔξακοσίων ἔτων: Ἰώ.ΑΙ.13,9'. ἢ ὄμ. κ. νεώτ. ἔτος: Ἰλ.Ἰ.401 εἰς δεκάτους περιελλομένους ἐνιαυσίους, αὐτ.Β.295, Ὀδ.Α.288 ἔτι τλαίης

ἐνιαυτῶν (ἐν ἔτος), Ἡσιόδ.Θ.58 ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, Εὐρ.Φοιν.477, Ὀσκ.4,118 ἀ δὲ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται 18α διαρκέσων ἐν ἐν ἔτος, Λυσ.32,8 τὸν μὲν πρῶτον ἐνιαυτὸν ἐν Πειραιεῖ ἀναυτοῦ ἐνός ἡλικίας ἐνός ἔτους: ἢ ὄμ. σμ. κτ. γεν. χρόν. διὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ: Πλάτ.Κριτ.118B δις τὸν ἐνιαυτὸν τὴν ἔην ἐκροσθῆντο' ὅμ. τοῦ ἐνιαυτοῦ πᾶν ἔτος: Ξεν.Περσ.2,43 ἢ μὲν πρόσδοδος ἔξήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ' ὄμ. ἕκαστος ἐνιαυτοῦ: αὐτ.Ἀθ.3,4 τριήραροι καθίστανται τετρακόσιοι ἕκαστος ἐνιαυτοῦ' ἢ ὄμ. κτ. δοτ. ἐνιαυτῷ ἐπὶ τῆ λῆξει τοῦ ἔτους: Ἐπιγρ. ἢ ὄμ. κτ. αὐτ.: Ἐπιγρ. ἕκαστον τὸν ἐν-'. ἢ ὄμ. μετὰ προσθ. δι' ἐνιαυτοῦ: Ἀντιφ.ἀπ.28, Πλάτ. Κριτ.119D δι' ἐνιαυτοῦ πένητον (καθ' ἕκαστον πένητον ἔτος): ὄμ. εἰς ἐνιαυτὸν δι' ἐν ἔτος: Ἰλ. Φ.444, Ἡσιόδ.Ἐργ.44 σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, Ξεν.Οίκ.7,36 ἢ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κισμένη δαπάνη, Πλάτ.Πολ.416B' ὄμ. κατ' ἐνιαυτὸν δι' ἐν ἔτος ἢ κατ' ἔτος: Ὀσκ.1,93 ἢς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίῳ ἤρξε, Πλάτ.Νόμ.958Α ἀ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι, Ἰσοκρ.3,17, Διφρ.38, Πλάτ. καθ' ἕκαστον ἐνιαυτῶν' ὄμ. ἐπ' ἐνιαυτὸν δι' ἐν ἔτος: Πλάτ.Νόμ.945B, Ξεν.Προσ.1,4 τοῖς δι' ἐνιαυτὸν θάλλουσι τὲ καὶ γηράσκουσιν' ὄμ. μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους: Ὀσκ.1,138' ὄμ. παρ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον δεύτερον ἔτος, χρόνον παρὰ χρόνον: Διόδ.Σ 4,65' ὄμ. πρὸ ἐνιαυτοῦ πρὸ ἐνός ἔτους: Πλούτ.Ἰ.147B' ὄμ. ἐς τὸν σάτες ἐνιαυτὸν διὰ τὸ τρέχον ἔτος: Ἐπιγρ.' ἢ Ἐπιγρ. πρὸ τῷ ἐνιαυτῷ πρὸ τῆς παρόδου ἔτους: ἢ ἐνιαυτὸς ἀναπαύσεως ἢ ἐνιαυτὸς ἀφέσεως πᾶν ἔβδωμον ἔτος καθ' ὃ οἱ Ἰσραηλίται ὄφειλον ν' ἀφήνουν ἀκαλλείρητα τὰ κτήματα τῶν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἔξωκ: ΠΔ Λευτ.25,5 δὲ ἔτι τῷ ἔβδωμῳ σαββάτω... ἐνιαυτὸς ἀναπαύσεως ἔσται τῆ γῆ, αὐτ. Δευτ.31,10 μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἐν καιρῷ ἐνιαυτοῦ ἀφέσεως' ἢ νεώτ. νομ. πένθιμος ἐνιαυτὸς τὸ πρῶτον ὅσο τὸ θανάτου τοῦ συζύγου ἔτος, καθ' ὃ ἀν ἡ χάρα ἔληθ εἰς νέον γένμα' ὑπόκειται εἰς διαφόρους περιουσιακὰς συνεισεῖς' 3) ὡς κῆρ. ὄν. ἐνιαυτὸς προσωποποίησης τοῦ ἔτους: Αἰλ.ἀν.19.

4) ὄνομ. τοῦ κέρατος τῆς Ἀμάλθειας: Καλλιξ.2' 5) AB 187,17 «ἐνιαυσία καὶ ἐνιαυτός, ἦν ποιοῦσι τοῦ τετελευτηκότος μείων». **ἐνιαυτοφάνης**-ος-εἰς μτγν. ὁ ἐμφανιζόμενος, φαινόμενος κατ' ἔτος: Πτολ.Φασ.9η. **ἐνιαυτοφῶρ**-ῶ ἐπὶ δένδρων, φέρῶ τὸν καρπὸν ἐπὶ ἐν ἔτος ἔως αὐ ὀρίσμου: Θεοφρ.Φι 3,4,1. **ἐνιαυθῶ** κοιμώμεν ἐν πσι, μετὰδὲ πτωκ: Ὀδ.Ο. 557,αὐτ.1187 ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαιε πελώριος, βίων 1,72 κῆθεδον ἢν μαλακτοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνιαυθῶν, **ἐνιαυθῆ** (ἐνοῖ) ἐπίρρ. εἰς τὴν μέρη, μετὰ γεν.: Ἰρ. 2,19 τοῦ Λιδουκοῦ τὲ λεγομένου χωρίου καὶ τοῦ Ἀραβίου ἐνιαυθῆ, αὐτ.1,99'. 2) ἐπίστε: Πλούτ. ἸΒ.427F, Ἀθην.11,478B ἔχει δὲ καὶ οὐς ἐνιαυθῆ. **ἐνιαυθῆ** ἐπίρρ. μτγν. ἐνιαυθῶ βλ.λ.: Φιλοστράτ. Ἰστ.Εκκλ.11,7.

ἐνιαυχοῦ ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. τοπ., ἐν ἐνίοσι τόποις, εἰς τὴν μέρη, ποὺ καὶ ποτ' ἤστ. «εἰς τὴνς τόπους»: Ἀριστ.ΖΙ 545α,32 ἐνιαυχοῦ γὰρ τις ὀχεύονται μὲν καὶ ὀχεύονται τετρήμηνοι, Διον. Ἀλ.Ρητ.5,7'. 2) εἰς τὴνς περιπτώσεις: Πλάτ. Φαιδ.71B κἄν κ' μὴ χρωμέθα τοῖς ὄνρασιν ἐνιαυχοῦ' 3) ἐπὶ χρόνου, ἐπίστε: Πλάτ.

ἐνιαυχῶ μτγν. ἐν-ἰδῶν ἐπίρρ. ἀναβῶ, ἀναβῶ, ἀναβῶ: Νδων.Ἐπιγρ.Ἰα.128,4 ἀναχον σῶτικα λαοί. **ἐνιβάλλω** ποι. τ. τοῦ ἐμβάλλω βλ.λ. **ἐνιβάλλω** ποι. τ. τοῦ ἐμβάλλω βλ.λ. **ἐνιγμια**-ατος ἰδί' (ἐνισσῶ) Εἰσοῦδ. μομφά, ἐπι-πληξίς, ἐπιπληξίς.

ἐπιγίμιος-ον ὁ ἠνωμένος εἰς ἓν σῶμα, σωματικός : Ἰβουλ.ῆ.3 (π. Ἀθην.2,58 Α) τοὺς τὴν Λευκίππουσ κόρους . . ἄλλως ἰσοκεφάλους ἐπιγίμιους (συμπεφυκτοὺς ἄλλῃως καὶ ἐν ἐκείνῳ σῶμα ἐφικτοίσι) 2) χυλὸς τὸν ἕνα πάθος Σουῖδ. ἐπιγίμιος, ὃ ἐν μέλας ἕκον, ὁ κυλλός.

ἐπιγίμιος ἀποφ. ἄρον. β' τοῦ ἐναρῶ βλλ.

ἐπιγίμιος-εως (ἡ) ἄρον. κ. νεώτ. ἐγκαθάρσις, Ἰδρύσις : Ἰω.Χρυσ.3,797,4. Ἐρμεί. Ἀλ.Φαῖδρ.145λ.

ἐπιγίμιος κ. μον. κ. νεώτ. Ἰδρύσις ἐν τῇ τήρῃ, ἐγκαθάρσις, τοποθετῶ ἐντὸς τῆς : Πλούτ.Ἠ8,780Γ τὸν ἦλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλεῖς εἰδωλον αὐτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσσε, Θεμίστ. Ἀδγ.24,305C τὸν θεὸν ἐδεξάνθη τὴν καὶ ἐνίδρυσσε τὴν ψυχὴν, Καντακ.Ἰω.4,50,190 ταῖς πατριαρχικοῖς ἐνίδρυσσε θρόνοις 2) τὸ μέσ. ἐνίδρυσμα Ἰδρύω, οἰκοδομῶ δ' ἐμαυτὸν, θεμελιῶ, κτίζω : Ἠρ.1,94 ἐνθα σφέας ἐνίδρυσσασθαί πόλις, Πλούτ.Ἠ8,320 Β αὐτὰν τῶν ἐνίδρυσσάμενων καὶ κτισάντων τὴν πόλιν 2) τὸ ποθ. ἔχω Ἰδρῦθ' ἐντὸς τῆς : Ἠρ.4,53 ἐν δὲ αὐτῷ ἱερῶν Διμητρὸς ἐνίδρυσται 2) ὄμ. μετὰ δοτ. τόπου : Θεσφρ.17,102 τοὺς ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυσται πεδίασι, Κολλ. Ἀρ.79 κόρησ ἰδρ. κόρησιν 2) ἐνίδρυστα ὀλίγησ 2) ὄμ. παθ. φοιτῶ, συγχέωσ : Ἀλκιφρ.1,38 δοσὶ ταῖς ὀμιλίαισ αὐτῆς Σειρήνης ἐνίδρυστον 2) ὄμ. ἀπολ. ἰθισάν : Εὐρ. Ἰππ.33 3) ἀμτβ. ἐγκαθίσταται που : Πλάτων.1,3,4, Ἰεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.27,483 Μ ταῖς μακάρων ἐνίδρυσται νοήσις.

ἐπιγίμιος-ὼ κ. μον. Ἰδρύων ἐν τῇ, ἀνωγίμοισι εἰς τι : Ξεν.Συμπ.2,18 τρεῖς τὸ παιδί ἤρκεσε τόδε τὸ οἶκημα, ἐνίδρυσται, Εὐστ.Παν.17,0,11.

ἐπιγίμιος κ. μον. κόρησι, καθίξω ἐντὸς τῆς : Ἰλ.Υ 2) ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς . . ἔσειθ' αἰθούσῃσιν ἐνίξανον, Ἀλκιφρ.1,22 κάρφος λαδῶν ἐξέκαθαιρε τὰ ἐνίξαντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδοσί, [Ἰετ.Χιλ.1],370 τὸ μὴ ἐφάρτεσθαι αὐτοῦ μηδ' ἐνίξανειν μίλας 2) μτφ. ἐπὶ ψυχῆς ἢ ἐπὶ διανοίας κττ. : Πλάτων.4,6,3 2) ὄμ. σμ. τὸ μέσ : Βίος Δογμασκ.1,24 ἢ (δῶσον) Δαδῖθ' ἐπιμαρτυρεῖ . . ψυχῷ βασιλικῷ ἐνίξανεσθαι.

ἐπιγίμιος ἡ ἐπιγεγυμῶ, ποι. τ. τοῦ ἐνιγεγυμῶ βλλ. : Ἀπολλ.Ρ.1,686 ἐνιγεγυμῶντες ταῦροι.

ἐπιγίμιος-ατος (ἡ) ἄρον. τὸ ἐφ' οὗ καθίξει τις, τὸ πρὸς ἐνίχρῃσ χρησιμοσιν, ἐδῶλιον, ἔδρα, κάθισμα : Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.6,825 ὄργανα δὲ ὡν μὲν ἐνίχματα, ὡν δὲ ὄχηματα.

ἐπιγίμιος-εως (ἡ) ἄρον. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνίξανειν, τὸ καθίξειν κατακόθει ἐν τῇ : Ἀρετ. ὈΕ Νουός.1,4 ἢ ἐς ἔλαιον ἐνίχσις.

ἐπιγίμιος κ. μον., ἐπ. μέσ. ἄρον. ὁ ἐνεσῆσατο, θέτω ἐντὸς τῆς, τοποθετῶ ἐπὶ τῆς, ἐγκαθίξω, τὸ μέσ. : Ἀπολλ.Ρ.4,188 πρῦμνη δ' ἐνεσῆσατο κούρησ 2) ἀμτβ. παρακ. ἐνίχμα, κόρησι ἐν τῇ ἢ ἐπὶ τῆς, ἐνίχων, μετ. αἰτ. τοπ. : Αἰσχ.Χο.801 οἱ τ' ἔσω δωμάτων πλουτογοσῆ μυχῶν ἐνίχτεσ, Εὐρ.Ἰλ.1108 μουσῆτα καὶ θάκουσ ἐνίχουσαν 2) ὄμ. μετὰ δοτ. : Πλάτ.Συμπ.196β ἀπανθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῷ . . οὐκ ἐνίξει Ἐρωσ, Γαλ.2,691 2) ἀπολ. : Ἰετ.Χιλ.6,958, μίτα γοῦν ἐνίχσασσα φεγγίς θυμῷ τὸ θυμῷ 2) ὄμ. τὸ μέσ. : Ἀρετ. ὈΕ Νουός.28 ἐς εἴθημα . . ἐνίχσεται.

ἐπιγίμιος (ἐν) κ. νεώτ. μέλλ. ἐνίχων διδασκῶ, δέχομαι, δοξάζω ὅτι ἐν ἐνίχῃ ἢ ἀρῆθ', ἡ οὐσῆσας καὶ ἡ οὐσία τοῦ οὐμάντος, θεωρῶ ὅτι ἐν καὶ ἐνιατον εἶναι τὸ πᾶν, ἐπὶ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν ἐν : Ἀριστλ.Μετφ.98β,2) Ξενοφάνης δὲ πρῶτος τούτων ἐνίσας . . οὐδ' ἐν διεσπῆσιν, Πρόκλ.Παρμ.597β 2) νεώτ. οὐδ' τῆς φιλοσοφίης ἀντιλήψεως ἢν ἐκφέρω ἢ ὑφ' ἧς ἐν τοῖς ἔργοις μου ἐμνήσασα ρεῖω εἰς

ἀποδοχῆν τῆς δοξασίας, ὅτι ἐν καὶ ἐνιατον εἶναι τὸ σῆμασιν : αἱ θεωρίαι τῆς τῆς ἀλοζώτας καὶ τῆς παμφυλῶς ἐνίχουσι πρὸλ. ἐνιατον 2) θεωρῶ, ἐκλαμβάνω, λαμβάνω τὸ ὡς ἐν μετ' ἄλλου ἢ οὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ὡς ἐν τι : Πλάτ.6,9,6 ἐνίχεν τι τῷ διανοεῖσ 2) κ. παθ. εἰς ἐν μετ' ἄλλου ἐνομοῖ, γίνομαι ἐν μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων : αὐτ. ὡς μόνος καὶ σημειῶν ἐνίχεται 2) ὄμ. ἐπιγίμιος ἐντὸς, εἰπὶ δεκτικὸς ἐπιγίμιος εἰς ἐνότητα : Παρφ.Γνωμ.36 πλῆθος ἐνίχουμενον γεν. ἢ μτχ. κτ. οὐδ' τὸ ἐνίχουμενον = τὸ ὑποκειμενον εἰς τὸ γίνεσθαι ἐν μετ' ἄλλου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐνίχων = τὸ ἐνεργῶν ἐνῶσιον δύο ἢ πλείονων εἰς ἐν : Δαμάσκ. Ἀρχ.13 πρὸλ. κατοικ.3 2) ἢ ἐν τῇ σμ. τούτῃ κ. μέσ. ἐπιγίμιος ἐμαυτὸν εἰς τὴν ἐξ ἧς προήλθον ἐνότητα : Γρηγ.Ναζ.3,1074 ἢ τρίασ πάλιν ἐνίχεται 3) ἀνωγίς ἐν, ἐνομοῖσ : Παρφ.Μοικ.10 ἐνίχεν τὰς ἐμφύτοις ἐνῶσις, Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.13 ἐνίχεν τὰ ὄντα 4) μέσ. ἐνίχουσι δι' ἐμαυτὸν εἰς ἐν συνάγω, σημειωτόσ : Ἠρων Ὀρ.136,25 ρηματ. ἐν ἑνωσίος, ἐνῶσιος.

ἐπιγίμιος ἡ. κ. κωλύσασ πρὸλ. εἰλω.

ἐπιγίμιος ἡ. ἐπὶ τῇ ἐνῶσιον ἐροῦσιν ὄγειν.

ἐπιγίμιος ἡ. ἐνῶσιος πρὸλ. ἐπιγίμιος.

ἐπιγίμιος κ. μον. κ. νεώτ. μέλλ. ἐνῶσι, ὄρον. ἐνῆκα κ. ἐπ. ἐνῆκα πέμπω, βάλω ἐντὸς τῆς, κινῶν τὴν ἐπὶ βάλωσ, οὐ, ἀπέλω εἰς, ρίχων μέσ. : Ἰλ.Σ 131 ἄλλουσ δ' ἐνῆσων (ἐν, εἰς τὴν ὠχρῆν). Ὀδ. Μάλοσ δ' ἐνῆσται πατῆρ ἐκάρθρων εἶναι 2) μετὰ δοτ. προσ. κ. αἰτ. ἀπολύτως ἰδιότητα ἢ κατὰσασιν, ἐμβάλλω εἰς τὴν π, ἐμπέτω, τοῦ βῶω μέσ. τοῦ : Ὀδ.Ν 387 μένος πολυβάρους ἐνέσται, Εὐδ.Βάχχ.851 ἐνέσι ἐλασάρων ἰύσασιν 2) ὄμ. παρασῶω πᾶσι εἰς τι, ἐπιφέρω τὴ εἰς τῆσ : Πάπ. ἐνῆκα ἦλιν δαπάνων οὐκ ὀλίγην 2) παθ. ἐπιφέρωσ, εἰσάγομαι ἐξέωθεν : Πλάτων.6,3,23 κίνησισ παρ' ἄλλου ἐνέμεινεν 3) μετ' αἰτ. προσ. κ. δοτ. ἰδιότητα, κατὰσῶσις ἰτῆσ αἰτ. πολλὰσ παραλ. ὡς ἐνοήτοσ 1) βυθίξω, ρίχτω πᾶσ ἐντὸς τῆς : Ἰλ.κ 89, Ὀδ.Ο 198 ἢ δε δ' ὀδοσ καὶ μάλλων ἀμοφροσῶσιν ἐνέσι (εἰσ, εἰς ὀδονοσιν ἐμβάειν) 4) γεν. ρίχτω τὸ ἐντὸς τῆς : αὐτ.Δ 233 ἐπεί δ' ἐνέκα (ἐν, φάρμακον οἶνω), Θεόκρ.1,66 τυρῶν πᾶσι τᾶμοσιν δριμυτᾶν ἐνέσισ, Πολυβ.5,48,7 ἐρρίπτων αὐτοσ εἰς τὸν ποταμόν, ἐνέσασιν δὲ καὶ τὰ ὑποχῶνια 2) ὄμ. σμ. κ. μέσ. : Ἀρατ.943 δριμύσ . . ἐνέμεινε ὀδῶτεσσιν 2) εἰδ. ἀνασφρ. πρὸς τὸ πῶρ μετὰ δοτ. ἢ μετ' ἐμπροθ. διορ.1 ἐκί ἐνυσιον ἐνέτεσ θησιπᾶσ πῦρ, Ἠρ.8,32 ἐς τὰς πόλις ἐνέτεσ πῦρ, Εὐρ.Τρω.1263, Θεουκ.4,115 σφ' ἧσ πῦρ ἐνέσασιν διανοοῦσιν τὰ εἶλινα παρασῶματα 2) ὄμ. παθ. : Ἰωλ.Λογ.1,27 Δ πῦρ ἐνέτω τὰσ δασίον 2) ἐνίμιον πᾶσ ἐπὶ πᾶσιων, καθέλω εἰς τὴν βάλωσασιν, σῶω ἀπὸ τῆς ἀσφαλίωσ τὸ καρδίη καὶ τὸ ρίχτω ἐντὸς ἐλαγοσ : Ὀδ.Β 295 ὡκα δ' ἐφορμίσασσασ ἐνέσασων ἐρεῖσ πῶτω ἰσραηλεσ. τοῦ ναῦ, πῆσιον 2) ὄμ. ὑποπέτω, ὑπέσασω, ὑποβάλλω, παρεμβάλλω, ὄψησι : Θεουκ.6,29 ἄλλουσ ἄρτοροσ ἐνέτεσ ὁ ἐλεγων, Πολυβ.28,4,10 τὸν ἀειπίστωσ ἐνέτωσ τὰσ κατ' αὐτῶν διαβολὰσ 7) εἰδ. ἐπὶ φαρμάκῳ ἢ δηλητηρίῳ, εἰσάγω ἐν τῷ σώματι, ἐγγέτω, χύω μέσ. : Ξεν. Ἀπομ.1,3,12 ἐνίχτω γὰρ τι τὸ φαλλῶγια κατὰ τὸ δῆγμα (κατὰ τὴν σμῆρῃν, κατὰ τὸν τῶπον τοῦ δῆγμασ ἐγγέτωσ) π' αἱ Ἰσβολῶ ἀράνωσ, Ἀπολλ.Ρ Α 1508 ὦ τὰ πρῶτα μελᾶσχιμον ἴων ἐνέσι 2) συνβλ. ἐπὶ ἐγγέτωσ διὰ κωλύστροσ : Νικ. Ἀλεξ.197 κωλύστροσ ἐνέσι ὀπλίξωσ τεύχοσ, Ἀρετ. ὈΕ Νουός.1,6 εἰν μελῆκρῆτω καὶ ἐλαίω (τὸ φάρμακον) ἐνέτω 2) νεώτ. λατρ. ἀπολ. ἐγγέτω, χύωσ διὰ σῶωσ ἑνὸσ τοῦ σώματοσ τὸ δηλοῦμενον κατ'

αἰτ. θεραπευτικὸν ὄργανον, κάμινον ἔνεσις· ἐπὶ δια-
 θέτου ἐνέμεν ἰσχυρομένην ἢ τὸ παθ. ἐνεμαί
 ἐπὶ ὕγρου ὡς ἀνωτ. ἐγγύμασι, γίνεται ἔχυσίς
 μου· Διασκ.1,30 ἐνέτασι (τὸ ἐλαίου) μάλιστα
 πρὸς τὰς εἰλεωδέεις ἢ ἐπὶ πράγμα, ἀπορροφη-
 τικὰ, ὑψίσταται ἐμποτισμὸν δι' ἔγχυσεως ἢ διὰ
 χύσεως ἐπ' ἐμού ἢ δι' ἐμποτισίσεως μου εἰς
 ὕγρον· Διοκλήμ.Ἐδικτ.32,17 κνάνδις ἐνεσμένη =
 ἐμποτισμένη (δ.γρ. ἐνεσμένη) ἢ μετ' μετ'
 αἰτ. κ. ἀναρρ. παρακμῶν, παραρρω, δθ, διεγεί-
 ρου· Μοσχ.2,157 σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέπκε (δ.γρ.
 ἀνέπκε) τὸσην ἄλα μετρήσασθαι ἢ μετ'
 ἔλατῶ, ἀσιεῖ ἐνεσδών, δθ, χαλῶ, χαλαρόν·
 Πλάτ.Ἰνδ.437A τὰ μὲν ἐνέκτας ἐν καρπῷ τὰ δ'
 ἐπιτέκτας· 10) ἀντθ, εἰσδῶλῶ μετὰ σπου-
 δῆς, μεθ' ἀριῆς, ἐφορῶ· Ξεν.ΚΠ.7,29 ἐνίος
 οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἴππων ἢ) τὸ μεσ.
 ἐνεμαί ἐπὶ σοληγῶν, ἀρχομαί ἤχων· Διόδ.Σ
 17,105 τῶν σοληγῶν ἐνεμαίον.

ἐπιθήσκα ποι. τ. τοῦ ἐπιθήσκα βλλ.· Νικ.Θηρ.
 816 τροχίσαν ἐπιθήσκασαν ἀράξης.

ἐπιθρύπτω ποι. τ. τοῦ ἐνθρύπτω βλλ.· Νικ.
 Ἀεξ.154 ἐπιθρύφειας.

ἐπιθύνω μτν. διευθύνω, ὁδηγῶ διὰ τινος·
 ΑΠ Συμπλ.4,48,2 ἐν- [δόγμασι] οἴκασι βιοτήεις.
ἐπικάθεσθαι ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπικάθεσθαι βλλ.
ἐπικἀνῶ-σω μον. καθίστα, ποιῶ τινά ἱκανόν,
 παθ. ἐπικανούμαι. κ. μεσ.· Παχυμ.Πηχ.Πολ.297B
 εἰ σφίσι δόξειεν ἐπικανώμενος.

ἐπικάπτησι ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ἐγκαταπίπτω βλλ.

ἐγκατατίθηναι ποι. τ. τοῦ ἐγκατατίθηναι βλλ.

ἐπικἀτῆσαι ἐπ. γ' ἐν. ἀόρ. β' τοῦ ἐγκαταθῆ-
 σθαι βλλ.

ἐπικἀθεο ἐπ. κ. ἐπικἀτῆσαι, ἀόρ. β' τοῦ ἐγκα-
 τατίθηναι βλλ.

ἐπικλιπῆ ἐπ. τ. τοῦ ἐγκλιπῆ βλλ.· Ἀπολλ.Ρ.2,1029.

ἐπικῶ-σω ποι. τ. τοῦ ἐγκῶ συντριβῶν, ἀπο-
 θρασῶ ἐντός κ. μετ', κωλύω, μψείδω, μεταίωμι
 πᾶσι, ἐνεργεῖται· Σουῖδ. ἐπικῶν, ἐμποδίζων·
 ἢ.Ἐ. 408 ἀεὶ γὰρ μου ἐθεθεν ἐπικῶν, Καλ.Αἰτ.3,22
 γάμον βαρούς ὄρκιος ἐπικῶ, Ἀπολλ.Ρ.3,307.

ἐπικμοσ-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ ἰκμάδα,
 ὕγρασιον· Ἀριστ.Ζ1.570a,17 ἐν τῇ γῆ τῇ ἐνίκμω,
 Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,2, Φιλ.1,8 τὰς σφραγίδας ἐπικμοσ
 διασφύσεις-ἢ χιῶν διαστίξουσα τήν γῆν καθιστᾶ
 σότην ἐνίκμων ἐπὶ πολλοῦς μῆνας ἢ τὸ οὐδ.
 κ. ὡς οὐσ. ἢ ὕγρασιαι, ἢ ὑγράτεις· Παρφ.Νυμφ.5
 τὸ ἐνίκμων τῶν ἀντρῶν ἢ) ἐπὶ σαρκῶς σφρα-
 γιον, χωμώδης, τρυφερῶς, ζυμωρῶς· Ἀριστ.Φυτ.
 π, Α89η.9,375A τὰ δ' ἀπαλά καθ' ἐνίκμα χλοῖρον ἢ
 εἶδ. ἐπὶ ἀσθενῶν, ὁ ἔχων, ὁ πόσων ἀπιδιρῶ-
 σεις· Ὀρειδ.ἀπ.116.

ἐπικῆθω ποι. τ. τοῦ ἐγκῆθω βλλ.· Νικ.Θηρ.911

Διευκῶς τὰ ποτῶ ἐπικῆθω βίβας [σχόλ. κτρίβει].

ἐπικνομαί-σμαι Ἐπῆρ. ἰκνούμαι, φάθων ἐν-
 τός, εἰς· τοῦς ἐπικνομένους τὰς ἡλικίας.

ἐπικνώσσω ποι. τ. τοῦ ἐγκνώσσω βλλ.· Μόσχ.2,6.

ἐπικόμενος μτχ. ἀόρ. τοῦ ἐπικνούμαι βλλ.

ἐπικον πόπ. ηγεμονὸν τοῦ φέρω βλλ.

ἐπικόρρις-ιθαςίη νεώτ. ζωολ. γένος ἀγαρμίσων

ζηροδοκῶνων πληγῶν τῆς οἰκῆς, τῶν ἀναβατιδῶν.

ἐπικῶς-ἢ-ὀν [ἐν] μτν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή-
 κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐν, εἰς μονάδα, ὁ δηλῶν

τὴν ἐνιασίαν τοῦ ἐνός, ὁ σπμῖανον ἐν πρόσωπον ἢ

πράγμα ὄθ. ἐπικῶς ἀριθμῶς, ἀντθ. δικικός, πλη-
 θυντικός· Χρύσ.Στωικ.2,99, Διον.Ορ.635,30 ἢ ὄμ.

ἐν χρ. κτ. πλθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐτ.· Λογγ.Υφ.24,1 τὰ

ἐκ τῶν πλθθυντικῶν εἰς τὰ ἐπικῶ ἀριθμῶνα

ἢ νεώτ. κ. δημ., γράμμα. ἐπικῶς ἀριθμῶς ἢ διὰ τῆς

κατὰ λέξιν σχηματίζομένη τυπικῆ μορφῆ τῶν κλι-

ομένων λέξεων ἰδθρῶ, οὐασαί, ἐπὶ, ἄντων,
 ρῆμ., μτχ1δι' ἢς δηλοῦται διὰ πρόκειται ἐπὶ ἐνός

μόνου προσώπου ἢ πράγματος ἢ καὶ πολλῶν πε-
 ριληπτικῶς ὡς ἐν νοουμένῳ ἢ ὄμ. κ. ἢ διὰ
 τῆς προτάσεως ἄρθρου εἰς ἀκλίτους λέξεις δηλώ-
 σαι ὅτι ἢ οὐτως ὡς οὐς, ἐκφερομένη δὴκίτος λέ-
 ξεις νεώταί ὡς ἐν π, οἶον τὸ εὐπραγεῖν, τὸ ὑφί-
 στασθαι, τὸ εὐτυχῶς, τὸ εὐχεῖ ἢ ὄμ. τὸ ἄρσ.
 ἐπικῶς ὡς οὐσ. κτ. παρόλ. τὸ ἀριθμῶς· τὸ
 καθ' ἐπικῶν ἀπευθευθῶσαν (πλῆθ ἐπὶ ἐπισημῶν
 προσωνηθῶν) ἐνεδεικνύει ἡ μεγάλην οικειό-
 τητα ἢ ὑποκρίαν ἢ) ὁ δηλῶν τὴν ἐνότητά,
 ἴδιος, ἀτομικός, παρῶθ, -ώτερος -ώτατος· Πλω-
 τίν.6,9,6, Πρόκλ.Παρμ.820S ἢ) νεώτ. φιλοσ. ἐπι-
 κῶ θεωρίας δ. ἐπιστικῶ βλλ.

ἐπικρίνω ποι. τ. τοῦ ἐγκρίνω βλλ., παθ.· Ἀπολλ.
 Ρ.1,48 ἐπικρινθῶν ὄμιλον.

ἐπικῶς ἐπίρρ. μτν., μον. κ. νεώτ. καθ' ἐπικῶν ἀ-
 ρθμῶν, εἰς τὸν ἐνὸς ἀριθμῶν· Διον.Αλ.Συνδθ.6,
 Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.258,24, Στεφ.Βυθ. ἐν λ. Ἄγρα
 2) κατὰ τῶνον δηλοῦται ἐνότητά, ἀτομικός·
 Θέαν Σμ.21H, Πλατίν.2,4,13.

ἐπιλάσσομαι ὀν πόπ. ἰδιόρρ. ἀντὶ ἐνεκί-ἢ ἐνούς,

εὐμένης, ῥεως· Πάπ. τοῦ κυρίου Σαρράπιδος ἐπι-
 λαίσομαι.

ἐπιλάω μτν. βλέπω τινὰ λοῦξω, περιφρονητικῶς,
 δθ, ἐπαιζῶ, περπατῶ· Πανσ.Γραμμ.ἀ.209 ἢ.
 Εὐστ.Ἰλ.206,32) ἐπὶ ἄλλων, τὸ ὀφθαλμῶς κατασκοπεῖ-
 σθαι ἢ) σχόλ. Διον.Ἀρεοπ.237 ἐπιλάτμενοι ἢ
 ἐπιστρεφόμενοι, ἐγκαλινοδόμενοι ἢ)

ἐπιλάωπτι μτν. κ. ἐπιλάωπθ βλέπω τινὰ ἐμ-
 παικτικῶς δι' ὀφθαλμῶν ἡμικεκλισημένον, δθ, συν-
 εκθ. μυκτηρίων Ἀλ.Δ.π.Εὐστ.206,31 κ. ἰλλῶπται
 καὶ ἐπιλάωπται τὸ ὑγροῖς ἢ) καὶ ἐπιμύομαι καὶ κα-
 τακεκλισημένους ὄμμασι ἐπὶ ἐπαιζῶν ἢ) Ἦσ.
 ἐπιλάωπται κατακεκλισημένους ὄμμασι ἐπὶ ἐπαι-
 ζομένους, κατασκῶσθαι, Σουῖδ. ἐπιλάωπθ κ. ἐπιλάωπται

εἰς τοῦς ὀφθαλμοῦς συστρέφω ἢ) συνεκθ. ὀφθαλμο-
 πονῶν ἢ) Κλημ.Ἀλ.Παίδ.3,294 κ. ἐπιλάωπται ἰσιε, ὁ
 διὰ τῶν ὀφθαλμῶν περιφρονεῖται ἐστίν, οὐδὲν ἄλλ'
 ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μοιχεύει ἐστίν ἢ)

ἐπιματιῶ-σω ἐπιτήθηναι τινὶ ἴππον Ἦσ. ἐνεπι-
 ματιῶν ὁ τὰ ὑψίστατα τοῦς ἀνδρόσιν ἐπιτήθεις ἢ)

ἐπιμαίω ποι. τ. τοῦ ἐπιμαίω βλλ.· Ὀππ.Ἀλ.
 3,408 ἢς ἐπιμαίω θειον ὄπον.

ἐπιματιῶ-σω ποι. τ. τοῦ ἐπιματιῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

ἐπινοῶ ποι. τ. τοῦ ἐπινοῶ βλλ.

πράς, ἢ πράγι, ἔχει τὴν ἰδιότητα τῆς ἐν τῷ ἐπιθ. σημασιολογίᾳ ὅλης, ὡς ἀνδρῆνος ἀνδρωπος, ἀσθαλένια ἀσθλῆ, ρουαυάλενα σίγηφα, ἀραχένια δαυτέλλα. || ὄμ. ὁ θρῖσιος πρὸς τί, ὡς ἂν κολοκυβέντες γνώμης ἀρχυμένα ἐπιτηρησθ.

ένιους ἐπίρρ. [ἐν ἰδου-ἐστιν ὅτε] κ. νεώτ, κατὰ τῆς πρῆσιόσεως, εἰς τῆς περὶ τῆς κῆσις, κατὰ καμῖα φορὰ, πότε- πότε : Ἰαν. Παρ. γγ. 14. Ἐβρ. Ἐκ. 1213 ἐσθλῶν κακίους ἐνίους ἐτυχεστέροι, Ἀριστφ. Πλ. 1125 ἐπιφίσις ζῆμιαν ἐνίους, Πλάτ. Γοργ. 467 B ἐνίους μὲν μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ, ἐνίους δὲ τοῦ κακοῦ, Καλλίη. Ἐπιφ. 285 ἐνίους παρεντίρων ἐπιτηδελίους παρατήρησιν τῆς.

ένιούξων Ἦσ. ἐπίτων.

ένιούλλομαι ποι. τ. τοῦ ἐνούλλομαι βλλ. : Ἀπολλ. Ρ. 3, 756 ἡελίου ὡς τῆς τῶ δόμοις ἐνούλλεται ἀγλή ὀδατος ἐξαιουάσα.

ένιότη [ἢ] [ένιότη] ἐπ. ἐπιλήθεις, μέψεις, ἐπιτησις, ἔλεγχος, θρημῖα παρατήρησις, καταδῶα, μῶμα : Πλ. Δ. 402 αἰδεσθῆ βασιλέως ἐνιότη, Ὀδ. Κ. 448 || ὄβρις, λοιδορία : Ὀδ. Υ. 266 ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιότη : ὄφουδων ἐνιότη τὸ ἐνιότη τοῦ φουδῶ, ὁ ἐνιότης τῶν φουδῶν : Πλ. Ὀ. 10 [11] δ ἐρικτὸν φουδῶν ἐνιότην ἀλιτοξέων || ἐν τῷ πλθ. ἀπειλ. : Ὀδ. Ε. 446 φεῖχον ἐκ πάντοιο Ποσειδάωνος ἐνιότης πρβλ. Ἰγν. Ἐρμ. 165 || 2] ἴμην. ὄρηγ : Ἀπολλ. Ρ. 2, 250 ἀρῆλοι γὰρ ἐπιχθονίσιον ἐνιότη ἀθανάτων, Ὀμη. Κυν. 2, 113 Ἐυρυπλοῦν ἐνιότης 3] δυσάρεστος ἐνεργεία ἐκ βίβης, ἐκ τῶν ἡλικίων ἀκίτων κ. ὄ. : Ὀμη. Κυν. 299 μετρηθῆν ἄθους . . ἐνιότη.

ένιότησαι Ἦσ. ἀ κελύσαι, βόσαι.

ένιότηπληγῆ ἐπ. τ. τοῦ ἐνιότηπληγῆ βλλ.

ένιότηπρησι ἐπ. τ. τοῦ ἐνιότηπρησι βλλ.

ένιότησις -ον ἐπ. τ. τοῦ ἐνιότησις βλλ. : Ὀδ. Ρ. 300 ἐνιότησις κυναριστίων, Ὀρφ. Αἰθ. 273 ἐνιότησις λέπτοσ, Νικ. Ἐπιφ. 525.

ένιότησις -η-ον ἴμην. ἐπ. τ. τοῦ ἐνιότησις βλλ. : Ἀπολλ. Ρ. 3, 119 πᾶσιαν ἐνιότησιν, Ὀρφ. Αἰθ. 150.

ένιότησασθαι ἐπ. ἀπαφρ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἐνιότηπληγῆ βλλ.

ένιότησις ἐπ. τ. τοῦ ἐνιότησις, ἐπιπύσι : Πλ. Μ. 72 τῶφω ἐνιότησις ὄρηγ, Ὀδ. Ι. 469 || 2] πλῆτω, κτηπῶ : Νικ. Ἀλεξ. 61 || 3] Ἦσ. ἐνιότησιν, ἐπιπύσι, ἐπιπύσι, ἐπιπύσι, ἐπιπύσι, ἐπιπύσι, ἐπιπύσι.

ένιότησις ἰων. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

ένιότησις ὄρηγ. τ. τοῦ ἐνιότησις, πλῶ ἐνός τῆς :

πυόντες κατηρῶντο 2] μεθ' Ὀμ. ἐνέμα, λέγω, ἀγγέλλω : Πλ. Δ. 4, 201 ἀδέας ἐνίτους ἐνίτους [ἐξαγγέλλων γλυκείας ἐνίτους], Νόν. Δ. 27, 59.

ένιουκῆλλα ποι. τ. τοῦ ἐνούκῆλλο βλλ., Ἐπιφ. 10 :

ένιουκῆλω μὴ τοῦ ἐνούκῆλω νεαρὸν σίγηφα.

ένιουκῆλω ποι. τ. τοῦ ἐνούκῆλω βλλ. : Νικ. Ἐπιφ. 23.

ένιουκῆλω ἐπ. τ. τοῦ ἐνούκῆλω βλλ. : Ὀδ. Π. 437

ὀδῶει ἐνιουκῆλωσιν καρήσασθαι, Ἀπολλ. Ρ. 3, 153.

ένιουμός [ὀ] νέωτ, φιλία, θεωρία καθ' ἄν τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ κατ' ὄρηγ, κατὰ ὁρῆσιν καὶ καθ' ὄρησιν ἐσίν ἐν τῷ μόνῳ, καί, εἴτε ἐν τῷ τοῦ σῆκῆται ἐκ τῶν δύο αὐτῶ ἐμφανίσεων [φυσιο-λογικὸς ἢ συγκριτικὸς ἐνισμός τῶν ἀρῆ, ἔλλων φιλοσοφῶν] εἴτε ἡ πραγματικὴ οὐσία, ἢ ἀρῆ, ἐνέχει μὲν τὰς δύο ἐμφανίσεις, ἐνοῖ δὲ καὶ τὴν πλῆν [ἀφρηρῆσιν ἐνισμός], κατὰ τῆς ἐπιπύσῃ καὶ ὀρησῇ [ἔγελος, Φίγτε κ.δ.], κατ' ἄλλους δὲ ἀρῆσῃσιν εἰς τὴν ἀνδρωπῆν ὄρησιν [ἐπιπύσῃ, Φαυτέρμα, Σπένσερ κ. ὄ. γ' πρβλ. ἐνίω κ. κ. μονισμός.

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

ένιουμ ἐπίρρ. ἴμην. κατ' ὄρησιν τῆσιν, ἔξ ἴσου :

6) εισέρχομαι ἐνός τινος, ἐγκαθίσταμαι, λαμβά-
νω εἰς τὴν κατοχὴν μου· Ἐπιγρ. ὁ νικῶσας ἐν τῶν
οὐσαν ἐνίσταται τὰν τοῦ ἀλόντος **7)** καθί-
σται, ἀποδελνύω, ἐκλέγομαι, ἀνακηρύττωμαι·
Ἦρ.6,59 ἀποθάνοντος τοῦ βασιλέως ἄλλος ἐνί-
σται βασιλεὺς **8)** ἐπιέμαι, ἐπιπέρομαι, ἐγύ-
σθαι, ἴσταμαι ἐμπρός, ἐπαπέλλω, μετά δοτ.
πρσ.: αὐτ.1,83 τοιούτων δὲ τοῖσι Ἰσπαρτίηται
ἐνεστώτων πραγμάτων, Ἰσπρ.5,2 τὸν πόλεμον
τὸν ἐνεστώτα σοὶ καὶ τῷ πόλει, Πολύβ.3,97, ἴδ' ἄλλ'
ἐνίστασθαι τοὺς Καρχηδόνιας καὶ τὸν πόλεμον
αὐθιγὴν ἰπέως ἀκήρωσας τὸν πόλεμον **9)** ἢ μ.
ἀπολ. ἐπιέμαι· Δημ.255 ὁ γὰρ τὰτ' ἐνωτὰς πό-
λεμος, Αἰσγίν.2,58 **10)** ἢ μ. ἀπολ. ἐπὶ χρόνου, ἀρ-
χῶν, ἀρχίτω· Θεόφρ.Πτ.1,366b,24 [τοῦ θέρους] ἐνί-
σταμένω, Πάβασ.3,12,24 ἐγένετο ἐνίσταμενος
τοῦ ἐνωτῶ **9)** ἢ μτ. παρακ. ἐνεστώσ-ωσ-ώς
κ. ἐνεστικώς-ωσ-ώς ὁ ἴδιος ὑφιστάμενος,
ὁ παρών· Σεν.Ελλ.2,1,6 δευλοῦσάντο περὶ τῶν
ἐνεστικῶν πραγμάτων, Πολύβ.2,26,3, Πάπ. διὰ
τὴν ἐνεστώσαν κακίαν **11)** εἰδ. ἐπὶ δικῆς ἐκπε-
ρῆς· Ἀριστφ.Νεφ.779 ἔτι μὴ ἐνεστώσης δικῆς,
Δημ.596 ἐνεστικῶν δ' αὐτοῖς τὸν δικῶν, Λυ-
κούργ.7 **12)** ἢ μ. ἐπὶ χρόνου, ὁ ἴδιος διαρρέων, ὁ δὴν
θανύμενος, ὁ τρέγων· Φίλιππ.Δημ.280 τοῦ ἐνε-
στώτος μνῶς, Ἀριστλ.Πτ.1,366b,24 περὶ τῶν μο-
ρίων ἐριπταὶ κατὰ τὸν ἐνεστώτα καιρὸν ἰκανῶς,
Πάπ. ἐν τῷ ἐνεστώτῳ ὄρω, Κδ Γαλ.1,4 ἐξέλθαι
ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστώτος αἰῶνος, αὐτ.Κορνήθ.1,26,
τὴν πρώτῃν ἰουλίου ἐνεστώτος ἑτους **10)** εἰδ.
γραμμ. ὁ ἐνεστώς Βλλ. **11)** ἐνεστώτα συντέλεια
ἡ κατάσταση τῆς ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ συντέλει-
ας, τελειώσεως, δηλοῦμένη διὰ παρακειμένου χρόνου·
Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.205,15 **12)** ἀνίσταμαι, ἐνω-
νίζομαι, ἀντιπίθεμαι εἰς τι· Θεουκ.8,69 ἢν τις ἐνί-
σταιται τοῖς ποιουμένοι, Ἰσπρ.5,39, Πολύβ.
2,46,4, Πλούτ.Ἀριστ.3 πρός πᾶσαν αὐτῶ πολιτείαν
ἐνίσταμενον **13)** ἀπολ. ἴσταμαι ἐν τῷ τόπῳ
πρὸς ἀνίστασι· Θεουκ.2,23 τὰς τε διόδους τῶν πύρ-
ρων ἐνεστώτες αὐτοῖ ἐφύλασσαν **14)** ἐν τῷ συ-
ζητῆσθαι, ἀντιλεγ.· Πλάτ.Φαῖδ.77B ἔτι ἐνεστικῶν
ὁ νῦν δὴ Κέβης ἔλεγε· ὅμ. ἐν Ἐπιγρ. ὁ ἐνεστικ-
κῶς [ὁ ἀντίπαλος ἐν δικαστηρίῳ, ὁ ἀντίδικος]
15) νεῶτ. ἀντιπίθεμαι τραπῶς ἡ προφ. κῶς τὸν
ἀξιώσεως, ἰσχυρισμοῦ, γνώσεως, ἐνεργείας κτ.
16) νεῶτ. συνηθ. ἐν εἰδ. δικον. σημ. ἀσκό, προβάλλ-
ω ἐνώπιον δικαστηρίου ἐνωστῶν Βλλ. **12)** εἰδ.
λογ. κ. ρητ. προβάλλω ἀντίρρησην, φέρω, ὑπο-
βάλλω ἐνωστῶν, προτίνω λόγους σφίοντος τὸ
πῆθεμον· Ἀριστλ.Τον.157b,3 ἐν-τὸ καθόλου,
αὐτ.Α'Υοτ.76b,26 ἐν-πρὸς τὸν ἔξω λόγον **17)** ἢ μ.
ἀπολ.· αὐτ.Ρητ.1402b,24 ὁ γὰρ εἶδ' οὐκ εἰκόσ,
λόεσ ὁ ἐνωστῶμενος **18)** ἢ μ. ἐν- ὄπτι.· αὐτ.Α'Πρ.
69b,6 **19)** ἢ μ. ἐν ὄπτι.· αὐτ.Η'Νικη172b,35, Ἀπολλ.
Δύσκ.Συντ.176,23 **13)** ἐπὶ τῶν Ρωμαίων δημόρων,
ἀσκό τὸ δικαιοσύνης τῆς ἀρνησικουρίας· Πολύβ.
6,16,4 ἐάν εἰς ἐνίσταται τῶν δημόρων, Πλούτ.Τ
Γράμκ.10 **14)** ἐπὶ ἡγῶνας, πῆγμων, συμηγῶνται,
γίνονται στερεῶς, ἠέως· Θεόφρ.Φαῖτ.5,13, ὁδωρ
ἐνεστικῶς [πεπληγμένω], Δύσκ.Ἀλεξ.26.

ἐνιστικός-ἡ-ὄν νεῶτ. κ. δημ. φίλος, ὁ ἀνήκων
ἢ ἰδιῶτων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τῶν θεωριῶν
τοῦ ἐνωσῶ Βλλ.
ἐνίσταος-ον Ἐπιγρ. Συρακ. δ. τ. τοῦ ἐνεστώσ Βλλ.
ἐνίσταρος-ον μον. κ. νεῶτ. ὁ ἐξωρασημένος,
ὁ διὰ ἔωγραφίας παραδοθεμένος· Ἀνωθ.ἐν Βανθ.
Αὐτοκατορ.Λόγ.1,18B ἔχουσι τὰς ἐσχάτας ἱστο-
ρίας τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀλώσεις ἐνωστώσ **2)**
κ. νεῶτ. εἰδ. ἐπὶ δὲ μικρογραφίαν, ὁ περιέχων εἰκόνα,
ὁ νεκροσημῆσις διὰ μικρογραφίαν, ὁ ἱστορημένος
Βλλ.· Ἰω.Εὐχαρί. π. Ἀδελφικ.Κασ.Βιδ.5,70D εἰς λι-
τὸν εὐαγγέλιον ἐνωστων, Ψαδδ. 1κδ.β. Πτεγ.163,16.

ἐνωστώ-ῶ μτγ. ἐξιστώρῶ, διηγοῦμαι, ἐκθέτω,
ἀνωστώρῶ· Ἰππολ.Ἄντηρ 73,6 καὶ ταῦτα μὲν εἰ τις
βούλοιο λεπτομερῶς ἐνωστώρσαι.

ἐνωστώρῶμαι ἔσομαι μον. ὄφραμον· Εὐστ.π.
Κουμαν.Ἄθρα. ἐνωστώρῶμαι τὰς φασμα.

ἐνίσχος-ον μτγ. κῶπως ἰσχνός, λεπτός, εὐμή-
κης· Νικ. Ἀλεξ.147 ἐνίσχος δὲ καύλια [καύλα]
βάλλει, Κατ.Ἀστρά.Κ.7,196.

ἐνίσχυμα-ατος [ἡ] νεῶτ. ὁ ἀποτέλεσμα τοῦ
ἐνίσχουσι δυνάμω **1)** ὁικονομικὴ ὑποστήριξις,
ἐνίσχυρίζομαι μέσ. ἐπειδομαι, ἐπερείδομαι
τινι, βασίζομαι, ἐμπιστεύομαι· Δημ.1082 κατὰ γέ-
νωσ ἐγγύατα δντες τούτω **2)** ἐνίσχυρίζομαι.

ἐνίσχυσις-εως [ἡ] μον. κ. νεῶτ. δημ. ἡ ἰσχυρο-
ποίησις, ἐνδυνάμωσις, βοήθεια, βοήθημα· Ἐπιφάν.
1,78C αὐτὸ γὰρ ἐποδέετο τῆς τῶν ἀγγέλων ἐνίσχυ-
σεως Θεοφύλλ.Βουζ.3,643D ἐνίσχ· τὸ σώματι γέ-
νωιτο, ἐνίσχυσις εἰς τὸν ἀγῶνα· χρηματικῆ **2)**
τὸ δὲ οὐτὶς ἐνίσχουσι, ὑποδοσάτῃ, στήριξι,
στήριγμα· θέτω ἐνίσχουσι εἰς τοῖχων **3)** εἰδ.
στρατ. ἀποστολὴ ἐπικουρικῶν στρατῶ ἢ ἀναγο-
ρηγία Βλητικῶν μέσων **4)** συνεκδ. τμήμα στρατοῦ
παρακολουθῶν εἰς μικρὰ ἀποστάσεως τὴν γραμ-
μὴν μάχης, ἴνα ἐν καιρῷ μετάσχη ταῦτες.

ἐνίσχυτής (ὁ) νεῶτ. ὁ ἐνίσχων, ὁ παρέχων
ἐνίσχουσι, βοηθός, ἐπικουρός **2)** εἰδ. φασ. συ-
σκευὴ ἐν τῷ ἀσυρματῷ τηλεγραφία χρησιμεύουσα
ἐν τῇ λήθει πρὸς ἐνίσχουσι τῶν ἀσθενῶν σπῆμάτων.

ἐνίσχυτικός-ἡ-ὄν νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνίσχουσι Βλλ., ὁ κατάλλη-
λος πρὸς ἐνίσχουσι, ὁ παρέχων ἐνίσχουσι, ἐπικου-
ρικός· ἐπιρρ. -ὄς, δημ. -ά.

ἐνίσχυω κ. μον. κ. νεῶτ., διδοῦ τῷ ἰσχνῷ, κοπι-
σῶ τινι ἰσχυρότερον, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυνάμωσι·
Ἰππ.Νόμ.3 ὁ δὲ χρόνος ταῦτα ἐνίσχουσι πάντα,
ὡς τραφῆναι τελείως, Κδ Λόλουκ.22,43 ἀγγελος ἀπ'
οὐρανοῦ ἐνίσχουσι αὐτῶν, -αι βιγαμῆναι ἐνίσχου-
σιν, -ν ἐνίσχουσι χρηματικῶς, κ. παθ.· Ἰουλι-
Γαλ.ἀπ.7, -τὸ μέτωπον ἐνίσχουσι διὰ νέων δυνά-
μεων **2)** ἄμτδ. λαμβάνω ἐν τινι ἰσχνῷ, γίνωμι
ἰσχυρότερος, ὑπερισχύω, ἐπικροτῶ ἐν τινι ἢ με-
ταξύ· Ἀριστλ.Νικη.1180b,4 ἐν ταῖς πόλεσι ἐνίσχουσι
τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἥθη **3)** ἢ μ. ἀπολ. ἰσχύω, κρατῶ
· Θεόφρ.Αἰοθ.63 τούτ' ἐνίσχουσι ἐκίστωρ, Διδό.Σ
20,58 παρ' ἑσπιν ἐ- ἐν παροίλιος μέρει **4)** ὅμ.
κτώμαι δυνάμεις· Κδ Πράξ.9,18 λαβὼν τροφήν
ἐνίσχουσι **5)** μετ' εἰδ. πρῶτα, τρίτοπρῶτα. ἐνί-
σχύει ὡς κρατεῖ ἡ γνώμη δι· αὐτ.5,57 ἐνίσχουσι
ὡς τῶν πῶν ἀστρων εὐρεσιν ἐπιούσαστα.

ἐνίσχω κ. μον. δ. τ. τοῦ ἐνέχω Βλλ., κρατῶ
ἐνός, συγκρατῶ, ὅμ. τὸ μέσ.· Πλούτ.Κικ.35 κρ-
δαίνόμενος τὸ σώμα καὶ τῶν φωνῶν ἐνίσχου-
μενος **1)** παθ. ἐμψόδιζομαι, κρατῶμαι·
Ἦρ.4,43 τὸ πλοῖον τὸ πρῶσ ὄμ δυνάτων ἔτι
εἶναι προβαίνειν, ἐνίσχουσαι, Ἐν.Ἀν.7,4,17 ἐνίσχου-
μένων ἰδ. γρ. ἐνεχομένων] τῶν πελάτων τοῖς
σταυροῖς, Ἀπολλ.Ρ.1,1, Θεμιστ.Λόγ.4,50B ὡς ἄν
μὴ ἐνίσχουσι ἐν τοῖς τέλμασι **2)** κ. ἐπὶ φέμασι
· Γαλ.15,22] χυροῖ ἐνίσχουσι ἰσχυροποιεῖμαι **3)**
παθ.μτγ. καλύσομαι, δεσμεύομαι, ἐμψόδιζομαι·
Ἀπολλ.Ρ.4,1084 ἐνίσχεται ὄρκοις, Πλούτ.Ἦθ.448Α,
Εὐστ.Πον.121,65 ἐνίσχουσι τὸ πάθει ὀλισκεται.

ἐνίσχω-ῶ Ἐπιγρ. ἐκτελώ, ἐκπληρῶ, περαίνω.

ἐνίσχρω ποι. τ. τοῦ ἐντρέφω Βλλ.· Α'Π.9,231.

ἐνίστριβω ποι. τ. τοῦ ἐντρέφω Βλλ.· Νικ.Θπρ.539.

ἐνίσφω ποι. τ. τοῦ ἐμψύρω Βλλ.· Ὀππ.Ἰ.Ἀλ.3,498.

ἐνίσχων [ἡ] γλῶσσα. ἴσχος πῶδος, γεν. ἴσχος
ἀγνορ. 1πθ.β.· Πριζιαν.14,36.

ἐνίσχρω ἐπ. τ. τοῦ ἐγκρατῶ Βλλ.· Νικ.Θπρ.277.

ἐνίσχρημτω ποι. τ. τοῦ ἐπῆριμτω Βλλ.

ἐπιψηφίζομαι Ἐπιγρ. θέτω εἰς ψηφισθῶνται.

ἐνίψω μέλλ. τοῦ ἐνίπτω βλλ.
ἐνίψω-ώω ποι. τ. τοῦ ἐνίψω βλλ.: Καλλ.ἀπ.12|μέσ.1.
ἐνεάθετος ὁ, γρ. τοῦ ἐνεάθετος Ἦσ. «ἐνε-
 ὀθεύω, ἐπιτρώω, ἐντόπιος».
ἐνεάτοχος πά. ἐκλεστος.
ἐνεαίνω ἐπίρρ. μόν. μάταις μεταίφ.Πρόδρ.8,334
 ἢ Κύπρον ἀρεῖς ἐνκ- ὡδε θράμν, αὐτ.354.
ἐνεακλόθεος Ἦσ. «ἐγγραφέας».
ἐνκομβώδης Ἦσ. «ὀβετός».
ἐνκομον Ἦσ. ἐν τῷ μαρίῳ ἴσον θεός κτελεύσεως.
ἐνκόπτων Ἦσ. «ἐμποδίζων, διακωλύων».
ἐνκότηον Ἦσ. «κτόμενον».
ἐνλακεύω μν. ἐγκλείω ἐντός λάκου μτρ.:
 Νικ.Χων.135C ἐνλακεύσαντες... τὸ ἀρεταίων.
ἐνλάκκιος-ον μν. ἐπὶ σπαργαίδων ὁ ἔχων
 εἰσέχουσιν τὴν γλαυρήν: Στουδ.Θεοδ.740|ἐκδ.Μιλ.
ἐνλαξεύω μτγν. κ. νεάτ. λαξέω ἐν τι, ἐγγλάω,
 ἐγγρατῶ εἰς λίθον παθ.: ΑΠ3,9 ἐν τῷ Ὁ Πεί-
 λισσ καὶ Νηλεῖος ἐνλαξέουσιν.
ἐνλασηθάξωσαι Ἦσ. «μαχάσασθαι λαπίθαις
 ἢ ἐμβυθῆσθαι»
ἐνλαίθος-ον πάπ. ὁ διὰ πολυτελών, πολυτῶν
 λίθων κεκοσμημένος μαχαλιστήρ ἐνλαίθος.
ἐνλαίμενζιν Ἦσ. «τελωνίζεν τὰ ἀπὸ λιμένων
 καὶ θαλάσσης»
ἐνάδεια Ἦσ «ἐνώτια»
ἐναυπηθ-ώω μν. λυσσά ὄν ἐν τι: Νικ.Χων.578,10.
ἐναυκατεύειν κ. ἐμυκατεύειν Ἦσ «ἐγκε-
 κλιῖσθαι παρὰ γέλιον»
ἐνευτευθεὶν κωμ. τῆσις, ἀντὶ ἐνευθεὶ μὲν:
 Μεταγ.δ.5 (π. Ἀθην.δ.269P) τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ
 ποταμῖ ἐνευτευθεὶν ρεῖ
ἐναγώνων|τόν μτγν. τὸ ἐνεαγώνων βλλ.
ἐναετήρα (ἢ) θηλ. τοῦ ἐναετήρ ἄλλ.: Ἀρχι.
 4,94 ἠὲ ἑρμῆσις ἐναετήρα νάπης.
ἐναετήρ-ηρος|τό ἰναίω| μτγν., θηλ. ἐναε-
 τήρα ἐνοίκιος κάτοικος: Ἀρχι.ἐν ΑΠ9,495 Ἐλ-
 ἄδος ἐναετήρης.
ἐναετηρίης-ιδος (ἢ) μτγν. κ.νεάτ. ἢ ἐνεετηρίης βλλ.:
 Πλουτ. Ἠθ.293B τρεῖς ἀνουσιν... ἐναετηρίδας.
ἐναετήρος-ον κ. μν. ἐναετήρης βλλ.: Ἠσιοδ.
 Ἐργ.436 βόε δ' ἐναετήρω ἀρσενε κειθῆσαι,
 Θεοφρ.Φι.4,11,2. Εὐστ. Ἰλ.245,46.
ἐναετήρης-ου-ες (ἢ) ἰναίω|, θηλ. ἐναετής-ιδος
 κ. ἰων. ἐιν- ὁ ἐνεά ἐτών, ὁ ἔχων ἡλικίαν, δι-
 ἄρκειαν ἐνεά ἐτών: Θεοκρ.26,29 εἴη δ' ἐναε-
 τής ἢ καὶ δεκάτω ἐπιδάνοι' | ἐπ. οὐδ. εἰσαέ-
 τες ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ ἐνεά ἐτη: Ἠσιοδ.Θ.801 εἰνά-
 τες δὲ θῶν ἀπομείρεται.
ἐναετής|τό (ἢ) ἰναίω|, θηλ. ἐναετής-ιδος ἐ-
 νοίκιος, ἐγκτόμοκος: Ἐπιγρ.π.Δημ.86 τόνδε καθι-
 δράσαντο θεῶν... ἐναεταί, Ἰουλλ.38, Ἀπολλ.Ρ.
 2,517 Ἐν ἄκος ἐναετήρι, Ἄγασ. ἐν ΑΠ4,431.
ἐναετία (ἢ) ἰαχθλ. περίοδος ἐνεά ἐτών.
ἐναετιζομαι μτγν. ποι. ἐναετιζομαι γίνομαι
 ἐνεά ἐτών: Καλλ. Ἀρτ.179 βόες... ἐναετιζόμεναι.
ἐναετής-ιδος (ἢ) μτγν. θηλ. τοῦ ἐναετής βλλ.1|
 Κριναγ. ἐν ΑΠ7,643 Θεοῦρκ ἀμύλων ἐναετῖν
 | κῶδ. εἰναετῖν'| 2| ὄμ. θηλ. τοῦ ἐναετής(2)
 βλλ.: Ἀπολλ.Ρ.1|126 ἐναετῖν Φρυγίης.
ἐναεήμερος-ον μτγν. ἐνεά ἡμερῶν: Τξείτ.Χιλ.2,43.
ἐναεῖν|τό ἴοσ.γρ. ἀντὶ ἐνάειν| -ναετ' | Σχόλ.
 Ἀπολλ.Ρ.2,108 «Κλεινάς δὲ φθοί καὶ τὸ νῆαν
 ποτε οὐτως εἰρήσθαι ἐναεῖν διὰ τὸ ἐναεῖν ἐν
 αὐτῷ τοῦς θεοῦς» πρὸς. Σουῖδ. κ. Ζωναρ.
ἐναεῖν ἐξ. τ. τοῦ ἐναίρειν βλλ.: Βατραχομ.
 266 ἐναίρειν βατράχους.
ἐνάειω, γ' πλθθ. πρῶσ. μισ. μέλλ. ἐνάσσανται,
 ὄσρ. α' ἐνάσαντο, γ' ἐν. πρῶσ. παθ. ὄσρ. α'
 ἐνάσθη νῆα ἐν, διομένο, εἰρησκόμοι ἐντός
 πνος: Σοφ.ΟΚ.788 ἐκεῖ κάρρας δάστωρ αὐμοῦς
 ἐναίειν ἀσί, Εὐρ.Ἰλ.488 τοισὶ δ' ἐναίει δόμοις

Αυρ.Ἀλ.Ἀδῆν.35,22 | ὄμ. μετ' αἰτ. τόπου, κα-
 τῶν: Ἀπολλ.Ρ.1076 Κῶζον ἐνάσειν, Μάσθ.
 4,36 Ἀριστέιδ.Λόγ.463|27 ἐν ἐμέσι τοῖς ἀγα-
 θοῖς κ. παθ.: Ἀπολλ.Ρ.3,1181 ἐνεσε καὶ ἐνάσθη
 πομῆ βοῶς (ἀνωμοτήρ) | ὄμ. σμ. κ. ἐνάσθ.
 Ἀπολλ.Ρ.4,1751, Καλλ.ἀπ.15 τῶ σπε καὶ ἰχθυο-
 ληες ἀλλήλοισι ἐνάσαντο, Ἀπολλ.Ρ.4|213.
ἐνακαιδέκατος-η-ον μν. τ. τοῦ ἐνακαιδέ-
 κατος βλλ.: Τξείτ.Χιλ.11,887.
ἐνάκα[ς] ἀρθμ. ἐπίρρ. κ. ἐνάκις βλλ.: Διόδ.Σ.
 17,46, ΑΠ14,20 ἐνάκις δ' ἐνεά Μούσαι,
ἐνακαιχίλιοι-αι-α ἐνακαιχίλιοι βλλ.
ἐνακκοσοστός-η-ον ἐνακκοσοστός βλλ.
ἐναμνησάτω ἴοσ.γρ. μν. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐνεά
 πηγῶν: Ἰω.Χρυσ.5,218,10.
ἐναοῦγκιον|τό μτγν. μν. βάρος ἐνεά οὐγ-
 κίων: Τουσικ.Νεαρ.38,10|2.
ἐνάσσω μτγν. κ. μν. ἐγγρατῶ διὰ πάματος
 μαρσιζέω, τῶνών: ἐπὶ δὲ, ἐἰσομνοῖς τὸν
 πῆθον ἐνάσσοισιν.
ἐνατα|τό μτγν. κ. ἐνατα βλλ.
ἐναταίος-α-ον ὁ, τ. τοῦ ἐνατοῦ βλλ.
ἐνατος-η-ον ὁ, τ. τοῦ ἐνατος βλλ.
ἐναυαγῶ-τω μτγν. ναυαγῶ ἐντός πνος: Γρηγ.
 Νύσσ.1,170C.
ἐναυαλοχῶμαι-τομαι μν. ναυαλῶ ἐν: Δίων
 Κ.50,12 ἐπιτήδους ὁ πορθῶς ἐναυαλοχῆσασθαι.
ἐναυμαχῶ-έω μν. ναυμαχῶ ἐν, ναυμοισιν
 ποιοῦμαι ἐντός πνος: Πλουτ. Ἠθ.1078D.
ἐναυπηγοῦμαι-τομαι παθ. ναυπηγοῦμαι, κα-
 τασκευᾶσθαι ἐν τι τῶν: Θεουκ.1,13 τὰς τρι-
 ῆρεις πρῶτον ἐν Κορίνθω τῆς Ἐλλάδος ἐναυ-
 πηθῆναι | ἰγρ. ἀντὶ ναυπηθῆναι|
ἐναυρηιον|τό μν. χρονικὸν διάστημα ἐνεά
 ἐτών: Στουδ.Θεοδ.917|ἐκδ.Μιλ.1.
ἐνεά |ἀκλ. | ἀρθμ. ἀνάτ. μν. κ. νεάτ., δωρ.
 ἐνή, ὄμ. κ. ἐνεά, ἐκφοράζει τὴν ἐνωσιαν ποσῶ-
 τήτος ἀποτελουμένη ἐξ ὀκτώ μονάδων ἀνὸ μγ'
 | Ἰλ.Ζ.174, Ὀδ.Θ.258 αἰσυνῆται δὲ κροίτη ἐνεά
 πάντες ἀνάταν, Ἠσιοδ.Θ.917 ἐξ ἤσ αὶ Μούσαι
 χρυσάμηνες ἐξεγένοντο ἐνεά, Σοφ.ΟΚ.483
 τρεῖς ἐνεά αὐτῆ κλῶνας | ἐν θρησκευτικῆί τελετῇ 1,
 Χρησ.μ.Θουκ.5,26 ὅτι τρεῖς ἐνεά ἐτη δέω γενέ-
 σθαι αὐτόν, Ἀρκαδ.200,27 | 2| ἐν χρ. ὡς στραγ-
 γύλος ἀριθμὸς ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ: Ἰλ.1,785 τρεῖς δ'
 ἐνεά φώτας ἔπεφνε, Ὀδ.Λ.57 ὁ δ' ἐπὶ ἐνε-
 ἀ κείτω πέλεσθρα' πρὸς. Σχόλ. Νικ.Θηρ.781'
 3| νεάτ. τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐδ. ἐνεά τὸ ἀρθμ.1. σύμ-
 βολον τοῦ ἐνεά (9) | γράφω τὸ ἐνεά θίς' | ὅν τ.
 φέρον ἐπ' εἰσούτῳ τὸν ἀριθμὸν ἐνεά ἢ χαρα-
 κτηριστικὸν ἐνεά ὁμοίαν παραστάσεις: τὸ ἐ-
 νεά κάρρ, - δυὰ μῆρες στὸ ἐνεά (ἐν. τρα-
 πέ.) - ὁ κύριος τοῦ ἐνεά | ἴπ' ἀρθ. ἐνεά δυο-
 ματίου ἐροδοσίωσι' | κ. κ. ἀντικειμένον τὶ με-
 τὰ ὁμοίω ἀριθμοῦμενον ὡς ἐνατόν' | ὄμ. κτ.
 πλθθ. τὰ ἐνεά ἢ ἡλικία τῶν ἐνεά ἐτών: ἐπάθος
 - ἐκλασε τὰ ἐνεά' 4| ὄμ. νεάτ. θηλ. ἐπὶ χρο-
 νολογίᾳ καὶ ἡμερολογίῳ ἀντὶ τοῦ τακτικού ἐνα-
 τος: στίς ἐνεά τοῦ Μάρτη | τὴν ἐνάτην Μαρ-
 τῖν' | ὄμ. ἐπὶ φράσι: πῆναι δουλαίσι στίς ἐνε-
ἐνεα- νεάτ. πρῶτον συνθετικὸν λέξεων, δη-
 λουσῶν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ση-
 μασιονομον συνιστᾶται ἢ ἐναυαλοχῆσασθαι ἐνε-
 αδικ, οἷον ἐνεαγῶνος, ἐνεαοῦλλιαδος, ἐνεά κλιων.
ἐνεάδιδλος-ον μν. ὁ ἐξ ἐνεά βδελίων.
ἐνεάδωσος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν ἐνεά βοῶν: Ἰλ.
 Ζ.236 ἐκατοῦρβοι' ἐνεάδωλον, Ἐλ.Ἀλ.ἈΒ.1,3
 | π. Ἦσ. γλώσσ. τοῦ ἐνεάδωρροπος.
ἐνεαίνηρα κωμῶν(ἢ) μτγν. ἢ ἐνεά γενεὰς ἀν-
 θρώπων ἕως, πολλὸ γράται: Ἀρατ.1022 ἰδιῶθ.
 Λοβέκ ἐνεαίνηρα|

ένεαγράμματον (τό) μτν. κ. μον. τὸ ἔχον ἐννέα γράμματα· Ὀλυμπ. Ἀρχ. 71Β [κόδ. ἐνεαγράμματον], Κερδ Γεωργ. 1, 2137 (ἐκδ. Β.).

ένεαγράμμος-ος ὁ ἔχων ἐννέα γράμματα· πρβλ. ἐνεαγράμματον· Στεφ. π. Χρυσοσ. ἐν *Ideles Phys.* 2, 227 **ένεαγράμμος** συλλαβῆ.

ένεαγυμία (ή) νεώτ. βοτον. ἡ ἰδιότης τῶν ἐνεαγυμίων βλλ.

ένεαγυγος-ον νεώτ. βοτον. ἐπὶ ἀνθρώπῳ, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐννέα καρποφύλων, ἐννέα στύλων.

ένεαγυγος-ον μτν. μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα γωνίας· Ὁδων Σπ. 40Η [ἐπί πινος τοξέως κινωκίων ἀρβυών]. || κ. νεώτ. εἰδ. γεωμ. τὸ οὐδ. ἐνεαγυγόνος ὡς οὐα. πολυγώνιον ἔχον ἐννέα πλευράς καὶ γωνίας· Φωτ. π. Κοιμαν. Ἀθην. ἐ. λ.

ένεαδάκτυλος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα δακτύλους· Πτολ. Ἡγλ. Φωτ. Βιβλ. 147. || εἰδ. νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. ἐν πλθθ. ἐνεαδάκτυλα ὡς οὐα. ζῶα ἔχοντα ἐννέα δακτύλους ἢ ἐννέα δακτύλοειδῆ πρόσαρτήματα.

ένεαδεκαετηρίς-ιδος (ή) μτν. ἐνεακαδεκαετηρίς βλλ.· Κηρυσσόμενος 18.

ένεαδεσμος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἐννέα δεσμών ἢ ὁρμών συνεκόμενος· Νικ. Ὁμορ. 713.

ένεαδικός-ή-ον μτν. μον. ὁ βασιζόμενος ἐπὶ ἢ ὑπολαβόμενος διὰ διαίρεσως τῆς τοῦ ἐννέα· Βεττ. Βαλ. 147, 31 **ένεαδικὴ ἀγωγή** 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορόμενος εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐννέα ἢ τὴν ἐννέαδα· Ἀκρον. Κλέγ. εἰς δαμασ. κ. ἐν ABS Μαίου 2, 756, 7 τὸν ἐνεαδικὸν διάκρισμον τὸν εἰς τριαδικὸν συναγόμενον || νεώτ. ὁ ἔχων ὡς βάσις τὸν ἀριθμὸν ἐννέα· ἐνεαδικὸν σύστημα.

ένεαδιρμος-ον μον. ὁ ἔχων ἐννέα ἐιρμούς βλλ. τῆς ἐκκλ. ἀκοιουβίας· Εὐστ. π. Κοιμαν. Ἀθην. ἐ. λ. ἐνεαδιρμος κανὼν.

ένεαδιρμικός-ή-ον Ἐπιγρ. ὁ κατὰ τὴν ἐνεαδιρμίδα τελούμενος· Ἐπιγρ. ἐνν. ἀγών.

ένεαετηρίς-ιδος (ή) νεώτ. τ' τοῦ ἐνεετηρίς βλλ., ἐνεεστία.

ένεαετηρίς-ουσι (ὀ) Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐννέα ἐτηρῶν· Ἐπιγρ. Λαρία.

ένεαετής-ουσι-ές μν. κ. νεώτ. ὁ ἐνεαετής βλλ. || Πασχ. Χρον. 518, 19 ἐ- τῆς Βασιλείας αὐτοῦ.

ένεαετία ὁ. τ. τοῦ ἐνεαετία βλλ.· EM 343, 27.

ένεαζω κ. μον. νεάζω ἐν τινι, διαίω, διέρχομαι ἐν τῷ ἐννέτῳ μου ἐν τινι· Ὁμοι. Μ 312 ἐνεαζώω λέγω, μὴ τὴν νεώτητα διαιδέξαι· Ἰνν. Ἀφορ. 2, 54 μεγεθὸς ἐνεαζοται μὲν, ἐλευθερίαν καὶ οὐκ ἀειδέξ (ἔξειν μὲγα σῶμα ἢν τῆ νεώτητι). Φιλ. 1, 622 ἐν τῶν πραγμάτων ἀκριβοτέρη καταλήξει. Συνέσ. Ἐπιστ. ἐνεαζοται τῆ προστασία τῶν τοῦ περιπάτου δεγμάτων 2) μτφ. ἐπὶ ρόδου, ἀνθῶ· Φιλῶστ. Ἐπιστ. 51.

ένεαζωμερον (τό) νεώτ. εἰδ. ἐνάροθρ. τὸ ἐνεαζωμερον βλ. τῆς Παναγίας.

ένεακαίδεκα (ἀνά) κ. μον. δέκα ἐννέα· Ἰλ. Ω 496 ἐνεακαίδεκα μὲν μοι ἴης ἐκ νηϊδός ἦσαν, Μηγοί. 3, 30 Συναός, μετὰ πρόνομος ἐνεακαίδεκα.

ένεακαίδεκαετηρίς-ιδος (ή) μτν. κ. νεώτ. χρονικὴ περίοδος δέκα ἐννέα ἐτῶν, ἀρχαίος χρονολογικός κύκλος ἐκ δέκα ἐννέα ἐτῶν, ὡν τὸ δύο-δέκα ἦσαν κατὰ κατὰ τὰ ἐπτά ἐμβόλια, δ. ἐναντίος τοῦ Μήτωνος ἢ μέγας ἐναετός· Διάδ. Σ 12, 36 Μήτων ὁ Πασασιών. ἔξέθηκε τὴν ὀνομαζόμενον ἐνεακαίδεκαετηρίδα, Πλάουτ. Ἀρεσκ. Φιλ. 2, 32, 2 τὸ δὲ μέγα ἐνιαυτὸν οἱ μὲν ἐν τῷ ἀκταετηρίδι τίθενται, οἱ δ' ἐν τῇ ἐνεακαίδεκαετηρίδι, Πτολ. Τετροβ. 205.

ένεακαίδεκαέτης-ουσι (ὀ) μτν. ὁ δέκα ἐννέα ἐτῶν· Διάδ. Σ 247, Δίαν Κ 2, 71 ἢν δὲ ἐνν. **ένεακαίδεκαίς** ἐπίρρ. δέκα ἐννέα φορές· ΜΒλαστ. π. Κοιμαν. Ἀθην. ἐ. λ.

ένεακαίδεκάμηρος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα ἐννέα μῆρων.

ένεακαίδεκακλάσιος-α-ον μτν. κ. ἐνεακαίδεκακλάσιον βλλ.· Πράκλ. Ἰγούτ. 4, 110.

ένεακαίδεκακλάσιον-ονος-ον μτν. δέκα ἐννέα φορές μεγαλύτερος· Πλάουτ. Ἡθ. 8, 918 (Ἀρεσκ. Φιλ. 2, 25, 1) κύκλον εἶναι ἐνεακαίδεκακλάσιον τῆς γῆς, Ἀρχλ. Ἀρ Φαιν. 20.

ένεακαίδεκάδος-όδος (ή) μτν. κ. μον. ἐνεακαίδεκαετηρίς βλλ.· Βεττ. Βαλ. 339, 2, Τζέτζ. Χιλ. 2, 885.

ένεακαίδεκάτος-ονος-ον δεκάτος ἐναετός ὄθ. τὸ θηλ. ἐνεακαίδεκάτη ὡς οὐα. ἰών. ἡμέρα· Ἰνν. Ἐπιδ. 3, 1, 3 ὀκτακαίδεκάτη ὀκα κενετόν, κωματώδης, ἐνεακαίδεκάτη διὰ τῶν οὐτῶν, Ἐπιγρ. τῇ ἐνεακαίδεκάτῃ τοῦ Ἀρτεμισιονίου.

ένεακαίδεκάτης ἐπίρρ. κατὰ δέκα ἐννέα τρόπους· Μόδεξμ. Κοιμαν. Ἀθην. ἐ. λ.

ένεακαίδεκάτης-ουσι-ές, ποι. γεν. -δεκέτης, τὸ θηλ. ἐνεακαίδεκάτης-ιδος, κ. ἐνεακαίδεκάτης ἐνεακαίδεκάτης βλλ.· Ἀσκληπιάδ. ἐν ΑΠ 7, 11 παρθεναίος ἐνεακαίδεκάτης.

ένεακαίδεκάτης-ιδος (ή) ἡθλ. τοῦ ἐνεακαίδεκάτης βλλ.· Ἐπιγρ. Ἰούστ. 1, 327, 3.

ένεακαίδεκάτης-ιδος (ή) ὁ. τ. τοῦ ἐνεακαίδεκάτης βλλ.· Ἐλ. Ἐπιγράμ.

ένεακαίκοσικαιεπτάκοσιοπλάσιαις ἐπίρρ. ἐπακόσιαις εἰκοσι ἐννέα φορές· Πλάτ. Πολ. 587B ἐνν- ἡδίων αὐτῶν ζῶντα εὐρίστη.

ένεακαίκοσιχίλιος-ον πάπ. ὁ περιέχων, περιλαμβάνων εἰκοσι ἐννέα χιλιάδας.

ένεακάανθοι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύες φέροντες ἐννέα ἀκάνθους ἐπὶ τοῦ ροαχίου πτερυγίου αὐτῶν.

ένεακέντρος-ον οχλὸς, ὁ ἔχων ἐννέα κέντρα, μὲ ἐπὶ κεντρία· Σχολ. Νικ. Ὁμορ. 781.

ένεακέφαλος-ος μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα κεφαλὰς· Σχολ. Ἡσιόδ. Θ 313 τὴν ὄβραν Ἀλκαῶς μὲν ἐνεακέφαλον φησι, Τζέτζ. Χιλ. 2, 237 Λέρνης ἐνεακέφαλον ὄβραν.

ένεακίς ἐπίρρ. μτν. κ. ἐνάκις βλλ. ἐννέα φορές· Νικόμ. Ἀρμον. 8 τῷ ἐνεακίσι η'.

ένεακισμύρια-αία μτν. κ. νεώτ. ἐνενηκοντα χιλιάδες· Ἄνν. Ἀννιδ. 4.

ένεακισχίλιοι-αία μτν. μον. κ. νεώτ. ἐννέα χιλιάδες· Διάδ. Σ 17, 66, Αἰλ. Π 1, 6, 12 ἰππεῖς ἐνεακισχίλιοι, Τζέτζ. ἘΕλγ. Ἰλ. 3, 27.

ένεακλίνας-ον ὁ ἔχων ἐννέα κλίνας, ἀνάκλινα· Φρόν. Κοιμ. Ἀθην. 2, 47F ὅτι καὶ τρικάκλιοι οἴκοι καὶ τετράκλιοι καὶ ἐπτάκλιοι καὶ ἐνεακλίνοιο ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, Διάδ. Σ 31, 9.

ένεακόσιοι-αία μν. κ. νεώτ. οἱ ἐννέα φορές ἐκατόν· ΚΠορφ. Ἐκθ. 379B.

ένεακότιλος-ον πῆπ. ὁ ἔχων ἐννέα κοτύλας.

ένεακροσσον Ἡσ. ἢ πολλοὺς κροσσούς ἔχον· **ένεακροσσος**-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐννέα κροσσούς ἢ ὁ ῥέων ἐξ ἐννέα κροσσῶν· Πολύζ. 2 ἤξει ἐπ' ἐνεακροσσῶν εὐδύρον πατόν. || τὸ θηλ. Ἐνεακροσσός ὡς κύρ. ὄν. κρήνη ἐν Ἀθῆναις, ἔχουσα ἐννέα κροσσούς, ἥτις πρότερον ἱερολεῖτο Καλλιρρόη· Ἡσ. 6, 137 φοιτῶν... ὠδωρ ἐπὶ τὴν Ἐνεακροσσόν, Ὁμοι. 2, 15 καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν Ἐνεακροσσὸν καλοῦμεν 2) μτφ. ἐπὶ ῥήτορος, ὁ εὐφραδής· Λιδων. Ἐπιστ. 1493, 4.

ένεακύκλιος-ον μτν. ὁ ἔχων ἐννέα κύκλους· Κόλουθ. 210 δρόμον ἐνεακύκλιον ἀλμυρον εἰς κελεύθου, Νόνν. Δ 4, 317.

ένεαλίνοος-ον ὁ ἔχων ἐννέα λίνα, κλωστής, νήματα· Ξεν. Κυν. 2, 4 ἀρκία ἐνεαλίνοια.

ένεαλόγος-ον μν. ὁ ἐννέα λόγους, βιβλία περιέχων ὄθ. τὸ θηλ. ἐνεαλόγος ὡς οὐα. συγγραφή Σιδηρήμη ἐξ ἐννέα βιβλίων· Νικητ. Εὐγ. Ἐπιστ. 27.

ένεαμελής-ουσι-ές νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἐννέα μελῶν· ἐνν- ἐπιτροπή-οικογένεια.

ένεάμερα (τά) νεώτ., δημ. (έννιότη)μερα, τὸ κατὰ τὴν ἑνάτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου μνημόσυον· ἴσχυει ἀτὰ ἐνεάμερα τοῦ μακαρίτη || τὰ ἐνεάμερα τῆς Παναγίας ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τελευτήθη τὴν 23 Ἀυγούστου.

ένεαμηνας-ον α-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἐνεάμηνας βλ.λ.ι: Θεολ. Ἀριθμ.47, Καισάρ.δαν.7,176C Διά τί τὰ ἐπαρηγιατὰ καὶ ἐνεαμηνιατὰ ζῶρα γονεταί.

ένεαμηνας-ον κ. νεώτ. ὁ πικτόμενος τὸν ἑνατον μῆνα δδ, τὸ αὐτὸ ἐνεαμνηνον ὡς οὐα. κτ. παρὰλ. τοῦ ἑβρουνο: Ἡρ.δ.69 τίκταται γὰρ γυναικὲς καὶ ἐνεάμηνα καὶ ἐπάμηνα 2) κ. νεώτ. ἐπὶ χρόνου, ὁ περιλαμβάνων ἐνέα μῆνας: Γαλ.Φυσ.Διων.3,3 ἐνεαμῶ χρόνος - διδάχημα 3) || νεώτ. ὁ διαρκῶν ἐνέα μῆνας: ἐνν-περιοδεῖατ 2) || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐα. μνημόσυον τελοῦμενον τὸν ἑνατον ἀπὸ τῆς τελευτῆς τῆς μῆνα.

ένεαμηνας ἐπίορ. μων. ἐντὸς ἐνέα μηνῶν. **ένεαμωρφος**-ον πάπ. ὁ ἐνέα μορφὰς ἔχων. **ένεαμυκλος**-ον (μύκλος), ἐπὶ ὄνου, ὁ ἔχων ἐνέα μύκλους, ραβδόσεις κ. ὄχων ἐνέα ἐτών ηλικίαν παρὰ. Ἡσ.: Κολλ.ἀπ.180 ἐνεάμυκλος θνος || Ἡσ. εὐχομαρς.

ένεανδρία (ἡ) νεώτ. βοταν. περιπτώσις αὐθένων ἔχοντων ἐνέα ἴσους στήμονας ἐλευθερούς ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τοῦ στυλίου.

ένεανθρικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνεανδρίαν βλ.λ.: ἐν-ἀνθος. **ένεανείρα** διαδρ. τὸ ἐνεανήγιο βλ.λ. **ένεανπάλα** (τά) νεώτ. βοταν. ἀνθη, ὡν ἕκαστον ἀποτελεῖται ἐξ ἐνέα πετάλων.

ένεανπηχς-υ ὁ ἔχων ἐνέα πήχων μήκος ἢ ἔυρος, ὁ ἐνέα πήχων: ἱλ.Ω.270 ἐκ δ' ἔφερον γυρόδεσον ἄμα ζυγῶ ἑξάπυλον, Ἀθην.4,135D ἐνεανπηχες ἴσαν κύρος.

ένεανπλασιάζω νεώτ. πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἐνέω, κάμψω τὴν ἐνεανπλάσιον.

ένεανπλασιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐνεακίς περισσότερος ἢ μεγαλύτερος: Ἰδουκ. π. Ἀθην.2,39B.

ένεανπλασιών-ον-α-ον μων ὁ ἐνεανπλάσιος βλ.λ.: Εὐστ. Ὁδ.1633,17.

ένεανπνεύμων-ον-α-ον μτγν. ὁ ἰσοδύναμος πρὸς ἐνέα ἀνέμους, πῆδ.: Σεκουδ.Φιλοσ.ἀπ.513 ἐνεανπνεύμων ζάλη ἢ γυνή.

ένεανπολις-εως (ἡ) σχόλ. ὁ ἔχων ἐνέα πόλεις: Σχόλ. Ὁδ.Γ7 ἐνεανπολις εἶναι τὴν Πύλον.

ένεανπονο Ἡσ. εὐλοζόν.

ένεανπαυς-οδος-ουον Ἐπίορ. ὁ ἔχων μήκος ἐνέα ποδῶν: Ἐπίορ. ἐνεανπαυς λίθος.

ένεανπάρμοιο (τά) νεώτ. ζωολ. εἶδ. ἡχθῆες ἔχοντες ἐνέα πτεράγια.

ένεανπέλος-ον ΑΒ ὁ ἔχων ἐνέα πύλας δδ, τὸ οὐδ. ὡς τοιανούμιον AB 419,29 ἐηέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ ἑνεανπύλον τὸν πελαργικόν.

ένεανπίρμος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐνέα ἀρίθμοις: Στέφ.π.Κουμαν.Ἀθισ. ἐν λ.

ένεανπίρμος-ον μων. ὁ ἔχων ἐνέα ἀρμενα, ἰατρία, πανία: Ἰζέτ.ε. εἰς Λυκόφω.101.

ένεανπρία (ἡ) μων. τὸ δρῆσι ἐνέα ἐτη.

ένεανπ-ᾶδος (ἡ) κ. νεώτ. οὐα. ἀριθμ. τοῦ ἐνέα, σύνολον ἐνέα ὁμοίων: Θεοκρ.1784 ἐνεαῶδες τρεῖς, Δαμόσκ. Ἀρχ.17 ἡ ἀνομιμένη ἐνεαῶς ἐν τῷ νοσητῶ: || εἶδ. ἕκαστον τῶν ἐξ βιβλίων εἰς ὁ διήρτησεν ὁ Πορφυριῶς τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Πλατωνίου, ἀποτελούμενων ἕκαστου ἐξ ἐνέα πραγματιῶν: Πλατων.24 2) ὁ ἀριθμὸς ἐνέα: Πλουτ. Ηθ.726D, Νικάρ. Ἀριθμ.1,19 3) ὁ ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός, ἀπὸ τῶν ποι. τ. εἰνάς βλ.λ.

ένεανσπῆλα (τά) νεώτ. βοταν. ἀνθη ἔχοντα ἕκαστον ἐνέα σπῆλα.

ένεασπερμοι (τά) νεώτ. βοταν. κορποί ἔχοντες ἕκαστος ἐνέα σπέρματα.

ένεαστέγος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐνέα στέγας, ὀρόρους, πατώματα: Διδόξ. Σ.20,91 τὸ παντὸς κατασκευάσματος ὄντος ἐνεαστέγου.

ένεαστέρος-ον σχόλ. ὁ ἔχων ἐνέα στέρας: Σχόλ. Ἀράτ.322 ἐνεαστέρος δορά.

ένεασύλλαθος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐνέα συλλαθῶν: Στέφ.Ρητ.321,16, Αἴτ.13,19 || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. κτ. παρὰλ. τῆς λ. μέτρον κ. νεώτ.

ένεασύλλαθος (ἡ) κ. στήριξ) στήριξ ἐξ ἐνέα συλλαθῶν: Ἡρακλ.10,2 θμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαφηκὸν ἐνεασύλλαθον.

ένεασφαίρος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐνέα σφαίρας: Φλόπ. Ἰω. Ἰουμ.Μετ.110,23.

ένεατηρίς-ἰδος (ἡ) μτγν. ἔτ. τ. τοῦ ἐνεατηρίβ βλ.λ., ἐνεατηρία: Βεττ.Βοδ.337,17.

ένεαφάρμακος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἐνέα φαρμάκων συντεθεις: Κέλα.5,19,10, Γολ.13,310.

ένεαφθογος-ον ὁ ἔχων ἐνέα μουσικὸς φθόγγους, νότες: Τραγ. Ἀδελφ.546,11 ἐν μέλος.

ένεαφύλλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐνέα φύλλα δδ. τὸ οὐδ. ἐνεαφύλλων ὡς οὐα. εἶδος βοτάνης: Πλιν.Φί.27,9,54 || ὄμ. νεώτ.βοταν. τὸ οὐδ. πληθ. φύλλα, ὡν ἕκαστον φέρει ἐνέα παράφυλλα.

ένεαφύλλων-ον ὁ ἐνεαφύλλος βλ.λ.: Θεοκρ. 8,18 ἐνεαφύλλων σὺργε.

ένεαχιλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐνέα χεῖλη: Νικ.κ.μ. Ἀριθμ.68,4 ἕκα μὲν γλώσσης ἔχων κατὰ τὸν ποιητὴν, δέκα δὲ στόματα, ἡ ἐνεαχιλῶν 2) ἔτ. τ. τοῦ ἐνεαχιλοῦ βλ.λ., ἐν ἱλ.860, ὡς ἀνεγνωσθῆ ὑπὸ Ἀριστοτάρχ. καὶ μεταφρασθῆ ἔσφ. ὡς ὁ ἔχων ἐνέα χεῖλη.

ένεαχιλοῦ-α-α ἐπ. ἀντὶ ἐνάκιος χίλιου, ἐνεαχιλοῦ: ἱλ.Ε.860 ὄσον τ' ἐνεαχιλοῦ ἐνεαχιλοῦ βλ.λ. ἐνεαχιλος 2) Φλουκ.Φιλοσοφ.δ. ἐνεαχιλοῦ ἄνδρες 3) ἐν τῷ ἐν. ἐν Νῶν.δ.8,45 κτύπον ἐνεαχιλοῦ ἱβόρουθον ὡς ἐξ 7000 ἀνθρώπων.

ένεαχορδος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐνέα χορδὰς: || τὸ οὐδ. ἐνεαχορδῶν ὡς οὐα. δογανον ἔχων ἐνέα χορδὰς: Φιλλ.π. Ἀθην.14,636B τρίγωνο κλειψαμοῦ σκινδοβαῖο ἐνεαχορδα.

ένεαχρονος-ον σχόλ. γλῶσσα. τοῦ ἐνέωρος: Σχόλ. Ὁδ.Λ311 ἐνέωροι, ἐνεαχρονοι.

ένεαχώρος-ον μτγν. ὁ ἐνέα χώρους, τόποις ἔχων: Θεολ. Ἀριθμ.28,31.

ένεαχωρς ἐπίορ. μτγν. κατὰ ἐνέα τρόπους: Πρόκλ. εἰς Πλάτ.Παρμ.961S.

ένεαφθρος-ον ὁ ἔχων ἐνέα φάρμακ. ὁ ἐνεαφθρος ὁ κύριος παραιμιωδῆς.

ένεαεν Ἡσ. εὐξέτενευ.

ένεατηρίς-ἰδος (ἡ) περίοδος ἐνέα ἐτών, ἐνεατηρίς, ἐνεατηρία, ἀ.ἐνεατηρία, ἐνωστηρία, ἐνεατηρίς: Πλάτ.Μιν.319B ἀ. τῆ προτέρῃ ἐνεατηρίδι ἐμερασθηκὲς παρὰ τὸ διός.

ένεκα σιολ. τ. τοῦ ἐνεκα βλ.λ.: Ἄλκ.9,1.

ένεκραύμαι-ομοι μτγν. νεκραύμαι, ἀνονεκράμαι ἐντὸς πνοῦ, ἀποθηθῆσκω: Πλουτ. Ηθ.792B.

ένεμεθμοι μτγν. ποθ. ἐνεμεθμοι, νέμεθμοι, βόακομα ἐν τινι: Ὀμπ. Ἀλ.1,611.

ένεμετμορς-ον γλῶσσα. νόμιμος, δικαίος: Κύρ. ἐνέμετμ. μτγν. βόακος ἀγέλλην ἐν τινι τόπῳ: Δίων Κ.72,3 ὁμοῖος ὡστε μὴ ἐνοικῆσαι ποτὲ μῆτε ἐνεμετμ ἐν στάδι τῆς χώρας φῶν || μέσ. ἐπὶ κτηνῶν, βόσκω: Φιλ.2,118 κ. ἐπὶ ἡθῶν: Ὀμπ. Ἀλ. 1,5 ἡχ' θ' ἕκαστα ἐνέμετατ 2) διαγῶ, ζῶ μετοξὺ: Πά Μακκ.3,25 αὐθῆρι τοῦς ἐνεμερομένους σὸν γυναιξὶ καὶ τέκνοις.

ένενηκόντα ἐνενηκοντάτος, ἐνενηκονταετής, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἐνενηκόντα-ατος-ετής βλ.λ.

έννενώκαιο ἰων. ἀντὶ ἐνενοήκαιο, γ' ἡληθ. παρ. κατὰ τὸ ἐννοέω βλ.λ.

ένεδόλου (τό) Ἑπιγρ. ποσόν ένένα όδάλων. ένενον έν. αντί έναον παρατ. τού νέας κολυμβώ: Ἰλ.Π1 ένενον... έλισσόμενοι περί θίνας.

ένεδόργυιος-ον ό έχων μήκος, μήκρας ένένα όργυίων: Ὁδ.Λ312 άτάρ μήκος γκ γενέσθην ένεδόργυιοι, Μάτρ.π.Αθην.4,135D.

ένεδός γρ. κωδ. ώς έν ΚΑ Πράξ.9,7, αντί ένεδός, ένεδοσσώ, άπτ. -ττώα, μγν. κ. έννοσσώ, κατασοσώ, φωλεόν έν τινη τόπ: Ἀριστοφ.Ὀρν.1108 έν εν τολς Βαλαντίος έννοστωσσι || κ. μγφ.: Πλάτ.Νόμ.949C ού... καταγράφουσιν ούδ' έννοστωσντες έν τή πόλει' || όμ. ώς έτυμολ. τού νόσας: Ἄνωθ.Λουδ.3,22 || όμ. σμ. κ. μέσ.: Διόδ.Σ.5,43 όρνέντε τή πληθος παντοπασιών έννεσοσέται' 2) μγφ. ένωσώ, ένθάλω, έκτρέφω, μετ' άστ.: Πλάτ.Άκκ.1,135B παρά σοι έννεστωστας έρωτα ύπόπτερον, Θεμιστ.Λόγ.24, 307D έννεστωσται παιδείας ψυχάς' κ. παθ.: Πλάτ.Πολ.5,738 ούκ άνάγκη τάς έπιθυμίας βόαν πυκνάς τε καί σφοδράς έννεστωστωμένας.

ένένω έφερ. τ. τού ένένω βλλ.

ένένωια έπ. τ. ένένωια, έπίσημα, ύπόδειξις: Ἰλ.Ε.894 κελίης ένένωισσι, Ηοσδ.Θ.494, Ἀπολλ.Ρ.3,1364.

ένένωικαί άλκοόλοι (αί) νεώτ. χημ. κεκορεσμένα μονοσθενεί άλκοόλοι.

ένένωια-ατος (τό) μγν. σημείων, νεύμα: ΠΔ Παροιμ.6,13 διδόνκει ένένωιασ διακώλιαν.

ένένωμάκαυλος-ον ό έχων νευρώδη, ίνώδη καυλόν, ό πλήρης έν: Θεοφρ.Φ16,1,4.

ένένωρσις-εως (ή) νεώτ. άνατ. κ. νεύρωσις ή ύπαγωγή τμήματος τού σώματος ύπό τή λειτουργικήν δικαιοδοσίαν νεύρου πινός || φυκολ. έννεωρσις αίσθημα τού αίσθημα τού βαθμού τής λειτουργικής ένεργείας μύος πινός κατά τόν χρόνον τών κινήσεων.

ένένωια νεώτ. κάρμα νεύματα ή σημεία: Ἀριστοφ. άπ.75 ένένωιε με φεύγειν || όμ. έρωτώ διδύ σημείων, νευρώτων: ΚΔ Λουκ.1,62 ένένωιον δε τώ πατρί αούτού τού τί έν θέλοι καλείσθαι αούτων.

ένένωια μγν. νεώτ. κολυμβώ ένός πινος: Ἀριστοδ.1,295 ώσπερ έν κολυμβήθρα... ένένωια.

ένένω-ώ (έν-νοώ) μγν. κ. μον. άρπαριώ χέρσον: Γεωπ.3,1,9 ή ένένωσσι τώ Ὀκτωβρίω μηνί.

ένένωρος έπ. έπιθ. (ώρος) εις ήλικίαν ένένα έτων ή επί ένένα έτη: Ὁδ.Τ179 Μίωας ένένωρος βασιλευς Διός μεγάλου άριστοτής (ό Πλάτ.Μίν.319B έρμηνεύει ότι έπισκεπτετο τόν Δία κατά πάν έστον έτος): 2) ό έννεατήρ (περί τών Ἀλωιτάδων): Ὁδ.Λ311 ένένωριο γάρ τοίγk καί έννεαπήχες ήσαν εύροι || παθ. έν τώων, ό έν ώριμω ήλικία γεν. τού ένένα δεσάν τά λφθησ όσ στρογγυλός άριθμόσ προβλ. Σχολ.Ἰλ.Σ31: Ὁδ.Κ19 άσκόν βοός ένένωριοσ' 3) (ώρα) ό διαρκών έπί ένένα ώρας: Ηρακλειδ.8,5 ένένωριο νύκτας ένένωιερζω μον. νεωτερίζεις τ.: Φώτ.Βιβλ.286,16 ένένωιερζεις δε πολλαχού τοίς όήμασιν.

έννή Ἑπιγρ. κ. Ἡσ. ένένα.

έννήχοντα έπ. τ. τού έννήχοντα βλλ.: Ὁδ.Τ174.

έννήμωρ (ένένα-ήμωρ) έπιρ. έπ. επί ένένα ήμέρος: Ἰλ.Α.53 έννήμωρ μέν... ώψητο κίλια θεοτο.

έννήρως-οις-ες μγν. ό έχων έδρας, βάθρα δι' ένένα σειράς κολληλατών: Πολύδ.16,7,1 έφθάρσαν... ναός έν τή ναυμαχία, δεκλήρης έννήρης, έπτήρης Ἀθην.5,203D έννήρης τριάκοντα.

έννησιάδας Ἡσ. «νύμφη παρά Λεσθιάς».

έννησκόλοι (ένή-σκόλοι) Ἡσ. είδος ύποδήματος ού ό ήμάς έπιμύσιστο έννεάκις Ἡσ. «ύπόδημα Λακωνικών έφθών».

έννησπιν έπ. δοτ. τού ένός βλ. τ.: Ηοσδ.Ἐργ.410 ές τ' έννησπιν (δ. γρ. ές τ' έννησπιν).

έννηψω μγν. είμαι νηφάλος: Μάρκ.Αυρ.1,16,10 έννηψιν έκάτερη.

έννήχομαι μγν. κολυμβώ έν τινη: Φιλ.1,385 έννήχομαι τινη, Πλάτ.Ἡβ.994B, Ἀυττολ.π.Ὀρειθ.6,27,5 || κ. μγφ.: Φιλ.1,693 ταύτα γάρ έννήχεται καί έγίγνεται ώς έν ποταμώ τώ λόγω.

έννήχω μγν. ένεργ. τού έννήχομαι βλλ., νήχομαι έν τινη: Γαλ.1,463 έννήχει δε θατέρω κορυφώ... όχουμένη' || κ. μγφ.: Γαλ.2,461 χαλαρά δ' έννήχηται.

έννια Ἑπιγρ. ένένα βλλ.

έννιαδα (ή) δημ. παίγιον παιζόμενον δι' ένένα λιθορίων, ά. έννιαπέτρο.

έννιαμερα (τά) δημ. τά έννιαμερα βλλ.

έννιαμηνα (τό) δημ. τά έννιαμηνα, βλ. -ος31.

έννιαπέτρο (τό) δημ. ή έννιαδα βλλ.

έννιαρίο (τό) δημ. τού παιγνιόχαρτον, τού έχον ένένα άριθμούσ, πόντους.

έννιαχρονος-η-ο δημ. ό ένένα έτών, χρόνων.

έννωιον Ἡσ. «κώλησ μέρος τού έπί τού σκαλου ένδον έν τή νηϊ».

έννωιρόγχεω-ω μγν. ό έχων γην έμπεσοισμένη έκ νήρου: Ηρωσ.Γεωμ.23,68.

έννώημα-ατος (κ) μον. κ. νεώτ. τού άποτέλεσμα τού έννωεί, αντίληψη, μάρησις: Ἀριστλ. Μεταφ.981a,6 γίγνεται τέχνη, όταν έκ πολλών τής έμπειρίας έννομητόων μια καθόλου γένεται περί τών όμοίων ύπόληψις, ΠΔ Σοφ.Σειρ.21,11' || Διανόημα: Μηναι.1,3, Ὁδ.8 βέβηλον έπος πονηρών έννομητόων' 2) έννοια: Διον.Ἄλ.Σειρ.209,7 μηδέν ειρή... τίθέται, μήτ' όνομα μήτ' έννόημα' 3) ύποκειμενον σκέψους: Ζήν.Στωϊκ.1,19.

έννομηατικός-ή-όν κ. νεώτ. ό πλήρης διανομητόων: Στωϊκ.άπ.2,75' 2) ύποκειμενος: Ἀσκλ. Μεταφ.106,26, Ίουστ.470C' || ό μή οσώδησ, έπουσώδησ: Γαλ.1,306' 3) εφευρετικός: Βέττ. Βαλ.42,33.

έννομηατικός έπιρρ. μγν. μετά διανομητόων: Ἀσκλ. Μεταφ.106,27, Πρόκλ.Παροιμ.632S' 2) EM 336,53 «εμφαντικός» 3) εφευρετικός: Βέττ. Βαλ.166,7.

έννώσις-εως (ή) κ. νεώτ. αντίληψη, παρατήρησις: Πλάτ.Αλοτ.407C πρός μαθησίης... καί έννοήσις τε καί μέτρας πρός εαυτόν χαλεπή.

έννώσις (ή) μετ. ό έννώσις: Ὀριγ.Μετ.1,6,3086.

έννοητικός-ή-όν ό έχων αντίληψη, εύφυής, έξυπνος: Ἀριστλ.Φυσιοσ.813a,29 ή τούσ φθαλιμούσ διά συχνού χρόνου κινούοντες... ώς προσεσσηκότας, έννοητικοί.

έννοια (ή) (έν-νοώ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. έν ειθ. σμ. κ. έννοια κ. έννησια (προφ. ύγρα δισάλλ.) ή ένεργεία τού σκελετοσθια, συλλογίζεσθαι, διανοείσθαι, σκέψασθαι, διαλογισμός, λογισμός: Πλάτ.Ὀρ.414Α έννοια συντομία διανοσίς, αούτ.Νομ.6,657 τούτο δ' ούν... άξιον έννοίας (οκφέουσι) 1' || ή υπό τής διανοίης αντίληψη, ιδέα τού περιεχομένου όντος πινός ή φαινομένου, όδ. κ. γνώμη (σοφία, conceitus, idea) κ. καθ' όριον: Θ.Βορρεία Λογική40 «έννοια = καθολική παράστασις περιλαμβόουσα τά κύρια γωρισματα ένός ή πλειόνων άντικειμένου, δι' ών εκφράζεται ή ούσία αούτων»: Πλάτ.Πρ.47Α χρόνου έννοιασ περί τής τού παντός φύσεως ζήτησις όδουσαν, Ἀριστλ.ΗΗικ.1179b,15 τού καλού έννοιασ έχειν, Πολύδ.1,57,4.

ή έννοια τού χρόνου είναι σχετική' || νεώτ. κ. δημ. επί εκφράσεως ή ιδιότητος, καταστάσεως γεγονότος, τού πραγματικού, τού οσπιστικού, άληθούς, άκριβές νόημα βλλ.: ό άδάεις τού φαινοκοσμηματικά δέν δύνатаί να έχη έννοιασ τής θεωρίας τής σχετικότητος, - ή έννοια τής έλευθερίας δέν αντίκειται εις τήν νομομοφροσύνην, - ή έννοια τών άρχών τού φασισμοτύου κομμουνιστύου, - έρμηνεύα νόμου - κειμένου κατ' έννοιασ' || όμ. ή σπουδαίοτης, ή σημασία: ή έννοια τών λεγομένων του-τής προσπα-

θείας των - του διαδήματός σου είναι σημαντική· πρδκ. κατωθ.β: 3) νεώτ. φησθ. έννοις καθόλου εύκων περιχλιδένουσα γνωρίσματα ενός ή πλείων άντικειμένων· γνωρίσματα της έννοις (τά στοιχεία αούτς δ' άν διακρίνεται πάσης άλλης). - βάθος της έννοις (τό σύνολον των στοιχείων τούτων). - πλάτος της έννοις (τά σύνολον των άντικειμένων, εις ά άναφίρεται αύτή). - έννοις άτομική (αί εις έν μόνον άντικ. άναφερόμενοι). - έννοις γενική (αί άναφερόμενοι εις πολλά άμοειδή άντικ. θεωρούμενα ως σύνολον): 4) 18, κ. νεώτ. ή ιδέα: Χρυσ.Στωϊκ.2,154.Συμπλήκ. Δυσ.11, φιλία έννοις Ιάσηλ, έξω της πραγματικότητος ιδέα!, Μνηστ.8,15; 208 δ' Οίκος έν πύργω άνοήτων ένίσχυσον με και έν βάρειν έννοιών άγορασόν με· 5) τό σνοπούμενον, ταύθ' άπερ έρχε τις έν νό, έκαθέστ, άγεζιάσε, διανοήθη τά πράξα ή τά ύποστά, ή ακαπόσ τών άναφορικών πρός τι: Εύρ.Έκ.1026 'Μρας δέ τήν έννοιαν έν ταυτθ' μένειν, Πλάτ.Νόμ.769Ε περί τουτ' έξεν τήν έννοιαν, Έν.Άν.3,1,13 έννοις έμπιπεται αύτθ' | έρχεται εις αύτόν ή ακέφης, τού έρχεται στό νόμ. | 100κρ.5,150 ή θεοί... έκάστους τοιαυτην έννοιαν έμπούσαν, ώστε... | έμβόλλουσαι εις έκαστον τμήματον ακέφην έννεργίας, συμπεριφορας, ώστε... | Πλούτ.Ηθ.585, έννοις πολλοίς ύπεισήλθεν· 6) εις επί διαθήκης, ή πρόθεσις τού διαθέτου, τό έκ του συνόλου των φραζομένων έξαγόμενον νόμος: Ησαϊ.1,3· 7) βόσκου κρίσις, άλλος έκτίμησις, άρθή άντίληψις: Πλούτ. Ηθ.1077 δ παρά τήν έννοιαν· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. εις επί λέξεως ή φράσεως σημασία, έκδοχή, νόμος: Γολ.8,69 έξηγήσασθαι τάς έννοις τών άνοήτων, - πολλών συσθέται λέξεων τού Αίωχού δυσσεφής είναι ή πλήρης άπόδοσις της έννοις των, - έχει πολλές έννοις ή λέξη άλλος πρδκ. άνατ.2: 9) έν τή ρητορική, ακέφης έκπεφρασμένη, διά λόγον διατυπωμένη, πρότασις βλ. έν γραμματική σημ.: Έργασ.10,2,192 'ή τοίνυν γαργήσις θεωρείται μέν και έν λέξει και έν μεθόδω και έν τούς λοιπούς, πλάτην έννοις, αί μή τι άρα τά όξεία τών άνοήτων γαργά λέγει· 10) μόν. δημ. κ. έννοις κ. έννοις μέριμνα, φροντίς, έμμέριμος άπασχόλησις: Διγεν.Άκρ.1784 έχων φροντίδας περισσίας και έννοις μεγάλης, Γρημ.κ.Τερω.54,4 ή ύπνος δίχως έννοις | συνθέσθαι ύπν- άέννοιαστος· φρ. δημ. έχω -εις -αι τήν έννοις σου - του = έχω φροντίδα, μέριμναν περί σού, περί έκείνου· όμ. επί πραγμ., τό έχω έννοις: παροιμ. χόρευε, κυρά Λουσου, μά χε κί έννοις τού σπιτιού· || όμ. έν διαφερόν ύπέρ τιος: γιά τίποστ δέν έχεις έννοις, - έχει πάντα του έννοις γιά τά ακανόλογα της γειτονιάς· πρδκ. γνωσίζουσι κ. νοιάσθαι· || όμ. προσοχή, όθ. κ. έπιτήρησις, έπιστάσις, έπιτοίχη· φρ. επί πρσξ. έχω έννοις κάποιον | τόν πρσξω ή τόν έπιτηρώ | - όσα όρα λαίψω έχε έννοις τό παιδί - τά χρε έννοις τούς λιμοπόδους· όμ. έν επί πραγμ., έχε έννοις τό σπiti - τό μαγαζι - τό φα ή ό, έχε τήν έννοις σου στός λιμοπόδους· || όμ. έν επί πραγμ., έχε έννοις τό σπiti - τό μαγαζι - τό φα ή ό, έχε τήν έννοις σου στό... | παροιμ. δίχως έννοις άν περπατάς σου και πού δά σκανουσιφάξ· || όμ. μέριμνα εις άνηψυχή, εις χορηγιή έμβόλλουσα: Ζερδ. Τρογ.ΚΚ 41,24 άταίριαχτ' έν' έδω τού χάρου ή έννοις, παροιμ. έννοιαν έχε ή άλκαπού σά ζυώνηι αέ κοτάρη· || όμ. μέριμνα εκ δεινού τιος, εκ κινδύνου, έξ έναντιότιτος: ή άφράστια του με βάζει σέ μεγάλη έννοις, παροιμ. δικό του ψυμί τρώνε και ζένες έννοις έχου, όμ. τό σκυλί τό γεράζουσι οι ζένες έννοις· || νεώτ. | έξ άτόπου μφρ. τού γαλλικού sens), δικόδυνος,

έννοιόζουσι μόν. δημ. νοιάζουσι βλλ.· 2) ύπονοιάζουσι, ύποπετείουσι.
έννοιακός ή-όν μόν. ό της έννοις, εις τήν έννοιαν: Ευστ.136,689 έννοιακή όρθότης.
έννοιάδες 'Ηα. αλγες, αί μή κορηπίστουσι.
έννοιακρατία ή| νεώτ. φησθ. ή δισδακασία, ή άποδίδουσα εις της έννοις πραγματικην ύπόστασιν, ενός του συλλογμβάνοντος τάτας νού.
έννοιακρατικός ή-όν νεώτ. ό άντικων ή άναφερόμενος εις τήν έννοιακρατίαν βλλ.· 2) τό άρα, ως ούα, ό άπαόδς της περί έννοιακρατίας φιλοσοφικής δισδακασίας.
έννοιός-ον 'Επληρ. ό κατόλληλος πρός βασύην τόπος: 'Επληρ. μισθώσαμενοι τό Θεωσοφρίον... και όσ' άλλ' έννοίαι· | τό ούδ, έννόμιον, ως ούα, φόρος πληρωόμενος διά βασύην: 'Επληρ. ή δέ κά τις (πράτ) τη τό έννομιον.
έννοιαλόχης (ό) μνη. ή περί νόμιων πραγμάτων ή περί νόμων φησάριν: Τιμωμ.π.Διογ.Α 2,19, Κλήμ.Άλ.Στομ.1,353.
έννοιαπραγία (ή) μόν. κ. νεώτ. νόμιμος τρόπος τού πράττειν, τού ένεργείν: ΚΜάνας.Χρον.9Β μετάν της άρετης τήν έννοιαπραγία.
έννομος-ον κ. μόν. κ. νεώτ. ό υπό τού νόμου άρισμένος ή ενός τού νόμου ών, νόμιμος: Πίνδ. Ο,784 άγώνες τ' έννομοι βωιωτιν, Αίολ.Ίκ.384 δίκασ ού τυγχάνουσι έννόμου, Θουκ.3,67 έννομα γάρ πείσονται, Πλάτ.Νόμ.921Υ τήν έννοιαν όμολογίαν, 'Επληρ. έννομος έκκλησία, ΚΔ Πράξ.19,39 έν τή έννομώ έκκλησία επιήλυτοισι, Πλάτ. έννομος ήλικία, Μνηστ.1,1 Συναξ. περιτομήν άδέξαστα έννομον· 2) επί πρσξ., ό φιλώτων τούς νόμους, ό μή πρτίτη όνομα, δικαίος: Αίολ.Ίκ.404 νέριον εικότας άδικα μέν κακούς, όσα δ' έννόμοι· 3) όμ. ή ύποκειμένος εις τόν νόμ.· ΚΔ Κορ.19,21 μή ών άνομος Θεός, άλλ' έννομος Χριστός, Τη κερδύση άνόμους, 4) νέμομαι | ό γρεφόμενος, καιόικων έν τή, καιόικος, Αίολ.Ίκ.565 βρωτα δ', οί γας τού ήσαν έννομοι, Αίολ.Ίκ.565 βρωτα δ', οί γας τού ήσαν έννομοι, 5) έννομός ή έπιρ. κ. μόν. κ. νεώτ. κατά τόν νόμ. μόνιμος: Αυσ.9,12 έννόμος ζηρωθείς, Τζέτζ. εις Αικκφρ.523· || πόν. κ. συγκρ. -ώτερος.
έννοσις 'Ηα. α όρλια, αλόγια·
έννοσιγίαιος (ό) έπ., ιτην. κ. έννοσιγαιός ό σείων τήν ήν, έπθ. τού Πασειδώνος: 'Ιλ.Ν 43 Πασειδών, έννοσιγαιός Αργείοις ώπρυνε, Μόσχ.2,149.
έννοσιβός-α(ό) όμρ. τ. τού έννοσιγας βλλ.: Πίνδ.Π 4,33 παίς αθήτου έννοσιβός έμμεναι.
έννοσις-εως ή| έννοσις βλλ.: 'Ηα. «κίνσις»· || κ. ως προσομοίωσις έν Εύρ.Βάκχ.585 | άμφι.
έννοσιφυλλός-ον έπ. τ. αντί έννοσιφυλλός, έννοσιφυλλός βλλ.: Στρωμ.41 έννοσιφυλλός άπτα.
έννοσισημικός-εως ή| μόν. ή ένεργία τού έννοσισημ. ή κατασκήνι φησάς: Νυν.Κων.582,16.
έννοσισημικός ιτην. τ. τού έννοσισημ. βλλ.: ΠΔ 'τερ.22,23 έν- έν τούς κέβρους, Γεωμ.5,48,1.
έννοσισημικός-ομαι ιτην. μέγ. κατασκευάζω όι έμυοτιν φωλέων επί τώνς τόπου: ΠΔ.Μακκ.4,14,16, τά δέ κά τάς κορυφάς όρνών, έννοσισημίζόμενα άποκίται | ό, γρ. νοσοσημ·.
έννοσις-α-ον ύγρως, νεωτέρας· Σουιδ. Πλουδ. 1,238 κ' ή ύπόσις έννοσις, έννοσιος: Καλλ.άπ.350.
έννοσις-οος-οον-ον, πάντοτε συντρ., κ. μόν. κ. νεώτ. ό έχων νοόν, νουνηξής, νοήμων, σνοητής, φρόνιμος: Αίολ.Προμ.444 νηπιος όντας τό πρην έννοσις έθνη και φρονών ένπρόδουσι, Πλάτ.Τιμ. 71B ούδεις έννοσις έφάρταται νουητικής έννοσις· || όμ. έννοσις γίνουμαι συνέργημα, έρχομαι στό λογικό μου, ένωδω: Εύρ.Βάκχ.1270 γίνουμαι δέ πως έννοσις μετασταθεσία τών πάρος φρονών· || όμ. έννοσις γίνουμαι όστι άντιλομβόνομαι όστι: Δημ.87δ, Αυσ.10,20 σφομαι αύτόν έννομιον γενοέ-

ναι ότι τὰ μὲν πράγματα ταυτὰ ἐστί νῦν τε καὶ πάλαι
 || ὁμ. κ. ὑπερθ. ἐνοστάτας συνεστάτας
 'Ἡσ. 2) διανοητικός· Πλάτ.6,22 ἐνοστάζω.
έννοχλάω παρ. ἐνοχλω βλλ.· Θεοκρ.29,36 τί
 με, δαιμόνι, ἐνόχλησ; **έννοχέω** κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. μη. ἄρ.
 α' ἐνώσας, ὄμ. παρακ. ἐνώσενάκα, ἄπ. κ. ὡς
 ἀπόθ. ἐνωσοῦμαι, παθ. παθ. ἄρφ. ἐνενοήθη, νεώτ.
 ἐν φρ. κ. μεθ. ἐνωσοῦμαι ἔχω ἐν νῶ, κατὰ
 νοῦν, συλλαβάνω ἐν τῇ διανοσί, σκέπτομαι, δια-
 λογιζομαι, βάνω ἀπὸ νοῦ μου· Ἡρ.1,66 ἐνώσαν-
 τα ὅτι καὶ αὐτὰς ἀνθρώπους ἐών, Πλάτ.'Απολ.40C
 ἐνωσώμεν δὲ ὡς πολλὰ ἕλιξι ἐστιν ἀγαθὸν
 αὐτὸ εἶναι, ἐ-ἐνωσῆσθε τὰ κατὰ αὐτὸ παῦ σου
 εἶπα || κ. ἀπολ.: Πλάτ.Πρωτ.324D ὠδε γὰρ
 ἐνώσαν, - δὲν ἀρκεῖ νὰ προσέρχεσθε εἰς τὸ
 κήρυγμα, χρειάζεται καὶ νὰ ἐνοήσῃτε 2) ἐνω-
 σοῦ μὴ φοβοῦμαι μῆκος· Ξεν.'Αν.4,213 ἐνώσας
 δ' ὁ Ξενοφῶν μὴ... πάλιν λαδοῦναι οἱ πολέ-
 μοι ἐπίσταντο τοῖς ὑποζυγίοις 3) μετ' αἰτ.
 ἐξετάζω τι ἐν τῇ διανοσί μου, συλλογιζομαι, στο-
 χάζομαι κάτι· Ἡρ.1,68 ὁ δὲ ἐνώσας τὰ λεγό-
 μενα συνεβάλλετο τὸν Ὀρέαστα, Σοφ.Φιλ.1440
 τοῦτο δ' ἐνωσεῖθ', ὅταν παρήθετε γαῖαν, εὐσε-
 βεία τὰ πρὸς θεοῦς, Πλάτ.Κριτ.121B ἐνώσαν γε-
 νοῦς ἐπιεικῆς ἀδελφῶς διατιθέμενον 4) μετὰ
 γεν. ἔχω ἀντιλήφω, ἰδεῖν περὶ τινος, καταλαβαῖνω·
 Εὐρ.Μῆδ.47 μητρὸς οὐδὲν ἐνωσοῦμενοι κακῶν
 || ὁμ. ἐκ παρητηρήσεως διαγνωσκω, προέρχομαι
 εἰς γνώσιν, παίρω εἰδῆση· Ξεν.ΚΠ.5,218 ἐνω-
 σάσε δὲ αὐτῶν καὶ ὡς ἐπὶπράτων ἀλλήλους
 ταισάτα· Πλάτ.'Ἰνν.Μ.295C εἶπον δ' ἐκ τῶνδὲ ἐνω-
 σοῦμενος 5) προσέχων διακρίνω τὴ, ἀκούων
 ἀντικαθόνομαι τι, πρῆσιν ἀπὸ νόημα· αὐτ.Πολ.
 51δ ἐνωσάσκα τῶν λεγομένων ποινῶν 6) γεν. κ.
 νεώτ. κ. δημ. πλήρωσι, ἐπαρκῶς, σαφῶς νοῦν τι,
 κατανοῶ, ἀντικαθόνομαι, γνώω, μετ' αἰτ. ἢ
 ἀπολ.: Ἄιστ.'Αγ.1088 εἰ σὺ μὴ τὸδ' ἐνώσῃς, ἐγὼ
 λέγω σοι, Σοφ.Ὀτ.559 οὐ γὰρ ἐνώω, - δὲν ἐνω-
 νῶ τὸν ὄρισμόν,-διὰ νὰ ἐνοήσετε τὴν θεωρίαν
 τῆς σχετικότητος || νεώτ. κ. δημ. δύναμαι,
 εἶμαι ἱκανὸς ν' ἀντικαθόνομαι καλῶς, νὰ ἔχω
 γνώσιν, σίστην πράγματός τινος· δὲν ἐνοεῖται
 τὴν συμφωνικὴν μουσικὴν - τὴν ὀφθλην ποίησιν
 - τὸ κάλλος τῆς ἑλληνικῆς γλυπτικῆς 7) εἶδ.
 νεώτ. κ. δημ. μετ' αἰτ. ἢ προτ. ἐξηρημένως ὡς
 ἄντικ. ἐν τισι φρ. κατ' ὄρητι. ἐκφορᾶν ἐπιτηρη-
 τῆς, δὲν ἐνώω=δὲν δικαιολογῶ ἐν ἐμοί, δὲν
 ἐγκρίνω, δὲν ἐπιδοκιμάζω, εὐρισκω ἀνατιολό-
 γησιν, οὐχί πρῶτον, ἐπίσταντο τὸ διὰ τοῦ ἄντικ.
 δηλοῦμενος· δὲν ἐνώω τὴν διαγνωσὴν σου - τὰς
 ἀξιώσεις σου - ἢ ὡς ἀντικαθόνεσσαι τὰς ἀπο-
 κρίσεις σου - διατὶ ἀπεκπεύεις || ὁμ. σημ.
 εἶναι κ. ἐν τῷ φρ. δὲν ἐσ' ἐνώω 8) μετ'
 ἀρσφ. ἔχω κατὰ νοῦν, διανοσοῦμαι, σχεδιάζω
 νὰ πράξω τι, βουλόμαι· Ἡρ.1,77 ἐνώτω στρα-
 τεῖν || ὁμ. μετ' αἰτ. πράγμα. κ. ἀρσφ. πα-
 ραλειπομένου πολλὰκις ἐκ ἐνοήτου ἐκ τῶν συμ-
 φρασζομένων· Σοφ.Αι.114 ἐπεὶδὲ τέφρις ἴδε σοι
 τὸ δρᾶν... φείδω μὴδὲν ὤνησε ἐνοεῖς, Πά-
 'τουδ.9,5 οὐ γὰρ ἐποίησας τὰ πρότερα ἐκείνων...
 καὶ ἐγενήθησαν ὁ ἐνωσάθης γινέσθαι ἢ ποιή-
 σαι 9) ἀναμνηστικοί, ἐμνηστικοί, ἐπανα-
 φέρω εἰς τὸν νοῦν μου· Σοφ.Τρ.578 τοῦτ' ἐνω-
 ἴσασ', ὡς φίλοι... χιτώντα τὸνδ' ἐδάσφα 10) ἐπι-
 νοῶ, ἐφευρίσκω, διὰ τῆς διανοσίας διακρίνω
 Πλάτ.Νόμ.798B μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νοσητέον
 ἐνοεῖν ἄρθεεν γὲν ποθεῖν, Ξεν.'Αν.2,10 ἄλλην
 τὴν ἐνοητικὴν ἀσκεῖς ὁδὸν κριτέων 11) σχη-
 μόνιζω ἰδεῖν περὶ τινος· Πλάτ.Φαιδ.73C μὴ
 μόνον ἐκείνω νῶν, ἀλλὰ καὶ ἕτεραν ἐνώσησ'

12) ὑποθέτω· Ξεν.'Αν.6,129 ἴητον ἀν στήσις
 εἰλ ἐνὸς ἀργατοῦ ἢ πολλῶν 13) κ. νεώτ.
 κ. δημ. ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων, σημαῖνω, δη-
 λῶ· Πλάτ.Εὐθ.287C ἰκῶδ. ἴ τι σοι ἄλλο ἐνοεῖται...
 τὸ βῆμα, - τί ἐνοεῖται αὐτῇ ἢ λέξις - ἢ φράσις 14)
 νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐπὶ ἑξῆς γλώσσης, ἀντι-
 λαμβάνομαι πως, ἴσως οὐχί ἀρίτως τὴν ἐνοῖαν
 τῶν λέξεων καὶ φράσεων τῆς κατονομαζομέ-
 νης γλώσσης· ἐνώω ἀρκετὰ τὴν γεγραμμένην
 15) νεώτ. κ. δημ. θέλω, ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἀπαί-
 τῶ· ἐνοεῖθ' ὅ, τι ἡγ' νὰ γίνεσται, - ἐνωῶ νὰ προ-
 ἔχετε εἰς τὸ μάθημα - νὰ φύγησθε ἀμέσως
 16) νεώτ. κ. δημ. παθ. ἐνωσοῦμαι γίνομαι ἀντι-
 ληπτός, καταληπτός· χωρὶα τινὰ τοῦ Πινδάρου
 δὲν ἐνωσοῦνται πλήρωσι, - διὰ νὰ ἐνοήσῃς τὸν
 κίνδυνον' || ὑπόνομα νοητῆς εἰς μορφήν, εἰς
 σίστασιν· ὅπως ἐνωσοῦμένη ἢ περὶ κολάσεως
 δοξασία, Λασκαρ.Μυστ.Κεφ.9 ἢ ὅλη ζωὴ εἰς οἰ-
 κονομείαν ἐστὶ ἐνωσομένη' || φρ. νὰ ἐνωσοῦ-
 μεθα=νὰ γίνωσιν εἰς δὲ ἀντιλήπτοι ἀι εἰλογοῖ
 θελήσεις ἢ ἀι ἀθέωσεις μου' ὁμ. νεώτ. τὰ εὐκό-
 λως ἐνωσοῦμενα παραλείπονται = περαιτέρω ἐξή-
 γησις, ἀνάπτυξις, ἐκφρασις εἶναι περὶτῆ 17) ἢ
 γ' ἀρσφ. τοῦ παθ. ἐνοεῖσθαι παρενεθικεῖται ἢ ἐν
 ἐξορτήσῃ = εἶναι προφανές, ἐξυπακούεται· ἐν,
 ἐνοεῖσθαι, δύσνηθαι, - αὐτὰ, ἐνοεῖσθαι, μεταξὺ
 μας, - ἐνοεῖσθαι, ὅτι προκείται περὶ σχεδίου.
έννυθεν 'Ἡσ. κ. ἐκέχνητο.
έννυκτερεύω ἡγν. διέρχομαι, περνῶ τὴν νύκ-
 ταν ἐν τινι τόπῳ, διανυκτερεύω· Πολύδ.3,2213
 ἐάν ὡς πολεμοῖ εἰς τὴν χώραν εἰσελθῶσιν, ἐν
 τῇ χώρῃ μὴ ἐννυκτερεύωσάν 1) κ. ἀπολ.:
 'Ἡλιόδ.3,4 ἐννυκτερεῖν ἡμῖν ἐπ' ἀδείας 2) ἐπὶ
 ἰατρ. παροξυσμοῖσιν, παροξύνω ἐπὶ μίαν νύκ-
 ταν· Διοσκ.2,91 ἔσασθ' ὄντω... εἶτα ἀνελάμνομεν
 καὶ ἐννυκτερεῖσθαι ἀφελ. Φιλῶν κ.'Ορει.6,45,29,
έννυμι ἢ ἐνώω ἢ πρβλ. ἀμει-, καθ-, ἰων. ἐνωῖν,
 ἐνώω ἢ πρβλ. ἀμει-, κατα-, ἢ μέλλ. ἔσω, ἐπ. ἔσσω,
 ἐπ. ἀόρ. ἔσσω, ἰδ. κενός, τ. μ. συνθ. ἀμει-
 ἔσομαι, ἀμει-ἔσασα, μεθ. ἐνώωμαι, παρσθ. ἐνω-
 ῖν, ἐπ. μέλλ. ἔσομαι ἢ ἐπιφ-, ἐσ-, ἰδ., ἀόρ. ἰάμψη
 .. ἔσασθ, ἐπ. ἰἐπὶ... ἔσασθω, ἐπ. γ' ἐν. ἰάμψη
 .. ἔσασθω, παθ. παρακ. εἶμαι, εἶσθαι, ἀλλά β'
 ἐν. ἔσσαι, γ' ἐν. ἔσαι, ὑπερα. β' ἐν. ἔσαι, γ' ἐν.
 ἔσαι, ἐπ. ἔσαι, γ' οὐκ. ἔσθην, γ' πληθ. ἔσαιτο,
 μη. εἰμένοσι ἐνώω, περὶβάλλω τινά τι, τινὰ μέ
 τι, νύκτω· Ἰλ.Ε.905 τὸν δ' ἠἷη λούσεν, χρι-
 εντα δὲ εἴματα ἔσασεν' || κ. μετὰ διπλῆς αἰτ.:
 'Ὀδ.Ο.338 κενός σου χλαῖνάν τε χιτώνάν τε εἴ-
 ματα ἔσασε 2) μέσ. κ. παθ. μ. μετ' αἰτ. πράγμ.
 ἐνώω ἐμαυτὸν τι, περιβάλλωμαι, φορῶ· 'Ὀδ.Ψ
 115 κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἶμαι' || ὁμ. ἐπὶ πα-
 νοητικῶς· Ἰλ.Ξ.383 ἔσασθω περὶ χροῖν ὑπόρια
 χαλκόν' || ὁμ. ἐπὶ μεγάλων ἀσπίδων, αἰτίτες
 ἐκάλυπτον ὀλον τὸ σῶμα· Ἰλ.Ξ.372 ἀσπίδες ὄσα-
 σαι ἀριστὰ ἐνὶ στρατῶ ἡδὲ μέγισται, ἐσάσωμαι,
 σκεπάζομαι' || ὁμ. ἐπὶ παντός καλύμματος, καλύπτομαι,
 σκεπάζομαι· Ἰλ.Ξ.350 ἐπὶ δὲ νεφελῆν ἔσασθω,
 'Ὀδ.Δ.299 χλαῖνας... ἔσασθαι' || ὁμ. κ. μηφ.:
 'Ἰλ.Γ.381 φρεσὶν εἵμενος ἀλκήν' || σπαν. κ. η.
 τραγ. ἰουνήθ. ὡς κ. περὶζῶ ἀπαντὰ σύνθετον
 σκεπάζομαι· Σοφ.ΟΚ.170 τὸν ἀπὶ κατὰ γὰρ σκό-
 ταν εἵμενος, Εὐρ.Τρ.496.
έννυστάζω ἡγν. νυστάζω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ
 ὕπνου ἐν τινι· Κύριλλ.'Απολογ.'Ἰουλ.10,341D μνήμα-
 σιν ἐνυστάζοντες.
έννοχέω διέρχομαι τὴν νύκτα, διανυκτερεύω,
 κοιμῶμαι ἐν τινι τόπῳ· Πλούτ.'Ἠ8.434B ἐννυχεύ-
 σασ ὁ ἀνθρώπος... τῶ σηκῶ || κ. μηφ.: Σοφ.
 'Αντ.784 Ἔρωσ, ὅς ἐν μαλακῆσι παρσιεῖς νεανί-
 σος ἐννυχεύει 2) ἐπὶ ἀστερῶν, βῶν, βύων·
 Ἄισων.Μυθ.369 νότ' ἐννυχεύει χρυσοφόρος Ὠρίων.

ένυχιος-α-ον κ. -ος-ον (νύξ| έν κειρω νυκτός κατά την νύκτα· νυκτερινός· Ήλ.Φ.37 ένυχιος προμοιών, Οδ.Γ.178, Ησιόδ.Θ 10 ένυχιος στείχον περικαλλέα σασαν ίεΐσαι, Πινδ.Π.3.140 μάπανται θαμιά σεμνάιν θεόν ένυχιαι, Σοφ.Α.1.203 || ό ύπό ζόφου, σκότους περικαλοόμενος· Σοφ.ΟΚ 1248 ένυχιαν από ριάνη, Άριστοφ.Ήν.1290 ή παλ- λάκις ένυχιαισι φροντίσι συγγενήνματ' || τó αὐτ. ένυχιαν ώς έπιρρ. (άμφρ.)· Παρρόλου, Άθην. 12,544 λ. **2)** άναξ ένυχιων βασιλευς τών κατοικούντων εις τās χώρας τής Νυκτός, τ. έ. τών νεκρών· Σοφ.ΟΚ 1538 ένυχιων άναξ 'Αιδωνεύς' **3)** 'Ήσ. ε ένυχιον κρήνη, σκεπητός και δώλου, τίνες δέ έρμύχον έν τή μυχφ'.

ένυχος-ον ό ένυχιος βλλ.· 'Ήλ.716 άγγελος ήλθε θεούσ' άπ' Ολύμπου θωρησσεσθαι ένυχος Πινδ.Π.11,25, Αισχ.Προ.645 άει γαρ άθεις ένυχιαι πωλεσμεναι' || τó αὐτ. πλθθ. ένυχα ώς έπιρρ.· ΚΔ Μάρκ.1,35 ένυχα λιαν άνασταί, **2)** έπιθ. τού 'Αδου· Σοφ.Τρ.501 αὐδὲ τόν ένυχον 'Αΐσαι ή Ποσειδάωνα τινάτορα γαίας' **3)** Έπιγρ. ένυχος ήώς ήμερα θανάτου.

ένυχρος-ον έπιρρ. κ. μ.σν. έν κειρω νυκτός κατά την νύκτα· Νικητ.Εού.2,316' || κ. συγκρ. -ώτερον· Αισχ.Μού.79 ή δεσποτίς, ένυχρότερον αὐτάς άνέσται.

ένυθρος-ον μτγν. ό ύπό νυθρότητος, νάρκης κατεχόμενος, ναρκημένος· Διοσκ.1,37 ένυθροι γίνονται και έκλυτοι αλ λαμβάνοντες.

ένυθσαι ίων. άπαρφ. άαρ. ο' του έννοώ βλλ. **ένυθσιζομαι** ίων. φέρω έπί τών νώτων· Τζέτζ. Χιλ.4,5.

ένεινιπλάριον (λατ. exenipariam)'Έπιγρ. αντί- τυσον, αντίγραφον.

ένό άρω. κ. αλοα. κ. ένο=έν, έννοσται· Άζόπ.Ι.5. **ένόασατο** φ-δωρω. αντί έννοήσατο του νόω βλλ.· Αΐσ.σ.Σ.τοθ. 'Ειλ.850W.

ένόδρυζος-ον πάπ. καθαρός, άμιγής· ένόδρυ- ζος χρυσός (άμφρ.).

ένογκος-ον μτγν. κ. μ.σν. ό διαγκωμένος, έξωγκω- μένος· Στεφ.Ήν.π.206D έννογιο φλέδες, Ήν.πιατρ. 54,23 κοιλίαν δέ μη άγαν έννογον' **2)** ό άγκώδης, σμαματώδης· Πορφ.Ήν.27, 'Ισίδωλ.Μαθ. 'Επιστ.8 τó έννογον και διαστατόν.

ένογκωδης-ος-ες μ.σν. έπί λόγου, άγκηρός, σταμφώδης, φουσκωμένος· Πισιδ.Γ.Έξ.548.

ένοδιάρχης (ή) Έπιγρ. άδηγός συνοδείας.

ένόδιος-σ-ον κ. νεώτ., μτγν. κ. -ος-ον, έπ. ενό- διος-η-ον, παρά τραγ. κί. τόν τ. τούτου μ. τó θηλ. ενοδία, θεσσαλ. έννοδία ό έν τή άώφ., ό έπί τής άδοϋ ή ό παρά τήν άδοϋ· 'Ήλ.Π.260 αὐτicia δέ σφήκεσιν ενόικητες έξεχόντο ενοδίοις Αισχ. Πρ.487 άγνώρωσ' αὐτοίς ένοδίουσ τε συμβόλουσ, Πλούτ.Αμ.8 τών γάρ πάλαιων τās ένοδίουσ και παραβαλλάτιουσ' **2)** ό πρόσ.χρησιν έν τή άδοϋ, καθ' άδοϋ· Διον. Αλ.Ρωμ.4,48 όπλα έξω τών ένο- διων' **3)** τó αὐτ. πλθθ. ένόδια ώς ούσα, δικταια θρησκευτικά πρόσ άποκλεισμόν, πράξιμον τών παρόδων έν ώρα θήρασ· Ξεν.Κυν.6,9 έμβαλλέτω τά ένόδια εις τās άδούσ' **4)** όμ. ένόδια ώς ούσα. άί εκ μακράσ άδοιομαρίας φλύκταινοι εις προ- τριδόμενα μέση του σώματος· Θεοφρ.Τορ.15 εκ τών καλομενων έννοδιων, ά γίνεται τίς πολλας άταν εις άδοϋν έμπεσσωσ' **5)** άς έπιθ. θεών, ών άγάλματα ή βωμοί ή στήλαι φέρουσαι μόνον τήν κεφαλήν εσθιόντον παρά τās άδούσ ή έν τριόδοις, ήτοι τής Περασφόνος, του 'Ερμού κ. σνηθησπ. τής 'Εκάτης· Σοφ. Άντ.1199 έννοδια θεός (Περα- σφόνη), Εύρ.ΐων 1048 έννοδια θυγάτηρ άδματροσ, Έπιγρ. δαιμων έννοδια, Θεόκρ.25,4 'Ερμώ άΐζό- μενος δεινήν άπιν έννοδίασ, Σοφ.άπ.535,2 εννο- δίασ 'Εκείτης' || πολλάκις κ. άνευ του όνόμ. τής

θεασ έννοδια ή έννοδιος ώς ούσα· 'Ήν.Τερ.Νούσ. 303,11,Εύρ.Εξ.570 αὐ νυκτιφάνον πρόπολον 'Ένο- δίασ μ' όρφρ., Πλουσ.3,14,9 θύσοισι... μέλαιναν τή έννοδιω σκύλοκα.

ένόβιτις-ιδος (ή) ή έννοβία βλλ.4)· Όρφ.άπ.72,2. **ένόβμος**-ον (όδημ) μτγν. ό έχον έν έαυτώ τήν συνήθη δομήν, πρόσφατος, φρέσκος· Νικ.Όπρ.41.

ένόβος (ή) πάπ.έπισκοπός· πρόσ τήν άπ' άγαθφ έν- **ένόβσεια** (ή) μ.σν. άπλήτης, ένότης, κινήσις μο- νοδικότησ· Στεφ.Ρητ.318,28.

ένόβωδης-ος-ές μτγν. μονοβώδης, άπλοός· Διον. 'Αρεοπ.1548 ένόβωδ και θέσιαν ζώνη, Νικόμο. 'Αρμον.12 ένόβωδης φωνή' **2)** ό θμοιδών πρόσ έν τ' 'Ήσ. ένόβωδεις, έν θεφ' άμοιοσι· Πλουτ.άπ.6,9,5, 'Ιουλ.Αδγ.4,1431' || κ. συγκρ. -εστερος· Δαμασκ. 'Αρχ.38 κ. ύπερθ. -εστατος· Πρόβλ.Ρ.1,177.

ένόβωδης έπιρρ. μτγν. κ. μ.σν. μονοβώματος, μο- νοβώδης· 'Ισίδωλ.Μυστ.1,3,Γρηγορ.Ν 23,2.

ένόζυγος-ον 'Έπιγρ. ό ύφ' ένός ζυγοσ μονομά- χου πρόσ θηρία γινόμενος· έν- κοινοκλήσιον.

ένόβωσι (ή) νεώτ. φίλος. άρος πρόσ θήλασσι τής λατρείας ένός θεού, χωρίς όμως ν' άποκλειθται και ύπαρξις άλλων θεών.

ένόω μ.σν. κινώ, γαρσώσω· Εύστ.Ή.307,16' πρθλ. 'Ήσ. ένόωσεν, ένπληθίτισεν·

ένοιδέω 'οιδάομαι, έξογκώμαι έν τινι, πρήσσο- μαι· Ήν.Χειμ.49,19 σπλην ένοιδέων, 'Αντυλλ. π.Όρεβ.7,16,6' || κ. μτφ. έπί τών τραυματών του έρωτος· Πλούτ.άπ.25,4.

ένοιδής-οϋς ές μτγν. έξωγκωμένος, πρησμένος.

ένοιδλοκαμος μτγν. θαμιστ. ένοιδέω βλλ. έπί τών βλαστών τών άρπώνων· Γαλ.13,251 τó γ' ένοι- διοκόμενον αὐτάσ μέροσ.

ένοικάδιος-ον μτγν. έννοικίδιος· βλλ.· 'Αρετ. Χρον.Νούσ.1,4 ό έννοικάδιος γαλειο.

ένοικάρης (ή) δημ. συνηθεός, νοικάρης βλλ.

ένοικάρης (ή) δημ. συνηθεός, νοικάρης βλλ.

ένοικεος-ον 'Έπιγρ. ό περιεχόμενος έν τή σίφω' άφ. πλθθ. τά έννοικεια τά οικιακά σκευή.

ένοικειώ-όω μτγν. καθιστά τó οικειόν, εισάγω μεταφ' πτωχόσ κ. κοινωνικόν δεσμόν· Διόδ.Σ.1,93 τήν έπεικείαν... τας άνθρώπιουσ έννοικειούσ' **2)** παθ. εισόδουμα, ύπιστέρομα· Πλουτ.'Ήθ. 959F' **3)** όμ. παθ. είμαι συγγενής· ΠΔ Εσθ.8,1 ύπέδειξ γάρ 'Εσθθ, ότι έννοικειώται αὐτθ.

ένοικειώσας-εως (ή) μ.σν. ένκοικασ βλλ., έγκα- τίστασις, διαμονή έν τινι· 'Ιω.Κλημ.31,2 τής ήμης έν ύμιν έννοικειώσασας.

ένοικέτις-ιδος (ή) ένκοικος, κάτοικος· Σουΐδ, ένκοικέτις τών νήσων ή 'Αφροδίτη.

ένοικηίμος-ον σχολ. ό κατάλληλος πρόσ κοι- τοικίον, κατοικήσιμος· Σιόλ.Σοφ.ΟΚ 27.

ένοικησις-εως (ή) κ. μ.σν. κ. νεώτ. τó κατοικείν έν τή τόφω, οικησις, έγκατοικήσις· Ουμ.2,17 οὐ γάρ διά τήν παράνομον έννοικισιν αί έμφοροί γενέσθαι τή πόλει, Διον. Αλ.Ρωμ.2,1, Δίον Κ 52 ό νομα και νύν έτι διά τήν Τιβεριου έννοικισιν έ- χουσα, Μηνάιλ.'Όδ.4' **2)** πάπ. δικαίωμα κατο- κήσ· έχει τήν έννοικίον οικου.

ένοικητήριον (ή) μτγν. τόπος πρόσ κατοικίαν, οικημα· Πολυδ.1,73.

ένοικητώρ-ορος μτγν. κ. νεώτ. ό έννοικώ, ό κά- τοικος· Στεφ.Βυζ. έν λ. Πικεντία.

ένοικί μτγν. εις τόν οικόν· 'Ηρωδωτ.'Επιμ.255 τά εις κί διά τού ίστω φάροντασι, πανοικί, έννοικί.

ένοικιάζω μ.σν. κ. νεώτ., δημ. κ. νοικιάζω, παρ- έρω ή λαμβάνω τή έπί έννοικία, εκμισθώ ή μισθώ· Γρηγορ.άπ.22β-έννοικιάζω τó δαμάζονον - τó κήματ - τó μαγαζ' || παθ. έπί τών μισθών, παροέχο- μαί έπί έννοικίω· έννοικιάζεται ό άνω άροφος.

έννοικιακός-ή-όν μ.σν. ό κατάλληλος δι' έννοι- κίασιν· Παλαιαλ.Μιχ.Χρυσόθ. έν ΜΕ.161,1047.

ἐνοικίαισις-εως [ή] νεώτ. ἐκρίσθωσις ἢ μισθωσις, νοίκιασμα : ἐνοικίαισις κτήματος - φάρων.
ἐνοικιαστήριος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνοικίαν ἄλλ. : ἐνοικιαστήριος πρῶξις 2) τὸ οὐδ. ἐνοικιαστήριο(ν) ὡς οὐσ. ἰκατά παράλ. τοῦ ἔγγραφου συμβόλαιον ἢ συμφωνητικὸν τῆς ἐνοικίσεως, τῆς μισθώσεως 3) ὄμ. τὸ οὐδ. ἀγγελία ἐγγράφου δι' ἧς προσφέρεται ἡ πρὸς ἐνοικίαν ἢ πινακίδιον ἀναγράφου τὴν λέξιν « ἐνοικίεσθαι », ἀνηρτημένον ἐξωθιτῶν πρὸς ἐνοικίαν ἀκινήτων.

ἐνοικιαστής (ὁ) νεώτ. ὁ καθύπευθεν ἐπὶ ἐνοικίῳ, ὁ μισθωτής : ἐνοικιαστής καταστήματος - τοῦ φόρου, - τῆς δεκάτης.

ἐνοικίδιος-ον ἢ -α-ον μτγ., μυν. ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἰκίακός, κατοικίδιος : Κλύμ. Ἀλ. Παῖδ 2,189 τὰ σκευῆ τὰ ἐνοικίδια, Γεωμ.18,2 τῆς ἐν-δρινοθ, **ἐνοικίω** κ. νεώτ. βόλλω τὴ εἰς τινά τόπον, ἐγκαθίστα, ἐμβάλλω : Αἰσχ.π.248 ἄλλ' ἐνοικίσειεν δεῖναι στρωτῶν ἐκφασίην, ποδὸς βλάθην, Πλάτ. Ἐπιγ.97BC παρά δ' ἤμιν τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐνοικίωσις ἀ βέδς ἢ ὄμ. σμ. κ. μέτ. : Ἰώα. Αἰ 11,5,4 ἄλλοθεντις ἐνοικίωμεν γυναικάς 2) παθ. ἐγκαθίσταται ἐν τινί τόπῳ, ὡς κάτοικος ἀνοικίζομαι ἐντὸς πνοῆς : Ἦρ.168 χρόνῳ δὲ ὡς ἀνέγνωσαι, ἐνοικίση ἢ ὄμ. ἐνδιαιτῶν, ἐνασκαλοῦμαι εἰς τὴ : Πλάτ. ἈΕ 37C τίνα βίον βέδωκε καὶ τίσιν ἐπιτηδεύμασιν ἐνοικίση 3) πάθ. εἰσάγω, ἐγκαθίσταθ' μισθωτῆν : Πάθ. ἐνοικίειν καὶ ἐξοικίειν.

ἐνοικίος-ή-ον ἢ -ον πρὸς ἐνοικίαν ὧν : Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάβ.1,19 τὰ ἤμισα τῶν ἐνοικίωκ μου, **ἐνοικίωξ** ἑπίρρ. μυν. διὰ καταβολῆς ἐνοικίου, με νοικί : Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάβ.1,25 οἰκίματα . . ἐκδιδόσαι . . μόνον ἐνοικίωξ.

ἐνοικίολογος (ὁ) μτγ. ὁ τὰ ἐνοικία συλλέγει : Ἀρτεμ.3,41 τὰ αὐτὰ τῷ δεισιτῷ καὶ ὁ ἐνοικίολογος σπραιναι.

ἐνοικίος-οί(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ὧν, οἰκίακός, κατοικίδιος : Αἰσχ.Εὐρ.866 ἐνοικίου δ' ἄριθος οὐ λέγω μάχην 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ἐνοικίω(ν) ὡς οὐσ. τὸ παρεχόμενον τίμημα διὰ τὴν ἐγκατοικίαν ἢ τὴν χρῆσιν μισθοῦ οἰκήματος, μισθωμα οἰκίας, νοικί : Λυσάπ.27 εἰ μὲν χωρίῳ ἀμφοσθητεῖ, καρποῦ, εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίω, Δημ.1179 οἰκίας ἧς ἐφασκεῖ μισθῶσά μοι ὡς σαυτοῦ οὐσαν, Πλούτ.Σύλλ.1 ὧκει παρ' ἑτέροις ἐνοικίον οὐ πολὺ τελευθ., - ἐνοικίον οἰκίας, - ἐνοικία πύξημένα, - δωμάτιον ἐπ' ἐνοικίῳ, - δὲν μὲν πλήρωσε ὁκάτω τὸ ἐνοικίον ἰσυνθῆσθαι νοικί ἢ ὄμ. κ. μτφ. : Ἐσῶφρ. εἰς Πλούτ. Ἦθ.135E τῷ σώματι τελεῖν ἐνοικίον τὴν ψυχὴν ἢ πάθ. κ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. μισθωμα παντὸς χώρου : Πάθ. ἐνοικίον ἀποθήκας αὐτ. ἐνοικίον θησαυροῦ ἢ νεώτ. κ. δημ. γνῆ, τίμημα καταβαλλόμενον διὰ τὴν ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον χρῆσιν ἀκινήτου ἢ κινητοῦ πράγματος : ἐνοικίον γυνίας, - ἐπιπλῶν - ποδηλάτου 3) ὄμ. ἐνοικίον οἰκίας, ἐγκατοικίσις : Διον.Περ.668 περὶ κείνων ἐνοικία χῶρον ἔχουσιν.

ἐνοικιστάσιον ἰσοτ. νεώτ. ἡ ἀναγκαστικὴ διὰ τὸν ἐμισθωτῆν παρῶσις τῆς μισθωτικῆς σχέσεως ἐπὶ ὀστικῶν κτημάτων καὶ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ διὰ τῆς μισθώσεως τεταμένου χρόνου.

ἐνοικίσις-ατος ἰσοτ. λεξ. ἐνοικίσις, ἐγκατοικίσις : Σουῖδ. ἐν λ. ἐναλοίσιον.

ἐνοικισμός (ὁ) πάθ. τὸ εἰσέρχασθαι πρὸς ἐγκατοικίαν, τὸ ἐνοικίεσθαι : ἐνοικισμὸς τῆς οἰκίας, **ἐνοικοδόμημα**-ατος (τὸ) οἰκοδομῆ ἐν τινί τόπῳ, [ισθ.] : Πλάτ. Νόμ.760E.

ἐνοικοδόμησις-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελέσμα τῆς οἰκοδομῆς ἄλλ. **ἐνοικοδομία** [ή] Ἐπιγρ. τελεσίσις, περιτήρησις : Ἐπιγρ. ἐνοικοδομία φητάος.

ἐνοικοδομῆ-έω κ. νεώτ. οἰκοδομῶ, κτίζω ἐν τινί τόπῳ : Θουκ.3,51 πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρήϊοι φρουρίῳ, Πάθ. ἐνοικοδομήσας θυρεόν κ. παθ. : Θουκ.8,84 τὸ ἐν τῇ Μιλήτῳ ἐνοικοδομημένον . . φρούριον ἢ μέσ. οἰκοδομῶ, κτίζω ἐν τινί τόπῳ, δι' ἑμαυτῶν : Θουκ.3,85 τελεῖας ἐνοικοδομημένον ἔσπερον τοὺς ἐν τῇ πόλει 2) ἀσφράττω, κλειῶ διὰ τοῖου : Πάθ. ἐνοικοδομηκότες τὰς θυράς τῶν οἰκίων, Ἀρρ. Ἀν.6,29,10 Διόδ. Σ.11,45 ἐνοικοδομήσαι τὴν εἰσοδον 3) ἐνοικοδομῶ : Πολύαιν.1,40,4.

ἐνοικολόγος (ὁ) πάθ. ὁ εἰσπράκτωρ ἐνοικίων, **ἐνοικολογῶ**-έω πάθ. συλλέγω, εἰσπράττω ἐνοικία : ἀντὶ τῶν ὀφειλομένων καὶ . . εἰσικίειν καὶ ἐνοικολογεῖν ἢ κ. μετ' αἰτ. λαμβάνω ἐνοικία ἀπό : Πάθ. ἐνοικολογήσαι ταύτας τὰς οἰκίας, **ἐνοικονομῶ**-έω μτγ. προμηθεύω, χορηγῶ : Σωφ.1,87 τῆς φέσεως τὸ γάλα ἐνοικονομῆσαι.

ἐνοικίος-ον κ. νεώτ. ὁ οἰκὸν ἐντός, ὁ κάτοικος : Αἰσχ. Ἰκ.611 καὶ μήτ' ἐνοικίον μήτ' ἐπηλύδιον τινὰ ἀγειν, Ἰερουλί.Χρυσ. Ἐπ.11,413 ἐνοικίος θεός ἢ συνθῆ. μετὰ γνῆ. τόπου, κάτοικος τόπου πινός : Αἰσχ.Πρ.415 Κολυθῶς τε γὰς ἐνοικίον παρθένου, Σοφ.Τρ.1092 ἢ ὄμ. κ. μετὰ δοτ. ὁ παραμένων ἐν τινί τόπῳ : Πλάτ. Κριτ.113C τοῦτ' ὅτ' ἢν ἐνοικίος τῶν ἐκεῖ κατὰ ἀρχὰς ἐκ γῆς ἀνδρῶν, Ἀμέν.20 ἔσμος τεχνῶν ἐνοικίος πόλει ἢ νεώτ. τὸ ἀρο, κ. θηλ. ἐνοικίος ἐξ οὐσ. ὁ διαμένων ἐν τινί οἰκίῳματι : οἱ ἐνοικίοι τῷ ἐνοικοδομοῦ - τῆς πολυκατοικίας 2) παθ. ὁ ἐνοικουόμενος, κατοικουόμενος : Εὐρ. Ἰων 235 Παλλὰδος ἐνοικία μελαθρα.

ἐνοικουρῶ-έω μτγ. ἐπὶ φρουρῶς, διαμένω ὑπὸ στέγῃ, στεγάσθαι ἐν τινί τόπῳ : Διον. Ἀλ.Φωρ.6,3 ἐν ὧ ἰ χωρίῳ ἰ φρουρῆ τινι τῷ Ῥωμαίων ἐνοικουρούσα ὄλιγη ἢ ὄμ. κ. μτφ. : Λουκ. Φιλοφ.39 ὡς ἡ μήνη . . ἐνοικουρούσα.

ἐνοικῶ-έω κ. νεώτ. κατοικῶ, διαμένω ἐν τινί τόπῳ, μετὰ δοτ. τόπου : Εὐρ. Ἦρ.1282 οὐτ' ἔματι φίλας ὄθησις ἐνοικεῖν ὄσιον, Ξεν. Ἀν.5,6,25 χώρα . . ὡστε [ἔξειναι] τῷ βουλευμένῳ ἐνοικεῖν ἢ νεώτ. εἰδ. διαμένω ἐν τινί οἰκίᾳ ἢ κ. μετ' ἑπίρρ. τοπ. : Ἀριστφ. Νεφ.95 ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἀνδρες ἢ κ. μετ' αἰτ. τὸ τοῦ τόπου δὲν κατοικεῖν : Σοφ.ΟΚ 1533 τινὸς ἐνοικίσις πόλιν ἢ κ. ἀπολ. : Εὐρ. Ἰκ.535 οὐ τὴ γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ [ἐν τὸν αὐτῶν] πλὴν ἐνοικίσαι βίον [ἰ παρά τῶ ἐχόμεν ὡς κατοικίαν ἐν τῷ βίῳ], Θουκ.4,56 [Θυρέαν] ἔδωσαν . . ἐνοικεῖν ἢ οἱ ἐνοικουότες οἱ κάτοικοι : Ἦρ. [4 τὴν γὰρ Ἀσίην καὶ τὰ ἐνοικίοντα ἔθνεα, Θουκ.1,9] ἢ ὄμ. κ. νεώτ. οἱ διαμένοντες ἐν τινί οἰκίᾳ : Ἦρ.2,66 ἐν ὀτέσι δ' ἄν οἰκίσις αἰλέουρος ἀποθῶν . . ὁ ἐνοικόντες πάντες ἔφυνται τὰς ἀφράσις 2) πάθ. παρισταμαὶ που : ἐνοικεῖν τῷ συνελευσέσθαι 3) μτγ. ἐνδιαιτῶν, καταγίνεμαι, ἐνασκαλοῦμαι : Ἀριστφ. Γεν.Φθορ.316α,6 ὄσοι ἐνοικίησιν ἐν τοῖς φυσικοῖς, Κλεαρχ. Ἀθην.10,457E.

ἐνοικίον μτγ. ὁ περιέχων ὄνον : Λόγγ.21 τὰ ἐνοικία τῶν βοτρώων 2) Ἐπιγρ. ὁ ἐνοσποδός.

ἐνοικωπλῶ μτγ. πίνω ὄνον φλωρῶ : Λουκ. Λεξιφ.14 οὐ γὰρ ἀκαιρον δῆπουθεν ἐνοικωπλῆειν ἄμφρ. ἀνάγν.

ἐνοικοχωρῶ-έω χέω ὄνον ἐν τινί : Ἰλ.Δ 3 νέκταρ ἐνοικοχέει ἰδ. ἀνάγν. ἢ κ. μετὰ συστοχ. αἰτ. : Ὀδ.Γ 472 ὄνον ἐνοικοχέουντες ἰδ. ἀνάγν.

ἐνοκλέω μτγ. ἐπὶ κινός, κἀθημαι ὀκλάδῳ, γονατιστα : Φιλῶστρ. Νεωτ.Εἰκ.3 ὁ δὲ τοῖς διπλοσθίσις ἐνοκλέσας ἀνάγει τὴν δέρην, ἐνδεχόμενος τὰ εἰς αὐτὸν ἀπορριπτομένα.

ἐνόλαι [οἰ] νεώτ. χημ. αἰ ἀκόρεστοι ἀλκοόλαι, αἱ περιέχουσαι τὸ ὀδροζῶδες πρὸς διπλὰς ἠνωμένον ὄσιον ἀνθρακόλη.

ἐνόλθας-ον μτγν. εὐδαίμων, εὐτυχής : Μαν.4,85 ἐντρομέας καὶ ἐνόλθους.

ἐνόλθάνω-ω, μτγν. κ. μων. -αίνα, ἀόρ β' ἐνόλιθον ἐπὶ ἐδάφους, ὀλισθαίνει, γλιστῶν ἐν τῆι, Βυθίχοιαι : Πλούτ.Κιμ.16 ἡ γὰρα τὸν Λακεδαιμονίαν χάσμασιν ἐνόλιθε πολλοῖς· ὁ στερομένοσι στήριγματος καταπίπτει : Πλούτ.Παρμ.25 ῥήξει τοῦ ἀέρος . . κενὸν πολὺ λαβάνοντος ἐνολισθαίνει τὰ πίπτου τῶν ὀρέων.

ἐνόλθω-ω μων. κ. -ίω, ἀνέλω, αὖρω πλοῖον εἰς τὴν ἕρσαν, παθ. : Μαρτυρ. Ἀρέθ.Π.Θσ.Στεφ. ἐν λ. ἐκέλευεν ἐνολιθθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς.

ἐνόλμω-ον λαε. κ. -ίς μαπτικός EM 344 « ἐνόλμω ἢ γένος μάντων. . ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐνόλμωσ. »

ἐνόλμω-ον (ἄλμος) ὁ ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήμενος, μαπτικός, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ ἐνόλμωσ βλ.λ. : Ζηνοδ.3,63 καὶ Ἀπόλλων ὄπῳ Σοφοκλέους ἐνόλμωσ.

ἐνολοποίησης-εως (ή) νεώτ. χημ. ἡ μετατροπὴ καρβονυλικῶν ἐνώσεων εἰς ἐνόλας βλ.λ.

ἐνομβρος-ον μων. ὁ τοῦ ὕμβρου, ἡδὲ βροχῆς, βροχίμος : Πισιδ.Γ 260 ἐνομβρον εἶξ ἔθους ὕδωρ.

ἐνομήρης-ους-ες μτγν. ὁμήρης ἐν ἡνωμένοις, δεδεμένοις ὁμοῖ : Νικ. Ἀλεξ.238.

ἐνομήλω-ω μτγν. ὁμῶς ἐν, συνονοστρέφουσι : Δίων Κ 43,15 προσποιεῖται ὅμιν ἐνωμίλησ, Φιλ. I,363 ἐνωμίλησ τοῖς ἀνθρωπίνοισι 2) ἐκ μακρῆς ἀνασταστροφῆς λαβάνω πείρων, μοθαίω : Πλούτ. Ἀντ.41 πολλὰ τοῖς Πάρθων ἔθεσι ἐνωμιλικῶς 3) μπε.παθ. γίνομαι οἰκίσις : Πολύστρ. 32W εὐθὺς ἐκ παίδων ἐνωμιλέμει δόξαι.

ἐνομοτάω-ω μτγν. βάλω ὄμματα, ὀφθαλμοῦς ἀποδέω τὴν ὄρασι : Φιλ.Γ,586, Ψχίρωτ.7,19 πηλῶ τὸν τυφλὸν ἐνομοτάσσει κ. παθ. : Φιλ. I,590.

ἐνομήμια πάθ. μόν. κ. μών. κίνω ἐνορικὸν μαρτυρίαν . ὑπέρι ἀλλοῖο ἐνόμνυται· ἢ παθ. λαμβάνομαι ἐνορκίως, μαρτυροῦμαι ἐνομοσύνωμια.

ἐνομόρνημια μτγν. μέσ. ἀπομάσσω, ἀποσπῶ-νός· Σουΐδ. « ἐνομόρνητο, ἀπεμάσσο, ἀπεφύ-σσοτο » δὲ, ἐνωμῶ, ἀπομῶ, ἐγκαράτω : Πλούτ. ἠθ.1081B· ἢ ὄμ. σμ. κ. μτ. : αὐτ. Κικ. 32 ἐνομόρνησαι ἰτῆ φυγῆ | τὰ τῶν πολλῶν πάθ.

ἐνομοῖ μων. ὁμοῖ, μοῖ· Χρον.Μορ.205H βουλήν ἐπῆραν ἐνομοῖ μέσ τοὺς πελεγρίνους.

ἐνοῖν οὐδ. μτγ. τοῦ ἐνεῖν βλ.λ.

ἐνοειδιζέω μτγν. ὀνειδιζέω ἐν : ΨΒασιλ.3,594B ἐνοειδιζέων τῶ ἡνώτω.

ἐνοειζέω EM 344,41 κ. AB 258 « ἀποδέχεσθαι », ἐνοεῖω μτγν. ἐνίζω : Ἰγνάτ. Ἐπιστ.Μαγνησ.10,23.

ἐνοεῖω μτγν. ἐνίζω, βοῶ, φωνάζω : Αἰκλ. η. Εὐσ.46C ἐνοεῖσθε ἐθῆρ.

ἐνοή (ή) ἐνώπιον, σκουλαρίκι : Σοφ.ἀπ.54.

ἐνοπή (ή) | ἐνέπω | βολή, κραυγή : Ἰλ.Γ 2 Τρώες μὲν κλαγγὴ τ' ἐνοπή τ' ἄνωγ' ἔσαν θρήνης ὡς ἢ κραυγὴ κλαίωντων : Ἰλ.Ω 160 μίση δ' ἐνόπην τε γόνον τε· ἢ ἀφίπτοι κραυγῆ : Εὐρ.Βάκχ.159 ἐν Φρυγίαισι βοῆσι ἐνοπασί τε ἢ β. πολεμικὴ κραυγὴ, βοή τοῦ πολέμου καὶ τῆς μάχης : Ἰλ.Μ 35 τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνόπή τε δαδῆσι πείκας ἐδ-διπλον· ἢ ὄμ. μτγν. : Μελέαγγρ. ἐν ΑΠ.6,163 οἰά περ οὐκ ἐνοπῶς, ἄλλα κρῖνον ἔναρα 2) γεν. φωνῆ : Ὄδ.Κ 147 ἐνόπην τε πυθόβην, Εὐρ. ἠθ. 1302 Φοῖβου τ' ἀσπορῆ γλάσσοις ἐνοπάσ, Νικ.Θηρ. 17) ἐνόπην ταύρων τε βαρυφθόγγων λέοντων 3) ἐπὶ πράγι, ἦχος, κράτος : Ἰλ.Κ 13 αὐλῶν σφύγγων τ' ἐνόπην ὁμαδῶν τ' ἀνδρῶνικων, Εὐρ. ἰων. 882 ὡ τὰς ἐπαφθόγγου μέλωνιν κιβάρων ἐνοπά· ἢ κ. ἐπὶ βροντῆς : ἠθ.Θ 708 . . φέρον δ' ἰταχίν τ' ἐνόπην τε ἐξ μέσων ἀμφοτέρων ἢ τριμῶς, φάφας ἐκ συντοφείας, συντοφείας : Πινδ.ἀπ. 168 παρκῶν ἐνόπης ἢ ἀστῶν.

ἐνόπιος πάθ. ὁ. γρ. τοῦ ἐνώπιος βλ.λ. ἐν δατ.

ἐπορημοτ. ἐνοπίσις αὐτοπαροφῶσις : διαστολῶν γεγυσιῶν ὄμντ καὶ ἐνοπίσις καὶ διὰ γραμμῶν.

ἐνοπίλιξ μτγν. κ. νεώτ. προσαρμόζω : Λυκοφρ.205 ἐνοπίλισσιον ὠλένας πλάτνῃ 2) νεομ. ἀπλῶς, ἐξοπλίζω ἐμαρτόν : Ἀθην. I,16A ἐνοπί-σαντο καὶ ὠρήσαντο· ἢ παθ. μτγν. πορὰς ἐνω-πλισμένος = ὠπλισμένος : Μηνώ. I,5 Ὁδ.5 τοὺς τρωάνους ἐνωπλισμένους τῶ ἔργει.

ἐνόπλιος-ον κ. μων. (ἄπλιον) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὄπλι, ὁ τῶν ὄπλων : Διον. Ἀλ.Ρωμ.20,2 ἐνόπλιος ἐπιστήμη 2) ὁ ἐνόπλιος, ὁ μὲν ὄπλων διεξαγόμενος : Γοργ.ἀπ.6 ἐνόπλιος ἔρις Πλάτ. Νόμ.796B Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια, Καλλ. Ἀορ.241 περὶ πρόλιν ὠρχήσαντο ἐνόπλιοι, Φιλ.ὀδ. Ὀμ.280 ἐνόπλιος ἀγωνία, Ἄνων.Βοτ.64 ἐνόπλιος πυρρίχη, Εὐστ.1078 πυρρίχη ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις ἢ δὲ ἐνόπλια παίξαιεν ποίξαιεν ἐνόπλια παίγνια : Πινδ.Ο 13,123· 2) ἐνόπλιος (ἐν. ρωμ. βούλ.) ὁ μετρίκος χρόνος ὁ προσαρμόζόμενος εἰς τὰ πολεμικὰ μέλη, πολεμικός ρυθμός : Ἀριστοφ.Νεφρ. 651 ἐπαφονθ' ἐνόπλιος ἐστὶ τῶν ἀμυθῶν κατ' ἐνόπλιον, Ἐπιχ.π. Ἀθην.4,184F ἐπαυλλασί τοὺς δια-σκόριον τὸν ἐνόπλιον, Πλάτ.Πολ.400B ἐνόπλιος σὺνθετος, Ἀθην. I,4,630F ἐπαστῆρια μέλη . . ἀπεο καὶ ἐνόπλια καλεῖται 3) τὸ αὐτ. ἐνόπλιον ὡς ἐπίορ : Καλλ.ἀπ.137 ἀσπίδα τῶφεν ἀκμῆ δούρατος, ἡ δ' ἐπῆλλεῖν ἐνόπλιον 3) πάθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐα. ἐνοπίσις ἀγών ἰσπί ἀριμάτων.

ἐνοπλισμός (ή) μτγν. ἐφ. μτγρ. τοῦ ἐδωρ, γεμῆς κοιλία ἐκ σμύγματος πρὸς τὸ γαῖος = ἐν πολεμικῇ παρατόξει : Αἰκλ.ΠΔ Βασ.2,223.

ἐνοπλος (-η-οη) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἐγών, φέρων ἐφ' αὐτοῦ, μὲν ἑαυτοῦ ὄπλον ἡ ὄπλι πρὸς ἄλλον οὕτω χροῖσι, οἶον πρὸς ἐπίεσιον, πρὸς ἄλλον, ἀπὸμνηστος, ἀραμνηστικός : Σοφ.OT 469 ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρῆσθαι, Εὐρ. ἠρ. 1164 ἐνοπλοὶ γῆς Ἀθηναίων κροαί, -οὶ γεωροφύ-λακες εἶναι ἐνοπλοὶ, - ἀπαγορεύεται ἡ ἔλασος ἐνόπλιος ἢ ὁ ἐμρομνιζόμενος μὲν ὄπλων, ἐπὶ προσ. ἡ ὁμάδος πρὸς : Μουσει.Κ 1 κινήσεις τῶν ἐνόπλων ἀραματικῶν, ἐνοπλος ἐπίδειξις ἢ νεώτ. κ. ὄμ. ὁ φέρων ἐπ' αὐτοῦ κερκυμένον ὄπλον : ἡ ἀστυνομία ἑθερωγίας αἰσθησιαστικῶς σωματικῆν ἔρηνον συντάσσει πολλοὺς ἐνόπλους ἢ νεώτ. φρ. αἱ ἐνοπλοὶ δυνάμεις [τῆς χώρας] = τὸ σύνολον τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν δυνάμεων τοῦ κράτους 2) ὁ περὶ ὄπλων, ἐγκλείων ἐνόπλιος, εἶδ. ἐπὶ τοῦ Δουρεῖου Ἰπποῦ : Εὐρ.Τρω. 520 βρέμοντα χρευσσοφάλαρον ἐνόπλιον ἢ νεώτ. εἶδ. ἐπὶ πλοίου, τὸ ἀρχικὸ οὐχὶ μάχιμον οὐκ ἔνε-ντο ἐξόπλιος διὰ τῆς ἐδῶλων : ἐνοπλον δρῖκον σσηθῆστ. ὀπλισμένος 3) νεώτ. εἰ ἐνεργεῖσι, ὁ γινόμενος, διεξαγόμενος μετ' ὄπλων, δι' ὄπλων : ἐνόπλος ἀντίπασις κατὰ τῆς ἀρχῆς - ἐνοπλον οὐλλακαπλήρον 4) εἰκόνη ἐνοπλος = ὁμοίωμα παριστῶν ὄπλων : Ἐπιφρ. ἀνατεθῆναι αὐτοῦ εἰκόνα ἐνοπλον πρὸλ. ἀπὸκ.21,Κ3, νόημαλον.

ἐνόπλιος ἐπίορ. κ. μων. κ. νεώτ. μεθ' ὄπλων : ἠθ. περιχρήσαν ἐνόπλιος συντόμως ὄρχησθαι, Ἐγκύκλ.Πατριάρχ. τοῦ μοναχικοῦ οὐ προσκίει ἐνόπλιος ἐμφανίζεσθαι ἢ δι' ὄπλων : προέδω-λαν ἐνόπλιος ἀντίπασιον.

ἐνοποίησης-εως νεώτ. ὄμ. -η ἡ συνένεσις, ἀπαγωγή, συμπτῆσις δύο ἢ πλείωνων πραγμ. εἰς ἐν τι : ἐνοποίησης τῶν ἑμπορικῶν σχολῶν - τῶν δια-φορῶν γεωργικῶν φέρων, - ἐνοπ- ὑπερσύνω-τῶν τριῶν πολεμικῶν ὑποσυργῶν ἢ κ. ὄμ. εἶδ. ἐνοποίησης (-η) τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων ἢ εἰς ἐν συνάθροισις πάντων τῶν κρατικῶν δυνάμεων καὶ ὑπαγωγῆ αὐτῶν αὐτῶν εἰς τοὺς αὐτοῦς ὄρους ἐξασφαλίσεως, ἐπιτοκίου, ἐξουσιασεως κλ' ὄμ. ἐνοπ- ἐσωτερικοῦ δημοσίου χρέους, ἐπὶ τῶν

ἐντός τοῦ κράτους συμμολογηθέντων κρατικῶν δυνάμεων" 2) εἰδ. ἐπί διαφ. ὕλων, ἡ εἰς ἐν τι συμπαγῆς ἑνώσεως: τὰ κροκαλοπαγῆ στρώματα τῆς Ἀττικῆς ἐχομητισθήσαν ἐκ τῆς ἐνοποιήσεως ἀσθεατωδῶς ὕλων μετὰ πηλοῦ καὶ μάργης, ἐνοποιός-όν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐνοποιῶν βλλ.: Ἄριστλ.Μεταφ.1045b,17 ἀτίων δ' ὅτι δυναμεις καὶ ἐντελεχίας ζῆτοσι λόγον ἐνοποιῶν, - ἡ ἐνοποιός δύναμις τοῦ πατριωτισμοῦ" 2) ὁ δημιουργὸν ἢ δημιουργήσας, καταστάσας ἐνόητα: Πρῶκλ.Στοιχ.Θεολ.13.

ἐνοποιῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ. διδο τινά ἢ πλεονα συνάγω εἰς ἐνόητον, καθιστῶ ταῦτα ἐν: Ἄριστλ.Ψυχ.410b, τὸ ἐνοποιῶσι αὐτά, Μηναιέ,1|Ῥδ.3' κ. παθ.: Πολυδ.8,6,11 γίνονται τὸ σχῆμα τῆς νεῶς ταῦτας καὶ τῆς κλίμακος ἐνοποιεῖν παραπλήσιον σαμβούγῃ" 2) συνενῶ, συνάπτω: Δαμόσκ.Ἀρχ.391 ἐνοποιῶν τὸ διακεκρίμενον" κ. παθ.: Πρῶκλ.Παρμ.541S ἐνοποιεῖσθαι ὑπὸ τινος, ἐνοποιός ἐπίρρ. μων. κατά τρόπον ἐνοποιῶν βλλ.2) Ἄριστλ.Μεταφ.439,25.

ἐνοποιῶζεν Ἦσα. «ἐμβλέπειν».
ἐνοποιός-ον κ. νεώτ. (ἀφομοίη) ὁ δραστής ἐν τῇ πράξει" Ἦσα. «ἐνοπία, κάτοπα»: Ἄριστλ. Πρ.1,52 φαίνεται μάλλον τῆς ἀνακλάσεως γινόμενης καὶ ἐνόητου ἐνοητόν διὰ τὴν διαίρεσιν.

ἐνοποιός κ. μων. κ. νεώτ. ἀντανακλῶ, ἐμφανίζω, παριστάνω ὡς ἐν κατόπτρῳ: Δαμνιαν.Ὀπτ.10, Εἰστ.Πιν.57,70" || παθ. ἀντανακλάμαι, φαίνομαι ὡς ἐν κατόπτρῳ: Πορφ.Μαρκ.13, Ὀλυμπ.Μετ.230,17" 2) μέτ. βλέπω ὡς ἐν κατόπτρῳ: Φιλ.1,451 ἐνοποιεῖσθαι ἑαυτοῦ, Μηναιέ,8,15 Ῥδ.9 τὸ θεοτόκον ἐνοποιεῖσθαι" || ὄμ. κ. μ.π.φ.: Ἱεροκλ.Χρυσ.Ἐπ.416M ἐνοποιεῖσθαι τὸ τῆς ἀληθείας κάλλος" 3) μ.π.φ. κατανοῶ ἑμαυτὸν Ἰωναρ. 4) ὄμ. μων. βλέπω μετὰ προσοχής, ἐξετάζω: Θεοφύλ.Σ.51 φέρει δὴ τὸ πολυδρόμητον ἐκείνω ἐνοποιεῖσθαι πρόβλημα.

ἐνοποιός-ῆ-όν κ. μων. εἰδ. ἐπὶ γεωμέτρου, ὁ δι' ὑποθετικῶν (ὀπτικῶν) γραμμῶν καταρτιζὼν γεωμετρικὰ σχήματα ἐπὶ ἐπιπέδων εἰς ἀπόστασιν κειμένων καὶ ἐπ' αὐτὰν ἐφαρμύζων γεωμετρικὰ θεωρήματα" || τὸ αὐτ. πηλ. ὡς οὐστ. τίηλος ἔργον Φιλίππου τοῦ Ὀπουντίου" Σουίδ.ἐ.λ. φιλόσοφος" 2) μων. κατοπριός βλλ.: Βημεμ.157.

ἐνοποιεῖς-εως ἰή μ.π.φ. ἡ εἰς ἀντανακλάσεως ἐμφανίζομένη εἰκὼν ἢ παράστασις, ἡ ὡς ἐν κατόπτρῳ ἐμφανίσις: Πλωτίν.3,6,17.

ἐνοπτρον (τό) κάτοπτρον, καθρέπτης: Εὐρ.Ἐκ.925 ἰγὼ δὲ πλόκαμον, ἢ ἔρρημιζόμενον χρυσέων ἐνοπτρῶν λεύσσω ἀτέριμας ἐς αὐγὰς" 2) γεν. ἀντανακλάσα ἐπιπέδινα: Ἄριστλ.Μετ.345b,26 ἐν ἀντακλῶσα ἐπιπέδινα.

ἐνοπτρῶ-ῶ μων. ὀπτιῶ, φήνω ἐντός τινος: Θεοφύλ.Βουλγ.3,643D ἐστάθισον ἰχθύεις οἱ μὲν ὄπτι τοριχευτοί, ὁ δὲ ἀρτίθεις ἐνωπτρμένοι.

ἐνόρησις-ον Ἐπίρρ. ὁ ἔχειν ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐν αὐτῷ ὀφθαλμ. κορπούς, ἐπὶ δένδρου ἢ κήπου: Ἐπίρρ. ὄρηξ' ἐνόρησον.

ἐνόρησις-ατος (τό) νεώτ. τὸ δι' ἐνορήσεως βλλ. ἑβόμενον, ἀνιλητόν ὑπὸ τινος.

ἐνόρησις-εως ἰή μ.π.φ. κ. νεώτ., ὄμρ. -ῆ ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ ἐκωνότης τοῦ ἐνορῶν, τὸ ἐμβλέπειν, τοῦ θεωρεῖν καὶ διακρίνειν ἐντός, ὄμ. κ. τὸ βλέπειν τὴν ὄρατον, μὴ ἐνοπίστην εἰς τὸς φυσικὰς αἰσθήσεις: Κλημ.Ἀλεξ.Στρωμ.6,82| Πορφ.Μαρκ.26 τῆς τοῦ θεοῦ ἐνορήσεως ἑαυτὸν ἀπεσκόπησε" || νεώτ. κ. ὄμρ. ἡ ἐκωνότης τοῦ ἔχειν συνείδησιν πραγμάτων μὴ ἀποσιωπῶντας εἰς τὰ ἀσθητήρια" || ὄμ. κ. ἡ κατάστασις τοῦ διὰ φυσικῆς συγκεντρώσεως προσποθεύοντος νὰ θεῖται ἰδεατῶς τὸν ὄρατον κόσμον: οἱ ἀναχωρηταί

ἤσκειον διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς τὴν ἐνόρασιν, Παναγ.Ἄγ.Ὀρ.157 ἂν ἡ ἐνόρασις αὐτῆς μόνη... καταθῆκε στὴς ἐνώτατες ἁρτί.

ἐνορατικός-ῆ-όν(ν) νεώτ. κ. ὄμρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνόρασιν βλλ.: Παναγ.Ἄγ.Ὀρ.160 ἡ ἐκκλησία τοῦ μέλλοντος εἶναι ἡ μουσικὴ καὶ ἐνορατικὴ ἐκκλησία τῶν μοναχῶν, - ἐνορατικὰ φαινόμενα" 2) ἐπὶ προμ., ὁ ἔχων τὴν ἐκωνότησιν τῆς ἐνορήσεως, ὁ ἐπιδοδόμενος, ὁ ἀσκούμενος εἰς τὸ νὰ κηρύττῃ τὴν ἰδιότητα τῆς ἐνορήσεως: ἡ εἰς τινὰς ἐκθλόωσεις τὸν τὰ μέντιμον εἶναι ἐνορατικός.

ἐνόρησος (-ῆ-ο(ν)) νεώτ. κ. ὄμρ. βιολ. ὁ ἔχων ἴδια ἐν ἑαυτῷ ὄργανα λειτουργοῦντα πρὸς ἐνέργειαν καὶ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ" ὁ ἔχων ἴδιον ὄργανισμὸν βλλ.2|, οὗ ἡ λειτουργία ἀποτελεῖ αὐτοπαρκατον ζῶων, ὁ ἐρβιος, ὁ. ὄργανικὸς βλλ.2|: τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἀποτελοῦσι τὸν ἐνόρησον κόσμον, - ἡ ἐνόρησαν πλάσι" 2) εἰδ. ἐνόρησος μουσικὴ ἡ ἐκτελούμενη διὰ μουσικῶν ὄργάνων ἀντίθ. φωνητικὴ μουσικὴ.

ἐνοργάνωσις-εως ἰή νεώτ. μουσ. ἡ κατανοητῶν μερῶν μουσικοῦ τεμαχίου εἰς τὰ ἀναγκαῖα μουσικὰ ὄργανα διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ" 2) ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνοργάνουται μουσικὴ πρὸς σύνθεσιν, ἡ τέχνη τοῦ ἐνοργάνωειν.

ἐνοργάνωσις Ἦσα. «τὰς νεοσεσίας».
ἐνοργάνωσις (λατ.) ἐπίρρ. μων. κατὰ προστεταμένην τάξιν | κατὰ ὄρδινον|, κατά παράταξιν: Μηναιέ,3,14 Συναξ. ἀνόρηξ ἐξαισιον, λαμπρόσας κατέχοντες, καὶ ἐνοργάνωσις βασιτάροντες ἀνήρονον.

ἐνόρησις-ον μ.π.φ. (Ῥορσ) ὁ ἐν τῷ ὄρει, ὀρεινὸς βουνησίος: Ἀνών.Περιπλ.Ἐρ.Θαλ.6,16 Ἴθον ἐνόρησιον νομάσ τε κτηλῶκότες ἰπθ.ἀντὶ ἐνόρησιον.

ἐνορθιάζω μ.π.φ. ἐγείρω, ὀρθῶναι, φέρωσιν: Φιλ.2,265 πλεόν τῆς φέρεσως ἐαυτὴν ἐνορθιάζουσα.

ἐνόρησις-ον μ.π.φ. ὄρθιος ἐν: Β'ἰω.Χρυσ.8,322.

ἐνορία (ἡ) [ἐνόρησις] μων., νεώτ. κ. ὄμρ. τὸ ἔδαφος τοῦ ἐντός τῶν ὄρειων πόλεως, ἡ περιοχή πόλεως: Πάπ. πόλις καὶ ἐνορία, Ἰουστιν.Νεαρ.306 ἐν τῇ βασιλίῳ πόλει ἴσται τῇ ταύτῃ ἐνορία τυγχάνοντος, Χρον.Πασχ.78,9 τὴν Ἰουρην καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν" 2) νεώτ. κ. ὄμρ. ὄρησιμένη τοπικὴ περιφέρεια ναοῦ, ἕνεκα κατοικοῦν ὁ εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπαγόμενοι Χριστιανῶν, ὁ ἐνορία: ἐνορία Ἐσαγγελιστρίας" 3) ὄμρ. συνεκτ. τὸ σύνολον τῶν ἐνορητῶν ναοῦ τινος.

ἐνοριακός-ῆ-όν(ν) μων., νεώτ. κ. ὄμρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνορίαν, ὁ τῆς ἐνορίας: Ἐλλ.Εἰσ.Συνόδ.Λατεραν. τοῦ 1215,22,55 ἐνοριακὴ ἐκκλησία, - ἐν- ἐπίρροποι - ταμείον.

ἐνόρησις-ον μ.π.φ. κ. μων. (Ῥορσ) ὁ ἐντός τῶν ὄρειων κειμένος: Πολυδ.8,1 ἐνόρησις χώρας" 2) ὁ ἐπὶ τῶν ὄρειων: Ἰωάν.Αἰδ.19,10| ὕστας τῷ Νεῖλω καὶ θεοῖς ἐνόρησις.

ἐνορητής ἰδὶ μ.π.φ. κ. ὄμρ., θηλ. -τίτις κ. ὄμρ. -τίτισσα ὁ ἀνήκων εἰς ἐκκλησιαστικὴν ἐνορίαν: Σύνοδ.Χαλκ.Πράξ.14,723 ἐνορηταί, πρεσβύτεροι ἱερεῖς, - ἐνορηταί Μητροπόλεως" Ἄγ. Ἰωάννου, Λαοκαρ.Ληξ.3,82 ἰδεάσεις πῶς νὰ γελῶσι τῆς ἐνορητίσεως σου.

ἐνορκίζω μ.π.φ. ἔξορκίζω, καθιερωτῶ ἐν ἐνόμῳ μ.π.φ. τινος: Κτ. Θεοσ.5,27 ἐνορκίζω ὑμᾶς τὸν κύριον ἀναγνωσθῆναι τὴν ἐπιστολήν, Ἐπίρρ. ἐνορκίειν ὕμῖν τὸν βασιλεῖα τῶν δαιμόνων" 2) τὸ μέτ. ἐνορκίζομαι ὀρκίζω, κῶμω τινὸς νὰ ὀρκισθῆ: Ἐπίρρ. ἐνορκίεσθαι τινι ποιεῖν τι, αὐτ. ἐνορκίζομαι [εἰς] τινὸς τὸν σεβαστόνον ὄρκον μηδεὶ ἐξόν εἶναι ἀνεῖται τὴν σπονδὴν Ὁ Κυριεπάδης, ἐνόρκιος-ον ἐνορκος βλλ.: Πινδ.Ο.2,166 αὐδάσθαι ἐνόρκιον λόγον" 2) τὸ αὐτ. ὡς οὐστ. ὁ ὄρκος: ΠΔ Ἀριθ.5,21" 3) Ἐπίρρ. ἐνορκιόδοξ.

ένορκισμός [ὁ] μτγν. τὸ ἐνορκίζω, ὀρκισμός, ὀρκισμός· ἢ δι' ἐνορκίωσιν, δι' ὀρκιστικῶν λόγων παράκλησις, καθέλευσις· Συναξ.209B τὸ δὲ [γράμμα] ἦν ἐνορκισμὸς πρὸς ἕμὲ παύσασθαι ἅν βία τοῦ πλάθους ἀποπειροῦντο.

ένορκος [-η]-[ο] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὄρκου δεσμευμένος, ἄνορκος· Σοφ.Φιλ.8II αὐ μὴν σ' ἐνορκὸν ὄ' ἀγία θύσθαι, τέκνον, Αἰσχιν.390 ἐνορκον λαβέν τὸν 'Αθηνάων ἄξιον, 'Αριστ. Ρητ.1396B,19 νεώτατος καὶ οὐκ ἐνορκος ἂν ἐστράτευσε· ἢ ὄμ. κ. μετὰ δοτ. προσ.: Σοφ. Φιλ.72 σὺ μὲν πέλευκας οὐτ' ἐνορκος οὐδένι'

2) εἶδ. νεώτ. τὸ φρ. ἐνορκος κ. συνήθ. κτ. ἄλλθ. ἐνορκιοὺς ὡς οὐα. πολιτὰ ὀπιτες δίδοντες τὸν νενορισμένον ὄρκον συγκροτοῦσι μετὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τὸ δικαστήριον τῶν κακούργουδικῶν καὶ ἀποφαίνονται περὶ τῆς ἐνοχής ἢ ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου· 3) ἐνορκονός, ὃ ἐν συνθήκῃ περιλαμβανόμενος· Θεουκ.272 ὡς ἐνορκιοὺς ὄντες· 4) κ. μετ' ἀπαρτ. εἶμαι διὰ συνθήκης ὑποχρεωμένος να πράξω π.: Ξεν.Ἐλλ.6,4,17 τῷ δὲ μὴ βουλευομένῳ μὴ εἶναι ἐνορκιον συμβάσειν τοῖς ἀδικουμένοις· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὄρκου κευρωμένος· Σοφ. 'Αντ.369 θεῶν ἐνορκος δίκη, Δημ.773 παρακαταθήκην ἐνορκον, Αἰσχιν. 2,176 ἐνορκίον τὴ καταστάσει, -ἐνορκος μαρτυρία - ὑπόσχεσις - θήλωσις· 5) ὁ δι' ὄρκου καθιερωμένος· Πλάτ.Νόμ.843A ἐν-λίθος,

ένορκῶ-έω πδπ. ἀγθλ. ἐεορκίζω, καθεκετεύω, ἐν τὸ ὄνομα θεοῦ ἢ θεοσάτου προσώπου· Πόλ. ἐν- πρὸς τῆς ἀγίας καὶ ὁμοουσίου τριάδος, Σχολ. Λοικ.Κατάλλ.23 ἐνορκῶς ἐς κατὰ τὸ πατρός.

ένορκος ἑπίορ. μτγν., μων. νεώτ. κ. δημ. δι' ἐνόρκου κωρώσεως, μεθ' ὄρκου· Πλάτ.ωδ.8,20 τελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ γαμοῦ ἐνόρκως· 'Αθην. 6,274B, Τζέτ.Χιλ.2,203. - ἐνόρκως ἐθεβαίως.

ἐνόρκωσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνορκῆν, ὄρκωσις, αὐτομάτως ἀδίκης· 2) κ. νεώτ. φηγάτ. τάσις πρὸς ἐπιθέσειν πράξεων μὴ φυσιολογικῶς διακόν, συνήθως δὲ καὶ κολασίμων ἢ ἐπιδοσῶν.

ἐνορκητικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνόρκωσιν βλλ.: ἢ ὁ διατελών ὀπὸ τὸ κράτος ἐνορκωσῶς.

ἐνορκίζω μτγν., μων. κ. νεώτ. φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὄρμον, τὸν λιμένα· Συναξ.167A τὴν ναῦ ἐνορκίζει λιμενίσκῳ τῷ χερσίν· ἢ ἐν χρ. κ. ἴπρ.: 'Οπν. 'Αλ.3,409 ἐνορκίζω ἐκέρτον ῥοβίστι· 2) μέσ. κ. παθ. ἐπὶ πλοίων, εἰσεργασι εἰς τὸν λιμένα, προσορμηκίζωι· Στραβ.5,4,6 ἐπισπλου δ' ἔχει πλοῖος ἐλαφροῖς ἐνορμησασθαι μὲν ἀχρηστος... δίων. 'Αλ.Ρωμ.1,56,Μαξ. 'Αττακ. ἐν Σόφ. 55 ὡς ἐν ἀκμῆντῳ λιμένι ἐνορμησμενα· ἢ ἐν χρ. κ. μτφ.: Φιλ.1,688 ἐνορκίζεσθαι λιμένιν ἀρετῆς κ. παθ.: Θεών.1274 ἐκ βυελίων ἐνορμησῆν.

ἐνορμησιον [τὸ] 'Επιγρ. κ. 'Ησ. φῶρος τοῦ λιμένος, τὸ λιμενικὸ βλλ.: 'Ησ. ἐν τῇ ἀγυρῶβολα ἐπρασσον γὰρ ἐν ταῖς λιμένιν ἐνορμησιον.

ἐνορμῶσι [ὁ] 'Επιγρ. ἐλλόδιον, ὁ ἐκ τῶν ὄτων ἐπληθύνοντας κροῖος.

ἐνορμησά-ατος [τὸ] μτγν. τόπος ἐνθα ὀρμησκονται τὸ πλοῖο, ὄρμος· 'Απν. 'Εμφ.Πολ.4,106.

ἐνορμητῆς [ὁ], ποι. -τας-οσ. ὁ ἐν ὄρμῳ διαμένων· Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 10,14,9 ἐνορμητῆς... Περικλοῦς.

ἐνορμος 'Ησ. κ' ἡ ὥρα παρὰ 'Θεταλοῖς· 2) 'Ησ. «ἐνορμος κῆθρομα, περιθήματα ὄρθραδικαὶ ἢ κῆθρια περιτρίχλια».

ἐνορμῶ-άω κ. νεώτ. ὄρμω ἐνός τος, ἐπασρῶ εἰς π.: Πολύβ.16,28B δαιμονίως ἐνώρμησεν εἰς τὸς ἐκαστάτας καιρούς· 2) τὸ οὐδ. μτχ. κτ. ἄλλθ. ἐνορμῶνται ὡς οὐα. τὸ νεκρωτο, τὰ ζωογονοῦντα τὸν ὄρμησισμῶν, αὶ ασωπτικὰ καὶ φυσικὰ δυνάμεις· 'Ιππ.α.Γαλ7,597,Παλλ. εἰς 'Ιππ.2,200D.

ἐνορμῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι ἠγκυροβλημένος ἐν τῷ ὄρμῳ, εἶμαι προσορμημένος, ἀραγμένος ἐν τῷ λιμένι· Πολύβ.16,29,13 ἔχει λιμένα δυνάμειον σκίπειν ἀπὸ παντὸς ἀνέμου τοὺς ἐνορμῶντας· ἢ ὄμ. κ. μέσ.: 'Ψω.ΑΙ 15,9,6 πρὸς τῇ χέρσῳ... στόλους ἐνορμησῆσθαι· ἢ κ. μτφ.: Φιλ.1,523.

ἐνορμῶμι, ὄορ. σπ. ἄνωρα, ἐπ. παθ. ὄορ. σπ. ἄνωρτο [οἱ] μόνι ἐν χρ. π. 'Ουι.1, διειργῶ, ἐξεγερῶ, κινῶ· 'Ησ. «ἐνώρσεν, διηγερεῖν»· 'Ιλκ.713 θάρσος δ' ἐνώρσεν παύτι Κεκροπιδῶν στρατῶν κ. παθ.: 'Δ.Α.599 ἀσθεταος δ' ὄρ' ἄνωρτο γέλιος μακράεσι θεοσίην.

ἐνορῶω ηηδῶ ἐν ἡπί, ἀναπηδῶ, πινάσσομαι, κατὰ τινος, ἐπὶ ἐθελρκῆς ἐπιθέσειω, μετὰ δοτ.: 'Δ. Π783 Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνώρῶσεν· 2) ἐπιπίνω, ἐφορῶσ: αὐτ.Κ.486 ὡς δὲ λέων... αἰγεῖον ἢ ὀλεσιον, κακὰ φρονέων ἐνωρῶσῃ· ἢ κ. ἐπὶ ἰχθύων· 'Οπν. 'Αλ.2,516 νησῶν ἐνώρῶσεν· ἢ κ. ἀπολ. ἐπιπίνω, ἐπιπίνωσι, γάμνω ἐφοδῶν [ἐν τρ.]: 'Ιλκ.Α17 ἐν δ' 'Αγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ'.

ἐνορταλιεῖαις ἐνορταλιεῖς βλλ.

ἐνορῶσιω μτγν., παθ. ὕπερσ. ἐνωρῶρκετο, ὀρῶσιω, ἀκάπρω ἐνός τινος· Φιλῶστρ. 'Απολλ.79 βασιλεῖον... ὡ μῆσι κολυμβήθρα ἐνωρῶρκετο, Πάπ. ἐνωρῶσιεν ἄσκωσις.

ἐνόρχης [ὁ] κ. νεώτ. κ. ἐνορχῆς-ές [ἡ] 'Επιγρ.1, Δωρ. -όρχος ἐν ἐνόρχος βλλ.: 'Αριστ. Πην.1385 ἔχει νυν ἐπὶ ταῖσιν... καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὄσπερ οἶσει τάνδε σοι, 'Αριστ.Ζ.1,62α,20 οἱ δὲ ἐνόρχαι τῶν βοῶν ἐπὶ ἐκτηρησῶν· ἢ 'Ησ. «ἐνόρχην λαόν τὸν ἐπὶ ἡδης, ἀπ' οὐ καὶ τὸ ὀρχηδόν»· 2) Δωρ. ἐνόρχας ὡς οὐα. ὁ τράγος· Θεοκ.3,4 καὶ τὸν ἐνόρχαν... φυλάσσομαι, μὴ τὴ κορφή· 3) ἐπίθ. τοῦ διανύσου ἐν Φυλακίῳ καὶ ἐν Σίμῳ· Λυκόφρ.212.

ἐνορχηστρῶ-έω νεώτ. κ. -ων, θευτῶδὸς μουσικῆς πια σύνθεσις, γράφον τὰ ἀντιστοιχοῦντα εἰς ἐκαστον ὄργανον μερῶ, ὡστε νὰ δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ αὐτὴ ὑπὸ ὀρχηστῶ.

ἐνορχηστρωσις-εως [ἡ] δημ. -η νεώτ. μουσ. ἡ πρῶξις τοῦ ἐνορχηστρῶ βλλ.

ἐνορχησιος [ὁ], ἴων. ὁ ἐνορχος βλλ.: 'Ηρ.6,32 ἐξέτασαν καὶ ἐποίησαν ἀπὶ εἶναι ἐνορχῆας εὐνοχῶους Λοικ.Θε.Δ.4,1 ἐνορχην τράγον.

ἐνορχῶ-ον [ὄρξος] κ. νεώτ. ὁ ὄρμος ὄρχεις ὁ μὴ εὐνοχῶμενος· 'Δ.Ψ.147 ἐνορχα... μὴλ ἱερῶσιν τὸ τὸ οὐδ. πηδθ. ἐνορχα ὡς οὐα. τὸ ἔχοντα τοὺς ὄρχεις ἀνεπνευμῶντος τὰ τέλεια ἀνθῆ. ἐνορχα· 'Ιπν.Διαίτ.2,49 τὰ ἐνορχα τῶν ἐνορχῶν [ἐπὶ τρεπῶν]· ἢ ὄμ. ἐπὶ φωνικῶν ἐνόρχων· 'Αριστ.1, 'Αθην.1,4,652A περὶ φωνικῶν ὀδῶν φωνικῶν ἐνόρχων, οὐς πνευ εὐνοχῶους καλοῦσιν, αὶ δὲ ἀπρησῶν.

ἐνορχοῦμαι-τομαι μτγν. ὄρχοῦμαι ἐν τῷ γορῶν ἐπὶ τινος· Ἀκκίφρ.3,65 τὴν Πηδῶ τῷ δμῶσιν ἐνορχοῖσθαι ἐπιος ἀν.

ἐνορῶ-άω κ. νεώτ., μέλ. ἐνόρφομαι, ὄορ. ἐνορῶντο, παθ. ὄορ. σπ. ἐνώρθηθ, βλεῖν ἐν τῷ, παρατῆρ τὸ ἐν τῷ προσῶμῳ ἢ γράμμῃσι· 'Ηρ.3,53 ἐν γὰρ δὴ τῷ πρῶστῶν τῶν παιδῶν οὐκ ἐνώρθη ἴεν. τὸ τυραννικῶν, ἀλλὰ δὲ κατεπαίετο εἶναι νεώτερος, Λυσ.33,9,Θουκ.3,30 τοῖς πολεμίοις ἐνόρην ἐπιχεροῖν, Ξεν.ΚΠ.1,4,27 ταῦτα φρα, εἰπὲν τῶν Κύρην, καὶ ἐνώρθησ'· ἢ νεώτ. ὄσπολ. κρίνω, ἀνθλομῶδονασι· Κολυθ.Θν.βλ.287 καιροὶ μὴ δι-σπείδων δπ. ὄρθωθ. ἐνορῶ· ἢ ὄμ. μετ' οἱτ. κ. μετ. μέσ.: 'Ηρ.1,123 ἀπ' ἐκαστῶ γὰρ ἐνόρς ἰδιώ-τες οὐκ ἐνώρθη τιμωρίην ἐποῦσιν ἐν 'Αστυάγῃ· ἢ ὄμ. μετὰ δοτ. προσ. ὡ. μτχ.: οὐδ.8,140· ἢ κ. παθ.: 'Ιάμ.βλ.Νεκ. 'Αρβῆ.43P· 2) θεωρῶ, προσβλέπω, βλεῖνω τῶ ἢ π. ἀπένως· 'Αρ.οἱτ.δπ. 153, Πλούτ.Ποιλλδ. δεινὸν ἐνορῶν κολαζομένους

τοίς παισίν, Πaus.4,8,2 ένωρύντες ές άλλήλους δεινόν, ές τή λoidράσι προήγοντο' ρηματ. π. νεώι. ένόρασις, ένόραμα.

ένος (τό) μγν. τό έτος, ό ένιαυτός· 'Ιω.λυδ.Μην.4,1) ένόν τόν ένιαυτόν οί 'Ελλάτες έίπον.

ένος-η-ον μ. έν τoίς πλοχ. πίσω, τό θηλ., γεν. ένης κ. έπ. ένηφι, διαρ. ένας, όστ. ένη, οίτ. ένην, μετά σομ. εις τρίτην ήμεράνι, τήν μεθαύριον· 'Ηοισδ.'Εργ.410 μηδ' αναβάλλεσθαι ές τ' αύριον ές τ' ένηφιιν ιδ. γρ. έννηφιιν, 'Αριστφ.'Εκκλ.796 θάρρει, καταθήσεις, κών ένης έλθης, 'Αντιφ.6,21 αύριον καί τή ένη.

ένος-η-ον κ. μαν. Ι όμ. κ. έν άττ. 'Επιγρ., έν κώδ. συνη. ένος Ι, ό άνήκων εις τήν προτέραν δύο περιόδων, ό παλαιότερος· 'Αρποκρ. 'ετό ένον τό πρότερον καί παρεληλυθός δηλοΐ· : Δαρμάκ. 'Αρχ.348 ό νόμος έπι Κρόνου ένος (άντιθ. νεωστί)' || όθ. ό τού παρελθόντος ένους, περιαιρός· Δημ. 775 τά ένας όργάς ταίς έναις έκείσας υπεβίβαι, 'Αριστλ.Πολ.4,2 στρατηγώ ένου, 'Επιγρ. 'Ελληνοταμίαι ένου, ούτ. ένης έπιπόρας, Θεόφρ.Φλ.3,6 άμα γάρ τόν ένον καρπών πεκαίσι καί τόν ένον ύποφαίνει,Πλάτ. ένος ένός ιμνοειτής' 2) γεν. παλαιός, παρεληλυθός Σουδ. 'ένην τήν παλαιάν· : Πλάτ. Κρατ.409B νέον δε που καί ένον άει έστι περι τήν σαλήνην τούτα τό πρόσ· || ή όστ. θηλ. ένη ώς έπίρρ. έκ παλαιώ, πρό πολλού· : 'Αριστφ.'Αχ.610 ήδη πεπεσθευκάσιν σύ παλιός ών ένη' 3) φρ. ένη καί νέα ένν. ήμερά Ι, ή παλαιά καί νέα ήμερά, όθ. κ. ή τελευταία ήμερά τού μηνός· 'Αριστφ.Νεφ.1134 εύθύς μετά ταύτην έσθ' ένη καί νέα, Λυσ.23,6,διου.Λ.1,57 πρώτος ό Σόλων έννη καί νέαν έκείσας, 'Επιγρ. Σχιροφοριάνος ένη καί νέη' || όμ. σμ. κ. μ. ένν· 'Ηοισδ.'Εργ. 770 πρώτον ένη τετράς τε καί έδδοβη ιερόν ήμερ.

ένος όστ. τού εις κ. έν Βλλ.κς.

ένοςγίαιος (τό) μγν. ό έννοσγίαιος βλλ. : Λουκ. 2,70α,9 άλλα πσ μέν, ώ έννοσγίαιος, χαλκούδ ό Λύσιππος καί πέντη ήποιήσας.

ένοςίζεσθαι Κύρ. «τρέμει, σείετα».

ένοςις εως (ή) κλονισμός, πναμός, σείσις· 'Ησ. «κίνησις»· 'Ηοισδ.Θ.681 ένοςις δ' ικανε βαρετα Τάρταρον ήρρόαντα, Εύρ.Ελ.1363 ένοςις αιθερία.

ένοςίχθων-ονος (ό) κ. μαν. ό σείων τήν γήν έπιθ. τού Ποσειδάωνος· 'Ιλ.Η.445 Ποσειδάων έννοσίχθων, 'Ηοισδ.'Εργ.667· || μγν. κ. μαν. ώς έπιθ. ό κινών τήν γήν· προδ. ΑΒ864,2 : Νόνν.Δ.2,67 έν- σίθρας, Εύστ.Πον.195,31 ή έννοσίχθων ατή θάλασσα.

ένόστωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. διόγκωσις αναποσσωμένη ένός τό όστίου Ισραύ.

ένόττης-πτος (ή) κ. μαν. κ. νεώτ. δημ. -η κ. -όττη-τα (εις) τό να έναι δύο ή περισσότερα πράγματα έν καί τό αύτό, ταυτόητός, τό πλείονα άποτελείν έν τι· 'Αριστφ.Μεταφ.1018α,7 φανερόν ότι ή ταυτότης ένόττης τίς έστιν ή πλείωναν τού έναι, αούτ.Φυσ. 222α,19 τό μέν τού χρόνου διαίρεσις κατά δύναμιν, τό δε πέρασ άμφω καί ένόττης, Πλωτίν.6,6,16, Πορφ.Ιωμ.36 ή ένόττης έν έπέρωττι' || ή άφρημένη έννοια τού ένός, ή έννοια ύπαρξις· : Παχυ.Π.Πρόφρ.Διον. 'Αρεοπ.328D άποσχηζέται άσεβώς τήν ένόττητα τής τριάδος· 2) νεώτ. κ. δημ. ή ώς έν δλον έμφάνσις, ή μη διάσπασις, διακοπή τής συνεχεις· ή ένόττης τίς χώρας τού έδξ-φους· χρόνου καί τόπου,οί κανόνες τών τριών ένόττων Ι δ. άριστοτελικαί βλλ. ένόττης Ι' 3) νεώτ. συκεδ. ή λογική ακολουθία· οί λόγοι τού ούδέμιαν ένόττητα έχουν' 4) έννοσις, συνένωσις· 'Ενικ.'Επιστ.Ι.13U συμπάθεια πρός άλλήλους καί ένόττης ιδιότροπος, ΚΔ'Εφεσ.4,3 τηρείν τήν ένόττητα τού Πνεύματος έν τώ συνδέσμω τής ειρήνης, Πλούτ.'Ηθ.769F ένόττητα ποιείν, ένόττης όμοειδών' || νεώτ. συνταγμός· ένόττης

δράσεως· 5) νεώτ. λογοτεχν. ή Ιδιότης ένός καλλιτεχνικού έργου να παρουσιάζη, διά τής ένώσεως εκχωρισμένων στοιχείων, δλον τή έννοια καί άρμονικόν' 6) έν συγκεκριμ. σμ. ή έννοια φύσις· 'Ενικ.Φυσ.1634,1 άπογεννημένη ένόττης.

ένόττηςος-ον μγν. ό ένών, ό έπιφέρων έννοια, ένόττη, ό ένάων, διαλλάττων· Συνέσ.'Υμν.2,231 ένόττησίν τή φέγγος άγίας έλαμφε ννοιάς.

ένότας αιολ. άνή έννοτας βλλ. : 'Επιγρ.

ένουλα (τό) ίουλιον μγν. τά ούλα θεωρούμενα άπό τού έσωτερικού μέρους· Πολυδ.2,94.

ένουλιζομαι μγν. παθ. έπι τών τριχών τής κόμης, γίνομαι ούλος, αγουρός· : 'Ακκίφρ.δ τριχες ένουλιζόμεναι, 'Αρισταιν.Ι,1.

ένουλισμός (τό) μγν. τό ένουλιζειν, κάμνειν ούλα, αγουρά, τό κατασάρκαμα· Κλήμ.'Αλ.Πισδ.3,2,253 ένουλισμός τών πλοκάμων.

ένουλον (τό) μγν. τραύμα· Φιλόδ.Θε.α'24.

ένουλος-ον μγν. ούλος, αγουρός· Καλλίστρ. Περιγρ.3 πλοκάμων ένουλοι.

ένουράνσιος (α-ή) μγν. νεώτ. κ. δημ. ό έν ουράνφ ών, ουράνσιος, έπουράνσιος· ΑΠ 9,223 αιετός, ολιώνων μόνος ένουράνσιος, Πολυδ.1,23 ένουράνσιος θεοί, 'Επιγρ.

ένουράνσιντι 'Επιγρ. όσοτ. τού άγρ. ρ. ένουράνσιν εμει, διαμείνω έν τοίς όρίσις τής χώρας· 'Επιγρ. Κρητ. καί έί που τινές ένουράνσιντι.

ένουρήθρα (ή) κ. ένουρήθρον (τό) ουρόδοξη, ουρόδοχοτεν· Σοφ.άπ.485.

ένουρήσις-εως (ή) νεώτ. άκουστα ουρήσις.

ένουρητής (τό) γλωσσα, οχόλ. ό ουράν έντός· : Σχόλ.'Αριστφ. Ιππ.399.

ένουρος-ον νεώτ. ό έκων ουράν' || ναιτ.

ένουρος τράχηλος ό εις ού τό ένώπιον έχει άμπασιθ ή άκρα σχανίου Ι-2 μέτρων.

ένουρώ-έω κ. νεώτ. άδρ. α' ένουρήσας, ουρώ εις τι ή έν τι· 'Ηρ.Ι,138 εις ποταμόν δε ουτε ένουρήσιον ουτε εμπράουσιον, 'Ερμην.π.Άθην. 1,29B μενδούφ μεν ένουρούσιν μάκαρες θεοί ατοί στρώμασιν έν μαλακοίσι, Πορφ.'Ανοχ.3,3 ένουρείν εις τά ύπα' || άπαλ. ουρώ εις τήν κλίνην, κατοριώμα· : 'Αριστφ.Λυσ.402 βαιματίδια σείειν πάρεστιν ώσπερ ένουρηκότας, 'Αριστλ. Πρ.876α,15, Διοσκ.Εύπ.2,106, Παυλ.Αιγ.3,45.

ένουρασία (ή) μγν. ή πραγματική ύπόστασις, ύπαρξις, τό αύθιπόστατον· 'Ισιδ.Πηλ.4,166 ένέρ-γεια θεότητος, ήν ένουρασία τίκετι.

ένουρασιώδης έπίρρ.πλάτ. διά περιουσιακής, δι' έμ-πραγμάτου έγγυσισεως Ι άμφφ.π.θ. έν ούσιανοίς Ι.

ένουσιος-ον μγν. ό ένών συγκεκριμένη ύπορ-ξιν, ένυπόστατος, πραγματικός· Συνέσ.318Α, Κύριλλ.5,5 όστ ένυπόστατος ώσπερ ό άνθρώ-πινος λόγος, άλλ' ένουσιός τίς καί ζών' 2) 'Ησ. «συμφυσις» 3) αύτ. «πολυκίμων».

ένουσιούμαι-όμαι κτώμα ούσιαν· Δαρμάκ. 'Αρχ.74 2) έμην, ύπάρχω, ύφίσταμαι έν τι· : 'Ιεροκλ.Πλ.Χρ.'Επ.2,422Μ ό τοίς λογικός γένεσιν ένουσιωμένος όρκες.

ένουσιός έπίρρ. πλάτ. έπ' έγγυσις τής έαυτού ούσιας, περιουσιός· μεμψιμοιρία, φόρου, ού ένου-σιώς έπεδεδόχημ.

ένουχοσις (τό) πάπ. ένχορος βλλ., ύπεύθυνος· ένου-χοσις έμει τώ όρκω.

ένουφιλω όφελω έπι έγγυσις, ύποθήκη· 'Επιγρ.' || γεν. έν πάπ. όφελω· || παθ. όφελικω έπι ύποθήκη, ένεχούφω· Δημ.1249' || όμ. έπι ύποθή-κη τής περιουσιός· αού.1197 ένοφελίόμενον αύτφ τούτα τό άργύριον' || όμ. γεν. όφελικω· : Πλάτ. εΙ τι ένοφελικεταί.

ένουφθαλμία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή εις τό βάθος τής κογχής έμβόθισις τού βολβού τού όφθαλμού.

ένουφθαλμίζομαι μγν. παθ. έπιδόχημοί ένου-

φθαλμισμέν, ἐγκεντρίζομαι, μολιάζομαι: Πίλοτ. 'H8.640B δια τί ἡ πικρία καί πίκτα καί τὰ ὄμοια τούτους οὐκ ἐνοφθαλμίζεται.

ἐνοφθαλμίζω κ. μων. κ. νεώτ. ἐγκεντρίζω, ἐμβολιάζω, μολιάζω φυτὸν ἢ δι' ἀφθολμοφόρου βλαστῶν: Θεόφρ. ΦΑΙτ.5,5,4, αἱ τῆς ἐνοφθαλμίσαι δένδρων, Γεωπ.10,77' κ. παθ.: Ἐπιγρ. Πρώλλ. Κρατ.39P'. 2) νεώτ. λατρ. εἰσάγω εἰς τὸν ὀργανισμὸν φθνδρόνια. Ἡ ζῶσα λοιμώδη ἰδὴ ἢ θεροπευτικὸν ἐμβόδιον.

ἐνοφθαλμισμα-ατος [τὸ] μτρν. κ. μων. ὁ ἐνοφθαλμισμὸς βλλ.: Συνέσ. Ἐπιστ.294C, Παχυμ.Γ 447 οὐδ' ἔλαϊα ἐστὶν ἐνοφθαλμισμάτων ἐσπερημῆν.

ἐνοφθαλμισμός [ὁ] κ. μων. κ. νεώτ. ἐγκεντρισμός, ἐμβολιασμός, μολίασμα: Θεόφρ. ΦΙ2,1,4 αἱ γὰρ ἐμφυεταὶ καὶ ἐνοφθαλμισοὶ καθάπερ μίσεις τινὲς εἰσιν, Πλάτ. 'H8.640I, Γεωπ.10,77.' 2) νεώτ. λατρ. κ. ἡ ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ εἰσαγωγή μικροβίου πινὸς εἶτε ἀνομοκρομένου ἐπὶ πάσχοντος εἴτε καὶ δια τῆς ἐχένης ἀπομοικνωθέντος 3) ἔσθμα: Σουῖδ. κ. Ζωωφρ. 'ἐνοφθαλμισμῶν, θεσπῶτων.

ἐνοφθαλμιῶ-ῶ ἐποφθαλμιῶ, ὄθ. κ. φθωνῶ: Πολυδ.δ.62 'ἐνοφθαλμιῶσα, τὸ φθονεῖσθαι' Ὑπερείθης' [ὁ]. γρ ἐποφθμ.

ἐνοφρως-ω γλῶσσα. ὁ οὐ αὐ ὀφρῶδες ἐμφανέστερα, ὁ ἔχων πυκνὰς τὰς ὀφρῶς, φρυδάτος [ὁμφ].

ἐνοχία [ἡ] μτρν., μων., νεώτ. κ. δημ. γεν. τὸ ἐνέχεσθαι, εὐθύνη, ὑπαίτιότης, ἀποχρέωσις: Πλάτ. Ἐλαθέρος πάσης ἐνοχίης 2) μτρν. κ. νεώτ. ἀποχρέωσις καὶ εὐθύνη πρὸς τὸ ἐκτέλεσαι, ἐπιχειροῦσαι τῆ Πάτ. ἀγωγή καὶ ἐνοχίη' 3) εἶδ. νεώτ. ἀστ. θίκ.

ἐνοχία ἢ μετὰ δύο ἢ καὶ πλεονάζον ἠεροῦσαν ἔνομον σχέσις, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ εἰς δικαιοσύνην ν' ἀφίσταται, παρὰ τὸ ἔτερον πρᾶξιν τῆα ἔχουσαν χρηματικὴν ἀξίαν εἶτε καὶ παραλείπει δεκτικὴν χρηματικὴν ἀπομεινωσῶς, ἢ ἀναστράφως, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ εἰς ὑποχρέωσιν ἔναντι τοῦ ἔτερου νὰ ἐκτέλεσθαι ἢ νὰ παραλείπει τῆ, ἢ καὶ δυνάμει τῆς ὁποίας, οἱ ἐν τῇ ἐνώμῳ σχέσις συννημένοι ὀφειλοῦσιν, ὑποχρεοῦνται καὶ δικαιοῦνται εἰς ἐκτέλεσιν πρᾶξεως περιουσιακοῦ χρηματικοῦ ἢ ἐμπράγματοῦ ἢ μικτοῦ περιεχομένου: ἀπλοὶ ἐνοχῶν [αἱ] ἀφοροῦσιν εἰς ἐν μόνον ἀντικείμενον [αἱ], συνθέτῳ ἐνοχῶν [αἱ] ἀφορ., εἰς πλείονα ἀντικείμενα [αἱ], ἀιαιρετῶν ἐνοχῶν [αἱ] συνθετῶν αἱ ἀφορ., εἰς ὑποχρέωσιν τοῦ δοῦναι τῆ, ἀιαιρετῶν ἐνοχῶν [αἱ] συνθετῶν αἱ ἀφορ., εἰς ὑποχρέωσιν τοῦ ποιῆσαι, ἀιαιρετικῶν ἐνοχῶν [αἱ] ἔχουσαι πλείονα τοῦ ἐνὸς ἀντικείμενον, ἄλλὰ διοικητικῶς ὀφειλόμενα κατ' ἐπιλογὴν εἶτε τοῦ ὑποχρεοῦ εἶτε τοῦ δικαιούτου εἶτε, καὶ τρίτου], - μικτῶν ἐνοχῶν [αἱ] δύο ἀφορ. εἰς χρηματικὴν καὶ ἐμπράγματον ἀξίωσαν καὶ μῆα εἰς μ. ἐμπράγματον] 4) μων. σχέσις δουλείας ἐπὶ ἀκινήτου: Μιχ. Ἀργαλ. ἐν Ζαῖδ.115 εἰς ἐγγύθην ὑποθήκην ἢ εἰς ἀγῶν τῆν ἐνέχεσθαι εἰς τῆ ἐπιμεμῶτον κ. κυρ. ἀξιώσιμον, ὑπαίτιότης κακῆς τῆος πρᾶξεως ἢ μνησ.9,δ 'Ὀδ'9 πταισιμῶν ἐνοχίης καὶ καλὰ δίκως αἰωνιζόμενης ἡμῶς βύσασθε, -εἵναι πειθῶν ἢ ἐνόχῃ του εἰς τὸ σκάνδαλαίνειν]' εἶδ. νεώτ. κ. δημ. ἐνσωματωμένη ὑπαίτιότης παρανομῶν πρᾶξεως, προβλεπόμενης ὀπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου: Ἡ ἐνοχία του εἰς τὴν κλασικὴν εἶναι ἀποδεξιμένη, μὴ ζήτης νὰ κρῶσθαι τὴν ἐνοχίαν οὐ στὴ συνωμοσία.

ἐνοχία [ἡ] ἀσπ. ἀμφ. γρ. π.δ. ἡδ. ἐνοχία.

ἐνοχικός-ή-ὸν νεώτ. νομ. ὁ ἀντικῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀστικὴν ἐνοχίαν βλλ.3: ἐνοχ-δεσμός -σχέσις -ἀπαίτησις' ἢ ἐνοχικὸν δίκαιον νομ. τὸ μέρος τοῦ ἀστικού δικαίου τὸ περιλαμβανόμενον τοῦς ρυθμιζομένους τὰς ἐνοχίας βλλ. κανόνες

ἐνόχλημα-ατος [τὸ] μτρν. κ. νεώτ. τὸ πρᾶξενον

ἐνόχλησιν, βάρος: Ἐπίκ. ἀπ.154' 2) λατρ. ἀδιόθεσια: Ἀπολλ.π. Ὀρεβ.7,20,3, Ματθ. λατρ.146 ὅταν ἐν σωματικῷ πνι γένωνται ἐνοχλήματα.

ἐνόχλησις-εως [ἡ] κ. μων. κ. νεώτ. δημ.-π, πρόκλησις, γένεσις δυσσρεπείας, στενωχῶρις: Ἀριστλ. Ἐργ.17α37 ἐνοχλήσις σαριστική, Φίλημ. 92,3 πρᾶγματὰ τε πολλὰ καὶ ἐνοχλήσεις μυσίος, Θεοφύλ. Βουλγ.3,694A. ἢ νεώτ. κ. δημ. φρ. φέρνῳ - δίδω ἐνόχλησιν ἐνόχλω, στενωχῶρι 2) νεώτ. κ. δημ. ἔλοφρος πόνος, δυσφορία σωματική: στομαχικαὶ -κοιλιακαὶ ἐνοχλήσεις.

ἐνοχλητικός-ή-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνοχλῶν, ἀνιερὸς, ἀχληρὸς δυσσρεπτοῦ: ἐνοχλ- ἀνδρῆμος - κρῶτος' ἐπίρρ. -ὼς δημ. -ά.

ἐνοχλητικότης-ατος [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνοχλητικοῦ, ἀνιερότης.

ἐνοχλιῶ μων. μετακινῶ, δὲν ὀφίλω τὴ εἰς τὴν θέσιν του, κ. μτρ. : Πρὸδρ.8,354 πάντας δ' ἐνοχλιζοῦσα τοῦ λόγου λιθοῦς.

ἐνοχλιῶ-ῶ κ. μων., νεώτ. κ. δημ. [δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τραγί, αἰολ. κ. ποι. δ' ἐν ἐνοχλίῳ, παροτ. ἠνώχλου, μέλλ. ἐνοχλήσω, ὄσρ. ἠνώχλησα, παρ. κ. ἠνώχληκα, ποθ. μέλλ. -πθῆσομαι κ.-ἄσομαι, μτρ. ὄσρ. -πθῆσι, ποοκ. ἠνώχλημαι, διοτορῶσα τὴν ἡσυχίαν πινὸς προκλῶ εἰς τὴν ἀχλησιν βλλ. δυσσρεπείαν, τὸν γίνουσι φῶρισμα, τοῦ δίνω βάρος: Πλάτ. Ἀκμ.1,104D εἰς τίνα ἐλιθία βλεῖων ἐνοχλεῖς με, Ξεν. Ἀπομν.3,82 ἐάν τι ἐνοχλή ἡμῶς, - μᾶς ἐνοχλοῦν οἱ γίγοντες, τὸ κάρρα οἱ ἐκνήχιδες μὲ τὰ τραγούδια τους]' ἢ ποθ. -οῦμαι πάσῳ ὀπὸ τῆς ἢ ἐκ πινὸς ὄχλησιν, ἀνησυχίαν, τολαιριμῶν, δυσσρεπτοῦμαι: Ξεν.ΚΠ 5,4,34 ὅσα δὲ ἐνοχλεῖσθαι, ἀπ.347 μένοντες οἱκαὶ καὶ οὐ στρατευσόμενος, οὐδ' ἐνοχλοῦμένου, Αἰσχ.3,43, Γεωπ.5,27,3 ὅσο σφοδρῶς ἀνεῖμων ἐνοχλοῦμένη γῆ, οὐ ὑπομύει συνεχῶς ἐνοχλοῦνται ἀπὸ θεσπῆρας]' ἢ φρ. νεώτ. κ. δημ.

ἐνοχλιῶ γυναικίαι δ' ἀπρέπον ἐρωτικῶν τρῶων ἢ λόγων ἀκόμωσις φέρονται, τὴν περιῶσα πρῶτιστο ὄμ. φρ. μὴ ἐνοχλήσῃ μὴ καταβληθῆ τῆ ἰδιαιτέρων μέρειναι ἢ ἐνέργειαν πρὸς τῆ, ἢ ἄλλως μὴ ἀνυπαχθεῖ, μὴ στενωχρῶσθε: μὴ ἐνοχλήσθε, δὲν δὲ πάρω τίοντα. 2) πᾶν. εἶδ.

ἐνοχλιῶ ἀπευθύων τὸν λόγον πρὸς τὸν 3) μτρν. παθ. ἀσθενῶ, εἶμι δρρωστος, ἀδιέθετος: Ἡσ. « ἠνωχλήθην, ἠρῶδασθησα »: Πά Γεν.48, ἢ ἀπηγγέλλ τῷ Ἰωσήφ ὅτι ὁ πατήρ σου ἐνοχλεῖται]' ἢ ὄμ. ἐπὶ ζῶων: Πάπ. Ἰππος ἐνοχλοῦσμένος 4) ὄμ. παθ. πᾶν. ἐπιδαρῶνομοι, πέζομοι: ἐνοχλοῦσμένος πρὸς τὸ σπῆρ, αὐτ. ἐνοχλοῦσμένος ὀπὸ τῶν λειτουργιών 5) μετὰ δύο, πορθεῖ εἰς τὴν στενωχῶριον ἀσπασίαν τὴν ἀχληρῶς, κωρρασικῶς: Λυσ.24,21 ὅμ. οὐδ' ὅτι εἶτ. - ἀπολοῦσόμενος πρὸς ἐν ἑκάστον ὕμιν, ἐνοχλήσῃ]' κ. ἀπολ. γίνουσι ἀχληρῶς σφρτικῶς, κωρρασικῶς, βαρετοῦ: Ἰπν. Ἀφρο.2,50, Ἀριστφ. Βάτρ.708 ὁ πηθικός οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν]' ἢ ὄμ. μετ' οὐδ. ἐπῆδ.: Διμ.319 ὅσα μὲν οὖν τῶν κορευτῶν ἐναντιοῦσόμενος ἡμῖν ἀφελθῆναι τῆς στρατείας ἠνώχλησαν]' ἢ κ. μετὰ μτρ. ἢ Ξεν.ΚΠ 5,3,56 τὸ δὲ μὴ οὐκ ἐνώχληε λέγειν]' ὄμ. παθ. τὸράτῳμοι: Διογ. Οἰν.25 τὰς φράτας τῆς ὀπὸ τούτων ἐνοχλοῦσμενος.

ἐνοχοποιῶ-ῶσις-εως [ἡ] νεώτ. Ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνοχοποιεῖν, ἢ κατὰ πινὸς ὡς ἐνόχου κατηγοροῦ.

ἐνοχοποιητικός-ή-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατάλληλος ὁ συντείνων ὄπως ἀποδείξει τὴν ἐνόχον: ἐνοχο- μαρτυρία - ἐγγράφον ἐπίρρ. -ὼς δημ. -ά.

ἐνοχοποιός [ὁ] μτρν. ὁ δημιουργὸς τῆς ἐνόχου, ἀσπικῆς φέσειος ὑποχρέωσις.

ἐνοχοποιῶ-ῶ μτρν., νεώτ. κ. δημ. θεωρῶ, χαρακτηρίζω ἐνόχον, κατηγοροῦ: Ἀνών. Πητ.237,25 ἐν- τινὰ ἐπὶ τινί, αἱ καταβῆσας τὸν ἐνοχοποιῶν.

ἐνοχολοῦ-ῶ μτρν., νεώτ. κ. δημ. θεωρῶ, χαρακτηρίζω ἐνόχον, κατηγοροῦ: Ἀνών. Πητ.237,25 ἐν- τινὰ ἐπὶ τινί, αἱ καταβῆσας τὸν ἐνοχοποιῶν.

ἐνοχολοῦ-ῶ μτρν., νεώτ. κ. δημ. θεωρῶ, χαρακτηρίζω ἐνόχον, κατηγοροῦ: Ἀνών. Πητ.237,25 ἐν- τινὰ ἐπὶ τινί, αἱ καταβῆσας τὸν ἐνοχοποιῶν.

ἐνοχολοῦ-ῶ μτρν., νεώτ. κ. δημ. θεωρῶ, χαρακτηρίζω ἐνόχον, κατηγοροῦ: Ἀνών. Πητ.237,25 ἐν- τινὰ ἐπὶ τινί, αἱ καταβῆσας τὸν ἐνοχοποιῶν.

ἐνοχολοῦ-ῶ μτρν., νεώτ. κ. δημ. θεωρῶ, χαρακτηρίζω ἐνόχον, κατηγοροῦ: Ἀνών. Πητ.237,25 ἐν- τινὰ ἐπὶ τινί, αἱ καταβῆσας τὸν ἐνοχοποιῶν.

ἐνοχολοῦ-ῶ μτρν., νεώτ. κ. δημ. θεωρῶ, χαρακτηρίζω ἐνόχον, κατηγοροῦ: Ἀνών. Πητ.237,25 ἐν- τινὰ ἐπὶ τινί, αἱ καταβῆσας τὸν ἐνοχοποιῶν.

έννοχος(-η-ο) κ. νεώτ. ὁ ἐνεχόμενος, ὁ ἐν τῷ σπεράτῳ φρατομένου, ἀπατασόμενος: Ἀριστ.Μεταφ.1009β,17 ταυταῖται δόξαι γεννητὰ ἐννοχοι, Ἀπολλ.Καμ.7,2 μὴ καταφρόνει, Φίλην, ἐθῶν γενρονητικῶν, εἰς έννοχος, εἰς τὸ γήρας ἀν' ἄλθης, ἔσσι: 2) ὁ συνδεδεμένος, συναπόμενος μετὰ τινος, μετὰ γεν.: Ἰνν.Ἐπιστ.23 έννοχος κοιλίας: 3) ὡς δικαν. ὄρος, ἀπευθύνος, ἀποκείμενος, μετὰ dot.: Πλάτ.Νόμ.869B, Ξεν. Ἀπορν.1,264 πῶς οὖν ἀν' έννοχος εἴη τῆ γραφῆ, ΚΔ Ματθ.5,22 ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκὴ έννοχος ἔσται τῆ κρίσει, Πάπ. έννοχος τῷ ἄρκω' || ὄμ. μετὰ dot. ὁ ἀποκείμενος εἰς ποιήν τινα: Ἀντιφ.4,1,6, Λυσ.14,9 ἐδουλήθη.. πῶσαι ταῖς κειμέναις ζήρμαις έννοχος γενέσθαι, Δημ.404 δωροδόκος κώλαξ, ταῖς ἀραις έννοχος, φεύστης' || ὄμ. μετὰ dot. ὁ δυνάμενος νὰ κατηγορηθῆ διὰ τι: Ἰσοκρ.8,7 μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς έννοχοι γεννώμεθα ταύταις ἀνομίαις' || ὄμ. νεώτ. ὑποποτ. έννοχος: έννοχος σιωπῆ' 4) ὁ ἀποκείμενος εἰς καταγγελίαν ἐπὶ ἀδικοποιῶν τινί πρόθε, μετὰ dot.: Πλάτ.Θεαιτ.148B ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ έννοχος τοῖς φευδομαρτυριαῖς ένεσθαι' || ὄμ. κ. νεώτ. μετὰ γεν.: Ἀντιφ.6,46 οὐδ' έννοχος εἶναι τοῦ φόνου, ΠΔ Μασκ.2,13,6 ἄνασθα τὸν Ιεροσαλίαν έννοχος ὄντα, Βέττ.Βδλ.17,10 έννοχος μοιχαῖας, - ἐν-κλοπῆς' || κατ' ἐπέκτ. έννοχος θανάτου ὑποκείμενος εἰς τὴν ποιήν τὸ θανάτου: Διόδ.Σ27,4, ΚΔ Ματθ.8,66 έννοχος θανάτου ἔστι: || κ. μετ' ἀναρρ.: Ἐπιγρ. έννοχος ἔστω ἀνομίαις' || σπαν. μετ' ἐμπροθ. προσδραμ.: Ἀνδοκ.179 έννοχος ἐν τοῖς αἰσίοις, Ἀριστ.Ρητ.1384b,2 έννοχος περὶ ταῦτά' 5) ὁ ὑπαίτιος, ὁ διαπραξίας ἐγκλημά τι: Ἀντιφ.1,1, Ἀριστ.Πολιτ.1269a,3 έννοχος εἶναι τῷ φόνῳ τὸν φεύγοντα' || ὄμ. ἀποκ. κ. νεώτ.: Πλάτ.Σοφ.261Α εἰπερ έννοχος ἔστιν, Ἀντιφ.4,1,1 μῆτε τὸς έννοχος ἀφίενται, - ὁ έννοχος φαίνεται' || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ὁ ἀθέμιτος: Δροσ.Βοτάν.131 ὁ έννοχος ἔρωτος τοῦ ποίμενος, - έννοχος σχέσις' 6) πᾶν. ὁ περυσιασθὸς ὑπεύθυνος: έννοχος ἐν τῷ ποταμῷ προσκαταστήσας καὶ τοῦς ἐμοῦς κληρονόμους ἐπίρρ. νεώτ. -όχως. **έννοχις**-εως(ἡ) (ἡφομαι) ἡγν. ἑποφίς βλλ.: Θεμιστ.Λόγ.13,177D. **ἐννοπτόντων** ἡγν. ἀντὶ ἐμπεσόντων. **ἐννοπισσασθαι** Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐμπεσῶσαι. **ἐννοπισ(ἡ)** Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐλλίψ. **ἐννοβδῶς** ἠδ. «ἐγγραφῶς». **ἐννοβυθῶ**-ἔω μον. ραθῶως, ἀμελῶς ἐν τινί φέρομαι: Φών.Μαν.1,42. **ἐννοβυθ** ἡγν. ραῖνω, ραντίζω ἐπάνω εἰς τι: Φύλαρχ.ν. Ἀθῆν.13,393B ἐννοβυθαί τὸ σφραγος τοῖς βυθίοις. **ἐννοβυθ** ῥάπτω τὴ ἐντός τινος: Αἰν.Τακτ.31,9 ἐννοβυθα βυθλίον εἰς ἡλίαν χαλίνοῦ, Πλουτ. Ἀρατ.25 || ὄμ. σμ. κ. μέσ.: ἤρ.2,146 Διόνυσος ἐννοβυθῶτο ἐς τὸν μηρὸν' || παθ.ῥάπτω ἐντός τινος: Εὐρ.Βακχ.286 ἐννοβυθαί Διὸς μηρῷ, Αἰν.Τακτ.31,32. **ἐννοβῶσω** ἡγν. κροθῶ, κτυπῶ ἐντός: Ἰώσα.Α1 5,8,10 ἐννοβῶσαι ταῖς πόλεις. **ἐννοβῶ** ἡγν. ρῶν ἐν τινί, γρη. παθ. εἰδοῦσθαι, εἰσχωρῶ, καταλαμβάνω: Γρη.Νύσας.412B οἷς ἐννοβῶ τῆς φιλοχρηματίας ἡ νόσος. **ἐννοβῶμι** ἡγν. κ. ἔρρ- ρητῶς, θραυῶ, σπᾶ- ὄω ἐντός τινος, κ. παθ.: Ἰω.Χρυσ.6,536 ἵνα ἄλλω- σιν ἐρρηγνυμένη τοῦτῳ μηδὲν ἀπέδῃ πάσχη' 2) ὄμτ. ἡ μτχ. ἐννοβ. παρακ. ἐννοβῶως-μτα-ός τετρασόμενος: Ἐπιγρ. ἐννοβῶως κλιναί' 3) παθ. κ. ἐν μέσ. σμ. ἐκκενοῦσθαι εἰς τι: Ἀρετ.Χρῶν. Ποι.1,10 ἡν... εἰς ἔσπερον ἐννοβῶι (τὸ πᾶν).

ἐννοβῶ-εως(ἡ) γλῶσσα, σῆγκροσις, συμπίσις. **ἐννοβῶσω** ἡγν. ἐννοβῶσω βλλ.: Ἀπολλ.Πο- λιορ.141,2. **ἐννοβῶσω** ἡγν. ἐπιδεικνῶσα ρητορικῶν ἐν τινί: Ἠράκλειτ. Ἀλληγ.63 πατρῶος λῳίσις ἐν-. **ἐννοβῶσκάνω** ἐννοβῶ βλλ.: πρβλ. ἠδ.: Κωμ. Ἀ- θέσπ.10B τριβάνων πονηρῶν οἶον ἐννοβῶσκάνειν. **ἐννοβῶ**-ὄω ῥηγῶ ἐν τινί, παγῶμα ἐντός τινος: Ἀριστ.Π.846 ἐννοβῶσω ἐπὶ τριακαίδεκα. **ἐννοβῶ**-ον μον. ὁ ἔχων ρίζαν: Γεωμ.3,4,6. **ἐννοβῶ**-ὄω ριζῶ, ριζῶνος τι, κᾶνω νὰ ριζῶσθ, ἐμψυτεύω: Ἰνν. Ὀστ.12 ἐννοβῶσω πολλὰ φλέ- δια, Γαλ.Χρ.Μορ.7,15 ἐννοβῶσω τὸ νεῦρον ὡς εἰς γῆν τὰ μόρια κ. παθ.: αὐτ.11,14' 2) μτφ. στα- θερὸν, εὐσταθῆς ποιούμαι τι, θεμελιῶ σπερῶς προσαρμόζω, στερεώνω, παθ.: Ὁρειβ.Σύνοφ.9,21 ἡ διάθεσις ἐννοβῶσθαι, Πρόκλ.Στοιχ.Ἐοελ.144. **ἐννοβῶσις**-εως(ἡ) ἡγν. ἡ ἐντός τινος ριζώσις, σπερῶσις, θεμελιώσις: Σιμλικ.Φυσ.637,1. **ἐννοβῶ**-ον νεώτ. κ. ἔρρηγος ἐπὶ φωνῆς καὶ ἡχοῦ, ὁ ἐντός τῆς ριζῆς κοιλότητος ἡχῶν, κ. ὁ ἐξ αὐ- τῆς ἐξερχόμενος: ἐννοβῶ ὁμιλία' || εἰδ. γραμμ. ἐννοβῶ σύμφωνα τὰ σύμφωνα ν. καὶ μ. **ἐννοβῶ** ἐπίρρ. νεώτ. κ. ἔρρηγος κατὰ τρόπον ἐννοβῶν βλλ., μετὰ τῆ μῆτι: ὁμιλεῖ ἐννοβῶ. **ἐννοβῶ** ἡγν. ἐντός τινος ἡ ἐπὶ τινος ρίπτω τι ἡ τινα: Ἀρρ. Ἀν.6,10,4 ὁ δὲ πρῶτος ἀνεῖθῶν ἐν- ρίπτει ἑαυτὸν κατὰ τὸ πρῶτον εἰς τὴν πόλιν, Δίων Κ74,14 τὸ πρῶτον... λίθον ἐννοβῶειν. **ἐννοβῶμικός**-ὄν ἡγν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐν- ρυθμος βλλ.. **ἐννοβῶμος**-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ ρυθμοῦ, ὁ ἀναερ- ρόμενος εἰς τὸν ρυθμὸν: Πλάτ.Νόμ.654Α τοῦς δε- δικότας τὴν ἐννοβῶσις τε καὶ ἐναρμόμιον ἀισθη- σιν μεθ' ἄδονας' 2) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ρυθμὸν, ἐν ἀντιπᾶσολῆ πρὸς τὸ ἐννοβῶμος: Δίων. Ἀλ.Συν.11' || κ. κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκνοβῶμος: Σέξτ. Ἐπιρ. Μαθ.11,186, -ἐννοβῶμος πεζογραφία -ἀπαγγελία. **ἐννοβῶμος** ἐπίρρ. ἡγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐν- ρυθμῶν βλλ., ρυθμικά: Ἀθῆν.14,631B κινουέντες ἐννοβῶμος τοῦς πόδας (ἰδ. γρ. ἐρρῶθω). **ἐννοβῶσομαι**-ομαι ἡγν. ρυτιδοῦμαι, συστέλλο- μαι, μαζέεσθαι, ἑαυτῶν: Μέλν. Ὁρειβ.44,24 ἐννοβῶσωμενος (ἑρρυτιδωμένος). **ἐννοβῶσωμι** μον. ἰσχυρὸν ποιούμαι τι, δυναμώνω: Κ Πορφ.Βασιλ.Μακεδ.54,142. **ἐννο** Ἐπιγρ. εἰς. **ἐννο** ἄς ἠδ. «εἰρησῶ». **ἐννοσθεατίζω** ἡγν. ἐκκλ. ἐν τινί ἡουχάξω, ἀνα- παύσομαι: Γρη.Νύσας.2,867D τῆ ἀπραξίᾳ τοῦ θα- νάτου ἐννοσθεατίζας. **ἐννοσθεατίζω** ἡγν. ἐντός σᾶκου ἀποβῶτω: Νικ. Χων.Χρῶν.15,1,310B ἐν ἐννοσθεατίζας καὶ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παραπέμωσας. **ἐννοσθεατίζω** ἡγν. κ. μον. σθεαῶμι, κινῶ, τᾶρσῶσω τὸν παθ.: Γρη.Νύσας.2,919D οὐτε κἀταρσῶ ἢν ἀνέμοις ἐννοσθεατούμενος, Νικ.Χων.Ἐν.68β,1,93. **ἐννοσθεατίζω** ἡγν. σαλπιζῶ ἐντός τινος, ἡχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος: Γαλ.12,656 ἐννοσθεατίζαντες αὐτοῖς. **ἐννοσθεατίζω**-ον ἡγν., μον. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ ἐν σαρκί, ὁ ἔχων σάρκα, σᾶρκον: Πορφ. Ἀποχ.1,1 τῆς σᾶρκα κατανοῦς τρωφῆς ἐπὶ τῶ ἐννοσθε- σκῶν ἀναδοδῶρμικας' 2) εἰδ. ὁ δι' ἀνθρωπίνου σαρκὸς περιβαλλόμενος, ὁ ἐν ἀνθρωπίνῳ σαρκί ὢν: Εὐσ. Ἐκκλ.1στ.4,5' || νεώτ. ἐννοσθεατίζω ἀγαλλο ἀνθρωπος ὁμοιος πρὸς ἀγαλλο, ἰδ. εἰς τὴν ἀνιγν- σταν' 3) ἐννοσθεατίζω τῆς ἡν σαρκί ἐπιφᾶ- νεια, ἡ ἐνανθρωπήσις τοῦ Σωτήρος Μηναι.1,1,Συναξ. **ἐννοσθεατίζω**-ὄω μον. ἐκκλ. κ. νεώτ., ὄμ. ἐννοσθε- ατίζω διὰ τὴν σάρκα, ὀλίγη, ἐννοσθεατίζω ὑπόστα- σιν, κ. παθ.: ὁ οὐλὸς τοῦ Θεοῦ ἐννοσθεατίζῶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων 2) μτφ. διῶ

οἰοεῖ ὀλίγον ὀδότασιν εἰς τὴν ἑφραῖμω τὴν ὡς ἄπτον, ὀλίγον σάμα· ἐναρκαίνω εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἰδέαν τοῦ φυσικοῦ ἔρωτος ἢ κ. ἐπὶ πρῶσ., παρουσιάζουσαι ἢ τὴν ὀλικὴν φανέρωσιν ἰδέας πνός· ἐναρκώω τις ἐπιθεῖται τοῦ λαοῦ.

ἐναρκωσις-εως ἡ| ἡ μτγ., μν. ἐκκλ. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐνέργεια τοῦ ἰσοπέδισμα τοῦ ἐναρκῶ βλλ., ἢ δ' ἀνδραγαθίης σαρκῶς περιβολῆ· Ἐπιφάν.1,466 ἢ ἐναρκωσις τοῦ Σατήρος· 2) κ. μτγ. ἢ ὀλική, ἢ οἰοεῖ ἐναρκῶς ἐμφάνισιν ἰδέας πνός· εἶναι ἢ ἐναρκώωσις τῆς ἀρετῆς.

ἐναρκαρομαι-όμαι μτγ., σαρωθῆναι, κλυθῆναι· ἔμειν ἐν τῆν, ἐντός πνός· Λυκάφρ.753 πάντων· ἐναρκαρούμενος μυχοῖς.

ἐναρτῶ μτγ., ἰσάτω, πληρῶ, γεμίζω· Ἀκλιφρ.3,7 ὁ μὲν ἄλλαντα ἐναρτῶν.

ἐναστριζέω μτγ., αστριζῶ, φέρωμαι ὀβρισιτικῶς, ἀπρεπῶς, ἀσελγῶς· Γρηγ.Νύσσ.2,340 ἑναστριζῶν τοῖς ῥήμασιν.

ἐνασφῶς ἐπίρ. πόν., πᾶσι σαφῶς.

ἐνασθάννυμι μτγ., ἐντός πνός σθένειν, ἀθλῶν, παθ.· Διοσκ.5,80,2 σθένος πεπυρακτωμένος ἐνασθεῖς ὄσται.

ἐναστῆμι Ἐπιγρ. κρι. τ. τοῦ ἐσθαιμὶ εἰσέρχομαι, γ' πρῶσ. ὄσοι. ἐναστῆι Νόμ. Γόστ.

ἐναστῆσις ὄ| μτγ., ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, προσβολή, ἐπιθεσις· Θεοδῶτ.ΠΔ 1εζ.26,9.

ἐναστῆω, παρακ. ἐναστικῶς ἐντός πνός ἢ πρὸς τῆν κατέθεισιν αἰσῶ, σφραδίζω, μετ' ἀπ. πρῶμ.· Σοφ.Τρ.1087 ἐναστῆω, ἀναστῆ· βέλως ἢ κῆνῶ, αἰσῶ δὴ τῆς χειρὸς· Φυλέτ.1 ἐναστικῶς μεσθῆν ἴσων τῶν μεταπληθίσαι ἴεσισιν ὀψώσας κῆλικοι· 2) βλασις αἰσῶ, κῆνῶ εἰς τὸ ἔδοφος ΠΔ Βασ.4,8,12· 3) διασπῶ, καταστρέφω· Ἐπιγρ. ἐνα-μέρος τοῦ χάρκατος· 4) διασείω, διαστρέφω, παθ.· Ἰνν.1Πρ.25· 5) ἄθῶ, ἔξωθῶ· Λοκκ.Ὀκ.31 κατεφῆσαστο, ἐπὶν ὡς παριῶν ἐκῶν ἐαυτῶν ἐναστικῶι τῷ ἐστίῃ ἢ κ. μτγ.· Σοφ. Ἀντ.1274 θεός, ἐν δ' ἐστικῶν ἀγρίας ὄσται. Πλούτ.Φωκ.23 τὴν πόλιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν πόλεμον ἐναστικῶν (ἐξώθησεν)· ἢ παθ. ἐναστικῶι εἰς ὧν ἄθῶσι, παραστρέφαι, ἐξαπατάσθαι εἰς ἀγρόν· Ἰγνεκρίδ. Ἀσ.26· 6) ἀμπεῖ, ἐφορῶ κατά πνός, προσβάλλω· Διόδ.Σ 13,40 ἰναοῖ1 πλαγίσις ἐναστικῶν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,16 τοῖς πολεμίοις κατά τὸ δεξιὸν κέρας ἐν· 7) σχολ. ἐναστικῶι παρεμβόλλωι· Σχολ. Ἰ.Ψ 104 ἐναστικῶι οὖν ἐκ τῆς Ὀδοσσίας ὁ στίχος.

ἐναστῆνυμι μτγ., κ. μν. σενιῶνται, ἀπερῆσθαι ἐν τῆν, ἐπὶ τῆν· Οὐήσσανδρ.1,24.

ἐνασθῶ μτγ., σθῶ, κηρύσσω, κοσκιζέω π ἐντός πνός· Ἀρετ.ΟΕ.Νοσά.11.

ἐνασθῶζω μν., σπῆζῶ, ἐγκλιεῖω εἰς τὸν σπῆκόν, εἰς τὴν μάνδραν· Κωνστ.Λογῶ.ἐν Μαί.2747,56 τῆ ἰδία ἐνασθῶσι μάνδρῃ περι ἄρνων1.

ἐνασθῶμι κ. μν., ἐξω σφρασιῶν, σφρασιῶν, δηλῶ· Πλάτ.Κροτ.395B ἐτι οὐν ἀγαστάς κατά τὴν ἔπιμνην οὗτος ὁ ἀνήρ, ἐνασθῶμι τὸ ὄνομα δ' Ἀγαμέμνων· 2) ὀλικὸν ποιῶ, φανερίω, ἐκθεῖται· Ἀριστ.Ψυχ.423A, κ. παθ.· Λογγίν.4,4 ἐνασθῶμι εἰς ἀναδείξαι ἐν τοῖς ὀβελμοῖς· 3) κ. μν., ἐνασθῶμινομαι φανερόν, δηλῶν ποιῶμαι π ὀβ. ἐκφορῶζω, ἀποκοιλύτω διάθεσιν, σκέφην· Ἰσοκρ.20,22 ἐνασθῶμιεσθε Ἀσχητὴ τὴν ὄργην τὴν ὕμπεραν αὐτῶν, Ξεν.ΚΠ 8,23· 4) μῆσ. σπ-ημῶν ποιῶμαι, κῆνῶ σφηδῶσι· Ξεν.Κινδ.6,22 αἰ δ'.. ἐνασθῶμινομαι, ὄρουσ τῆλμεναι ἐαυταῖς γνωρίμους (περὶ κινῶν)· 5) μν. μῆσ. καθοριζῶ, σημειῶ τὴν θέσιν πνός, ἐπισημαίνω· Φιλῶστρ.Ἡρ.660· 6) ὄμ. μῆσ. ἐντυπῶ τὴν ἀποτυπῶω· Πλάτ. Θεοίτ.191D ὠσπερ δακτυλιῶν σημεία ἐνασθῶμινομένους· κ. παθ.· Πλαν.Ὀβιδ.Μεταμ.15,69 ὡς

κηρῶς ἐκπεθεῖς καινῶς ἐνασθῶμιναίται χαρακτήρῶν· ἢ ὄμ. κ. μτγ.· Πλάτ.Φαίλ.194C ἐνασθῶμινομαι εἰς τοῦτο τὸ τῆς φύσεως κέαρ.

ἐνασθῶμι-εως ἡ| μν., νεώτ. κ. δημ. ἐφρασίς, ἐπίσημος, ἔξωτος, σφρασιτικῶς· Ἰνν.Ἐπικ.17, Περὶλ.Ἐρ.Ὄκλ.154 ἐνα-κῶμι ἰδ. γρ. ἐπίσημος·

2) ὄμ. ἐν ἐπ' ἐαυτοῦ κῆνῶ ἐντυπωσιμῶν, σφρασιμαίνους· Τζέστ.Χιλ.628 χρυσὸ ἐνασθῶμι Δαρεκίῶ νομισματοῦ καλλίστου, -ἐνασθῶμι χάρτιν ἰδ. χαρτίσθημῶν ἢ νεώτ. τοῦ ὀδῶ. ἐνασθῶμι ὡς οὔσ, τεμῶν μὲν χάρτου φέρων ἐντυπωσιμῶν ἐπ' ἐαυτοῦ ἐπίσημον διακριτικῶν γνώρισμα καὶ ἀντιπροσώπεον ὀρίσμενον εἰσπρακτέον τέλος· Δικαστικῶ ἐνασθῶμι.

ἐνασθῶμι κ. μν., ἐντός πνός σήματος, σφρασιζῶ, ὑφίσταμαι φθαρῶν, σθῆν· Ἰνν.Νοῦσ.1,18, ἰω. Λυδ.Ρωμ.3,61 τῶν εἰδῶν ἀπράτων ἐνασθῶμινομαι ταῖς κτήσασιν ἢ κ. ἀπολ.· Ἰνν.Δοκ.Κρ.245C σπλάγχνα καὶ μῆρια καὶ τῆς διαβολῶσεως κῆλλῶς ἐνασθῶμινομαι τε καὶ συνεκθῶντα.

ἐνασθῶν γλῶσσά, τὸ δ' αὖ ὄσθῶν, τὸ κόσκιον, ἢ κηρῶρα ἰπῶ.1.

ἐνασθῶμι μτγ., ἐν τῆν, ἐντός πνός σιελίζω, πνός· Γρηγ.Νύσσ.2,436 τοῖς ἰδίοις κῆλλοις ἐν.

ἐνασθῶμι-εως ἡ| νεώτ., ὄνομησις σιελῶ εἰς τὴν, σόλιωμα· Νηρ.ΜΚοῦδ.174 διὰ τὴν ἐνασθῶμι τῶν τροφῶν ἐντός τοῦ στόματος.

ἐνασθῶμι-ον ὁ ὀλίγον σμῶς, ὄπισθος· Ἰνν.Ἐπικ.17 ἐνασθῶμι ἢ ἰδ. ῥίσι γίνεται ἰσορῶ, ἐνασθῶμι· ἢ ἐπὶ ἐπιφανεσῶ, κηρῶς· Ροφῶ.Ἀνατ.40,52.

ἐνασθῶμι-εως ἡ| μτγ., ἐντός πνός ἐφρασίς, ἐφρασιμαίνους· Μαν.2,445 ἀπρόκοποι, ἐνασθῶμι τε τῆσθῶν· 2) ὄσθετικῶς, ἀρρωστιάσθῶ· Πάν.

ἐνασθῶ-όω νεώτ., ἐνασθῶμιεως ἐν σιρῶ βλλ. γεωργικῶ πρόβητα.

ἐνασθῶμι-εως ἡ| νεώτ. ἢ ἐντός σπῆκῶν βλλ. ἐνασθῶμιεως ἐνασθῶμι προήντων.

ἐνασθῶμι-ον Ἐπιγρ. κ. μν. ὁ λαμπρῶν δημοσιῶν σπῆκῶν, τιμητικῶς τίλος ἐν Σπάρτῃ· Ἐπιγρ.· 2) μν., εὐφρασίς, καθορῶσιμῶς· Ἰνπιαστ.111.

ἐνασθῶμι-όμαι μτγ., σπῆκῶμι ἐν τῆν, ἐκ πνός· ΠΔ 1ῶδ.40,25 ἐνασθῶνται δὲ ἐν αὐτῷ ἐθῆν.

ἐνασθῶμι μτγ., σκῆρα, ὄργωμαι ἐν τῆν τῶν· Κασπρ.938 ἰεῖδ. Μί.1.

ἐνασθῶμι Ἡσ. γλῶσσά, τοῦ ἐγγυστος βλλ.

ἐνασθῶμι μτγ., κ. ἐνασθῶμι σκεδῶζῶ, σκωρῶμι τὴν ἐν τῆν, παθ.· Γρηγ.Νύσσ.1,26B ἐνασθῶμιεως τῶ ἄρῃ· ἢ κ. μτγ.· αὐτ.2,787.

ἐνασθῶμι, ἐπ. ἐνασθῶμι, παρακ. ἐνασθῶμι κλῆκα ἰμετῶ παθ. σμ.1, ἐντός σκέλλῶ βλλ., ἔφηρῶν· Νικ.Θηρ.694 μῆ τὴ ἐνασθῶμι - σκῆρα ἰμετῶ τῶ φέμῃ ἢ ὄμ. κ. μν.· Ἰνν.Νοῦσ.1,28 τοῦτο ἰδὸ φέμῃ ἢ ὄμ. τῆς θερμοσιῆς ἐνασθῶμι, Ἀπολλ.Ρ.3,125 ἢ κ. μτγ.· Ἀσκληπιάδ.ἐν ΑΠ 12,16 ἐνασθῶμιεως, ἄνασις.

ἐνασθῶμι-ον μτγ., ἐγκῆρσις, λοζῶς· Ἡ.Λοδ.Χερ.π. Ὀρειδ.68,44,2.

ἐνασθῶμι κ. μν., παρασκευάζω· Ἀριστῶ. Ἀχ.1096 καὶ δεξιῶν τῆ ἐνασθῶμιεως· ἢ ὄμ. κ. μῆσ.· ΘΜεγρ. ἐν Σδθ.1,67 ἐνασθῶμιεως πάντων· 2) ἐνδῶ, κομῶ, στολίζῶ πνῶ· Ἀριστῶ. Βάτρ.523 ἐπιθεσι παρῶν Ἡρακλεία ἐνασθῶμιεως (δ. γρ. γ' ἐνασθῶμιεως, Πλούτ.Λυκ.15 ἰμετῶ δ' ἀνδρείω καὶ ὀδοθήσασιν ἐνασθῶμιεως, Λοκκ.Νεκρ.8 κ. παθ.· Ἡρ.9,22 ἐνασθῶμιεως γὰρ ὄστω, Πλούτ.ὈΒ.6 ἀνοήτριαι καὶ χερίσιν ἐνασθῶμιεως ἢ κ. μτγ.· Φιλ.1,682 σφρασιμῶν ἐνασθῶμιεως· ἢ ὄμ. σμ. κ. μῆσ.· Λοκκ.Ὀν.37 τὴν θεῶν ἐνασθῶμιεως ἐμῶι ἐπέθησαν· 3) μῆσ. παρασκευάζω ἐαυτῶν, ἰδῶσι δὲ ἐνδῶσι, στολίζουσι· Ἀριστῶ. Ἀχ.363 οὐν ὄμ. μῆσ. πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσασθε ἐνασθῶμιεως ἢ οἶον ἀβλιῶτα, Πλάτ.Κριτ.53D ἄλλ' ἢ διεφθῶν λαβῶν ἢ

ἄλλα οἷα δὴ εἰκόσθαι ἐνοσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες· || εἰδ. ὀηλιζομαι· Ξεν.ΚΠ8,5,|| καὶ εἰ δέοι ἐνοσκευάζεσθαι τοὺς ἱππέας· 4) ὄμ. μέσ. μῦφ. μηχανώσαι, τεχνάζομαι, σκαρώνω· Ἰώσ. Π1,3,2 ἐν· διαβολάς.

ἐνοσκευός-ον μῦν. ὁ φέρων προαπειλίον· Πολυδ.4,141 ἐνοσκεα πρόσωπα ἰδ.γρ. ἀντί ἐκσκευοῖ. **ἐνοκνηθόδοτος**-ομαι μῦν. ἀνοσιβόλοισι ἐπὶ σκηνῆς θεάτρου· Ἄλκιφρ.2,4,6.

ἐνοκνήθω-ὄω μῦν. κ. μ.σν. σκηνώ, κατασκηνώνω ἐν τῇ τόπῳ· Παλιν.3,12 Ἀδτ.· ἐνοκνήθων ἐν Σαδδμοῖς· || κ. μ.σν· Εὐστ.Πον.208,58· 2) ὄμ. σμ. κ. μέσ.· Ἰω.Χρυσ.εἰν.45,1,366 πῶθεν ἐκίνησεν· ἀπὸ τοῦ τόπου ἐνθα ἦν ἐνοκνηθόμενος.

ἐνοκνήτω κ. σχολ. κ. νεώτ. ρήτω, ἔξακοντιῶ, ἐκασπενδοῦκας τ· Ἦρ.4,79 ἐς ταῦτην ὁ θεός ἐνοκνήτῳ βέλος, Νικ.Θηρ.140· 2) κ. νεώτ. ἀμῖθ. ἐπιπίτω αἰφιδιώως, ὄρηπτικῶς· Ἦρ.8,39 οἱ δὲ πεσόντες ἀπὸ τοῦ Παρηναίου λίθοι... ἐς τὸ (τὸ τέμενος) ἐνοκνήσαν, Πλούτ.Αἰρ.24 κεραυνὸς ἐνοκνήσας εἰς τὸν Βωρῶν· - θύελλα σφοδρὰ ἐνοκνήσας ἰδέσθαι· || εἰδ. ἐπὶ νόσων ἐπιπίτω, προσδάλλω· Ἀρετ.Χρον.Ποθ.2,2 ὄφρα κούται καὶ νεφροὶ ἐνοκνήσῃ, Διώνκ.53,29 νόσμος εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνοκνήσαν, Σχολ. Ἀριστ.Π.1055 λιμοῦ ἐνοκνήσαντος· - ἐνοκνήσας ἐπιπύρρα χολέρας· || μῦφ. ἔσχημα ἀπροσδοκίως ὡς κόνιν τ· Ἄλ. κίρρ.1,13 πῶθεν εἰς αἰεταί... ἔρως ἐνοκνήσας.

ἐνοκνήτω μ.σν. στήριζω, ἐρείθω ἐπὶ τιος ποδῶ· ἘΜετοχ. ἐν Σάθ.159 ἐνοκνήριτονοῖ βα κτηρίας διὰ τὸν δαΐσθον.

ἐνοκνήσις-ως ἴη | ἐνοκνήτω μῦφ ἐπὶ κεραυνῶ, πτώσις· Ἰω.Διδ. Διοσ.41

ἐνοκιάζω μῦν. κἀμὼν ἐν τῇ σιάνι ἐπιοκιάζω· Γρη.Νύσσο.π.Θσο Στεφ. ἐν ἔ)

ἐνοκατρηφοδοτός-ομαι μῦτ. ὁ τρέφομαι ἐκ οἰωνῶδων, ἀνοσιπαστῶν τροφῶν μῦν· Πλούτ. Ἠθ.476P ἐνοκατρηφοδοτέων πολλὰς ἐπιπύρας ἀπαλαΐσις | διὰ φροῦδων ἐλιπίων.

ἐνοκίμῶ-ὄω Ἦσ. μ. ἐν παροι ἐνοκίμῃθηκα σκληρόνομοι, ἐνοκίμῶμοι βλ.τ.

ἐνοκίμῳ κ. ἐνοκίμῳ μ.σν. τὸ τοῦ ἐνοκίμητος, στρέφω, κλίνω, ρίπτω πρὸς τὰ κάτω· Ἰλ.Ρ.437 οὐδεὶ ἐνοκίμψαντες καρπῆτα | οἱ ἱπποῖ· 2) ἐμ.βάλλω, ἐμπλήω· Ἀπολλ.Ρ.3,153 κ. παθ. Ἰλ.Π.612 τὸ δ' ἐξόπισθεν ὄρου μακρὸν οὐδὲ ἐνοκίμψθη· 3) ἔξακοντιῶ, βάλλω, ρίπτω, κ. μῦφ.· Πινδ.Ρ.3,58 αἰθῶν δὲ κεραυνὸς ἐνοκίμψεν μόρον, Ἰ.Πολλ.Ρ.3,765 || κ. ἐπὶ ὄψεως· Νικ.Θηρ.140 ἐν-ίον, αὐτ.336 4) πλήττω κτυπῶ· Ἀπολλ.Ρ.4,113 ἐν· βολῆσι | ἐπὶ τοῦ λυκαυγασί.

ἐνοκίσιος-ον μῦν. ὁ ἐν σκιά, θαλός, ὄμαυρός, ἀλομήτης· Ψδμηκρ. Ἄλχηρ.53π.

ἐνοκίρρῶ-ὄω κ. μ.σν. σκληρῶν, σκιρρῶ, κ. μῦφ. καθίστω ἀκλόνητον, ἀσφαλές, βέβαιον· Εὐστ. Πον.285,13· || παθ. σκληρόνομοι, βθ. εἰδ. ἐπὶ νοσημάτων, γίνομαι χροῖσος, διαρῆς· Ξεν.Ἰππ.4,2.

ἐνοκίρτω-ὄω μῦν. σκιρτῶ εἰς χαράς, δοκιμάζω εὐχρησίστην ἐν τῇ· Βασ.1,513C.

ἐνοκλιεῖος-ομαι κ. μ.σν. παγιδεύων συλλαμβάνω, δακτυλοῦμαι· Πά' Ἰωδ.40,19 ἐνοκλιεῖόμενος τρέσει θίνα, Νικ.Κων.Χρον.14,5.

ἐνοκποδοτός-ομαι μῦν. σκέντομαι, βουκοῦμαι ἐν τῷ μεταῖο περὶ τιος, ἐξείδαῖ τ· Ἠλιόδ. Αἰθ.8,10 τέλος καὶ περὶ τῆς κατὰ τὴν πυρκαϊάθαι βαυματομαγίας ἐνοκποδοῦντο ἰδ. γρ. ἐπὶ·

ἐνοκτιζομαι μῦν. ἔγω σκότις ἐν ἐμαυτῷ, μῦφ· Γρη.Νύσσο.1,138C ὁ τοῦ φωτός ἄλογος τοῖς ἐνεσκότισμέναις ἁμέροισι.

ἐνοκτοδῆν Ἦσ. κ. σπαράττειν.

ἐνοσθῶ-ὄω μῦν. ἐν τῇ, ἐπὶ τῇ σαθῶ βλλ., ὑπερρηφανέομαι, καμρώνω διὰ τ· Φιλώστρ. Ἀπολλ.

6,10· 2) ταράσσω, κλονίζω, θανῶ· δθ. τὸ ἐνοσθεσημένον ταράξῃ, κλονισθῶ· Χρῆσ. Στωϊκ.3,127. **ἐνοσπός**-ος μῦν. σπογγώδης· Γολ.14,384.

ἐνοσπιάζω μ.σν. ἐντὸς σαρκοφάγου ἀποθιθμὴ λείψανον, ἐνταφισθῶ· Ἄνν.Κομμ.99A.

ἐνοσπίον ἰσθί· Ἐπιγρ. τόπος παρεσκευασμένος πρὸς τοσοῦτον σαρκοφάγου.

ἐνοσπισιῶδῶ μῦν. σσπισιῶδῶ διὰ τιος, ἐν τῇ· Φιλ.1,315 θράκων· ἐνοσπισιῶδων ἀκακίωτοις ἄθεοι· || κ. ἀπὸ· αὐτ.2,59.

ἐνοσπός-ον μῦν. κ. Ἐπιγρ. σσπός ἐν τῇ· Μαν. 4,549 φύλα βρωτῶν· ἀκρατότεροι λαογυῖοι ἐνοσπός· || κ. ἀπὸ. σσπός· Ἐπιγρ. ἐνοσπὸς ἄνδρες.

ἐνοσπιάζω μῦν. ἐνακνῶ, ἀνακατεῖω, κοιταλιάζω βρῶζον ὕγρον· Ὁρειβ.δ.π.133.

ἐνοσπαθῶ-ὄω μῦν. ἐξ τιος ἀναλίσκω, ἐξοδεῶ, σπαταλῶ, διασπαθίζω· Φιλ.2,372 ταῖς τοῦ θεοῦ δωρεαῖς ἀναλίσκω καὶ ἐνοσπαθῶ.

ἐνοσπαργανῶ μῦν. διὰ σπαργάνων περιβάλλω, ἐνδύω, παθ. μῦφ.· Ἀγγιν.44,3.

ἐνοσπαταλῶ-ὄω μῦν. κ. μ.σν. σπαταλῶ, ἀσπατεῖων δαπανῶ· Κύριλλ.1,56β, Παμμ.Γ' Ἀνδρῶν.231C.

ἐνοσπίρω κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἐν. ἐνοσπίρω σπέρμα ἐν τῇ τόπῳ· Ἀπολλ.Ρ.3,1185 **Κόδμος** ἐνοσπίρωσ πεδίοισι (ἐν. ὄντας)· || κ. μῦφ.· Ἀριστ.δ.1,327 ἐν τοῖς βιβλαίοις ἐνοσπίρωσι τοῖς ἡμετέροις Ἀθῶνας ἔγκωμον· || παθ. ἐθδάλλωσι οἰνεὶ διὰ σποράς· Ἰουλ.Λογ.δ.194C ἡμῖν οὐδὲν τι παραπλήσια φυχὴ τοῖς ἄλλοις ἐ· ζῳίσι· 2) ὄμ. μῦφ. κ. μ.σν. κ. νεώτ. διαθίδω, οἰνεὶ διασκορπισθῶ, ὡς ἐν σπορά· Ξεν.ΚΠ.5,2,30 καὶ ὁ λόγος οὗτος πολὺς ἦδη ἐνοσπάρται | ὄ.γρ. ἐνοσπάρται, Μηνάι.1,1 Ὁδ.3 τῆς εὐσεβείας ἐνοσπάρται τὰ δόγματα, ἐν· τὸν ναυικὸν εἰς τὸ στρατεύμα.

ἐνοσπείρωμαι-ομαι μῦν. υποσπείρωμαι σου, μαζέομαι, κουλουριζομαι, μετὰ δοτ. τοπ.· Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,410 πολλῶν ἐνοσπετραμένων τῷ αὐτῷ φιλῶνθ δρακόντων· 2) μῦφ. περιβάλλωμαι, περιτυλιζομαι· Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.2 ἐν· ἐπισιν.

ἐνοσπερμίνωμοι μ.σν. ἐπὶ γυναικός, δέχονται ἐν ἐμαυτῷ σπέρμα, σπέρματος διάχυσιν· Ἀνδρ.Κρ.25C ἐνοσπερμίνωθετασι γεγόναισι μῆτρεις.

ἐνοσπέρματος-ος μῦν. κ. νεώτ. ὁ φέρων ἐν ἐαυτῷ σπέρμα· Φανί.1στ.31 φύσις ἐνοσπέρματος.

ἐνοσπέρσιος-ον μῦν. κ. νεώτ. γόνιμος, εἰδ. ἐπὶ φυτῶν· Διοσκ.3,23 εἰοικός φθίνθηλι, οὐ μὴν οὕτως γε ἐνοσπερμον· 2) νεώτ. ἐνοσπέρματος βλλ., ἀντίθ. ἀσπερμον· ἐνοσπερμον ἄνθος.

ἐνοσπίλῶ-ὄω μ.σν. κηλίθω, ρυψίνω, προσάπτω κηλίθω, παθ.· Θεοφύλ.Βουχ.3,668C.

ἐνοσποδιάζομαι μ.σν. ἐπὶ τῇ σποδῷ, ὑπὸ τῇ σποδῶν εἰσπικρῶ, γίνωμαι ἀτὰ στῆλτῃ· Παμμ.Γ' Ἀνδρῶν.100B οἱ σπιθηρέεις ἐνοσποδιάζοντο.

ἐνοσπρός-ον μῦν. ὁ ἔχων ἀπύρρωσιν πεσρόδη, ὁ σπαρτῆς· Διοσκ.5,88 ἐνοσπρός τῆ χροῖ.

ἐνοσπονδός-ος ὁ ἐν τοῖς σπονδαῖσι, ὁ ἐν τῇ ἀνακαχῇ ἢ συνθήκῃ εἰρήνης περιλαμβανόμενος, ἀντίθ. ἐκασπονδός· Θεοκ.3,10 αὐτόθρ. μεθ' ἡμῶν ἐκασπονδῶς ἐπαύσαντο· 2) ὄμ.σπονδῶς ἀσύμματος· Εὐρ.Βόσκ.924 ὁ θεός ὄμαρτετ, πρόσθεν ἂν οὐκ ἐμμένει, ἐκασπονδός ἡμῖν, Θεοκ.1,40 ἀντί ἐκασπονδῶν πολεμῆν· || κ. ὡς οὐσ· αὐτ.1,31 καὶ ἦσαν γὰρ οὐδένας Ἐλλήνων ἐκασπονδῶν, αὐτ.1,35· 2) εἰδ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων καλὰς διαθέσεις, ὁ φιλικῶς διακειμένος· Αἰκ.Ζ1,1,57 ἐστὶ τὸ αὐτοῖς πρὸς τοὺς καλοῦμένους φίλους ἐκασπονδῶς.

ἐκασπονδύλλιος μῦν. ὁ ἐν μέρει σπονδαίου ὢν· Πολυκ.2,179 ἐξ ἰσθμῶσι ἐκασπονδύλλια τὰ ὄσα.

ἐκασπονδύλλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων σπονδυλλοῦς, στήλην σπονδυλλικῆν, ἀντίθ. ἀσπονδυλλικός· ἐ· ζῶα.

ἐκασπός-ον μῦν. ὁ φέρων σπέρμα, σπόρον, ἐκασπερμος· Ἐρμητ.3,3.

ἐπισπουδάζω μτγ. σπουδάζω, διατρέχω ἐν τῆι τήνῃ· Φιλόστρ. Σοφ. Α.1,25,2 ἐπισπουδάζων δὲ τῆ Σφόρη, Λιβῶν, Λόγ.1,268.

ἐπιστάλιξ νεώτ. εἰσάγω ζῶων ἐν στάλῃ.

ἐπιστάλιος-εως (ή) νεώτ. κ. ἰορός (ή) ἡ ἐν στάλῃ βλλ. ἐξαγωγή ζῶων, τῶ μόνον.

ἐπιστάξ κ. νεώτ. ἐνός τινος στάξ, σταλάξ· Ἀριστ. Σφ.702 καί τοῦτ' ἔρωσ' ὅτι ἐπιστάξουσι κατά μικρόν ὀκί· ὡσπερ ἔλαιον, Φιλ.2,470 || κ. παθ. κτ. μτφ.· Ὀδ.Β.271 εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐπιστάκται μῆνος ἦν, Ἥρ.9,3 ἄλλο οἱ πατρὸς τις ἐπιστάκτο ἡμερος, Παισ.4,32,4.

ἐπιστάξω (ή) μτγ. ὑπὸν ἐνσταλιζόμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς θεραπεσίαν· Γαλ.12,782.

ἐπιστάλιξ κ. νεώτ. ἐνός τινος στάξ, σταλάξ, γῆνα κατὰ σταγόνας, ἐπιστάξω βλλ.· Λουκ. Τόξ.37 ἄντηνόντες· τοὺς δακτυλοὺς ἐπιστάλιξω τὸ αἶμα εἰς κύλικα || κ. μτφ.· Ἀριστ. Ἀγ.1034 σταλαγιῶν εἰρήνην ἔνα εἰς τὸν καλαμῶνον ἐπιστάλαγον τοῦτον? 2) νεώτ. μτφ. Βουθυρῶν, ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἐμβάλλω εἰς τινε συνεισθηρῶ π ἡ διδάσκει ἡ ἀνωμοσύνη τῶν τέκνων τὸν ἐπιστάλαξαι πικρίαν εἰς τῆ ψυχὴν τῶν.

ἐπιστάλαξις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐνσταλάξω βλλ.

ἐπιστάλακτα μον. ἄττ. τὸ ἐπιστάλαξω βλλ. μέσ. μτφ. ἐπὶ συναριθμῶν, σταγερῶ βαθυρῶν· Γερμ.η.Θρα.Στέφ.ἐν λ. ὀδύνῃ μέσθ τῆ καρδίᾳ ἐνσταλάττειται.

ἐπιστάλα-ῶ μτφ. Ἐμπρ. δωρ. ἀπὶ ἐνστηλῶ βλλ. ἐν στήθει, ἐπὶ στήθεσσι τῆσθι π.

ἐπιστάναν (ή) τὰ δακ. γαλλ. νεώτ. κ. δηρ. εἰδ. ἐν τῆ φωτογραφίᾳ, ἡ σφαιρία, ἡ ἐν ελαστικῶ χρόνῳ ἐπιτυχηνομένη φωτογράφησις. 2) συν-έκτ. ἡ σφαιρικός φωτογραφικός μηχανή.

ἐπιστάσια (ή) [ἐπιστασία] ἡ ἐνστάσις βλλ.ἄ.23, τὸ ἐν τῆι Ἰστασίᾳ, σπατάκιμα· Ἰνν.Ἐπι.δ.23.

ἐπιστασιολογία (ή) νεώτ. ὁ περὶ ἐνστάσεων λόγος. 2) ἡ ὑποβολή ἐπιστελλόμενων ἐνστάσεων.

ἐπιστασιολόγος (ή) νεώτ. ὁ ποιούμενος ὑπερβολικῆν χρῆσιν τοῦ δικαιοματός τοῦ ἐνστάσαι, ὁ ὑποβάλλων ἐπιστελλόμενα ἐνστάσις βλλ.

ἐπιστασιολογῶ-ῶ νεώτ. ποιῶμαι ὑπερβολικῆν χρῆσιν τοῦ δικαιοματός τοῦ ἐνστάσαι, ὑποβάλλω συχνὰς ἐνστάσις βλλ.

ἐπιστασις-εως (ή) [ἐνστάσις] κ. μον. κ. νεώτ. δημ. -η καταγωγή, προέλευσις, ἑναρσις· Αἰσχίν. 2,20 ἡ μὲν τοίνυν ἐξ ἀρχῆς ἐνστάσις τῶν ὀλων πραγμάτων ἐγένετο οὐδ' ἔμορθ, Πολύδ.4,62,3 κατὰ τὴν ἐνστάσιν τοῦ πολέμου? 2) τρόπος μέθοδος τοῦ ζῆν, τοῦ πράττειν, τοῦ διαγειν· Διογ.Λ.δ.103 ἐνστάσιν βίου. 3) ἐγκατάστασις κληρονομίου· Κωδ. Γροστί.1,225 4) λόγος ἀντι-ἀρῶν ἐπιχειρητῶν, ἀντίρρησης, ἐναντιολογία· Ἀριστ.Λ.Πρ.69,37 ἐνστάσις πρότασις πρότασις ἐναντίον, αὐτ. Γοη.157,35. ἐνστάσις ἀπαρτίσις ἰσπερ μὴ ὑπάρξειας ἀπαρτίσις ἐν συνεδριάζει σώματος τινός? 5) νεώτ. εἰδ. νου. ἡ κατὰ τῆς ἀναγῆς ἀντασασμένη πράξις τοῦ ἐναγομένου, δι' ἧς εἴτε ἀντιπροσέταται ἀντίθετον δικαιομα, εἴτε προσηγορεῖται ἐκ τοῦ νόμου λογισμῶ ἡ πραγματικὰ γεγονότα, εἴ ὡν προκρίνεται τὸ ἀπαρόδεικον ἡ ὁ ὄρασιμον τῆς ἀναγῆς. 6) καθόλου ἐναντιολογία, ἀντίστασις· Πολύδ.δ.17,8 Μηναι.1,1 Ἐσπερ. ἀβλητικῆν ἐνστάσιν ἐπιδικάζωμενος 6) Ἐμπρ. καλεῖται ἐνστάσις δυσχερὴς θέσις. 7) εἰδ. ἐν τῆ λατρ. ἡ ἐν τῆι τήνῃ τοῦ σώματος στάσις ὄρου ἡ ἄ. ξένου σώματος μάρμα, ἄ. ἐνστάσις· Ἀρετ.Χρον.Νοδσ.2,3 ἔλυσε τῶν λίθων τὴν ἐνστάσιν, Ἰννιαστ.16' ἡ ἐμφραξις· Ἀσκληπ.η.αλ.10,101' 8) κανονισμὸς προυλόγιμα μηχανῆς· Φιλ.Μηχ.Βελον.61,21.

ἐνστάτης (ή) κ. μον. ἀντίπαλος ἐνόμιος, πολέμιος· Σοφ.Α.1104 Ὀδυσσεὺς τὸν σὸν ἐνστάτην λέγει, Αἰδ.ἀν.248 ἐνστάτην δαίμονα || εἰδ. ὁ ἀντιδικῶν, ὁ προβάλλων ἐνστάσιον, ἀντίπαρον, ὁ ἀνιστάμενος· Συναξ.Ἐπ.67 καὶ ὁ δῆμος παρήν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναντιώσις.

ἐνστατικός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐνστάμενος, ἐναντιούμενος, κωλύων, ἐμποδίζων· Πλάτ. Πρ.975,4 στήματα νῦν μὲν ἐνστατικός, νῦν δὲ παρὰ, Μάρκ. Αὐρ.5,20 τὴς ὀδῶ ταύτης ἐνστατικός. 2) ὁ περὶ τὰς ἐνστάσεις, τὰς ἀναλογίας ἡδεῖός, ὁ ἰκανός εἰς τὸ ἐνστάσαι· Ἀριστ.Οὐρ.294,11 || τὸ ὅρα πληθ. ἐνστατικοὶ ὡς οὐα οἱ γραμματικοὶ ἡ ἐργασίοντες ἐνστάσεις, ἀντιρροήσις ἀναερωσῶν εἰς χωρία τοῦ· Ὀμήρου, ἀντίρ. λυτικοὶ ἡ ἐπιλυτικοὶ· Εὐστ.Πον.1166 3) ἐπὶ ζῶων, ὁ ἀνιστάμενος, ἄριστος, ἀνίστασις, θυμώδης· Ἀριστ.Λ.486,13 τὰ μὲν ἐστὶ πράξαι καὶ δῶδουμα καὶ οὐκ ἐνστατικός. **ἐνστατικῶς** ἐπιρρ. ὀχό. κ. μον. ἐν ἀναστάσει, μακρῶν ἀλλήλων, διασταθῶν· Σχολ. Ὀππ. Πρ.1,502 2) κατὰ τὸν τρόπον ἐνστατικῶν βλλ.21, μετ' ἀντιλογίῶν, ἐνστάσεων· Ἐρμογ.Εὐρ.3,6' 3) μον. ἐντόμως, σφοδρῶς· Διγεν. Ακρ.3755 ἐξήλασεν τὴν σπῆσας καὶ κρούοντες ἐνστατικῶς ἐπέσσωμεν ὁ δῶο. 4) Ζωνορ. «ἐνστατικῶς ἀνυπερβόλιος».

ἐνστατος-ον μον. ὁ ἐκ τοῦ συστάθην γινόμενος· Διγεν. Ακρ.3161 καὶ γενομένης συμπλοχῆς, πολέμου τὸ ἐνστάτος.

ἐνσταυλίξω, -οις, -ισμός ὄσφ. γρ. τοῦ ἐνσταλίξω, ἐνσταδίσαις, ἐνσταδισμός βλλ.δ.

ἐνσταίω μτγ. ἐνός τινος συναδῶ, περικλείω, παθ. ἰ. Κόντ.9,179.

ἐνστάλλω κ. πῆν. περιβάλλω, ἐνδύω τινὰ διὰ τινος, πνῶν, παθ.· Ἥρ.180 Ἰππῶτα στολήν [ἐν]σταλάμενος 2) στέλλω, ἀποστέλλω· Πάν. νομίσματα ἐνσταλλόμενα αὐτῆ.

ἐνστανάξω μον. ἐπὶ τῆι στενάξῃ· Νικήτ. Εὐγ.1,56 ποιοῖς ἀπ' αὐτῶν ἐνστανάξει τις μέγα;

ἐνστανοχωρῶ-ῶ μτγ. ἐν τῆι ἐνός τινος στενωχωρῶ· Γρη.Νύσσι.1,502,8 ἄλλο ἐνστανοχωρεῖ πᾶσθ τῆ φῆσι ἐνδοξούτων.

ἐνσταρῖζομαι μτγ. μον. κ. νεώτ. φέρω τὴ εἰς τὸ σπέρνον, εἰς τὸ σπῆθος, ἐναγκαλιζομαι, περιπτύσσομαι, ἀγκαλιῶμαι· Ἦσα. «ἐνσταρῖζόμενος περιπτύζωμενος»· Κλήμ. Ἀλ.Παί.1,6,126 τὸν σωτήρα ἐνσταρῖσσομαι, Νικήτ.Εὐγ.δ.176 2) κ. μτφ. ἀποδέχομαι θερμῶς, ἐπιδοκιμάζω τῆ· Φύτ. Ἐπ.1,22 ὁ τὸν θεῶν ἔρωτα ἐνσταρῖσζόμενος, Μηναι.1,4 Ὡδ.δ προφητῶν ἀγάπην ἐνσταρῖσζόμενος, ἡ πρόει ὁ λαὸς τὰ ἐνσταρῖσθ τῆν φιλοκατρίαν.

ἐνσταρνοματῖαις Ἦσα. «ἐγγαστρομυθικός ἡ ἐσφ. ἀνάγν.τ' πρδλ.Σοφ.ἀν.59.

ἐνσπρίβω μτγ. ἐν τῆ στήθεϊ ἀποσπῆθην, ἐντυπῶ εἰς τὸν σπῆθ, τὴν μνήμην ἀπομνημονεύω, πρδλ. ἀποσπρίβω· Ἀθανᾶσ.2,42 θροῖ διὰ φοροῖ, οὐδ' οὐδ' .. μετὰ καὶ ἐνσπρίβειν.

ἐνσπρίβω (ή) μτγ. τὸ ἐν τῆ στήθεϊ, ἐγκόμην· Νικ.Κωνσ.Θρα.Στέφ. ἐν λ. ἐξαναγκῶν δὲ καὶ ὁ εἶεν ἐνσπρίβω τὸ θεομνηστικὸν μῆρομα.

ἐνσπρίβω μτγ. ἐν στήθεϊ ἀνοργῶμα, σπῆθι-τεύω βλλ.· ὄσ. κ. μτφ. ἐντυπῶ· Γρη.Νύσσι.1,300,4 ἐνσπρίβεται ταῖς μνήμασι ἡμῶν.

ἐνσπρίβω-ῶ μτγ. ἐν στήθεϊ γράφομαι, καὶ καθόλου καταγράφω, ἀναγράφω, ἑξιστάω.

ἐνσπρίβω-ῶ μ. ἐν δωρ. τ. ἐνστάλω βλλ.

ἐνσπρίβω-ατος (ή) μτγ. ἐνστάσις βλλ., ἀντίρρησης, ἐναντιολογία· Ἐπικ.Ἐπιστ.2,397 2) ἀντίστασις, κωλύμα, ἀντίθρασις· Μάρκ.Αὐρ.8,41 ὁμῆσασθ ἐνσπρίβω ἐγένετο, Σέξτ.Ἐπ.Μοθ.7,253.

ἐνσπρίβω σπῆρ(ή), πῆξω τὴ εἰς τὴν ἐπί ποδ.· Ἰνν.Κερ.Γρωμ.21 ἐν- πρίωνα ἔς τ' ἡ ἐπὶ τῶσ σπῆρ(ή) καὶ τῶσ, ἐμβόλοισι ἐν τῆι· Ἰ.Φ.168 ἡ

δ' ὄπερ αὐτοῦ γαίη ἐνεσθίριτο [τὸ βέλος] 2) κ. μέσ. 1στομα, σπάρτακος: Ἄπολλ.Ρ 4,158.

ένσημα-ατος [τὸ] νεώτ. ένσητικον βλλ.

ένσηματικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸ ένσημα βλλ. τὸ ένσητικον ἀναπερόμενος ἡ ὀφειλόμενος, ὁ εἰς ένσητικὸν γινόμενος: ένσηματικαὶ πράξεις - ὄρμαι - διαθέσεις: ἐπίρρ. - ὤς.

ένσίζω μτγ. κ. νεώτ. ἐν τῆν, ἐπὶ τῆνος στίζω, κεντά, παθ.: Δίων Κ 63,6 ἐν μέσῳ αὐτῶν ἰγῶν παραπετασμάτων ἄμα ἐλαύνων ὁ Νέρων ἐνεστίκτο.

ένσητικὸς(ν) [τὸ] νεώτ. δημ. κ. ένσητιχο ἐμφυτος ἐσωτερικῆ παρὸρμῆσις παρ' ἀνθρώποις καὶ ζώοις, κινούσα εἰς τὴν ἀνευ μεταχῆς τῆς νόησεως ἡ βουλήσεως ἐκτέλεση ἐνεργεσίῃν, ἐξυπηρευοῦσάν τὴν ἐν τῷ βίῳ συντήρησιν καὶ τὴν ἀναπαργαίῃν, ἄ ὀρμήφυτον: γανηθίσον ένσητικον, - ένσητικὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως: || φρ. εἰς ένσητικὸν ἐκ φυσικῆς παρορμῆσεως, αὐθαρηθῶς, ἀσυνειδητῶς, ἀνευ προηγήσεως ἀσκέψεως.

ένσητικὸς-ον νεώτ. αὐθάρμοτος, ἀσυνειδητος, ὁ χωρὶς σκέφῃν, βουλήσῃν, συλλογισμῶν γινόμενος: ἄ- ἔμμῃνα: ἐπίρρ. - ἰκτως.

ένσητικῶδες-ους-ές νεώτ. ὁ εἰς ένσητικὸν γινόμενος, αὐθάρμοτος: ἄ- κίνησις 2) ὄθ. πρώτο- γονος, ὁ εἰς μόνον τὴν ἰκανοποίησιν τῶν ένσητικῶν ἀποδείξιων, ζῶφῶδες: ἐπίρρ. - ὤς.

ένστίλω μτγ. στίλω, λάμπω ἐν τῆν: Γρηγ. Νύσσ.1.400C χρῆσθον τοῖς . ἔργοις ἐνστίλῶντα.

ένστοιδῶς γλωσσ. ἐν τῆν στοιδῶζ, σωφρέως.

ένστομίζω παπ., Σουιδ. κ. νεώτ. ἐν τῷ στόματι τῆνος τίθεμι, ἐμβάλλω: Πάπ.: || εἰδ. θῆτω τῶν χαλκῶν εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ: Σουιδ.

ένστομός-ον μτγ. ὁ ἐντὸς τοῦ στόματος: Διοσκ.1,96 τοῖς ένστομόσις ἔλκεσι, Κλήμ. Ἄλ.Παιδ.1, 6,122 τὸ ένστομόν . ὄγρον.

ένστομῖς-ίδος [ἡ] νεώτ. τὸ ένστομόσιμα βλλ.

ένστομῖσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ένστομῖζω βλλ.: || εἰδ. χαλκίσις ὑποκλύσις.

ένστομόσιμα-ατος [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἐν τῷ στόματι τῆθμενον, ὁ χαλκῶν κ. μτφ.: Ἰώσ.Α1 18,9,3.

ένστορόνμυ μτγ. κ. Ἐπιγρ. σπορένμυ, ἐκτείνω, ἀπλάω, στρώω: Ἐπιγρ. ἐν- τραπέζιαι: κ. παθ.: Ἀντιλλ.η. Ὀρειδ.4,5,25 ἐνστορόμωμεν ὀμνετες.

ένστορατεῖομαι μτγ. στρατεύομαι, ἐγγράφομαι εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ: Ἄγασθ.1στ.310,9 χρήματα εἰσῆγον ἐφ' ὧ ένστορατεῖσασθαι.

ένστορατοπέδευς στρατοπεδευς ἐν τῆν τόπω: Θουκ.2,20 ὁ χώρος ἐπιτήδεσις ἐφαίνετο ένστορατοπεδεύσαι, Πλούτ.Θησ.27: || ὄμ. σμ. κ. μέσ.: Ἡο.9,2 χώρος ἐπιτηδεύεταρος ένστορατοπεδεύεσθαι ἐκείνου: 2) κ. μτφ.: Πλούτ.Ηθ.647B τῆ καρδίᾳ τῶν θυμῶν ένστορατοπεδεύειν.

ένστροφή ἐντὸς τῆνος στρέφω, κινῶ, περιστρέφω, παθ.: Ἰλ.Ε 306 ἐνθα τε μῆροξ ἰσχύῃ ἐνστροφήται: || ὄμ. σμ. κ. μέσ.: Ἰππ.Κρισημ.8 ὁ γὰρ νοσήων ἐνστροφήσθαι καὶ κινεῖσθαι τὰ ἄρθρα οὐ δύναται: 2) αὐτῶ. περὶ τῶν τόπων ἐνδιωτρίβω: Εὐρ. Ἰων.300 σπικὸς δ' ἐνστροφῆς Προφωμίου.

ένστρονής Ἡσ. εἰσῆχρον ἡ σφαις.

ένστροβιλίσαις Ἡσ. « συνστρέφαις », Σουιδ.

ένστρογγυλῶ-ώ μτγ. παισομαί τι στρογγύλον, στρογγυλεύω, παθ.: Φύλοστοφ.Ἐκκλ.1στ.3,11,493.

ένστροφή(ή) μτγ. τὸ ἐν τῆν τόπω διατρίβειν, διαμένειν: Ἀριστέιδ.Λογ.27(16),15.

ένστροφῶς [ἡ] μτγ. εἶδος ἐνώπιου: Πολυδ.5,97.

ένστροφαις-εως [ἡ] νεώτ. γεωλαγ. λεπτὸν στρώμα πετρώματος πορευνθῆμενον μεταξύ ποχυτέρων ἑτερογενῶς συστάσεως πετρωμάτων.

ένστροφωμαί-όμαι ὁμοιωθ. τοῦ ἐνστροφομαι βλλ.: Ἰππ. Ἀρβω.58 ὅταν . ἔθισθῆ τὸ ἄρθρον ἐν τῆ σαρκὶ ἐνστροφωσθῆαι: || κ. μτφ. Κόντ.1,308 δεινὸς ένστροφῶτο κυβαίρις λαοῖς ἐν μέσασιν.

ένστυγνῶζω μον. στυγνῶζω, εἶμαι κοτηφῆς, στυγνός, λυπημένος: Νικήτ.Εδγ.1,56.

ένστυθω μτγ. ἔγω γεῖσθον στυθῆν, ὀδόπικρον, ἀστυφῆς: Νικ. Ἄλ.321 ένστυθον ποτὸν δροῦς.

ένστυκατάζω μτγ. ζῶω, βράζω κ. μετ' ἄλλων: Μιησιπ.η. Ὀρειδ.4,4,4.

ένστυζυγοσ-ον σκόθ. ὁ ἐκ συζυγῶν συνιστάμενος ἐν τῆ μετρικῆ: Σχόλ. Ἀριστοφ.Λογ.357 δύναται δὲ καὶ ένστυζογον εἶναι τὸ λεγόμενον.

ένσυνειδητός-ον νεώτ. ὁ ἐν συνειδήσει γινόμενος, τελοῦμενος συνειδητῶς: ἐπίρρ. - ἴτως.

ένσύνθηκος-ον μτγ. ὁ κατόπιν συνθήκης, συμφωνίας λαθὼν ὑπόστασιν, ἐπιτευχθείς, ὑφιστάμενος: Ἄπλ.Μιθριδ.14 φιλιάν ένσύνθηκον ἐτι οὖσαν

ένσφαδᾶζω μον. σφαδᾶζω, ἀσπαίρω ἐν τῆν, ἐντὸς τῆνος: Φίλλξ 2,183 ἐ- τοῖς ἀρεταῖς ἀσφαίρις.

ένσφαιρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων σφαίρα, ὁ μετὰ σφαιρῶν: ένσφαιρα φαιρία.

ένσφαιρῶ-ώ μτγ. σφαιροειδῶς, κυκλικῶς ἐκτείνω τι, ἀπλάω ὁλόγυρα: Νόνν.Α 37,77.

ένσφαικῶ-ώ μτγ. ένσφαινω βλλ., ἀρμούζω, προσαρμόζω: Παυλ.Σ.1. Ἀμβων 235 ἀρμυθαδὸν ἄλλων ἐπ' ἄλλω πέτρων ένσφαικῶσαν.

ένσφαινώ-ώ μτγ. μον. κ. νεώτ. εἰσάγω σφῆνα, καθόλου ἐμπαράτω, κλείω, στυπυῶμαι, χώνω: κ. παθ. εἰσάγομαι εἰς σφῆν, ἐμβάλλομαι, σφηνῶμαι: ἐν τῆν: Πρόκλ. Ἡσίοδ. Ἐργ.425 ἐάν μικρότερος ὁ τῆς χρίσις ὁ γύλις, ένσφηνῶται τὸ ἔτερον αὐτῷ ἔξυλον, Παυλ.Α1γ.3,77.

ένσφηνῶσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ένσφηνῶ βλλ., ἡ ἐμβολή, εἰσαγωγή σφηνός, ἡ ἐμπαράτω, τὸ σταθῆσαι: || κτ. ἐπέκτ. ἡ ἐμβολή τῆνος εἰς μέρος, ὀθεν δυσχεραστάτῃ ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ: ἡ ένσφηνῶσις τῆς κεφαλῆς ἔμβροτον ἐν τῷ πυκνῷ κοιλιότητι.

ένσφηνῶσις-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναερόμενος εἰς τὴν ένσφηνῶσιν βλλ.

ένσφίγγω μτγ. σφίγγω, προσδένω, ἐναρμόζω σφηκίως εἰς τι: Ἰώσ.Α1 12,2,9.

ένσφονδύλιος-ον ὄγρ. τοῦ ένσφονδύλιος βλλ.

ένσφραγίζω μτγ. μον. κ. νεώτ. ἰων. ένσφραγίζω σφραγίζω ἐντὸς τῆνος σφαιεῖ τι δὲ σφραγίσκος ἐντυπῶ: Παυλ.Σ.1. ἐν ΑΠ 5,273 ένσφραγίσαν Ἐρωδς θρασυῖς εἰκόνα μορφῆς ἡμετέρας θεομῶ βνεθεῖ σῆς κραδίης: κ. παθ.: Λοκκ.Ἐρωτ.5: || ὄμ. σμ. τὸ μέσ., συνθῆ. η. Φιλ.: Φλ.2,353: 2) πάπ. κ. νεώτ. ἐγκλείω ἐντὸς περικαλύμματος, ὀπερ σφραγίζω: κ. παθ.: Πάπ. τῆς κλειδὸς τῆς οἰκίας μενοῦσις παρὰ τῷ δεῖνα ένσφραγισμένης.

ένσφραγίσαις-εως [ἡ] μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ένσφραγίζω βλλ.2, ἡ ἐγκλείσις ἐντὸς ένσφραγίστου περικαλύμματος: ἄ- τῶν προσφρονῶν τῆς δημοκρασίας: 2) ἐντύπωσις: Πλωτίν.4,3,26.

ένσφραγίστος-ον νεώτ. ὁ ένσφραγισθείς, ὁ κεκλεισμένος διὰ σφραγίσεως: ένσφραγ- φάκελος - περικαλύμμα: 2) ὁ ἐγκλεισμένος ἐντὸς ένσφραγίστου περικαλύμματος: ένσφραγίστου προσφραγῆ: ἐπίρρ. νεώτ. - ἴτως.

ένσχεδῖος-ον μτγ. σχέδιος, πρόχειρος, ἐπιπόλαιος: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,10 ἄλλ' Ἄν ἐσχέδιος καὶ μὴ ἔδραπῃ γνησιαι ἡ καθάρσις (ἐσφ.ὄνγγ.).

ένσχερῶ μτγ. ἐν σερφ.κατὰ τόξου: Ἀπολλ.Ρ.1,912 λάθοντο δὲ χρῆσιν ἀρετῆν ἔνασχερῶ ἐξέδμενον.

ένσχεσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ παρεμβολή κωλύματος, τὸ ἐμπόδισμα: Εὐστ.Πον.116,74.

ένσχηματίζω μτγ. τακτοῖσθαι, συνδέω κατὰ τάξιν, κατὰ σφαιρα: Γολ.18(2),333.

ένσχιζω μον. διὰ τῆνος σχίζω: Τζέτ.Χιλ.7,63 θηρός τοῖς ὄνοις τὴν κενοντῆν ένσχιζας.

ένσχιμος [ὁ] γλωσσ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ένσχιζῶ βλλ., ἡ σχῆσις, τὸ αἰκίωμα.

ένεργιστος-ον *μην.* ὁ ἐντός ἐνεργισμός, σγι-στός: Θεοφ.Φιλ.5,17,2 διὸ καὶ ένεργιστὰ καὶ οὐκ ἐμμετρητὰ ποιεῖται τὰ τῆς ἐλάτης ἰζύλαι.

ένεργιστικός-ως(ή) *νεώτ.* εἶδ. στρατ. ἡ περι-πολικὴ ποδὸς ὑποζυγίου εἰς τὰ σκεῦα προσδέ-σσεως, ἡ ἐπιφέρουσα ἐκδρομὴ, δημ. ἀνακίμασμα.

ένεργολάτῃ κ. *μον.* σχολάζω, διατρέφω ἐν τῇ τόπῃ: Ἀριστ.Πολιτ.1331b,12 || κ. *μτφ.*: Φιλ.1,358 ένεργολάτῃ καὶ ἐμμετρηστέῃ τῇ ψυχῇ φρά-νησις 2) διέρχονται τὸν χρόνον μου ἐν τῇ δια-τινῶς με καί: αὐτ.2,428 ἐν ἐσωρημασι || δια-θέτω εἰς τὸν χρόνον μου, ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἀπασχολοῦμαι τῆ δὲ ὄκ. διεξοδικῶς ἐπιλάθω, ἀναφέρει περὶ τῶν πράγματος Θεμιστ.Λογ.2,39B' 3) διέρχονται τὸν χρόνον ἐν ἡμερῶ, ἡμερῶ, ἡσυχ-άζω: Νικητ.Εὐν.2,17,150.

ένεργιστίζω *μην.* ένεργιστῶ θάλλω, τὸ παθ. -ίζομαι: Ἐπιτ.Τριουμ.1, Στὸβ.1,49,69.

ένεργιστος-ον *μην.* *μον.* κ. *νεώτ.* ὁ ἔχων σώ-μα, ὁ ἐν σώματι, ἐν σαρκὶ ὑπάρχων, ὀφιστάμενος, ἔσχατος, ἀντίθ. ἀσώματος: Φιλ.1,43, Ἀθανάσι. Κατ' Ἀρειαν.2,360 ένεργιστὸν παρουσιᾶν τοῦ Σωτῆρος, Βλαμμ.179 2) *νεώτ.* *μον.* ένεργιστὸν πράγμα πᾶν στοιχεῖον περιουσίας ἔχον συγκερι-μένην ὑπόστασιν, ὑπαρκτὸν ὡς πράγμα.

ένεργιστῶ-όω *μην.* κ. *νεώτ.* ποιοῦμαι τὸ ένεργισ-τον, ἔσχατον, διδῶ σώμα εἰς τὴ: Πορφ. Ἀποχ. 4,20 ἐν-φυχθῆν κ. *παθ.*: Κλημ. Ἀλ. Στρωμ.3,3,516 ἀποκαθαίρεσθαι δὲ τὰ ένεργιστομηνεῖς φυ-χιεὶς προσήκει, Ἐπιμτ. Ἀλ.Φαίδρ.167Α' 2) *νεώτ.* κ. ἀπολεῖ τὴν ὀλίγην ὑπόστασιν ἀφῆρημένης τι-νὸς ἔνοιας, ἔσχατος.

ένεργιστικός-ως(ή) *μην.* *μον.* κ. *νεώτ.* ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶ ένεργιστῶ θάλλω καὶ τὸ ένεργιστῶσθαι, ἡ πρόσκτησις σώματος ὀλίκοι περιβλήματος, ἡ διὰ σαρκὸς περιβολή, ἐσάρκωσις: Ἰουδ.Π. Στὸβ.1,49,40 ἐν- τῶν φυχθῶν, Ἀνθρ.Κο.129B ἡ τῆς, θεϊκῆς ένεργιστωσεως ὀλί-κω.

ένεργισμῶ-ον *μην.* *μον.* κ. *νεώτ.* ένεργιστος θάλλω, ὄδω, κ. ὁ αἰσθητός, ζωντανός: Τζέτζ. Ἐξήλ. 1,70,2 || ένεργισμῶ φράσις ἐφερασις ὀμίσεως εἰς τὰ πρά-γματα, τῆς οὐσίας, ἀναφερομένη: Ζώσ. Ἀλκ.228B.

ένεργῶ Ἡσ. ἔκλονω.

ένεργρεῦω κ. *σχολ.* κ. *νεώτ.* ἐν τῇ, ἐνός τιος σφραγῶ, σφραγεύω, μαζῶνω: Σχολ.Πινδ.Π,7,1 ένεργρεῦσαι τῷ κολληματι χρυσῶν κ. *παθ.*: Ψ Ἐπιτ.Σφαίρ.123 στίχος,, εἰς τὰ ὄμματα ένεργρεῦ-σαι || ὄμ. *παθ.* ένεργρεῦσθαι ἐπιλλήθους σφρ-ραῖα, μαζεύομαι: Κύριλλ.Κατ' Ἰουλιαν.330Α.

ένεργής-ους-ές *πάπ.* ἀρροδῶς έντεταλμένος ἐ-πιπτεραιμένος: Πάπ. ἐ-κουσισμός.

ένεργιστῶ(τό) *πάπ.* διαταγῆ παραδόσεως, εἶδ. πρόσκλησις ὑπὸ τοῦ κράτους πρὸς κατοβολὴν δοξισμάτων: ένεργιστῶ τῶν δυναμῶν || ἰδιω-τικῆ διαταγῆ πρὸς πληρωμὴν ἡ παράδοσιν 2) *πάπ.* παραλαβή 3) *πάπ.* δικαίωμα εἰσόδου.

ένεργισμα-τος(τό) *μον.* έντολμα θάλλω, έντολή: Γερμ.Π.Θσ.Στεφ. ἐν λ. τὰ ένεργισμα τῆς ἐξερ-χίας τῆς Ἀκυόρας.

ένεργάς Ἐπιμτ. ἀντὶ ἐνόδω.

ένεργατος-ον *μην.* ὁ ἐν τόξῳ, σφιδῶ, ρυθμῶ, τακτικῶς ρυθμικός: Ἡροδ.Ἱατρ.58,70 ἐ- κίνησις.

ένταλαιπωροῦμαι-έομαι *μην.* κ. *μον.* τολαι-πωροῦμαι, σωματικῶς καμιάτος ὑφίσταμαι ἐν τῇ, ἔκ τιος: Πλάτ.Πρ.29,13 διδασκάντας έντά-λαμα ἀνθρώπων καὶ διδασκαλίαις ΚἀΜατῶ.15,9, Μηναι.1,25 Ἐσπερ, τὸν ἴσοσ τὸ έντάλαματ 2) εἶδ. *νεώτ.* κ. *δημ.* ἔγγραφον ὑπὸ τιος ὄρχης

ἐκδοδόμενον, δι' αὐ διατάσσεται ἡ ἐνέργεια ὠρι-σμένης πράξεως: ένταλαμα πληρωμῆς || *μον.* *δικ.* ἔγγραφος έντολή περὶ βίαιας προσομιχῆς συλλήψεως ἡ προφυλακίσεως προσόπου τιός.

ένταλματίας (τά) *νεώτ.* ὁ καθ' οὐ ἐξεδόθη έντολμα θάλλω, συλλήψεως.

ένταλματικός-ή-όν *νεώτ.* ὁ εἰς έντολμα θάλλω ἀναφερόμενος, ὁ δι' έντάματος ἐνεργούμενος.

ένταλματικός ἔπιμτ. *μον.* κ. *νεώτ.* δι' έντάμα-τος, διαταγῆ: ΚίΠορφ.3,184 [ἐκδ.θῶν.1].

ένταλτήριος-ον *μον.* κ. *νεώτ.* ὁ δι' οὐ έντά-λειοι τις, παροργιστῆς, ἐπιπτερεῖ || εἶδ. *μον.* κ. *νεώτ.* ἐν τῷ κωνον. *δικ.* ένταλτήριον γράμμα ἡ ένταλτηριδὲς ἔγγραφον ἐκδοδόμενον ὑπὸ ἐπι-κόπου, δι' οὐ παρέταται εἰς ἱερὰ ἡ ἄδεια τοῦ ἐξομολογεῖν: Σύντ. Ἱερ.Κανὼν.5,573.

ένταλτηριδῶ-ους-ες *μον.* ένταλτήριος θάλλω. Σύντ. Ἱερ.Καν.5,573 ένταλτηριδῶ γράμματα.

ένταλτικῶς ἔπιμτ. *μον.* δι' έντόλματος, μετὰ διαταγῆς, έντολῆς, προαχτικῶς: Ψ'λουστ.477B.

έντάλα *μον.* κ. *δημ.* ὄμοσ, μαζῆ, ἀνάμια: Βέλθ. Χρυσ.Π.Κορ.Ἀτ.2,124 εἰστικῆ δὲ καὶ Βελαθῶνδρος έντάμα μετ' ἐκείνου || κ. *μτφ.*: Βίβλ.Ἰων. Ἀργυ-ριος Πόνος 9 τὲς χαρὰς καὶ τὲς λύσεις έντάμα κομίζει (ὁ ὄμοσ).

ένταλταῖος-ον *μην.* ὁ ταμειβθεὶς, ὁ ἀποτο-μειθεὶς ὁ κατάλληλος πρὸς τινα σκοπὸν: Γολ. 1,811,224 ένταλταῖος εἶναι ἐπιπ πρὸς τὴν ἐργα-σίαν τοῦ χρυσοῦ.

ένταμειῶ Ἡσ. κ. *νεώτ.* ἐνός τιος ταμειῶ Ἡσ. ἔνταμειούμενον, ένθισαυριζόμενον.

έντάμω *μον.* τ. τοῦ έντέμω θάλλω.

ένταμοῦ ἔπιμτ. *μον.* κ. έντάμα θάλλω, ὄμοσ, μαζῆ Κορ. Ἀτ.2,125.

έντάμωμα (τό) *δημ.* συνάντησις, ἀνάμωμα.

έντάμωσος *δημ.* συναντῶ, ένταμωσῶ.

ένταμῶς ἔπιμτ. *μον.* ὁ. έντάμα θάλλω. Βέλθ.Χρυσ. 768 ένταμῶς κυνηγοῦσθαι.

έντάμωσι(ή) *δημ.* ἡ συνάντησις, ἡ ἀνάμωσις.

έντάμωσις-ως(ή) *μον.* ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀπο-τέλεσμα τοῦ ένταμῶσθαι θάλλω, ἡ τάμωσις ἡ ἔκτασις, τὸ τέμνωμα: Ἐσπερ. Ὀδ.19,1337 ένταμῶσιν έντάμωσιν.

ένταμωσός(ε) *σχολ.* ένταμῶσις θάλλω: Σχολ. Ὀδ.Π 12 ἔταμωστος,, τὸ ένταμωσῶσθαι.

έντανῶ κ. *μον.* *ποι.* κ. *ἰων.* ἀντὶ έντέμω, τέμνω, τάνω τῃ, τετάνω,, Ὀδ.Τ 577 ὅς δὲ κὲ ῥήγναι' έντανῶσι βίῶν ἐν παλαιοσιν, Ἡρ.2,173 τὰ τόξα αὐτῶς ἐκεκτημένοι, ἐπειδὴ μὲν δέωνται χρᾶσθαι έντα-νῶσιν, ἐπειδὴ δὲ χρᾶσθαι, ἐκλόουσι, Τζέτζ. Χιλ.1,900 || σφιγγὸν τῆν χορὴν τόξου ἴνα ένταθῆ: Θεοκρ.24,107' || ὄμ. *σημ.* κ. *μετά.*: Ὀδ.Ρ 403 ὅς αὐτὸς ποτε τοῦτο δυναίεσθαι έντανῶσασθαι 2) εἶδ. *π.* Ἡρ.5,25 έντανῶσας (τὸν θρόνον) διὰ τεταμένον ἰμῶντων καλύφας 3) ὄμ. εἶδ. ἀλλὰ κ. έντανῶω χρᾶσῶσθαι ὄλλασκας, ἀλλασκῶσθαι: Πινδ.Π 4,227 ὄρθας δ' ἀλλασκας έντανῶσας ἑταυρῶ.

έντάμωσος-ον *γλωσσ.* παρεμβολόμενος.

ένταξίς-ως(ή) *μην.* ἡ μετὰ τῶν τῶξις παρ-τάξις, τακτοποίησις: Πτολ.Γεωμτ.2,17 πρὸς τὴν τοπικὴν κατανοήσιν τε καὶ ένταξι: || εἶδ. Σουίδ. ἔνταξις ἐστὶν ἐπειδὴν τις προαιρετικῶς τοὺς φιλοῦς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φύλογιως ἐν-τάσσειν ἀνδρα πορ' ἀνδρα: Αἰλ.Τακτ.31,3.

έντάρη (ή) *μον.* ἀνάρη θάλλω 3: Γεωργιλλ.Κορ Ἀτ.2,125 ἐκ τοῦ πονου,, ἐξέβαινον έντάρη.

ένταρσσω, ὀπτ. -πτιω, ἴων. ένθαρσσω σναταρ-σάσω, ἀνακινῶ, τινάζω: Ἀριστοτ.2,22 ἐξάνεσις τῆς εὐνῆς καὶ τῆν στρωμνὴν ένταρσσεῖ || τὸ μετ. ένταρσάσομαι προκαλῶ ταρχήν, αὐχισθον εἰς τὴ: Φιλῶστρ. Ἀπολλ.3,20 φάσω ένταρσάτῶμε-νον τῷ ὀμίλῳ || *παθ.* τάρσσομαι, θολοῦμαι.

άνταριόχοιαι : Άριστ.Φυσιογ.812β8 ένταρα-
γνύουσι έχοντες τούς άφθαλιμούς.

ένταρι (τ)δ δημ. τó άντερι βλλ.

ένταριχέω μιν. ταριχέω, άποξηραίνω δ' έκθεσως εις τόν ήλιον : Πλάτ.Αλυ.3,18.

έντασις-ως (η) ή ή κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. η ή έντασις και τό άποτέλεσμα τού έντασιν βλλ., τό-σις διάτασις, έντασις : Ίνπ.Επιθ.3,1Β ε- τού ύποχονδρίου, αύτ. Άέρ.4 τού άμάτος ή έντασις, και ή σκληρότης της κοιλίης, έντασις χορδής-σχοινίου κλπ. : Ί έντασις, έξάλλωσις, δθ. γεωμ. έγγραφή : Πλάτ.Μέν.87Β περί της έντασις αύ- τού (του τριγώνου) εις τόν κύκλον 2) κ. νεώτ. κ. δημ. άβήσις, έπίτασις, δύναμις : Πλάτ.Ήθ. 948Β πικρετό μιν έντασις ή παράμυσησι, Άριστ. Όε.Παθ.22, έντασις της φωνής 3) κ. έπι άφρη- ρημένων έννοιών, διανοητικών έκδηλώσεων ή φυ- κικών καταστάσεων, ενεργειών : έντασις της προ- σφής - της σκέψης - της φαντασίας, Χρηστωμ. Κερέν.Κ,13 είναι άνθρωποι πού... βλεπουν τη ζω- ήμ περισσότερο έντασι από κείνους πού ξεφω- νίζουν 4) έπι τών όφθαλμών, έπιμονος προση- λωσις, σπάσμα : Άρετ.Χρον.Νούσ.1,3 | πιδ. 1

3) μιν. ειδ. ή τού προσώπου έντασις ή σσαο- ρότης, αύτοπρότης έν τη έκφράσει : Λοικ.Συμπ.28

4) νεώτ. ό βαθμός δύναμης ή ενεργείας πνός, ε- τού φωτός-τού πυρός-τού ηλεκτρικού ρεύμα- τος-τού ήχου 5) ειδ. ψυχολ. έντασις αισθημα- τής ή όξύτης μεθ' ής γίνεται άντιληψις ύπό τού άνθρώπου έξωτερικός ή ερεθισμός 6) μουσ. ή λοχός μεθ' ής έκτελείται φθόγγος ή φράσις μου- σική 7) νεώτ. μτφ. φρ. έντασις σχέσεων ή έξ έρεθισμόν περιπαγή αυτών εις σημείον ρήξεως

6) έν τη άρπект. τó σημείον τού κίονος, όπερ παραοισάει την μεγαλύτεραν διάμετρον : Βιτρ. 3,3,13 7) Ένιγρ. θεσπ. τ. τού έκγήςσις βλλ.

έντάσσω κ. μιν. κ. νεώτ., άπτ. έντάττω τάσσω, έντίπνω, παρεμβάλλω τι έν τι τάξει, σειρά, τάξει : Ένιγρ. ε- έν τοις δημοσίοις γράμμασι 1) ειδ. κατατάσσω πινά, τοποθετώ έν τινι : Άθην. 1,5Β Ήγήμων ό Θάσιος δν τη άρχαίφ κωμωδία τινίς έντάσσουσι 2) κ. παθ. : Ίέν.Άν.3,18 τώ σφενδονάν ένταγεμώον έθέλοντι 1δ. γρ. έν τετομήνω 3) έπι στρατευμάτων, παρατάσσω, σχηματίζω παρατάξιν, φάλαγγα : Άορ.Τοικτ.26,6, Τζέτ.Χιλ.1,71 και πινας άλλους όφ' αυτών ειχεν ένταγεμώον 4) νεώτ. στρατ. ένταγαμμένη μοάς ή μη ενεργούσα μεμονωμένως, άλλά μετά τούς προϊσταμένους της 5) άντίπασις : Εέρ.Ρήσ. 492 ούκ έστ έκείνω θούρον έντάξει όδρω 1δ. γρ. άντάρα 1) 4) πάλ. έκδίδω διαταγή, έπι- τάσσω, διατάσσω : ένταξαχέναι τόν στρατηγόν.

έντατήρ-ήρος (ο) νεώτ. τó δι' ού έντεινι τις όργανον ειδ. ναυτ. κοιλίας χρησιμώον πρós έν- τασιν ή χαλάρωσιν συρματοχώνων ή άλλων.

έντατικός-(η)-όν(η) μιν., μιν., νεώτ. κ. δημ. ό έν- ταιικός, διεγείρων, έρεθιστικός ίδιώς της άφροδι- σίου όρησις, σπιντικός : Ίενον.16, Σχολ.Νίκ. Άλεξ. 264 τó πολύγονον βοτάν έντιν έν τώ πινεσάει έντατική 1) τó ούδ. έντατικών ώς ούσ, τó φυ- τόν σατύριον, βοτάν έρεθιστική πρός συνουσίαν : Ψ Δισκ.3,128 2) έπι ζώων, ό έχων γενετήσιον όργανον : Γεωπ.19,5,4 έντατικώτερον αύτό (τú ζών) πρós την μελιν ποιε 3) νεώτ. κ. δημ. γεν. ό μετ' έντάσσεως, ό μετά καταβολής έντόνου δραστηριότητος, ενεργείας, προσπαθείας γνώμο- σως, συντελούμενος : έντατική μελέτη-προσάσθη- σις-καλλιέργεια 4) όμ. έπι μηχανισμός, ό έντει- νων, ό πρός έντασιν χρησιμώον : έν- κοιλίας.

έντατικός-πτος (η) νεώτ. ή άφρημένη έννοια τού έντατικού, ή μετ' έντάσσεως προσπαθεια.

έντατικός έπιρρ. νεώτ., δημ.-ά μετ' έντάσσεως,

μετ' έπιμόνου προσπαθείας, ενεργητικότητος) πα- ραθ.-ώτερον, -ώτατα : έπεδθή έντατικώτατα εις την καλλιέργειαν, -άργαζετα έντατικά.

έντατός-ή-όν μιν., ό έντατιμώον, εντατιμώ- νος, ή ό έκθεσως έντάσσεως, πού μπορεί να τε- νοθή 1) ειδ. έντατόν όργανον τού έγχορδόν : Στράβ.7,57 χρωμένον και αλωτής και τοις έντα- τοις όργάνοις, Άθην.4,182β.

ένταύθα έπιρρ. κ. νεώτ., 1ον. ένθαύτα κ. έντο- ύθα, ήλ. ένταύθα (Ένιγρ.) έν ένν. τον., έδώ, έν τού- τω τώ τόπω, αύτόθι : Ήρ.1,7 ένθαύτα έστρατο- πεδούετο, Αιολ.Πρ.82 ένταύθα νύν όδριεκ και θεών γερα συλών, Σοφ.Τρ.800 ένταύθ' όμου με μη τί όφετα βρωτών, αύτ.Ήλ.21, Άριστφ.Όρν. 1184 ένταύθα πού 1 έδω κάπου), -ένταύθα άπέ- θανεν ό Κανάρις, φρ. έπίτασιος ένταύθα κείται 1) ειδ. παρ' Άριστ. έν τώ όλικώ τούτφ κόσμω, κατ' άντιπαστ. πρós τόν 1σωνικόν, δηλούμενον διά τού έκεί : Άριστ.Μεταφ.990β,34 2) όμ. μετά ρημ. κινήσεως σημαντικών, πρós τó έδώ : Ήλ.601, μηδέ σκ δαιμον ένταύθα τρέφει, Αιολ. Πέρ.450 ένταύθα πέμψι τούσδ, όπως... Σοφ.Ήλ.380, Άριστφ.Εκκλ.739 3) μετ' γεν. τον. εις τó μέρος τούτο : Ίέν.Άνομ.4,3,8 έντα- ύθα τού ούρανον, Οουκ.1,46 ένταύθα της ήπειρου, Δημ.245 4) δθ. κ. εις τούτο τó σημείον, εις αυτόν τόν βαθμόν : Αιολ.Χο.891 ένταύθα γάρ δι- τούδ' άφικώμην κακού, Πλάτ.Θεαιρ.177C ού- κούν ένταύθα πού ήμην τού λόγου 4) κ. έν χρονική έννοια, τότε, ήδη, κατ' αυτόν τόν χρόνον : Αιολ.Πρ.206, Σοφ.Τρ.37 ένταύθα δέ μάστιγα ταρβήσοσ' έχω, Οουκ.1,11 φαίνονται δέ ούδ' έν- ταύθα πώσθ τη δύναμις χρηστέων, Ίέν.Άν. 3,4,25 5) κ. μετά γεν. : Πλάτ.Πολ.328Β ένταύθα ήδη ει της ήλικίας 5) πρός όθλιον τις συμ- φειας, κατόνιν τούτου, όθλιος σ' αύτό : Ήρ. 1,61 Ήπλιες γνώμη νικησάντων... ένθαύθα ήγειρον δυνάτες 6) δθ. κ. έν τούτφ, κατό ή- τού, εις αυτήν την περίστασις : Σοφ.ΟΙ 582 έντα- ύθα γάρ δη και κακός φαίνει φιλοσ, αύτ.άν.77, Πλάτ.Άπολ.29Β Έγώ δέ... τούτφ και ένταύθα 1σως διαφέρω τών πολλών άνθρώπων, Δημ.547 7) ένταύθ' έντι εκ τούτου εξαρτάται, έδώ έγκει- ται : Σοφ.Οι 598.

ένταυθι έπιρρ. έπιτατ. -έδω άκριβώς, έδώδω : Πλάτ.Πρωτ.310Α καθιζόμενος ένταυθι, Δημ.830.

ένταυθοί (ο) ένθαυθοί (Ένιγρ.) 1) έπιρρ. έν, έδώ, ένταύθα : Ήλ.Ό 122 ένταυθοί νύν κείσο, Όδ.Σ 105, Άριστφ.Λυσ.4 νύν ε' ούδεμία πάραστιν έντα- υθοί γυνή, Πλάτ.Άπολ.18D.

ένταφά (η) Ένιγρ. μιν. έν δωρ. τ. ένταφά ή έν τινι τόπω ταφά, ό ένταφιασμός.

ένταφία (τά) Ένιγρ. μιν. έν δελφ. τ. έντοφία, τó μετά τού νεκρού ένταφιαζόμενα : Ένιγρ. δδε ό τέρμος πέρ τών ένταφιών.

ένταφιάζω μιν., μιν. κ. νεώτ. έν τάφω τιθην, ύψτω νεκρόν, κηδεύω, τελώ την ένταφίον τελετήν, θάσω : ΠΔ.Γέν.50,2,ΚΔ 26,12,Πλούτ.Ήθ.995C ώσπερ όντως νεκρόν ένταφιάζοντες, ΑΠ 11,125 1) κ.μτφ. κ. νεώτ. : Πλάτο.Δίων 44 ένταφιάσει την τυραννί- δα, -ένταφιάσει τας έλλιάδας του.

ένταφιασμός κως (η) Ζουδ. κ. νεώτ. ό ένταφια- σμός βλλ. τó θάψιμον.

ένταφιασμός (ο) μιν., σγλό. κ. νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού ένταφιάζω βλλ., ή ταφή : ΚΔΉλ.127 εις την ήλικον τού ένταφιασμού μου τετηρηκεν αύτά, Σχολ. Άριστφ.Πλ.1009 1) νεώτ. κ. μιν. : ένταφιασμός τών άνθρώπων - τών έλλήδων.

ένταφιαστικός έπιρρ. Έγώ ώς έργον τών έντα- φιασμών, έντελέω καθήκοντα ένταφιασμού, νεκρο- θάπτου ή έπιστάτου, αναλήπτου κηδεύον.

ένταφιαστής (ο) μιν. κ. νεώτ. ό έχων ώς έρ-

γον τὸν ἐνταφισμὸν, τὸ κηδεῖν νεκρούς· Πά Γεν.50,2 καὶ ἐπιτάφισαν οἱ ἐνταφιστοὶ τὸν Ἰωραβλ, ΑΠ.11,25 Ἰηροὺς Κρατῆς καὶ Ἄδριον ἐνταφιστάς· ἢ ὡς νεκροθάπτης.

ἐνταφιστικός ἡ-όν πά. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἐνταφισμοῦ· Πά.β. ἐντ. τάξις· ὁ τοῦ ἐνταφισμοῦ.

ἐνταφισμὸν ἡγν. ἐνταφισμός· Βλ.Λ. Χαρίτ.566κ.

ἐντάφιον ἰστί τὸ οὐδ. τὸ ἐντάφιον βλ. ὡς οὐσ.

ἐνταφισιολῆς (ὁ) ἡγν. ὁ παλιῆς ἐνταφισμ. σοφισμ. νεκρῶν στυλῶν ὄβ. κ. ὁ φρονιζέων τὸ τῶν κηδεύων· Ἀρσεν. Δαλδ.4,56 νεκροσκόλους ἢ ἐνταφισιολῆς· Δισαβ. ἀντὶ ἐνταφισιολῶν.

ἐντάφιος -ια(ο)ν κ. μαν. νεώτ. κ. ὄμν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταφίν, τὸν ἐνταφισμὸν, τὴν ἐπικήδειον τεκτείν· Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,67 ὄμα τοῖς ἐνταφισιοῦ κόσμοις, Συνέδ. Ἐπιστ.4· 2) τὸ οὐδ. ἐντάφιον ὡς οὐσ. ἡ νεκρῆ στυλῶν, τὸ σόβιον· Σίμων.4,4 ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον αὐτ' εὐρύς οὐτε . . ἀμαρτυρίαι χρόνος· κ. μτφ.· Ἰσοκρ.6,45 ὡς καλὸν ἔστιν ἐντάφιον ἡ τυραννίς ἢ φρ. παρομοί. κ. παρὰ Πρακ.1, Πολύδ.15,10· 3) πά. κ. ἡ δαπάνη τοῦ ἐνταφισμοῦ· 4) τὸ οὐδ. πληθ. ἐντάφια ὄμ. ὡς οὐσ. κατὰ παρά. τοῦ ἱερῶ, τὸ εἰς τοὺς νεκρούς ἀφιερούμενα κτερίσματα, τὰ μετὰ τοῦ νεκροῦ ἐνταφισιόμενα· Σοφ. Ἰκ.326 ἐντάφια χερσὶν φέρουσιν, οἳ τὰς κῆτις νομιζέται, Μηναί.3,13· Ὄδ.7 ἀδιόφορα θρητρεῖται τὰ ἐντάφια· 5) ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. γεν. τὰ πρὸς ἐνταφισμὸν γεγνημένα, ἢ πρὸς τοῦ ἐνταφισμοῦ· Ἰσοκρ.8,38 καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐτελεύτησεν, ἐντάφια προπαροσκευάζουσιν· ἢ τὰ διὰ τὸν ἐνταφισμὸν ἀπαιτούμενα χρήματα· Πλούτ. Ἀριστ. 27 μὲθ' ἐντάφια καταλαμβάνει· 6) νεώτ. ὄμν. ὁ ἐν τῷ τάφῳ κείμενος· Σακμ. Ἐθν. Ἰγν.49,2 ὅλη μαύρη μυρμηγκιάει ἢ ἐντάφια συντροφεῖ· ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου, ὁ περὶ τὸν τάφον· αὐτ. Ἄδριον.19,12,5 κατὰ τὰ ἐντάφια χόρτα.

ἐνταχίος ἡσ. « ἐμπαίς ».

ἐνταχίος πά. ὄμν. ἄπτον, ταχύτερον, γρηγορότερον· γράφον μὴ ἐντάχιον.

ἐνταχῶ πά. κ. ἐνταχῶ ἐν ταχεί χρόνῳ, σύντομος· εὐχόμεθα κῆρυ ἐνταχῶ σοι εἶναι.

ἐντε Ἐντερ. βοίει. ἀντὶ ἐστε, ἕως οὐ, ἕως οὗτου· Ἐντερ. ἐντε καὶ ζώωντι, αὐτ. ἐντε κ' ἀσπεύσῃ· ἢ κ. ἐπὶ ἀσπίδων, μέχρι· Ἐντερ. τὰς ὑπὲρ πέντε μῆας ἐντε δέκα.

ἐντα ἰστί (ἐντόνω), ἀπαν. ἐνεστ. ἐντος· Ἀρχιδ. ἢ πολεμικὴ ἐνδυμασία, ὁ οὐλοσμός, τὰ ὄπλα· Ἰλ. Γ.220, αὐτ.Κ.407 ὁ ἐντα κείται ἄρτια· ἢ εἰδ. ὁ θώραξ· αὐτ.Κ.34, τὸν δ' εὐρ' ὤμοι ὤμοισι τιθῆμενον ἐντα καλά· 2) γεν. τὰ σκεπὴ πόνυ τὸ χρησιμεύον εἰς προπαροσκευῆν, ἐτοιμασίῃν ἢ ἐνέδωσιν· Ὄδ. Η.232 ἀμφιβολαὶ δ' ἀπεκόσμον ἐντατα δαίτας· Ἰγν. Ἀνδάλ.489, Πηδ.Ν.4,115 ἐντασ ἀσπ. Ἀίσχ. Πέσσ.194 ἐντι φέρον· ἢ νεογν. ἐντασ ἀδώνων ὁ αἰολοῦ· Πηδ. Ο.7,21· ὄμ. ἐντασ ἀπάλ. μουσικὰ ὄργανα· αὐτ.Π.12,37 σὺν ἐντασι μῆσταιν· ἐρικλυάμεταν γόνυ, Καλλ. Ἀνδάλ. 19· ὄμν. ὄμν. χαλκὰ ἐντα τὰ ὄργανα· Πηδ. Ο.4,34 χαλκίοισι δ' ἐν ἐντασι νικῶν δρόμον.

ἐντακνίω κ. νεώτ. τεύω ἐν τι, ἐντός τιος, τευτῶν μέσῃ· ἤρ.5,25 ἱμάντων· ἔταμε καὶ ἐντέμειν τὸν θρόνον ἵελεξε τὸν θρόνον διὰ τεταμῆναι ἱμάντων· κ. παθ.· Ἰλ.Ε.727 ἔθρος δὲ χρυσοῖσι καὶ ἀργυροῖσιν ἱμᾶσιν ἐντέταται, Πολύσιον.7,14· ἢ ὄβ. ἐνταμῆναι γέφυρα ἢ τεταμῆναι διὰ σχοινίον· ἤρ.9,106 ἔηλαον τὰς γεφύρας λύσσοντας· ἐτι γὰρ ἔδεδουκον ἐνταμῆνας ἐκρῆσαι· ἢ ἐντέμνω ναῦν ποδί κρατῶ τεταμῆναι τὸ ἰστίον πλοῖου διὰ το ποδός, τῆς σκάτας, ἴνα ἐπιτάσῃ τὸν δρόμον τῶν· Ἐρ. Ὀρ.706 ναῦς . . ἐνταβασία πρὸς βίαν ποδῶ· 2) ἐντέμνω

ἵππον τῷ ἀμῶντι συγκρατῶ αὐτὸν ἐντέμνω τὸς ἡνίας· Ξεν. Ἰππ.8,3· 3) δένω ἱσχυράς, σφικτοδένω· Ἐρ. Ἀνδρ.720 δρόν ἢ λέοντ' ἄληκτες ἐντέμνω βρόχους· 4) τανύω, τετυνῶ ἐν τῆς χαλκράσας, ἐπὶ τούτῳ· Αἰσχ. ἄν.83, Ἐρ. Ἰκ.745 τὸξον ἐντέμνωτες κ. παθ.· ἤρ.2,173 τόξα ἐνταμῆνα· ἢ ὄβ. κωμ. κέντρον ἐντέταται εἶναι ἔτοιμον πρὸς ἐπιτομήν· Ἀριστ. Στ.407· ἢ ὄμ. ὄμν. κ. μέσ.· Ἐρ. Ἰλ.8,309· Ἐρως ὁ χρυσοκόμας τὰς ἐντέμνειται Χαρίτων, Ἐν.ΚΠ.4,1,3· ὄμ. ἐπὶ τὸν χερσῶν τῆς λήρας· Ἀριστ. 92b,27 τῆς νεώτης ἐνταμῆναι· 5) κ. νεώτ. μτφ. προσβίβω μεζῶνα ἐντασ, δυναμικότητα εἰς τι, ἐπιτείνω· Πολύσιον.12,12 ὁ δὲ ἐντέμνωνας τὰς ἀκούας προσείχον, ἐντέμνω τὴν προσοχὴν τὰς προσπαθείας μου τὰς ἐνεργίας μου· κ. παθ. ἐνταμῆναι προσοχά· ἢ ὄμ. ὄμν. κ. μέσ.· Αἰσχ.2,157 ἐντεμῆναι τὰυτὴν τὴν ὄξταν καὶ ὄνοσον φωνῆν· ἢ ὄμ. κτ. παρὰ. τοῦ φωνῆν· Πλάτ. Πολ. 1,536κ καὶ μάλλον ἐντεμῆναι πῶν· 6) παθ. ἐπὶ προσ. μετ' ἐντέμνω ἀφοσιώμαι εἰς τι, ἐπιτίθειμαι· Ξεν. Οἰκ.21,9 πρόβημι καὶ ἐνταμῆναι εἰς τὸ ἔργον, Πολύδ.10,3, ἢ τὸ διανοῖον περὶ τὸ ἐνταμῆναι· ἢ πρόσανον ἐνταμῆναι σοβιρόν, ἀσπῆρῶν· Λουκ.8,Π.10· ἢ νεώτ. ἀσπῆρ. ἐνταμῆναι περιελθεῖσαι εἰς ἀέθλητον, ἀπολειπῶσαν σὺγκρομα, ὁρῆν· 7) διεξάγω μετὰ μεζῶνας ἐντασας, ζωηρότερον· Πλούτ. Λοκ.14 ἐν τῶν παλιωρίων· ἢ ἐρεθίζω, διεγερῶ· Πλούτ. Ἠθ.61Ε θυμὸν ἐντέμνω ἀνόητον· 8) ἀμτ. ἐπιτέμνω, εἶμαι ὀρμητικός· Ἐρ. Ὀρ.696, αὐτ.ἀν.341 Κύπρις γὰρ οὐδὲν νοουθετούμενη χαλῶ, ἦν τ' αὐτ' βιάει, μάλλον ἐντέμνω φίλει· 9) ἐντέμνω πληγὰς καταφέρει κατὰ τὴν κτηνηρά· Ξεν. Ἄν.2,4 ἢ πληγὰς ἐντέμνω ἀλλήλοισι, Αὐσ.ἀν. 75,4· ἢ κ. κτ. παρὰ. τοῦ πληγῆ, ἐπιτίθειμαι κατὰ τιος, προσβάλλω τῶν· Πλάτ. Μιν.321Α ἐντεμῆναι ἡμῖς τὸν Μίναν τιμωροῦμεθα, Ἰων.Κ. 57,22 πῦς αὐτῶ ἐντέμνει· 10) ἐντέμνω, προσαρμόζω, τοποθετῶ ἐντός τιος· κ. γεμν. ἐγγράσω· Πλάτ. Μέν.87Α εἰ οἶόν τ' εἰς τὸνδε τὸν κύκλον τὸδε τὸ χωρίον τριγωνὸν ἐνταθῆναι· 11) εἰδ. προσαρμόζω εἰς σίγησον, τρένω πεζῶν λόγον εἰς ἕμμερον· Πλάτ. Φαῖδ.60D ἐντέμνω τοῦς τοῦ Αἰσώπου λόγους, Πλούτ. Σόλ.3 τοῦς νόμους ἐπεκρίσαν ἐντέμνω εἰς ἐπος ἐνεργεῖν· ἢ ὄμ. προσαρμόζω εἰς μουσικὴν, μελοποιῶ· Πλάτ. Πρωτ. 326B ποιήματα . . εἰς τὰ κτερίσματα ἐντέμνωτες· ἢ κ. μέσ. ἐντείνωμαι φύλλο· Ἐρμυσίαν. 7,29 ἴδωκην ἐντείνωται . . Ὀμηρος ψῆδων.

ἐντεκμαίρομαι ἡγν. ἐν τι κατανοοῦμαι, κατατρέχομαι· Κάτιν.1,671 ἐκ ἐντεκμοῦ θυμῶ.

ἐντεκμαίριος-ον ἡγν. ὁ ἐντός τοῦ τεύχους ὄν, ἐντέχρος· Λουκ. Παρ.42 ἐντεκμαίριος ἐκἀθῆνων.

ἐντεκνίω κ. νεώτ. τεύχω, κτεῖω ἢ ὀμυρῶ ποῦ τι· Ἰσοκρ.4,137 ἐν δὲ ταῖς πόλεσι ἀκρόπολις ἐντεκνίειν, Ξεν. Ἐκ.4,81, οὐτ.ΚΠ.3,127 ἔξεσι δὲ σοι καὶ φρούρια ἐντεκνίειν, Διον. Ἀλ. Ρωμ.3,44· ἢ κ. παθ.· Ξεν. Ἄγνα.2,19 τὰ τεύχη δ' ἐντεκνίεσθαι· ἢ κ. μέσ. περιβάλλω διὰ τεύχους, ὀμυρῶ· Πλούτ. Ποιν.28 καὶ πόλεσι καὶ νήσοις ὄν ἐπεκράτους ἐντεκνίεσθαι· 2) ὄμ. μέσ. περιορίζω ἐντός τοῦ τεύχους, παρῶμοζ· Θεοκ. 6,90 τὸν πόλεων τὰς μὲν βία λοβόντας, τὰς δ' ἐντεκνίεσθαι· 3) νεώτ. ἐνεργ. κ. παθ. ἐνίοτε ἐν χρ. κωτ' ἐσφαρ. ἀντὶ ἐντοκνίει-ἰζομαι βλ.

ἐντεκνίος-ον ἡγν. ὁ ἐντός τοῦ τεύχους, τῶν τεύχων περιλαμβανόμενος· Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,26 ὁ ἐντεκνίος καὶ στεγανὰ οἰκίσαις.

ἐντεκνίσιος-εως (ἡ) νεώτ. ἡ τέχισις βλ.

ἐντεκνισμός (ὁ) νεώτ. ἐσφαρ. τὸ ἐντοκνισμὸς.

ἐντεκμαίρομαι ἔκ τιος τεκμαίρομαι, εἰκόζω,

συμπεραίνω : Ήν.Έπικ.10 και τοις ἄλλοις έντεκραιρέσθαι σημείως.

έντενος-ον μγν. ὁ ἔχων τέκνα : Λουκ.Νεκρ. Δ.6,3 ὁ δὲ έντενος ἦνιν ἀνεράσται.

έντενομω-όμαι μγν. κτάμαι τέκνα, κύνω παιδίω : Πλούτ.Κάτ.Νεώρ.25.

έντενοίνομαι έντός τίνος προσαρμόζω, ἐμβάλλω : Ήν.Άρρῷ 47, Γαλ.18θ,557 ἐν αὐτῷ τῷ ἔλλω τὰς φιλίας τῶν ἀνίσκων έντεκπνώνωμ. 2) οἰκοδομῶ, κτίζω : Ίωσ.Π.1,47 ἔβλιναις πύργους έντεκτάνωτα.

έντελέθω μγν. τελέθω βλλ., ὄφισταμαι, ἄπαρχω ἐν πιω : Νικ.Όπρ.660 ἐν- φηήλιος ἐν νεμέσσει.

έντέλεια (ή) μγν. νεώτ. κ. ὄμν. ἡ ἰδιότης τοῦ έντέλωσ βλλ., τελειότης, πληρότης : Άπολλ.Δύσκ. Συντ.186,15 ἐ- τοῦ λόγου, -τό ἔργον τῶ ἐμφανίσει ἐντέλειαν μορφῆς, Παλαμ.Παράκ.7,15 τὸν ἤχων ἡ έντέλεια || φρ. ὄμν. στήν έντέλεια τελείως 2) Έπιγρ πληρὸς δικαίωματα : ἄπαρχην δὲ αὐτῶν καί ἀτέλειαν καί έντέλειαν .. τὰ ἀπὸ Άπειρωτῶν 3) Ἦσ. έντέλειος, τῆξις ἀρχοντικῆς.

έντελειώ-όω μγν. πληρῶς τελειώ, καθιστῶ τί τέλειον : Πολιάδ.Λασι.1210D.

έντελεῖται Ἦσ. ε κορυβάνω. έντελεῖται.

έντελευθ-όω ἐν πιω τόπω τελευτῶ, ἀποθνήσκω : Όουκ.2,44 καί οἱς ἐνευδαίμωνησται τε ὁ βίος ὁμοῦ καί έντελευτῆσαι ζυμετρεθῆναι, Λιβῶν.Λόγ. 8,11 ταῖς Άθήναις ἐμδιώνται τε καί έντελευτῆσαι.

έντελευσία (ή) [έντελῶς ἔχειν] κ. νεώτ. φίλος, ἀριστοτελικὸς ὄρος ὁλῶν τὴν μετὰδασιν τῆς ὀλιγᾶπὸ τῆς δυναμῆς, τοῦ δυνατοῦ, εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτῆς μορφήν διὰ τοῦ εἰδῶσ, αἰτίας ὅμα καί τέλος τῶν πραγμάτων, ἡ πλήρης, έντέλης πραγματικότης : Άριστ.Ψυχ.412α,27 φυχῆ ε- στήν έντελευσία ἡ πρώτη σώματος φυσικοῦ δυναμῆ ζωῆν ἔχοντος, αὐτ ΖΓ 734α,90.Σέξτ.Έμν.Μαθ. 10,340 τὸ ῶν κατά δύναμιν μὲν ἐστί νεοσσός, κατ' έντελευσίαν δὲ οὐκ ἐστί' || κ. νεώτ. φιλοσ, ἡ ζωτικῆ ἀσχῆ ἡ διαμορφωσά καί διέπουσα τὰ ὄργανα ὄντια 2) διαρκεία, κτ. ἀσυχ. πρὸς τὸ ένδέλεχο βλλ. : Λουκ.Δίκ.Φων.10.

έντελεχῆς-οῦς-έ ε.σφ.ἀνόγν. ἄντι ένδελεχῆς βλλ., Όεσφρ.Φ.Αι.5,10.

έντελεχισμός (ο) μγν. έντελεχία βλλ. * Άντίοχ. εἰς Πανδέντ.1052B.

έντελεχος ἑπίορ μετ' έντελεχίας βλλ.2), ε.σφ. ἀνόγν. ἄντι ένδελεχῆς βλλ. : Πλάτ.Νόμ.905E.

έντελής-οῦς-ές κ. μων.κ.νεώτ. παρὰδ. -έστερος, -ίστατος, πλήρης, τελείως, ὄριστος, ἀκέραιος : Άριστφ.Ήν.1367 τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελή, Όουκ.8,29 δώσωιν έντελή τὴν θραχμῶν || εἰδ. τελείως διαπονηλασμένοις : Σοφ.Τρ.760 ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' έντελής εχων λείας ἀπ' ἀρχῆν βοῦσι. 2) ὁ ἐν τελείῳ, ὅστις καταστάσει, ὁ πλήρως συγκεκριμένος : Όουκ.6,45 τὰ ἐν τῷ πόλει ὅλων ἔξερασται καί ἴππων ἔσκόπουιν εἰ έντελή ἐστί, Αἰσχ.2,175.Εὐόγγ.1,2 βεπνον έντελής καί μπῆν ἔλλιπές. 3) κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνεργεσίῳν ἡ καταστάσεων, ὁ εἰς τὸν μέγιστον δυνατὸν βαθμῶν, ὀδόμοτος, καθολικός, πλήρης : Ονήσαστφ.4,2 έντελή τὴν ἀνδρείαν εἰσεφρόνται, - έντελής καταστροφῆ - ἔλλειψης τροφῶν 4) κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εἰς πληρὴν ἡλικίαν, ὁ τελείως ἡλθμένος : Αἰσχ.Χα.250, Αἰλ. 213,40 έντελής τὴν ἡλικίαν' 5) μων. έντελής εἰς τί τελείως καθηρισμένος : Καισφρ.Δοπ.3,16 ὄνομις εἰς τὰ ἀραδικά καί περσικά έντελέστατος. 6) εἰδ. ὁ έντελής οἱ καταχόντες πληρῶ ἀστικά δικαίωματα : Διόδ Σ 34,2,31 Ἰηπεῖς έντελής 'Ρωμαίων' || Έπιγρ. οἱ ἐν τέλει, οἱ ἀρχόντες, ἀξιώματατοῦ ἐπίμοιοι.

έντελικός-ἡ-όν μγν. ἐσφ. ἀνόγν. ἄντ' έντολικός βλλ. Άπολλ.Δύσκ.Συντ.112,27.

έντέλλω κ. μων., νεώτ. μ. κτ. μέσ. τύπον έντέλλομαι διδῶμι έντολήν, διορίζω, παραγγέλλω : Πινδ Ο 7,40 μέλλον έντελειν φυλάξασθαι χρέος πασίην φίλοις, Σοφ.ἀπ.269' || ὄμ. σμν. κ. μέσ. κ. νεώτ. μετὰ ὄστ. πρσσ. κ. αἰτ.πράγμ. : Ἦρ.1,42 έντελλόμενος δὲ τοῖσι Λυδοῖσι τάδε, Διογ.Όιν.66' || ὄμ. κ. μετὰ ὄστ. πρσσ. κ. ἀπαρφ. Ἦρ.1,53 τοῖσι δὲ .. έντέλλετο ὁ Κροῖσος ἐπειρωτῶν τὰ χρσστήρια, Πλάτ.Πολ.393B, ΠΔ Βασ.3,13,17' || κ. παθ. τὰ ένταταλέμνα αἱ έντολαί, τὰ διαιοχθέντα : Ἦρ.1,60 τὰ ένταταλέμνα ἡγεύοντο ἀπικόμενοι εἰς τὸ ἄστν, Ξεν.ΚΠ 5,5,3 ἐκτελετὰ τὰ ένταταλέμνα, -έντελλόμεθα τὴν έντέλειαν - τὴν σύλληψιν' || ὄμ. νεώτ. ἐν παθ. σμν. οἱ ἀρμόδιοι ὀπάλλοιλοι έντέλλονται τὴν εἰσαγωγήν. 2) πᾶν παρῆχω ὄδωιν πρὸς τί : Πόν. ἐ- σοι καί ἐπιτρέπω.

έντελμα (τό) μων. ὄμν. ἀμάρτημα, κρῖμα, σφάλμα δεκτικὸν κατηγορίας, μομφῆς, τιμωρίας : Κορ. Άτ.4Α, 123, δ.στίγ. ἀνδρίκριαν, ἐρώτησαν καί έντελμα δὲν τὸ βρῖσκον.

έντελογραφία (ή) μων. ἡ έντέλης, πλήρης, ἡ ἀσχή συγκεκριμένη γραφή : Βλεμν.700 [ἐκδ.Μι. : ὁ ὀπαραιοκός ὄρισμός οὔτε σκιαγραφία εἰκονεν οὐτ' αὐ έντελογραφία.

έντελομσθος-ος κ. μων. ὁ ἑταίριων πλήρῳ, έντελή τὸν μισθόν : Δημ.1212 καί ἔτερος ναύτας έντελομσθιος προστέλαδον || ὄδ. κ. μων. μισθός έντελομσθος έντέλης ἄριστος, ἀκέραιος, ἱκανοποιητικός : Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,129.

έντελομορφος-ον μων. ὁ έντελή τὴν μορφήν ἔχων ὄδ. τὸ οὐδ. τὸ έντελομορφον ὡς ὄσν. ἡ έντελεια, τελειότης τῆς μορφῆς : Γεομ.242.

έντελῶς κ. νεώτ. κ. ὄμν., ἰων. έντελῆως κατά τρόπον έντελή βλλ., εἰδ ὀδοκλήρω, πλήρως ἀποτότως : Άριστ.Ρητ.Άλ.1436α,12, Πτολῶδ.10,30,3 έντελῶς ἀν ἐξιδωνησθέντα τὸν Άντίοχον ἀποσθῆναι τῆς ἐπιβολῆς, -εἰμαι έντελῶς πεπεισμένος || τελείως : Ίωσ.ΑΙ 19,6,2' || κ. συγχρ. -ότερος : Μαριν.Πρόκλ.15' || νεώτ. κ. ὑπερῶ -έστατος.

έντεμενίζω μγν. κ. μων. ἐν γεμενί. ἱερῶ γίθημι τί : Πολυδ.1,11 τὸ δὲ ἄγαλμα ἱδρῖσασθαι ἔρες καί .. έντεμενισαί 2) μέσ. έντεμενίζουσι εἰσερχομαι εἰς τέμενος, εἰς ἱερὸν Όεσφῶδ. Σ' Ἰστ.15Α.

έντεμενιος-ον Έπιγρ. ὁ ἐν τῷ τέμενι ὄν, ἔχων ὄγαλμα : Έπιγρ. τοῖς έντεμενίσι θεοῖς.

έντέμνω κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. έντέμνω έντός τίνος, ἐπὶ τίνος τέμνω, κόπνω, ἐχαράσσω : Ἦρ. 8,22 έντέμνω ἐν τοῖσι λίθοισι γράμμασιν, αὐτ. 5,49' || ὄδ. ἀπλῶς κόπνω, ἀποκόπτω : Αἰν.Τακτ. 18,57 έντέμνε βίηη ἡ σμίλη τὴν βάλανον κ. παθ. : Λουκ.Τιμ.22' || διασχίζω : Φιλ.1,352 ναῦς ἐ- κύματα 3) πρὸ βωμοῦ πρὸς θυσίαν σφάζω, θῶμ, μετὰ τοῦ σφάγιον-α ἡ ἄπολ. : Όουκ. 5,11 περιεφραντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον ὡς ἦρω τε έντέμνουσι καί τιμὰς δεδώκασιν ἄγωνας καί ἔτησιν θυσίας, Πλούτ.Σόλ.9' κ. παθ. ἰων. Βουζ. 14 έντέμνεται σφάγια' || ὄμ. σμν. κ. μέσ. : Άριστφ.Λυσ.192 εἰ, ἴππων λαδοῖται τόμοιν έντεμομμεθα 4) ἀναφορ. πρὸς βοτᾶνος ἐν φαρμάκῳ, τεμαχίζω : Αἰσχ.Άγ.17 ἴππουσ τὸδ' έντεμνω ἐντέμνωιν ἄκος.

έντεμνῆς-οῦς-ές μγν. έντεμνομένος, τὸ οὐδ. έντεμνῆς ὡς ἐπίορ, συντόμως, ἱσχυρός, μετ' έντάσως : Άπολλ.Ρ 2,933 ἡ δ' ἐς πλάγος πεφρόρτο έντεμνῆς.

έντεμοήστωρ Ἦσ. ε ὄπλων ἑμπερός ε.

έντεμωλία (ή) νεώτ. ἰατρ. ὄλγος τῶν έντέρων.

έντεμωλικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν έντεμωλιαν βλλ. ἡ ὁ θεραπευτὴς τῆς έντεμωλιαν : έντεμωλικὸν πόνου - φάρμακον.

έντεραναστομωσία (ή) ντωτ ἱατρ. χειρουργικὴ ραφή φέρουσα εἰς ἄμεσον σύνδεσιν δύο τμήματα έντέρου, εἰδ οὐ ἀπεκόπη βεβλασμένον ἡ μέρος.

έντερραχύτης (ή) νεώτ. Ιατρ. κλιστή πρός ενέργειαν ήσσασαν επί τῶν έντερον.

έντερρακτασία (ή) νεώτ. Ιατρ. έντασις διάτασις παθολογική διεύρυνσις του έντερου.

έντερρακτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. εγχείρησις τέμνουσα μόριον βελωδωμένου έντερου.

έντερρεμβολισμός (ή) ό έντερρεμβολισμός βλλ. έντερρεμβόλιον (ή) νεώτ. Ιατρ. έμβόλιον από τού στόματος εισαγόμενον εις τών όργανισμών.

έντερρεμβολισμός (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. -ισμός έμβολιασμός διά καταπόσεις τελεώμενος.

έντερρεπιπλοκήλη (ή) μγν. κ. νεώτ. κήλη περιέχουσα έντερον άνα και έπίπλουν: Γαλ.19,448.

έντερρεπιπλόμφαλον (ή) νεώτ. Ιατρ. όμφαλοκήλη περιέχουσα τού έντερον και τού έπίπλου (ή) νεώτ. Ιατρ. όμφαλοκήλη περιέχουσα τού έντερον.

έντερρεπιασμός (ή) νεώτ. Ιατρ. κήλη περιέχουσα τού ήπαρ και τού έντερον.

έντερριθιον (ή) όνοματ. τ. τού έντερον, άντερράκι: 'Αλεξ.84 κρεάδι' άντερράδι.

έντερρικός-ή-όν(ν) κ. νεώτ. κ. όημ. ό εις τά έντερα άνθικων ή αναφερόμενος: 'Αριστ.ΖΜ 675ε,17 άποφάδας. έντερικός,- έντερ- σωλήν- νόσοι- άποφραξίς' || όημ. τού ούδ. πληθ. έντερικά ώς ούσ. αι έντερικά νόσοι, έντερίτις, έντεροκολίτις

έντερικός-ή-όν αγόλ. κ. νεώτ. ό τών έντέρων, έντερικός, ή ό έξ έντέρων: Σχολ. 'Αριστ.Βάτρ.233 τού παλαιόν έντέρων ήσαν ήλ χορδαί.

έντερικόν (ή) μγν. όνοματ. τού έντερον || κτ. εύφημ. ή ακωπητικός τού άνδρικού μόριον: Μάρκ. Αύρ.6,13 και έπί τών κατά τήν ανουσίαν, έντερικόν παράφριξ και. . . μυσταίου έκκρισις.

έντερικός-ή-όν νεώτ. ό της έντερίτιδος ό εις τήν νόσον έντερίτιδα βλλ. άναφερόμενος.

2) ό έξ έντερίτιδος πάσχων, νοσών.

έντερίτις-ιδος (ή) νεώτ. φλεγμονή τού έντερου, έκδηλωμένη διά διαρροίας, πυρετού και κοιλικών.

έντεριωμήν (ή) κ. νεώτ. τού έσώτατου μέρους τού βλαστού ή της ριζής φωτού, ή καρδιά, ψίχα: 'Ιησ. Γυα.1,78,Θεώφ.Φ1,2,6' || 'Ήσ. ό τού έντός τού άγρίου σικυδι ή τά ένδυν.

έντεριωνίοι άκτινίτες(ή) νεώτ. βοταν. σειράι παρεγγυματικών κυττάρων, χωρίζουσαι δύο άγγελώδεις δέσμες τού βλαστού ή της ριζής.

έντεριωνίς-ιδος(ή) μγν. έσφ. γρ. αντί έντεριωνή βλλ.: Πολυδ.2,212.

έντερραναστόμωσις-εως(ή) νεώτ. Ιατρ. έντεροναστομωσία βλλ.

έντερραδράχχιος-όν νεώτ. ζωολ. ό έχων τά βράχια μετά τών έντερον.

έντερραστροκήλη (ή) νεώτ. Ιατρ. μορφή κήλης, καθ' ήν προπίπτει ό στόμαχος άμα και ή έντερική μάζα διά μέσου τού χαινόσιος προσθίου κοιλιακού τοιχώματος.

έντερογραφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή δ' έντερογράφω βλλ., καταμέτρησις τών περισταλτικών κινήσεων τού έντερου: 2) πραγματεία περί έντερον.

έντερογράφος (ή) νεώτ. Ιατρ. όργανον καταμετρών τās περισταλτικές κινήσεις τού έντερου.

έντεροκιθής-οός-ές κ. νεώτ. ό πρός έντερον διοισάζων: 'Αριστ.Ζ1 508β,11.

έντεροκήλη (ή) κ. νεώτ. κήλη καθ' ήν τού έντερον προπίπτει σχηματίζων έξοίδημα, σπασμό, κατέβασμα: Πολυδ.4,203: Δισοκλ.74, Γαλ.7,36.

έντεροκλήθησις (ή) γλωσσα. ό έξ έντεροκλήθης βλλ. πάσχων, νοσών, δ. έντεροκλήτικός.

έντεροκλήλικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ό έξ έντεροκλήτης νοσών: Γαλ.14,789' 2) νεώτ. ό σήμημα ή οφειλόμενος εις τήν έντεροκλήνη: έ- όγκωμα.

έντεροκλύσις-εως(ή) νεώτ. Ιατρ. ή διά βεβρασμένου ύδατος, άσφάφηματос κτν. πλύσις τού

έντερου, ενεργουμένη διά κοβητήρος, εισαγόμενον εις τού άπευθερωμένον.

έντεροκλύσμα-ατος(ή) νεώτ. ή έντός τού όρθού έντερου έγχυσις ύπό γάρην έκνευσεως τού ποχέου έντερος ή πρός διαστολήν ασθενούς έάν άδυστή να λάβη τροφή από τού στόματος || τού εις τού έντερον έγχυόμενον ύγρουν.

έντεροκόκκος (ή) νεώτ. μικρός. διπλόκοκκος όπαντών έντός τού στόματος ή τού έντερου.

έντεροκολίτις-ιδος(ή) νεώτ. Ιατρ. νόσος τού πεπτικού σωλήνος, προσβάλλουσα ίδιως τού παχύ έντερον και χαρακτηριζομένη από άναλασασόμενων περιόδων δυσκολιότητας και διαρροίας.

έντεροκονίασις-εως(ή) νεώτ. Ιατρ. νόσος προκαλουμένη από τής έν τώ πεπτικώ σωλήνι εισόδου μόριων κομπορά, άνθρακος, μεγάλων κηλ.

έντεροκυστοκήλη (ή) νεώτ. Ιατρ. μορφή κήλης καθ' ήν προπίπτει όμοσ ή έντερική έλιξ μετά τής αύραδόχου κύστεως.

έντερολιθίασις-εως(ή) νεώτ. Ιατρ. νόσος καθ' ήν σχηματίζονται οι έντερολιθοί βλλ.

έντερολίθος (ή) νεώτ. Ιατρ. λιθώδης όμοσ έξ άλλων σχηματίζομενον έντός τού έντερου.

έντερολογία (ή) νεώτ. τμήμα της Ιατρικής έπιστήμης ασχολούμενον περί τά έντερα.

έντερομαλακία (ή) νεώτ. Ιατρ. μαλκωνισις τών έντέρων, πυνεπιόρνωσις και τήν ρήξιν αυτών.

έντερομαντις-εως(ή) μγν. έγαστριμυθος, ό σινελι διά τών έντέρων μαντείων: Φώτ. Αμφ.83.

έντερομαστυριτικός-ή-όν νεώτ. ό εις τού έντερον και τού μεροτέρων άναφερόμενος.

έντερομηροκήλη (ή) νεώτ. Ιατρ. μορφή μηροκήλης βλλ. περιέχουσα έντερον.

έντερομυϊασις-εως(ή) νεώτ. Ιατρ. πάθησις τών έντέρων, οφειλουμένη εις τήν έν τώ πεπτικώ συστήματι εισαγώνων ψωριων μύων και χαρακτηριζομένη από σφραγών δυσεντερικών φαινομένων.

έντερομφαλον (ή) μγν. αϊδημα, όγκωμα τού έντερου παρά τών όμφαλών, έντεροκήλη άμα και όμφαλοκήλη: Γαλ.14,786.

έντερομφαλος (ή) μγν. κ. νεώτ. ό έξ έντερομφαλώ νοσών: Γαλ.19,444.

έντερον (ή) 2 μγν. κ. νεώτ. όημ. έντερον άλλα συνήθ. κ. μγν. άντερον, ίδιος κτ. πληθ. έντερα, ό πεπτικός σωλήν, έν ό τελευτάται ή πέδις τών έν τού στόμαχου έξερχομένων τροφών, σπλόγχων: 'Ήλ.507 διά δ' έντερον χαλκός ήστω, Αϊσκ. Αγ.121, 'Αριστ.Βάτρ.476 τώ νεφρώ δέ οου αότατον έντεροισιν ήματιωμένον, Πλάτ.Τιμ.73Α, Πρόδρ.1,332, - λεπτόν έντερον (τό άργόμενον από τού πυλωρού ή - παχύ έντερον (τό όρχόμενον από τού λεπτού και καταλήγον εις τών πρωκτόν) || ειδ. έν τή ΠΔ φρ. έπί μετρώ έντέρω έν έγκρατεία, λιότητι τροφής, άλγοςπαγία: ΠΔ Σοφ.Σειρ.34,20 όνομα άγίεσις έπί μετρώ έντέρω: 2) κτ. συν. εκδ. έντερην χορδή τόξου: 'Οδ.Φ 408 χορδήν. . . έστρεφής έντερον οϊός' 3) θύλακος έξ έντερου: 'Ιησ.Νουδ.31: 4) ή μήτρα: 'Αρχιλ.142, Λουκ. Λεβ.6 τόκωδος όός τού έμβρυοδόχου έντερον' 3) μγφ. τού έσωτερικόν τών καρπών: ΑΠ.14,57

6) έντερα γής οι έν τή γή ζώτες σπυλικές: 'Αριστ.Ζ1 570α,16, Θεώφ.Σημ.42 γής έντερα πολλά φαινόμενα χειμώνα σημαίνει' || κ. μγφ. έπί άνθρώπου, έν ύπομητ. έννοια: Παλλ.δδ.Βι.χρ.105 γής έντερον γαστρίδουλον' προβ. άντερο 2).

έντερόνια (ή) κ. νεώτ. τά εγκύλια βλλ. πλοίου: 'Αριστ.Ήπ.1185 εις τής τριήμερις έντερόνιας, Πολυδ.2,212' || νεώτ. ή διά τών έντερόνιας έσωτερική επένδυσις τού πλοίου, όημ. τού φόδρου' 2) 'Ήσ. Σουιδ. ή έντερόνια βλλ., τού έσωτερικόν τού βλαστού ή της ριζής φωτού.

έντερόνιοι καθ' Ἡσ. αἱ καρδαί· ἠρδλ. έντερον 21.
έντερόνιος-ιδος [ή] νεώτ. ναυτ. ἐλληγκενίς ἢ ἀπλή
 σάνις χρησιμοποιουμένη διά τήν ἐσωτερικήν ἐπέ-
 δουσιν τοῦ πλοίου, δηλ. τὸ μαζέρι τοῦ φόδρου.
έντεροπόθεα [ή] νεώτ. πάθησις τῶν έντέρων.
έντεροπλασία [ή] νεώτ. ἱατρ. κ. στικῆ χειρουργ-
 κή ἐπέμβασις, δι' ἣς ἀντικαθίσταται βεβλαμμένη
 τῆς μοίρα έντέρου δι' έτέρας ὄργανις.
έντεροπλαγία [ή] νεώτ. παράλυσις τοῦ έντέρου.
έντεροπνευματώσις-ως [ή] νεώτ. ἱατρ. ἢ ἐν
 τοῖς έντέροις μεγάλη συμπύκνωσις ἀερίων.
έντερόνομος [ό] νεώτ. νόμος, ἀγὼς τῶν έντέ-
 ρων, έντερολογία.
έντερονομῶ-έω ἀγὼ κατά τὰς έντερας : Ἰη.π.
 Ὁσα.Στεφ. : Ἰσχυιαδικὸς έντερονομῶσις.
έντεροπράξις [ό] οχλὸς. ὁ έντεροπῶλης βλλ. :
 Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰη.π.155.
έντεροπρωσία [ή] νεώτ. ἱατρ. κ. έντερόπρωσις
 πτώσις τοῦ έντέρου.
έντεροπώλης [ό] ΑΒ 379 ὁ πωλήτης έντέρων.
έντερορραγία [ή] νεώτ. ἱατρ. ἢ ἀπὸ τοῦ έντέ-
 ρου αἱμορραγία.
έντερορραφία [ή] νεώτ. ἱατρ. ἢ ραφή ἢ ἐνού-
 σα τὸ κελί διανογιέντος έντερικοῦ τμήματος.
έντερορρηξία [ή] νεώτ. ἱατρ. ρήξις τοῦ έντέ-
 ρου, συνεπιφέρουσα αἱμορραγίαν κατά τήν ἐπι-
 φάνειαν αὐτοῦ.
έντερορροία [ή] νεώτ. ἱατρ. διάρροια.
έντεροσαρκοκλή [ή] νεώτ. ἱατρ. σαρκοκλή
 συνοδουμένη καὶ ὑπὸ πτώσεως τοῦ έντέρου.
έντεροσκοπία [ή] νεώτ. ἱατρ. ἢ διὰ τοῦ έντε-
 ροσκοπίου βλλ. ἐξέτασις τοῦ ἀπευθυσμένου·
 2) ἢ παρ' ἄρχ. σπλαγχοσκοπία βλλ.
έντεροσκοπῖον [τό] νεώτ. ἱατρ. ἐργαλεῖον διὰ
 διανοίξεως τοῦ δακτυλίου εἰσαγομένου εἰς τὸ ἀ-
 πευθυσμένον πρὸς ένδοσκόπῃσιν αὐτοῦ.
έντεροστομία [ή] νεώτ. ἱατρ. ἢ ἐπὶ τῆς ἐπι-
 φάνειας τῆς κοιλίας διανοίξις ἐν ἀνάγκῃ· ὅπως πρὸς
 διεξοδὸν τοῦ περιχομένου τῶν έντέρων.
έντεροσχεοκλή [ή] νεώτ. ἱατρ. έντεροκλή
 ἐντός τοῦ ὁσέου κατεργασμένη.
έντεροστομία [ή] νεώτ. ἱατρ. τομή ἐπὶ τῶν τοι-
 χωμάτων έντερικῆς ἐλικος.
έντεροτόμιον [τό] νεώτ. ἱατρ. κ. έντεροτόμος [ή]
 χειρουργικὴ φάλις πρὸς κατά μῆκος διανοίξιν τοῦ
 έντέρου, ἰδίως κατά τὰς νεκροφάσις.
έντεροφάλαξ-ακος [ό] Ἐπιγρ. εἶδος χειρουργι-
 κικοῦ ἐργαλείου.
έντεροφυατῖσις-ως [ή] νεώτ. ἱατρ. φυμα-
 τῖσις τῶν έντέρων.
έντεροχορδῆ [ή] νεώτ. ἱατρ. χορδῆ ἐξ έντέρου
 ζώου κατασκευασομένη καὶ χρησιμοποιουμένη διὰ
 τήν ἐκτέλεσιν ἐσωτερικῶν ραφῶν ἐν τῷ σώματι.
έντεροχορδοπλάτης [ό] μουσκ. ὁ ἱκανὸς μ. νά
 πλέην έντερος, νά καθαρῆς πατάξις, περιφρον. ἐπὶ ἀνι-
 κων· Πρὸδρ. 1,388 φιλόσοφ. έντεροχορδοπλάτα.
έντερος Ἡσ. « εἰσώβην ».
έντεροργῶς-όν [έντε- ἐργάζομαι] ἐπὶ ἡμιόν-
 ων, ὁ ὑπὸ ζυγῶν, χαλῶν ἐργαζόμενος, ὀποῦ-
 γιος : Ἰλ. Ω 277 ζεῦσθ' ἡμιόνων· έντεροργούς.
έντερορήτωρ-ορας [ό] καθ' Ἡσ. ἐμπειροσ τῶν
 ὀκλων, ἐμπειροπάμερος [χειρουργ. έντερορήτωρ].
έντεταλμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐν-
 τέλλω βλλ. ἐν τῇ νεώτ. ἐν χρ. κ. ὡς αὐτ.
έντεταμαι παθ. παρακ. τοῦ ρ. έντελλω βλλ.
έντεταμένος [έντεναι] ἐπιγρ. μετ' ἐνάσεως,
 συντόνος ἰσχυράς, έντονος : Ἡρ. 1,18 ὁσ παρατε-
 ξάμενος · παρὰ τὸ πατρὸς τὸν πόλεμον προ-
 εἶξε έντεταμένον, ἴωσ. Α 11,4,5.
έντετάρτων οχοινῶν [τό] νεώτ. ναυτ. τὸ ἐκ
 τεσσάρων συνεπιτρομημένων ἠμβόλων κατασκευα-
 ζόμενον οχοινῶν.

έντετραίνω Ἐπιγρ. διατριβῆ, διαπερῶ τ.
έντετριμμένος ἐπιγρ. μτχ. ἐκ τῆς μτχ. παθ.
 παρακ. τοῦ έντριβῶ βλλ., ἐμπειρός, έντέμνος,
 ἐπιδοξίως : Πολυδ. 5,144.
έντευπισμῶσις ἐπιγρ. γλῶσσα. τοῦ έντυπῶς
 βλλ. : Εὐστ. 1343,55.
έντευγμα-ατος [τό] μτχ. κῶμμα Ἐπολλ. Σοφ.
 Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. κῶμμα « έντευγμα ὡτινι έντυπηάο-
 μεν, κῶμμα » 2) έντευξις, ἀσχολία : Διόδ. Σ 39,5
 ἐπαγρυπνῶν τοῖς τῆς στρατηγίας έντευγμασι.
έντευθεν ἐπιγρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἰων. ένθεῦθεν,
 ἐπὶ τόπου, ἐκ τῆς τόπου καθωρισμένου ἢ ἐκ τό-
 που προηγουμένου, ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ :
 Ὀδ. 1568 ἐμοὶ οὐκ έντεύθεν 1 διὰ ξεστῶν κερά-
 ων] ὄμοιον αἰὼν δεικνὸν ἐθέμεν, Ἡρ. 1,2 κατα-
 πλώσαντας γάρ · ἐπὶ Φάσιον ποταμῶν, ένθεῦ-
 ταν · · · Αἰολ. Πέρσ. 836 έντεύθεν · ἤξας πρὸς μέ-
 γαν κόλον Ρέος, Κδ Ματθ. 17,20 μεταβῆθι έντεύ-
 θεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται ἢ φρ. έντεύθεν κά-
 κειβεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ ἐνὸς μέρους
 καὶ ἀπὸ τοῦ ἄνθετου πρὸς αὐτὸ : ΑΒ 766,27·
 ἢ έντεύθεν καὶ έντεύθεν ἀντὶ έντεύθεν καὶ ἐκει-
 θεν : Πδ Ἀρ. 22,24 φραγμὸς έντεύθεν, καὶ φραγμὸς
 έντεύθεν, Κδ Ἰω. 19,18 ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν
 καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο έντεύθεν καὶ έντεύ-
 θεν ἢ τάντεύθεν τὰ ἐν οἴκῳ : Σοφ. Ἡλ. 1339
 πῶς οὐν ἔχει τάντεύθεν εἰσίντι μοι ; 2) ὄμ.
 νεώτ. ὡς πρόθεσ. μετὰ γεν., ἀπὸ τῆς τόπου πρὸς
 τήν κατεύθυνσιν τοῦ λέγοντος, ἀντιθ. τῷ ἐκείθεν :
 ἢ έντεύθεν τῶν Ἁλλήνων Γαλιατία, ἔστρατοπέ-
 δευσαν έντεύθεν τοῦ ποταμοῦ 3) ἐπὶ χρόνου,
 ἀπὸ τῆς χρονικῆς σημείου καθωρισθέντος, προ-
 αναφερθέντος ἢ γωστότου, ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ-
 του, ἀπὸ τότε : Ἡρ. 1,27 Σοφ. Ἡλ. 728 κάντεύθεν
 ἄλλος ἄλλων ἐξ ἐνὸς καιροῦ εβραυε κἀνέπνιεν,
 Πλάτ. Θεαιτ. 198B 4) κ. νεώτ. εἰς ἄλλωσιν τῆς
 προελύσεως ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης, ἐκ τοῦτου :
 Ὁμοικ. 5 τὸν πλείστον τοῦ βίου έντεύθεν ἐποι-
 οῦντο ἢ ὄθ. κ. ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἐκ τοῦ-
 του : Εὐρ. Ἀνδρ. 949 κάντεύθεν ὄμοιο ποσούσιν
 ἀνδράν, Ἀριστ. Πολιτ. 1286b,15 έντεύθεν ποθεν
 εὐλόγων γενέσθαι τὰς ὀλιγαρχίας, -έντεύθεν
 ἐπῆλθεν ἢ ῥήξις.
έντευθενί ἐπιγρ. ἀττ. ἐπίτατ. τοῦ έντεύθεν : Ἀρι-
 στοφ. Ὀρν. 10 έντευθενί τήν πατριδ' ἐν ξεστύρις.
έντευκτῆριον [τό] νεώτ. ὁ τόπος, ὁ χώρος
 ὅπου γίνονται συνεντεύξεις, συναντήσεις ἢ εἰδ.
 ἢ σίβουσα ἐν ἢ γίνονται δεκταί ἐπισκέπται ἰδρύ-
 ματος τῆς, ἢ αἰθουσα συνεντεύξεων, ἀναψύξης,
έντευκτής [ό] μσν. ὁ ἱκετεύων, παρακαλῶν
 τινα πρὸς τ. διὰ π. : Παυσαν. Ἀουδ. Ἐπιστ. 26,30.
έντευκτικός-ή-ον μτχ. ὁ εὐπροσλήγοτος :
 Πλούτ. Ἀλλ. 13 έντευκτικός γάρ ἰδία καὶ πῆθῶς
 ἐδῶκεν 2) ἱκετευτικός, ἱκετήριος, παρακλητικός :
 Παλλὰδ. Βλ. Χρυσ. 29B έντευκτικοὶ λιβελλοί.
έντευκτός-ή-ον μσν. ὁ δυνατόμενος ἢ ἀναγνώ-
 στωκῆς : Ἰερέτ. Ἐξήλ. Ἰλ. 27,16 ὡς πᾶσιν ἐπίσιν ἐν-
 τευκτῶ καὶ τούτου ποιητῶνα γένοντα.
έντευξιθῶν [τό] μτχ. ὄνοκ. τοῦ έντεύξει, μπ-
 κρῆ ἔγγραφος στήσις, ἀνοσφρὸς : Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,10.
έντευξις-ως [ή] [έντευξιμῶν] κ. μσν. τὸ έντυγ-
 χῶμεν, ἢ έντυχις, ἢ συντυχία, μετὰ δοτ. : Πλάτ.
 Πολιτ. 298B πρὸς τὰς τοῖς λησταῖς έντεύξεισι·
 2) συνομιλία, συνομιλοστροφή : Ἀριστ. Ρητ. 1355a,
 29 ἐν- πρὸς τοὺς παλλῶνας ἢ ὄμ. μετὰ γεν. : Βί.
 Φιλωνίδου 7C, Μέτοχ Ὁν ἐν 2α8,153 θερραῖσι μὲν
 τὸν πόδην ἢ τῶν καλῶν έντεύξεισι : ὀπόλ. : Σωφ.
 28 τήν ηλικίαν τῶ έντεύξει γνωρίζομεν ἢ έν-
 τεύξεισι προσβῆθαι τῆν ἔτα μετὰ τούτοις συναντήσιν :
 Ἰσοκρ. 1,20 τὰς συνεντεύξεις μὲν παῖου κινῶν
 τὰς αἰτίας, μὲν δὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν 3)
 τρόπος, ἡθός, συμπεριφορὰ : Αἰαγίν. 2,47 εἰλε.

Κτησιφών . . περι τε της έντευξας της Φιλίππου, Θεόδωρ.Χαρ.5,1: 4) είδ. επί ασρκικής σχέσεως, συνουσία : Έπικ.Διδ.5,1, άντ.άπ.δ' 5) όμωλια, λόγος : Διον.Άλ.Θουκ.50, έντευξής όχλικοί | λόγος : προς τόν όχλον | 6) αίτιας : Έπιγρ., Πάν.' || ή ύπέρ τινος παράκλησις, μεταιεία προς τινά ύπέρ τινος : 'Ησ. κ' δι' έντευξής διά παρακλήσεως : Διδό.Σ 19,65. 7) άνάγκησι, μελέτη τινός : Πολύβ.1,4, παράρρησιαι πάντα και νέον και πρεσβύτερον προς τήν έντευξίν τής πραγματείας, Κλήμ. Άλ.Στρωμ.7,561.

έντευται έπιρρ. άντι έντευθειν βαρβαρισμός έν Άριστφ.Θεομ.1212 παθ. τό γέροντο έντευται ; **έντευταλναοθαί-οθαί** παθ. επί έγγλεων, μαγειρεύομαι μετά τεύλων, με σέσκουλα : Άριστφ. Άχ.894 μηδέ γάρ θανάων ποτε σού χωρίς είναι έντετευταλναωμένης | δ. άνόγη, -τικωμένης, οχλό- κ' μετά τεύλων έφημησεί, | Άρετ. ΟΕ.Νουσ.1,Σ **έντευξω** μτην, παράγω έν τω, παθ. : Αρχιγ.η. Ορειδ.8,1,1 έν -ερούθιατα.

έντεφραος-ον | τέφρα | μνη. ό τεφραχρός, στασι- ό : Διοσκ.5,74, Άθην.9,395Ε ή δε φαλαρίς . . έντεφραος τής γαστέρα.

έντεφνάζω μτην, εξεργάζομαι, φιλοτεχνώ : Λιδών.Ηθ.6,5 λόγον . . έντεφνάζω.

έντεχνώω έπιρρ. μτην, μετά τέχνης και μεθόδου : Χρησμ.Σ.6.56 εργάζωμαι | επί γαίης έντεχνώω.

έντεχνής-οός-ές οχλό, άντι έντεχνος βλ.3,1, ό πεπειραμένος, έμπειρος, δεξιός : Σχόλ.Πινδ.Ν.8,24 έντεχνές ή Λυδίοι περί τής μουσικής.

έντεχνήσι |ή| μτην, ή τεχνική έν τω δεξιότης, εμπειρία : Γρηγ.Νύσσ.3,260C.

έντεχνυέω μνη, τεχνικώ ή πανοργώω ποιώ τι, τεχνητεύω : Ίωδ.Γενεα.12,12B.

έντεχνος-ον κ. μνη, κ. νεώτ., ό έντός του κύκλου, τής περιοχής τής τέχνης : Άριστλ.Ρητ.1354Α, 13 αί γάρ πίστις έντεχνόν έστι μόνον, τά δ' άλλα προσθηκά | 2) ό έπινοηθείς ή κατασκευασθείς μετά τέχνης, ό τεχνικός, ό καλλιτεχνικός, άντιβθ άτεχνος : Άριστλ.Ρητ.1355b,36 έντεχνα ή | λέγω | όσα διά τής μεθόδου και δι' ήμών κατασκευασθήν δυνατόν, Διον.Άλ.Συνθ.215,4 τόν δε πολιτικόν |λόγον λέγω | έν ψ' πολύ τό κατασκευασμένον έστι και έντεχνον, -έντεχνος ή έπικος -διδασκαμσις || μέθοδος έντεχνος ή ότι κανόνων και άρχών έρεϊδομένη : Άριστλ.Ρητ. 1355Α,4 ή μέν έντεχνος μέθοδος περί τας πίστις έστιν | 3) επί προσ., ό πεπειραμένος, ό έμπειρος, Ικανός, δεξιός : Πλάτ.Νόμ.903C έντεχνος δημιουργός, Πολιδ.4,2) έντεχνος ρήτωρ.

έντεχνώς έπιρρ. κ. μνη, κ. νεώτ., τεχνηέντως, μετά τέχνης, μεθόδου, δεξιότατος : Άριστλ.Σοφ. Έκ.172κ,35, Φερν.327, Βέλθ.Χρυσ.98,382 έντεχνώς είχε ασέβητά γράμματα κερκιμάν.

έντεχνώω δ. τού έντεχνος βλ. : Λυσ.δ.314B.

έντεχνός-ον μτην, δ έν τωι τακείς, αναλυθείς άπό συντεθεισών : Αρετ.Χρον.Νεάσ.2,13 άραιρίοντα τό ποιηρόν και έντεχνα | αίμα |.

έντικτα, παρακ. έντέκτα μετά παθ, σμη, τίκω, διαλύω, λειώνω έν έν τω, παθ. : Αέτ.9,42 έντέκτα έν όδατι έντός διαλυθώ όδατος | 2) έγ- γλώ τι τεπηδός έν τωι, χών και λιωμένο μέσα στό κάτω : Διδό.Σ 2,8 τάς τούτων άρμονίας έλήλυθο μόλιδον έντικτασ, Πλούτ.Γραυχ.17 έξε- λών γάρ τόν έντεκρόλον έντέτξε μόλιδδον κ. παθ. : Δίων Χρ.64,4 άνδριάντα χαλκώ έντετκήκα | || κ. μπη. : Άριστλ.Λυσ.553 κάτω | έντήξη τέγανον τερονόν τοις άνδράσι και θοαλησούσι : 3) μπη. διδάσκω : Σουίδ. | || όμ. σμη, κ. μέσ. : Πλάουτ. 'Ηθ.3,5 τας φύκτας τό μαθήματα έντετκεται | 4) μπη. παθ. επί συναισθηματικών ένδηλώσεων, είσοδισιαί βαθέως έν τωι : Σοφ.Ήλ.131, Πλάτ.

Μενε.245D τό μέσος έντέκηκε τή πόλει, Διον.Άλ. Ρωμ.6,72 τό δέος έντεπτήκος έπι τας φύκτας, Διδό.Σ 1,83 : 5) επί προσ., τίκωμαι έξ έρωτος : Σοφ.Τρ.463 εί κάρ' έντεκείη τό φιλέιν | || όμ. έξανθώομαι, παραλόω εκ τών θρίνων, όπό τό κλάμο : Λυκόφρ.498 θρίνων έντεκεία.

έντήρησι |ή| μνη, κ. νήρησος φόδος, δειλία, συστολή : Έρωτ.Μυστ.4,728 δίγως κιαριάν έντήρησι γή φόβο έν τοι κρίνη.

έντηρώ-έω μτην, φυλάττω, διαφυλάττω, διατηρώ, διασώζω τι : Προκ.Μυστ.4, Πάν. και έντηρήσει | δεδς | ήμας πάντας.

έντι διαρ. γ πληθ. τό είμι βλ.λ.

έντιθίμω κ. μνη, κ. νεώτ., μέλλ. ένθίμω, ποι. άόρ. σ' άπαρφ. ένθίμω, μέσ. άόρ.β' έν γ' προσ. ένθίμω, τίθω έν τωι, ένθίμω, έμβάλλω, είδ. θέω έντός πλοίου : 'Οδ.Ε 166 άνών έρυσθόν ένθίμω, Άντιφ. 5,39 ένδεις είς τό πλοϊόν καταπονήσειε | || όμ. σμη, κ. μέσ. : 'Οδ.Γ 154 νέας έλκωμαι, είδ. ήλα δισον κτήματα | έντιθέσθω, Σεν. Άν.1,4,7 : 2) γεν. βάλλω έν έν τωι, μετά όστ. : 'Ησιόδ.Θεογ.174 έντέκω δε χειρ' άρητ., Εύρ.Ήρ.727 χειρ' δ' ένδης δέων | || κ. μέσ. : 'Η.Φ 123 ουδέ σε μητρ' ένδερμένη λέγέσθωι γούστασ | || κ. έμπαρθ. (εις τι) : Ήρ.273 τόν πατέρα ές αυτό έντιθέμαι, Άριστφ.Ευκλ.346 ές τό κοδρόνον τό πόδ' ένδεις τεραι | || κ. μέσ. : Δημ.156 τής τιθής τό κυβισόν λαδούσης . . και ένδερμένης είς τόν κλόπον | 3) μπη. έμβάλλω, έλλείπον, ογαθόν : Θεογ.430 φρένας εοβάλλω ένθίμω, Εύρ.Εκ.1045 ό γάρ ποτ' όμμα λαμπρόν ένθίμης κόρας, Φερειφ.146,6 νόν δ' άρητι μοι τό γήρας έντιθίμοι νόον, Δημ.37 εκείν' αύτ' ίσχύον έντιθίμαι σ' | απονήθωσκεν έρ, Πλωτ.44,7,8 έντιθίμοι τας χορδάς τήν άρμονίαν | || κτ. επέκτ. κ. έντιθίμοι φόδων : Σεν. Άν.7,4,1 | || όμ. έν τή μέσ. : 'Η 1639, 'Οδ.Α 102 κάτω ένθίμω θυμώ | 4) είσώγω τι έντός τόυ στόματος : Άριστφ.Ήν.717 ψασμασών . . τώ μέν όλίγον έντιθίμ, Πλούτ.Ήθ.32011 έντιθίμαι ψώμα | έν τωι τών νήων στόματι | || κ. μέσ. : Άριστφ.Ήν.51 ένθώδ | φογι, | Αλίξ.Άφρ.π.Όπσ.

έντιθω δ. όδακτύλος έν τώ στόματι έντιθέσθω : 5) έτώω ή μεταξύ, παρεμβάλλω : Πλάτ.Κρατ.417B δέλατα δ' ένδεις άντι τού τώ κέρδος έφένεζοτο | 6) τοποθετώ, βάζω : 'Η.Ω 646 'Αχιλλεύος . . κέλευσεν . . χλαίνας | ένθίμωαι ούδας καθύπερθε ένθίσσθαι | || κ. μέσ. : Άνακλ.Ρ 3,1320 ούκος ένθίμω νωτ' | || είδ. κοσμήματα έντός τινος θέτω, τοποθετώ : Εύρ.Π 632 πλοϊόν σοι κόμρον ένθίμω τάψω | 7) έπιθέτω : Άνιστ.1,2 'Οδ.6 μοχλότος τό Σταυρόν τήν σφραγίδα ένθίμωσι | 8) παρακαταθήβητι έν άρχήσι : Πάν. : 9) φο- τοθέτω, διατυπώ, έμβέτω : Πάν. : 10) έπιβαλλώ, τίτω έν γράμμασι έντέκτασ | || κ. παθ. : Ήν.Φυσ. Παδ.26 άφ' έτέρων δευτέρωθεν όδακτύλοι έντέ- θισαν | || επί κωτηρήσεως, προκώδ. : Ήν. Άφρ.11 ένδήςμαι έσάφρας, Παύλ.Αιγ.6,44.

έντικτω τίκτω, γεννώ έν τωι, έντός τινος : Εύρ. Άνδρ.24 δόμοις τοιάδ' άρσεν' έντικτω κόρον | || κ. έμπαρθ. (εις τι, έν τωι) : Ήρ.2,93 ό ήγέδωσ όί έντεκόνητες φά ές τήν Ιάυν, Όσοκ.3,104 μέσ. έναπονήθωσκεν έν τή νήσω μήτε έντικτική, Άρι- στλ.Σ 1 563,31 έν τών ελάττωτων όρνίθων νε- οττή έντικτεί (ό όκκοκφ) | || μετ' έπιρρ. τοπ. προσδ. : Άριστλ.Σ 1 552b,29 ένταδία έντικτίσων | 2) δημιουργώ, παράγω είς τινά, εμβάλλω, έν- πνέω : Εύρ.Ήν.642 τό γάρ πανούργον | δ. άνός, κοκαύρογν | μάλλον έντικτεί Κύπρις έν τας σφασιαν, Πλάτ.Νόμ.843B έθρας όγκον μέγαν έντικτίσουσι, Πλούτ.12,23,2 τοιαύτας έντικτων δό- ξας τας ένπηγνάσων | 3) άμπε. έν τή μχη, πα-

ρακ. έντετοκώς-υτα-ός δ έντος γεννηθείς, έρρι-
 ζωμένος : 'Αριστοφ.Σφ.651 χαλεπόν μόν... ίδασσα-
 σθαι ύσσαν άρχάιν εν τή πόλει έντετοκεύται.

έντιμος πλακοῦς (ό) πιθ. πλακοῦς άρτιυθείς διά
 τίτου, ταρίχους : Κλέαρχ.65.

έντιλό-άω πιτυκίω, πιτυκίζω έπί τινος : 'Αριστοφ.
 'Αχ.351 όπό του θεού δέ τέη μαρίλης μοι συ-
 χνήν ό άδρακος έντελίηεν.

έντιμος (-η) οἶν (τιμή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ό έν
 τιμή ών, ό άπολαύων τιμής, άντιθ. ότιμος παραθ.
 -ότερος, -ότατος : Πλάτ.Ευθ.281C πότερον δέ έν-
 τιμος ή ότιμος : || νεώτ. κ. δημ. κ. έπί πράγμ. :

έντιμον όνομα, Σάραμ,μφο. Εύρ.'Αλκ.1033 κέρδος
έντιμο || μετά όου. ό τιμώμενος έπί τιμ. ό έκτι-
 μώμενος, άντιθ. τή έκτιμος : Σοφ.'Αντ.25 'Ετε-
 οκλέα... κατά χθονός έκρυψε τούς έναρθεν έντι-
 μον νεκρούς : || κ. έμπροθ. [παρά τινι] : Πλάτ.

Τιμ.21B γενέσθαι παρ' αύτοῦς έντιμος : || κ.
 μετά όου. πράγμ. ό τιμώμενος διά τιμής εκδηλώ-
 σασθε : Εύρ.Ορ.1688 σπονάτε έντιμος : || έντι-
 μον πούθι τί τιμή ό, θεωρού ό έντιμος, έχω τι έν
 τιμή : 'Ισοκρ.4,159 έντιμον αύτου ποιήσαι τήν τέ-
 χνην, 'Αριστολ.Πολιτ.1286b,15 : || έλευθέριος γε-
 νοπόφρων,άντιθ. άναγκαίος : 'Αριστολ.Πολιτ.1255b,28

έργα έντιμότερα, αυτ.1122b,35 δασανήματα έντι-
 μότατα : 2) τό άρα. έντιμος ώς ούστ. ό έν άρ-
 χή ών : Πλάτ.Πολ.564D θιά τό μή έντιμον είναι,
 άλλά άπελαύνεσθαι τών άρχών : || είδ. ό κατέ-
 χων ύβηλόν τι έν Περισία ό έλιωμα : Ξεν.ΚΠ.3,1,8

προσεκάλει δέ και επί τή 'Αρμενίων τών έντιμών
 παρην, αυτ.8,1,6 : 3) ό ένδοξος, ό έπίτιμος : Διμ.36

οἱ μὲν εκ πτωχών πλοῦσαισι γεγόνασιν, οἱ δ' εἰ
 ἀδόξων έντιμοι, αυτ.1380 : 4) ό ένδει-
 κτικός τιμής, τιμητικός : Πλάτ.Νόμ.855A λόγος έντι-
 μος, αυτ.'Επιμ.855B εις έντιμον χάρων καταφανείς

άγων : || έντιμος άπόλυσις ή τιμητική άπο-
 στρατεία : αυτών άπολελυθείσι έντιμω άπόλυσι :

3) πολύτιμος, βορύτιμος : 'Αριστολ.Μειρ.352a,12
 [συγκρ.], Πλάτ. προμάται έντιμου τε και ότιμου

είδος : || έπί νομοματών, ό άποδοχής άξιος,
 ό όδοκος ποῦ περνεύει, άντιθ. άδόκιμος : Πλάτ.
 Νόμ.742A φαμέν τό νόμισμα κητέον αύτοῖς μὲν

έντιμον, τοῖς δέ άλλοις άνθρώποις άδόκιμον : 6) μνη.
 προσημ. ή : ΚΔ Λοκκ.7,2 εκατοντάρχου δέ
 τινος θούλος, ό δέ ήν αυτῷ έντιμος : 7) νεώτ.
 κ. δημ. ό τιμικός, ό ήθικός, ό ευσυνείδητος.

έντιμότης -ητος κ. νεώτ. τό να είναι τίς έν-
 τιμος θλλ.η, ή κατάσταση τίς έντιμος, τό εκτι-
 μωμένον : 'Αριστολ.Ρητ.1390b,19 ή δ' ευγένεια έν-
 τιμότης προγόνων εστίν : 2) νεώτ. ή τιμότης ή

ευσυνείδησις : ήνάλλοις γνωσθείς έντιμότης :
 || νεώτ. έν τιμητ. προσφωνήσις ή ύμετέρα έντ.

έντιμόμαι-όμαι μνη. θεωρούμαι ώς έχων
 όξιν, ειμ έν τιμή, τιμώμαι : ΠΑ Βασ.4,1,13 έντι-
 μωθήτω ή ψυχή μου... έν όφθαλμοῖς σου.

έντιμω-άω συμπυλοῦμαι, περιμωλοῦμαι εις τι-
 μόν τινα, παθ. : Διμ.1,036 έν ταῖς τετταράκοντα
 μνας έντεμῆτο τά χρυσία και τά λιμάτια τών

χιλιών, Δίων Κ 48,8 ες τās προίκας έντεμῆ-
 σθαι : || έντεμηνόμενος ό πολύτιμος : Σώφρ.100

στροφουάτι έλιμγῆματα έντεμηνόμενα [γρ. κώδ.
 έντεμηνόμενα Μεισεκε γ. 2] μέσ. είδ. διατηρ.

πραιοῖν τι : Πολυδ.8,142 έντεμηνόσθαι, όταν τις
 πραιοῖ διδούς, τιμῆσθαι τι όπόσου δει :

έντιμος έπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -α έν τιμή,
 μετά τιμής : Πλάτ.Πολ.528C πόλις όλη έντεπι-
 στατοῖ έντιμῶς άγουσα αυτῶ : κ. παθ. : Σατύρ.

Β,Εύρ.όπ.39 : || έντιμω εχω τι παθ. τι : Πλάτ.
 Πολ.528B οὐδέμεις πόλις έντιμῶς αυτῶ έχει :

|| έντιμω εχω τιμῶμα : Ξεν.'Αν.2,1,7 έτύχασε
 παρῶ τίσα φέρειν κῶ και έντιμῶς έχων : || μετ'

έκδηλώσων τιμής, έντιμωσασθε, μετά τιμών : Μη-

ναί.1,21 Συναξ. λαβόντες τό τιμιον αύτῆς λείψα-
 νον, έντιμῶς εκδήσεσαν, Τζέτ.Χιλ.1,541, Διγεν.

'Ακρ.4362 και τήν κηδείαν εκάμεν έντιμῶς και
 άξιῶς : || κ.όληρθ. -ότατα : Δίων Κ 63,17 έκαινον

έντιμῶτα καταπεφύμενος : || πάθ. έντιμῶς
 άπόλυομαι έν τιμητῶ άποστρατεία 108ρωι,
 άποστρατεύομαι : 2) νεώτ. κ. δημ. τιμῶς, ειλκ-

κρινώδς : έν-σά διαδεσῶν, -εφάρθηκες έντιμα.
έντιναγμω-ατος (τό) σχολ. δόναγμ. τό έντινα-

γμῶς θλλ.2, σφάλμα, άμαρτία : Σχολ.'Οδ.Ρ 231
 τό έντινάγματα, τά δυνάμενα σφάλμα.

έντιναγμός (ό) μνη. ή πρόξις του έντίνασσω
 θλλ.' 2) μνη.άσέντονος λόγος ή πρόξις : ΠΑ Σοφ.

Σειρ.22,13 φάλαξι άπ' αύτου|τό άφρονος | ίνα
 μη... μολυνθῆς έν τῷ έντιναγμῷ αύτοῦ.

έντινάσσω κ. μον. παθ. όόρ. βῆ έντετινάσθην
 ρίπνω τι επί τινα, κατά τινος : Διαν.Α 6,41 πρῶς

τόν έντινάξαντα αυτῷ τήν δοκόν, Πά Μακκ.
 1,236 οὐδέ λίθον έντετινάσαντα, Αισώπ.Μ08.

357 : κ. παθ. ανατινάσσομαι, τραστίζομαι : Πλάτ.
 ό δεινα έντετινάγη οὐχ όλίγων [άντι οὐκ όλίγων],

Εδστ.Ποικ.155,47 οὐτως έντινάσσομενος : 2) μηθ.
 εφορμῶ, ξεπερταίω |δ.άναγμ. έντ- : ΑΠ.Τακτ.1,9,2

έντινάσσειν εις τούς πλοῦσιον ήπους.
έντιπός-όν 'Επιγρ. κ. Ησ. ό ύπεδοξός, ό ύπό-
 λογός : Επιγρ. | ό δέ μῆθ, αυτῷ έντιπόν έστω επί

τά όόσα : 2) Ησ. «έντιπός, ένδοκίτιον».

έντιμῶς έπ. άντι έντιμῶς : Νικηάδ.82 έντιμῶς.
έντιμω-ατος (τό) ή έντουρῆ : Ξεν.Κυμ.2,7 ή έν-
 τῶν δικτύων |σχολαδικῶς... δικρῶ έχουσαι μικ-

ρόν, τά έντιμῶτα μῆ βαθεῖα.

έντιμοσις-εως (ή) ή έντοιμή, ή χάραξις, τό ήγη
 τῶν τροχῶν του άρματός επί του άόδαρου :

'Απολλ.Σοφ.Λεξ.'Ομ. έν.λ. άρματροπή.

έντο γ' ήλη. μέσ. όόρ. βῆ |τό ήμι π. 'Ομ.
έντοθεν δ.τ. του έντοσθεν θλλ.' ΑΒ 945,27 «έκτο-
 θεν και έντοσθεν, ά και έν τῷ σ λέγαται».

έντοθήκη (ή) 'Επιγρ. Δεσφ. πιθ. ή ταρῆ ή ή
 έντόφοις δασάνη, ή δασάνη του ένταφιασμού.

έντοιχιζῶ νεώτ., όόρ. έντοιχισῆαι, παθ. όόρ.
 έντοιχίσθην, παθ. παρακ. έντοιχοιχίσιμος προσ-

ήλω π. : έψηληγοῖν τι επί τῶν τοίχου : εις τόν
 ναόν είναι έντοιχοιχίσημνη πλάξ, έφ' ης αναγράφαι

τοῦ έτός κτίσεως : 2) έγκλιῶ τῶν έντός
 χώρου, οῦ φρασῶσ τās εξόδοις διά τοῦ.

έντοιχιος-ος ό επί τῶν τοίχου, ό τῶ τοῦ τοῦ : Διον.
 'Αλ.Ρομ.16,3 έντοιχία γραφαί, Ρομψ. κ.'Ορειθ.

49,32,5 έντοιχον όρυγμα : 2) τό οὐδ. πλθθ. έντ.
 49,32,5 ώς οὐδ. έπιγραφῶν τοίχου : Ξεν.'Αν.7,8,1

όδς του δ' έντοιχία έν Λυκαίῳ γεγραφεῖτος [πιθ.],
έντοιχισις-εως (ή) νεώτ. κ. -ισμός ή ένέργεια
 του έντοιχίζω θλλ.η κ. 2).

έντοιχισμα-ατος (τό) νεώτ. τό έν εισάγοντι τόπω
 έπιφανέας τοῦχου έμπεπηγμένον, συνεκτισμένον,

έντοκαος-ος μνη. κ. νεώτ. έπί γυναικός, ή τε-
 κοῦσα, ή έχουσα νεονόν : Λυκάφρ.185 θράκον-

τος έντοκον λέχων, Πλάτ. 2) ό άποσέρων τό-
 κῆνον : Πλάτ. άργυροῦν θραχῶν τετρακόσιων πεν-

τήκοντα έντόκου, Γρηγ.Νύσσο.3,226C έντοκον δά-
 νεον : έντ- κατάθεσις - έντ- γρηματόν ήτίλας

θραχυροδούτων δανείων πρῶς τό κρῆτος].
έντολας-εως (ό) νεώτ. ό έντελλόμενος, ό πα-
 ραγγέλλων : || είδ. νομ. ό έντολαότης θλλ.

έντολη (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια
 του έντελλόμενος, ή παραγγέλια, ή προσηγή, ή ά-
 ναταγή, συνήθ. κτ. πλθθ. : Πινδ.όπ.177, 'Ηρ.1,22 εἴ-
 πας πρῶς Θερασοδούλον του Αυτοῦ τās έντολάς

άπῆλθε, Αισχ.Πρ.12 σφῶν μὲν έντολή διός έχει
 τάς, Ψηφ.δ.δημ.1 έντομον μὲν έντολή κατά τό εκ

τή έκκλησίαις φησέρματα, Χρον.Μαρ.911 : 2) ή
 έν θεού, ή θεία έπιταγή : ΚΔ 'Ιω.13,34 έντολή
 καινήν διδοῦμι ύμῖν, ίνα αγαπάτε άλλήλους,

Μηναίη, Ἄκολ.Μεγάλ.Ῥορ., Ῥορ.α' φυλάξω τὰς έντολάς σου' || εἶδ. αἱ έντολαί αἱ ἐν τῷ μωσαϊκῷ νόμῳ δεκά έντολαί, ὁ δεκάλογος τοῦ Μωϋσέως: ΚΑ Ματθ.5,19 δὲ ἐάν οὐν λύσῃ μίαν τῶν έντολῶν τούτων τὸν έλαχίστων' || π.π. βεβαί έντολαί αὐτοκρατορικά διαταγᾶ' 3) π.π. βασιλική διαταγᾶ' 4) κ. νεώτ. έξουσιοδοτήσις, Ἰδ. ἐν φρ. ἀπ' έντολής η κατ' έντολήν πληρεξουσίτης, διὰ πληρεξουσίου έγγράφου: Λοικ.Εικ.16 ἀνάγκη ἀπ' έντολής ἀπολογήσασθαι, Π.π. κατ' έμὴν έντολήν, -δὲν έστε έντολήν ἐκ μέρους μου' || νεώτ. νομ. συμβασίς δι' ἧς ὁ εἰς τῶν συμβαλλομένων, ὁ έντολεύς, ἀναβέβη εἰς τὸν ἕτερον, τὸν έντολοδόχον, τὴν έκτέλεσιν πράξεως ἢ συνόλου πράξεων' 5) νομ. τὸ ἐν τῷ διεθνῶ δικαίῳ εἰδικὸν καθεστῶς, κοθ' ὁ ἀνάθεται ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθῶν εἰς π. κράτος ἢ κηδεμονία ἐπὶ χώρας τινός' 6) δημ. πρόσταξις ἐν συμμορῇ: εὐκόσμη έντολή.

έντολιθιον [τὸ] Π.π. ὅσοι τὸ έντολή, ἡ περιωρισμένη έντολή, πληρεξουσίτης.

έντολικάριος [ὁ] Ἐπιγρ. κ. π.π. ὁ έντολοδόχος: Ἐπιγρ. μένει ἡ δεδανεισμένα [εἰς] καὶ ὁ έντολικάριος ὁ ἀνθρ αὐτῆς.

έντολικός ἡ-όν Ἐπιγρ. κ. π.π. ὁ τῆς έντολής, ὁ δὲν έντολήν, ὁ διατάσσαν: Ἐπιγρ. ἐντ- νόμος [π.π.], Π.π. τὸ ἐπιστολιθιον τὸ έντολικόν' || τὸ οὐδ. έντολικόν ὡς οὐσα. ἡ πληρεξουσίτης, τὸ πληρεξούσιον: Ἐπιγρ., Π.π. έντολικόν έχω' 2) ὅμ. τὸ οὐδ. συνταγᾶ: Π.π.

ένταλιμαίον γράμμα [τὸ] π.π. έγγραφον παρέχον έντολήν, πληρεξουσίον.

έντολέος-ον π.π. ὁ έντολεύς [ἀμφ.].

έντολος-ον μ.σν. ὁ τάλμην έχων: Ἐπιφάν. 1,490D εἰς τὸ πρῶτερον τοῦτο έργον έντολμοι, έντολμῶν-όμοι ἀποθ. μ.γν., ἀορ. έντολιμη-σαστο τολμῶ ἐν τῷ Σαυτῷ. «έντολιμησαστο» ἀπεθάρρ.σεν»: Αἰ.δ.α.212.

έντολοδότης [ὁ] νεώτ. ὁ δίδων, ὁ παρέχων έντολήν, δ. έντολεύς' || εἰδ. δαστ. δικ. ὁ έγγράφως ἀναθετὸν δι' ἴδιον λογαριασμόν εἰς τὸν έντολοδόχον τὴν έκτέλεσιν πράξεως τινος.

έντολοδόχος [ὁ] νεώτ. ὁ δεχόμενος, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν έκτέλεσιν έντολής τινος, Ἰδ. ἐν εἰδ. σ.π., βλ. έντολοδόχις.

έντολόφλας-ακος [ὁ] μ.γν. ὁ ὄφορῶν τὴν τήρησιν τῶν έντολῶν τῆς πολιτείας, τῶν νόμων: Ἄντιοχ. εἰς Πανδέκτ.1224D.

έντομή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ έντέμναι, ἡ σχισμῆ, σὸλάκωμα: Ἰππ. Ἀρθρ.33,47' || ἐπὶ έντομῶν, ἐσχάρασις, τομῆ βαθεῖα έντόμων τινῶν, κοθ' ἢν φωνοῖνται ταῦτα ὡς τετμημένα: Ἀριστ.Ζ1,523b,14 ἔστι δ' έντομα, ὅσα κατὰ ταύματα ἐπὶν έντομάς έχοντα' || νεώτ. ἀνοτομ. σχισμῆ ἢ αὐλαξ ἢ ἄλλων ἢ ἴτιον βαθεῖα καὶ εὐρεία, ἀπανόωσις ἐπὶ τῶν δατῶν καὶ ἐπὶ ὀκλων ὀργάνων: διαστραχίη- ἡβμοειδής- μεσασπονδιλίος έντομή' 2) ἐπὶ λιθοδομίας, ἡ λάξευσις: Οἰκομ.192 ἔμφωκοδομοῖσι μεγάλοι λίθοι καὶ έντομή έγγώνοι' 3) δεινόροκ. πᾶσα τομῆ, χάραξις τοῦ φυσικοῦ διὰ τὴν ένδυνάμεισιν τοῦ φυσικοῦ: ἔγκάρσιος- δακτυλοειδής έντομή' 4) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ έντέμναι, τὸ ἐν τῆς έντομῆς κενόν: Λοικ. Ἐρωτ.44 κενὸν έντομῆς' || νεώτ. νοιτ. κενὸν ἐπὶ ἔχλω διὰ τὴν ἐν αὐτῷ εἰσταγῆν ἔταρο έχλω καὶ σπένδων ἀμφοτέρων, τὸ κόψιμο. 5) χαράδρα, λαγκάδι: Διδό.Σ,132 τόπος. - κρημνός συγκλειόμενος εἰς στενὴν έντομῆν.

έντομας [ὁ] Ἄσα. κ. σκλ. κ. μ.σν. ὁ εὐνοχός: Ἄσα. «έντομας ὁ εὐνοχός»: Κ1Πρωφ.β1.βασ.Μακ.κε.53,134 εὐνοχίεις έντομαί' || κ. ἐπὶ ζώου, τὸ εὐνοχοῦσέν, μονοκού: Σχολ. Ἰκ.1539.

έντομικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ έντομα: έντομικός ὄργανισμός.

έντόμιος-ον π.π. ἀμφ. σ.μ. || τὸ οὐδ. έντόμιον ὡς οὐσα. εἰδος ὄσμου οἴνου: Π.π. τὸν έντόμιον. - π.π.μ.

έντομῆς-ἰδος [ἡ] μ.γν. κ. Ἄσα. ἡ έντομή, ἡ ἐσχάραξις, Ἰδ. τοῦ προσώπου, γινόμενῆ πρὸς ὀθλίον πένθους: Ἄσα. Π.π.εἰδ.19,28 καὶ έντομῆς οὐ ποιεῖσθε ἐπὶ ψυχῆ ἐν τῷ σώματι ὄμων, οὐτ.21,5 καὶ ἐπὶ τὰς σάρκας αὐτῶν οὐ κατατεροῦσιν έντομῆδας, οὐτ.1ερ.16δ. 2) Ἐπιγρ. ὄρυγμα τάφου, τόφος' 3) Ἄσα. «έντομῆδας μομιλάρι [ἀνάγκη, σμιλάρι] ἢ, φαλίδια».

έντομοδριθῆς-οὐς-ές νεώτ. ὁ βριθων έντόμων, ὁ πῆρης έντόμων, Ἰδ. φθειρῶν, φυλλῶν ἢ κόρσεων: έντομοδριθῆς φουτανέλλα- κλίμη.

έντομογραφῆ (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφή τῶν έντόμων' 2) εἰδικὸς κλάδος τῆς έντομολογίας, ἀσχολούμενος εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν έντόμων.

έντομογραφικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν έντομογραφίαν: έντομογραφική μελέτη- διατριβῆ.

έντομογράφος [ὁ] νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν έντομογραφίαν βλ.

έντομοθήρας [ὁ] νεώτ. ὁ συλλέγων έντομα.

έντομοτόκος-ον νεώτ. ὁ κτείνων, ὁ φονεύων, ὁ κατοστρέφων τὰ έντομα, ὁ έντομοφθόρος: έντ- κόνης- φάρμακα' 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. οὐσία χρήσιμος πρὸς καταστροφὴν τῶν έντόμων.

έντομολογία (ἡ) νεώτ. εἰδικὸς κλάδος τῆς ζωολογίας, ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην τῶν έντόμων' 2) εἰδικὸς κλάδος τῆς ιστορικοσοπιστικῆς ἀσχολούμενος περὶ τὴν έρευναν τῶν έντόμων τῶν ἀναπτυσσομένων ἐν ζωϊκῶν πτωμάτων.

έντομολογικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν έντομολογίαν: έντ- έρευνη.

έντομολόγος [ὁ] νεώτ. ὁ ἐπιστήμων ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν έντομολογίαν βλ.

έντομον [τὸ] κ. νεώτ. ὄνομα γενικόν ὄφ' ὁ περιλαμβάνοντα ζωφρία ἀρθρωτὰ διὰ τραχηλῶν ἀνανεῖντονα, διηρημένα τὸ σώμα δι' έντομων εἰς τρία μέρη, κεφαλήν, θώρακα καὶ κοιλίαν, έχοντα δὲ τρία ζεύγη ποδῶν καὶ δύο ζεύγη συνήθως πτερυγῶν: Ἀριστ.Ζ1,487g,33 καλῶ δ' έντομα, ὅσα ἔχει κατὰ τὸ σώμα έντομάς, Ἀντωνῆν.Ληδ.4,7.

έντομος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐπιτημιένος, ὁ εἰς τεμάχια τετιμημένος, ὄθ. τὸ οὐδ. έντομον ὡς οὐσα. βλ. λ.

2) εἰδ. ἐν τῷ πληθ. έντομα τὰ εἰς τοὺς νεκρούς θυσιαζόμενα σφάγια: πρδλ. Εὐστ. 71,1671,61, EM 345,26, Ἀπολλ.Ρ,2,926 έντομα μίλην' || έντομα ποῖα προσφέρω θυσίαν, θυσιστό': Ἄρ. 7,91 έντομά τὸ ποιητέον καὶ καταεἰδόντες' 3) ὅμ. ἐν πληθ. οὐδ. έντομας: EM 345,26 ἔντομα τὰ εὐνοχοῦσθέντα τῶν προβάτων: 4) Ἄσα. «έντομο, έντοροκ».

έντομοφαγία (ἡ) νεώτ. ἡ βρώσις έντόμων, τὸ τρῶγειν έντομα, τὸ δι' έντόμων τρέφεσθαι.

έντομοφάγος-ον νεώτ. ὁ τρῶγων έντομα, ὁ τρέφόμενος δι' έντόμων' 2) τὸ οὐδ. πληθ. έντομοφάγος ὡς οὐσα. ταῖς θηλαστικῶν ζώων τρέφόμενη έντομα καὶ τρέφόμενα ἐξ αὐτῶν.

έντομοφθόρος-ον νεώτ. ὁ φθειρῶν, ὁ καταστρέφων τὰ έντομα, ὁ έντομοκτόνος βλ. λ.' || τὸ οὐδ. έντομοφθόρος ὡς οὐσα. έντομοκτόνος βλ. λ.

έντομοφιλος-ον νεώτ. ὁ φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν τὰ έντομα' 2) τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσα. βοσῶν. τὰ φυτὰ ὧν τὰ θνήθ ἐπικονοῦνται διὰ τῶν έντόμων.

έντονια (ἡ) μ.γν. ἡ έντοσις, ὑπερπένσις τοῦ ἀνδρικοῦ αἵματος, στυσις: Ὄραση.1ερωμ.1,46 [τὸ αἰδοῖον ταύρου] τῆ ὑπερβάλλουσις έντονια [δ'] ἀνάγκη. εὐτονια [τιρωκόκι] τὴν θήλαση.

ἐντόνιον (τό) μτρ. κ. νεώτ. τὸ δι' αὐ ἐντεινε-
ται π' εἰδ. μπάνημ π' δι' αὐ ἐντεινεῖται τὸ σγι-
νιῶν τῶν καταπέτασ· Φθ.Μητ.Βελον.57,46 κακο-
ποθεῖν αὐτὸν περὶ τοῦς ἄντικυους καὶ τοῦς τοῦ
ἐντόνιου πιεζόμενον 2) νεώτ. ναυτ. σχοινίον δι'
αὐ ἐντεινεῖται τὰ μόνιμα στοιχεία τῆς ξαρτίας,
τὸ φελαδοῦρι βλλ.

ἐντονος (-ή-ση) [ἐντεινω] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν-
τεταμένος, ὁ τεταμένος εἶδ. ἐπὶ προσώ-
πων, ἰσχυρός, ρωμαίος, νευράδης· Ἰνπ.Ἀερ.4
τοῦς δὲ ἀνθρώπους ἐντόνος ἀνάγκη εἶναι·
|| κ. μτρ. θεϊνός· Πολυδ.4,20 ἐντονος ῥήτωρ
2) ἐπὶ ἀνέμων, ὁ ἰσχυρός, σφοδρός, βίαιος· Ὀ-
λυμπ. Μετ.195,139 ἐντονος νότος· || νεώτ. ἐπὶ
ποικίλων ἐρεθισμάτων καὶ αἰσθημάτων, ὀριμός,
ζωηρός· ἐντονος πόνος- κνηστμός 3) μτρ.
βίαιος, ἔπιμονος, αὐστηρός, ἐπιτακτικός· Ἡρ.4,11
τάς γυνῆρας σφέναι κευκισμένους, ἐντόνους μὲν
ἀμώτερας, ἀμείνω δὲ τὴν τῶν βασιλέων, Ἀ-
ριστ.Ἀχ.666. Πλάτ.Θεαι.172Α ἐντονοὶ καὶ
ὀριμεῖς γίνονται, -τοῦς ἐπιτεμνέναι εἰς ἐντονον
ὄφρα, -ἐντονον διδόντα, Πάλαρ.Τρισεύ.18 μὲν
κάτι ἐντονοὶ καὶ βιαστικὸν στὸν τρόπο τῆς
|| ζωηρός, προκάλων ζωηρὰ αἰσθήματα· Ἐφ.
Ἰνπ.118 φη' ἄβης σπλάγγων ἐντονον φέρων ἢ ζῶ-
ντα, ἐξημμένα συναίσθηματα ἢ -ἐντονα χρώματα·
|| κ. παροβ. -ώτερος, -ώτατος· Σοφ.ἄν.842 τὰς
δὲξήτας τῶν παθῶν, πρὸς ἄσπερ αὐτὸν μαργυνῆτες
ἐντόνωτατοι, Ὀλυμπ.Μετ.259,23 ἄντικυς ἐντόνω-
τεροι 4) τὸ ὄρα. ἐντονος ὡς οὐα. ἀμφ.
ἀνάγι. ἀντὶ τόνος ἐν Πλάτ.Νόμ.945C.

ἐντόνωξ ἔπιρρ. κ. πάλ. κ. νεώτ. ζωηρῶς,ὀριμ-
πώς· Θουκ.570 οἱ ἔξωμοχοὶ ἐντόνωξ καὶ ὄρηγ
χωροῦντες· || ὑπερβ. -ώτατα Ἰδιόν Κ.37,16 ἐν-
τόνωτατα αὐ προσέβαλον 2) μετὰ ζήλου, ἐ-
πιμονῆς, ἐπιμόνης· Ξεν.Ἀν.7,57 Ἀχθετο αὐτῷ ὅτι
ἐντόνωξ τοῖς στρατιώταις ἀθήτει ἐν τῷ μισθῷ,
Πλάτ.Πολ.528C, -οἱ ἀντιπρόσωποι ἐν τῇ συνελεύ-
σει διεμαρτύροντο ἐντόνωξ· || πάλ. κ. συγκρ.
ἐντόνωτερον μετὰ μεγαλυτέρου (ζήλου, θάρρους)
3) πάλ. φρ. ἐντόνωξ καὶ τελειῶς ἐξ ἄπαντος
καὶ τελικῶς, ὀριστικῶς.

ἐντοπιζῶ Σουιδ. κ. νεώτ. Σουιδ. ἄνευ σμμ.
2) νεώτ. περιορίζω τὴν ἐν τινὶ τόπῳ· οἱ πε-
ροδοῦσαι κατώρθωσαν τὰ ἐντοπισίονα τὸ πῦρ
κ. παβ. ἢ συζήτησις ἐντοπιόθη ἐπὶ τοῦ θέματος
τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς γνώσεως.

ἐντόπιος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. κ. -ια-ον [πάλ. κ.
νεώτ.] δημ. ντόπιος βλλ., ἐγχώριος· Πλάτ.Φαιδρ.
262D καὶ ἄγως, ὦ Φαίδρε, αἰτιώμαι τοὺς ἐντο-
πιούς θεούς· || ὁ παραγόμενος, ὁ κατασκευα-
ζόμενος ἐν τινὶ τόπῳ· Πάλ. ἐντοπία πορφόρα,
ἡ κατανάλισις τῶν ἐντοπίων προτόνων κατὰ
τοὺς τελευταίους μῆνας πᾶξήθη· || ὁ ὄν ἐν
χορῆσι ἐν τόπῳ τινὶ, ὁ ἐγχωριώτης· Περικλ.Ἐρ.
Θαλ.49,36 ἐντόπιον νόμισμα, Πάα. ὀκλήμ νουα-
σίων Χ χρυσοῦ δοκιμίου σταθμῷ ἐντοπία, -ἐντο-
πία πανήγυρις, -ἐντόπιον ἰδιώμα [γλωσσικὸν ἰ-
διώμα, γλώσσα, διάλεκτος ὀμιλουμένη ἐν τόπῳ
τινί]· || ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τό-
πον, τοπικός· Διογ.Α.7,35 τὴν ἐντόπιον γεγραφέας
ἱστορίαν ἐνίασαν 2) ἐμφυλίας· Διον.Ἀλ.Ρωμ.
8,83 τῶν ἐντοπίων παλῶμα 3) ἱατρ. ὁ πε-
ριωρισμένος ἐν τινὶ τοῦ σώματος τμήματι, ὁ τοπι-
κός· Ἀντυλλ.Ἀ.Ἐτ.9,40 ἐντόπιον βάρος 4) τὸ ὄρα.
ἐντόπιος ὡς οὐα. ὁ αὐτόθιμος, ὁ ἰθαγενής, ὁ
γεννητός, ὁ ντόπιος· Πάλ. Ἐπιγρ., -ἐπιμνησθήθη
ἀντιθεῖς μεταξὺ ἐντοπίων καὶ προσφύγων
|| ὄμ. ἐν ἀντιποσθλή πρὸς τοὺς ἀλλοδαπούς·
Ἐπιγρ., || ὄμ. ἐν ἀντιθεῖσι πρὸς τοὺς Ἀλεξαν-
δρείς· Ἐπιγρ. 3) μον. τὸ οὐδ. ἐντόπιον ὡς
οὐα. ἡ ἰθαγένεια· Εὐστ.Παν.336,93.

ἐντόπιος-εως (ή) νεώτ. ὁ ἐν τινὶ τόπῳ περιο-
ρισμός τιος ἢ παρεμπόδιος ἐπεκτάσεως τιος ἢ
ἐντόπιος τοῦ πυρὸς ἀπέθε ἀδύνατος 2) εἶδ. ἱατρ.
ὁ περιορισμὸς καθολικῆς λογικῆς ἐν ὀρι-
σμένῳ ὄργανῳ τοῦ σώματος ἢ τμήματι αὐτοῦ
ὑπὸ μορφῆν ἀλλοιώσεως ἢ βλάβης· ἡ πνευματικὴ
εἶναι ἐντόπιος πνευνοκακοκτικῆς λογικῆς
3) φυσιολ. ὁ ἀκριθὲς καθορισμὸς τῶν κινή-
σεων τοῦ ἐγκεφαλικοῦ φλοιοῦ, ἐν αἷς ἐνεδράζονται ὀρι-
σμένοιαι ψυχικαὶ λειτουργίαι, ἡ ἐνέδρασις βλλ.
|| ἐγκεφαλικὴ ἐντόπιος ὁ καθορισμὸς τῆς θέ-
σεως ἀλλοιώσεως τιος ἢ βλάβης ἐγκεφαλικῆς ἐπὶ
τῇ βάσει τῶν ἐμφανισομένων συμπτωμάτων ἢ τῆς
λειτουργικῆς ἀναπληρῆς ὄργάνου τιος ἢ μέλους.

ἐντοπισμός (ος) νεώτ. ἡ ἐντόπιος βλλ.

ἐντοπιστικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς ἐντόπισιον, ὁ γενόμενος πρὸς ἐντοπι-
σμόν· μέτρα ἐντοπιστικὸ τοῦ πυρὸς.

ἐντοπισ-ον ὁ ἐν τινὶ τόπῳ ἢ ἐγγύς, πλησίον τό-
που τιος ὄν, διατριβῶν· Σοφ.Φιλ.212 ὄσο ἔξε-
δρος, ἄλλ' ἐντοπισ ἀνήρ· || ὁ ἐν τινὶ τόπῳ εὐ-
ρισκόμενος ἔτιος· αὐτ.1170 ὡ ἄρπετα τῶν πρὶν ἐν-
τόπων 2) ὁ ἐντόπιος, ὁ ἰθαγενής, ὁ ἐγχώριος
Πολυδ.3,4 ἐσάτος, ἐπιχώριος, ἐγχώριος, ἐγγενής,
ἐντοπος· Πλάτ.Νόμ.848D ἱερά... δαιμόνιον, εἶτε
τινὲς ἐντοποὶ Μανθίνων, Ναυσικρ.Ι [πθδ].

ἐντοπιῶς μτρ. ἐγγλύφω, ἐρχασάτω, σκαλιζῶ
ἢ γνῆμι τὰ Πλούτ.Κικ.1 ἐκέλευσε παρὰ τὰ
ἐντοπία τὸν τεχνίτην ἐντορεῦσαι· κ. παβ. ἢ
Πλούτ.Ἡθ.164Α, Λουκ.Ἀπαιδ.8 τὴν μὲν κιδάρων
ἀσθήν, ἄπερφέα τὴν χέρμα... Μουσαν μεταξὺ
καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ὀρέως ἐντορεῦσάμενον.

ἐντορμία [ή] νεώτ. συνδύσει δύο δοκῶν ὑπὸ
γωνίαν οὐτως, ὥστε τὸ ἄκρον τῆς μίας νὰ εἰσερ-
χθῆται εἰς ἀνίσταχον τῶνον βλλ., τῆς ἑτέρας.

ἐντορω-ώ-ως νεώτ. συνδέω δύο ἐξόλα ἢ ἐξόλινα
κατοσκευάσματα δι' ἐντορωσίν βλλ.

ἐντορωεύω μτρ. τορνεύω τὴν ἐσωτερικῶς,κα-
τασκευάζω διὰ τῶνον, παβ. ἢ Ἡρών Αὐτομ.16,2
περὶ δὲ τὸν κρόταρον τῆς κλινν περιφέρειας
ἐντορνευέσθω σωλήν.

ἐντορνια [ή] μτρ. τὸ ἐντορνεύειν, ἡ τὸρνευσις,
τὸ τὸρνευμα· Ἡρών Βελον.97,5.

ἐντορνος-ον κ. νεώτ. ὁ εἶδος τοῦ κροῦ κατα-
σκευασθεῖς, ὁ τετορνευμένος, ἐτρογγυλωμένος·
Πλάτ.Νόμ.898Α σφαίρας ἐντόρνο ἀπεικασμένα
φορεῖς, Ἀριστ.Οὐρ.287b,15 ὅτι κατ' ἀκριβείαν
ἐντορνος ἔνν. ὁ κόσμος], Ἐπιγρ. πρὸς τὴν ἐν-
τορνομ ἔνν. γραμμῆ] ἰστρογγύλα καὶ τὰς προ-
αγωγὰς ὁμοίας τῆς κύκλου.

ἐντόρνευς ἔπιρρ. μτρ. τετορνευμένος, διὰ
τορνευτικῆς ἐπεξεργασίας· Ἡρών Αὐτομ.23,3.

ἐντός-ους [τό] ἐν. τοῦ ἐντα βλλ. ἢ Ἀρχ.5 ἀσπί-
δι... ἢν παρὰ θάμνον ἐντα ἀμώμητον κάλλιπον.

ἐντός ἔπιρρ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ στά-
σεως ἢ κινήσεως, ἔσω, ἐν τινὶ τόπῳ, ἐνδον, μέσα,
ἀντιθ. ἐκτός βλλ. ἢ Ἰλ.145 Θήρικός... ὄσους
Ἑλλησποντος ἀγάρρους ἐντός ἔργει, Ἡρ.3,116
ἐντός ἀπερνούσαι τὰ κάλλιπα δοκεῖονα μῆνι,
Θουκ.7,78 τοὺς δὲ σκευφορούς ἢ ἐντός εἶχον
αὐ ὀλήται, Πάα. χωρίων μετὰ τῆς ἐντός χειρα-
πέλου, -τὸ κτήριον ἔχει ἐντός ἡλουσιον δια-
κόσμησιν· || κ. μετ' ἄρθρ. συνήθ. οὐδ. [τό, τὰ.]
ἀπλῶς ἢ ἐμπροθ. τῶ ἐντός τελοῦς [τὸ ἐσωτερικόν],
-ἐκ τοῦ ἐντός [ἐνδοθεν, ἀπὸ μέσθε]·
Θουκ.2,76 ἐνδον καὶ ἐνδον αὐτοῦ [τοῦ κρηίου]
ἀρξέμενοι ἀπὸ τοῦ βραχέος τελοῦς ἐκ τοῦ
ἐντός μνηστικῶδες ἔς τὴν πόλιν ἐπιποδοῦσαν,
-οἱ φυλακισμένοι ὄρωσαν ὑπόνομον ἐκ τῶν ἐντός
πρὸς τὴν ὀδόν· || εἶδ. ἐπὶ ἀνθρώπινου σώμα-
τος τὰ ἐντός = τὰ ἐνδοσθία, τὰ σπλάγχνα· Πλάτ.
Πρωτ.334C τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ σώματος ἀγα-

θόν ἔστιν τῷ ἀνθρώπῳ ἢ ἡ χρῆσις τοῦ ἔλαιου. τὸν δ' ἔντος ταῦτο τούτο κόκιστον ὄμ. ἐν χρ. κ. ὡς περιλήπτ. ὁρος τῆς φάρμακ. καὶ τῆς γλώσσας. : Οὐκ.2,49 καὶ τὰ ἔντος, ἢ τε φάρμακ. καὶ ἡ γλώσσα, σφῶς αιματώδης ἢ ὄμ. κ. καθ' ἐν. ἐν κράσει: Σοφ. Ἰν.302 τ[ῆ] δ' αὐτὸ] φων[οῦ]ν ἔστιν αὐτὸ ταῦτόν τ' ἡ τοῦδ' ἢ ἀπολ. ἔντος ἐν γεωγραφ. ἐμφρ. = ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Μεσογείου θαλάσσης: Ἀριστολ. Κόσμ.393α,12 ἢ νεώτ. γεωμ. αἱ ἔντος γυνιαί = αἱ κείμεναι μεταξύ δύο εὐθειῶν τετανομένων ὑπὸ τρίτης, οἷον ἐν φρ.: αἱ ἔντος ἀναλλοξ. γυνιαί. ἢ ἔντος, ἔκτος καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ μέρη'. 2) μτφ. ἢ ἔντος μου = ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ ἀπόστασις μου: Πλάτ. Παλμ.102,2 εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἔντος μου τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου αὐτοῦ πρὸς θεόν. ἔγω - κριθὴ μέσα μου'. 3) ἔντος ὡς πρὸς συντασσομένην καὶ γεν. ἐπιτασσομένης, ποιεῖ δὲ ἔντος προτασσομένης, ἐπὶ τόπου, ἐν τῇ περιοχῇ, ἐν τῷ ὄμ. μέρει τίνος: Ἰλ.Μ.380 δ' ἰμάρωναν ἴβα τείχεος ἔντος κελτο, Ἡσιόδ.Θ.37 ἔντος Ὀλύμπου, Αἴοχ. Ἀγ.77 στέφανον ἔντος, εὐρέθη ἔντος τοῦ φρέατος, Ἰάκωκος ἔντος τῆς αἰλῆς, - δ' ἔντος τῶν πνευμένων ἀέρι (ὁ περιοχόμενος εἰς τοὺς πνεύμονας) ἢ φρ. ἔντος τοῦ-ξευμάτος = εἰς ἀπόστασιν εἰς ἣν δύναται νά φθάσῃ βέλαις διὰ τοῦτο βαλλόμενον: Εὐρ. Ἡρ.991 ὡς ἔντος ἔστη παῖς λαυροῦ τοῦξευμάτος ὄμ. νεώτ. ἔντος Βολῆς ἰένν. πυροβάλλου ὀπλου ἢ συνηθέστ. τηλεβάλλου ἴ' ἢ φρ. ἔντος πολλοῦ = ἐν ἐκτάσει, ἀποτάσει μεγάλῃ: Πλάτ. Σουλμ.195B οὐδ' ἔντος πολλοῦ πλησιάζειν ἢ φρ. ἔντος τίνος ποιεῖν = θέτειν, καθιστάειν φρουράν, φυλακὴν ἐν περιοχῇ τίνι, ἐν τοῖς ὄρισι τίνος: Οὐκ.7,5 ἔντος λίαν τῶν τεχνῶν παισιμα: ὄμ. ἔντος τίνος ποιεῖσθαι = φρουρεῖν ἢ φυλάττειν: αὐτ.6,67 τοὺς σκευοφόρους ἔντος τούτων τῶν ἐπιτάκτων ἐποίησαντο, Ξεν. Ἀν.7,8,16 ἀνδράραδες ἔντος πλειοῦσι ποιησόμενον ἢ ὄμ. ἔντος ἡμῶν (- ἡμῶν - αὐτῶν) εἶναι ἢ γίνεσθαι ἐπὶ στρατεύματός = εὐρίσκεισθαι ἔντος τῶν γραμμῶν τοῦ στρατοῦ: αὐτ.1,10,3 καὶ τὰλλα ὁποσα ἔντος αὐτῶν καὶ χρέματα καὶ ἀνθρώπου γέγοντο πάντα ἔσωσαν ἢ πολλὰκις σὺν τῇ γεν. κ. μετὰ ρ. κινήσεως σημαντικοῦ: Ἰλ.Μ.374 Μενεσθλος μεγαθύμου πύργον ἴκοντο τείχεος ἔντος ἰόντες, Εὐρ. Τρω.12 πύργων ἐπεμφεν ἔντος ὀλέθρων βρέτας. 4) μτφ. φρ. ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως, ἔντος ἔμαυτοῦ ἢ τῶν λογισμῶν εἶμι = διατελέω ἐν ἐξεφροσύνῃ, ἔγω νύφωτο τὸν λογισμὸν ὄμ. ἔντος ἔμαυτοῦ ἢ τῶν λογισμῶν γίνεσθαι = ἀνακίνομαι τὴν πνευματικὴν διαύγειαν, τὴν ψυχικὴν γαλήνην, συνέρχομαι: Ἡρ. 1,119 ἰδῶν δὲ οὕτε ἐξέπληθη, ἔντος τε ἔωυτοῦ γίνεται, Δημ.913 οὐ μόνον ἔντος ὧν εἶπειν αὐτοῦ, Πλούτ. Ἀλεξ.32 οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν οὐδὲ ἔντος εἶναι τῶν λογισμῶν ἢ ὄμ. μτφ. ἔντος ἔμοῦ (σοῦ - αὐτοῦ - ἡμῶν - ὁμῶν) = εἰς τὴ μόχη τοῦ συναποθηματικοῦ μου ἴσου κλπ. ἰ κόμου, μέσα στήν ψυχὴ μου ἴσου κλπ.: ΚΔ Λουκ. 17,21 ἰδοὺ γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ἔντος ὁμῶν ἔστιν ὄμ. κ. νεώτ. κ. Δημ. ἔντος σου ἴσου κλπ. 1: Βιζυην. μετέβληθη ἔντος μου ἢ ρυθμῶς τοῦ κόσμου'. 5) μτφ. ἐν φρ. ἔντος τῶν μαθημάτων εἶναι = περιλαμβάνεσθαι μετὰ τῶν διδασκαλιῶν: Δικαστορ.1,30 ἢ ὄμ. ἔντος εἶναι τῶν συμβαινόντων ποθῶν = ἔχειν ἐξ ἰδίας πείρας γῶσιν ἢ μτφ. ἐν νόμῳ. ἐκδοχῇ φρ. ἔντος τοῦ νόμου εἶμι = παραστήσομαι ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅθ. κ. ἀναφερόμαι εἰς τὰς ἀποστατευτικὰς δι' ἐμὲ διατάξεις τοῦ νόμου: Πάπ. τυγχάνω γὰρ ἔντος ὧν τοῦ Λαϊτωρίου νόμου ἢ ὄμ. νεώτ. φρ. ἔντος τῶν ὀρίων τοῦ νόμου = ὅσον ἐπιτρέπει ὁ νόμος, ἔντος

τῶν ὀρίων τοῦ συμβολαίου = συμφώνως πρὸς τοὺς ὀρους τοῦ συμβολαίου. 7) ὡς πρὸς. ταν., ἐντεῦθεν τῶν ὀρίων τῶν, ἐπὶ τὰδε, ἀπὸ τῆς δικῆ μου μερὰ [χοτ. εἰτα]: Ἡρ.8,47 αὐτοὶ μὲν ἀπαντες ἔντος ἀκηνῆναι Θεσπρωτῶν, Οὐκ.1,16 ὄσα ἔντος Ἄλιου πατοῦσι πρὸς θάλασσαν, Πλάτ. Τιμ.25C ὄσαι κατοικαζόμεν ἔντος ὀρίων Ἡρακλείων ἢ φρ. ἔντος τῶν μέτρων = ἔντος τῶν ὀρίων ποροκευμένου κτήματος: Ἐπιφροδ.Εὐξ.35 φάσαντος γὰρ Λυσάνδρου τὸ Ἐπικράτους μετὰλλον. ἢ ἔντος τῶν μέτρων τετημημένον, Δημ. 977 ἂν ἐπικρατέμην τῶν μέτρων ἔντος ἢ φρ. ἔντος πρῶτων καὶ αἰγιαλοῦ = μετὰ τῶν πρῶτων καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ: Ἡρ.7,100 8) κ. νεώτ. κ. Δημ. ὡς πρὸς. χρον., κατὰ τὴν διαρκείαν ἢ πρὸς τῆς ποσότητος τοῦ διαρκιμένου διά τῆς γεν. χρόνου: Ἀντιφ.5,69 ἔντος ὄ πολλοῦ χρόνου, Οὐκ.4,39 ἔντος γὰρ εἰκοσι ἡμερῶν ἄγαγε τοὺς ἀνδρας, Ξεν.Κυκ.4,1 ἔντος τῆς ἑσπέρας, Ἄμφι 20,2 ἔντος ἐξήκοντ' ἔτων, - ἔντος τῆς προθεσμίας, - ἔντος τοῦ ἔτους - τῆς ἑβδομάδος - τῆς ἡμέρας, φρ. ἔντος ὀλίγου = μετ' ὀλίγων χρόνων, σύντομον. 9) ὄμ. χρον. φρ. οἱ ἔντος ἡλικίας γεγονότες = οἱ ἐνήλικιοι, οἱ ἐν τῇ ἀνδρική ἡλικίᾳ ὄντες: Λυσ.2,50 ὄμ. τῆς προηγουμένης ἔντος ἡλικίας = ἐν τῇ προηγουμένη ἰπρὸς τὸ ποιεῖσθαι ἢ πρὸς τὸ εἰσῆναι τὴν ἡλικίαν: Πλάτ. Τιμ.18D. 10) εἰδ. μετ' ἀριθμητικῶν δηλούντων χρόνον ἢ ποσόν, κάτω τοῦ διαρκιμένου ὀρίμου: Ἀριστοφ. Εὐκλ.984 τὰς ἔντος ἐκείνου γὰρ ἐκδικάζομεν ἢ ὄμ. συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὀρίμου: Πλάτ. Νόμ.953B ἔντος ὀρίων δραχμῶν πεντακοντα ἢ εἰδ. ἐπὶ βαθμῶν συγγενείας, φρ. ἔντος ἀνεφιόττος = μεταίχθιστος τοῦ βαθμοῦ συγγενείας ἀνεφιόττος ἢ ἄρχ. ἢ ἐξαδελφότητος: Πλάτ. Νόμ.871B ὁ δὲ μὴ ἐπερίωθ' ἰδὸν ἢ μὴ προσηγμένον ἐφραστὰς τῶν ἔντος ἀνεφιόττος, Νόμ.Ν.Δημ.1068.

ἐντόσθαρες ἴσα. «ἐντός τοῦ σώματος».

ἐντοσθε ἐπίρρ. κ. ἐντοσθεν πρὸ φωτισέντος ἡ καὶ συμφώνως, ὅπως ἡ τελευταία συλλαβὴ κατασπῆ μακρὰ, ἐνδοθεν, ἀπὸ μέσα: Ὀδ.Β.424 ἰστών δ' εἰλάτινον κολῆν ἐντοσθε μεροδμήσ' ἰστών ἢ ἔντος, μέσα: Ἰλ.Χ.237 τείχεος ἐξείλεθιν, ὄλλοι δ' ἐντοσθε μέσων ἢ μετὰ γεν.: Ἰλ.Δ.454 ἐντοσθε χαράδρης ἢ μετὰ τὴν συντακτικὴν πτώσιν: Ὀδ.Α.380 ὄμῶν ἐντοσθεν, αὐτ.Β.145, Αἴοχ. Πέρα.992 βοῦ (μοῖ) μελέων ἐντοσθεν ἴπωρ ἢ π. ἄττ. δὲν ἀπονάτ' εἰ μὴ π. Αἴοχ. ἐνδ' ὄν, π. νεξ. σπάνων: Ἰνν. Ἰηρ.11, Διδό.Σ.1,35 τῶν δ' ἐντοσθεν οὐδὲν ἐξώδιμον.

ἐντόσθια [ἰτά] οὐδ. πληθ. τὸ ἐντόσθιος β.πλ.

ἐντόσθια [ἰτά] τὸ ἐντόσθια, βλ. ἐντόσθιος 2): Ἰνν. Ἀφ.230 τὰ ἐντόσθια ἐξελέων τὸν συκαλικόν, Ἀριστολ.21.684b,32 ἡ εὐθυωρία τῶν ἐντόσθιων, Φιλόστομ.Νεώτ.Εικ.880.

ἐντόσθιος-ον μτφ. ὁ τῶν ἐντόσθιων, τῶν ἐντέρων. ἑντερικός: Ἀνδρόμ.Παλμ.14,42 ἐ. πάθος.

ἐντόσθιος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔντος τίνος κείμενος, ὁ γέμεινος ἐν τίνι: Μνησῆ.Β.15.126,6 κτηρῶν ἐντόσθιον πύρ τῆς τριημέρου ταφῆς σου τὴ προσκόνισμα' ἢ ὄθ. ἑντερικός: Ἰω.Λυδ.Διοσ.32 ἐντόσθιο ἔμινθες 2) τὸ οὐδ. πληθ. ἐντόσθια ὡς οὐσ., Δημ. ἐντόσθια κ. ἐντόσθια τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ καλοῦσθαι σπλάγχνα τοῦ ἀσθένους ἢ τῶν ζῶων, τὰ σπένδα, τὰ τρέμμα' οὐδ. ἐνδοσθία ἴσα. «σπλάγχνα»: Ἀριστολ.685α,3. Τιμ. Λοκρ.100B τῶν ἐντόσθιων τὰ μὲν τροφῆς γάρην, τὰ δὲ σαπιρίας. Νεμεί.Φου. Ἀνθ.261, Ἀνακρορ. Ἀηξ.3,116 μέγ' ἐστὶ μάτι τοῦ βλάπεντος ἄνομου τὸ καρμὶ μὲν ῥέφρονον στὰ ἐντόσθια, Ζερδ. μτφ. Ἰλ.Β.525 περὶωντας δὲ τὰ ἐντόσθια οὐ σουδαὶ ἄνωθε ἀπ' τῆ φωτιά τὰ ἐκρατοῦσαν

|| είδ. τὰ ἐδώματα σπλάχνα τοῦ ἄνθρωπου, ὡς καὶ ἡ κοιλία, τὸ ἄραρ καὶ ἡ καρδία τῶν ἐβωδίων πτηνῶν 3) μτφ.: Ἄρτεμιδ.44 «καὶ γὰρ οἱ παῖδες σπλάχνα λέγονται ὡς ἐνώσθια».

έντοτερος-α-ον μτν. ἐνόστερος: ΠΔ᾽Εσθ.4,|| εἰς τὴν αὐλήν τῶν έντοτεράων ἄ.ἀνάγ. ἐσωτέραν. **έντοθθα** ἐπίρρ. Ἐπίρρ. έντοθθα.

έντουριων-ωνος Ἐπίρρ. ὠφρ. σήμ.

έντοφήτα [τά] Ἐπίρρ. Δελεφ. ἀντί έντοφήτα βλλ.

έντοφιον [τό] Ἐπίρρ. Κυρήν. ἀντί έντοφιον βλλ.

έντραγει Ἦσ. «έντραφῆ».

έντραγειν κυρ. ἀπαρφ. ὄσρ.β' τοῦ έντραγῶ βλλ.

έντραγόμενοι Ἦσ. «ἐντραφῆ».

έντραφῶθ᾽ ἔω μτν. κομπῶδες ἀλαζονεύομαι, γαυριῶ τινι: Λουκ.Ἐπ.Κρον.19 ὑποδοξάμενοι ἔμ-δῶτας.. έντραφῶθῶσιν ἡμῖν.

έντραθα [ή] (Ital. entrata) νεώτ. φαγητὸν ἐκ κρέατος μετὰ λαχανικῶν: 2) ναυτ. ὁ ἐπιπλοῦς βλλ.

έντρανής-οὗς-ές πῶπ. Ἦσ. κ. μαν. σπασῆς, φανερός, πρόδηλος, συγκρ. -ότερος: Πάπ. κατὰ πάντα έντρανή τρόπον' 2) Ισχυρός: Ἦσ. «έντρανή τόνον Ισχυρόν» | κῶδ. έντρανήτονον| πρὸλ. ἄντρανικῶ 2| 3) μον. ἀνεήθης, στυλωμένος: Πρῶδρ. 3,10 ἰδιὸν Ροδῶνθην έντρανεστέραις κόραις.

έντρανίω σγῶλ. κ. μαν., ὄσμ. έντρανικῶ βλλ. || βλέπω δέξω, ἀνεῶδες προσθλέπω πρὸς τὴ ἐνοστί-ζω: Εὐστ. Ἰλ.259,8 ταυρηδῶν ἐμβάλλειν τὸ θυμικὸς έντρανίειν, αὐτ. Ὀδ.Ἰ929,29, Σχολ.Ἠσ.κρ. 10,18 οἷς ἄν έντρανίειν ζῶαις ἡ ἀκριεὶ κακὸν προσημύει, διήγ. Ἀκκλ.1593 τὰ εἶδεν, τὰ έντρανί-ζεν τὸ ἐξαρημένον κἄλλος 2) κ. μτφ.: Εὐστρ. Ἡνικ.312| έντρανίειν τῷ ἀγαθῷ.

έντρανον ἐπίρρ. μαν. κατὰ τρόπον έντρανον, ἀνεήθ. ἀνεῶδες: Θεοφῶλ.Βουιλγ.3,712β πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου μόνου ἀκτίνας ὄσρ.. έντρανον.

έντρανος-ον μαν. ὁ έντρανίης βλλ.3,|| ὁ ἀνεήθης: Νικ.Χων.6,4 σφῶλιμος έντρανίος θεσάστωρ.

έντρανῶ-ῶ μαν. έντρανικῶ, δέξωδες προσθλέπω πρὸς τὴ ἢ πρὸς τινι: Τιμαρ.Π.Θσα.Στεφ.ένλ.

έντρανῆς ἐπίρρ. μαν. ἐν τῷ συγκρ. έντρανεστέρου ἀνεῶστερον, δξῆτονον: Νικήτ.Εὐγ.4,10 οὐκ εἰσόμεν σπᾶς έντρανεστέρου βλέπειν.

έντρανεζίτης-ιτις-ιδος λεξ. παρ᾽αἰτος' Σουίδ. «έντρανεζίτιδος, παρασίτου», Ζωναρ.

έντρανεζοῦμαι-οῦμαι μαν. κἀνήσιον εἰς τὴν τράπεζαν, τραπέζομαι: Ἰωσ.Ἰστορ.94,13.

έντραπέλος-ον ἀλοχρός, ἐπονειδιστος: Πίνδ.Π 4,105 ἄπος έντραπέλον ἰσῶμ. ἀνάγμ. || Ἰσθγν.400 (κῶδ.Α) φέυειν τ' ὀλεσθῆνος ὄρκους.. έντραπέ-λος, ἀθανάτων μῆνιν ὀλεσθῆμος.

έντραπᾶ [ή] νεώτ. (Ital. entrata) εἰσαγωγικὸν μέ-λος εἰς θεατρικὸν ἢ μουσικὸν ἔργον.

έντραχνῶν μαν. καθιστῶ τὴ έντραχον, μέσ.: Κα-μεν.243,9 τὰς χαρδῶδεις έντραχνόμενον.

έντραχῶς-εἰα-υ μτν. ὁ ὀλίγος τὴ τραχῆς: Διοσκ. 5,159 || κ. ἐπὶ μουσ.: Σέξτ.Ἐπν.Μαθ.366,24 τὸ δὲ διότνον έντραχον καὶ ὑπεράργητικον.

έντραπῶμαι μέσ. τοῦ έντραπῶ βλλ.

έντραπτικός-ή-όν μτν. κ. μαν. ἐπιμητρικός, ἐπι-πληκτικός: Αἰλ.Ζ13,|| λόγους αὐτὸν [τὸν λένονα] έντραπτικός ἴσχει τὸ πρῶσθ, Εὐστ.Πον.106,2| έντραπτικός τῆς ἡμῶν.. ὀφελείας 2) τὸ οὐδ. έντραπτικὸν ὡς οὐσ. ἡ συναίσθησις τῆς έντροπῆς, τῆς αἰσχύνης: Ἄρρ.Ἐπικτ.1,53,9 3) ὁ ἐπίδῶλ-λον θεσάσμων: Ἐρμεί.Ἀλ.Φαίδρ.72Α.

έντραπτικός ἐπίρρ. μτν. μαν. κ. Ἦσ. «ἐλεγκτι-κῶς» || κ. συγκρ. -ώτερον: Ἰω.Χρυσ.Ὀμ. εἰς Κορινθ.1,1| οὐκ εἶπον ἡπιοκτινεῖτε τοὺς μὴ ἔχον-τας ἀλλὰ πολὺ έντραπτικώτερον, κατασχύνετε, Κοσμ.158C λέγει έντραπτικώτερον.

έντραπῶς, νεώτ. μ.μέσ. έντραπῶμαι, ὄσμ. έντραπῶ-μαι κ. ντρέπῶμαι, μέσ. μέλλ. έντραπῶσμαι, ὄσμ.

μέσ. ὄσμ. έντραπῆκα κ. ντραπῆκα, ὄσμ. προστ. ντραπῶν, ντραπῆτε, στρέφω τὴ έντός, ἀλλῶς στρέ-φω' δδ. έντραπῆ τὸ ὡτα στρέφω τὰ ὡτα, φέω-γω, τρέπομαι εἰς φυγὴν: Ἡρ.7,21| ὄσκως έντραπῆ-αν τὰ ὡτα, ἀλλῆς φέωκομον δῆθεν 2) ἐλέγ-χω, ἐπιπλήττω, κῶνιν ἔνον τὰ ντραπῆ: Κᾶ Κορινθ. 1,4,4 οὐκ έντραπῶν ὡρᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπᾶται νοθεύτω, Αἰλ.Π.Π 3,17 ὄσπερ εἰς τοσοῦτον έντραπῆσαν τὴν συγκλήτων Βουλὴν [εἰς αἰδῶ καὶ σέβας ἐκίνησαν] Κορυ. Σέξτ.Ἐπν.Μαθ. 3,135, Διογ.Λ 2,29 έντραπῆς δὲ καὶ Ἀσιμυροκλε-τὸν υἱὸν τῆ μητρὶ ἀργιαινόμενον 3) ἄλλοιῶ, τροποποιῶ: Λουκ.Ἰστ.Συγγο.15,αὐτ.Ψευδῶλ.7 ὁ μὲν τὴν φωνὴν έντραπῆς εἰς μέλος, ὡς φέτω, θρήνον τὴν ἐπηδῆει τῷ Πυθαγόρῃ 4) μέσ. έντρα-πομαι στρέφω τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἐνδῶ-ματός τινος πρὸς τὰ ἔσω' Ἦσ. «έντραπῶσθαι τὸ εἶσθ τρέφει τὸ ἴμῳτον» 5) ὄσμ. μέσ. στρέ-φωμαι τρέφει κἀκείσε, μέλλω, ὀκνῶ, διατάξω: Σοφ. ΟΚ 154| στείχεωμην ἡδὴ μῆδ' ἐτ' έντραπῶσθα, Πολυδ.31,26 έντραπῶτονον μὴ ἀπάντες ἀκούοντες ἐν ἑαυτοῖς' || ὄσμ. μετ' αἰτ. διατάξω ἐκ συστο-λέως, συστέλλομαι: πᾶρ τὸ πού σοὺ τὸ θίνειν μὴ ντρέπεσαι' || ὄσμ. μετ' αἰτ. εἶμαι ὑποχωρητικός, ὑποχωρῶ: Πολυδ.3,10,3 οὐκ έντραπῶμενον τῶν Ῥωμαίων... ἐξέχωρησαν Σαρδόνος 6) ὄσμ. μετὰ γεν. προστ. στρέφωμαι πρὸς τινι, ὑποκλίνομαι, ἐνδιαφέρομαι: Ἰλ.Ο 554 οὐδέ γ' οἱ σοὶ πᾶρ έντρα-πῆται φίλον ἴππορ ἀνεψιῶ κταμένοιο | δὲν συγ-κνεῖται, δὲν ἐνδιαφέρεται | Ὀδ.Α 60,Σοφ.Α1,90 τὴ βαῖον οὕτως έντραπῆται συμμάχου (τόσο ἄγιο λογαρίσσει), Πλάτ.Κριτ.52C ὄσπερ ἡμῶν τῶν νόμων έντραπῆται, ἐπιχειρῶν διαφέρεται 7) ὄσμ. μετ' ἀπαρφ. φρονιζῶ: Θελεγ.400 αἰσθῆσαι δὲ φίλους, φέυειν τ' ὀλεσθῆνος ὄρκους έντραπῆκα [βεβαίη] || πῶπ. κ. μετὰ γεν. προστ. προσέχω: Πάπ. (ὄσκ) έντραπῆτος τὸ Ἀμύσιον 8) μετ' αἰτ. αἰδοῦμαι, σέβωμαι τινι: Ἄξε7,1 ἀκόλαστος ἐστὶ, τὴν δὲ πολὺν οὐκ έντραπῆται, Κᾶ Μάρκ.12,6 ἀ-πέστειλε καὶ αὐτὸν [τὸν υἱὸν τοῦ] ἔλαχον τῶνος αὐτοῦς λέγων δις έντραπῆσθαι τὸν υἱὸν μου, -τὸν πατέρα της τὸν ντρέπεται ἐξαιρετικᾶ 2) αἰδοῦμαι τινι, ντρέπομαι γὰρ κάτι: Πολυδ. 2,497 Ἄιτωλοὶ τὴν ἐκ τῶν Ἀχαιῶν εἰς αὐτοῦς γεγεννημένον ἐνόησαν ἐν τῷσὶ κατὰ ἡμῶν τῶν και-ροῖς έντραπῆσθαι 9) ἄπολ. ἀσχύνωμαι, κατα-σχύνωμαι: Κᾶ Θεσσα.2,3,14 εἰ δὲ τις οὐχ ὑπακούει τῷ λόγῳ ἡμῶν... μὴ συναναμύνησθε αὐτῷ, ἵνα έντραπῆ, -ντρέπομαι γὰρ λογαριασμὸν σοῦ.

έντρέφω κ. μαν., ποι. έντραφῶ, μέλλ. έντρέφω τρέφω ἐν τινι, ἀνατρέφω, ἐκποδεύω: Εὐρ.Ἰων 1428 ὄσρημ' Ἀθῶνας, ἡ τέκν' έντρέφωιν | λέγει, Ἀντιπ. ἐν ΑΠ 9,23| κ. καθ.: Εὐρ.Φοῖν.368, Πλάτ. Νόμ.798Α οἷς γὰρ ἄν έντραφῶσι νόμοιο, Πλάτ. Ἠθ.32Β || κ. μέσ.: Ἠσίοδ.Ἐργ.781 φῶτα δ' έντρέφασθαί ἄριστᾶ, Ἰνν.Ἀέο.12 || κ. μετ' ἐμφοδῶ.οἰοις (ἐπὶ τινι), μέσ.: Μηνά.3,18 Συναξ. ἐφ' ὀμοιοις δὲ παιδεύομαι καὶ αὐτὸς έντρέθη-ροτο ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντινοῦ.

έντρέχεια [ή] μτν. κ. μαν. ἡ δακτύλιος, ἡ δεξιό-της, ἡ ἰκανότης πρὸς τι: Κορνουτ.Φῶ.Ἰσ.18, Μάρκ.Αὐρ.1,8 τὴν έντρέχεια τὴν ἐπὶ τὸ παρα-διδόναι τὰ θεωρήματα, Βέττ.Βαλ.61,15, Σέξτ.Ἐπν. Μαβ.1,14| || ἐν τῷ πλῆθ. έντρέχεια εἰς τὴν ζῶαν ἢ φυσικὴ ὄσμῃ, τὰ ἐστικτά: Ἀντιγ. Κορνουτ.26, αὐτ.60' || ὄσμ. γεν. ἐστικτον: Ἀνώμ.Λοιδίν.1,24' 2) ὁ τρόπος ἐπεξεργασίας προϊόντος τιός: Στράβ.17,115 μέτρησεν τὴν Ἰουδαϊκὴν έντρέ-χειαν, ἢν ἐκεῖνοι παρεῦρον ἐπὶ τὸ φολικόν.

έντραχῆς-οὗς-ές μαν. ὁ ἰκανός, δεξιός, γοργός, ὀξύνομος, ἔτοιμος πρὸς τι, ὑπερβ.-έοτατος' Σουίδ. εγοργός, ὀξύνομος, σπουδαίος: Πλάτ.Πολ.537Α

ός αν έντρεχάτατος άεί φάινεται" || κ. άπολ. : Μάρκ.Αύρ.6,14, Ψαλμίν.Ψψ.44 θρημαί τε και έντρεχέας και μάλατα προς θούνας λόγων εδ- φοροί", φάσεις, Ευστ.Πον.324,90 έντρεχες φρήν' || το αύθ. τή έντρεχες ώς ούα, ή έντρεχία : Περρ.Κ η. Φλετ.Γρωμ. έν Β.Βετμ.Μαα.43,46.

έντρεχυ, ό όρρ. ένδούρον τρήμ έντός πνος, όθ. κισοίμαι έλευθερώς έντός πνος : Ψλ.385 κ1. έντρεχεύ άγλαά γυτα | άν τή μέλι του κισοίται έντρεχέως έντός ούάν" | 2) έπι φήμις, δια- τρέχυ, κυκλοφορώ : Άρατ.100 λόγος γε μόν έν- τρέχυ, άλλος άνδρώσιος | 3) εισέρχομαι, εισο- δον εύρισκόω : Αουκ.Έρατ.270 ούάεις έρως έντρέ- χυ, τ16έρ.Ψαλ. έν ΑΓΓ.9,70 έξ άλλε πόντω γάρ ένδούρου" | 4) παρεπιπτώ, παρεβόλλομαι : Φιλώδ.Θε.γ.β. Στραδ.7,14" | 1) συμβαίω, έπέρχο- μαι : Φιλώστρ.Απολλ.2,36 τή έντρέχοντα, άνοκ. 5,81 άχι εν μηδάν έντρέχω μοιυδδωδες,Πρόκλ. Παρμ.664S" | 5) μετά όρρ. προσ. έπιστοιμαί, προσφάγω : Πάν. ένδούσιος τή ήμερω.

έντρεχός έπίορ. όείδως, γοργός, όξέως, έπι- φώ" | 1) άδύδρ.Προτρ.5 || κ. άσυρρ. έσπερον : Μάρκ.Αύρ.7,66 έντρεχάτερον τοίς σοφιστάς διαλέγετο" || κ. έντρεχάτορος : Άκ.Οε.3,188 έντρεχιάσας" || 1) κ. έναοιαν τούσας.

έντρεχιά ή ή νωά. ή ούδεις τή έντρεχία, τή τρή- φια" || Ιστρ. ή άνάτριψς της έμφανεάς τή όδούμας δια τής παλάμης ή δι'έντριπής προς ηρόκλιν υπερωμοίω έρεθισμοί ή προς άνορ- ροψιν φαρμακευτικής ή ό. ούσίας | 2) ουκωδ. τή προς έντρεχίν χρήσιν, οίον όγρόν, άλοφίη.

έντριπής-οός-εις, κ. πιν. κ. νεάτ. | 0) δούμος, ό δεομομασμένος εν πιν, μη, έκ τή άν έπι της λυδίας λιθου έντριπόμεν" : Σοφ.Αντη.177 πριν άν άρ- χήτε τε και νόμοισιν έντριπής φανθ" || 0) κ. νεάτ. ό έχων τριβήν, περρα ές τή, ό έμπειρος, περραομένος, έξαρκεμένος, ειδικός ές τή : Πλάτ. Νού.7,69β έντριπής τε ούδωάως γέγονα τή τοι- αύτη τέχνη, Ισοκρί.187 έντριπής γενέσθαι και γυμνασθίην περ τήν χρείαν, Σχολ.Ψλ.Α. 559- || νεάτ. κ. παρδ. έσπερος-έσπατος : είναι έν- τρεχιάτατος εις τή έκκλησιαστικόν δικασιν" | 2) Σουδ. ούσήςης" | 0) όδός έντριπής πεπα- τισμίν, τριβος. Αλπ.Αντιβ.4.

έντριβή κ. νεάτ. τριβή εν τή ή έπι πνος ειδ. • καλλυντική των ούσων : Αουκ.Ίστ.Συγγρ.β φικαν έντριβεί και φημιθόν τή προσομψ. Ορφ.Λιθ. 339 ούν δε και άστρίτην οίωμ λιθον έντριβαν- τας άκρωτν | τριβάντες ένός άκρωτο οίωου άστρίτην όκρωτν" | 2) μη, καταφέρω κτύπημα, έν φρ. έντριβειν κόνδυλον τινι : Πλάτ.Άκ.β "Ιπποκίω δε...έντριβει κόνδυλον" || 0) μη. σμη. κ. μέσ. έν φρ. έντριβεσθαι τινι κόνδυλον-πλάγας Αουκ.Προμ.10 κόνδυλον έντερόφαντο, Διον.Άλ. Ρωμ.7,45" || κτ. έπέκτ. κ. έντριβεσθαι κακόν τινι κακοποιά τινι : Αουκ.Θε.Δ.20,2 μετ' άλλε κακόν έντρι- βεθε τώ νεανίσκω" | 3) μετ' ατρ. προσ. τριβω δια καλλυντικό έλαιού ή άλλης ούσίας : Ξεν. ΚΠ.8,20 τούς κοσμητάς, ό ύποχρίοισι τε και έντριβουσιν αύτούς" || κ. μέσ. φημιθούμαι : Άθην.12,523Α πρώτος τή πρόσωπων έντριφόμενοι και προκίωμα περβάταις λαδόντες κ. παθ. : Ά- ριστοφ.Λυσ.149 εί γάρ καθομίν ένδον έντετριμ- μέναι καθ τοίς χιτωνίοισι τού άμοργίνοισ γύ- σωκράτες, έντετριμμένην πολλά ή μόν φημιθω, όπως ευκοτόρα έπι δοκοία είναι ή άν" || κ. μετ' ατρ. πράγματος : Αουκ.Οε.Δ.20,10 τούσαστα έντετριμμένην χρώματα καθάσρα ώς άλλώς έ- ταιραν τινά" || νεάτ. ειδ. ποιοίωμ, ενεργώ έν- τριβήν πνος ή έπι πνος δια θεραπευτικής ή άλλης τινός ούσίας | 4) κατατριβώ, φθειρώ :

Άριστοφ.Βατρ.1070 στυμμίαν είδιδαξας, ή έκεί- κωσεν τός τε παλαιστρας και τός πυγός έν- τριφε τών μερκαίων στυμμίλομένω" | 5) παθ. είμαι έντριβής έν τλη, έχω περρα πνος : Προκ. Γα.163η γυναικών έντριβέσασ παθώσιν.

έντριβός έπίορ. μιν. μετ' είδημοσήςης γνώ- σεως,είδημοσήςης : Ευστ.Πον.127,81 έν-περραμέθα έντριμμα-ατος(1)0) μη, κ. νεάτ. τή έντριβήν, 0) κ. καλλυντικό τού προσώπου, φημιθόν : Πλάτ. Κράσα.24...μηδίκωτερον έσκευασμένος έντριμ- ματα προσώπου και κόμης διακρίσι, Θεσίωτ. Λόγ.13,167 άγούσιος και έντριμμάτων, Πολυδ.5,101 έν- έν τοίς κοσμητικοίς και καλλωπισμοίσιν | 2) νεάτ. ούσία τής οίον άλοφίη, όγρόν π, δι' ό έντριβεται τής, ή έντριβή βλλ.

έντριμώμομαι μιν, κ. δημ. συνουθούμαι, στρυ- μώγομαι, έπι άνθρώπων : Λασκαρ.Λη.4,358 κ1 οί φτωχοί έντριμώονταντε άμορπάτ.

έντριπτήρ-προς(0) νεάτ. Ιατρ. όργανον δι' όύ ένεργούται έντριβεί έπι τού όματος.

έντριπτήριον(1)0) νεάτ. ό έντριπτήρ βλλ.

έντριπτικός-ή όν νεάτ. ό άντικω ή άναφέρο- μένος εις τήν έντριβήν, ό χρώματός προς έντριβήν.

έντριτος-ον μη, μιν, κ. νεάτ. έπι αγανίου, ό εκ τρώων συνεστραμμένων τώνων, έμβόλων άποτε- λούμενος, δημ. τριπλό, τριμυλοκί : Πά.Έκκ.4,12 τή σπαρτίον τή έντριτον ό τείχεος άπορραγέ- σται, Νικ.Χων.143B σχοινία περριέειν έντριτα" | 2) γλώσσ. ό μερπειδών, ό μεσεγγυήτης(εσπεστερ).

έντριτανίζω κωμ. μέρις ήλι Άριστοφ. Πλασθεί- σα λογοποικτ. προς τή Τριτογενής, άναμνηστικω τρία μέρη ύδατος και δύο οίωου : Άριστοφ.1189 ή Τριτογενής γάρ αύτόν | τόν οίωον | έντριτανίζοισιν.

έντριχος-ος, σχόλ. μη, κ. μιν. | 0) πλήρης τρή- χων, δοσασθίς, μαλλιοφόρος : ΑΠ.14,62 λιαν έντρι- χός είμι, τή σούλα 8' έμοδ καταρπίε, τός τρήχος, Σύμμ.Πά.Φαλμ.67(68),22 | 2) ό φέρων τός έστωπό τρήχος, ό μετά τόν έστωπό τρήχόν : Τζέτ.Λυκόμ.634 έντριχον δέρμα | 3) τή ούδ. ως ούα προκρίων προσέττον, φενάκι, υπερω- κη : Πολυδ.2,30. | 4) ήα. <έντριχον, άσθεές>, έντριχίωμα-ατος(1)0) μη, οί τρήχος τών βλεφαρών, α) βλεφαρίδες : Πολυδ.2,69" | 2) κό- σμησιν, λιθός τρήχων : Πλάτ.Η8,912B.

έντριχάσας ήα. εα) βλεφαρίδες τών ο- φθαλώων" πρδ. έντρίχωμα.

έντριψς-εως ή ή κ. νεάτ. ή ένεργεία τού έντρι- βειν ή έντριβή, ή δι' έντριβής έπιλόφης : Ηκιδ. Αιβ.6.11 άσβόλωμ ή έντριβή και ηηκόω καταχρίσι μοιύνασα τή πρόσωπον" || ειδ. ή έπιλόφης φημιθω ή άλλως τίνος καλλυντικό έπι τή πρόσ- ωπου : Ξεν.ΚΠ.1,32 χρώματα έντριβή και κό- μους προσβάσεις" | 2) τή δι' όύ τή έντριβεται, ειδ. τή φημιθόν : Αικ.Π12 διαπεποκικιμένα τή πρόσωμα έντριβήσαι και φαρμάκις.

έντρομή ή ή μη. | 0) τρώμος : Γοργ.Νύσσ.2,679D.

έντρομος-ον μη, κ. μιν, νεάτ. | 0) τρώμδης, 0) ύπό τή φράτος τρώμου διατελών, ό τρωμα- γένος : Πλάτ.Φέδ.3 έντρομου τού Ιππου γενο- μένος, ΚΑΠράτ.7,32 έντρομος γενομένος Μυθούδ. Σωρ.189" | 2) ό κίσην τρωμώδ έχων, ό σείβε- νος : Πά.Φαλμ.17,8 επαλομην και έ- γενεσθαι ή γή.

έντρομος έπίορ. μη, κ. νεάτ. μετά τρώμου, τρωμογένος : Αμφιλ.47, Μεθοδ.440.

έντροπαθην ήα. • έναλλάξ, μεταβολή χειρών.

έντροπαλά έπίορ, δημ. κ. ντροπαλά βλλ., αι- δημόσιος μετά συστολής.

έντροπαλιζομαι βασιμτ. τού έντρίβω εν χρ. η. εν τή μη. ένεστ. στρέφω συνάκας προς τή όπισω τήν κεφαλήν : Ψλ.2.496 άλοχος δε φίλη οικόδης βεθέκη έντροπαλιζομένη βαλερών καιόκ άδούκω χέουσα" || ειδικώς έπι μαχητών, ό ύποχωμών

μέ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν ἑχθρόν : Ίλ.Λ 547, οὐτ. Ρ.109 λείπει δὲ νεκρὸν, έντροπαλιζόμενος ὡς τε λῆς θύγατες.

έντροπαλισμός (ἰ) ὁ γλῶσ. τὸ έντροπαλιζεῖσθαι βλ.λ. : Σχολ. Ἀριστοτέλ. 3,213D.

έντροπαλός-ή-όν(ν) μιν, ὄμν. κ. ντροπαλός ὁ αἰδημῶν, ὁ αἰσχυντικός, ὁ εὐκόλως συσσελλόμενος, έντροπεύμενος : Σπανάε. έν Κορ. Ἀτ.2,126 υἱέ μου εἶς εἶσαι έντροπαλός, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.3,10 ἔκει μέσα ἐκατοκίχουσα πικραμένη, έντροπαλά, Πλατῶ.Χριστ.Τεμπ.11 κόρη έντροπαλή, φοβουμένη νὰ άντικρίσῃ τῶν ξένων τὰ βλέμματα.

έντροπαλότης-πτος(ή) νεότης, ἡ ἰδιότης τοῦ έντροπαλοῦ βλ.λ., ἡ αἰδημοσύνη.

έντροπη (ή) κ. μιν, νεώτ., ὄμν. κ. ντροπή βλ.λ., τὸ στρέφειν πρὸς τινα, μ. μτφ. μεταβολή φρονημάτων : Πολυδ.4,52.2 πρὸ βυόμενοι δὲ οἱ Ράδιαι.. τὴν έντροπήν τοῦ Προσώτου. 2) τὸ ὑπερ τινος ἐνδιαφέρον : Σοφ.ΟΚ 299 ἢ καὶ δεῦκετε τοῦ τυφλοῦ τὴν έντροπήν ἢ φρονιδί' ἕξειν αὐτὸν ὡστ' ἔλθειν πέλας. 3) ἡ αἰδώς, ὁ σεβασμός: Ίπν.Εὐσχ.5, Ἰάμβ.Πυθ.2,10 έντροπής πάσης καὶ αἰδῶς ἡλιόστο. 4) ἡ ταπεινὸς ἢν προκαλεῖ ἡ συναισθησις τῆς ἐνοχίας, νείδους, κατασχύνῃ : ΠΔΨακμ. 34,26 ἐνδυσάσθωσαν αἰσχύνην καὶ έντροπήν οἱ μεγαλοερρημονούτες ἐπ' ἐμέ, Ἐρωτῶκρ.Β 2167 μισοῦμαι μὲ τὴν έντροπήν, καὶ μηλίο τοῦ δὲν ἐφάνη, Βέλδ.Χρυσ.1073 σὲ δὲ, κυρία, έντροπή καὶ φύος οὐκ ὀλίγος, Βαλαμρ.Φροσ.1,414. ἢ ἡ ἕξ αἰδοῦς συστολή. 5) νεώτ. κ. ὄμν. τὸ προσάπτειν αἰσχύνην : εἶσαι έντροπή τὸ δροπαλιζέσθαι.

έντροπηματικός-ή-όν Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. γλώσσ. τοῦ δευδός.

έντροπη (ή) κ. νεώτ., ἰων. έντροπή, ἡ έντροπή : Ίππιαστ.22,34 ἀκρόβοντες δὲ έντροπήν ἰδρωτάς τιθένται βλέποντες. 2) ὀδίαται έντροπίαται ραδιουργία, δολοπολοκία, τεχνάσματα : Ὑμν. Ἐρω.245 παιδ' ὀλίγων δολίης ἐλιμμένον έντροπησι. 3) νεώτ. μετεωρ. ἡ ἀλλήγη καταστάσεως ἡ ἐπερχομένη εἰς δοθεὲν σώμα ἀπολύτῃ θερμότητας, ἔαν εἰς τὸ σώμα τοῦτο προσδοθῇ μικρὰ ποσότης θερμότητος ἐκ τινος θερμῆς πηγῆς.

έντροπία μιν, ὄμν. κ. ντροπία βλ.λ. ὄμν. (ἐ)ντροπίασθαι, παθ. ὄμν. (ἐ)ντροπιάσθηκα, ὄμν. μτφ. παθ. παρακ. (ἐ)ντροπιάσμενος συντελῶ ὡστε νὰ έντροπηί τις, νὰ αἰσχυθῶ, νὰ συναισθανθῇ τὴν ἐνοχίαν αὐτοῦ εἰς τι : τὸν έντροπίασε μπροστά σὲ ὄλον τὸν κόσμον. 2) περιήπτω τινὶ αἰσχύνην, νείδους : Διγεν. Ακρ.3258 τὴν δειλίαν τῆς πολλῆς έντροπίασῆ μά δουλες, Βαλαμρ. Ἀθ. Διάκ.3,333 δὲ θὰ σ' έντροπιάσωμε. ἢ παθ. κ. μτφ. ἐπὶ ποταμοῦ : Βαλαμρ. Ἀθ.Διάκ.2,44 νὰ πῆ τὸ Γοργόποταμο βαλὸ κ' έντροπιασόμενο.

(ἐ)ντροπιάρης(ἰ) ὄμν. αἰσχυντικός, αἰδημῶν.

έντροπιασις οἰσός(ἰ) Ἦσα, Σουδί, ὁ τροπιας βλ.λ.

(ἐ)ντροπίασμα (ἰ) ὄμν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ έντροπιάσθαι.

έντροπικός-ή-όν μτφ. αἰδημῶν. Ἠρωδιαν. Ἐπίμ.28.

έντροπικός ἑπίρρ. μτφ. αἰδημῶνας : Γρηγ. Νύσσ.2,839C.

έντροπιόν (ἰ) νεώτ.ἱατρ. ἡ πρὸς τὰ ἔσω στροφῆ τὸν χεῖλιων τῶν βλέφαρων, παρατροπιομένη ἰδίως εἰς τὰ τραχώματα : έντροπιόν σπαστικόν(καθ' ὅσον οὐσάται ὁ σφικτικὴ μὲς τὸν βλέφαρον), - έντροπιόν οὐλῶδες(καθ' ὅ ποταπρεῖται οὐλῶδης βράχυσις τοῦ ἐπιπεφυκότος).

έντροπις-ιδος(ή) Ἦσα. ἐ έντροπιδες ὑπόδηματα > 1 πδ. ἀνάγν. ἐνδρόμοιδες.]

έντροπις (ἰ) γυναικεῖον κόσμημα : Πολυδ.5,96.

έντροπιῶ-ῶν Ἦσα, κ. μτφ. ἐνδὲν κόλπῃ εἰς τὸν σκαλίον διὰ τοῦ τροπαιήτος Ἦσα. ἐέντροπιῶσαι, ἐνδῶσαι > ἢ ὄμ. κ. μέσ. ἢ Ἀθ.5,22.

έντροφος-ον ποι. ὁ ἐντεθραμμένος, ὁ τεθραμμένος, ζῶν ἐν τινι : Σοφ.ΟΚ 1362 οὐ γάρ με μάχθῃ τῷδ' ἰθδικας έντροφον, Ἀπολλ.Ρ.1,117 έντροφος ὄλη; 2) τὸ ἀρο. έντροφος ὡς οὐσα. θρῆμα : Εὐρ.ΙΑ 289 Αἶας δ' ὁ Σαλαμῖνον έντροφος, Ἀριστοφ.ἀπ.675. ΑΠ9,242 βασίον έντρο-αἰγιαλόν.

έντροχάτω μτφν. κ. μιν. έντρέχω, ἔναος τινος τρέχω, συντρέχω, συμβάλλω : Δημήτρ.Λακ.104,48 κοινότητος έντροχάζουσις φωνῶν, αὐτ.57,62Ρ. 2) γυνώδης, τραχιάς, τρέχον Ἴππον ἐν κύκλῳ, εἰς κυκλικὸν δρόμον : Ίππιαστ.33.

έντροχος-ον ΕΜ κ. νεώτ. έντρέχος βλ.λ. : ΕΜ 762,29 <τροχος, έντροχος, τομός, συντετός > 2) ναυτ. τὸ οὐδ., ὡς οὐσα, ὀπὴ ὀρθογωνική ἐπὶ κεραιῶν, σφηκίσκου ἢ ἐπὶ τῆς πρῶρας τοῦ πλοῦ, ἐν ἣ ὑπάρχει κάρνον τραχιλοῦ πρὸς διάβασιν ἀγομένου σχοινίου, ὄμν. μαστέκα.

έντροχηγάνων Ἦσα. ὁ δεύτερος αἰὼνας.

έντροχος ὄμν. ὁ περιέχων τρυφῆν : Ίππιαστ. 190,24 ἐν ἑλαίῳ έντροχῷ.

έντροχῶ-ῶ μτφ. τρυφῶ, συλλέγω, συνάγω, συγκομιζῶ τὸν καρπὸν ἐντός τινος Ἰαίρ.55 < ἄρριχος, κόφιας πυκνός, εἰς δὲ έντροχῶν >.

έντρουλλίζω κ. ένθραλιζῶ ἐμβῶω, λέγω τινι, φιδουλοῦ εἰς τὸ οὐς τινος : Ἀριστοτ.Θεωρ.341 ὀδύλη τινός προαγωγῶς οὐσ' έντρουλλισεν τῷ δεσποτῇ ἢ ὄρος ἐν χρ. ἐπὶ τῆς ὄρτυγομαχίας, καθ' ἣν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἡτήθεντος ὄρτυκος ἐφῶνασεν ἰσχυρῶς παρὰ τὸ οὐς τοῦτου, να μὴ ἀκούσας τὸ θριαμβευτικὸν ἄλλημα τοῦ ἀνταγωνιστοῦ αὐτοῦ ἀπολήξῃ ἐντελὲς τὸ ἡθικόν του : Πολυδ.9,109

έντροψημα-ατος(ἰ) ὄμν. μιν. κ. νεώτ. τὸ ἐν ᾧ τίς έντροψῶ, τὸ τρυφῆν, ἠδονῆν, χαρῶν παρῶνον, ἡ ἀπόλαυσις : ΠΔ Ἐκκλ.2,8 εἰσπίσῃ μοι δόνοντας καὶ ἄδουσας, καὶ έντροψήματα υἱῶν ἀνθρώπων, Φιλ.1,60,Εὐστ.Παν.172,43.

έντροψής-ος-έης μτφ. τρυφῆς, ἀδρόδοιαις, ἀκόλαστως : Μωσ.4,85.

έντροψήσις-εως(ή) μιν. κ. νεώτ. τὸ έντροψῆν, ἡ τρυφή, ἀπόλαυσις : Πρόδρομ.217,Β3ηκν.2 Πύργος τῆς Κόρης 246 σ' ἀμείψω μ' - έντροψήσεις, Φιλ.1,60,Εὐστ.Παν.172,43.

έντροψῶ-ῶ κ. μιν. κ. νεώτ. τρυφῶ εἰς τι, εὐρίσκω τρυφῆν, εὐχαρίστησον ἀσχολούμενος εἰς τι, μετὰ δοτ. : Εὐρ.σπ.362,24.Μεν.535,8 έντρο-γαυμάλω λέγει, Διόδ.Σ 19,7 ταῖς ἠδοναῖς έντροψέων οὐτως ἀσελγῶς, Λουκ.2 Γραγ.21 ἢ ἐπὶ καλῆς συμπίστας : Φιλ.2,258 έντρο-δικαιοσύνη, Μηνάτ.8,10 Ὡδ.1 λεγόμενὴ τῆς τρυφῆς ὡς Χριστοῦ στρατιωτικῆς ἐπαξίως έντροψῶν ἢ ἐπὶ προσώπου : Πλούτ. Πελ.30 Πελοπίδῃ δὲ οὕτω μεν οὐκ έντροψέων > κ. μετ' ἐμπροσθ. ὄμν. (ἐν τινι) : Διάν.Κ 65,20 κατήγαγον ἐκ τοῦ παλατίου τὸν Κάισρα τὸν ἐν αὐτῷ έντροψήσαντα, - έντροψέων ἐν τῇ μελετῇ τῶν Γραφῶν. ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ καλῆς συμπίστας : ΚΔ Πέτρ.2,2,18 έντροψέωντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν ἢ ἀπολ. εἶμαι ἢ φαίνομαι τρυφῶδες : Ξεν.Ἐλλ. 4,1,30 ὑπερθέτων δὲ αὐτῷ τὸν βερραπόντων ραπῆ, ἐφ' ὧν καθίζουσι οἱ Πέρσαι μαλακῶς, ἡσχύνθη έντροψέων, Φιλ.1,66β. 2) μτφ. ἐπὶ κόμης, έντροψῶν τοῖς ἀνέμοις κυματῶς ἐξηραίνοντας, παίξω μὲ τὸν ἀνεμόν : Χαοίμ.17 κόμαι ἀνέμοις έντροψῶν φεροῦμαι. 3) φέρομαι περιφρονητικῶς ἢ ἀσαρκωτικῶς πρὸς τινα ἰδ.ἐμ. ἐμπαῖως, περιπαῖως τινι : Εὐρ.Κύκλ.588 μέμπε τὸν ἑρπαιὸν κέντροψέως πεπωκῆτα, Πλούτ.Θσμ.18 τὸν δὲ ἰὸν έντροψέωντα τῇ μητρὶ, Ἀκκίρρ.1,35 οὐκ ἀλόγως ὕμιν έντροψῶτε ἢ παθ. γίνονται σίγῃς ἐπιμοιούμ, χυλῆς, ἐμπαῖοςμοι : Πλούτ.Καῖσ.64 αἴτιας καὶ διαβολῆς ἐαυτῷ κτωμένου πρὸς τὴν οὐγκλήτων έντροψέσθαι δοκούσαν. 4) χροῖω, ἀλλάσσομαι ἐπὶ τῇ διατυχίᾳ τινός : Ίουλ. Ἀθ.299C έντρο-ταῖς συμπαράσις τινος > ἢ κ. ἀπολ. : Πλούτ. Αἰκ.23:

3) χρώμιο τι, ποιούμεν χρῆσιν ἢ κατάχρησιν τι-
νος κατ' ἀρέσκειαν: Λουκ. Ἀποκ.10 οὐ γὰρ δὴ
ἐντροχῶσαι δοθέν τας νόμισας αὐτ. Μισθ.2, υν.35.
ἐντροχόμαι μτν. τρώχου, τολαιπωρούμαι, βα-
σιλικόμαι, ὕψιστοι καυχήσις: Διών.Κ.38,46.

ἐντροχῶ-δω μτν. ταλαιπωρῶ, καταπνῶ, βα-
σιλικῶ, παθ.: Μένν.20,1 [ἡδύς] πολλοῖσι ἐ-

ἐντροχῶ κ. μων, ὄρ. ἐντροχῶν τρώω τὴ λα-
μπρῶς, καταδιδρώσκω, μάστα δὲ τρώμματα:
Ἀριστ. Σφ.62 φῶγε τοῦτ. ἐντροχῶ τούτ. αὐτ.
ἰπν.51 ἐνθεῶ, ὄφρατον, ἐντροχῶ, ἔχε τριάβολον,
Ἀκίφρ.1,22,119 αὐ δὲ καὶ τὸ ἐντροχῶ ἐπὶ κλισί-
ον ἔπεινον, Ἐστ.Παυ.13,45. || μετὰ γεν.

τρώω ἐν τινος καιμπρῶς: Λουκ.Μισθ.Συν.24.

ἐντροχαίρειν [ἢ] ὄμ. ἢ -λίνα ποικιλία ἡμέ-
λου τῆς νήσου Κρήτης.

ἐντύδιον (τὸ) νεῶτ. βοταν. Ἡ ἐντύδον κ. τυτύδον
κ. τυτύδον τὸ ἀντίδιον βλλ.

ἐντύδων κ. μων. κ. νεῶτ., μέλλ. ἐνετύδωμαι,
ὄρ. β' ἐνετύδον κ. ἐνετύχα [ἡδύς]. κ. ἐνετύχα
ἰ. Ἐπιφρ.1, παρακ. ἐνετύχικα, παθ. ὄρ. σ' ἐνε-
τύχθη, τυγιάσι, κατά τῆσ' συνωνῶ, ἀπαντῶ,
εὐσάκω, μετὰ δοτ. προσ. ἰ. ἡρ.1,134 ἐνετύχοντες
δ' ἄλλήλοισι ἐν τῆσ' ὁδοῖσ', Ἀριστ. Νεφ.
689 πᾶς ἀν καλέσασιν ἐντύδον Ἀμυθῆ, Πλάτ.
Πολ.531B μάλα γέ τινες ἐντύδον ἄν ἐνῶ ἐνετύ-
χικα. Πλάτ.Λυκ.1 ἐνοῖ δὲ καὶ κατ' ὄφιν ἐνετύ-
χην Ὀμήφ. || κ. μετὰ γεν.: Σοφ.Φιλ.1333.

2) μετὰ δοτ. πράγ. ἀπαντῶ, συνωνῶ τ. ἡρ.2,70
ἐντύχον δὲ τὸ νεῶτ. καταπνῶ, Θουκ.4,40 ὁ ἐν-
τύχωνον τοῖς τε λίθισι καὶ τοξεύμασι διεσφέ-
ρετο τὸ εἰσπερχόμενος εἰς τὴν τροχὸν των.]

ἰ. ἀναφορ. πρὸς ἑμῶσις: Ξεν. Ἀν.2,3,10 ἐνετύ-
χωνον τῶφουσι καὶ αὐτῶσιον ὕδατος πλῆρειον,

αὐτ.4,2,10 πορευόμενοι δ' ἐνετύχονουσι λόφω.

3) κ. μετὰ γεν.: ἡρ.4,140 ἀελευμένης τῆς γεω-
ρῆς ἐνετύχοντες.] ὄμ. ὄμ. μτν. ἐνετύχον: Ἐρ.

Ἀκ.1032 ἐνετύχοντι δὲ ἀισχρον παρεῖσι κέρδος
ἐν τῶδ' εὐκλείς, Ἀριστ. Ἀγ.848, Θεοφρ.Χαρ.

24,8 καὶ ἐν τῆσ' ὁδοῖσ' πορευόμενος μὴ λαλεῖν
ἐνετύχονουσι.] ὁδ. ἐνάρθρ. ὁ ἐνετύχων καὶ

συνῆθ. πλῆθ. ὁ ἐνετύχοντες αὐ κατὰ τῆσ' συνων-
τώμενοι, ὁ πρώτῳ τυχόντες: Θουκ.4,132, Πλάτ.

Ἀκ.2,144B οὐ γὰρ θῆπου τὸν ἐνετύχοντα, ἀλλ'
αὐτὸν ἐκείνον [ὄν] ἡβούλου, Ἰσοκρ.8,36 ὅταν

μὴ τοῦς δικαίωτας ἀδελφεῖ, τοῦς ἐνετύχοντα-
σας κολάζετε, ἄμν.543.

3) τριτοπροσ. τυχάνει νᾶ εἶσι: Πίνδ. Παιδ.2,75 ἐν δὲ μῆκος πρώτον
τύχεν ἀμαρ.] 4) ἐπιτύγχανω ἀναδασιν, συνέν-
τεῦξ μετὰ τινος: Σοφ.ἀν.88,8, Θεοφρ.Χαρ.1,3

τοῖς ἐνετύγχανεῖν κατὰ σπουδὴν βουλευόμενος
προσάγει ἐπιανελλῆσι.] κ. παθ. κακοῦμαι ὁ-
πως παράσχω ἀσβεβουλῆν, γίγνημι: Φιλ.2,170.

5) ἐπὶ κεραυνῶ, ἐνακίπνω, ἐπιπίπτω: Ξεν.
Ἀπομ.4,3,14 κεραυνῶς... οἱς ἄν ἐντύχῃ πάντων
κρατεῖ.] 6) συνωνίμῳ μετὰ τινος, συναναστρέ-
φομαι τινι: Πλάτ. Ἀπολ.41B ἐμοὶ γὰρ καὶ αὐτῷ

θαυμαστῶ ἐν εἴη ἢ διατριβῆ ἀυτῶθι, ὁπὸ τε ἐν-
τύχουσι Παλαμῆδει καὶ Ἀτανί τῷ Τελαμώνος,

αὐτ. Φοιδ.61C πολλαῖ γὰρ ἐνετύχικα τῷ ἀνδρὶ,
Μέν.Περικ.112. 7) ἐπὶ ἀφορισίῳ μετῆως, σιγ-
γίγνημι τινι: Πλάτ. Σολ.20 τῆς ἐκστάτου μῆκος

ἐνετύγχανειν πάντως τῆ ἐπικλήσῃ τὸν λαβόντα.]

8) προσέρομαι ἰκετευτικῶς, παρακαλῶ τινά
ἐνετύγχανω τινὶ περὶ τινος: ΚΑ Περ.25,24, Πολ-
υδ.4,76,9 ἐνετύχωνον δ' αὐτῶν τῷ βασιλεῖ περὶ
τοῦτων. || κ. μεθ' ἀπλῆς δοτ. ἐνετύγχανω τινι:

ΠΔΜακκ.3,6,37 ἐνετύχον δὲ τῷ βασιλεῖ, τὴν ἀ-
πόλυσιν αὐτῶν εἰς τὰ ἴδια αἰτούμενοι, Πλάτ. ἐν-
τύγχανω τῷ διοικητῇ. || μετ' ἀπαφ. ἰκετεύω

τινᾶ νᾶ προῆτι τ.: Νικ.Δαρ.ἀν.47, Πλάτ. Παιμ.55
μεταπεμφόμενος... δικαστῆς ἐντύχῃ βοθητῆν

|| ὄμ. κ. μετὰ τελ. προσ. διὰ τοῦ θῆως: Πλάτ. Ἀ-
γος.25. || κ. παθ. ὑπὲρ τινος: Πλάτ. Κἀτ. Πρεσθ.

9 ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ Ἀχαΐας φυγόντων ἐνετύχῃς
ἰ. παρακληθεῖς Κοροσίη. || ὄδ. οὐσ. ὁ ἐνετύχ-
ων, ὁ ἰκετεύων, ὁ ἰκέτης: Ἐπιφρ.

9) ἐνετύγχα-
νω κατὰ τινος κατοχρῶν τινά: Πάτ. καὶ καθ' ἡ-
μῶν μέλλουσι ἐνετύγχανω, ΠΔΜακκ.1,32, ΚΑ

Παιμ.1,2 ἐνετύγχανει τῷ θεῷ κατὰ τὸ ἱσραήλ
λέγων.] 10) ἀναφορ. πρὸς βδλκῖα, τυγιάσι λου-
δῶνα ὀνά χειρός: Πλάτ. Συμν.1,17B, αὐτ. Ἀγία.214B

τοῖς τῶν σωφρατῶν συγγράμμασι ἐνετύχικῶς
ταῖσα ἀπὸ λῆγουσι, Φιλ.1,395.

11) ὄδ. ἀ-
ναγγνώσκω: Λουκ.Δημ. Ἐγκωμ.27 ἐνετύχον [τῷ δι-
δῶν] δὲ αὐτῶ τὴν γνώμην διετέθην, Πλάτ. Ρωμ.

12. || 58 ὁ ἐνετύγχανοντες αὐ ἀναγοῦσιν ἢ
Πολύδ.1,3,10 ἐκ τούτων τὸν βιβλῶν... δῆλον ἔ-
στι τοῖς ἐνετύγχανουσιν ὅτι... Ἀγγιν. Ὑμ.1,1,Μηνοσ.1,28

Συναξ. Παλαδίου συγγράμματι τῆ Ἐκκλησίᾳ κα-
ταλειποῖς εἰς τὴν τὴν ἐνετύγχανοντων ὠφέλειαν

|| κ. νεῶτ. ἐν φορ. τοῖς ἐνετύγχομενοις πρὸς τοῦς
ἀναγνώστας ὡς ἐπισκεπτικῶς προλόγου ἢ εἰσαγω-
γικῶς συγγραμμάτων.

ἐντύλη [ἢ] πᾶν, μάλλον ἐφάλλημα ἢ στρώμα.

ἐντύλημα-ατος [τὸ] νεῶτ. τὸ περὶτύλημα.

ἐντυλίωσις κ. νεῶτ. τυλίωσις ἐν τινι, ἐνός τινος,
περὶτύλωσις: Ἀριστ.Π.692 κατέκρινε δ' αὐτὴν

ἐντυλίωσις ἡουχῆ, Γαλ.10,54, ΚΑ Ματθ.27,59 λαβὼν
τὸ σῶμα ὁ Ἰωσήφ ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδῶνι κα-
θαρῶς κ. παθ.: Ἀριστ. Νεφ.987 οὐδέ τοῖς νῦν

εὐδῶς ἐν ἱστροσίσι διδάσκεις ἐνετύλιχθαι.

ἐντυλόμαι-όμαι μτν. καθίσταμαι τυλῶδης,
σκληρύνωμαι: Διοσκ.2,43 [δ' ὄνθιν. ἐντυλοῦμαι.]

ἐντυμα-ατος [τὸ] ὄμ. τὸ ἔδυμα, περιθήκη,
περικάλυμμα: Σόφρ. μτφρ. Ἐρ. ἰπν.632 τ' ἄμορ-
φάει δ' εἰσπυγῆσι [τὸ ἐπὶ] ὄμ. τὸ ἐντυμάτω

|| κ. μτν.: Σόκωμ. Ἀνακλῆ. τὸ νεῶτ. τὸ ἐξεντυ-
ρῶναι πρᾶσιον ἐντυμα λαμπρῶ.

ἐντυμῶσις [ἢ] μων. ἡ ἐνδυμῶσις βλλ. Φορτ.
37 μᾶ νᾶ μού δῶσα ἐντυμῶσις γὰρ νᾶ με καλικῶθ.

ἐντυμῶσις-εως [ἢ] μων. ἡ τῆσθ. ὁ ἐντυμῶσις:
Ἄνθρ.Κρ.141B τῆς... τοῦ σκληροῦ ἐντυμῶσις.

ἐντυμῶδης μτν. ἐξάπλω, ὁμοῖα ἐνός τινος,
ἐντυμῶδης, παθ.: Φιλ.1,33 ὡς ἄν ἐν σῆματι τῷ

σῆματι ἐνετυμῶμεν ἐκ τῆς φύσεως.]

ἐντύμβιος-ος Ἐπιφρ. δ' ἀναγρ. ἐντύμβιος ὁ ἐν
τύμβῳ ὡς, ὁ ταφῆς, ὁ ἐνταφιασθῆς.

ἐντύμως [ἢ] κ. ἐντύμω (ἐνταί), μέλλ. ἐντύμω, ὄρ. σ'
ἐντύμως, προστ. ἐντύμω, μέσ. ὄρ. ἐντύμωμην

παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ἐντυπνῶ: Ἰλ.Ε.270 ἢ
μὲν ἐτοιμαζόμενι χρυσάμυτον ἐντυπνῶσι, αὐτ.

1,203, Ὄδ.ψ.289 Ἐρμυδῆν τε ἰδὲ τραφῶς ἐντυον
ἐνδὴν ταθῶτος μαλακῆς, Πανθ.ἀν.18 θοῖνας ἐντύδον,

Ἐρ. ἰπν.1183 ἐντύμωτ' Ἰαννοσ ἄρμασι ἑυνηφ-
ρους || κ. μτφ.: Ὄδ.Μ.1183 μαλακῆν ἢ ἐντύονον
ἀοιδῆν || μετὰ ἀναφορῆν ἐτοιμάζωμαι: Ὄδ.

2,33,Καλλ. Ἀπολλ.Β. μολῆνν τε καὶ κε χορῶν ἐντύ-
νωση, Μόσχ.2,30. || ὄμ. μέσ. μετ' ἐπ. συνῆθ.

ἢ. Ὀυ. ἐτοιμάζω δ' ἐμῶντον, μ. ἐν τῶσ φορ.
ἐντυπνῶσι δ' αἰτᾶ τῆ δεινόντων: Ἰλ.Ω.124

ἐντύονον ἀριστον, Ὄδ.Γ.33,αὐτ.Ο.500 δειπνῶν
τ' ἐντύονον, Ἀπολλ.Ρ.3,510. 2) ὄμ. μέσ. ἀνο-
φορ. πρὸς πλοῖον, ἐφορῶδῶς, ἐξαρῶδῶς, ἐφορῶ-
δῶς: Ἰλ.Ω.ψ.289 Ἐρμυδῆν τε ἰδὲ τραφῶς ἐντυον

ἐνδὴν ταθῶτος μαλακῆς, Πανθ.ἀν.18 θοῖνας ἐντύδον,
Ἐρ. ἰπν.1183 ἐντύμωτ' Ἰαννοσ ἄρμασι ἑυνηφ-
ρους || κ. μτφ.: Ὄδ.Μ.1183 μαλακῆν ἢ ἐντύονον
ἀοιδῆν || μετὰ ἀναφορῆν ἐτοιμάζωμαι: Ὄδ.

2,33,Καλλ. Ἀπολλ.Β. μολῆνν τε καὶ κε χορῶν ἐντύ-
νωση, Μόσχ.2,30. || ὄμ. μέσ. μετ' ἐπ. συνῆθ.

ἢ. Ὀυ. ἐτοιμάζω δ' ἐμῶντον, μ. ἐν τῶσ φορ.
ἐντυπνῶσι δ' αἰτᾶ τῆ δεινόντων: Ἰλ.Ω.124

ἐντύονον ἀριστον, Ὄδ.Γ.33,αὐτ.Ο.500 δειπνῶν
τ' ἐντύονον, Ἀπολλ.Ρ.3,510. 2) ὄμ. μέσ. ἀνο-
φορ. πρὸς πλοῖον, ἐφορῶδῶς, ἐξαρῶδῶς, ἐφορῶ-
δῶς: Ἰλ.Ω.ψ.289 Ἐρμυδῆν τε ἰδὲ τραφῶς ἐντυον

ἐνδὴν ταθῶτος μαλακῆς, Πανθ.ἀν.18 θοῖνας ἐντύδον,
Ἐρ. ἰπν.1183 ἐντύμωτ' Ἰαννοσ ἄρμασι ἑυνηφ-
ρους || κ. μτφ.: Ὄδ.Μ.1183 μαλακῆν ἢ ἐντύονον
ἀοιδῆν || μετὰ ἀναφορῆν ἐτοιμάζωμαι: Ὄδ.

2,33,Καλλ. Ἀπολλ.Β. μολῆνν τε καὶ κε χορῶν ἐντύ-
νωση, Μόσχ.2,30. || ὄμ. μέσ. μετ' ἐπ. συνῆθ.

ἢ. Ὀυ. ἐτοιμάζω δ' ἐμῶντον, μ. ἐν τῶσ φορ.
ἐντυπνῶσι δ' αἰτᾶ τῆ δεινόντων: Ἰλ.Ω.124

ἐντύονον ἀριστον, Ὄδ.Γ.33,αὐτ.Ο.500 δειπνῶν
τ' ἐντύονον, Ἀπολλ.Ρ.3,510. 2) ὄμ. μέσ. ἀνο-
φορ. πρὸς πλοῖον, ἐφορῶδῶς, ἐξαρῶδῶς, ἐφορῶ-
δῶς: Ἰλ.Ω.ψ.289 Ἐρμυδῆν τε ἰδὲ τραφῶς ἐντυον

ἐνδὴν ταθῶτος μαλακῆς, Πανθ.ἀν.18 θοῖνας ἐντύδον,
Ἐρ. ἰπν.1183 ἐντύμωτ' Ἰαννοσ ἄρμασι ἑυνηφ-
ρους || κ. μτφ.: Ὄδ.Μ.1183 μαλακῆν ἢ ἐντύονον
ἀοιδῆν || μετὰ ἀναφορῆν ἐτοιμάζωμαι: Ὄδ.

2,33,Καλλ. Ἀπολλ.Β. μολῆνν τε καὶ κε χορῶν ἐντύ-
νωση, Μόσχ.2,30. || ὄμ. μέσ. μετ' ἐπ. συνῆθ.

ἢ. Ὀυ. ἐτοιμάζω δ' ἐμῶντον, μ. ἐν τῶσ φορ.
ἐντυπνῶσι δ' αἰτᾶ τῆ δεινόντων: Ἰλ.Ω.124

έντώνω [2] δημ. ένδώ, δ. τώνω: Βαλαωρ.Φωτ.

38 έντυμένο νεκρικά νεροφακίς.

έντος 'Ησ. «κόσμος».

έντυπάδεια 'Ησ. «όταν τώ τριμάτ την χείρα πρός πρόσωπα κοιτηχημένες στήσ» (γρ. κωδ. έντυπάδεια).

έντυπάζω 'Επιγ., παθ. παρακ. έντετύπασαι περιέλισσω, περικαλύπτω, περιβάλλω.

έντυπάς έπιρρ. ισχυρός, σφιστά: 'Ιλ.Ω 163 ό δ' έν μέσοισι γεραιός έντυπάς έν χλαίην κεκαλυμμένος (περί του Πριάμου έν τή θλίβει αυτού, τόσον σφιστά, ώστε να διαφανίται τό περίγραμμα των μελών του, 'Απολλ.Ρ.1,264 έντυπάς έν λεχέσσι καλυφόμενος γοάσασκεν, Κόιντ.5,530- έντυπάς 'Ησ. «πόκντην έμπλεκταν».

έντυπη [ή] πάπ. σχέδον, σχήμα: Πάπ. Αξιοῦμε τους γεωργούς συναλθόντας μεθ' ήμων έντυπη ποιησόμενος σύμβολα (αδελφώσεις των υποχρεωσικών αυτών) ποιήσασθαί 2) δείγμα ύφάσματος: Πάπ. όσάκις έάν μέλλας πέμψαι, έντυπην μοι ποιαίνην πέφον.

έντυπος-ο[η] μγν., νεώτ. κ. δημ. ό έντετυπωμένος, ό έπί νόμισμα κεκομμένος: Πολυδ.3,86 «άρχιον έντυπον, κεκομμένον έπί νόμισμα» 2) ό δεκτικός έντυπώσεως: Πλωτίν.4,6,3 3) ό σταθερός, ό ώρισμένος: Χρυστ.Σ.θ.12,148 4) νεώτ. κ. δημ. ό τύπος εκδοθείς, ό τετυπωμένος, συνήθ. έν άνδισιασλή προς τό χειρόγραφο ή δακτυλογραφημένος ή ηολογραφημένος: ή διακριθείς του διαγωνισμού είναι έντυπος 2) τό ούδ. έντυπα[η] ώς ούσ. πάν τό τύποις εκδοθέν βιβλίον, περιοδικόν, έφημερίς κ. ό.: ή κυβερνήσις άπηγόρευσε τά κομμουνιστικά έντυπα.

έντυπώ-όω κ.νεωτ., δημ.-ώνω, δημ. παθ.άόρ.-ηκα, χαράττω ή τυπώ τό διά πίεσεως τύπου: 'Αριστ.άπ.568, Δίων Κ 47,25 εϊς τά νομίσματα. Ξερίδια δια έντυπου, Πλωτίν.5,8,6 έν- άγαλαρι 2) κ. έπί ζωογράφων: Παλλ. έν ΑΠτ.4,282 2) κ. μγφ.: Φιλ.1,106 σχήμα τή φυχή έντετύπηκε ό θεός 3) όμ. σμψ. κ. μέσ.: 'Αριστ.Λόγ.3,99b,35 Φειδίαν έν μέση τή άποίδι τό έαυτου πρόσωπον έντυπώσασθαί 2) κ. παθ. συνθ. έν τώ παθ. παρακ. είμαι έντετυπωμένος, έγκραταρμένος έν τω ή έπί τινος: Αριστ.1,67, Διοσκ.2,43 τύλοι έ., Ιουλ.Λόγ.2,81(1) όμ. είμαι άβολισμένος δια πίεσεως: Γαλ.Χρ. Μαρ.4,7 2) μγφ. οίοντι χαράσσω, προσάπτω ζωγράφω, προσοικλώ: Φιλ.1,106 σχήμα τή φυχή έντετύπηκεν ό θεός, Λογγίν.Υφ.10,6 3) νεωτ. κ. δημ. έχαρατόω, άποτύπω τό εϊς τήν μνήμην μου, τόν νοόν: έντετύπωσε τά χαρακτηριστικά τής έν τή μνήμη του: κ. παθ.: οί χρονολογίες δυσκόλως έντυπώνονται εϊς τήν μνήμην του, έντυπωδώς έπιρρ. μον. γλώσσ. του έντυπός έν Ευστ.1343,56.

έντύπωμα-ατος [τό] μγν., κ. νεωτ., τό άποτέλεσμα του έντυπώ, τό δια πίεσεως έντυπωθέν, έχαραχθέν: 'Αγαθρχ.92 ό γηλης έντύπωμα (σχήμα κομμένο ή κολλητό, έν άποβάθραξ) 2) νεωτ. άρει. κοίλωμα όπί τής έπιφανεϊας όργανών τινών, έν ός κείνται τυμμάτα άλλων όργανών.

έντύπεις έπιρρ. νεωτ., τύποις, δια του τύπου: γραπτός τε και έντύπος έκνοησίοισθ.

έντύπωσης-εως [ή] μγν., κ. νεωτ., δημ. έντύπωσι ή έγγλυση, ή δια μέσεως έχαραξής: Θεοφρ. ΑΙθ.51 2) κ. μγφ.: Γαλ.10,74 2) νεωτ. ψυχολ. πάσα κατ' αίσθησιν άντίληψη γεννημένη έν τή φυχή έκ των έξωθεν έρεθισμάτων: Δρασο.Βοτάν.147 ή έντύπωσις άπό τό φακίον των βενών άνεξάλειπτος-μού έκαμεν άλαγίνην έντύπωσιν ό τρόπος του 2) έξαιρετική, ζωηρατότη αίσθησις: ό λόγος του έκαμεν έντύπωσιν 2) εϊδ. ή νοητική ικανότης περί τό προσδέχεσθαί παραστά-

σεις έν τή μνήμη 3) όμ. νεωτ. τό εκ τής έντυπώσεως, τής κατ' αίσθησιν άντίληψεως γεννώμενον συναισθημα ή ιδέα: έχω τήν έντύπωσιν ότι ένδ μάς εϊπε τήν άλληθειαν.

έντυπωτικός-ή-όν νεωτ., ό άνήκων ή άναφερόμενος εϊς τήν έντύπωσιν, ό γενών ή δημιουργόν έξαιρετικήν έντύπωσιν 2) ό έντυποόμενος.

έντυπωτικός [ο] νεωτ., ό έμπρησαισισμός βλλ.

έντυραννώσασθαι μορ. μγν. παθ. ζώ όπό τύραννον: Κικ. Αττ.2,14,1.

έντύρω ένταρσάσας: Κωμ.'Αδέσθ.998.

έντυρίτης [ο] [έν. άρταξ] γλώσσ. ή τυρόπιττα.

έντυρώ-όω μγν., μεταβάλλω εϊς τυρόν παθ. μεταβάλλομαι εϊς τυρόν: Νίκ.'Αλεξ.364.

έντυφω-όω μγν., τυφλώ: Πά Λευτ.26,16.

έντυφος-ον μγν., ό αλγής τύφου, τετυφώμενος, ύπεροπτικός: Τάτιαν.'Ελλήν.1444 τήν έντυφών των όμοίων αυτώ γλωσσόματιον.

έντύω, μέλλ. ένθύψω, κανίζω τι, πνύγω δια του κηπουρό: 'Αριστ.Σφ.459 και σύ προσθεϊς Αισχίην έντυπε τόν Σελλαρίου 2) παθ. ύποκαίωμα κανίζω άνευ φλογός, κρυφακάϊς: Φιλ.1,455 2) ή παθ. μγφ. παρακ. έντεθυμμένος-η-ον ποσόλητος: ΕΜ 458,42 έντεθυμμένα άμπελοι.

έντύχαλός 'Ησ. «έντευκτικός».

έντύχημα-ατος [τό] μγν., ή έντυχία βλλ. πθ. άντί εύτυχία: Πλούτ.Φωκ.5 και ό λόγος ήν επί χριστοίς έντύχημασι σωτήριος.

έντυχία [ή] μγν. συναμλία, όμιλία: Πλούτ.'Ηθ.67 ε ήήσαστο καιρόν έντυχίας, αύτ.552,9 2) συνάντησις, συνεντεύξις: 'Αριστ.ΕΙ έν- προς τινά 2) τριβή, άσκησις: Πολυδ.6,11α,4 δια τήν εκ παιδων τας έθεισι και νομίμοις έντυχίαν 3) παρόκλησις, αίτησις: Πά Μακκ.3,6,40 έντυχίαν έποίησαν περί τής άπολύσεως αυτών, 'Ιωσ.Α11,6,4, 'Ηφαιστ.'Αστρ.3,20 2) δδ. δέησις, Πάπ. έντυχία προς ήλιον: εϊδ. δέησις τινος προς τόν θεόν περί τιωρίας του άδικούντος αυτόν: 'Ιω.Χρυστ.'Ομ.134,5,86f 4) ή άναφορά δι' ής κατηγορούμέν τινα, κατηγορία, ήμνησις: Πάπ. έντυχία κατά του δέϊνα 5) κτ. πληθ. πρακτικά διακτικόν έντυχηορίων κτ.: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.3,8 τας κομηλίτωσι των έντυχιών προαίτετυχογούντας.

έντυχικός-ή-όν μγν., ό άναφερόμενος εϊς τήν έντυχίαν βλλ.3ι, δδ. τό ούδ. πληθ. έντυχικοί ως ούσ. άί παρακλίσις: 'Ηφαιστ.'Αστρ.3,20.

έντυφία 'Ησ. «έντύφω».

έντύω έντύω βλλ.

έντω 'Επιγ. προστ. του εϊρ βλλ. άντί έντωσ.

ευνούλιος 'Ησ «ετροφάν».

ευνούλιος-κ(-ή)-ον κ. μον. ώς έπίθ. του 'Αρεως κ. 'Ενοιάλιος κ. 'Ευνούλιος 'Επιγρ.1, πολεμικός, παρ' 'Ομ. άπαξ ές έπάνωμον του 'Αρεως: 'Ιλ.Ρ 211 2) δδ. ώς όνομα του 'Αρεως, ό 'Αρης: 'Ιλ.Β 651 'Ιδομενεύς δουρικλυτός ήγεμόνων Μηνρίδης τ' άτάλαντος 'Ευνούλιος άνδρεβρόντη, αύτ.Η 164,2 σφ. Α1.179,Είρ.'Ανδρ' έπίοις 'Ευνούλιος δουρησαστο, Αίν. Τακ.24,2 2) έπίοις διακονήσας του 'Αρεως τυχών και ιδιαιτεράς Χαρείσις έν 'Ερυθραϊσι: 'Αριστ. Είρ.457 'Αρε εί μελ. Μη. Μηδ' Ευνούλιος γε. 'Επιγ. 2) φρ. 'Ευνούλιος έλελιζέιν-άλαζέζιν δι' έλεγμοσ, άλαζαμψή έν-ευνούλιόσθαι την βολέειαν του 'Ευνούλιου: Ξεν.'Αν.5,2,14 όμα τε τώ 'Ευνούλιω ήλέλιξεν και έβενον άρμόω ή όπλήται 2) τό ούδ. 'Ευνούλιος ώς κήρ. ές. ό νους του 'Ευνούλιου: Θουκ.4,67 Πλαταισις τε φιλοη και έτεροι περίηλο και ένήδρευσαν ές τό 'Ευνούλιον 2) σκενδ. ή μάχη: Εύρ.Φοίν.157,2 καιόν ένευνούλιον 2) μονομήμονος 3) ή ποιητική κρυφή μέλις: 'Ηλ.δδ. Α18,4,17 τόν ένευνούλιον άλαζέζαντες 2) ευνούλιος παιών: 'Ιουλ.Λόγ.1,361f τόν ένευνούλιον παιώνα των στρατοπέδων έπαλακόζωνται 2) τό ούδ. ένου-

λιον ὡς οὐσα. τὸ πολυμῆδον σάλευμα: Νικ.Χων. ἐν Σοφ.1,97 τῆς μὲν [σαύλησσι] ἤχασσας τὸ ἐνυβλίον. 4) ἡσπάρτα τοῖς Ἀσπίσιος ὁ Κυρίσιος: Πολυβ. 3,25,3 ἐπὶ δὲ ταύτων τὸν Ἄσπιν καὶ τὸν Ἐνυβλίον, Διον.Ἰ.Ρομ.2,48: 1) δὲ ὁ Ἐνυβλίος ἄφραξ = Καλλιπ.Κριτίσιλις: αὐτ.9,60: 5) μὲθ' Ὀμ., καθόλου ποιημάτων, μεταφάσις: Θεόδωρ.25,277 ἔκαστος ἐνυβλίου ταπεινίχρατος. Λαμπίου, Ὀππ.Κυρ.2,58 ἐν αὐταῖσι ἐπιβ. τοῦ Διονυσίου δέ: Ἄσπ. Ἀδέσιαν 108 ἐνθα ὄν.

ἐνυβρίζω κ. μον, μέλλ. ἀπὸ ἐνυβρίω φερόμαι πρὸς τὴν ἀβρακτικῶν ἄνω, κυπρὶ ἡ ἑραιοῦσιν τῆν ἐν τῆι: Σοφ.Φιλ.342 τὸ ἀνὸν φράσαν ἀβρῆς πάλιν μοι πρᾶγμ' ὅτῳ σ' ἐνυβρίσαν. Εὐρ.Ἡλ.68, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.195 μὰ ἐνυβρίσις ἀγνὸν τάραν κ. κ. ἀποκλ. Ἀριστ.Θεσμ.720 ὅ μὰ τῷ θεῷ τάγ' οὐ γοῖραν ἴσας ἐνυβρίσις, λόγουσ τε λέξις ἐνάσισις: 1) ἀποκαρτίσασ, ἀποδοκιμάζω δὲ εἰς τελετικῶν λόγων: Μηναι.8,17 Ἐνυβρίσ, Ἄγιον Παύλου κ. Ἰουλιανῶν τὴ ἐβδωλα Ἐνυβρίσας, κρημοστέλις ἔξετα: 2) μετὰ δὸν. προσ. προσβάλλω: Πολυβ.10,26,3 τοῖς δὲ μὲν. ἀναυκαλοῦσας ἐνυβρίσας, Παν. Διδόξ.Σ.34,2 3) παθ. ἐνυβρίζομαι ἰσπρ. ἐπὶ πληγῶν, ἐρεθίζομαι εἰς ἐρεθισμένους. Σωφ.1,120.

ἐνυβρίσισαλοσ [ὁ] μτγ. ὁ ἀβρακτικῶς **ἐνυβρίσισμα**-ατος [τὸ] μτγ. τὸ θυμῶ, ὁ στόχος ἀβρακτικῶς: Πλάτ.Ἡθ.350C.

ἐνυβρίσσω μτγ. ὑβρίσῃ ἐνός, νοτιζώ: Γαλ. 12,672. Ἀλέξ.Τραλλ.7,4 τὸ ἐνυβρίσωντα.

ἐνυβρίσθεις ΕΜ.232,45 ὁ ἐνυβρίσθεις.

ἐνυβρόθηρστικῶσ [ὁ] ὁ ἐν ἔνυβρῳ θηρεῖων, ὁ θηρεῖτικῶσ τῶν ἐν τοῖς ἔνυβροις διαιωμένων, ἀλιεύσ: Πλάτ.Νόμ.824C ἐνυβρόθηρστικὸν δὲ, πληθ ἐν λιμῆσι καὶ ἰερισί παταρῆσ.

ἐνυβρόθηρστικῶσ-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀλιείαν: Πλάτ.Σοφ.220Α, αὐτ.221B.

ἐνυβρόσ-ον κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ὁ ζῶν, ὁ διαιωμένος ἐνός τῶν ὑδάτων, ἐνυβρός: Ἀριστ.Πνεῦμ.482α, 2): 1) κ. ἐπὶ φυτῶν: Θεόδωρ.ΦΑΙτ. 21,6,6,11,13: 2) ἡρόσ, πλήρης ἡγρᾶσας: Ἀριστ.Μεν.35α,19 ἐν-τόποι, αὐτ.21,5691, 2) ἀλσικταὶ πλείσται, ὅσταν ἐνυβρον καὶ εὐδίσκων γένηται τὸ ἔτασ: 3) ὁ πλῆθος ὑδάτος, ἐκρουλούσ: Διδόξ.Σ.12,58 ἐγένετον γὰρ ὁ καρπὸν . . . ἐνυβροὶ πανταεῶσ καὶ διασπαρμένῳ ἔχοντες τὴν φύσιν: 4) ἀστράλ. ὁ προρισμένος τῶ ζημιωθῆ ἐν Βαλχάσσοι: Ρητορ. ἐν Κατ. Ἀστρολ.Κ.151 πραγμάτων φθορῆσ καὶ ἐνυλάσ τε καὶ ἐνυγρῶσ.

ἐνυβρόσονται Ἐρωτῆσι. «καθυβρόσονται».

ἐνυβρίσσις [ὁ] μτγ. ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὁ φέρον βροχῆν: Καλλ.ἀπ.39 ἐνυβρίσ ἀνεμος.

ἐνυβρίσθ-ον μτγ. ἐνυβρός: Χρησ.μ.π.Ἰω.Λυδ. Μην.3,5 νύμφαι πηγᾶται καὶ ἐνυβρία πνεύματα πάντα, Ἰάμβλ.Μυστ.1,9,16.

ἐνυβρίσ-ισσ [ἡ] ἡ ἐνυβρίσ-ἰδος κ. νεώτ. γένος ἑθλιαστικῶν σαρκωφάνων τῆσ ὀκιγεν, τῶν μουστικῶν, ἡ Βύθρα [ἡ] ἰατρα νεύταρισι: Ἡσ. «ζῶων ποτῶν ἀμφίβιον ὄμοιον κάσιον»: Ἡρ.2,72 γίνονται δὲ καὶ ἐνυβρίσες ἐν τῷ παταμῶ, αὐτ.4,109 ἐν δὲ ταύτῃ ἐνυβρίσες ἀλάκωνται καὶ κάστωρσ: Ἀριστ.Ζ1.594β1-31: 2) ὁ ὄδρος, ἡ νεροφῶν: Πλιν.Φι.32,82.

ἐνυβρίσῃ μτγ. ἐνυβρός: Ἰάμβλ.Μυστ.1,9,18 τὸ μὲν ἀερῆσ, τὸ δὲ ἐνυβρίσῃ αὐτῶν μετέχων.

ἐνυβρόσθιασ-ον μτγ. . ὁ ζῶν, ὁ διαιωμένος ἐν τοῖς ὑδάσι: Φιλ.Νηπ. ἐν ΑΠ.6,231,4 παλίον χηνῶν ἔχοντος ἐνυβρόσθιασ.

ἐνυβρόσθιασ [ὁ] νεώτ. κλάδος τῆσ ζηροσμομῆσ πραγματοῦσ τῶν πολλαπλάσσισθων τῶν ὑδροσθίων ζῶικῶν καὶ φυτικῶν ὄργανισμῶν.

ἐνυβρόσθιομῶσ [ὁ] μτγ. ὁ ἀσπλοῦσμένος περὶ τὴν ἐνυβρόσθιασ βλάσ.

ἐνυβρόσ-ον ἰδῶσπ1 κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων,

περιέμων ὄδωσ: Αἰσχ.Ἄγ.1128 πῖνεσι δ' (ἐν) ἐνυβρόσ κίστεσ: 1) ἐπὶ χερῶν, ἀντιβ. τῶ ἀνυβρόσ ἡ ὄδωσ, ὁ ἔχων σφῆρασ ἀντιβ. τῶσ: Ἡσ.δ.ἀπ.72 Ἄργωσ ἐνυβρόσ, Ἡρ.2,7 Ἀλγιστοσ, ἔστωσ πᾶσα ὑπὲρ τῆσ καὶ ἐνυβρόσ καὶ ἰατρῶσ: Ἀριστ.Μετ.352α, 22, Ἐν.ΚΠ.132,11 κατασθῆσθον ἔμβασι ἀκοπῆσ ἴσων αἰ τῶν Καλδῶων ἐμυθῶν τὸ ἐν καὶ ἐνυβρόσ ἡ ἀντιβ. τῶσ χερᾶσσι: Παν. ἐνυβρία καὶ χερᾶσσι: 1) τὸ ὄδω, τὸ ἐνυβρόσ ὡσ οὐσά, ἡ ἀφῶσ τῶσ ὄδωσ τῶσ: Ἡρῶδιαν.6,6,5: 2) ὁ ὄδωσ: Εὐρ.Ἰων.872 καὶ τὴν ἐπὶ ἐμῶσ ἀκοπῆσσι θέσιν ἰλίμης τ' ἐνυβρόσ Τριτανιάδοσ, αὐτ.Φοῖν.659: 3) ὁ ἐν τοῖς ὄδωσι ἡ περὶ τὸ ὄδωσ ὄδωσ: Σοφ. Φιλ.1454 νύμφαι τ' ἐνυβροὶ λευκινιάδοσ: 1) ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐν ὄδωσι αὐξάνομενος: Ἀριστ.Βάτρ. 234 ὄδοσασ, ἐν ἀποκλίριον ἐνυβρον ἐν ἰλίμης τρέψω, Θεόδωρ.Φι.1,14,3: 1) κ. ἐπὶ ἐμφῆσιν: Πλάτ.Σοφ.220B νευστικό μὲν τὸ μὲν πηγῶν φύλον ὄρωμεν, τὸ δὲ ἐνυβρον, αὐτ.Πολυτ.264D: 1) κ. ἐπὶ τῶν ἡθῶων: Ἀριστ.Ζ1.713α,10. Τιμ.Κουρ. 104B: 1) κ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Ἀριστ.Ζ1.559α, 21: 1) ὁ οὐδ. πληθ. ἐνυβρία [ἐν] ζῶσι ὡσ οὐσά: Ἀριστ.Ζ1.478α, 26: 4) ἐπὶ ἑδάροσ, ὁ ἐν τῷ ὄδωσι βυθισθῆσ, βουσιαιμένος: αὐτ.Μετ.352α, 22: 5) νεώτ. κημ. πᾶσα οὐσά. ἡσ τὸ μόρια ἐπέχων ὄδωσ: ἐνυβρόσ χλωρῶλα.

ἐνυβρόσ-ῶ Ἡσ. κ. νεώτ. πληρῶ ὄδοσ: δὲ, παθ. Ἡσ. «ἐνυβρόσῃ ὄδωστικῶσ ἐγένετο».

2) νεώτ. μεταβάλλω τὴ εἰς ἐνυβρόσ: 1) κ. μέσ. ἐνυβρόσμαι καθίσταμαι ἐνυβρόσ.

ἐνυβρόσμοσ-ον νεώτ. ὁ δευτικῶσ ἐνυβρόσ-σισ, ὁ δυνάμενος τῶ κατασθῆ ἐνυβρόσ.

ἐνυβρόσμοσ-εωσ [ἡ] νεώτ. ἡ εἰς ἐνυβρόσ μεταβολ. ἀστερεῶσ τῶσ οὐσῆσ, ἡ ἀπορρόφησις ὑδάτος.

ἐνυβρωστικῶσ-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐνυβρωσιν.

ἐνυβρῶσ Ἡσ. «ἐνός. Ἀλκωνεσ».

ἐνυβρίον [τὸ] μτγ. ναὸσ τῆσ Ἐνυοσ [Βελλοσ] ἐν Ρώμῃ: Δίων.Κ.42,46.

ἐνυβλίω Ἡσ. καθῶσιν, καθαρῶσ, μ. ἐν μτγ. παρ.κ. Ἡσ. «ἐκλυσιμῶν νεκροσδομένον».

ἐνυλάσ-ον κ. μον. ὁ ἐν τῷ ἄλῃ, ἐν τῷ σῶμασ περιεχόμενος: Ἀριστ.Φυλ.403α, 25 τὰ πᾶσα λόγοι ἐνυλάσ εἰσι, Πλάτων.Ζ1,2,3,4 ἡ ἐνυλάσ καὶ γεννητικῆ φύχῃ, Δασιάκ.Ἀρ.126: 2) ὁ ἄλικῶσ: Μηναι.3,18, Ὡδ.1) ὄπερῶτον τὸν νοῦν τῶν ἐνυλάων ἐπὶγῶσ: 3) ὁ δασωδῶσ: Βελλ.Κουρ.1198 ὁ τόπος ἴτων ἐνυλάσ, δασωδῶσ: 4) ἀστράλ. ὁ προρισμένος τῶ ὑποσθῆ ζημιῶν ἐν ἄλῃ, εἰς ἄσασ ἴτοι ἐκ πυρσισ: Ρητορ. ἐν Κατ. Ἀστρολ.Κ.151 πραγμάτων φθορῆσ καὶ ἐνυλάσ τε καὶ ἐνυγρῶσ ἐνυλάσ ἐπῆρ, μτγ. κατὰ τρόπον ἐνυλάων βλ.11.

ἐνυμῆνόςθηρσ-ον ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐχων τὸ σπέρμω ἐκνεκρωσμένον ἐνός ὄμοιοσ: Θεόδωρ.Φι.8,3,4.

ἐνυόσ ὄγρ. τοῦ υνός βλ.1: Πολυβ.3,32.

ἐνυπάλλαγμα-ατος [τὸ] πάπ. ἐνυπόθηκον κητῶσ.

ἐνυπάσπε Ἐπιγρ. Κρήτ. ἀντὶ ἐνυπάσπε τοῦ ἐνιγῆσιν.

ἐνυπάσπῃ Ἐπιγρ. Κρήτ. ὄσπῃ ἐνυπάσπῃ.

ἐνυπάρκτοσ-ον μτγ. ὁ ἐν τῷ ὑπάρξει ὡσ, ὁ ὑπάρκων ποσ. ὁ ὑπάρκτοσ: Δίων.Ἀρεπο.Παράφρ. 77Α οὐκ εἶπε δὲ νοήματα, . . ἄλλὰ θεάματα, ἡ γων ἐνυπάρκατὰ πράγματῶσ.

ἐνυπάρεξ-εωσ [ἡ] μτγ. κ. νεώτ. ἡ ὑπάρεξίς τῶσ ἐν τῆι, ἐνός τῶσ: Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.3,4,527.

ἐνυπάρεξ κ. νεώτ. ὑπάρεξ, ἐπὶ ἐν τῆι, ἐνός τῶσ: Ἀριστ.Ζ1.577α,14 ἐπᾶν δὲ ὤχευμῆν ἴππου ὄνθ ἴππου δινασ ὄχευσ, διασφῆριπε τὸ ἐδυσζων τὸ ἐνυπάρεξων, Ἐπικ.Ἐπιστ.Ζ1 ἐνυπάρεξασ φυχῆ1.

2) δὲ, ἐπὶ ἐμφοτῶσ συμφορῆσ: Ἀριστ.Φυσ.ο. 193α,10 τὸ πρῶτον ἐνυπάρεξον [= ἀλῃ], αὐτ. Μεταφ.978α31 ἐξ ὄν [ἐν] στοιχείωσ] ἔσπῃ τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων, Πλάτων.5,3,11, Ἰουλ.Ἀδγ

4,140C, Μωραΐτ.Διηγ.Ι,10 ἀνεπιτέχη τὸ ἐνυφάρχον ἐν τῇ ἀπαλῇ καρδίᾳ πελάγον· 3) ἐν τῇ λογικῇ, περιλαμβανόμεν, τρέφονται· Ἀριστ.Α'Υοτ.73h,17 ἐνυφάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυφάρχεσθαι, αὐτ.Μεταφ.1022a,29 ἐνυφ- ἐν τῷ λόγῳ, αὐτ.Α'Υοτ.28a,6 ἐνυφ- τοῖς ὄφει.

ἐνυπατεύω μτγν. υπατεύω ἐν τινι, εἰμὶ ὑπάτος· Πλούτ.Ἠ8,797D ὀρθῶς ἐνυπατεύων ἰδ. ἀνάγκ. ὀρθῶς ἐνυπατεύων) τὴν πατριδὰ διέσωζε.

ἐνυπνιάζω κ. μσν. νεώτ. ἐνυπνιάζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνυπνιάσθην, παθ. ἐνυπνιάσθην, ἀνεیرهύομαι, βλέπω ὄνειρα, παθ. ἐνυπνιάσθασμαι, μέσ. ἀόρ. ἐνυπνιάσθην, παθ. ἐνυπνιάσθην, ἀνεیرهύομαι, βλέπω ὄνειρα· Ἀριστ.Ἐνυπν.49a,21, αὐτ. Z1,537h,13 ἐνυπνιάζει δὲ τῶν ζώων μάλιστα ἀνθρώπος· || ὄμ. κ. μέσ. ἐνυπνιάζομαι βλέπω ὄνειρα, ἀνεیرهύομαι· Ἰνν.Ἀρχ. Ἰηρ.10 ἐνυπνιάζονται· Ὁμορβώδεα καὶ τετραομαγμένα, Ἀριστ.Ζ1,587b,10 ἐνυπνιάζομενον θῆλον μὲν γίνεσθαι, μνημονεύει δ' ὀφέτας φαντασίας, Πλούτ. Κατ.Προσφ.23 || ὄμ. κ. παθ.· ΠάΓεν.28,12 ἐκμῆθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη 2) ὄμ. κ. παθ. ἀνεیرهύω, πᾶσιν ῥεῖσιν ἐν ὕπνῳ, ἀνεیرهύομαι· Εὐχολ.592 εἰς ἱερέα ἐνυπνιάσθέντα.

ἐνυπνιάσκει-ως ἰή) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐνυπνιάζεσθαι, ὁ ἐνυπνιάσκει βλλ.· Ἐπιφάν.1,96B οὐ περὶ τῆς ἐνυπνιάσεως λέγει τοῦ ὕπνου.

ἐνυπνιάσσει-ατος ἰτῶ) μσν. τὸ ὄνειρον· Θεοφύλ.Βουλγ.3,449.

ἐνυπνιάσμος-ἰδί) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐνυπνιάζεσθαι, βλέπειν ὄνειρα· Κύριλλ.Ἱεροσ.82, Νεῖλ.Ἐπιστ.231 2) ὁ ἀνεیرهύομαι, ἢ ἀνεیرهύομαι βλλ.· Ἀναστ. Σιν.76,11 ὁμοίηται ἐνυπνιάσμων.

ἐνυπνιάσσης-ἰδί) θηλ. -ατρια μτγν. κ.νεώτ. ὁ ἀνεیرهύομενος, ὁ βλέπων προφητικὰ ὄνειρα· ΠάΓεν. 37,19 ἰδού ὁ ἐνυπνιάσσης ἐκείνος ἐρχεται, Φιλ.1,664.

ἐνυπνιάσιος-ον μτγν. ἐνυπνιάσιος βλλ.· Σέξτε.Ἐρμ. Μαθ.9,43 ἐνυπνιάσιος φαντασία.

ἐνυπνιάκρης-ἰδί) ἀνά. ὁ ἀνεیرهύομαι βλλ. **ἐνυπνιάμαντις**-εως ἰδί) ἦσ. ὁ διὰ τὸν ἐνυπνίων ματευόμενος· πρὸ ἀνεیرهύομαι.

ἐνυπνιάω ἰτῶ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἰέν. ὄνειρον) ὁ ὄνειρος, τὸ ὄνειρον· Πινδ.Ο13,79. Ἦρ.8,54 ὄφιν τινὰ ἰδών ἐνυπνίων ἐνετέλλετο ταῦτα, Αἰσχ.Πέρσ. 518 ὁ νικητὸς ὄφιν ἐμφανῆς ἐνυπνίων, Ἀριστ. Σφ.25 ἵ δῆτά μοι κακὸν γενέσθαι ἰδόντι τοι- οὔτεν ἐνυπνίων, Πλάτ.Πολ.572B, αὐτ.443B, Θεόκρ. 21,29, Πάπ. ἐνυπνία κρίνω.

ἐνυπνιάω-ον ὁ ἐν ὕπνῳ, καθ' ὄνειρον φανόμενος, συμβαίνειν· Αἰσχ.Ἐπ.710 ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασματώδεις 3) ὄμ. τὸ οὐδ' ἐνυπνίων ἐν ἑπίρρ. χρ. ἐν ὕπνῳ, καθ' ὄνειρον· Ἰλ.Β,56 θεός μοι ἐνυπνίων ἤλαβεν ὄνειρος, Ὄδ.Σ,495. Ἀριστ.Σφ.1218 πρὸς τὸν θεῶν, ἐνυπνίων ἐπιτώ- μεθα· Μέν.Περικ.169 κακοβαίμων οὕτω δεσπό- τῳ οὐδ' ἐνυπνίων ἰδών, Μετ.ἐν ΑΠ12,125 || ὄμ. ἐν ἐπίρρ. χρ. ἐμπροσθεὺς κατ' ἐνυπνίων· ΑΠ 11,150 πῖλον κατ' ἐνυπνίων Ἀρκάδι θῶρον, ὅθκεν ἰδ' Ἀρτεμῖδωρον ἐν,11B διακρίνει τὸ ὄνειρον τοῦ ἐνυπνίου, ὡς σημαντικὸν τῶν μελλόντων ἀλλ' ἡ διακρίσις αὐτῆ δὲν τρέπεται, ἕταρ, τοῦ Φίλωνος.

ἐνυπνιάω-ους-ες (εἰδος) μτγν. ὁ ὄμοιος ἐνυπνίῳ, ἀσήματος, μηδαινοῦ· Στράβ.15,159 ἐνυπνιάωεις ὑπολήψεις ἔχοντας, Πλούτ.Ἠ8,1024B κλησίεις ἐνυπνιάωεις καὶ παραφόρους, Ἀρτεμ.Ὀ- νεϊρ.19,21 ἀσήμαντά τε ἔστι καὶ ἐνυπνιάωδη.

ἐνυπνιάω-ον ἐνυπνίος, ὁ καθ' ὄνειρον γινόμενος· Εὐρ.Ἐκ.703 ἐρασθὸν ἐνυπνίων ἀμάρταν ἐμῶν ὄφιν.

ἐνυπνιάω-ω ἑπ. μτγν. ὕπνω ἐν τινι τόπῳ, κοιμῶμαι· Νικ.Θηρ.546 ἀντλῶ ἐνυπνιάωοντα.

ἐνυπνογραφῆ ἰή) μτγν. περιγραφῆ· Δέξτε.Κατ.2,13.

ἐνυπνογραφῆς-ἰή-ἰν) μσν. νεώτ. κ. θημ. ἐπὶ ἐγ- γράφου, ὁ φέρων ὑπογραφήν, ὁ ὑπογεγραμμένος

ὄμ) τοῦ γράφοντος· Πάπ. ἐ- ὄμολογία, Θεοφάν. 598 ἐπίρρ. νεώτ.- ὄμολογ. θημ. ἐνυπνογραφα.

ἐνυπογράφω μσν. κ. νεώτ. ὑπογράφω ἐν τινι, μέσ.· Ἀνών.Βι.Χρυσ.8,351,15.

ἐνυποδύσσει μτγν. ὑποδύσσει εἰς τι, ὑπεισέρχομαι· Σέξτε.Ἐρμ.Μαθ.2,49 βλαπτικώτατος ἢ λόγιος, ἐνυποδύσσει νεώτ. καθιστά τὴ ἐνυποδύσσει, ἐπι- ὀρθῶς δι' ὑποθήκης.

ἐνυποδύσσει-ἰν) μσν. νεώτ. κ. θημ. ὁ ἐξελ- σφασμένος δι' ὑποθήκης· Ψελλ.Σύν.Νόμ.899 τῶν δὲ δανείων.. τὰ μὲν γὰρ ἐνυποθήκη, - ἐνυποδύ- σσει δανείων 2) νεώτ. ἐπὶ ἀκινήτου, ὁ δι' ὑπο- θέκης ἐπιθεβαρνημένος· ἐνυποδύσσει κτήμα.

ἐνυποδύσσει ἐπίρρ. νεώτ. μεθ' ὑποθήκης.

ἐνυποδύσσει μτγν. ὑπόκειμαι ἐν τινι, ἐνυποδύσσει· Ἀριστοτέλ.Στοβ.1,52,21 ἐνυποδύσσει δὲ καὶ τὸ ὄφι καὶ τὸ σέρι τὸ δυνάμι διαφανές, Κλήμ.Ἀλ. Στρωμ.6,16,807.

ἐνυποδύσσει μτγν. ὑποκρίνομαι ἐν τινι, περ- φρονητικῶς φέρομαι· Πά Σοφ.Σειρ.361,31,2.

ἐνυποδύσσει ὀμοσημῆ γοῶν, κόμμα πθέμενον μετὰ τὴν πρότασιν, ὅταν εὐδὲς ἀκολούθη ἢ ἀνα- πόδοσις· Σχολ.Διον.Ὀρ.24H, A8758,16.

ἐνυποδύσσει-ον μσν. ὁ ἐν ὑπολήψει ὄν, ὁ ἀπο- λυθὸν ἐκπρήσσει, εὐυπόλητος· Καλλίν.Βι.Υἱάτ. ἐν ASS Ἰουνίου 3,315,14 ἴν.. Ἰαν ἐνυπόλητος.

ἐνυποδύσσει-ως μσν. ἐν τοῖς μυθιστορήμασι· Ψ Χρυσ.Λόγ.64,7,429 τὴν ἐνυπομυθεύσαντα ἀμαρ- τάν.. νησιεῖα ἀνατρέπει.

ἐνυπόπτως-ον μτγν. ὁ ἐν τινι ὑπόπτος· Σωφ. 1,79 2) ἐνεργ. ὁ ἔχων ὑπόψις, ὑποπτεύων, μ. ἐπίρρ. ἐνυπόπτως βλλ.

ἐνυπόπτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐνυπόπτος βλλ.2), ὑπόπτος· Ψ Καλλίν.Θ,1,9.

ἐνυπόπτος-ος-ον ὁ ὑπόπτος, ὁ ἐν μέρει σαρ- πηξ· Ἰνν.Κρωα.437 πταλόων αἰματώδεις εἶτε ἐνυπόπτησιν ἰδ. ἀνάγκ. ἦν ὑπόπτησιν.

ἐνυποπτικῶς-ἰ-ὄν μτγν. κ. μσν. ἐνυπόπτος, ὁ ἔχων ὑπόπτησιν, ὁ οὐσιώδης· Ἐπιφάν.1,179A εἰς μορφὰς καὶ εἰς ἐνυποπτικῶς ὄφεις.

ἐνυπόπτος-ος μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐνυπόπτης, ὁ ἔχων ὑπόπτησιν, ὑπαρξίν, ὁ ὄντως ὑπάρχων, πραγ- ματικῶς, ἀντθ. ὑπόπτησιν· Φιλόν.Ἰω.Υἱόνου. εἰς Φωσ.4,20 Νικόλ.Δουα. Ὀρβ.Πιστ.1,6,17 ἐνυπόπτη- σιν, ζῶντα, τέλειον, Μναστ.1,25 Ὀδ.4.

ἐνυπόπτος μτγν. κ. μσν. ἐν ὑπόπτησιν, ἀλη- θῶς· Διδ.Ἀλ.452A, Ἀθανάσι.2,112B.

ἐνυπόπτος-ον μτγν. εὐπειθής, ὑπήκοος· Ἀν- τοχ.Πανδ.ἐκτ.126.

ἐνυπόπτος μτγν. παθ. μέλλ. ἐνυποπτηγίσομαι ὑπόπτος ἐν τινι, παθ.· Πά Τωδ.14,9 | Κωδ. Ἀλεξ.1, ἐνυφαινω, φανερός· Ἀρθ.912.

ἐνυφαινώ μτγν. ὑπνάω τι ἐν τινι, πλαγιάζω ἀνάσκελα· Φιλόστρ.Νεοτ.Εκ.834 ἐνυφαινώεις αὐτὸν τὴ γῆ 2) ἐπαίρωμαι ἐν τινι· Φιλόστρ.Σοφ. 1,10 ἐνυφ- τὴ σεσηότητι.

ἐνυφαινώ ἦσ. ἔπρηνες, ἐνυφαινεῖς ἦσ. ἔπρηνες, ἐνυφαινεῖς, ὀμοίως, καθυστέρω ἐν τινι· Φωτ. Ἀμφ.154 | ἐκδ. Σ.Κ. Οικ.).

ἐνυφαινώ ἰτῶ) μτγν. τὸ ἠυστρον βλλ.

ἐνυφαινώ κ. μσν. κ. νεώτ. ὄφαινω ἢ κεντῶ ἐμ- πλέκων ἐν τινι ὑφαντικῷ ὄμ) ὄμ) διακοσμητικῶ ἀθηλ. ζῶα κττ.· Δουρ.141, Μέν.561 ἐνυφ- τῆς σκιάς τὴν πορφύρα, Ἰουλ.Λόγ.8,240C ἐν τοῖς ἐπορ- μένοις ἐνυφαινεῖς τὰ τρωϊκὰ πάθη κ. παθ.· Ἦρ. 3,47 θῶρκα. ζῶων ἐνυφαινεμένων συχύν, Ἀριστ.Θαυμ.832a,22, Θεόφρ.Χαρ.5,9 ἀσθλον Πέρσας ἐνυφαινεμένην, Φιλ.1,654 | ἰχθῶνα) ἀρετῶν ποικίλων ἐνυφαινεμένων, Ἐπιφρ. αὐτός 1 ὁ γ- τωϊσκός ἔχει γράμματα ἐνυφαινεμένα 2) ὁ

φαίνω ἐν τινι τόπῳ· Ἐπιγρ. 3) μτφ. παρεμ-
κάλλη πρὸς διακόσμῃσιν, παθ.: Δημήτρ. 166 ἄπαν
καλὸν ὄνομα ἐμφάνται τῆ ποιήσεϊ (τῆς Σαφ-
ροῦ) ἴ· ἐισάω, ὑποβάλλω: Φώτ. Βιβλ. 86, 21
ἀπολογία ἐμφανταί τῶ συγγράμματι.

ἐμφάντης-ου (ἰ) ἴδ. ὁ ἐμφαίνων διακόσμῃ-
σιν τινα, ὁ ποιικιλίξ, κεντητής πρὸλ κεντήστρα.

ἐμφασνός-όν μτγν. ὑφαντός, ἐμφασμένος:
Θόδωρ. 15, 83 ἄν ἐφυμ' ἐστάκανν... οὐκ ἐμφασνά.

ἐμφασμα-ατος (ἰ) μτγν. τὸ ἐμφασθέν, τὸ
ἐμφασμένον ποικίλω: Διδόξ. Στ. 17, 70 ἐσθῆτες χρυ-
σοῖς ἐμφασμασι πεποιικιλίματι.

ἐμφαίξω μτγν. κ. μον. ἄρ. σ' ἐμφαίξωσ ὀφρ-
ζῶνα ἐν τινι, κόβημαι, κατακόβω: Γεωμ. 6, 5 ὁ ἐν
ἐμφαίξωσιν ὄφρον σπλόγγω ἀνασπασάνας.

ἐμφασταί μτγν. ὀφίσταμαι, ὑπάρχω ἐν τινι:
Μορμ. Αὐρ. 6, 25 πάντα τὰ γινόμενα ἐν τῷ ἐνί τε
καὶ συμπάντι, ἀμα ἐμφασταται (ρηγ. Νύσσα. 1, 646 C·
2) ὀφόμενος: Ἰωσ. Πη 4, 15 ἐ- τὸν πόλεμον.

ἐμφω ὄω μτγν. διεγέρω, ἔξερεθίζω, παθ.: Πά-
δων. 5, 1 ἐμφωόμενος ὑπὸ τοῦ σίτου.

ἐνω-αῖς (ἠ) βεα τοῦ πολέμου: Ἰλ. Ε 333 πολιο-
ρθος ἔνωσ' ἴ· σύντροφος τοῦ Ἄρεως: Ἰλ. Ε 592 ἄρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότμη ἔνωσ',
Αἰογ. Ἐπ. 45 Ἄρη τ', ἔνωσ'. 2) μίσι τῶν Γραιῶν·
Ἡοσιδ. Ο 273 Φόρκυ δ' αὐ Κητῶ Γραιῶς τέκε...
ἔνωσ τε κροκόπελον. 3) ἡ παρὰ τοῖς Ρω-
μαίοις Bellona: Πλάουτ. Σέλλ. 9.

ἐμφανικόν (ἰ) ἴδ. πῆ. ἀποστηκτικός τις ἔρ-
γειος φῶρος.

ἐμφιαλῶ ὄω νεώτ. ἐμφιαλῶ βλλ.

ἐμφιάλωσις-εως (ἠ) νεώτ. ἡ ἐμφιάλωσις βλλ.

ἐμφέρειοι θεοί Ἐπιγρ. πῆ. οἱ λατ. Iferaei, οἱ
χρόνιοι θεοί.

ἐνώ νεώτ. κ. δημ. κ. ἐν ᾧ αὐθ. χρόν. πρὸς δή-
λων προέξως γινόμενης καθ' ὃν χρόνον διεξά-
γεται ἄλλη, ἐν ᾧ χρόνον, ὅτε, ὅταν: ἐνώ ἔλεγε
ταῦτα, ἦλθεν ὁ υἱὸς του, - τὸν συνάντησα, ἐνώ
ἀνεβάντα· 2) οὖν, ἐναντιωματικός εἰ καί, ἄν
καί: ζῆ πτωχῶ, ἐνώ εἶπαι πλούσιος.

ἐνώ-ὄω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἐνώω, ἐκ δύο ἢ
πλείονων ἀποτελῶ ἐν, συναρῶμαι Ἡσ.: Ἀριστλ.
Πολιτ. 1261b, 10 τὸ λίαν ἐνούον ζῆτει τὴν πόλιν οὐκ
ἐστιν ἀμεινον, Ἀρχιτ. η. Στοβ. 1, 41, 2 συναρῶσαι
καὶ ἐνώσαι τὰ ἐναντιώτατα, Ἐριτ. Τριμορ. η. Στοβ.
1, 49, 3· Ἔφη. ἐκ. δύο ἢ πλείονων στοιχείων ἀπο-
τελῶ ἐν νέον χημικὸν μείγμα ἢ σώμα, συμμείγνυμι:
Διοσκ. ἔμπ. 1, 13 ἀκριβῶς ἐνώωσιν, - θά ἐνώσατε τὸ
ὄξυγόνον καὶ τὸ ὑδρογόνον κ. παθ.: Διογ. Λ. 7, 140,
Σέξτ. Ἐπιμ. 443, 17 ἐνωθησεται καὶ ἀμφοτέρα ἐν
γεννώσεται σώματ' ἴ μτφ. ἐνώ τινα γῆ ὀπίτω:
Φιλόστρ. 8, 54· 2) μτγν. κ. νεώτ. συνδέω, συζ-
εύωμαι, ἀντιθ. διαεύωμαι: ἡ διαύρω ἐνώσει δύο
θαλάσσας ἴ· μέσ. συνδέω ἐμῶτον: Φιλ. 1, 41, Κλεμο.
2, 1, Ἀθην. 7, 311 D ἡ Γαιωσίωσι λίμνη ἐστ'... Ἀνωμένη
τῆ θαλάττῃ, Παναθ. Χριστ. Ἐπιμ. 44 τὰ δύο ἐνού-
μενα διὰ τοῦ μεσαιοῦ διαδρόμου ἴ· νεώτ. ὄμ.
μέσ. ἐπὶ ρεύτων ὕδατων, συρρέω, συμπάλλω:
Παλαμ. Παράμ. 58, 8 ποταμοί, τὰ ρέματα ἐνωμένα,
οἱ ρύακες ἐνούονται εἰς μέγαν ποταμὸν ἴ· συν-
δεδῶς: Φιλ. 1, 609 ἐνούον τὰ ὀκταῖον τῶ πράττειν
ἴ· νεώτ. κ. δημ. συνάτω διὰ συρραφῆς, συγκο-
λήσεως κττ.: ἐνώ δύο τεμάχια ὑφάσματος· σφαι-
ρίου· 8 δύο σιδηρῶς ραβδῶσιν· 3) μτφ. συνδέω
δὲ ἀποβιβαίων οἰδημάτων, σθένων: Ἰω. Χρυσ.
Ματθ. 9, 5 αὐτὸν γὰρ οὐδὲς συγκολλησά καὶ ἐνοῖ
τῷ θεῷ· ἀδελφικῆ φιλίας μὲς ἐνώσει ἴ· κ. μέσ.:
Ἰω. Χρυσ. 261A ἠνώσθη καὶ συνδεδέσθη ὄμμα
ἀλλήλοισι ἴ· παθ. εἰδ. φιλία, ἐνοποιούμαι,
πραγματῶ τὴν κατὰ Πλάτωνιν ἐνώσιν μετὰ τοῦ
θεοῦ: Πορφ. Πλάτ. 23 ἴ· ἐν τῷ μτφ. τὸ ἠνωμένον
τὸ ὄν: Δαμάσκ. Ἀρχ. 20· 4) μέσ. μετὰ ὄστ. συμ-

μείγνυσι τινι, συνέρχεται, συνασπάζομαι: Ἄν. Κρ.
3, 41, 27 ὁ Κανεύς γυνὴ ἦν θέλοντος δὲ τοῦ Πο-
σειδῶνος ἐνωθῆναι αὐτῷ ἴ· μον. εἰδ. συνδέο-
μαι διὰ τῶν θεσμών τοῦ γάμου, νυμφεύομαι:
Τζερζ. Χιλ. 4, 81 ἀνερωτιώμενος τὴν πᾶς ὄψ' ἐνό-
ταυτῆ 2) ὄμ. μέσ. συντάσσομαι μετὰ τιος
πρὸς τινα σκοπόν, εἰδ. ἐπὶ στρατευμάτων, ποικί-
λῶν ὀρθῶν κττ.: Σχολ. Ἰσοκ. 5, 35 ἐκ τῶ αὐτοῦ
ἐνωθῆνόντες ἐνωθέντες, Σαλαμ. Ἐθν. 1, 130, 3
πάντα ἡ νίκη, ἐν ἐνωθῆτε, πάντα ἐσθ' ὁ ἀκο-
λουθῆ, - ἠνώθησαν αἱ μαῖραι τοῦ στόλου ἴ· ἐν
τῷ πλῆθ. μτφ. ἐνεστ. οἱ ἠνωμένοι, ἐπὶ στρατεύμα-
τος, οἱ συνηγαγμένοι ἀντιθ. ἀσπασταί: Ἰωσ. Πη
3, 22· 6) εἰδ. φιλία, ἐν οὖδ. μτφ. παρακ. τὰ ἠ-
νωμένα προτάσσει καθ' ἐκὼν ἀριθμὸν: Λαγγί. 241,
ἐνωθῶς Ἡσ.· ἐν ᾧ ὁ ἴουλος ἐπλήγεται ἴ·
ἐνώδιον (ἰ) Ἐπιγρ. τὸ ἐνώπιον.

ἐνώθος-ον μτγν. ὁ ἐνέχων ὄψην, μουσικός:
Νικόμ. Ἀρμον. 1, 5 τῆς ἐνώθος φωνῆς.

ἐνώθυος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐνέχων ὀδύνην,
τεθλιμμένος, πονεμένος: Κανταί. Ἰω. 1, 7, 23C ἐκ λίαν
ἐνώθυος ἔπιρρ. μτγν. μον. μετ' ὀδύνης: Ἰω.
Κλημ. 16, 16 ἐνώθυος ἐπιζητούντος αὐτῆς.

ἐνώθως ἔπιρρ. μτγν. μουσικῶς, μετὰ μέλους:
Νικόμ. Ἀρμον. 1, 5 ἐνώθως προχρωεῖ.

ἐνωθῶ-ἔω μτγν. ἄρ. ἐνώσας ὄψω, ρίπτω ἐνός
ἠ ἐπὶ τιος: Ἀπολλ. Ρ 4, 1243, Πλάουτ. Λουκ. 28 ἐνώ-
σαν... τοὺς Ἰησοῦς εἰς τὰ τῶν πεζῶν δαλα.

ἐνωμα-ατος (ἰ) μτγν. ἐνότης συσκευριμένη, πρα-
γματικῆ, ὀλικῆ· δασμός, Ἀρχ. 53, 107.

ἐνωμένα ἔπιρρ. δημ. ἐν ἐνώσει, συμνησῶ.

ἐνωμένως ἔπιρρ. μτγν. ἔσφ. ἀνάνη, ἀντὶ τοῦ ἠ-
νωμένως: Ἡρων Γεωμ. 12, 8.

ἐνωμος-ον κ. μον. ὁ ὄλγον τι ὄμῶν συγκρ.
-ότερος: Ἀρχιτ. ἀν. 57, 5 κρέας ἀπὸν... μικρ-
ον ἐνωμότερον ἴ· ἐπὶ ὄρτυο, ὁ μὴ τέλειος
ἐσθῆς, ὁ ἀτελής ἐσθῆμιος: Ἰνν. Ἀρ. Περ. 1, 14·
ἴ· κ. συγκρ.: Γυν. 2, 21 ἴ· ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ τελείως
ἄριστος, ἀγούρος, ἀγινωτός: Διφιλ. Σ. η.
Ἀθην. 2, 51F τῶντων (τῶν σαρκίνων) τὰ ἐνωμα
ἐλμίνθας ἐκτινάσσει, Διοσκ. 1, 115 ἐνωμος καρπός,
Ροῦφ. η. Ὀρεῖδ. 45, 11, 2 ἴ· συγκρ.: Γεωμ. 8, 20 ροῖας
ἐνωμότερας ἴ· ἐπὶ οἰδημάτων, ὑπόσκληρος,
ἀντιθ. χυάνας: Ἰνν. Ἀφ. 5, 67 τὰ χυάνα οἰδημάτα
χρησά, τὰ ἐνωμα κατ'.

ἐνωματόρχεις-ου (ἰ) κ. νεώτ. κ. ἐνωματόρχεις
[Ἐν. Ἀν. 3, 4, 2] ὁ ἀρχηγὸς ἐνωμοτίας βλλ.: Ἰσοκ.
5, 66 αὐθῆς δ' οὗτοι τῆς ἐνωματόρχεις, Ἐν. Ἀσκ.
11, 4· ἴ· νεώτ. στρατ. ὁ προϊστάμενος μίας ἐνω-
μοτίας δεκανεὸς, 2) ὄμ. νεώτ. ὑποσηματικός
τῆς χωροφυλακῆς, αὐτὸ ὁ βαθμὸς ἀντιστοιχεῖ τοῦ
μὲν α' τάξεως πρὸς τὸν βαθμὸν ἐπιλοχίου, τοῦ δὲ
β' τάξεως πρὸς τὸν τοῦ λοχίου.

ἐνωμοτία (ἠ) [ἐνώμοτος] κ. νεώτ. ὁμός στρα-
τιῶν ἐνωρότων, ὀρκισμένη, ὄδ. στρατιωτικῆς
ὑποδιαίρεσις, ἐν Σπάρτῃ τὸ πρῶτον ὀνομαζῶσα:
Ἡρ. 1, 65 ἐνωμοτίας καὶ τριηκίδας καὶ σωστίας ἴ·
ὑποδιαίρεσις πεντηκοστίους: Ἰσοκ. 5, 68 ἐν τῇ
πεντηκοστῇ ἐνωμοτία τέσσαρες αὐτ. 5, 66 ἴ·
στρατιωτικῆ ὑποδιαίρεσις περιλαμβάνουσα 36
ἀνδρας: Ἐν. Ἐλλ. 6, 4, 12· 2) μτγν. ὁ λόγος, ὁ
ἀσπαστής, 2, 2 ἴ· κ. τὸ τέταρτον τοῦ λόγου: Ἀρρ.
Τακτ. 6, 2, 2 ἴ· νεώτ. ὄμ. 10 - 12 ἀνδρῶν πεζῶν
ἠ ἠπικτῶ διακοσμητῶν ὑπὸ δεκανεὸς ἐνωμοτοχάρου.

ἐνωμοτίας (ἰ) Ἄν. Βίος. 1, 173 κ. ὁ ἠμολιγῆς, ὃν
δὴ τις ἐνωμοτίαν κηλῶσασιν·.

ἐνωμοτικός (ἰ) Ἰδ. EM 345, 10 ἡ ἐνωμοτία βλλ.

ἐνωμοτόριον (ἰ) ὄμῃσι μ. κ. νεώτ. ὁ δι' ὄρκιου
δεδεμένον, ὀρκισμένον: Σοφ. Α. Πη 13 ὄμ. γὰρ
τῆς εἰδ. οὐκ' ὄρκων οἰσιν ἠν ἐνωμοτος, Λουκ.
Θ. Ε 15 τοὺς δὲ ἤκειν μάρτυρας ἐπαγομένους

ἐνωμάτους - ἐνώματος μαρτυρία 2) ὁ δι' ὄρκου βεβαιωμένος, κεκρωμένος: Πάπ. ἐνωμάτους συνθήκας, αὐτ. ἐνώματος ὁμολογία, Ζώσι.1,19) πρὸς Σαπυῶν ἔθετο φίλων ἐνώματον 3) αὐτοσ. σωμωτής: Πλούτ. Σερτ.26 πλείωτας ἐνωμάτους ἔχων πρὸς τὴν ἐπίθεσιν προάγεται.

ἐνωμάτως ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. ἐνόρκως: Πλούτ. Κοισ.47, Πάπ. λόγον ἐνωμάτως μὴ δεδωκώς. **ἐνωπάει** (ή) Ἐπιγρ. Βοιωτ. (ἐν - ὠνή) ἡ ἐμπαίσις, ἐγκτήσις, τὸ δικαίωμα ἀγορᾶς: Ἐπιγρ. γὰς κή Φυκίας ἐνωπάει.

ἐνωπάεις ἐπίρρ., μτγν. ἐνωπαίως βλλ. Ἄπολλ. Ρ.430 ἀστονέντα δ' ἐνωπαίεις ἐκρωτο μάθον.

ἐνωπαίως ἐπίρρ., κατὰ πρόσωπον, στή φάτοα: Ὁδ.Ψ.94 ὄφει δ' ἄλλατε μὲν μιν ἐνωπαίως ἐσιδεσκον ἰδ.ἀνάγν. ἐνωπίδως.]

ἐνωπαῖον ἐπίρρ., μτγν. ἐνωπαίως βλλ. Κόντ.2,84. **ἐνωπή (ή)** (ἐν - ὠπή) πρόσωπον, κόφιν, μορφή: Οἰ.μ. ἡ ὄστ. ἐνωπή ἐν ἐπίρρ. χρ. κατὰ πρόσωπον, παρρησία: Ἰκ.Ε.374 εἰ τι βρούσαν ἐνωπή, Νικ.Θπρ.27 ἐνώπη ἡ γλῆνα φέουσαισι.

ἐνωπία (ή) οἱ τοιοῦτοι οἴκιοι, οἰκηματός τινας: Ἰκ.Θ.435 ἄρματα δ' ἐκλίανον πρὸς ἐνώπια παμφανόνωντα, αὐτ.Ν.261, Ὁδ.Λ.121) ἢ Ἐπιγρ. κ ἐν τῷ ἐν.: Ἐπιγρ. ἐκτεφρ. ἐνωπή τῶν στοῶν

2) πῶ. ἡ πρόσφαις: Αἰσχ.Ἰκ.146 Δίδε κόρα, ἔχουσα σέμν ἐνώπια ἀσφαλές, **ἐνωπίδης** Διδ. ἐν EM 345,10 «αἰ θεράπηναι παρὰ τὸ ἐπέσθαι».

ἐνωπίδης ἐπίρρ., ὁ, ἀνάγν. τοῦ ἐνωπαίως βλλ. **ἐνώπιος-ον** (ἐν - ὠπί) κ. μων., νεώτ. κ. ὄμν. ὁ ἀντιπέτωπος, ὁ κατ' ὄφιν τινὸς κείμενος: Ἄλκ. 4,17 πρὸ τ' ἐνώπια, ΠΔ ἘΞ.33,11 καὶ ἐλάλησε κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίω ἰ πρόσσωπον πρὸς πρόσωπον: ΠΔ ἘΞ.25,30 καὶ ἐπίθεσας ἐπὶ τὴν τρέψεσιν ὄρτους ἐνώπιος 2) ὄστ. πλῆθ. ἐν ἐπίρρ., χρ. αὐτοπροσώπως: Πάπ. διαστολῶν ἡμῖν καὶ ἐνώπιοις (ἰσι) καὶ διὰ γραμμῶν 3) κ. νεώτ. κ. ὄμν. ὄστ. ἐνώπιον ἐπίρρ., κατὰ πρόσωπον: Θεόδκρ.22,152 ὄμνιν ἐνώπιον ἀμφεστραριστιν αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' ἔπειτα ἰδ.ἀνάγν. ἐνώπιος, Ἐπιγρ., Πάπ. ἢ φρ. μόνου, ἐνώπιον ἐμοῦ νοταρίου ἢ ἐν ἀρχῇ συμβολαιογραφικῶν πράξεων: ὄμ. νεώτ. ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου ἢ προσωπικῶς, ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα: Πάπ. μετὰ δὲ ἐνώπιον, ὡς καθήκει 4) ἐν χρ. ὡς πρὸθ. μετὰ γεν., πρὸ, ἐμπροσθεν τινος: Αἰσχ.Ἰν.3,43 (κῶδ.) ἐνώπιον ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων ἰδ. χρ. ἐναντίον, Cohet.], ΚΔ Ρωμ.12,17 προνοουμένοι κατὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων, Ἐρμογ.Εὐρ.1,1, Πάπ. ἐνώπιον τοῦ δεσπότη, Χριστόφ. Ἐπιγρ. ἐνώπιον θεῶν.

ἐνώπιος ἐπίρρ. Σουδ. «ἐμπροσθεν».

ἐνωπῶς ἴσα. «ἐμπροσθεν».

ἐνωπαίωμα μτγν. ἀποθ. θέλω μὴ φαινῶμαι ὠραῖος, κομψεύομαι χάριν τινός: Αἰσκ.Ἐρ.9 γυναικίς ἐνωπαίωμενον 2) ὄστ. ὑπερκομψεύομαι, κομψοῦμαι: Ἰγν.Νύσσ.1,890α τῷ ἰδίῳ κάλλει ἐνωπαίεται, Ἄγραβ.2,26 ἐν-τὸ βρασιλείῳ θάκφ.

ἐνωπάισμα ἰσοτ(ή) μτγν. ἐγκαλλώπισμα: Παρρ. ἐν Ὁστ.Στεφ. ἐν λ.

ἐνωρίς ἐπίρρ. νεώτ., ὄμν. κ. χωρὶς ἐν ὠρᾷ, ἐγκλίσις, πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ καθωρισμένη ὠρα παρὰ τὴν ἴσην: ἴσην, ἴτατα αὐτὴν ἔρχεται ἐνωρίς, στή δουλείᾳ σου 2) πρὸ τῆς ὠρας, πρὶν ἢ ἐλθῆν ἐν ὠρᾷ, ὁ καθωρισμένος χρόνος: ἔμμεγε σήμερα ἐνωρίς ἀπὸ τῆ δουλείᾳ σου ἢ ὄστ. ἰσον πρῶτ: ἐξέβησεν ἐνωρίς σήμερα, **ἐνωρίστερον** συνηρ. ἐπίρρ., μτγν. ἀνωρίστερον ἐσχηποτιομένον ἐν τῷ ἐπιθ. ἐνωρίς βλλ.: Φύλαρχ.44) ἐνωρίστερον τοῦ κατεπιθιμένου κάρου, **ἐνώρο** ἐπίρρ. ὄμν. ἐνωρίς βλλ.: Βαλαωρ.Φωτ.

3,282 ὄσο μπορεῖς ἐνώρο | . . νὰ τρέξης πρέπει Ἐϋλώρο, Κριστ.Τρογ.2,5.

ἐνωρος-ον ἰδρα] ἴσα. κ. μτγν. ὁ ἐν ὠρᾷ, ἐγκαιρος, ἀντιθ. τῷ ἄωρος κ. ἔξωρος τὸ συγκρ. ὄστ. ὡς ἐπίρρ. ἴσα. «καίρτερον, ἐνωρίτερον»: Ἄδριαν. Ἐπιστ. ἐν γλωσσα, ἐάν θέλῃς σὺν (κοινῇ δεηθῆσαι), ἐνωρίτερον μετὰ τὸν ἀδελφῶν μου λελουμένη ἔρχου, Γέρμ.12,5,αὐτ.13,9 2) ἴσα. «ἐνωρος: ἔνωρος, ζῶν».

ἐνώρος γ' ἐν. ὄρ. ὄστ. τοῦ ρ. ἐνόρῳμῳ βλλ. **ἐνώρο** γ' ἐν. ποθ. ἄορ. β' τοῦ ρ. ἐνόρῳμῳ βλλ. **ἐνώσα** ἰων. συνηρ. ἀντὶ ἐνώσα τοῦ νοῦ βλλ.

ἐνωσις-εως(ή) κ. μων. κ. νεώτ., ὄμν. -η ἡ ἐνώγισα τοῦ ἐνώειν, ἡ εἰς ἐν συνάφῃ συνδέσις: Ἀρχάτ. π. Στοβ.1,41,2 συναρωγῶς δεῖται τινας καὶ ἐνώσιος, Ἀριστ.Φυσ.22α,20, Φιλ.1,45, Ἄπολλ. Δύσκ.Συντ.175,16 ἐν-τὸ συμφροζόμενον, - ἡ ἐνωσις τὸς ὀχθῶν τοῦ σαμαροῦ διὰ ἐξαιτίας γεφύρας 2) νεώτ. ἡ ἐπιγερασία: ρητ. ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἐνώσει 3) ὄμ. νεώτ. ἡ ἐκούσιος ἀπαγωγὴ αὐτόνομου χώρας ὑπὸ τὴν κεντρικὴν ἀρχὴν ὁμοεθνούς κράτους: ἐνωσις τῆς Κρήτης «τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος» ἢ εἰδ. ὡς ὄστ. ἀναφ. πρὸς τὴν Ἐπτανήσον: πρὸ τῆς ἐνώσεως-μετὰ τὴν ἐνωσον 4) ὄμ. νεώτ. κ. ὄμν. ὁ ὄργανισμὸς συνεργασίας, συμπροῶξες ἡ ἐνιαῖα δικηκῆσιως προσώπων, σωματεῖων, ἐπιχειρήσεων, κρατῶν: ἐνωσις ἐμπροκίη - ἀμπελοῦριων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, - ἐνωσις νοτίου Ἀφρικῆς

ἢ εἰδ. ἐκάλ. ἡ ὄρισις τῶν ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ ἐπελθόντων σχισμάτων καὶ ἰδίως τοῦ μεταξὺ Ἀνατολικῆς Ὀρθοδοξοῦ καὶ Δυτικῆς Παιτικῆς Ἐκκλησίας 5) νεώτ. κ. ὄμν. χμν. πᾶσα ὁλὴ ἢ τὰ συστατικὰ τελευθῶν ὑπὸ ὠριμένην ἀναλογίαν βάρους καὶ ἐλαῖα ἀδύνατον μὴ διαχωρισθῶν διὰ φυσικοῦ μέσου 6) ὄμ. νεώτ. κ. ὄμν. ἡλεκτρ. ἡ διαηλέσις ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἀπὸ τινος ἀγωγοῦ εἰς ἄλλον δι' ἐλαττωματικὴν μόνωσις 7) κ. νεώτ. φθρ. γάμος: Ἰγντ.704Α.

ἐνωτίριον (τό) ἴσα. «επιθροῖδα ἐνωτίριος εἶδος».

ἐνωτίριον (τό) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ ἐνώτιον.

ἐνωτίζομαι κ. νεώτ. δεχομαι ἐν τοῖς ὠσίν, ἀκούω, ἀκροῦμαι μετὰ προσοχής, προσέχω: ΠΔ Γεν.4,23 ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους, ΚΔ Πρὸξ.2,14 ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματα μου, Νικ. Χων. ἐν Σδθ.1,81 ἢ κ. μετὰ ὄστ.: ΠΔ Ἐξ 15,26 ἐάν . . ἐνωτίση ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ), **ἐνωτικός**-ή-ό(η) (ἐνώτ) μτγν. κ. ὄμν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ὁ συμβάλλων εἰς ἐνώση, συνδέσις: Φιλ.1,31 ἐνωτικὴ δύναμις, αὐτ. 2,219, Πλούτ. Ἠθ.42Β σύγκρισαν ἐνωτικῶν, Πιρόκλ. Στοιχ.Ἰσολ.13, Δαμασκ. Αρχ.47, - ἐνωτικαὶ ἐνώγισαι ἢ εἰδ. ὁ ἀπαδὸς τῆς πολιτικῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως ἢ ἐνωτικῶ(ν) σημειο(ν) ἢ ἀλλὰς ἐνωτικῶ(ν) μικρῶ ὀριζόντων γραμμῶν ἡ ἐμὲν εἰς τὸ τέλος στίχου τευμονέμενος λέξεως ἡ μεταξὺ δύο λέξεων συννεφερομένων λέξεων γύρω γύρω 2) νεώτ. χμν. ἐνωτικός βάρος τὸ σχετικὸν βάρος ἐκῶστον τῶν συστατικῶν χημικῆς τινας ἐνώσεως, ἄ. ἀτομικὸν βάρος.

ἐνωτικός Εἰμ κ. μων., κατὰ τρόπον ἐνωτικῶν: EM 54,10, Ἐπιστ.Πιν.196,76 τοὺς ἀναθῶς ἐπισυνάζων ἐνωτικός.

ἐνώπιον (τό) (οὐκ κ. μων. κ. νεώτ. κόμησις ἐνώτων ὠτων, ἐλλόδοιον, ἀκουλαρία: Πολυδ.2,83 ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσίν, ἄ καὶ ἐλλόδοιο καὶ ἐκτιπρος: Αἰσχ.ὄπ.102, Πλάτ. ἐν Δισκ.1,342 δακτύλων χρυσῶν, καὶ ἐνώπιον χρυσῶν, Αἰν.Τακτ. 31,7 Ἡδύλ.ΑΒἦν.345Β θές μόνον ἡ ζώνην ἡ ἐνώπιον, Εὐστ.Πιν.976, -σήμερον ἔχει περιορισθῆ ἡ χρῆσις τῶν ἐνώπιων 2) νεώτ. εἰδ. ναυτ. ἐνώπιον τροχίλου δεκάτικῳς μεταλλικῶς ἡ σχοί-

ωνος δι' αὐ ἀναρτάται ἡ τράχλος, οὐ περιβάλλει τὴν θάκην, τὸ σκουλαρίκι βλ. 3) ὄμ. νεώτ. εἰδ. ὄρχιτ. ἐν τῷ πλῆθ. τῶ σφαιρικῶ τρίγωνῳ τὰ παρεμβαλλόμενα μεταξύ τῶν ἀνεκτῶν τῶν τροχῶν κυκλιδῶν καὶ τῆς βάσεως αὐτῶν.

ἐνώτισις-εως (ἡ) λέξ. κ. νεώτ. Ζωναρ. εὐσύνεσις, ἡ σύνθεσις τῶν ῥημάτων 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνωτικῆς, ἡ μετὰ προσσχῆς ἀκρόσεως ἀποδοχῆ τῶν λεχθέντων.

ἐνωτικοίται μτγν. φυλὴ τῆς Ἰνδικῆς ἔχουσα ἄλθεν ὅσα κατοχομένη μετρί τῶν ποδῶν, ὅτι καὶ ἐχρησιμοποιοῦν ὡς στρωμνὴν: Στράβ.2,19.

ἐνωχρος-ον ὁ ὠχρός πως: Ἀριστλ.ΖΜ 673b,29, αὐτ. Φυσικῶν.812b,10 οἱ δὲ ἐνωχροι, καὶ τεταραγμένοι τὸ χρῶμα, Δειλοῖ, Διοσκ.3,2.

ἐξ κ. μ.σν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης τύπος τῆς προθέσεως ἐκ βλλ. 1) ἀπαντ' ἐν τέλει σίγου μετὰ τὴν εἰς ἡν ἀναφέρεται πτώσιν: Ἐ.472 οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδαται οὐδὲ κακῶν ἐξ' 2) Ἐπιγρ. σπανίως ἀπαντ' ὅπου τῶν συμφώνων, ὁλον τῶν, ὄμ. 3) Ἐπιγρ. ἐξ ὅσων, ὄμ. ἐξ Σμύρνης, ὄμ. ἐξ Ῥηνείας 4) παρομῆεν ἐν χρήσῃ πάντοτε, ὅταν ἐπιτα φωνῆεν εἴτε ἐν συντάξει εἴτε ἐν συνθέσει: Πλάτ.Κοιμ.190 ἐξ ἀγορᾶς ὀνειδιτο, -ἐξ ἀνάλογου [συντακτ. εἰδος βραχυλογία, καθ' ὃ παραλείπονται εἰς ἡ πλείονες ὄροι προτάσεις ἐνωσομένου εὐκόλως μὲν, ἀλλὰ κατὰ διασφρον τύπον]. -ἐξ ἀντιθέτου 5) μ. εἰδος βραχυλογία καθ' ὃ παραλείπονται εἰς ἡ πλείονες ὄροι, δηλοῦντες τὸ ἀντίθετον προηγούμενων τῶν ὀρων, -ἐξ ἀντικειμένου [φιλοσ. κρίσις ἡ ἐρευνα λαβάνουσα ὡς κριτήριον τῆς ἀληθείας τῆν ἐπιερικὴν πραγματικότητα], -ἐξ ἀποκρινόμενου κρίσις λαβάνουσα ὡς κριτήριον τῆς ἀληθείας τὰς ἐκ τῶν προτέρων ἰδέας ἡ τὸ συναίσθημα τῶν νοουμένων ἀποκρινόμενου].

ἐξ (οἱ, αἱ, τὰ) κ. μ.σν. κ. νεώτ., Ἐπιγρ. κ. ἐκ κ. 1) Ἐξ, ὄμ. ἐξ ἡ καὶ ἐξε [ἰδιωμ.] ἀκλτ. [Ἐπιγρ. διατ. πλῆθ. ἐξάσιν] ἀπόλυτον ἀρνητικὴν ἐμφράσον προσάρτητα συντακτικῶν ἐκ πέντε καὶ μίας μονάδων: Ἰλ.Ε 270, Ἐπιγρ. ἐκ ποδῶν 2) μτγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ἐνάριθμος ὡς οὐα τὸ ἐξ πόν ὅπ φέρει τὸν ἀριθμὸν ἐξ, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ἐξ: Ροῦφ. Ὀστ.38, -καθίσταε εἰς τὸ ἐξ [εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν ἐξ τράπεζαν], -τὸ ἐξ τοῦ ντόμιου-τῶβ ζαρισῶ 3) νεώτ. τὸ σύμβολον δι' οὐ παριστάται ὁ ἀριθμὸς ὅσους (οἱ): 4) ὄμ. νεώτ. ἐπὶ χρονολογίας, ὡς ὅς ἡλικίας καὶ γεν. ἐπὶ χρόνῳ ὅπτ τοῦ τακτικῶ ἔκτας τὸ χίλια ἐνεκαὶοκτα εἰκοσι ἐξ-ἐκατοετ' ἄξ.

ἐξα- κ. νεώτ. κ. ὄμ. α' συνθετικὸν πλείστον ἀπὸ συμφώνων ἀρχαζόμεν ἐπιθέτων δηλοῦντων τὸν ἔχοντα ἐξ ἐκ τῶν τῶβ' συνθετικῶ οὐσιαστικῶν, ὁλον ἐξάβητος, ἐξάδελφικός, ἐξάγωνος.

ἐξά (ἡ) μ.σν. δημ. [ἰδιωμ.] ἡ ἐξουσία 1) ὄθ. ἐλευθερία ἐνεργείας αὐτοκυριαρχίας: Ἐρωτοκρ.Α 316 ὅπου μοῦ ἤφρε τὴν ἐξά, καὶ δίχως μου μ' ἄφηναι 2) εἰδ. φρ. δὲν εἶμαι τ' ἐξάς μου δὲν ἐξουσιάζω ἑμαυτὸν: Ἐρωτοκρ.Γ 515.

ἐξάβητος-ον μτγν., μ.σν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἐξ β-δίων συνιστάμενος: Ἐρωτοκρ.Λεξ.Συναγωγ.β ἐξαβήτων πραγματείας.

ἐξαβράχχις [τῶ] νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακίων ἔχοντων ἐξ βράχχι.

ἐξαβραχχος-ος-υ σχόλ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἐξ βραχχιῶν συλλαβῶν: Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.738.

ἐξαβρόνυ μτγν. ποιῶ τὸ ἀβρόν, τριφρόν: Ἀριστῶν.1,43 νομοῖς οὐκ ὄμας ἐξαβρόνυ.

ἐξαγανακτώ-έω μτγν. ἀγανακτῶ σφόδρα: Ἰωδ.Α14,21 ἐξαγανακτοῦ καὶ πρὸς ἀλλήλους.

ἐξαγαστόν ἡσ. ὁ δῖον θαύματος.

ἐξαγγελικός-έως(ἡ) μτγν. ἐξαγγελικός βλλ.: Κόριλλ.54,776.

Ἐξαγγελία (ἡ) κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἡ κατάδοσις, ἡ μετάδοσις μυστικῶν ἀγγελιῶν ἢ τῶν ἔσω πρὸς τὸν ἐξῆρον: Ξεν.Κ1 2,4,23 τοὺς μὲν ἀν συλλαμδάνοντες αὐτῶν καλοῦσιν τῶν ἐξαγγελιῶν 2) μτγν. ἐπί ὄρου ἀπάγγελια, ἐκφρασις ἰαγγίῶν. Ρητ.σ.184B 1) διατύπωση: Θωμ.Μ 68 ἀνεπίον.. λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἐξαγγελίας χροσῶν 3) μ.σν. ἐξαμολόγησις: Σωφρόν.336,5Α, Στουδ.Θεοδ.1712i.

ἐξαγγέλλω κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἀγγέλλω ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω, ἀναγγέλλω εἰς τινα, ἰδίως μυστικῶν π. σπουδαῖον τιὰ πληροφοροῦν: Ἰλ.Ε 390 εἰ μὴ μπρῆι... Ἐρμῆα ἐγγίγγειεν, Ἡρ.5,33 ἐξαγγέλλει τις τὸ Ἀριστάγορον, Σοφ.ΟΚ 1393, Πλάτ.Πολ.359B ἴν' ἐξαγγέλλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια, Ξεν.Κ17,5,49 κ. παθ.: Ἡρ.5,92 ταῦτα.. ἐξαγγέλλεται πως τοῖσι βασιβάδων 4) ὄμ. ἐπὶ προδοτῶν ἡ λιποτακτῶν: Ξεν.Κ1 6,1,42 ἐξαγγέλλετέ αὐτοὺς τὰ παρ' ἡμῶν 1) τὸ μεμ. ὡς τὸ ἐνεργ. : Ἡρ.6,10 διέπνευον νυκτὸς ἐκαστος ἐς τοὺς ἐκωστὸ ἐξαγγέλλομενοι 2) ἰδιωτ. μετὰ μτγ. : Ξεν.Εκλ.7,5,10 ἐγγίγγειλε τὸ Ἀγροίλω προσίῳ τὸ στρατεύμα 3) ὄμ. κ. παθ.: Ξεν.Αγρ.1,6 ἐγγίγγειλῆ βασιλέα ἀβροζῶν.. στρατεύμα 4) κ. ἀρσάσματος μετ' ἀπαφρ.: Ξεν.Εκλ.3,2,18 τὸν μὲν οὖν Φαρνάσοζον ἐγγίγγελλετο μάχεσθαι κελείν, ἀμ.567 2) μτγν. ποιῶ τοῖς πᾶσι γνωστῶν, διανηρόντα, διαλάω: ΚΑ Πέτο.1,2,9 ὅπως τὰς ἀράτας ἐξαγγέλλετε τοὺς ἐκ ἀκότους ὄρας καλλασσάτους 3) νεώτ. ἀναγγέλλω τὸ μετ' ἐπισπορήσας 3) μεμ. ἀπονοῶμαι: Σοφ.ΟΤ 148 τῶνδε γὰρ χρίν καὶ δεῦρ' ἐβν-μεν ἂν ὄθ' ἐξαγγέλλεται, Εὐρ.Ἰων.1605 κ. μετ' ἀπαφρ.: αὐτ. Ἡρακλ.531 κατ' ἀγγέλλομαι θνησκῶν ἀδελφῶν τῶνδε κμαύτης ὄπερ 4) ἐκφράζω, ἐκφέρω, λέγω: Ἀριστλ.Ποιητ.1466b,11 ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται λιβεί, Ἐρμῶν.10,2,5 1) ὄνομαζα 2) Πλάτ.Πολ.328b ἵστέρον γαλιπῶν τοῦ βίου ἡ πῶς οὐ αὐτὸ ἐξαγγέλλεται κ. παθ.: Πη.Λοκρ.102B ἀδοῦναι καὶ λῶσαι, ἐξαγγέλλομαι ὄνομασι ποικίλαις 3) ἰδιωτ. τὸ μεμ. δηλοῦμαι: Ἡρ.5,95 Ἀκατοῖς.. ἐξαγγέλλομαι τὸ ἐκωστὸ πάθος Μεκλινηπῶ ἀνδρὶ ἐταίρω 4) μτγν. ὄμ. τὸ ἐνεργ.: Θωμῆστ.Λογ.15,184B Ὀμήρω καὶ Θουκυδίδῳ.. ἐξαγγέλλειεν παραπλησίως πολλῶν 5) μ.σν. ἐξαγορεύω εἰς πνευματικῶν, ἐξαμολογοῦμαι: Δομασκ.2,276Α, Στουδ.Θεοδ.1736C.

ἐξαγγελια-ατος [τῶ] μ.σν. ἡ ἐξαγγελία βλλ. **ἐξαγγελος** (ὁ) κ. μ.σν. κ. νεώτ. ὁ ἐξαγγέλλων, γνωστοποιῶν τὴ εἰς τοὺς ἔξω, εἰς τοὺς ἔθνος, ὄθ. ὁ καταδίδων μυστικῶν, καταδοτῆς, γεν. ἀγγελιαφόρος, πληροφοροῦς: Θωμ.Κ 8,51 αὐτὸς προφῆσας τὸ στρατεύματι ἐξαγγελος γίνεται, Πλάτ.Νόμ.964B τοῖς πρεσβυτέρους δὲ ἐξαγγέλλω γίνεσθαι πάντων τῶν κατὰ πόλιν, Πλάτ. Ἡβ.347B, Εὐστ.Ποτ.321,90 2) ἐπὶ τῶ ἀρχαῖου θεάτρου, ὁ ἐξαγγέλλων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ ὁμοίως αὐτῆς ἴσται τὸ ἐν τῷ οἴκῳ συμβαινόντα καὶ ἰδίως ὅσα δὲν πρέπει ἡ δὲν δύνανται νὰ παρασταθῶσι πρὸς τῶν ὀμῶν τῶ θεατοῦ, ἀντίβ. ὄγγελος κ.ρβλ. Σχόλ.Εὐρ.Ἰων.778 : Σοφ.ΟΤ 1223, αὐτ. Ἀντ.1278, Φιλῶστρ.Σοφ.1,9.

ἐξαγγελισ-εως(ἡ) τὸ ἐξαγγέλλειν, ἐξαγγέλλω, ἐξέβας, ἄ. ἐξαγγέλλω: Ἀριστλ.Ρητ. Ἀλ.1426b,26.

ἐξαγγεληρός-ον νεώτ. ὁ ἐξαγγελτικός βλλ., ὁ ἐξαγγέλλων ἡ ἀρμόδιος πρὸς ἐξαγγελίαν.

ἐξαγγελτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐξαγγέλλων, ὁ φέρων ἀγγέλιαν, πληροφοροῦν: Ἀριστλ.Πρ.903a,24 ἐξαγγελτικός τὸ δῖονασι 2) μτγν. μετὰ γεν. ἐκφραστικός: Πρόβλ.Κοστ.72P ὄνοματι τῶν θεῶν διακοσμοῦν ἐ- 3) ὁ ἀρμόδιος, κατάλληλος εἰς τὸ ἐξαγγέλλειν βλλ.2,1, ὄθ. φῶταρος, κουτομῶλης: Ἀριστλ.Ρητ.1384b,7 ἐξ-οἱ κακολόγοι.

εξαγγελτος·ον ὁ εξαγγελθεὶς, ὁ προδεδωμένος ἢ ἐκδότος· Θσακ.8,14 τοῦ μὲ ἐξ- γενέσθαι.
εξαγγελω·ώ μτγ. ποιῶ τὸν ἀγγελον· Ψα.Χρυσ. 3,9,6,25 παρθένους καίως ἐπιπνι, εξαγγελώσας.
εξαγγίω·ἐκ τοῦ ἀγγου, τοῦ ἀγγείου ἐξάγω, ἐκ- κενῶ· Ψα. Αρμ. 1,19,22.
εξαγγιζω·νεῶτ. ποιῶ τὸν ἄγγελον ἢ τὸ ἀγγι- κόν, συνηθ. παθ· εξαγγισμένη λέξις (ἢ λαβοῦσα μισθὸν καὶ κλίον ἀγγικίαν).
εξαγγλισμός·(ἰ) νεῶτ. ἡ μεταβολὴ τινος εἰς ἄγγελον ἢ εἰς ἀγγικόν.
εξαγιής·Ψα. «καλομνήθη».
εξαγιάζω·(1) μτγ. κ. γλωσσ. ἐξετάζω, σταθμῶ- μαι, συζητῶ· Γλωσσ· ἢ μτγ. παθ. ἐπι μέτρον, εἶμαι καθωρισμένος· Ἦρων Στερεομ.2,54,3.
εξαγιαζώ·(2) νεῶτ. καθαγιαζώ.
εξαγιασμός·(ἰ) νεῶτ. ἡ μεταβολὴ τινος εἰς ἄ- γιον, καθωρισμὸς ἀγίας· ἢ ἡ μεταβολὴ τόπου, χώρου εἰς ἱερὸν, καθιερωσις.
εξαγιζω·ἀπομακρύνω ὡς ἀκαθάρτον, ὡς κατα- ρεῖνον· Αἰσχ· Αἴ.641 εξαγιθέντας δόμων ἄν- δρας διπλή μάλιστα | σολά. «εξορισθέντας».
εξαγιναίω·ἰων. ἀντι τοῦ ἐξάγω· βλλ· Ἦρ.6,128 ἐξ γυμνάσια εξαγιναίω.
εξαγιον·(1) μτγ. δοκίμασι, δοκιμῆ· Γεωμ.2,32 πῶς χρὴ τὸ ἐξαγιον τὸν ἄρτυν ποιεῖσθαι· (2) πάπ. χρηματικὴ δόσις (1σθ.)· ὑπὲρ πρώτου καὶ δευτέρου εξαγιου δευτέρας καταβολῆς.
εξαγιον·(2) μτγ. κ. μον. βάρος μίας καὶ ἡμι- σίας δραχμῆς· Ὀρειβ.ἀπ.67, ΚΠορφ·Ἐκθ. 398|β ἐστῆσεν ἡ βουλλα ἑξαγιον ἰψ'·
εξαγιωστος·ον ἐπὶ προσ. ἐπάρατος, καταπρα- μένος, ἀρείσιος· Δημ.798 τοὺς δὲ νονηρατότους καὶ εξαγιωστους, Διον· Ἄλ.Ρομ.6,89 ἐάν δέ τις τῶν ἀληγορευμένων τὴν ποιήσῃ, ἐξάγιωστος ἐστω, Φιλ. 1,265 ἢ ἐπὶ ἀψύχων· Αἰσχιν.3,103 καὶ τὸν λιμένα τὸν ἐξαγιοντον καὶ ἐπάρατον· (2) Ἐπιγρ. ἐπὶ πραγμ· μεμολυσμένος, ἀκαθάρτος· ἰσοκὶ ἐξαγι- στω· (3) ὁ εἰς τὴν θρησκείαν ἀναφερόμενος· Σοφ.ΟΚ 1526 ἂ ὁ ἐξάγινα μὲν κίβηται λόγμ.
εξαγκάλωσ·ον πάπ. ὁ περιέχων ἐξ ἀγκυλίδας, **εξαγκιστρῶ**·ώ νεῶτ. κ. -ώνμ βλ. ἐξάγω, ἀπαλλάττω τὸ τοῦ ἀγκιστροῦ, τῆς ἀγκιστρῶσεως.
εξαγκυλῶ·ώ νεῶτ. παρακ. ἐξηγκυλῶμαι δένω δι' ἀγκυλῆς, παθ· Πολυδ.5,56 λιμάντος, ὅς κατὰ τὸν κύμαγον ἐξηγκυλῶται· (2) τὸ μέσ. κρατῶ ἀκόντιον ἐκ τῆς ἀγκυλῆς· Σγλό.Νικ.Θαρ.170.
εξαγκυρίζω·νεῶτ. ναυτ. ἀποξευγνῶ ἀγκιστρον ἢ κόρακα ἀπὸ κρικοῦ, φελλίου, δακτυλίου, δημ. ξεκοτσάρω, ξεγαυτζάωμ.
εξαγκυροδέτης·εως(ἠ) νεῶτ. ναυτ. ἡ λύσις τῆς ἀλύσεως ἀπὸ τῆς ἀγκύρας.
εξαγκυροδότη·ώ νεῶτ. ναυτ. κῶν τὴν ἄλυσιν ἀπὸ τῆς ἀγκύρας.
εξαγκυρῶ·Ψα. ἐξάγω ἐκ τῶν στροφίγγων· Ψα. «εξαγκυρῶσαι θύραν ἐκαστροφάσαι»·
εξαγκωνα·ἑπίρω. μον. βεῖν τῶν χειρῶν διδεδε- μένων ἐκ τῶν ὀπισθεν, ὀπισθόγκωνα· Γεωργιλ.Βελ.Ι. Κορ· Ατ·2,127 σίδηρα εἰς τοὺς πόδας των, ἐξά- γκωνα θεμένους μετὰ σκρινίον στὸν τράχηλον.
(ε)ξαγκωνίζομαι·δημ. ἐκ τῶν ἀγκύνας ἐξω ἐξ ἄλης τοῦ ἐνδομάτου μου, ἐκω διάτρητον κατὰ τοὺς ἀγκύνας ἐνδυμα.
εξαγκωνίζω·κ. μον. μέλλ. ἀπτ. εξαγκωνιῶ ὠθῶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος· Ἀριστφ·Ἐκκλ.259 εξαγκωνιῶ ὠθῶ· (2) μτγ. κ. μον. δένω τὰς χειρὰς τινος ὀπίσω, ὀπισθόγκωνα βλλ· Διδόξ.32,34,2 εἰληκον· . . διδεδεμένοις εξαγκωνίσασιτες, Γεωργιλ.Βελ.Ι. Κορ· Ατ·2,127 καὶ δένουσι τὰς χειρὰς του κ' εξαγκωνι- ζουσαίν τον· (3) μτγ. μτφ.· Φιλ.2,128 εξαγκωνι- σμένος τὸν λογισμὸν (περιωρισμένος τὸν νοῦν).
εξαγμός·(ἰ) πάπ. εὐλεκτὴ μερίς.

εξαγιζω·νεῶτ. κ. δημ. ποιῶ τὴν ἀγνόν, ἀποκα- θαίρω τὴν τοῦ ἠθικοῦ ρύλου· ἢ ἄναφωρ. πρὸς ἐγκλήματα, ἀποκαθαίρω τὸν ἐξ αὐτῶν ἠθι- κὸν ρύλον· Γρου.Αἰσχ.Εὐμ.19 πρέπει τὴς μητέρας τοῦ τὸ φῶνα να εξαγιζω.
εξαγιωσις·εως(ἠ) νεῶτ. ὁ εξαγιωσμός βλλ.
εξαγιωσις·(ἰ) νεῶτ. ἡ ἀφοίρεσις παντός ἠθι- κοῦ ρύλου, ἡ μεταβολὴ τινος εἰς ἀγνόν, ἐξίλα- σμός· (2) ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐκ τινος ἐγκλήματος ἄγους· ὁ εξαγιωσις τοῦ φόνου.
εξαγιωστήριον·ον νεῶτ. ὁ εξαγιζών, ὁ χρῆ- σιμῶν πρὸς εξαγιωσιν, ἐξίλαστήριον.
εξαγιωστικός·ἡ-ὄν νεῶτ. ὁ, εξαγιωστήριος βλλ·: εξαγιωστικὰ πράξεις· τελεταί· ἐπίρω. -ῶς.
εξαγνυμι, μέλλ. ἐξεῖλω, ἀφωρ. ἐξεῖλαξ, παθ. ἀφωρ. ἐξέδηγν, θραύων ἐκβάλλω ἢ κατασυντρίβω, αἰσχ·: Ἰλ.Ε161 ὡς δὲ λέων ἐν βοσῶι θωρών ἐξ αὐγένα ἀφωρ, Ἀπολλ.Ρ.4,1684 ἢ κ. μτφ.· ΑΠ.6,219,6 ἐκ μὲν ἀπαντα ἐν στέφανοις ἐλάη θυμὸν ὀρινητόνον, **εξαγνοί**· Ἐπιγρ. δωρ. ὑποστ. ἀντὶ ἐξάγωντι = ἐξά- γωνοι τοῦ ρ. ἐξάγω βλλ.
εξαγόμενος·(1) (ἰ) νεῶτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τῆς παθ. μτγ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ρ. **εξάγω** βλλ. ὡς οὐδ. δη. διὰ συλλογιζομένων ἐξάγεται, τὸ συμπέρασμα, τὸ συμπέρασμα, τὸ πόρισμα· τὸ **εξαγόμενον** τῶν ὄσων ἐλεχθῶσον εἶναι ὅτι ἐσφαλές· (2) τὸ ἀ- ποτέλεσμα ἀριθμητικῆς τινος πράξεως καὶ γεν. μαθηματικοῦ τῶν ὑπολογισμῶν.
εξαγόνι·(1) δημ. ἡ ἐξέστοςχος βλλ. κριθή.
εξαγορά·(1) νεῶτ. τὸ εξαγοράζειν, ἡ πλήρη, ἢ κατ' ἀκέραιον ἀγορά· ἡ **εξαγορά** τῶν μεριδίου τῶν συγκαληροῦσων· (2) μτφ. ἡ δωροδοκία· **εξαγορὰ** συνειδήσεων· (3) ἡ καταβολὴ λύτρων πρὸς ἀπελευθέρωσιν, ἡ ἀπολύτρωσις ἀντὶ τήρη- ματος· ἡ **εξαγορὰ** τῶν αἰχμαλώτων· ἢ γεν. ἡ ἀντὶ τήρηματος ἢ ἀνταλλάγματος ἀπώληγῃ ἀπὸ κακοῦ τινος· τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε τὴν **εξα- γοράν** τῆς ποιητῆ· (4) συνεκτ. τὸ παρεχόμενον ἀντὶ ἄλλου, ἡ ἀποζημίωσις, τὰ λύτρα· Ζερβ.μτφρ. Ἰλ.Α 160 χωρὶς καμίαν **εξαγορὰ** καὶ χωρὶς λύτρα.
εξαγοράζω·μτγ. κ. νεῶτ. αγοράζω τὴν παρὰ τι- νος· Πολυδ.3,42,2 ἐξηγοράσε παρ' αὐτῶν τὰ τὸ μονόφυλα πλοῖα καὶ τοὺς λέμβους· ἢ μτγ. κ. νεῶτ. ἰδίως αγοράζω τὴν ὄσαν, καθ' ὀλοκλήριον, κατ' ἀκέραιον· Πλούτ.Κρῶσσ.2 ἐξηγοράσε τὰ καίωμα καὶ τὰ γεινιναῖα τοῖς καιομένοις· (2) νεῶτ. μτφ. ἐπιτυχῶν τι διὰ δεκαμοσῶ, ἐξα- σορκίω τι διὰ δωροδοκίαν, δευκόω, δωροδοκῶ· **εξηγοράσε** δύο ἐκ τῶν ἐνόρκων· τὴν συγκατά- σεν· τὴν ἀπόραση τοῦ συμβουλοῦ· (3) μτγ. κ. νεῶτ. ἀπολυτρώω, ἐλευθερώω, ἀπαλλάσσω, τιῶ τινος διὰ καταβολῆς λύτρων ἢ ἄλλου ἀνάλο- γου· Ψα. «εξηγοράσε, ἡλευθέρωσας· Διδόξ.32,36,2,Κα Γαλ.3,13 χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγοράσεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, ἐξηγοράσε τὴν ποι- ῆν του· τὸ ὑπόλοιπον τῆς θητικής τοῦ ἡμῶν· δη. σμ. τὸ μέσ.· Μηναι.3,30 Ὁδ.3 ἑστερέωσε τὴν Ἐκκλησίαν τὸ χριστὸς, ἦν ἐξ ἐθνῶν ἐξηγορά- σατο»· (4) μτγ. μέσ. ἀποφθεῖω δι' εξαγορὰς, λυτροῦμαι κακοῦ τινος· Πολυκάρπ.1032Α τὴν σί- νωνον κλάσιν εξαγοράζομενοι· (5) νεῶτ. μτφ. ἐπιτυχῶν τι ἀντὶ ἀναλλάγματος ἢ θυσίας· **εξη- γοράσεν** τὴν ἐπιστημονικὴν τὸν ὄδον διὰ τῆς θυσίας τῆς θείας του· ἢ ἀποκινῶ διὰ τὴν θυσίαν, παρεῶ ἀντισήλωμα, συνηθ. παθ· (6) μτγ. φρ. **εξαγοράζω** ἡ -ομαι τὸν καιρὸν ποι- οῦμαι συνετην χρῆσιν τοῦ καιροῦ, ὅθ. τῶν περι- στάσεων· Πλ. Δαν·2,8 καιρὸν ἡμεῖς **εξαγορά- ζετε**, ΚΑ ἔφεσ.5,16 **εξαγοράζομενοι** τὸν καιρὸν, ὅτι αὐτὸ ἡμέρας πνευματ. εἶς.
εξαγοράσις·(1) γλωσσ. «ἡ λύτρωσις», ἂ. **εξα- γοράσις** βλλ.

ἐξαγοράσις-εως ἡ μνησ. κ. νεώτ. ἡ διὰ κο-
δοβολή χρημάτων ἀπαλλαγὴ ἢ ἀπελευθέρωσις
ἀποκρίτως, ὁ ἐξαγοράσις, ἐξαγορά βλλ.:
Κοσμ.47Β' 2) νεώτ. ἡ διὰ καταβολῆς χρημά-
των ἀποκρίτως τινας, ἡ ἐξαγορά.

(ἐ)ξαγοράσις (ἐ) νεώτ. κ.δημ. ἡ ἐξ ὀλικώρου
ἀγοράς, ἡ ἐξαγορά βλλ.1) 2) μνη. ἡ δωροδο-
κία: Ἐξαγοράσις συνειδήσεως πρὸς Ἐξαγορά 3'

3) ἡ ἀντιἀγαλλήματος ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν ἐπα-
κολουθῶν ἀμαρτήματός, ἡ ἐξαγορά βλλ.3: αὐτὸ
παύ ἐκαμς δὲν ἔχει ἐξαγοράσῃ.

ἐξαγορέα (ἡ) ἡ μνη. κ. μων. ἢ δι' ἐξομολογή-
σεως θεραπεῖα: Πιτλ.Τετράδ.170 ἔνθουσιασμοῖς
καὶ ἐξαγορέασι δ. γρ. ἐξαγορέασι: 2) ἡ τὴν
ἀπορρήτων ἀποκάλυψιν ἐκμισθέρουσα, ἐξομολο-
γήσις: Ποιμν.Γ' Ἀνδρ.Πολ.2,10,89C τὰς ἐξα-
γορέας παρακαλεῖται: 3) εἰδ. ἡ ὑπὸ ἱερέως
ἐκτέλεσσι τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως
βλλ.: Βαλασμ. Ἀν.19 τοῖς ἁγίοις ἱερέσιν .. ἐπι-
τραπέσται τῆς ἐξαγορέας τοῦ δικαίου.

ἐξαγορεύσις-εως (ἡ) ἡ μνη. τὸ ἐξαγορεύειν, ἡ
ἐξαγορέα βλλ. 2) διον. Ἀλ.Ρητ.Β.14 τὸ γὰρ ἐξέ-
μω ὡσαυτ ἀπορρήτου λόγων ἐξαγορεύειν ἔχει:
2) ἡ δι' ἐξομολογήσεως θεραπεῖα, ἡ ἐξαγορέα
βλλ. 1): Πιτλ.Τετράδ.154.

(ἐ)ξαγορευτής (ὁ) ἡ μνη. κ. δημ. ὁ ἐξα-
γορεύων, ἐξαγορεύων μυστικὸν τι, ἰδίως ὁ ἐξομολο-
γούμενος τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ: Πιτλ.Τετράδ.158
ἐξαγορευτὰς ἀποκρίταις: 2) μων. κ. δημ. ὁ
ἐξομολογῶν, ἐξομολογητής: Γεωργ.Θων.Ρ ἐν
Κορ. Ἀτ.2,128 ἔκοψε τοὺς παπάδες, διακόνους
καὶ κλησιαστικούς καὶ τοὺς ἐξαγορευτάδες.

ἐξαγορευτικός-ή-όν ἡ μνη. ὁ ἐξαγορεύων, ὁ
δωροδότης ὡς ἐκφράσις ἡ ἐπιμνηστικὸν τι: Λοκ.
'Οσθ.δὲ καὶ τῶν κτηνοθήτων ἐξαγορευτικῆ, καὶ
τῶν ἀφανῶν ἀσπληντικῆ ἐπισημῆται.

ἐξαγορεύω κ. μων. μέλλ. ἐξέρω, ἡ μνη. κ. μων. ἐξα-
γορεύω, ἀορ. ἐξέρω, ἡ μνη. κ. μων. ἐξηγόρευ-
σα, παρακ. ἐξέρηκα λέγω τι ἐξω, ἐξαγγέλλω,
γνωστὸν ποιῶμαι: ἡ ε. φανερώ, πᾶσι δηλώ, λέ-
γω: 'Οδ.Λ 234 ἠὲ ἐκάστη δὴ γόνων ἐξαγό-
ρευεν, 'Ορφ. Ἀργ.1355 τί σοι .. ἐξαγορεύω,
ὅσα πάθων: 2) ἀποκαλύπτω μυστικὸν τι ἢ
μυστήριον, προοίδια: ἡρ.2,170 τὸ οὐκ ὄντων
ποιῶμαι ἐπὶ τοιούτω πρήγματι ἐξαγορεύειν
τοῦνομα, Πλούτ. Ἠθ.544 αἰτίας τινὰς ἀπορρή-
τους ἐξαγορεύοντες, Λοκ. Ἀλ.33 ἐξαγορεύοντα
τοῖν θεῶν τῶπόρρητα: 3) ἡ μνη. ὁμολογῶ τὰς
ἀμαρτίας μου, ἐξομολογοῦμαι: Πά Λευιτ.55 καὶ
ἐξαγορεύει τὴν ἀμαρτίαν πρὸς ὧν ἀμαρτήκε
κατ' αὐτῆς, Πλούτ. Ἠθ.168D ἐξαγορεύει τινὰς ἀ-
μαρτίας αὐτοῦ καὶ πλημμελείας: 4) μων. ἐξο-
μολογῶ τινα πρὸς Κορ. Ἀτ.2,128.

ἐξαγορεύω (ἡ) ἡ μνη. ὁ ἐξαγορέα βλλ.

ἐξάγραμμος-ατος (τὸ) νεώτ. κ. ἐξάγραμμον
σχῆμα ἢ ὁμο ἰσοπλευρῶν τριγώνων κειμένων ἐ-
πὶ ὁλόκληρος καὶ συμμετρικός περὶ τὸ κοινὸν αὐτῶν
κέντρον, ὁ ἐξάγρας, ἐξάκτινος ἀσπῆρ.

ἐξάγραμμος-ατος ἡ μνη. κ. νεώτ. ἡ γράμμα | ὁ
συναρμόμενος ἐξ ἐξ γραμμάτων: Ἐμφθ.τ.1,243B
τὸ ἐξαγραμμάτων νομα.

ἐξάγραμμος (τὸ) νεώτ. ὁ ἐξάγραμος βλλ.

ἐξάγραμμος-ον ἡ μνη. ἡ γράμμα | ὁ ἔχων, ὁ
ὕψιστος ἐξ γραμμάτων: Πασχ.Χρον.706,9 νόμισμα
ἐξάγραμμον ἀργυρίου.

ἐξαγραῖνον κ. νεώτ. (ἄγριος) ἐξαγραῖν, ἐξα-
γρίως: Πλάτ. Ἠθ.σ.206B λόγους τε καὶ φάσις τῶν
κλιέντων ἄλλ' ἐξαγραῖναι, Πλούτ. Δίων.7' κ.
παθ.: Πλάτ. Πολ.336D ὁπὸ τοῦ λόγου ἄρχετο ἐξ-
αγραῖνεσθαι, Ἀριστ. Ζ1 571b.31: 2) ἡ μνη. τὸ
ἐνεργ. ἀμρ. ἀντὶ τοῦ παθ. ἐξαγραῖνομαι, ἐξαγρι-
οῦμαι: Ἄνθ. Ἰλλυρ.23.

ἐξαγραῖν-όν κ. μων. κ. νεώτ., δημ. ἐξαγραῖνῶν
καθίστα ἢ τῆ ἴ ὄγριον, ὁ ἀγορεύω, ἀμρ. ἐξ-
ηρω βλλ., ἐπὶ φησὶν: Θεόφρ. Π1,32,3 ἀναστ. τὸ
ἐξαγραῖνόμενον τῶν καρπῶν χεῖρον γίνεται
| ἀναφωρ. πρὸς χεῖρον, καθίστα ὄγριον ἐρη-
μον, χεῖρον ἐρημόναι: Αἰγύψ.1,98 τόπον μὲν πο-
λύν, δεινῶς δ' ἐξηγραῖνόμενον ὑπὸ τούτου, ἀδὸς
Σ 20,69 ἦν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγραῖνον χώρων
| ἀναφωρ. πρὸς τοὺς κατοικοῦν, ἐκβαροῦσθ': ἴ-
σομρ.9,67 τὸν δὲ τόπον ἄμικτον ὄλον παραλο-
δῶν καὶ παντάσῃων ἐξηγραῖνόμενον ἡμετέροισιν ..
κατέστησεν' | νεώτ. κ. δημ. ἀναφωρ. πρὸς ἀν-
θρώπους καὶ ἡμέρα δεινῶρα, περιῶσι εἰς ὄγριον
κατάστασιν, συνήθ. παθ.: ἀπὸ τῆ δυστυχία ἐξ-
2) κ. μων. κ. νεώτ. μνη. ὡς τὸ ἐξαγραῖνω βλλ.,
καθίστα ἢ τῆ ὄγριον, ἀμρ. ὄγριον, ἐξαγρίω, ἐξε-
ρίω, ἐξόπτω: ἡρ.δ.123 ὁ μὲν γὰρ ἐξηγρίωνται
τοὺς ὑποκόλους Περσιστρατιῶτων Ἰππάρχου
ἀποκτείναντες, Εὐρ.Φοῖν.876, Πλάτ. Νόμ.870Λ φυ-
χῆς ἐξηγρίωνόμενος ὑπὸ νόθων, Πά Δαν.δ.8,7
καὶ ἐξηγρίωθη πρὸς αὐτὸν ἰδ. γρ. ἐξηγρίωνθη |
- τὸν ἐξηγρίωσι διὰ τῆς ἐπιμονῆς τῶν, ἐξα-
γρίωνται: ὄταν τὸ γῆρας ἡσυχάζῃ, ὡς ἐξα-
γρίωνται: 3) ἡ μνη. τὸ ἐνεργ. ὡς ἀμρ. ἐξαγραῖνομαι, ἐξα-
γραῖνομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι ὄγριος, ἀμρ. ὄγριος: ἴδω.
Α1 17,6Δ1 ἀπεγνωκῶς δὲ περιῶσι .. ἐξηγρίωσιν.

ἐξαγραῖνῶν νεώτ. κ. δημ. ἐξαγρίω βλλ.

ἐξαγρίωσις-εως (ἡ) μων. κ. νεώτ., δημ. ἡ ἡ με-
ταβολὴ ἀπὸ ἡμερῶν εἰς ὄγριον κατάστασιν, ἀνα-
γρίωσις: Θασ. Σέφερ. ἐν ἄλλ. 2) κ. νεώτ. πορρο-
γῆσις ἐρεθισμός: Ἀσκαρ.Μουσ.85 παρὰ τὴν
ἐξαγρίωσιν τοῦ ἐναντίου μου.

ἐξαγρίωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προζῆτων ἐξαγρίω-
σιν, ἀντιθ. ἐξημερωτικός ἐπιρρ. ὡς

ἐξαγρίωκίζω μων. κ. πη. μνη. παθ. ἀορ. ἐξα-
γρίωκισθεὶς καθίστα ἢ τῆ ἀγρίων, δεικνόντων,
βάρβαρον, ἐκβαροῦσθ': Εὐστ. Χρὸν.δίων.Περ.875.

ἐξαγρίω-έως ἡ μνη. ἐξαγρίω ἡσυχάζω, ἐξα-
γρίωμαι, ἐξαγρίωνται: Ἐπιρρ. Ἠθ.δ.σ. ἐξαγρίωνται.

ἐξαγρίωνται (ἡ) νεώτ. βστον. ἡ ἰδιότης, τὸ γνῶρι-
σμοῦ τοῦ ἐξαγρίων ὄντως.

ἐξάγνως ὡς νεώτ. βστον. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ἐξ
σπουδαίως δεκτικὸς ὑπερτα.

ἐξάγω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. | οἱ χρόνοι ὡς οἱ
τοῦ ἀγω, εἰδ. παρακ. ἐξῆκα κ. ἐξαγίχομαι
| ἡσυχ. ἐπὶ προσ. | ἡ. 'Ομ. παντοῖα

κ. γεν. ἐπὶ ἐρδῶν, μετὰ γεν. τόπου, ἀγω ἔξω,
ὁδηγῶ, φέρω ἔξω ἢ μακρὰν τινας: ἡ.Ε 35 μὲν ἄρως
ἐξῆγαγε θούρον Ἄρηα, 'Οδ.Χ458 δμῶς δ' ἐξα-
γαγόντες ἐξοσταδὸς μεγέροισι | ὄμ. μετ' ἐμπαρῶ.
γεν. (ἐκ τινας): αὐτ' ὕ 21 ἐξάγω ἐξ ἀντροῦ,
ἡρ.4,148 ἀσὸς τε ὑδεκτέτο φεφας ἐξάειν ἐκ
τῆς χώρας, ἐξῆγαγον τὸν τυφλὸν ἐκ τῆς οἰκίας
- τὰ ὄρα ἐκ τοῦ στάβλου, | φέρω ἔξω, ἴνα
ὁδηγήσω εἰς τι, οἶον εἰς μάχην, θῆρον κλπ.: ἡρ.1,79
τοὺς Λυδοὺς ἐξῆγε ἐς μάχην, Ἀριστ. ἀπ.2D ἐ-
πὶ θῆρον τινά, Σεν.Κιν.δ.2 | ὄμ. κ. φέρω
τινά εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸ φῶς: ἡ.Π 158
τὸν γε μοισακόσις Εὐαίθωια ἐξάγω πρὸ φῶ-
σος: | ἐπὶ νεοσσῶν, φέρω, ὁδηγῶ ἔξω τῆς
φωλαῖς: Ἀριστ.Ζ1 613b,12 ἐπέτα .. εὐδὸς ἐξα-
γορῆσι τοὺς νεοσσῶς | ἐξάγω ἐκ τοῦ δεσπο-
γόντες ἄρως ἐκβαλεῖν τῆς πόλεως, | μετὰ
συστοιχ. αἰτ.: Σωφ.ΕΚ 98 ὡς μετ' ἀνῆκε τὴν ὄδον
.. ἐξῆγαγ' εἰς τὸ δ' ἄλλοσ: | μων. συνεκ. ὁ,
ἐπὶ πόλεως δ' ἢ διερχομένησι οἱ ἐξερχόμενοι, ὁδη-
γῶ ἔξω: ΚΠροφ. Ἐνθ.148R τῆς ἐξαγοσῆς πόλεως:
2) κ. παρὰ. τὸν στρατὸς ὡς ἀντικειμ. κτ. τὸ
συνώμ. ἀμρ. ἐπὶ ἡγουμένου στρατοῦ, πορεύο-
μαι ἔξω, ἐξέρωμαι, ἐκστρατεύω: Σεν. Ἰλλ.4,5,14
γίνοντες δὲ ταῦτα ἐξάγουσι, οὐτ.5,4,38 | γεν.

έξέρχονται: Ίν.Η.336 τὸ μὲν δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεόμεν ἐξαγαγόντες, Ξεν.Κ.Π, αὐτ.6.1,24 ἔβλεπον αἶε εἰς προνομῆς, αὐτ. Έλλ.6,5,18' 3) ὄμ. ἀμ.β. ἐπὶ καταστάσεων, παρέχονται, περὶ: Έπικ.ἀπ. 447 οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν, οἱ δὲ χρόνιοι μέγιστος οὐκ ἔχουσιν, Μάρκ.Αὐρ. 7,33 4) κ. μ.ν. κ. νεώτ. ἀπομακρύνω τινά ἐκ τινος κακοῦ, ἀπολλοῦσάω: Πινδ.Π.3,51 λύσεις ἄλλων ἄλλοιων ἀγέων ἔβλεπον, Πλούτ.Η8.36D ἔβαγε τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου, Μηναι.1,4 Ὁδ.7 ἐκ χερῶν τοῦ ποιηραῦ ἐξαγάγοντα ἡμᾶς, - με ἔβλεγον ἐκ τῆς δυσχερείας - ἐκ τῆς πλάνης' || μ.γν. εἰδ. ἔξάγω τινά τοῦ ζῆν ἢ ἐκ τοῦ ζῆν, τοῦ βίου κτ. φωνεῖω: Πολύδ.24,12,13 αὐτοὺς ἔβλεπον ἐκ τοῦ ζῆν ἰνὰ αὐτοχειρασθῶν, αὐτ.40,3,5 ἐκ τοῦ ζῆν παραλύει αὐτοὺς ἔβλεπον, Πλούτ.Η8.837E ἐ- ταῦ βίου' || μ.γν. κ. ὁπλός ἔξάγω = ἐπιφέρω τὸν θάνατον: Χρυσ.Στοιχ.3,108 ἐ- ταυτον, Μηνιδ.49 ὅταν ἡμᾶς τὸ χρεῖον ἔξάγῃ' 5) εἰδ. ἐκβάλλω τινά ἐκ τινος, ἰδιώως ἐκ κτήματος ἐξ' οὐ ἔχει οἰκίωσις: Διμ.865 ἔβλεγγε με ἐκ ταύτης τῆς γῆς' || κ. ποθ. ἐξάγομαι ἐκδιώκομαι: Αἰσχ.Υ.Σοκρ.37 ἐ- ἴπο τοῦ παιδοτρέφου' 6) κ. μ.ν. κ. νεώτ. φέρω τὴν ἔξω ἢ μακρὰν, ἀποβάλλω, ἀπαλλάσσομαι ἐκ τινος: Θεοφρ.ΦΙ.5,6,3' || εἰδ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἀπάγω, ἀποκτείνω: Διμ.1276 ὅταν τὸ τοῦτου παραλλάξῃ χωρίον, πᾶν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξαγαγεῖν' κ. ποθ.: Ξεν.Οικ.20,12 ὡς τὸ ὕδωρ ἐξαγαταί τέρφους' || ὄμ. ἐπὶ ἐπιθροῶσεως, ἐλκύω, φέρω ἔξω, ποθ.: Ίππ.Αερόδ. ἔβλεγοντα μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ ἡλίου' || μ.γν. κ. μ.ν. ἱστρ. ἐπὶ καθαρτικῶν φαρμάκων, ἐκβάλλω τὴν ἢ καθαρίζω: Πλούτ.Η8.134C τήκουσαι τὰ ὀσκευιμένα πλείονα ποιοῦσι περὶ τῶν ἢ ἐξαγούσιν, Γεωπ.12,26,1 ἔλμινθας ἔβλεγε' || νεώτ. φέρω, κομίζω ἔξω: ἔβλεγον τὰ στρώματα εἰς τὸν ἡλιον - τὸ μέλι ἐκ τοῦ δοχείου - ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος' || νεώτ. ἀποχωρίζω διὰ προσοπέρας, διὰ πίεσεως: ἔξάγω τὸ μέλι ἐκ τῶν κηρήθων, - ἔβλεθησαν δύο ὀκάδες οἰκονομείματος' || νεώτ. ἀποσπᾶ βιωτικὸς ἐκ τῆς θέσεώς του, ἐκρίω: ἔβλεγον ἀποτόμως τὸν ὀδόντα μου, - ἔβλεγα λιθὸν ἐκ τοῦ τοίχου' || ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἀποβάλλω: ἔβλεγα τὸν πλῶν του - τὰ ὑποδύματα του' 7) κ. μ.ν. κ. ὄμ. ἀναφορ. πρὸς προϊόντα, ἐμπορεύματα κλπ. ποιοῦμαι, ἐξαγῶν, μεταφέρω ἐκ τοῦ τόπου παραγωγῆς εἰς ἄλλον πρὸς πώλησιν: Αἰσχ. ἀπ.263 ναυδάτην φορητόν, ὅστις ῥόπον ἐξάγει χθονός, Λυσ.10,10 εἰς τῆς ἐξαγῶναι παῖδα λιποθεῖν ἴνα ἔχη ἄσθε δούλον, Πλάτ. ἐ- παιδισκεῖν ἐξ Ἀμυμών' || νεώτ. κ. ὄμ. εἰδ. εἰς τὴν ἔξω: ἢ Ἑλλάς ἐξαγεῖ σίκα, σταφίδα, κανῶν, ἔλαιον' || ὄμ. τὸ μέσ.: Ξεν.ΑΒ.23 οὐ γὰρ ἐστὶ πόλις οὐδεμία ἣτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαι τὴν ἢ ἐξάγουσιν' || τὸ οὐδ. ποθ. μ.γν. ἔξω: τὰ ἐξαγόμενα ἴνω ἐμπορεύματα, ἢ ἐξαγῶναι: Ἀριστοτ. Ρητ.1359,22' || κ. νεώτ. γεν. ἀγα τὴν ἐκτός πόλεως τινος ἢ χώρας πρὸς οἰονόητους σκοπόν: Οὐκ.6,31 πολλὰ ἄν τάλαντα πύρρη ἐκ τῆς πόλεως τὰ πάντα ἐξαγόμενα, - τοῦ ἐπετρέθη νὰ ἐξαγάγῃ πᾶσόν τιν ἀργύριον' || κ. νεώτ. εἰδ. φέρω τὴν κρυφῶς ἐκτός πόλεως ἢ χώρας: Ξεν. Πόρ.4,21 ἀργύριον μὲν γὰρ πᾶς καὶ φεράσειεν ἄν τις τὸ δημοσίον ἐξαγόμενον, ὁμοίον τοῦ ἰδίου ὄντος αὐτῷ: θὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος κατὰ τὸν ἐξαγόμενον συνάλλαγμα' 8) ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἐκτίωμαι περαιτέρω, ἐπεκτείνω ἔξω: Διμ.1278 ἐξαγῶν ἔξω τὴν ἀμασίαν, ἴνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιοῦσιν εἶωσ' κ. ποθ.: Οὐκ. 1,93 μείζων γὰρ ὁ περιβολὸς παναχρῆ ἐβλεθη τῆς πόλεως' 9) μ.γν. ἐπὶ δαπανῶν, ἐξέρχονται τοῦ

μετρίου, αὐξάνω, ἐπουξάνω, ποθ.: Δίων Κ 43,25 τὰ ἀναλώματα τῶν τὴν ἔχόντων ἐπὶ πλείστον ὑπ' ἀσπίδας ἐξήμινα... ἐμετρίσαν' 10) ποσάω ὡς καρπὸν, ὡς προϊόν: Σοφ.ἀπ.834 οὐκ ἐλάγωμαι καρπὸν οἱ φευδεις λόγοι, Πλάτ.Γεν.1,20 ἐξαγάγω τὰ ὕδατα ἐρητὰ φυχῶν ζωῶν' || ἀναφορ. πρὸς ὕδα, ἐκκολάπτω: Ἀριστοτ.Ζ1.564h 8 το- σαῦτα γὰρ ἴσῃ δοναται μόνον ἐνωχάουσαι ἔβλεγον' 11) προκαλῶ, ἐπιφέρω, διεγείρω: Εὐρ.ΐκ.770 ἄκραν' ὀδύρεται ταῖσδε τ' ἔβλεγε δάκρυ, Ξεν.ΚΠ.2,215,Πλούτ.Η8.663C τὸ ποικίλον ἔβλεγε καὶ γοητεῖα τὴν ὄρεσιν' || τὸ οὐδ. συνειπάγομαι: Ξεν.Περ.9,11 εἰς μικρὰ ἄλλα μεγάλας δαπάνας... ἔβλεγαται' 12) νεώτ. κατολήγω εἰς συμπέρασμα, συνάγω, συμπεραίνω: τί ἔβλεγε εἰς ὄσων ἡκουσες; - ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔβλεγαται τὸ ἐξῆς' || τὸ οὐδ. τῆς μ.γν. ἐσεπτ.ὸς οὐσ, τὸ ἐξαγόμενον βλλ.: 13) εἰδ. μ.βθ. ἔβλεγα τὴν τετραγωνικὴν ἢ ἄλλην εἰς τὸν ἀριθμὸν ὀπολογίως ἢ τοι εἰρίσκω αὐτὴν διὰ καταλλήλου ὀπολογισμοῦ' 14) παραοῦρα: Εὐρ.Ακκ.1080 ἔγωγκα καυτός, ἄλλ' ἔρωσις τῆς ἐβλεγε' || μετ' ἔμφορ. αἰτ. κινῶ, παρακίω τινά εἰς τὴν ὠδῶ, ἐξωθῶ ἐπὶ τὴν αὐτ.: Ίων 361 καὶ μὴ μ' ἐπ' ἴστικον ἐξαγ' οὐ ἡλεήσομεθα, Οὐκ.3,45' || κ. ἐπὶ κακῆς συμ. παραοῦρα: Θεοφρ.414 οὐδὲ με οἶνος ἐ- ὠπτε εἰπεῖν, Οὐκ. 6,89 ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἔβλεγον τὸν δόλον, Δίων Κ 52,23' || ὄμ. συμ. κ. μέσ.: Εὐρ.Ηρ.775 ὁ χρυσοῦς ἂ τ' εὐτυχία φερῶν βροτούς ἐβλεγαται' || τὸ ποθ. μετ' ἀναφορ. παραοῦρομαι νὰ πρῶξω τιν.: Λυσ.2,61, Πλάτ.Πολ.572D ταῦτα μὲν τοῖσιν ἐπὶ πλέον ἐβλεχόμενα εἰπεῖν, Διμ.527 ἄλλ' ἂ μὲν ἄν τὴν ἀφῶν... ἐβλεχθῆ πράξει' || ἀπολ. παραφέρομαι ὑπὸ τοῦ πάθους, γίνομαι σφοδρὸς: Δειν. 1,15 τὸν δὲ κατὰστῶτον τοῦτον καὶ Σκῆθῶν ἔξάγομαι γὰρ δὴν ὀδη εἰς... Πουσ.5,17,8 ἐξαγόμενός τε ὑπὸ τοῦ θυμοῦ' 15) μ.γν. ἐπὶ τοῦ λόγου, παρεκθαίνω: Πλούτ.Η8.42F εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξαγόντες καὶ παρεμβάλλοντες ἐρωτήματα' 16) μ.γν. Ἐπῆρ. κ. πῶπ. φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ, τὰ καταφερόμεν: Πλούτ.Μόρκ.14 εἰς ἔργον ἐξαγαγεῖν τὸ πρόβλημα, Ἐπῆρ. εἰς ὁ- σίας αὐτὸς λειτουργίας κεχειροτόνηκεν καλῶς καὶ ἐνδόξως ἔβλεγε' κ. ποθ.: Πλάτ. Ίνα ἐβλεγῆται τὰ κατὰ τὴν πραγματείαν' 17) μ.γν. ἀποδίδω εἰς ἄλλον γλώσσαν, μεταγλωττίζω: Πλούτ.Νομ.13 πρὸς τὴν ἑλληνικὴν διαλέκτον ἔβλεγειν τοῖσιν' 18) πορῶω ὀδηγῶ εἰς διαθήκη: Λύκων Π.Διογ.Α 572 ἔμαυτον οὕτως ἐξάγω' 19) μ.γν. ὀσάω, ἔξωσκῶ: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,56 τὴν ἀρχὴν οὐκέτι βασιλικῶς, ἀλλὰ τυραννικώτερον ἐβλεγειν' 20) μ.γν. ἀμ.β. διάγω τὸν βίον: Διόδ.Σ 3,43 οἱ τὸ μὲν παλαιὸν ἐβλεγον δικαιοσύνην χρωμένοι, ἐξαγωγέως-ἐως ἰσὴ κ. νεώτ., ὄμ. - ἐας ὁ ἐξαγῶν, ὀδηγῶ τὴν ἔξω καὶ ἰδιῶς στρατεύματα: Διόδ.Σ 15,38' || εἰδ. ἐπὶ τῆς βασιλικῆς τῶν μεικρῶν: Ἀριστοτ.Ζ1.625a,22' 2) νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἐξαγῶν ἐμπορεύματα εἰς τὸ ἐξωτερικόν ἐκ τοῦ τόπου παραγωγῆς: ἔξαγωγέως ἔλαιον καὶ ἄλλων ἐπιχυρίων προϊόντων' 3) νεώτ. ἐργαλείον ἢ μέλος ἐργαλείου χραιοῦν πρὸς ἐξαγῶν τινος, ἐξολκέως: ἔξαγωγέως μέλιτος' 4) γλώσσα ἢ ἐξαγωγέως βλλ. ἐξαγωγή ἢ κ. μ.ν. κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἢ ὀδηγῶσις τινος πρὸς τὰ ἔξω, εἰδ. τὸ ὀδηγεῖν στρατεύματα ἔξω τῆς χώρας, στρατιωτικὴ ὀπιστολή, ἐκ- στρατεία, ἐπιδρομή: Ξεν. Ἰπποκρ.4,9 τὰς γε μὴν ἐξαγωγὰς τοῦ Ἰπποκροῦ ἦτον ὄν οἱ πολέμιοι αἰσθάνονται, Πολυδ.5,24,4' 1) εἰδ. ἢ ἔξωδος τῶν Ἑβραίων ἐκ τῆς Αἰγύπτου: Φιλ.1,43B' 2) κ. νεώτ. τὸ φέρειν τιν, ἀπλῶς ἢ δι' ἀποσπένσεως, πρὸς τὰ ἔξω, εἰδ. ἢ ἀπόσπασις πλείου ἐκ τῶν βροχέων: Ἡρ.4,179 καὶ οἱ ἀποράντοι τὴν ἐξαγῶν ἄλογος

ἐπί φρονίνοι τρίτωνα, - ἔ τοῦ παιδός ἐκ τοῦ φρέατος - τὸ ἔφρου ἐκ τοῦ καλοῦ - τοῦ ἐλαίου ἐκ τῶν ἐλαίων - τοῦ ὀδόντος: 3) κ. νεώτ. ἢ ἐν χώρῳ πινός ἐστὶ ἄλληλ μεταβολή: Δημ.763 ἐκ οὗ τὴν μὲν ὀδελφὴν ἐπὶ ἐξαγωγῆ φσι μὲν ἐκ δασύων: 4) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰς τὴν ξένην ἀποσταλὴ ἢ μεταφορά ἐμπορευμάτων πρὸς πώλησιν: Ἦρ.5,6 πωλεῖται τὰ τέκνα ἐπὶ ἔξαγωγῆ, Πλάτ. ἔξαγωγὴ τῶν αἰσῶν, ἀπηγορεύθη ἡ ἔξαγωγὴ τοῦ ἐλαίου: 1) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἔξαγωγὴ συναλλαγμάτων - χρυσοῦ ἢ μεταφορά αὐτοῦ εἰς τὴν ξένην: 2) φρ. ἔξαγωγὴν διδοῖμι ἢ παρέχομαι - λαμβάνω διδοῦ - λαμβάνω ὀδειαν πρὸς ἔξαγωγὴν ἐμπορευμάτων: Ἰσοκρ.17,57 τὰς τῶν ἄλλων ἐμπόρων ναῦς κενὰς ἐκπαιρνεῖς ὕπν ἔξαγωγὴν ἔδοσαν, Πλάτ. Νόμ.705B, Δημ.917 ἔλαβα τὴν ἔξαγωγὴν τοῦ αἰτοῦ καὶ τὴν ἀτέλειαν: 3) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν ἐξαγομένων ἐκ τινος χώρας πρὸς πώλησιν ἢ αὐτὸ τὸ ἔξαγωγικὸν ἐμπόριον: 5) μτγ. αὐτῆ. ἡ ἀπολλὰ ἀπὸ πινος: Πολύβ.2,39,4 πρὸς τὴν τῶν παρόντων κακῶν ἔξαγωγὴν, Πλάτ. Ἠθ.1063, Ωρμ.κτ.Κέλ.414 εὐλογος ἔξαγωγὴ ὀυδαίνα ἡμῖν εἶναι δοκεῖ, εἰ μὴ ἡ δι' οὐσέβειαν: 6) φρ. ἔξαγωγὴν ποιοῦμαι περὶ τῶν ἀμφισθητουμένων διαλύω, συμβιβάζω τὰς διαφορὰς: Πολύβ.9,33,11: 7) μτγ. κ. μον. εἰδ. ἔ - ἐκ τοῦ ξῆν ἢ ἐ - τοῦ βίου τὸ τέλος τῆς ζωῆς ὁ θάνατος: Ἐπικ.Δοξ.20, Μηνσι.1,20 Συναξ. προσχθέντες τῷ βασιλεῖ... διαφόρων δέχονται τὸ βίον βασιλεῖ: 8) μτγ. ἄλλως ἔξαγωγὴ ἢ αὐτοκτονία: Χρῆσ. Στωϊκ.188: 9) ἢ ἐκκένωσις: Ἀριστλ.Πρ.869b,28, Πλάτ. Ἠθ.134C μὴ περιμύνασαι τὰς κατὰ φύσιν ἔξαγωγὰς: 7) ὅς νομοκὸς ὄρας, ἐκδιώξει, ἀποβολὴ ἀπὸ ἀμφισθητουμένης ἰδιοκτησίας ἢ κληρονομίας, ἔξωσις: Ἰσοκ.3,32, Δημ.1090 γενομένης οὖν τῆς ἔξαγωγῆς... ἐλάγημον πρὸς τὸν ἀρχαῖον τὸ κατὰ κλήρον: 8) νεώτ. λογ. ἀναφορ. πρὸς συμπέρασμα, δὲ σχηματισμὸς, ἢ ὁρμώσις αὐτοῦ: 1) μαθμ. ἔξαγωγὴ τῆς τετραγωνικῆς ἢ ἄλλης ριζῆς ἀριθμοῦ ἢ δι' ὀρολογισμὸν εὐρέσις αὐτῆς: **ἔξαγωγικός**-ἡ-ὀν) μτγ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκει ἢ ἀνοσηρόμενος εἰς τὴν ἔξαγωγὴν Βλλ.4f ἀντιβ. εἰσαγωγικός: Στράβ.17,113 ὥστε τὰ τέλη διπλάσια συνάγεται τὰ μὲν εἰσαγωγικά, τὰ δὲ ἔξαγωγικά-ἔξαγωγ-δαμορ-ἐμπόριον: 2) νεώτ. ὁ χρήσιμος πρὸς ἔξαγωγὴν Βλλ.2: ἔξαγωγ-μηχάνημα -σῶλῆνης- ἔπιρρ-ῶς. **ἔξαγωγίμος**-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὄν δυνάται τις νὰ ἔξαγοῖν, ὁ καταλλήλος ἢ ἕως πρὸς ἔξαγωγὴν: Λυκούργ.26 Λεωκράτης, ἔξαγωγίμων ὄμν καὶ τὴν παρὰ τὸν ὄμνον βοήθειαν ἐποίησε, -οἱ νικητοὶ καρποὶ δὲν εἶναι ὅλοι ἔξαγωγίμων: 2) τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσα, ἔξαγωγίμων τὰ ἔξαγομένα προϊόντα ἢ ἐμπορεύματα: Ἀριστλ.Οικ.1345b,2f: 3) μτφ. ἐπὶ λαοῦ, ὁ ἀρεσκομένος εἰς τὸ μεταναστεῖν, μετασυστεμίζεσθαι: Εὐρ.ἀν.360,10 αἰ δ' ἄλλα... πόλις εἰσὶν ἔξαγωγίμοι (δ.γρ.): 4) μτγ. ὁ χρήσιμος πρὸς ἔξαγωγὴν πινος: Διον. Ἀλ.Ρωμ. 4,44 τὰς ἔξαγωγίμους τῶν ὀδάτων τάφρους. **ἔξαγωγίον**(τὸ) μτγ. κ. ἔπιρρ. φόρος ἐπὶ τῆς ἔξαγωγῆς: Ψάφισμα π. Ἰωρ.Α1 4,10,6, Ἰουστιν.Ἐ-δ.π.13,15 ἀπεγράφου τὸν τὸ ἔξαγωγίον τίτλον. **ἔξαγωγίς**-ιδος(ἡ) μτγ. κ. ἔπιρρ. ὄχετος πρὸς ἔξαγωγὴν, ἐκροή τῶν ὀδάτων, ἀποχετευτικὴ αὐλὴ: ἔπιρρ. Δῆλου ἀνακαθάρων τὴν ἔξαγωγίδα τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ, Φιλ.Μηχ.Βελ.100,32. **ἔξαγωγός**(ὁ) μτγ., πόπ. κ. νεώτ. ὄχετος πρὸς ἀποχέτησιν τῶν ἐκ τῶν λουμένων ἀκαθάρτων ὀδάτων τῶν βαλουανῶν: Πισαρχ.ἡ. Ἀθην.ἡ.501F τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθηνῶν βαλουανῶν... τοὺς ἔξαγωγούς ἔχει κατὰ μέσον, ἐπὶ οὗ χαλκοῦ ἀμφαλὸς ἐπιστῆν: 2) πόπ. οὐλὰς ἐν ἀγρῷ πρὸς ἀποχέτευ-

σιν τῶν ὀδάτων: 3) νεώτ. ὁ ἄ. ἔξαγωγός Βλλ.2i. **ἔξαγωνί**(τὸ) δημ. ἡ ἔξαστοκος Βλλ. κρθβ. **ἔξαγωνιστῶς**-α-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἔξωνίος, ἔξωνιστῶς, ὄθ. τὸ οὐδ. ἔξαγωνιστῶς ὡς οὐσα. ἔξαγωνιστῶν σῆμα, ἔξωνιστῶν: Ἐπιφρ.1,1022B. **ἔξαγωνίζομαι** ὁμοεισομαί λίσσιν, τραχέως, ἀληθῶς: Εὐρ. Ἦρ.155 τοῖσι δὲ ἔξαγωνίζεσθε, ἢ μτγ. μετ' ἔπιρρθ. διορισμ. (περὶ τινος): Δ.δ.δ.Σ 13,73 περὶ τοῦ τρασιῶν ἔξαγωνισσασθαι. **ἔξαγωνίζω** μτγ. κ. νεώτ. σχηματίζω, ἀποτελώ ἔξωνιστῶν: Πτολ.Τετραβ.115. **ἔξαγωνικός**-ἡ-ὀν) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἔξωνίος, ἢ ὁ ἔχων σῆμα ἔξωνίου: Προκλ.Υ.ποτ.1,16, Σημλικ.Φυσ.419,14, -ἔξ- σῆμα - πλατεία -κτίριον - σύστημα ἰορτυκτῶν, ἐν τῶν ἐπιτά κρυσταλλικῶν συστημάτων - πυραμῆς κρυσταλλικῶν σῆμα, τοῦ ἔξαγωνικοῦ συστήματος: 2) μτγ. ὁ τοῦ ἔξωνίου: Σημλικ.Φυσ.57,16 ἔξαγωνικαί πλευραί: 3) ἔ - ἀριθμοὶ εἶδος ἀριθμῶν: Ἰάμβλ.Νηκ. Ἀριθμ.60P. **ἔξαγωνικός** ἔπιρρ. κ. νεώτ. μετ' ἔξωνίου: Α.Κραμ.3,187,10 ἔξ- τὸν ἄλιον σχηματίζουσα. **ἔξαγωνίος** κ. μον. ὁ ἔξω τοῦ ἄνωτος, τοῦ σκοπομένου: Αἰσχίν.ΑΒ 260,11, Λοκκ. Ἀνοχ.19 ἔξαγωνίος καὶ πόρρω τοῦ σκοποῦ: 2) μτγ. ὁ ἀποκεκλεισμένος τοῦ θάνατος: Φιλ.2,60. **ἔξαγωνός**(-ἡ-ὀν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἔξωνίος ὁ ἔξαγωνικός: Ἀριστλ.Οὐρ.306b,7, αὐτ. Ζ1 554b,25, ἔπιρρ. ἔξαγωνός δακτύλος, Τζέτζ. Χλ.2,119 ἔξαγωνίον τὴ κάτοιστρον - ἔξῶν - ἐπιφῶνα - κτίριον: 1) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, ἔξωνιον γεωμετρικὸν σῆμα ἔχον ἔξ πλευρῶν καὶ ἔξωνίος: κανονικὸν ἔξωνιον (τὸ ἔξων τὰς πλεουρῶν καὶ τὰς γωνίας αὐτοῦ σταθ.) 2) μτγ. ἀστρολ. ὁ ἔχων ἔξωμορθ ὄψιν: Βεττ.Βθλ.20,2. **ἔξῶθα**(ἡ) δημ. ἡ ἔξας Βλλ.1: Κοζ.ΝΟΧ.Μν.1,4, 148 ἡ ἔξῶθα μας λιγότερα ἀπὸ δύο. **ἔξῶδακτύλαιος**-α-ον μον. ὁ ἐξῶδακτύλιος Βλλ.: Κ.Πορφ. Ἐνθ.350C καρπὸν ἐξῶδακτύλαιον. **ἔξῶδακτύλια**(ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξῶδακτύλου Βλλ.2: Φλόπ.ἰδ.Υπομ.ΣΤ 194,4. **ἔξῶδακτύλιος**-α-ον μτγ. ὁ ἔχων μῆκος ἔξ δακτύλων: Ἠλιόδ.π. Ὀρεβ.49,4,4f. **ἔξῶδακτυλιμός**(ο) νεώτ. τὸ ἔχειν ἔξ δακτύλων εἰς τὴν χεῖρα ἢ τὸν πόδα. **ἔξῶδακτύλος**-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ἔξ δακτύλων, ἔξῶδακτύλιος: Ἰππ.Γυν.Φυσ.32,109, Διοσκ.4,43, Διογ.Λ 4,34: 2) μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἔξ δακτύλους: Γαλλ.19,454, Τζέτζ.Χλ.7,902, - ὁ βασιλεὺς ἦτο ἔξῶδακτύλος. **ἔξῶδαρχος**(ο) ἀρχηγὸς στρατιωτικῆς ἀμάδος ἔξ ἔξ ὀδῶν: Ξεν.ΚΠ.3,11. **ἔξῶδεκάνιον**(τὸ) νεώτ. περιληπτικὸν ὄνομα κατηγ. ἰσομερῶν κεκορημένων ὀροσημοφάρκων. **ἔξῶδέληψ**(ἡ) μτγ., ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ ἐξῶδέλεος Βλλ. **ἔξῶδέλεος**(ο) ἡ κ. μον. κ. νεώτ., θηλ. -ἡ, δημ. ἔξῶδέλεος, ἐξῶδέληψ τέκνον ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς ἐνὸς τῶν γονεῶν, πρῶτος ἐξῶδέλεος: ἔπιρρ. Μ. Ἀσίας: 1) νεώτ. γεν. *ὁ ἐν ἔχεισι πρὸς ἐν καὶ τὸν αὐτὸν ὄνδρα τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ συγγενῆς πρὸς τινὰ* εἶδος: πρῶτος ἐξῶδέλεος τὰ τέκνα ἀδελφῶν, δεύτερος ἐξῶδέλεος τὰ τέκνα πρώτων ἐξῶδέλεων, τρίτος ἐξῶδέλεος τὰ τέκνα δευτέρων ἐξῶδέλεων: 2) μτγ. ὁ ἄ. ἀδελφοῦς, τὸ τέκνον ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, ἀνεφός: Πλ. Τωθ. 1,22(25) ἦν δὲ ἐξῶδέλεος μου, ἰω.Α1 20,10. **(ἄ)ξῶδελφῶσύν**(ἡ) δημ. ἐξῶδέλεόςτης Βλλ. **(ἄ)ξῶδελφότης**-πτας(ἡ) μον. ἡ συγγένεια μεταξύ ἐξῶδέλεων: Εὐστ.Παν.336,4f τὴν ἐξ- συσπληθείς, **(ἄ)ξῶδελφούλης**(ο) δημ. κ. (ἄ)ξῶδελφοῦλης, θηλ. -ούλα, ὑποκορ. τὸ ἄξῶδέλεος Βλλ.1f.

ἑξαδιαφόρησις-εως(ἡ) ἡ γιν. ἢ παντελὴς ἀδιαφορία· Φιλ.1,509 ἔ- τῶν ἀδιαφορῶν.
ἑξαδιαφορῶ-ῶ ἡ γιν. θεωρῶ τὸ ὅς ὅλων ἀδιαφορῶν, ἀδιαφορῶ παντελῶς· Φιλ.1,214 τὰ μεθόρια κακίας καὶ ἀρετῆς ἑξαδιαφοροῦσα.
ἑξάδικιός-ῆ-όν ἡ γιν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν ἀριθμὸν ἑξ ἄφορων καὶ ἰδίως ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἑξ μονάδων ἢ ἀπὸ ἑξάδας· Θεολ. Ἀριθμ.34 ἔ- ἐδολοπισῆς οὐτ.41 τὸ γὰρ σύγκριμα .. ἑξάδικόν .. ὕψηρη· || νεώτ. ὁ ἔχων ἑξ βῆσαν τὴν ἑξάδα, ὁ καὶ ἑξάδας· ἑξάδικόν σύστημα μετρήσεως· 2) ἡ γιν. ἐξολοπισῆς· Δουμάσκ. Ἀρχ.264.
ἑξάδιπλος-π-ο δημ. ὁ ἑξαπλός βλλ.
ἑξάδραχμια(ἡ) πᾶν ἡμέρας φάρος ἑξ δραχμῶν.
ἑξάδραχμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἑξ δραχμῶν, δθ. τὸ οὐδ' ἑξάδραχμον ὅς οὐσα, πασὴν ἑξ δραχμῶν· Ἄριστ. Οἰκ.1353a,18 προσέταξ τὰς ἀγοραίας πωλεῖν ἑξάδραχμον· || νεώτ. ὁ ἔχων ἄξιαν ἑξ δραχμῶν· ἑξάδραχμον γραμματόσημον.
ἑξάδρων καθίστημι, ποιῶ τὸ ἄδρον, ὠριμον, ἢ πᾶν· Ἰνν. Ἐπιτ.1 τελειῶς ἑξάδρωνθῆναι τὸν καρπὸν.
ἑξάδρω-ῶ ἡ γιν. ἐπι φυτῶν, ποιῶ τὸ ἄδρον, ὠριμον, ἄ. ἑξάδρων, παθ.· Γεωμ.4,8,5 ἑξάδρωται γὰρ τὸ μεγαφυετέρον μιν [εἰσφ. ἀνάγν.]·
ἑξάδυνά-τω κ. νεώτ. ἐπιτάτ. τοῦ ἄδυνάτου βλλ., εἶμαι ἐντελέως ἀνάσχρος ἢ ἀνίκανος, δέν δύναμαι να πράξω τὴ μετ' ἀπαρῶν· Ἄριστ. Πολιτ. 1282h,4 περί ὄσων ἑξάδυνάτουσι οἱ νόμοι λέγειν, Πλούτ. Ἀκ.23 || ὄμ. μετ' ἐμπροθ. αἰτ. [πρός τι]· Ἄριστ. ΖΓ 785a,10 || κ. νεώτ. ἀπολ. εἶμαι ἢ γίνωμι ἐντελέως ἄδυνάτος, ἀσθενής· Ἄριστ. Ζ1 575a,21 ὅταν δ' ἑξάδυνάτος διὰ τὴν λαγελίαν, ἐπιτίθειται ὁ ἥπτωμένος, Πολυδ.1,58,5 || φρ. ἑξάδυνάται τὸ γεννᾶν ἢ γεννῆσις καθίσταται ἄδυνάτος· Θεοφρ. Φιτ.1,16,3· 2) νεώτ. καθίστημι, ποιῶ τινα ἄδυνάτον, ἀσθενῆ.
ἑξάδω, ἀφρ. ἔξω μου, ἐπὶ κύκλῳ, ὄδω τὸ τελευταῖόν μου ὄσμοι· Πλάτ. Φαῖδ.85A καί φασιν αὐτοῖς (τοῦ κύκλου) θρηνησόντας τὸν θάνατον ἀπὸ λύπης ἑξάδω· || ἡ γιν. ἐπι προσ. φρ. ἑξάδω τὸ κύκλιον ἢ ἀπλὸς ἑξάδω ὄδω τὸ τελευταῖόν μου ὄσμοι, τὸ κύκλιον· Πολυδ.3,20,1 ὁ γε Δημήτριος μάτην ἑξάσας τὸ κύκλιον· || κ. ἀπολ. Πλούτ. Ἠθ.161C ἑξάσας δὲ τὸν βίον τελευτῶν· 2) ἡ γιν. ἐπὶ τοῦ χοροῦ, ὄδω τὴν ἑξόδον· Πλάτ. 6,9,8 οἶον χορὸς ἑξάδων· 3) ἡ γιν. γεν. ὄδω, φάλλω· Μηναι.1,4 Ἄποδ. τὸ μακρὰ πέμπτη μακρὸν ὄμνον ἑξάδω· 4) ἡ γιν. μεθ. δι' ἐπωδῶν ἐκδιώκω τὸ Λοκ. Φιλοφ.16 ὄτω .. ἑξάδωντες καὶ τὰ φάσματα· || ὄμ. δι' ἐπωδῶν ἀπαλλοττω τινὰ ἀπὸ βασκανίας, ξεθασκανία· αὐτ. Τραγῶδ.173 Ἰουδαῖος ἔτερον μῦθον ἑξάδω λαθῶν· 5) ἡ γιν. διηγούμεν ἄν ἄσμεται, ἐν ᾧ ὄδω, ὄμνω· Εὐρ. Τρω.472 πρῶτον μὲν οὖν μοι τάγεθ' ἑξάσας φίλον, Δίων Χρ.2,30.
ἑξαεβρικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἑξέβρον βλλ., ὁ ἔχων οὐχίμα ἑξέβρον.
ἑξάεβρος-ον ἡ γιν. κ. νεώτ. παθ. ἐπὶ στερεῶν ὁμοιωτόν, ὁ ἔχων ἑξ ἑβρας· Θεολ. Ἀριθμ.25 πέντε τὰ τοῦτων ἰτῶν στοιχείων ἰ σχήματα, τετράεβρον, ἑξάεβρον κτλ.· 2) ἡ γιν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ' ὡς οὐα ἑξέβρον στερεῶν ἔχων ἑξ ἑβρας· Γαλ. 5,669 || νεώτ. κανονικὸν ἑξάεβρον ἄ. κύβος βλλ.,
ἑξάεβδος-ον ἡ γιν. ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἑξ εἰδῶ ἢτοι στοιχία· Φιλόσ. Ἰω. Ἰγνομ. Γεν. Φθαρ. 192,29 κ. 269,34· πρὸλ. τετράεβδος, τριεβδος,
ἑξάειρω ἰων. τ. τοῦ ἑξάειρος βλλ.· Ἰλ. Q 266 ἐκ μὲν ὄσων ἀειρων, Ἰρ.6,126 Κλεισθένης μιν .. ἔειρε, Ἄπολλ. Π.1200.
ἑξάειρις ἡ γιν. κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς ἄερα, ἑξέειρα· Σιμλικ. Οὐρ. 571,8· 2) νεώτ. ἀποβάλλω τὸν ἄερα ἢ ἄλλο τι ἀέριον ἐκ τινος κλειστοῦ χώρου· ἑξάειριζω μηχανήν.

ἑξαεριοθμαι-ομαι νεώτ. μεταβάλλομαι εἰς ἀέριον, ἰδίως ἐπὶ στερεῶν μεταβαίνοντων ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀέριου.
ἑξάειρισις-εως(ἡ) νεώτ. ὁ ἄ. ἑξάειριστός βλλ.
ἑξάειριστός(α) νεώτ. ὁ ἀποβολὴ τοῦ ἀέρος ἢ ἄλλου τινος ἀέριου ἐκ τινος χώρου, ἄ. ἑξάειρισις· ἑξάειριστός τῆς μηχανῆς.
ἑξάειριστή-ηρος(α) νεώτ. ναυτ. στόμιον, δι' οὗ ἀποβάλλεται ὁ χρεῖστος ἀνονεώσεως ἄηρ· κοχυλιωτικός· κοχυλιωτός· μυκητιοειδής ἑξάειριστή· 2) ἡλεκτροκινητός ἔλιξ, ἢς τὰ πτερύγια ταχέως περιστρεφόμενα ἐκβάλλουσι τὸν ἄερα.
ἑξάειριστικός-ῆ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἑξάειρισμόν, ὁ συμβάλλων ἢ ἀποβάλλων εἰς ἑξάειρισμόν· ἔ- σωλήν, - ἔ- κρουνοῦς ἢ κρουνοῦς ἐν ἀτυμμησίᾳ πρὸς διεξόδον τῶν ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀτμοῦ ὑγρῶν· || δημ. τὸ οὐδ', πλῆθ. ὡς οὐα, ἑξάειριστικός ἢ ἑξάειριστικός κρουνοῖ (βλ. ἀν.) εἰδ. ὁ εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τῶν θαλασσερμάτων ὑποβρυθίου ὄναί' ἔληρον, - ὡς, **ἑξάειρον**(τὸ) μιν. τὸ αἰθέριον, ὁ πρόδρομος πρὸλ. ἑξάειρον ἑξάνεμου· Μακρόλ.1 286,17 εἰς ἑξέειρον καθεύδων, Κωδ.283,10.
ἑξάειρῶ-ῶ κ. νεώτ., ἰων. ἑξέειρω, δημ. [κ. νεώτ. 1] - ὡν μεταβάλλω εἰς ἄερα ἢ εἰς ἀέριον· Ἄριστ. Πρ.938b,34, Θεοφρ. Φιτ.1,22,5 ἑξάειρῶν δυνάμεν τὸ ὑγρὸν, Λοκ. Περὶ γρ.30· || τὸ παθ. μεταβάλλομαι εἰς ἄερα ἢ ἀέριον, ἐξατμίζομαι· Ἰνν. Φύσ. Παῖδ.25 Ἄριστ. Πρ.933a,36 - τὸ σινδύνημα ἑξάειρῶται ταχάτα· || ἡ γιν. ἰατρ. παθ. εἰσβάλλομαι εἰς ἐπιδύρωμα· Ἄρετ. Χρον. Παθ.2,1.
ἑξάειρώμενος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἑξάειρωθῆ, νὰ μεταδῆθῃ εἰς ἄερα, ἀέριον.
ἑξάειρωσις-εως(ἡ) ἡ γιν. κ. νεώτ., ἰων. ἐξέειρωσις ἢ μεταβολὴ τινος εἰς ἄερα ἢ ἀέριον· Ἄρετ. Χρον. Νόσθ.2,2 ἐς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξέειρωσιν, Γρηγ. Νύσθ.3,7 ἑξάειρωσις καὶ ἐξιδάτωσις.
ἑξάειρωτή-ηρος(α) νεώτ. κ. ἑξάειρωτής ὁ ἄ. ἀνδροκατήρ βλλ.
ἑξάειρωτικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑξάειρωσιν· 2) ὁ ἐξάειρώνων, ὁ ὀήσιμος πρὸς ἑξάειρωσιν.
ἑξάειτις ἔληρον, ἐπὶ ἑξ ἔτη, ἐπὶ ἑξάετιαν· Ὀδ. Γ 115 οὐαί εἰ .. ἑξάειτες παραμυθίαν ἑξέειρις, **ἑξάειτηρος-ον** ἡ γιν. ἑξάειτῆς βλλ.· Νῶν. Δ 38,141[3].
ἑξάειτης-ους-ες Ἐπιγρ. ἑξάειτῆς βλλ.· ἑξάειτῆς Λυγρῆν μοῖραν ἀνεγκαμένην.
ἑξάειτης-οῦς-ες ἡ γιν. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑξ ἐτῶν· Ἰώσ. Α1 19,1, Φιλέμ. Γραμμ. 75,51 ἑξάειτῆς ἴππος· παῖς· 2) ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἑξ ἔτη ἢ ὁ διαρκῶν ἑξ ἔτη· Πλάουτ. Πῦρ.26 ἑξάειτῆ χρόνον, - ἑξ- πόλεμος· σύμβασις· συμμωμία.
ἑξάετία(ἡ) ἡ γιν. πᾶν κ. νεώτ. διάρκειά ἑξ ἐτῶν, ἑξάειτες χρονικὸν διάστημα· Φιλ.2,371, Ἰώσ. Α1 16,1,1.
ἑξάετίας-α-ον μιν. ἑξάειτῆς βλλ.· ΚΠορφ. Ἐυθ.459,15.
ἑξάετις-ἴσος(ἡ) ἡ γιν. κ. νεώτ., θηλ. τὸ ἑξάετις ἢ ἑξάειτῆς βλλ. ἢ· Θεοκρ.14,33 παρθένος ἑξάειτῆς κόλπω ἀπιμωμάσασα, - ἑξ- παιδίσκη.
ἑξαήμερια(ἡ) νεώτ., δημ. ἑξαήμερια χρονικὸν διάστημα ἑξ ἡμερῶν, τὸ ἑξαήμερον.
ἑξαήμερος-ον ἡ γιν. μιν. κ. νεώτ. ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἑξ ἡμερῶν ἢ ὁ διαρκῶν ἑξ ἡμερῶν· Κοσμ.326α τῆς ἑξαήμερου δημιουργίας, ἑξαήμερος πρωθεμία· 2) ἡ γιν. κ. μιν. τὸ θηλ. ὡς οὐα, ἑξαήμερος ὄμ. μιν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ', ἑξαήμερον, οἱ ἑξ ἡμέρας τῆς δημιουργίας· Φιλ.1,69 Ἐπιφάν.1,1082Α τὴν τῆς ἑξαήμερου περίσταν πρὸλ. βασ. ὁμίλιας εἰς τὴν ἑξαήμερον ἢ ὁλόκληρον ἑξαήμερον κ. Παιδ.Γ ἑξαήμερον ἢ κοσμογυμνία ἢ κοσμογυμνία περὶ τοῦ ἑξαήμερου τῆς δημιουργίας· || μιν. κ. νεώτ. ἑξαήμερος τῆς διακαινησίμου

Ἄ ἁπλῶς ἐξαήμερος, νεώτ. κ. οὐδ. ἐξαήμερον, δημ. ἐξήμερο αἰ ἐξ ἡμέραι μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ ἐβδομάς τοῦ Πάσχα : κτΠαρφ. Έκθ.241,18 ἢ νεώτ. γεν. τὸ οὐδ. ἐξαήμερον χροϊκὸν διάστημα ἐξ ἡμερῶν, ἡ ἐξαήμερία β.λλ.

ἐξαημέριον ἴσα. «ἐξηήμερον».

ἐξαήχον (τὸ) νεώτ.μουσ. ὄμας ἐξ ὀρθῶν ἔχουσα τὴν αὐτὴν ᾄδην πρὸς τείσαρας φραγῆτους τοῦ αὐτοῦ κτύπου ἢ δύο τῶν ὀμαξῶν φραγμειτέρου.

ἐξάθλαζω ἐκμωδῶ, ἐκθλάζω, ἐκμωδίζω, παθ. : ἴππ.Όστ.19 ὄμας τὸ μὲν ὕπεον ἐξάθλαζοντα.

ἐξάθερος μὲν ἔπιτατ. τοῦ ἀθερίως β.λλ., περιφρονῶ, ἀμώδης, ἀμωδός : Εὐστ.Παν.271,40 ἐξάθερικὸν τὸν μὲν ταῖσιον στρατηγόν.

ἐξάθερισ ἐως (ἐξάθερίζω) μὲν. περιφρονητικῆ γειρονομία : Εὐστ.910,2 ἡ τῶν γενεῶν ἐξ. ἐπονεϊστος ἦν τοῖς λαοῖσις.

ἐξάθετώ ἐως μὲν ἔπιτατ. τοῦ ἀθετώ β.λλ., ἀπαρῶντα δὲν παραδύομα : Παχυμ.Γ.Άνθρ.Πολ.7,30, 442B τὰ πρὸς βασιλικὰ προσηγμένα ἐξάθετώ.

ἐξάθλος ἐν μτγ. κ. ἀχόλ. ὁ μὲν δυνάμενος πλέειν καὶ ἄθλα, ὁ ὄνικανος πρὸς θάλασσαν : Λοκμ.Λεξ.φ. ἢ ὁ πάσαι μὲν ἀθλητικῆς ὡν δὲ ἀπὸ γῆρας ἐξάθλος ὢν, Σχόλ.Όδ.Φ.76.

ἐξάθυροζομα μὲν. συναθροίζω ἀνασυντάσσω, ἰδίως τοῦς ἀειγόντας ἐκ μήκης : Εὐρ.Φοίν.1169.

ἐξάθρο ἐως βλέπω περιεστρεφέντος ἐπιμελῶς : Ὀψία. τότ.21 π.Χρῶς.Στρω.2,55 (εμφρ.).

ἐξάθουμ ἐως μτγ. κ. παθ. ἔπιτατ. τοῦ ἀθουμῶ β.λλ., εἶμαι ἡ γήνορα ἐντέλως ἀθύμωσ : Πολύδ.11,17, τότε δὴ πάντες ἐξάθουμάστας.

ἐξάθύρος ἐν πάλ. ἐπὶ ὀδωφρακτῶν, ὁ ἔξων ἐξ φράκτας : Πλάτ. ἐν τῇ κωνῇ ἐξάθύρος.

ἐξάθωσις ἐκωσμον.ἀθωσις : Ἀρθ.β. «Άποκ.884.

ἐξαιάζω ἔπιτατ. τοῦ αἰάζω β.λλ., θρηγῶ, ὀδυρομαιλίαν : Εὐρ.Τρωί.198 ποίσις ὁ δ' αἰκτοῖς τάν ὄσαν λώσαν ἐξαιάζεις.

ἐξαιγειρούμαι ὄμας ἐπὶ δένδρῳ, μεταβάλλομαι εἰς ἀειχρῶν : Θεόφρ.Φαιτ.2,16,2 ἐξαιγειρούσθαι τὴν ἑσκήν.

ἐξαιθάλλω ὄμα μτγ. διὰ κούσεως μεταβάλλω τὴν εἰς αἰθάλην : Ζώδ. Άλχ.168B.

ἐξαιθερώ ὄμα μτγ. μεταβάλλω εἰς αἰθερά : Πλάτ. Ἡθ.922B ὑπὸ τὸν πύρρῳ ἐξαιθερωθεῖς.

ἐξαιθρα (ἡ) νεώτ., δημ. ζαίθρα ὀδενδρον μέρος, ἐξαιθρα, ἐντὸς δάσους.

ἐξαιθραπέω ἔπιτατ. εἶμαι σατράνης, σατραπέω πρβλ., ἐξαιθραπέω.

ἐξαιθριάζω ἐντέλω τὴν εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἄερα καὶ γεν. ἐν τῷ ὀαιθρῳ, ὄμας ἀερίω ἡ ψυχρῶν αὐτῶ : ἴππ.Ένν.Παρφ.35 ταῦτα ὀκίαν λειψῆθ, διηθῆσας ἐξαιθρίαςαι, Πρωτογῶρ. π. Ἄθην.Γ.3,241 τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνιλάζοντες αὐτὸ τῆς νυκτὸς . . . τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσαι ἐν ὀβριότης κ. παθ. : ἴωδ.Π13,107, τὸ γὰρ ὄδωρ οὐδὲν ἀπῆδεν χιόνος ἐξαιθριασθὲν ἱαερίαιδεν).

ἐξαιμάσσω, ἀτι. -τω κασιγμένω, ποιοῦμαι τὴν ἄλλοτε σιμάτων, σιματώνω : Σεν.Κ17,1,29, ἔπιτατ. ἂ τοῦσι πάδες κ. παθ. : Φιλόνορ.Νεωτ.Εἰς.11 ἐξαιματίωσεν ἐς τὸν ὄδωρον τῇ μάστιγι. 2) μτγ. ἔπιτατ. πάλιν ἀνατολῶν ἀνατολῶν, ἀνατολῶν : Διον.Άλ.Ρωμ.6,81 εἰς ἐξαιμάττωσας τὰς λώπας.

ἐξαιματίωζω μὲν. ἀφαιματίωζω : ἴππιοστρ.1121.

ἐξαιματώ ὄμα μετατρέπω εἰς αἶμα, παθ. : Ἀριστῶ. ἴππ.456Α ἐκεῖ δὲ ἐν τοῖς φλεβῇ μεταβάλλουσα ἢ ἄ τροφῇ ἢ ἐξαιματῶται, Γαλ.8,359.

ἐξαιματωσις ἐως ἴππ. μτγ. ἐπὶ τῆς τροφῆς ἡ μεταβολὴ εἰς αἶμα : Ἀλέξ.Άφρ.Πρ.2,63, Γαλ.11,139 ἐν ἡπατι κατὰ τὴν ἐξαιματῶσιν.

ἐξαιματωτικός ἡ ὄμα μτγ. ὁ μεταβάλλων εἰς αἶμα, ὁ παράγων αἶμα : Ἀλέξ.Άφρ.Πρ.2,63 ἐξαιματωτικὴ δυνάμις.

ἐξαίματος (ἰσμία | οἰ ἀφρηθεῖ μεγάλη ποσότης αἵματος Σουδ. «ἐξαίμασι, αἱ λείψασιν, οἱ πλειστον αἶμα κενώσαστες» : ἴππ.Ένν.5,6 φλεδοταροίμενος . . . εἰς ἐξαίματος ἔγενετο.

ἐξαίμων ὄνος ἐν μτγ. ὁ ἔξαιμος β.λλ. : Πολύδ. 8,79 ὄμασιν ἐξαίμων.

ἐξαίμωνι ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ, ἰδίως λαμβάνω τὴ ὀπὸ τινὸς μέρους καὶ τοποθετῶ αὐτὸ εἰς ἄλλο : Όδ.Ό.206 νη 8 ἄνι πρῶντι ἐξαίμωνι κάλλυμα ὄδωρ, Νικ.Άλεξ.272 νυθῶν ἀφαιρῶν ὄδωρ ἔν ἑν ἴδ. ἀέ ἐν φρ. ἐξαίμωνι ὄδωρον ἀφαιρῶ τὴν ζώνην, ἔφρονεῖς : ἴλε.155 φίλων δ' ἐξαίμωντο θυμῶν.

ἐξαίμωνται ὄμας ΕΜ 348,24 «ἐξαιρήθη, ἀντι τοῦ κατηγάθησιν», ἐξαίωκομαι.

ἐξάηπος ἐν ἀχόλ. ἐπὶ ὀματίων, ὁ σὺρμόμενος ὄλο ἐξ ἴππων : Σχόλ.Αιστ.Πέρα.48.

ἐξαιρέσιμος ὄμα κ. νεώτ. ὁ ἐξαιρούμενος, εἰδ. ἐξαιρέσιμον ἡμέραι αἱ ἐξαιρούμεναι ἀπὸ τῶν ἡμερολογίῳ, ὄμας ἐπὶ ἐθῶ συμφωνοῦ τοῦ χρόνου πρὸς τὸν ὄδωρον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης :

Ἀριστ.Όικ.135h,15 2) νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαιρεθῆ 3) ὄμα νεώτ. ὁ ὄφελων νὰ ἐξαιρεθῆ, ὁ ἔξων λόγος ἀπαλλαγῆς ἐξαιρέσιος : ἐξ. νεοσὺλλεκτος - μάρτυς.

ἢ ἐξαιρέσιμος ἡμέρα ἡ μὴ ἐργάσιμος, ὀφρῶσιμος.

ἐξαιρέση ἴππ. δημ. ἡ ἐξαιρέσις β.λλ.

ἐξαιρέσις ἐως ἴππ. κ. μὲν κ. νεώτ. δημ. ἐξαιρέσις ἐν ἀφαιρέσει ἐξαίμων, ἐκβάλλω : Πλάτ. Ἡθ.1137B διὰ τὴν τῆς τρίτης ἴεων χορδῆς ἢ ἐξαιρέσιον ἢ εἰς ἡ εξαίμων ἐν ἐντοσθίῳν :

Ἡρ. 2,40 ἡ δὲ δὴ ἐξαιρέσις τῶν ἰσίων καὶ ἡ κούσις ἄλλα ἢ ἢ ὄμα ἐξ. σὺν ἐκ. αὐτῶ ἐν τῷ ὀσθίῳ : Διον.Κωμ.3,12 ἢ ἡ εξαίμων ὀδόντος : Ἀριστ.Μέχ.854α,25

ἢ νεώτ. ἴππρ. γεν. μετὰ προσθ. κτ. γεν. ἀφαιρέσις δ' ἐχειρήσεως ὀργανῶν ἡ παθολογικῶ ὄμα ἐκ τοῦ σώματος, ἐκτόμος : ἐξαιρέσιος τὸ νεοπλάσματος 2) μτγ. φῶνος, σφραγῆ πρβλ.

ὄμαίσιος : Στράδ.8,6,22 τῶν ὀσθῶς ὄδων ἐνα τοῖτον παραδιδόσασ τὴν τῆς ὄσας ταῖτις ἐξαιρέσιος 3) ὁ τρόπος πρὸς ἀφαιρέσιον, εξαίμων, ἐκβάλλω πινος : ἴπρ.2,121,1 σφωφές δ' αὐτοῖσι πάντα ἐξηγῶσάμενος τὰ περὶ τὴν ἐξαιρέσιον τοῦ λίθου 4) μτγ. ἀποιματῶσιμος, ὄμας κενώσις, δημ. ἡ ἀπαλλαγῆ δι' οἰσθήσαστε λόγον παρῶσιον πινὸς ἀπὸ κοθῆκοντος ἡ ὑπέρτασις ἐξαιρέσιος δικαστοῦ ἡ ἔνεκα νομικῶν κωλυμάτων ἀπαλλαγῆ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως ἐν τῇ δικῇ τῶν δικαστικῶν καθηκόντων : ἐξ. πραγματωγῶματος-μάρτυρος, ὁ στρατιωτικὸς ὄματος ἐχει λόγους ἐξαιρέσεως (ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπέρτασις) ἢ νεώτ. ὄματ. ἐξαιρέσιος μετὰ γεν. ὡς ἐπίρρ. ἐκτόμος πλῆν : μετόσιον πάντες, ἐξαιρέσιος τῶν ὀσθῶνων 6) μτγ. ἴππρ. ἡ ἀντικρισίος τῶν ἱσχυρισμῶν καὶ ἐπιμερημῶν τῶν ἀντιδρόκω : Οὐλῆ.Δημ.502 ἡ ἐξαιρέσιος πρῶται τῷ καταφρονηκῶ λόγῳ πρβλ. ἴουστ.Νεωτ.136,2 7) ὡς δικαίον ὄμας ἐξαιρέσεως δικῆ ἡ πρὸς ἀνάκτισιν τῆς ἀειθερίας ὀδῶδος κενωμῶν ὄδωλου : ἴσα.Ένν.70

8) νεώτ. ἐπὶ. γρμμ. ἡ ἐκτροπῆ γλωσσικῶ ὀματιοῦ ἀπὸ γενεθῶ πινος κανόνος ἡ νόμου : τὰ συγκριτικὰ στενότερος καὶ κενότερος εἶναι ἐξαιρέσιος φρ. οὐδέτις κανὼν ἀνευ ἐξαιρέσιος ἢ σὺν ἐκ. αὐτὸ τὸ ἐξαιρούμενον, τὸ ἐντροπέμενον ἢ κανόνος τινὸς, εἰς δι ὄμας νὰ ὀνήγνται :

ὁ ὄδῶς μὲν ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιον (-ῆ) 9) μτγ. ἀντι τοῦ ὀσρεως β.λλ., ἄλογος : ἔπιτατ.Ποίμ. 37,16 10) μτγ. ὑπεροχῆ : Δαιουσις.Άρχ.13

11) τόπος ἐκφορτῶσεως τῶν πλοίων : ἴππερ.Ένν. 186 ἐξαιρέσις ὄπου τὰ φορτία ἐξαιρέται.

ἐξαιρέτα ἐπίρρ. δημ. ἐξαιρέτως β.λλ. : Σολωμ ἐν Διάλογ. καὶ τὸν ἐκατάλαβανα ἐξαιρέτα.

έξαιρέταρ λακων. αντί έξαιρέτης 'Ησ. Αρ-
 -πολη Γ ῥόσος ἄ προς τὰ ἀντήματα.
έξαιρέτος α-ο] κ. νεώτ. κ. δημ. ἠπιθ. του
 έξαιρέτῳ βλλ., ὄν πρέπει νά έξαιρέσῃ τις, ν' ἀπομα-
 κρύνῃ: Ξεν.ΚΠ 2,23 ἐ- ἐκ τῆς στρατιάς. 2] νεώτ.
 κ. δημ. ὄν δέον ν' ἀπαλλάξῃς, ὁ μή δικαιοσύμη
 νά περιληφθῇ ποῦ ἢ ὁ ἔχων λόγους ἀπαλλά-
 ξῃς, έξαιρέσιμος: δικαστικός- μάρτυς έξαιρέτεός:
 || έξαιρέτα ἡμέρα ἡμέρα ἄργιας.
έξαι(ρέ)της Σουδ., ὁ έξαιρέτης.
έξαιρητικός ἑπίορ. κ. δημ. έξαιρητικός βλλ.
έξαιρητικός-ή-ο] μτν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων
 τήν δύναμιν, τήν ἰκανότητα του έξαιρέν: Διογ.Λ
 10,143 δύναμιε τε έξαιρητική | κτ. διορθ. ἀντί ξε-
 ριστική. 2] νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄποτελῶν
 έξαιρέσιν του κανονικά, ἀσυνήθως, ἔκτακτος:
 έξαιρητική περίπτωσις- ἀνάγκη- τύχη, - έξαιρητι-
 κῶν δικαίων | νομ. τὸ ρυθίζον ὤρισμα-σας σχέσεις
 κατά παρέκκλιση τῶν γενικῶν ὀρισμῶν). - έξαι-
 ρητικὸν κανόνες δικαίου | α] του έξαιρητικῶν δι-
 καιου |, - έξαιρητικὴ δικαιοδοσία. 3] νεώτ. κ.
 δημ. έξαιρέτος, ἐκλεκτός, διακεκριμένος, σπου-
 δαίος, μοναδικός: έξαιρ- ἀνθρώπων- εὐφρα-
 -ἐπιμέλεια- προσώπων, - ἔβαινε με έξαιρητικὴν τα-
 χύτητα: || κ. ἐπὶ κακοῦ, ὁ πέρα του μέτρος,
 ὑπερβολικός: ἐξ- ἀσπρήτης- ἀφρησιμῶδα- κακία.
έξαιρητικότητα-πασί | η] νεώτ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώ-
 ρισμα, ἡ ἀρετή του έξαιρητικοῦ βλλ.
έξαιρητικός ἑπίορ. νεώτ., δημ. -ά κατ' έξαιρέ-
 σιν, καθ' ὑπερβολήν, λίαν: ἀνθρώπος έξαιρητι-
 κῶς εὐγενής- τὸν θαυμάζω έξαιρητικῶς.
έξαιρέτος-η-ο] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ξερη-
 μένος, ὁ ξεραίνεται: Σοφ.ἀν746 έξαιρέτων πιθε-
 ναι τινά | έξαιρέσιν τινι |, Ουκ.3,68 ἀπένετον καί
 έξαιρέτων ἐποίησαντο οὐδένα | οὐδένα ξερη-
 ρεσεν |, Δημ.124' || εἶδ. ὁ πρὸς ὠρίμαρον σκοπο-
 νων έξαιρέθεις, ἀπωρηθείς: Ουκ.2,24 καί χί-
 λια τάκτα ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἀκροπόλει χρημά-
 των ἔδοξεν αὐτοῖς έξαιρέτα ποιησάμενος ξερι-
 σθῆσαι, Ἰσοκ.3,7. 2] κ. νεώτ. ὁ κατ' έξαιρέ-
 σιν, ὡς τεκμηρίον τῆς παρεχόμενης ἢ λαμβαν-
 ομένης, ἰδίως ἐπὶ λείας: Αἰχ.Εὐμ.402 έξαιρέτων
 δώρημα Ὁσέως τόκοις, 'Ησ.2,168 ἄρουραί έξαι-
 ρεταί διωδέκα ἐκάστω ἀτέλεις, Ξεν.ΚΠ 8,4,29
 έξαιρέτα εἰδίω πρὸς τήν ἄβαν ἐκάστω, τὰ δὲ
 ἄλλα διένειμε: || νεώτ. νομ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα,
 έξαιρέτων κληροδοτήμα ἀφιέμενον εἰς τινά τῶν
 κληρονόμων ἐπὶ πλείον τῆς κληρονομικῆς αὐτοῦ
 μεριδος, ὁ, προκληροδοτήμα. 3] κ. νεώτ. κ.
 δημ. ὁ ἐκλεχθείς, ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐπιλεκτός, διαλε-
 χτός: 'Ἡ.Β 227 πολλὰ δὲ γυναικας εἰσιν ἐνὶ κλι-
 στός έξαιρέτοι, Ὁδ.Δ 643 'Ἡθάξις έξαιρέτοι
 | κούροι |, 'Ηρ.δ,130 μήτ' ἐνα ὕμενον έξαιρέτων
 ἀποκρίνων μήτε τοῦς λοιποῦς ἀποδομίζων, Πλουτ.
 - έξαιρέτος ἀνθρώπος- Ιατρος- φίλος- δικαστής-
 - μαθητής: || νεώτ. κ. δημ. ὄμ. κ. ἐπὶ ποσῶν:
 ἐξ- οἶνος- μέλι- σσίτη. 4] κ. νεώτ. έξαιρητι-
 κῶς, οὐχὶ τυχῶν, οὐχὶ συνήθης, ἐκτακτος ἢ σπά-
 νιος: Πινδ.Π 230 έξαιρέτων ἔλε μύθος, Πλουτ.
 319 οὐδὲν έξαιρέτων οὐδ' ἴδιον πελοπιαν, Δμοκ.
 Κάτ.Νεώτ 39 Κάτωι δὲ ἐδόθη έξαιρέτος στρα-
 τήν | ἔκτακτος |, Πάπ. έξαιρέτος φρονίτις φρ.
 νεώτ. ὡς τέλος ἐπιστολῶν διατελῶν μετ' έξαιρέτου
 πρὸς ὕμᾶς ὑπολήφωκ: || έξαιρέτων ἐστὶ τιμη-
 μετ' ἀπαρφ. κατ' έξαιρέσιν δύνανται τις, ἔχει τὸ
 έξαιρητικῶν προνόμιον νά πράτῃ ἢ πράξῃ τι: Λυσ.
 10,32 ταῦτ' ὡς μόνω έξαιρέτων ἔστι ποιεῖν ὃ τι ἂν
 βούληται: || πᾶν. φρ. κατ' έξαιρέσιν ἐδικῶς,
 ἰσοιότηρως: || μτν. ὄμ. κατ' έξαιρέτων κατ'
 ἔσοχην: Εὐστράτ.ΗΝκ.348. || μτν. μετὰ γεν.
 έξαιρέτος τινος ἴδιος, ἰδιόζων εἰς τινα: 'Ιουλ.Λόγ.
 1,50. 5] 'Επιρ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. κτ. κληθ. έξαι-

ρετα τὸ ἀνολώματα βλλ.'. 6] μτν. ὄμ. έξαιρέ-
 τα τὰ περιαιρεῖ ἀ μέρη μηχανοματός τινος: 'Ο-
 ρειδ.49,581. 7] πᾶν. τὸ οὐδ. ὄμ. ὡς οὐσα. κτ.
 κληθ. έξαιρέτα δῶρα.
έξαιρέτος-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νά ξε-
 ρεθῇ, ἦτοι νά ἐκδηλῇ ἐκ τῆς θέσεώς του, νά
 ἔξαρθῇ, νά μετακινήθῃ: 'Ηρ.2,121 | τῶν λίθων πα-
 ρασκευασάμενον ἔνα έξαιρέτων εἶναι ἐκ- τοῦ
 τοίχου, Αἰν.Τακτ.20,3 ἐ- βάλλαναι, 'Ἰωσ.Α1,3,6 ἔ-
 στελεκοί, - έξαιρέτος ὄγκος.
έξαιρέτως ἑπίορ. μτν., πᾶν, 'Επιρ. κ. νεώτ.
 δημ. έξαιρέτα έξαιρητικῶς ὑπερβολόντως δια-
 φερόντως, τὰ μάλιστα: 'Ηρωιδων. | τὸ 3,37 δυσ-
 χείμερος γάρ πᾶσα Καππαδοκία, έξαιρέτως δὲ
 ὁ Ταῦρος, 'Επιρ. έξαιρέτως φίλανδροι' || μτν.
 'Επιρ. κ. νεώτ. ἐν έξαιρέτω βοθρῷ: 'Αρρ.Επικτ.
 1,6,12, 'Ηρωιδων 4,8,16 τῷ θεῷ. ὃν ἐκείνους σέ-
 δουσιν έξαιρέτως, 'Επιρ. 'Εφέσου δὴν έξαιρέτως
 τῶν φίλων στήρυ. 2] μτν. ἀποκλειστικῶς,
 χαρακτηριστικῶς, ἰδίως: 'Απολλ.ἄδων.Συντ.194. |
 3] πᾶν. κατ' ἐκλογήν, κατὰ προτίμην. 4] μτν.
 κ. νεώτ. κ. δημ. περὶ πάντων ὄριστα, πολύ καλά:
 Φιλ.ΒΜ1 | ὁ γάρ πρῶτος ἐκαστος, αὐτός έξαι-
 ρέτως οἶδεν, ἠμίλησ έξαιρέτα.
έξαιρέτα-ατος | ἰδὲ 'Επιρ. τὸ έξαιρέτων, τὸ
 έξαιρέσιμον, εἶδ. ἐπὶ ποσῶ χρημάτων λαμβαν-
 ομένου ἐκ μεγαλύτερου ποσοῦ: έξαιρέσθαι δὲ
 ἀργύριον ἀπὸ τῶν προσόδων.
έξαιρήσις-εως | η] μτν. τὸ έξαιρέσιν, τὸ ἐκβά-
 λειν: Πλουτ. Η8 78α.
έξαιρούμαι-ομαι μεταβάλλομαι εἰς ὅταν,
 γίνομαι ἥρα: 'Οτέοφρ.ΦΑιτ.2,16,2.
έξαιρέω κ. μων κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. νεξ. ξε-
 -είρω, ἀορ. α' ξεήρα, μέσ. ἀορ. π. 'Ομ. μ. γ' ἐν
 ξεήρατω, ἰων. ξεήραμαι, μτχ. παθ. παρκα. ξερη-
 μένος αἰρω τι ἐκ τίνος, σηκώνω τι, σίωσ ἐκ τῆς
 γῆς, γεν. σηκώνω: 'Ἡ.Σ 266 ἐκ μέν ἄμασιν ἄει-
 ρων εὐτόρονον, 'Οδ.Ν 120, 'Ηρ.9,107 ξεήρας | οὐ-
 τὸν | πατεῖ ἐς τὴν γῆν, Σοφ.Αντ.224 κούφον ξε-
 ἄρας πόδα, Πολυδ.3,628 καί τῶς χείρας ξε-
 ἄροντες | ἐπὶ δεήσεως: || μτφ. ξεήρω βίον
 ἰδιόμορον τὴν ζῶην: Σοφ.Τρ.147 ἄλλ' ἠδοναίς
 ἀμοχθον ξεήρει βίον: 2] ἐπὶ πτανῶ, κατὰ τὸ
 φωνίον, ἀμείβ., ὑφόμεμαι ἐκ τοῦ ἐδόφουσι: Διόδ.
 Σ 2,50 διὰ δὲ τὸ βάρος οὐ δύναμενον ἐξάραι
 καὶ πέτεσθαι. 3] παθ. ἀνεγείρομαι, ὑφόμεμαι:
 'Ηρ.δ,133 τοῦτο | τοῦ τοίχεος | ἄμα νυκτὶ ξεήρει-
 το διπλήσιον του ὄραχαιού, Εὐρ.Μῆδ.106, Πολυδ.
 14,5 | τὸ μέγεθος τῆς ξεαιρέσιμης φλογός:
 4] νεώτ. παθ. μτφ. ὑφόμεμαι εἰς ἀνώτερον συν-
 οισθηματικῶν, ἠθικῶν ἐπίπεδων: ξεήρθη ὑπέρων
 τῶν ταπεινοτήτων τῆς πολιτικῆς. 5] κατ' ἐπέκτ.
 ἐξογκοῦμαι, πρᾶσσομαι: Πηκ.Κεφ.Τρωμ 15, οὐτ'. Αγυ 21
 τὰ δὲ οὐδέματα κατ' ἰγνύνν... ξεαιρέσιμον ὑπὸ
 τῆς πιέσιος (ἀμψ.). || κ. μτφ. ἐπιείρομαι, παίρ-
 νει ὁ νοῦς μου ἄερα: Σοφ. 'Ηκ.1461 ἐπίσιον κε-
 ναίς - ξεήρητο' || κ. μετὰ μτχ.: Εὐρ.Ρῆα.109
 ξεήρθης κλύων'. 6] κ. νεώτ. αἰρων τι εἰς
 ὑψος καθίστημι αὐτὸ ὁρατόν, ὄθ. γεν. ποιοῦμαι
 ἢ ἐμφανέξ, δῆλον, γνωστόν, πεφνησιμένον, περι-
 φημον ἀνομοσιστῶν, πρᾶσιδῶ τινὶ τμήν. λίον ἐπαίνω:
 'Ηρ.9,79 ξεήραρας γάρ με ὑψοῦ καὶ τὴν πᾶντρν
 καὶ τὸ ἔργον, - τὰς ἀρετὰς τινος: || νεώτ. ἐπὶ
 πράγμα, ἢ γεγονότος ἢ πράξεως, δεικνύω, το-
 νίζω τὴν σπουδαιότητα, τὴν σημασίαν: έξαιρέι
 τὴν σαβαρότητα τῆς καταστάσεως. 7] μετα-
 λοποιῶ: Αἰσχίν.2,10 οὕτω δ' ἄνω τὸ πρᾶγμα ξε-
 ἄρας ἐπὶ βόνησθε μου τὰς διαβολαίς. || οπρ.
 πρᾶγματεῖσθαι τι εἰς ὑψηλόν ὄφου: 'Ερμογ.15,2,3.
 8] διερεθίζω, παρκαίνω: Ὁσων.640 ἤβη καὶ νεότης
 .. πολλῶν ξεήρει θυμῶν ἐς ἀμυκλήν, Σοφ.
 Α1.1066 μῆδεν δεινῶν ξεήρης μένος, Εὐρ.Πηκ.322.

· Άριστφ.Θεσμ.981· 9) έγείρω τινά εκ τινος τόπου, εκβάλλω: Σοφ.ΟΚ 264 στίχους βάθρων εκ τώνδε μ' εξάραντες επί' ελευάντες, αὐτ.Τρ.1193· || γεν. άπομακρύνω: Κδ.Κορινθ.1,5,13 εξάρσατε τόν πονήρον εκ θύμν αυτών· || όμ. τό μέσ. εκβάλλω τινά βιαίως εκ τίνος μέρους: Πλάτ.Πρωτ.319C ή οι τοξόται αυτών· .. εξάρωνται κελευόντων τών πρυτάνεων· || κ. αὐτδ. εκκινώ: Πολύδ. 2,23,4 εξάραντες παντί τώ στρατεύματι, Πά' Άρ.2,9· || έπί πράμν. εξάγω, εκκρίνω, αφαιρώ: Άριστφ.Άχ.1133 εξαιρε, πατ, θώρακα κάμωι τόν χόα | εξαιρε τόν θώρακα εκ της θήκης I, Πόπ. εξάραι τά θηπιλα· 10) τό μέσ. εκφέρω τή δι' έμαυτόν, λαμβάνω τή ώς κέρδος, κερδαίνω: Όδ. Ε 39, αὐτ.Κ 84 δαιοῦς εξήρατο μισθοῦς, Πινδ.Ο 9,10 Πέλοφ εξάρτατο κάλλιστον έδνον Ήπποδαμείας, Θεοκρ.24,122 μέσ. εξήρατ' αγώνων· .. κειμήλια· 11) όμ. μέσ. άναφορ. πρός νόσον, κολλάω: Σοφ.Τρ.491 κοῦται νόσον γ' έπακτόν εξαρουμέθα· 12) μγν. διοστρέφω: Πά Δευτ. 16,19 τά γάρ δώρα· .. εξήραι λόγους δικαίων. **εξαιρώ-έω** κ. μαν. νεώτ. κ. όημ., μέλλ. εξαιρώσω, μγν. εξέλω, άόρ. β' εξείλιον, έπ. κ. λυρ. εξελον, νεώτ. άόρ. α' εξήρασα, μέσ. μέλλ. εξαιρήσμαι, μγν. εξελοάμαι, άόρ. β' εξείλιμην, σπαν. α' εξηρσάμην, παθ. άόρ. εξήρθην, παθ. παρακ. εξήρημαι κ. λων. εξαιρήσμαι άφαιρώ, εκβάλλω τή εκ τίνος, βγάζω άπομέσα: Ή.Ω 229 ένδυν· .. έξελε πέλοπον, Πινδ.Ο 1,26 έπει νιν καθαρό λειπτός εξελε Κλωθώ, Ήρ.7,162 εκ νιν οικιαυτο τό έαρ αὐτή εξαιρηται, Εύρ.ΙΤ 1357 άνακτα εξήρσμεν νεώ· || εξάγω, εκβάλλω δι' άποστάσεως, βιαίως: Σόλ.36,21 πριν ανταρξας πταρ εξείλειν γάλο· Ήρ.287 οὔτε αναγαμόντες αυτών οὔτε εξελόντες τιν νηδών, Πόπ. τό δευτερον μέλι εξέλειν· || νεώτ. άνατ. αφαιρώ τή εκ του σώματος δι' έγχειρήσεως, εκτέμνω, άποκόπτω: εξαιρώ παθολογικόν όγκον· || νεώτ. ναυτ. πδ. εξαιρώ λέμβον εξάγω αὐτήν εκ τών ποταστόν ή της δέουσης καί κρεμώ επί τών πλαιών έπιπέδων ή καταβιδάζω ες τήν θάλασσαν· 2) τό μέσ. εξάγω τή δι' έμαυτόν, πρός έμην χροσίον: Ή.Θ 323 φαρέτρης εξείλετο πικρόν δίστον· || εξάγω τή έμόν: Ξεν.Ελλ.1,13 εξελομένους τά μεγάλα ίστία ήφου καταβιδάσασιν· || επί φορτίων, εξάγω εκ του πλοίου εις τήν γήν, εκφορτώνω: Ήρ.Α 196 έπειαν· .. εξέλωνται τά φορτία, Θεουκ.8,90 και τόν σφον· .. τόν έπισπλέοντα εξαιρείσθαι, Ξεν.Άν.5,1,6· || άπολ.: Δημ.927 εξελομένον όπου άν μη σά. λαί ώσιν Αθηναίσις· || τό παθ. έπί φορτίου, εκφορτώνομαι: Ήρ.3,6 ό ηφιόστον κέραμος εκ εξαιρεόμενος έν Αλιγφώτ, Δημ.709 έπειδάν τάχι εξαιρεθθ τά χρομάτα· 3) μετά δοτ. επί αιχμαλώτων, λαφύρων κ.ά., εκλέγω διά τινα, διαλέγω και δίδο εις τινα τιμής ένεκα: Ή.Π 56 κοῦρην, ήν άρα μοι γέρας εξελο υν Αχαιών, Όδ.Ζ 10' κ. παθ.: Θεουκ.3,114 Δημοσθένης εξηρέθησαν τριακόσια πανοηλία· || είδ. επί χώρου, άποχωρίζω διά τινα, άφικρώ ή καθιερώ εις τινα: Ήρ.Α,161 τώ βασιλέα, τεμνέσας εξελών, Σοφ. άπ.24,5 Νίσω κ' χθόνα κ. παθ.: Πλάτ.Κριτ.117C εξηρημένους Ήπποδρόμος έν αυτώε | άποκεχωρισμένος δι' αυτούς I, Έπιγρ. τά τεμνεί τά εξηρημένα· || τό μέσ. εκλέγω δι' έμαυτόν, άποφέρω ώς λείαν, γεν. εκλέγω: Ή.Β 690 τιν εκ λυρνησσοῦ εξείλετο, Όδ.Σ 232 τών εξαιρεμην μενοεικά, Ήρ.3,150, Σοφ.Τρ.245 ταύτας εξείλεθ' αὐτώ κτήρα, Πόπ. μονήρη βιον εξείλιαντο· 4) κ. νεώτ. κ. όημ. ποιοῦμαι εξαιρέσιν τινος, δέν περιλαμβώσω τή μετά τών άλλων: Ήρ.3,150 τάς μητέρας εξελόντες, Πλάτ.Φαιδρ.242Β Σίμμιαν εξαιρώ λό-

γου, -εξαιρουμένον δού βουλευτόν δλη ή βουλή εξήρσιος τό νομοσχέδιον· || νεώτ. γραμμ. δέν περιλαμβώσω έν τιν κανόνι, συνήθ. τό παθ. εξαιρούμαι παρεκκλήνω τού γενικού κανόνος: εξαιρούσται αι γενικά χρίσταιν, χλοῦσαν, έπείσων και άσύνων· || νεώτ. κ. όημ. απαλλάσσω τινά ή άποκείλω καθήκοντος ή δικαιώματος, μετά γεν. ή έμπαρό. διορισμ.: ό νόμος εξήρει τούς υίους πολυτέμνω, -εξηρέθησαν τρεῖς έννορκοι, -εξηρέθη [εξαιρέθηκ] από τόν(ν) στρατόν(ν) 5) τό μέσ. μετ' αιγ. ή γεν. ή (σπανιώτ.) δοτ. προσ. ή έμφύγου, αφαιρώ τή από τινος, άποστερώ: Ή.Ζ 234 Γλαῦκω φρένας εξέλετο Ζεύς, Όδ.Π 218, Εύρ.'Άλκ 374 μου τέφριν εξείλου βίου· || κ. παθ. άποστεροῦμαι τή, μου αφαιρούμαι εκ τών χειρών: Ήρ.1,137 εξαιρέθεντες τε τόν Δημοκλήδεα και τόν γαυλόν, Θεουκ.6,24· || όμ. τό μέσ. αφαιρώ πολύμυόν τή και ίδίως βιαίως: Σοφ.'Ηλ. 1208 μη πρός γενεῖου, μη' εξείλ τά φίλιτα· 6) επί έμφύγου κ. συνήθ. επί προσ., άποτάσσω τή εκ της οικείας θέσεως, εκβάλλω: Ήρ.1,159 περιών τόν νηόν κύκλω εξήρακε τούς στρουθοῦς αὐτ.5,16· || όμ. επί πραγμ., εκβάλλω τή εκ της θέσεως του, εξάγω, μετακινώ: Ήρ.2,125 έλιθον, Άλεξ.102 εξελών εκ του λυχνόγου τόν λύχνον· || επί φυκικής, ήθικης ή άλλης καταστάσεως, άπομακρύνω, αφαιρώ, παύω: Εύρ. Φοίν.991 ώς εῖ πατρός εξείλων φόδον κλέψας λόγιον, Πλάτ.Πολ.387D τούς όδουρμούς άρα εξαιρήσμεν, Ξεν.Άν.2,5,4· || όμ. σμ. τό μέσ.: Εύρ.Μήδ.904 χρόνω δέ νεκος πατρός εξαιρουμένη, Πάλλ.'Απολ.19Α· 7) εξαισιώσως πρός απαλλαγην της χώρας άπ' αυτού, εξολοθρεύω, αφανίζω: Ήρ.1,36 ώς άν μιν | τόν έν| εξελομεν εκ της χώρας, Εύρ.'Ιππ.18 κυσίν ταχέως όθρας εξήρει χόνος· || γεν. φουέω: Εύρ.'Ηρ.39 τούς Ήρακλείους παῖδας εξέλειν θέλει, Ξεν.Ελλ.2,219 μη σπένδασθαι Αθηναίους, άλλ' εξήρειν· || όμ. σμ.μεν. έν φρ. εξαιρούμαι φυχην -θυμόν- φρένας, Ή.Ω 754 σού β'· .. εξέλετο φυχην ταναήκει χαλκώ, Όδ.Υ 62 εκ θυμόν λειο· 8) άναφορ. πρός πόλεις, οικίας κττ., εκ θεμελίων ήτοι έντελός καταστρέφω, κατασκόπτω, ξεροζιζώνω: Ήρ.1,103 τιν πόλιν ταῦτην έθέλων εξείλειν, Μεν.Περικ.199 κατά κράτος τό διατυχέσι οικισίον τοῦτ' αὐτίκ' εξαιρούσμεν· 9) ξεροδευτερόν, εκμηδενίζω: Σοφ.Ότ 908 σφίνοντα γάρ Δαίλου θεσφατ' εξαιροῦσιν ηδ'· 10) μγν. τό παθ. εξαιρούμαι υπερέχω τινός: Προκλ.Παρμ.5468 έ- τού τών όντων πλήθος, δμσός. Άρχ.325 τό μάλλον εξηρημένον μάλλον και χρωει διά τών άλλων· 11) τό μέσ. καθίστημι τινά έλευθερον, λυτρώνω, απαλλάττω, σώζω: Αισχ.1κ.924, Άριστφ.Εύρ.316 οὔτ.· .. όστιν αὐτήν όστις εξήρησεται, Πόπ. εξελοῦ με εκ της ανάγκης, -εξελοῦ αυτόν από παντός μακού, Κδ.Πρέξ.7,10, Μηνά.3,26 Ξοδ.Α εξελοῦ ήμās νύρας· || είδ. φρ. εξαιρούμαι εις έλευθερίαν άντιποισιάμ τινος ώς έλευθερού: Λυσ.23,9 άς εξαιρησάτο αυτόν εις έλευθερίαν, Δημ.135 και πάντα άνδρώμοις εις έλευθερίαν εξελεσθαι δεσφ· 12) φέρω εις πέρας, εκτελώ: Εύρ. Φοίν.516 πάλ γάρ εξήρειν λόγος. **έξαισιος** (-α)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. όημ. ό έκτός του αίστου, του δικαίου, του καθήκοντος, άδικος, άνόστος: πρβλ. εκόνικος: Ή.Ο 598 Ότιθιδος δ'εξαισιον άρην πῶσαν επικηρήνη, Όδ.Δ 690 οὔτε τινά βέβαις εξαισιον, Εύρ.Βάκχ.14,58 άφορσούσας εξαισιος θάλλουτ' άθάμβης Ύδρις· 2) μγν. επί ολωνών, έν άντιθέσει πρός τό έναίσιον, ό μη έναίσιμος, ό δυσωμία προωιτιώμενος: Δίων Κ 54,74 εξαισιων σφίσι τών όρνιθων γενομένων· 3) επί

έξάκι ποι. τ. του έξάκις βλλ. : Σιμων.156 1ηθ.1: Κολλ.ἀν.120, ΑΠ 14, 129, Έπιγρ.
έξακιδιον [τό] μον. κτίριον έχον έξ κίνας : ΚΠορφ. Έκθ.56, 105 (έ.β.1).
έξάκις έπιρο. κ. μον. κ. νεώτ. έξ φοράς : Πινδ. Ο 7, 86 νικών' έξάκις, Πλάτ. Πολ. 337β έξάκις δυο.
έξάκιςμυριοι-αι-α έξ μυριάδες. ήτοι έξήκοντα χιλιάδες : Ήρ. 4, 86 νυκτός έξ έξακιςμυρίας (άρ- μυριας), Ξεν. ΚΠ 2, 1, 6 Ιππέας μόν έξ έξακιςμυρίας.
έξάκιςμυριοτετρακίλιοιστός-ή-όν μτγν. ό έξήκοντα τετρακί χιλιοστάς : Οέων Σμ. 26α1.
έξάκιςχιλίοι-αι-α κ. νεώτ. έξ χιλιάδες : Ήρ. 1, 192 α1 δέ βανόμεναι έξακιςχίλια, Θουκ 2, 13.
έξάκιςχιλίοιστός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ό έξάκις χιλιοστάς : Μεθόδ. 3, 344β.
έξακλήρουμαι-εσμαι μον. στερωθών του κλή- ρου μου, γίνω τό μερίδιό μου : Χρον. Μορ. 5910 έπειν έξακλήρθην με φταίμοι έδικόν του.
έξακλινο-ον μτγν. κ. έμ 346, 14 ό έχων έξ κλί- νας, ό έξκλινος. 2) τό ούδ' ώς ούς. έξακλι- νον, ανάκλιτρον έχον έξ βέσεας : Μαρπάλ. 9, 59, 9.
έξάκλινοσι-η-οινη νεώτ. κ. δημ. ό έχων έξ κλίνοους, έξ βλαστούς. 2) συγκείμενος έξ έξ ηγημάτων : έξάκλινη κλωστή.
έξακμάζω οαδ. έπι εύκαιρίας, παρέρχομαι, πρβλ. παρακμάζω : Σχολ. Σοφ. Α1. 694 έξακμάσαν- τος του καιρού.
έξακμος [τό] ό μέγας παίς, παλληκαρικός : Μοίρ. 97 = βούσιος άπτικός, έξακμος έλληνικός.
έξακνημο-ον οαδ. έπι τροχού, ό έχων έξ κνήμας : Σχολ. Πινδ. Π 2, 73 έ- τροχού.
έξακολουθήσι-εως [ή] μτγν. κ. νεώτ., δημ.-η τό ακολουθών, ίδίως τά ήχη τινός, ή ακολουθήσις, παρακολουθήσις : Κλήμ. Αλ. 465. 2) νεατ. κ. δημ. συνεχής, συνεχής : ή έξακλουθήσις του έργου τών προκατόχων του' || φρ. νεώτ. κ. δημ. κατ' έξακολουθούσιν έξακολουθητικός, συνεχής.
έξακολουθητικός-ή-οήν νεώτ. κ. δημ. ό κατ' έξακολουθούσιν γινόμενος, συνεχής, αδιάλειπτος, ακατάπαυστος : έξ- άγων -ένέργεια - προσπά- θεια - δουλεία' έπιρορ. -ώς, δημ. -ά.
έξακολουθούσαι 'Ήσ. = έκθροή'εσθαι.
(ή)έξακολουθώ-έω μτγν., πάπ., μον. κ. νεώτ., δημ. -ώς έπι πρσφ. ακολουθώ, παρακολουθώ : Πολύβ. 18, 10, 7, ΠΔ 'Ιωδ. 31, 9 ει έξηκολουθούσαν ή καρδιά μου γυναικί άνδρός έτέρου, ΚΔ Πετρ. 1, 16, 'Ιωσ. Α1 8, 10, 2 άρματα αούτ' ήλια έξηκολουθούσιν' 2) μτγν. κ. δοτ. έπακολουθώ τι, έπέρχομαι ώς άποτέλεσμά τινος : Έπίκ. άη. 181, Πολύβ. 5, 78, 4 ήμα δ' άπερωτά την έξηκολουθούσαν αούτ' ήψην, Διον. Αλ. Σινθ. 24' || πάπ. είδ. έπι ποιών. εύθύ- νον, ύποχρεωόμεν κττ. : ούτέν βλάβος έξακο- λουθήσι σοι, αούτ'. || πάπ. τό ούδ' πληθ. ώς ούς, έξακολουθούη ή έπακολουθούσα ποιή : Πάπ. Ινα τόχωσι τών έξακολουθούτων' || κ. άποκ. έπακολουθώ, προκίτω : Φιλ. Μηχ. Βελου. 58, 5, 'Αντυλλ. η. Ορειδ. 45, 15, 4, Πάπ. την μετά ταύ- τα έξακολουθητικων όθριν' || έπι λογικών έπακολουθών : Άρ. Έπικ. 1, 22, 16 πάντα ταύτα έ- 3) πάπ. μετά όδ' έπιβαρύνω : τά όρησάνα πάντα κα τά άλλα τά έξακολουθούσά τα άρούρασι, αούτ'. 5) πάπ. μετ' έμμορθ. αιτ. είμαι αναγκαίος διά τί : έξακολουθούτων πρός την άντικατε- ροσίαν' 6) νεώτ. κ. δημ. ώς μεθ. μετ' αιτ. ή έξρητημένης προτάσεως, συνεχής π : Παοαδ. Χριστ. Τεμ. 32 έξηκολουθεί να παίζη τό μουζικου τι, έξακολουθεί να κώνη τών μουζ' || όλο- γωδών έκ νέου τών συνεχών τινος, έπακολου- θών : θά έξακολουθήσθ τά σπουδός του' || δημ. είδ. φρ. έξακολουθεί τό χαδός του, έμμένει' 7) νεώτ. κ. δημ. ώς άμψθ. έπι χρόνου, συνεχίζο- μαι, διαρκώ : έξ- οι βροχές ή κακακαιρία ή ζέση.

έξακοντάμοιρια [ή] μτγν. τόξον έξήκοντα μοι- ρών : Ήφοιστ. Αστρ. 211.
έξακοντίω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. άττ.-ιώ, νεώτ. παθ. άόρ. έξηκοντήσθη, ίδίως μετ' αιτ. ρήτω μεθ' όρημής, έντινάσσω, έκφονοούζω : Ξεν. Έλλ. 5, 4, 40 έξακοντίζειν τά δόρατα, ό άλλος έξηκοντίζει φώς κα θερμότητα' κ. παθ. : Γολ. 4, 708 έξακοντίζεται τό αμα' 2) μετά δοτ. βάλλω έξ άποστάσεως : Ξεν. Έλλ. 4, 6, 11 τοις δόρασι έξηκοντίζοντες Ιπ- πέας τε κατέρωσαν' 3) μτγν. μετ' έμμορθ. αιτ. ή γεν. ρήτω άκάντων : Πλάτ. Αρ. 7, 9 ταύτ' είπών έξηκόντισεν έπ' αούτων, Διοδ. 3, 9 άπ 29 έ- κατά σούς. 4) άμψθ. φεύγω μετ' οχητάνα άκονήτου, άπέρχομαι δρομοίως : Αριστ. Ζ1. 590β, 29 ό καρκί- νος. όταν φορηθθ, φεύγει άνάπαιλι και μακρόν έξηκοντίζει' || όμ. σμ. κ. μεθ. έν φρ. έξηκον- τίζω κώλον : Εύρ. Βάκχ. 665 Βάκχως, -αι ήσθε δεξής ιστοριστοι λευκόν κώλον έξηκοντίζοντες. 5) έκ- τείνω ζωορως, μετά σπουδής : αούτ. Π 362 γενήσιο χείρας έξηκόντισα' || έξ απολύς, άναδίδω : Απ- τήφόν. 217, 7, τοσούτην έ- νηλη ίσαρη του άτρού κατά τών βρασμών' 6) μτγν. διακρηρίτω, δια- λαλώ : Εύρ. Τρω. 444 άλλα τί τούς 'Οδυσεώσας έξακοντίζω πόνου, αούτ. Ικ. 456' || κ. νεώτ. ανα- φωρ. πρός λόγου, άπευθύω μετά σθένους, ζωο- ρώ : Μεν. 107 η γλώσση ματαούς έ- λόγου, έξη- κόντισε κατ' αούτο βαρυτάτην κατηγορίαν.
έξακόντισις-εως [ή] μτγν. κ. νεώτ. τό έξακον- τίσειν, ή μακρόθεν όρημητική βολή, ά έξηκοντι- σμός βολή : Γολ. 19, 168 τή του σπέρματος έξ- 2) έξακόντισμα-ατος [τό] οαδ. τό έξακοντισθέν, τό έξακοντιζόμενον : Σχολ. Οδ. Χ 19 έξ- 2) έξακόντισμα βλλ. : Γολ. 4, 523 κατ' δευτέρου ή τρίτου έξακοντισμόν, 'Αντυλλ. η. Ορειδ. 7, 10, 2' || κ. έπι μετεωρον : Αριστ. Κοσμ. 395β, 5.
έξακοντιστήριον [τό] νεώτ. έργαλείον δι' ό- κοντιζέται μετ' ολλή ή άλλη κώνς έπί τών πρός μύκτωσι και συγκόλλησι άντικειμένον.
έξακοντιστικός-ή-όν ό έξακοντιζόμενος, ό χρησι- μεύων πρός έξοδόν τινος : έξακοντιστική συσκευή, **έξακοντώ-άω** μτγν. έπιτοτ. του άκονώ-άβ βλλ. : ΠΔ 'εζ. 21, 11 έξηκοντή ή ρομφαία.
έξακοράλλια [τά] νεώτ. ζωολ. κατηγορία κορ- ραλλίων εύρεθέντων και έν άπολήθασει.
(ή)έξακοράριτο δημ. ποσόν έξακοσίων δρα- χμών : Βγάλλωξ ένα έξακοράρι.
(ή)έξακοσάρι [ή] δημ. υ. μετά του μή ή κομιά σύνολον, ποσόν έξακοσίων μονάδων.
έξακόσια έξη [τό] νεώτ. κ. δημ. ή σαλβαρσάνη βλλ. : κάνει ένέσιος έξακόσια έξ.
έξακοσάκις έπιρορ. νεώτ. έξακοσίος φορός.
έξακοσιαπλήσιος-ια-ιον νεώτ. ό έξακοσικός περισσότερος ή μεγαλύτερος άλλου' έπιρορ. -ίως.
έξακοσιάρχος [ό] μτγν. ό άρχηγός έξακοσίων άνδρών : Πολίαν. Προαί. 2.
έξακοσιαιτηρί-ιδος [ή] νεώτ. ή έπι τό συμπλη- ρώσει έξακοσίων έτών από τινος γεγονότος έορτή.
έξακοσιόδραχμο-ον νεώτ. ό έχων άξιόν έξα- κοσίων δραχμών.
έξακοσίοι-αι-α κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. έξα- σί)οι-(η)ς-(ή)α, άμψ έξακίοτι απόλυτον άρβυθ. έξά- κιος έκατόν, έξ έκατοντάδες : Ήρ. 1, 51 ζωρών σμ- φορέας έξακοσίδος. || ή βουλή ή έξακόσιο ή βουλή τών έξακοσίων : Έπιρ. την βουλήν τούς έξακοσίων τήν άει βουλεύσοσαν.
έξακοσιοστός-ή-οήν μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. τακτικών άρβυθηκών, ό έν τή άρβυθηκή σειρά άνηπαύτων πρός τών άρβυθών Έξακόσιο : ΠΔ Γεν. 7, 11 έν τώ Έξακοσιοστώ έτι έν τώ Ζωή του Νώε' 2) τό ούδ' ώς ούς. τό Έξακοσιοστόν [τό] έν εκ τών έξακοσίων μερών, εις ά διαίρειται π.

ἐξάκουστος-ος-ον μτν. ὁ περιλαμβάνων, χωρῶν ἐξ κοτύλας: Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.3,95 ἐ-πλῆθος. **ἐξάκούτους**-ον ἐξακουσιασος βλλ.: Ἄριστλ. Ζ1,4,23,Πολυδ.4,168.

ἐξακούω-ομαι θεραπεύω ἐνελεύθ, ἀποθεραπεύω, ἰσμία: Ἰππ.Τροφ.3,67. || θεραπεύω γενομένη βλάβη: Ἰλ.507 α1 δ' ἐξακούω ἀπάσσω || γεν. ἐπανορθώ κακόν τι: Πλάτ.Νόμ.885D δρᾶσαντες δ' ἐξακείβηται πειρώμεθα. 2) πρᾶνω, καταπρᾶνω, κατενόζω, μετ' αἰτ.: Ἰλ.Δ36 τότε κεν γόλον ἐξαέσατο. Ὀδ.Γ145. Λυκόφωρ.1180 θύσθηλος ἐξακούμενο θεῶν || πρᾶνω τὴν δυστυχίαν πίνω, ἐρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, βαθῶδ: Ξεν.ΚΠ.8,2,22 τοῖσι τὰς τ' ἐνδείας τῶν φίλων ἐξακούμαι, Ἰδμδλ.Μυστ.Γ11 ἐ- τὰ θεῶα. || μτν. ἐπί διφθ., παύω, καταπαύω: Δίων Κ60,9 ἐ- διφθ. 3) ἐπί ὑψοσματος, ἐπιδιορθῶν, μπαλώω: Πλάτ. Μέν.91D α1 μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ πλαιαί καὶ τὰ ἱμάτια ἐξακούουσι.

(ἐ)ξακουσμένος-ος-η μον. κ. δημ. ὁ ἀκουσθεὶς ἢ ἀκουόμενος μακρῶν, ἴτοι περιήσχος, γνωστός, ἀ. ἰεῖξακουστός: Καρκδ.Ζητ.30 γειτονεῖ με τὴν ἐξακουσμένην ζήτησασφωλιά.

ἐξακουστέον μτν. κ. σχολ. δεῖ ἐξακούειν, δεῖ ὑποσχεῖν: Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.733 κλέπτας εἰρησβαί... τοὺς Ἑλληνας ἐ- || γραμμ. δεῖ ἐξυπακούειν: Σχολ.Πινδ.Ο1,157 ἐξῶθεν ἐ- τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. || μετὰ γεν. δεῖ ἀκροσασθαί: Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.356 οὐ γὰρ μύθων παιδικῶν ἐξακουστέον.

ἐξακουστος-ος μτν., συν. κ. νεώτ. ἐπί λόγου, ἤμου ἢ προσώπου λέγοντος, ὁ καλῶς καὶ εὐκρινῶς ἀκούομενος: Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,41 οὐδενὸς ἐξακουστος ἦν ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ θορύβου, Ἰώσα.Α1 4,8,12. Ἀθην.8,361Ε ἐ- ἤχος. 2) κ. συν. κ. νεώτ. περιβόητος, περιήσχος, ἰεῖξακουσμένος, ἰεῖξακουστός. Ἦσα, ἐξακουστος, περιβόητος: Σχολ.Διον. Π13,Εὐστ.Πον.251,56 καταμυθηθεὶς καὶ ἐ- γενωνός, ἐ- ξακουστος χαρακτησάικτης γορευστής. (ἐ)ξακουστός-ος-ἡ μον. κ. δημ. ἐξακουστος βλλ.2), ἀ. ἰεῖξακουσμένος: Διγεν.Ἀκρ.1297 νίκας λαμπράς, ἐξακουστός, Ἐρωφ.Ἰντερμ.1,38 τὸν πλιά τως δυσσάτωτερο καὶ ξακουστό στρατιώτη, Ἐρωτ.κρ.Β 589 τὴ χώρα τὴν ἐξακουστί.

ἐξακουστικός ἐπίρρ. σχολ. κατὰ τρόπον ὄστε ν ἀκούηται ἢ εὐκρινῶς: Σχολ.Λοκκ.Ὀνειδ.Β

ἐξακούω κ. μων. μέλλ. ἐξακούομαι ἀκούω ἰδ, ἐξ ἀποσάσεως, ἀναλαμβάνουμαι διὰ τὴς ἀκοῆς, μετ' αἰτ. πράγμ.: Αἰσχ.Εὐμ.397 πρόσωθεν ἐξήκουσα κληθόνος βοήν, Σοφ.Ἠλ.553 σοὺ τὸ δ' ἐξήκουσ' ὄσο. || ὁμ. κ. μετ' αἰτ. προσ. ἢ πράγμ.: Ἄριστ.Θεσμ.293 τῶν ῥητόρων ἴν' ἐξακούω, Πλούτ. Φάβ.6 ἐξακούσαντες τὴς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς. || ὁμ. κ. μετὰ μτχ.: Σοφ.Φιλ.472 σὺσι ἰκακοῖσι... ἐξήκουσας ἐναντιοτά με' || παθ. εἰμαι ἀκουστός: Ἄριστλ.Πρ.901Α,7. Διογ.Λ 8,82,Μηναῖ.8,2 Συναε. εἰς δέκατον ἐξήκουοντο σημειῶν. 2) ἀπολ. ἀκούω εἰς ἄλλων, μανθάνω, μυθῶνομαι: Σοφ.Φιλ. 676 λόγμ μὲν ἐξήκουσ', ὄπιπτα δ' οὐ μάλα. 3) μτν. ἐνωσ. ὄπνοσῶ, ἐξυπακούω, παθ.: Διογ. Α7,89,Σχολ.Νικ.Θηρ.139 τοῦτο γὰρ ἐξακούεται.

ἐξακριβάζω μτν. δ. τ. τοῦ ἐξακριβῶ-ὄω βλλ., πληροσρούμαι, γνωρίζω ἀκριβῶς. Ἦσα. ἐξακριβῶσαι: ἐξηγῶσαι: Ἰώσα.Α1 19,4 ἀνήρ ἐπιχωρίας ἐξακριβῶζειν δοκῶν τὰ νόμμτα. 2) ὁμ. τὸ μέσ: ΠΔ Ἄρ.23,10 τὴς ἐξηκριβῶσατο τὸ σπέρμα Ἰακῶβ. **ἐξακριβασμός** (ὁ) μων. ἢ ἐξακριβῶσις. **ἐξακριβολογοῦμαι**-ομαι μτν. ἐξακριβῶ, μελετῶ τὴ μετ' ἀκριβείας: Σχολ.Διον.Θρ.109Η. **ἐξακριβῶ**-ὄω κ. συν. κ. νεώτ., δημ. ἐξακριβῶνω (κ. νεώτ.) βλλ. ἀποδεικνύω τὴ μετ' ἀκριβείας, σηματοῶν ἀκριβῶς, καθορίζω, φανερώω: Σοφ.Τρ. 426 τοῦτο δ' οὐκί γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κάσα-

κριβῶσαι λόγον. 2) ποιῶ τὴ μετ' ἀκριβείας καὶ ἐπιμελείας: Ἄριστλ.ΗΝικ.1175α,31 μάλλον γὰρ ἕκαστα κρινοῦσι καὶ ἐξακριβῶσιν οἱ μεθ' ἡδονῆς ἐνεργούσιν. || ἐπεεργάζουμαι: Ἐπίκ.Ἐπίστ. 1,31Ἰ κατὰ μέρος ἐ-. 3) κ. νεώτ. ἐξετάζω τὴ κατὰ βάθος ποιῶμαι ἀκριβῆ μελέτην πινός, ἐξερευνῶ, ἐξεγινώσκω, ἐξελέγω, ἐλέγω: Ἄριστλ.Η Νικ.1102α,25 τὸ γὰρ ἐπὶ πλείον ἐξακριβῶν ἔργμ- δίστερον ἴσως. - ἔγω ἐξηκριβῶνένας πληροσφ- ορίας. || νεώτ. κατόπιν ἀκριβῶς ἐξετάσεσ βε- δαιοῦμαι περὶ πινός, διαπιστῶ: ἐξηκριβῶθη ἢ ἐφ- ὄπισθι- ἢ ὑπόσθεσι- τὸ ζήτημα. 4) μων. τὸ μέσ. ἐξακριβῶμαι ὡς τὸ ἐνεργ. ἐξετάζω τὴ κατὰ βάθος, ἐξηγῶζῶς: Εὐστ.Πον.324,11. 5) μτν. ὁμ. τὸ μέσ. περιγράφω λεπτοσμερῶς: Φιλῶστρ.Νεώτ.Εἰκ.10 οὐκ ἀρκεσθήσασ τοῦτο, εἰ μὴ σοὶ καὶ τὰ τὴς εὐσθήτας ἐξακριβῶσασμαι τὸ λόγμ. 6) ἄμτθ. ὁμλῶ μετ' ἀκριβείας περὶ πινός: Ἄριστλ.ΗΝικ. 1096δ,30 ἐξακριβῶν γὰρ ὄπρ αὐτῶν ἄλλαν εἰ- εἴη φιλοσφῶσισ οἰκιστῶν, Πολύδ 2,56,4 ἐ- περὶ πινός. 7) ὁμ. ἄμτθ. διαρκῶ ὄσον πρῆπει: Ἄ- ριστλ.Ζ1 583α,30 οὐ μὴν ἐξακριβῶσαι γε [αὶ κα- θάρσει] πάσαισ ὁμοίωσ.

ἐξακριβῶνω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ ἐξακριβῶ βλλ., δημ. ἄδρ. ἐξακριβῶσασ, παθ. ἄδρ. ἐξακριβῶθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἐξακριβῶμενος, ἐξετάζω τὴ μετ' ἀκριβείας καὶ βεδαιοῦμαι περὶ αὐτοῦ, διαπιστῶ.

ἐξακριβῶσις-εως (ἡ) μτν., μων. κ. νεώτ. ἢ ἀκριβῆς ἴτοι αὐστῆρτὰ τήρησις: Ἰώσα.Α1 17,2,4 ἐ- τοῦ νό- μμ. 2) μων. ἢ μετ' ἀκριβείας ἐκθεσίε πινός: Εὐστρ.ΗΝικ.108,6. 3) νεώτ. ἢ ἀκριβῆς ἐξετάσεσ καὶ βεδαιοῦσιε πινός, διαπιστωσίε: ἐξακριβῶσιε τὴς ἡμερομηνίας- τὴς εἰδῆσεως- τὴς ὑποσθεσεως. **ἐξακριβῶτης** (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξακριβῶν, ὁ δὲ οὐ γίγεται ἐξακριβῶσιε, διαπιστωσίε.

ἐξακριβῶτικός-ή-ὄον νεώτ. ὁ χρῆσμοσ ἢ ἀρ- μόδιος πρὸς ἐξακριβῶσιε.

(ἐ)ξακριβῶ κ. νεώτ. κ. δημ. φαῦλὸ τὸ ἀκρα. ἰδ. τὸ ἀνω, τὴν κορυφήν: Εὐρ.Ὀρ.275 ἐξακριβῆται ἀβῆρα πτεροίε. 2) νεώτ. κ. δημ. περικλιτῶ τὰ ἀκρα, ὄλον ὑψοσματος, βιβλιῶν κττ.: πρβλ. κ. Ἐσακρίβω. **ἐξακρος** Μενεκρίτωμ μτν. ὄν. ἐπιδῶνομ δὲ τὸν καρπῶν.τὸ ἀκρον τὴς χειροσ: Ἠιδδ.λ. Ὀρειδ.48,53. **ἐξάκτης** (ὁ) πᾶλ. διαχειριστής, ἐπιμελητής. **ἐξακτική** (ἡ) νεώτ. ἢ περὶ τὸ ἐξάγειν τοὺς ὀδόν- τας τέχνη ἢ ἀσχολία.

ἐξακτινελλίσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. εἶδος σπῶγγων πυρρικής συστάσεως εὐρεθέντων κ. ἐν ἀπολιθῶσει.

ἐξάκτινος-ος νεώτ. ὁ ἔγων ἐξ ἀκτίνας ἐ- τρο- χῶς. || ἐξάκτινος ἀσπῆρ τὸ δὲ. ἐξάγραμμο βλλ.. 2) ζωολ. τὸ οὐδ. ὄπνοσ. ζῶον τὸ δὲ τὸ σῶμα ἐσωτε- ρικῶς διασπείται δι' ἐξ διασπαραγμῶν ἀκτινοειδῶς.

ἐξακτωρία (λατ.) πᾶλ. εἰμαι ἐξάκτωρ βλλ., ὄσῶλ τὸ ἐργον τοῦ ἐξάκτωρος.

ἐξακτωρία (ἡ) τὸ ὀπνοῦρημα τοῦ ἐξάκτωρος βλλ. **ἐξακτωρικός**-ή-ὄον (λατ.) ὁ σήκηκ ἢ ἀναφερό- μενος εἰς ἐξάκτωρα βλλ. ἢ εἰς ἐξακτωρία, ὁ ἐκ τοῦ ἐξάκτωρος προερχόμενος βλλ.

ἐξακτωρ (λατ.) Ἦσα. ἐ ὀπνοῦρη τὰ δημῶσιε σ' πῆδ. ὁ προσδιορίζων τὴν ὄφ' ἐκστάτω καταβλη- τῶσ φορολογίαν, ὁ νόν οἰκ. ἐφορῶς: πρβλ. ἐξάκτωρ. **ἐξαικτωρ-ορος** (ὁ) (λατ.) πᾶλ. ὁ ἐπιμελητής, ὁ διευθετητής. || ἰδίως ὁ ἐξακτωρ βλλ.

ἐξάκκυκλος-ος κ. μων. ἐπί ἀχημάτων, ὁ ἔγων ἐξ κκύκλωσ ἴτοι τροχῶς: Ἰππ.Ἀερ.18 ἀμαστὶ ἐξά- κυκλιτ. 2) μων. φρ. ἐξάκκυκλος Ἀμερῶν δρό- μος=δρόμος ἐξ Ἀμερῶν: Ἰζέτς.Ἡσίοδ.596.

ἐξακκλίνωβλλ.-ος νεώτ. ἐπί μηχανῶν, ὁ ἔγων ἐξ κκλίνῶστος βλλ. ἐν εἰδ. σμμ.: ἐξ- κινητήρ.

ἐξακκῶ-ἔω (ἄκος) μ. ἐν μτχ. ἄδρ. ἐξακκῶσας θε- ρασπέουσα ἰσάσας: Χρυσ.Ἐπ.66.

ἐξάκωλος-ος οσχόλ. ὁ ἔγων ἐξ κῶλα, ἐξ μέλη,

εξ στίχους: Σχδλ. 'Αριστφ. 'Αχ 836 μνοστροφικόν περίοδον εξάκωλον θ'.

εξάκωπος-ον νεώτ. ὁ ἔων ἐξ κώπας, ὁ κινσόμενος δι' ἐξ κωπών: Δρσα.Βοτάν.154 ἐνφ παρῆλαυε γοργή εξάκωπος λέμβος.

εξάλαομαι μεταναστεύω, ἀποδημῶ: 'Αντιφ. Σοφ.108 ἐξ-παι(κ)α.

εξαλαπάζω ποί. (κ. Ξεν. 'Αν.7,1,29 κ. 'Επιγ.) ἐν χρ. ὁ δόρ. **εξαλαπάξα** ἐκπορθῶν διαρπάζω, λεηλατῶ, ἐρημνῶ, διαγοιμίζω, ρημάζω: 'Ιλ.Α.129 πόλιν Τροίην εὐτύχην εξαλαπάξαι, Ξεν. 'Αν.6,1,29 'Ελληνίδα δὲ (πόλιν) . . . εξαλαπάξομεν 2) κ. 'Επιγ. καταστρέφω ἐξ ἀοκλήρου, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω: 'Ιλ.Ν.813 εξαλαπάξεν νῆας, 'Επιγ. Κεοκ. 'Ελλήνων τεμνὴν καὶ βυμῶς εξαλαπάξας.

3) εἰδ. ἐκινῶ πόλιν, ἵνα ἐγκαταστήσω ἐν αὐτῇ νέους κατοίκους: 'Ὀδ.Δ.176 μίαν πόλιν εξαλαπάξας 4) μγν. ποι. μτφ. ἐπὶ νόσῳ, ἐξάντλῳ τῆς: Θεσκρ.2,85 ἀλλὰ με . . . νόσος ἐξαλάφει.

εξαλακίζω γλώσσ. ραπίζω, κολαφίζω.

εξαλαφρίζω μον. εξαλαφρίζω, ἀνακουφίζω: Γεωργ.β.Βελ. ἐν Κορ. 'Ατ.2,102 εξαλαφρίσειν ἔχεις τοὺς πόνοὺς τοῦ πτωχοῦ.

εξαλαῶ-ῶ ἰδίαστί ποι. ἐκτυφλῶ, τυφλώνω ἐντελῶς: 'Ὀδ.Α.103 υἱὸν φίλου ἐξαλαῶσας || ἀναφωρ. πρὸς σφθαλμῶν, ἐκθάλω ἐντελῶς αὐτόν: 'Ὀδ.1,453 σφθαλμῶν . . . τὸν ἀνὴρ κακὸς εξαλαῶσεν 2) μγν. ἀνοφωρ. πρὸς τὸ σῶμα, βλάπτω οὕτως, ὥστε νὰ καταστήσῃ ἀρχιστόν, ἀφανίζω: 'Ὀπν.Κυν.3,228 ὅλα σῶμα εξαλαῶσεν.

εξαλαωνίζω νεώτ. ποιῶμαι τῶν 'Αλβανῶν ἢ τῶν Ἀλβανικῶν κ. παθ. γίνομαι 'Αλβανὸς ἢ Ἀλβανικός.

εξαλαωνισμός-οἶ νεώτ. ἡ μεταβολὴ τῆς εἰς 'Αλβανὸν ἢ εἰς Ἀλβανικόν.

εξαλαῶ-ῶ μγν. μετ' αἰτ. ὑποφέρω, ἔχω ὄλγος εἰς τῆ: Ψκαλλιστ.3,27 ἐ- τοὺς πόδας.

εξαλαῶσιναι 'Ἡσ. κ. ἐβλαστάνει.

εξαλαίενω μγν. ἐξολοθρῶ βλλ. 'Ἡσ. κ. ἐξάλαίενω, ἐξέμλινεν: 'Ὀπν. 'Αλ.5,398 οὐκέτι κείνη . . . δύναται μόρον εξαλαίενειν.

εξάλειμμα-ατος (ἰδ.) μον. κ. δημ. μικρὸν ἀγροτικὸν κτήμα ἰδιώτου, περιεχθὲν εἰς αὐτὸν ἐκ διανομῆς καλλιεργησῶν ἐκτάσεων τοῦ δημοσίου-συνθεσάτ. κατὰ πλῆθ. **εξαλείμμα** γαίαι ἀποτελοῦσα πρότερον ἐνιαῖον κτήμα τοῦ δημοσίου καὶ διανεμηθεῖσαι εἰς πολλοὺς ἀγρούτας: ὁδομὸν εξαλείμωσαν ἰτὸ καταβαλλόμενον εἰς τὸ δημοσίον ποσὲν ὅφ' ἐκάστον λαδόντος εξαλείμμα ἰ.

εξαλειμματικός-ῆ-ὸν μον. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἡ ὁ προεχόμενος ἀπὸ ἐξάλειμμα βλλ. ἰ: **εξαλειμματικὰ** γαίαι ἰαί εἰς ἰδιώτας κατὰ μοίρας παραχωρηθεῖσαι ἐξ ἐκτάσεως ἀνηκούσης τῷ δημοσίῳ: Κωντακ. 'Ιω.Χρυσοστού.ἐν Μι.9,16,1121 εξαλειμματικὰ ὑποστάσεις ἰδιοστατικὰ βλλ. ἰ.

εξαλειμ(μ)ός-οἶ μον. κ. δημ. ἐξολοθρευμός, ἀφανισμός, ριπαγμός: Χρον.Μορ.3314Η νὰ πάφωσιν τὰ κούρη του κί' ὁ εξαλειμὸς ἐκείνος.

εξαλειπτήριος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ εξαλείφων, ὁ ἔχων ἰδιότητα νὰ εξαλείφῃ: Ψ'Ιω.Χρυσ.7,282,22.

εξαλειπτής (οἶ) Γολ.19,98 «κωνιάτης χριστός».

εξαλειπτικός-ῆ-ὸν μγν. ὁ εξαλείφων, ὁ ἐπιφέρων ἐξόλεψιν: Σεξτ. 'Επιγ.Μορ.7,373 ὁ τῆς δευτέρας σφραγίδος τύπος ἐ-καθὶ τὸν πρότερον.

εξαλειπτός-ον γλωσσ. φθαρτός.

εξαλείπτρον (ἰδ.) εἰδικὸν δοχεῖον, κυτίον, ἐν ᾧ ἀπεριέχεται ὀλίγη ἀρωματικὴ 'Αριστφ. 'Αν.1063 ἵνεκ' ὧδε δεῦρο τοῦ εξαλείπτρον: ἰνεκ' ὁσχείον, Ἀλκυβῶς ἀρωματός: ΠΔ 'Ιωδ.41,22 ἡγηται δὲ τὴν βάλασσαν ὠσπερ εξαλείπτρον.

εξαλείπτω-ρος (οἶ) μον. ὁ εξαλείφων: Στραῦδ. Θεόδ.1796 [ἐ. Μί.1] -ε-παιστώνων.

εξαλείφω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέσ. ἀόρ.

ἐξηλεψάμην, παθ. ἀόρ. -εἴφθην, δημ. -εἴφθηκα, ὑποστ. παθ. ἀόρ. β' ἐξαἴφθω, παθ. παρακ. ἐξαἴφθηναι, δημ. μγν. παθ. παρακ. ἐξαἴφθιμένος, ὄλγος ἐντελῶς ὀλέψω, ἐπιχρίω, ὀθθ. κ. κωνιά: 'Ηρ.7,19 τοῦ δὲ σώματος τὸ μὲν ἡμισυ ἐξηλεψέτο γύψω, Θεοκ.3,20 ἢ ἔτυχε . . . οὐκ ἐξαἴφθιμένον τὸ τεῖχος ἰούχῃ ἐπιχειρησόμενον διὰ τῆς πύλας, Λιδάων. 4,627 τὸν τῆς ἀσπίδος ὄμφαλλον ἐξαλείφειν χρυσῷ || ὄμ. τὸ μέσ. ἐπιχρίω ἑαυτὸν: Σαπφ. ἀπ.23,20 μύφω βρενυθεῖω ἐξαλείφω 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. διὰ τριθῆς, πλῆσεως, ἔξεσεως ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος ἐπιφανείας τῆ, ὅσον κηλίδα, γράμμα, σῆμα κττ., ἀποσθένω: 'Εὐρ. 'Ελ.262 εἶθ' ἐξαλείφθεις ὡς ἀγαλῶ αὐθὶς πάλιν ἀσπίον εἶδος . . . ἔλαδον, - νὰ εξαλείφῃ τὴν ἐπιγραφὴν, - διὰ τῆς βαφῆς ἐξηλεψέθησαν αἱ κηλίδες' || εἰδ. ἐν 'Αθῆναις, ἐξ- ἐκ τοῦ καταλόγου = διαγράφει τὸ ὄνομα τῶν: Ξεν. 'Ελλ.2,351 κ. ἄνευ τοῦ προσδ. 'Αριστφ. 'Επρ.1181 τοὺς μὲν ὑπερφροντες ἡμῶν, τοὺς δ' . . . ἐξαλείφοντες 3) μγν. κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πράξεως, ἐπὶ καταστάσεως, ἐπὶ πάθους, ἐπὶ συναισθήματος, ἀφαιρῶ, σίγει ἀποσθένω ἐκ τῆς μνήμης, ἐκ τῆς συνειδήσεως, ἐκ τῆς σκέψεως, βγάζω ἀπὸ τοῦ νοῦ ἢ ἀπὸ τῆς ψυχῆ μου: ἀπμ.976 οὐ γὰρ τὸ γινώσκειν καὶ συνέναι τὰ δίκαια ἡμῶν εξαλείφει δυνήσας, Διδό.2 3,40 πάσας τὰς ἐληπίδας εξαλείφοντες ἀπολλύνται, - νὰ εξαλείψετε ἀπὸ τῆς ψυχῆς σας τὴν ἀποθάρρυνση || ὄμ. τὸ μέσ.: 'Εὐρ. 'Εκ. 590 πάθος οὐκ ἀνδραῖνον εξαλείφονταί φρενοί || μγν., μον. κ. νεώτ. ἔνεργ. εἰδ. ἐπὶ ἀμορτίας ἢ ἐπὶ ἀξιοπονοῦν πράξεως, λογίζω τῆ μὴ ὑφιστάμενον, δὲν τὸ καταλογίζω, τὸ συγκαρῶ: ΠΔ Ψαμ.50,3 ἐξαλείφον τὸ ἀνόμημα μου' || νεώτ. κ. δημ. ἐπιφέρω τὸν μὴ καταλογιστόν: ἡ κατάστασις ἀμύνης εξαλείφει τὸ ἀξιοπονοῦν ἢ ὄμ. κόμην νὰ λησιμονηθῆ τῆ, ἰδίως φεκτόν: ἡ διαχτυτικὴ κατὰ τὸ δεινὸν ἐξήλειψεν τὴν ἐκ τοῦ πεισοδίου δυσθυμίαν, ἢ ὁμίλια τὸν ἐξήλειψεν τὴν ἐκ τοῦ παρουσιαστικοῦ τοῦ κακῆν ἐντύπωσιν' || ὄμ. κ. παθ.: ἐξηλείφθη ἡ δυσαρρέσκεια 4) καθίστημι τὸ ἀκυρον, ἀίωω, καταργῶ: 'Ανδοκ.1,76 ἐξ-ψηφίσματα, Λυσ.1,48 πολὺ κάλλιον τοὺς μὲν κειμένους νόμους εξαλείφει, ἑτέρους δὲ θέτει 5) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. **εξαλείφω** ὑποθήκην-ν, -προσημειωσὶν ἰα) διαγράφω ἀπὸ τοῦ βιβλίου τὸν ὑποθήκων, ὀθθ. καταργῶ ὑποθήκην, προσημειῶν 6) κ. νεώτ. μτφ. κυρ. ἐπὶ προσ. καταστρέφω ὀλοοχερῶς, ἐξολοθρεύω, ἐξαρσινίζω: Αἰοχ.Χο.503 μὴ εξαλείφεις σπέτρα Πελοποννήσου, Πάπ. εξαλείφει τὴν κώμην κ. παθ.: 'Ηρ.7,220 ἡ Σπάρτη εὐδομησὶν οὐκ ἐξηλείφεται, Εὐρ.ΙΤ 698 οὐδ' ἀπας ὄδομος . . . εξαλείφθη ποτ' ἄν-, πολλοὶ ποίηται ἐξηλείφθησαν.

εξαλείφεις (οἶ) μγν. 'Επιγ., μον. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐπιχρίσις, σοδογόντις, ἀσπίσις: 'Επιγρ.Δελφ. ἐ: τοῦ ἀποδυστήριου 2) μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπόσθεσις, ἀφάνισις, ἐξαφάνισις πνος, ἡ τελεία ἀρσις, διαγραφὴ, καταστροφή: ΓΔ 'Ιε.9,6 ἀποκτείνετε εἰς εξαλείφην, Μηναι.3,5 Θεοτ. χαιρὲς ἐξάλεψις πονηρῶν δαιμόνων, - εξαλείφεις τὸν ἰχνύον - τῆς κηλίδος - τοῦ ὀνόματος, - τῆς οἰκονομίας, - ἐξαλείφεις ὑποθήκην (ἀκύρωσις, ἀρσις, κατάργησις οὕτως) || νεώτ. νομ. **εξάλεψις** τοῦ ἀξιοπονοῦν ἢ ἀρσις τοῦ κολασίμου ἀδικητότος πνος.

εξαλέωμαι ἀπικρ. ἐπ. ἀόρ. α' ἐξαλέωσθαι ἐκ μλίνω, ἐκφυῶν, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος: 'Ιλ.Σ.586 μάλ' ἔγγυς ὑλάττομαι ἐκ τ' ἄλεοντο, 'Ἡσίοδ. 'Εργ. 103 ἰδὸς νόον ἐξ- || μγν. ἀπολ. - 'Απολλ.Ρ.2,319.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

εξαλέωμαι κ. εξαλέωμαι βλλ.: Σοφ. 'Αλ.656 ὡς ἄν . . . μλιν βαρεῖαν εξαλέωσμαι θεός.

ἐξαλοθίζω μτν. ἄληθη λέγω, κ. παθ.: Πρὸκλ. Χρηστ.π. Φωτ. 518λ. 319,26 καὶ εἰ ποῦ τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαλοθίζεται, EM 327,44.

(ἐ)ξαλησμονέω -έω ἥ -άω μ.σ. κ. δημ. λησμονῆ ἐντέλεος κ. παθ. δημ. (ἐ)ξαλησμονέμαι: Θυσία Ἀδράστου 804 αἰ σπλαγχνικὴ ἀνατροφεὶς ἐξαλησμονήθηκα γ', δ. μοῖρα, γυϊάκα μου, ἠ γή τι σοῦ ἕκανε καὶ ἐξαλομὸνικῆς τῆς:

ἐξάλλω κενώ, ἐκκενώ, κ. παθ.: Ἰππ. Ἀρχ. Ἱητρ. 22 η. Γαλ. 19,98 ἰδ. γρ. ἐξαγγί- 2) συναρθροῦζω ἴσα, κ. ἐξάλλεται συναρθροῦζεται.

ἐξάλλινθω μ. κτ. μτχ. ἀορ. **ἐξάλλισας** -κ. παρακ. **ἐξήλιθα**, κυλίω τὴν ἔξω ἢ διασπαρω, κίμνω τὴν ἐκκυλισθῆ: Ἀριστ. Περ. 32 ἀπερατὸν τὸν ἱππον ἐξάλλισας οἰκαδε ἰδ. πρὸς τὸν βάλαν καὶ κυλισθῆ ἐπὶ τῆς ἀνδρόθρασι, Ξεν. Οἰκ. 11,18 2) μτφ. ἐκβάλλω τινά ἐκ τῆνος: αὐτ. 33 ἐρήλικας ἐμὲ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν.

ἐξαλιπθεῖ ἰθί ἔσφ. φρ. ἀντὶ ἐξαλείπτης β.λλ.

ἐξαλιστρα (ἡ) μτν. ἀνδρόθρα β.λλ.: Πολυδ. 1,183.

ἐξάλιστρος ο.σ. κ. νεώτ. ὁ βάρους ἢ περιεκτικότητος ἐξ λιτῶν: Πολυδ. 4,24 (ἰδ. γρ. ἐάγνα).

ἐξαλλαγῆ ἰθί κ. νεώτ. πλήρης, τελεία ἀλλαγή: Πλάτ. Φαίδρ. 265A ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθῶτων νομίμων ἢ μεταβολῆ εἰς τὴν μετᾶποσις: Θεοφρ. Φαίτ. 4,4,5 ἐξαλλαγῆ εἰς ἕτερον γένος. 2) μτν. ποικιλία: Ἀθην. 1,25B τὴν τῶν κροῦν ἐξαλλαγὴν ἁπλοῦ: ἢ ἐνόλαγῆ: Ἰάνδλ. Πρωτ. 21,κ' ἐ- ποικιλίω μαθημάτων ἢ ἐξαλλαγῆ τῶν ὀνομάτων εἰς τὴν μορφὴν ποικιλία τῶν λέξεων: Ἀριστ. Ποιητ. 1458B,2.

ἐξάλλαγμα-ατος ἰθί τέρψις, διασκέδασις, ψυχαγωγία: Ἀναξάνδρ. 20 παρθένοιο παίξουσι πρὸς ἑκάστω ἐξάλλάγματα ἰσμοφί.

ἐξαλλάκτης ἰθί ἴσα, ἀλαζών ἴσα. κ. διαμεσταν, ἀλαζόνα, ἐξαλάκτην>.

ἐξαλλακτής ἰθί πᾶν. ἄφρων, παράφρων.

ἐξάλλας-εως ἰθί μτν. ἐξαλλαγή β.λλ.: Στράβ. 2,31 λαμβάνονται τὴν ἐξάλλασιν, Γαλ. 7,5,2.

ἐξάλλασσω κ. μ.σ. κ. νεώτ. ἀτ. ἐξαλλάττω, δημ. ἐξαλλάζω, δημ. ἀορ. ἐξάλλαξα, δημ. μτχ. παθ. παρακ. ἐξαλλόμενος, ἀλλασσῶ τὴν ἐντέλεος, ἐξ ολοκλήρου, μεταβάλλω ἀρδην: Πινδ. 1,3,18 αἰῶν δὲ κυνιδρομείας ἡμέρας ἀλλ' ἄλλοι ἐξάλλαξεν, Πλούτ. Ὀμοσ. 23, διενε. Ἀκρ. 39,37 ἄλλ' ἠδὺ παρεμπερές ἐξηλλαγμένον χροῖας. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποδοῦμαι ἐνδομῆ τὴν καὶ ἐνδοῖμαι ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, δημ. κ. ἀλλάζω: Εὐρ. Ἐκ. 1297 εἰσελθε καὶ λουτρῶν τυχὲ ἐσθῆτα τ' ἐξάλλασσε ἢ ἐξαλλάσσομαι στολαί ἐνδομῆσιν ἀδιαφοροί, ὀλλοεξίς: Πλάτ. Ενδ. 45,22 τὰ δὲ βεναιμὶν εὐκαε .. πέντε ἐξαλλάσσοῦσας στολάς. 3) τὸ μέσ. μετὰ δόρ. ὀψιτάτοι ἀλλογῆν, μεταβολῆν ἐξ πρὸς τ.: Σοφ. Α. 474 κακοῖσι ὅστις μὴδὲν ἐξαλλάσσειται.

4) μτν. μετὰ γεν. ἀλλάσσω τὴν ἐμῶν πρὸς ἕτερον, ἀντιλλάσσω: Διόδ. Σ 10 ἀν. 20 γενέσθαι βραβύσιαν, ἰδιωτικῆς ἐπίτας ἐξαλλαγμένην ἡγεμονίαν. 5) ἀντ. ἐξελέσσομαι εἰς τὴν μεταπίπτω, κατανῶ: Ἰππ. Διοίτ. 1,δ τὸ δὲ .. ἐξαλλάσσει ἐς τὴν μέζω τᾶν, Θεοφρ. Φι 8,8,3 γένος ὄλον ἐξαλλάττει ἐς ἕτερον κ. παθ.: αὐτ. 4,4,14 ἐξηλλαγμένους πρὸς τὴν. 6) ἰσπ. ἐπὶ ὄρους μετ' αἰτ., ἀλλάσσω τὰς συνήθειας λέξεις καὶ φράσεις, μεταχειρίζομαι διαφόρους τῶν συνήθων: Ἀριστ. Πητ. 1406α,15 ἐξαλλάττει γὰρ τὸ εἰωθὸς καὶ ξενικὴν ποίησιν τὴν λέξιν, αὐτ. Ποιητ. 1458α,21 σημνῆ δὲ καὶ ἐξαλλάττοσσι τὸ ἰδιωτικὸν ἢ ἡ λέξις: πρὸλ. τὸ παθ. αὐτ. 1458α,5 ἐξηλλαγμένον ἴδοναι δ' ἔστιν, ὅταν τοῦ ὀνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπῃ, τὸ δὲ ποιῆ. 7) μετ' αἰτ. τόπου, ἀφίνω, καταλείπω, ἐγκαταλείπω, ἀναχωρῶ, ἀπέμωμαι: Εὐρ. IT 135 ἐξαλλάξας Εὐρώπην πρὸλ. αὐτ. ἴων 918 ἀσπάρανα μᾶτερὸς ἐξαλλάξας ἢ ἐξαλλάττω ἀπὸ τι-

νος ἐργομαι ἐκείθεν: Φιλόστρ. Ἱερ. Προσομ. 3 ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεῶς ἢ ἐξαλλάττω εἰς τὴν μεταβαίνω: αὐτ. Ἰππολ. 3,28 8) μετ' αἰτ. κ. γεν. ἀπορακρῶν τὴν πᾶσι: Θουκ. 5,71 προθυμόμενος ἐξαλλάσσει ἀπὸ τῶν ἐναντιῶν τὴν αὐτοῦ γένωσιν. 9) ἀντ. ὀψιτάτοι μεταβολῆν, ἀσκόλινα: Ἀριστ. Ζί 766α,26 ἐνὸς μορίου πηρῶ- θέτους τοσοῦτον ἐξαλλάττοσσι τῆς ἀρχαίας μορφῆς, Ἀριστ. Ποιητ. 1449γ,13 ἢ τραγωδία περὶτάσι ὑπὸ μίαν περίδον ἠλίου εἶναι ἢ μικρὸν ἐξαλλάσσειν (ὑπερβαίνειν τὸ ὅριον ὀλιγόν τι ἢ εἶμαι διαφόρος τῆνος, ἐμφανίζω διαφοράς: Φιλῶδ. Σημ. 9 ε- πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἢ-ὄμ. ἢ μτχ. παθ. παρακ. ἐξηλλαγμένος ὁ ἐμφανίζων διαφοράς: Διόδ. Σ 17,90 θρεσι ταῖς ποικιλίας ἐξηλλαγμένοι ἢ ὄμ. μετὰ γεν.: Ἰσοκρ. 8,63 δεινόν .. καὶ παρὰ πολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοῦσῃ ἢ ὄμ. εἰμαι διάφορος τῶν γνωστών, ἀσυνήθης, ἑκτακτος, παράδοξος, σπάνιος: Εὐρ. IA 564 ἐξαλλάσσοσαν εχει χάριν ἢ ὄμ. ἢ μτχ. παθ. παρακ. ἐξηλλαγμένος ἀσυνήθης, ἑκτακτος: Πολυδ. 2,37 δ' 10) διδω ἀλλν διευθύνω εἰς τὴν τρέψιν: Εὐρ. Τρ. 200 αἰσ Ἰδαίους Ἰστίους κερκίδα διενέουσι ἐξαλλάξω, αὐτ. Ἐκ. 1060 ἢ ἐξαλλάττω δρόμον ἀλλασσῶ κατευθύνω: Ξεν. Κυν. 10,7 ἴνα εἰς τὰς ἀρκυς ποιήται τὸν δρόμον μὴ ἐξαλλάττων ἢ μτν. κ. πᾶν. διασκεδάω, τέρπω, εὐφραίνω: Μεν. 747 ἀνδρῶνον ἐξαλλάξομεν, Φιλιππῶδ. 35 12) πᾶν. κολακωδῶ, καλοπῶνω: τοῖς ὀφθαρίσι ἐξήλασας ἡμάς, αὐτ. αὐτὸν ἐξέλασας.

ἐξαλλοῖω-ὦω μεταβάλλω, ἀλλάζω ἐντέλεος ἢ Θεοφρ. Φι 3,17,7 αἰ τροφαί ἐξαλλοῖουσι, Πλάτ. Μαικ. 3,3,21 ἀργῆθεν μῦθρα πρόματα τοῦ μᾶταιας ἐξαλλοῖωσι κ. παθ.: Θεοφρ. Φαίτ. 2,15,2 πᾶν .. ἀπὸ σπέρματος ἐξαλλοῖοται πρὸς τὸ χεῖρον.

ἐξαλλοῖωσι-εως ἰθί μτν. ἐπὶ τροφῆς πλήρης ἀλλοίωσης: Γαλ. 15,250 ἰπθ. ἀντὶ ἐξαλλάττωσιν.

ἐξαλλομαι, μέσ. ἐξάλλομαι, ἀορ. ἐξηλόμην κ. μτν. ἐξηλόμην, διαφ. γ. ἐν. ἐξάλατο, γ. ἐν. μτχ. ἀορ. ἐξάλλομενος μετὰ γεν. πηθῶ ἀπὸ τῆνος τῆσιν ἢ ἐκ τοῦ μέσου τῆνος, πρὸς τὸ ἐμπρὸς, ἐκπῆθῶ: Ἰλ. Ε 142 ἐμμεμῶσιν ἰλέων βραθῆς ἐξάλλεται αὐλῆς, Θεοκρ. 17,100 ἐξάλατο ναός ἢ μετ' ἐμπρὸθ. γεν.: Ξεν. Ἐλλ. 7,2,6 ἐξήλατο κατὰ τοῦ τεύχους (ἐπῆ- θησε κᾶτω ἀπὸ τοῦ τεύχους ἢ ἢ κ. ἀπολ.: Ἰλ. Ο 571 εἰ τινά ποιο τῶν ἑμῶν ἐξάλλομεν ἄνδρα βάλουθα, Ἀριστ. Φρ. 130 εἰτ' ἐξήλλετο, Κδ Πράξ. 3,8 καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη καὶ περιπέσῃ ἢ μτφ. κατανῶ τ.: Σοφ. OT 1311 ἢ δαιμον, IV ἐξήλλου. 2) πῖνασσομαι ἐξω τῆς θέσεως μου, ἐκπίνασσομαι: Βασ. 1,8B ἐκ λῶν πύρ ἐξάλλεται ἢ ἐπὶ ἡθῶς, ηθῶδ ἐξω τοῦ ὕδατος. Ἀριστ. Ζ 602α,29 ἢ ἐπὶ μελόν τὸ σῶματος, ἐκπέφυγ τῆς θέσεος μου, ἐξαρθροῦμαι: Ἰππ. Ἀρρ. 64 ἐξαλλομένου σπονδύλου ἢ ἐπὶ τροχῶν, πῖνασσομαι ἐξω τοῦ ὄφρονος: Ξεν. ΚΠ 7,1,32 ἐξαλλομένω τῶν τροχῶν ἐκπῆλπει: 3) ἀνοσηθῶ: Ξεν. Ἀν. 7,3,33 καὶ ἐξήλατο ὤσπερ βέλος, Φιλ. 1,318 ἡκίστα ἐ- ἢ ἐπὶ ἵππου, Ἰσταιμι ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ὄρθος: Ξεν. ΚΠ 7,1,27 οἱ μὲν .. ἐφυσον, οἱ δ' ἐξήλλαντο.

4) μτν. ἐσχοκῶνον, οἰδῶνομαι, ἐκτεινομαι: Καλλ. Δημ. 88 ἐξάλλοτε γωστῆρ ἀεὶ μάλλον ἔδοντι.

5) μτν. μτφ. μετ' ἐμπρὸθ. διορισμ. προτρέπει εἰς τὴν, καταφεύγω: Πλούτ. Ἠθ. 282B πρὸς τὸ πρῶτον κείνο .. ἐξάλλονται.

ἐξαλλος(-η)-ος(η) μτν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντέλεος ὄλλος, ὁ ὄλλος διάφορος, διακεκριμένος: Πολυδ. 6,7,7 ἐξάλλος μὲν ἐσθῆτας ὀπλάσθων δεῖν ἔχειν τούτους ἡγόμενους τῶν ὑποστατημένων. 2) μτν. κ. πᾶν. ἑκτακτος, ἀσυνήθης, ὄμ. κ. ἐκτεκτός, ἐξαιρέτος, ἑκτακτος, λομπρῶς, πολὺμορφος: Πλάτ. ε 2,6,14 ὁ Δαυὶδ ἑνδεδικμῶς στολῆν ἐξαλλον, Πιορ στε-

φανοῦσθαι αὐτὸν ἐξάλλω στερῶν· ἢ τὸ οὐδ', πλὴθ. ἑξάλλα ὡς ἀσυνήθ, παρῶνε· Πλούτ. 'Ηθ.330Α τὰ μὲν ἑξάλλα καὶ τραγικά τοῦ βαρδάρικου κόσμου.. ὁλον.. ἀναξυρίδας· 3) νεώτ., κ. ὄμν. ἐπὶ προσ. ὁ ἐξηλλαιώμενος ὑπὸ ἰσχυροῦ συναίσθηματος ἢ ψυχικοῦ πάθους ὁ ἐκτός ἐσούτου, ὁ ἐκφρων· ἑξάλλω ἐκ τῆς χαρᾶς - ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς· ἢ ὄμ. ἐπὶ φυσικῶν καταστάσεων, ὁ ἄλλοισιν ἐπιφέρων, ὁ σφοδρὸς ἐν ἐξάλλω ἐνθουσιασμῷ - παραφορᾷ.

ἑξαλλοτριβή-ω μτγν. πᾶν κ. Ἐπιφρ. ἐπιτρέπαι τὴν ἐξοχθὴ ἢ ἐξάγα ἐκ τῆς χώρας, πικρὸς εἰς ἔθνος· Στραβ.5,19· 2) Ἐπιφρ. κ. κῆπ. ἀπαλοτριβή, ἐκποῶ· Ἐπιφρ. ἐ- πόρον εἰς ἑτέρας χρεῖσας, Πάπ. μὴδ τῶν ὑπαρχόντων μὴδεν ἑξαλλοτριβῆ· 3) μτγν. καθιστᾷ τινα ἕνον πρὸς τὴν, ἀποξενῶ· Σέξτ. Ἐπιφρ. Μαθ.2,42 ἑξαλλοτριβοῖ (τοῦς πολλοῦς) πρὸς τοὺς ἄριστους· κ. παθ.· Πά Μοκκ.1,12,10 καὶ φίλων ἀνανεύσασθαι πρὸς τὸ μὴ ἑξαλλοτριβῆσθαι ὡμίον.

ἑξαλλοτριβίσις-εως ἡ) πᾶν, ἢ ἐκποίσις βλλ. **ἑξάλλω** ἑπιφρ. μτγν. ἐξαιρέτως, καθ' ὑπεροχὴν· Πολυδ.32,25,7 προουκονντα.. τοὺς βωμοὺς ἐξάλλωσι ἰδ. ἐρυ. παραδοξασί.

ἑξαλμα-ατος ἰδίη | ἐξάλλωμα μτγν. κ. μον. ἄλμα πρὸς τὸ ἔξω ἢ ἠρόμα ἐξ ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο· Καρμν.Θεσσαλ.312 τοῖς ἐξάλλωσιν ἐπεκρίθησαν· 2) μτγν. ἀπόστασις, διάστημα· Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.209,2 τὸ μέγιστον ἑξαλμα ἀνάσκα καὶ γῆ, Σχολ.Διον.Περ.30· 3) μτγν. μτφ. ἀγαλλοίσις, ὑπερβάλλουσα χαρμονή· Τρηγ.Ναζ.2,516C.

ἑξαλλίωξ μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶν τὴν λίσαν, ὄλωσ ἄλμυρον· Ὡ'ω.Χρυσ.7,547· 2) νεώτ. ἀποδύλλω τινὸς τὴν ἄλμην, ἑξαλλίωξ, ἑξαμύρι· 3) ὄμ. νεώτ. χημ. ἀποχωρίζω ἐκ τινος διαλύματος οὐσίαν τινὰ τὴν προσθήκῃ ἄλατος.

ἑξάλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ ἀποβολὴ τῆς ἄλμης, ἢ ἐξαλάτωσις, ἑξαμύρισμα, ἑξάμισμα, ἑξάρισμα· 2) χημ. ὁ ἀποχωρίζωσις οὐσίας τινὸς ἐκ τινος δ' ἄλμματος τὴν προσθήκῃ ἄλατος.

ἑξαλῶσι ἰδίη μτγν. ἢ ἑξέλασι βλλ. ἡ) πρὸλ. ἑξάλμα· Ἀντυλλ.π. Ορειθ.δ,31,1.

ἑξαμυρίωξ νεώτ., ὄμν. ἑξαμυρίωξ καθιστῶν τὴν ἄλμην ἢ οὐδόλωσ ἄλμυρον· 2) ὡς ἀντιθ. ἀποδύλλω ἐν ὄλω ἢ ἐν μέρει τὴν ἄλμυριότητά μου.

ἑξαμυρίωμα-ατος (τὸ) νεώτ., ὄμν. ἑξαμύρισμα, ἢ ἀποβολή, σφαιραίσις τῆς ἄλμυριότητος.

ἑξάμυρος-ον πᾶν, ὁ ἀποδύων τὴν ἄλμυριότητα αὐτοῦ, ὁ μὴ ἄλμυρός.

ἑξαμυροῦμαι-όμαι πᾶν, γίνωμαι ἄλμυρός· Πάπ. ἑξηλλοτριβῆσθαι μὴδεν.

ἑξαμυρίωμα μτγν. γίνωμαι ἄλμυρος, παράλοχος· Εὐστ.Πον.250,38 ὁ δὴ μισοῦντις ὁ ἀεργὸς λογικός, ἑξαμυρίωνται ἀντικρυς.

ἑξαλογοῦμαι-όμαι μτγν. γίνωμαι ἄλμυρος, παράλοχος πρὸλ. ἑξαμυρίωμα· Εὐστρ.ΗΝικ.276,6.

ἑξάλοξ-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξαχθεῖς ἢ ἐξελθὼν· Ἐπιφρ.17 ἑξάλοξ ἰχθύς Λοκκ. Ἐρωτ.δ ἰ μὲν οὖν ἔπειτα τὸ σκόρος ἑξάλοξ ἐκ τῆς ἄναςπασαντες, Ὀπν.Ἄλ.2,593 ἑξάλοξ ἄισοισι· 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκτός τῆς θαλάσσης κειμένος· Πλάτ.Ἰδ.3,3 ἑξάλοξ ἐλαθε τὴν πληγὴν· ἑξάλοξ ἀκόελας· ἢ τὸ αὐδ', πλὴθ. ὡς οὐσ. ἑξάλα τῆς νεώξ ἢ νεώτ. τὸ πλοῖον τὰ ὄνω τῆς ἰσάλοω γραμμῆς μὴ πρὸς τὸ πλοῖον, ὄμν. τὰ φηλά, ἀντιθ. τὰ ὕφαλα· Λοκκ.ΖΤρω.47· ἢ ἐπὶ υἷσιν, ὁ λαν ἐξέχων ἐκ τῆς θαλάσσης· Στραβ.17,152.

ἑξάλωσις-εως (ἡ) ἄλμα πρὸς τὸ ἔξω, πρὸς τὰ ὄνω, ἰδίως πᾶσιμα διὰ τὸν παῖδων συννημένων πρὸς ἀλλήλους γάριον ἀσκήσεως· Ἀρετ.Χρον. Νουῖ.12· 2) ἐπὶ τὸν ἀπονδύλων τῆς ράχεως, ἐξαρθρωσίς, διαστροφή· Ἰπν. Ἀρθρ.46.

ἑξάλωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. διαφυγὴ ἀπὸ τινος, ἀσφυγία, ἀπολαγὴ· Εὐστρ. Α'Υατ.22,22, Εὐστ.Πον.74,54 τὴν ἐξάλωσιν τοῦ κακοῦ.

ἑξάλωσις μτγν. ἑπίτατ. τοῦ ἀλλοκότῳ βλλ.· Μχ. Ἀκομ.1,301,21.

ἑξάλωσκα, ὄμν. ἐξήλωσα μετ' αἰτ. φείγω ἀπὸ τινος· Εὐρ. Ἡ.219 φῶτας κακοῦργους ἐξάλωξω μετ' αἰτ. ἰπν.673· ἢ ἀπολ. διαφεύγει· Αἰσχ.Εὐμ.111 ὁ δ' ἐξάλωξας ὀχγεῖται νεβροῦ δίκην, Εὐρ. Ἐκ.194· ἢ μτγν. μετὰ γεν.· Ὀπν. Ἄλ.3,104 ἐξήλωξεν ἴσχυρα πρὸλ. Ἡο. «ἐξάλωξομαι» φυλάξωμαι· Σφοδρὸς Αἰτῶν Μαστιχοφόρος.

ἑξάλωξ ἐξάλωσκα βλλ.· Ὀπν. Διον.51 οἱ δὲ θύραζε κακὸν μέρος ἐξαλῶντες, πῆλθσαν.

ἑξάλωσι (τὸ) νεώτ. τὸ ἐξάγραμμα βλλ.

ἑξάλωσις Ἡο. «εὐρίσκει»· 2) αὐτ. «ἐξαλφῆσις» ἐκτιμήθησι μεγάλως ἀπὸ τοῦ ἄλφουεν. καὶ γὰρ ἀλφροτὴς ὁ ἐνθους τινὸς δὲ ἐκλάφρσις·

ἑξαμαρτάνωξ ὡμίον μτγν. πρῶξις ἀμαρτωλῶν· Κ Μανασσ.9,52.

ἑξαμαρτάνωξ κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. ἑξαμαρτῆσαι, ἐξαμαρτῆσω ἰπ. Ἰπν.Διατ.13,1 ἀποτυχῶν, δὲν ἐπιμαρτῶν τὸ σκόπου, μετὰ μτγ.· Σεν. ΚΠ 2,1,6 μὴ τὴν παύοντες ἑξαμαρτῶντες ἢ κ. ὄπολ.· Σοφ.Φιλ.95 βούλομαι.. καλῶς δρῶν ἑξαμαρτεῖν ἢ κινᾶν κακῶς ἢ κ. ὡς ὄντιθ. τοῦ κατορθοῦν· Ἰσοκρ.7,72 τοῦς ὄλγια μὴν κατορθούνας, πολλὰ δ' ἑξαμαρτάνοντας· 2) ἀπολ. πλανώμαι, σφάλλομαι, ἀμαρτᾶναι, διαπρατῶν σφάλατα· Αἰσχ.Πρ.1039 σοφῶν γὰρ αἰσχρὸν ἑξαμαρτάνειν, Σοφ. Ἀντ.1024, Ἄλυσ.25,16, παροίμ. φρ. τὸ δὲ ἑξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ ἢ μετὰ τὸν προθεσῶν εἰς, περι. ἐν· Ἡο.1,108 ἐς σέ.. μὴδεν ἑξαμαρτεῖν, Αἰσχ.Πρ.945 τὸν ἑξαμαρτόν· εἰς θεοῦς Πλάτ.Πολ.336B ἑξαμαρτοῦμεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέπῃ, Ἰσοκρ.2,5 ἢ μετὰ μτγ.· Σεν.ΚΠ 3,3,56 οἱ δὲ ἑξαμαρτῶνται διατριβῶν ἢ μετὰ συστοιχ.αἰτ. διαπρατῶν λάδοσι τὴν ἴσφωλα· Ἡρ.3,145 οὗτος εἰς δὴ ἑξαμαρτῶν ἐν γοργῇ

εἰδέτεο, Σοφ.Φιλ.1012 εἰς τ' αὐτὸς ἑξήμαρτεν· 3) τὸ παθ. ἐκτελεῖσθαι ἡμαρτημένως· Πλάτ.Πρωτ. 357D ἢ δ' ἑξαμαρτανόμενῃ ἐπίστημι· ἢ ἐπὶ οὐσ. θεραπεύομαι ἡμαρτημένως· Σεν. Ἰπν.4,2 ἐπειδὴν ἐνακιορθηθῆ τε καὶ ἑξαμαρτηθῆ τὰ νοσήματα· ἢ ἐπὶ πολιτείῳ, δὲν εἶμαι ὁρθός, καλός· Ἀριστ.Πολ.1289,1,9 ἡμεῖς δ' ὄλωξ ταύτας [τὰς πολιτείας] ἐξημαρτημένως εἶναι φημέν· 4) μτθ. ἀγα τινὰ εἰς ἀμαρτίαν, κέρμω τινὰ τὰ ἀμαρτήσι· Πά Βασ.3,15,26 ταῖς ἀμαρτίαις αὐτοῦ εἰς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

ἑξαμαρτία (ἡ) τὸ σφάλμα, τὸ ἀμαρτήμα, ἢ παρῶσις· Σοφ. Ἀντ.558 ἴση ὄνω ἔστιν ἡ ἑξαμαρτία, Θεμιστ.Λογ.32,362C.

ἑξαμαρτῆρος-ον πᾶν, ὁ μαρτυροῦμενος, βεβαιούμενος ὑπὸ ἑξ. μαρτύρων· ἑξ. συγγραφή - δάνεα - ἀποχή ἢ τὸ οὐδ', ὡς οὐσ. τὸ ἑξαμαρτηρον μαρτυρία ὑπὸ ἑξ. μαρτύρων.

ἑξαμαρτῶξ ὡς κ. νεώτ. καθιστῶν τὴν ὄλωξ ἀμαρτίαν, ἐπισκοπῆς ἐντελεῶς, παθ.· Εὐρ. ὄμ.781,60 ἄν' αἰθερ' ἢ γὰς ὑπὸ κεύθεος.. ἑξαμαρτῶξ· ἢ παθ. ἐπὶ φωτῶν, γίνω τὸς φημι-κόως χαρακτήρας μου· Θεόφρ. Φαίτ.2,16,4 τὸ σισύμβριον, ἑξαμαρτῶμενον· 2) μτφ. ἑξασθενῶς· Πλούτ. Ἡθ.469A ἐ- τὰ χείρωνα τοῖς βελτίσι, Λογγίν.17,2.

ἑξαμαρτωσίς-εως (ἡ) μτγν. ποιεῖσθαι ἐξασθενῶσις· Πλούτ. Ἡθ.434A μετὰ ἄλωνα ἰσμεν ἑξαμαρτωσίς· 2) νεώτ. πλῆρης, ὄλοσφρησις ἀμαρτωλῶν.

ἑξαμάχανα Ἡο. «ἐξείσφην».

ἑξαμβλίωξ μτγν. ἑξομβλῶ βλλ. ἡ) Αἰλ. ὄμ.49 τὴν τὸν τετραποδῶν ἀγέλαν ἑξαμβλίωξεν.

ἑξάμβλυσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐξοσθενῶσις.

ἑξαμβλύνω μτγν. πᾶν, κ. νεώτ., πορᾶκ.

ἐξήμβλυμα, καθίσταμι τὴ ἀμβλῶ, ἀπαυδύνω, ἐξασθενῶ· Διοσκ.1,188 τὰς τὸν ὕψων διασποράς ἐξαμβλύνουσι κ. παθ.: Πλάτ.Φάβ.23 ἐξήμβλυτο· τοῖς ἀλωφῆταις ἀγάγιν, Μηναι.3,3 Συναστ. ἔνθα οἱ μὲν τύπτοντες ἐξημβλύνθησαν ἢ καθ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς δικαστὰς, καθιστῶ ἐπιεικέις, εὐμενεῖς, τοὺς μαλακῶνα.

ἐξαμβλῶ-ῶ ἐπὶ ἐγκώμῳ γυναικῶς, ἀποδόλλω, κῶμω ἀποβολήν· πρὸλ. Ἡσ. «ἐξαμβλέει» διαφθεῖρει, ἐγκυμονεῖ ἢ τὸ μέσ. ἐξαμβλοῦμαι ηροκαλῶ ἐξάμβλων· Ἰηπ.Γυν.1,25 ἔχουσι φύσας, ἧσιν ἐξαμβλέεται [τὰ ἐμβρυα].

ἐξαμβλῶ-ῶ κ. μων. κ. νεώτ., ἀφρ. ἐξήμβλωσα, ἀσφορ. ἀφρ. β' ἐξαμβλώνα· | Θεριστ.Λόγ.2,33β, πῖθ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐξαμβλώσαι, ἀναφορ. πρὸς τὴν μήτραν, χειρίζομαι, οὕτως ὡστε ν' ἀποβάλῃ, ν' ἀσπορίσθῃ τὸ ἐμβρυον· Εὐρ.Ἀνδρ.356 σὴν παῖδα φαρμακούμεν καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν ἢ μτν. τὸ παθ. ἐπὶ ἐμβρύου, φίσταται ἐξάμβλων· | Ἀπολλ.3,4,3 ὄραφες ἐξαμβλῶθεν ἢ ὄρ. παθ. μτφ.: Αἰλ.ἀν.57 αὐτὴ ἡ ἑλίς ἐξημβλωτο ἢ ἐπὶ γυναικῶς, τίκτω πρόωρος, ἀποδόλλω, κῶμω ἀποβολήν· ἐν χρ. κ. μτφ. γεν.: Πλάτ.Θεαιρ.150B τὰ τε λοιπὰ ἐξημβλώσαν· καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μακροῦσιν ἀνα κακῶς τρέροντες ἀπέλωσαν ἢ μτφ. ποιοῦμαι τὴ στέλεξ ἡ μάστιγιν· Ἀριστοφ.Νεφ.137 φροντίζ' ἐξημβλώσας [Σουδ. ἐν λ. «ἀτελεῖ ἐποίησας» ἢ] ὁθ.διασφαιρῶ, χαλῶ· αὐτ.139 εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐξημβλωμένου [Σουδ. «τὸ παραποικῶδες καὶ διεσφαιρόμενον»] κ. παθ.: Θεόφρ.Φαιτ.4,5,3, Πλάτ.Ἠθ.2,2E ποῖα σώματα ἰσθῆς οὐκ ἐξαμβλοῦσιν· δι' ἀμέλειαν ἢ μτν. ἀμτφ. καθίσταται ἀνωφέλις, ἀτελεσφόρητος, ματαιοῦμαι· Αἰλ.Ζ1,2,25 ἴνα μὴ αὐτοῖς ἐξαμβλώσῃ ἡ ποσὴ ἢ ἢ ἀφρο. ἐξαμβλῶ ἀκόλουθεῖ ἀποβολή· Ἀριστ.Ζ1,377,6,6.

ἐξαμβλωμα-ατος ἰβλ. [ἐξαμβλῶ] μτν., νεώτ. κ. δημ. τὸ πρῶτον ἀποδοξίς, προώροιο τοκετοῦ, τὸ πρόωρος γεννήθῃ, ἄ. ἐκτρωμα, ἀποδοξίωμα, ἀπορρηγμα· Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,51 ἢ τὸ νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. πᾶν τὸ τερατώδες ἢ παρὰ φύσιν, οἷον τερατώδες γέννημα ἢ κακότρονον κατασκευάσμα.

ἐξαμβλωματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμος εἰς ἐξαμβλωμα ἢ ἐξαμβλώσιν ὄλλε· ἢ ὁ ὕμοιος πρὸς ἐξαμβλωμα, ἀτελῶς, τερατώδως διαμεμορφωμένος, τερατομορφος.

ἐξαμβλωσις-εως ἡ] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ πρόωρος τοκετός, ἡ ἀποβολή, ἐκτρωσις, ἀμβλωσις· Ἰηπ.Φάσ.Παιδ.18 αἱ ἐξαμβλωσιες τῶν παιδῶν, Γαλ.19,17B ἢ νεώτ. εἰδ. ἡ τεχνικὴ ἀποβολή τοῦ ἐμβρύου ἢ μτν. μτφ.: Ἀνδρ.Κρ.1,344E φρονῶν ἐ-
ἐξαμβλώσκι μτν. κ. μων. ὁ, τὸ ἐξαμβλῶ-ῶ προκαλῶ ἐξαμβλώσιν· Διοσκ.2,196 κόκκις μετὰ ὀξυκρατῶν ἐξαμβλώσασκι κ. παθ.: Εὐστ.Παν.154,28 ἴνα μὴ τὰ φυτὰ... ἐξαμβλώσασκωνται.

ἐξαμβλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμος εἰς τὴν ἐξαμβλώσιν βλλ. ἢ ὁ δι' ἐξαμβλώσεως γινόμενος· ἐξαμβλωτικὴ μέθοδος ἢ ὁ προζενῶν ἐξαμβλώσων, ὁ ἐκτριωτικός· ἐξαμβλωτικά φάρμακα.

ἐξαμβλώτω μτν. δ. ἀνάγν. τὸ ἐξαμβλώσκι βλλ.: Διοσκ.2,194.

ἐξαμβρακοῦται Ἡσ. «ἐκλύεται».

ἐξαμβρῶσαι ἢ ἀνάγν. ἀντὶ ἐξαμβρῶσαι τοῦ ἐξαμβρῶν βλλ.

ἐξαμβρῶ ποι. τὸ ἐξανοδρῶ βλλ.

ἐξαμβουλένιον τὸ ἐπὶ νεώτ. χημ. ὄργανικὴ χημικὴ ἔνωσις, ἄ. κυκλοεξίνιον.

ἐξαμβῶ, ἀφρ. ἐξημφῶς, μέσ. ἀφρ. ἐξημφῶ-μην ἀλλόσσω, μεταβάλλω· Εὐρ.Βδων.607 θρασεῖτε σαρκὸς ἐξαμφῶσαι τρώμον [τῆς σαρκὸς ἀποβαλοῦσαι τὸν τρώμον], Πλάτ.Ἠθ.590C ἐξα-

μειδῶσης ἄλλην ἄλλοτε χρόαν ἢ τὸ μέσ. λαμβάνω τὴν θέσιν πνός, ἐπακολουθεῖ· Εὐρ.Ἐλ.1533 ἔργου β' ἔργον ἐξημείβετο ἢ ἀμτφ. διοδεύομαι ἢ ἀνταλλάσσω· Εὐρ.Ὀρ.β1 ὠφῶ φόνος ἐξαμβῶν [ἴθθα ὁ Σχολ. «φόνος φόνου διαδεχόμενος»] ἢ ἀναφορ. πρὸς τόπον, διέρχομαι διὰ μέσου ἢ ὑπερῶνα αὐτοῦ, διαδασίνω, μετ' αὐτ.: Αἰσχ.Πέρσ.130 τὸν ἀμφικύτον ἐξαμείφας ἀμφοτέρως ἄλιον πρῶνα κοινὸν ἀλας, Εὐρ.Φοκ.131, Ξεν.Ἄγισ.22 ἢ ἀπολ. ἀσπύρομαι, ἀναγχαρῶ, ἀπερχομαι, φεύγω· Εὐρ.Ὀρ.272 εἰ μὴ ἔξαμείφει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν ἰέαν δέν φύγησι ἢ τὸ μέσ. ὄμ. διέρχομαι· Εὐρ.ἀν.781,41 δι' ἄρμον ἐξαμείβετα πύλις κανοῦ μέλινα λιγνός ἢ τὸ μέσ. ἀνταμείβω, ἀνταποδοῖω· Αἰσχ.Πρ.223 κατὰσθι ποινάτε τασδὲ μ' ἀντημείφατο ἢ σματ.π. ἐξάμειφει.

ἐξάμειφίς-εως ἡ] μτν. [ἐξαμβῶ] ἀλλαγὴ, μεταβολή, μεταλλάγη· Πλάτ.Ἠθ.426D.

ἐξάμείλω ἐπὶ βρέφους θηλάω, βυζαῖνω· Αἰσχ.Χο.898 μαστόν, πρὸς ψ ὠ· ἐξημέλας εὐτραπέες γάλα ἢ ἐκπέλιω, ἐκθλίβω· Εὐρ.Κύκλ.209 πλῆρωμα τυρῶν ἐστὶν ἐξημέλῳμενον.

ἐξαμελιχθ-οῦς-ές νεώτ. ὁ συσταμένος ἀπὸ ἐξή μέλη· ἐξάμ-ἐπιτροπή-συμβουλίαν-συμμορία.

ἐξαμελῶ-ῶ παραμελῶ ἐντελῶς, ὄλλω δίοπου· Ἡρ.1,97 τὸν ἐνωτοῦ ἐξημελιχθῶτα, Πλάτ.Κάμ.18 ἐξημέλοτο τὸ τὸν θεῶν ἀνοίε· ἢ ὄμ. ἐπὶ προσ.: Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.1180α,30 ἐξαμελωμένον [τῶν παιδῶν] ἢ ἀπολ. δεκνῶς πλήρη ἀσάφοριαν· Ἀριστ.Πολιτ.1289,22 ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἐξημέλησεν [ὁ νομοθέτης] ἢ τὸ παθ. ὡς ἀπρόσθ. δὲν λαμβάνεται φρονεῖς, ἐπικρατεῖ ἀσάφοριαν· Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.1180α,27 ἐν δὲ τὰς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημέληται περὶ τὸν ταῦτων.

ἐξάμερεια ἡ] μτν. ἡ διαίρεσις εἰς ἐξή μέρη· Στob.Ἐκλ.2,46 τῆς ἐξαμερείας ἢ περιγραφή.

ἐξαμερής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ συσταμένος ἀπὸ ἐξή μέρη· Εὐρ.ἀν.356 ὄρθιον ἐξαμερῆς τετόρων καὶ εἰκοσι μέτρων ἢ ἐπὶ τοῦ ἐξαμέτρου.

ἐξαμερία ἡ] μτν. ἐξαμερία βλλ.

ἐξαμερικανίως νεώτ. καθίσταμι τινα Ἀμερικανὸν ἢ τὸ ἀμερικανικὸν κ. παθ.

ἐξαμερικανισμός ἰβλ. νεώτ. τὸ ἐξαμερικανίζειν βλλ. ἢ ἐξαμερικανίζεσθαι.

ἐξάμερο ἰβλ. δημ. τὸ ἐξάμερον, ἢ ἐξαμερία, συνήθ. ὡς ἐπίρρη. ἐπὶ ἐξή ημέρας· Ἐφραλ.Ὀδ.Ο 476 ἐξ. ἀρηνεῖσαν νύχτα καὶ μέρα τὸ ἴδιον.

ἐξαμερία ἡ] μτν. σύνθεσις ἐξή μέτρων· Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,318,26 ἐκ μονομέτρων... μέριξ ἐξάμ-

ἐξάμετρος-οἶ κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ στήθου, ὁ συσταμένος ἀπὸ ἐξή μέτρα ἢτοι μετρίκους πόδας καὶ ἰδίως δακτύλους συνεκτ. ἢτοι ἐμμέτρον λόγου, ὁ συσταμένος ἀπὸ ἐξαμέτρων στίχους· Ἡρ.1,47 ἡ Πυθῆ ἐν ἐξαμέτρῳ τόνουλέγει τάδε, αὐτ.7,220, Πλάτ.Νομ.80E ποιεῖται τὴ ἡμῖν εἰσὶ τινες ἐπὶν ἐξαμέτρων, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.6,749 ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ἐξαμέτρον] ὁ ἀπὸ ἐξ μετρίκους πόδας, ἰδίως δακτύλους, συσταμένος στίχος, καὶ συνεκτ. ὁ ἀπὸ ἐξαμέτρων στίχους ἑμμετρος λόγος· Ἀριστ.Ρητ.1404α,34 οἱ τὰ ἐξάμετρα ποιοῦντες, αὐτ.Ποιητ.1449α,27, Πaus.10,5,7 καὶ πρῶτὸ τὸ ἐξάμετρον ἵσα· ἢ νεώτ. κ. δημ. δακτυλικὸν] ἐξαμέτρον] ἢ Ἀρσικὸν] ἐξαμέτρον] ἢ ἄλλως ἐξαμέτρον] στίχους συσταμένους ἀπὸ ἐξ δακτυλικῶς πόδας, τὸ ἀρχαιότατον τὸν μέτρον τῆς ἐλληνικῆς ποιήσεως ἢ νεώτ. τονικὸν] ἐξαμέτρον] στίχους ἐξ ἐξ τονικῶν δακτύλων, νέον ἑλλην. μέτρον ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐδ. ὄμ. ὡς τὸ οὐδ.: Παλαμ.Προ.Χαρ.208,13 κἢ ὁ ἐξάμετρος τὸ Ὀμήρου ἢ νεώτ. ὁ ἔκων ἐξ ἐξάμετρον ἑύρο,

μετρίκους πόδας καὶ ἰδίως δακτύλους συνεκτ. ἢτοι ἐμμέτρον λόγου, ὁ συσταμένος ἀπὸ ἐξαμέτρων στίχους· Ἡρ.1,47 ἡ Πυθῆ ἐν ἐξαμέτρῳ τόνουλέγει τάδε, αὐτ.7,220, Πλάτ.Νομ.80E ποιεῖται τὴ ἡμῖν εἰσὶ τινες ἐπὶν ἐξαμέτρων, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.6,749 ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ἐξαμέτρον] ὁ ἀπὸ ἐξ μετρίκους πόδας, ἰδίως δακτύλους, συσταμένος στίχος, καὶ συνεκτ. ὁ ἀπὸ ἐξαμέτρων στίχους ἑμμετρος λόγος· Ἀριστ.Ρητ.1404α,34 οἱ τὰ ἐξάμετρα ποιοῦντες, αὐτ.Ποιητ.1449α,27, Πaus.10,5,7 καὶ πρῶτὸ τὸ ἐξάμετρον ἵσα· ἢ νεώτ. κ. δημ. δακτυλικὸν] ἐξαμέτρον] ἢ Ἀρσικὸν] ἐξαμέτρον] ἢ ἄλλως ἐξαμέτρον] στίχους συσταμένους ἀπὸ ἐξ δακτυλικῶς πόδας, τὸ ἀρχαιότατον τὸν μέτρον τῆς ἐλληνικῆς ποιήσεως ἢ νεώτ. τονικὸν] ἐξαμέτρον] στίχους ἐξ ἐξ τονικῶν δακτύλων, νέον ἑλλην. μέτρον ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐδ. ὄμ. ὡς τὸ οὐδ.: Παλαμ.Προ.Χαρ.208,13 κἢ ὁ ἐξάμετρος τὸ Ὀμήρου ἢ νεώτ. ὁ ἔκων ἐξ ἐξάμετρον ἑύρο,

ἐξαμεύω ἴσθ. ἐν τῷ παθ. παρακ. «ἐξήμευσα» ἠποικεινῆναισι.

ἐξαμνησίοσ-ον μτγ. ἐξαμνησίοσ βλλ.: Βίος Ἐπιφαν.36D.

ἐξαμνήω [τά] δημ. μνημόσων κατά τὸν ἔκτον ἀπὸ τοῦ θανάτου μήνα πελοῦσμενον.

ἐξαμνήω [ή] μων, νεώτ. κ. δημ. χρονική περίοδος ἔξ ἡμῶν: Μιχ.Ἀκρω.2,423,27 | ἐδ. Λόμπρ.Γ' 2 | συνεκ. ἐνομίον, μισθός, ἀμοιβή διὰ χρονικὸν διάστημα ἔξ ἡμῶν || ἐιδ. ἐκαστὴ τῶν δύο χρονικῶν περιόδων, εἰς ἃς διαίρεται τὸ σχολικὸν ἔτος.

ἐξαμνησίοσ-α-ον μτγ., μων. κ. νεώτ. ὁ διαρκείας ἔξ ἡμῶν: Γεμν.6,15 ἢ μεγαττὴ δὲ ἡμέρα παρ' αὐτοῖς ἐξαμνησίοσ γίνεται 2 | ὁ ἡλικίας ἔξ ἡμῶν: Ἀπολλ.3,4,3 ἔξ-βρέφος, Ἰππατρ.20 ἔξ-πῶλος 3 | νεώτ. ὁ καθ' ἐξάμνηον χρόνον, ὁ ἀνὰ ἔξ ἡμῶν: ἐξ-συνδρομή-ἐκδοσις.

ἐξαμνησίοσ Ἐπίρρ. νεώτ. κατά διαστήματα ἔξ ἡμῶν, κάθε ἔξ ἡμέρας.

ἐξαμνηστικός-η-οσ δημ. ὁ ἐξαμνησίοσ βλλ.

ἐξαμνηστικός [ή] δημ., θηλ. -ίτισα, οὐδ. -ίτικα ὁ ἔχων ἐμβρυϊκὴν ζωὴν ἔξ ἡμῶν, ὁ μεθ' ἐξάμνηον ἐμβρυϊκὴν ζωὴν τεχθεὶς, δ. ἐξαμνηστικός.

ἐξαμνηστικός-η-οσ δημ. ἐξαμνηστικός βλλ.

ἐξαμνηστικός-ον ὁ ἐξάμνηον βίον ἔχων, ὁ ἔξ ἡμῶν ζῶν: Ἀριστ.ΖΙ 558α,17 ἂ-ὁ σαύρος ἰδ. γρη.

ἐξαμνηστικός-η-οσ κ. μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ χρονικὴ διαρκείας ἔξ ἡμῶν, ἐξαμνησίοσ: Ἀριστ. Πολιτ.129α,6 ὁ μὴ γὰρ ἐξαμνησίοσ οἱ δὲ δι' ἐλάττονος... ποιοῦσι τὰς ἀρχάς, αὐτ.130β,15, Πολυβ.21,3,11 συγχωρηθῆσαι φησίν... ἐξαμνησίου ἀνοχάς: || ὁμ. ὁ ἡλικίας ἔξ ἡμῶν: Ἀριστ.ΖΙ 545β,2 ὡστε δὲ γεννῶν [ταί εἰς] καὶ ἔκτρεφειν, ἐξαμνησίοσ 2 | τὸ ἀρσ. ἐξάμνηος ὡς οὐσ. | κατὰ παράλλ. τοῦ χρόνου | χρονική περίοδος ἔξ ἡμῶν, ἐξαμνησίοσ: Ξεν.Ἑλλ.2,3,9, αὐτ.3,4,3 διδῶσά τε οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅσαπερ ἦησαν καὶ ἐξαμνησίου σίτων, Ἀριστ.ΖΙ 573α,13, Πλάτ. Σπύτερως ἐξάμνηος δευτέρου ἔτους: || ὁμ. τὸ ἥλ. ἐξάμνηος (κατὰ παράλλ. τοῦ ἀρσ.): Ἡρ.Α,25 ὑπερβάνη δὲ τούτους ἀνθρώπουσ ἀλλοῦσ ὁ τὴν ἐξάμνηον καταύθουσι: || ὁμ. τὸ οὐδ. ἐξάμνη[ν] μων, νεώτ. κ. δημ.: Πρόδρ.2,66 καὶ σὺ ἀκμήν οὐκ ἐπιήρωςας ἐξάμνηον ὄσ' οὐδ' ἄθες.

ἐξαμνηστικός ὁμ. ἀπαλλάσσειται τίς ἐν τινος πράγματος σμύνασιν, πτδ.: Εὐρ.Ἡρακλ.495 εἰ μὴ τὶ τούτων ἐξαμνησίνισμεν.

ἐξαμνηστικός ὄμοια, μτγ. ὄμοια ἐξαμνηστικός-ομοίος κ. ἐξαμνηστικός, ἀλλομῶνα, ἀγωνίζομαι κραταιῶσ, δυνατὰ: Εὐρ.Ἑκ.367 φ' τὰς τεθρίππους Οἰνομάω Πίσαν κατά Πέλοσ ἀμίλλας ἐξαμνηστικός ποτε 2 | ἀγωνίζομαι κατά τινος, καταδικῶ, ἐκδιώκω, ἐκβάλλω τινος: αὐτ.Όρ.431 τίνες πολιτῶν ἐξαμνηστικόςσ σι γῆσ 3 | ἀφάρω τὸν νοῦν, παίρνω τὸ λογικὸν, πρελλῶνα: αὐτ.38 θεῶσ Ἐθμενίδασ, αὐτ' ἀνδρ' ἐξαμνηστικόςσ ὀφθῶσ: || ἐν παθ. σμ. ἐκβάλλομαι, ἐκφρίζομαι: αὐτ.Κύκλ.628 ἐστ' ἄν ὄμματος ὀφθίς Κύκλωπος ἐξαμνηστικόςσ πυρ. ἐξαμνηστικός-η-οσ] μτγ., μων. κ. δημ. ὁ δι' ἔξ μίτων ὑφάσμενος: ΑΠ7,702 [πθ.], Νικ.Χαν.Μαν.Κομν.2,8 τῶν ἐξαμνηστικῶν χροσάστων στολῶν: || τὸ οὐδ. ἐξάμνη[ν] ὡς οὐσ. ἕδος ὑφάσματος δι' ἔξ μίτων ὑφάσμενος πρδλ. δίρτω.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός [ή] γλωσσ. ὁ κατασκευαστής ἐξαμνηστικῶν βλλ. ὑφάσματος.

ἐξαμνηστικός κ. νεώτ. ἐξαμνηστικός, περιέδω δι' ὄμματος, κέρδω, ἐπιδέσσω, ἀμνηστικός βλλ.: Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ.Όμ. 2 | νεώτ. ναυτ. λῶω, ἐκπερῶ τὰ σμύματα βλλ.δ. ἐξαμνηστικός.

ἐξαμνηστικός [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαμνηστικού βλλ., ἠπίθεσις, σύνδεσις δι' ὄμματος, κέρδω, ἐπιδέσσω 2 | ναυτ. ἡ λύσις τῶν ἀμνηστικῶν, τῶν κερκῶν.

ἐξαμνηστικός διόρθ. τοῦ ἐξαμνηστικού βλλ.

ἐξαμνηστικός Ἐπίρρ. ὀφθίς, πηλῆματος ἔξ ἡμῶν.

ἐξαμνηστικός ὄμ. ἐξάμνηος βλλ.

ἐξάμνηος -οσ-οσν μων, ὁ ἔξ ἡμῶν βάρας ἢ ὄζειον ἔχων: Εὐστ.Όδ.187β,57.

ἐξαμνηστικός ἴσθ. ἡ ἐτέρωσ καὶ ἑτέρας.

ἐξαμνηστικός [ή] μων. ἐξάμνηος βλλ., μεταβολή, ἀλλαγὴ: Πρόδρ.ἐν Ἀν.Βοσσας,4,434,84.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. τὸς ὄν ἐξ ἡμῶν: Βέττ.Βαλ.356,30.

ἐξαμνηστικός -οσ-οσν μτγ. ὁ τὴν ἔκτην μοῖραν, τὸν ἐν ἔκτοισ ἀπειρέσις ὄλου ἀποτελῶν: Νικ.Όπρ.594 ἐξαμνηστικῶν κοτύλης πύδαεσ πίσσαν.

ἐξαμνηστικός ἴσθ. ἐκέρβειν 2 | πρδλ. ἐξαμν.

ἐξαμνηστικός ἔξω σφύρα, ἔλκω: Ἀριστ.Λυσ.289 κῶλωσ ποτ' ἐξαμνηστικόςσ ποτ' ἀνευκαθηλίου.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ζευγὸσ βῶν, ζευγάρω.

ἐξαμνηστικός μτγ. κ. ἐξαμνηστικός κατασκευαστικός εἰς στήματα ἀμυγδαλίου: Ἀκὼλ.ΠΔ'Ἑξ.25,33 καὶ τρεῖσ κρατῆρες ἐξημυγδαλισμένοι.

ἐξαμνηστικός -ὄω μτγ. ἐξαμνηστικός βλλ.: ΠΔ'Ἑξ.25,35 ἐξημυγδαλισμένοι.

ἐξαμνηστικός ἀποκρούω ἀπ' ἐμαστώ, ἀμόνομαι κατά τινος, ἀποκρούω, ἐκουδέτερω τίνα: Αἰσγ. Πρ.483 κρῆσις ἠλιῶν ἀκομαστών, αἰς τὰς ἀπόσας ἐξαμνηστικόςσ νόσους Εὐρ.Όμ.208 ἀθρὸν ἐξαμνηστικόςσ θεοῦ, αὐτ.Όρ.269' || μτγ. κ. ἐνεργ.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Θεμιστ.Λόγ.23,284β.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἐξαμνηστικός [ή] μτγ. ὁμ. ἐξάμνηος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.189.

ἔξανανέω ἐκ νέου, καὶ πάλιν ἀνανεώω, ἔαναπαύω τὴν ἀνάστα μου· Πλάτ. Σοφ. 231C πρῶτον δὴ στάντες οἶον ἔξανανασσωμεν.

ἔξαναστώσω μαν. ἐπὶ θεματοῦ λόγου, διεξελθὼς, ἐν πλάτει ἀναστάσιμα· Τζέτ. Χιλ. 6.41.

ἔξανανύτω μαν. ἐκπύω τὸ ἦ ἐμοῦ καταποθέν, δι' ἀποπύσεως βλάλλω οὐθὲς ἔξω· Πρόδρ. 4.61 Ἄδης .. ὄλους Σαυριπύωτες ἔξανανύτει.

ἔξανανύω κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. ξανάω βλλ., αναγῶ, ἐξαρῶ, κρεμῶ τὴ ἐκ τινος· Εὐρ. IT 1351 οἱ δ' ἐπιωθίωδιν ἀγκυραν ἐξανανύον· 2) ἔξανανύωμαι μέτ. μτφ. προσάπτω εἰς ἑμαυτὸν· Σοφ. Or. 829 μὴ πατρῶν τιμῶν χερὶν ἐξανασφῆ θύσκειαν ἐς αἶψ' 3) κ. μαν. κ. νεώτ. ἐγγονον, ζωρῶν φλόγα ἀνάτω· 3) βίαιος ἀνεμος ἐντὸς βραχέος ἐξίναφε τὴν πυρκαϊάν τοῦ δόσους· κ. παθ.· Εὐστ. Πον. 231 ἡς δὴ μελέης καὶ πῦρ .. ἔξανανύεται' 4) μτφ. κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. ξανάω-σθαι ἐπὶ πάθους, οἶον ἀρχῆς, μίσους, φιλαργυρίας κ. ἰδ. ἐπὶ ἐρωτῶς, ζωρῶς ἐρεβώω, οἰσὶ φλογίω τὴν φυγὴν· ΑΠ. 511 πυρῶν γὰρ αὐτοῦ (δ' Ἔως) ἔξανάντει τὸς νέους· ἡ ἐκστασιθεσία προκαίτικῆ φράσις ἐξίναφε τὴν ὀργὴν του, - ὁ πάτος πολλὰκις ἔξανάντει τὰς ἐρωτικὰς ὀρμὰς ἢ νεώτ. συνῆθ. τὸ παθ. ἐκ τινος αἰτίας γίνουσι λίαν φλογερὸς, ζωρῶς παρόφορος· ἐν τῇ μονῶσει ἔξανάντει τὸ πάθος τοῦ ἐρωτῶτος ὄμ. κ. μέτ. κατ' ἀπόλ. ἐκφορῶν, ἰδ. ἐπὶ ὀργῆς· ἀποτύμως ἐξηνήθη, - αἱ ὀρμαὶ τῶν νέων εὐκόλως ἐξανάντουν· προβ. δημ. ξανάω, ξαναμμένος· 3) μτφ. κ. νεώτ. ἀναζωοπυρῶ, ἀναζωογονῶ· Πλάτ. Ηθ. 752A ἐνεθυμμένην ἡμῶν τὴν φύσιν εὐθὺς ἔξανάντουν, - ἐξ· καὶ εἰς τὰς γρῆσας ἡ φιλαρέσκεια ὅταν ἐρωτευθῶνται.

ἔξαναρῖθῶ-έω ἔπιγρ. κ. νεώτ. ἐπαναλαμβάνω καλῶς, ἐπιμελῶς, τελείως τὴν ἀριθμῶν ἢ δὲ πᾶν, κ. ἀκριβῶς κἄνω τὸν λογαριασμόν, οἶον τὴν ἀριθμοῖν, τὴν ἀφαίρεσιν, ζεναλογισιά-ω καλῶ· 2) νεώτ. ἐπὶ γιγνομένων, ἐνδεχομένων ἀποτελεσμάτων κττ., πάλιν κατὰ σειρᾶν ἐκβέτω, ἀναφέρω· ἔξαναρῖσταντες τὰ ὑπερ καὶ τὰ κατὰ τῆς συμβῆσεως συμπερινομεν ἦδη ..

ἔξαναρῖζῶ βιαιῶς, ἐν σπουδῇ ἀρᾶζῶ, ἀναρῶ· τὴν· Εὐρ. Εὐ. 1565 ἔξαναρῖσαν ταύρον· ἢ ἐπὶ γυναικῶς, ἀπάγω· αὐτ. ΙΑ. 75 ἐρῶν ἐρῶσαν ὡχετ' ἔξαναρῖσάς Ἐλένην.

ἔξαναρῆς ἐπίγρ. μαν. κ. νεώτ. ἀπ' ἀρχῆς, ἀποξαναρῆς, ἀποξάρχης· Χρον. Μορ. 3805' ἔξαναρῆς λεπτομερῶς τοῦ πρίγκιπος τὰ εἴλην.

ἔξανασκάντω μαν. ἀνασκάπτω, ἀνορύσσων ἐξάγω· Νικ. Χων. Μαν. Κορυμ. 1, 272 (ἔκδ. βῶν.) τούτ' ἵνα τῶν νεκρῶν σμῆματα ἔξανασκάντες· κ. παθ.· Ἀρεβ. ἐν Ἄν. Βορσῶς, 5, 10, 9 ἐπέτρεφεν ἔξανασκᾶνται τὰ ὄστια αὐτοῦ.

ἔξανασπῶ-ᾶω κ. μαν. κ. νεώτ. ἀπασπῶ, οὐρῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἐξάγω τὴ βιαιῶς ἐκ τῆς θέσεώς του, ὀνέλωκ, τραβῶ· Ἦρ. 5, 85 τὰ ἀγάλματα .. ἐπειρῶντο ἔξανασπᾶν, Εὐρ. Φοῖν. 132 πάλιν .. μοχλοῖσιν ἔξανασπᾶς βᾶθρῶν· ἢ εἰδ. ἐκρίζῶ, ξεριζῶνω· αὐτ. Βάκχ. 110 αἱ δὲ μύριαν χεῖρα προσέθεσαν ἐλάτῃ κᾶξανασπᾶσαν χθονός· 2) μαν. μτφ. παθ. ἐπὶ τῆς φηγῆς· Βέλλ. Χρυσ. Κορ. Ατ. 2, 278.

ἔξαναστάσις-εως ἡ κ. μαν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξανασπᾶν βλλ., ἀπαγωγὴ, ἐκδίωξις, ἔξωσις τινος· Πολύβ. 2, 21, 9 ὑπερ ὀλασχερούς ἔξαναστάσεως· ἢ εἰδ. μετοικεσία, μετοναστευσις· Στράβ. 2, 3, 6 τῆν τῶν Κιβυρῶν .. ἔξαναστάσιν ἐκ τῆς οἰκίας γενέσθαι· ἢ εἰδ. κ. ἐκ τῆς κλιτικῆς ἐργασίας πρὸς ἀπασπῶσιν· Ίνπ. Πραγμ. II κοπιή γὰρ ὁ ἀνθρώπος ὑπὸ τῆς ἰννεχέως ἔξαναστάσεως ἢ μτφ. κ. ἀποσπῶσις· Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 9· 2) γέν. ἡ ἐποστῆς κατὰ τὴν πρῶται,

ἀφύπνις· Γαλ. 7, 96· 3) ἐκλύ. ἢ ἐκ νεκρῶν ἐγερσις, ἀνάστασις· ΚΑ Φιλ. 3, 11 εἰς τὴν ἔξαναστάσιν τῶν νεκρῶν· 4) ἔπιγρ. γυναικίον κόσμημα.

ἔξαναστατῶ-έω πᾶν κ. μαν. ἀναστατῶ, προξενῶ ἀναστάσιον, σύγγουσι· Παγγυ. Γ. 1, 426, 1 (ἔκδ. βῶν.)· 2) παθ. ἐξηνόσταμα, ἐγείρωμαι· Πάπ.

ἔξαναστῶω διὰ στεφανῶν, οὐγγουσι· Παγγυ. Γ. 1, 426, 1 (ἔκδ. βῶν.)· 2) παθ. ἐξηνόσταμα, ἐγείρωμαι· Πάπ.

ἔξαναστῆμα-ατος (τῆ) μαν. τὸ ἐξαναστῆμα, ἀνεγερῶμενον, ὄβ. κττ., οἰκοδόμημα· Εὐστ. Ὀδ. 1719, 39 οἰκοδομήματα ἢ ἄλλως ἔξαναστῆματα.

ἔξαναστράπτω ἐν συνεχείᾳ, ἐπανειλημμένως ἐστράπτω, ἀναστράπτω· Ἐμπ. Σφαίρ. 66.

ἔξαναστρέφω ἀναστρέφω, ἀνατρέφω τὴ ἐκ τινος, ἐκ τῆς ἕδρας αὐτοῦ, κατακρήνην· Σοφ. ἄν. 727· ἢ κ. μετὰ γεν. τοπ.· Αἰσχ. Πέρσ. 812 ἰδρύματα .. ἐξαναστρέφω βᾶθρων, Σοφ. ἄν. 767.

ἔξαναστροφα ἐπίγρ. μαν, δημ. κ. ξαναστροφα ἀναστρέφω ἀνάσθαι, εἰδ. ἐπὶ διαπορευομένων· Θεοφάν. 682, 12 ἐκἀθῆσιν ἀνοῦν ἐπὶ ὄνῳ σχηματισμένου ἔξαναστροφα, κρατοῖντα τὴν οὐρᾶν αὐτοῦ· 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐκ τοῦ ἀντιστροφῶος μέρους, ἀπὸ τῆν ἀνάποδ.

ἔξαναστῶω μαν. ἐντείνω κ. μτφ. προσήλῳ· Νικητ. Εὐγ. 8, 130 νότον πρὸς αὐτὴν ἔξαναστῶω.

ἔξαναστέλλω κ. μαν. κ. νεώτ. ἐνεργῶ ὁδῶς, ὄμοτε νὰ ἀνατελῆ, νὰ προβάλλῃ, νὰ κἄνω νὰ ἀναφανῆ τὴ, ὄβ. συνεκδ. κἄνω νὰ φυτρώσῃ π.· Ἀπολλ. Ρ. 4, 1423 καὶ δὴ χθονός ἐξανέτειλαν ποῖνιν πᾶμνητων· 2) μτφ. ἐκπέτω, διαχέω· Πηλε-κλειδῆς π. Πλουτ. Περ. 3 ἐκ κεφαλῆς .. θορυβῶν πολὺν ἔξαναστέλλειν· 3) αὐτ. ἔξεργῶμαι, ἀναφοίρωμαι ἐκ τινος, προβάλλω· Μορ. 2, 58 τοῖσ' δὲ φοινητέουσ' ἀπ' αἵματος ἐξανέτελλεν ὄρνις, Σουῖδ.

ἔξαναστρέφω ἐπίγρ. μαν, δημ. κ. ξαναστροφα ἀναστρέφω ἀνάσθαι, εἰδ. ἐπὶ διαπορευομένων· Θεοφάν. 682, 12 ἐκἀθῆσιν ἀνοῦν ἐπὶ ὄνῳ σχηματισμένου ἔξαναστροφα, κρατοῖντα τὴν οὐρᾶν αὐτοῦ· 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐκ τοῦ ἀντιστροφῶος μέρους, ἀπὸ τῆν ἀνάποδ.

ἔξαναστρέφω ἐπίγρ. μαν, δημ. ξαναστροφα ἀντιθέτως πρὸς τὴν συνῆθ. κατευθύνον τὸν τριχώματων, ἰδίως τοῦ τῆς κεφαλῆς· Ζιγαβ. ἐν Μί. 131, 56 τὰ βεβαπισμένα αὐτοῖσ' ἠπία σπογγίζουσι ἢ οἱ βογύμοιλοι ἔξαναστρέφω, - ξαναστρέφω ἐστρωσὴ τὰ φρύδια τοῦ νὰ φοιῖντ' ἀγριεμένως.

ἔξανασφαινω μτφ. πλήρωσ' ἐμφανίζω τι, ποιοῦμαι τὴ ἐμφανές, ὄπλων· Ὀρφ. Ἀργ. 1357 ἔξανασφηνε θεοῖς ὦραν κάλλιστον ἰδέσθαι.

ἔξανασφᾶνθῶ ἐπίγρ. ἐκλύ. ὀδῶν ἀφανῶνθῶ, ὄλο-κῶ φανερῶ, ὄλοφανερα· Ὀδ. Υ. 48 ἐφ' ὧν δέ τοι εἰ.

ἔξανασφῆρω κ. μαν, δημ. μ. ἀόρ. ἰεξανασφῆρα πάλιν φέρω πρὸς τὰ ὄνω, εἰς τὴν ἐπιφανέαν, ἀναδιεβῶ· Ἀριστ. ἄν. 217 ἡ θάλαττα τοῦς νηχομένους ἔξανασφῆρει· 2) μτφ. εἰδ. αὐτῆ. ἐπὶ πλοίοις ἐν ἀναφ. πρὸς θύελλαν, ἐπανέρχομαι εἰς τὸν κανονικὸν πλοῖον, ὄβ. ἀντίχως εἰς τὴν θύελλαν· Πλούτ. Πύρρ. 15 ἀφερῆ καὶ προβυρία ναυτῶν καὶ κυβερνητῶν ἔξανασφῆρει· 3) δημ. αὐτῆ. κ. μαν. κ. δημ. μτφ. ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου· αὐτ. Ηθ. 147C ζοικεν ὧς ἐν νοσήματι πατρῶν τὴ τυραννίδη καταλειμμένους, οὐ φύλωγ' ἔξανασφῆριν χρώμενος ὀμιλίως ὀμνισαί· 4) μτφ. αὐτῆ. γεν. ἔχω ἀνοχθῆν, ὑπομένω, καρτερῶ· Πλούτ. Ὀβ. 9 δοκεῖ δὲ μηδὲ σῶσθαι Ὀβων ἔξανασφῆρειν εἰ πρὸς τὴν ἀσπῶσῆτα· 5) μτφ. ἐπιδεικνύω, ἐμφανίζω, παροουσιῶ· Πλούτ. Ηθ. 563A ἐκ ἄλλης τῶν.

ἔξανασφῶρα (τῆ) μτφ. ἀνάκτησις δυνάμεων· Φιλόχ. Ψε. γ' ὄν. 43' πρβλ. ἔξανασφῆρω 3).

ἔξανασφῶμαι μετ' ἐνεργ. ἀορ. ἐξανέψω ἀναφῶμα, ξεφωτῶνω· Ὀρφ. ἄν. 285, 36 ἐ- γαίης.

ἄξαναχωρῆ-ἔω ἀναχωρῶ ἐκ τινος ἢ πρὸς τινά τόπον, ἀπαχωρῶ, ἀποσύρωμαι ἐκ τινος θέσεως: 'Ἦρ.1,207 τούς λοιποὺς αὐτίς ἄξαναχωρεῖν ἐπὶ τὸν ποταμόν' 2) μτθ. ἀποσύρω, ἀνακωλύω: 'Θουκ.4,28 καὶ ἄξαναχωρεῖ τὰ ἐρημνῆνα.

ἄξαναφῆκω μον. διαθιβερώσκα, κατατρώω, παρεμβολῆ ἐν Στ.δβ.'Αἰθολ.38,53.

ἄξανθῆριον 'Ἡσ. ἐκπέρσασον.

ἄξανθροποδίζω κ. νεώτ. μέα, μέλ. ἄττ. -ισμαι, ἰων. -ισμαι (μετὰ παθ. σμν. ἐν 'Ἦρ.6,91, παθ. ἄσρ. α' ἄξανθροποδισθῆν, καθιστῶ τινά ἀνδράποδον, πλήρωσ ὑποδουλώ, ὑποτάσσω, ἀναφορίζω πρὸς ἀνθρώπου ἢ καὶ πολιτείας: 'Ἦρ.6,94 ἀπέπεσε ἄξανθροποδιστὰς 'Αθῆνας, Ξεν.'Ελλ. 2,1,15 κατὰ κράτος αἰρεῖ ἼΚεδρείας) καὶ ἄξανθροποδισθῆν 2) κ. συχρότ. μέα, ἄξανθροποδίζομαι ὑποτάσσω, ὑποδουλώ εἰς ἐμαυτὸν, κώμω δούλον μου: 'Ἦρ.1,66 ἐπὶ Τεγείτας ἑτρατεύοντο . . . ὡς δὲ ἄξανθροποδισμένους τοὺς Τεγείτας, Ἀνδοκ.4,22 Ξεν.'Ελλ.2,2,16 ἄξανθροποδισθῆν τὴν πόλιν κ. παθ.: Δημ.1207 Τάνου μὲν καταληφθῆσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἄξανθροποδισθῆ, Λοικ.Μη Πιστ.Διαβ.19' 3) ὑπερέσθω, ἄρπάζω, σφετερίζομαι, ὁρμῶ: Πολύδ.32,2,11 καὶ πάντων τῶν τεκνῶτων ἄξανθροποδιστὰ τοὺς βίους.

ἄξανθροποδισθῆ-εως(ῆ) κ. νεώτ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἄξανθροποδίζω βλ.λ., πώλησις τινος ἢ ἀνδράποδος: 'Ἦρ.3,140 τὰντων μοι δὸς ἄνευ τε φόνου καὶ ἄξανθροποδισεως.

ἄξανθροποδισθῆ(ῆ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἄξανθροποδισθῆ βλ.λ. τὸ καθιστάναι τινά ἀνδράποδον βλ.λ. τὸ πωλεῖν τινά ὡς ἀνδράποδος: Πολύδ.6,49,1 ἐπ' ἄξανθροποδισμῶ Μεσσηνίος πόλεμον ἔξηνεγκαν.

ἄξανθροποδισθῆ(ῆ) γίλωσσ. ὁ ἄξανθροποδισθῶν, ὁ ἀπάγων ἀνδράποδος, ἴνα τοὺς πωλήσῃ ἢ ὁ αἰμαλωτικῶς ἴνα ἀποσπῇ αὐτῆρα.

ἄξανθρία(ῆ) νεώτ. βοταν. διαίρεσις τῶν φυτῶν περιλαμβάνουσα τὰ ἄξανθρια βλ.λ. ἄσθη.

ἄξανθρικός-ῆ-όν νεώτ. βοταν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἄξανθρίαν βλ.λ.

ἄξανθρος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἐρμαφοδιτοῦ ἀνθῶν, ὁ ἔχων ἐξ ἴσου καὶ ἐλευθέρους ἀπ' ἄλλήλων ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ στόλου στήμονος.

ἄξανθροῦμαι-ομαι φθάνω εἰς πλήρη ἀνδρικήν ἡλικίαν: 'Ἦρ.2,63 τὸν Ἄρεα ἀπώτροσαν γενόμενον ἐλθεῖν ἄξανθρομένον ἐθέλοντα τὴν μητρὶ συμμελεῖν, Εὐρ.Φοῖν.32, Ἀριστ.'Ἰνν.1,241 τέγγην δὲ τινά ποτ' εἶχεξ ἄξανθρομένους' 2) μεταβάλλομαι εἰς ἄνδρα: Εὐρ.'Ἰκ.703 λόχος δ' ὀδόντων ὄψεος ἄξανθρομένους' 3) 'Ἡσ. ἐξ ἀνθροῦμενον, ὀρθίζοντα.

ἄξανθριεῖν σφοδρῶς ἐντάμνω παρορμῶ, ἐξεγείρω: Εὐρ.'Ἦρ.1069 ἄξανθριερόμενος στρέφεται.

ἄξάνθησις μτγν. ἀνέγχομαι: Θεόδ.22,8 οὐρανόθ' ἄξάνθησις (ἐπὶ ἀστέρων) 2) μεταβάλλω ἐκ τόπου εἰς ἕτερον: Ἀπολλ.Ρ.2,459 στόλον ἀνδρῶν Ἐλ-λάδος ἄξάνθησα μετὰ Πτόλιν Αἰλίτας' 3) ἐπα-νεύχομαι, ἐπιστρέφω: 'Υμν.Παν.15 ἄγρηξ ἄξάνθησις' 4) μτγ. ἀντανακωδῶμαι: Ἀπολλ.Ρ.3,757.

ἄξανεμία(ῆ) νεώτ., δημ. (ῆ)ξανεμία τόπος ὑψη-λέμενος ἀπάγκια: Κορ.'Ατ.4,126.

(ῆ)ξανεμίζω σχολ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίτασι. τοῦ ἀνεμίζω, κινῶ εἰς τὸν ἀνεμον: Σχολ.'Ἰλ.Υ 440' 2) νεώτ. κ. δημ. μτγ. ματαιῶν τι, οἰονεὶ μεταβάλλω εἰς ἀνεμον, ἄξανεμίζω, καταστρέφω κ. παθ.: ἔξηνεμισθῆσαν αἰ ἑλλήδες του - τὰ δευερά του - ξανεμισθῆκε ἢ κληρονομία ἢ περιουσία.

ἄξανεμῶ-ῶ μ. μον. κ. νεώτ. πληρῶ τὴν ἄερος, ἀνεμον, ἐμφυσῶ, ἐμβάλλω ἄερα, φουσκῶνω κ. παθ. πληροῦμαι ἄερος, παίρνω ἄερα: Ἰνν.1,υν. 1,34 ἄν τεκούσης ὑστέρη ἄξανεμωθῆ' ἢ κ. κτφ.

ὁμ. παθ. ἐπαίρωμαι, φουσκῶνω, παίρνω ὁ νοῦς μου ἄερα: Εὐρ.'Ἄνδρ.938 ἄξανεμῶσθην μυρία, Αἰλ.Ζ1 15,29 τὴν θύσανον ἄξανεμῶσθ' 2) μτγ. διεγείρω, διερεβίζω τινά πρὸς τι: Αἰλ.Ζ1 13,11 πάλιν τε αὐτὸν ἐγείρει καὶ εἰς δρόμον ἄξανεμῶσαν ἔτρην' 3) ἐπιθρηπῆ τι εἰς τὸν ἀνεμον, κινῶ τι, σα-λεύω εἰς τὸν ἄερα, σείω, ἀνεμίζω, ὀριζῶ κ. παθ. κυματίζω, ἀναδουλοῦμαι, κινῶμαι εἰς τὸν ἄερα: 'Απολλ.δ.1,63 αὐχνηραὶ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενε-ίων τριχῆς ἄξανεμῶσθον' ἢ ὁμ. παθ. μετεω-ρίζομαι, περιπίταμαι, ξεσπετῶ στὸν ἄερα: Εὐστ. Πον.142,75' ἢ ὁμ. παθ. ἐπὶ τοῦ στόλου, ξηραιο-μαι ὑπὸ τοῦ ἀνεμου: Θεόδ.Ρ.Φ18,10,3' 4) κ. νεώτ. μτγ. ματαιῶ, οἰονεὶ μεταβάλλω εἰς ἀνεμον, ἄξανεμίζω βλ.λ.: Εὐρ.'Ἐλ.32'Ἦρα., ἄξανεμῶσαι τὰμ' Ἀλεξάνδρω λέχη' ἢ κ. παθ. ἄξανεμῶσαι οἰο-νεὶ μεταβάλλομαι εἰς ἀνεμον: Εὐστ.Πον.255,40' ἢ ὁμ. νεώτ. ἄξανεμίζομαι, καταστρέφωμαι.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

ἄξανεμῶσθον-ῶ μ. μον. ἐπιμολύβω μετὰ προσοχῆς, πλήρωσ ἐρευνῶ: Τζέτ.Χιλ.5,83 λάθρα ἀπὸ αὐτοῦ πᾶσαν ἄξανεμῶσθον.

άνδρων άλάτων, ή επί μετάλλου, συσσωρεύματα σκληρίας' || άμ. νεώτ. χημ. ή εις κωνίδη κατάστασι μεταβολή διαφανών κρυστάλλων άνδρων άλάτων έκτεθειών εις τόν άέρα, δια της άποβολής του κρυσταλλικού τών ύδατος.

έξανθίζω κοσμησ όνομα δι' άνθους, κρηματισίω δι' άνθρων, ποικιλών χρωμάτων: 'Αριστ.Λυσ.43 γυναικες... αι καθ'αυτ' έξανθισμένοι... και καλλωπισμένοι || καθόλου κοσμησ, στολιζω: 'Ηιδ.3.7.19 και παντοία κοσμητική προς τού άδρότερον έξανθισμένη' || ειδ. έν άναφορά προς έδεσμα, διαποικίλλω, διακοσμώ, γαρνιρώ: Φίλημ. 79.6 παρατέθεικ' ήλιθον ού πεφαρμακευμένον τυροσίην, ούδ' άνθων έξανθισμένον' 2) μέσ, δρέπω, συλλέγω άνθη, λουλούδια κόβω: Πλούτ. 'Ηιδ.661P επί ήλειστον έξανθίζεται τού λειμώτος.

έξανθισμα-ατος(τό) ό.γρ.έξάνθημα: Ίπν.Κρωκ.435.

έξανθισμός (ό) μτγν. ά.γρ.έξάνθημα: Διοσκ.2.82.3.

έξανθρακό-όω κ. νεώτ. καιών μεταβάλλω τ εις άνθρακα, άπανθρακό: ΊωνΧΤργ.28' 2) νεώτ. άφαιρώ τόν έν τινι ούσία περιεχόμενον άνθρακα.

έξανθράκμα-ατος(τό) νεώτ. τού άποτελεσμα τού έξανθρακό βλλ.2. 2) ειδ. χημ. ώς ούστ. τού έκ της ζηράς άποστάξεως τών λιθανθράκων άπομονον ύπολειμμα, τού κώκ.

έξανθράκωσις-εως(ή) νεώτ. ή παρασκευή τού έξανθρακώματος βλλ.2. τού κώκ' 2) ή άφαιρεσις τού έν τινι ούσία περιεχόμενου άνθρακος.

έξανθρακτικός-ή-όν νεώτ. ό άνοφερόμενος ή ό χρησιμεύων εις τίν έξανθράκωσιην βλλ.2.

έξανθρωπίζω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. καθιστώ τ προσώπον, κατάλληλον δια τόν άνθρωπον: Ίπν. 'Οικτ.12 στίβα έξανθρωπισμένα, Πλούτ.'Ηδ.582B, αút.360A έ- τά θεία' 2) ποθ. φέρωμαι ήγνότερον προς τούς άνθρώπους: Συναί.14D ιδεΐται μη έξανθρωπισθείητε | περι τών αούκαρτόρων' 3) μων. νεώτ. κ. δημ. έξήμερω, έκποητίζω' || βελ. επί ζώων, κτώμα άνθρώπινος Ιδιότητας: Ψελλ.λ.Θησ.Στεφ. έν λ. ούτε θηρίον ποτέ άν έξανθρωπισθείη.

έξανθρωπισμός (ό) νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια και τού άποτελεσμα τού έξανθρωπίζω βλλ.3, εκποητισμός, έξημέρωσις.

έξανθρωπος-ον μτγν. κ. μων. ό εκτός της άνθρωπίνης φύσεως, άνάνθρωπος: Ευστ.Πον.63,44' 2) επί ήπιληθητών, άκονίνθητος: 'Αρετ.Χρον. Παθ.1.4' 3) επί άσθενειών, ό σπερών τινά τών άνθρωπίνων, λογικών Ιδιότητων: αút. 'ΟΕ.Παθ. 1.6 έξανθρωπος ή συμφορή ή ήπιληψία |.

έξανθ-έω κ. μων. κ. νεώτ. έχω άνθη, άνθίζω, βγάζω λουλούδια, λουλουδιζώ, άνθώ: Ξεν.Κυν.5.5 ή γή έξανθούσα, Θεοφρ.Φι.4.7.2, Μηναι.1.8 έξήνησεν ή έρμησ ώσει κρινον, Κηρύκ' || κ. μτφ. επί τού τριχώματος, εκφύομαι, αναφύομαι: Αριστ. ΖΓ.728b.27 έξανθει ή της άλης τρίχης' || κ. μτθ. αναδίδω: Πλούτ.'Αλέξ.35 έξήνησθε φλόγα' 2) μτφ. αναφαίνωμαι, προσβάλλω, παρουσιάζομαι, δείκνυμαι: Εύρ.ΙΤ.300 ώς αιματόρον πέλαγος |δ. γο. πέλαγον έξανθειν άλλός' || όμ. επί άφορημένων καταστάσεων, ενωσιών, Ιδιότητων: Αιοχ. Πέρα.821 όβρις γάρ έξανθού' έκάρπωσε στάχυν άτης, 'Αριστ.Μετρ.ΙΟΙολ.ΙΟ, Πλούτ.'Θσα.6 αΐθις έξήνησαν αι κικία' 3) ειδ. επί δερματικών νόσων, εμφανίζομαι, παρουσιάζομαι: Ίπν. Τεχ.9 τά δ' έξανθούσιν ές τίν χροίην ή οιδαινώγητα έν εοδήλω, 'Αριστ.Λογ.797b.15' || κ. επί τού σώματος, καλύπτομαι υπό έξανθήσεων, έξανθημάτων: Σουκ.2.49 |ού ώμοιαι φλυκταίναις μικράσι και έλακσιν έξηνηθός' 4) άποβάλλω τίν άνθρωπότητα, στερούμαι της άκμής, της δυναμείας τού σώματος, παρακμάω: Πλάτ.Πολιτ.273D |περι τού κόσμου | τόν ήγγύτατα χρόνον άει της άφεί-

σεως κάλλιστα πάντα διάγει... τελευτώντος δέ έξανθει τού χρόνου' || εκφυλίζομαι εις τ: αút. Πολιτ.310D πέφικεν άνδρεία... κατά μέν άρχάς άμρόξεν βόμην, τελευτώντος δέ έξανθει παντάσοι μανία' || ειδ. επί χρωμάτων, άπόλλυμαι τίν έντασον, ξεθαριάζω: Πλούτ.'Ηδ.28D ταχύ γάρ έξανθει τού μιλάνου' || όμ. κ. επί σίνου: αút.692D έξανθει γάρ και άπονηται | ξεθυμαίνει |.

έξανημι, ποι. παρατ. έξάνεισκον, μέλλ. έξάνησω κ. έξανήσομαι, μτθ. παθ. παρακ. έξανειναιώς πέμνω, βάλλω, ρίπτω πρός τώ δέω, άποβάλλω, εκρίπτω, άπορρίπτω, εκπέμνω, όδδ. κ. αναδίδω: 'Α.Σ.471 φθασι... παντοίην εύρηστον άόμηην έξάνεισας, Εύρ.ΙΤ.1460 άποιν' έπισηχέω έξας δέρον προς άνδρός αιμά τ' έξάνειτω, 'Απολλ.Ρ.4.662 άόμηην έξάνεισκον | άνέδιδον' || κ. μετά γεν. έξάγω άπό τινος, κώνωμι τ, έν έξέλιθ έκ τινος: Πινδ.Π.4.99 τίς άνθρώπων σε χαμαινέμονος πολίος έξάνηκε γαστρός' 2) ειδ. μετά γεν. έξοκονίζω: Εύρ.Βόικη.762 κείναι δέ θύροσος έξάνεισας χειρών' || όδ. κ. μτφ. εκτοκονίζω, λέγω: Σοφ.ΟΚ.1375 τοιάδ' άρας σφών πρόσθε τ' έξάνηκ' έγώ' 3) χαλαρώ, λύνω: Εύρ.'Ανδρ.718 ήλεκτας Ιμάντων στροφίδας έξάνησασμα' κ. παθ.: Πλούτ.'Ηδ.788B' || διαλύω: Γαλ.3.795' κ. παθ.: 'Ορειδ.46.19.20' 4) άφήμι, καταλείπω έλεύθερον: Εύρ.ΙΛ.372 καταγελώντας έξάνησι διά σέ και τήν σκήν' || παραχωρώ: Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.11 τά της άρτέης πρωτεία μη έξανέντων τούς άσημοτέρος' 5) άμτθ. χαλαρούμαι όδ. κ. χώνω τήν δύναμιν μου: Ίπν.Φύσ.'Ανθρ.7' || ένδύω, ύποχωρώ: Σοφ.Φιλ.705 έξάνειθ δακτύλιος άτα' || κ. μετά γεν.: Εύρ.Ίπν.900 όρηψ δ' έξάνεισ κακής' 6) όμ. άμτθ. ειδ. επί ποταμού, εκρέω, αναδύομαι: 'Απολλ.Ρ.4.293 ύμετέρας γαιης Άγελώσος έξάνησται' 7) γεν. εμφανίζομαι, προσβάλλω, βγαίνω στήν έπιφάνεια: 'Αριστ.Θουμ.873b.2.

έξανημά-όω μτγν. άνιμά βλλ., άντλώ έκ τινος: Φιλ.1.296 έ- ποτών.

έξανημι (τό) νεώτ. χημ. περιήλητ. όνομασία τών κεκοσμημένων ύδρογονάνθρακων τών άποτελούντων συστατικά της έλακάρς βενζίνης ώς και τού πετρελαϊκού αϊθέρος.

έξανιστάω μτγν. έξανιστημι βλλ., καθιστώ τινα έκφρασα, τρελλάινω: Διοσκ.4.73.

έξανιστημι κ. μων. κ. νεώτ. άνεγείρω, κώνωμι πινώ έν έπερβή της θέσεώς του, τόν σηκνάω: Εύρ.'Ανδρ.263, Πλάτ.Πρωτ.310A καθ'έξόμενος ένταυθί, έξαναστήσας τόν πατσα, Σειν.'Ελλ.4.8.37 έξανιστησι τήν ενέδραν' || ειδ. άνοφορ. προς τού άνδρικών μύριον: Εύρ.Κύκλ.169 τούτ τ' όρβον έξαναίστανα' || ειδ. άνωστώ έκ νεκρών: Σοφ.'Ηλ.940 ή τούς θανάτους έξαναστήσασ ποτέ; || όμ. κ. μέσ. άνωστώ έμείαυτον, άνίσταμαι έκ νεκρών: Μηναι. 8.17 'Ωδ.9 ώς μέν άνθρώπων θνήσκει, ώς δέ τούς έξαναίσταται' 2) άποπέμπω, δίνωμαι: 'Ηρ.6.127 έξαναστήσας τούς 'Ηλείων άγωνοθέτας' || όμ. κ. μετά γεν.: Σοφ.'Αντ.297 άνδρας έξανιστησιν άόμων' κ. παθ.: Αιοχ.Πρ.767 προς άδμαρτος έξαναίσταται θρόνον' || ειδ. αναγκάζω θηρίον, όπως έξέλιθ της κρήτης του: Ξεν.ΚΠ.2.4.20 ώς έπίοντες τά θηρία έξαναίσταται' || όμ. ειδ. εκνώζω πινώ έκ τινος τόπου: 'Ηρ.1.171 τούς Κάρας... Ίωνες έξάνεσθησαν έκ τών νήσων, αút. 5.14 κ. παθ.: 'Ηρ.1.15 Κιμμερίοι έξ ήθων υπό Σκυθέων τών νομάδων έξαναστήσασ' 3) όδ. κ. ποιά άνάστατον, έρημω, καταστρέφω: αút. 1.155 μηδέ πόλιν άρχαίην έξαναστήσας άναμάρτησιν ζούσων, Εύρ.Ίκ.1198 'Άλιου ποτ' έξαναστήσας βάθρα, Θουκ.77' κ. παθ. επί χώρας: 'Ηρ. 2.171 έξαναστήσας πάσης Πελοποννήσου υπό Δωριέων, Εύρ.'Ελ.1632 Τροίας έξαναστήσθη βάθρα'

έξανημά-όω μτγν. άνιμά βλλ., άντλώ έκ τινος: Φιλ.1.296 έ- ποτών.

έξανημι (τό) νεώτ. χημ. περιήλητ. όνομασία τών κεκοσμημένων ύδρογονάνθρακων τών άποτελούντων συστατικά της έλακάρς βενζίνης ώς και τού πετρελαϊκού αϊθέρος.

έξανιστάω μτγν. έξανιστημι βλλ., καθιστώ τινα έκφρασα, τρελλάινω: Διοσκ.4.73.

έξανιστημι κ. μων. κ. νεώτ. άνεγείρω, κώνωμι πινώ έν έπερβή της θέσεώς του, τόν σηκνάω: Εύρ.'Ανδρ.263, Πλάτ.Πρωτ.310A καθ'έξόμενος ένταυθί, έξαναστήσας τόν πατσα, Σειν.'Ελλ.4.8.37 έξανιστησι τήν ενέδραν' || ειδ. άνοφορ. προς τού άνδρικών μύριον: Εύρ.Κύκλ.169 τούτ τ' όρβον έξαναίστανα' || ειδ. άνωστώ έκ νεκρών: Σοφ.'Ηλ.940 ή τούς θανάτους έξαναστήσασ ποτέ; || όμ. κ. μέσ. άνωστώ έμείαυτον, άνίσταμαι έκ νεκρών: Μηναι. 8.17 'Ωδ.9 ώς μέν άνθρώπων θνήσκει, ώς δέ τούς έξαναίσταται' 2) άποπέμπω, δίνωμαι: 'Ηρ.6.127 έξαναστήσας τούς 'Ηλείων άγωνοθέτας' || όμ. κ. μετά γεν.: Σοφ.'Αντ.297 άνδρας έξανιστησιν άόμων' κ. παθ.: Αιοχ.Πρ.767 προς άδμαρτος έξαναίσταται θρόνον' || ειδ. αναγκάζω θηρίον, όπως έξέλιθ της κρήτης του: Ξεν.ΚΠ.2.4.20 ώς έπίοντες τά θηρία έξαναίσταται' || όμ. ειδ. εκνώζω πινώ έκ τινος τόπου: 'Ηρ.1.171 τούς Κάρας... Ίωνες έξάνεσθησαν έκ τών νήσων, αút. 5.14 κ. παθ.: 'Ηρ.1.15 Κιμμερίοι έξ ήθων υπό Σκυθέων τών νομάδων έξαναστήσασ' 3) όδ. κ. ποιά άνάστατον, έρημω, καταστρέφω: αút. 1.155 μηδέ πόλιν άρχαίην έξαναστήσας άναμάρτησιν ζούσων, Εύρ.Ίκ.1198 'Άλιου ποτ' έξαναστήσας βάθρα, Θουκ.77' κ. παθ. επί χώρας: 'Ηρ. 2.171 έξαναστήσας πάσης Πελοποννήσου υπό Δωριέων, Εύρ.'Ελ.1632 Τροίας έξαναστήσθη βάθρα'

4) πάλ. εἰδ. ἐνάστασι κατά τῶν ἀνοφάσεων τοῦ δικαστοῦ, ἀντικρούω δικαστῆν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου· δικαστῆς, πλὴν ὧν ἄν ἐκτέρας ἐξαναστήσῃ κατά τὸ διάγραμμα· 5) τὸ μέσ. ἐξανοίχθαι ὡς κ. τὸ ἐνεργ. ἰέναι πρὸς χρόνος ἄμτθ. ἀπαντῶν· ἐγείρομαι ἐκ τῆς θεάσεώς μου, σηκῶνομαι· Ἡρ.3,142 τῶν δέ τις ἐξανάσσει εἴπε, Σοφ. Φιλ.367 κἀγὼ πακοφύσας εὐθεὺς ἐξανάσταμαι ὄργῃ βαρεῖα· 6) ὁμ. μέσ. μτφ. νεώτ. ἐγείρομαι τῆς θεάσεώς μου ὅπως διαμυτηριθῶ, ὅθ. ἐξαργίζομαι, σφῆδρα ἀγονακτῶ· ἴσως ἄραως πῶς ἔχουν τὰ πράγματα ἐξανάστῃ· 7) ὁμ. μέσ. εἰδ. εἰς ἐνδοξίαν ἐσθασμοῦ, ἐγείρομαι ἐνάδιον τινας, προσήκωνται· Ξεν.Συμπ.4,31· 8) ὁμ.μέσ. ἐγείρομαι ἐκ τῆς κίνησι· Σοφ. Ἠλ.1786 ἐγὼ δὲ ἐξανάστάντες λέχους, Ξεν.Οἰκ.10,8 ἐξ- ἐξ ἐούνη· || κ. ἀπολ. ἀφυνητίζομαι, σηκῶνομαι· Ἀδμκ.Νηρ.2 ἔωθεν ἐξανάστας· 9) ὁμ. μέσ. ἐπὶ ὄρασι, ἐγείρομαι, ὑφῶμαι, ἀνέρχομαι εἰς ὑψος· Πολυβ.1,36,4· 10) ὁμ. μέσ. ἐπὶ ἑλκῶν, περισυσιζομαι, ἐξανθῶ ἐπὶ τῆς δερματικῆς ἐπιφανείας· Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,13· 11) ὁμ. μέσ. ἀπέρομαι ἐκ τινος μέρουσι σηκῶνομαι καὶ φυέγω, μετά γεν· Πινδ.Π.4,49· ἐξανίστανται Λακεδαιμόνιοι, Εὐρ. Ἀνδρ.380 ἐξάνιστῶ τῶνδ' ἀνακτόρων· || φρ. ἐξανίσταμαι λόχου ἐγκαταλείπει τὴν ἐνέδραν· Εὐρ. Ἠλ.217· || ὁμ. μετ' ἐμφορῆθ. διορ. (ἐκ τινος)· Ἡρ.4,115 ἐξανάστῶμεν ἐκ τῆς γῆς τῆσδε· || ὁμ. ἐξανίσταμαι εἰς τὴν ἐγείρωσιν ὅπως μεταδῶ που· Πλάτ.Πρωτ.311Α ἐξανάστασθαι εἰς τὴν αὐλήν, Ξεν. Συμπ.9,1 ἐξ- ἐπὶ νερίων.

ἐξανίχα μον. ἀντί ἐξανέχω βλ.λ.1, ἐπὶ τοῦ ἡ-λίου, ἀνατέλλω· Εὐστ. Ἠλ.419,17.

ἐξανήθηται Ἔπιγρ. Κρήτ. ἀντί ἐξανήθηται τοῦ ρ. ἐξανοίχθαι βλ.λ.

ἐξαναοίγω κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς ἀνοίγω· Διόδ.Σ.1,33 ἐξ- ἀνοίγωμαι, 1,33, ΚΤΠορφ. Ἐκθ. 29C ἐξαναοίχθωσαν τάρασι, Γεωμ.15,2,27 ἐξαναοίχθαι εἰσοστάσι φῶς· || κ. μτφ. παραλίω, ἀποσυντίθην, ἐξουδετέρω· Ἀριστ. Ἀχ.391 εἰτ' ἐξαναοίγει μηχανὰς τὰς Σισύφου· 2) νεώτ. κ. δημ. διακρίνω, παρατρῶ, βλέπω· Μαρτ.Σ.2 μιά ἀγνοηστὴ 2 οὐτε ποτὲ στήν πλάση ἐξανάοιζε τὸ μῦτι σου σ' ἕμεινα νὰ μελῶσι· 3) δημ.ἐπί ἀγμωσφ. καταστάσεως, ἐπὶ καιροῦ, αἰετιάω, ἐνοίγω.

ἐξαναοίξω ἐν σχηματικῷ ἀνοίχθω βλ.λ., ἐξόγκωμαι, φουσκῶμαι, πρῆσκομαι· Ἀριστ.Μετ.367α,3 ἐξανῶδει τὴ τῆς γῆς.

ἐξαναοίξω ἐως ἰσῆ μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαναοίγω βλ.λ.1, ἡ ἐντελής ἀνοίξις, τὸ ποιεῖν διεξῶδον· Στράβ.16,1,10 ἀνακαθάρσει τῶν διαμυρῶν καὶ ἐξαναοίξει τῶν στοματίων.

ἐξαναοίξω Ἡσ. ἐκνεκρωσάμαι.

ἐξαναορθῶ ἐν ἀνεγείρω, ἀναρῶ τὴ πλὴν ἀποκαθιστῶ· Εὐρ. Ἀκκ.1138 σὺ γὰρ τὸν ἐξαναορθώσας μόνος (ἰδ. γρ. σὺ γὰρ δὴ τὸν ἀνάρθωσας μόνος). **ἐξάντης** Ἡσ. ἐξεσαντίας.

ἐξάντης-οὐς κ. δ' ἐκτός ὀρισμένου κύκλου ὧν, ἰδίως δὲ τὸ ἐξῶ πῶσις ἀσθενείας, ἵγης, ἀδελφείας, ἀέριρας· Ἡσ. «ὁ τῆς νόσου ἐξῶ ὧν»· Ἰππ. Νούσθ.3,3 ἐξάντης γίνεται, Πλάτ.Φαῖδρ.244B ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτῆς ἔχοντα (ἢ μανία) 2) μετὰ γεν. ἀπληκτῶμενος πινός· Ἀλ.Ζ1 3,5 ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ, Κωμ. Ἀδέσπ.1279· 3) ἀβλαβῆς, ἀκίνδυνος· Δίων Χρ.4,90 Μῆνιν Ἐκάτης Ἰλασκόμενοι τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποσίνων· 4) EM 346,42 ἐξάντης ἐξαστάκος, μαινόμενος, ἐξαστακισμοποίησις-εως νεώτ. φιλοσ. ἡ κατά τινας νοσάρθ. ψυχικὸς καταστάσεις ἐπιληψίφ φανταστικῶν πινων ἐκόντων ἔως πραγματικῶν 2) ὁμ. φιλοσ. ἡ ἥδη ἀπὸ τῆς πολὺ μικρᾶς παιδικῆς ἡλικίας συντεταλαμένη διάκρισις μεταξύ

αἰσθῆσεως καὶ τῶν ἄλλων γεγονότων τῆς συνειδήσεως· 3) ὁμ. ἡ ἐξωστρεπικεῖσις τῆς βουλήσεως, κατά Σοπενάουερω.

ἐξάντιον [τοῦ] τὸ ρωμαϊκὸν νόμισμα ἐξῶ βλ.λ. **ἐξάντιλημα**-ατος [τοῦ] μτγν. κ. νεώτ. ἑπὶ ὄργου κ. ἰδ. ὄδατος τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξάντιω βλ.λ.1, ἡ συντέλεισις πλήρους ἀντιλήσεως, ἐκνεκρωσις· ἐξάντιλημα φρέατος, μετὰ τὸ ἐξάντιλημα τῶν ὀδατιων συντελεσθήσῃ ἐν τόχει ἡ θεμελιώσις· πρβλ. ἐξάντιλις II' 2) μτγν. ἰατρ. ἡ κατάπτωση τῶν δυνάμεων, ἡ κόρη· Ἄρετ.133 τῆσδε μὲν τοῖ ἱβρατίσι· τὸ μὲν ἀφῆμα ἐξάντιλημα ἀπονο· πρβλ. ἐξάντιλις 4f' 3) ὁμ. δ. ἐξάντιλις βλ.λ.2, ἡ ἀπότομος, ἡ μεθ' ὀρούσι ἀνωθεν ἐξάντιλις ἐκνεκρωσις ὄδατος ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνθρ., καταιόνησις, νηύσι· Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,12. **ἐξαναλήσιμος**-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἐξάντιλήσεως, καταναλώσεως.

ἐξάντιλησις-εως [ἡ] μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξάντιω βλ.λ.1, ἡ ἀπό τινος ἀντιλήσις, ἐκνεκρωσις, ἀδυστομία· Εὐστ.Πον.71,19 ἐξάντιλησις βορβόρου, αὐτ.231,22 μισθός ἐξανάλησεως· 2) ἀ. ἐξάντιλημα καταιούησις· Σωφ.1,99· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐντελής πλήρης ἀνάλωσις, καταναλώσις, ὄδεμα· ἐξάντιλησις τροφίμων - ἐνδυμάτων-σῆτου κλη· || κ. μτφ.· ἐξάντιλησις τῆς ἰσομορίας - τῆς ἀναγῆς· 4) ὁμ.μτφ. ἡ κατάστασις ἐξασθενήσεως, ἀδυναμίας τοῦ ὄργανισμοῦ, ἐλαττωμένης τῆς φυσικῆς δυνάμεως· πάχησι ἀπὸ γενικῆ ἐξάντιλησις.

ἐξαναλητῆρ-πορος [οἱ] νεώτ. τὸ μέσον, τὸ ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ἀντιλήσις, ἀντιλητῆρ.

ἐξαναλητικός-ῆ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξάντιω, ὁ ἀναλωτικὸς τῶν δυνάμεων, ὁ ἐξασθενῶν ἡ ἐντελῶς ἀναλωτικὸς τὰς δυνάμεις πινός· ἐξαναλητικὴ ἐργασία· 2) ὁ ἐξάντιω, ὁ πλήρως ἐξετάζων τὰ στοιχεῖα ὑποθέσεως πινός· ὀπεδῶλθη εἰς ἐξαναλητικὴν ἀνάκρισιν ἐπίρωρ. -ως, δημ. -ά.

ἐξαναλώ-τω κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐκτάς ἐξαναλώω, ἐκγέω· Πλάτ.Νού.7,36B τὰ μὲν ἐξαναλόντα, τὰ δὲ ἀπογευόντα, Πάν. κ. παβ.· Ἀριστ.Λ.1,570α,8 ἐν ἡνίκαι γὰρ τελευτῶνται λίμναις τοῦ τε ὄδατος παντός ἐξαναληθέντος· 2) κ. μτφ. ἀφαίρω, κτώμαι, κάμνω ἴδιον μου· Μηναι.11 Ὀρθρ. τῆς ἀρρητου σοφίας... ἐξαναλῆσας τὸν παῖδον τὸν μυστικόν, Ἰερακος Χρονικόν 34 ἐν Σάβ.1,246 ἐξ ἧς τῆς Προούσης χριστὸν καὶ ἀργυρον ἐξήλησθαι πλοουσίω· 3) καταναλισκῶ, θανατῶ, ἐξοδεύω, σπατάλω· Λοκ. Τιμ.18 ἐκεῖνος γὰρ ποτε παύεται ὡσπερ ἐκ κρηνοῦ τετυρνημένω, πρὶν ὄλας ἐσφραῖναι με, κατὰ σπουδὴν ἐξανάτων [ὀμιλεῖ ὁ Πλάτων], αὐτ. Ἀνόχ.35· κ. παβ.· αὐτ.Τιμ.17· || καθ' ὁλοκληρίαν, πλήρως ἐξοδεύω, καταναλισκῶ μεχρὶ τέλους· Ἀκίφρ.1,21 μετὰ τὸν ἐταίρω ἐξαναλόνοντα ἡ τὸ πᾶν ἡ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας· κ. παβ. ἐξηντλήθησαν τὰ τροφίμα μας· || μτφ. ἀναφορ. πρὸς ἀφρημένους ἰδιότητας, ἐνοίας, πράγματα, χρησιμοποιοῦ, διαθεῖτω καθ' ὁλοκληρίαν, πλήρως τὸ δικαστήριον ἐξηντλήσεν ὄλον τὴν ἐπιεικείαν του· κ. παβ. ἐξηντλήθη ἡ ἀπομονή μου· 4) ὑφίσταμαι μεχρὶ τέλους, με κόπον ὑπομένω, ἀνεχομαι, ὑποφέρω· Εὐρ.Κυκλ.10 καὶ νῦν ἐκείνων μείζων ἐξανάτω πόνον, Πάν. Ἀρωστίαν ἰαθασθῶν ἐξηντλήσας [διήληθον]· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐξασθενέω, κομράω, ἐπιφέρω εἰς τινά ἐξάντησιν τῶν σωματικῶν, πνευματικῶν ἢ ψυχικῶν δυνάμεων· μάς εἶχεν ἐξαναλήσει ἡ μακρὰ πορεία - ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία· || κ. παβ.· ἐξαναλήθηκε ἀπὸ τῆ θλίψῃ.

ἐξανών Ἡσ. «ἀντιόδον τῆς κόρησι καὶ τοῦ πάγωνας, οἶον ὑπαγεγνείζωνας».

εξάνυσια-εως (ή) *μην. κ. μον.* ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐξάνω βλλ., ἐκτέλεσις, ἐπιτεύξις, ἐπιτέλεσις: Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπ.196, Εὐστ. Πον.278,9 διαθερμανθῆναι εἰς ἐξάνυσιν τοῦ συνάρχην βασιλικῶς. 2) πάπ. εἰσπραξις: **εξάνυσια** τῶν χρυσιῶν δημοσίων.

εξάνω, ἄττ. ὄνω, μέλλ. ἐξάνωσω κ. ἐπ. -ὄω | Ἰλ.Α.3651 ἐπιτελώ, ἐκτελώ, φέρω εἰς πέρας: Ἰλ.Ο.370 **Θετίδος δ' ἐξήνυσε βουλάς**, Σοφ.Αί. 712 **θεῶν θέσμι' ἐξήνυσσε**, Εὐρ.Ἰων1066, Πάπ. ἐλειτουργίαν || μέσο. ἐκτελώ τ. δι' ἑμαυτῶν: Εὐρ.Ἀνδρ.536 τ. δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξάνωσωμαι 2) ἀποτελειῶν, φωνεύω, ξεμπερδεύω: Ἰλ.Υ.452 ἡ θῆν σ' ἐξάνωω γε καὶ ἄσπερον ἀντιβολήσας, Εὐρ.Ἡρ.1273 3) κατακτάωμαι, κυριεύω: Ἀπλ.Ἰλυρ.15 4) ἐπὶ χρονικῶ καὶ τοπικῶ διαστήματος, διανύω:Εὐρ.Μῆδ.649 **ἀμέραν τάνδ' ἐξάνωσσε**, αὐτ.ΙΤ897 πόρον εὐπόρον ἐξάνωσει || κ. ἀπόλ. διανύω τὸν δρόμον πρὸς τινά τόπον, πθάνω που: Ἡρ.δ.139 || κ. μετ. αἰτ. τὸν. Σοφ.ΟΚ1562 **εξάνωσαι μόρω τάν . . νεκρῶν λάσκα** 5) μετ' ἀπαφρ. κατορθώνω τὸ πράξι: Εὐρ.Ἰπν.400 τοισιν οὐκ ἐξήνυτον Κόριν κρατῆγαν 6) μέσο. ἐπιτυγχάνω νά έχω, νά λάβω τ. παρά τιος: αὐτ.Βόων.131 **παρά δὲ μαινόμενοι Σάτυροι ματέρος ἐξάνωσαντο θεάς**.

εξάνω ἦσ. «ἀνωθεν ἐξάγει, ἐξενέγκει».

εξέσπαστος-ον *μην.* ὁ περιέων, ὁ ἀριβῶν **εξέσπαστος** βλλ.: ἩρωνΓεωμ.23,66 ἐ-μέτρον.

εξεσφοφος-ον νεώτ. ἐπὶ κτηρίων, ὁ ἔχων **εξεσφοφος**, **εξί** πατώματα.

εξασούγιον (το) γλασσο, βάρος **εξ** οὐγκίων.

εξασπεριω σίρων ἀποκορύφω, σήκων καὶ παίρων: ΦιλῶΞ,239 **τῆνα μὲν ἐξασπερον δρωξ**.

εξαπαλοῖσθαι ἦσ. «παρалоῖσθαι» ἰσίδ. κ.δ. ἐξαπαλοῖσθαι.

εξαπατῶ-έω *μην.* προβάλλω ἐπιμόρον ἀξίωσιν, ἀπαίτησιν: Ἰουλ.Μισ.349B.

εξαπάλαιστος-ον ὁ ἐχων μῆκος **εξ** παλαιστών, παλαιῶν: Ἡρ.2,149 τοῦ δὲ **ἤχεος ἐξαπαλαιστού**.

εξαπαλεῖω *μον.* ἐντελέω ἀπαλεῖω τ. ἐκ τινος: Μιχ.Ἀκομ.1,724 (ἐκδ. Λόμην).

εξαπαλλάσσω, ἄττ. -ττω ἀπαλλάσσω ἐκ τινος: Εὐρ.ΙΑ1004 **ἄμας ἐξαπαλλάξαι κακῶν**, αὐτ. Ἐκ.1108 κ. καθ. : Ἡρ.5,4, Σοφ.Ἡλ.1002 τίς . . ἄλυπος ἄτης **εξαπαλλαχθῆσεται**, Θουκ.4,28 οὐκ ἔχων ὄπως τῶν εἰρημόρων **εξαπαλλάγῃ**.

εξάπατος (εἰ ἀπαντος) ἐπίρρο. *μον.* νεώτ. κ. δημ. ἀφύεκτος, ἀσφαλῶς, ἀριμενής, χωρὶς ἄλλο, τοῦ δίχως ἄλλο: Πρόδρ.2,595-60 ἄθ' ῥθω **εξάπατος**.

εξαπαντῶ-ὄω δ. γρ. ἀντὶ ἀπαντῶ: **εξ**.κΠ.3,3,24.

εξαπαρτῶμαι-όμομαι *μην.* μετακρίβομαι, αἰσχροῦμαι, εἶμαι εἰς τὸν σέρα: Λοκ.Ἰ.1στ.1.

εξαπαρθεῖν ἦσ. «ἐκ τοῦ ἔτερου».

εξαπάτη (ή) *κ. μον.* ἀπάτη, ἐξαπάτησις, ξεγέλασμα: Ἡσιόδ.Θ.205 **παρθένους τ' ὄραρος μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε**, Ἡρων.390, **εξ**.Ἀν.7,1,25 **καθεδαιμονίους τε τοὺς παρῶνας τῆς ἐξαπάτης τμηροσόμεθα**, Ἀπλ.Ἐμφ.Πολ.5,22.

εξαπάτημα-ατος (ή) ΕΜ **εξαπάτησις** βλλ. **εξαπάτησις**-εως (ή) *κ. νεώτ.* ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ **εξαπατῶ** βλλ., ἡ ἀπάτη, καταδολιεύσις, ξεγέλασμα: Ἀλλ.Ἰ.9,387B **εξαπατήσων ἠμῶσι στ γράφαμα**, Ἐπιφάν. I,235C **ὅπο τοῦ Σατανᾶ ἐκκεκμημένα πρὸς ἐξαπάτην**.

εξαπατήτηρ-ἦρος (ή) *κ. μον.* ὁ **εξαπατῶν**, ἀπατεῶν, ξεγελαστής: Κέρκυρα. φεούσας **εξαπατήτηρ**, Μοσχόπ.Σχδ.38.

εξαπατήτης(ή) *μην. κ. νεώτ.* ἀπατεῶν, **εξαπατήτηρ** βλλ.: Πτολ.Τετραδ.165.

εξαπατητικός-όν *κ. νεώτ.* ὁ κατόλληλος, ὁ ἰκανός, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξαπάτησιν: **εξ**.Ἰπναρχ.

4,12 καὶ τοῦτο γὰρ **εξαπατητικῶν** τῶν πολεμίων, **εξ**.Ἐτ.Μαθ.2,93 ἐπίρρο. -ὄως | Πολυδ.4,24.

εξαπατῶ *μον.* ἀντὶ **εξαπατῶ**: Ἡσιόδ.Θ.537 (δ. γρ. ἀντὶ **εξαπατῶ** βλλ.).

εξαπατώλλω ὑποκορ. τοῦ **εξαπατῶ** ἐν χρ. π. κ. *μον.* ἐν μέρει, ὀλίγον, κάπως **εξαπατῶ** βλλ., ἡ γράμ. ἀσπατῆ ἐνεργῶ ἡ φέρομαι πρὸς τινά: Ἀριστοφ. Ἰχ.657 **εξ** ἐξαπατῶμαι, **οὐδέ** **πανοῦρα**.

εξαπατῶ-ὄω *κ. μον.* νεώτ. κ. δημ., ἰων. παρατ. **εξαπατῶσκον**, παθ. μέλλ. **εξαπατηθήσομαι**, ἄλλ' ἐν παθ. σημ. κ. ὁ μέσο. **εξαπατήσομαι**, δημ. *μην.* παθ. παρακ. **εξαπατημένος**, ἐπιτατ. τοῦ ἀπατῶ, πολλῶς κ. ἀνευ ἐπιτατ. σημ., **εξ** ὀλοκλήρως ἀπατῶ, δολίως πλανῶ, φενακίζω, δολιεύομαι, ξεγελῶ: Ἰλ.Χ.299 **ἐπε δ' ἐξηπάτησεν Ἀθήνη**, Πίνδ.Ο.130 **φεῦδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶσιν**, Δημ.580 **δταν ἐξαπατῶν καὶ φενακίζων δούρηται**, -τὸν **εξηπάτησε δι' ὀσοσχίσων** || ὄμ. κ. παθ. ὄφρασμα ἀπὸ ἄ. ἀπάτην, ἡ δὲ δόλου εἰς πλάνην ἄγωμα, φενακίζομαι, ξεγελῶμαι: Θουκ.5,42 ἐνόμισεν **εξηπάτησθαι**, Ἀντιφ.1,19 **ὕπὸ τῆς μητροῖας τῆς ἐμῆς ἐξηπατήθη**, **εξηπατήθη** ὑπὸ τοῦ οὐλοῦ τῶν || μετὰ διηλ. αἰτ. τοῦ ἀντικ. κ. τοῦ κατά τ. : **εξ**.κΠ.3,1,19

|| κ. παθ. μετ' αἰτ. τοῦ κατά τ. : Ἀριστοφ.Σοφ.60 **οὐθ' Ἡρακλῆς τὸ δειπινὸν ἐξαπατημένος**, Θεοφύλ.Βουλιγ.3,65B **τῆν πόσιν ἐξαπατημένους** || ὄμ. μετὰ δοτ. ἐμφοθ. ἐπί. .1: Ἰσοκρ.15,7 **κατηροῦσαι μὲν τῶν ἐπι τοῖς ἰδίους συμβολαῖσι**

εξαπατῶσιν 2) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα, δι' ἀπάτης δι' ἀπατηλῶν λόγων ἡ ἔργων παραπλάνω, παρασφῶ εἰς ἄνομον σύνδεσμον, ξελανώ, ξεμωαλίζω: Ἡρ.2,114 **εἴνοινο γὰρ τοῦ ἐωυτοῦ ἐξαπατήσας τῆν γυναῖκα**, -με ὀπσοχευ γάμου τῆν **εξαπάτησε** || νεώτ. κ. δημ.

τὸ παθ. ἐπὶ συζύγων, πάσχω, ὄφρασμα τῆν ἐκ μοχελίας ἀπάτην ἡ **εξαπατηθεῖσα** συζύγιος **εξεμάνη**, -ὁ οὕτως **εξαπατημένους** συμβόλις διετέλει **ἐν μακροτόπι**, φρ. **εξαπατημένος** κ. εὐχαριστήμενος 3) *μην.* φρ. **εξαπατῶ** νόσον = ἐλατῶ ἐμμέσως πῶς τῆν ὄξυτητα νόσου, παθήσων, πάθωσι, τῆν ξεγελῶ: Λοικ.Νηρ.7 **ὄσπερ οἱ ἐρρασαί τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων . . λόγους εἰρημόρους αὐτοῖς διαμνημόνεουσι καὶ τοῦτοισι ἐνδιετριβόντες ἐξαπατῶσι τῆν νόσον** || ὄμ. κ.νεώτ. ἐπὶ πάθωσι: διὰ τὸ **εξαπατῶσιν** τῆν πεινῶν μὲν ἑμασῶμεν **βλαστοῦ δένδρων** πρδλ. δημ. ξεγελῶ τῆν πεινῶ μου - τῆ δίχα μου.

εξαπαφίσις ἐπ., *μην.* ὄμορ. αἰ' **εξαπαφίση**, ὄμορ. β' **εξηπαφον**, ὑποτακτ. **εξαπαφῶ**, *μην.* **εξαπαφῶν**-οῦσα ἐπ. τ. τοῦ **εξαπατῶ** βλλ.: Ὀδ.Υ.79 **αἱ κεν σ' ἐξαπαφῶ**, κτεταίη μ' οἰκτιρῶν δλέθρω, Ἡσιόδ.Θ.537 **Διὸς νόων ἐξαπαφίσκων**, Ἰγν. Ἀπόλλ.379, Εὐρ.Ἰων704 **ὄλοιτο πότινας ἐξαπαφῶν ἐμῶν** || ὄμ. σημ. κ. μέσο: Ἰλ.376 **ὄδ' ἀν ἔτ' αἰτῆς ἐξαπαφῶι** **ἔτεσεσιν**, Ἰγν. Ἀπόλλ.376, Κόντ.1,137.

εξάπεδος-ον ὁ ἐχων μῆκος **εξ** ποδῶν, **εξάπους** βλλ.2: Ἡρ.2,149 **εξάπεδου** [μὲν] τῆς ὄρυγιος μετρομένης καὶ τετραπέλχους, Ἐπιγρ.

εξάπεδος-ον *μην.* ὁ **εξ** πόδας ἔχων.

εξαπέιδον ὄμορ. ἀνευ ἐνεστώτος, **εξ** ἀποστάσεως, μακρόθεν πορευτήροσα: Σοφ.ΟΚ.1648 **ὄδ' ἀπλήθομεν . . στραφόντες ἐξαπέιδουμ τὸν ἀνδρα**.

εξαπελάσων Ἐπιγρ. ἀπελαύσω, ἀποδοῦμαι.

εξαπέλευσις-εως-ο *μην.* ὁ **εξ** πελίκειας ἔχων κ. εἰδ. ὁ οὐ ἡ ἀρχὴ ὑπὸ **εξ** πελίκων συμβολίζεται

εξαπέλευσις ἠγερῶν στρατιῶν, πρῶταγρ: Πολυδ. 2,24-6 **εξαπέλευσιν αὐτοῖς ἠγερῶν οὐσῶν** || παραλλ. τοῦ οὐσ. ὁ πρῶταγρ: αὐτ.3,40,11 **Λακῶκος δὲ Μάλλιος ξεπαπέλευσις ὄφρατος** || ὄδ. **εξαπέλευσις** ἀρχὴ τὸ πρῶταγρ ἀξίωμα, ἡ

τοῦ στρατηγοῦ ἀρχή· αὐτ.3,40,9 ὧν εἰς μὲν.. ὁ τὴν ὕπατον ἀρχὴν εἰληφώς, ὁ δὲ δύο τὴν ἐξ-
ἐξαπλευθερῶ-ῶ πάπ. ἀπαλλάσσει τῆς δου-
λείας κ. παθ.· ἐξαπλευθερωμένη δούλη.

ἐξαπέρχομαι μιν. ἐκτός τινας ἀπέρχομαι, φεύγω· Πιρ.δρ.6,238 ἄμην πίνοντες ἐξαπέρθητον τοῦ βίου [ἀπέδυσαν αὐν].

ἐξαπτάλαος-ος ἢ ἄνωτ. βοτάν. ἐπὶ ἀνάθων, ὁ ἐξ πέτολα βλλ.21 ἔχων.

ἐξαπυχοίμαι μιν. ἐπίται. τοῦ ἀπυχοίμαι βλλ. Τζέτ.Χιλ.13,607 ἑ- ἀράντιν παστάδος.

ἐξαπληκτικός-ή-όν πάπ. ὁ ἐκ τοῦ μέρους ἢ ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀπληκτώ βλλ., ἀπληκτι-
κός, ἀνατολικός· τὸ ἐξαπληκτικὸν ἐπίκαιον.

ἐξάπληκτος-ως-μ κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἠγχεων μῆκος ἔχων, ὁ εἰς ἐξ ἠγχεῖς ἐκτεινόμενος· Ἦρ.2,138 τὰ δὲ προμύλια.. τόποισι δὲ ἐξαπληγεῖ ἐσκευδά-
ται, Ἰνν. Ἀρθρ.72, Πάπ. ζύλα ἐξαπληκ.

ἐξάπληκτος μτην. κ. μων. τ. τοῦ ἐξάπληκτος βλλ., ἐξάπληκτος, ἀφινδῖος, ξαφνικός· Πά. Ἀρ.4,20, ΚΔ Μάρκ.9,8 ἐξάπληκτος περιβάλλομαι, Πάπ. ἐξάπληκτος ἔγενετο τὸ ἀτύχημα, Πρωκ.Κθουρ.2,11.

ἐξάπλησιος ἢ ἐξαπλησιος-α-ον κ. -ας-ον ὁ ἐξα-
πλησιος, ἀφινδῖος συμβαίων, ἀφινδῖος ξαφνικός· Ἰνν. Διαίτ.28 αἱ ἐξαπλησιεῖ μεταβολαί, Ξεν. Ἰερ.10,6
καὶ πολεμίων ἐφοδῶς κρυφαῖαι καὶ ἐξαπλησιος, Πολύδ.26,6,1, Δίων Κ 47,4 ἐξαπλησιος συμφοραῖς.

ἐξαπλησιος ἀπύρ. κατά τρόπον ἐξαπλησιος
βλλ., ἀφινδῖος, ξαφνικός· Ἰνν. Ἀρθρ.43 οὐ δεῖ
ἐξαπλησιος σπᾶν, Θουκ.3,3.

ἐξάπλητος ἐπίρρ. κ. νεώτ., ὄψρ. κ. αἰὼλ. -ας
ἐξάπλητος, ἀφινδῖος, ξαφνικός· Πλ. Ο 325 θήρε δύο
.. ἐλάθοντ' ἐξαπλητος, Ἀλκ.27, Πινδ. Π 4,273, Ἦρ.1,74
τὴν ἡμέρην ἐξαπλητος νύκτα γενέσθαι, Ἰνν. Διαίτ.
28, Ἀριστ. Π.336 Ἐρεμύλιος πεπλοῦστικ' ἐξαπλη-
τος, Θουκ.1,50, -οι ἐκόστων ὠρῶσαν ἐξαπλητος,
ἡ νόσος ἐπίσκοπῶν ἐξαπλητος.

ἐξάπλητος ἐπίρρ. ἐξαπλητος· Ἰνν. Παθ.4 [ἀμφ.].

ἐξαπλησιασίζω μτην, νεώτ. κ. ὄψρ. πολλαπλαιοῦ-
σα ἐπὶ ἐξ· Θεολ. Ἀριστ.48, ΕΜ 595,15.

ἐξαπλησιασίζω-ής (η) νεώτ. κ. ἐξαπλησιασμός
[ο] ἢ πρὸς τὸ ἐξαπλησιασίζω βλλ.

ἐξαπλησιασπιτρίπος-ον μτην. ἐξ καὶ ἔν τρίτον
φορὰς μεγαλύτερος ἢ περισσότερος· Πρόκλ.
Υποτ.4,109.

ἐξαπλησιαστικός-α(σ)ν κ. νεώτ. κ. ὄψρ., ἰων. ἐξα-
πλησιαστικός, ἐξάκις μεγαλύτερος ἢ περισσότερός τι-
νος· Ἦρ.4,81 μεγάλαι καὶ ἐξαπλησιων τοῦ ἐπὶ
στόματι τοῦ Πάντων κρητῆρος || κ. ἀπολ.·
Πλάτ. Ἠθ.1020Α' || τὸ οὐδ. ὡς αἴσα. ἐξαπλησια-
σιστός τις· Ὀρειδ. ἀπ.99 ἐξαπλησιων κηρῶ.

ἐξαπλησιασίωνος-ον ἐξαπλησιαστικός βλλ. Ἀριστ.
Καθ.339α,10.

ἐξαπλησιασῖος ἐπίρρ. νεώτ. ἐξάκις μεγαλύτερον
ἢ περισσότερόν.

ἐξάπλησθρος-ον ὁ ἔχων μῆκος ἐξ πλῆθρων·
Ἦρ.2,149.

ἐξάπλευρος-ο(ν) μτην., νεώτ. κ. ὄψρ. ὁ ἔχων ἐξ
πλευρᾶς ὄθ. κ. ἐξάπλευρος ὡς αἴσα. γεωμετρικὸν
σῆμα ἔχων ἐξ πλευρᾶς, ἐξαγώνων· Πλάτ. Ἠθ.6,3,14.

ἐξαπλή ἐπίρρ. μτην. κατὰ ἐξ τράπους.

ἐξαπλήτος ἰων. τ. τοῦ ἐξαπλησιαστικός βλλ.

ἐξαπλοῦς-ος-οῦν Ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ ἐξ
ὄμοια μέρη συγκείμενος, ἀποτελούμενος || τὸ
οὐδ. πλθθ. ἐξαπλῶ ὡς αἴσα. εἰδ. ἢ ὅπθ τοῦ Ὀρι-
γένους ἐκδοσις τῆς Πά, ἐν ἢ εἰς ἐξ κατὰ σειρὰν
στίλας περιλαμβάνεται τὸ ἀρχικὸν Ἑβραϊκὸν κει-
μενον μετὰ τῶν μεταφράσεων αὐτοῦ· Εὔσ.2,537.

ἐξαπλῶ-ῶ κ. μων. κ. νεώτ., ὄψρ. [ἐ]ξαπλῶν
ἐκτίμων, ἀπλῶν, ἀνοήτων, ζευγύλων· Ἰουκ. Φιλ.π17
ὕψανόν ὡς ἔβρην [ἐ]ξαπλῶσας || κ. παθ. -αῶμαι,
ἐσμ. -άνομαι ἐκτίμων, ἐκτυλίσσομαι, λαμβάνω,

κατέγω ἐκτίμων, ἀπλῶνομαι' 2) εἰδ. ἐκτίμων π
κατὰ μῆκος, τέμνω, προβάλλω, τεντώνω, ἀπλῶν
βλλ.2)· Σέξτ. Ἐπι.Μαθ.2,7 ἐξ- τὴν χεῖρα' 3) παθ.
ἐκτίμων τὸ μῆκος τοῦ σώματος, κατακλινομαι, κο-
τάκειμαι, ξαπλῶνομαι, πλავιόζω· Βατρικ.π106
ὄπτιος ἐξήληκτο νεκρὸν δέμας, Διγεν. Ἀκρ.985
εἰς γῆν ἐξήλωμένος, Βιζυλν.Τελευταῖος Πισαίο-
λόγος 23' 4) μτφ. ἀνατύσσω, ἐρρηγνῶω,
διευκρινίζω, ἐξηγῶ· Φιλ.3,302 ἑ- ἀμφιβόλους λέ-
ξεις κ. παθ.· Σέξτ. Ἐπι.Μαθ.7,233' || νεώτ. ὄψρ.
παθ. διαδιδόμομαι, ἐπεκτείνομαι· διὰ τὴν ἀνοστή-
σαν ἐξηλωθῆναι ὁ χριστιανισμός' 5) ἰατρ. ἀνα-
φορ. πρὸς δοθῆνα, ἀνοήτων, ἀσίχων, ἐγχεῖτω, παθ.
· Ἠλιόδ.π. Ὀρειδ.44,23,50.

ἐξαπλῶ-ῶ μων. ἐξαπλοασιόζω· Παῦλ. Ἀλ.Ε.
(ἐ)ξάπλωμα-ατος [τῶ] νεώτ. κ. ὄψρ., ἡ ἐξάπλω-
σις βλλ.' 2) μτφ. ἐπέκτασις, διάδοσις.

ἐξαπλωσις-εἰς (η) κ. μων. κ. νεώτ., ὄψρ. -η ἡ
ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐξαπλῶ βλλ.,
ἐκτασις, ἀνάπτυξις, ζευγύλιμα, ἀπλωμα, τέμνω·
Σέξτ. Ἐπι.Μαθ.2,7, Ἀρετ. Ὀξ. Πα.1,8 αἱ τῶν ὕψων
εἰς πλάτος ἐξαπλωσις, Φιλ.1,385' 2) μτφ.
ἀνάπτυξις, ἐρρηγνῶσι, διασάφωσις· Ἐρωτιαν.
Προσμ. διὰ δὲ τῆς ἐξαπλωσιος ἐμφανισομένη
πόσα σημαίνουσιν τὰ ἰδέξις' 3) μων. νεώτ.
κ. ὄψρ. ὄψρ. ἐπέκτασις, διάδοσις· Κοσμ.236,6
τὴν ἐξαπλῶσιν τῆς διδασκαλίας, Σολωμ.Διάλογος
δυσκολεύει τὴν ἐξαπλῶσιν τῆς σοφίας.

ἐξαπλωσις-εἰς (η) μων. ὁ διὰ τοῦ ἐξ πολλαπλαιο-
σιασμός· Μάτ. Ὁμολ.1228B.

ἐξαπλοῖω ἀποδῶναι ἔκ τινας, ἀποδιβάζωμαι·
Ὀδ.Μ 306 ἐξαπέθεσαν ἄταίροι νηός, Ἀπολλ. Ρ 3,199.

ἐξάποβα [τῶ] νεώτ. ζωολ. ὄρας εἰς ἄν περιλά-
βοντοί τὰ ροπαλόκερα καὶ λεπιδόπερα ἐντομα.

ἐξαποβία [η] κ. μων. κ. νεώτ. μετρικὸν σύστημα,
καθ' ὃ ἐκόστων στίχος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐξ πόδας
μετρικούς· Ἀνάγν. ἐν Ρήτ.190,31, Τζέτ.Κλέτ. ἐν Α.
Κρ.3,322,9 ὅσαπερ ἐνδοῦν πέψικον μέτρον ἐξ.

ἐξαποδιβάρασκω μων. ἀποδιβάρασκω, ἀραπε-
τεύω, φεύγω ἔκ τινας κ. μτφ.· Τζέτ. ἐν Α.Κρ.3,
332,30 εἰ μὴ ποῦ τὸ διόψων ἐξαποδᾶν τὴν μνήμην.

ἐξαποδῖομαι ποι. ἀποδῖοῦμαι ἔκ τινας τόπου·
Ἰλ.Ε 763 αἱ κεν Ἀρρα.. μάχης ἐξαποδῖομαι [ὄ.γρ.
ἐξ ἀποδῖομαι] παθ. ἀποδῖομαι.

ἐξάποδῖος-η-ο ὄψρ. ὁ ἔχων ἐξ πόδας· Κατ.Ν
Θ Κομ.1,25,50 νά κίενα εἰδὶ ἐξάποδῖο τινάτην.

ἐξαποδῖω ἐκδῶς, ἀποδῶς· Ὀδ.Ε 372 εἶματα
δ' ἐξαπέδυνε.

ἐξαποδῶ [ὄ] ὄψρ. κ. ὄψρ. ἀποδῶ[ς] [ἀ]ντίοτε ἐνά-
θρως κατ' εὐφημισμὸν ὁ σατανᾶς.

ἐξαποθάλω μων. ἀποθάλω, διὰ θλίψεως, πίε-
σεως ἐξάγω ἔκ τινας, παθ.· Θεόδ. Ὑγρ. ἐν Ἀν.
Βουσσ.1,271 τῶν βοτῶνων νεκτῶρ .. ἐξαπεθάλωτο.

ἐξαποθνήσκω ἀποθνήσκω, ἐν χρ. κυρ. π. κωμ.·
Ἀριστ. Ὀρν.1656 ἄν ὁ πατήρ ἐμοῖ διδῶ τὰ χρή-
ματα νόθως ἔξαποθνήσκων.

ἐξαποθνήσκει Ἦσ. ἐπαρολογίζεσθαι ἰδιορθ.
ἐξαποθνήσκει βλλ.1.

ἐξαποκλῶ μων. καθίσταω, ἀποκλύζω, ἀποκλῶ
καλῶς·Μιχ. Ἀκωμ.1,245 ἰδιορθ. ἀντὶ ἐξαποκλῶσις 1.

ἐξαποκρούομαι μτην. ἀποκρούω, ἀπομακρύνω.

ἐξαπόλλυμι, μέλλ. ἐξαπολλῶ, ἀπτ. -οῶ, παθ.
ὄψρ. β' ἐξαπωλλῶν, παρκα. β' ἐξαπόλλω, παντε-
λῶς καθ' ὁλοκλήρην ὀφινύζω, καταστρέφω,
ἐξολοθρεύω· Αἰαχ.Χο.837 τὸν πᾶσιον δ' ἐξαπόλλυ
μόρου, Σοφ. Ἠλ.588 πατέρα τὸν ὄμων πρόθεον
ἐξαπόλλωσας, Εὐρ. Ἦρωκλ.950' κ. παθ.· Ἰλ.2 60
ὄλλ' ἄμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολλοῖται ἀκήθετος
καὶ ἀφαντος, Ὀδ.357 ἠέλιος δὲ οὐράνοιο ἐξαπό-
λλωε, Αἰαχ. Ἀγ.528' κ. ἀπολ. γενεσθῶς καθ' ὁλοκλήρην ἀπόλλυμαι, ἀφικίζομαι, νυκταστρέφω-
μαι· Ἦρ.4,173 ἐξαπολλῶσαι τρώων τοιμῶδε.

ἑξαπολογία {η} ἐπιγραφή τῶν λόγων τοῦ ῥήτορος Ἀντιφώντος, ἡ ἐκ δευτέρου ἀπολογία (ἢ πρῶ. **ἑξ** ἀπολογίας} πρὸς ἐκκατηγορία.
ἑξαπόλυσις-ως {η} νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἑξαπολύειν, ἄφεσις. 2) ἐπιλογισμα ἀποστολή: ἑξαπόλυσις διαταγῆς.
ἑξαπολύω πᾶν. μὴν. κ. νεώτ., ὄνμ. ἑξαπολύω κ. ἑξαπολύω παρέχω ἐλευθερίαν, ἄφεσιν, ὄφημι ἐλευθερον: ἑξαπέλυσε τὸν κύνα ἐναντίον τοῦ ἑπαίτου. 2) ἀποπέμνω, ρίπτω, ἀπειθύω κακὸν τὴν ἐναντίον τινός, εἰδ. ὄνμ. ἑξαπέλυσε σωρῶν ὄβρων ἐναντίον μου, ἑξαπέλυσαν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. 3) πᾶν. παρέχω ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, συγχωρῶ: θέλωμεν ἑξαπολῆσαι αὐτοὺς.
ἑξαπονέομαι ἐπ. ἐκ τινος τόπου ἐπιστρέφω: ἴλ. Π. 252 ὅσον δ' ἀνέυθευ μάχην ἑξαπονέεσθαι.
ἑξαπονικός καλῶς ἀποπλύνει, ξεπλένει καλῶ: Ὀδ. Γ. 387 λέδηθ' ἔλε. . . τῶ πόδες ἑξαπονίζεν.
ἑξαπονίτιμος μὴν. καλῶς, τελείως νίπτοιαι, ἀπονίτιμοι: Μικ. Ἀκομ. 2, 272, 24 [ἐκδ. Λάμπρ.].
ἑξαπορέω μὴν. σινοεῖ δι' ἀποξέσεως κλεινῶν, ἐξεργάσσομαι, ἀουάλω: Ἰζέτ. ἐν Ἀν. Κρ. 3, 365, 20.
ἑξαπορέων κόμην τὴν τελείως ὀξυ: Εὐρ. Κύκλ. 456 ἀκρυμῶν εἰλαίαις . . ὄν . . ἑξαπορέωνας ἄκρον.
ἑξαποπατέω τελείως ἀποπατέω: ἴνμ. Νούσ. 4, 43.
ἑξαποπειρήσθαι ἴνα. « πεπείρασαι » | κωδ. ἐξαπειρήσθαι |.
ἑξαποπέμνω μὴν. βιάωμαι ἀποπέμνω: Ἰζέτ. Χιλ. 3, 887.
ἑξαποπέτοιμαι μὴν. μακρὰν ἀφίτημαι ἐκ τινος, τελείως ἀπομακρύνωμαι. || μφ. ἀπόλλυμαι, γίνομαι: Κ Μανασσ. 15D τὸ κράτος ὅπως ἀπ' αὐτὸν τῶν Μήδων ἐξέστηπ.
ἑξαποπέτω μὴν. ἐν εἰδεί νιοῦς ἀποβάλλω, ἐκπέμνω: Ἰζέτ. Χιλ. 3, 364 τὸν βίον ἑξαπέπνευσεν.
ἑξαποπέτω μὴν. ἀποπέτω, ἔξω πύω, ἀποβάλλω, ἐκπέμνω: Ἰζέτ. Χιλ. 6, 7 ἑξαποπέτων βάρβρον.
ἑξαπορήσις-ως {η} μὴν. ἀπορία, ἀμχανία | ἴνδεια: Ὀργ. 2, 491.
ἑξαπορητικός ἐπίρρ. μὴν. μετὰ μεγάλῃς ἀπορίας, ἀμχανίας: Ἰτουδ. Θεόδ. 1548 [ἐκδ. Μί.].
ἑξαπορρέω μὴν. ἑξαφανίζομαι, ἐντελῶς ἐκλείπω, ἀπορρέω βλ. ἄλ. Ἐμῶδ. Ἰγμ. 9, 349 τὸ τοῦ προσώπου κάλλος ἑξαπορρῶ, Εἰστ. Πον. 171, 34.
ἑξαπορώ-έω κ. μὴν. εὐρίσκωμαι ἐν μεγάλῃ ἀπορία, ἐκπλήξει, ἀμχανία ἐκ τινος, ὀδυνηαία ἐνέργειος, δὲν ἔρω τὴν ἐκ κώμα: Ἀριστ. Ἀθ. 231 τὴν γὰρ στρατηγὴν ἑξαπορρῶσαντι τοὺς πράγμασι, Πολύβ. 4, 341 οὕτως ἑξηπορρῶσαν ὑπὸ τῆς ἀλογίας, τῆς αὐτῶν, Κδ Κορινθ. 2, 4, 8, Πρόδρ. 2, 255 τὸ πῶς τὰ ζῆλα ἑξαπορῶ. || ὄμ. σμ. κ. μετ. ἑξαποροῦμαι κ. μετὰ παθ. ἀορ.: Διόδ. Σ. 24, 1, Πλούτ. Ἀκ. 5 ταῦτ' ἀκρυβῆσταις οἱ τελευτῶν ἐξηπορρῶσαν. 2) ἀεροπόρ τινος: Διον. Ἀλ. Ρομ. 7, 18 ἑξαπορρῶσθαι Ἀφγυρίῳ, Πάν. || κ. ἀπορρῶσθαι μὴν. ἐνδεῶς ἀερίσσει: Πδ Φωμ. 87, 16 ὄψωθαί ἐδ' ἐταπεινώθη καὶ ἑξαπορρῶσθαι.
ἑξαποσιδάω μὴν. ἀποσιδάω ἐκ τινος, ἀποσιδάω ἀπομακρύνω: Νικητ. Εὐν. 2, 222 τὸν δρόκον τὰν νερπιπλκόνται μὴ . . ἑξαποσιδάω.
ἑξαποσιτάω μὴν. ἀποσιτάω, κόμην τὴν ἐκ σπέρματων: Πρόδρ. 8, 377 τὸ προσκῶν ἐ-δάκρυ.
ἑξαποσιτελεῖν (τὸ) μὴν. νεώτ. κ. ὄνμ. ἐκπλ. τροπῶσιν ὀδόμενον πρὸ τῶν αἰώνων, εἰς ὃ πάντοτε σφεδρὸν ἀναλαμβάνεται ἡ προστακτικὴ « ἑξαποστεῖλον », ἀ. φωταγωγικόν: Ἀνδρ. Κρ. 258Α, Ἰτουδ. Θεόδ. 1708Α.
(ε)ἑξαποστῆλλω κ. μὴν. νεώτ. κ. ὄνμ. ἐκ τινος τόπου, μακρὰν ἢ ἔξω ἀποπέμνω: Πολύβ. ἑξαπέστειλαν προεπευτάς πρὸς Ἀντίοχον, Διόδ. Σ. 19, 102 Πασφίλων στρατηγὸν ἑξαπέστειλε μετὰ δυνάμεως εἰς τὴν Μεσοσίαν, Πάν. ἔσσημον αὐτὸν ἑξαπέστειλον πρὸς ἡμᾶς, Ζερβ. μφρ. ἴλ. Α

689 ὡ Χρῦση, μ' ἑξαποστελεῖ το Ἀγαμέμνων . . σ' ἐστ' κ. παθ. ἴνμ. 251. 2) ἀπόλλυ, δι-
 ζω ἐλευθερίαν, ἀφίνω νὸ φρῆγ, ἐν ἀναφορῇ πρὸς πρόσωπα: Πολύβ. 4, 84, 3 ἑξαπέστειλε τὸν Ἀμφί-
 δαρον χωρὶς ἰούρων. 3) βιάωμαι ἐκπέμνω, ἀποπέμνω, διώκω: Πδ 3, 23 ἑξαπέστειλαν αὐτὸν κῆ-
 ριος ὁ θεὸς ἐκ τοῦ παραδούσιος τῆς τρυφῆς ἐρ-
 γάσσομαι τὴν γῆν, Κδ Λουκ. 1, 53 πλουτοῦντας ἑξα-
 πέστειλε κενούς | εἰδ. ἀπολλύω, χωρίζω, τὴν
 γυναικῶ μου: Πδ Δευτ. 24, 4. 4) πᾶν. ἀναφορ.
 πρὸς δεσμώσιν, πρῶσων εἰς τὸ δικαστήριον.
 5) βάλλω, ρίπτω βλήνω, παθ.: Ἦρων Βελον. 81, 4.
ἑξαποστολή {η} μὴν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀπο-
 τελεσμα τοῦ ἑξαποστῆλλω βλ. ἄλ. μακρὰν, ἔξω
 ἀποστολή, ἐκπομπή: Πολύβ. 1, 66, 2 | ὀποπομνή,
 βιάωμαι ἐπιδηθεῖσα ἀναχώρησις, ἐκδιώξις: Πδ
 Μακκ. 3, 4, 4 δακρυῖαι αὐτῶν τρισάθλιον ἑξαπο-
 στολήν. 2) βολή βλήματος: Φιλ. Μχ. Βελον. 83,
 46, Ἦρων Βελον. 79, 4.
ἑξαποστολος (ὁ) πᾶν. ἀπεσταλμένος.
ἑξαποστρέφομαι μὴν. ἀποστρέφομαι ἐκ τινος.
 ἴω. Γεωμ. Ἰ. Βασιλ. Κατ. 8, 6λ. ἴατο. 1, 67.
ἑξαποτινῶ ἀποτινῶ, πλῆρω εἰς τὸ δικαστήριον.
 ἴλ. Φ. 412 οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐρινύας ἑξαποτινῶ.
ἑξάπους-οδος-οὐν κ. νεώτ. ὁ ἔξ ἡ πόδας ἔχων,
 ἑξάποδος: Ἀριστ. ΖΜ 663η, 2 ἑξάποδα δὲ τὰ
 τοιαῦτα πάντ' ἐστὶ || τὸ οὐδ. πλῆθ. ἑξάποδα
 ὡς ὄσα βλ. ἄλ. 2) ὁ ἔχων μήκος ἔξ ἡ πόδων.
 Λουκ. Κρον. 17, Πλούτ. Λοδ. 37 Μιθριδάτου χρό-
 σος ἑξάπους κολοσσός. 3) ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ
 ἀπὸ ἑξ ἡ πόδας μετρικὸς ἀποτελούμενος: Διον.
 Ἰλ. Σιν. 4 μέτρον ἠρωικὸν ἐστιν, ἑξάπους.
ἑξαποφάνω μὴν. κ. μὴν. ἐπίτο, τὸ ἀποφαί-
 νω βλ. ἄλ., ἀποκαλύπτω, παρουσιάζω, φεραίνω:
 Λουκ. Ἰσίοδ. 1 ὀδὴ τὴν ἀρχὴν ἑξαποφάνω, ἀλ-
 λά τὸ μέρος τοῦτο πᾶν Ἄλλη παραδόξωκας κ.
 παθ.: Ἰζέτ. Ἐγγ. ἴλ. 71, 24 μετὰ τὴν διὰ μὴν
 τοῦ ἑπίδου . . ἀστέρως ἑξαποφάνθησαν.
ἑξαποφθεῖρω ὄλας φθεῖρω, ἐντελῶς καταστρέ-
 φω, ἀφανίζω: Αἰσχ. Πέρσ. 464 κροκοποῦσαι δυσ-
 τήνων μῆλα ἕως ἀπάντων ἑξαποφθεῖραι βίον.
ἑξαποχέω μὴν. ἐκ τινος ἔξω, ἀποχέω, παθ.:
 Ἰζέτ. Χιλ. 3, 337 ὄβαλαμῶν ἑξαποχεῖτο δάκρυ.
ἑξάπυμος-ον μὴν. ὁ ἔχων ἔξ ἡ πλοῖα: Λυκόφρ.
 1347 τὸν ἑξάπυμον (Ἰ Ηρακλῆα | ἰσχόλ. ε ὅτι ἔξ
 ναὺς ἔχων εἰς τὴν τροίαν ἦλθεν »).
ἑξάπυρος-ον νεώτ. ζῶολ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ φέρων
 ἔξ ἡ πτερυγία.
ἑξάπυρος-ον μὴν. μὴν. κ. νεώτ. ὁ ἔξ ἡ πτε-
 ρυγος φέρων: Κλμ. Ἀλ. Στραμ. 5, 667 τὰ χρυσά
 ἐκείνα ἀγάματα, ἑξάπυρον ἐκότερον αὐ-
 τῶν, Μνησ. 1, 6 τὰ ἑξάπυρα Σαρραμῶ | ὄθ.
 τὸ οὐδ. πλῆθ. ἑξάπυρα ὡς ὄσα, ἀ ἐπὶ μεταλλικῶν
 θύκων ἀπεικονίζονται τὸν ἔχοντων ἔξ ἡ πτερυ-
 γος Σαρραμῶ, ἐπὶ κοινοῦ φερόμενα κατὰ τὰς
 βονοπεδικὰς πομπὰς.
ἑξάπυκτος-ἡ-ὄν μὴν. ὁ ἐπιφέρων ἑξάπυ: Δο-
 μοσκ. 1756 [ἐκδ. Μί.]. ἑξάπυκτος παθὼν ὄλη.
ἑξάπυτις-ιδος {η} γλῶσση. ἐνευθέντις.
ἑξάπυτις-ος ὁ ἔχων ἔξ ἡ πτυχός: Σχολ. ἴλ. Μ. 295.
ἑξάπυτις {η} μῆλ. ἐξάπυς ὄνομα, προσδόντων, ἑξαροῦ
 ἐκ τινος: ἴλ. Χ. 397 Βόρεος δ' ἑξήπτε ἰμάντας, ἐκ
 θερροῦ δ' ἔδρας, Ὀδ. Χ. 466, ἴο. 1, 26 ἐξάπυτις
 ἐκ τοῦ νηοῦ σκηνίων ἐς τὸ τεῖχος, Ἀριστ. Σφ.
 379 ἐξάπυς διὰ τῆς βυρίδος τὸ καλωθίον κ.
 παθ.: οὗτ. ἀπ. 898 περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμικη
 ἐπὶνκν τὴν ἐξ ἡγομεν προοδεύμεν φεμένην |
 συνδῆται, συνδῆται: Πλούτ. Θεμ. 19 τὴν πόλιν
 ἐξήψε τοῦ Πειραιῶσ καὶ τὴν γῆν πῆς θαλάσσης
 2) ὄθ. μφρ. θεωρῶ τὴν ὡς ὄνομα συνδεδεμένον
 πρὸς τὴν, ὡς ἀπὸ τινος ἐξαρτώμενον, ἀποδοῖμι
 εἰς τὴν: Πλούτ. Σολλ. 6 τὰ πρῶτῶματα τῆς τύχης

ἐξήπτην' || ὄμ. μτφ. συνδέω ἐν ἀκροασει, προσαρμόζω: Διογ.Λ.8,50 ἐπειθ' οὕτως ἐξάφην τὴν διαδοχὴν τῶν ἀείων λόγων. 3) ἐπιτίθειμι, ἀποθέτω, βάζω ἐπάνω: Εὐρ.ΙΑ.1216 Ἰκετηρία δὲ γόναντα ἐξάπτω ἀεθεῖν τὸ σῶμα τοῦτον, αὐτ.Τρομ.1208' || κ. μτφ. ἀφήνω τὸ πένθος: αὐτ. Τρομ.33 τὸν πῶν σὺ γόναντα πρωτόκλησι θνήσκων κίετες, ἀφύλλουσι στόματός ἐξάπτω λιτὰς. 4) τὸ μέσ. ἐξάπτομαι κρεμύωμαι ἀπὸ πινος κροπέως ἀπὸ κόπης: Ἰλ.Ϟ.20 ἀερῆν χροπέωιν ἐξ αὐρανόθεν κρεμύσαντες πάντες 8' ἐξάπτεσθε θεοὶ πάσαι τὸ θάνατον' || κ. μτφ. ἐπιλαμβάνομαι τινος: Πλάτ.Θσμ.31 ἀγγελοῖσι πρὸς Θειαστοκλέα τῶν ἑλληνικῶν ἐξάπτεσθαι' || ὄμ. μτφ. παρακολουθῶ μετὰ προσοχῆς, κατὰ πάδας: Παύλ. 4,16 ἐξάπτεσθαι τῆς οὐραγίας καὶ καταπειράζων τὸν πολεμῶν. 5) ὄμ. τὸ μέσ. κρεμύ, φέρω τὴν προσητημένον εἰς τὸ σῶμα μτφ., Εὐρ.Ελ.1186 τὴ πέλοισι μέλανας ἐξήφω χροὰς λευκῶν ἀμφίφασ'... Ἀριστ.Θεσμ.428 ἰσχυρὰ ἐξαφαιμένους. Ἡκιδ.12.

ἐξάπτω (2) κ. μσν. κ. νεώτ. ὀμ. κ. μσν. (ἐξέζω τὸ ἀνύπτω, βάλω πῦρ εἰς τὴν κιάω: Τηλ.Λοκρ.97: ἦ ἄν ἔρημον... ὅλας αἱ ἐξάπτοι οὐ κα διαμένοι, Ἀπν.Ἰδ.ηρ.5, Πρόδρ.2,382 καὶ πῦρ ἐξάπτοισιν πολὺ κατὰ τοῦ κακκοῦσιου κ. παθ.: Πλάτ.Ἐπιστ. 341D ἐξαφθὲν φῶς. Ἀριστ.ΖΜ.655α,15 πῦρ ἐξέλιθων, Μηνολ.8,24 Σταυροδοτο. τὴν ἐξαφθεῖσαν φλόγα πυρῶς. 2) μτφ. ἀνάπτω, διεγειρώ: Αἰλ. Ζ1,12,35 ὁ Πέρσης τὸν μέγαν πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξήφε, ἄνεγκ. Ἀκρ.3814 ἡ Μεξίμω τὸν ἔρωτα ἐξήπτε πλέγες μεγάλων, - τὸ κραεὶ ἐξάπτεται τὰ πάθη - τὴν φαντασίαν' κ. παθ.: Πλάτ. Ἐπιστ.340D ἐλημμένους ὑπὸ φιλοσοφίας ὡσπερ πυρῶς, Στράβ.9,3,8 πόλεμος ἐξήφθη, - τὰ πάθη ἐξήφθησαν' || μσν. ὄμ. παθ. κ. ἀμβ. λαμβάνω μεγαλύτεραν ἐντασιν, δύναμιν, διεγειρομαι, δυναμίζω: Ἐρωμ.Β.400'. 3) ὄμ. μεσ. εἰρηθίζομαι ὑπὸ πάθος τινός, φρονιτῶνας: Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,38 ἂν ὄρηθι καὶ φιλικίαις ἐξαφθεῖνας' || κ. ἀπολ.: Ποπᾶδ.Χριστ.Τερμ.48 ἡ Μωραῖων ἐξήφθη ὑπερμετρῶς - δὲν συζητῶ γιὰτ' ἐξάπτεσαι.

ἐξάπτωτος-ον μτγν. γοαμ. ἐπὶ κλινομένων ὄνομ. ὁ ἔχων ἐξ ἰσάσεις: Πρισκίαν.5,7.

ἐξαπυθῶ-ἔω ἐκτός τινός, μακρὸν ἀνωθῶ, ἀποκρούω: Εὐρ.Ρῆσ.811 κοῦτ' εἰσιόντας στρατόπεδ' ἐξαπύσαστε αὐτ' ἐξιόντας;

ἐξαπώλεια ἰθὶ μσν. ἡ ἐντέλεια ἀπώλεια, πλήρης φθορᾶ, καταστροφή: Παχυμ.Γ.2,232,2 (ἐκδ.Βόνν. I).

ἐξαπώλοος-ον μτγν. ὁ μετ' ἐπὶ πώλους ὁ ὑπὸ ἐξ πώλων συρρομένος: Ἡρώδω.Ἰστ.5,6,7 ἄρμα... ἐ-
ἐξάρα ἰθὶ δημ. εἶδ. εἰς τὰ διὰ κῦθων παίγνια, ἡ πλεουρὸ τοῦ κύθου ἡ φέρουσα ἐξ ἴσχυρα.

ἐξαραθίζω νεώτ. κοθιστῶ τινά Ἀραβὰ ἢ τὸ ἀραθικόν.

ἐξαραθισμός ἰθὶ νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαραθίζω βλλ.

ἐξαράσσω-ατος ἰθὶ τὸ ἐκ θραύσεως προελθὸν, θραύσμα, σνέριμμα: Ἰπν.π.Γαλ.19,98.

ἐξαράσσω-ὄω μγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν ἀραίον τὴν οὐστάση, ἀραίωνα, ἀναρῶμαι: Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ.2,6 ἀτὰρ καὶ τὰ μαλῶγνα ταῖσδε χρῆ ἔμμεναι, ὅκοιτα λεπτόναι, ἡ ἐξαράσσαισι.

ἐξαράσσεις-εις ἰθὶ μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξαράσσω βλλ. Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,2.

ἐξαράσσω, ὄττ. -τω ἐκρήνυμι, συντριβῶ, καταθροῦσω, σπάσσω: Ὀδ.Μ.422 ἐκ δὲ αἰ ἰσάν ἄρα-
ξεσθε ποτὶ τρόπιν ἱμν., Σιμωνῖδ.Ἀμ.7,17 οὐδ' εἰ χα-
λωθεῖς ἐξαράσεις ἰθὺς ὀδόντας' || βίαιως διαρρηγνύω: Ἀριστ.Ἰπν.64 καὶ τῷ πρῶτῳ θένων τὴν κικυλίδ' ἐξήρασα, Αἰλ.Ζ1,15,16 ἐ-
πεφραγμένην ἐξοδον' || κ. κ. μτφ.: Ἀριστ.Θεσμ.

704 ὁσον ὕμων ἐξαράσει τὴν ἄγον αὐθαδῖαν-
2) λοιδορῶ, ὑβρίζω τινά: αὐτ.Νεφ.1373 εὐθὺς ἐξαράτω πολλοὺς κακοὺς καίσχυροισι.

ἐξάρματα (τά) ἐξάρματα ἰμγν. τὰ ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θύματος ἀποκοτόμενα ὄκρα, μέλα, ἄ. μασχαλιόματα: Ἀπολλ.Ρ.4,47Β.

ἐξαργυρίζω εἰς ἀργύριον, εἰς χρῆμα μεταβάλλω, ἐξαργυρῶ, δίδωμι τὴν λαυβάναν ἀντ' αὐτοῦ χρήμα-
τος: Θουκ.8,81, Δημ.59 Ἄν ἐνθάδ' ἐκέκτιπ' οὐσίαν φανεράν, ταῦτην ἐξαργυρίσας' || ὄμ. σμ. κ. μέσ. ἐξαργυρίζομαι: Ἰσά.5,43 ἐξαργυρῶμενος [τὸν οἶκον] πένταν ὄδύρῳ. 2) μέσ. διὰ τῆς βί-
ως λαμβάνω χρήματα παρά τινος: Πολιδ.32,22, ἰπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσαντο.

ἐξαργυρισμός ἰθὶ πᾶν. κ. μσν. ἡ μετατροπὴ καταβολῆς εἰς εἶδος εἰς κατοβολῆν τοῦ μετρη-
τοῦ: Πᾶν.Κῶδ.Ἰουστιν.12,37,19.

ἐξαργυρολόγη-ἔω μσν. συλλέγω ἀργύρια, χρηματικὰ εἰσφορὰ: Παχυμ.Γ.2,480,16 (ἐκδ. Βόνν. I).

ἐξαργυρῶ-ὄω κ. νεώτ. δημ. ἐξαργυρώνω μετα-
τρέπω εἰς ἀργύριον, εἰς χρῆμα, πῶλῶ: Ἡρ.6,86 ἰδοξε μοι τὰ ἡμίση πῶσθι τῆς οὐσίας ἐξαργυ-
ρῶσαντα' || εἶδ. νεώτ. κ. δημ. καταβολῆς ἡ
λαυβάνω εἰς χρῆμα τὴν ἀξίαν συναλλαγματικῆς,
ἐπιταγῆς, κερδίσιοντος λαχοῦ κτ.

ἐξαργυρισμός-(η)-οἶν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκτι-
κὸς ἐξαργυρώσεως βλλ., ὁ διὰ χρημάτων δυνά-
μενος τὸ ἀναλλοχεῖν, τὸ ἐξαργυρῶθῆ.

ἐξαργύρωσις-εως ἰθὶ νεώτ., δημ.-ἡ ἡ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαργυρῶ βλλ., ἡ εἰς ἀρ-
γύρια μεταβολή: ἡ ἐξαργύρωσις τῶν προσημνι-
κῶν ὀμολογιῶν - τοῦ αἰ ἀριθμοῦ τοῦ λαχεῖν.

ἐξαργῶ-ἔω ἐπιτα. τοῦ ἀργῶ βλλ., διατελῶ ἐν
πληρεῖ ἀδρόνεια, ἀργίᾳ, ἀπρακτῶ, ἀδρανῶ: Ἀρι-
στ.Λ.Ηνικ.1099α,2 τῷ καθεδούτῳ ἡ καὶ ἄλλω πως
ἐξηρηκῶτι, αὐτ.Πολιτ.1312α,13' || κ. παθ. ἐντε-
λὸς ἀμεταβλητῶν, οὐδέμεναι τυγμένα φρονιτῶς:
Σοφ.Φιλ.556 ἀλλ' ἔργα δρῶμεν οὐκέτ' ἐξα-
ργῶμενα, Πλάτ.Ἠθ.2Β.

ἐξάρδω ἀρόδεω, ποτίζω: Εὐρ.Ἀντ.Β.58,21Α νε-
δία τὰ Θῆλης ὄδαισι ἐξάρδων ἀεὶ.

ἐξάρων ἴσα. «ἐκτός ἐστίν».

ἐξάρσασθαι ἴσα. «διώξει».

ἐξαρσάσκουμαι ἰμγν. ἄδωαι, εὐχάριστοῦμαι,
ἀρεσκῶμαι εἰς τὴν: Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.250.

ἐξαρσάσκωμαι ἀποθ. γίνομαι ἀρετός εἰς τινά,
κτῶμαι τὴν ἐνδοξίαν τινος: Ξεν.Οικ.5,3 καὶ θεοὺς
ἐξαρσάσκεσθαι θύοντας' || ἐξαρορῶ τὴν εὐ-
νοϊάν τινος: Δημ.1396 ἄν τοῦς κυρίους ἡ δωροὺς
ἡ δι' ἄλλης ἡσπισσοῦν ὀμιλίας ἐξαρέσθαι.

ἐξαρήξει ἴσα. «ἐκαφρῆσαι».

ἐξάρθημα-ατος ἰθὶ τὸ ἐξάρθρωσις βλλ.: Ἰπν.
Ἀρθρ.58. Γαλ.6,87Β.

ἐξάρθρωσις-εως ἰθὶ) ἐξάρθρωσις: Ἰπν.Ἀρθρ.53
κατὰ τὸ ἰσχίον ἐξάρθρωσις γέννηται, Γαλ.6,87Β.

ἐξάρθρωος-ον ὁ ὑποστάς ἐξάρθρωσιον βλλ., λῦ-
σιν τῆς ἀσθρῶσεως, μετατόσιον ἀρθρου, ὄστω:
Ἰώσ.Α1.31,1,6 τοῦ δεξιῦ σκέλους ἐξάρθρων
εἶνεσθαι' 2) οὐ ἀπεκόλλησεν τὰ ἄρθρα, τὰ μέλη
τοῦ σώματος, ὁ ὑποστάς ἀκρωτηριασμένος: ΠΔ
Μακκ.4,9,13 περι ἄν (τροχόν) κατασπῶμενος ὁ
εὐγενῆς νεανίας ἐξάρθρος ἔγενετο. 3) ὁ ἔχων
ἐξέχοντα τὰ ἄρθρα, κακοὺς ἐσχηματισμένον τὴν
ἀρθρῶση: Ἰπν.Ἀρθρ.10 ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλ-
λον ἐξάρθροι πεφύκασι' || Σουδ. «ἐξάρθρος,
ἐκμηλῆς, ἐξωσθημένος».

ἐξάρθρῶ-ἔω ἰθὶ) ἐξαρθρῶ-ὄω βλλ.(2): Ἰπν.Ἀρθρ.
53 αἱ Ἀμαζόνες τὸ ἀρσεν νέγος τὸ ἐωυτῶν...
ἐξαρθρῶσαι κ. παθ.: οὐτ.58 || ἀμτθ. ὑβριστῶμαι
ἐξαρθρῶσαι βλλ.: αὐτ.29 ἐξαρθρῶσαντα ὄσται.

ἐξάρθρῶ-ὄω ἰθὶ) κ. μσν. κ. νεώτ. λῦω τὴν ἀρ-
θρῶσην, ἐκβάλλω ἀπὸ τῶν ἀρθρῶν, διασπῶμαι,

στραμπούλιζω, ἔξαρθρ-έω: Πλδ Μακκ.4,10,5 τὰς χειρὰς αὐτοῦ καὶ τοὺς πόδας ἐξάρθρωμα || κ. παθ.: Μηναι.1,2 Σουζ. εἰ τοσαύτων τεινεταί νακ ἐξάρθρωθῆναι τοὺς ἄρμούς || ἡ μτχ. παθ. παρ-ακ. ἐξάρθρωμένους ὁ ἔχων ἐξέχουσαν τὴν ἀρθρωσιν, προεξέχοντα τὰ ἄρθρα, τὰ ὀστά: Ἀριστλ. Φυσιογ.810b,35 δεῖσι αἱ ἐπιμήδεις ἐξάρθρωμένα καὶ αὶ ὄμων· 2) νοσ. κ. μτφ. ἀποσυνδέω, ἀποσυνθεῖται, διαλύω: οἰκογένεια ἐξάρθρωμένη.

ἔξάρθρωμα-ατος (τό) μτχ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξάρθρῳ βλ.λ., μετατόπισης ὁποῦτο ἡ ἐπιφανείας ἀρθρῶν: Γαλ.18(2),323.

ἔξάρθρωσις-εως (ή) μτχ. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξάρθρῳ, λύσις τῆς ἀρθρώσεως, διαστροφή, βία, μετατόπιση ἀρθρῶν, ἀρῶν τοῦ σώματος, ὁσάντ: Γαλ.18(2),323. - **ἐξάρθρωσις** τοῦ δεξιῦ βραχίονος· 2) ἀποσύνδεσις, διάλυσις τῶν συνεικτιμῶν δεσμών.

ἔξαρθρωτικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξάρθρωσιν ἢ ὁ προκαλὼν ἐξάρθρωσιν.

ἔξαρτι (τό) δημ. τὸ ἀρθρωτικὸν σύμβολον δ' || εἰδ. τὸ φῶλον τῶν παιγιωχρίτων τὸ φέρον τὸν ἀριθμὸν ἐξ' || ὄμ. ἡ δὲ ἐξ' σπινθητῶν ἠοιμῆμενη ἔδρα τοῦ κύβου, τοῦ ζαριῶ, ὁ. ἔξερα.

ἔξαρθμισις-εως (ή) μτχ. ἡ ἀκρίβειος ἀριθμῆσις, μέτρσις: Ἀνθ. Ἐμφ. Πολ.282 οὐ γὰρ δὴ τὸν γε συμμαχῶν οὐδ' ἐξαρθμισίος ἐγένετο, Δίων.Κ.43,46. Πλάτ. ἐξαρθμισις προβάτων καὶ αἰνῶν καὶ καμήλων || ἀριθμῆσις, λεπτομερῆς ἔκθεσις: Πολύδ.16,26,5 ἦν δὲ τὰ κεφάλαια . . . ἐξαρθμισίος τῶν πεπραγμένων αὐτῶν πρὸς Φίλιππον.

ἔξαρθμητικός-ή-ὄν δημ. ἀρμόσιος, κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἐξαρθμῆσιν βλ.λ.: Πολυδ.4,162.

ἔξαρθμος-ον μτχ. ὑπεράριθμος: Ἀσκληπιάδ. τῆς τὰ ἔως ἐξαρθμοῖσι ἴσαν.

ἔξαρθμος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ἐξαπλοῦς, ἐξαπλασίος κ. κατ' ἐπίτασιν πολλαπλασίος: Πινδ.Ο.10(1),25 ἀγῶνα . . . ἐξάρθμων, Μηναι.3,10 Ωδ.

ἔξαρθμῶ-έω μετ' ἀκριβείας ἀριθμῶ, καταμετρῶ, λογαριάζω: Ἦρ.7,59 ὁ χάρος εἶναι ἐπιτήδεος . . . ἐξαρθμῆσαι τὸν στρατὸν, Πλάτ. Πολ.522δ· κ. παθ.: Ἦρ.4,87 μυριάδες ἐξερθμῆθησαν· 2) ἀπαριθμῶ, λεπτομερῶς ἀναφέρω, ἐκθέτω: Ἰσοκρ.4,66 ἐξαρθμῶ τὰς κινδύνας· κ. παθ.: Ἀριστλ. Ρητ.1410b,2 αἱ δ' ἀρεταὶ τῶν περὶ ὁδῶν ἐξερθμῆνται || ὄμ. σμ. κ. μέσ. ἐξαρθμοῦμαι: Πολύδ.1,13,6 ἐξαρθμεῖσθαι τὰ κατὰ μέρος, Διον. Ἀλ. Ρωμ.5,72 τὰς ἰδίαις ἀρεταῖς ἐξαρθμοῦμενοι· 3) συνεδρῶ, καταβάλλω, μετρῶ εἰς τὴν χρήματα διὰ τὰ νῦτὰ τὰ δῶσα, πληρώνω: Δημ.832 ταῦτα τὰ χρήματ' ἐπέρθρῆμεν.

ἔξαρθμός-ος-ές ὁ ἐξαρθμῶ. ἰκανός, ἐπισρκῆς, ἀρεκτός: Ἀισχ. Πέρσ.237 πλοῦτος ἐξαρθμός μοις.

ἔξαρκοῦντως ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. ἐνεστ. τοῦ ρ. ἐξερκῶ, ἀρκούντως, ἰκανῶς, ἀρεκτῶ: Ἀριστφ. Βάτρ.377 ἄριστῆται δ' ἐξερκοῦντως, Ἰσοκρ.12,8· ἡ ἐξερκοῦντως ἔχω τινὲ ἀρκούμαι εἰς τι: Πλάτ. Γοργ.493C τὸν . . . τοὺς αἰεὶ παρούσιν ἰκανῶς καὶ ἐξερκοῦντως ἔχοντα βίον.

ἔξερκῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀπόλυτως ἀρεκτός, φθάνω: Ἡρόκλ. Φιλ.114, Σοφ.ΟΚ.6 τοῦ σμικροῦ δ' αἰεὶ μέϊον φέρωντα, καὶ τὸ δ' ἐξερκῶν ἐμοί, ἄτ. Φιλ.459, Πλάτ. Φαιδρ.108(1) ὁ βίος μοι δοκεῖ τῶν μῆκει τοῦ λόγου οὐκ ἐξερκεῖν || ὄμ. ἐξερκῶ εἰς τι ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀρεκτός γὰρ κάτι: Ἰσακ.19,55 τὸ ἐπισδῆμα τὸ δὲν τὸν ἐξερκεῖ νὰ ἔχησθ' || ὄμ. ἐξερκῶ πρὸς τι: Πλάτ. Πολ.526D, Ἐν. Ἀπομν.4,1,5 || ὄμ. κ. μετ' ἀναφ. : Πλάτ. Τιμ.32Α μία μεαῖς τῆς ἀν' ἐξερκεῖ . . . εὐμελεῖ || κ. ἀπολ.: Εὐρ. Ἰκ.866, Ἄνδοκ.4,15, Δημ.293 βραχῶς . . . ἐξερκεῖ λόγος· 2) ὄμ. κ. ἀπροσ. ἐξερκεῖ εἶναι ἀρεκτόν, ἰκανοποιητικόν, φθάνει,

μετὰ ὄστ. προσ.: Πλάτ. Πρωτ.336C εἰ μὴ οὐκ καὶ Πρωταγόρας ἀναλογεῖ φαυλοτέρους εἶναι Σωκράτους διαλεχθῆναι, ἐξερκεῖ Σωκράτῃ || κ. μετ' ἀναφ. : Ἦρ.7,161 ἐξερκεῖ ἡμῶν . . . σοφίην ἀγειν, Πλάτ. Ἀλκ.1,14(1) εἰ ἐξερκεῖσι οὐ τὸν ἄνθρωπον γενέσθαι, Δημ.817 ἐξερκεῖσι εἶπειν, Λυσ.3,25· ὁ ὄμ. μετὰ ὄστ. προσ. κ. μτχ.: Δημ.1155 ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξερκεῖν αὐτοῖς || κ. ἀπολ. ἐξερκεῖ ἐν χρ. εἰς διαλογικὴν συζήτησιν, ἀρεκτῶ, φθάνει ἕως ἐδῶ: Πλάτ. Γοργ.503Α, Ἰνν.Μ.302B· 3) ἐπί προσ. ἐξερκῶ τινι ἔχω εἰς ἀρεκτὴν ποσότητα: Πινδ.Ο.5,24 ἐξερκεῖν κτεάτεσι (ἔχων ἀρεκτὰ κτήματα) || ὄμ. ἐπί προσ., εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ἀντέχω, βαστάω σὲ κάτι: Ἰνν. Ἀφ.1,9 εἰ ἐξερκεῖται τῷ δαιτῇ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου, Εὐρ. Ἰκ.574· || κ. ἀπολ. αὐτ.5(1) ἐξερκεῖται ἢν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος || κ. μετὰ τίς: Ἐν. Ἰερ.7,12 πῶς ἀν τις πατ' ἐξερκεῖται τῶν ἄνθρωπων ἐκ τῆναι ἰκανοσὺν ἀφείλετο; || εἰδ. ἐξερκῶ μὲν εἶμαι ἰκανοσὺν ἀφείλετο, εὐχαριστημένος: Εὐρ. Γομφ.653 τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον σίκοιεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξερκῶν ἐμῶ· 4) ἐπικουρῶ, βοηθῶ, μετὰ ὄστ.: Πινδ.Ν.1,32 φίλος ἐξερκεῖν || ὄμ. ἐξ. τι πρὸ τίνος ὑπέρ τίνος προσφέρει: Ἐν. Ἀπομν.2,4,7 ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξερκεῖ.

ἔξαρμα-ατος (τό) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξείρω, ἡ ἐξείρωσις, ἄσπις, ὄψασος, ὄβη, εἰδ. ὄγκωσις, στήριγμα, πρήξιμο: Ἰνν. Ἐπιδ.4,31 ἡ μόλιστα τὸ ἔξαρμα ἦν· 2) κ. νεώτ. ἐπί οὐρανόων σωμάτων, καὶ τὸ ὄψος καθ' ὃ ἀνέχεται ἵτι: Στρώδ.2,118 τὸ ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσοσηρῆσι ἐν ταῖς χειμεριναῖς τροπαῖς || εἰδ. ἔξαρμα τοῦ πύλου τοῦ ουρανοῦ πύλου ὄψων τὸν ὀρίζοντα τὸν παρατηρητοῦ: Ἰνναρχ.1,3,6 ἔ-τοῦ πύλου, Πλούτ.Μ.11 μέγα λαμβάνων ὁ πύλος ἔξαρμα, Πολυτ. Τετραβ.76 || νεώτ. ἀστρονομ. ἡ γωνία ἀπόστασις τοῦ ἀξόνος τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος, ἡ καθαρῶς τοῦα τοῦ γεωγραφικῶν πλάτους τόπου πύλου· 3) μνθ. ἐν ἀναφορῶ τοῦς λόγον, ὄψος, ἐξαρσις: Εὐστ.1,9,5 καὶ ὡδῆ ὁ μεμελισμένους λόγος, ὅς καὶ ἔξαρμα ἔχει.

ἔξαρμα-ατος (τό) δημ. ἀφοπλισμός.

ἔξαρματός-ος δημ. ἀφοπλιζῶ κ. παθ. ἐν μέσ. σμ.

ἔξαρμάτως-ον δημ. κ. ἀεαρμάτως ἀοπλος, ἀφοπλισμένος.

ἔξαρμῶ μτχ. κ. νεώτ. διαλύω τοὺς ἄρμούς, ἐκβάλλω ἀπὸ τῶν ἄρμῶν, παθ.: Φιλόδοτ. Ἦρ.1,13 τὰ πλεῖστα ἐξάρμωσιν τῶν σπονδύλων. **ἔξαρμόνιος**-ος ὁ ἐκτός ἀρμονίας, ὁ ἀ μῆρῶνος: Φερεκρ.145,9 ἐξαρμόνιος καμῖαι πῶϊων. **ἔξαρμος**-ον μτχ. ὁ τὰ μέλη ἔχων ἐξερθροσμένα, ἐξερθρωμένος: Ἰω. Λυδ. Ρωμ.3,57. **ἔξαρμοσις**-εως (ή) νεώτ. ἡ λύσις τῆς ἀρμῆς, ἀποσύνδεσις: ἐξαρμοσις μηχανῆς. **ἔξαρμοστήριος**-ος δημ. ὄργανον χρησιμεύον πρὸς ἐξάρθρωσιν βλ.λ., διάλυσις μηχανῶν. **ἔξαρμοστήριος**-ος νεώτ. ὁ κατάλληλος, χρήσιμος πρὸς ἐξάρθρωσιν, διάλυσις μηχανῶν. **ἔξαρνησις**-εως (ή) ἡ ἀπόλυσις, ἡ ὄσχερσις ἀρνησις: Πλάτ. Πολ.531B καὶ κατηγορίας πέρη καὶ ἐξαρνησεως || εἰδ. ἐκκλ. ἀποκήρυξις, ἀπαρνησις: Εἰρην. ἀπ.659B ἔ-τοῦ βαπτισματος. **ἔξαρνητικός**-ή-ὄν ὁ ἐξαρνούμενος, ὁ ἀρεκτός, ἀποσύνδεσις, τὴν ἐναντιότητα, τὴν ἀντιπαλίαν, ἀντιρηρητικός: Ἀριστοτ. Νεφ.1172 νῦν μὲν γ' ἴδεν εἰ πρῶτον ἐξαρνητικός. **ἔξαρνος**-ος ὁ ἐξαρνούμενος, ὁ ἀπολυτός, ὁ ἐπιμόνος ἀρνούμενος, ὄβη. **ἔξαρνος** εἶμι ἡ ἐξαρνος γίνωμαι ὄσχερσις, ἀπόλυτος, ἐπιμόνος ἀρνούμαι: Ἀριστοτ. Νεφ.1230 νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοαί, Ἄντιφ.5,51 ὁ μὲν γὰρ ἔρρησεν, ὁ δὲ

διὰ τήλους ἐξαρνος ἦν, Πλάτ. Ἰνν.Ε 372C || κ. μετ' αἰφ. τοῦ ἀντικειν. ἐπιρρωμα ἄρνομαί τι, μετά πείρατος διαφεδῶ τι : Λυσ.3,27, Ἰσά.5,26 ἐξαρνοί εἰσι τὰ νόμολογημένα || ὄμ. ὁ ἀποφατικός ἀποκρινόμενος ἀρνητικός ἀπάντων εἰς τι : Πλάτ. Χαρμ.158C οὐδ' ὀμολογεῖν οὐτε ἐξάρνω εἶναι τὰ ἐρωτώμενα || κ. μετά γεν. ὡς ἀντικειν. : Ἰώσ.Α14,11,4 ἐξαρνος ἦν τοῦ φόνου || κ. ἐμ. προσθ. [περὶ τινος ἢ ὑπέρ τινος] : Δημ.679, Διον. Ἰ.Αλ.Ρωμ.7,34 || συνη. ἐν συνεκφ. μετά τοῦ ἀρνητ. μορίου μὴ κ. ἀπαρφ. ἢ μὴ οὐ καὶ ἀπαρφ. : Ἡρ.3,67 δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πηρήσσης ἐξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτείνεται Σμερδον, Πλάτ. Ἰνν.Μ 288C πῶς γὰρ ἂν τολμῶμεν ἐξαρνοί εἶναι τὸ καλὸν μὴ οὐ καλὸν εἶναι; Λουκ.Νεκρ.Δ14,1 || ὄμ. μετ' εἰδ. προτάσ. ἀρνητ. : Δημ.921 ἐξαρνος ἐγένετο ὡς οὐκ εἰη εἰρηκῶς ὀπί οὐκ.

ἐξαρνοῦμαι-εομαι ἀποθ., ἀποφ., ἄξ. ἐξηρησάμην κ. ἀπ.τ. ἐξηρηθῆν, κρητ. ὑποτ. ἀορ. ἐξάνησεται, ὀλοσχερῶς, ἀπολύτως, ἐπιρρωμα ἄρνομαί τι, διαφεδῶ τι : Ἡρ.3,74 καὶ ἐξαρνησόμενον τὸν φόνον αὐτοῦ, Εὐρ.Ἐκ.579 οὐτοί τ' αὐτοῦ γ' ἐξερνήσασιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.660, Πλάτ. Συμμ.192ε; ταῦτα ἀκούσας Ἰσμεν ὅτι οὐδ' ἂν εἰς ἐξερνήθειν.

ἐξαρτιῶ-άω γλῶσσα ἀρτιῶ. **ἐξαρτιάζω** κ. μων. κ. νεώτ. μέλλ. ἐξαρτιάζομαι, ἀορ. ἐξήρτισα κ. ἐπ. -ξα ἀρτιάζω, ἀπαρφ. ἕκ τινος ἀναρτιάζω : Ὀδ.Μ 100 φέρεθ' δὲ τε κρατὶ ἐκίστη φῶτ' ἐξαρτιάζεσθαι νεὸς κνασπορῶροιο, Ἡρ.8,135,Εὐρ.Ι.Α 315 σὰς δὲ ἐπιστάλας ἐξαρτιάζεσθ' ἕκ κερῶν ἐμῶν βίῃ' κ. παθ. : Πλάτ. Τιμ.60C τὸ δὲ ὑπὸ πόδες τάχους τὸ νεοτέρον πᾶν ἐξαρτιᾶσθαι. 2) βίολος ἀρτιάζω, ἀραρτιάζω : Ἀπολλ.Ρ 2,1108 Ἰστιά δ' ἐξήρτισα' ἀνεμού μένος' κ. παθ. : Σχόλ.Πινδ.Ρ 2,40 ἀπο. 3) θυελλῆς ἐξαρτιάζεσθαι. 3) ἀρτιάζω ἐκβάλλω : Ἀριστοφ. Ἰνν. 708 ἐξαρτιάζομαι σου τοῖς δυνύι τᾶντερα. 4) ἀρτιάζω ἀπαλλάσσω, ἐλευθερῶ τινα, σώζω, γλυτῶναι : Ἰλ.Γ 380 τὸν ἐξήρτισα' Ἀφροδίτη βεβα μά' ὡς τε θεός' κ. μτφ. λυτῶν, διασώζω ἀπὸ τινος : Ἰώσ.Α1 6,7,5, Πλούτ.Σὺλλ.29 ὡς ἐξαρτιάζομενος τῆς πολιορκίας τὸν Μάριον.

ἐξαρτιγενής-οδός-εἰς νεώτ. γενωλ. ὁ δὲ' ἐξάρτισεως τῆς ἐδαφικῆς ἐπιφανείας σχηματισθείς.

ἐξαρτιῶ-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., ὄμν., ὄμν.-η τὸ ἀποτελεσμα τὸ ἐξάρτω κ. ἐξάρτοιμα, ὀφώς, ἀνάφωσις : Κλεισθ.δ1,1 || νεώτ. γενωλ. ἡ εἰς διάφορα γεωλογικὰ φαινόμενα ὀφειλομένη ἀνάφωσις τμημάτων ἐπιφανείας τῆς γῆς. 2) νεώτ. κ. ὄμν. μτγν. ἡ διανοητικὴ ἢ ψυχικὴ ἀνάφωσις εἰς ἀνωτέρας σφαιρῶς τοῦ ἰδεοῦ καὶ κόσμου, μεταρτισίως : ἐξαρτιῶ τοῦ νοῦ - τῆς φωνασίας - τῆς σκέψεως, Χρυσόστομ. Κερέν.Κ 125 ἀπὸ τῆς ἑρωτημένη ἐξαρτι ποῦ δίνε στήν ψυχὴ τοῦ ἁγίου Πίστη. 3) εἰδ. ἐν τῇ ΠΔ ἔγερσις πρὸς ἀναχώρησιν : ΠΔ Ἀρ. 10,6 σμῆσας ἀσπλιοῦσιν ἐν τῇ ἐξάρσει αὐτῶν. 4) Ἐπιγρ. μεταπολιτισμ. ἀπομυκρύνουσα, ἀπορροπή : ἕ-κακῶν ἀπάντων. 5) ἀνατροπὴ, κατάλυσις, καταστροφή : ΠΔ Ἰερ.12,17 καὶ ἐξάρω τὸ θῆνος ἐκεῖνο ἐξάρσει, Κλημ. Ἀλ.Στρωμ.6,διδ6 || εἰδ. γραμμ. ἀποδολλή : Εὐστ.Ὀδ.1787,45 οὐ κατὰ ἐξαρσιν τοῦ ο ἀπὸ τῶν παρεκτάσθαι.

ἐξαρτιθῶν Ἦσ. «μετὰ τὸν ἐκκεμισθῆαι». **ἐξαρτιήμα**-ατος (τό) μτγν., σχόλ., νεώτ. κ. ὄμν. τὸ ἕκ τινος ἐξηρηγμένον, κρημένον : Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰνν.762 ἐξαρτιήμα νεῶν. 2) εἰδ. νεώτ. κ. ὄμν. ἕκαστος τῶν μερῶν τῶν ἀποτελεσάντων μηχανικὸν τὸ ὀργανικὸν σύνολον : ἐξαρτιήμα αὐτοκίνητου-ἀερόπλανου - μηχανῆς κττ. 3) μτγν. βῆρας, βαρῶ τὸ σώμα ἐξηρηγμένον ἕκ τινος : Ὁέων Σμ. 65η, Ἰσθ.δλ.Πυθ.26,117. 4) περὶαμμα, φιλχατῶ : Ταπειν.65. 5) νεώτ. κ. ὄμν. μτφ. ἀνθρώπος

ἐξαρτῶμενος οικονομικῶς ἀπὸ τινος καὶ ὑποστηρίζων τούτου τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰ συμφέροντα : δὲν εἶμαι ἐξαρτιήμα κανεῶς.

ἐξαρτιῶ-εως (ἡ) κ. νεώτ., ὄμν., ὄμν.-η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρτῶ βλ.λ., ἡ συναρμολογίαν πρὸς τινὸς τοῦ σώματος πρὸς ἄλλο : Ἰνν. Ἀγρ.37 ἐ-νεύρω. Ἀριστοφ. Ζ1 51η,33 ἡ τῶν ἐμῶν ἐξαρτιῶς ἐξ αὐτῆς ἐστὶ τῆς ὑστερας, αὐτ.Σ19β,9. 2) τὸ κρέμασμα βάρους τινὸς : Σωρ.1,72 ἐ-σιθῆρου. 3) νεώτ. κ. ὄμν. μτφ. ἡ ὑπαγωγή τινος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν διάθεσιν ἄλλου ἐν ἀναφορῇ πρὸς πρόσωπον, σύνολο ἢ καὶ καταστάσεις : ὀφίσταται σταθερὰ ἐξαρτιῶσις τῶν κατὰ τόπους ἀντιπροσωπειῶν ἀπὸ τῆς κεντρικῆς ὀργανώσεως. 4) ὄμ. νεώτ. γραμμ. ἡ μεταῦξ προδιορίζοντος καὶ προσδιοριζομένου γραμματικῶ ὄρου ἐνυπόρρουσα σχέσις : ἐξαρτιῶσις τοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ τοῦ ρήματος. 5) νεώτ. φιλοσ. συναίσθημα ἐξαρτιήσεως καθ' ὃ ὁ ἄνθρωπος συναισθάνεται ἐαυτὸν ἐξηρηγμένον ἐκ τοῦ ἀείρου καὶ ὀνεικισίας εἰς τινὰ ὑπερατομικὰ, ἐκτός τῆς βουλήσεως αὐτοῦ κειμένων ἀρχῶν.

ἐξαρτιῶ (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐξαρτιῶσις βλ.λ., προπαρασκευῆ, ἐφοδιασμός διὰ τὸν ἀναγκαῖον ὀργανόν : Πόπ. μηχανὴ ἐξηρηγμένον πᾶσι εὐλικῆ ἐξαρτιῶ καὶ σιδηρῶμασιν. 2) κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἐξαρτιῶσις βλ.λ.3ι, ἡ ἀρμωσιάς : Βασ. 2,29 πλοῖον μετὰ τῆς ἐξαρτιῶς.

ἐξαρτιῶ μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὸ ἄρτιον, τέλειον, πλήρες, συμπληρῶν, τελειώσω, ἀποπερατῶ, εἰδ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων : Ἐπιγρ. κ. παθ. : Ἰώσ.ΙΑ 3,6 ὁ ποδὲς τῆς ἐξαρτιῶς ἕως τῶν κατὰ τελείως ἐξηρηγμένον. || κ. μτφ. ἐξαρτιῶ ἡμέρας συμπληρῶ χρονικὸν τὸ διάστημα, φθάνω εἰς τὸ τέλος : ΚΔ Πράξ.21,5 ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμῶς ἐξαρτιῶσις τὰς ἡμέρας. 2) ἐπιρρωμα, παθ. : Περιπλ. Ἐρ.Ὀαλ.δ ἐξαρτιῶται. 3) ἄρτιάζω, παθ. : Ἐπιρρωμα. ὄμ. καὶ κ. μτφ. : ΚΔ Τιμ.2,3,17 ἵνα ἄρτιος ἢ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρηγμένον. 3) εἰδ. διὰ τὴν καταλλήλων ἐξαρτιῶσιν βλ.λ.2) συμπληρῶ μηχανικὸν τὸ ὀργανικὸν σύνολον, τὸ ἐφοδιαζῶ μετὰ πάντα τὰ χρειώδη. ὄμ. κ. παθ. : Πόπ. μηχανὴ ἐξηρηγμένη πᾶσι εὐλικῆ καταρτίαι καὶ σιδηρῶσι. || νεώτ. ναυτ. ἐν ἀναφορῇ πρὸς πλοῖον, ἐφοδιαζῶ διὰ τῶν ἐξαρτιῶν βλ.λ.1; ἀρμωσιάς : Διδόξ.Σ 19,77 ναὺς ἐξηρηγμένης, Περιπλ. Ἐρ.Ὀαλ.11. 4) διακοσμῶ : Πόπ. πέμψον ἡμῖν περὶ τὸν βιβλίον ἡ ἐξαρτιῶσις. 5) μέσ. πλήρωξ ἐφοδιαζομαι διὰ τινος : Λουκ. Ἀλ.Ἰστ.1,33 σιτιδῶδας ἐνwickδομητο καὶ τάλλα ἐξαρτιῶτο.

ἐξαρτιῶ τὸ πᾶν., μων., νεώτ. κ. ὄμν., συνήθ. κτ. πλῆθ. ἐξάρτια κ. ὄμν. ἐξαρτία τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἰσπολιτικὸν χρῆσιμον σκευῶν, τὸ ὄργανον : Δουκάγγ., βλ. κ. Κορ. Ἀτ.417,126, Ζαχορ.Παν.Διάλλ. 4,31 τὰ ἐξάρτια τοῦ πλοίου. || εἰδ. νεώτ. ναυτ. κ. ὄμν. τὰ σχοινία τῆς ἐξαρτίας τοῦ πλοίου τὰ σταθερῶς πρὸς προσδεδεμένα καὶ χρῆσιμώοντα πρὸς στήριξιν τῶν ἰστών : Παπαδ.Χοιτ.Τεμν.52 τὰς κερίας καὶ τὰ ἐξάρτια τῶν πλοίων. || ὄμν. κ. τὰ σχοινία τὰ συνδεόντα τὰς ἀκτίνας τοῦ ἀνεμοβιολοῦ μετὰ τῆς ἀκρας τοῦ ἄξονος : Πασπάτ.Χαϊκ.Γλωσσ. ἐν λ. 2) πᾶν ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξαρτιῶ βλ.λ., προπαρασκευῆ, ἐφοδιασμός, ἐξάρτισις, ἐξαρτία.

ἐξαρτιῶ-εως (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐπὶ πολεμ. μηχανῆς, προετοιμασία πρὸς βολῆν : Φιλ.Μαχ.Βελισσ.56,45 [χερσῶν] ἐξαρτιῶσις. 2) μων. κ. νεώτ. ὁ ἐφοδιασμός διὰ τῶν χρειώδων. εἰδ. ἀναφορ. πρὸς πλοῖον, ἐξοπλισμός : Εὐστ.π.Θνα.Στεφ. ἐν λ. τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτιῶσις τῆς εἰς πλοῦν.

ἐξαρτιῶσις (ἡ) μτγν., μων. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρτιῶ βλ.λ., ἐφοδιασμός, ἐξοπλισμός.

ἰδίως ἢ ἐπὶ πλείους: Περίλ. Ἐρ.Θα.2f. 2) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἐξάρτιον χρησιμοποιουμένων εἰδῶν, αὐκείων ἢ εἰδῶν. νεωτ. τὸ σύνολον τῶν σχετιῶν πλείους, κατ' ἐπέκτ. δὲ καὶ αἱ κερατῆαι καὶ αἱ ἰστίαι, ἀρματῶσιαι.

ἐξαρτῶ -ὄω μτν. ἐξαρτῶμαι, ἐφοδιάζω: Ἡρόδ. Ἰατρ.7,23 πτέρην... σφηνίστικας ἐξερτῶται.

ἐξάρτους-εως (ἡ) μτν. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐνέργεια καὶ ἀποτέλεσμα τῶ ἐξαρτῶν βλ.λ., προπορασκευή, ἔτοιμασις, ἐφοδιασμός: Φιλ.Βελ.λοπ.67. ἢ εἰδ. μουσ. προσαρμογή, ἐναρμόνισις, ρυθμισις: Καλλικρ.π.Στοδ.4,28.16 πᾶς ὁ οἶκος... τριῶν ταύτων πρᾶξι... ἐξαρτῶσις, συναρμογᾶς, ἀπάς τινος καὶ χρώσις μωσικῆς 2) νεώτ. κ. δημ. στρατιωτ. τὸ σύνολον τῶν ἀτομικῶν εἰδῶν τῶν φερομένων ὑπὸ τοῦ στρατιώτου.

ἐξάρτω κ. νεώτ. ποιῶσι μὴ ἔτιμον, τὸ παρασκευάζω, τὸ ἐτοιμάζω, τὸ συμμαρτῶ: Εὐρ.Ἡλ.422 γαίρι δ' ἐς ὄμορος, ὅσον τάχος καὶ τάνδον ἐξάρτω, Θεουκ.2,17 καὶ τῆ Πελοποννήσῳ ἐκόντων νεῶν ἐπιπλοῦν ἐξαρτῶντες ἢ ὄμ. κ. παθ.: Ἡρ.1,61 χρόνος διέσω, καὶ πάντα σφει ἐξάρτω ἐς τὴν κάθοδον ἢ παθ. συνήθ. κ. μετὰ δοτ. πράγμ. ἐφοδιάζομαι διὰ τινος, ἔξω πρὸς τ.: Ἡρ.2,32 ὁπάτι τε καὶ στίσιαι δὲ ἐξερτυμῆνοι, Αἰσχ.Πρ.711 ἐκπιβόλοισι τάξοισιν ἐξερτυμῆνοι ἰδ γο. ἐξερτυμῆνοι. 2) μέσ. ἐξαρτῶμαι προμηθεύσαι π, ἐφοδιάζομαι μέ κατ.: Θεουκ.1,13 ναυτικὰ τε ἐξερτυεὶ ἡ Ἑλλάς. 3) ὄμ. τὸ μέσ.-ομαι συνήθ. κ. ἐν τῷ ποί. ἐνεργ. σμν. ἐτοιμάζω, παρασκευάζω: Εὐρ.Ἡλ.47,6 γῶ φόνον γε μτρός ἐξαρτῶσαι.

ἐξαρτῶ -ὄω κ. νεώτ. κ. δημ. μέσ. μέλλ. ἰ ἐν παθ. σμν.1) ἐξαρτῶσθαι ἀναρτῶ, κρεμῶ τὸ ἐκ τινος: Πολυδ.18,18 τοὺς μὲν βυρεοὺς... ἐκ τῶν ὤμων ἐξερτικότες κ. παθ.: Ἀριστ.Ζ1 495b,33 ἐξερτῆται δ' ἐκ τῆς μεγάλης φλεβίδος καὶ τῆς ἀρτηίς, -ἢ ἰ λόγγη ἐξαρτῆται ἀπὸ τοῦ μᾶντος 2) σπληνίζομαι ἐπὶ τινος, ἀκκομῶ μὲν πᾶν σὲ κατ': Εὐρ.Ἰνν.325 τί θρᾶς; βιάει χειρὸς ἐξαρτωμένη 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπάγω τὸ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὴν βούλησιν, τὴν διάθεσιν ἄλλου: Πλούτ. Ἀρατ.1 οὐ γὰρ ἰδίω ἀπορία καλῶν ἐξαρτῶσιν ἄλλοτριῶν ἐπαίτων τὴν δόξαν, -οἱ ἀνελευθεροὶ ἐξαρτῶσι τὴν ὑπόστασιν τῶν ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ τυράννου ἢ κ. παθ. ὑπόκειμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὴν βούλησιν, τὴν διάθεσιν ἄλλου: Εὐρ.Ἰκ.735 σοὺ γὰρ ἐξερτημέθα, -ἐξαρτῆται ἀπὸ τὸν θεῖον τῶν, -δουλεύω ἀπὸ παιδίῳ τίνα νὰ μὴ ἐξαρτῶμαι ἀπὸ κανέναν ἢ ὄμ. ἀναφ. πρὸς ὄντικα ἢ ψυχικὰ καταστάσεις, διατελῶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιδράσιν ἢ ὑπὸ τὴν διάθεσιν δ. προσ. ἢ πράγμ. ἢ καταστάσεως: Πλάτ.Νόμ.732E ἠδοναί... ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἀτεχνῶς οἶον ἐξαρτῶσθαι, Ἰσοκρ.8,7 ἐξερτημέθα τῶν ἐπιπλοῦν, - ἢ εὐδοκίμῳ μου ἐξαρτῆται ἀπὸ σᾶς, - ἢ θέσις τοῦ θά ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν ἢ ὄμ. κ. ἐν μέσ. τ.: Εὐρ.Τρω.129 παιδείαν ἐξερτῶσασθ' ἢ ἐνεργ. μτφ. σπληνίζω τὸ ἐκ τινος, βασιλεύω τὸ ἐπὶ τινος: Ἀθην.10,429H Ἀνακρέων ὁ πάσιον αὐτοῦ τὴν πλοῖαν ἐξερτῆσθαι μέθης ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐξαρτῶμαι ὀφθασιμα ὡς ἐπακό.αυθὸν ἄλλου, ἐπὶ πράγμ. κ. καταστάσεως: ἀπὸ τὴν ἰκανότητά σου ἐξαρτῆται ἢ προαγωγῆ σου, - ἀπὸ τὴν ἐκδασιν τῶν ἐκλογῶν θά ἐξαρτηθῆ ὁ τόπος τοῦ πολιτεύματος ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ γ. ἐν. ἐνεστ. παθ. ἐξαρτῆται ἄπρσν. ἐν ἀπολ. ἐκφῶρα: θά μπορούσας νὰ ῥθῆς τὸ ἀπόγευμα, - ἐξαρτῆται 4) μέσ.-ὄμαι ἀναρτῶ ἐξέμιστοι, κρεμῶ ἐπάνω μου, μετ' οἱτ. πράγμ.: Αἰσχιν.3,164 ἐπιστολάς... ἐξερτυμένας ἐκ τῶν δακτύλων, Πλούτ.Βροῦστ.31 παιδῶν...

ἐξερτημένη τὸν τραχήλου ἢ ὄθ. κ. ἐφοδιάζομαι διὰ τινος, ὅπρ ἐπ' ἐμοῦ ἀναρτῶ, προσάπτω, κρεμῶ: Ἀριστ.Φ. Ἐκκλ.494 πῶμανας ἐξερτημέναν 5) ἐκτείνω, ἀπλώνω, τανύω... τετινωέναι: Αἰλ.Ζ1 4,2. 6) παθ. συνήθ. κ. πορκ. ἐξερτημαί νηπιζῶ, συναρῶμαι: Πλούτ. Ἀντ.46 τὰ γὰρ μεγάλα πείθα τῶν λόφων ταύτων ἐξερτηνται 7) ὄμ. παθ. ὑπόφορι, κείμαι ὑπόφορηται: Θεουκ.6,96 ἐξερτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον ἢ ὄμ. χωρῶ πρὸς ἔξαρσην, προϊόντως ὑφόρουμαι: Στραβ.7,1,3 ἐξερτηται ἡ χώρα πρὸς νότον (ἰδιόρ.ἐξήροται). **ἐξάρουσις**-εως (ἡ) μτν. ἀπάντησις: Γαλ.19,98 **ἐξάρω** πιέζω ἐκβλήσω, ἐκπιέζω: Ἰνν. Ἀγμ.48 ἢ ἀντὶ ἕκ τινος, δι' ἀντήλησας ἐξάρω: Ὀρφ. Ἀργ.1112 θεῖον ποτὸν ἐξάρω, Πλούτ. Ἡθ.637F ἀλλά κἄν τὸ ὄδω τις ἐξάρωσθ' 2) κ. πτφ. τελέω ἀποστέρω, ἀποξερῶμαι: Χρυσ. Στ.δ.3,640 ἐ- γαίαν πλοῦταῖο 3) Ἦσ. «ἐξαρμῖομεναι» ἐξ ὀγκώσος φλεβοστομῶμεναι ἢ ἰκδῶ, ἐξαρμῖομεναι. **ἐξαρχαῖω** νεώτ. καθιστῶ τὸ ἀρχαῖον ἢ βλ. ἀρχαιοπρεπῆς, τοῦ ὄδω τὴν ἀρχαῖον μορφήν. **ἐξαρχαῖσμός** (ἡ) νεώτ. ἡ τάσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαρχαῖω βλ.λ., ἢ ἐπὶ τὸ ἀρχαιοπρεπέστερον μεταβολή: ὁ ἐξαρτῆς γλώσσας. **ἐξαρχάτων** (τῶ) μσν. παρὰ βυζ. τοπικῆ, ἐδαφικῆ περιφέρειαν διοικουμένη ὑπὸ ἐξάρχου βλ.λ.4) **ἐξαρχάτων** τῆς Ραβέννης - τῆς Β. Ἀφρικῆς. **ἐξάρχης** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ., ὄρδοτ. ἐξ ἀρχῆς, πρὸβ. ἐν λ. ἀρχῆ 2).

ἐξαρχία (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἄξιωμα τοῦ ἐξάρχου βλ.λ.4, ἢ ἡ περίοδος τῆς διοικήσεως αὐτοῦ 2) τὸ ἐξαρχάτων βλ.λ.: Μολλ.Α1 427,12 ἀποκρινάστος αὐτοῦ τῆς ἐξαρχίας 3) ἐκκλ. περιφέρεια ἐν ἡ ἐδρεῖαι ἐξάρχος βλ.λ.4).

ἐξαρχίδιος-ον Ἐπύρρ. ὁ ἐξ ἀρχῆς γινόμενος: ὄμοιον αὐτοῦ ἐξαρχίδιον τῶν ἐπιτροπῶν.

ἐξαρχικός-ή-ον μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορέων εἰς τὴν ἐξαρχίαν βλ.λ.3, ἢ τὸν ἐκκλησίαν. ἐξάρχων: ἐξαρχικὸν γράμμα ἢ ἐγγραφοῦν ὑπὸ τοῦ πατριάρχου ἢ μητροπολίτου ἀποσταλλόμενον πρὸ ἐπισκόπῳ καὶ τῷ κλήρῳ, ἵνα ὑποσχεθῶσιν εἰς τὰ κελύεματα τοῦ ἐκκλησίαν. ἐξάρχει.

ἐξάρχος (ἡ) (ἄρχω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχὴν ποιῶν, ὁ κἄμων ἐναρξῆν τινος: ἡλ.Ω721 ἄσιδοῦς, θρήνων ἐξάρχος 2) ὁ ἐξ ἀρχῆς τινος, ἀρχηγός, ἡγεμὸν, κορυφαῖος: Πλούτ.Νομ.10 ὁ δὲ τῶν ἱερῶν ἐξάρχος, Μηνσι.1,31 Ἐξαρ., Διγεν. Ἀκρ.3401 ὄν εἶχε πρῶτον ἄγουρον, ἐξάρχον ἀπελάτων ἢ εἰδ. ὡς οὐσ. ὄνομα. ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ: Εὐρ.Βοηκ.1,41 ὁ δ' ἐξάρχος βρόμιος, εὐσι, Δημ.313 ἐπορχοῦμενος... ἐξάρχος καὶ προηγμένῳ ἢ ὄθ. ὁ ἡγέτης, πρωτεργάτης, ἀρχηγός: Πολύαιν.2,1,4 ὁ ἐξάρχος τῆς στάσεως ἢ στρατιωτικὸς διοικητής: Αἰλ.Τοκτ.9,2 ἢ κ. μτφ.: Φιλ.1,347 δικαιοσύνη τὴν ἐξάρχον καὶ ἡγεμονίδα τῶν ἀρετῶν 3) εἰδ. ἐκκλ. ἀντιπρόσωπος πατριορχεῖου ἢ μητροπολίτεως ἐν τῇ ἐκκλ. περιφερείᾳ ἔχων πλὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ διοικητικῶν καθηκόντων ἢ ὄμ. τίτιος διδόμενος ὡς τμητικῆς διακρίσεως εἰς τινος μητροπολίτας ἢ ἀρχιεπισκόπους ἐξέχοντας ἢ ὄμ. ἀπολοῦς κληρικῶς ἀξιοσημοῦτος τοῦ πατριορχεῖου ἐν εἰδικῇ ἀποστολῇ ἢ ὄμ. ἐπίτοπος, ἐπιθεωρητῆς μοναστηρίων: Τουσιτ.Νεαρ.133,4 ἢ ὄμ. ὁ ἐν συνεδρίᾳ ἐκκλησίαν συνόδου πρῶτον τὴν τῶν ἐν: Εὐάγγ.24,55B 4) μσν. πολιτικὸς διοικητῆς ἀνώτατος εἰς τὰς ὄπὸ τῶν βυζαντινῶν κατεχομένης περιφέρειας τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Β. Ἀφρικῆς πρὸβ. ἐξαρχάτων: ἐξάρχος Ραβέννης.

ἐξάρχω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀρχίζω τὴν, ποιῶμαι ἐναρξῆν τινος, κἄνω ἀρχῆ, μετὰ γεν.: ἡλ.Σ1 ὁτίς δ' ἐξήρχε γόσιον, Ὄδ.Δ19 μολπῆς ἐξάρ-

χοντος, 'Ἡσίοδ.Α.205 θεαί δ' ἐξήρχον αἰσίδης Μούσαι Πιερίδες, Πλάτ.Λυκ.22' || ὄμ. κ. μέα. : 'Ὀδ.Μ.339 κακῆς ἐξήρχου βουλῆς || κ. μετ' αἰτ. : 'Ἰλ.Β.273 βουλὰς τ' ἐξήρχον ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων, Ἀρχιλ.76 ἐ- παύσαν, Θεόδωρ. 8,62' || ὄμ. κ. μέα. : Εὐρ.Ι.Α.435 ἐξάρχου κανὰ ἱπποτοίμασε τὰ κόνιστρα δὴ τὴν θυσιάν' || κ. μετ' ἀπαρρ. : Π.Δ.Μακκ.1,96 καὶ ἐξήρξατο τούτῃν || ἀποτεινὸν, ἀπειθῶναι τὴν εἰς τινα, μετὰ διπλῆς αἰτ. : Σοφ.Ἠλ.557 εἰ δέ μ' ὦδ' ἀεὶ λόγους ἐξήρχες, Εὐρ.Τρω.152 μοιπάν. . . ἐξήρχον θεοῦς' || ἀπαγγέλλω, ἐκφωνῶ, μετ' αἰτ. : Εὐρ. Π.743 σὺ δ' ἐξαρχ' ὄρκον ὄστις εὐσεβής' || μέλω ἀπὸ σκηνῆς : Ἀριστ.Ποιητ.1449, || ἀπὸ τῶν ἐξαρχόντων τὸν διθύραμβον || 4) διδάσκει : Πλάτ.Νοῦρ.891D οἱ λόγων ἀπτόμενοι ἀσέδων ἄλλοις τε ἐξάρχοντες || 5) κυβερνῶ, διοικῶ, μετὰ γεν. : Εὐστρ.ΗΝικ.2,32' || ἡ γη. ἐξάρχων ὡς οὐδ. ἀσχηλός, ἡγήτωρ : 'Ἰω.Ἀντ.786 τοῦ στρατοπέδου ἐξάρχοντες, Ἐπιγρ.ἐπιγραφ. Ἐβραίων.

ἐξαρῶμαι-ἴσμαι καθερῶ διὰ προσευχῶν : Αἰσχ.3,116' || 2) καταρῶμαι, εὐχομαι κακῶ : Σοφ. Ἀντ.427 ἐκ δ' ὄρας κακὰ ἤρατο ἴτμ.1.

ἐξάς-ἄδος [ἡ] γην. κ. νεῶτ. ἀριθμητικὸν οὐσιαστικὸν τοῦ ἕξ, σύνολον ἕξ μονάδων : Φιλ.1,3 Πλάτ.Λυκ.5' || 2) ὁ ἀριθμὸς ἕξ : Λουκ.Κρον.4 τὸ κύβου σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπερῶν ἀεὶ φαίνεσθαι.

ἐξάς-άντος [ὁ] κ. νεῶτ. τὸ ρωμαϊκὸν νόμισμα αεταπας ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐν Σικελία Ἑλλήνων, ἴσον πρὸς δύο σίκυλια βλλ. : Πολυδ.Α.174, Ἀριστ. ἀπ.467' || 2) νεῶτ. ναυτ. γωνιομετρικὸν ὄργανον, προσδιορίζον δι' ἀστρονομικὸν παρατηρήσεων τὰ γεωγραφικὰ συντεταγμένους τῆς θέσεως ἐν ἡ ἐυρίσκειται τὸ σκάφος κατὰ τὸν πλῆυ.

ἐξάσπιρος-ον νεῶτ. ὁ συγκείμενος ἕξ ἕξ σειρῶν.

ἐξασπίδος [-ῆ]-[ο]-[ν] νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἕξ σελίδας : ἐξ- ἐπιμερῆς - φύλλο - γράμμα.

ἐξασπύλλανυμεν 'Ἡσ. ἀναληρησομεν.

ἐξασπύλας-ον νεῶτ. ὁ ἀπὸ ἕξ σέπαλα ἀποτελούμενος : κάλυξ ἑξασπύλας || ὄθ. κ. ἀνθος ἑξασπύλων [οὔ] ὁ κάλυξ ἔχει ἕξ σέπαλα.

ἐξάσπιρος-ον κ. νεῶτ. μετρ. ὁ ἀπὸ ἕξ χρόνων συγκείμενος : Ἡρασιτ.14,1, Ἀριστείδ.Κ.1,14.

ἐξασπενής-οὐς-ές πᾶν. περιουσιακὸς ἀδύνατος : ἐξασπενή-οὐς-ές νεῶτ. γην. ὁ ἔχων ἕξ σθένη : ἐξασπενή στοιχεῖα [ὁ] ὁ ἀριθμὸς τῶν μονάδων συγγενείας ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἕξ.]

ἐξασπενήσις-εως [ἡ] μον. κ. νεῶτ. δημ.-ἡ ἡ κατὰστασις καὶ τὸ ἀποτελεσμὸς τοῦ ἐξασπενῶ βλλ., κατάπαισις, ἐξάντησις, ἐλλειψίς ἐντάσεως : Παχυμ.Γ. Ἀνδρ.Παλ.5,18,282β ἐξασπενήσις δύναμις - του ὄργανισμοῦ - οικονομικῆς.

ἐξασπενητικός-ή-ο(-ν) νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἐξασπενήσιον, ἐξάντησιον, κατάπαισιον : ἐξασπενηκὴ διαίτα' ἐπιρρ. - ῶν, γην. - ὄθ.

ἐξασπενίζω νεῶτ. κ. δημ. καθιστῶ ἀσπενῆς ἡ ἀσπενώτερον, ἐπιφέρων ἐξάντησιον, κατάπαισιον, ὀδοντακίω τι ἢ τινα : ἡ ἀρρώστια τὸν ἐξασπενίασ' || κ. παθ. χῶν δύναμις, ὀφίσταμαι ἐξάντησιον.

ἐξασπενήσις-εως [ἡ] νεῶτ. δημ.-ἡ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐξασπενίζω βλλ., ἡ ἡ κατάστασις τοῦ ἐξασπενήσιου, ἐξάντησις, ἐξασπενίασις.

ἐξασπενῶ-ἔω κ. νεῶτ. ἀπὸλλυμι, δύναμις, σθένος, ἀδυνατίω, ὀφίσταμαι ἐξάντησιον, κατάπαισιον : ἴπν.Νοῦρ.Α.43 οὐκ ἐξασπενόμεν τελεσίω, Ἀριστ.ΗΜ [203β,11' || γίνομαι ἀσπενώτερος, ἀδυνατίω ὡς πρὸς τι, μετὰ δοτ. : ἄσπεν.Σ.20,78 ἐξασπενῆσαι τοῖς λογισμαῖς || ὄμ. κ. μετ' ἀπαρρ. στεροῦμαι ἐπαρκούς δύναμιος ὥστε να. . . : Αἰδ.Τακτ.1,5 δασύνει ἄν ὁ λόγος ἐξασπενήσας ἐναργῶς παραστήσει || 2) πᾶν. εὐρίσκειται εἰς οικονομικὴν στενοχωρίαν.

ἐξασπενῶ-ῶ νεῶτ. ἐξασπενίζω βλλ., ἐπιφέρω εἰς τὴν ἐξασπενήσιον, ἀδυναμίαν.

ἐξασπενήσις-εως [ἡ] νεῶτ. ἐξασπενήσις βλλ.

ἐξασπενητικός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἐπιφέρων ἐξασπενήσιον, κατάπαισιον σωματικὴν ἢ ψυχικὴν, ἐξάντητικὸς' ἐπιρρ. - ὄθ.

ἐξασπηνίω γλωσσ. ἀσπηνίω, πνευστῶ.

ἐξάσιν Ἐπιγρ. Ἐξώμης δοτ. πλῆθ. τοῦ ἕξ : παρασχόμενοι τοῖς ἐξάσιν βασιλείοις βόας με'.

ἐξασκαλής-οὐς-ές γην. ὁ ἔχων ἕξ σπῆλη, ὁ εἰς ἕξ μέρη ἐχοσμημένος : Ἠλίοδ.π. Ὀρειδ.46,19,2, Γαλ. 18[1],774, Παῦλ.Αἰγ.6,60 ἐξασκαλείν ἐπιδοστρομῶ.

ἐξάσκησις-εως [ἡ] νεῶτ., δημ. -ἡ ἐγκύμνσις, ἐκπαιδεύσις, ἀσκησις εἰς τὴν : ἐ- εἰς τὴν σκοποδολίαν || ἡ ἐν τῇ πράξει ἐκτέλεσις, ἡ ἐφαρμογὴ θεωρητικῆς ἢ ὄ. διὰ μαθησεως κερτιμῶν γνώσεων : ἐξάσκησις ἐπαγγέλματος.

ἐξασκῶ-ῶ κ. μον. κ. νεῶτ. κοσμῶ, περιβάλλω, ἐνδύω : Σοφ.ΟΚ 1603 ἐσθθῆ τ' ἐξέσκησαν ἡ νομίζεται' || διευθετῶ : Εὐρ.Ἠλ.1071 ἔξανθον κατόπτηρ πλόκαμον ἐξέσκησις κόμησ' || παθ. περιβάλλομαι, κοσμοῦμαι : Λυκοφρ.858 ὄρχανον φωτισίον ἐξέσκησαν || ὄμ. παθ. ἐφοδίαζομαι διὰ τινος : Εὐρ.Ρησ.922 ὄργάνοις ἐξέσκηται Μούσαι, Λουκ.Ἐρωτ.10' || 2) ἐπιμελούμαι, ἐπεξεργάζομαι, περιποιεῖσθαι τὴν παθ. : Ἐλλν.Ο.Ε. 12,5 | ἡ χώρα [ὁ] τῶν Ἀθηναίων ἐξέσκητο καὶ διαπεποιήτο, Εὐδουλ.84, Λουκ.Νεκρ.Δ.24,1 μνήμα . . ἐς κάλλος ἐξέσκημένον || 3) σκοπῶ, γυμνῶ, διδάσκω, ἐκπαιδεύω : Πλάτ.Κλειτ.407β σπινες ἐξασκῆσομαι καὶ ἐκμελετήσομαι ἰκανὸς [τοῦ] υἱοῦς], Δίων Κ.48,49 ἐ- τὸ ναυτικόν κ. παθ. : Ξεν.Ἰππορχ.2,1 ἡν δὲ δὴ σοὶ ταῦτα πάντα ἐξέσκημένον ὡς οἱ ἱππεῖς, Πλάτ.Νικ.5 καὶ μουσικῆν ἐξέσκημένους ἀπ' αὐτοῦ, Γλυκ.Ἐπ.16,74 || 4) διὰ συνεχούς ἀσκήσεως κτῶμα, μαθαίνω : Πλάτ. Περ.Α.Ομιητ.λόγ.18,217C τέχνης ἐπαίνοιο, ἡν οὐκ ἐξέσκησεν || 5) νεῶτ. ἐφαρμόζω θεωρητικῶς ἀναπτυχθεῖσαν μοι διδασκαλίαν, θεωρητικῶς κερτιμῶν γνώσεως, ἐκτελῶ, μετρώσω : ἐξασκεῖ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα || 6) ὄμ. νεῶτ. ἀναφορ. πρὸς ἰκανότητα, δύναμις ἡν ἔχω, ἐπιβάλλω, ἐφαρμόζω, ἐνεργῶ ἐπὶ τίνι : ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν πατρός-του - γνητεῖαν ἐπὶ τῶν γυναικῶν.

ἐξάσπιρος-ον νεῶτ. βοταν. ἐπὶ κατηγορίας καρπῶν, ὁ περιέχων ἕξ ὀσπέρματα.

ἐξάσπιρος-ον μον. κατόλκυμα, κάτασπιρος : Κορ.Ἀτ.5,117 ἐν λ. κάτασπιρος.

ἐξασσός-ή-όν πᾶν. εἰς ἕξ ἀντίγραφα : Πᾶν. κύρια ταῦτα τὰ γράμματα, ἐξασσά γραφέντα.

ἐξασσπίδιος-ον γην. ὁ εἰς ἕκτασις ἕξ σταθίων ἐκτείνόμενος, ἀπλόκομος : Στράβ.5,3,7.

ἐξαστέρων [τῶ] μον. κ. νεῶτ. ὁ ἀστερισμὸς τῆς Πλειάδος, ὡς ἀποτελούμενος ἀπὸ ἕξ ἀστέρων : Σχόλ.Ἡσίοδ.Ἐργ.383,Εὐστ.Ἰλ.870,26.

ἐξαστήλος [-ῆ]-[ο]-[ν] νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἕξ στήλας, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἕξ στήλας τυπογραφικῶς : ἐξ- ἐπιμερῆς - ἄρθρον - κατάστιχον.

ἐξασπίσις-ισ [ἡ] κ. ἑξασπίσις, παρσφῆ, ὄδρα : ἴπν. Κατ' Ἱππ.744 ὀδρία κούσα . . μὴ ἔχοντα συρραφῆς μετ' ἐξασπίσις, Ἠλίοδ.π. Ὀρειδ.46,19,2' || Ἐπιγρ. κροσσός, βύσσανος.

ἐξασπίσιος [-ο]-[ν] σχόλ. νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἕξ στίχων γραμμάτων : Σχόλ.Διον. Τρω.191H ἐξασπίσιον σχῆμα, - ἐξασπ- ἀγγελία - ποίημα || ἐξασπίσις στραφῆ [ἡ] νεῶτ. μετρ. ἡ στραφῆ, ἡ ἀποτελούμενη ἀπὸ μίαν τετράστιχον καὶ δύο ἄλλους ὁμοκαταληκτικῶν στίχων || τὸ οὐδ', ἐξασπίσιον] ὡς ὄσα, ἡ ἐξόστιχος στραφῆ.

ἐξασσάσιος κ. νεῶτ. ἐπὶ κρῆβας, ὁ ἔχων ἕξ στοιχοῦν, ἴσιν ἕξ σειρῶν κόμων εἰς τὸν στόχον : Θεοφρ.ΦΙ 8,4,2.

έξαστοχώ-ώ μιν. έπιτατ. του άστοχώ βλλ.: Μιχ.Ατταλ.14,16 'Ρωμαίοι μεγάλης νίκης και αύγματος έξατοχάζον.

έξάστρα (ή) δημ. ό άστερισμός πλειάδα (ή), άσυνήθετ. ρόλια: Γρουπ.Σκ.Τερα.65,2 ή Νύχτα... γυρνάει τον Έρταράδρην γορό και την Έξάστρα.

έξαστράτης μιν, μον. κ. νεώτ. έπιτατ. του άστράτη, κώμια ως άστρατή: ΠΑ.Να.3,3 σιληδόξου βουραίας, και Έξαστράτιων άπλων, ΚΔ Λουκ.9,29 || όμ. κ. επί του φωτός του ήλιου: Ζωσ.Άλχ.111Β || κ. μπερ.: Τρυφιδό.103 Έξάστρατε φόβω και κλάλει πολλώ, Δγεν.Ακρ.2863.

έξαστάλας-ον μιν, επί τωνών, ό έχων έξ στόλους κατά μέτωπον: Βιγα.3,37.

έξαστράς-ον μιν. επί οικοδομών, ό έχων έξ στόλας βλλ.: Μακάλλ.1,388.

έξαστάλαθος(-η-ών) μιν, κ. δημ. ό έξ έξ σιληδόξου άποτελούμενος: Άριστέδ.Κ.122 ε-πόδες, Σχόλ.Άριστω.Όρν.738 έξαστάλαθος χορίαμβος.

έξασφαλιζώ μιν, μον. νεώτ. κ. δημ. κώνω τι να έχω άσφαλάν, να μη εύρίσκαιτα έκτεθειμένον είς κίνδυνον, θέτω τι είς μέτρο άσφαλές: Κικ.Άττ.6,4,3 τούτο δη περίσκεψόμενος τα λοιπά έξασφαλίσαι, -έξασφάλισα τα κοσμήματά μου είς κρήνην || νεώτ. κ. δημ. καθιστώ τι άσφαλές, ίδιως από οικονομικής άπόψεως: Έξασφάλισα τό μέλλον του' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. μέσ.-ομαι κώνω τι άσφαλές ύπερ έμαυτού, προσώλισσω από κίνδυνου τό έμοι άνήκοντα: Φιλόδ.Ρητ.2,141S έξασφαλισάμενος τα κατ' αυτών, Έπίγ. έξασφαλισάμενος τά κύκλου σανισιν || νεώτ. κ. δημ. άπολ. έν μέσθ. σμκ. κ. κτ. τούσ ποδ. τ. κώνω ή επιδόκω να γίνω άσφαλές τό έμοι άνήκον, κυρ. έν άναφ. πρός οικονομικός άπόψεις: Έξασφαλισθην δι' ύποθήκη, -πριν τό δώσης χρήματα φρόντισε να έξασφαλίσθης || όμ. άπολ. έν τούτ παρηφ. χρ. έξασφαλισθην -πκα-ισμένος είδ. έχω οικονομικός καταστήσει άσφαλές τό μέλλον μου, έχω βεβαιών την έν τώ μέλλοντι οικονομικήν έπάρκειάν μου: χωρίς τίς την προτεια έξασφαλισθί' 3) μέσθ. άναφ. πρός πρός, μετά όοτ. δηλούσης τό μέσον, τό όργανον, κώνω να είναι άσφαλές ή πρός με πίστις, ύποχρέωσις, άφρασίωσις τως: Ίώσ.Π1.2,87 έξασφαλιζόμενος όρκος τίνος' 4) μιν. μέσθ. μετά γεν. κατ' άρνητ. έμφωρον, κωλώ, έμποδίζω τινα από τίνος ένεργείας: ΚΠορφ.Έυθ.361D έξασφαλιζόμενος αυτών του μη θήσαι χείρας είς έτερον βροδάτην' 5) μιν, νεώτ. κ. δημ. μετά γεν. έμφωρθ. ιαπό, δημ. όμ. μετ' αιτ. προσώλισω τινα ή τι από τήν από τίνος προς, ή πράξη, βλάθην, κ. μέσθ. προσώλισσομαι: Μιχ.Ατταλ. έν Σάβ.1,65 έξασφαλιζόμεθα από τε των κατά καιροσ σκακλαρίων, -διά του τείχους έξασφάλισαν την πόλιν [έξασφαλισθίσαν], με τό νέο νόμο τό Δημόσιο έξασφαλισθές από τό λαβρημόριο' ρηματ.π. έξασφαλίσεις, έξασφαλίσαμε.

έξασφαλιζέ-ως (ή) νεώτ., δημ. -η ή ένεργεια από τό άποτέλεσμα του έξασφαλιζώ βλλ.1)2)5): έξασφ-χρημάτων -πρωικός-τών παιδιών του.

έξασφάλισμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ή πρόσθετ. ής ή τό πράγμα δι' ού έξασφαλιζέται τις: όν είναι άπαρκές ή-ά ευτετέρα ύπόβληκ.

έξασφαλιστικός-ή-ών νεώτ. κ. δημ. ό χρήσιμος ή ό παρεχόμενος ή συνομολογούμενος πρός έξασφάλισιν.

έξασφαλιστρον (τό) νεώτ. τό μέσον, τό όργανον δι' ού έξασφαλιζέται τι.

έξασχιθής-ους-ής νεώτ. ό άσχιμένος, διαρημένος είς έξ έμρη' έπιρρ.-ώς.

έξατάλας(-α)-ών νεώτ. κ. δημ. επί σχολείου, ό έχων, περιλαμβόνων έξ τάξεις.

έξατιμάζω άτιμάζω έξ άλοκλήρου, δθ. καταφρονώ, περιφρονώ: Σοφ.ΟΚ.1378 και μη Έξατιμάζητον, εί τυφώο παρόκος τούδ' κφύτην, ΠΔ Βασ.1,17,42 και Έξατιμάσαν αυτών.

έξατιμά-ώ μιν, έξατιμάζω βλλ.: Φιλόδ.Ρητ.2,174S.

έξατιμά-ω μιν, κ. μιν. έλόγω είς τινα πλήρη, μεγάλην άτιμω: Παχυμ.Άνδρ.Πολ.5,24,299C, κ. παθ.: ΠΔ Έξ.1,6,6 έξατιμώθη έν τώ άναλαβείν σε τάς άδελφούς σου τάς προσυτεράς.

έξατιμά-ω μιν, έξατιμάζω βλλ.

έξατιμάζω κ. νεώτ. κ. δημ., παθ. άόρ. δημ. έξατιμάθηκα κ. μιν, παθ. παρακ. έξατιμώμενος κίνωυ όργόν τι να μεταβληθ είς άτιμω ή γεν. είς άερισον: Άριστλ.Μετ.347β,27 του πυρός έξατιμίσαντος έκ τής γής τό ύγρόν, -έξατιμώ τό ύδωρ διά βρασμού' || νεώτ. κ. δημ. ενεργώ ούτως, ώστε να έξέλθω από κεκλεισμένον σκεύους ό άτρός ζέοντος ύγρού: έξάτιμω τη μηχανή -τό κατόνω' || συνήθ. παθ.-ίζομαι επί ύγρού, μεταβάλλομαι είς άτιμω, έχω την ιδιότητα, την ροήν να γίνωμαι άτρός, άέρισον: Άριστλ.Μετ.4,16,5 των μιν ούν ύγρών όσα μιν έξατιμώται ύδατος' || νεώτ. κ. δημ. ή μιν, παθ. παροκ.-ισμένος επί λειθότος μηχανής, έχω αποβάλει τον έν έμοι άτιμω:

έξατιμάζω μηχανή -κατόνω' || νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. επί άφρω ύγρών, εκλείνω, σβήνω: τίς άφρω του κύματος έξατιμώντο γοργώς επί τής παραλάς, Βαλαωρ. Σήμητρον 190' || όμ. παθ. μιν, νεώτ. κ. δημ. επί ίνιου κ. γεν. επί ύγρού έχοντος πηκτική έλαια, χώνω τό διον ή μέρος τών έν έμοι πηκτικών έλαίων, Ξεθυσιαμο: Διογ.Α.7,162 ό οίνος έξατιμώζομενος, -έξεθούλωσε τό μπουκαλάκι κή τό άρωμα έξατιμώθηκε' 2) όμ. σμκ. άμτθ. έν τώ έρωμα: Άριστλ.Μετ.383α,16' 3) παθ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. έξασφαιζομαι ώς να μετετρέπην είς άτιμω: Δροσ.Βοτον.14 ή άμοιβασί συμπαθεία πολλάκις έξατιμώται, -μή την ήλικίαν τό έρωτικόν πάθος έξατιμώται, -έξητρίσθησαν αι έλίπιδες, -ή δημοτικότητα του, -στό χρηματιστήριό έξατιμώθηκα πολλάς περιουσίας ρηματ. π. έξάτιμω, έξάτιμωσα, έξατιμώσω.

έξατιμώμετρον (τό) νεώτ. μετρωσ. όργανον πρός προσδιορισμόν τής άναλογίας τής έξατιμώσεω του ύδατος είς την άτρωσφοραιν.

έξατιμώσιμος-ον νεώτ. ό δυνάμενος να έξατιμώθω, μεταβληθ είς άτιμω.

έξάτιμις-εις (ή) μιν, κ. νεώτ., δημ. -η ή μετατροπή ύγρού είς άτιμω ή άλλο άέριον: Οίκωμ. Έξήγ. είς Έπιστ.Πατρ.214,18, -έξάτιμις ύδατος -οιονονεύματος' || νεώτ. φυσ. ή φυσική όρασις, κατ' ήν τα σώματα μεταβαίνουν έκ τής όγρής καταστάσεως είς την αέριαν' 2) νεώτ. ή γνομιμη έμφωή άτιμω ή αέριου από λειθότος άτιμωμχανής: έξάτιμις άτιμώθής-αυτοκίνητου' 3) όμ. νεώτ. μτφ. τογεία έξαφάνισις, άφανισμός: έξάτιμις πρωικός -έλιπίδων -ύποσχέκωμ.

έξάτιμισηρ-όσι μιν, έξάτιμισηρ βλλ.: Επίκ.Φωσ.908,6.

έξάτιμισηρ-όσι νεώτ., δημ. -ηρας τό όργανον δι' ού γίνεσαι ή έξάτιμις, ή έκβολή άτιμω ή άλλων άέριων: έξ.-άτιμωμχανής-αίθουσής-άποσάτου' 2) είδ. μηχαν. ώς ούσα, συσκευή [μηχανή] πρός παρασκευή γλυκέρος ύδατος, έν χρ. συνήθ. έν πλοίοις ή έν παραλλοίς τριών μύδρων οικισμοίς: είς τό "Αδεν λειτουργούσι άυτάς άγέροι είς έξατιμώτρες, έξ έν δρεφέται ή πόλις' 3) όμ. συσκευή πετρελαιουηρόν, έν ή τό άκάθαρτον πετρελαιον μετετρέπεται είς άτιμω διά τής θερμότητος των άέριων τής έκροής.

έξάτιμωτικός-ή-ών νεώτ. κ. δημ. ό χρήσιμος πρός έξάτιμωσι: έξατιμωτική συσκευή έπίρω.-ώς.

έξατιμώ-ώ έξατιμώζω βλλ.: Ίνν.Νοδσ.4,49.

έξατορικέςεις (ή) νεώτ. ή ένεργεια και τό

ἀποθεσμε τοῦ ἑξατομικεῖν βλ. : ἑξατομικεύσας ποιήσας ἰδοὺ ἡ ἀναλόγος τοῦ ἀτόμου ἐπιβολῆς ποιῆσαι καὶ οὐχὶ ἀναλόγος τοῦ ἐγκλήματος.)

ἑξατομικεύω νεώτ. καθιστῶ τὸ ἀτόμου, συμμορφώσω τὴν πρὸς τοῦ ἰδιότητος ἀτόμου τιῆς.

ἑξατομικός ἦ-όν νεώτ. χμ. ὁ ἔχων ἑξ ἀτομικότητας βλ.λ.1, ἄ. ἐξασθενής.

ἑξάτον (τὸ) γένωσα κ. μων. ὁ ἑξάτης. 2) μων. κ. ἐξάτην πρόσφρον οἶκος : ἀσκήτης.

ἑξάτον (τὸ) ἕτερον τ. τοῦ ἑξάτον βλ.λ.11, κἀθισμα ἐμπροσθεν τῆς οἴκας.

ἑξατονίζομαι μτγν. γίνομαι ἄτονος, χαλαρός, χαίνας : Σωφ.1,46.

ἑξάτονος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἑξ μουσικούς τόνους : Πλάτ. Ἠθ.1028β, Ἀριστ.Ἠθ.Κ Μουσ.21 ε- σύστημα.

ἑξατόνος-ἑως ἄτονος τελείως, εἶμαι κεκμηκώς, κατάκοπος : Ἀριστ.Ζ1 630b,8 ὅταν δὲ πλεγή, φεύγει καὶ ὑπομένει, ὅταν ἑξατόνος ἥ || εἶμαι ἐξητλημένος : Φιλ.2,672 ἑξατόνεις ἐκ τῆς νηστείας.

ἑξάτονος-ον νεώτ., ἐπὶ δομῆς, ὁ ἔχων ἑξ τόξα : γέφυρα ἐξάτονος.

ἑξατραπεύω ἔπιγρ. σατραπεύω.

ἑξατράρης ἰδί ὁ σατράρης βλ.λ.

ἑξάτροχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἑξ τροχούς :

ἑξάτροχος ἄμαξ- μηχανή.

ἑξάττικος κ. μων. κ. νεώτ. Ἐφρν.ἐν ΑΒ 12,26 ἄττικεναι καὶ ἑξάττικεναι, τὸ τὸ Ἀττικῶν φρονεῖν α. 2) αὐτ. ἐτὸ Ἀττικῶν λέγειν α. 3) μων. κ. νεώτ.

ἐπί λ. ἡ φρ. ἡ γεν. λόγον. διδώ ἄττικόν τύπον, συνηβ.παθ. : Φωτ.βιβλ.26,15 ἑξήττικῶν μέγας λέξασιν.

ἑξάττικος ἰδί νεώτ. ἡ τάσις πρὸς μεταβολὴν τῆς γένωσας κατὰ τὴν ἀττικὴν διάλεκτον.

ἑξάττω ἄστ. συνερτ. τ. τοῦ ἑξοίσω βλ.λ. : Φιλ.2,6 Μουσ.12Κ ἑξάττωσας τῆς ψυχῆς | καὶ φερόμενος πρὸς τὴν || τὸ αὐτὸ τῆς γεν. ἐνάθρο ὡς οὐα. τὸ ἑξάττω ἡ σφοδρότης : Πλάτ. Ἠθ.831ε.

ἑξάττω-ἄω κορινθικῶς καλῶς, παθ. : Ἀνφ.ἄνθ.λ. Ἀθην.3,127Β σμυδαίαις . . . σφοδρῶ ἑξήττημέναι.

ἑξάττω ἰα (ἡ) λατ | μων. κ. -ρεία Ἰσουλ.ἰ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας : Σουῖδ, ἡ ἐλευθερία ἀπὸ στρατίας α. : Λέων Τακτ.20,21.

ἑξάττως (αὐτὸς) ἑξαιτίας βλ.λ. : Θεόδωρ.π Φωτ. βιβλ.525,8 τοὺς θάρακας ἑξαττῶντες αὐτὸ ἰτὸ δέρμα τοῦ ταρανθῶν) ποιοῦνται.

ἑξάττω ἰα νεώτ. ἐξαιτίας ἑρῆμων, ἀποἑρῆμων : Ἠρ. 4,173 ὁ ἑξάττωσας πνέων ἄνεμος τὰ ἑλκτρα τῶν ὑδάτων ἐξημῆνε κ. παθ. : Ἠρ.4,151 τὰ δένδρεα πάντα ἑξάττηνθ' 2) ὄθ. παθ. ἑξαινοῦμαι ἀποθνήσκω : Ἠσ. ἑξαινοῦται, ἀποθνήσκει : Ἀριστοφ.λ.Σουῖδ. ἐν λ. αὐλαίται παιδιῶν ἐξ-.

ἑξαινοῦμαι (αὐτὴ) μων αἰγῶς, λόγμων (ζωρῶς) : Φιλοστόργ.569Β.

ἑξαινοῦ ἰα μων. λάμψις : Ἀνδρ.Κρ.175C.

ἑξαινοῦ-οὐς-ες (αὐτὴ) ὁ διαγυρῶς λάμπων, λάμπων ἐκ λευκότητος, κατάλευκος : Εὐρ.Ρήσ.304 πῶλων ἐκλεγε χιόνος ἑξαινοῦστέρων.

ἑξαινοῦ-ον μτγν. κ. μων. ὁ μὴ ὑπαυγος βλ.λ., οἶον ὁ ὀλιγώτερον τῶν δεκαπεντε μισῶν κειμένων ὀπὸ τοῦ ἡλίου : Πορφ.π. Ἠφιστοτ. Ἀστρ.2,18.

ἑξαινοῦ-ἄω (αὐθῶ) λέγω φανερώς, καθαρῶς ἑξατομίζω : Ἰλ.Α 363 ἐξαινοῦ, μὴ κεύθε νόψ, Πίνδ. Ν10,150, Σοφ.Φιλ.1244 σφοδρῶς περικωμῶσ οὐδὲν ἑξαινοῦσ σπορῶν || ὄμ. κ. μέσ. : Αἰσχ.Χο.151 παιῖνα τοῦ θανάτου ἐξαινοῦσ μέγας.

ἑξαινοῦ ἰα ἐπίτατ. τοῦ αὐθοιδοῦμαι : Ἰώσ. Α115,10,4 τοὺς παντάνασιν ἑξαινοῦσθαι ὀμοῦ.

ἑξαινοῦ ἰα ἐπίτατ. μων. ἰαθὲν ἰατὸ δικαίον τῆς ἐπικυριαρχίας : Στουδ.Θεοδ.1820.

ἑξαινοῦ ἰα μων. λαμβάνω ἑξαινοῦσ : Στουδ. Θεοδ.1505 ἑξαινοῦσθαι βασιλικῶς συγγράμματα στρατιωτικῆς || ἑξαινοῦσθαι ἑμαυτὸ ἐνεργῶ αὐθαρῆτως, μὲ ἴσ' ἐταί βέλω : αὐτ.1020.

ἑξαοδὸς ἐπίγρ. ἑξαοδὸς βλ. λ.

ἑξαιλακία ἰα ἔπιγρ. ἐκρυσίς ἐξ οὐλοκος, ἐκροή || μτφ. ἐπὶ χρόνου, προέλευσιν : μετὸ δὲ τὴν ἑξαιλακίαν τῶν εἰκοσὶ ἡμερών.

ἑξαιλακίω μτγν. ἐκχέω, διαχέω, διασπείρω, σκορπίζω : Ἰω. Λυδ.Ρωμ.2,8 ἑξαιλακίωσιν πλοῦτον.

ἑξαιλιζομαι ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ στρατοπέδου καὶ καταλύω πους : Ξεν. Ἄν.7,8,21 ἑξαιλιζομαι εἰς κώμας, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ.1,37.

ἑξαιλος-ον μτγν. ἀχρηστος ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως οὐλός : Πολυδ. 4,73.

ἑξαιλοῦμαι-τομαι παθ. μτγν. κ. μων. ἐπὶ τῆς γλωττίδος οὐλόσ, καθιστάμαι ἀχρηστος, φθέρομαι : Πολυδ. 4,67 ἐξηληθῆναι γλῶττι, αὐτοῖσιν αἰσιν || ὄμ. σμ. κ. ἐπὶ ὄτων : Σχολ. Ἀριστοφ. Ἄχ. ὄβλ αὐτὸ ἐξηληθῆναι τὰ ὄτα || μων. κ. μτφ. διαφθερομαι : Εὐστ. Πον.79,55 ἤθους ὄντα ἐξηληθῆναι.

ἑξαιλόω-ῶ νεώτ., ὄμ. -ῶνως καθιστῶ τὴν ἀλόω, ἐξ-δενικεῖωσ, συνήθ. παθ.

ἑξαιλώσας-εως (ἡ) νεώτ. ὄμ. -ῆ ἡ μεταβολὴ εἰς ἄλλον κατάστημα, ἐξιδανικεῖσιν.

ἑξαιώω ἐπιγῶνος τὴν ἀξείσην τινας : Θεόδωρ.Φ Α1γ.1,22,1 || παθ. ταχέως αὐξάνομαι : αὐτ.δ.δ.6 ἐμένει γὰρ ἐξαιώεται καὶ ἀπολοχοῦσται.

ἑξαιώμαι μέσ., ὄμ. α' ἐξαιώσασθε θεραινοῦμαι : Ἐρατοσθ.24 ἐξαιώσασθε θανῶν.

ἑξαιώσας-ον λαν ἑξήρος, στενγός, διψαλός : Ἄλκ.ΑΠ Συμπλ.4,1 ἰσμ.1.

ἑξαιωστήρ-ῆρος ἰδί κ. ἔπιγρ. κ. ἐξαιωστήρ ἀρπάγη, δι' ἣς λαμβάνοται τὸ κράτος ἐκ τῆς χύτρας : Πολυδ.δ.88 κ. κρέπαρον, ἀρπάγη : Αἰσχ.ἀπ.2.

ἑξαιωστρίων ἰδί ἔπιγρ. ὕλοκορ. τοῦ ἐξαιωστήρ.

ἑξαιωτής ἐπίγρ. ὄντι ἐξ αὐτῆς ἰτῆς ὄδοσ, ὄθ. πόραυτα, παρακίτια : Θέων.230 ἀπὲ τ' ἐξαιωτής ἀναφανοῖται, Ἀρατ.641, Κδ Μάρκ.6,25 θέλω Ἰνα μὴ ὄψ' ἐξαιωτής ἐπὶ νίκαις τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου.

ἑξαιωτής ἐπίγρ. ἐπ. ἀποεῖ ἐπὶ, πάλιν : Δ.Α.223 Πηλείδης δ' ἐξαιωτής ἀταρτρεῖσ ἀπέσσαν Ἀτρεῖδων προσέειπε, Ἀρχιλ. Πάπ. ἕξαινας . . . ἰούθη' ἐξαιωτής συναρμῶζεσθαι, ὦ ἀνὸ βούληται ἀνδρῶν 2) ἐπὶ τόπου, ὅπως, πρὸς τὸ ὄπισθεν : Ἰλ.Π 654 ἐξαιωτής τρώας τῆς . . . ὡσαστο προπὶ σῶν, Ἄπολλ. Ρ 3,482 3) ἐπὶ χρόνου, ἔπειτα : Ριαν.25.

ἑξαιωτολόω-έω αὐτομολῶ ἐκ τινος τόπου : Ἀριστοφ.Νεφ.1104 δεξασθε μὴ οὐμῆσιν, ὄμ. ἑξαιωτολόω πρὸς ὄμαξ. 2) παθ. προδίδομαι ὑπὸ αὐτομολησάντων : Αἰν.Τακτ.24,16 ὄστω γὰρ ἀνὸ ἡκιστα ἑξαιωτομολοῖτο τὸ σύνθημα.

ἑξαιωτοσχεδίζω μων. πρῶτῃ τὴν αὐτοσχεδίζω, ἐκ τοῦ πρᾶξιουο : Ἀκρον.Ἰστ.40Α.

ἑξαιωτοσχεδίζω ἰδί μτγν. ἐκτραχηλισμός, αὐθάδεια, ἀνταρσία : Ἀκυλ.ΠΔ Νο.3,1.

ἑξαιωτοσ-ῶ ἰδί μτγν. ἑρῆμων, κ. παθ. : Διογ. Α7,141 ἑξαιωχοῦται ἰδί ἑξαιωτοσται.

ἑξαιωτοῦ-ἄω ἰδί ἡ -έω ἑρῆμωνται : Θεόδωρ.Φ Α1γ.5,9,8 ὅταν ἑξαιωμοσθ' ὀ ἀνυδρίαν.

ἑξαιωτοῦ-ἑω μεγαλοῦσ, καυθῶσ, μετὰ μτγ. : Αἰσχ. Ἀγ.872 χθόνος τρίμορον χλαῖναν ἐξημῆσαι λαθεῖν || ὄμ. μετ' ἀποφρ. μέλλ. ἡ κ. ἐνεστ. : Σοφ. Ἀντ.390 ὁχλοσ ποθ' ἤξειν θεορ' ἀν ἐξημῶν ἐγὼ ταῖς σῆσ ἀπειλαῖς, Εὐρ.Ἰκ.504' || κ. μετ' αἰτ. πρᾶγι : Σοφ.Φιλ.869 ὄστω' ἀν ἐξ- ἐγὼ.

ἑξαιωτοῦ ἰδί ἐξάγω τὴ ἐκ τινος, ἰδίως ἐκ τῆς χύτρας. Ἠσ. ἑξαιωτοῦ ἐξέλενας : Πλάτ.Κωμ.38 τὸν ἐγκέφαλον ἐξαιώσας καταπίνει.

ἑξαιωτοῦ ἰδί βωθ, φωνῶσ δυνατῶ, ξεφωνίζω, ἐν τμῶσ : Σοφ.τ.365 ἐξ δ' ἡσ' ἐγὼ.

ἑξαιωτοῦ ἰα. Ἠσ. ἐξ ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ περιθλῆσκων.

ἑξαιωτοῦ-ἑω ἀφαιρῶ τὴ ἐκ τινος, κρῶν. ἐν χρ. τὸ μῶσ : Ὀδ.Χ 444 ψυχῆς ξεφαιλήθησ καὶ ἐκλετάθωντ' Ἀρροδίτης Σοφ. Ἠλ.1157.

έξαφάνιζω κ. νεώτ. κ. δημ. αφάνιζω, κατα-
τρέφω έντελώς: Εδδ.107.11 παιδών άγωνών γόν-
ων έφφάνισε, ΐώσα.ΑΙ.3.15, γένος έφφάνισε,
[ιδμδ].Προτ.21 τής νύκτις έκκόστωρε και
έφφάνισε, - έφφάνισε τήν έπιστολήν 2) μυσ.
κ. παθ. γίνομαι έντελώς αφάνις, έκλείψω: Πλάτ.
Πολιτ.270E τό δ' έντελώς κλη μαρσιανόμενα
κομώδη τό άμμαν έφφάνιζετο, - έφφάνισθησαν
τά τρώφια: || νεώτ. κ. δημ. τό άρα, πληθ. ώς
οιά, έξαφάνιστες άποκαθάνετες έν πολεμώ
στρατιώται, περί άνδ. δέν έβεβαιώθη ούτε θάνα-
τος, ούτε άικμαλωσία.

έξαφάνις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η έντε-
λης αφάνειος, έκλείψις, άπάθεια: Νεκτάρ.Ομ.β.

έξαφ-βιβλίου-τροφών-έπιστολής

έξαφανισμός(ή) μτγν., νεώτ. κ. δημ., έξα-
φάνις βλ.λ.: Νειλ.Έπιστ.99.

έξαφάρμοκον(τό) μτγν. Ιατρικών φάρμακων,
περιέχον έξ συστατικά μέρη: Όρειδ.άπ.89.

έξαφάρνάξ μων. άρπάκος έκ τινος: Τζέτζ.
έν Άν.Κρ.3,331,17 έπλερ μη μόρος με δεινός
έξαφάρνάξ βίου.

έξαφεδρούμαι-όμοι μτγν. έκκρίνομαι: Έρμ.
Τρισμ.η.2τοδ.1,42 νοστήμου αίματος έξαφεδρου-
μένου | άμφ., πθ. διορθ. έξαφιδρούμενου I.

έξαφή(ή) γλωσσ. έπαφή.

έξαφιδρούμαι-όμοι διορθ. του έξαφεδρούμαι.

έξαφήμι κ. μων. έξαπολύω, έξακοντιζώ: Ξεν.
| ηπ.12,12 και γάρ έξαφεινο τό έτερον | παλτών |
δυσανόν τώ έπισταμένω || άποστέλλω, πέμπω:
Πολύδ.10,39,1. 2) άπαλλάττω, άπολύω, έλευθε-
ρώω από τινος: Σοφ.Τρ.72 άλλ' έξαφείται του-
δε | του ποσεινί || γεν. άπολύω, έλευθερώω:
Πά Μακκ.2,12,24 έμπνοσιν. η ήξιου μετά πολλής
γοητείας έξαφειναι σώνων αυτών" || ειδ. πόν.

άσχημα ζώα λυτά: Πάν. έξαφέντας τας άγέλας
εις τούς ήμετέριους καρπούς" || παθ. με άφή-
νω τά φύγω, τά διαφυγώ: ΐώσα.ΑΙ.4,6,3. 3) μφ.
σπαταλώ, καταναλώω, διασκορπίζω: Σοφ.ΐην.
156 έξαφήμι πλοστον. 4) μων. άγκατωλείω,
άφήνω: Πρόδρ.β.50 έξάφας τά συχνά λουτρά.
έξαφίνα έπίρρ. πόν. έξοίσινος βλ.λ.

έξαφίνταμαι μων. κ. νεώτ. αφίνταμαι έκ τι-
νος: 2) ιδ. μφ. ταχέως άπέρχομαι: Τζέτζ.Χιλ.13,260.

έξαφίστημι άποσκορπίζω, άφορίζω: Πά ΐερ.
5,25 αί άμαρτίαι αυτών έξαφίστησαν τά αγαθά
αφ' αυτών 2) άποστέλλω, πέμπω: Πάν. αυτών
έξαποστήσεις, επ' ούς καθήκει 3) παθ. -αμαι
μετ' άορ. β', παρκα. κ. ύπερσ. ένεργ., άναχωρή
ή άπομακρύνω έκ τινος: Σοφ.ΟΚ.561 δεινήν
γάρ τιν' άν πρόβην τάχισ λέξας όποιος έξαφι-
σταίμην έγώ 4) αυξάνω, φθάνω αυξάνω:
Πάν. έως ής έξαφίστηνον ήλικίας ήτοι δύο έτών.

έξαφίνα έπίρρ., δημ. κ. έξαφίνα έξαιφνης, αιφνι-
δίας, άπροσδοκήτως, ξαφνικά, έξάφνου: Ουα.
Άδραστ.176 έξαφίνα μ' έτοιμο θάνατο νό χάστω
τό παιδίμου, Σόλωμ.Λόρδ.Μαύρ.135 όννος έξα-
φίνα σ' έπληρ. 2) εις όποτέθη όπι | έξαφίνα,
παρουσιάζεται ό άντρας σου | τί θά κόμης,-
έξαφίνα άρρωσταίνεις; πού θά βρης χρίματας.

3) λόγου χάρη: πολλοί άνθρωποι δέν τρώνε
κρέας έγώ έξαφίνα.

έξαφίνα έπίρρ. μων. τ. του έξοίσινος βλ.λ.: Χρον.
Μορ.4813P έξάφινος φαναστικόν τά φλόμορα.

έξαφίνος νεώτ. κ. δημ. εξαφίνω βλ.λ. || κμστ.
-ομαι: Βιζυην.Ποιήμ.33,35 ό πρωτομάστορης
τρογγή κι έξαφίνωμος μένει.

ίξ εξαφινικά έπίρρ. δημ. κατά τρόπον αιφνιδίων,
έξαιφνης, έξαφιν: μάς ειδοποίησας εξαφινικά.

έξαφινικός-ή-ό(ν) δημ. εξαφινικός βλ.λ.

έξαφίνω έπίρρ. μων.δημ. έξάφνω, έξοίσινος βλ.λ.:

ΐγιεν. Ακρ.4261 μητέρα. -έξάφνου ήρπαξές τήν.

έξαφολέκτης Ήσα. άνευ έριμν.

έξαφορδισσιον Ήσα. <εούφορδισσιν>.

έξάφοροι τό έξάφορον βλ.λ.: Βιτρ.10,37.

έξάφορον(τό) μτγν. έν Ρώμω, φορείον φερόμε-
νον ύπό έξ άνδρών: Μαρσαδ.2,81I.

(ή)ξαφρίζω κ. μων, νεώτ. κ. δημ. άφορίζω τό
άφρον διά βρασμού, παθ.: Διοσκ.2,10I έστι μέν
τό άφρον | μέλι | ψωμάδες, - άθεν έξηφρισμένω
δει χρίσασθαι || δημ. άφαίρω τό άφρον βρα-
ζόμενου σώματος. 2) νεώτ. κ. δημ. μφ. άνοφ.

πρός περιουσίαν κ. ιδ. χρηματική, άφαίρω, μειώ
βοηθηδών, ή τεχνηέντως, δολίως ιδιοποιούμαι:

έξαφρίζει τήν περιουσίαν του θείου του - τήν
κληρονομίαν κ. παθ.: οι άπλοικοί εξαφρίζον-
ται εις τό χρηματιστήριον 3) μέσ. έξαν-
τλώ, άποβάλλω τή δια τό άφορμού: κ.

μφ.: Αισγ.Αγ.1067 πριν αιματηρόν εξαφρί-
ζεσθαι βλ.λ. 4) μεταβάλλω εις άφρον:
Θεοδώρ.4,334 ύετόν. 5) τή σφοδρότητα τών όνε-
μων προσβολή εξαφρίζων εις ιερωτόν μεταπή-
γυσσιν" 6) μων. λιν άφρίζω, κ. μφ.: Ευστ.Πιν.
100,9I ή κακοποιία. . . τά κύματα θραύσασα ούκ
έξαφρίζει εις θυμόν άκρατή.

έξάφρις-εως(ή) νεώτ. κ. έξάφρισμα, δημ. Εξά-
φρισμα βλ.λ. ή άποβολή, αφάρσεις του άφρού:

|| κ. μφ. ή ένεργεια του εξαφρίζον βλ.λ.2I.

έξάφρισμα-ατος(τό) νεώτ. τό άποτέλεσμα, ιδ
εις άφορμού κ. δ. μετά του άφρού ούσίας προϊόν
του εξαφρίζον βλ.λ. || ή έξάφρισσι βλ.λ.

έξάφρισμός(ή) μτγν. κ. νεώτ. ή εις άφρον με-
τοβολή: Κλημ.Άλ.Παίδ.1,122.

έξαφριστήρ-ήρος(τό) νεώτ. κ. έξαφριστής μέγας,
όδοθεός και διάτρονον κομμάριον μετά μακράς
λαθής χρήσιμον διά τή έξαφρίσιν, κφεός.

έξαφρούμαι-όμοι μων. μεταβάλλομαι εις ά-
φρον: Κλημ.Άλ.Παίδ.1,26 τό σπέρμα του ζώου. .
έκτριπόμενον εξαφρούται.

έξάφτω μων. έξαπτομαι, έξω έξαφεις, ξανθίζω,
μφ άρχίζομαι: Έρωτόμ.1,226.

έξαφύλλος(ή-η)ό(ν) νεώτ. ό έχων έξ φύλλα.

έξαφύσσω μων. εξαφύσω.

έξάφω, έπ. μέλι. εξαφύσσωσι {Ήσα. <εξαντήλ-
σισσων> I, ποι. άόρ. εξαφύσσειν, άντλώ έκ τινος,
έξαντλώ: Όδ.Ξ.95 οίνων δέ φθινύθουσιν ύπερβί-
ον εξαφύσιντες, Όπν.Άλ.1,573 όν πάρος ήικε και
έξαφύσσειν όδοστων.

έξάφωτος(-ή-η)ό(ν) μτγν. ό έχων έξ φώτα: Μηνσι.
3,10 Qδ.4 ή εξαφώτως λυχνία τών μαρτύρων.

έξαχά έπίρρ. μων. εξαχά βλ.λ.: Ηρωδιαν.Τεχν.1,496.

έξαχάλοκος(ή) Ένγρω. νόμισμα οχιάς έξ γολλών.

έξαχειρ-χειρός(ή)ό(ν) νεώτ., δημ. εξαχερος
ό έξ χειρός έχων: Αισγ.Έρωτ.74.

έξαχειρος-ον μτγν. ό εξαχειρ βλ.λ. ψ Κολλιοθ.3,26.

έξαχλ έπίρρ. εις έξ μερην: Πλάτ.Τιμ.361I τάν δ'
έντός οχιάς εξαχλ έπτά κύκλους άνάσσωσιν

2) εις έξ διυθώνας: Φιλ.1,44 εξαχλ κινεϊσθαί.

(ή)ξαχνίξω νεώτ. κ. δημ. ύποβάλλω εις έξόχω-
ον βλ.λ. δ. έξόχω 2) άποχωρίζω τήν όγην
βλ.λ. ή από σώματος τινος. 3) δημ. ειδ. ήρω.

πρωτότης ή εδόμευατος, ψωμά τούς αναδιωχόμε-
νους άμυρούς, άγνώστ. πρός ταχύτερον μείωσιν τής
θερμότητος: εξαχνίξω τή σούπα - τόν καφέ - τό
γάλα 4) δημ. κτ. παρεμύθη. αντί γαχνίξω βλ.λ.

έξαχνώ-όω νεώτ. ύποβάλλω εις έξόχωσιν βλ.λ.

έξαχνώσως-εως(ή) νεώτ. Η μετάβασιν στερε-
ού σώματος άπ' ευθείας εις τήν άέριον κατάστα-
σην άνευ μεσοκαθάρσεως τής ύγρής καταστάσεως.

έξαχνώσινος ό έχων βάρος έξ χρωικών βλ.λ.:

Άριστ.άπ.640.

έξαχορδία(ή) νεώτ. μουσ. τό σύστημα του εξα-
χορδου μουσικού όργάνου.

ἐξάχορδος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἔξ χορδᾶς: Ἄνωκ.λ. Ἀγ. Θεοδῶς 19,18 ἐν ἐξαχόρδῳ κιθάρῃ ἢ τὸ αὐτὸ, ἐξαχόρδον ὡς αὐτὸ. κλιμαξ ἔξ φθόγων κατὰ τὸν μεσοίωνα, ἔχουσα ἐν μόνον ἡμιτόνῳ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον.

ἐξάχους-οος-ου-ον ὁ περιλαμβανόμενος, χωρῶν ἔξ χῶος: Ἀριστλ. Ἀθ.67,2. Πλάτ. Σολ. 23 λαμβάνειν παρὰ τοῦ γείγονος ἐξάχου ὄδριαν.

ἐξαχρεῖω-ῶ μ.σν. κ. νεώτ., δημ. ἐξαχρεῖων μ.σν. καθίστατο τινα ἀχρεῖαν ἢ ἀχρησταν, διαθεῖσθαι τὰ ἴδη τιῶς: Ἀρ.θ.966. - τὰ ἀνήθικα ἀναγωγέματα ἐξαχρεῖουσι, ἐξαχρεῖουσι ἀνθρώπου. 2) ἀφαιρῶ τὴν ὑπόληψιν, τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν, ἐξευτελίω: Μωραϊτ. Διηγ. II ὁ σμυρναῖος ὑλατικὸς βίος ἐξηγρεῖσθε καὶ ἐξητυλίεσθε τὰ πάντα.

ἐξαχρειώω-ατος [τῶ] νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξαχρεῖω θ.λ.

ἐξαχρειώσις-εως [ἡ] νεώτ., δημ. - ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξαχρεῖου, διαθερᾶ τὸν ἥθλον, τοῦ χαρακτηρισμοῦ ἠθικῆ-πολιτικῆς ἐξαχρειώσις.

ἐξαχρειωτικός-ή-α(ν) νεώτ., κ. δημ. ὁ ἐξαχρεῖων, προκαλὼν ἐξαχρεῖωσις: ἐξαχρειωτικὰ ἀναγωγέματα ἔληρρ. -ῶς, δημ. -α.

ἐξαχρῶς-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ μετρικοῦ ποδός, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἔξ βραχείας χρόνου; Σουλῶδ. I, ἄ. ἐξάρσμος: Ἡρασιτ. 3,2.

ἐξαχρῶ-ῶ μ.σν. ἀφαιρῶ τὰ λέπυρα Ἡσ. ἐλεπυρῖοισι, ἐξαχρῶσαι [ὁ, γρ. ἐξαχρῶσαι].

ἐξάχως ἔληρρ. κ. μ.σν. κ. νεώτ. κατὰ ἔξ τρόπους: Ἀριστλ. Τομ. II 20,27, Διωκ. 75,4, Τζέτ. Ἡσιόδ. Ἐργ. 632.

ἐξάφαμος [οἱ] μ.σν., νεώτ. κ. δημ. ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἔξ φαλμοῦ; ἢ κυρ. οἱ ἔξ φαλμοὶ οἱ ἀναγνωσκόμενοι ἐν ἀρχῇ τοῦ θέρους: Ἄνδρ. Κρ. 265H, Πρόδρ. 2,42 τὸ πού ἦταν εἰς τὸν ἐξάφαμον, φωμῖν μῆδὲν τὸν δῶσω. 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. θρησικῆ παρατήρησις ἢ ἔντονος δημόσιας μίμης: τοῦ ἐφαλε τὸν ἐξάφαλο.

ἐξάφισ-εως [ἡ] κ. νεώτ., δημ. - ἡ πρόσδεξις, ἐξάρσις: Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ. 151D καθάπερ ἐπὶ τοῦ κανόνος τῶν ἐξάφισ μ.σν. ὀνομαζομένων ὁ ὑπαγωγῆς μεθιστάμενος ποικίλας συμφωνίας ἀποτέλει 2) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξάφισ, θερμῶναις αἰσῆσι: Ἰν. Διοτ. 404,27 τυρὸς στίλων ἐξάφισ ποιήσαι ἢ νεώτ. κ. δημ. ἰατρ. ἀσθημὸν θερμότητος ἐπὶ τοῦ προσώπου παροδικῶν μετ' ἐρυθμάτους, προερχόμενον ἰδίως ἐκ κακῆς πέψως ἢ ἀνυψώσεως τοῦ πυρετοῦ 3) μτφ. ἀνυψώσεως τοῦ τόνου, τῆς ἐντάσεως, διέγερσις: Ἀρετ. Οἶ. Νούσ. 2, II θερμασθῆναι καὶ τὸ μῆκος ἐξάφισ - ἐξάφισ τῶν παθῶν ἢ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐξέγερσις, παρόρρισις, ἀγανάκτησις Σων. 1466 ὁ δὲ χροχλια, ἐξάφισ καρδίας παροτυπία ὀρεγομένη κακῶσαι τὸν κακῶσαντα 4) τὰ εἶναι αὐτὰ διατελεῖν ἐν ἐξάφισ

4) μ.σν. φωταφία, φωταφισία: Μακ. Δλ. I 206,13 ἐξάφισ ἀποίησαν πρὸς χάριν τοῦ Πτολεμαίου.

ἐξαφῖα [ἡ] νεώτ. μ.σν. μουσικὸν τεράχιον γραφέν δι' ἔξ φωνᾶς ἢ ἐξ ὄργανα.

ἐξαφρία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐκτὴ ὥρα τῆς ἡμέρας: Παλλῶδ. Λουσ. I 21D. 2) νεώτ. εἰδ. φυλακῆ, βάρδια, ἐξώρου διαρκείας.

ἐξάφρος-η(ν) μτγν., μ.σν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔξ ὠρῶν διαρκείας: Θεοῦ. Ἀριθμ. 52, Πλυκ. Ἐπιστ. 13,30 ἐξάφρος νόξ - ἐργασία ἢ τὸ αὐτὸ, ὡς αὐτὸ, διάστημα ἔξ ὠρῶν: Κατ. Ἀστρλ. Κ 8243.

ἐξήγουν [τῶ] μ.σν. τὸ ἔξ ἀμείας ἔχον: Εὐστ. 450,45.

ἐξδάκτυλος-ον Ἐπῆρ. ὁ μῆκος ἔξ δακτύλων.

ἐξάγεις μτφ. τὸν ἐξέρρημι θ.λ.

ἐξάγγυή [ἡ] εἰσφ. γρ. ἀντὶ ἐγγύη θ.λ.: Ἰσαί. 50,24.

ἐξάγγισις-εως [ἡ] ἡ ἐγγῆσις ὀπέρ τινας, ἰβ. δι' ἀπόδωσον δεσμοῦται: Δημ. 725 ἐξάγγισιν ποιεῖν.

ἐξάγγυῶ-ῶ παροδῶ ὑπὸ ἐγγῆσιν ἄλλου θεούλου ὄπως ἐξιστάθῃ: Ἄντιφ. 5,47 ὄν ἐχρήν διδῶ-

μένον αὐτοῦς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξάγγυῶσαι 2) ἐκλευθῶρ τινα διὰ τῆς παροχῆς ἐγγύησας: Δημ. 724 μῆδὲ τὸ λοιπὸν ἐξάγγυῶν μῆδῶνα ἢ ποθ. ἀπολούμαι ὑπὸ ἐγγύησιν: Ἄνδρ. κ. I 44 ἰκετεύοντες μὴ στρεβλωθῆναι, ἀλλ' ἐξέγγυηθέντες κερθῆναι, Δημ. 394.

ἐξάγειρω κ. μ.σν. κ. νεώτ., μέσ. ὄορ. β' ἐξηγρόμην, ἐπ. γ' ἐν. ἐξάγειρω κ. κ. κ. κ. κ. ἐξάγειρω, ἀπαρ. ἐξάγειρόμαι, μτφ. ἐξάγειρόμενος ἔνεργ. παρ.κ. ἐξάγειρόρω, β' ἐν. ἀβ. ὄορ. β' ἐξάγειρος ἐγείρω τιὰ ἐκ τοῦ ὄνου, ἀφηνίωζω, τὸν ἔκνω: Σοφ. ΟΤ 66 ὡστε οὐχ ὄνω γ' ἔνδονα μ' ἐξάγειρετε κ. παθ., παλλῶσι ἐν μέσ. σμ.: Ἀλογ. Ἀγ. 892 ὄποι κώνωπος ἐξάγειρόμην, Πλάτ. Σ. μ. π. 223C ἐξηγρόμαι δὲ πρὸς ἡμέραν ἦδη ἀλεκτρυόνων ὄδόντων, Θεόδοτ. 24,21 καὶ τὰτ' ὄρ' ἐξάγειρον . . φῶς δ' ἀνά οἶκον ἐγγύη: 2) μέσ. ἐγείρωμαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐξομίστημαι, σηκῶμαι ὀρθός: Ἡρ. I 34 ὁ δὲ ἀπειτὴ ἐξηγρόθη καὶ καυτῶ λόγον ἔδωκε, Ἀριστφ. Βάτρ. 51 κατ' ἐγὼ ἐξηγρόμην 3) μτγν. κ. μ.σν. ἀνίστημι τινα ἐκ νεκρῶν, τὸν ἐπαφῶρω εἰς τὴν ζωὴν, τὸν ἀνασταίω: ΚΔ Κορ. I 6,14 ὁ δὲ θεός καὶ τὸν Κύριον ἠγειρε καὶ ἡμᾶς ἐξάγειρε, Πρόδρ. Γαλ. 267 οὐδεὶς θανόντας ἐξάγειρε τοῦ τῶφου 4) εἰδ. ἐπὶ πυρὸς, ἐντείνω; ἀνασώσω: Λυσ. 315 τὸν ἀνῆρα ἐξάγειρεν, Ἀριστφ. Πρ. 866,18 ὁ ἀνεμος τὸ πῦρ ἐξάγειρεν 5) μτγν. κ. νεώτ., μτφ. ἐπὶ πολέμου ἡ στάσεως, διεγείρω, προκαλῶ, κῆρυξ νᾶ νῆν, σηκῶν: Διοδ. Σ 14,44 μέλλων δὲ μάγαν ἐξάγειρειν πόλεμον ἢ νεώτ. συνβ. παθ. διεγείρωμαι, ἐξομίστημαι: τὰ θοορία τοῦ Πήγα ἐξάγειραν τοὺς Ἕλληνας, -τυραννοῦμενος ὁ λαὸς ἐξηγρόθη 6) κ. νεώτ. μτφ. ἐξάπτω, ἐξοργίζω, προκαλῶ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὀργήν, τὴν βίαιον ἀντίδρασην: τὸν ἐξάγειρεν ἢ προφανῆ ἀδικία, - τὰ βία μέτρα τῶν κυβερνητικῶν ἐξάγειροισι δάττον ἢ βράδιον τὸν λαόν ὄμ. κ. παθ., συνβ. ἐν μέσ. σμ.: Ἀλογ. Χο. 495 ὄρ' ἐξάγειρε τισὶς ὀνειδίσει, πάτερ, - ὁ λαὸς ἐξηγρόθη διὰ τοῦ νέουσι φόρου φρ. νεώτ. ἐξάγειρεται ἢ ἐξανίσταται ἢ συνέιδιπσις μου ἢ συνέιδι. ἀγανάκτησις, ἀποδοκιμάζει.

ἐξάγειρος-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐγείρωσθαι ἐκ τοῦ ὄνου, ἀφηνίωσις, ἐξήννημα: Διον. Ἄλ. Ρωμ. 3,70 μετὰ τὴν ἐξάγειριν οὐχ ἐρίσκαμον τινός 2) τὸ ἐξάγειρεν ἐκ τοῦ ὄνου: Πολύβ. 9,15,4 πρὸς τὸ γινώσκειν πηνικὰ ποιητόν καὶ τὰς ἐξάγειρσις καὶ τὰς ἀναζυγῶς 3) μτφ. νεώτ. διέγερσις, ἐξάφισ: ὁ λαὸς ἐρίσκειται ἐν ἐξάγειροισι.

ἐξάγειρήριος-αο δημ. τὸ χρησιμοῦνον πρὸς ἐξέγερσιν, ἀφηνίωσιν, ἐγερτήριον: Κορινθ. Ζητ. 78 [οἱ πελαργοὶ] σοφλίπζαν . . ἐξάγειρήριοι ἀγέλιωσα.

ἐξάγῶρσις [ἡ] πᾶν. ὁπτις ἐξάγειρε, ὁ ἀγέλιωσα.

ἐξάγκάτις γλῶσσα. ἐξεντερίσις, ἐρεοκλιῶζω.

ἐξάγκοφάλις γλῶσσα. ἀφαιρῶ, ἀφαιρῶ τὸν ἐγκέφαλον, βγάζω τὸ μυαλὸν.

ἐξέδαφω μτγν. ἔξ ἐδάφους, ἐκ θερμῶν καταστρέφω, ἐρήνω: Χρησμ. Σ. β. 679 ἐξέδαφισθη καὶ πῦρ σε ὄλην δαπανήσιν.

ἐξέδομαι μέλλ. τὸ ἐξέδομαι θ.λ.

ἐξέδομαι [τῶ] τὸ διαδοθῆναι: Γαλ. 18,573 [ἀμ. I. ἐξέδοσαν ἐν Ἡσ. κ. ἐξήνεγκεν 2].

ἐξέδορα [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. κεκαλυμμένος πρόσδεμος ἢ στοὰ εἰς τὰ γυμνάσια ἔχουσα ἔδρας, καθίσματα: Εἰρ. Ὀρ. 149 τούς μὲν ἐν σταθμοῖσιν Ἰππικῶσι, τοὺς δ' ἐν ἐξέδορασι ἢ στοὰ μετὰ καθισμάτων, ἐνθᾶ συνήρχον οἱ φιλοσόφοι καὶ οἱ ῥήτορες καὶ ὀμῆται αὐτῶν: Φιλῶδ. Ἀκαθ. 100M, Στράβ. I 7,18 τὸ Μουσεῖον, ἔχον περὶ τῶνον καὶ ἐξέδραν καὶ οἶκον μέγαν ἢ ὄμ. ἐπὶ ἰδιωτικῶν οἰκημάτων: Γαλ. 14,18 2) ἔδρα, θρανῖον εἰς τὴν πρόσφιν οἰκίαν: Διογ. Λ 4,19 κατόικον πλῆστον

του μουσείου και της εξέδρας || ὁμ. θρανίου εἰς δημόσιον ὑπαίθριον μέρος, πάγκος : Στράβ. 13,4,5 εὐδαίμων δρος ἐν τῇ ἀκρωτείᾳ σκηπῆ ἔχον, ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, Δίων Κρ.26,2 || ὁμ. περιπτερόν : Νικόλ Δου.ἀντ.1] 3] αἰθουσα : Πλάτ. 70,44 δὴ εὐδρα ἐν τῇ αὐτῇ τῇ σωτηρίᾳ, Κικ. Λόγ.3,5,17, Βιτρ.6,7,3, Πόλ. ὁ ἐπάνω τῆς εξέδρας τόπος || εἰδ. ἡ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πομπηίου αἰθουσα, ἐν ἡ συνήχεται ἡ Σύγκλητος : Πλάουτ.Βροῦτ.14,17 4] νεώτ. κ. ὁμ. δομικὸν ἢ ζύλιον ἢ μεταλλικὸν κατασκευασμα ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, συγκοινωνῶν μετὰ τῆς θηράς διὰ διαδρόμου, ἐν χρ. ὡς ἀποβάθρα ἢ ὡς τόπος περιπάτου : Ἡ εξέδρα τοῦ Φαλήρου || ὁμ. ζυλοπαγές κατασκευασμα ἐπὶ ζυλίων στύλων ὑπὲρ τὸ εὐαφὸς ἀνεγειρόμενον προσωριμῶς εἴτε πρὸς τέλειαν ἐορτῆς τιος, εἴτε ἵνα χρησιμῆσι εἰς θεατὰ πρὸς παρακολούθησιν θεαμάτων || ὁμ. εἶδος κλισμακωτοῦ ἐξώστου εἰς θέατρα, ἰννοδρόμια κτ. : ἠθρα εἰσιπτήριον εξέδρας.

ἐξεδριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς εξέδραν. **ἐξεδριθρον** (τό) ἑπιγρ. ὑπόκορ. τὸ εξέδρα βλλ. **ἐξεδροπατικός**-όν σόλ. ὁ ποῦν τὴν εξέδραν, ἐκδιώκων ἐκ τῆς ἐδρας : Σχολ.Εὐρ.Ἰνν.934.

ἐξεδροσ-ον | ἔδρα | ἔξω τῆς ἐδρας, τοῦ τόπου ἐνθα διαμένει τῆ ἀντιθ. ἐντοπος : Σοφ.Φιλ.212 ὡς οὐκ ἐξεδρος, ἀλλ' ἐντοπος ἀνήρ, Ἀριστ.Κόσμ. 395b,32 | πνεύμα | εξέδρον γενόμενον ἐκ τῶν οὐκ κεινῶν τόπων 2] μτφ. ἔξω, παράδοξος, ἀλόγικος : Ἀριστ.Ρητ.1406a,31 και οὕτως εξέδρον τῆν τῆς χωρησίας ὑπερβολῆς 3] μετὰ γεν. ἐκτός, μακρὸν ἀπό... : Εὐρ.Ἰτ 80 ἁλευνόμεθα φυγάδες, εξέδροι χθόνος 4] μτφ. φρ. εξέδροι φρονῶν λόγοι μαροί, ἀνάτοιοι : Εὐρ.Ἰνν 935: 3] ἐπὶ οὐρανῶν, οὐχὶ αἰσίας, δυσωμοίαι : Δίων Κρ. 37,25 Εξέδροι ὀρθίνας || τὸ ὄρασι. εξέδρος ὡς οὐσ. ὁ εξέδρος ὄρασις Ἡο. «ἐξέδρον τὸν οὐκ αἰσίου, οὐκ εὐθετον ὄρασι» || κτ. ἐπέκτ. και ἐπὶ χώρας : Ἀριστ. Ὀρω.275 νῆ δ' ἄ' ἔπερος δῆτα γούτος εξέδρον χῶραν χῶραν.

ἐξεζητημένος-οῖσι νεώτ. παθ. μτφ. τοῦ ἐκζητῶ βλλ. ὁ δι' ἐκζητήσεως ἠρῆσμενος, σπάνιος, ἀσυνήθης : λέξεις ἐξεζητημέν' || ὁ ἐστερημένος ἀρετέλης και φυσικότητος ὁ ἐπιτετηδευμένος ἐξεζητημένοι τρόποι ἑπιγρ. -ήως.

ἐξεπίστα Ἡο. «χρησιμῶν ἐπέτελει». **ἐξεπισπῶν** Ἡο. «λαμπρυνθῶν». **ἐξεπίσσω** μτφ. συνηθίζω, μετ' ἀποφρ. Φιλ.2,363. **ἐξεπίσσομαι** (τό) μτφ. ἀλλοτρίω, μεταβολῆ συνηθείας : Ἀθήν.Ἰατρ.π. Ὀρεδ.ἀθέδ.17.

ἐξεί Ἡο. «ἐξεί. Ἀνάκων». **ἐξεία** Ἡο. «τὰ ἐξεί». **ἐξείδον** (τό) λέξ. ὑπόκορ. τὸ ἐξεί βλλ. : EM 347,54. **ἐξείδων**, ἀποφρ. εἰθεῖν, ὡς ὄρα, τοῦ ἐξοράω βλλ. βλέπω καλῶς, μοκρῶν : Ἰλ.Υ 342 ὁ δ' ἐπέτα μέγ' εἰθεῖν οὐφαλαμῶν || κ. κτ. μέσ. ὄρα : Σοφ. Φιλ.851 κείνα λάθρα εἰθεῖν ὄρα πράξεις.

ἐξείεν ἑπιγρ. εἰεν ἐξ αὐτῆς : ἑπιγρ. αἰ δ' ἐλεύθεροι, μετ' κρείων τῶν ἐπιδικαλλόντων ἀναλιθεῖαι. **ἐξείη** Ἡο «ἐξείος, κέρδος». **ἐξείησι** ἑπιγρ. πα. ἐξείη, κατὰ σειράν : Ἰλ.Ο 137 μέρθε δ' ἐξείος ὅς τ' αἰτιος ὅς τε και οὐκί.

ἐξεκείθει Ἡο. «ὁ ἐκείτος | τῆς | αὐτῆς ἐκείδος, και τῆματος τοῦ αὐτοῦ». **ἐξεκείζω** κόμην ἐντέλως ὁμοιον, προσαμοῖον, συμμορφῶ : Σεν.Ἰετ.1,38 ἐξεκείζουσι αὐτοῦς τας τῶν πελοπόννησιν ὑποουρίας || κ. παρ. φοινοῦα ὁμοιος : Σεν.Ἰπ.1,4,39 τὸ κεινῶν ἡμιον χωριον ἐξεκείστω τὸ ἀκινῶν 2] κυρ. κτ. μτφ. παρακ. ἐξεκασμένος ὁ ὁμοιάζων, οὐχὶ πραγματικός : Αἰοχ. Ἀγ.1244 και ὁμόμοιο μ' ἔχει κλῆρον ἄλληως, οὐδὲν ἐξεκασμένα, Εὐρ.Φοικ.162.

ἐξεκασμα-ατος (τό) μτφ. ἐντέλης ἀπομίμησις, ὁμοίωμα : Ἰουλ. Λόγ.8,247] στέφανος ἐξ- (ἀμφ.). **ἐξεκάστω** ἑπιγρ. ὅμοιο, ὅμοιο.

ἐξεκονίζω μτφ. κ. νεώτ. παροιστῶ, ἐξήλω δι' εἰκόνας : Πλάουτ. Ηδ.443,3 οἶον ὁ Πλάτων ἐξεκονίζει 2] ἐνεργῶς ὡς ὁμοιος πρὸς τινα : Μηνάϊ. 9,3 Ὄδ.3 || παθ. γίνομαι ἐντέλως ὁμοιος πρὸς τινα, μορφομαί κατά τὴν εἰκόνα τῶν : Ἀριστοτ. 1,19 τὸ φῶσαντι ἐξεκονισμένοι Ἰσθαδῖν] τῇ φῶσι, Φιλ.1,661 μτφρῶ γένοι ἐξεκονισθῶν || ὁμ. παθ. λαμβάνω μορφήν ἐξ ἀμόρφου καταστάσεως Ἡο. «ἐξεκονισμένως, μορφωμένος : Πλάτ. Ἐξ. 2,22 ἐάν δέ. εξέλει το παιδιον αὐτῆς ἢ ἐξεκονισμένον 3] νεώτ. παροιστῶ ἢ ἐξ ἐκονίζω : ἐξεκονίζεις τὴν Παναγίαν φέρουσιν τὸν Χριστόν || κ. μτφ. ἀναπαριστῶ τὴ μετὰ ζωηρότητος και ἀκριβείας ὡσεὶ ζωγραφίζων αὐτό.

ἐξεκονιστικός-ως (ή) νεώτ. ἡ δι' εἰκόνας παραστάσεως, περιγραφῆ, ἀπεικονιστικός. **ἐξεκονισμα**-ατος (τό) μτφ. κ. νεώτ. ἡ ἐξεκονιστικός βλλ. : Ἰω. Χρυσ. 1,1037, Μηνάϊ. 3,8 Ὄδ.3 θεῖον ἐξ. **ἐξεκονισμένος** | ἐκείνω | ἐπιγρ. γλωσσ. χαιρῶντως, κομφῶς.

ἐξεκονιστός-ως (ή) τὸ ἐκφραγεῖν, ἀπαλάσσεσθαι : Πλάτ. Νόμ.796λ τὰ δὲ ἀν' ὀρθῆς πάσης, ἀν' αἰχῶν και χερῶν και πλευρῶν ἐξεκονιστός. **ἐξεκονισμένος**-ον νεώτ., ὁμ. ἐξεκονισμένος παθ. μτφ. τοῦ ἐξελίσσω, ὁ ἔχων ὑποστῆ ἐξελίχην εἰς τὰς ἰδέας το, νεωτερίζων, προσηγόμενος.

ἐξεκίλω κ. μτφ. ἐπὶ θρησκευτικῶν κινῶν, ἀνακαλύπτω, ἐξηκινῶ : Σεν.Κυν.6,15 ὑπὸ χαρῆς και μένους προΐσθιν ἐξεκίλωσθαι τὰ ἴχνη 1,δ. γρ. ἐξεκίλωσαι 1] 2] εἶργω, κωλύω, ἐμπόδιζω τῶν ἐκ τινος : Δημ.977 ἐν τῆς ἐξεκίλω τῆς ἐργασίας, ὁ πόδεικον ποιεῖ κ. παθ. : Πλάτ. αἰ δὲ χ' ὑπὸ πολέμου ἐγφληθῆναι (= ἐξεκίλωσαι 1] 3] ἐκδύλω λίθον ἐκ τῆς οὐραβρας : Γολ.19 659 | παθ.).

ἐξεκίλων ἀφρ. β' τοῦ ἐξεκίλω βλλ. **ἐξεκίλω** ἐκτύλισσω συν. παθ. -όμεναι ἐπὶ ὄψεως, ἐκτύλισσος, ἐκτύλιγμος, ἐκτυλουρίζομαι : Θεοκρ.24,17 ὁ δ' ἐξεκίλωσθῆναι ἐπὶ χθονὶ γαστέρος ἀμω αἰμοδόρως ἐκίλων.

ἐξεκίλω-έτω μτφ. ἀνεπίττω, ἀνοίγω : Λουκ.Μαθθ. Σιν.41 ἐκαστος γοῦν αὐτῶν ἰδῶν βιβλίον ἢν ἐξεκίλωσθαι ὄραμα οὐ μικρὸν εὐρήσει : 2] ἐκφραγῶ, διαφραγῶ EM «ἐξεκίλωσαι, ἐκφυγεῖν : Ματθ.ἀλ.12,13 ἐκείθεν ἐξεκίλωσας ἤλαθεν εἰς τὴν καλουμένην Χάρουδιν, Πασχ.Χρον.274,16 || ὁμ. σπμ.κ. μέσ. : Μάρκ. Λὺρ.10,36 τὸ ψυχάριον ἀπο τοῦ σώματος ἐξεκίλειται || παθ. ἀπαμάρτυρῶσαι, ἐξεκόβω : εἰ μὴ... ἐξεκίλωσαι ἀπ' αὐτῶν, ἐξεκίλων ἄν και τὸ ζῆν κινῶντοῦτες.

ἐξέμι || ἐπιγρ. ἄν. β' ἐν. ἐξείσθα, ἐξεί ἰσόφ. ἐξεγγεῖται ὡς προστ. ὑπὸ Σχοῦ, Ἀριστ.Νεφ.633 ἢ δωρ. γ' ἐν. ἐξείτι, ἀποφρ. ἐξείνα κ. ἐξείναι γρ. ὡς ἀπτ. μέλλ. τοῦ ἐξέρχουμαι μετὰ παροτ. ἐξείην, ἰων. ἐξεία, ἐξέρχουμαι, κυρ. ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ οἴκου : Ὀδ.Υ 179 ἀπάρ. αὐκ ἐξείσθα θύρασε ; || ὁμ. μετὰ γεν. τόν. : Ὀδ.Α 374 ἐξείνα μεγάρων, Ἡρ.1,94 τὸς ἔπερος ἐξείνα κ. τῆς χώρας, Σοφ. ΟΚ 909 ὁ γὰρ παρ' ἐξεί τῆσθε τῆς χώρας || κ. μετ' ἐμπροσθ. γεν. ἢ ἐκ τινος 1 : Ἡρ.1,94 ἐκ τῆς χώρας || ὁμ. παθῶ ὑπηρεσιῶν παυ. ἀγκαταλιπῶ ὑπηρεσιῶν παυ. Ἡρ.1,67 ἐξείσθαι ἐκ τῶν Ἰσπελων αἰεὶ αἰ προσβάτοιο, Δίων Κρ.60,10 ἐξείων ἐκ τῆς ἀρχῆς 2] εἰς ἐκχῶρον ἐξείναται προβαίνει εἰς ἐκχῶρον ἐξείων ὄρα βροστῶν τῶν γλῶσσων 3] ἀπαλ. ἐξέρχομαι : Ἀριστ.Νεφ.633 ἐξεί τῶν ἀσάκνην λαθῶν || εἰδ. ἐξείων μετὰ στρατοῦ, ἐκστρατεύω : Θεοκρ.5,13 ἀπῆλθον εἰδοτάς Λακεδαιμονίους, ὅτε ἐξείσαν, πρὸς τὴν εἰρήνην

μᾶλλον τὴν γνώμην ἔχοντας, Ξεν.ΚΠ.3,3,20 συσκευάζομεθα καὶ .. ἐξήκοντες ὡς τάχιστα" || ὄθ. οἱ ἐξήκοντες οἱ ἐκπατριεῖοντες· Θουκ.1,95" || ὄμ. μετὰ συστοίχ. αἰτ.· Θουκ.1,15 ἐκδήμος στρατιεὶς ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐβόσαν, Δημ.1182 ἐβόδω λαμρῶς ἐξήσους" 4) ὄμ. πορεύομαι, βαδίζω· Εὐρ.Ἀλκ.610 πρᾶσιπᾶσ' ἐβόσαν ὑπὸ τῆν ὁδόν, Ξεν.Ἑλλ.4,2,13 ἐβόσαν τὴν ἀμφιλον ἰδόν" 5) ἐπὶ ὑποκριτῶν θεάτρον, ἐξέρχομαι, παρουσιάζομαι πρῶτος εἰς τὴν σκηνήν· Ἀριστοφ.Βάτρ.946" 6) ἐπὶ χρόνῳ ἢ ἤθους, παρέρχομαι, περῶν· Ἡρ.2,139, Σοφ.Φιλ.767 λαμβάνει γὰρ οὐν ὄνος μ' ὅταν περ τοῦ κακῶν ἐβῆ τοδᾶ" 7) ὄμ. τελειώνω, παύω· Λυσ.9,6 ἐβόσους τῆς ἀρχῆς, Ξεν.Κυν.8,3.

ἐξείμι (2) [εἰρ.] ἐν χρ. μ. ἐν ἀποστ. τ. ἐξείσι βλλ. κ. ἀπασ κτ. γ' ἢ λήθ. τοῦ ἐνεστ. ἐξείεν ἐν Ἐπιγρ. Γορτ. αἱ ἐλευθεροὶ μὴ ἐξείεν.

ἐξείον Ἡσ. «ἐπιζήμιον τὸ καταδικάζειν τοὺς ἐκούσιαις, οἱ δὲ ἀπόλυτον ἐγκληματός».

ἐξείπον ἐν χρ. β' ὡς ἀόρ. β' τοῦ ἐξαγορεύω, ἀναφρ. ἐξείπειν, μέλλ. ἐξείρα, ἀττ. συναρ. ἐξέρω, ἀόρ. α' ἐξείρας, ἐκφράσις τὸ σαφές, δηλ. λέγω καθαρό· Ἰλ.1,41 ἐξείμα καὶ πάντα διέφρα, Ὀδ. Ο.443, Ἀριστοφ.Ὀρν.454, Θουκ.7,87 ἀκριβεῖα μὲν χαλεπὸν ἐξείπειν" 2) μετὰ διπλ. αἰτ. ἐκστομίζω τὴν κατὰ πῖος· Δημ.540 τὴν μητέρα κόμᾶ .. ῥητὰ καὶ ὀρθητὰ κακὰ ἐξείπον" 3) κατηγοροῦ· Σοφ. Ἠλ.521 πολλὰ πρὸς πολλούς, με δὲ ἐξείπας ὡς 4) γεν. διηγοῦμαι τὴν πρὸς τινα· Εὐρ. Ἠλ.907.

ἐξείρα Ἡσ. «ἀκρισιος, ὁ ἰθὺς».

ἐξείραγμαμένως ἐπίρρ. μτγ. ἐκ μτχ πορακ. τοῦ ἐξ-εργάζομαι, πεφροντισμένως, ἐπιμελῶς Πλούτ., Ἀλέξ.1.

ἐξείρωγμ ἀττ. τοῦ ἐξέρω βλλ.

ἐξείρωγμ-εως (ἡ) μόν. ἔξωσις· Εὐστ. Ὀδ.11,69,33 ἐξίωλης δικῆ τῆς ἐξείρωγμ.

ἐξείρωμαι ἰων. τοῦ ἐξείρωμαι βλλ.

ἐξείρωμ ἰων. τοῦ ἐξέρω βλλ.

ἐξείρω ἐκτίμω τὴν πρὸς τὸ ἐξω, ἐκβάλλω· Ἡρ. 3,87 ἐξείραγα τὴν χεῖρα, Ἰνπ.Ποθ.7 [κῶδ.] τὴν γλῶτταν ἐξείρει ὡς κύνων, Ἀριστοφ.Σφ.423 2) ἐξέλω, τραβῶ ἐξω· Ἀριστοφ. Ἰνπ 378 ἐνδο-θεὸν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες, Ἐριμν.1,στ.43.

ἐξείρωσσομαι μτγ. εἰρωνεύομαι, ἐμποῖζω, περιεγῶ· Ἰώσ.Α15,3,6 ἐξείρωσσομένων γυναι-κείως τοῦς λόγους" 2) θεωροῦ τὴν καταγέ-ιστον, περιφρονῶ· Ἰώσ.Α15,7,4.

ἐξείσθα ἐπ. β' ἐν. τοῦ ἐξείμι βλλ.

ἐξεκἀτέρωθεν ἐπίρρ. μτγ. ἐκατέρωθεν, ἐκ τοῦ ἑνὸς κ. τοῦ ἄ. μέρους· Πρωκλ.Τετραδ.188.

ἐξεκκλήμωμαι Ἡσ. ἀνευ ἐρμ.

ἐξεκπρωσσαις Ἡσ. «ἐξέσπασαι» [πθ. ἐσφ. ὄντι «ἐξεκπρωσσαις» ἐξέσπασαι»].

ἐξεκκλησιάζω συνέμεινον τοῦ λαοῦ συγκληῶ· Ἀριστοφ.Οικ.213, Ἰώσ.Α17,6,3" || μέσ. Ἡσ. «ἀ-γορήσαστο, ἐξεκκλησιάζαστο».

ἐξεκκοδόσασιν Ἡσ. «ἐξέγγεν».

ἐξεκλαῖον ἐπ. ἀναφρ. ἐνεστ. τοῦ ἐξεκλαῖνω βλλ.

ἐξεκλαῖον ἀναφρ. τοῦ ἀττ. μέλλ. τοῦ ἐξεκλαῖνω βλλ.

ἐξεκλαῖω ὄμ. ποῦμαι, κόμω τὴν ἐλαϊώδη· Θε-όφρ.Φαῖτ.6,81 οὐκ εἶ δύναται τὸ ὑγρὸν ἐξε-λαῖον" κ. παθ. Ὁδεόφρ.6,7,4 ὄσᾶ .. ἐλαϊώδη, γρονθίζοντα, μᾶλλον ἐξελαῖοῦται.

ἐξεκλαῖσι (ἡ) μτγ. τὸ ἐξέγειν εἰς βασκῆν· Πλάτ. 12,410 κατὰ τὴν ἐξεκλαῖσι καὶ νομῶς" 2) ἀντὶ ἐπιδρωθῆν, ἐπιθεσις· Μαυρικ.Στρατηγ.65 τὰς ἐξε-κλαῖσι καὶ ὀψομαρῆσι τε καὶ ἀναστροφῶς" ἡ ἐκπατριεῖα· Ψ Ἡρ.Β1. Ομ.9 Ἀφίρῳ τὴν ἐξέλασιν ἐν ἐς Ὀθαδ.

ἐξεκλαῖσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἔξωσις, ἐκδοῖσις, ἐξο-ρία, ἀπάσσις· Ἡσ.5,76 ἐπὶ Παισιστρατιδῶν ἐξεκλαῖσι ὀρμηθέντες... ἀπίνοντο" 2) ἐμτθ. ἐκ-

στρατεία· Ἡρ.7,183 μετὰ τὴν βασιλεὺς ἐξελασιν ἐκ θέρμης, Ξεν.ΚΠ.8,3,1" 3) ἐφόδος Ἰππικῶ· Πλούτ. Ἀροτ.Ἑξ.16 ἐν ταῖς ἐξεκλαῖσις καὶ συμπλο-καῖς" 4) νεώτ. εἰδ. μεταλλουργ. τελεῖα κτηρ-αγασία τοῦ ποταπογαῦσι σιδήρου πρὸς ἐκδοθῆν καὶ ἀποδοθῆν τῶν ἐν αὐτῷ οὐκωρίων.

ἐξελατικὸς-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ πρὸς ἔλασιν, ἐξέλα-σιν χρήσιμος· ἐξελατικὴ μηχανὴ τῷ ἐλαστρον, **ἐξεκλαῖνω** κ. μων. κ. νεώτ., ἀρχαῖδ. ἰ' ἐν. ἐνεστ. εὐκτ. ἐξεκλαῖνοισα, ἐπ. μτχ. ἐνεστ. ἐξεκλαῖνω, ἀναφρ. ἐξεκλαῖον, ἀττ. μέλλ. ἐξεκλαῖω, πορακ. -ἐκκλαῖκα ἐκλαῖνω ἐξω, ἐξέγω ἐκ τῆς μέσους, ὄθ. κ. ἐξέγω εἰς βασκῆν· Ὀδ.11,12 δειπνήσας δ' ἀντρον ἐξέ-ηλασε πῖονα μῆλα, αὐτ.Κ.83" 2) εἰδ. ἐκδοῖκω, ἀπομακρύνω ἐκ τῆς τῶπου· αὐτ.Π.381, Ἡσίοδ. Θ.820 Τίτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέηλασε Ζεὺς, Ἡρ. 5,91 τούτους ἐκ τῆς πατριδὸς ἐξηλάσαμεν, Αἰοχ. Πρ.670, Ἀριστοφ.Νεφ.123 ἐξέλω σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας, Πλάτ.Γοργ.466δ' κ. παθ.· Πλούτ. Κικ.17 δι' ἀσέληνας ἐξεκλασμένους τῆς βουλαῖς Μνησι.1,27 Συναεῖ ἐξηλασμένη τὴν Πόλεως" ἡ ἐξορίσις· Ἡρ.1,60 τῶντ' φρονήσαντες οἱ ἀσαιοῖται .. ἐξεκλαῖνοῦσαι μὲν, Αἰοιστ.Αγ.717, Πλάτ. Ἀπολ.30D ἀποκτείνετε μὲν" ἐν ἴσως ἡ ἐξεκλαῖσις ἢ ἀτιμωσίσις" || ὄμ. σμ. κ. μέσ.· Θουκ.4,35 οἱ μὲν ἐξεκλασσοῦσι ἀκ τοῦ μετεώ-ρου, οἱ δὲ μὴ ἐνδοῦσαι" 3) ἀναφρ. πρὸς Ἰππικῶ καὶ δῆμητο, καταδικῶ ἐκ τῆς μέσους εἰς ἄλλα, κτηνηγῶ· Ἰλ.Ἑξ.324 καλλιτρώας Ἰππους ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐκνήμιδας Ἀχαιοῖς, Εὐρ. Φοῖν.1190" || μέσ. ἐξεκλαῖνομαι Ἰππους ἐξέγω τούς Ἰππους του· Θεόφρ.24,119 Ἰππους ἐξεκλασα-σοῦαι ὑφ' ἀρσῆτ" 4) γεν. ἐκβάλλω, ἐξέγω· Ἡρ.1,76, Ἀπολ.Π.987 ἐξεκλαῖνομαι νῆα δρυμῶ" || εἰδ. ἐξέγω ἐν πορῆ· Πλούτ. Ἀικ.34 ὅταν ἐξε-κλαῖνομαι τὸν Ἰαχων" 5) σμκν. ἀνευ αἰτῶ, σι-αίνει ἀντθ. ἐξορωμῶ · Ἰλ.Α.360 καὶ ἀφ' ἐς δίπρον ὀρούσας ἐξέλασ' ἐς πλῆθον" || ὄμ. ἐξω ὀρού-μαι, ἐξέρχομαι ἐπιπνος· Θουκ.7,27 ὀσμηρῶν ἐξε-κλαῖνομένων τῶν Ἰππῶν, Ξεν.ΚΠ.1,3,3" 6) ὄμ. πορεύομαι· Ἡρ.4,20 ὡς δὲ μετὰ ταῦτα ἐξέλαυ-νε ὁ Σκύλης ἢ ἤθεα τὰ αὐτωτῶ" || εἰδ. πο-ρεύομαι, ἐξέρχομαι ἐν πορῆ· Ξεν.ΚΠ.8,3,1 διηγη-σόμεθα ὡς τὸ πρῶτον ἐξέηλασε Κόρος ἐκ τῶν βασιλείων" 7) ἐκδοῖκω, ἐκβάλλω τὴν ἀπαλλο-τροῦσαι πῖος· Πλούτ. ἩΒ.654ι ἐξεκλαῖνω τὸν ὀμ-μάτων τὸ αἰδοῦμενον" 8) εἰδ. ἐκβάλλω τὴν διὰ πλύσεως· Καλλ.Λουτρ.Παλ.6 πρην κόνων Ἰππῆων ἐξέλα τσαι λαγόνων" 9) μτθ. ἀπορρίπτω· Ἰουλ. Κοῖσ.305C 10) ἐκφροῦ, ἐκδοῖκω διὰ κτηνη-γματος· Ὀδ.Σ.29 χαμαὶ δὲ καὶ πάντα ὀδόντας γυναιχῶν ἐξεκλαῖσαι" 11) ἐπὶ μετῶλων, σφυ-ρηλατῶν κατατῆμων εἰς μέρη· Ἡρ.1,50 καταγέ-μονες χρυσῶν ἀπλετων ἠμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξέ-λαυνη, Πλούτ.6,22,4.

ἐξελεγκτής (ἡ) νεώτ. ὁ ἐξελέγχων, ἐλεγκτής.

ἐξελεγκτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ πρὸς ἐξελέγειν χρήσιμος· ὁ κατὰ τῶρον ἐξελέγεσθαι ἐπίρρ.-ως.

ἐξελέγγιος (ἡ-ἰη-οη) νεώτ. κ. ὄμ., ὁ εἰς ὃν ἢ ὁ δὲ ὄν πρέπει ἐλεγχθῶς" || ὁ δύναμις τῶν ἐξελέγγθ, οὐ ἢ ἐξελέγγεις εἶναι ἐπιφκτῆ.

ἐξελέγγις-εως (ἡ) νεώτ. ὄμ.-η ἢ ἐνεργεια τοῦ ἐξελέγειν, ἐλεγχθῶς, ἐκακπρωσις διαχειρίσεως ἐξ-ταμῆου - τῶν βιολίων ἐταρῆσις.

ἐξελέγγω κ. μων. νεώτ. κ. ὄμ., ἐπίρρ. τοῦ ἐλέγχο, ὄμ. ἀόρ. ἐξέλεγγα κ. παθ. ἐξελέγγηκα ἀποδοτικῶν ἔνοχον ὄντα ἢ ἐνεργῶν τὴν ἀξιό-μητον· Σμκν.75, Σοφ.ΟΤ.297 ἄλλ' αὐξέλεγγων αὐτῶν ἐπίπ' κ. παθ.· Λυσ.6,44 ἐπ' ἀλαρῆσι σι-τιεσις ἐξελέγγηκατ', Ἀνθρ.21,9" || ὄμ. σμ. μτγ. αἰτ. πορακ. κ. μτχ.· Πλάτ.Γοργ.522β ἐξελέγγει τινὰ δούδωνον ὄντα, Δημ.850 αὐτὸν ἐξελέγγει

τεχνόζοντα' κ. παθ.: Ἡρόκλητ.125Α Ἴν' ἐξελέγχοιθε πανορθόμοι, Εὐρ.Πην.944 κάλελλεχται κάκιστος ἄν, Δημ.342' // ἑξακριβῶ: Σοφ. Ἄντ.399 καί κρινε ἀνάξ, τήνδ' αὐτός, ὡς θέλει, λαδῶν καί κρινε κάλλεγγε, ἐξελέγχω τήν ἐκτέλεσην ἐργασίας // ὄμ. ἀναίρη, ἀνασκευάζω: Ἄντιφ.6,47 αἰ ἀνθρώποι τοίς ἔργοις τοίς λόγου ἐξελέγγουσι, Δημ.519 κ. παθ.: Πλάτ.Ἀπολ.17Β ἄν ἐμῷ ἐξελέγγουσι καί τρω' // 2) μετά δηλ. αἰτ. προσ. κ. πρῶμ. ἀποδεικνύω τινά σφουδρόν τι: Πλάτ.Ἀπολ.23Α ταῦτα αὐτῶν εἰσι σφῶν ἄ ἄν ἄλλον ἐξελέγγω' // παθ. εἶμαι ἀξιωματικός κατά τι: Εὐρ.Ἡλ.36 οὐ θε' ταυτά γ' ἐξελέγχουμαι // 3) θέτω ὑπό δοκιμασίαν, ἀποφασίζω κατόπιν βασάνων, δοκιμάζω: Πινδ.Ο.11,65 δ τ' ἐξελέγχων μόνος ἀάδειαν ἐτήτυμον χρόνος Πλάουτ. Ἀγιστ.19 βουλόμενος ἐξελέγχει τοὺς Θεβαίους, εἰ διαμαχοῦνται // ὄμ. ἐν δικαστηρίῳ: Αἰσχ.Εὐμ.433 ἄλλ' ἐξέλεγε, κρινε δ' εὐθεῖαν δίκην' // κ. παθ. ἀποδεικνύω κατόπιν ἐλέγχου, δοκιμάζωμαι: Σοκκ.3,64 ἄ δ' ἄ φῶσις ἀεὶ εὐόλοκτο ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθές, Μέν.691 χρῆσθαι μὲν οἶδεν ἐξελέγεσθαι πυρὶ // ὄμ. παθ. καλῶς γινώσκουμαι ἢ πρὸς τὰ αἰσθήματα ἢ ὡς πρὸς τήν διαγωγὴν μου: Δημ.233 πάντες ἦσαν ἐξεληλεγμένοι' // 4) ἱστρ. ἀνακαλόπτω, εὐρίσκω τὰ σάθενή σημεῖα τινος: Γοιλ.15,902' // 5) ἀποριθῶ, μετρῶ: Πινδ.Ν.10,46 ἀλλά χαλκῶν μυρίων οὐ δυνατόν ἐξελέγεσθαι' // 6) ἀζῶ, ἀπαίτω: Δημ.990 ἀγδοήοντες μὲν γὰρ τάλαντ' ἔχων ἐξελέγγειν οὐδὲ εἴς ἄν τρία λαδῶν ἀππλάγη' // 7) νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ ἐξέλεγγεν βλ.λ., ἐλεγχον διαχειρίσεως κ. παθ. ὑφίσταμαι ἐξελέγγην.

ἑξελευθερικός-ή-όν μτγ., ὁ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπελευθέρων ἢ ὁ ἐξ ἀπελευθέρων γεννηθείς: Διον.Ἀρ.μ.4,22 τὸ ἐξ ἀπελευθερικών φύλον, Πλάουτ. Ἄντ.58' // 2) ὡς ἐπιθ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀπελευθέρου, ὁ τὸν ἑκ τῶν ἀπελευθέρων: Δημ.π.Πολιτ.3,83 νόμοι ἐξελευθερικοί, Πλάουτ.Σύλλ.33, Ἐπιηρ. φίλοις ἐξελευθερικοί.

ἑξελευθέριος-ον μτγ., ὁ ἀποβλήτων, ὁ ρέπων εἰς τὴν ἐλευθερίαν: Μάχχ.ΒΙ.Πυθ.29.

ἑξελευθερός [ἰ] μτγ., συν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ δούλου ἐλευθερός γινόμενος, ἀπελευθερός: Κικ.Ἄπτ.6,51 τῆς εὐνοασίας τῆς μῆς οὐξελευθερός, Δίων Κ39,38' // Εὐστ.Ἰδ.175,12 ἐξελευθεροῖν μὲν εἶπεν τὸν διὰ χάριτος ὑπὸ τῷ δονασιτῷ γινόμενον δούλου δίκην, εἶτα ἀπολυθέντα' // 2) ἦσ, ἐξελευθεροῖν, αἰ τὸν ἐλευθεροῦμενον υἱό'.

ἑξελευθεροσγομῶ-ῶς ἑπάτ. τὸ ἐλευθεροσγομῶ βλ.λ.: Σοφ.Αἰ.1258.

ἑξελευθερῶ-ῶν μτγ., ἀπελευθερῶ' ἦσ, ἐξηλευθερῶται ὁ δούλος, ὁ δὲ πρῆγματος ἀπολυθείς ἡνευθερῶται': Δίων Κ36,42.

ἑξελευθίσις-εως [ἰ] μτγ., συν. ἑξοδος: Πά Βασ.2, 15,20 χρεῖς ἡ ἐξελευθίσις σου, καί σήμερον μετακλήσω σε μεθ' ἡμῶν τοῦ πορευθῆναι, Γζέντ. Π.ΙΙ.19.

ἑξελευθόμαι, μέλλ. τοῦ ἐξέρχουμαι βλ.λ.

ἑξελευθῶ ἀπαφρ. ἄορ. β' τοῦ ἐξέρχουμαι βλ.λ. // 2) ἦσ, ἐξελευθῶν.

ἑξελευθός [ἰ] μτγ., συν. κ. νεώτ. ἀνάπτυξις, ἑξέτλησις, ἰδ. παρατέξις στρατοῦ' ἦσ, κ' ἡνίκος παρὰ τοῖς τακτικῶς ἐνόμοις': Ἀσικλ.Τακτ.10,13 ἑξελευθός Μακεδονικός, Θεμιστ.Ἀγ.12Β αἰ ἐπὶ τῶν ἱππέων ἐξελευθίσι, Εὐστ.Πον.282,12' // 2) ἐπὶ λαγοῦ, ἐλκοισθῆς κίνισσις: Ἀρρ.Κιν.16,3 ἐν ταῖς ἐξελευθίσι, // 3) ἡνίκος περὶ στραφῶ, εἰδ. ἐπὶ τῶν οὐρανῶν ἀσμετάσσι: Νικόμ.Ἰοκλ.Ἀριθμ.74' // εἰδ. ἐπὶ τῶν βραχυτάτων χρονῶν περιόδων, τῶν περιλαμβανουσῶν πλήρη ἀριθμῶν συνοδικῶν μηνῶν, ἡμερῶν καὶ ἀποκαταστάσεων βλ.λ.4) τῆς σέληνης: Γέμν.18], Πτολ.Μοθ.4,2.

ἑξελευθικός-ή-όν μτγ., κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξελευθίαν, ὁ σύμφωνα πρὸς τὴν ἐξελευθίαν: ἐξελευθική μορφή τῆς διδασκαλίας.

2) ὁ ἀποδεχόμενος τὴν βολοκλήνη θεωρίαν τῆς ἐξελευθίσεως βλ.λ.4) καὶ τὰς ἐκ ταύτης φυσιοσοφικὰς ἀντιλήψεις: πρὸλ. ἐξελευθίσις' ἑπίρρ. -ῶς, δημ., -ά.

ἑξελευθός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐξελεθῆ, **ἑξελευθῶ** [ἰ] μτγ. κ. νεώτ. τροχολίθια, ὄργανον δι' οὗ ἐξελλισσόμεν ἡ ἑλλισσομεν: Ἡρώων Αὐτομ.220,8.

ἑξελευθῶ [τῶ] μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐξελευθῶ βλ.λ.: Φιλ.Βελον.67,41 εἰς ἐξελευθῶν ἑβλίον συντιθέναι' // νεώτ. νουτ. ὄργανον εἰς ὁ περιτυλίσσεται σφαιρίον ἢ ἄλλοισι κατά τὴν περιστροφὴν τοῦ τυμπάνου περὶ τῶν ὀξεων συμμετρίας του.

ἑξελευθιστορία [ἰ] κοινωνιολ. ἄ. ἐξελευθιστορία βλ.λ.

ἑξελευθιστορία [ἰ] κοινωνιολ. φιλία, ἄ. ἐξελευθιστορία μτγρ. τοῦ διεθν. ὄρου ἐβλουσιτισμοσ [evoloutismos], ἡ θεωρία ἡ θέτουσα ἄς βῆσιν πρὸς ἐξέτασιν, καθορισμῶν, ἐξήγησιν καὶ ἀπολογίαν τῶν κοινωνικῶν φαινομένων ἐν τῇ συνόλῳ τῆς ἱστορίας καὶ ἐν ταῖς καθέκαστα ἐποχαῖς καὶ κοινωνίαις τὴν ἀρχὴν ὅτι ἀπορροῦσαι ταῦτα εἶτε ὠφέλιμα δεικνύουσι εἶτε ἐπιβλαβῆ ἐκ τῆς ἐμπύτου εἰς τὰς κοινωνικάς ὑπόθεσις ὀρθῆς πρὸς προτοθσσην ἐξελευθίαν βλ.λ.3] ὁ Ἰσπανός εἶναι ἀπαδός τῆς ἐξελευθιστορίας ἐν Ἀγγλίῳ.

ἑξελευθιστορία [ἰ] μτγ., συν. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξελευθίσεως, ἡτοῦ ἐκτύλιψσειν, ἀναπτύσσειν π, καὶ τοῦ ἐξελευθισσῆσαι, ἰέν μέσ. σμμ], ἡτοῦ ἐκτύλιψσεσῆσαι, ἀναπτύσσεσθαι, ἐκτείνεσθαι κατὰ σχῆμα, κατὰ μορφήν, ἐξελευθός, ἀνάπτυξις, ἑξέτλησις, ἐν πραγμ. κ. ἐν μτγρ. σμμ.: Πλωτίν.54ΙΔ τῆ τῶν λόγων ἀπάντων ἐξελευθίσει καὶ ἀναπλασῆσι: // εἰδ. μτγ. κ. συν. ἐπὶ κινήσεων στρατευμάτων, ἡ ἀνάπτυξις, ἐπέκτασις τοῦ μετώπου: Ἀριστοῖδ.Κ.2 ὁ ἐξελευθῶν τῶν ἐπὶ ἀσπίδα ἡ ἐπὶ δόρυ, Εὐστ.Πον.254,32 τὰς ἱππικάς ἐξελευθίσις' // 2) νεώτ. κ. δημ. κ. μτγ. ἐπὶ φαινομένου ἡ καταστάσεως ἡ ἐνεργείας, ἡ πρόθεσις τοῦ χρόνου συμβαλουσῆς ἡ συμβῆσαι ἡ συμβησομένη ἀνάπτυξις ἡ σὺν τῷ χρόνῳ διασπορῶσις, ἡ παραλλάσσουσα ἡ ἄλλοια προγενεσασίας τινὸς διασπορῶσεως ἀψιματῆσις εἶτε ἐν ὠριμῶν χρόνῳ, εἶτε ἐν ἀορίστῳ κτείνει χρονικήν περιόδῳ, εἶτε καὶ ἀρρήθην καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐνεστώσαν καὶ μέλλουσαν χρονικῆν διαδρομήν: τὰ φαινόμενα τῆς ἐξελευθίσεως, - ἐξ ὄλων τῶν ἐπιστημονικῶν θεσπεζόμενων προαγεμῶν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὸ σῆμασν διατελεῖ ἐν ἐξελευθίσι, - ἡ ἐξελευθίσις τῶν γενεῶν, - τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, - τοῦ ζητημασῶν // συνήθ. ἐν ταῖς θεωρητικαῖς ἐπισκοπῆσιν ἐξυπονοουμένης τῆς ἐπὶ τὰ βέλτιον, ἐπὶ τὸ ἀριώτερον διασπορῶσεως: ἡ ἐξελευθίσις τῶν θρησκευτικῶν τῶν πολιτισμοῦ - τῆς γλώσσας - τῶν θεσμών - τῆς ἐπιστήμης - τῆς γεωγραφίας - τῆς βιομηχανίας' // 3) εἰδ. συνεκδ. κ. ἐπὶ προσ. ἡ ἀπό μῆς καταστάσεως ἀνοδος εἰς ἄλλην ἡ διαδοχικῶς εἰς ἄλλὰς ἀνωτέρας συνήθ. μετ' ἐμτροβ. αἰτ. [εἰς διαδοχικῶς ἡ ἐξελευθίσις τῶ ἀπὸ πλανοσίου μεταπρῶτου εἰς μεγαλυτέρου, - εἶναι εἰσοδοῦμαστος ἡ ἐξελευθίσις τῶν: ἄλλ' ἐνότε κ. ἐρωτικῶν ἡ ἐξελευθίσις τῶ εἰς κομψοῦσμένων' // 4) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. βιολ. ἐξελευθίσις ἄ. ἀνέλιξις τὸ φαινόμενον τῶν διαδοχικῶν διασπορῶσεων καὶ μετασπορῶσεων τῶν ὀργανισμῶν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ τῆς μορφῆς τῶν ἐμβίων ὄντων' // θεωρία τῆς ἐξελευθίσεως ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπόθεσις ἡ θεωροῦσα ὅτι ὁ φυσικός καὶ ὁ ζωικός κόσμος προήχθη διαδοχικῶς μετρί τῶν ποικίλων σημερινῶν ἐμβίων ὄντων ἐκ κατώτατης τινὸς ἀρχικῆς ἐμβίου ὑποστάσεως εἶτε βαθμιαίας ἐξ αἰτίαις καὶ ὅπὸ τῆν ἐπίδρασιν τοῦ συνεχῶς ἀλλοιοσμένου περιβάλλοντος

1εξ- των ειδών κατά την θεωρίαν Δάρβου) εφε σύνομα κ. εξ εμψύτου τῷ ἐμβύθω κόσμῳ ἀλλοιωτικῆ ἐπὶ τὸ βέλτιον ὀρμηκῶς, δημιουργικῶς τῶν ἐκαστοῦ ἀναφανομένων νέων μορφῶν (θεωρία Λα- μάρι) 5) νεώτ. κ. ὄσμ. κοινοτικῶς, ἐξελίξις ἀντὶ τοῦ ὄρου ἐξελικτικῆς ἢ ἐξελίχθησιν βλ.λ.: τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα εἶτε ὡς καλὰ εἶτε ὡς κακὰ θεόν τὰ κρινόμενα ὡς ἀποτοκῆς τῆς ἐξελίξεως.

ἐξελίπνο ὄφρ. β' τοῦ ἐκλείπω βλ.λ. 2) ἴσθ. «ἐξώλιον». **ἐξελίσσω** κ. νεώτ. κ. ὄσμ., ἄττ. -τω ἀναπτύσσω, ἐκπύλίσσω, ἐκτείνω, ἀνοίγω: Εὐρ. Ἰνν.864 ἐξελίξας περὶδολὰς σφραγιασμένους, Αἰν.Τακτ.29,8 ἐξελίττειν ταρασάς, Ἱερων Αὐτορ.26,8 ἐξελίσκειν γάρηνην κ. παθ.: Ἀριστ.ιδ.Μηθ.855α,29 ὁ... κύκλος... ἴσην ἐξελίττειται γραμμῶν 2) μτφ. ἀναπτύσσω, ἐν πλάτει, σαφέστερον ἐκπάρῳ, ἐρμηνεύω: Εὐρ.Πικ.141 σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα, Παρμ.Μορκ.26 ἐξελίσσιν θεῖον νόμον 3) διηγούμαι: Εὐρ.Ἰων.397 μὴ... κἀπόθι λόγους οὐχ ἄρα ἡμεῖς αὐτὸν ἐξελίσσομεν 3) ἐξελικτικῶς, δι' ἐπιμῶν ἐν ταχείᾳ κινήσει διαγράφω, χαράζω: Εὐρ.Τρω.3 ἐνθα Νηρηῶδων χαροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσασιν ποδός 4) καταδιώκω τινά περὶ τὸν κινηθῶν γύρω δὲ κἀπ': Εὐρ.Ἱρ.977 ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονας κύκλω πόρευμα θεῖνον ποδός 5) ἐξελίττω κύκλους περὶ τὸ φέρομαι περίε τινας, περιστρέφωμαι κύκλω τινας: Ἡμόδ.5,14 ὁ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἐξελίττοντες 6) κ. ἀρτθ. περιστρέφωμαι: Πλούτ.Κάρ.5 ἐπὶ δεξιᾷ ἐξελίττει 7) εἰδ. ἐπὶ τῆς σελήνης συμπληρῶ τὴν περιφορὰν μου: Πλούτ.Ἠθ.368α τοσαῦται ἡμέραις τὸν αὐτῆς κύκλον ἐξελίττει 8) ἐπὶ λογιῶν, τρέχω κύκλων ἐπιμῶν, ὁδὸ ἀλλάσσω ὁδόν: Ἀρρ.Κιν.17,3 ὁ μὲν ἐξελίξας τὸν ὁδόν... ἵεται τοῦ πρόσω 9) κ. ἀρτθ. συνεκδ. ἐξελίττειν αὐτὸν διαφεύγειν: Αἰλ.Στ.13,16 10) κ. ἐπὶ πλοίων, πλέω μεθ' ἐπιμῶν, μεθ' ἄλτης: Πολύβ.1,28,12 παρὰ τὴν γῆν ἐξελίσσασαι διευγύνω 11) μετ' αἰτ. τόπου, βαίνω ἢ πλέω ἀκολουθῶν τὰς ἐλκιδιοδεῖς τοῦ τόπου στροφάς, τὰς κορυφὰς αὐτοῦ: Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.5,84 παρέλπει τὴν γῆν τοῖς κόλποις ἐξελίσσων 6) ὡς στρατ. ὄρος, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω τὸ μέτωπον τοῦ στρατεύματος κ. εἰδ. ἐπὶ ἀφάργου δι' ἐκπτώσεως τοῦ βόθρου ἢ μεταβάλλω οἰανδήποτε πλευρὰν τῆς φάλαγγος εἰς μέγιστον: Ξεν.ΚΠ.8,5,15 ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς ἢ ὀπισθεν ἐπιφανέντων πολεμίων ὀρθῶς ἐξελίξαι 7) πα. παθ. κ. ἐν μέσ. σμμ.: αὐτ.Ασκ.11,8 ἐξελίττειται ὁ στήχος 7) ὄμ. ἐπὶ στρατοῦ γεν. ἐκτελεῖ στρατιωτικὰ ἀσκήσεις, γυμνάσια: Ἀρρ.Τακτ.25,6 8) ὄμ. γερῶς κατὰ τὸ πολεμικὸν ἀντεπεξέρχομαι κατ' ἀναπτυγμένον μέτωπον: Ἀσκ.Τακτ.10,3 9) ἐν ἀναφ. πρὸς στρατ. ἐνέργειαν ἐπὶ ὅπου ἡ στρατιὰ, ἀπαλλάσσω ἀπειλῆς, πείσεως, κινδύνου: Πλούτ. Αλεξ.20 ἀνίστασθον, Ἀλέξανδρος μὲν... σπειδῶν ἀναπτῆσαι περὶ τὰ στενά, Δαρείος δὲ... τὸν στενὸν ἐξελίξαι τὴν ὁδοῖν 10) παθ. κ. ἐν μέσ. σμμ. ἐξελίττομαι ἀναπτύσσομαι, γίνομαι συνθετικότερος: Πικτ.1,4,1 ἐξελίττομεν εἰς τέλος, Δαμόκρ. Ἀρχ.4 ὅσα τὰ πολλὰ τοσαῦτα τὸ ἐν, ἀφ' οὗ ἐξελίττειται 11) νεώτ. κ. ὄσμ. ἐπὶ προσ. ἐξελίσσομαι μέσ., ὄσμ. ὄφρ. ἐξελίχθησα κ. μτφ. παρὰ. ἐξελίσσομαι λαμβάνω, ἔχω ἐξέλεν βλ.λ.): οἱ Βρομηνοὶ μᾶς ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετίας ἐξελίχθησαν παύδ' 12) συνήθ. μετ' ἐπιμῶν, αἰτ. διοριστικῶς, ἐξελίσσομαι εἰς τὴν διανομοφίαν, μεταβάλλωμαι, μετατρέπομαι σὺν τῷ χρόνῳ, λαμβάνω ἀλλοίαν ὑπόστασιν, κατὰστασιν, ἰδιότητα, μορφήν, συνήθ. ἐπ' ἀγαθῶ, ἀλλ' ἐπίστω κ. ἐπὶ κακῷ ἢ κατ' εἰρῶν, ἐκφορὰν: ἐξε-

λίσταται εἰς σοδαρὸν ἐπιστήμονα, -ἐξελίχθη εἰς μεγαλέμφορον - εἰς λαθρόμφορον - εἰς κορυφούμενον 13) κ. ἐπὶ συνόλου ἐξυμνοοῦντος περιεχόμενον ἐκ προσ.: μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν αἰκῶμα ἐξελίχθησαν εἰς πόλεις, - τὸ Πανεισησίμῳ ἐξελίχθη, - ἀλ' λέγεται ἐξελίχθησαν εἰς γαρτοπαγίνα 14) ὄμ. κ. ἐπὶ καταστάσεων, ἰδιορθητικῶν κττ.: ἡ ναυτιλία μέγα ἐξελίσσεται γοργῶς, - ὅς ἴδωμεν πῶς θὰ ἐξελίχθῃ ἡ πολιτικὴ κατάστασις, - ἡ ἐμπορία ἐξελίχθη εἰς αἰσχροκρόδειαν.

ἐξελικτισμός ἰοί μτγν. ἔκλυμαρς, ὄψησις πρὸς τὸ ἐξω, ὁδ. μετάθεσις, μετακίνησις: Ροῦφ.Π. Ὀρειβ. 8,39,13 2) ἐκτασις: Ἡλιόδ.Π. Ὀρειβ.49,10,4.

ἐξέλκω κ. νεώτ., μέλλ. -ἐλεξω, ὄφρ. ὀπ. -ἐλκῶσθαι, ἀπαρφ. -ἐλκῶσαι, παθ. ὄφρ. ὀπ. ἐξελκῶσθαι (σπάν.η.πεξ.1), ἐλκῶω, σῶρω ξξω: Ἰλ.Ψ.762 γαροί ταύτησση πνῖνον ἐξέλκωσα παρέκ μίτον, ἀχρόθι δ' ἴσχει στήθεσς, Πλάτ.Πολ.ΣΙΒ. μὲ ἀνεῖρη πρὶν ἐξελκῶσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς κ. παθ.: Ἀριστ.Πολιτ.131β,30 παρὰ τῆς γυναικείας ἐλκῶσθεις 1) ὄμ. μετὰ γεν. τόπου: Εὐρ.Ἰσ.544 φάσανον... ἐξέλκε καλοῦσ' κ. παθ.: Ὀδ.Ε.432 πούλυποδος δαλῶμας ἐξελκόμενον 1) νεώτ. ναυτ. ἔκλω ξξω τοῦ ὄρου μοῖστον διὰ ρυμουλκῶν 2) μτφ. ἐλκῶω ἐξω, σῶζω: Πινδ.Π.1,146 ἔλαβ' ἡλκῶσα ἐξέλκων θουλίαν, Λιβάν.Λογ.39,14 ἔλαβ' ἡλκῶσα ἐξέλκωσας τῆς πενίας 3) ἐπὶ χαλοῦ, ἐξέλκω ποδα σῶρω τὸν πόδα: Σοφ.Φιλ.291 1) κ. ἀπολ. ἀνεῖ τῆς λέξ. πόδα: Εὐρ.Αὐδρ.112.

ἐξελκῶσι-δὼ κ. νεώτ. καθιστῶ τὸ ἐλκῶδες, προκαλῶ πληγὰς, πληγῶσθαι: Ἀριστ.Πρ.883β,31 ἐλκῶσθαι τὴν σάρκα, Διόδ.Σ.14,88 τὸ πρόσωπον ἐξελκῶσθαι 1) κ. παθ. σχηματίζω ἔλκος: Ἰνν.Ἀρχ.Ἰητρ.18, ἴωσα.ΑΙ.21,4,4 ἐξελκῶσθαι τὰ σώματα.

ἐξελκῶσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐλκῶσθαι ἢ ἐξελκῶσθαι, ὁ σχηματισμὸς ἔλκους: Διόδ.Σ. 3,29 κατὰ δὲ τὰς τῶν χειρῶν ἐξελκῶσεις, -ἐξελκῶσις τὸν στόματος 1) νεώτ. ἱατρ. ἐπιπολιὰ ἐλκῶσις τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ διαρρήξεως φυσικῆς ἢ φλυκταίνου.

ἐξελκῶτικὸς-ή-ον νεώτ. ὁ προκαλῶν ἐξέλκων σιν 2) ἐπὶ προσ., ὁ πάσχειν ἐξέλκων.

ἐξελληνίζω μτγν., μον. νεώτ. κ. ὄσμ. καθιστῶ τὸ ἐλληνικόν, ὁδ. ἐξ- ὄνομα ἀποδοῖς εἰς αὐτὸ ἐλληνικὴν καταγωγῆν: Πλούτ.Νομ.13 1) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. προσοδῶ εἰς τὸ ἐλληνικὸν τῶνον: Ἰώσα.ΑΙ.1,6,1 Κίτιος ὄνομα γὰρ ἐλληνισάντων αὐτὴν καλεῖται 1) νεώτ. κ. ἀναφορ. πρὸς πρόσ., καθιστῶ τινά Ἕλληνα: οἱ ἐξελληνισθέντες Βαυαροί 2) μεταφωρικῶς εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν: Φωτ.81β,4, 467,14 οὐ τὸς διαλόγου, ἐξελληνιστὰ ἔθων ἐξεπὶ κ. παθ.: Τέτις.Χιλ.3,452 ἐπιγύμνασμα, -ἐξελληνίζόμενον ταῦτα δηλοῦν τὰ ἐπν.βιβλίον ἐξελληνισθέν 1) νεώτ. ἀναφορ. πρὸς ἔξωθεν λέξει, προσοδῶ εἰς αὐτὰς τῶνον καὶ γρῆσιν ἐλληνικόν, ἰδ. παθ.: Λατινικὴ λ. ἐξελληνισθῆναι 3) ἀμτθ. εἶμαι χρηστὸς Ἕλληνας: Ἀνώ.Σοφ. Ἐλ.63,37.

ἐξελληνισίς-εως (ἡ) νεώτ. ὄσμ. -η ἢ ἐνέργεια τοῦ ἐξελληνισθῆναι καὶ ἐξελληνισθῆσαι, ἡ ἐνέργεια μὲν λέξων, ἡ πρόθεσις εἰς αὐτὰς ἐλληνικῆς μορφῆς καὶ χρήσεως: ἐξ- γαλλικῶν λέξεων.

ἐξελευτῶσι-δὼ (ἐλευτρον) μ. ἐν ὄφρ. ἐξελευτρώσας, ἴσθ. «ἐγύμνασας»

ἐξέμην μ. ἐπ. ἀπαρφ. ὄφρ. β' τοῦ ἐξίμην βλ.λ.: Ἰλ.Α.141 μὲδ' ἐξέμην ὄφ' ἐς Ἀχαιοῦς

ἐξέμην ὄφρ. ἐπ. ἀπαρφ. μέλλ. τοῦ ἐχω βλ.λ.: Ἰλ.Ε.473 ὄφρ. λαθὼν πλῆν ἐξέμην.

ἐξέμεις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἐξέμην: Ἐπιφ.2,517Π.

ἐξέμικτὸς-ή-ον μον. ὁ προκαλῶν ἔμωτον.

ἐξέμφορον ὄφρ. β' τοῦ ἐκμφορῶμαι βλ.λ.

ἐξέμπαλιν ἴσθ. «ἐπαριστέρως».

ἐξέμπεδω-ώ φυλάττω πιστώ, διατηρῶ: Ξεν. ΚΠ3,1,21 οὐκέτ' ἡμέτερου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας. 2) Ἦσ. «ἐξημπεδω ἔμευ τὸ εὐεθεῖα».

ἐξεμπλάριον ἱστο μτγ., μον. λατ., πρῶτυπον, ὑπόθεγμα: Ἰγνατ. Τροαλλ.3, Μετθδ.388Α.

ἐξεμπλατός-ον μν. λατ. εκκεπληται - ἐξεμπλησιον-ἐξμπλησιον-ζουμπλι δ' πεποικιλμένος, κεντητός Μιν. Ἄτταλ. ἐν Σαθ.8,69 ναβίων σαρακηνικόν ἐ.

ἐξεμπολιώ-άω, ἰων. -έω κερδίζω διὰ τοῦ ἐμπορίου: Σοφ.Φιλ.303 ὅποι πλεων ἐξεπολιώσι κερδοῦς ἢ ἐξενσταται. || παθ. παρκ. ἐξεμπόλημαι ἐπωλήθην ὡς ἐμπόρευμα, εἶμαι πωλημένος: Σοφ. Ἄντ.1036 τῶν δ' ὑποί γένουσι ἐξεμπόλημαι κέρπερθησμαι πάσαι. 2) παλιῶ ἐντελῶς, ξεπούλω: Διον. Ἄλ.Ρωμ.3,46 ἐξεπολήσας τὸν φόρτον. || κ. παθ. παλωμένοι ἐντελῶς: Ἦρ.1,1 ἐξεμπολημένον σφι σχεδὸν πάντων.

ἐξεμῶ-έω κ. νεώτ., παρκα. ἐξεμῶμεκα, ἐκβάλλω, ἐτάζω δι' ἐμέτου, ξερῶν: Ὀδ.Μ.437 ἀρρ' ἐξεμῶσειεν ὅπισσω ἰστών και τρῶπιν αὐτίς, Ἠσιόδ.Θ.497 πρῶτον δ' ἐξέμμεσα λιθὸν, Πλάτ.Πολ.406D ἐξεμῶσα τὸ νόσημα, Διοκλ.ἀπ.139 πάντα ἐξέμμεσε ἀκριδῶς, Ἐπιγρ. Λώπιον μεστών ὦν ἐξέμμεσε κακῶν. 2) μτγ. ἀποβάλλω: Ἦσ. «ἐξεμῶντες» ἀποβάλλοντας: Μηναιέ.8,26 Ὀρθρ. τὸν ἰὸν ἐξέμμεσα τίς πρὶν ἀγνωσίας. 3) ὁμ. μτγ. ἀναγκάζομαι καὶ ἐπιστρέφω τὰ κακῶς κερδηθέντα, δημ. τὰ ξερῶν: Ἄριστοφ. Ἀχλὺ τοῖς πέντε ταλάντοις οἱς Κλέων ἐξέμμεσε, Λιδάιν.Λόγ.63,22.4) ἀπολ. ἐμῶ, ξερῶν: Ἄριστοφ. Βάτρ.11 μὴ δῆθ', ἱκεταῦμα, πλὴν ἢ ὅταν μολῶν ἔχρητι.

ἐξεπαίρω, ἀπαφ. ὁμ. ἐξεναεριν, ὄλιος διόλου ἐξεφανίζω, φανεύω: Ἠσιόδ.Α.329 κῶκων τ' ἐ.

ἐξεπᾶντι ἐπιρρ. Ἐπιγρ. ἀκριδῶς ἀπέναντι.

ἐξεπᾶντις ἐπιρρ. μτγ., νεώτ. κ. ὁμ. - ἐξ ἐναντίας, ἀπέναντι: ΠΔ Μακκ.1,4,12 και ἴδων αὐτοῦς ἐρχομένουσ ἐξενᾶντις. 2) μετὰ γεν. ἐνώπιον: ΠΔ Μακκ.1,4,17 μὴ ἐπιθυμῶντες τῶν σκάλων, ὅτι πόλεμος ἐξενᾶντις ἡμῶν. 3) νεώτ. κ. ὁμ. ἀντιθέτως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ λεγόμενα, ὁ. ἀπέναντις: Λαοκαρ.ἀπ.280 ἀκουρασσητέ ἐμένα ἐξεπᾶντις κί ἄς ὀρημασ' ἐσθῶς.

ἐξεπαρίζω σκυλεύω χερῶν φανεύοντα ἐν τῇ μάχῃ, ἀφαίρω τὴν πανοπλίαν, τὰ ὅπλα του: Ἠ.Ν.619 τεύχεα τ' ἐξενᾶριεσ και εὐχόμενος ἔπος πῶσαι. 2) ἀποκτείνω, φανεύω: Ἠ.Δ.488 Ἀνθεμιδῆν Σιμοσιῶν ἐξενᾶριεσ Ἄλας. Ὀδ.Λ.273, Ἠσιόδ.Θ.289 τὸν μὲν ἄρ' ἐξενᾶριεσ.

ἐξεπείνω ἰων. ἀπαφ. ὁμ. α' τοῦ ἐκφέρω βλλ. ἔξενεπαι.

ἐξενεπαι ἐκφέρω σαφῶς, διακρίπτω τι: Πίνδ. Ν.4,33 τὰ μακρὰ δ' ἐξενεπᾶιν ἐρῶκει με τεμῶς ὦραι τ' ἐπειγόμεναι κ. παθ.: Νίκ.κ. Ἀθλῶν.9,395C ὦραι τ' ἀνακρίπτου τ' Πίνδ.Θ.8,26 ἐξενεπε κρατέων πᾶσα δολιχῆρετρον Ἀθηνῶν πάσαν. 2) ἀπολ. λέγω, ὁμιλῶ: Ἀπολλ.Ρ.1764.

ἐξενεχθρίω μτγ. ἐπιταρ. τοῦ ἐνεχυρίζω βλλ.: Διογ.Λ.δ,99 ναυτικῶ τῶν θανεῖσιν και ἐ.

ἐξενευστα ἐπιρρ. πᾶν. καθ' ἕκαστον ἐκαστὸν, ἐπιτασῶς, καθεστῶντες: τὸν δε φόρον ἀποδῶσσομεν ἐξενευστα ἐν μηνί Φωσῶν.

ἐξενευστιζῶ σχόλ. διερχομαι ὀλόκληρον ἔτος εἰς ἔξορον: Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ.1645.

ἐξενευσταύω οὐ πᾶν. δ' καθυστερήσας ἐπιτασὸν ὀφειλὴν διὰ τὸ ἐπομένον ἔτος: μὴ προσεβῆαι διὰ τοῦ ἐξενευσταύουσι ἰσὶ γενεσῶν.

ἐξενευστῶ-έω σχόλ. περαιοῦμαι ἐπιτασὸν πᾶ ὁ ηρεσιῶν: Σχόλ. Πίνδ. Ν.11,10 ἐ-θῆν πρυτανεῖαν.

ἐξενοήραγος-ον μν. παρόδῳ ἐξ ἐκκλητικῶς, ἔθος, ἀλλόκοτος: Χρον.Μοσ.3874ῆ τὸ πρᾶγμα τὸ ἐξενοήραγον, τὸ οὐκ εἰδῶσιν ποτὲ τους.

ἐξεντερίζω μτγ. ἐκβάλλω, βγάζω τὰ ἐντερα, παθ.: Διοσκ.2,67 ἐξεντερισθεῖσα. || ἀναφ. πρὸς

ἐφυτὰ, ἀφαιρῶ τὴν ἐντερήριον, αθ. β.: Διοσκ.4,162 ἐντερίζεσται ἄλλιδροσ.

ἐξεντερομῶσι-ομαι γλῶσσα, ἐξεντερίζομαι βλλ. **ἐξεντερομῶσι**-εως νεώτ. λατρ. κ. ἐκασπλάγγησι (ἐν τῇ ὀφθαλμολογία) ἡ ἐκκοσμησὶς τοῦ περιεχομένου τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ἐξεντυσμέναι Ἦσ. «ἐκκοσμημέναι».

ἐξῶ-ὄω δ. γρ. τοῦ ἐξῶθα βλλ.

ἐξῶσας ἀντ' ἐξῶσας μτγ. ἀφρ. τοῦ ἐξῶθω βλλ. **ἐξῶσθα** καταρσιζῶν δι' ἐπαθῶν: Πλάτ.Φαῖδ.77B χρῆ. . . ἐπαθεῖν αὐτῷ ἐκστήσις ἡμέρας, ἔως ἂν ἐξῶσθῃς, Πλούτ.Ἠθ.384Α τὸ ἐμαπαθεῖν καὶ ὀλογον τὰς ψυχῆς ἐξῶσθόντες οὕτω και θεραπεύοντες. 2) παθ. καταρσιζομαι διὰ φιλικῶν νοουθεσιῶν: Σοφ.ΟΚ.1194 ἀλλά νοουθετοῦμαι φιλικῶν ἐπαθῶσις ἐξῶσθόνται φύσιν.

ἐξεπαίρω διεγίρω, παρορῶ τινα καὶ πράξῃ τι, μετ' ἀπαφρ.: Ἄριστοφ.Λυσ.622 μὴ . . τὰς γυναικᾶς ἐξεπαίρωσιν δόλω καταλαβεῖν τὰ χρῆμαθ' ἡμῶν, Πλούτ.Ἠθ.192F.

ἐξεπανολογομαι μν. ἀνοίγομαι πρὸς τὰ ἐξω: Καλλιμ.Χρυσ.302 θοριδῶν. . . ἐξεπανοιγομένων.

ἐξεπισίω πᾶν. εἶμαι κατεπιγών, θιαστικός.

ἐξεπεριδῶ ἐσφ.γρ. τοῦ ἐξεπεριδῶ βλλ.

ἐξέπαριν Ἦσ. «ἐκέρθησεν» | πῶθ. ἐξέπερσεν |.

ἐξεπερῶνθῶ-εως ἰη. πῶθ. ἐπίσης πανηγυρικῆ, ὑποθαλλομένη εἰς ἐν τὸν συμβαλλομένω μέρων.

ἐξεπεαυόμαι κομμάτω, καυῶμαι ὅτι. τ', μετ' ἀπαφρ.: Σοφ.Φιλ.668 κἀξεπεαυῆσθαι . . τῶνδ' ἐπιφῶσαι μιν.

ἐξέπηλεν Ἦσ. «ἐξεγένετο» | πῶθ. ἐξέπελεν |.

ἐξεπιγόνος-ον μτγ. ὁ ἐπίτα γεννώμενος, ὀφίμοσ: Ἰω.Χρυσ.δ.

ἐξεπικαίδεσθῶ-ησ-ον μτγ. ὁ δέκατος ἔταος Στράτ. ἐν ΑΠ12,4,5.

ἐξεπιλήσσω ἐπιλήσσω βλλ.: Εὐρ.ἀπ.36.

ἐξεπιπολή ἐπιρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἀντ' ἐξ ἐπιπολήε ἐπιπολάεις: Λοκκ.Νηρ.35.

ἐξεπιστάμαι γνωρίζω καλῶς: Ἦρ.2,43 μάλλον τὸν θεῶν τὰ οὐνόματα ἐξεπιστάμετο Αἰγύπτου ἢ τοῦ Ἡρακλέους. || μετ' αἰτ. κ. κτγ. γνωσκῶ καλῶς ὅτι. . .: Ἦρ.1,190 ἐξεπιστάμενοι ἐπι πρότερον τὸν Κύρον οὐκ ἀτρεμίζοντα. || μετ' ἀπαφρ. γνωσκῶ καλῶς οὐκ ἀ πρόθεσ π.: αὐτ'.Ἄντ.480 ἀσπὴ δ' ὄβριζεν μὲν τὸτ' ἐξήλι στατο. || σγμ. μετὰ τοῦ εὐ ἢ καλῶς: Ἦσ.3,146, Σοφ.ΟΚ.417 ἄσμων ἢ ὄμοισις, κἀξεπιστασθον καλῶς. 2) γνωσκῶ ἀπὸ στήθεος, ξερω ἀπ' ἔξω: Πλάτ.Φαῖδρ.228B ἐξ τὸν λόγον.

ἐξεπιστραγίζομαι παθ. ἐντυπῶμαι βαθέως εἰς τι: Καρμύλ. Ἀθην.13,608C.

ἐξέπληθε Ἦσ. «ἐξέπληθε».

ἐξέπληθε ἐπιρρ. κ. νεώτ. κ. ὁμ. ἐπὶ τούτῳ, ἀσκολιμῶς, ἐπιτήδεσ, πᾶ κάποιᾳ ἀσκολῇ: Ἰππ. Ἄρρθ.47, Ἄριστοφ.Πλ.916 οὐκῶν δικαστὰς ἐξέπληθεσ ἢ πόλις ἄσχειν καθίστησιν, Πλάτ.Γοργ.461C ἐξέπληθεσ κτωμεθα ἐπιταρῶσ και υλεῖς. 2) μετ' ἑκατόν ἀσκολῶν: Δημ.539 μαθ' ἐπηρεάζῃ μαθ' ὄβριζῃ μηδέσ ἐξέπληθεσ Φιλῶδ.Παρρ.620.

ἐξέπληρω μτγ. δ. γρ. τοῦ ἐπιπρῶω βλλ.: Πρατ.80 ἐξέπληθῶμε.

ἐξεπομθῶ κ. μν. βράμειο ραγδαίως ἐπὶ τινος: Σοφ.ἀπ.470 Ζεῦσ ὀθ' ἐξεπομθῶν ὀσ' ἀπαυχῆσας φίλωσ Τέτις.Χλ.3,59.

ἐξέπειτῃ ἢ ἐν ἐπερῷ, ἀφρ. β' τοῦ ἐπέταομαι βλλ.: Ἠσιόδ.Εργ.98 οὐδὲ θῶραεσ ἐξέπειτῃ.

ἐξεράμα-ατοσ(τῶ) μτγ. ἐκώσας ἐξουπθεῖσασ ὀλη, ξερασμα: Κλ Πέτρο.2,2,22 μῶτα ἐπιστρέφῶσ ἐπὶ τὸ ἴδιον ξεράμα, Εὐστ.Πον.248,91.

ἐξεράσῃ-εως ἰη) μν. ἐπιτοσ: Εὐστ'.Ὀδ.1856,5. 2) πᾶν. χριστικῶν ἐκτόλιμα.

ἐξέρασμα-ατοσ(τῶ) νεώτ. τὸ ξεράμα βλλ.

ἐξεραρός ἰό μον. τὸ ἐξέραμα βλλ.: Φιλῆς 1,204. **ἐξεραστής** ἰό μον. ὁ ἐξείων: Εὐστ.Που.248,89. **ἐξερασηστής** ἰό μνην. τ. τοῦ ἐξερεύησις βλλ.: Πά Ψαλμ.63,7 [δ,γ].

ἐξεραυνῶ-άω μτην. ἐξερευῶ βλλ.: Πά Ψαλμ.118,2.

ἐξεργάζομαι κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ -άσομαι, ὄσορ. -πρῆσαμένη, δωρ. -πρῆγάτο, παρκα. -εργασμαι, ἰων. -εργασμαι ἰάμφ. ἐν ἐνεργ. κ. παθ. σημ.], μέλλ. -εργασθήσομαι, ὄσορ. -εργάσθη [ἰάμφ. πάντοτε παθ.] ἐργάζομαι ἢ ἐντελῶς, φέρω εἰς πέρας: Ἦρ.1,93 ἐξεργάσαντο δὲ μιν αἱ ἀγοραῖαι ἀνθρώπων, Εὐρ.Ἐλ.583 καὶ τῆς θλῆποντα σώματ' ἐξεργάζεται, Θουκ.1,142, Ξεν.Συμπ.4,61. || κ. ἀπλῶς ποιῶ, μορφῶ τινά: Ξεν.Συμπ.4,60 εἰ τις τοιαύτου δύναιτο ἐξεργάζεσθαι ἄν πρῶτα. || εἶδ. ἀναφορ. πρὸς ἄγρον, καλλιερῶ, ἰδ. παθ.: Ἦρ.5,29 ἄγρον εὐ ἐξεργάσασθαι, Θουκ.1,82 (ἢ γῆ) θμικῶν ἐξεργάσαι: || ὄμ. κ. ἀναφορ. πρὸς αὐτά, περιποιῶμαι: Θεοφρ.ΦΑτ.5,3,5. || ἐπὶ συγγραφέας. ἐπεξεργάζομαι: Διον.Ἀλ.Θουκ.15. || κ. ἀπολ. πραγματεύομαι: Πολύδ.3,26,5 κ. παθ.: Φιλῶδ.Παρρ.10 τὰ κατ' ἐπιτομὴν ἐξεργασμένα 2) ἐπιτελῶ, ἐκπληρῶ, κατορθῶ τιν: Σοφ.Ἀντ.384 ἄν' ἐστ' ἔκλειν τὸργον ἢ ἐξερῶσαμένη, Αλγιν.3,239 τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὴν Θεσάλικα συμμαχίαν ἐξεργάσθη, Πολύδ.5,26,6. || ἐπιφέρω, προκαλῶ: Ξεν.Ἰνν.9,4 τάραχον ἐξεργάζεται: || κ. μετὰ θηλ. αἰτ.: Ἦρ.6,3 καὶ κοκὸν τοσοῦτον εἶπ' ἵνας ἐξεργάσασθαι: || κτ. ποσ. παρκα. συνήθ. ἐπὶ ἐγκλημάτων ἢ πράξεων βίας: Ἦρ.4,164 μάθων δὲ ἐπ' ἐξεργασμένοι τοῦ μανθίου ἄν τοῦτο, Αἰογ.Ἀγ.1379 ἄστικα δ' ἐνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξεργασμένοι, Σοφ.ΑΓ.315. || ὄμ. εἶμαι ἐξησφαλισμένος: Ξεν.Ἐλλ.3,1,28 μισθὸς ἤμιν ἐξεργάσαι τὸ στρατῶν 3) κατορθῶν ὥστε νά, μετ' ἀπαφορ.: Πολύδ.3,1,33,3 ἐξεργάσατο βασιλεὺς πρῶταγορευθῆναι, Λουκ.Τόξ.32 τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρ' αὐτοῦ πλησθόν τῷ Ἀντιφίλω καὶ ὑπὸ τῶ αὐτῷ κλειφῶ δεδέσθαι 4) φέρω καταστροφήν, καταστρέφω, ἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Ἦρ.4,134 ἢ καὶ τιν' ἵνας δόσαι τὸ ἡμέας οἷον τὸ ἐσται ἐξεργάσασθαι, Εὐρ.Ἐλ.1098 κόρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ: || κ. παθ. καταστρέφομαι, χάνομαι: Εὐρ.Ἰνν.565 σιγήσας, ὦ γυναικὲς ἐξεργάσασθε 3) βλάπτω, ὀδικῶ, ζημιῶ: Ἰνν.Νούσ.3,16, Θεοφρ.Βουχ.3,650D.

ἐξεργάζομαι ἰή κ. νεώτ. ἐπεξεργασία, συμπλήρωσις, τελειώσις: Πολύδ.10,45,6 τυχῶν δὲ τῆς ἐπεξεργασίας δι' ἡμῶν. || εἶδ. ἀναφορ. πρὸς λόγον. ἢ ἐπιμελῆς ἐπεξεργασία καὶ διαπραγματεύσις τοῦ θέματος: Διον.Ἀλ.Ἰσοκρ.4 ἢ κατ' ἐπιχειρήματα ἐπεξεργασία, Πλούτ., Ἠθ.1004E, Φιλῶδ.Ποιημ.5,1 ποιητικὴ ἐπεξεργασία 2) τὸ ἐξεργάζεσθαι π.ι, τεωργησις, καλλιερῶσι: Ἀντ.Ἐυφ.Πολ.1,11 μισθὸν ὅμα τῆς πεπονημένης ἐπεξεργασίας αὐτῆρ φερομένης. || ἀπολ. καλλιερῶσι: Θεοφρ.Φ ΑΓ.3,1,6 ὀκρίθεις καὶ πολλὰ ἔξεργασία.

ἐξερασμα ἰό μνην. ἐξεργασία, συμπλήρωσις: Σιμπλικ.Κατ.240,26.

ἐξερασματικός-ή-ὸν ὁ ἰκανός ὁ ἐπιδοκικῶν ζῶων εἰς τὸ ἐπεξεργάζεσθαι, εἰς τὸ ἐπιτελεῖν τιν ἐν χρ. κ. παραθεστικός: Ξεν.Ἀπ.4,14 ἐξερασματικῶν ἄν ἄν ἐγκυριῶν, Πολύδ.15,37. || τολμηρός καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξερασματικός 2) τὸ αὐτὸ τὸ ἐξερασματικός ὡς ὁσ. ἢ ἐκ(ή)σις. ὄθ. τὸ ἐξερασματικὸν τοῦ λόγου ἢ ἐπιμελῆς ἔρευνα: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.312,9.

ἐξερασματικός ἐπίρρ. μτην. ἐπιμελῶς, ἐν πόσει λεπτομερῆς: Φιλῶδ.Εὐσ.19. || κ. συγκρ. -ωτέρως μετὰ μειζόντος ἐπιμελῆς: Κορνοῦτ.Ψύσ.Θε.35 ἐξερασματικώτερος εἶρηται.

ἐξεργάτης ἰό πάπ. ἀργατικός, ἐργάτης.

ἐξέρω, ἄπ. ἐξέρω, μέλλ. -ερίω, ἀποκλείω τὸ ἐκ τινος: Ἦρ.3,51 ἐξέρωιν καλεῖόντος, Εὐρ. Ἦρακλ.20 κήρυκα εἰσάγει τὴν κάθην ἡρόν, Πλάτ.Νόμ.936F, Αλγιν.3,32 τούτους οὖν ἐξέρωιν ἀπὸ τοῦ βήματος. κ. παθ.: Θουκ.2,13 ἐξέρωινται πάντων, Πλούτ.Ρωμ.23. || ὄμ. ἀποδιδῶκα τινὸ καὶ ἰδέω ἐξω: Ἀριστοφ.Ἀχ.825 τοὺς συκοφαντάς οὐ θόρατ' ἐξέρωετ; 2) κωλύω, ἐμποδίζω: Σοφ.Ἠλ.1292, Εὐρ.Ἀνδρ.176 οὐδὲν ἐξέρωει νόμος, Ξεν.Οἰκ.4,13 ὅταν μὴ ἤ ὦρα τοῦ ἔτους ἐξέρωγ' κ. παθ.: Θουκ.1,118 πολέμοις οἰκείως ἐξεργόμενοι, Ἀριστλ.Κατ.13α,31 ἐάν μὴ χρόνι ἐξέρωγται. || κ. μετ' ἀπαφορ. ἐμποδίζομαι ἀπὸ τοῦ νά πράξω τιν: Διον.Ἀλ.Θουκ.15. 3) ἀναγκάζω, ὑποχρῶ: Πλάτ.Νόμ.935C. κ. παθ.: Ἦρ.7,96 οὐ γὰρ ἀναγκαῖα ἐξέρωμαι ἐς ἱστορίας λόγον.

ἐξερακείω ἐπ. μετ' αἰτ. πρῶτα. ἐρωτῶ τὸν μάθω τὸ ἐρεθίζω βλλ. ἢ Πινδ.Π.8,16 παρ' αἴσαν ἐξερακείων, Πλούτ.Αἰμ.30. || νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. κ. τὸ παθ. κ. ὡς μέσ. παροργίζομαι.

ἐξεραθιστός-εως ἰή νεώτ., δημ.-ἡ ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐξεραθίζω βλλ., παροργιστός.

ἐξεραθιστός ἰό νεώτ. ἢ ἐξεραθιστός βλλ.

ἐξεραθιστής ἰό ἌΒ ὁ ἐρεθίζων, ὁ προκαλῶν.

ἐξεραθιστικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ προκαλῶν ἐξεραθιστός, ἐρεθιστικός ἐπίρρ. -ῶς.

ἐξερέω μτην. ἐπίται. τοῦ ἐρέθω βλλ.: Παύλ. Σὺλ. ἐν ΑΠ 5,244.

ἐξερέω μτην. [κυρ. ἐπ.] στριχίω, ὀσπηρῶ τὸ στερεῶ: Πολύδ.8,6,6 ἐξερέομαι τας ἀντηρῶσιν, Λουκ.Τραχωδ.55 ἐξερέειδ' μου βάσιν τρέμουσαν. κ. παθ.: Πολύδ.16,1,5. || ἐνισχύω: Διοσκ.69,4 ἐξερέειδαι ἀτονῶν σώματος.

ἐξερέω, ὄσορ. β' ἐξήρουν, ἀπαφορ. ἐξερῶ, κῶπῳ ἀπὸ, περικῶπῳ: Πινδ.Π.4,264 ὡς γὰρ τις ἐξέρω ἐζυτῶμοι πελέκει ἐξερέσφιαι κεν μεγάλας δρυάς 2) συνήθ. σμτ. κτ. ὄσορ. β' ἢ πῆρω εἰς τὴν γῆν, καταπίπτω: Ἠ.Σ.414 ὡς δ' ὄσ' ὄσ' ὄσ' ὄσ' πατρὸς Διὸς ἐξέρωγ δρυς, Ἦρακλ.Α.174. 3) ὄμ. σμτ. προσβάλλω, προσέξω: Ἰνν.Κατ' Ἰντρ.12 ἢ ἐξήριπε τὸ κάπημα.

ἐξερέω-εως μτην. στήριξις, ἀκούμνημα: Πολύδ.6,23,4 αἰ πρὸς τὴν γῆν ἐξερέσις.

ἐξερέω-ατος ἰό μνην. ὀσπηρῶμα: Αλγιν.40,4. || Ἐπιρρ. κτ. πληθ. στριγίματα τελεῖται ἐπὶ ἐξέρις.

ἐξερατικός-ή-ὸν ὄμ. μτην. ἐντονος, δυνατός: Γαλ.8,159,4 ἐξερατικῶν εἶναι τὴν πληγῆν.

ἐξέρω κατ. ἢ ἐκπέσῃ.

ἐξέρω-ατος ἰό κ. νεώτ. ἔρεσμα.

ἐξεργάζομαι κ. νεώτ., μέλλ. ἐπεξεργῶμαι, ὄσορ. β' ἐξήρουν, ἀποδιδῶκα ὀρηκτικῶς ἐκ τοῦ στόματος κ. γεν. ἐξ ἔμαυτοῦ, ἐξέρω: Πά Σοφ.Σολ.19,10 ἐξεράεσθαι ὁ πατωμός πλῆθος βατρώων, -τὸ ἠραίστατον ἐξεργεῖν τοῦ λαθῶν: || ὄμ. ἐπὶ ἀβόροντος ὀρηκτικῶς, ἐξέρω, βρώξω: Γαλ.6,273 ἐξέρω. || ὄμ. κ. κτ. μτ. Πά Ψαλμ.44,1 ἐξεράεσθαι ἢ καρδίᾳ μου λόγον αγαθόν 2) ἐπὶ ὄγκου, ὄνομα: Ἰνν.Προρρ.82B. 3) ἐπὶ ποταμῶν, ἐκρέω, ἐκβάλλω, χάνομαι: Ἦρ.1,202 στόματι δὲ ἐξερέωται τεσοεράκοντα, Ἀριστλ.Τ.1,603α,14. || ὄμ. ἐπὶ φλεβῶν, ἐκκεννοῦμαι: Ἰνν.ᾨσι.278,30.

ἄξερευνησίμος-ον νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἄξιός νὰ ἄξερευνηθῆ· || ὄσμ. ὁ δεκτικός ἀξερευνησίως.

ἄξερευνησίως-ἑως (ἡ) ἠγν. κ. νεώτ. ὄσμ. ἡ ἄξευρα, ἄξευρασίς, διερευνήσις· Πά Φαλμ.63,7 ἄξιλλων ἄξευρῶντες ἄξευρασίς· Πά Φαλμ.1,7 ἄξευραυν· 2) νεώτ. κ. ὄσμ. ἡ ἐπιτόπιος ἄξευρα τῶν ἀγῶστων μερῶν τοῦ κόσμου· ἑ- τῆς Ἀφρικῆς.

ἄξερευνητής (ὁ) νεώτ. κ. ὄσμ. ἡλ. ἄξερευνητρία ὁ ἄξευρῶντων ἀγῶστων τόπος.

ἄξερευνητικός-ή-όν ἠγν. κ. νεώτ. ὁ ἱκανός, ἀριμόδιος πρὸς ἄξευρήσιον· Στρώβ.3,36' || νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ γινόμενος πρὸς ἄξευρήσιον· ἄξερευνητικός πλοῦς· ἐπίρο. -ῶς, ὄσμ. -ά.

ἄξερευνητός-άω κ. νεώτ. ἄξευρῶν, ἄξευράζω καλῶς· Σοφ.ΟΥ258 ἀλλ' ἄξευραύν, Ἰνν.Τακτ.28,4 τὰ περὶ τὴν πόλιν ἄξευραύν, Ἐπικ.Ἐπιστ.3,641 λογισμὸς τὰς ἀτιμὰς ἄξευραύν, Πολύβ.14,113' || ὄσμ. σημ. κ. μέσ.· Δίων Κ 52,6, Πολύβ.9,5,8 τὰς προπορείας ἄξευρῶνόμενος καὶ προκαταλαμβάνων 2) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἄξευρήσεις βλλ.21.

ἄξερευτής-ἑως (ἡ) ἠγν. ἐφευτή, ἐφευγα, ρέφιμο· Ἀρετ.14 ἐφευτής πολλαί.

ἄξερευθῶ ἴσθ. « ἄξερευθῶ ».

ἄξερημα (τὸ) ἴσθ. ἀνευ ἔρημν.

ἄξερημάω-άω κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν ἐνελεύς ἔρημον, ἐρημῶν, ρημάζω· Δημ.1076 πῶς ἀν οὐν μάλλον ἄξερημῶσαιεν ἀνθρώποι οἶκον, Πάδευτ. 26,31 ἄξερημῶσα τὰ ἀγία μῶν' κ. παθ.· Πλάτ. Ἐπιστ.332Ε τὰς ἄξερημῶσας.. πόλεις 2) ἐξολοθῶντες, ἄξεραίνω, ἐκληρίνω· Σοφ.Ἡ1,1010 ἡμὰς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος 3) ἐπὶ τὸν στρατευμένον, καταλείπω ἔρημον, ἀδείξω τὸν πόρον τινά· Ξεν.Πόρ.4,47· κ. παθ.· Ἀριστοφ.Εἰρ.647 Ἐλλάς ἄξερημῶσισα, Πλάτ.Νόμ.925C.

ἄξερημῶσις-ἑως (ἡ) ἠγν. κ. νεώτ. ἡ ποτελής ἐρήμωσις· Μιχ. Ἀκρομ.2,238.

ἄξεριζῶ ἠγν. ἐπιμένω εἰς τὴν ἔριν, εἶμαι πεισμών εἰς τὰς φιλονικίας· Πλάουτ.Πορμ.56 οὐκ ἄξερισας, ὁ Πουπήσις, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,151.

ἄξεριθεύομαι ἠγν. δια ἄξερωσιν προσκτώμαι φίλους· Πολύβ.10,22,9.

ἄξερινάζω ἠγν. τοῦ ἐρινάζω βλλ., ἠγν. καθιστῶ γόνιμον, ἐφευρετικόν, συνειτός· Σοφ.ἀπ181 πέπλων δ' ἐρινός ἀρετῆος ὡν ἐς βρωσίαν, ἀλλως ἄξερινάζεις λόγι.

ἄξερισμα-ατος (τὸ) ἠγν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἐξορισμὸς βλλ.· Πορφ.Ἀποκ.10.

ἄξεριστής (ὁ) ὁ πειρατωδὺς ἐριζών, ἰαχυρωγῶνός· Εὐρ.Ἡ.894 ἄξεριστῆς τῶν λόγων.

ἄξεριστικός-ή-όν ἠγν. ὁ ἐχὼν κλίσην πρὸς πείσμονα ἔριν· Διογ.Λ1,143 ἄξεριστικὴ δύναμις.

ἄξερηνεύω ἐξηγῶ, ἐρηνεύω, μεταφράζω· Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,67 ὁ ἄξερηνεύσωντες εἰς τὴν Ἐλλάδα γλώσσαν τοῦνομα κ. παθ.· Πολύβ.2,15,9 τὸ γὰρ τράνς ἄξερηνεύμενόν ἐστι πέραν, Πλάουτ.Ἡ8,383D 2) περιγράφω ἀκριβῶς· Ἰουκ. Ἰστ.Συγγρ.19 ἡ γούν ὁσίσις ἡ τοῦ αὐτοκράτορος ὅλω βιβλίω μόνις ἄξερηνεύθη αὐτῷ.

ἄξερομαι, ἰων. -ἐρομαι, μέλλ. -ερήσομαι, ἀόρ. β'· πρόμνη, ἀπαφρ. -ερέσθαι, μετ' αἰτ. πρόμνη ἐρωτῶ π, διερευνώ· Ὄδ.Ν127 διὰς ἄξεριτο βουλήν, Σοφ.Φιλ.439 2) μετ' αἰτ. πρᾶς ἐρωτῶ τινά· Ἰλ.Ε 796, Σοφ.ΑΓ.103 ἡ τοῦλιτρίτων κιννάδος ἄξερό μ' ὄπου· || κ. ἀπολ. ἐρωτῶ· Ἰλ.Ω 361 ἄξεριτο καὶ προσέειπε.

ἄξεροπός ἠγν. ἐξέρπει βλλ.· Μηνάι.1,7 Ὄδ.5 Συναῖ. ὁ δράκων οὗτος, τοῦ φολεσθῶ ἄξεροπός.

ἄξερρη, ἀόρ. ἄξερρησα, ἐρωφ ἔξω τινός· Ἀριστοφ.Νεφ.710 ἄκ τὸν σικμῶσος δάκνασι μ' ἄξερρηπτες ὁ Κορινθίαι· || ἀπολ. ἐπὶ χαλιῷ ἀνθρώπου, ἐρωφ ἔξω· Σοφ.Φιλ.294 ταῦτ' ἀν ἄξερρη τῶλας ἐμχανάων, Ἀριστοφ.Ἰππ.607' || κ.

ἐπὶ ἐντόμων· Ἀριστολ.Ζ1,550,5 τῶν πολυπόδων μεθ' ἡμέρας μάλιστα πενήκοντα γίνεται. · καὶ ἄξερρη... πολλὰ τὸ πλῆθος 2) γεν. πορεύομαι ἔξω· Ἰππ.Δι.24' || ὄσμ. πορεύομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, προβάλλω· Χάλκ.Διογ.Λ1,73' || εἰδ. ἐπὶ στρατοῦ· Ξεν.Ἀν.7,1,8 οὐ τοχὸ ἄξερρη 3) ἔπιρρ. ἀπέριρρ. ἄγιος ἄξερρη 4) μετ. παρῶγα, γενῶ· Πά Φαλμ.104,30 ἄξερρην ἡ γῆ αὐτῶν βατράχου, Ἐπιφάν.1,30D.

ἄξερρω (ἔξ- ἐρρω) μ. κτ. ποσᾶτ. φεύγω μακρὰν ποδλ. ἴσθ. Ἐπρ.Ἰππ.973 ἄξερρω γαίλας.

ἄξερρώσας ἴσθ. « ἐπ' ἐμὲ ἄφριζα, ἦτοι ἐπὶ τῶν νεύρων ».

ἄξερρσις-ἑως (ἡ) ἐκφραφ.· Αἰν.Τακτ.31,19 ἔ- λινου. **ἄξερρυγάνω** ἠγν. κ. μον. ἐκπέμπω ἐκ τοῦ ἀτόμυτος ἐκπομπή· Καλλ.Ἀετ.31,7.

ἄξερρυθιάω γίνωμαι σφόδρα ἐκπρόσ, κατακόκκινος· Ἰππ.Γυν.Φυσ.566,12 τὰ κοίλα τοῦ προσώπου ἄξερρυθιά.

ἄξερρυθρός-ον ὁ λίαν ἐρυθρός, κατακόκκινος· Ἰππ.Κρακ.154 ἄξερρυθρα κατακαύματα, Ἀριστοφ. Πρ.869,8 τὸ πρόσωπον ἄξερρυθρον.

ἄξερρυθρός-άω μον. ἀμτθ. γίνωμαι λίαν ἐρυθρός, κατακόκκινος· Νικήτ.Εὐγ.4,252.

ἄξερρυθρόδης-ους-ες ἄξερρυθρός βλλ.· Ἰππ. Π1ρρορ.1,127.

ἄξερρω ὀσποκρούω, ἀπώδω· Σοφ.Φιλ.423 οὗτος γὰρ τὰ γε κείνων κἀκ' ἄξερρω.

ἄξερρω, ἰων. ἄξερρω, ἀόρ. α' ἄξερρῶσα, ἐπ. ἄξερρσα κ. ἄξερρῶσα, ὡς κ. ἄξερρῶσῶσα, ἐξέλω, ἐκβάλλω, βιάζω ἔξω· Ἰλ.Ε 112 πᾶρ δὲ στὰς βέλας ὡκὺ διαμπερὲς ἄξερρω ἄρου, Ὄδ.Χ 386, Ἡρ.1,41 λαβὴν ἀμφιβάλλοντα καὶ περιβάλλει τὰ πλῆθος πολλὰ τῶν ἰχθύων καὶ ἄξερρῶσαι· || κ. ἀπολ. ἐξέλω, οὐρῶ ἔξω· Ἰλ.Ν 194 τῶς δ' ἄξερρῶσα Ἀχαιοί 2) ἀποσπῶ, ἀπράζω τὴν ἐκ τινος ἀπαρῶ· Ἰλ.Υ 870 ἄξερρῶσε χειρὸς τόνον, Ὄδ.Σ 87, Ἡρ.2,38 τὴν γλάσσαν ἄξερρῶσας.

ἄξερρομαι κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. ἐξελεούμαι, ἀπτ. ἔξεμι, παρᾶτ. ἔξεην, ἀόρ. β' κ. νεώτ. ἐξήλθον, παρᾶκ. ἐξέηλλυθα, βλ. κ. ἐρχομαι, ἐκβαίω, ἐρχομαι ἔξω, βγαίνω, μετὰ γεν. τόν.· Ἰλ.Χ 237 τείχεος ἐξεθέην, Αἰσχ.Χα.663 ἐξεθέτων τις δωματίων τελεσφόρος· ἄξερρομαι τῆς πώλεως· τοῦ οἴκου· τῆς αἰθούσας· || κ. μετὰ τῆς ἐκ πλεοναστικῶς· Ἡρ.β,75 λαθὼν ἄξερρομαι ἐξέχεται ἐκ τοῦ συνεδρίου, Σοφ.ΟΚ 37 ἐκ τῆσδε ἔδρας ἐξελεθε, Πρόδρ.623 ἐκλὼν ἄξερρομαι Μονῆς ἐκ τῆς τοῦ Φιλοθέου, -ἐξήλθον ἐκ τῆς ἐκκλησίας· ὄμ. ἐπὶ ἐμβρύου· Μορκ.Ἀύρ.9,3 ἄξερρομαι ἐκ τῆς γαστρός· || κ. ἀπολ. ἐπὶ ἐμβρύου· Ἀριστοφ. Πρ.896,18 τὰ μὲν τελετωμένα, τὰ δὲ ἀριετῆ ἄξερρομαι· || ὄσμοι μετ' αἰτ.· Ἡρ.7,29 ἐξήλθον τὴν Περίσθα χώραν, Ἀριστοφ.Πολιτ.1285α,5 δταν ἐξέληθον τὴν χώραν, Πά Γεν.44,4 ἐξελεθόντων δὲ αὐτῶν πῆν πόλιν 2) ἄξερρομαι ἐπὶ τινὲ ἐμπροσθεν κατὰ τινος· Ἡρ.1,36' || ὄσμ. σημ. μετὰ συστοιχ.αἰτ.· Ξεν.Ἐλλ.1,217 ἐξήλθον δὲ τινος καὶ ἀλλὰς ἐξέδοδος.. εἰς τὴν ἡπειρον, Αἰσχίη 2,168 πρῶτιν δ' ἐξέλθων στρατείαν || ὄσμ. κ. ἀπολ. τῆς σημ. ἐμπροσθεν εὐνοήτου ἐκ τῶν συμφραζομένων· Θουκ. 2,11 οὐμω μείονα παρασκευὴν ἔχοντες ἐξήλθον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλιν δυνατωτάτην νῦν ἐρχόμεθα 3) ἄξερρομαι εἰς ἀγῶνα - εἰς ἀμίλλαν μετὰ ὄστ. προσ. συσπαιγίζομαι· Εὐρ.Ἐκ.226 πᾶρ' εἰς χερῶν ἀμίλλαν ἐξέλοθαι ἐμοί' || ἄξερρομαι εἰς ἐλεγχον δοκιμάζομαι· αὐτ. Ἀλλ.640 ὀδεῖσας εἰς ἐλεγχον ἐξέλιθον ὡς εἰ' 3) μετ' ἐμπροσθ. διορ. ἐπὶ τῇ δηλοῦστος πράγμα ἡ ἐνόησιον, ἀσχολῶν, πορεύομαι πρὸς τὴν σκοπὴν, βγαίνω, πηγαίνα ν' ἀσφαλθῶ ὡς κατ'· Ξεν.Κοπ.1,21) ἄξερρ-

χονται δε επί τήν θήραν, Πλάτ.Κριτ.52B αὐτ' ἐπιθεωρῶναι νόμον ἐκ τῆς πόλεως ἐξελάθης νεότ. οἱ, ἐξέρχομαι εἰς τί: ἐξέλαθον εἰς κινυήιον - εἰς συνάντησίν σας' || φρ. ἐπί στρατοῦ, ἐπί πλεῖστον ἐξέρχομαι προελαύνω ἐπιδικῶν οἰόν τε πλειόνας ὠφέλειαν: Σοκ.1,70 κρατούντες τε τῶν χερῶν ἐπί πλείστον ἐξέρχονται || φρ. ἐπί ἐρήθων ἐξέρχομαι εἰς τοὺς τελείους ἀνδρας βεβήτατοι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν, θεωροῦμαι, ἀναγνωρίζομαι ἐνέλικας: Ξεν.Κιτ.12,12 || ἡδμ. εἰδ. φρ. ἐξέρχομαι ὑπέρητη ἀναγνώσων νά κομισῶ, νά διαδιδάσκω διαταγῆν τῆς δ' κατιστῆς ἀρχῆς' 4) εἰδ. ἐπί ἐγκλημάτων, ἀπολ. ἀπέρχομαι τῆς χώρας, ἀποδιδράσκω ἐκταραίζομαι: Διμ. 634 ἐάν τις τῶν τῶν ἀνδρῶφόνων . . τῶν ἐξεληλυθῶτων' 5) μτφ. διαπορευόμενος, διαγνωζόμενος φθῶνα εἰς τί, συντελεῖ τί, διακρίνομαι: Σοφ.Τρ.506 τίνες πῦρληκται, παγκύνιοι τ' ἐξηλθον αὐθ' ἀγῶνων 6) παρήγομαι, παύομαι, τελειόω: Σοκ.5,31 ἀ ἔχοντες εἰς τὸν Ἀττικὸν πόλεμον καθίστατον τίνες ταῦτα ἔχοντας καὶ ἐξελεῖν' || ἐπί νοσημάτων, παρέρχομαι: Ἰνπ. Νούσ. 2,13 ἢν ἐκ τοῦ ἄλλου σώματος ἡ νοσοῦσα ἐξεληλύθη' || ὄμ. ἐπί κινήσεων, παρέρχομαι, λήγω: Ἡρ.2,139, Σοφ.ΟΤ 735 τίς χρόνος τοιοῦδ' ἐστίν οὐξεληλυθῶς, ὕπεριδ.Εὐξ.35 τοῦ ἐξελλῶντος μινος, Πάπ. ἐξελαθούσαν τὸν πέντε ἡμερῶν 7) ἐπί ἀρχῶν, ὑπερσιῶν, λήγω: Ἀνδοκ.1,77 ἡ ἐξελαθούσα βουλή, Ἀριστ.Πολιτ.1273η,16 ἐξεληλυθότες ἀρχοσι καὶ μέλλοντες' 8) μτφ. ἀποβαίω: Σοφ.ΟΤ 88 τὰ δῆσφορ' εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξεληθόντα, πᾶντ' ἀν εὐτύχησ' πρβλ. δημ. βγαίω σέ κολῶ, σέ κακῶ' || προκίπτι: Ξεν.Ἑλλ.6,15 ἀρήθοι . . καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἐλάττων ἐξέλαθοι: πρβλ. δημ. τὰ ἀθροισμα - ὁ λογαριασμός βγαίνει . . || μετὰ κατηγ. ἀποβαίω, ἐμφανίζομαι ὄμ.: Σοφ.ΟΤ 1084 τοιοῦδ' ἔκφυθ' οὐκ ἀν ἐξέλαθον' ἐπι ποτ' ἄλλως 9) ἐπί ἐννοιῶν καὶ μοντευμάτων, ἀλλεθῶς, ἐκκληροῦμαι, βγαίω (ἀληθῶν) || ἡσδ. Ἐρμ.218 ἐς τέλος ἐξελαθῶν || κ. ἀπολ.: Ἡρ.6,108 τὴν ὄψιν συνεδάλετο ἐξεληλυθέναι' || κ. ἐπί προσ. φωνίμοι, ἀποδεικνύομαι ἀληθῆς: Σοφ.ΟΤ 1011 παρῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξελεθ' σαφῆς' 10) μετ' αἰτ. πράγμ. ἐκτελεῶ, πράττω, ἐπιτελεῶ: Σοκ.3,108 τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐξελαθον' 11) ἀπολ. ὑπερβαίω τὸ μέτρον: Πλάτ.Νούρ.644B καὶ εἰ ποτε ἐξέρχεται, δυνατὸν δ' ἐστίν ἑπανορθοῦσθαι' || ὄμ. παραβαίω: Νύμφ.η. Ἀθῆν.12,536α ἐξεληθὼν νόμιμα 12) μετ' αἰτ. τὸν ὄργανον κινήσεως, προσβάλλω: Δειν.1,82 ἐξέρχεται οὐδὲ τὸν ἔτερον πόδα 13) ἐπί λόγων, ἐξέρχομαι παρά τινος (προσ.) | προέρχομαι ἐκ τινος: Πλάτ.Θεαιτ.161η οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμού' 14) ἐπί ἐμπροσθημάτων κ. γενε. προϊόντων, ἐξάγομαι: αὐτ'. Ἄλιμ.22 ἐξέρχεται δεῦ ὀυδαοῦο.

έξερω - ὦ (1) μόν. ὄμρ. ἐξήρσα, μτφ. παθ. ὄμρ. σ' ἐξερᾶβεις, κενό, ἐκκενῶ, ἰδ. ἐκβάλλω δι' ἐμέ- τω, ἐμῶ, ξερῶν: Ἰνπ.507,29 τήν κεφαλὴν βαρῆτα καὶ ἐξερῶ, Ἐπιστ.Παν.163,65' κ. παθ.: Διοσκ. Εὐν.2,160 || ἐξάγω δι' ἐντομῆς ὕδωρ ἐκ τοῦ θώρακος πάσχοντος: Ἰνπ.483,25 ἐπὴν ἐξερᾶσθ τὸ ὕδωρ, θῖφα ἐπιλαμβάνει' 2) ὄμρ. ὡν ἐκρέυση τ: Κράτ.1,8 τὴν χύτραν πρὶν ἐξερᾶν τὰ τεύτα' 3) ἐκρίπτω, ἀποσπρίπτω, ἀφῶν νά πέσθ τ: κάτω: Ἀριστ.Σφ.993 φέρ' ἐξερᾶσω τὰς φήσους || ἐκγέω: Διμ.963 ἐξέρα τὸ ὕδωρ, Διον. Ἀλ.Ρωμ. 2,69 ἐξερᾶσαι τὸ ὕδωρ' || κ. μτφ.: Εὐστ.Πον. 30η || ἐξερᾶσαι χρήματα' || ἡδμ. ἀναφ. πρὸς κῦβον, ριπῶν: 4) ἐκβάλλω τὸν ἀέρα ἐκ τῶν πνευμάτων: Ἀριστ.Πρ.960η,26' || ἐρεύομαι, οὐρούσαι: Φερεκρ.13η | μαλαγὰς ἐξερᾶν 5) ἐκ-

βάλλω, ἐξάγω: Συναξ. Ἐπιστ.130 οὐκ ἐστιν ἀπό- κειστων ἐξερᾶσαι βιβλία.

έξερω - ἔω (1) μέλλ. τοῦ ἐξέπαιον βλλ., μεθ' Ὀμ. κ. παρκα. ἐξείρκα, γ' ἐν. παθ. μέλλ. ἐξείρῃσται κ. γ' ἐν. παθ. ὕπερο, ἐξείρητο, θά εἶνω καθορῶς | παρ' Ὀμ. πάντοτε ἀπολ. καθ' ἐν.: Ἰλ.Θ 286 σοὶ δ' ἐγὼ ξερῶω ἔως καὶ τετελεσμένον ἔσται, Ὀδ.1,365' κ. ἐν τμ.: Ἰλ.Α 204 ἐκ τὸ ἐρέω || μετ' αἰτ. κ. τραγ.: Σοφ.ΟΤ 800 τάλῃθες ἐξερῶ' || κ. μετὰ διπλ. αἰτ.: αὐτ'. Ἠλ.984 τοιαῦτα τὸ νῶ πάς τις ἐξέρετ.

έξερω - ἔω (2) ἐπ. τ. τοῦ ἐξέρομαι βλλ., μετ' αἰτ. πράγμ. ἐρωτῶ νά μάθω περί τινος πράγματος: Ὀδ.Γ 116 ἐξερῶσι δέσκα κειθ: πᾶθον κακὰ διοί Ἀχαιοί' || ὄμ. κ. μέσ.: αὐτ'. Ν 411 ἐνθα μείνει καὶ πάντα παρήμενος ἐξέρῃσθαι' 2) μετ' αἰτ. προσ. ἐρωτῶ νῖνα: αὐτ'. Κ 249 ἄλλ' ὄτε δὴ μὴ πάντες ἀγασάσθω' ἐξερῶντες' || ὄμ. κ. μέσ.: αὐτ'. Γ 24' 3) ἐξερῶνται: αὐτ'. Δ 337 κνημοῖς ἐξέρρησι καὶ ἄνεκα ποιήεντα' 4) ζητῶ νά εὐρω τ', ἀναζητῶ: Ἀπολλ.Ρ 4,1443 ὕδωρ ἐξέρων.

έξερω - ἔω ἄρω (1) μόν. ὄμρ. ἐξέρω, μτφ. Πινδ.Π 979 κούρας δ', ὀπόθεν, γενεάν ἐξερῶτας, ὡ ἀναγ' 2) μετ' αἰτ. προσ. ἐρωτῶ: Εὐρ.οπ.583 πάλαι δή σ' ἐξερῶταισθα θέλω, Πάπ. καθ' ἡμέραν δὲ τὸν θυρωρὸν ξερῶται.

έξερω - ἔω ἐπί πτοπθῆντος Ἰνπαι, ἐκτρέπομαι τῆς ὄδοῦ: Ἰλ.Ψ 468 αἰ δ' ἐξηρώσασθ, Ὀσέωκ 25,189.

έξεσα Ἡσα. κ. ἐξωθεν. Λάκωνες.

έξεσθίω, μέλλ. ἐξέδομαι, παρκα. ἐξεθῆδοκα, ὄμρ. ἐξέφαον, τρώγω ἐντελῶς, κατατρώγω: Ἀριστ. Ἰνπ.1032 ἐξέδειται σὺν τοῦφον, Ἀριστ. Ζ 554η,4 ἐξεσθίωσι αὐτὰ τὰ πτερά | οἱ μέλιτται, ἐξεσθῶ ἐξεσθῶ βλλ.: Αἰοχ.Χο 281 ἀγρίασι γνάθοις λιχίαντας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.

έξεσια (ἡ) (ἐξήσι) ἀποστολή, πρεσβεία, ἰδ. δη- μοσία πρεσβεία: Ἰλ.Ο 235 ἐξήσιον ἐλθόντι.

έξεσις-εως (ἡ) ἀνάφορ. πρὸς γυναικα, ἀπόπεμφις, ἐκδιώξις, ὄμ. διαζευξις: Ἡρ.5,540 γυναικίος μὲν τῆς ἔχεις οὐ προσδέσθαι στυ τῆς ἐξέσιος.

έξεσσυτο ὕπερο. τοῦ ἐκείνω βλλ.

έξεσι κ. νεότ. γ' πρὸς. τοῦ ἀφρ. ἐξέμι ἀπορσο, προστ. ἐξέστω, ὑποτ. ἐξῆ, ἀποσφ. ἐξείναι, μτφ. ἐξόν, παρσι. ἐξῆν, μέλλ. ἐξέσται, ἐκτ. ἐξέσσοτο, μτφ. ἐξέσσομενον, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατὸν, μετ' ἀπορσο: Ἡρ.1,183 ἐπὶ τοῦ χρυστοῦ βωμοῦ οὐκ ἐξεσι θύνη' || μετὰ δογ. προσ. κ. ἀπορσο: Ἡρ.1,138 σοι ποίειν οὐκ ἐξεσι, Αἰσχ.Εὐρ.899, Ξεν'. Ἀν.7,1,21 νῦν εἰ ἐξεσιτι, . . ἀνδρῖ γενέσθαι, Διμ.35' || ὄμ. μετ' αἰτ. ἀντιθετικῶς δοτ. Ὀσुक. 4,20 ἐξεσιτι ὄμνιν φίλους γενέσθαι' ὄμ. μετ' αἰτ. προσ. κ. ἀπορσο: Ἀριστ. Ἀχ.1079, Πλάτ. Πουτ.290η οὐδ' ἐξεσι βασιλεῖα χωρὶς ἱεραιτικῆς ἀργειν' || ἡ μτφ. ὄμρ. ἀπορσο, μετ' ἀπορσο: Ἡρὸδ.4,126 ἐξέον τὸ τῶνδὲ τὰ ἔτερα ποίειν, Αἰσχ.Πρ.648 ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν γενέσσοι γ', Σοφ. Ἠλ.365 ἐξόν κεκλήσθαι, Αὐσ.14,10.

έξεστικός-ιος (ἡ) ἐτ. τ. τοῦ ἐξέσσομαι βλλ.: Γαλ.18|21,791.

έξετάζω (ἐξ- ἐτάζω) κ. νεώτ. κ. ὄμρ. μέλλ. ἐξέτασσω κ. σπαν. ἐξέτω, ὄμρ. ὄμρ. ἐξήτασα, δημ. ἐξέτασα κ. ἐξέταθ, παρκα. ἐξήτακα κ. παθ. παρκα. ἐξήτασμαι, δημ. μτφ. παθ. παρκα. ἐξέτασμένω, καλῶς, λιποταμέρας, ἐπιμελῶς, πληρῶς ἐτάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, κοιτάζω νά πληροφορηθῶ τ, διερευνῶ, ἐξελέγω, δοκιμάζω: Ὀσुक. 1016 ἐξετάζων φίλους ὄμνιν ἔχουσι νόον, Ἀριστ. Θεσμ.438 πάσας ὁ ἰδέας ἐξέτασεν, Σοκ.2,7 τὴν ὑπάρχουσαν συμμαχίαν ἐξέτασον, Διμ.521 Πινδ. αὐτὸ πάντα ἐξετάσω, ἐξέτασα τὸ ζήτημα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, Λασκαρ.Μυστ.95 ἐξετάζω τὴν ψυχὴ μου τί ἰδέα ἔχει περὶ τοῦ θεοῦ, Διμ. 30η. Ζέτασα τὴν ἀγάπην μου κι ἐνίωσα πῶς με θέλω

1) κ. ἢ δὲ μὲ θέλουν οἱ γονεῖς, δὲ σκάζω, δὲν μὲ μέλει· κ. παθ. διερευνάωμαι, ἐξελέγχωμαι, δοκιμάζομαι: Ἄντιφ.5,37 εἰκότως ἐξετάσθηαι δεῖ τοὶ πράγμα, Πλάτ.Θεαιτ.184C τὸ δὲ ἀκριβείας ἐξετάζοντο· ἢ ὄμ. κ. ἐπομένη ἀναφορ. προτ.: Δημ.1126 τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξέταζες ὅστις ἦν

2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ διδασκαλίᾳ, διὰ δοκιμασίας προφορικῆς ἢ κ. γραπτῆς ἐξελέγω, προσπαθῶ ἐπαρκῶς καὶ τὴν ἐπιμελίαν μαθητῶ ἢ μαθητῶν: τὸν ἐξέτασεν εἰς τὰ μαθηματικά - εἰς τὴν χημείαν - εἰς τὸ ποιητικὸν δικαίον· κ. παθ. ὑπὸ τοῦ διδασκάλου μου ἢ ἄλλου ἐντεταλμένου εἰδικοῦ ὕψιστοι διὰ προφορικῆς ἢ κ. γραπτῆς δοκιμασίας ἐλεγον τῶν γνώσεων μου περὶ τὴν μάθησιν: ἐξετάσθηεν εἰς δὲα μαθητῶνα - εἰς τὴν γυμναστικήν, - ἐξετάσθηκα στὰ γαλλικά· ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ ἐπιτροπῆς ἐντεταλμένης τὴν δοκιμασίαν πῶς ἢ τιπῶν, ὅταν πρὸς ἰσορροπίαν, πρὸς ἄσκησιν ἐπαγγέλματος ἀπαιτούσης εἰδημοσύνην, πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς ἀνωτέραν σχολὴν κτ. ἐνεργ. κ. παθ.: προσήλθον ἄ ἐξετασθῶσι δικαστικοί· 3) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ ἱατροῦ, ἐνεργῶ ἐπιστημονικῶς ἐρευνᾶν, ἐπισκόπησιν τῆς λειτουργίας τοῦ ὄργανου πρὸς διάγνωσην, ἐξάκριβισιν, προσδιορισμὸν τῆς νόσου κ. γεν. τῆς ἀσθενείας ἢ ὑμεινῆς καταστάσεως προσώπου τίνος: ὁ ἱατρὸς δὲ ἐξέταξέ σήμερον τοὺς προσελθόντας διὰ νὰ εἰσαχθῶσι εἰς τὴν σχολήν, - οἱ νευρολόγοι οἱ ἐξετάσαντες τὸν δολοφόνον ἀπεφάνθησαν ὅτι πάσχει σχιζοφρένειαν· 4) ὑποβάλλω τινά· εἰς ἐπιμελίαν ἀνάκρισιν, ἐρωτῶν τινα ζητῶ νὰ πληροφωρηθῶ παρ' αὐτοῦ: Ἦρ.3,62, Πλάτ.Φαιδρ.258D ἄσισιν τε περὶ τούτων ἐξετάσαι καὶ ἄλλων· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δικαστοῦ, ὑποβάλλω τινά εἰς ἀνάκρισιν, λογμῶνα τὴν κατάθεσιν κατηγορουμένου ἢ μάρτυρος, ὑποβάλλωμαι καὶ ἐρωτήσεις πρὸς ἐλεγχον ἢ συμπλήρωσιν τῆς καταθέσεως· κ. παθ.: ὁ ἀνακριτὴς ἐξέτασε τὸν κατηγορούμενον - τοὺς μάρτυρας ὄμ. ἐπὶ δικαστηρίου κατὰ τὴν διεξοχὴν δικῆς: τὸ δικαστήριον ἐξέτασε τὸν μνηστῆν, - οἱ μάρτυρες ἐνώπιον δικαστηρίου ἐξετάζονται ἐνὸρκως· ἢ συνεκτ. τὸ ἐνεργ. ἐπὶ διαδίκου ἢ δικηγόρου, προσάγω τοὺς ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ τῶς ὑποθέσεώς μου μάρτυρας ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ: ἔγω καὶ ἐξετάσω μάρτυρας· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πράγμ., ἐλέγχο, παρατηρῶ τὴν ἐπιμελίαν, ἐπιστημονικῶς, ὅπως ἐξακριβῶμαι ἐάν ἔχη καλῶς, ὅταν ὄμ. πρὸς τὸ εἶδος, τὴν ποιότητα, τὴν κατάστασιν, τὴν ποσότητα, τὸ βῆρος κτ.: ἐξετάζω τὸ ὄφασμα - τὴν ποιότητα τῶν ἀλείφρων - τοὺς λέπθας τοῦ ἀμυαλοῦ· 6) εἰδ. ἐπὶ στρατοῦ, ἐπιθεωρῶ: Ἐλ.᾽ΟΕ.10.1 ἐξετάζων στρατικῶτας σὺν τοῖς ὄπλασι· κ. παθ.: Ἐὐρ.᾽Ικ.391 στρατός δὲ θάσσει κατέταξται· 7) φρ. παρ' Ἀττ. ἐξετάζων τὴν βουλήν ἢ τὸ βουλευτικόν=ἐλέγχω καὶ ἀναθεωρῶ τὸν καταλόγον τῶν βουλευτῶν· 8) πᾶρ. ἢ μητ. παθ. ποσοκ. ὁ ἐξετασμένος=ὁ ἐγκεκριμένος, ὁ μετὰ ἐλεγχον παραδεικτικῶς γενομένος, ἐπὶ πράγμ., ἢ μετρίως τοῖς ἐξετασμένοις καὶ ἐσφαγγόμενοις ὑπὸ τοῦ οἰκονομοῦ· 9) ἐξετάζω πρὸς τινα ἢ πρὸς τὴν κρίνω τὴν ἢ τι ἐν ἀναφορᾷ, ἐν παραβολῇ πρὸς ἄλλο, συγκρίνω, παραβάλλω: Δημ.918 τοὺς ἐκείνους ἐξετάζειν... ἐμὲ τὸν ἴσον ζῶντα μὲν ὄμω· κ. παθ.: Θεόπομπ. Ἰστ.114 ἰσοστάσις ἢ ἡ πορφυρά πρὸς ὄργουρον ἐξετασμένη· 10) ὑποβάλλω τινά εἰς δοκιμασίαν πρὸς διακριθῆσιν τῆς ἀξίας του, τῆς ἱθικῆς του κτ., τὸν δοκιμάζω: Ξεν.Οἰκ.20.14 ἐξετάζων τοὺς κακοῦς τε κἀγαθοῦς, Δημ.918 τοὺς χραιμῶς τῶ δῆμῳ ἐξετάζετε· ἢ κ. ἐπὶ πράγμ. δοκιμάζω τὴν ἀνογνήν, τὴν στερεότητα, τὴν σφύλλαν κτ.:

Πολυδ.3,79 ἐξετακῶς στερεοῦς ὑπάρχοντας τοὺς τόπους· ἢ εἰδ. ἐπὶ χρυσῷ, ἀποβάλλω εἰς τὴν ἀπὸ τῆς κυδίας λίθου βῆσανον, δοκιμάζω μὲ τὴν ἀσημόπετρα: Χάλ.1 ἐν λιθίνῳ ἀκούεισ' ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται· ἢ παθ. ἐπὶ πρῶ. συνήθ. μετὰ μη. ἐπὶστ. δοκιμάζομαι: Πλάτ.Νόμ.764A ἐάν μὴ πηρῶν ἐξετάζηται, Δημ.286 καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξεταζόμεν τὰ δόγματα κ. ὑπονοσημαί φιλῶς [ὡν], Πλούτ.᾽110.74β μέτροσι [ἴστες] ἐν τῶς ἀντικείμεσις ἐξεταζόμενοι· ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ πράγμ.: Διον. Ἰ.Ἰ.Ρωμ.6,63 τὰ φοβερά ἐξετασθήσονται μέχρι λόγου ταιαῦτα ὄντα· 11) ἐπισκόπων ἀναθεωρῶ κατὰ σειράν, ἀριθμῶν: Ἰσοκρ.7,63 ἀμάρτηματα ἀκριβῶς ἐξετάζειν, Δημ.472 ὄν ἐπὶ κέρηται μοι πρῶτως ἐξετάσει τοὺς ἐκ Κορίνθου φυγόντας· 12) παθ. μετὰ γεν. συγκταρισμοῦμαι, συγκταλέγωμαι, συνηκολογῶμαι: Ἄνδοκ.4,2 ὄν εἰς βίω βουλευθείς ἐξετάζεσθαι, Δημ.300 μετὰ τὸν ἄλλων ἐξετάζετο, Διον. Ἰ.Ἰ.Ρωμ.6,59· ἢ καταρισμοῦμαι, λογιζομαι ὑπαγόμενος εἰς τινα κλάσιν κοινωτικῆν, ἐπαγγελματικῆν, στρατιωτικῆν κτ.: Πλούτ.Πολυμ.14 ἔχειρε γὰρ ὁ δήμος αὐτῆ μετὰ θέριασον ἐν τοῖς ἱπποκίτοις ἐξεταζόμεν· ἢ εἰδ. ἐπὶ ἀπογραφῆς κατοίκων, ἀριθμοῦμενος προσδιορίζομαι: Πλούτ.Κοισ.55 ἐξετάσθηον αἱ πάσαι πεντεκαίδεκα· 13) παθ. παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι: Δημ.566 πιατοχού προσηκν ἐξετάζεσθαι· 14) δημ. ζητῶ νὰ μάθω, νὰ διακρίνω ἐν τοῖς καθέκαστα, λεπτολογῶ, δίνω προσοχήν: τρῶνδ' ἐπί σοῦ δίνοναι καὶ μὴν ἐξετάζεις, παροιμ. ποῦ ἐτάζει δὲ συνάξει [ὁ λεπτολόγος] κατὰ τὸ συλλεγεῖν ἥμισθα συγκομιεῖ] ρηματ. ν. ἐξέτασις, ἐξετάσις, ἐξετάσιμος, ἐξεταστήριος, ἐξέταστρον, -τής.

ἐξετάσις (ἡ) Ἐνργ. ἢ ἐξέτασις βλλ. **ἐξετάσις**-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η διερευνησις, δοκιμασία: Πλάτ. Ἄπολ.22B ἐκ ταυτησί τῆς ἐξετάσεως... πολλοὶ μὲν ἀνεπίθετοι μὲ γέγονας, Λυκούργ.28· ἢ ἐρευνη: Δημ.246 πᾶσαν ἐξέτασιν λόγῳ· ἢ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἱατρ. ἐξετάσις αἵματος καθορισμὸς τῶν χαρακτήρων τοῦ αἵματος ἀτόρου τινὸς δι' ἀνολύσεως· ὄμ. νεώτ. κ. δημ. δοκιμασία, ἐλεγχος τῆς ἱκανότητος, τῆς ἐπιμελείας μαθητοῦ· ἢ ὄμ. συνήθ. πληθ. ἐξετάσεις ἢ δοκιμασία μαθητοῦ εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, ὅπως κριθῆ ἢ πρὸς προαγωγὴν ἱκανότητος του: εἰσαγωγικῆ - προαγωγικῆ - ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις· 2) συγκρίσις, παραβάλλει: Λουκ.Πρωμ.12 ἢ ἐξετάσις γινόμενῃ ἐκδομονότερον ἀποφαινεῖν αὐτό· 3) στρατιωτικῆ ἐπιθεωρήσεως: Οὐκ.4,74 καὶ ἐξετάσιν ὄλων ἐποίησαντο, Ξεν.Ἄν.1,214· 4) ἐν Ρώμῃ, ἢ ἐφ' Ἰππου παρελάσει ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ γενομένῃ δοκιμασίᾳ, τιμεισία: Πλούτ.Αἰμ.38 περὶ τῶν Ἰππῶν ἐξέτασιν, Δίων Κ.63,13 ἐξέτασις ἐπίσται· 5) ἐξετάσις βουλευτῶν ἀναθεωρήσις τοῦ βουλευτικῶ καταλόγου: ΔίωνΚ.54,26· 6) ἐξετάσις βίῳν ἢ ὑπὸ τοῦ τιμητοῦ ἀπογραφῶ τῶν περιουσιῶν ἐν Ρώμῃ: Πλούτ.Αἰμ.38· 7) ἐπίγρ. ἐπιθεωρήσις συμβολαίου ἢ μεταῆθης: 8) καταγῆσις, ταξινόμησις: Νικόμ.Ἀρω.6· **ἐξετασμός** (ὁ) κ. μον. ἢ ἐξέτασις βλλ.: Δημ.230 δικαίον τὸν ἐξετασθῶν ποιήσθαι, Ἄκινδ. εἰς Ἄλατ.Ἐλλην.᾽Ορθολ.1,50 εἰς ἐξετασθῶν τῶν ἐμῶν ἔθλοσι λόγων· 2) ἐρευνη, ἐπιθεωρήσις: ΠΔ Σοφ.Σολ.4,6 τέκνα γεννώμενα μάρτυρες εἰσιν νοητρικὰ καὶ γένων ἐν ἐξετασμοῖς αὐτῶν.

ἐξεταστήριον (τό) μην. ἐξετάσις, δοκιμή: ᾽Ωκυρ.1,572A· 2) Ἐνργ. γραφισμὸν ἐλεγκτοῦ δημοσίου λογαριασμοῦ, λογατήριον.

ἐξεταστής (ὁ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξετάζων, ὁ ἀνακριτῶν, ἀνακριτῆς: Διον.Ἰ.Ἰ.Ρωμ.2,67 ὄν ἐξεταστὴ τε καὶ κολαστὰ κατὰ νόμον εἰσὶν

οὐ ἱεροφάνται, Πλούτ. Ἀγρ. II, Μηναι 8, 16 Συναξ. κρυφίν γνώστης καὶ καρδίαν ἔξεταστής ἢ ὄμ. νεότης ὁ ἀναλοβῶν τὰ ἐξετάστ. ἴδιος ἐν σχολείοις τὴν εἰς μύθημά τι ἐπιδοσὴν πινος : ὁ ἐξεταστής τῶν ἑλληνικῶν ἢ ὄμ. δημ. ὁ ἀρεσκόμενος τὰ ἐλέγχῃ τῶν ἄλλους, ἐλεγκτής : ἔξεταστή σὲ Βάλαμα στὴ δουλειὰς μας : 2) ἐλεγκτής δημοσίων λογαριασμῶν : Ἀριστ. Πολιτ. 322b, II ὁ μὴ ἐκθῶνους ... οὐ δ' ἐξεταστάς 3) εἰδ. ἐν ἄθῆναις ὁ καθήκων ἔχων τὰ ἐξελέχθη τὴν μηροδοσίαν τῶν μηροφορικῶν στρατευμάτων : Αἰσχίν. I, 113.

ἔξεταστικός -ή(σ)ν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀρούδιος εἰς τὸ ἐξετάζειν : Ξαν. Ἀπομν. I, 17 τοιούτων ἑργων ἐξεταστικὸν ἢ λογιστικὸν ... γενέσθαι, Λουκ. Ἐρμ. 64 ἢ ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χρῆσιμῶν πρὸς ἐξέτασιν : ἐξ- ἐπιτροπή 2) ἀπολ. ἐπὶ τῆς διαλεκτικῆς, ὁ ἀρουδιός πρὸς ἐκτίτησιν τῆς ἀληθείας : Ἀριστ. Τομ. 101b, 3) τὸ οὐδὲ ἐξεταστικὸν ὡς οὐκ. (ἐνν. ἀρχόντων) ἀμοιβή, μισθός ἐξεταστοῦ, ἐξετάστρα : Δημ. 167 τῶς δ' ὑπὲρ τὸν καταλόγον ἐξεταστικῶν.

ἔξεταστοί ἔπιτρο. κ. νεώτ. ὄμ. -α, κατὰ τρόπον ἐξεταστικῶν : Δημ. 215 τῶς παρέρχως ἔνταυθι, ἀλλ' οὐκ ἐξεταστικῶς ἐκκλησιάζοντας.

ἔξεταστορ (τῶ) νεώτ. ὡς οὐκ. ἢ ἀμοιβή τοῦ ἐξεταστοῦ, εἰδ. ἢ καταβολήν ὑπὸ τοῦ υποβαλλομένου εἰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις.

ἔξεταχτής (τοῖ) ὄμ. κ. ἐξεταστής βλλ., ἐλεγκτής : Ἰω. Μιάν. Ἰστ. Μορ. 36, Παλαμ. Γρισεύ. 60 καὶ ποῖος σ' ἐβάλεν ἴσταν ἐξεταχτή στοῦ σπιτι μου : ἔξεταστον Ἡσ. ἐκ τούτου τοῦ ἔτους, οἷον ἐπέτρον.

ἔξετεροί -αἰ-α μτγν. ἀντὶ μετεξέτεροι : Νίκ. Θηρ. 744 νοοῦσι τ' ἔξετεροι.

ἔξετεροτροπῶ -έω μτγν. ἐκτρέποιμα : Κύριλλ. 10, 8, 41.

ἔξετερος -ος-ες, θηλ. -ετις ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐξ ἑτῶν, ἐξαιτίας : Ἰλ. Ψ 266 Ἰππῶν ἀρχῶν ἐξέτε' ἀμύτην, Πίνδ. N 3, 85, Ἀριστ. Νεω. 862 κάγω τοί ποτε οἰδ' ἐξέτις σὺν τραυλίσσῃσι πιδόμενος 2) ὁ διαρκῶς ἐξ ἑτη : Ξαν. 30, 2 ἀντὶ δὲ τεσσάρων μηνῶν ἐξέτη τὴν ἀρχὴν ἐποίησασα.

ἔξέτι κ. νεώτ. πρόθ. μετὰ γεν. ἑτι καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τότε : Ὁδ. Θ 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν ἰσὸν τὸν κερῶν τῶν προγόνων πασι : Καλλ. Ἀπολλ. 104, Ἀπολλ. P 4, 791 ἐξέτι νηυστήρ, Ἐνίρη, ἐξέτι παίδων.

ἔξέτις -ιδος(η) θηλ. τοῦ ἐξέτης βλλ. : Πλάτ. Νόμ. 794c, ἔξετοιμάζω μιν, ἐπιτατ. τοῦ ἐτοιμάζω βλλ. : Παυμ. Γ 2, 405 ἐξετοιμάσαμενος λαόν.

ἔξετοιμάω μιν, ἐπιτατ. τοῦ ἐτοιμάζω βλλ. : Παυμ. Γ 2, 405 ἐξετοιμάσαμενος λαόν.

ἔξευγμένον Ἡσ. ἐγεθνωτός γενομένου.

ἔξευγενίζω μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τινα εὐγενή, προσώω εἰς ἄθος, εἰς πολιτισμὸν : Σοφοκ. Ψυχ. 145, 14 Μακάλλ. 1, 187 Καλλίμ. Ὄν. βλ. 63 ἀντὶ τὰ μὰς ἔξευγενίσου, θῶ τούτ' ἀγριεσάμενον 2) παρὰ γν. εὐγενεῖς γόνους : Σέττ. Βάλλ. 119, 26 ἢ νεώτ. βελτιώνω ζωικὸν ἢ φυτικὸν τὴν εἶδος δι' ἐπιστημονικῶν μεθόδων : τὰ φυτὰ ἔξευγενίζονται διὰ τῆς καλλιεργείας 3) Ἡσ. ἔξευγενίσω ἐλευθεροποίησα.

ἔξευγενίσω -εως(η) νεώτ., δημ. -η ὁ ἐξευγενισμός βλλ. 2).

ἔξευγενισμός (τοῖ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποβολή τῆς εὐγενείας, ἀλλοίωσις τοῦ γένους, ἐκφυλισμός : Πλάτω. (ισθ.) 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξευγενίσαι, βελτιώσις τοῦ ἴσους, τοῦ εἶδους, τῆς ἐμφανίσεως : ἐξευγενισμός τῶν ἀνθρώπων - τῶν φυτῶν.

ἔξευγενιστικός -ή(σ)ν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρουδιός ἢ κατάλληλος πρὸς ἐξευγένισιν βλλ. 2), ὁ ἐξευγενίζων : ἐξ- μέθοδος - προσπαθεῖν ἔπιτρο. ὡς **ἔξευδιόζω** μτγν. κ. μον. ποῶ εὐδίσιν, καταπραΰνω, γαληνῶς ἐντελέω : Φιλ. 2, 345, Ἐδοκ. 2.

ἔξευθετίω τίθημι, θέτω εἰς τὸ εἶναι : Σοφ. Ἰγν. 270 η, **ἔξευθῶν** καθιστῶ τὴ εὐθῶ, ἴστω, ἰσῶνω, γενῶνω : Ἐπιγρ. τῶν δοκτοῶν ... πάντας ἔξευθῶναι 2) ἐξετόζω : Πλάτ. Νόμ. 945 D τοῦς ἀρχοντας ἔξευθῶνοντας.

ἔξευκρινῶ -έω χειρίζομαι μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω ἀκριβῶς : Ἰπν. Ἀγρ. 763 A τοιαῖ θεορατοῖ τῶν χειρῶν ἀπευθύνονται καὶ ἔξευκρινέονται ἢ ὄμ. οὐσιμητικῶς ἐξετόζω : Πόλυδ. 352, 2 πᾶσας ἔξευκρινεῖν ἐπιειρόντας 2) διαφορῶς.

ἔξευλαθομοί -ετομα προσφιλῆσθαι μετὰ προσοχῆς ἐκ πινος, λαμβάνω μεγάλως προσφιλῆεις ἐναντίον κακοῦ πινος : Εὐρ. Ἰπν. 644 ἔξευλαθύνεται, μὴ φίλοις τεύχην ἔριν, Πλάτ. Ἀρχ. 199 D ἔξευλαθεῖσθαι τε τὰ θεῶν καὶ τὰ μῆ.

ἔξευλυτῶ -έω πᾶν, ἀπαλλάσσω τινὲς ὄφελις, **ἔξευμπίρω** καθιστῶ τὴ εὐκόλον, ἐλαφρόν, ἀνακουφίζω : Εὐρ. Ἡρ. 18 σμφορῶς δὲ τὰς ἐμάς ἔξευμαρίζω, Φιλ. 2, 477 2) μέσ. παρασκευάζω : Εὐρ. Ἡρ. 81 τὴν ἄλφιθα ἢ πόρον σωτηρίας ἔξευμαρίζε, πρίστου' κ. παθ. Ἡσ. ἐξευμαρίσθη παρασκευασθή.

ἔξευμνίζω μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τινα εὐμνή, πράνω, ἐξέλω : Ἰώσ. Α 8, 13, 8 ἔξευμνίσαι τὸν θεόν, Μηναι 8, 29 Ἐσπερ. ἔξευμνίσαι τὴν θριάδα, Εὐστ. Περ. 135, 61 κ. παθ. : Φιλ. 2, 520 ἔξευμνίσσθαι ἀπὸ τινος ἢ ὄμ. κ. μέσ. : Πλάτ. Μακκ. 4, 41, Πλούτ. Φάδ. 4 τῶς θεοῦς ἔξευμνίσσθαι καὶ τιμῶν 2) Ἐπιγρ. εἰμαι εὐμνήσις θεός ἐξευμνίζει.

ἔξευμνίσω -εως(η) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐνέργεια τοῦ ἐξευμνίζαι, καταπράνωσις, ἐξέλωσις.

ἔξευμνισμός (τοῖ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξευμνίσις βλλ. : Νικόμ. Γερ. Ἀρμον. 12.

ἔξευμνιστήριον (τοῖ) γλωσσ. ἱλαστήριος θυσία.

ἔξευμνιστής (τοῖ) νεώτ. ὁ ἐξευμνίζων, ἐξέλωσις.

ἔξευμνιστικός -ή(σ)ν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρουδιός ἢ κατάλληλος πρὸς ἐξευμνίσιν, ἐξευμνίζων καταπραῶνων ἑπιγρ. -ως, δημ. -α.

ἔξευνουχίζω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ εὐνουχίζω βλλ., ἰδ. μτρ. ἀσπῶν τὸ ἐνεργῶν στοιχεῖον, ἐκθλάνω, μαλακώνω : Πλούτ. Ἡδ. 692 C ἔξευνουχίσαι τὸν ἀκρατον κ. παθ. : Φιλ. 1, 22 ἔξευνουχιμένη ψυχὴ

ἔξευνοριζέω σφ. γρ. ἐκπορίζω βλλ. : Ξαν. Ἀν. 5, 6, 19.

ἔξευνορῶ -έω σφθῶνος παρέω : Πλάτ. Νόμ. 918 C ἐπικουρίων τῶς χρεῖαις ἔξευνορεῖν καὶ ὀμαλότῃται τῶς σφάσις 2) ἀπολ. ἐξευνορίω πόρον, διέξωρον : Πλάτ. Νόμ. 681 B περὶ τὴν τούτων ἀπορίαν οὐδ' ἐξευνορήσαντες οὐδέ διορισμένοι.

ἔξεύρεσις -εως(η) κ. νεώτ. ἄλφισις, ἀνοκίτησις : Ἡρ. 1, 67 ἀπέγινε τῆς ἐξεύρεσιος οὐδὲν ἔλασσον 2) εὐρεσις, ἐφεύρεσις : ἀντ. 194 τούτων τὴν ἐξεύρεσιν οὐκ ἀνεκπατήναι Λυδοί ἢ ὄμ. νεώτ. εὐρεσις, πορισμός, ἐπιτυχία : ἐφεύρεσις μέσων - λύσεως 3) ἀνακάλυψις : Πλάτ. Μιν 315 A ὁ νόμος βούλεται τοῦ θένος εἶναι ἔξεύρεσις

ἔξευρατικός -ή-ων μτγν. κ. νεώτ. ἐφευρητικός ἐπιφύης, ἀρχίνω : Μάρκ. Ἀρ. 1, 9.

ἔξεύρημα -ατος(τοῖ) κ. νεώτ. πράγμα ἐφευρεθέν, ἐφεύρημα, ἐφεύρεσις : Ἡρ. 1, 94 ἑωυτῶν ἐξεύρημα γενέσθαι, Αἰὼς Ἐπ. 649 τοιαῦτ' ἐκείνων ἐπὶ τὰξεύρηματα, Μιττροδ. ἀν. 6, 2) ἐπινοήματα πρὸς ἀπῆταν, πρὸς δόξαν : Φρυκ. Κωμ. 22 ἰηλθ. ἰ.

ἔξευρητικός -ή-ων νεώτ., ὁ ἐξευρατικός βλλ.

ἔξευρισκω κ. νεώτ., μέλλ. -εφρῆσω, σφρ. β' ἐπιπρόν, μέσ. σφρ. -εφρῶν ἢ -εφρῶν ἀνοκάλπῃται : Ἡσ. 322 κ' ἢ πρῶθεν ἐξεύροσι, Ἀριστ. Ἰπν. 800, Ὀικμ. 8, 66 καὶ ἔξευρεῖν αὐτὸ ἀδύνατον ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως ἢ κ. νεώτ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω : Αἰσχ. Πρ. 460 ἀριθμῶν ἔχοντων σοφισμάτων ἔξευρισκῶν, Πλάτ. Πολ. 565 κ' κ. παθ. : Ἡρ. 1, 94 ταύτας τε ἐξευρεθῆναι παρὰ σφίσι λέ-

γους' || ὄμ. παθ. ἀπρως. ἐξέρηται: αὐτ.4,61 ὡδὲ σφι ἐς τὴν ἄψιν τῶν κρῶν ἐξέρηται' || ἄλλ. εὐρίσκω: Σοφ.OT 304, 'Αριστ.'Ἰνπ.145 παῦ τὸν ἄνδρα . . ἐξευρήσαμεν' || ὄμ. σμν. κ. μετ' ἀναφωρ.: 'Ἡο.1,196, Σοφ.OT 120 ἐν γὰρ πᾶλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, Πάπ. οὐκ ἐξευρίσκω τὴν ἄλλο ποιεῖν' 2) ἀναζητῶν εὐρίσκω τὴν: 'Ἡρ.7,119 κτῆνα σιτεύσασιν ἐξευρίσκοντας τιμῆς τὰ κάλλιστα': 3) ἐπιτυγχάνω, κτῶμαι: Πίνδ.1 871,4 κρᾶτος ἐξέερω (ἀέθλων), Φοῖνξ.2 11 ἡ κούρη κάφνειν ἄνδρα κίωναματόν ἐξέερω 4) ἐπιπέρω, παρέχω: Σοφ.Τρ.25 μὴ τοῦ κάλλος ἄλαος ἐξεύροι, αὐτ.Φιλ.268 3) ἀνερευνῶ: Πίνδ.1 413,56

ἑξέρω δημ. ἄχρ., κακῆ γρ. τοῦ ξέρω, ἄ. ἐν χρ. νεώτ. ἤξέρω βλλ.

ἑξευρωαῖζω νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τινα εὐρωπαῖον ἢ τὴν εὐρωπαϊκὴν κ. παθ. κτῶμαι τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν.

ἑξευρωαῖσμός ἰδὲ νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἑξευρωαῖζειν βλλ.

(ἑ)ξευτελιζω κ. νεώτ., ἐπιτάτ. τοῦ εὐτελιζω βλλ., χαρακτηρίζω, θεωρῶ τὴν φέγουσιν ὡς εὐτελής: Ἀκουσ.287, Πλάτ.Ἄλξ.28 **ἑξευτελιζοντα** καὶ καταρνευόμενον, Ἀθῆν.11,494 γράφει ἔστι φιλοποιος . . **ἑξευτελιζουσα** τὸ οὐδύσασον ὡς βραχύ' || νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὴν εὐτελή, οὐτίδαν, ἐλαχρῆν' || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. παθ. μτ. ἐξηυτελισμένος-η-ον ὁ καταστάς εὐτελής, οὐτίδανος, οταπόδος, ἀρχαίος 2) ὄμ. παθ. ὀφίσταμαι τοπείωσιν, μείωσιν τῆς ἀξιοπρεπείας μου 3) περιορίζω, ἐλαττω ὑπὲρ τὸ δέον: Ἰάσ.Α1 181,3 ἐξ-τὴν διαίταν' || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφωρ. πρὸς τὴν τιμὴν ἐμπορεύματος ἢ τὸν μισθόν: ἐξηυτελίσατε τοὺς μισθοὺς.

ἑξευτελισμός-εως, ἡ νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξευτελιζειν βλλ.

ἑξευτελισμός ἰδὲ ὄμν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξευτελισίς βλλ.: Διον.Ἀλ.Θουκ.3, Κορκδ.Ζητ.36.

ἑξευτελιστής ἰδὲ μτν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξευτελιζών, ὑποβάλλων τινὰ εἰς ἐξευτελισμὸς Φιλ.λόδ.Κακ.14J, - **ἑξευτελιστὰς** τῶν θαλῶν.

ἑξευτελιστικός-ή-όν(η) νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλῶν ἐξευτελισμὸν, ταπεινωτικός: ἐξ-τρόπος-ἐπάγγελμα 2) ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ὑποτετιμημένος - ἐξ-μισθός - τιμῆ' ἐπίρρ. -ὡς, δημ., -ά.

ἑξευτανῶ-έως ἐπιτάτ. τοῦ εὐτανῶ βλλ.: Ἀρρ' Ἐπικτ.4,1,147.

ἑξευτρερίζω ἐπιτάτ. τοῦ εὐτρεπιζω βλλ.: Εὐρ. 'Ἡλ.75 τὸν ὄμοδος ἢ ἡμᾶς κρῶν ἐξευτρερίζω.

ἑξευφραίνομαι μτν. μέλα χρῶν εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἠδονόμαι: Ἐρμ.Ἰπ.1,30 2) παρῶς εὐχαρίστησον: Πά' Ἰετ.23,41.

ἑξέχομαι καυμάμι λῆν διά τὴ ἡ ὅτι εἶμαι τὴ: Πίνδ.Ο13,85, Ἀλοχ.'ικ.272 γένος τ' ἂν ἐξέχοισ' 2) ἐπιθυμῶ διακασθῶ: αὐτ.Κα.215 εἰς ὄθιν ἠκεις ὠνπερ ἐξέχου πάλα' || ὄμ. μετ. οἰκ. κ. ἀσπαρφ.: Εὐρ.Μηδ.930 ἴλην . . ἐξέχου τέκνα: 3) ἦσ. «ἐξέχομαι ἀνέχομαι».

ἑξευωνίζω Ἐπιγρ. προσφέρω μικροτέραν τιμὴν, παζαρεύω.

ἑξεφάλλομαι μ. π. ἦσ. ἐξέφαλλον: ἐξεφάλλομαι.

ἑξεφάνειν ποι. ἀντι ἐξεφάνομαι, ἀόρ. τοῦ ἐκφαίνομαι βλλ.: Πίνδ.Ο13,8.

ἑξεφθός ἰδὲ μτν. ὁ ὑπερβάς τὴν κρηθικὴν ἡλικίαν: Κηνωσφιν.ΦΘ.5.

ἑξέφωμι ἐφίμω βλλ., μ. μέσ. ἐξέφωμι ἐντέλλομαι, διδω ἐντολήν, διατάσσω, μετ' ἀσπαρφ.: Σοφ. Α1,795 ἄκλιτον ἐργεῖν τελοῦρος ἐξέφεται.

ἑξεχαρυβδασάνθη ἦσ. «ἀνεπὸθη».

ἑξεχέρογος-ος ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν θυροεισθὴν χόνδρον, τὸ μίλην τοῦ Ἀδᾶμ: Ἰνπ.'Αρρρ. 41, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,8.

ἑξεχάλυτος-ος ὁ ἔχων τοὺς γλυκῶτος ἐξέχοντα: Ἰνπ.'Αρρρ.56.

ἑξεχόμενα ἦσ. «χωρὶς ἐμοῦ, Λάκωνες».

ἑξεχός-ος-ές μτν. ὁ ἐξέχων, προέχων, μ. τὸ οὐδ. ἐξεχός ὡς ἐπίρρ.: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.1,8 ὄμν. 1.

ἑξέχω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκτείνωμαι, προεκβάλλομαι ἔξω, πέρω ἐπιφανέσας τινός, προέχω: Ἀριστ.Σφ.1377 ὄρεος μὲν οὖν τῆς θαλάσσης οὗτος ἐξέχει, Ἐπίγρ. πέτρα ἐξέχουσα ὄπερ κοιλαδός' || κ. ἀπὸλ. προβάλλω πρὸς τὰ ἔξω: Ἰνπ.Κερ. Τρωμ.895, Κορνοῦτ.Φῶσ.Θε.27 ἐξέχοντα ὡτα' || ὄμ. τὰ ἐξέχοντα τὰ κυρτά, τὰ κρηθίλα: ἀντίθ. κοῖλα: Πλάτ.Πολ.602C καὶ κοῖλά τ' κ. δὴ καὶ ἐξέχοντα' || ὄμ. κ. ἐπὶ ζωγραφικῆς: Φλόδοτρ.2,20 τὸ ἐξέχον' || τὸ οὐδ. πλῆθ. παθ. μτ. ἐξεχόμενα ὡς οὐδ. φωνήματα, ἀκατάστα ἐλάσια: Πά Βασ.3,7,29 2) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐκλάμψω, φαίνομαι: Ἀριστ.Σφ.771 ἡ ἑξέχρ ἑλκ κατ' ὄρθρον, Δημ.1071 πρὶν ἡλίον ἐξέχειν' 3) μτφ. ὑπερέχω, εἶμαι ἀνώτερος, διακρίνομαι: Δημήτρ. 146 ὁ ἐξέχων ἀνήρ, Ἀκακλήθωδ.7,2 ἐξέχειν ἀρετῆ, ἠρωδιστ.2,77 εἰ τὸν στρατηγὸν ἐξέχοντα Πλάτ.5,84 ἐξέχει ἐν ἐκαστῷ ἄλλο' 4) εἶμαι προσηρτημένος, ἐξορτάωμαι, προσκολλώμαι: Πορφ. Μαρκ.11 ἐξέχει τὸ θεῖον' || κ. μετ.: Διον. Ἄλ.Ρωμ.1,79 ἐξεχομένους τῶν οὐρανῶν, Πάπ. ἐξεχομένου μου τῆς προσβολῆς, Δαρμάς, Ἀρρ.99.

ἑξέχωρος-ος μαν. ὁ ἔξω χώρας, περιοχῆς τινός, ὁ ἐκτός τῶν συνόρων: Χρον.Μορ.2,960H.

ἑξεφόμενος ἦσ. «καταχών, περιπαλέσκω».

ἑξέφω ἐφω, βράζω ἢ φῆνω τὴν ἐντελής: Ἡρ.4,61 καὶ οὐτω βούτε ἐξωστὸν ἐξέφει καὶ τάλλα ἰρία ἐξωτὸ ἑκαστον' κ. παθ.: Ἀριστ.Μετ.4,7 οὐ ἐξηφνεται τὸ οὐδω οὐδ' ἐξέφεται ὑπὸ πυρός.

ἑξεφύτις-εως ἡ γλῶσσα, τὸ ζευγμένον ἔξ.

ἑξή ἰδὲ κ. ἐξ μον. κ. δημ. τ. τοῦ ἔξ βλλ.: Πρόδρ.2,242 εἰς νέντε τὰ ἐκτόπιον κίε κίε ἐξῆ ἀπὸ μανίας, Διγεν.Ἀκρ.494, Ἐρωτόκρ.4,1977.

ἑξήσος-ον ἡθῆν ὁ ἔξω τῆς ἠθῆς, ὁ ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν ἐφήτων ἐξελθών' ἦσ. «ἔξω τῆς ἠθῆς» τριάκοντα πέντε ἔτων: Ἀλοχ.Ἐπ.11 τὸν ἀλλείπον' ἔτι ἠθῆς ἀκαμίαις καὶ τὸν ἐξῆδον χρόνω.

ἑξήγημα-ατος ἰδὲ μτν. ἐρμηνεία, ἐξήγησις, διήγησις: Διον.Ἀλ.Ρητ.9,8.

ἑξηγηματικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ παρέχων ἐξήγησιν, ὁ πρὸς ἐξήγησιν γραμμεύων, ἐξηγητικός, ἐρμηνευτικός: Μέν.Ρητ.3378 ἐξ-ἄμνοι: 2) ὁ ἔχων ἱκανότητα, ἐπιτέθειος εἰς τὸ διηγεῖσθαι: Ὀλυμπ.Προλ.10,25 3) τὸ οὐδ. τὸ σμκρ. ἐξηγηματικώτερον ὡς ἐπίρρ.: Ὀλυμπ.Ἀλλ.205C.

ἑξηγησμός-ος νεώτ. ὁ δεκτικός ἐξηγησεως, ὁ ἄσιος πα ἐξηγηθῶ, ἐξεληγητός.

ἑξηγησις-εως ἡ κ. νεώτ.-η διήγησις, ἀφήγησις, ἐκθέσις, ἀνδιήγησις: Θουκ.1,72 ποιησασάμω, τοῖς νεωτέροις ἐξηγησὶν ὠν ἄπειρο ἦσαν, Πολ.λόδ.6,3 τὴν ὄπερ τῶν προγεγονότων ἐξήγησιν, Πάπ. ἡ ἀξίωσις μου, δασπαστα, σύνομον ἔχει τὴν [ἐ]ξήγησιν' 2) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξηγεῖσθαι, ἐρμηνεία, δασφασίς, καθορισμὸς αἰτίας καὶ ἀποτέλεσματος: Πλάτ.Νόμ.631A καὶ σοὺ τὸν μὲν ἐπιχειροῦν τῆς ἐξηγησεως περὶ τοῦ νόμου παντάπασιν ἀγαπᾶν, Διόδ.Σ 2,29 ἐνυμνῶν τε καὶ τεράτων ἐξηγησῆς ἀποφαινόμενα, ἐξηγησις τοῦ φαννομένου-τῆς ὀρθῆς τῆ' || φρ. νεώτ. κ. δημ. διδω ἐξηγησῶς ὄμ. ἐρχομαι εἰς ἐξηγησῆσις δικαιολογῶ πρόδιν μου παρεξηγησάσιν ἡ ζητῶ συγκώνησθ' αὐτῆν' 3) η. τοῖς γραμμ. ἀνάπτυξις τῆς ἐνοσίως, σχόλια: Σχόλ.Ἰλ.8,296' || εἰδ. νεώτ. φιλόλ. ἀνεπέριστα καὶ ἀκριβῆς παράστασις τῆς ἐνοσίως, σημασίως λεξέως τινός' || ὄμ. ἔτων Ἐρμεδοκλέους τίτλος ἔργου τοῦ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου 4) ἀπόδοσις ἀρχαίου ἢ ξενο

γλώσσα κερύον, μετάφρασις: 'Πουστ.Διάλ.Τρῶφ. 124, ἐξηγητοί τοῦ Ὀμήρου.

ἐξηγηταία ἡ ἡ πάλι, τὸ ἔργον τοῦ ἐξηγητοῦ βλ. **ἐξηγητεύω** πάλι. ἐκτέλω ἔργον ἐξηγητοῦ.

ἐξηγητής (ὁ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰσηγοῦ- μένος τῆ, ὁ συμβουλευόμενος, σύμβουλος, εισηγητής: 'Ηρ.5.31 ἐξηγητής γίνεται πραγμάτων αγαθῶν, Δημ.928 Λόκριτος ἀπάντων ἡν τούτων ὁ ἐξηγη- τής, Αἰσχίν.240· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐρμη- νεύων τῆ, κυρ. ἐρμηνευτής χρησμάτων, ὄνειρων, αἰω- νῶν κττ.: 'Ηρ.1.78 ἔπειθε θεορρόπους ἐς τῶν ἐξηγητῶν Τελμησσῶν' || εἰδ. ἐν 'Αθήναις ἐξη- γητοὶ οἱ ἔμπεροι τοῦ ἱεροῦ δικαίου, οἱ ἐπιμε- λόμενοι τοῦ καθαρῶ τῶν ὄψ' αἱμάτων ἐσπιλω- μένων, ἐποπτεύοντες τῆ ἐνταφίσιον τῶν νεκρῶν, ἐξίλασμούς κττ. (Interpres religiosus), εἶδος θεοσκευτικῶν ὁδηγῶν: Πλάτ.Ευθφρ.4D ἀποθνή- σκει πρὶν τὸν ἀγγέλιον παρὰ τοῦ ἐξηγητοῦ ἀφι- κέσθαι, 'Ισοκ.8.39, Δημ.1160 ἀκούσαντες δὲ μὲν οἱ ἐξηγητὰ ταῦτα, Θεόφρ.Χαρ.16· 3) ὁ μ. ὡς εἰσηγούμενος τίλος: 'Ἐπιγρ. ἐ- Πυθόχορατος αὐτ. ἐ- τέ Εὐπατριδῶν, Σουῖδ. ἐν λ.' || ὁ μ. ἐπὶ τοῦ 'Α- πόλλωνος: Πλάτ.Πολ.427C οὐδὲ χρῆσθόμεθα ἐξη- γητῆ ἄλλ' ἢ τῶ πατρίῳ' || ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῶν ἀρχιερέων: Διον. Αλ.Ρωμ.2.73' || νεώτ. ὁ ἐξη- γων, ἀναπτύσσων τῆ, κυρ. δόσκαλα κερύμα, ἐρμηνευτής || ὁ μ. νεώτ. εἶδ. ὁ ἐρμηνευτής τῆς ἁγίας γραφῆς: 3) σχολαστικός: Γολ.15.58, Σχολ. Θουκ.3.84 τὰ ὠβελισμένα οὐδεὶν τῶν ἐξηγητῶν ἐδοξε Θουκυδίδου εἶναι, Σουῖδ. ἐν λ. Ἀγάσιος, Γαβριήλ μαθητῶν ἐξηγητῆς γεννησῶς Μιχ.Ἐφ. 'Ηβ.Νικ.50.8· 4) ὁδῶνος ἔξων, δόκωνος καὶ ἐπεξηγῶν εἰς αὐτάς τὰ ἀεισθέτα πλεῶνς τινος, ταπεινός: 'Ἐπιγρ., Πaus.5.15.10 εἰ τι δὲ ἐξηγητῆ τε καὶ αὐλητῆ καὶ τῶ ἔλευτε.

ἐξηγητικός-ή-ὄν) ἡ γνη., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή- κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διήγησιν, ὁ κατά- ληλος πρὸς διήγησιν, διηγηματικός: Διομ.428Κ' || τὸ οὐδ. τοῦ συγκρ. **ἐξηγητικώτερος** ὡς ἐπίρρ. κατὰ τῶρον μῶλλον ἐξηγητικός, διηγηματικός: 'Αντίγ.Καρ.Θαυμ.60· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χρῆ- σιμέων πρὸς ἐξηγησιν, ἐξηγῶν, ἐρμηνεύων, ἐρμηνευτικός: 'Ἐρμωγ.1δ.1.6, Σχολ.Θουκ.4.10 τούτα ἐξηγητικῶν ἔστι τοῦ προτέρου, Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ. 9.152, 'Αλέξ.Ἄφρ.Μεταφ.358.13, Σχολ.Διον. ἐν ΑΒ 659 μέρη τῆς γραμματικῆς, ἀναγνωστικῆς, διορ- θωτικῆς, ἐξηγητικῆς, ἐξηγητικῆς σχολῆς' || τὸ οὐδ. πληθ. ἐξηγητικά (ἐν. βιβλία) ὡς οὐσ. τίλος ἔργου τοῦ Αὐτοκτελεῖου, περὶ ἐρμηνείας αἰωνῶν, τεράτων κττ.: Πλούτ.Νικ.23' || ὁ μ. τὸ οὐδ. ἐξηγητικῶν ὡς οὐσ. ἔργων τοῦ Τιμοσθένους: Σχολ. Ἀπολλ.Ρ.3.847.

ἐξηγητικός ἐπίρρ. ἡ γνη., νεώτ. κ. δημ.-ά. κατὰ τῶρον ἐξηγητικῶν βλ.λ.: Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ.7.28.

ἐξηγητορία ἡ ἡ γνη., ἐκφώνησις, κομῆγ.ΠΔ '1δ6 33.26 εἰσκαύεται προσώμῳ ἰσθρῶ σὺν ἐξηγη- τορία (Ἄκωλ.ἐν ἀλαλαγμῶ, Σύμμ. ἐν ἡμολογία)' || 2) ἡμολογία, ἐξομολογία: ΠΔ '1δ6 22.22 ἔκλα- σε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγητορίαν' 3) ἡσ., Σουῖδ.κ.Ζωνορ. ἐπαγγελία, ὑπασχέσις.

ἐξηγητῶ-έω ἡσ. ἐν ἡ γνη. παρακ. ἐξαγορεύω βλ.λ.

ἐξηγητομαί-εμαι κ. μον. κ. νεώτ. δημ. κ. ἐξη- γοῦμαι κ. (ἐξηγημέαι, δημ.παθ. ἀόρ. (ἐξηγηθῆκα, ἡ γνη. παθ. παρακ. ἐξηγημένος, εἶμαι ἀρχηγός, πρῶτιστος, μετὰ γεν. προσ.: '1λ.805 τῶν ὁ ἐξη- γείσθω (ἔωστ. «ἡγεμονέτω»), Ἀντ.Ἐρμ.Πολ. 1.102 ἀποπύτερον σῶν ἐξηγηόμενον' || ὁ μ. μετὰ γεν. πρῶμ. εἶμαι κύριος τινος: Φιλόδοτρ. Ἀπολλ.108.1 ἐ- τὸ θρόνον' 2) μετ' αἰ. 2.2, ἔγω ἡν ἡγεμονίαν τίνος, ἄρχω, κυβερνῶ, διεκθύνω, διακίω: Θουκ.1.76 τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ἄνῳ ὠφέλιμον κατασταθόμενον ἐξηγητῶσε,

αὐτ.71' || ὁ μ. ἀπολ.: 'Ηρ.9.11 συστατεῦσθε μοι ἐπὶ τὴν ἀν ἐκείνου ἐξηγέονται; αὐτ.1.151' 3) προ- ηγοῦμαι, προπροεῖραμαι, ἀπολ.: 'Υμν.Διον.10 αἰ δ' αὐ' ἔποντο νόμῳ: ὁ δ' ἐξηγέτο, 'Ηρ.7.235· 4) δεκτικῶς εἰς τὴν τὴν ὁδόν, μετὰ δοτ. προσ. κ. αἰτ. πρῶμ.: 'Ηρ.6.135 ὡς ἐξηγηταμένη τοὶ ἐχθροῖσι τῆς πατρίδος δάκμων, Θουκ.3.55 ὁ δ' ἐκῆταροι ἐξηγέσεθε τοὺς συμμάχοις' || ὁ μ. μετὰ δοτ. προσ. μόνον, προηγοῦμαι, ὁδηγῶ: Σοφ.ΟΚ 1589 ἄλλ' αὐτὸς ἦν ἡσῶν ἐξηγούμενος; || ὁ μ. μόνον μετ' αἰτ. τόπου, δεκτικῶς τὸν δρόμον εἰς τὴ μέρος: Σοφ.ΟΚ 1520 χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι' || ὁ μ. μετὰ γεν. πρῶμ. προηγοῦ- μαι, προπροεῖραμαι: Σεν.ΚΠ 2.1.29 ὅπως ἐξηγέτο τῆς πράξεως ὡς μὴ ἠβανίσιεν, Ἀρ. Ἀν.7.12.4' || ὁ μ. μετὰ δοτ. προσ.: 'Ιουλ. Λόγ.4.132D ἐ- ἡσῶν κάλλους' 5) ὁ ἀρχηγός ὁδηγῶ στρατεύματα: Σεν. Ἀν. 6.6.34 ἦν οἱ θεοὶ (παρα)διδώσιν [τῆ] ἐξηγίσο- μαι εἰς τὴν Ἑλλάδα· 6) ἀγαγοῦμαι εἰς τὴν ἐπίσημον κερύμα: Εὐρ.Μηδ.745 ἐξηγῶ θεοῦ ἰσπαγορεύον μὲ τὰ ὄνοματα τῶν θεῶν εἰς οὐς θελεῖς τὸ ὄρκισθαι, Δημ.363 αὐτὸς ἐξηγέτο τὸν νόμον (τῶτον) τῶ κήρυκι· 7) γεν. παραγγέλλω, κερύω, διατάσσω: 'Ηρ.5.23 ποιήσομαι τούτῳ τὸ ἀν ἐκείνου ἐξηγητῆ, Πλάτ.Πολ.604B τὸ μὲν ἔτε- ρον τὸ νόμῳ ἔπιμον πεθεσάσι, ἢ ὁ νόμος ἐξη- γείται' || ὁ μ. ἐπὶ μάντιες μετ' ἀπαφρ. συμ- δουλεύω, ὁδοδεκτικῶς, παραγγέλλω ἢ ..: Αἰσχ.Εὐμ. 595 ὁ μάντις ἐξηγέτο σὺν μητροκτονίῃν, Εὐρ. Φοῖν.1011 ἐνδ' ὁ μάντις ἐξηγέσαστο' || ὁ μ. εἰδ. ἐπὶ θεοσκευτ. τύπων καὶ ἀ. τελετῶν: Αἰσχ.Χο.118, Σοφ.ΟΚ 1284 κάλως γὰρ ἐξηγείσθαι μοι, Σεν.ΚΠ 8.3.11 ὅτε τῶν ἄλλων θεῶν οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο, Πλάτ.Πολ.427C· 8) ἐρμηνεύω, διερμηνεύω: 'Ηρ. 2.49 ὁ ἐξηγούμενος τοῦ Διονυσίου τὸ τε ὄνομα καὶ τὴν θυσίαν, Ἀντιπᾶν.11.3.3 ὁ τὸν Ἡράκλειον ἐξηγούμενος, Πλάτ.Κρατ.407Α τούτων οἱ πολλοὶ ἐξηγοῦμενοι τὸν ποιητῆ, Δημ.1160 ἡμεῖς τοῖνον σοὶ τὰ μὲν νόμῳ ἐξηγησόμεθα, Πολύβ.6.3.3' || ὁ μ. ἀπολ.: 'Ανδοκ.11.15, Λυσ.6.10 τοὺς ἀρχηγούς (ἐν. νόμοις), καθ' οὓς Εὐμολοπίδα ἐξηγούται, Μνηστ.1.1.Ὡδ.9· 9) μεταφράζω: 'Πουστ.Διάλ.Τρῶφ. 124, Ἀθην.11.475F Διονυσίος ὁ λεπτὸς ἐξηγούμε- νος Θεοδωρίδα, Σχολ.Διον. ἐν ΑΒ 659.8· 9) ἐκτί- θημι, περιγράφω, διηγούμαι λεπτομερῶς: 'Ηρ.2.3 οἶα ἄκουον, οἶον εἶμι πρόθυμος ἐξηγέσασθαι, Αἰσχ.Πρ.214 τοιαῦτ' ἐμοὶ λόγονι ἐξηγουμένου, Σοφ.Ἠλ.425, Σεν. Ἀπομ.1.2.58, Κδ Λουκ.24.35' || ὁ μ. σμ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαφρ.: Σοφ.Αἰ.320 βαρυφύχου νόμου τοιοῦτοσ' ἀεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγείτ' ἔχειν' || ὁ μ. ἐπομ. ἀναφορ. ἀντων.: 'Ηρ.3.72 τῆ ἐξη- γέτω αὐτὸς ὅτεμ τρόπον πόρμεν ἐς τὸ βασι- λεία' || ὁ μ. ἐξ- περὶ τινος: Σεν.Λακ.2.1 ἐπὶ καὶ περὶ γενεῶσιν ἐξηγῆμαι.

ἐξηγῶ-έω νεώτ. τὸ τοῦ ἐξηγοῦμαι βλ.λ. δημ. (ἐξη- γῶν κ. ἐξηγῶ κ. παθ. (ἐξηγῶμαι κ. ἐξηγῶμαι) καθιστῶ τὴν καταληπτῶν, ἐρμηνεύω, διασαφῶ: θά σῶς ἐξηγῶ τὸν νόμον, - μὰς ἐξήγησε τὸ ὄνει- ρον κ. παθ. ἢ διακριγῶ του δὲν ἐξηγείται' || ἐκ- θέτω τὰ αἰτία γενεῶσιν τίνος, κατὰστάσως, φαι- νομένου: ἐξηγῶ τὴν ἐκλειψῆν τῆς αἰλητῆς' || ἐπὶ κερύματι ἢ λέξεων, ἀποδίδωμι νόμῳ τὴν ὀ- ἴων κοινω- τέρων, μεταφράζω: μὰς ἐξηγεί τὸν Ἰσοκροῦδιον' 2) μέσ. διδῶν ἐξηγητικός, διασαφῆσις πρὸς ὄρον παρεξηγῶσιν τίνος, συνειρωσύμαι: ἐξηγηθῆκα μετὸς ἀδελφῶν μου.

ἐξηγῶσιν-ος ἡ ἡ ἡσ. τ. τοῦ ἐξῆρῶσι βλ.λ.: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.2.2.

ἐξηθέω διηθῶ, διδῶλω, σουρῶνω, στραγγίλω, φιλτῶρω, παθ.: Ἀριστ.Πρ.967.15, Θεόφρ.ΦΑἰρ 6.13.1 καθαροὶ καὶ ἐλικρινοὶ ἱεροῖσι: οἶον ἐξηθῆμένοι κως ὑπὸ τῆς φύσεως.

εξήτα ἴσα «θυμώματα».
εξηκοντιβαλκίδια ἴσα «οἱ περὶ τὸν Ἑξηκοσίῳ καὶ Ἀλμύων τὰς κισσωφύλας».
εξηκίστα ἴσα «Ἑξήκιστος ἄταρακτος ὄβεν καὶ τὸς πρακτικὸς θυμώματος ἐξηκίστους ἔλεγον».
εξηκονθήμερία ἰλι παπ. προμήθεια ἐξήκοντα ἡμέραν.
εξηκονθήμερος-ον ὁ κατὰ τὴν Ἑξήκοστήν ἡμέραν γινόμενος· Ἰππ. Ἐποδ.2,13 Ἐξ. ἀπόφθαρτα.
εξηκόντα [οἱ, αἰ, τό] κ. νεώτ. ὄσμ. ἐξήκοντα ἀριθμ. ἀπόλ. ἐξάκις ἑκάτ᾽ || αἰ ἐξήκοντα σὺλλογος γελοιοποίηση ἐν Ἀθήναις· Ἡλεκφάνης π. Ἀθην.14, 614 D οἱ ἐξήκοντα τούτ᾽ εἶπον· 2) τὸ οὐδ. ὅσος ἄρα ἡ συμβολικὴ παράστασις τοῦ ἀριθμοῦ ἐξήκοντα [ὅτ᾽]· τὸ ἐξήκοντα εἶναι τὸ διπλάσιον τοῦ τριάντα· 3) ὄμ. ἐπὶ χρονολογιῶν καὶ ἡλικίας, τὸ ἐξήκαστόν ἐστὶν· ὅταν πλησίως τὰ ἐξήκοντα, εἶσαι πλέον γέροντα.
εξηκοντα- νεώτ. α) συνθετ. ὀνομάτων δηλοῦντων ὅτι τὸ ὄνομα τῆς συνθετ. σημαντικὸν ἐκσυμπάρχει ἡ ἐπινοησάμεναι ἐξηκόντας, οἷον ἐξήκονταπηχς, ἐξήκονταεἰτα κτ.
εξηκονταβιβλος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐξήκοντα βιβλίων Σουῖδ ἐν λ. Ἰπποκράτης.
εξηκονταδικός-ῃ-ον νεώτ. ὁ ὄνηκος ἢ ἀναφορμὸς εἰς τὴν ἐξηκόνταδα· ἐξηκονταδικὸν σύστημα ἀριθμώσεως ἢ τὸ ἔχον ὡς βάσιν τὴν ἐξηκόνταδα, ἐφαρμοζόμενον εἰς τὴν διαίρεσιν τῆς ὄρας καὶ τοῦ κύκλου I.
εξηκοντάδραχος-ον παπ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀξίον ἐξήκοντα δραχμῶν· Πάπ. ἐξηκοντάδραχος μερισμοί, -ἐξ. ἐπιδομα.
εξηκονταθῶο μτην. κ. νεώτ. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐξήκοντα καὶ δύο [ὅτ᾽]· Θεοφαστ. Π.Δ.ἀν.5,31.
εξηκονταευνία μτην. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐξήκοντα καὶ ἐνέκα [69]· Π.Δ. Ἐσοδ.1,5,15.
εξηκονταεἶς μτην. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐξήκοντα καὶ ἑξέξι [66]· Π.Δ. Γεν. 46,26 πάσαι αἰ φυαί, ἐξηκονταεἶς.
εξηκονταεἴτα μτην. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐξήκοντα εἴτα [67]· Π.Δ. Ἐσοδ.1,5,15 υἱοὶ Κιλάν, καὶ Ἀζηνών, ἐξηκονταεἴτα.
εξηκονταεἴτης-ους-ες κ. νεώτ. κ. ἐξηκονταεἴτης -ους-ες, θηλ. ἐξηκονταεἴτις-ιδος ἰλι ὁ ἔχων ἡλικίαν ἢ χρονικὴν διάρκειαν ἐξήκοντα ἐτῶν, ὁ ἐξήκοντα ἐτῶν· Μίμν. αἰ α.· ἐξηκονταεἴτη μοῖρα κίχου θανάτου· 2) ὁ ἀποτελὼν ἐξηκονταεἴτον· Ἐπιγρ. ἐξηκονταεἴτον λυκοδάντων.
εξηκονταεἴτα ἰλι μτην. κ. νεώτ. χρονικὸν διάστημα ἐξήκοντα ἐτῶν· Φιλ.2,276, Πλούτ.Κικ.25.
εξηκοντάκις ἄλλοτ. κ. νεώτ. ποί. ἐξηκοντάκι ἐξήκοντα φορές· Πίνδ. O 13,99.
εξηκοντακίχλιοι-αι-α νεώτ. ἐξήκοντα χιλιάδες.
εξηκοντάκλιος-ον μτην. ὁ ἔχων ἐξήκοντα κλίνας· Διοδ.Σ. 16,63 ὀκτὸς ἐξηκοντάκλιος.
εξηκοντάλιθος ὄλι μτην. πολυμήτρης λιθος πολυχρωμῶς· Πλιν.Φιλ.37,167.
εξηκονταμοῖρα ἰλι μτην. ὅφις ἐξήκοντα μοῖρῶν· Ἡφαιστ. Ἀστρ.2,11 | κωδ. ἔξ.ακ-I.
εξηκοντάμοιρος ἄν σγλ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἐξήκοντα μοῖρῶν· Σγλ. Ἀρατ.644.
εξηκονταοκτώ μτην. κ. νεώτ. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐξήκοντα καὶ ὀκτὸς [68]· Π.Δ. Νε.11,6.
εξηκονταεἵτη μτην. κ. νεώτ. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐξήκοντα καὶ πέντε [65]· Π.Δ. Ἀρ.3,35 χιλίοις τριακοσίοις ἐξηκονταεἵτη σίκλων.
εξηκονταπηνκς κωσ-α μτην. κ. μον. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐξήκοντα πηνκς· Κολλύβ.2 π. Ἀθην.5,201 | I Ἀλφειν ἀρρηθὸς ἐξηκονταπηνκς, Γέν.κ.Χιλ.2,364.
εξηκονταπλασιάκις κ. νεώτ. ποί. τὸ ἐξηκονταπλάσιον, πολλαπλασιάκις ἐπὶ ἐξήκοντα.
εξηκονταπλασιάκος-ον νεώτ. ὁ ἐξήκοντα φορές μεγαλύτερος ἢ περισσότερος.

εξηκοντάπους-ος-ον μτην. ὁ μήκος ἐξήκοντα ποδῶν· Γαλ.10,33.
εξηκοντάρουρος-ος ἰλι μτην. ὁ ἔχων καλλιεργησὴν γῆν, χωράφια, ἐκτῶσας ἐξήκοντα ἀρούρα.
εξηκοντάριον ἰλι μτην. ἱατρ. ὄνομασία κολλυρίου τινός· Ἀετ.7,103.
εξηκοντά-ἄος ἰλι μτην. κ. νεώτ. ἐξήκοντα ἡμερησίου μονάδος ὡς ἐν δλον θεωρούμενα, ἐξηκοντᾶ· Βεττ.Βαλ.300,17, Ἰαμβλ.Μυστ.5,8, Νικήτ.Εὐγ.6,483 σήμερ μελιτταν ὑπὲρ ἐξηκοντάδα· 2) τὸ ἐν ἐξήκαστόν μέρος· Στραβ.2,5,7.
εξηκονταστάδιος-ον μτην. ὁ ἐξ ἐξήκοντα σταδίων ἀποτελούμενος· Στραβ.6,6,23 ἀπέχει δὲ τοῦ μὲν Ἐγίου διαρμα ἐξηκονταστάδιον.
εξηκοντατάλαντα ἰλι παπὺν ἐξήκοντα τάλαντων, ὅπερ συνεσέφερε γὰρ τὰς πολιτῶν ἐν Ἀθήναις ὑπὲρ τὸν ἀναγκῶν τῆς πόλεως· Δημ.183.
εξηκοντατάσσαρες μτην. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐξήκοντα καὶ τέσσαρες [64]· Φιλ.1,21.
εξηκοντόργιος-ον μον. ὁ μήκος ἐξήκοντα ὄργυων· Γεττ.Χιλ.9,587.
εξηκοντούτης-ους-ες κ. νεώτ. τὸ θηλ. ἐξηκοντούτις-ιδος συνμρ. ἰ. τοῦ ἐξηκονταεἴτης βλ.λ.· Πλάτ.Νόμ.755A ἐξηκοντούτης δὲ ἐνεχέβει δέκα μόνον ἀρχέτω ἐπι, Λουκ.Ἀλλ.35· ἢ νεώτ. τὸ ἄρα, κ. θηλ. ὡς οὔσι, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐξήκοντα ἐτῶν.
εξηκονταίος-α-ον ὁ κατὰ τὴν ἐξήκοστήν ἡμέραν ὧν ἡ συμβαίνει· Ἰππ. Ἀρθρ.69.
εξηκοντὸς-ῆ-ός κ. νεώτ. κ. δημ., αἰολ. ἐξήκοιτος ὁ ἐν σιμρᾷ ἢ τάξει κατεχὸν τὸν ἀριθμὸν ἐξήκοντα· Ἦρ.6,126 ἡκεῖν ἐξήκοντὴν ἡμέραν, Θουκ.1,12 ἐξηκοντὸς εἶται μετὰ Ἰλίου ἄλασιν· 2) τὸ θηλ. ἐξηκοντὸς ὡς οὔσι, θαλασσι. τέλος ἐνός ἐξηκοστού· Ἐπιγρ. Πάν.· 3) τὸ οὐδ. ἐξηκοντὸν ὡς οὔσι, ἐκαστοὺν ἐξήκοντα ἰσων μερῶν, εἰς ὁ διηρθεὶ πράγματι (Π.Λ., εἰδ. ἐπὶ τῆς ὄρας δευτερολέπου· Γεμ.18,7· 4) Ἐπιγρ.τάκος ἐ-εῖτη δέκα τόκοι εἰς ἀναλογίαν ἐνός ἐξηκαστού Π.Λ., ἐξηκοντατέταρτος-ος μτην. ὁ ἐξηκονταεἴτης τέταρτος· Ἦρ. Γεν.12,68 Ἠρώμ.Γερ. Ἀρ.βμ.1,8.
εξήκις, μέλλ. ἐξήκω ἔργασιν, φθάνω, ἐξηκονοῦμαι μέχρι σημείου τινός· Σοφ.Τρ.1157 ἐξήκις δ' ἴνα φανεῖς ὀπόσος ὡν ἄνθρωπος ἐκαστοί, Πλάτ. Ἐπιγρ. 987A πανταχῶσε καὶ δεῖρ ἐξήκισαι, Πλούτ.Πθ.833P ἐπειδὴν αἰ κληῖκος ἐξήκισαι εἰς τὸ δικαστήριον ἢ ὄμ. μετὰ συστοίχ. αἰ.· Σοφ. Ἠλ.1318 ὅτ' ὡν τοιαύτην ἡμῖν ἐκίμεις δόξαν· 2) ἐπὶ χρόνον, πάρεμμοι, ἁλμυ. ἐκίμεις ἢ κας' ὄσμ. ἐκίμεις, ἐτελεύσασαι, πέρασασαι· Ἦρ.2,11 ἐξήκις τέ οἱ ὁ χρόνος τῆς Ζηνίτης Σοφ. Ἄντ.896 ποῖον μὲ μοῖραν ἐξήκις βῶν, Λυσ.7,11 ἐπείθι τόνον ὁ χρόνος οὗτος ἐξήκις, Γεν. Ἀν.6,3,36, Ἐπιγρ. ἐξήκιστος ἴτω μνηστὸν, Πλάτ.Νόμ.766C, Λουκ. Κατάβλ.β.· 3) ἐπὶ χρησμάτων, ἐνυμίων κττ., ἐκλήφθουμαι, θγαίω ἀληθινός· Ἦρ.1,120 Βασίλειος οὐνομαθῆντος τὸν παῖδος ἐξήκισται τὸν ἄνερον, Σοφ.OT 1162 τὰ πάντ' ἂν ἐξήκισ σασθ' ἢ ἐπὶ μαρῶν πράξεων, ἐπιγρ.τάκος· Πάν.
εξήλλασα κ.ἐπ. ἐξήλιωσα, ὄσμ. τοῦ ἐξελῶσαι βλ.λ.
εξήλλατος-ον σφρηλτάτος, σφουρηλτάμενος· Ἦλ.Μ.295 ἀσπίδα... χαλκίην ἐξήλλατον ἰδ.γρ. ἐξήλλατον, με ἐξήλλατος.
εξήλίκατα ἴσα «φανερῶς γενόμενα» | ἰδόν.γρ. [εξήλιγκατα].
εξήλιμωρ Ἦρ. Δυρ. ἐπὶ ἐξηλιμωρ βλ.λ.
εξήλιδον ὄσμ. τὸ ἐξήλμα βλ.λ.
εξήλιόκει μτην. ὄνομα τινός, πᾶσθα ἀνορθωμένον εἰς τὸν ἴλιον ἢ ἀνορθωθῆναι, Ἐπιδ.2,2,21 ἰ. ἴσα «εξηλιωσάντων κεκαμμένων ὄνο τὸ ἴλιου».
εξήλιθίτης-τος ἰλι Σουῖδ. ὁ ἐπίτοσις μωρία.·
εξηλιμωρ ἴσα «ἐθελπε. Λάκωνες».

έξηλιούμαι-όμαι μτν. πληρούμαι ήλιου, καταγράφω με υπό το ήλιο φωτός: Πλούτ. 'H8.929D ό άρ. . . όλος έξηλιούται: .

έξηλιφωμεν 'Hσ. έξεκαθάραμεν: .

έξηλλαγμένως έπίρρ. μτν. έκ του παρακ. παθ. μτς. το έξαλλάσσειν, κατά τρόπον έξηλλαγμένον, παραδόξον, άσυνήθ, παραδόξως άσυνήθως: Διόδ. Σ.2.42 όγκεται δέ ταύτο τώ ζών, . . . έξηλλαγμένως, Πλούτ. 'H8.745P, Σέξτ. 'Εμπ.Μαθ.8,187, 'Ισίδ.Προτρ.5: || κατά τρόπον διάφορον, άλλως, άνομοίως: 'Ιω.Χρυσ.3,409.

έξηλώσεις-εως ή) έκθασίς, έξεθοός, διεξθοός: 'Hρ.5,101 ούκ έχοντες έξηλυσιν έκ τού άστος: || όμ. έπί ποταμού: αύτ.3,117 ένδεδόντος μέν τού ποταμού, έχοντος δέ ούδαμή έξηλυσιν.

έξηλώσω ή εκ- ήλος, ήπλ., μαν. κ. νεώτ. κ. έξηλώσω, όμν. έηλώσω, άόρ. έξηλώσας, έξόγω, άφαιρώ τούς ήλους, ξεκαρφώνω: | Πάπ. τός θύρας έξηλώσαντες τού παθ. έξηλωμένως κελυμένως: Πάπ. εύρον πανάριον έξηλωμένον || άποσυνθέτω τς ες τή έξ ών άποτελείται τεμάχια, διακόω τς συνδεδεμένον, συνηρηολογημένον: Κορ. 'Ατ.2,129 έν λ. ό ώρολογός έξηλάνε τώ ώρολόγιον || έπί ένδυσμάτων, κόπτω τός ραφός χωρίζω τά συνηραμένα: | 'Αχιλ.47 έξηλυσω τώ φόρετά μου' κ. παθ. έξηλώθηκ ό γιακάς || φρ.έπί στρατιωτικήν τού έξηλυσαν τά γαλιόνα ύπέστη στρατιωτικήν καθάρσιν, συνεκθ. κ. έπί άποστάντων: 2) μτρ. κωλύω, άποσώ τινα έκ τού έργου αύτού: Κορ. 'Ατ.2,129 έν λ. - τόν έξηλυσαν από τή δουλεία του' 3) όμ. μτρ. φέρω, χαλώ: αύτ. τού στομαχίου έξηλώθη (όταν ένδον χενώω τά φαγητά, ή τά χωνεύω κακώς), 4) (έξηλωμένη γυναικά ή τίς έπαυσε νά γεννά ένεκα πάθους καί ούχι ένεκα ήλικίας) 4) όμ. μτρ. φουέω.

έξημαρ έπί έξ ήμέρας: 'Οδ.Κ.80 έξημαρ μέν όμως πλέομεν νύκτας τς καί ήμαρ.

έξημαρς 'Hσ. έπέρασειν: .

έξημαρτικός έπίρρ. ή εκ τής μτρ. παθ. παρακ. τού έξαμαρτάνω) έσφαλμένος, πλημμελώς, κακώς, άνωφελός: Πλάτ.Νόμ.891D.

έξημαρς ή) μτν. κ. μαν. τ. μαν. τ. τού έξαήμερος: Βέττ. Βάθ.369,24, Πρόκλ.Υποτ.3,56, Γεώργ.Σύγχ.12,9.

έξημερώ-όω κ. μαν. κ. νεώτ., όμν. ικ. νεώτ.) έξημερώνω, μτρ. παθ. πορακ. έξημερωμένος, μεταδάλω τή ή τινα από άγρίου ες ήμερον: 'Hρ. 1,126 ταύτν σφι τόν χώρον προέπει έξημερώσαι έν ήμέρη ήνά τών καταστήσθ άρόσιμον), Εύρ. 20 έξημερώσαι γασάν ήνά τή άπαλλάξη έκ τών άγρίων θηρίων, αύτ.852: || όμ. έπί άγρίων θένδρον, μεταδάλω ταύτα ες ήμερα: Πλούτ. 'H8.86P ού δύναται πάν έξημερώσαι θένδρον ό γεωργός || όμ. κ. κυρ. έπί ζώων, πθασεύω, δαμάω: Γεωλ.16,21,3 έξημερώται δέ σφόδρα τώ ζών, - έξημερωμένον άρκτης: 2) μτρ. καθιστώ τή ήμερον άφαιρών έξ αύτού τή άγριότητα, εκπολιτίζω, μαλάσσω: | Πολύδ.4,21,4,Πλ.Μαν.4,129 έξημερωί τός τών ήθών και πάσων άλλας, Φιλ. 2,402,Πλούτ.Νομ.3. ήτις μάλλον αύτόν έξημερωσαι διά παιδείας κ. παθ. κ. Φιλώδ.Στωϊκ.339,9 έξημερωμένη . . . άναστροφή (έξηγουσαμένη, πολιτισμένη): || όμ. μτρ. κατοπαρώνω, μερώνω ρημοτ. η. έξημερώσεις, έξημερώσει, έξημερώσεισος.

έξημερωμα-στος ή) έξημερωίμον, κ.νεώτ., όμν. έν τή δευτ. σμν. έξημερωμα ή ένέργεια και τή άποτέλεσμα τού έξημερωί, έξημερωσις: 2) ήμέρα ή ένέργεια και τή άποτέλεσμα τού έξημερώω, ή ένέργεια τής ήμέρας, τή ήμερωμα: Βιβλ.Χρυσ. 929 και πρην τώ έξημερωμα, πρην νά έξθθ ό ήλιος, Παπαδ.Χριστ.Τεμν.24 από τώ Σαββατοβράδον έως τώ έξημερωμα τής Δευτέρας || κ. ώς ουσ. ίδιώς κτ. πληθ. έξημερωματα τώ λακαυγές.

έξημερωμένος-η-ον νεώτ. (πορακ. παθ. μτρ. τού έξημερωί ό άποδάλων τή άγρίον φύσιν, πθασός, ήμερος, πρός: έξημερωμένα ζώα, έξημερωμένα νεώτ. τριπορστ. άρχίζει ή ήμερα, έξημερωίμων' νεώτ. κ. όμν. τ. τού έξημερωί βλλ.:

2) νεώτ. έξημερωίω βλλ.

έξημερωσις-ος-ον νεώτ. ό δεκτικός έξημερωσιως: || ό άξίω νά έξημερωθώ.

έξημερωσεις-εως ή) μτν. κ. νεώτ. ή ένέργεια και τή άποτέλεσμα τού έξημερωί, ήμερωσις: Πλούτ. Νομ.14 τήν γήν έξημερωσιν έοικε διδάσκειν ή τή καθιστών άρόσιμον τήν γήν), Πορφ.Αποχ.3,18:

2) νεώτ. ή πλήρης ήμερωσις: || ό εκπολιτισμός.

έξημερωτικός-ή-όν νεώτ. ό χρησιμώμενος πρός έξημερωίω, ό δυνάμενος νά έξημερωί.

έξημερωσαι 'Hσ. έποιείκίνησαι: .

έξημησε άόρ. τού έξευθί (-έω) βλλ.

έξημμένος-η-ον νεώτ. (ετχ. παθ. παρακ. τού έξάπτω) ό έν εξέψει διατελόν || ό εκδούλος έξαποτόμενος, παραφερόμενος, εύέξαπτος: || όμ. σμν. έν φρ. έξημνησέ κεφαλή' 2) τετυφώμενος, περυσιωμένος, άλαζών.

έξημνένως έπίρρ. σγλθ. κ. νεώτ. μετ' εξάφωας, μετ' όργης: Σχόλ.1λ.512.

έξημοιδός-όν (έξαμοιδώ) έπί. ό πρός έναλλαγήν χρησιμώμενος, ό προσωριμώμενος πρός άλλήν άμοιδός: 'Οδ.Θ.249 εματά τ' έξημοιδά ισχολά, έ άλλασσόμενα, έξ άμοιδής φορομένου φύσιν), Κόιντ. 7,437: || 'Hσ. έξημοιδοί' έτεροι: .

έξηναγκασμένος-η-ον νεώτ. (πορακ. παθ. μτρ. τού έξαναγκάζω) ό έξ ανάγκης ή διά τής βίας γνώμενος, οκούσιος: έξηναγκασμένη κίνησις | καθ' ήν ή τροχιά τού κινητού είναι έκ τών προτέρων καθωρισμένη η.

έξηναγκα κ. -ον άόρ. σ' κ. β' τού εκφέρω βλλ. **έξηνδισμένως** έπίρρ. γλωσσ. εκ διαφόρων μερον, κατ' έπιλογήν.

έξηνός-ον μτν. άχαλίνωτος, άκρατής, άκατάσχετος, άκράτητος: Πλούτ. 'H8.510B.

έξηντα μαν. κ. όμν. τ. τού έξηναγμένω βλλ.

έξηνταβελόνης ή) όμν. τού θηλ. έξηνταβελόνα κ. -όνισσα, ό ες άκρον φιλόρωμος.

έξηνταρός ή) όμν. τού θηλ. έξηντάρα κ. -ισσα, ό έξηκονταετής βλλ.

έξηνταριά ή) όμν. ή έξηκοντά βλλ., μ. μετά τού κομιά: κομιά έξηνταριά δραχμής ή τριούπου έξ- ή.

έξηντατριχίς ή) όμν. ό σχεδόν άπανός.

έξηπάφον άόρ. β' τού έξαπαφάω βλλ.

έξηπειρώ-όω μτν. έπίται. τ. τού ήπειρω,μεταδάλω ες ήπειρον, ήπειρόν (ήτις ποταμών συσσωρεύοντες ήλυν περί τά στόμια αύτών): Στράβ.1,37 άπαντες γάρ ήνν. ό ποταμοί μμοιόταν έν τών Νείλων έξηπειρωίντες τόν πρδ αύτών ποράν, κ. παθ.: αύτ.11,4,2 τής ήπειρωίως έξηπειρωίθουσαι.

έξηπεροπέω έξαπατώ, κοταδοκίεωμαι: 'Αριστοφ.Λυσ.840 σόν έρον εν ή τούτν όπταν και στρέφειν, κάθηπεροπέωμαι.

έξηπλώσμαι-όμαι παθ. μεταδάλωμαι ες ήπλώον βλλ. κ. 'Ιππ.Κρισι.11.

έξηπλωμένος έπίρρ. σγλθ. έκτάθθ, έκτεταμένος, ξεπλωτά: Σχόλ.Όπν.'Αλ.2113.

έξηράτο γ' έν. μεσ. άόρ. τού έξάρω βλλ.

έξηρατρός μαν. έπιρρ. ό έκων έξ κώπας, με έξη κομιά: 'Ελ.Επιγράμμ.337.

έξηρημένος-η-ον πορακ. παθ. μτρ. τού εξαίρω βλλ.: || έιβ. φραγμ. ό εκτός τού κανόνος.

έξηρημένος έπίρρ. μτν. κατά τρόπον έξαιρετικό, έξαιρετικός, κατ' έξοχήν, ύπερβαλλόντως: 'Ελκώδ.π.Φωτ.Βιβλ.534,27 αϊγιακόον έξ' φσσι τού περ ή τήν 'Ελίκην παράλιον μέρος, 'Ομνμν.Γοργ. 563: 2) έν τέλει, τελικώς, τελευταίως, αντίθ. προσεγώς: Φιλόν.Ίω.Υπομν.Ψυχ.270,14.

εξήρης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἔξ σειράς κωπόν • Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.39 ἐπὶ νεώτ. **εξήρης** 2) τὸ θηλ. **εξήρης** κ. ἀποκ. ὡς οὐσ. • Πολύβ. 1,26,11 τὰς μὲν οὖν **εξήρης** δύο οὐσας.

εξήρικος-ή-όν μτγν. ἔξήρης βλλ. • Πολύβ.ἀν.39. **εξήρημνησ**-η-ον μτγν. παθ. παρακ. τοῦ ἔξαρτιώ βλλ. • ἔξδ. νεώτ. φλῶς. **εξήρημνη** ἔννοια ἡ καθωρμημένη, περιωρισμένη ἔννοια.

εξήρησσε ἀόρ. α' τοῦ ἔξερω βλλ.

εξήρ (ἐξωλ. ἔπρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐπ. ἔξήρξ. διωρ. ἔξων ἰδγματος ὁ γονιμός) ὁ εἶς μετὰ τὸν ἄλλον, κατὰ σειράν, κατὰ συνέχθειαν • Ὀδ.Δ.449 **εξήρ** εὐνάζοντο παρὰ ἄνηνι θαλάσσης, Ἑρμ.Α.341 διδοὺς πρόρρητι **εξήρ** πᾶσι, Θουκ.7,29 τοὺς ἀνθρώπους ἐκώσωνε. • πάντας **εξήρξ**, Ἐκν.Αθ.1,6, Πλάτ.Θεαιτ.152B περὶ τοῦτου πάντες **εξήρξ** οἱ σφο. • συμφέρεσθον // νεώτ. φρ. καὶ οὗτω καθ' **εξήρξ** ἢ καθ'ἑξῆς ὁμοίως κατὰ συνέχθειαν ὄμ. ὡς **εξήρξ** κατὰ τὸν ἐπιόμενον τρόπον // εἶδ. μοθμ. **εξήρξ** ἀνάλογον ἐν συνεχεῖ ἀναλογία • Εὐκλ.δ.1' // ὄμ. ἐνάρθρ. οἱ **εξήρξ** ὀρθοίη διαδοχικοί • Ἀρχ.Ἰν.Ἐλ.Προοίμ. // ὄμ. γραμματ. **εξήρξ** κείμενα κατὰ σειράν, διαδοχικοί: αὐτ.11' // ὄμ. τοῦτου ἐ-γινόμενου ἀνεβρός, διαρκῶς: αὐτ.Σφαιρ.Κυκ.1,11' // ἀμέσως κατόπιν, πλησίον • Ἑρμ.Α.249 ὁ **Θεσπύς** παῖς **εξήρξ** ἐναυλοῦχε, Ἀριστοτ.Κόσμ. 392α,26' // κ. μετὰ γεν. • Ἀριστοφ.Βάτρ.765 τοῦ Πλούτωνος **εξήρξ**, Πλάτ.2,19,5' // κ. μετὰ δότ. • Ἀριστοφ.Λυσ.633, Ἀριστοτ.Κόσμ.4,394,30 ὁ **εξήρξ** νέλιω τῷ Ἀργέστον, Πολύβ.2,17,4 **εξήρξ** δὲ τούτοις [κατ'ἄρξ] 2) ἐπὶ λογικῆς συναρμογῆς κατ' ὁλόκληρην, μετὰ γεν. • Πλάτ.Φιλ.42C τούτων τοίνυν **εξήρξ** ἀγόμεθα' // ὄμ. φρ. **εξήρξ** διεκτελεῖται - λέγειν κατὰ τρόπον συναρξ, ἀκολουθοῦν • Πλάτ.Πολιτ.257B, αὐτ.286C λέγει **εξήρξ** μόνον' 3) ἐνάρθρ. ὁ ἦ, τὸ **εξήρξ** ὁ ἐπιόμενος, ὁ περαιτέρω • Πλάτ.Γοργ.454C, αὐτ.Τιμ. 20B τὸν **εξήρξ** λόγον, Πολύβ.1,52,4 εἰχοντο τὸν **εξήρξ** πραγμάτων, - ἔχων τὴν **εξήρξ** γνῶσιν // φρ. καὶ τὰ **εξήρξ** = καὶ τὰ λοιπὰ • Πάπ. ἀγασσῆται τὸ ὄνομα σου κα[ὶ] τὰ **εξήρξ** // εἶδ. γραμμ. τὸ **εξήρξ** ἢ γραμματικῆ σειρά, διαδοχῆ τὴν λέξεων, ἢ ἀλληλοχρῆσά τοῦ λόγου, ἀντιθ. ἀπερβατὸν • Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.4,3' 4) ἐνάρθρως ἐπὶ χρόνῳ, ὁ μετὰ ταῦτα, ὁ ἀμέσως χρονικῶς ἐπιόμενος, ὁ κατόπιν • Αἰσχ.ἀν.475 **εξήρξ** ὁ ὄπαδε δόχμον, Ἀριστοφ.Εκκλ.638, Πλάτ.Πολιτ. 271A στ. τὸν **εξήρξ** χρόνον ἀγειτόνουν, Κδ Λουκ. 9,37 ἐγένετο δὲ ἐν τῷ **εξήρξ** ἡμέρῳ, Πάπ. τὸ **εξήρξ** δικασίμω // ὄμ. εἰς τὸ **εξήρξ** εἰς τὸ μέλλον, τοῦ λοιπού, ἀπ' ἐδῶ καὶ μερὸς: Σχολ.Ἀριστοφ.Πλ.279, αὐτ.1160,Πάπ. καταλείπειται εἰς τὸ **εξήρξ** ὀρτάδει γ'.

εξήρσθη-σθη-ον μτγν. παθ. παρακ. τοῦ ἔξαρθενῶ, ἐξηνηλθῆσεν, ἀδυνατισμένος.

εξήρσθημνης ἐπίρρ. μτγν. ἐντέλως, τελείως: Κύριλλ.5,1,383 ἔ- ἔχειν.

εξήρσθη Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξέστω, προστ. τοῦ ἔξειμι, ἐξέσται βλλ.ξ.

εξήρσθημνησθη-σθη-ον μτγν. παθ. παρακ. τοῦ ἔξαρσθῶ, ἀσφαλῆς, μὴ διαίτηχον κινδύνους.

εξήρσθημνης ἐπίρρ. μτγν. ἰμτγ. παθ. παρακ. τοῦ ἔξερτάω ἢ κατόπιν ἐπιμελοῦς ἐντελεχοῦς ἐξέστας, περιεκοιμημένος: Μάρκ.Αἰρ.1,16 ἐπὶ τῶν ἔξερσθημνης κρηθέντων, Ἐπιφάν.ἀν.16,203C.

// μετὰ περιεκοιμημένης ἀκριβείας ἢ ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν λέξεων // φρ. ἄριστ. ἔξήρσθημνης. Ἀδγ.451β1.

εξήρσθημνης διθωδ. στραγγίξω διὰ λεπτοῦ παθ. παθ. παρακ. **εξήρσθημνης**: Πηλ.Γαλ.19,9B ἔξερσθημνησθη, τὸ διὰ ἡτρίου ἡθμημένον, λεπτόν δὲ τὸ ὄρασμα τὸ ἡτρίον.

εξήρσθημνης-ομαι μτγν. ἐπιπτα. τοῦ ἡτρίωμαι βλλ. • Φιλ.1,179 ἔ- ὑπὸ λόγου, Πλούτ.ἈΜε.14 ἃ δὲ

ὤσπερ **εξήρσθημνη** τῆς σπουδῆς εἶπεν, Ἀρρ.7,12,5 Μάρκ.Αἰρ.1,8 μὲτ' ἐξήρσθημνησθη διὰ ταῦτα.

εξήρσθημνη ἰτὸ ἐσφ. φρ. ἀντὶ ἐξήρσθη βλλ.

εξήρσθημνης γλωσσ. ἴστανγ. **εξήρσθημνη** ἐκπληττεται, θουρδεύεται.

εξήρσθημνης-ως ἡ μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξήρξ, τὸ κακὸς ἦεναι, κακοφροσύνη: Ἀτλ.ἀν.298 (ἢ. Εὐστ.11,813,45) ἐκκλίειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ **εξήρσθημνη** καὶ φόρον 2) μέθοδος προφορᾶς, τρόπος ἐκφράσεως: Πάπ.

εξήρσθημνης ἡ μτγν. κ. μον. μαρία ἀνοήσια, παραφροσύνη ἢ ἀ. ἐ. ἀφροδίσι «μωρία, ἀνοήσια, ἐξηγίαι»: Πορφ.Χριστ.35, Μαλ.ἀλ.134,22.

εξήρσθημνης-ον μτγν. κ. μον. κακὸς ἦχον, δόσθη, παράγορας, ὄμ. μαρῶς πορῶρων • Πορφ. Χριστ.35,Μαλ.ἀλ.195,22 ἀπέμεινε ἀκούσας ὁ Με- νέλαιος ὡς **εξήρσθημνης** Λεόντ.Νεαπ.172B.

εξήρσθημνης-ῶ μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐκπέμνω ἦχον, ἀντιθ. • Πά.Τουλ.34,14 ἦτοι **εξήρσθημνη** ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς δίχης, Νεφέλ.π.βέττ.Βαλ.24,17,Τουλ.δ.118 **εξήρσθημνη** βροντή' // ὄμ. μετὰ συστοίχ. αἰτ. • Πολύβ.30,47 κ.παθ. • αὐτ.2,107,ΚάΘεσα.1,1,8 ὄμ ἡμῶν γὰρ **εξήρσθημνη** ὁ λόγος τοῦ Κυρίου' 2) ἐκπέμνω ἀνεβρόδους ἦχου, εἶμαι δόσθη, συνεκδ. παραφρονῶ • Πολ.Φυσ.ἀλλ.22) μωραίνονται, **εξήρσθημνη** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ δαιμονίζονται: πρὸς ἐλέγχου.

εξήρσθημνης Σουδ. ἐκβάλλω, ἐκβάλλω.

εξήρσθημνης-ως ἡ μτγν. ἐντέλως, ἴστας: Στουδ. Θεόδ.1449 [ἐκδ. Μι.1.

εξήρσθημνης-ομαι μτγν. ἐξίωσι, ἱατρεῶν: Ἰσίδ.Πηλ. Ἐπιστ.1,437.

εξήρσθημνης Ἦσ. «ἐκθυτικός».

εξήρσθημνης-ως ἡ μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὄποτελεσμα τοῦ ἐξήρσθημνη βλλ.

εξήρσθημνης-ομαι μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξήρσθημνησθη, ὁ ἰκανὸς τὸ ἐξήρσθημνη βλλ.: ἐπίρρ. ὡς.

εξήρσθημνης νεώτ. καθιστῶ τὸ ἰδανικόν, προσ δίδω εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἰδεοῦσους.

εξήρσθημνης μετ. ποιημοῦ τὸ ἴδιον, σφετερισμοί, ἰδιοποιήματα: Διφιλ.42, Ἐπιρρ., Πολύβ.3,24,14 τὰ μὲν κατὰ ἰδίωσιν. . . **εξήρσθημνης** καὶ πάσας ἀφαιρούμενος τὰς ἐπιβάδουσι, Διόδ.Σ.1,23, Πάπ. τὰς προκλήσεις **εξήρσθημνης** 2) κοπιῶ τὶ τινα φιλῶν, φέω με τὸ μέρος μου: Πολύβ.8,27,7 **εξήρσθημνης** . . . τὸν ἐπὶ τῆς πόλεως τεταγμένον.

3) λαμβάνω μέρος ἰδιῶν μου χροσιν • Πάπ. 4) νεώτ. **εξήρσθημνης** βλλ.: ρηματ. **εξήρσθημνης**.

εξήρσθημνης ἐπίρρ. μον. ὄσας, ἰδίως κυρίως, προσηνῶν: Κώδ. Ὀμφ.2,5.

εξήρσθημνης-ον νεώτ. πασάκ. μτγ. τοῦ ἐξήρσθημνης, ἐξαιρετικῶς, ἔχωσας: φρ. μετ' ἐξήρσθημνης ἢ ἐν ἱστορίαις πρὸς τὴν ὑπογραφήν.]

εξήρσθημνης (ὁ) ἡξήρσθημνης μτγν. κ. νεώτ. σφετερισμός, οικειοποίηση: Στράβ.17,1,8 κατὰ πλεονεξίαν καὶ ἐξ- τῆς Ἀλγίπτον' 2) ἡ πρόσληψις τῆς φλῆας, ἐπιτασῆσθης τινός: Πολύβ.22,6,1.

εξήρσθημνης-ως ἡ μτγν. ἡ ἐξήρσθημνης βλλ.:

εξήρσθημνης-ομαι μτγν. ἐξήρσθημνης βλλ.: Διόδ.Σ.5,57 **εξήρσθημνης** τὸ περὶ τὴν ἀστρολογίαν, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.199,6,Αἰσώλ.Μθ8,12,Ἀθην. 2,50F πολλοὶ ὄμεις οἱ Γραικοὶ **εξήρσθημνης**.

εξήρσθημνης-ομαι ἐξήρσθημνης βλλ.ἡ: Ἐκν.Ἐλ. 2,4,8 ἐβουλήθησαν Ἐλευσίνα **εξήρσθημνης**.

εξήρσθημνης, μέλλ. ἐξήρσθημνης, ὀρώμω: Ἀριστοφ. Ὀρν.791 οὐκ ἂν ἐξήρσθημνης ἐς θοῖματόν, ἀλλ' ἀνέτατο (φρ. ἐπιρρ. ἀντὶ τοῦ πλῶς).

εξήρσθημνης, μέλλ. **εξήρσθημνης**, θέτω τινὰ νὰ καθίσταται: Σοφ.ΟΚ11 σπλάσιν μὲ καθεύρωσιν // τὸ τὸς.

εξήρσθημνης βίον ἐγκαθίσταται: Ἑρμ.ἀν.884(877) ἡλθὼ γὰρ οἰκων βίον **εξήρσθημνης**.

εξήρσθημνης-ῶ μ. νεώτ. κ. **εξήρσθημνης**, ὄμ. **εξήρσθημνης**, προκατὰ τὴν ἔκκρισιν ἰδρώτος: Πηρ.Κρι.52

τό γάρ νόσημα οὐ φιλεῖ ἐξιδροῦν ἥ ἀντιβ. ἐκρίνω ἰδῶσα : διόδ. Σ 4,78 ὥστε διὰ τὴν μαλακότητα τῆς θερμῆς ἐξιδροῦν λεληθότως ρημα. π. ἐξιδρωσις, ἐξιδρωμα.

ἐξιδρωμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξιδροῦν, τὸ πρῶτον τῆς ἐξιδρωσεως ἥ εἶναι ἰατρ. παθολογικὴ συσώρευσις ὑγρῶν ἐντός κοιλιότητος τινος τοῦ σώματος.

ἐξιδρωματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐξιδρωμα : ἐξιδρωματικὴ πνευρίτις ἥ ὁ πάσχων ἐξ ἐξιδρωματος.

ἐξιδρωσις-εως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξιδροῦν : Πλούτ. Ἠθ. 949B μετὰ τὰ λουτρά καὶ τὰς ἐξιδρωσεῖς περιψυχόμεθα μάλλον ἥ νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ τῶν ἀγγείων παθολογικὴ ἐξοδος στοιχείων τοῦ αἵματος ἥ νεώτ. βοταν. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ τὰ φυτὰ ἀποβάλλουσιν ὕδωρ κατὰ σταγόνας ἐκ τῶν ὑδρόφορων στεμάτων ἢ ἐκ ραγίων.

ἐξιδρωτικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ πρακτικὸν ἐξιδρωσιν βλάττῃ ἥ ὁ ἐξ ἐξιδρωσεως.

ἐξιερατεύω Ἐπιγρ. ἀντὶ ἐξιερατεύω, παραιτούμαι τῆς ἱεροσύνης.

ἐξιερώω Ἡσ. καθιερώω.

ἐξίημι Ἰημι ἐπέμψω, ἐξαποπέμψω, ἀφήνω πινά να ἐξέληθ : Ἰλ.Α 141 αὐτὴ κατακτείνει μῆδ' ἐξέμην ἀφ' ἐς Ἀχαιοῦς ἥ Ὀδ.Α 531 ἥ ἐξίημι ἔρον νόθον πληρῶ, ἰκανοποιῶ : Ἰλ.Ω 227 ἔπην ἔρον ἐξέρον ἔπην, Σαμφ.Λυρ. Συμφλ. 23,23 ἐ- νόθον (πιθ.) ἥ ο. κ. μέσ. ἐξίημι ἔρον : Ἰλ.Α 469 πόσος καὶ ἐπότιος ἐξέρον ἔπην, Ἑσῶν. 1064 ἥ γεν. ἐκβάλλω : Ἠρ.3,146 [τοὺς δὲ ἐπικούρους] ἐξίηκε ἐπὶ τοῦ Πέρσας, Εὐρ.Βάκχ. 1122 ἢ ὁ ἄφρον ἐξίησαι, Περ.82B, Ἀπολλ.δ. 3,4 σμηριγὸν παλόν ἐξέσσαν ἥ ἀντιβ. ἐπὶ παταμόν, ἐκβάλλω, χύνομαι : Ἠο.1,6 δς βέων. ἐξίημι ἔς τὸν Εὐφείων, Ὀουσκ.4,103 ἢ ὁ βάλων λίμνη ἐξίησαι ἐς θάλασσαν, Πολύδ. 10,48 ἢ ὁ δὲ Τανάις ἐξίησαι εἰς τὴν Μαίωτιν λίμνην ἥ μέσ. ἐξίημαι ἀναφορικῶς πρὸς αὐτὸν ἀποπέμψω, ἀπολύω, χωρίζω : Ἠρ.5,39 οὐκ οὐκ τὴν μέγαις γυναικί, ἀπὲι τὸ τοῦ οὐ τικτεῖ, ἐξέσθ. ἥ ἀντιβ. ἡ κωδ. ἐξίθηθ ἥ Ὀσ. ἐξέδοσ.

ἐξίηθη Ἡσ. ἐξέω καθίσω.

ἐξίηθω ποιῶ τὸ ἐντέλεω εὐθύ, κἀνὼν ἴσο, ἱσθάζω : Ἰλ.Ω 410 ὥς τε στάθμη δόρω νήιον ἐξίηθουεῖ κ. ποθ. : Ἰνπ. Ἀγρ.3 εἰ ἰκανῶς ἐξίηθυναί ἥ διευθύνω : Ἀπολλ.Ρ 1,562.

ἐξίηκον μγν. ἐξικνούμαι, φθῶνος που : Ὀρφ. Ἀγρ. 194 Φίλας δ' ἐξίηκεν περικλιτός πρβλ. ἐξίηκω.

ἐξίηκῶν-ῶν μγν. κ. μον. ἐπαρούς : Προκ.Κτισμ. 4,2 ἐξ- τῆ χώρῃ ἥ ἀντιβ. 2) ἀμειδῶ : Παχυμ. Ἐνδρ. Παλ.3,8,142B βόγαις ἐπιποσίαι ἐξίηκῶν.

ἐξίηκταῖος ἐπίτα, τὸ ἰκετώω βλλ. : Σοφ.ΟΤ 760 ἐξίηκταῖος ἀπαρροφῶ, ἐξέσω τὴν ἰκμάδα, τὴν ὑγρασίαν τινός : Ἀριστ.Ζ 718b, 19 ἡ θερμότης ἐ- τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ γεωδουκ κ. παθ. ἐξαιγίκομαι : αὐτ. Μετ.385b, αὐτ. Αἰσθ.443a, 14 ἥ κ. ἀντιβ. ἀποκόλλω τὴν ἰκμάδα : οὗτ. Ζ 583a ἥ κ. ἀντιβ. ἀποκόλλω τὴν φθῶν ἐξίηκταῖος μάλλον τῶν μελιώνων ἥ ἐκχυλίσαι, ἀποξηραίσαι, στεγνώων : Ἀριστ.Ζ 594a, 13, Ἑσῶφ.Φαίτ.4,8 ἡ ἄλλη.

ἐξίηκταῖος τὴν ὑγρότητα κ. παθ. ἥ ἄλλη. ἥ κ. ἀντιβ. ἡ ἐκχυλίσαι, ἀποξηραίσαι, στεγνώων : Ἀριστ.Ζ 594a, 13, Ἑσῶφ.Φαίτ.4,8 ἡ ἄλλη.

ἐξίηκταῖος τὴν ὑγρότητα κ. παθ. ἥ ἄλλη. ἥ κ. ἀντιβ. ἡ ἐκχυλίσαι, ἀποξηραίσαι, στεγνώων : Ἀριστ.Ζ 594a, 13, Ἑσῶφ.Φαίτ.4,8 ἡ ἄλλη.

ἐξίηκταῖος τὴν ὑγρότητα κ. παθ. ἥ ἄλλη. ἥ κ. ἀντιβ. ἡ ἐκχυλίσαι, ἀποξηραίσαι, στεγνώων : Ἀριστ.Ζ 594a, 13, Ἑσῶφ.Φαίτ.4,8 ἡ ἄλλη.

ἐξίηκταῖος τὴν ὑγρότητα κ. παθ. ἥ ἄλλη. ἥ κ. ἀντιβ. ἡ ἐκχυλίσαι, ἀποξηραίσαι, στεγνώων : Ἀριστ.Ζ 594a, 13, Ἑσῶφ.Φαίτ.4,8 ἡ ἄλλη.

3) ἀνοξήτω, ἐρευνῶ ἥ Εὐρ. Ἀνδρ.398 τὰ δ' ἐν ποσιν οὐκ ἐξίηκτάω καὶ λογιζομαι κακὰ (πιθ. ἐσφ.) ρηματ. π. ἐξίηκταῖος.

ἐξίηκτάω-εως Ἰη μγν. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξίηκτάω, ἀποξηραίνω : Γαλ.17(2)496, Τρέτς. Ἑξήγ. 11,97, 12 πρὸ τῆς ἐξίηκταῖος τοῦ ἡλίω. ἥ νεώτ. φραση. ὁ ἀποξηραίνω ἐκχυλισματικῶν οὐσιῶν, ἡ ἐκχυλίσαι.

ἐξίηκταῖος-ή-όν ἰκμάδ ἡ ἰκμάδ ἡ ἐκ τῶν ἰδιοτήτων ν' ἀπορροφῆ τὴν ἰκμάδα, τὴν ὑγρασίαν ἐκ τινος σώματος, ἀποξηραίνω ἥ Πράκλ. Τετράδ. 27 ἐξίηκταῖος τῶν ὑγρῶν.

ἐξίηκταῖος ἡ ὄσμ. τὸ φυτὸν ἰξία χαμαιλέον ὁ λευκός, ἡ ἰξία, χαμαιλός.

ἐξικνούμαι-έομαι κ. νεώτ. ὄσμ. ἐξίηκνῶν, μετ' αὐτ. ἐξίηκνῶ (Σαμφ.1,13) ἀφικνούμαι, προσέρχομαι, φθῶνος που, συνθῆ. μετ' αἰτ. τόπου : Ἰλ.Ω 481 ἐξίηκτο δῆμον, Ἡσίοδ.Α 470 Ἁθῆνη ἐξίηκτο Ὀδυσσοῦν τῆ, Πινδ.Π 3,76 πηλαυγέστερον κείνω φάος ἐξίηκνῶ κ. ἐν τῷ : Ἀπολλ.Ρ 3,31 ἡ ἐκ ἰκμοσεθα ἀκτῆν, Συμμ.π. Τρέτς. Χιλ.7,701 ἐκ ἰκμομν... νήσοσ ἥ κ. μετὰ τοσ. ἐπιγρ. : Σίμων.171 (162) οὐδὲ γάρ σοῦδ' ἐυρῶσ περ ἐὼν ἐξίηκτο δεσρῶ ἥ κ. μετὰ ποθ. εἰς π. πρὸς τῆ, μέρι πινός : Ἠρ.2,28 οὐκ ἐξίηκταῖος ἐς δεσρῶν, Αἰσχ.Πορ.792 ἐστ' ἀν ἐξίηκ πρὸς Γοργόναε πείδι, αὐτ. Ἀγ. 303 ἥ τὸ πρὸσθ. ἐνέχουσιν πολλὰς χρόν. σμ. : Σοφ.ἀπ.553,6 ἐξ- ἐς ἄσθην, Πλούτ. Ἠθ.149D ἐξ- μέρι γάμο καὶ γενεῶσ ἥ κ. ἀπολ. : Σαμφ.1,13 αἶμα δ' ἐξίηκνῶ ἥ μετ' αἰτ. πρὸσ. ἔρχομαι, προσέρχομαι εἰς τὴν ἀνα ἐξ ἰκνῆσι : Ὀδ. Ν 206 ἐγὼ δὲ κεν ἄλλων ὑπερμένων βασιλῆων ἐξίηκνῶν (οὐχὼ. ἐκίεττασ), Πινδ.Π 1,35 ἥ ὄσμ. μετὰ ποθ. (πρὸς τῆναι : Ἀντωνίν.Λιθ.38,2 ἥ μετ' αἰτ. πρᾶγμ. ἀφικνούμαι, φθῶνος εἰς τῆ, προσεγγίω, ὄσμ. μετ. ἐπιτηγῶσ, ἐπιπέτω τῆ : Πινδ.1,671,19 ὄσμ. μὴ σοφίας ἄστων ἄκρον κλυταίς ἐπένοσ ῥοσισιν ἐξίηκται ζυγέιν, Ἀριστ.Βοτ.117b, Ὀουσκ. 1,70 καὶ ἔργω οὐδὲ ταναγκαία ἐξίηκταῖος (ἐπιπέλεσαι) ἥ ὄσμ. μετὰ γεν. : Εὐρ. Ἠλ.612 τῆ ὄσμ. δρῶντες τοῦδ' ὄσμ. ἐξίηκταῖος ἥ ἔεν. Ἑλλ.7,5,17 οὐδὲν γάρ ποθὺ βραχὺ δῆλον ἐκότεροι εἰχον ὄσμ. οὐκ ἐξίηκνῶντο ἄλλήλων ἥ ὄσμ. μετ' ἐμφοσ. αἰτ. (πρὸς π. : Πολύδ.1,3,10 πρὸς τὴν συντέλειαν ἐξίηκτο τῆς τῶν ὄσμων ἀρχῆς) ἥ ὄσμ. κ. νεώτ. εἰς τῆ μτ. ἐπὶ πνευματικῶν ἡ φυσικῶν καταστάσεων ἡ ἐκδηλώσεων ἡ ἰδιοτήτων, φθῶνος εἰς σμ. ἐπὶ τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἰς τῆ ὑπερβολικόν, ἐντένομαι ἡ ἐκτενομαι ὑπερβαλλόντως, συνθῆ. ἐπὶ κακῶ, ἐν χρ. κτ. γ' πρὸσ. ἐνεσθ. σμ. παρ. κατ. κ. συνθῆ. ὄσμ. ἡ φιλανθρωπία τῶν ἐξίηκταῖος μέχρι στεράσεως τῶν πρὸσ συντήρησιν του, ἡ ἀγάθειά του ἐξίηκταῖος μέχρις συνταξίσε, ἡ ὄσμ. του ἐξίηκταῖος μέχρις ἀνοσίσε. ἥ ἀπολ. ἐπὶ βελῶν, φθῶνος που : Ἠρ.4,139 λυεῖν δὲ σοσ τοξέωσ ἐξίηκταῖος, ἔεν. Ἀν.1,8,19 πρὶν δὲ τόξωσ ἐξίηκταῖος ἐκκλίνουσιν οἱ Βάρβαροι ἥ ὄσμ. ἐπὶ τῆς ὄσμ. εἰς τῆ, ἐκτενομαι μέχρι : Ἠρ.1,171 ὄσμ. καὶ ἐγὼ δυναταίς ἐμὶ μακρότατον ἐξίηκταῖος ἀκαθ' ἴδωσ μακρότατος ὄσμ. ἀνὰ φθῶνος ἐρευνῶν τὰ ἀνοσίμωσ, Πλάτ. Ἰπ.Μ 281D οὐκ ἰκανοί ἐξίηκταῖος φρονήσαι ἐπ' ἀμφοτέροσ ἥ ὄσμ. σμ. κ. μετ' ἐπιγρ. : Πλούτ. Σὺλ.3 ἡ ὄσμ. μόνω σοφία τότε περατήρη τῆς χρεῖσε ἐξίηκταῖος τῆ θεωρία. ἥ ἐπὶ πρὸσ. μετ' ἐμφοσ. αἰτ. ἡ πρὸς τῆ, ἐπὶ τῆ ὄσμ. ἐξερῶκ, ἐπαίνωσ : Ἠρ. 4,10 οὐκ οἶατε τε γενομένωσ ἐξίηκταῖος πρὸς τὸν προκείμενον ἄσθην, Πλούτ. Πομπ.39 ἐπ' ἡ δὲ αὐτὸσ οὐκ ἐξίηκταῖος ἥ ὄσμ. ἐπὶ χρημάτων ἡ

τορφήων η δ. εφοδίων, έπαρκώ ες τι, φθόνω γά κάτι: Πλάτ.Πρωτ.311D άν μόν έξικνεΐται τό ήμέτερα χρήματα [όν έπαρκώσι]. Ξεν.Άν.7,7,54 ήν ούν μή έξικνεΐται ταυτ' ές τόν μισθόν' || δδ. κ. έπί ά. πραγμ. είμαι άρκετός, άποτελεσματικός πρός τι: παροιμ. έν Κωμ.΄Αδίσπ.491 άν μή λεον-τή γ' έξικητ', άλωπεκλήν άρδασάν.

έξικβρ 'Ησ. «έκτικός».

έξικω μτν. κ. μον. κ. έξικάνω έξικνούμαι βλλ.: 'Ορφ.Άργ.392, Παρόρ.Γολ.202 πρός τόν μαχη-σμόν έξικωμεν Ι άναν. έξικώμεν Ι άρρώτως. **έξικαρώ**-ώω μτν. ποιώ τια άραρν, φαίδρν, φαίδρύων: 'Αθην.10,420E ταυτα δ' ούτως εδ-φραινε και έξικάρου τοϋς παρόντας.

έξικασα-εως ή ή μτν. ή ένέργεια τοϋ έξικλόσκα-μαι, έξικλασμός, έξικλώσις, καταπαρήνσις, συνδι-αλλαγή: Πά. Άρ.29,11 πλάν τό περϊ τής άμαρτίας τής έξικλάσεως, Διου.Α,1110.

έξικλάσκαμαι, μέλλ. έξικλάσσομαι, έπ. έξικλάσσο-μαι, έξικλώ, έξεμμενιάω: Χρυσμ.π.Ήρ.7,141 ού δύναιτα: Παλλάς δέ! 'Ολύμπιον έξικλάσσομαι, Ξεν. ΠΟ7,2,19 ήμμοκλά δέ θάων έξικλάσμην αυτών, ΚΟ7,1,68,4 σπουδάζοντες έξικλάσσομαι τήν όργήν αυτών, 'Απολλ.δ.1,9,15,2, Πλούτ.Ηθ.1491 πρϊ τό πρώτον έξικλάσσομαι ήμμομα: 2) δι-δάμω δίκην, άποτίμω διά τι, ξεγοράζω πταισμόν τι: Σύμμ.Ψαλυ.77,38 έξικλάσκω άμαρτίας, 'Επιγρ. έ-άμαρτιαν' κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.862C τό δέ άποινοίς έξικλασθέν έ τό έξικλωθέν δ' άποινοίη, Πά. Δευτ.21,8: 3) άπαλ. ποιούμαι έξικλασμούς, έξικλαστάρως προσφοράς: Πά. Έξ.32,30 ίνα έξικ-λάσσωμαι περϊ τής άμαρτίας ήμών' ρηματ. π. έξικλασμα, έξικλασμός, έξικλασις.

έξικλασμα-ατος ή ή μτν. κ. μον. μέσον έξελε-ώσεως, τό πρός έξικλασμόν προσφερόμενον, έξικλαστήριος θυσία, προσφορά: Πά. Βασ.1,12,3, ούτ. Ψαλυ.48,8 ού δυναι τώ θεώ έξικλασμα αυτου, Χρυσόδ.Λόγ. έν Σαδ.1,208 είς έξικλασμα τών ήμε-τέρων πλημμελημάτων.

έξικλασός ή ή μτν. κ. νεώτ. ή ένέργεια τοϋ έξικλάσκασθαι, έξικλώσις, έξεμμενιάσις, συνδι-αλλαγή: Πά. Λευτ.23,27 ήμερα έξικλασμού ή ισραηλι-τική έορτή άθροισού θηροσίων και άφάσεως τών άμαρτιών' || είδ. νεώτ. θηροσικια. τελετουργική πράξις πρός έξεμμενίαν τοϋ θεοϋ.

έξικλαστήριος-ον οχλό. κ. νεώτ. ό πρός έξε-λέωσιν ήγόμενος, ό άρμόδιος πρός έξικλοσμόν, έξικλωτικός: Σχόλ. Άπολλ.Ρ 2,485.

έξικλαστικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. κ. έξικλαστή-ριος βλλ.: Κορνουτ.Ψάδ.Οε.32 έπίρρ. κ. νεώτ. -ώς.

έξικλώ-ώω μτν., μον. κ. νεώτ., όμν. έξικλω-νω, όδρ. έξικλώσα, παθ. όδρ. έξικλωθέν, μτν. παθ. παρκα. έξικλωμένος ποιώ τια ήλων, έξεμ-μενιάω, κατενυώω, καταπαρώω: κατέστη οδύ-ωνον -όν έξικλώση' κ. παθ.: 'Ηλιόδ.Αιβ.1,8 εχθαίς, ούκ αιτίας είξικλασθαι τό κρείττον, Λασκαρ.Αη.4,393' || όμ. τό μέσ.: Στράβ.4,4,6 ίλασκαόμενας τόν θεόν τούτων τελευταίς τε και άλλαις ιεροποιαις έξικλωμένας [δ.γρ. έξικλα-μέναις], 'Ηλιόδ.Αιβ.4,15 έδνα . . πρόσγε, και άρρωσόμενος έξικλεύη τιν Χαρίκλειαν' || όμ.μτ. άτ. προσ. κ. εν. πραγμ.: Μαλιόλ.135,5 έξικλώ-σαντο αυτών τοϋ ήμτροϋ φόνου' 2) νεώτ. κ. όμν. παθ. τυγχάνω συγγνώμης όπό ήμμοσκακού-τος, όπό χολώδητος: αδύνατον να έξικλωθώ άπάνητί του' ρηματ.π. έξικλώσις, έξικλώμα.

έξικλώμα-ατος ή ή μτν. κ. νεώτ. έξικλασμα βλλ. 'Ησ. έν. λ. άποτροπασμα Ι κώδ. έξικλώμα Ι.

έξικλώσιμος-ον νεώτ. ό δεκτικός, άξιός έξε-λέώσεως, όν δύναιτα τις να έξικλώσασ.

έξικλώσις-εως ή ή οχλό. κ. νεώτ. ή ένέργεια τοϋ τό άποτελεσμα τοϋ έξικλώ, έξικλασμός, έξεμ-

μένσις, καταπαρήνσις: Σχόλ.Αίσχ.Πέρο.229 είθε δέ ή έξ-εις αγαθόν άποδίδαι' 2) νεώτ. ό διά τό ούτοκόλομοϋ καθαρμός τής φυχής όπό τών άμαρτηρών χόριν τής τελεώσεως.

έξικλωτής ή ή μτν. κ. νεώτ. ό έξικλών.

έξικλωτικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ό ήνικων ή άναφερόμενος είς τήν έξικλώση, ό κατάλληλος πρός έξικλώση, έξεμμενωτικός: Τρικλην.Σοφ.Α1116,4.

έξικλώσις-ή-όν ήλωσος, ό εύκόλος έξικλώσις, εύεξέλαστος, εύδύλλακτος, εύκαταπαρήνσις. **έξικλλω** δ.γρ. όντί έξικλλω βλλ.: Ξεν.Κωμ.15 2) Μοίρ.145 «έξικλλεν' Αττικώς, έξείργειν' Έλ-ληνικώς, έκβάλλει κωϊώς».

έξικμνα ποι. άπαρφ. τοϋ έξικμν βλλ.11.

έξικμνήρ-ήρος μτν. σχήσιον ή άλλο μέσον άνελκυστικόν: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.3,58 δίκην έξικμνήρ-ος τόν . . όβολόν άνιμώμενος.

έξικνιάζω ή μτν. έγάω τάς ήνας: Περιόλ. 'Ερ.Θαλ.65 ήνιψάσαντες καλάσους κ. παθ.: 'Αθην.9,406Α έγκεφαλόσ ρυθίθων τε και χόριων έφθαδς εφθαδρ ένιψάσθέντας.

έξικνιάς μτν. δ. τ. τοϋ έξικνιάω βλλ.: Ρούφ.π. 'Ορειδ.8,47,4, Γολ.12,67,2.

έξικνώ-ώω ή ή λέξ. Πολυδ.4,178 «έξικνώσα τό κω-νώσι διά τών ήρώων' || 'Ησ. «έξικνώμενον έκκενούμενον, έκτροπάζόμενον, επί τήν χολήν καθαρόμενον»: Κωμ.΄Αδίσπ.104 Ι άμψ. ή.

έξικνώ-ώω ή ή μτν. άσφαίρω τάς ήνας, άπομυ-νώ, έκδέρω, καταστρέφω, παθ.: Λυκάορ.έ41 περυσται δέ τώ θεριστήρος ευρψ φάλαινα δυσμίστος έξικνώμενη.

έξικνωθίς «έκιδώθων, φώ, φούμα, φούρνας' 'Ησ. «έξικνωθίς τριχα. εκιδώθωμ' έτσι γορ ίονθας βίχα τριχών ή τό όπερήμεν»: Σοφ.άπ.729 έγώ μέλαινα ενικνωθίς τριχα.

έξικνωζομαι μτν. έξικλώσων, έξέρρωμαι, άπέρ-χωμαι έφθισας: Πά. Αμφ.1,8 και έξικνωσονται οι ίππες αυτου, και όρμησονται υακρόθεν, Πλούτ.Καισ.27 κορημάς τόν ήππον έξικνωσαστο διά τών πυλών, 'Ιω.Α1 9,3,2.

έξικνωζώ νεώτ., όμν. ξικνωζώ έσφ.γρ. όντί έξικ-νώζω, ζυπόζω βλλ.

έξικνωζώω μτν. έξικνωζομαι βλλ.: Διόδ. Σ17,78, Πλούτ.Άρατ.42 έξικνωζουεν επί τήν θάλασσαν, 'Απν.Άνωδ.35 έ-έξ εκίνουον.

έξικνον ή ή όμν. άμα έχον έξ ήππους, άμαζα με έξ άλογα: Συμνηρ.Τραγ.άπ.30 έξικνη και τέ-θριππη και ευνωρίδες, Πολυδ.31,311 ήνι τούτοις έξικνη μέν ήν έκάτον.

έξικνωσι δ.τ. τοϋ έκπέταμαι βλλ.: Άριστφ. άπ.346, Σχόλ. Άριστφ. 'Ορν.769 έξικνωσι [οί νεο-σοσά Ι, Άριστλ.κ. Άθην.9,389B: || όμν. μτφ.: Πά. Παροιμ.7,10 ή ποιεί νέων έξικνωσθαι καρδίας, Πλούτ.Ηθ.90C ενια έξικνωσθαι τών ήρωτων.

έξικνω όω κ. μον. εκθλίβω διά πίεσεως, έκ-πιέζω, έκβάλλω, καθορώω δι' εκθλίψεως: 'Ιππ. Άρθρ.30, Διοσκ.5 έξικνωσόν τό ύδωρ, 'Αέτ.15,14 έξ-ίόν, Γεωμ.9,31' 2) νέωσ Βαρέως, ίσχυρός: Άριστφ.Λυσ.291 έξ έμοϋ γε τώ έύλω τόν ήμων έξικνωκατον' 3) έθρηνώω έντελώς: Άριστειδ. Λόγ.3614β,69 κ. παθ.: Ψυδροκρ. Άχ.44B [πθ. Ι.]

έξικνωτικός-ή-όν μτν. ό κατάλληλος, ίκανός είς τό έξικνωσν, καθαρτικός: Γολ.13,993 έξικνωτικός φάρμακα Ι έσφαρδ καθαρτική Ι.

έξικς-εως ή ή ήλωμ κ. νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτελεσμα τοϋ έξικν, τό κατέχων, ή κατοχή, άν-τίθ. κηϊσις: Πλάτ.Θρατ.197B,αύτ.Κρατ.414B τούτοϋ γε έξιν νόμ σημαίνει, Άριστλ.Μεταφ.1055b,13 γί-γνονται δέ ή έκ τόν είδους και τής τού είδους έξέως ή έκ στερησεώς πινος τού είδους, Σέξτ. Έμπ.Πύρρ.3,49-2' έν ήν χειρονομήσ, κατάλλη-λος τονοθέσις: 'Ιπν.Καρ.Ήτρ.3,αούτ.15 έξίς ή θε-

σις: 3) κατάστασις, διάθεσις τοῦ σώματος προκρίνουσα ἐκ συνήθειας ἢ ἀσκήσεως πράξεώς τινας: Ἰνν. Ἀφορ. 2,34, αὐτ. Διαπ. 4,3 ἡ φύσις καὶ ἡ ἐξίς. Ξεν. Ἀπομν. 1,24 ταύτην γὰρ τὴν ἔξιν ὀφείλουτε ἰκανῶς εἶναι, Πλάτ. Θεαιτ. 153B || γεν. κατάστασις, θέσις: Ἰνν. Ἀφορ. 12 ἐ-ἀπὴ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, Ἰσοκρ. 12,58 καταστάσις σφῶς αὐτοῦς εἰς τὴν αὐτὴν ἥσπαρ ἐξέπεσον, Διον. Ἀλ. Συνθ. 25 || κ. ἐπὶ ἀμφέλου: Θεοφρ. Φ. Αἰτ. 3,14,5 || κ. ἐπιόλικον ἀντικείμενον: Σέξτ. Ἐπιμ. Μοδ. 7,102 ὑπὸ μῆος ἔξωσιν συνησθεσάτω 4) ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις: Πάδ. Βασ. 1,16,7 ἡ ἐπιδεδείχθη ἐπὶ τὴν ὄψιν αὐτοῦ, μὴδὲ εἰς τὴν ἔξιν μεγέθους αὐτοῦ, Σύμμ. Πάδ. Ἐρην. 4,7 πυρρότεροι τὴν ἔξιν || εἶδ. νεώτ. ἰατρ. ἡ εἰς ἕκαστον ἄτομον ἰδιόζουσα σφῆρα, διάταξις καὶ κατασκευὴ τοῦ σώματος, ἀπὸ γενικῆς ὁμοῦ ἀπόψεως, ὀρισημὴν ὀργανικὴ καὶ φυσιολογικὴ διάθεσις || ἰατρ. ὁ ὄργανισμὸς, τὸ σύνολον τοῦ σώματος: Μνησιβ. Ἀθ. π. Ἀθῆν. 2,54B παχύνει δὲ τὰς ἐξίς, ἐάν τις αὐτῶν κρατήσῃ, Ἀθῆν. 2,45B χρίντω τὸν προαναληφθέντα τοῦτο εἰς τὴν ἔξιν, Πλάτ. Αὐλ. 3,39 5) κατάστασις, διάθεσις τῆς φύλης: Δημόκρ. 184 ἐ-κακίς, Πλάτ. Ὀρ. 414C ἐξίς διάθεσις ψυχῆς, καθ' ἣν οἱ-οῦντινες λέγομεθα, αὐτ. Νόμ. 650B 6) ἰδ. κ. νεώτ. πρόσκτησις συνήθεια, ἀντίθ. ἐνέργεια: Ἀριστ. Η. Νικ. 1098b,33 || ὁμ. δεξιότης κητεία διὰ διακρίσεως ἐπινοήσεως τῆς αὐτῆς πράξεως ἢ διὰ τὴν αὐτῆς ἐπιδράσεως τοῦ αὐτοῦ παρανόμου, ἐθισμὸς, ἐπιδράσεως, συνήθεια: Πλάτ. Φαιδρ. 268B οὐδὲν μὴν κωλύει μὴδὲ σμικρὸν ἀρμόνας ἐπαίνει, Ἀριστ. Πρ. 955b,1, διδ. Σ. 2,29 μεγάλην ἔξιν μεῖς τὴν αὐτορρολογίαν περιποιούμεθα, Κδ Ἐβρ. 5,14 τὸν δὴ τὴν ἔξιν τὴν αἰσθητήριαν γεννηασμένα ἔχοντων || ὁμ. μετὰ γεν. Ἀριστ. 1,121 τὴν τῶν ἰουδαίων γραμμάτων ἔξιν || ὁμ. μετὰ τῆς ἐνὶ Πολυδ. 21,7,3 μεγάλην ἔξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, διδ. Σ. 2,31 Χαλθαῖοι μεγίστην ἔξιν ἐν ἀστορολογία .. ἔχουσι || νεώτ. φρ. καθ' ἔξιν ἐκ συνήθειας, ἀντίθ. κατὰ φύσιν || εἶδ. νεώτ. φίλος, διάθεσις, διακριτικὴ ἰκανότης κητεία διὰ συνήθως ἐπινοήσεως πράξεώς τινας πρὸς εὐχρηρὴ καὶ αὐτάματον ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

ἐξισάζω κ. μον. καθίστημι τὶ ἴσον, ἐξίσω, ἰσάζω: Σχολ. Ἰ. Ν. 745, Ἐρμητ. 1,20 ἐ-σκαιτόν τῷ θεῷ, Στέφ. Ἀθ. Ἰνν. 1,57 ἐ- τοῖς ἐνθυμήμασι τὴν ἔξιν || καθ. ἐξισάζομαι κρίνομαι, εἶμαι ἴσος: Στράβ. 2,1,31 οὐ μὴν πῶς ἐν ἐξισάζομαι τὴν Ἰνδικήν || μεσ. θεωρῶ ἑμαυτὸν ἴσον πρὸς τὴν: Πάδ. Σοφ. Σειρ. 35,9 ἐν μέσῳ μετισταύων ἡ ἐξισάζω 2) αὐτθ. εἶμαι ἴσος: Στράβ. 17,31 οὐκ ἐν ἐξισάζομαι δοῦσε τῆ Ἀσίᾳ, Ἐρμολ. Στάσιλ., Ὀλυμπ. Μετ. 158,15 3) ὁμ. αὐτθ. αυκτείνωμαι, ἔχω τὴν αὐτὴν ἔκτασιν: Πρόκλ. Πολ. 1,29Κ ταῦτα ἀλλήλοισ ἐξισάζει, Δαμόσκ. Ἀρχ. 144, Ἀσκληπ. Μεταφ. 381,31.

ἐξισαμοῦς (ὁ) μγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξισάσαι, ἐξισάσις: Σημηλκ. Ἐπίκτ. 8D1,29.

ἐξίστημι ἐπιρρ. ἀντί ἐξ ἴσης (ἔν. μοίρας) ἴσος.

ἐξισλαμίζω νεώτ. καθιστῶ τινά ὁπαδὸν τοῦ Ἰσλάμ, τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ, μεταβάλλω τινά εἰς μουσουλμαν., τουρκιστῶν ἢ Ἰσλαμικὴ ἐξισλαμίζω πολλοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν Ἐπαναστάσιν ρημ. π. ἐξισλαμίζω, ἐξισλαμίζω.

ἐξισλαμίζω-εως (ἡ) νεώτ. ἐξισλαμίζω βλλ.

ἐξισλαμίζω-εως (ὁ) νεώτ. κ. ἐξισλαμίζω (ἡ) ἡ ἐκουσία ἢ ἀκούσια προσχώρησις εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ.

ἐξίσω ἐπιρρ. ἀντί ἐξ ἴσου (ἔν. μέτρον), βλ. ἴσος.

ἐξίστανω μγν. τ. τοῦ ἐξίστημι βλλ. || Πάδ. Μακκ. 3,125, Διοσκ. 4,73.

ἐξίστημι μον. κ. νεώτ. μεθ. ἐν ἐνεστώ. παρτα., μέλλ. κ. ἀορ. α', ἴστημι τί ἐκτός, φέρω ἔξω, ἐξάτω

τί ἐκ τῆς θεσεώς τοῦ, μετακινῶ, ὁθ. μεταβάλλω ὁλόσασα, ὁλόσασα καθ' ὁλοκληρίαν: Τίμ. Λοκρ. 100C ὁλόσασα (κινῶσις) ἐξίστανται τὸν φύσιν, ἀλγαιναί ἐκτί, Ἀριστ. Ἰ. Νικ. 119a,2 Ἄ μὲν ἄλλη ἐξίστησι καθ' ὅθρησι τὴν τὸν ἐχθρὸς φύσιν, Πλάτ. Κικ. 10 κ. παθ.: Πλάτ. Πολ. 380D εἴπωρ τὴν ἐξίστανται τῆς αὐτοῦ ἰδέας, Ἀριστ. Ζι 488b,19 γενναίον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως || ὁμ. παθ. ἀπολ.: Ἰνν. Ἀρχ. Ἰατρ. 24 χυμὸς ἐξιστάμενος μεταβάλλων τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας, Δημ. 993 στᾶμι ἐξιστηκότος οἴνου (χαλασμένου, εἰσπυμένου), Θεοφρ. Φι 6,7,6 2) μγν. ἐν φρ.: ἐξίστανται τινά φρενῶν - νοῦ- τοῦ φρονην- τῶν λογισμῶν κττ., ποῖά τινα ἔξω φρενῶν, τὸν κῆρον νὰ παραφρονῆσιν: Εὐρ. Βάκχ. 850 πρώτα δ' ἐκσπῆσθαι φρενῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1,32 τοῦ φρονην ἐξίστησι κ. παθ.: Εὐρ. Ἰο. 1021 ἐξίστην φρενῶν, Ἰσοκρ. 5,18 μὴ διὰ τὸ γῆρας ἐξιστηκῶς ἡ τοῦ φρονην || ὁμ. σμ. κ. ἐν φρ. ἐξίστανται τινά αὐτοῦ: Δημ. 537 ταῦτα κινεῖ, ταῦτ' ἐξίστησιν ἀνθρώπων αὐτῶν κ. παθ.: Ἀλοχίν. 2,4 ἐξίστην δ' ἑμαυτοῦ || ὁμ. σμ. κ. ἀπλῶς ἐξίστανται τινά: Ἰνν. Κωακ. 429, Ἀθῆν. 1,31F οἴνον δὲ τοῖς μέν ἀνδρασι νινεμένους ἐξίστησι, Κεδρ. Γεωργ. 1,588,21 ἐξιστησῶς με, ἀνθρωπῆ κ. παθ.: Ἰνν. Προρ. 1,18 ἐ-μεγαλοχολικός, Φιλισπ. 5,27 ἐξίστην ἰδῶν, Κωμ. Ἀδελφ. 860 ἐ- ὑπὸ γῆρας || ὁμ. παθ.: ἐ- πρὸς τι: Ἀριστ. Ζι 57a,12 ἐξίσταται καὶ μάλιστα πρὸς τὴν ἀσμίην || τριτοσφην, ἐξίστησι ἐκτρέπει τὴν προσοχὴν: Ἀριστ. Ρητ. 1408b,23 τὸ μὲν γὰρ ἀπίθανον, πεπλάσθαι γὰρ δοκεῖ, καὶ ὅμα καὶ ἐξίστησι || διεγέρτω, διερεθίστω, συνταράσσω: Ἀριστ. Ρητ. 1408b,36 δεῖ δὲ γεμνητότητα γενέσθαι καὶ ἐκσῆσθαι, Κδ Λοκκ. 24,22 γυναικῶς τινεσ ἐξ ἡμῶν ἐξίστησθαι ἡμῶν γενόμενα ὄρθρησι ἐπὶ τὸ μνησμεῖον || εἶδ. ἀναφορ. πρὸς τὴν διδόναν, τὸν λογιζόμεν: Πλάτ. Σολ. 21 ὡς οὐκ ἦταν ἐκσῆσι καὶ λογισμὸν ἀνθρώπου δύναμειον, αὐτ. Κράσι. 23 || ὁθ. παρακινῶ: αὐτ. Πολιτ. 6 ἀρετῆς ὁφός εἰς ἀπάθειαν ἐξίστησι τὴν φύσιν 3) διευθετῶ, κανονίζω τὰς ἀξιώσεις πρὸς: Πάπ. τὸν ἀντιποισήσομενον ἐκσῆσθαι καὶ καθαροποιῆσαι 4) Ἦσ. ἐξιστάκωτα κ. ἰδ. ἐξιστηκῶτα εἰς δικηνη κεκληκότα 5) ἴστημι, ὑποστατῶ, σταθμῶμαι: Παλλδ. ἐν ΑΠ 10,99, πολλὰ ἑλάνει ἐξίστησα τὴν φιλοπῆτα καὶ ὄδριν 6) παθ. κ. μεσ. ἐξίσταμαι μετ' ἐνερψ. ἀορ. β', β', βακ. κ. ὕπερσ., ἐπὶ τόπου, ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνωμαι ἐκ τινος μέρου, παραμειρῶ, ἀποχωρῶ: Ἐρμ. 36 ἐξ. Ἰστατο Νεῖκος, Ἦρ. 3,76 ἐκσῆσθαι τῆς οὐδοῦ ἐξιδόσασιν αὐτίς σφίσι λόγουσ, Σοφ. Φιλ. 1053 ὅς δὲ σοί γ' ἐκὼν ἐκσῆσταιμι, Ἀριστ. Βάτρ. 354, Ξεν. Ἀν. 1,5,4 ἐκἐλευσέ τὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι, Πλάτ. Πολ. 563C κατὰ τὰς οὐδοὺς ἐμβάλλοντες, τῷ ἀεὶ ἀπαιτῶν, ἐάν μὴ ἐξίστηται, Πλάτ. Ρωμ. 20 || ὁμ. σμ. κ. ἀπολ.: Εὐρ. Π 1229 φεύγειτ' ἐξίστασθε γ' φεύγετε, ἀναχωρεῖτε γ' || μγν. ἀπέρχομαι, φεύγω: Σοφ. Ἀντ. 564 οὐδ' ὅς ἀν βλάστη μνεῖ νοῦς τοῖς κακῶς πρσσωσμένοι, ἀλλ' ἐξίσταται, Εὐρ. Βάτρ. 928 7) μεσ. μετ' αἰτ. φυλάττωμαι, ἀποφραγῶ τινά: Σοφ. ΑΤ. 82 φρονοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἀν ἐξίστην ὄκνω, Δημ. 331 οὐδὲν ἐξίσταμαι, αὐτ. 460 8) ὁμ. μεσ. ἐξέρχομαι τοῦ ὄρουσ: Ἰνν. Ἀφορ. 6,59 ἐ- ἴσχιον, πρὸλ. αὐτ. Ἄγμ. 14,6 ὁμ. μεσ. μετὰ γεν. πράγμ., ἀποσφύρομαι, παρατίσθημι τῆς κατοχῆς οὐδ': Ἀντιφ. 2,29, Θουκ. 2,63 ἧς (ἔν. ἀρχῆ) οὐδ' ἐκσῆσθαι ἐπὶ ὀμν ἔστιν, Δημ. 959 ἐξίστασαν ἀπάντων τῶν δυν. Πολυδ. 18,50(33),5, Πάπ. ἐξίστασθαι τὸν ὑπαρχόντων, αὐτ. τῶν ἀφουρῶν ἐξίσταντο 10) ὁμ. μεσ. παυοῦμαι τινος, ἐμπρακτικῶν τῆ, παρτω: Ἀυσ. 8,18 ἐκὼν ὀμν ἐξίσταμαι τῆς φίλιας,

Ξεν.ΚΠ 3,3,54 πολλοί και τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἔξιστανται πὺ λημονῶν. Πλάτ.Σαϊδρ.249D ἔξιστάμενος δε τῶν ἀνθρώπωνιν σπουδαζόμενος. Δημ.143 ἔξισταται... τῆς ὀρθοθεσίας ἐπ' ἧς ἡμέρα οἱ πρόχονοι καταλείπον. Πλούτ.Νικ.7 ἔξιστατο τῆς ἐπὶ Πύλον στρατηγίας αὐτῷ (παρητήθη τῆς στρατηγίας χάριν αὐτῷ) || 1) ἐν φρ. ἔκαθηται πατρός καταλείπει παντελῶς τὸν πατέρα, ἀπαρνηθῆναι αὐτόν: Ἀριστ.Σφ.477 νή Δ', ἡ μοι κρεῖττον ἔκαθηται τὸ παρῶν τοῦ πατρός (σχολ. « μὴ ἔχειν πατέρα ») || 2) καρδίας ἔξισταται τὸ βρῶν ἔγκαταλείπει τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν σκοπὸν τῆς καρδίας μου : Σοφ.Ἀντ.105 || 12) ὄμ. μέσ. ἐκβαρῶμαι, ἐκκληίτομαι, θαυμάζω, ἀσπάζω, περιπίπτω εἰς ἔκστασιν: Κἀ Ματθ.12,23 ἔξιστανο πάντες οἱ ὄχλοι, αὐτ.Μάρκ.2,12 Ἀκολουθία Ἀκαθίστου Ἰγμου Οἴκος ἰ σωματοζόμενος σε θαυρῶν, Κύριε, ἔξιστατο, καὶ ἰταστο κραυγῶν, Ἀκολουθ. Μεγ. Ἐδδου. Μ. Σάββατος Ὁδ.8 ἔκσταθη φρίττων, ἀσπράν' || ἀπόβλητος τὴν ἀπόσπιν, τὴν συνειδήσιν: Πά Κριτ.4,21 || 13) ὄμ. μέσ. ἀπολ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω γυνῶν : Σουκ. 2,61 ἐγὼ μὲν ὁ αὐτὸς εἰμι καὶ οὐκ ἔξισταται, ἀντίθ. ἐμμένει τῇ δόξῃ : Ἀριστ.ΗΝικ.115β,4 || 14) ἐπὶ γλώσσης, ἀπέχω τῆς κοινῆς χρήσεως, διαφέρω, ὑπερέχω : Ἀριστ.Ρητ.104β,13 πλέων γὰρ ἔξιστηκεν περὶ ἄ καὶ περὶ οὐς ὁ αἰδοῖν || 15) ἔξέχω, προέχω : Ἀριστ.Ζ1 493β,4 τὸ λόγιον οὐχ ὡσπερ τὸ τοῦ ἀρρεῶνος ἔξιστηκός.

ἔξιστιον Ἦσ. « ἔχθιστον »..

ἔξιστον Ἦσ. « ἔριερον »..

ἔξιστόρημα-ατος νεώτ.κ.δημ. ἡ γενομένη διήγησις.

ἔξιστόρησις-εως ἰθι νεώτ.,δημ.-η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἔξιστορεῖν, ἀκριβὴς καὶ λεπτομερὴς διήγησις.

ἔξιστορῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ.,δημ.-ᾶω διερευνῶ ὄπως μῦθος, ἐρωτῶ διὰ τὸ λάθω γνώσιν, πληροφοροῦμαι, ὀθ. κ. βεβαιούμαι : Αἰσχ.Χο.678 ἔξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὀδόν, Εὐρ.Ἐκ.744 ὡστε μὴ κλύων ἔξιστορήσας σὼν ὀδὸν βουλευμάτων. Ἰώσ.Α1 3,142 ἴφισιν τὸν ἐνοικουμένων ἀνθρώπων ἔξιστορήσαντες. Παρρ.Ἀποχ.2,49

|| ἔξιστάω, ἀνακρίνω πινῶ ὄπως μῦθος περὶ τινος : Ἦρ.7,195 τοῦτοισι οἱ Ἕλληες ἔξιστορήσαντες τὰ ἐβούλωντο πυνθασθαι, Εὐρ.Ἐκ.236 μηδέ καρδίας δικητικῆς ἔξιστορήσαι. || 2) βρῶν νέρει, περιπλανώμαι, περιδιαβάω ἐν τινι τόπῳ ὄπως τὸν γνωρίζω, ἐξεγινώσκω, καταπέλω : Ξεν.Ἐρ. 1,12 τὴν πόλιν ἄπαντα ἔξιστόρησας || 3) μνην. κ. μον. ἐξηγῶ δι' ἄνεθεσέω μου, σαφηνίζω : Πάπ. ἀνεβάω τὸ ἡγεμόν ἀναφερόν ἔξιστοροῦσα τὴν τοῦ πράγματος διαθεσιν. || 4) ὀθ. μον. κ. νεώτ.,δημ.-ᾶω γραπτῶς ἢ προφορικῶς ἐκθέτω ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς τὰ γεγονότα, διηγοῦμαι διὰ μακρῶν, ἐν ἔκτασι : Κίμων.2Β τὰ γε μὴν τοῦ...Μανουὴλ ὀκ ὀλθα εἰ τις ἐμὸν κἀλλιον ἔξιστορήσαι ἔχει, - ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ ἔξιστορεῖ τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου. || ὄμ. προφορικῶς διηγοῦμαι, περιγράφω : μὲς ἔξιστορεῖ ὁ γέρονς πῶς παντρέθηκε' ρηματ. π. ἔξιστορήσαι, ἔξιστόρημα.

ἔξιστῶ-ᾶω μνην. τ. τοῦ ἔξιστην βλλ. Ὁσμ.Μ 286 ἔσπι δε ἐκλήρωσας καὶ τὸ ἔξιστῶ : Κἀ Πράξ. 8,9 μαγεύων καὶ ἔξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας.

ἔξιστωσις-ων Ἐπιρρ. κερκασπεδωμένος, ὁ φέρων κρῶσπεδον πρῶλ. ἔξιστωσις : Ἐπιρρ.ἔ. χιτωνίσκος.

ἔξιστωσις-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἔξιστῶν ἰσχία, ἔξοφεισμένον : Ἰνν.Ἀρθρ.58 ἔξιστιον σκέλος.

ἔξιστωνίαιος μνην. ἰππαιτ. τὸ ἰστανίω βλλ. : Ὁμειστ.Λογ.1,10Α τάς βας δε... ἔξιστωνίαιος.

ἔξιστωνομά-ομαί γινομαί ἐντέλες ἰσχνός : Ἰνν.Ἰου.1,27 (καδ.) οἱ μαζοὶ ἔξιστωνομάται.

ἔξιστωνσις-εως ἰθι μνην. ἡ διὰ καθαρισμόσ λέπτυνσις : Ζώσ. Αλχ.169Β α-χαλκοῦ.

ἔξιστώω κ. μον. ἔχω ἰκανὴν ἰσχύν, δύναμιον, εἰ-μοί κλον ἰσχυρῶς, πᾶν δυνατός : Στράβ.17,13 ἡ ἐπιμέλεια πολλῶσις καὶ τῆς φύσεως ἔξιστώωσιν || ὄμ. μετ' ἀπαφρ. : Κἀ Ἐφεσ.3,18 ἡ ἐξιστώωσις καταλαβέσθαι... τὸ πλάτος, ἰώσ.Π1 1,23,2. Πάπ. ἔξιστώωσεν τὰ βιβλίδια ἀσθητήσων, Διγεν.Ἄκραρ. 3434 οὐδὸλλως ἔξιστώωσεν τὸ θῆραμα θῆρακ' || ἀπολ. ἐκπάρτω, ἔξιστωσίω : Στράβ.16,115, Πλούτ.ἮΒ.801Β ἔξιστώωσις καὶ κρατήσι τῶν πολλῶν, Ἰουλ.Λογ.5,160C || 2) μετὰ γεν. κατέχω ὀθ τὴν ἔξιστωσίαν μου, διέλω, δυναστεύω : Αἰλ.Π1 6,13 τὸ δαιμόνιον παίδων ἔξιστώωσιν || 3) τὸ μέσ. ἐπὶ φλογῶν, ἐνδυναμοῦμαι : Ὁεοφρ.Πυρ.71 τὸ πᾶν πῦρ ἔκπαινον, ὅτι φλογούται καὶ ἔξιστώεται.

ἔξιστώω ἔξέχω, ἐκείνω, κρατῶ ἔξω ἴσοσ π. Ὀμ. : Ὁδ.Μ94 ἔξω δ' ἔξιστοι κεφαλῆς δεινοτὸν βερέθρου ἰ ἐξέγει, κρατῶ... || 2) ἄμτ. ἔξέχω, προέχω : Ἰνν.Προγν.2 ἔξιστώωσεν ὀφθαλμοί, Πλου. 5,121 || κ. ἐπὶ ὄστων : Ἀρετ. Ὁξ.Παθ.28.

ἔξιστῶ-ᾶω κ. μον. νεώτ. κ. ἐξιστώω, ὀθ. ἔξιστωσα, καθίστημι τὸ ἴσον πρὸς τι : Σοφ.Ο1 425 ἄ σ' ἔξιστῶσαι σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις, Ἀντιφ.4,2, ὅτι δ' ἔξιστώω τοῖς μεγίστοις ἐγκλήμοισιν ἠθελοῖν τὸ πρᾶγμα, Διόδ.Σ 4,8 καὶ τὸν λόγον ἔξιστώωσι τοῖς πηλικωτέοις ἔργοις, -ἔξιστῶ ἰ ἡ-ῶνω) λογαριασμόν (καθιστῶ ἰσὴν τὴν χρέωσιν πρὸς τὴν πίστωσιν, μεταφέρω τὸ ὀλοποιον εἰς νέον λογαριασμόν) κ. παθ. : Ἦρ.234 τὸν Νεῖλον δοκέω... ἔξιστώωσθαι τὸ ἴστωρ, Πλάτ.Πολ.563Α ἀπὸν μετοικμ ἔξιστώωσθαι || ὄμ. παθ. περιήχομαι εἰς τὴν αὐτὴν πρὸς ἄλλο κ. κατόστασιν : Ἦρ.8,13 ὄκως ἀν ἔξιστώωθι τῷ Ἐλληνικῷ τὸ Περαικόν || ὄμ. παθ. εἰμαι ἐφαρμόσος, ἴσοσ ἀξίας : Σουκ. 2,97, ἴσοκρ.3,60 παρῶσθω χρηστοῦ ὄκως αὐτοῦ παρεόντες ἔξιστώωσθαι τοῖς προχούσιν, Διόδ. Σ 2,52 || ὄμ. παθ. πρὸς τινα : ἀπρ. Αγ.7 χρῆμασι μὲν οὐ δυνάμενος πρὸς τοῦς ἄλλοις βασιλεῖς ἔξιστώωσθαι || τὸ μέσ. κ. νεώτ. ἔξιστώωμαι καθίστημι ἑμαυτὸν ἴσων ἡ ἴμοι ἴσοσ πρὸς τινα κατὰ τι : Βάβρ.4,2 θράκων μῆκος ἔξιστώωσιν σάουρ, Πλούτ.Θεμ.15. || 2) τοποθετῶ, φέρω μὴν ὄκειτ ἔξιστώωσι τοὺς πόλιτας, ἴσοκρ.4,91 Ἰζουπῶνος αὐτοῦσ ἐξιστώωσαι, Ἀριστ.Κόσμ.397α,8 || 3) ἰσοπέδῶ, ἔξιστωλίζω : Ἰώσ.Π1 5,3,5 ἔξιστώωθέντος τοῦ μῆρι τῶν τειχῶν διαστημάτος' || ὄμ. κ. μνην. : Σοφ.ἮΑ.1072 διηλᾶ φιλῶσις ὀκκέτ' ἔξιστώωσι φιλοτασίω διαίτα' || 4) εἰδ. νεώτ. καθ.μνην. σχηματίζω ἔξιστώωσιν βλλ.41 || 5) ἀμτ. εἰμαι ἴσοσ ἡ ὀμοιος : Σοφ.ἮΑ.1194 μνητᾶ οὐδὲν ἔξιστῶ ἰδὲν μοιάζει : σὴν ὑπέρται, Ὁσμ.κ.87 ἔξιστώωσαντες τοῖς ἄλλοις μεθ' ἡμῶν τοῖς Συρακοσίοις' ρηματ. π. ἔξιστώωσις, ἔξιστωσις, ἔξιστωτής.

ἔξιστωσις-εως ἰθι μνην. κ. νεώτ.,δημ.-η ὀπακοτάστασις ἰσοτήσις μεταξύ κ. βῶσ ἡ περισσοτέρων : Πλούτ.Κλεαρ.18 τὸ τὴν κτημάτων ἔξιστώσις καὶ ταγελῶντες' || 2) εἰδ. πληρωσις, ἰσοπέδῶσις κοιλότητος, τῆς ὀλης ἔκκουσι : Σωρ.1,122' || 3) εἰδ. ὁ κατ' ἀνάλογον προσδιορισμὸς τῶν φόρων ἰλατ. πεταεμῆτιοι' πρῶλ. ἐξιστώσις 11 : Βασ.3,114τ γινώσκωσι καὶ πᾶν ἐπιμέλες εἶναι μὲν δὲ ἐκ τῆς ἐξ ἔμπροσθεσθῶν τὸν ἀνθρώπων, Κῶδ.Ἰουστ.10,16,13 Εἰσαγ. || 4) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. μαθημ. ἰσοτήσ μεταξύ γνωστών καὶ ἀγνωστων ποσῶν, ἀληθεύουσα μόνον δι' ὀρισμῶνος πῶς τῶν ἀγνωστων στοιχείων || 5) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ψυχοκοσμ. φυσικῆ ἔξιστώσις μαθηματικῶς φύλοσ ἐκφρῶσιν πυνθόντι π. φανόμενον || χημικῆ ἔξιστώσις ὀθροσισμα χημικῶν τύπων ἐκφρῶσιν τὸν μηχανισμόν χημικῆσ ἀντιδράσεως.

ἔξιστωτής ἰθι μνην. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔξιστῶν, εἰδ. ἄρχων πς ἐπὶ τῶν ρωμαϊκῶν αὐτοκράτοριων

χρώνων όριζών καθ' αναλογίαν τού φόρουσ ούδ άφωβών να καταβάλλωσιν οι φορολογούμενοι, ά. έπάσητης (λατ. pectuscausator), πρβλ. εξίσωσις 3) : κωδ.Ιουστ.10,16,13 Εισαγ. έπάσητης ή εξισωτής, Φλωκ.Φιλολ.19 : 2) ό καθίστων τσον, ισάροπον : Σχολ.Λυκόφρ.615 τόν έρωτιώντι καί εξισωτήν τού πλοίου (Ιλιαν) : 3) νεώτ. κ. δημ. ηλεκτρ. σύστημα υποδιωρισμένης τής τάσεως εις τας διά τριών άγωγων διανομής (συνεχής ρεύμα), δι' ου έπιτυγχάνεται ή εξίσωσις των τάσεων εις τή δύο ήμισια τού δικτύου (γέφυρας).

εξισωτικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν εξίσωσιν, ό τείνων να εξισώη : προσπαθείαι εξισωτικαί τών κοινωνικών τάσεων - τού προβλογοισμού' έπικρ. -ώς, δημ. -ά.

εξίταλα 'Ησ. «ανάλωματα' πρβλ. εσοίταλα.

εξίταλις νεώτ. καθιστώ τινα 'τολών, ή π 'τολών : τή άδωκεάνησθα ένν εξίταλιζονται.

εξισαλισμός (ό) νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού εξίταλιζέιν βλλ.

εξίτηλια 'Ησ. «μορία».

εξίτηλος-ον (εξέημι) κ. μιν. κ. νεώτ. ό αποβάλων ή δύναμενος ν' άποβάλη τό χρώμά του, ιδ. έπί χρωμάτων, ό εύκόλως εξαλειφόμενος ή ό έχων εξαλειφθ, που ξεθάφει, ή έχει ξεθάφει, ό σπασμένος, ξεθωριασμένος : Ξεν.Οικ.10,3 πορφυρίδας εξίτηλους φαίνν αληθινάσ είναι (περι μή γησίαν πορφυρών ένδύματων), Παισι.10,38,9 γραφαί δέ έπί τών τοίχων εξίτηλοι τέ ήσαν υπό τό χρόνον, Πολυδ.5,150 **έξ- γράμματα** : 2) ό ύποστάς άλλοίωσιν, φθοράν, χάλωσιν : 'Ιπν.Τροφ. 4 **έξ- τροφή** (ή άπολάσσει τήν θρηστικήν αυτής δύναμιν' || όμ. έπί σπέρματος εις άλλοτρίαν γήν σπαρένος : Πλάτ.Πολ.497B) || όμ. έπί οίον απολάσσαντες τήν έσώτην δύναμιν, ξεθωριασμένοι κρσίσι : Φύλλοαρχ.10,9, Δισσι.5,6' : 3) ό έκλιπών, εξαφανισθείς, ιδ. έν φρ. εξίτηλος γίνωμαί άφανίζομαι, έκλείπω : 'Ηρ.5,39 γένος τό Εύρωσθενέσ γενόμεθα εξίτηλοι, Αισχ.άν.162,4 ού πώ σφιν εξίτηλον αίμα δαυμόνων, Πλάτ.Κριτ.121A ή τό θεού μέν μοίρα εξίτηλος γίγνετο έν αούτοίς' || όμ. έπί πρόσωπον εξίτηλος γίνωμαί-επιμ' - καθίσταμαι εξαλειφόμενα, λησμονούμαι :

'Ηρ.Προοίμ. ώς μήτε τή γενομένα **έξ άνθρώπων** τώ χρόνω εξίτηλα γένεσσι, Ισοκρ.5,60 ώστε μηδέπω νύν εξίτηλους είναι τας συμφοράς, Πλουτ. Καίο.4 ήν (ένν. πολιτείαν) . . οίόμενοι . . εξίτηλον έσοσθαί' || κ. έπί προσ. εξίτηλος γίνωμαι έκλιπώ : 'Ιπν.Ποραγ.9 εξίτηλο ένότος' || όμ. **έξ- ποιή** τή εξαλειφώ, εξαφανίζώ, καταστρέφω : Πλουτ.'Ηθ.68C εξίτηλον έποίη τήν παρησίαν καί άχρηστον, Δισκ.2,94 τάς έν μασχάλη τριχας εξίτηλους ποιεί' : 4) μτφ. παραλητικός, εξηλοθηνήμενος : Πλουτ.Λυκ.15 **ού διακορείς ούδ' εξίτηλους ταις άνόδην κοινωνίας** : 5) 'Ησ. «εξίτηλος» . . βλάξ, διεφθαρμένος.

εξίτηριος-ον (εξέημι) Έπικρ. μτγν. μιν. κ. νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν έξοδον, τήν άναχώρησιν, ό έπί τή άναχώρησει, τή έξόδω, γινόμενος, άντιθ. εισιτηριος : Έπικρ. εξίτηρία εύώχεται, Σουδ. εξίτηριον εκθαί, Γρη.Ναζ.2,529A εξίτηριος λόγος, Θεοφύλ.Βουλι.3,47C' || τό ούδ. εξίτηριον ώς ούα, τό άποχωρησιπτήριον προσφώνημα : Γρη.Ναζ.3,1024A' : 2) εξίτηρία (τό) (ένν. ιερά) θυσια τελομένη καθ' ήν ήμέραν οί ένεισίοιοι 'Αθηναίοι άρχόντες άπειθιζον τήν άρχήν : 3) νεώτ. τό ούδ. εξίτηριον ώς ούα. Έγγραφοι ή δελτία δι' ού έφοδιαζέται ό εκ τινος νοσοκομείου ώς Ιαθείς εξέλιθον στρατιωτικός.

εξίτηξ (ό) [εξί] μτγν. κ. νεώτ. βολή, ρίψιμον τού κούβου, καθ' ό τυγχάνει ό άριθμός εξ (6), έξάρσ, ά. Κήφος : Έλλ.Έπικράμ.1038,2, Πολυδ.9,100.

εξίτηρία (τό) Έπικρ. τά εξίτηρία βλλ. 2). **εξίτητός**-ον μτγν. ό έξιτός βλλ. : 'Αλκίφρ.3,30 πολύς ό χείμων . . καί ούδενί εξίτητόν, Προκ. Γοιθ.1' || 'Ησ. «εκπορευόμενος».

εξίτιων (ή) (λατ. exitio) πάπ. έξεδος : Πάν. εισ. . .] τής εξίτιωνος νόμισμα.

εξίτός-ή-όν (εξέημι) ό δυναμειών να εξέλθη :

'Ησίοι.Θ.732 τούσ ούκ εξίτων έστι.

εξίφτηριον (τό) μιν. (λατ. accipitri) ήεροξ. Ει-σπείρι : Πράδρ.2,113 γοργών ώς εξίφτηριον.

εξίφτισσις-εως (ή) μτγν. μιν. κ. νεώτ. ή ένέργεια τού έξίφτείν, άνίχνεσις, έξίχνισσις, άνακάλυψις : Βέττ.Βδλ.242,1, Έωπ.2,6,22' : 2) κ. νεώτ. άνάλυση μεταλλεύματος χαλκού : Συνέτ.Άλχ.66B.

εξίφτευτής (ό) γλωσσα. ό εξίφτευνών, άνίχνευτής.

εξίφνεύω κ. νεώτ. άνιχνεύω, άκολουθώ τή τήν εύρίσχω, έρευνών έξεριστω, έξίχνω, άνακάλυπτα, ξεφουρνώ : Σοφ.Ίκν.160 **έ- τάς βοός δηρ βέδσθ**, Εύρ.Βάκχ.352 εξίφνεύσατε τόν θηλυμόρφον τέον, Πλουτ.Ποιμ.27, Πολυδ.άν.42,16 (κύνες) τούσ πολεμήσιους εξίφνεύουσι' : 4) κ. μτφ. : Αισχ.Άγ.368 πόρσιτον τού τόδ' εξίφνεύσαι, Πλουτ.'Ηθ.87C.Βασ.3,2C τόν . . έν εκάστη συλλαθή . . νούν εξίφνεύειν' || εξίφνευώ 'Ελλάδα γλωσσα προσπαθώ να ομλήσω έλληνιστί : Τιμόθ. Μιλ.Πέρο.161' ρηματ. εξίφνευτής, εξίφνευσσις.

εξίφνευτής-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευσσις-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευσσις (ό) μτγν. ή εξίφνευσ βλλ. : Πά Κριτ.5,16, Ακώλ.Πά.1'ωδ.11,7. **εξίφνευστής** (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) μτγν. ή εξίφνευσ βλλ. : Πά Κριτ.5,16, Ακώλ.Πά.1'ωδ.11,7.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

εξίφνευστικός (ό) νεώτ. ό εξίφνεύων, ό άνιχνευτής.

εξίφνευστικός-εως (ή) νεώτ., όμ. -ης, κ. εξίφνευσια ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού έξίφνεύειν, εξίφνευσ βλλ., ή διά λεπτομερούς καί έπιμελούς άναζητήσεως έρεσις, άνακάλυψις, άνερεύνησις : ή εξίφνευσσις τού άγκλήματος.

ἑξαιδικάκροτος-ον μτν. ὁ ἔχων δέκα ἕξ κόπας: Αἰ. Τοκτ. [4] ἐ-ναῖς.

ἑξαιδικαπρόητον [τό] μον. τὸ σύνολον τῶν βιβλίων τῶν δέκα ἕξ προφητῶν.

ἑξαιδικάσμος [ὁ] μον. νεώτ., βυζ. μουσ. ἑκκαίδεκάσμος ρυθμικός παύς. συγκείμενος ἐκ δέκα ἕξ πρώτων χρόνων, ἀσύνθετος ἐκ δύο ὀκτασήμεων δοκτυμίων ποδῶν [δοκτυλική τετραποδία] ἢ ἐκ δύο ἀναπαιστικῶν ὀκτασήμεων [ἀναπαιστική τετραποδία].

ἑξαιδικασύλλαβον [τό] μτν. δ.τ. τοῦ ἑκκαίδεκασύλλαβον βλλ.: Ἡρασιτ. 10,6.

ἑξαιδικάσμος δέκατος ἕκτος: Ἰνν. Ἐπιθ. 1,26 ε'.

ἑξαιδικεντηκονταπλάσιος-ον μτν. κατὰ πενήκοντα ἕξ φορές μείζων ἢ πλείων: Πλούτ. Ἡθ. 925C.

ἑξαιδικασφάκονταμέτρος-ον ἀσχόλ. ὁ ἀποτελούμενος ἐν τεσσαράκοντα ἕξ μέτρων: Ξυλό. Ἀριστφ. Εἰρ. 974 ε'-περίοδος.

ἑξεντηρίων-ωτος [τό] πάπ. ὁ πρόην κεντηρίων, πρόην ἐκατόνταρος.

ἑξάλινος-ον ἀπ. ἀντὶ ἐξάλινος βλλ.: ΕΜ 346,14.

ἑξαιδοῦτα [τό] μον. [κατ.]. τὸ παρά τὸν κηλίω τὸν αὐτόχρονον διαμερίσμα, φυλακίον ἐν τοῖς βυζαντινῶσι παλατίσι: ΨΚωδ. 144,12.

ἑξαιδοῦτικός [τό] μον. ὁ ἑξαιδοῦτωρ βλλ.

ἑξαιδοῦτος [τό] μον. κ. ἑκκ-ἑξαιδοῦτωρ βλλ.

ἑξαιδοῦτω-ωρος [τό] [κατ. ἐκχειρίτω] μτν., μον. φηρούρας τῶν ἑξαιδοῦτων βλλ.: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 12,16,24, Θεοφύλ. Σ' Ἰστ. 132,13.

ἑξουσια [ή] [κατ. ἐκαιοσ] μον. συγγνώμη, συγγνώμη: Μικ. Ἄττολ. ἐν Σάβ. 1,20 τῆς ἐκ τοῦ βασιλικοῦ χρυσοδούλου ἑξουσιασίας.

ἑξοίτρωτος συγγραφή [ή] πάπ. πιθ. συμβόλαιον δι' οὗ τὴν ἐγκυρότητα ἀπητούντο οἱ ὑπογραφοὶ ἕξ μαστίρων.

ἑξοίτρωτος-ον ὁ περιλαμβανόμενος, χωρῶν ἕξ μεθ' ἑαυτοῦ: Ἀριστφ. Εἰρ. 631 ἐξ-κυβέλην ἀπόλεσαν.

ἑξοῖτα Ἡσ. ἑξέμετρα.

ἑξο ὄρω. τ. τοῦ ἕξεσι βλλ.: Πάπ.

ἑξοελικός [ὀδετικός] νεώτ., ὄρω. ἑξοβέλιος, μτχ. παθ. παρακ. ἑξοβελισμῶνος σημεῖομαί δι' ὀδελοῦ χωρίων τὸ κεινόμεν ὡς νόθον ἢ παρεμβλήτων, ἀπορρίπτω, ὀδετικός βλλ.: πολλοὶ ἀγχοὶ ἀρχαίων ποιητῶν ἑξοβελίζονται. 2] κατ' ἐπέκτ. ἐξοβέλιος ἐκ τοῦ μέσου, θύνας ἀπ' τῆ μέση ρηματ. π. ἑξοβελισμός, ἑξοβέλιος.

ἑξοβελισμός-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἑξοβελίζω, ἡ ἐκβολή ἐκ τοῦ κεινόμενου χωρίου τινὸς ὡς νόθου: ἑξοβελισμὸς ἔξεως.

ἑξοβελισμός ὁ νεώτ. ἡ ἐξοβέλιος βλλ.

ἑξογκῶ [ὄγκος] σχηματικῶ ὄγκον, προεχθίν, προέξω, ἕξεω: Ἰνν. Ἀρββ. ἢ ἡ κεφαλή τοῦ βραχίονος ἐξογκέη. || ἑξογκοῦμαι, αἰδοῖσθαι, πρῆσθαι: Ἡσ. Ἐπ. Νόστ. 1,7.

ἑξογκῶς-αι μτν. κ. μον. ἕξεων, προέξων: Πλούτ. Ἀπ. 149 ε'-ὄσθαμαι

ἑξογκῶδης ὡς μον. αἰξῶνος, μεγαλήτων, ἐξαιρω: Τζέτς. Κλ. 11,731οι φιλόσοφοι τέχνην ἑξογκυλοῦτες.

ἑξογκῶδης κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἑξογκῶν κ. νεώτ., παθ. ὄρω. δημ. ἑξογκῶδικα, καθιστῶ τὴν ὄγκωδῆς, αἰξῶνα τὴν κατ' ὄγκον, μεμβῆμα τὴν ὑπερβολικῶς, πρῆστω, φουσκῶνος: Λιδά. 4,145,8 ὁ πρέματος προσβολὴ τὴν σταφυλὴν ἑξογκῶσεν. Τζέτς. Κλ. 1,377 ἑξογκοὶ τὰς παρεάς κ. παθ.: Ἡρ. 6,125 τοῦ τὸ τὸ σῆμα ἑξογκῶτο καὶ ἄντα ἐξογκῶτο. || ὄμ. παθ. μτχ. ὄλακονεῖσθαι, ἐπαίρωμαι, φουσκῶμαι: Ἡρ. 6,126 πατέρα ἑξογκῶσεν, Εἰρ. Ἀνδρ. 703, Λιδά. 4,776,3 τὸ τοῦς στρατιωτικῶς ἑξογκῶσθαι. || τὸ ἑξογκῶμενα αἰ μεγάλοι κύνησι: Εἰρ. 1,91. 2] ἐπισωρεύω, σποδίζω: Ἰνν. Ἀρββ. 14 ἐξ-σπλήνας [κομρῆσες] κ. παθ. ὑπερπληροῦμαι: Εἰρ. κ. 864, Εἰρ. Ὀρ. 402 τάλαιναν

μητέρα ἑξογκῶν τάφω [ἐτίμω] αὐτὴν δι' ἀνεργεσίας τάφου, Ἡσ. ἑθῆσανον. 3] τὸ μέσ. ἑξογκοῦμαι λέγω μετὰ κόρηου, ὑπερπληροῦμαι: Εἰρ. Ἰνν. ἐπὶ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίωτον ἑξογκῶσται, Ἄβην. 7,290,1. || νεώτ. διδω εἰς τὴν ὑπερβολικῶς μέγεθος, παραφουσκῶμαι: Παπαδ. Χρ. στ. Τεμ. 41 ἑξογκῶνε. 2] ὄλα τὰ κούδλια. || ὄμ. νεώτ. παριστῶ ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, μεγαλοποιῶ: μάς τὰ παριστῶς πολὺ ἑξογκῶμενα τὰ πράγματα ρηματ. π. ἑξογκῶσι, ἑξογκῶμα.

ἑξογκῶμα-ατος [τό] κ. νεώτ., κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἑξογκῶ, τὸ δι' ἑξογκῶσεως, ἐπισωρεύσεως σχηματισθῆν, ἑξογκῶμεν, ὕψωθῆν: Εἰρ. 1332 θανάοντα δέ... θυσίαισι λαλοῖσι τ' ἑξογκῶμασιν τίριον ἀνάξει. 2] πόλις. 2] εἶδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξοῖδημα, πρῆγμα, φουσκῶμα: Ἰνν. Ἐπιθ. 2,2,24.

ἑξογκῶσις-εως [ή] μτν., μον. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἑξογκῶ, αἰξῆσις ἀνούφωτος τοῦ ὄγκου σώματος τινος: Εἰστ. Διον. Περ. 285 τὸ δέ ὄροκος. 2] ὄλα τὴν τὸ ὄρουσ ἑξογκῶσιν καὶ ἀνάσταν. 2] ἐξοῖδησις, πρῆγμα: Ροῦφ. ἀπ. 62 ἐ-σώματα. Ἀρετ. ὈΕ. Νόστ. 1,7. Ἀντ. λλ. κ. Ὀρειθ. 6,16. || νεώτ. κ. τὸ σημεῖον ἔνθα ἔχει ἐξογκῶθη π: ἑξογκῶσις φελέδος. 3] μτχ. κ. νεώτ. ἢ ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον παράστασις, μεγαλοποιήσις: Φιλῶδ. ἐν Ἡρ. 1,219S ἐ-τῶν μετρίων, ἑξογκῶσις τῶν συμβάντων.

ἑξοδία [ή] μτν. ἡ ἐξοδία βλλ., ἐκστρατεία: Πολύβ. 4,54,3 παραγευόμενοι πρὸς τὴν πάλιν ἀπὸ τῆς ἐξοδίας, Στραθ. 6,4,11. 2] ἐξοδία τῶν ναυ-νομῶν ἐκ τῶν ναυῶν: Ἐπιγρ. ἐν ταῖς μεγάλας πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδίασι τῶν ναυῶν γίνονται.

ἑξοδίαμα-ατος [τό] νεώτ., δημ. ἐξοδία ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοδίσαι, κατανάλωσις, διαπόνη, ἐξοδισμός. 2] ἐπὶ ἐμπορευμάτων, πώλησις, κατανάλωσις, ὁ ἐξοδισμός.

ἑξοδισμός-ον νεώτ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ὄν δύναται τις νὰ πώλησιν εὐκόλως, καταναλώσῃς.

ἑξοδισμῶς-εως [ή] νεώτ., δημ. ἐξοδία κατανάλωσις, πώλησις, εὐχερῆς ἐμπορευμάτων ἐπιμελιώθη μεγάλη ἐξοδισμῶς κρατῶν-ἐγκυρίων ὑφασμάτων-ἐυλείας, -αὶ πετρελαιοθερμίσματα δὲν ἔχουν πλεον ἐξοδισμῶν. || κ. μτχ. ὁ ὀδημοκτικὸν λόγοι δὲν ἔχουν τώρα ἐξοδισμῶν.

ἑξοδότης [τό] νεώτ., δημ. ἐξοδότης κ. ἐξοδιστής μετὰ θηλ. ἐξοδουτῆρα κ. ἐξοδουστῆρα κ. ἐξοδουτῆρα κ. οὐδ. ἐξοδουτῆκος ὁ ἐξοδῶν βλλ. 3], ὁ κλον, ὁ ὑπερμέτρος ἀναλίσκων: ἐξοδότης καὶ χαροκόπος ἡ γυναῖκα του εἶναι ἐξοδῆτα, ἡ ἀθήνα σου εἶναι παλὸ ἐξοδῆτα. || κυρ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀμέτρος ἀπειθὸς ὀπανών, ποῦ ἐξοδίζει πολλὰ. 2] ὁ καταναλωτής.

ἑξοδῶμα μτν., μον. κ. νεώτ., δημ. ἐξοδῶμα κ. ἐξοδῶμα μετ' ὄρω. ἐξοδῶμα κ. ἐξοδῶμα κ. παθ. ὄρω. ἡ ἐξοδῶτικα κ. ἐξοδῶστικα κ. μτχ. παθ. παρακ. ἐξοδῶστικος κ. ἐξοδῶστικῶς ὀδῶμα, πορτέωμ ἐξω, ἐκβαίνω, ἐξογκῶμαι καὶ μεταβαίνω, ποῦ, ὄμ. κ. ἐξορῶμα, ἐκστρατεῖα: ΠΔ. Ἐοδρ. 1,423, Πουδ. 5,24,7 ὁ τῶν Ἀγαθῶν ναυαρχος ἐξοδῶστος εἰς Μολυκρίαν, Πλούτ. Κατ. Πρωτ. 6,13 ἐξοδῶστος νύκτωρ. || πάπ. ἀπέρχομαι, ἀνοχωρῶ: ἕξ-εἰς Τεβόνην, -εἰσοδεῖται καὶ ἐξοδῶσται εἰσορχεῖσθαι καὶ ἔξερχεσθαι. || Ἐπιγρ. ἐξορῶμαι ἐπὶ ποταμῶν. 2] τὸ παθ. ἀπέρχομαι ἐκ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω: ΠΔ. Κριτ. 5,27 κατὰ μὲν κατεκλιθῆ ἕκει, ἐπεσεν ἐξοδῶσθαι. 3] νεώτ., δημ. κ. ἐξοδῶμα ὄναρ πρὸς πρῶν κ. ἰδ. χρῆμ., ὀπανῶν, ἀναλίσκων, γαλῶν: Κορ. εἰς Νικ. Δομ. 379. -ἐξοδῶστος πολλὰ διὰ τὰς σπονδὰς του -εἰς διακοσμητὴν τῆς οἰκίας του -σὸ ταξῆ του, -ἐξοδῶται ὀδῶκος τὰς δυνάμεις του. || κ. μτχ. ὑποβόλιον ὄλων εἰς ἐξοδῶ, εἰς ὀπανῶν: ἐξοδῶται πολὺ τὸν πατέρα του. || τὸ μέσ. ἐξο-

δούμοι ὑποβάλλομαι εἰς ἔξοδον φ. εἰρων. μὴν ἔξοδεύσαι 4) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πωλητῶν, διαθέτω τὸ ἐμπόρευμά μου εἰς ἀγαράστis, πωλῶ, ἐκποιῶ: ἐξώδευσε ὅλα τὰ μεταξὺ τοῦ.

ἔξοδια (ή), ἰων. -ή, ἔξοδος, ἐξάρμηση, ἐκστρατεία: Ἦρ. 6, 56 προβάτοισι δὲ χρᾶσθαι ἐν τῇσι ἔξοδιον, ΠΔ Δευτ. 16, 3 τῆς ἔξοδος ὕμνον ἐκ γῆς Αἰγύπτου, Πάπ. εὐχὴ ἔξοδος 2) ταξίδιον: Πάπ. ἐπ' ἔξοδον μὲν γὰρ ἐκάστης ἡμέρας ἔπεροῦσαντο. **ἔξοδιζω** πάπ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἐξοδιζέω, διασκορπίζω: Νικόλ. Δομ. 118 [ὁστά] πρὸς τὸν ἄνεμον ἐξοδιζούσιν 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπανῶ, ἀναλίσκω, ἐξοδεύω: Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 380 ἀναλώσας, ἐξοδιάσας, -ἐξώδιασα πολλά γιὰ τὰ ταξίδια κ. παθ.: ΠΔ Βασ. 4, 12 εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιόσθη ἐπὶ τὸν ὄκνον τοῦ κραταιώσαι || κ. μφ. : Γαλ. Ψυχ. Παθ. 1, 2 [ἄωφ.] || νεώτ. κ. δημ. κ. μέσ. (ἐ)ξοδιζόμενοι ὑποβάλλομαι εἰς ἔξοδον: καθόλου δὲν ἐξωδιόσθηκα γιὰ μάς 3) ἀποτίμη, καταβάλλω τὰ ἔξοδα, πληρώνω: Ἐπιγρ. τὰ ἀναλώματα τῶν τέκνων ἐξοδιάσαντων, Ἐπιγρ. ἐ- τιπὶ τὸ διαφέρον, Ἐπιγρ. ἐ- τὰ γεγραμμένα τισί, Πάπ. ἐ- τὰς ἐσομένας δαπάνας 4) νεώτ. κ. δημ. ὑποβάλλω τινά εἰς δαπάναν: ἐξοδιάσει διαρκῶς τὸν πατέρα του, - μὴ (ἐ)ξοδιάσει γιὰ μένα' ρηματο. π. (ἐ)ξοδιάσας, ἐξοδιάσας, δημ. ἔξοδιασθ, (ἐ)ξοδιάσασα, (ἐ)ξοδιασόμεός.

ἔξοδιακός-ή-όν μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταφήν, εἰς τὸ ἔξοδι: Ἐκτῆ Οἰκ. Σύνωδ. 1032 D ἐξοδιακός κρᾶδατος ἰφερτρον 1.

ἔξοδιάριος (ἰ) μτγ. ἡθοποιός παρὰ Ρωμαίους ὑποδουμένους διάφορα πρόσωπα ἐξοδίων, βλ. ἐξόδιος 3: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1, 40 Ἐτελλήων δὲ ἔστιν ἢ τῶν λεγομένων ἐξοδιάρων.

ἔξοδιασθ-εως (ή) μτγ. κ. νεώτ., δημ. ἔξοδιασθ (ή), ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξοδεύειν, ἐξοδία βλλ.: Θεοδωρ. 2, 13, 609 ἢ τῶν στρατιωτῶν ἐξ- 2) νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ ἐξοδιάειν, δαπάνη, ἔξοδος.

ἔξοδιασμα-ατος (τὸ) νεώτ., δημ. κ. ἔξοδιασμα, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοδιάζειν, ἀνάλωσις, δαπάνη.

(ἐ)ξοδιασμός (ἰ) μτγ. κ. δημ. ἡ ἐξοδία βλλ.: Πολύβ. 23, 4, 1 διασφαιρόντες τὸν ἐξοδιασμόν ἰδ. γρ. ἐξοδιασμόν τὸ Φιλίππου τῶν ἐπὶ Ὀρφῆς πόλεων 2) κ. δημ. ἀνάμνησις, δαπάνη: Λυκούργ. ἄν. 22, Ἀρεμῖδ. Δαλδ. 1, 57 δαπάνας ἀκαίρους ἢ ἐξοδιασμούς τινας, Πάπ.

(ἐ)ξοδιαστής (ἰ) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναλωτής, ὁ δαπανῶν, δδ. κ. ὁ πολυδαπάνης, ἄσματος' Κορ. εἰς Νικόλ. Δομ. 379 κοῦ μόνον ἐπὶ τοῦ δαπανητῶν, ἀλλά καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοδαπανῶν, ἐοῦθ' ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σπᾶτου x: Ἀνάγ. εἰς Ρημ. 11, 9.

ἔξοδιαστικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐξοδιον βλλ. 7), εἰς τὴν κηδείαν: ἐξοδιαστικὸν ἄσμα - ποίημα (ἢ νεκρώσιμος ἀκούσθαι): Εὐχολογ. 419 κ. 420 || τὸ οὐδ. ἐξοδιαστικὸν ὡς οὐσ. ἢ ἐκφορά, ἡ κηδεία: αὐτ. 525.

ἔξοδιακός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔξοδον, ὁ τῆς ἔξοδος: ἐξοδικός σωλὴν ἰδὲ τῆς ἀτυμοχηανθs, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔξοδον ὄδατος ἢ ἀτυοῦ! 1) τὸ οὐδ. πλθθ. ἐξοδικὰ ὡς οὐσ. τὰ ἐξοδία, βλ. ἐξόδιος 2): Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 270 τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὀψοχωρητικὰ, ἄπερ ἐπὶ ἐξόδου τοῦ δράματος ὀδεῖται 2) διεξοδικός βλλ.: Συρίων. Μεταφ. 24, 15 ἐ- θωρίασι.

ἔξοδιαῶς ἐπιγρ. μτγ. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διεξοδικός, ἀπικριβωμένως, ἀσφᾶς: Διαγ. Α. 9, 64 διὰ τὸ ἐξοδικῶς λέγειν καὶ πρὸς ἐρώτησιν.

ἔξοδιος ἐν (ἐ)ξοδοσὶ κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔξοδον τὸν δάματος: Κρατιν. 27 ἐξόδιον νόμος || ὁ τῆς ἐξόδου οἰκίας: Πάπ. παραδῶσι τὴν αὐλήν καὶ τὰς κέ-

λας σὺν ταῖς ἐπεστώσας θύραις καὶ κλειδί ἐξοδίω || ὁ τῆς ἐξόδου, ἐκφοράς νεκροῦ, ὁ τοῦ ἐξοδίου βλλ. 7): Ἀνολοθ. Μ. Σοδ. 1, 1 ἐξοδιον ὄμνον καὶ ἐπιτάξιον, Μηναι. 8, 15 Ὀδ. ἰ φῶδην τὴν ἐξοδιον ὠν ἀκαλαξήτας 2) τὸ οὐδ. ἐξοδιον (μέλος) ὡς οὐσ. μέλος αὐλητοῦ ἐκτελούμενον περὶ τὸ τέλος τῆς δραματικῆς παραστάσεως κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ χοροῦ: Πολυδ. 4, 108, Φίλιπ. 42, Πλάτ. Ἄλλ. 75 ἄπερ δράματος... τραγικὸν ἐξ- καὶ περιπαθεῖς ὡσαντίοντες || κ. πλθθ. -ια Σουῖδ. σαύληματα δι' ὧν ἐξέθεσαν οἱ χοροὶ καὶ αὐληταί x || μτθ. τραγικὸν τέλος: Πολύβ. Κράσσ. 33 εἰς τοιοῦτὸ φασιν ἐξοδιὸν τὴν Κράσσου στρατηγίαν ὡσπερ τραγιδίαν τελευτήσαι || ὁ μ. μτθ. κτ. πλθθ. τέλος ταλαιπωρίας πνός: Ίουλ. Λόγ. 1, 26 B ἢν ὁ γεμῶν ἐπ' ἔξοδιος ἦδῃ 3) ὁ μ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. [λατ. expositio] εἶδος κωμωδίων, μικρῶν κωμικῶν ἔργων τελομένων κυρίως μετὰ τὰ δράματα ὡς πορφαδία τούτων: Ίουβεν. 3, 175, Σουητ. 45 4) ὁ μ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. παρ' Ίουδαίοις, ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἐξόδου ἐορτῆ: ΠΔ Λευτ. 23, 36, αὐτ. Δευτ. 16, 8 τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου ἐξοδιον ἐορτῆ κωμῆ τῶ θεῶ σου 5) ὁ μ. ἡ πύλη, ἡ εἰσοδος: Πάπ. 6) ὁ μ. θάνατος: Γρηγ. Ναζ. 2, 373 B 7) ὁ μ. ἐκφορά νεκροῦ, κηδεία, ἐξοδι: Μόσχ. Λ. Αἰμ. 77 ἀκούσθω οὖν ὅπως τοῦ ἐξοδίου, Ἄναστ. Συν. 504 B.

ἔξοδοπορᾶ-τω ὀδοπορᾶ, πορεύομαι ἐξω, ἐξέχομαι, βγαίνω ἐξω: Σοφ. Ἠλ. 20 πρὶν οὖν εἶναι ἀνδρῶν ἐξοδοπορεῖν στήγης.

ἔξοδο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ χρηματικὸν ποσό, ὄπερ δαπανᾷ τις πρὸς τινα σκοπὸν, δαπάνη, ἀνάμνησις, συνήθεια. ἐν πλθθ. τὰ ἔξοδα: ἐξοδα διατροφῆς- ταξιδίου, γυνικὰ- ἄτομικὰ- ἔκτακτα- δικαστικὰ ἔξοδα || φρ. βλν. -ἔδαλα ἔναν στα ἔξοδα γίνονται εἰσὸς τὰ δαπανήσῃ τις χροῖματα, φρ. μισθῶν στὰ ἔξοδα παρασσορμια εἰς δαπάναν 3) ὀδοπορικὰ ἔξοδα τὰ ἔξοδα μεταβάσεως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, εἰδ. ἐπὶ τὸν ὄπὸ δημοσίων ὑπολλήλων δαπανωμένων διὰ ταξίδια ὑπηρεσιακά || μικρὰ ἔξοδα τὰ πρὸς τέρψιν καθ' ἡμέραν διαπεθέμενα.

ἔξοδοντικῶς σχολ. ἐκβάλλω, ἀφαίρω τοὺς ὀδόντος: Σχολ. Ὀδ. Σ 29.

ἔξοδος (ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. -ο ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξέρχεσθαι, ἢ ἐκ τῶν ἐνδον πρὸς τὰ ἔξω μετᾶσθαι: Ἦρ. 1, 94 ἐπὶ ἐξόδω ἐκ τῆς κρήνης, Σοφ. Αἴ. 798 τῆνδε δὲ ἔξοδον ὄλεθριαν Αἰάντος ἐλπίεις φρεσίν, Πλάτ. Φιλ. 33 B ἐπι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος, αὐτ. Νόμ. 856 B, Πάπ. -ο κώδων ἐσημᾶν ἐξοδον, -ἔξοδος ἐκ τοῦ νοσοκομείου || πῖλος τοῦ δευτέρου μετὰ τὴν γενέσιν βιβλίου τῆς ΠΔ, ἐν ὧ περιγράφεται ἢ ἐκ τῆς Αἰγύπτου μεταναστάσεως τῶν Ἑβραίων 2) μτγ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατολή: ΠΔ Ψαλμ. 74, 7 ὄντες ἀπὸ ἐξόδων, οὔτε ἀπὸ θυρῶν (Ἰουδ. ἐ. ἀνατολῶν) 3) νεώτ. κ. δημ. ὀδός, δικαίωμα ἐξόδου: τὴν 25ην Μαρτίου ἔχουν οἱ στρατιῶται ἔξοδον || ὁ μ. σμ. κ. ἐν φρ. ἔξοδος εἰς τὴν Ἐπρᾶν ἐπὶ ναυτῶν 4) στρατιωτικὴ ἔξοδος, ἐκστρατεία: Ἦρ. 9, 19 οὐκ ἐδικαίωσεν λειψεῖται τῆς ἐξόδου Λακεδαιμονίων, αὐτ. 26, Ἐν. Ἐλλ. 1, 17, Δημ. 252 τὴν ἐπ' Ἀρεῶν ἔξοδον, Πολύβ. 3, 11, 5 τὴν εἰς Ἰβηρίαν ἔξοδον μέλλοι στρατεύεσθαι, Ἠρωδιαν. Ἰστ. 3, 1, 1 || νεώτ. ἐξόρμησις ἐπιχειροῦμένη ὄπὸ πολιοκομῶμενων πρὸς διάσπαση τῶν ἐχθρικών τάξεων: ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου 5) ἔξοδος ἐν πομῇ: Ἦρ. 3, 14 οἱ τὸ ποῖμυδον πᾶν ἐξέ κείνου ἐπ' ἐκάστη ἐξόδω Καρυδίῳ ἐσημᾶνον || ἰδ. πομῆ- τῆς ἔξοδος γυναικῶν ὠφέλησις τάξεως μετὰ τῆς ἀκολοθίας αὐτῶν: Ἀριστοφ. Λυσ. 16 χαλεπὸν τὸ γυναικῶν ἔξοδος, Πλάτ. Νόμ. 784 D, Ὀμόφρ. Λαρ.

22,10, Πλούτ. Σόλ. 21 ἐπέσπεσε δὲ καὶ ταῖς ἐξόδοις τῶν γυναικῶν... νόμον· 6) διαζώντις· Πλάτ. 7) ἀνοήτῳ δι' αὐ ἐξέρχεται τις· Ἡρ. 2,148, Αλογ. Ἐπρ. 33 πύλων ἐπ' ἐξόδους μινόντες, Σοφ. Ἡλ. 328, Θουκ. 1,106 ψ' ἔτυγεν οὐραγμα... καὶ οὐκ ἦν ἐξοδος, Ἡρωδ. Ἰστ. 7,127, ἔξοδος κινδύνου· ἢ ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλω· Ἡρ. 7,130 εἰ ἐστὶ ἄλλη ἐξοδος ἐς θάλασσαν τῷ Πηνεΐῳ, Ἀριστ. Πρ. 947a, 19' 8) γράσος δι' αὐ ἐξέρχεται τις ἐκ τινος δυσκολίας, διζέουδος· Πλάτ. Πολ. 453b φέρει δὴ, ἢν δ' ἐγὼ, ἐάν πρ' ἔρωμεν τὴν ἔξοδον· 9) ὁπαί τοῦ σώματος, δι' αὐ ἐξέρχονται τὰ περιττώματα ἐπρὰ ἢ ὑγρὰ, ὁ πρακτικὸς καὶ τὰ γεννητικὰ μόρια· Ἀριστ. ΖΜ 675b, 9' ἢ ὄμ. ἐπὶ ἄλλων ὁπῶν ἐν τῷ σώματι· αὐτ. 2,1 Σίλ. 27 τὸ δὲ περὶ τὴν ἔξοδον ἐπάνω των ἐντέρων· ἢ ἐκκένωσης κένωσης· Ἀρετ. Χρω. Παθ. 2,3 καλίης ἐξοδοί· 10) γεν. πέρας, τέλος· Θουκ. 5,14 εὐνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργεῖους αὐτοῖς τρεῖς τριακοντοῦταις σπονδαῖς ἐπ' ἐξόδῳ ἐλάσει, Ξεν. Ἑλλ. 5,4, 4, Ἰουλ. Λόγ. 26B ἢν ὁ γεῖμων ἐπ' ἐξόδῳ ἄδῃ· ἢ ἐξοδος τοῦ ζῆν τοῦ βίου τελευτή, θάνατος· Ἰώσα. Αἰ. 4,8,2 ἐπ' ἐξόδου τοῦ ζῆν· ἢ ὄμ. σμ. κ. ἀπολ.· Κδ Λουκ. 9,31 ἔβλεπον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἢν ἐμελλε πληρῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ, αὐτ. Πέτρ. 2,1,15 μετὰ τὴν μὴν ἔξοδον τὴν τῶντων μνήμην ποιηθείσα, Ἀρετ. Ἐπικτ. 4,4,38 ἢ σον. κηδεία, ἔξοδον, ἐξόδι· ἔρωφ. Πρὸλ. 117 ἔξομλ... νὰ πάρῃ ἴστω ἐξοδος τοῦ Φιλόνομου· ἢ) κατάληξις, ἀποτέλεσμα, ἐκδοσις· Πλάτ. Πρωτ. 361A ἢ ἀρτί ἐξοδος τῶν λόγων· ἢ νεώτ. ἢ ἐκ τινος καταστάσεως ἢ ὑπερτάτης ἀπομάκρυνσις· ἐξοδος ἀπὸ τοῦ στρατοῦ· 12) πάπ. δικαστικὴ ἀπόφασις· ἢ δεῖνα ἐπιγνοῦσα τὴν τοῦ Εὐδαίμονος ἔξοδον· 13) τὸ μετὰ τὸ τελευταῖον στάσιμον τελευταῖον ἐπισησοῖνον τοῦ δράματος δράματος, πρὸ τῆς ἐνδράσεως τοῦ ὁποῖου ἐξήρχετο ὁ χορὸς ἐκ τῆς ἀρχήτρας προηγουμένη ἀληθοῦ ἐκτελούντος τὸ ἐξόδιον βλ. 21· Ἀριστ. Ποι. 452b, 21 ἐξοδος δὲ μέρος ὄλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἐστὶ χοροῦ μέρος· Ἀριστ. Σφ. 582 διακασταῖς ἐξοδον πᾶσις ἀποῖον· 14) ἀνάλωμα, δαπάνη, ἔξοδον· Ἐπιγρ. Πολύβ. 6,13,2 τὴν εἰσόδου πάσης αὐτῆ κρατεῖ καὶ τῆς ἐξόδου, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 10,30, Ἐρωτ. κρ. 3,180· 15) ὁδὸς, ὁδόμενος· Πά Βασ. 2,22,43. ἐξοδος-ον μτν. ὁ πρόσηυν τὴν ἔξοδον, τὴν διόδον, ὁ ὑποδοχὸς τῶν διελκουσίων τινος· Ἀρετ. Χρον. Νουστ. 2,3 τὰδε ἐξοδα λίθων. ἐξοδῶν-ῶν ἐπίτατο, τὸ ὄδων βλ.· Εὐρ. Κύκλ. 661 μὴ σ' ἐξοδωνηθεὶς δρᾶσι τὸ μάταον. ἐξοδῶ-ῶν ἐκποῖσι τὸ ἐκ τινος, πάλω· Εὐρ. Κύκλ. 267 μὴ τὰ σ' ἐξοδῶν ἐγὼ ἔνοιαιο χερμάτων· 2) Ἦο. «ἐξοδησαι· ἐξοδεύσαι». ἐξοδαῖαι ἰαθ' ἠτ' ἄτ. γμ. χημικὰ ὄργανα καὶ ἐνώσεις. ἐξόςω κ. δωρ. ἐξόσῳ, ἀντὶδ. ἐκπέμψω, ἀποβάλλω ὁσμήν τινα, μωρίζω, βγαζῶ μωριδιὰ· Θεόδωρ. 20,10 κακῶν ἐξοδέσεις ἰβρωμῆσι, Ἀρτεμίδ. Διολ. 5,33, Γολ. 7,76· 2) μετὰ γεν. ἐκ τὴν ὁσμήν τινος· Θεόδωρ. Ὀσμ. 20 πωρῶνον δὲ ἐξόζει ση-σόδου· ἢ κ. μτφ.· Εὐστ. Πρω. 101,7 εἰ τὸ πω ἐξο-ζέσει κακίαις· 3) ὄμ. μετὰ γεν. μωρίζω περισσό-τερον τινος· Θεόδωρ. Ὀσμ. 47 ἐ- τὸν ἄλλων. ἐξοδῶν ἐπίρω. μτν. ἔξ οὐ χρόνου, ἄφ' οὐ, ἄφ' ὄταν, ἄφ' ὅταν· Νικ. Ὀνηρ. 318. ἐξοδῶν δωρ. τ. τοῦ ἐξῶθεν· Ἐπιγρ. 81, Ἰβικ. 30. ἐξοῖο δωρ. τ. τοῦ ἐξῶ βλ.· Ἐπιγρ. ἔξαι τὰς πό-λεως, Εὐστ. Ἰλ. 140,15. ἐξοῖον-οῖ κ. ἐξοῖω ἀνοίγω, χαράττω· Ἐρμην. 30. ἐξοῖω δ. τ. τοῦ ἐξοῖωμι βλ.· Ἰνν Τόν. Ἄνθρ. 25. ἐξοῖδα παρακ. ἐν σμν. ἐναστ. ὑπεροσ. ἐξῶδῃ, ὡς παραστ., ἐκ. ἀρσφ. ἐξοῖδμεναι, ἐπίτατο, τοῦ σῖδα, γινώσσω καλῶς· Σοφ. ΟΤ 129, Εὐρ. Φωίν. 95 πάντα

δ' ἐξοιδῶς φράσω· ἢ ὄμ. μετὰ μτν. συμφωνοῦ-σας πρὸς τὸ ὄνοκ· Σοφ. Τρ. 3 ἐξοῖδ' ἔχουσα· ἢ ὄμ. πρὸς τὸ ἀπικ· αὐτ. 1028 ἢ ὄμ. μετὰ γεν· αὐτ. Τρ. 399 ὦν γ' ἐν ἐξοιδῶς κυρῶ· ἢ ὄμ. ἀπολ.· αὐτ. Ἡ. 222 ἐξοῖδ'· ὡς λάβει μ' ὄργε. ἐξοιδῶναι μτν. νεώτ. ἀντὶ ἐξοιδῶν βλ. ἐξοιδῶναι μτν. κ. ἐξοιδῶ βλ.· Ἀρετ. Ο.Ε. Νουστ. 1,7 ἢ κ. μτφ.· Πορφ. Μορφ. 7. ἐξοιδῶμα-ατος(ῖ) νεώτ. ἱατρ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοιδῶ βλ., ἐξοιδῶσις, πρήξιμο. ἐξοιδῶσις εως(ῖ) μτν. κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ ἐξοιδῶ, φουσκῶμα, πρήξιμο· Ἡρωδ. Ἰστ. 58,86, Γαλ. 12,875 ἢ εἶδ. νεώτ. ἱατρ. φλεγμονώδης διάγκωσις ἀνευ κρυβρότητας, ὀφειλομένη εἰς διη-θῆσιν ὀρώδους ὑγροῦ. ἐξοιδῶθητις-ῖον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-μενος εἰς ἐξοιδῶν βλ., ὁ ἐπιφῶνον ἐξοιδῶν. ἐξοιδῶσκωμαι ἐξοιδῶ βλ.· Ἰνν. Νουστ. 2,57. ἐξοιδῶμαι-έροι μετ. νεώτ. ἀντὶ ἐξοιδῶ βλ. ἐξοιδῶ-έω κ. μσν. κ. ἐξοιδῶναι, ἐξοικῶσμι, πρήσκωμι, φουσκῶναι· Εὐρ. Κύκλ. 227 πληγται πρόσπονον, ἐξοιδῶθητις, Λουκ. Νεκρ. 4,14,5, Ἀρι-στ. Λόγ. 24,44,14, Εὐστ. Ἰλ. 650,51 ἐξοιδῶθησι οἱ πόδες· 2) μτφ. ὑψηλοφρονῶν· Πολύβ. 6,18,7 ἐπει-δὴν γὰρ ἐξοιδῶν τὴν τὸν μερῶν φιλονικίᾳ ρηματ. ἢ ἐξοιδῶσις, ἐξοιδῶμα, ἐξοιδῶθησι. ἐξοικῶ-ῶ μτν. κ. νεώτ. ὄμ. ἐξοικῶναι (κ. νεώτ.) ὄμορ. ἐξοικῶσκα κ. ἐξοικῶσκα, παθ. ὄμορ. ἐξοικῶσθη κ. ἐξοικῶσθη, ὄμ. ἐξοικῶσθηκα, μτν. παθ. παρακ. ἐξοικῶμενος κ. ἐξοικῶμενος, παθ. καθιστῶ τὸ σικεῖον ἴδιον, συνήθει πρὸς τινά, κάμνω τινά νὰ συνήθισι εἰς τὸ· Μάρκ. Ἄυρ. 10,31 μετὰ μέχρι ἐξοικῶσθαι σεαυτὸ καὶ ταῦτα, Σωφ. 1,46 κ. παθ.· Πλούτ. Ἠθ. 649b Ἀλεξάνδρον ἐξοικῶσμενον ἀκένους τοῖς ἔθουσιν, ἐξοικῶθη μετὰ τὸ κλῆμα τῶν τροπικῶν· 2) μετ. συμφω-λιθῶμαι, γίνομαι φίλος· Στράβ. 5,4,12 καλοκῶσμενον ὄμορ. μσν. καὶ ὄμα ἐξοικῶσμενον, Φιλ. 2,529 ἐ-ὄχλων εἰς τὴν· 3) ἀναστροφή εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν· Γαλ. 14,298 ρηματ. ἢ ἐξοικῶσθαι. ἐξοικῶσις εως(ῖ) ἴγλωσ. κ. νεώτ. χειραφέ-τησις· Ἰωσφ.· 2) νεώτ. ἔθιασμος, συνήθισμα, ἐξοικῶσιμος-ον κατοικῶσιμος· Σοφ. ΟΚ 2' ἐπιερ ἐστὶ γ' ἐξοικῶσιμος ἰδ ἴσπος). ἐξοικῶσις-εως(ῖ) ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοικῶ, μετοικήσις, ἀποικήσις· Πλάτ. Νουμ. 704C, Ἀριστ. Ἀθ. 40,4 εἶτε τρίτω μετὰ τὴν ἐξοικήσιον, ἐξοικῶ(ῖ) μτν. ἀνοικία, ἐγκατοστάσις ἀνοικῶν, ἀποικήσιμος· Πολύβιον 4,2,11 ἴνα τὰς τῶν Ἀλεξ-ῶν ἐξοικῶσι καθέλη(ἀμφ. γμ., διὸρθ Κορ. ἐῖνα τοὺς ἐκ τῆς τῶν Ἀλεξῶν οἰκίας καθέλη). ἐξοικῶ κ. νεώτ., ἀπτ. μέλλ. ἐξοικῶ, ἐνδῶλλω, ἐκδῶκω τινά ἐκ τοῦ ἴδιου αὐτοῦ οἴκου, ἐξοπι-τῶν, ὄμ. ἐκδῶκω ἐκ τῆς πατρίδος, ἐξορίζω· Εὐρ. Ἐκ. 948, Θουκ. 1,114 Ἐστιασι δὲ ἐξοικῶσιντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον, Πλούτ. Ρωμ. 24 τοὺς μὴ ἡμί-σεις τῶν περιγενομένων εἰς Ῥώμην ἐξοικῶσι Πάπ. ἐνοικῶζειν καὶ ἐξοικῶζειν ὄμ. κ. μέσ.· Πλάτ. Νουμ. 929,1 εἰς ἄλλην χώραν ἐξοικῶζομαι τὸν ἀπάτρο, Πλούτ. Ἰγ. 15· ἢ παθ. ἀπέρχεται ἐκ τῆς πατρίδος, μετανοστεύω· Ἀριστ. Εὐρ. 197 φροῦδι γὰρ ἐχθεῖς εἰσαν ἐξοικῶμενον· 2) μτφ. ἀποβάλλω, ἀπομακρύνω· Ἰγν. Νύστα. 1,413,1 τὰς φυχῆς ἐξοικῶζειν τὴν τῆς ἠδῶν ἐρηπῶσῶν κ. παθ.· Γοργ. Ἐπίλ. ἢ ἀλλήλων τοῦ νόμου διὰ τὸν φόβον ἐξοικῶθη· 3) ἐρωμῶ, ἐκκενώ· Εὐρ. Ἐκ. 887 ἄπονον ἀρῶν ἀρῶσιν ἐξοικῶσαν, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 5,77 ἐξοικῶζεν ὄνομας ὄλας· ἢ ὄμ. σμ. τὸ μέσ.· Πλούτ. Στράβ. Ἰγ. 15, Πτολ. 3 Μεσσηνῶν ἐξοικῶ-σθαι Βουλόμωρ· ἢ ὄμ. μετ. καταλείπω, ἀφή-νω οἰκίαν ἢ ἐργασίαν, ἀνιθῆ, ἐξοικῶζομαι· Αἰ-σχύλ. 1,124 ἐάν δ' ὁ μὲν ἐξοικῶζοι, εἰς δὲ τὸ

αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικίσθηται ῥηματ. ἐξοικισμός, ἐξοικίσθη, ἐξοικιστός-ον.

ἐξοικιστός-εως ἰή εσφ.φρ.ἐξοικιστής Πλάτ. Νόμ. 704C. **ἐξοικισμός** (ι) ἡ μτγ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξοικίζειν βλ. λ. 1), ἐξως καὶ τὸν κατοίκον, ἐκδιώξει· Σύμμ. ΠΔ 1ε3. 3. 11.

ἐξοικιστής (ι) ὁ ἐξοικίζων, ἐκδιώκων ἐκ τοῦ οἴκου· Χαρονδ. π. Στοβ. 4, 2, 24 δαιμόνων ἐξοικιστῶν.

ἐξοικιστός-ον μτγ. ὁ ἐκ τῶν ἰδίου αὐτοῦ οἴκου ἐκδιωχθεὶς· Ψ Καλλιθ. 2, 21 ἐξοικιστοὶ Μῆδοι.

ἐξοικοδομήσεις-εως ἰή μτγ. ἡ τελεία οἰκοδομήσις· Ἰώσ. ΑΙ 19, 7, 2 παύσασθαι τῆς τῶν τοιχῶν ἐξοικοδομήσεως.

ἐξοικοδομητόν (ι) ἵδιον ἔπιφρ. μνήμα, μνημεῖον, κισθόρι, στήματος δωματίου.

ἐξοικοδομῶ-έω οἰκοδομῶ τὴ ἐντελῶς· Ἦρ. 2, 176 τὸ ἐν Μίμφι Ἰρὸν Ἀμασίς ἐστὶ ὁ ἐξοικοδομησας, Ξεν. Οἰκ. 20, 29 οἴτινες ἀν ἀποδιδώσαι ἐξοικοδομησάμενος τὰς οικίας· κ. παθ. Ἄριστο. Ὀρν. 11, 24 ἐξοικοδομηταὶ σοὶ τὸ τοίχος· ἥ τὸ μέσ. οἰκοδομῶ δι' ἐμαυτὸν· Πολύβ. 1, 48, 11 ἥ τὸ ἐνεργ. μτφ. Φερεκ. 94 τέγγην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.

2) ἐξοικοδομεῖν τὸν κρημνὸν κατασκευάζει ὁ δὸν παρὰ τὸν κρημνόν· Πολύβ. 3, 55, 6 **3)** καταδαφίζω, κατακρημνίζω· Διόδ. Σ 11, 2 ταῦτας ἰτὸς πόλεως ἰ τὸν ἀντικρὶν διὰ τὴν καταρρόνησιν ἐξοικοδομήσεν, Πλούτ. Διδ. 50.

ἐξοικονομῶ-έω (ι) ἴδιον κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξοικονομεῖν, ἡ ἐξέφρασις τῶν ἀναγκῶν, ἡ ἐκ τῶν ἐνότων διευθετήσις ἐξ- χρημάτων- τροφίμων- τῶν περιστάσεων· **2)** ἀπαλλοτριώσις, ἐκποίησης, πώλησις· Πλάτ.

ἐξοικονομῶ-έω μτγ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐξοικονομῶ, ἀποχρησίζω, βάζω στή μνήματα· Σωφ. 1, 107, Φιλομ. η. Ὀρείδ. 6, 45, 29, 48· **2)** ἀπαλλοτριώ, ἐκποίησις, πώλησις. ἔνατον μέρος οικίας καὶ ἀλλῆς βουλεύμεθα ἐξοικονομήσοιμεν· δρασχύνον ἐξήκοντα· **3)** χειρίζομαι, πραγματεύομαι θέματι τ· Φιλόδ. Παρρ. 47· **4)** νεώτ. κ. δημ. ἐξευρίσκω τὰ ἀναγκαῖα εἰς ἐκάστην περίστασιν· ἐξοικονομῶσα τὰ χρήματα διὰ τὴν ἔγγραψήν μου· ἥ τακτοποιῶ ἐκ τῶν ἐνότων, διευθετῶ, τὰ βουλευώ, τὰ καταφέρνω, τὰ φέρνω βόλτα· **δὲ** μπορῶ νὰ ἐξοικονομῶσιν τὴν περίστασιν· **5)** μτφ. μετ' αὐτ. πορρ. παρῆγω τιπὶ τὰ ἀπαρτιθῆναι ἀναγκαῖα, διευκολύνω, βοηθῶ νιν· βάζω ἐξοικονομῶσε. σὲ μιά δύσκολη περίστασι· ῥηματ. ὁ ἐξοικονομῶν.

ἐξοικος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνεὸς οἶκος, ἀνεάσιος, ἀστεγιος· ΠΔ 1ῶδ 6, 18 ἐξοικος ἀνεύουμην.

ἐξοικῶ-έω ἀπέχρημος ἐκ τῆς οἰκίας μου, ἐκ τῆς πατρίδος μεταναστεύω· Λυσ. 31, 9 εἰς τὴν ὑπεροπῆαν ἐξώκησε, δημ. 845 Μεγάροσ ἐξώκησε, Ὑπεσεβ. Αθ. 29 ἥ ὄμ. ἀπόλ. Ἄριστο. Αθ. 39, 1 τοὺς βουλομένους Ἀθηναίους ἐξοικεῖν· **2)** τὸ παθ. ἐξοικίζομαι κατοικοῦμαι πληρώς· Θουκ. 2, 17 τὸ Πειλαργικόν... ὑπὸ τῆς... ἀνάγκης ἐξώκηθη.

ἐξοικῶ-έω οἰκίζω, οὐδούρωμαι, σκαυῶ· Σωφ. ΑΙ. 317, αὐτ. Αντ. 427 γόσιον ἐξώκημην.

ἐξοικία ἰή μτγ. μέθ. ἡ Ἀντίφ. Καρ. η. Ἀθην. 12, 547 F χόριν ἐξοικίας ἐποίησαν τὰς συνουσίας ταύτας.

ἐξοικίζω-έω μτγ. εἶμαι, γίνομαι νηφάλιος, ἐγκρατής, σώφρων, Ξενέρωνος· Ὀρείδ. Σ 2, ἀνοψ. 5, 34, 2.

ἐξοικόνος-ον σινόφυλλε, μεθύσιος, μεθύσιμνος, πιωμένος· Ἀλεξ. 63, Μάχ. η. Ἀθην. 8, 349, 4 ἐξοικόνος ὁ Στρατόνομος ἐγένετο· εὐθεῖας, Φιλ. 1, 382, Ἀλκιφρ. 1, 39.

ἐξοικονομαί-ομαι παθ. μεθύσομαι, μεθύω· Εὐρ. Βάχχ. 814 Λυρρῶν ἐν εἰσόδῳ ἀν ἐξωνυμῆσας.

ἐξοικνω-έω μτγ. κ. μον. νεώτ., εἶμαι μεθυμένος· Ἠγθ. 2, 1 η. Ἀθην. 11, 477 η. Ἰαδῶν ἐν τῶν κινδύρων ἔως ἐξοικῶν καὶ μεθύων ἐνασθρήσε, Πολύδ. 6, 21 τῶσε δὲ ἐξοικῆσαι (ἐρείξει)· **2)** ἀνονήφω ἐκ μέθης, ξεμεθῶ· Παύλ. Αἰγ. 1, 33.

ἐξοικος-εως ἰή μτγ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐκφέρειν, διδοῖσις, ἐκφορά· Ἰώσ. ΑΙ 17, 4, 1 ἐξοικισίς λέγων.

ἐξοικιστός-ή-όν μτγ. ὑπερμετρός, ὑπερβολικός· Πτολ. Τετράβ. 11 ἐξ- χαρῶ ἠρέβ. Ἥφαιστ. Ἀστρ. 1, 1.

ἐξοικιστός-ή-όν μτγ. ὀν δύνασις ἢ νὰ ἐκφέρειν, νὰ προφέρῃ· Σεξτ. Ἐπιφ. Μαθ. 7, 122 τὸν μὲν βεῖον (λόγον) ἀνεξοικιστον εἶναι, τὸν δὲ ἀνθρωπῖνον ἐ-.

ἐξοιστρηλάτρωμαι-ομαι παθ. μτγ. ἐλαύνομαι ὑπὸ οἰστρῶ, ἀγομαί εἰς μαρίαν· Ψ Πλούτ. Ποι. 18, 1.

ἐξοιστρώ-άω ἰή-έω μτγ. κ. μον. ἔπιπτο. τὸ οἰστρῶ, καθιστῶ νιν παρὰ φρόνην, μανιώδη, τὸν κόμην νὰ μαίρῃται· Λουκ. Ἐυαλ. Δ 10, 2 τὸν δράκοντα δὲ, ὅς ὄντι ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φρόνην, Τζέτ. Χιλ. 3, 361 ἥ κ. παθ.· Βέττ. Βάλ. 356, 6 ἐξοιστρημέναι, Αἰλ. ΖΙ 15, 19 ἐξοιστράται· **2)** ἀμτφ. ἐλαύνομαι ὑπὸ οἰστρῶ, γίνομαι μανιώδης, ἀγχαῖναι· Φιλ. 1, 380 ἰδ. φρ. ἐξοιστρεῖν, Παλαίφ. 42, 1 ἥ πορρ. εὐμομαί, τρέχω μανιώδης· Σουίδ. ἐξοιστρηθεῖς, μαυεῖς, πορρομηθεῖς, ἐρεθισθεῖς· Σχολ. Ὀδ. Χ 299 ὄρηρ ἀν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὕατα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει.

ἐξοίσω μέλλ. τοῦ ἐκφέρειν βλ. λ.

ἐξοισγέω ἔπ. ἐξέρχομαι· Ἰλ. 384 θηκόσοι δ' ἀν' ἐκάστας ἀνέρες ἐξοισγεῖσι.

ἐξοίχομαι ἔχω ἀπέλθει, ἔχω ὑπάγει, βγῆκα ἔξω, εἶμαι ἔξω ἤσ. ἐξέφροντο, ἐξεπορεύοντο· Ὀκ. Ζ 379 ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, αὐτ. 384, Σοφ. Οκ. 867 ἐξοίχοι βίβη, Πλάτ. Κωμ. 69, 11 ἐ- θύραξ· ἥ φυέγω, παρέρχομαι, περνῶ· Πλούτ. Ἠθ. 764, 1 ἐξοίχεται πάντα καὶ διαπέφυγε, Παύλ. Σιλ. 21 ἐξωκηκόςος χειμῶνος ἥ μτφ. ἀπομακρύνομαι· Πλάτ. Πολ. 503 C τὸ βεβαῖον ἀπαν αὐτῶν ἐξοίχεται, Ἄντιφ. Σοφ. 49 ἐξοίχεται... ἐκ τῆς γνώμης.

ἐξοισνίζομαι μτγ. ἀποφεύγω εἰς τὸς κακὸν οἰώνων, ἀποστρέφομαι· Πλούτ. Δημ. 21 ἥ μετ' ἀποφρ. ἀποφεύγω νὰ πράξῃ τ· αὐτ. Ἠθ. 289, 13 ἐξοισνίζομαι γαμῖν παρῆρῶν ἐν ἱερατῆς ἡμέρας.

ἐξοκέλλω κ. νεώτ. (ἐκ- ὀκέλλω, ἀόρ. ἐξώκελλα, ἐπὶ πλοῖον καὶ ναυτιλομένον, ἀμτφ. πῆναι εἰς τὴν ἔρηρ ἀποκλιναμένον ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, πορρ. ἀρῶσσομαι, ναυαγῶ, πέρωμα ἔξω· Ἠθ. 7, 182 φεθούγος ἐξοκέλλει ἐκ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, Αἰσχ. Ἀγ. 666, - τὸ πλοῖον ἐξώκελεν ἐπὶ τὸν βράχων τῆς ἀκτῆς ἥ ὄμ. κ. ἐπὶ ἰχθύων· Ἀριστολ. ΖΙ 631 β, 2· **2)** μτφ. ἐπιπίπτω, ὑβώομαι, ρίπτομαι πρὸς βλάβην, ὀλεθρῶν μου εἰς τ· Ἰσοκρ. 7, 18, Πολύβ. 18, 55, 7 εἰς ἀσέλγειαν ἐξώκελε, Φιλ. 1, 686 ἔ- πρὸς ἀπληστῆσαν, Πλούτ. Ἠθ. 5B ὁ δὲ εἰς κούδοις καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι, Παισα. 8, 24, 9 ἥ ὄμ. ἀπόλ. καταστρέφομαι· Πολύδ. 6, 448, 11 ἐπάρθει τοῖς εὐτυχῆμασι πρὸς πόδας ἐξώκελε· ἥ ὄμ. ἐκτρέπομαι τῆς ὁρθῆς ὁδοῦ, παρεκτρέπομαι· Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 213· νεώτ. ἐν τῇ σμ. ταύτῃ ἰδ. ὁ ἀόρ. κ. ἀπολύτως· **3)** μτφ. ἀναφορ. πρὸς πλοῖον, ρίπτω εἰς τὴν ἔρηρ, ρίχνω ἔξω ἥ μτφ. ὀδηγῶ νιν πρὸς τ· ὕδω, ρίπτω νιν εἰς τ· Εὐρ. Τρω. 137 ἐμὲ τε μελέαν Ἐκάδων εἰς τὰνδ' ἐξώκελε ἴσταν (ἐφίρην εἰς συμφορῶν), Μέν. 587 ὁ πλοῖτος ἐξώκελε τὸν κερτημῖνον ἐκς ἔτερον ἥσος κ. παθ.· Αἰσχ. Ἰκ. 438 δευρὸν ἐξώκέλλεται ἰούδοις ἀποδίδουσι τὰ πράγματα ἰ.

ἐξοκέλλομαι μον. μέσ. γίνομαι ἰδως ὀδισ, πλοῖσιος, εἰς δόλιον μεθίσταμαι· Παυμ. Γ Ἀνδρ. Παλ. 521, 287 B μυρίον πλοῖτον εὐρῶν ἐξώκελλεται.

ἐξολεθρῶ-έω-ατος ἰή μτγ. ὀ. φρ. ἀντὶ ἐξολοθρευμα βλ. λ. ΠΔ Βασ. 1, 15, 21.

ἐξολεθρευσις-εως ἰή μτγ. ὀ. φρ. ἀντὶ ἐξολοθρευμα βλ. λ. ΠΔ Κριτ. 1, 17.

ἐξολεθρῶ-έω μτγ. ἐξολοθρεύω βλ. λ. ΠΔ Γεν. 17, 14.

ἐξολέκω μτγ. ἔπιπτο. τὸ ὀλέκω· Χρησμ. 2, 18, 4, 529.

ἐξολιγρῶ-έω μτγ. ἔπιπτο. τὸ ὀλιγρῶ βλ. λ. κ. μέσ.· Φιλ. 2, 181 τύφω τὰ θεῖα ἐξολιγρῶται.

ναντοδαποις" || μτφ. ἔρχομαι εἰς συνόφειαν : Εὐρ.Κύκλ.518 στεφανών ὁ μία χροιά... τάχ' ἔξομολήσῃ, Πλούτ.Κίμ.6 φιλικανθρώπως ἔξομολῶν 2) μετ' αἰτ. ἐλύθη τὴν πρᾶν ἐμαυτὸν, τὸν αὐρω πρὸς τι : Πολύβ.7,4,6 εἰ τασοῦταν ἔξομολήσαν τὸ μερᾶκιον, ὡς τε καθόλου μὴδὲν πράσχειν τὸν ἄλλων, Πλούτ.Ἡ8,824' 3) τὸ μέσ. εἶμαι μακρῶν τοῦ ὄμιλου τῶν φωνῶν μου, εἶμαι μόνος ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους : Εὐρ.ΙΑ 735 ὄν καλὸν ἐν δόχῳ σ' ἔξομολοῖσθαί στρατοῦ.

ἔξοματιζω νεώτ. τ. τοῦ ἔξοματιζο βλλ. 2) μτφ. καθίσταω κυνάσιωσ φαιφῶν τὸ ἀκράσιον μέλαν τυλιμα τοῦ φλοισοῦ, ζεματιζώ: Κορ. εἰς Αἰλ.ΠΙ.5,11,310.

ἔξομματος ὀν μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔξων τὰ ὄμματα, τοὺς ὀφθαλμούς, ἔξέγοντα τῆς κολλότητός των, ἐξὸφθαλμοῦ : Πολύβ.5,69.

ἔξοματιζο ὠμ ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς τινος, ἀποδιδοῦμι τῆν τῆν ἱκανότητα τῆς ὀράσεως, τὸν κῆνον νὰ βλέπῃ : Φιλ.1,455 ἐ-τὰ τῆς μεμκνῆτα καὶ τυφλά' κ. ποθ. ἀνακτώμι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀναδέλω : Σαφ.ἀπ.710 ἀντὶ τυφλοῦ ἔξοματιζώται, Ἄριστ.Πλ.635' πρὸλ. Φιλ.1,109, Αἰλ.2,17,20 2) καθιστῶ τὶ σαφέσ' φανερόν, σαφηνίζω : Αἰσ.Πρ.499 καὶ φλογιστὰ ἔξοματιζώται 3) ἐξορτῶ τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλώνω : Εὐρ.ἀπ.541(545) ἡμεῖς δὲ Πολύδου παῖδ' ἐρείσαντες πέδω ἔξοματιζοῦμεν καὶ διδύλων κῶρας' ρηματ. π. ἔξοματιζώσας.

ἔξοματιζω -εως (ή) μτγ. ὁ καθαρσμός τῶν ὀφθαλμῶν Πολύβ.2,48.

ἔξομῶμι κ. μον. κ. νεώτ. κ. ἔξομῶμι, μέλλ. ἔξομῶμαι, ὄρ. ἔξωμῶσα, μέσ. ὄρ. ἔξωμῶσῃην, ὀρκίζομαι πρὸς βεβαίωσιν πράγματός τινος, βεβαίω τὸ μεθ' ὀρκου : Δημ.379 ἔξωμῶσεν ἀρρωστειν τούτοι' 2) ἀρνούμαι τὸ ὀρκίζομενος, ἀρνούμαι μεθ' ὀρκου, συνθ. μέσ. : Σοφ.Αντ.535 φήσεις μεταστειν ἢ ἔξομι τὸ μὴ εἰδέναι : Δημ.850,10αί. 9,19 τὸ γὰρ αὐτὸ ἀνδρός ἔστιν, ἀ μὲν οἶδεν ἔξομῶσθαι, Δημ.1310 ταῦτα τὰς διαβολὰς ἔξομῶμενος' || κ. ὄπολ. : Πλάτ.Νόμ.949Α ὄποσα ἔξωμῶσθῆντι καὶ ἔξωμῶσῃν, 10αί.19,18, Δημ.1317' || ὄθ. ἀπαρνούμαι, ἀπορρίπτω, ἀποκρίπτω : ΠΔ Μακκ.4,4,26 ἠνγάξαί τε. ἔξομῶσθαι τὸν 1ουδαϊσμον, Μηνσι.1,9 Συναξ. δαίν ἔξομῶσθαι τὸν Χριστὸν || νεώτ. τὸ ἐνεργ. ἠνομίαι ἔξωμῶτης, ἀπαρνούμαι τὴν θρησκείαν μου, ἀλλοζῶ τὴν πίστιν μου' 3) ἀρνούμαι ν' ἀποδεχθῶ ἀρχὴν πᾶς ὀρκίζομενος ὅτι δὲν νῦν ἐπιτρέπουσι τοῦτο τὰ μέσα ἢ ἄγεια μου : Δημ.378, Αἰσχίν.2,94 τὴν ἐπι τοῦς Ἀμφικτύονας πρεσβείαν ἔξωμῶσάμενος, Θεοφρ.Αρ.24,5, Πλούτ.Μάρκελλ. ἔξωμῶσαντο τὴν ἀρχὴν 4) ἀπορρίπτω μετὰ καταφρονήσεως, καταφρονῶ : Λουκ.1,Απολ.6 ἔξωμῶσμενος τὴν ἐλευθερίαν, 1ουλ.Λόγ.2,60D ἐ-τὴν ἐπικουρίαν : 3) πᾶσ. ἀπλῶς ὀρκίζομαι, βεβαίω τὶ ἐν ὀρκῶς : καὶ ἔξομῶμι τὴν τῶν κυρίων . . τυχνῆ ἐν ἀληθείας καὶ πίστεως τὴν ἀπαρχαὴν πεποιήσθαι' ρηματ. π. ἔξωμῶσας.

ἔξομοιζω μτγ. ὄ. ἔξομοῖδ βλλ. : Καλλικρατ. π. Στοδ.4,22,101.

ἔξομοῖ ὠμ κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἔξομοῖων κ. νεώτ., καθιστῶ τὶ τελείως ὁμοιον : Ἡρ.3,24 ἔξομοιεντες τὸ εἶδος ἐς τὸ θυνατόν, Πλάτ.Γοργ.512B, Θεόφρ.Ατ.2,2,4' κ. παθ. εἶμαι ἢ γίνομαι ὁμοιος : Σοφ.Ατ.549, Εὐρ.Ἄνδρ.354 ἄνδρας γυναιεῖν ἔξομοῖσθαι φύσιν, Πλούτ.Φλαμ.3 ὁ Ἄφωσ καὶ σχῆμα καὶ τάχος ἔξομοῖσθαι πρὸς τὸν Πηνειόν, Μηνσι.1,1,26δ.5 || προσμοιάζω, παρομοιάζω, παρομοιάω : Στράβ.2,5,22 τὴν μὲν νευρῶν ἔξομοῖντες τοῖς δεξιόσι καλομαζῶνι μέρει τοῦ Πάντου, Φιλ.2,11' 2) παρομοιάζω : Ἄνωθ. ἐν Πάν. ἐ- τοῖς ἤθεσι τῶν λεγόντων καὶ ἀκούοντων

τοῦς λόγους' || νεώτ. στρατ. ἔξομοιοῦμενοι [οἱ] στρατιωτικοὶ ὑπεριπρότεροι ἐπὶ τῆ μάχημ ὁμοίωτα, ἀλλ' ὑπαγομένοι εἰς τὴν ἀριθμὸ ὅλητα τῶν στρατ. δικαστηρίων' ρηματ. π. ἔξομοῖσθαι, ἔξομοῖω.

ἔξομολωμ-ατος (ισ) Ἔνιργ. ὁμοίωμα, ὁμοίότης. **ἔξομολωσις**-εως (ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐνέργεια τοῦ ἔξομοῖσθαι, ἀφομοῖωσις : Θεοφρ. Φαίτ.4,3,1 ἐν δὲ τοῖς τῶν λαχανοδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐξ- ἀποδιδῶσι, Γαλ.7,225' 2) τὸ ἔξομοιοῦσθαι, τὸ νὰ γίνῃ τίς ὁμοιος : Φιλ.1,35, Πλούτ.Περ.2 κινῶσθα προθυμια καὶ ἀσφρηῖν ἐπὶ τὴν ἔξομολῶσιν, Πρόκλ.Τίμ.3,200D, Δαμάσιος. Ἄρχ.341' || ὄμ. μετὰ δοτ. : Κλήμ.Ἄλ.Στρωμ.2,502 τὴν ἐξ- τῶ θεῶ, Γρηγ.Ναζ.Λόγ.11,179.

ἔξομολωτικός-ή-όνη μτγ., νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν ἔξομολῶσιν, ὁ ἔξομοῖων : Κλήμ.Ἄλ.Στρωμ.1,437 πολιτευσέσθαι εἰς δύναντι ἔξομολωτικῶν τῶ θεῶ διδῶσκει, Πορφ. Γνωμ.35 ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς, δημ. -ά.

ἔξομολῶσις-εως (ή) μτγ., μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἔξομολογεῖν ἢ ἔξομολογεῖσθαι, πλήρης ὁμολογία, ἀποκαλύψις : Πλούτ.Ἡ8,987D ἐ- ἤτησ αὐτ.Περ.31 τὴν συγχάρησιν ἔξομολῶσιν ἀσθενείας σῆματον, 1ῶσ.ΠΙ.5,10,3 ἐ- ἄρτου 1 περὶ κατοχῆς ἄρτου' || ὁμολογία χάριτος : Φιλ.1,60' 2) ὁμολογία ἀμαρτιῶν : ΠΔ 1ουδ.7,19 δὲς τὴν ἔξομολῶσιν, καὶ ἀνάγγελόν μοι τί ἐποίησας, Κλήμ.Ἄλ.2,280Α, Εὐσ.6,536Α τὸν τῆς ἔξομολογήσεως φάλομόν' || ἐκκλ.ἐν τῶν ἐπιτὰ μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὃ εἰς τὸν εἰλικρινῶς μετανοοῦντα καὶ ἔξομολογούμενον τὰ ἀμαρτήματα αὐτοῦ παρεχεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἱερέως ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν 3) μετάνοια : Βασ.4,672Α' 4) αἰνεσις, εὐχαριστία : ΠΔ 1ουδ.15,14.

ἔξομολογηθῆναι (ισ) νεώτ. ὁ τόπος ἐνθα γίνεσθαι ἢ ἔξομολογηθῆναι τῶν χριστιανῶν 2) εἶδ. ἐκκλ. εἰδικὸν ἐπιπλοκ μετὰ χωριστῶν ἐν γὰρ παρὰ τῆ ἀυτικῆ Ἐκκλησίας, ἐν ὧ κλειεται ὁ ἱερεὺς, ὅπως ἀκούῃ τὴν ἔξομολογούμενον.

ἔξομολογητής (ισ) νεώτ. ὁ ἔξομολογῶν || εἶδ. ὁ ἐντολὴ τοῦ Ἐπισκοποῦ ἐνεργῶν τὴν ἔξομολογῶσιν τῶν πιστῶν ἱερέως, ἔξομολογός.

ἔξομολογητικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν ἔξομολογῶσιν || ὁ εὐχαριστῶν, εὐγνωμόνων : Φιλ.1,84' 2) νεώτ. ὁ περὶων ἔξομολογῶν, ἀποκαλυπτικός : λόγοι ἔξομολογητικοί' ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.

(ἡ) ἔξομολογοῦμαι-ομαι μτγ., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ἔξομολογοῦμαι κ. ἔξομολογέμαι, ὁμολογῶ φανερώς, καταβομολογῶ, ἀναγνωρίζω, παραδέχομαι : Στράβ.1,2,35 κἄν μὴ ἔξομολογῶνται τὴν μὴβωφρασίαν, Πλούτ.Εὐμ.17, Κλήμ.Ἄλ.2,11 πᾶσα γλῶσσα ἔξομολογῆσθαι διτὴ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, Λουκ.Ἐρωτ.7,5 εἰ δελοεῖ . . ἔξομολογῆσθαι ὅτι . . ὄν ουσίαντες, Πάν. : || εἶδ. ἐπὶ νομικῶν τῶσιν : Πάν. ἐ- εἰληφέναι' || ὄμ. ἀναφορ. πρὸς υἰόν, ἀναγνωρίζω ὡς γνήσιον : Πάν. ἔξομολογῶνται τὸν . . γενοντά εἰσαυτοῖς εἶδ. ἀλλῶλων υἰόν' || ἀπολ. ὁμολογῶ, ἀναγνωρίζω εὐθύνην : Πάν. οἴτε τὸ πράκτορι ἡθούλου ἔξομολογήσασθαι 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμολογῶ, λέγω τὰ ἀμαρτήματά μου, ὅπως τῶν ἄφεσις : ΚΔ Μάρκ.1,5 ἐβανθίζοντο πάντες ἐν τῷ 1ουρδῶνι ποταμῷ ἔξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, αὐτ.Πράξ.19,18, αὐτ.1ῶ.5,16, 1ῶσ.ΑΙ 5,10,5, παρῶμ. ἀμαρτία [ἐ]ξομολογημένη μισουχρεμῆνι' : δι- ατελέθ ἐν καταστάσει μετανοήσας, ὑπὸ κανόνα : Βασ.4,800B' 3) αἰνῶ, ὁμολογῶ, χριτοῦς ἀνεπίμω χαριστίας : ΠΔ Βασ.2,22,50 ὅτι τοῦτο ἔξομολογήσασθαι σοι, κύριε, ἐν τοῖς ἔθνεσι, αὐτ. Φαμ.6,8, ΚΔ Ματθ.11,25' || ἡμ. μετ' αἰτ. : ΠΔ Γεν.29,35' 4) μτγ. [ἐ]ξομολογῶ, παθ. ὄρρ

εξομολογήθην, στανυνώ, συμφωνώ, συγκατατίθεμαι, ύποσχομαι: Κδ Λουκ.22,6 και εξομολόγησε, και εξήτει: εκοιραν παραδοσαν αυτών αυτοίς· κ. παθ.: Ήπιγρ. εξομολογημένοι αποδείξεις· 3) όμ. τού ένεργ., νεώτ. όημ. -ώ υποβάλλω τινά εις εξομολόγησιν, λαμβάνω, άκούω, τήν εξομολόγησιν τινος· ειδ. επί ιερέως εξομολογητού, άκούω τήν εξομολόγησιν πιστού: δ. διότ. παπά μου, ζομολόγα με, τά κριτάτά μου ράτα με.

εξομολογούμενος ήπιργ. μτγ. (έκ τού ένεστ. μτγ. τού εξομολογούμαι) κατά τρόπον ολολογούντα, όμολογούμενος: Κλημ. Άλλ.6,763.

εξομολογώ-έω, όημ. εξομολογώ ένεργ. τού εξομολογούμαι βλλ.

εξομώω νεώτ. κ. -ώνω άπαρνούμαι μεθ' όρκου τήν πίστιν μου, τήν θρησκείαν μου άποδεχόμενος άλλην, γίνομαι εξεωμότης βλλ.

εξομωργνώμι, μέλλ. εξομωρξέω, άπαρύσσω, άπαφίλω, καθαρξίζω, σπογγίζω: Εύρ.Όρ.219 έκ δ' όμορξον δάλοιο στόματος άφρωδή πέλανον· -όμ. σημ. κ. μέσ.: Εύρ.Ήνν.653 άγώ βυτοίς νασιόσιν εξομωρξέοιαι [δ' άπολήλυθον δι'όδατοσι, αút.Ήρ.199· 2] άποτινω τί επί τινος, λαμβάνω ώσει έκτυπον εις, σπένθειν: Πλάτ.Γοργ.525Α ε έκάστη ή πράξις αύτού εξομωρξετο εις τήν φυχήν· πρβλ.αút.Νόμ.775D· || κ. μτγ.: Εύρ. Βάκχ.344 μηδ' εξομωρξέει μυριαν τήν σήν έμοί [μή μου κολλήσας τήν μυριαν σου] παρωδέεται έν Άριστοφ.Άχ.843 ούδ' εξομωρξεται Πρίπει τήν εύρυπρωκτίαν σοι.

εξομωρξίζω-έωσι [ή] ή άποσπόγγισις, κ. μτγ. άποτύπωσις, άπεικονισμός: Πλάτ.Τίμ.80B.

εξομωλάριον [τό] [λατ.] πάπ. κ. εξομωλάριον πρότυπον, δείγμα, όπόδειγμα: κ. αντίστα! σοι τού εξομωλάριον, ίνα πρός αύτό πιστέης.

εξομωλιάζω όημ. εξομωλιάζω βλλ.

εξομωλιον [τό] [λατ.] όημ. εξομωλή βλλ.

εξομωλω [λατ.] 'Ησ. «ίσω».

εξομωφάλοσ-ον μτγ. μιν. κ. νεώτ. ό έξων εξέγων τόν όμφαλόν, ό εξέκω έκ τού όμφαλού: Γαλ.7,30. -εξομωφάλοσ κληλ [πρότασις τού όμφαλού]· 2) τού άρσ. εξομωφάλοσ ώς ούσ. ό εξέγων, προέκω όμφαλόσ: Δίωσκ.4,69, Γαλ.19,44.

εξομώω νεώτ. ά. εξομώω βλλ.

εξόν ήπιργ. μιν. κ. όημ. -έκτοσ πλην: Σάρρ. μτγ.Εύρ.ΙΑ 838, -εξόν άν όν σ' τι λες παραλογίζεσαι, -όε θά πολεμήσωμε, -εξόν άν μέσ άναγκάσουν.

εξοειδίζω κ. μιν. κ. νεώτ., μέλλ. άττ. εξοειδίζω, ήπιπτα, τού όνειδίζω, μετ' άπ. πρξίμ. όνειδίζω τινά πικρώσ, κατά πρόσωπον: Σοφ.Ήλ.288 φρανόσα τοιάδ' εξοειδίζεις κακά, Εύρ.ΙΑ 305, [όσ.Α] 5,11,8 ε-πει τόν φόδον κ. παθ.: Σοφ.Φιλ.382 τοιάτ' άκούσας καξοειδισθείς κακά· || άλλωσ, έκστομίζω, λέγω: Εύρ.Φοιν.1076 είδεσ τού πόλημ' οίον εξοειδισέων· 2) μετ' άπ. πρξίμ. όνειδίζω, ήπιπτώ: Σοφ.ΟΚ 990 φονουσ πατρώσοσ εξοειδίζωμν πικρώσ, διόδ.Σ 5,29, όνομ.Νεκρ.Δ 2] ήπιγέλα και εξοειδίζει' ρηματ. η. εξοειδισάσθ.

εξοειδισμός [ό] μτγ. κ. νεώτ. ή ένεργεια και τού άποτέλεσμα τού εξοειδίζω, όνειδισμός, ήπιπτιμωσι, ήπιπλήξεισ: [όσ.Π] 2,16,4 ε άμαρτημότων.

εξοειδιστικός-ή όν μτγ. κ. νεώτ. ό ρήμαν εις τού εξοειδίζωεν, ό αγανών τά όνειδίζω: Μάρκ.Αύρ. 1,16· 2) νεώτ. επί ενεργειών ή λόγων, ό έπάγων ή άποτέλων εξοειδισών ήπιργ. νεώτ. -ώσ.

εξοειδισάσθ [ό] μτγ. εξοειδισάσθ βλλ.: Διοκλ.Καρ.άπ.141.

εξοειδισώ-όω εξοειδισάτω βλλ.: Ήνν.Γον.2,175 εξοειδισάτ και κίκιον Ιοχη.

εξοειδισωγής [ό] ή καθ'όταν άσκασία έκπερμάτιοσ, όνειρωξις: Άριστλ.Πρ.877α,9 έν τοίς όνοσις εξοειδισωγιοί γίνονται, Θεόφρ.Κόπ.16.

εξοειδισωγής-ή-όν ό πάσων έξ όνειρωγών: Άριστλ.Πρ.884α,7 διά τι εξοειδισωγής εισιν οι κοπιώντεσ και φθισιώντεσ, Θεόφρ.Κόπ.16.

εξοειρωγής-έωσι [ή] μιν. εξοειρωγής βλλ.: Φιλόπ.Π.Υπομν.ΖΓ 96,29.

εξοειρώσασθ, άττ. -ώττω, όνειρωττώ βλλ.: Ήνν. Γον.1, Άριστλ.ΖΓ 739α,23 καθάπερ τού άρρεσι, γίνεταί και ταίς γυναιξί νύκτωρ, ό καλοσίν έ-.

εξοειρωξέω κ. μιν. κ. νεώτ. λέγω, άνομωρξέω, όνομωξέω μεγαλοφώνωσ, καλώ διά τού όνόματοσ: Ήνν.Ερμ.59 ήν τ' αύτού γενεήν όνομακλυτόν εξοειρωξάμν, Εύρ.ΙΑ 1066 Χείρων εξοειρωξέω Ισεί' παθ. άναφέρομαι όνομαστί: Πάπ. ό εξοειρωξόμενοι' || συνήθ. η. 'Ομ. (Ήλ.Α 361, κ. ά.) έν φρ.

έπος τ' έφατ' έκ τ' όνόμαζεν (είπε τόν λόγον και άπήγγειλε τούτον μεγαλοφώνωσι'· 2) καλώ δι' όνόματοσ κατονομάζω: Πλάτ.Κρι.40 άλλα τε πολλά τών τοιαύτων εξοειρωξάσθ, Φώτ.Κώδ.9,4,23.

εξοειρωξίαι καλώ όνομαστί, όριζώ και όνομα: Ήλ.Γ 166 τόνδ' άνδρα πελώριον εξοειρωξήνσι [σγδλ. «εξ όνόματοσ ειπης ε'·] || λέγω ρητώσ, εκφράζω σαφώς: Όδ.Ζ 66 αιδετο γάρ θαλερόν γόμον εξοειρωξίαι πατρι φίλω [ντροπέων τά τού ηή καθαρά], Ήπιγρ. έ-τό πληθόσ τού άργυριού.

εξοειρωκαλήθην ήπιργ. [όνομα-καλώ] όνομαστί, κατ' όνομα: Ήλ.Α 415 εξοειρωκαλήθην όνομαζέων άνδρα έκαστον, Όδ.Δ 278, Κοιπ.Ήθην. 10,432E προκαλείσθαι έξ-ώ προηπιέν έθέλει.

εξοειρωλάριον [τό] [λατ.] πάπ. εξομωλάριον βλλ.

εξοειρωτώ-όω [έκ-ώνω, εξ-όνοτισ νεώτ., όημ. εξόν τώνω κ. νεώτ. εξοειρωθρξίζω, άφαινίζω, καταστρεφώ τελείωσ: Παλαμ.Παράδ.87,13 τή γή εξοειρωτίσ θυμώσ 'Αττίλασ' κ. παθ.: ή συμμορξα τών ήστών εξοειρωθρησται, η. εξόντωσις, εξόντωμα, -ήκόσ.

εξόντωμα-ατοσ [τό] νεώτ. κ. όημ. τού άποτέλεσμα τού εξόντω, ά. εξόντωσισ βλλ.

εξόντωσισ-έωσι [ή] νεώτ., όημ.-η ή άνεργεια και τού άποτέλεσμα τού εξόντω, εξοειρωθρξευσισ, άφαινωσις: ή εξόντωσισ τών άκούδων.

εξόντωτικός-ή-ήμ [ή] νεώτ. κ. όημ. ό άποθελών ή συντελών εις τήν εξόντωσισ, ό λταν καταστρεφτικός: εξόντωτικός άναγνωρισμός· 1) ό μέχρισ εξόντωσέωσ, εξοειρωθρξευσικόσ: εξ-πάλωσ.

εξοειρωξίω [εξ-οειρωξίω] κ. μιν., νεώτ. κ. όημ. κ. παθ. -[ο]μαι μτγ. επί πράξεων, γεροντώτω λ-όων κττ. οίσει επί τού άνωχοσ προσεπτικός άνακνώ, φάωσ, όπωσ λεπτοερωξόσ έρευνητώσ, διευκρινώσ έν τούσ καθέκαστα, μετά προσοχησ και άκριθείασ, εξεταίξω, όθ. κ. λεπτοερωξέω πρβλ. όνεξ έν τή φρ. «ό πηλόσ άφαινεταί εις όνομα'· Ήρωδιόν.443 «εξεταίξωεν, έρευνώω», Οωμ.Μ «λεπτολογείν, λεπτολογισθαι»· Άριστλ.Δακλ.3,16, 'Αθην.3,97D εξοειρωξίωσ τε πάντα τά προσπίπτοντα τοίς διαλεγόμενοισ· άνέλαβε τά εξοειρωξίω τάσ διαπρασοσ- τούσ όρουσ τήσ συμβεβηκότων προϋπολογισμών, εξοειρωξίωσται από τού ανακριτήν ή ύπόθεσισ', || νεώτ. κ. όημ. άπώ λεπτοερωξόσ έρευνήσ, εξεταίξωσ καταρτώ τά εξηχίωσ, τά όνειρωξίωσ περιπλοκόν τί ή σκωπειών ενεργόσ 2) μιν. κ. νεώτ. ειδ. κυριολ. άποκόπιω τούσ όουσ, τήν πελαγικήν ήπιφρονήσ τήσ άλλήσ ύποχρησίωσ, όπωσ προσαρμόζω τού πέταλον, όπνοειρωξίωσ: Ήνπιπρ.123· 3) μτγ. ουνεκδ. άναφωρ. πρός ρόδα ή κρινα άποκόπιω τόν όνομα βλλ.3:] 'Ορειβ.5,33,1 ρόδα εξοειρωξίωσ' κ. παθ.: Άέρ.1,15,3 ρηματ. η. εξοειρωξίωσ-ήκόσ, νεώτ. κ. όημ. κ. εξοειρωξίωσ, εξόντωσιμα, εξοειρωξίωσ, εξοειρωξίωσιον.

εξόντωσισ-έωσι [ή] νεώτ., όημ.-η ή άνεργεια και τού άποτέλεσμα τού εξοειρωξέω βλλ.1,1.

εξόντωσιμα-ατοσ [τό] νεώτ. κ. όημ. εξόντωσισ, εξόντωσιμωσ [ό] νεώτ. κ. όημ. ή εξόντωσισ' 2] ειδ. ή άνεργεια τού εξοειρωξέω βλλ.2.

ἔξουχιστήριον (τό) νεώτ. εἰδικόν τι ἐργαλεῖον πρός ἀποκοπήν τῶν ὄνυχων τῶν ὀποχυγίων, ἄ. ἀνοχυιστήριον.

ἔξουχιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἔξουχιζών || εἰδ. ὁ ἀφαιρῶν ἄλλους ἀπό ὀχυράματος : Ἦρων π. Κομμην. Ἀθην. ἐν λ. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰκανός ἢ ὁ ἔχων ροπήν εἰς τὸ ἔξουχιζειν βλλ. ||

ἔξουχιστικός ἡ-όν(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὸ ἔξουχιζειν βλλ. 2). ἀνοικήτερον ταῖς ὄνυχας ἀσχολούμενος : Θεοδόσ. 53, 28 ἡμίχληρον δὲ εἰσι- ἢ κουρευτική καὶ ἔξουχιστική. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα ἢ τὴν τάσιν νὰ ἔξουχιζῃ βλλ. || 1) ἐπί ἐνεργείας, ἄ γινόμενος ἢ συντελεστικός πρὸς τὸ ἔξουχιζειν βλλ. || ἔξου- χιστικός ἐπικριτής, - ἐξ- ἀνάκρισις.

ἔξουζομαι παθ. ἐπί ὄντιου, μεταβάλλομαι εἰς ὄξος, ἐνίξω, εἰδιάζω : Θεόδωρ. Φ. Αἰτ. 6, 7.

ἔξοπάζω "ἤα, ἐξοπάצע" ἐξέπεινε.

ἔξοπιζω ἐκπέιζω, ἐνθάλλω τὸν ὄπην, χυμῶν, παθ. : Ἀριστ. Π. 522η, 3 ὄπην εἰς ἔριον ἐξοπισθεῖς.

ἔξοπιθεν ἐπίρρ. ἐπ. κ. ἐξόπισθεν ἐξόπισθεν ἐξοπί- σω, κατὰ νῶτον, ἀποπίσω : Ἰλ. Δ. 298 πεζοῦς δ' ἐξόπισθε στήθεσ, Ἡοϊδ. Α. 130' || ὄμ. μετὰ γεν. ὡς πρόβ. : Ἰλ. Ρ. 521 ἐξόπισθεν κεράων βοός.

ἔξοπιν ἐπίρρ. ἐπ. ἐξόπισθεν βλλ. : Αἰσχ. Ἀγ. 115 ὄ, 3' ἐξόπιν ἀργάς (σ) βλ. «ὁ ἐξοπίσω λευκός, ὁ ἐστὶν ὁ πύργιστος».

ἔξοπισθεν ἐπίρρ. κ. νεώτ. ποι. ἐξόπισθε, ἀττ. ἀντὶ ἐξόπισθεν, κατὰ νῶτον, ὄπισω, ἀποπίσω : Ἀριστ. Π. 22 ἐξόπισθε νῦν αὐτὸ φαθὶ τὸ μὴ- λωμεν, Πλάτ. Νόμ. 947 D κόρας ἐπομένες ἐξόπι- σθεν, Π. Δ. Παρολ. 1, 19, 10 πολεῖται πρὸς αὐτὰν κατὰ πρόσωπον καὶ ἐξόπισθε' || ὄμ. ἐνάρθως : Πλάτ. Τητ. 341 ε. Ἀριστ. Ζ. 512η, 4 ἀπὸ τοῦ ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς' || μετὰ γεν. ὡς πρόβ. ὄπισω : Ἀριστ. Φ. Αἰτ. 868 φουάντες ἐξόπισθε μὴ τάνθητα τὰς γλῶ- σσας ὀπέκειον χαμαί' 2) ἐπὶ χρόνου, τὰ ἐξό- πισθεν τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἔλθε : Σοφ. ἀν. 527.

ἔξοπισθίως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τοῦ ὀπισθίου, ὀπι- σθεν : Τζετ. Χιλ. 5, 104 σπηλαιῶ εἰσεβίδοσιν (τοῦς βοῦς) αὐτοῦ ἐξοπισθίως. 2) πρὸς τὰ ὄπισω, ὀπισθοχωρητικῶς, ὀπισθοβατικῶς : Θεόδ. Ἀκρ. 1, 238 ἔμπροσθίως πηλγίντες ἐξήλασαν ἐξοπισθίως.

ἔξοπισθον ἐπίρρ. βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ ἐξόπι- σθεν βλλ. : Ἀριστ. Θεσμ. 1124 τὴ σάνιδρο τήρας ἐξόπισθον πρῶκτισον.

ἔξοπισω ἐπίρρ. κ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἐξοπίσω, ἐπὶ τόπῳ ἢ πάντοτε ἐν Ἰλ. 1, πρὸς τὰ ὄπισω, ὄπισω παῖν : Ἰλ. Α. 461 ὁ γ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, Ἡοϊδ. Ἐργ. 88' || μετὰ γεν. ὡς πρόβ. ὀπισθεν : Ἰλ. Ρ. 357, Σοφ. ἀν. 534 ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα' 2) ἐπὶ χρόνου, τοῦ λοιποῦ, κατόπιν, εἰς τὸ μέ- λων : Ὄδ. Δ. 35 ἀπὸ κέ ποθι Ζεὺς ἐξοπίσω περ πούσθι ὄξωσ, Ἡοϊδ. Ὁ. 500 σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, Πινδ. Ὀ. 7, 68.

ἔξοπλασία (ἡ) ἡ ἐξοπλασία βλλ. : Ἀριστ. Ἀθ. 15, 4 ἐξοπλασίον ἐν τῷ ὀπισθίῳ ποισαζόμενος ἐκ- κλησιάζειν ἐπεχειρεῖ, Δ. ὄδ. Σ. 19, 3.

ἔξοπλασις κ. μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὀπλίζω πλήρωσ : Ἦρ. 7, 100 ἐξοπλασιαντες τοῦς ἐπίτασας ὡς ἐς πό- λευον, Αἰσχ. Ἰκ. 682 δακρυμόνον Ἀρη. . . ἐξο- πλίζων, Ξεν. ΚΠ. 4, 5, 22 . . . ἐξοπλίζω ἀντάρτας - συμμορῶν || κ. μτγν. κ. παθ. ὀπλίζω ἐμουτόν, ἐφοδίαζομαι δι' ὄπλων, ὀρματόνομαι : Εὐρ. Ἦρ. 466 στολήν τε θηρός, . . . ἤπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο' || ὄμ. νεώτ. ἐπὶ κρατῶν, προηγήθησαν τὰ πρὸς πόλεμον κρηϊδιῶν τὰ κράτη ἐξοπλίζονται διὰ τῶν ὀπλων || ὄμ. παρατάσσονται καλῶς ὀπλισμένους : Ἀριστ. Αυσ. 454 παρ' ἡμῶν εἰσι τὰς- ταρες λάχοι μαχητῶν γυναικῶν ἐνδόν ἐξωπλισμέ- νων, Ξεν. ΚΠ. 6, 3, 32 ὀπισθεν τῶν ὄρμαζῶν ἐξο- πλίσθητε' || γεν. ἢ μτγ. ἐξωπλισμένος-η-ον, προηπορισμένος, ἔτοιμος : Ἀριστ. Φ. Π. 566 ἢ γὰρ

σφῆρα λαμπρὸν ἦν ἀρ' ἐξωπλισμένη, Αντιφῶν. 226, 2' || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πλοίων, ἐφοδιάζω πρὸς πλοῦν καὶ πόλεμον δι' ὄπλων, σκευῶν καὶ πληρωμά- των, ὀρματιῶν, ἀντίθ. παροπλίξω, ἀφοπλίξω. 2) στερῶ : Ἀπν. Ἐμφ. Πολ. 2, 28 οὐδ' ἐξοπλίξειν Καίσαρα τῆς στρατιάς' ρηματ. π. ἐξοπλίσιος, ἐξο- πλίσιος, ἐξοπλίσιος, νεώτ. κ. ἐξοπλίσιος.

ἔξοπλισία (ἡ) κ. ἐξοπλισία ἐπιθεώρησις ἐνόηλου στρατοῦ, στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις : Ξεν. Ἰν. 7, 10 ἐναυθία δὴ ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ὀρίβητος ἔγενετο, Στραβ. 15, 3, 18' 2) κατὰ πλοῦ, στρατιωτικὸ ἐπι- γρησὶ : Μαν. 42 ταῖς ἐξοπλισίαις γυμναζέτω.

ἔξοπλισις-εως (ἡ) κ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐξοπλί- ζεσθαι, τὸ φερεῖν τὰ ὄπλα : Ξεν. Ἀν. 8, 5, 9 πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξοπλισίαν' 2) μτγν. ἐπὶ γυναικῶν, τὸ σύναλον τῶν ἐνδύματων καὶ κοσμη- μάτων, ἢ ὅλη σιολή : Διγεν. Ἀκρ. 2212 εἶχον μὴν τὰς βόας μου καὶ τὴν ἐξοπλισίαν μου' 3) ἐπὶ πλοίων, ὁ ἐξαρτισμὸς ὁ ἐξοπλισμὸς, ἀντίθ. παροπ- λισμὸς : Μηχ. Ἀτταλ. ἐν. 361, 53 ἐξ- πλίμων.

ἔξοπλισμός (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐφοδια- σμὸς διὰ τῶν ἀναγκῶν : Βασίλει. 20, 3, ἐξοπλι- σμός τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, τὰ ἐπιπλα, τὰ σκευῆ' || νεώτ. ὁ διὰ πολεμικῶν εἰδῶν ἐφοδιασμὸς κρά- τος τινός, ὅπως ἡ ἔτοιμοπλίσιον' || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων ἐφοδιασμὸς διὰ τῶν πρὸς θαλασσοπόλεμον καὶ πόλεμον ἀναγκαίων.

ἔξοπλιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξοπλίσιον τινά' || εἰδ. νοῦτ. ὁ ἔχων ὡς ἐπαγγέλμα τὸ προηθεύειν εἰς πλοῖα τὰ πρὸς πλοῦν ἐφόδια.

ἔξοπλος-ον μτγν. ἰσόλην ὁ ἀνευ ὄπλων, ὄπλος, ἔσραμάτωσ' || ὁ μὴ προστατευόμενος μὴ δι' ὄπλισμῶ : Πολύδ. 3, 82, 2.

ἔξοπτος-ον κ. πᾶν. ἔξοπτος-η-ον ὁ καλῶς ἐφη- μέρος : Ἰπν. Ἰπρ. 14 ὄδατι παρηρμημένος, . . . ἢ ἀφύρτος, ἢ ἐξοπτος' || πᾶν. ἐπὶ πλίνθων : φρέατα ἐξόπτης πλίνθου | ἰδ. ἀναγ. ἐξ ὀπτης | ἐξοπτῶ ὄπῳ, φήνω ἐντελός : Ἦρ. Α. 164 ἐν τῇ κα- μίμῳ τοῦς ἀμφορέας ἐξοπτήσαι, Εὐρ. Κύκλ. 403 σάρκας ἐξώπτα πυρ' κ. παθ. : Φερικρ. 108, 10 τε- μάχη ἐξωπτημένη' || ὑπερθερμαίνω, ζεσταίνω πέρα τοῦ δέοντος : Ἦρ. Α. 163 ἐξοπτήσαι τὴν κό- μινον' 2) μτγ. ἐπὶ ἐρώσας, κῶμα, ἔθρᾶινω, μα- ραίνω : Σοφ. ἀν. 474, 3 ἐκθάλλεται μὲν αὐτὸς ἐξοπτῶ δ' ἐμέ' ρηματ. π. ἐξοπτος.

ἔξοργανόσω μτγν. τελείως, πλήρως, ἐντελῶς, ὀργανῶ βλλ. : Φιλῶν. 1, 190.

ἔξοργιάζω πρὸς ὄργια παρασκευάζω, ἐξεγείρω εἰς θρησκευτικὴν μαρίαν : Ἀριστ. Πολ. 132α, 9 τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλειται' 2) ἐρεθίζω μέ- χρι μαρίας : Πολύδ. Μουσ. 49Κ' 3) ἀντιθ. γίνομαι μανιακός, ὀργιστικός : αὐτ. 26Κ.

ἔξοργίζω κ. νεώτ. κ. δημ. κῶν τινα εἰς ὄργην, ἐξοργίζω, ἐρεθίζω : Ξεν. Ἰπν. 9, 2 Ἰπνον θυμοει- δῆ ὁ μὴ ἀνίων ἡμιστ' ἂν ἐξοργίζοι, Αἰσχίν. 1, 192 ὁ καιρὸς ὕμᾶς ἐξοργεῖτε, Ζερβ. μτγρ. Ἰλ. Α. 127 πῶς θὰ ἐξοργίσω ἐν' ἀνδρα πού μεγάλη δύναμις ἐπάνω στοῦς Ἀργείοσ χρεῖ' || ὄμ. ἐπὶ τῶν ἀντιθ. τινά : Ξεν. Ἀπομν. 3, 37 θῆγεν δὲ τὰς ψυχὰς τῶν Ἰπνῶν καὶ ἐξοργίζουσι πρὸς τοῦς πολεμίωσ' || παθ. κωμωδία, κατακαθιθένομαι ἰσο ἀφορῶς ὄρ- γης, θυμῶν πολῶ : Βατραχίμ. 186 τούτου χάριν ἐξοργισαμί, Πολύδ. 6, 57, 8. Ἀριστ. Αὐτ. 2, 20 τέλος ἐξ ἀπορίας ὁ νέος ἐξωργισθῆναι, - ἐξωργισμένους ἐκ τῶν βδρῶων τὸ ἐπέτεθ. ||

ἔξοργῶ-ᾶω μτγν. ὑπερμέτρος, ὑπερβολόντως ὄργω-ᾶω βλλ. : Πλούτ. Ἦρ. 652C.

ἔξορτιάζω ὀφῆ τὴν φωνήν, φωνάζω μεγαλοφῶ- νως, διακρυμῶσ : Αἰσχ. Χο. 271 κερθριάζων πολ- λά καὶ δακρυμέωσ ἀτας ὄμ' ἥσασ θερῶν ἐξουδῶμένοσ' 2) μτγν. μτγ. ἐξορτιάζω τινὶ ἔγω τὸ ὄρθιον : Πλούτ. Ἦρ. 371F ἐξορτιάζων τῷ αἰσίδω

ἐξέρθειος-ον σχόλ. ἐξερθεός βλλ.:Σχόλ.'Αράτ.161.
ἐξορθεός-ον ὄρθιος, ὄρθα σπτημένος, σπτηός :
Θεόδωρ.Φ11,11,3.

ἐξορθίζω μτγν. ἔρχομαι ἐν ὄρθῳ ὄρθου, ἐνω-
ρίζω, τὴν πρῶτον : 'Ακὼλ.ΠΔ Ψολ.109A.

ἐξορθεύω ἔπιαναφέρω τὴ πεπτοκόμη εἰς τὴν προ-
τέραν τοῦ θέσιν, ἀνορθῶ : Πλάτ.Νόμ.862C καὶ τὸ
πεσὸν ὄρθο τοῦ πάλιν ἐξορθεύοντα. 2) μφ.
καθιστῶ ἀσφαλῆ, ἐσφαλίζω : Σοφ. Αντ.83 μὲν
μου προτάρθει' τὸν σὸν ἐξέρθου πότμον'.
3) ἀποκαθιστῶ, βελτιώνω, διορθώνω : Πλάτ.Τιμ.
90 D τὰς... διεφθαρμένας ἡμῶν περιόδους ἐξορ-
θεύοντα' || ὁμ. σμ. κ. μέσ. : Εὐρ.'ικ.1083 ἐν νό-
μοις μὲν... γνώμασιν ὑπέρτασιν ἐξορθεύομεθα.

ἐξορία (ἡ) (ἐξορίος) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ
ἔξω τῶν ὁρίων τῆς χώρας ἀποπομπή, ὑπερορία :
Γρηγ.Ναζ.3,86B ἐξορία παραδόντα, Μαρκελλίν.
Β1.Θουκ.15' 2) μσν., νεώτ. κ. δημ. διαθίωσις ἐν
ἀπομακρυσμένῳ καὶ ἐρήμῳ τόπῳ : Ἐρωφ.'Ιντερ-
μέδιο 2,101 κὶ ὁ κόσμος τὸν ἐτρόμασε, 'ς ποιὰν
ἐξορία κοιμάται' || φρ. κατοικεῖ στήν ἐξορία
τοῦ 'Αδάμ (εἰς τόπον ἀπομακρυσμένον, στε-
ρομένον συγκοινωνιακῶν μέσων). 3) νεώτ. κ.
δημ. ὁ ἐντός τῶν ὁρίων τῆς χώρας ἐκποσίσιμος.

ἐξορίζω || | ὀρος) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., Ἐπιγρ.
ἐξορίζω, ἐξάγω τινά πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἑαυτοῦ
πατριδος, ἐκβάλλω, ἀπεκάλω : Εὐρ.'Ηρακλ.257,
Πλάτ.Νόμ.874 D τὸ δὲ ἄθλον ἐξορίζειν, Πλούτ.
Φωκ.37 καὶ τὸ σῶμα τοῦ Φωκίωνος ἐξορίσας
κ. παθ. : Ὑπερείδ. Λυκοφῶν.4 ἐξορίσθηαι καὶ
ἀποθανόντα μηδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταρήναι'. 2)
νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ἐκτορίζω τινά ἐντός
τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐν χρ. κ. παθ. : 3) ἐπι
βρέθομαι, ἐκθέτω, ἀπορρίπτω, ἐγκαταλείπω : Εὐρ.
'Ἰων 504 βρέθομαι... πτωχὸς ἐξορίσται θάσαν θηροί
τε φανία δαίτα'. 4) ἐκβάλλω, ἐκβάλλω, ἀπο-
μακρύνω : Πλάτ.Συμπ.1,97D πράδιττα μὲν πορι-
ζώμεν, ἀγριότητα δ' ἐξορίζωμεν, Διμ.808 τὰς δ' ἐν
ταῖς φυγαῖς ἀγριότητας καὶ τῶν νοσηθέντων ἐξο-
ρίσας θιάσιναι, 'Αριστλ.Πολιτ.1366b,5' || ἐπι
στάσιον, ἀποχρῶζω, ἀπομονώω : αὐτ.ΗΝικ.
1180a,10 τοὺς δ' ἀνίστους ὄλιως ἐξορίζειν' || ὁμ.
ἐ- τὶ πινος'Ιουλ.Δογ.6,186B ἐ- τὶ τῆς σκοπῆς. 5) μτγν.
οἶτ. τοπ. ἀπομακρύνωμαι ἐκ τῶν ὁρίων χώρας
μετ' εἰς ἄλλην, πηγαίνω, περῶν ἀπὸ πόλεω σὲ πόλην :
Εὐρ.'Ηρακλ.ἰβ φεύγομεν δ' ἀλῶμενοι ἄλλην ἀπ'
ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν'. 6) μέσ. ἔχω τὴν προ-
έλευσιν, τὴν καταγωγήν ἐκ τινος, προέρχομαι :
αὐτ.'Ἰππ.1381 παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται
κακῶν οὐδὲ μέλλει ρηματ. π. ἐξορίστος, ἐξο-
ριστικός, ἐξορίσιος, ἐξορισμῶς, ἐξοριστία.

ἐξορίζω || 2) | ὀρδοῖ) ἐκπιεζῶ τὸν ὄρον ἐκ τοῦ τυροῦ
δὲ : Ἀνών.ἐν EM 349,29 δὲ πλέου τοῦ βῆθλαι
καὶ ἐξορίσας τυρόν καὶ πλῆναι κώδιον.
ἐξορίω ἔξοριζω, θυρώνω : Αἰσχ.'Αγ.1631 σὺ δ'
ἐξορίνας νηπίος ὀλαγάσιν ἀξει.

ἐξορίσας-α-ον | ὀρδοῖ) κτ. κ. ἐξορος ὁ ἔξω
τῶν ὁρίων χώρας πινός ἐπιτοκόμενος, ὁ ὑπερό-
ριος : Πολυδ.6,48 περὶ ἐξορίων πόλεων.
ἐξορισμῶτος-α-ον ἴσθ. ὁ ἐξοριστός.

ἐξοριστός-εως || μτγν. ἐξορισμός : Ἀθανάσ.2,820C.
ἐξοριστός | μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἐξορι-
ζειν, τὸ ἐκβάλλειν ἔξω τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἡ
ἐξορία : Διον.'Αλ.Ρωμ.5,12 ἐξορισμός καὶ φυγή,
Πλούτ.'Ηθ.549A νεκρῶν ἐξορισμός.

ἐξοριστία || μτγν. ἡ ἐξορία : Ἀθανάσ.1,126A ἐπ'
ἐξοριστίαν ἀπελθεῖν ἐπιγόντα.

ἐξοριστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔξω τὴν ἰδιότητα νὰ
ἐξορίζῃ, νὰ ἀποβάλῃ τι, ὁ ἀπομακρύνων : Διογ.Λ
10,143 συνάμει ἐξοριστικὴ | φρ. ἐξοριστική'.
ἐξοριστός-(ῆ)-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξορισμέ-
νος, ὁ ἔξω ἐν ἐξορίᾳ : Διμ.548 τῶσαν ἐξοριστῶν

ἀνηρθεῖσαι καὶ μηδαμῇ παρεθῆναι, Πολεμ.Πα-
ράκ.59B ἐξοριστῶν ἐν ἕλῃ μετ' τοὺς βοσκούς'
βοσκός, Γρην. Σκ.Ἱερρ.27,9 βοσκός τοῦ 'Ολύμ-
που ὁ ἐξορίστος, μὲ δυνεῖρα θέτα κίεσαι' || ὁμ.
μετὰ γεν. : Πολυδ.2,7,10 τῆς 'Ιταλίας πάσης ἐξορι-
στὸς καταστήσας'. 2) ἀναφορ. πρὸς πτώμα-
τα ὁ πέραν τῶν ὁρίων ἀναριθμήσις : Δειν.1,77.

(ἐ)ξορκάω δημ. ἐξορκίζω βλλ.3ι.

(ἐ)ξορκίζω κ. νεώτ. κ. δημ. ὀρκίζω τινά εἰς
τι, παρακαλῶ τινά νὰ ὀρκισθῇ, ἐξορκῶ : Διμ.1265
τῶν τε παρόντων ἡμῖν καθ' ἕνα οὕτως πρὸς
τὸν λιθὸν ἀγοντες καὶ ἐξορκίζοντες, Πλάτ. ἐάν
δὲ μὴ ὀμόσῃ, ἀποτινέω τὸν ἐξορκίζοντι τὸ τί-
μημα, Πολυδ.3,61,10' κ. παθ. : αὐτ.δ.26,4' 2) ἰκε-
τεύω τινά νὰ πράξῃ ἡ παραολεψία τὴ ἐν δυνάτει
ἱεροῦ πινος προσάουω : ΚΔ Μανθ.26,63 ἐξορκίζω
σε κατὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος, Γρην. Σκ.Ἱερρ.
118,47 σ' ἐξορκίζω μὴ μὲ δίνας τίς γυναικίς α'
ἄλλων ἀντρα, - σὲ ἐξορκίζω στήν ψυχὴ τοῦ πα-
τέρα σου'. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀπασίωκο, ἀπο-
μακρύνω τὰ πονηρὰ πνεύματα διὰ μαγικῶν ἐπω-
δῶν καὶ μέσων : Ἰουστ.ἐν Διαλόγ. πρὸς Τρίφωνα
76,85,30' || φρ. ἐξορκισμένον νὰ ναι μὲ τὸν
ἀήλων) ἐπὶ πρῶτον, ἀπευκταῖον καὶ προσάουω
ὡν ἡ παρουσία ἐνεῖ ἀνεπιθύμητος, ὡς ἡ τὸν κακῶ-
ν πνευμάτων καὶ ἡ τὸν ἀσθεῖων'. 4) δημ. ἀπαγ-
γέλλω ἐξορκὶ βλλ. ἡ, ἐπὶ ἱερῶς, εὐχὴν ἐπὶ νασού-
τος μέλους τοῦ σώματος πρὸς ἴσων : φωνόματ.
τὸν παπὰ νὰ τὸν ἐξορκίσῃ τὸ μάτ' ἰσούτ. π.
| ἐξορκιστῆς ἐξορκιστής, | ἐξορκισμῶς, ἐξορκισός.
ἐξορκιστός-εως || μτγν. τὸ ἀποτελέσμα τοῦ
ἐξορκισμοῦ βλλ. : Γρηγ.Ναζ.π.Δουκωγ. ἐξορκισμῶν
(sic) δὲ δαιμονίων ἐξορκισμῶν.

(ἐ)ξορκισμός | μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέ-
ργεια καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ἐξορκισμοῦ, ἡ ἐπιβολὴ
ὄρκου εἰς τινά : Πολυδ.6,21,6' ὁ δ' ἐν τῷ Ρωμα
χιλίσχοι μετὰ τὸν ἐξορκισμὸν παραγγελλόντες
ἡμέραν ἐκάστην στρατοπέδω καὶ τόπον'. 2) ἡ
ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ἀποδιδέω, ἀπο-
μακρύνει τὰ πονηρὰ πνεύματα διὰ προσευχῶν, ἡ
μαγικῶν ἐπωδῶν : Τερτυλλ.1,657H'. 3) νεώτ. κ.
δημ.δ. ἐξορκί, ἡ προσευχὴ ἱεροπραξία ἡ μαγικῶν
ἐπιπέσων ἐν χρ. πρὸς ἀποδιδέω τῶν πονηρῶν πνευ-
μάτων ἢ πρὸς ἴσων ἀσθενοῦντος : Καρκ.Ζητ.157
ὁ Παπαρρίστος μετ' τοὺς ἐκκλησιαστικῶς ἐξορκι-
σμοὺς κὶ ἐκείνους μετὰ τὰ μάγια τοῦ.

(ἐ)ξορκιστής | μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. ἐφορκι-
στής ἱερῆς παρασκευῶν τοῦ κατηχομένου
πρὸς τὸ βάπτισμα : ΚΔ Πράξ.19,13 ἐπεχέρισται δὲ
τινὸς ἀπὸ τῶν περιεχομένων 'Ιουδαίων ἐξορκι-
στικῶν ὀνομαζέειν'. 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ ἐξορκι-
ζωντὰ τὰ πονηρὰ πνεύματα : Χριστοσ.Κερέκ.Κ.51
σάν κάποσις μάγοις κὶ ἐξορκιστῆς ὁ Δάσκαλος.
ἐξορκιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς
τὸν ἐξορκισμὸν ἐπίρρ. -ως, δημ. -ά.

ἐξορκος-ον ὁ ἐξορκίζων, ὀρκίζων : Πίνδ.Ο.139χ
ἀλάθειε τε μοι ἐξορκος ἐπίσταται.

ἐξορκω-ὄω παλαιότ. τ. τοῦ ἐξορκίζω, ὀρκίζω
βλλ.: Θουκ.5,47 ἐξορκούτων δὲ οἱ Πρωτάνειοι,
Διμ.535 οὐθ' ὅταν ὀμνῶσιν ἐξορκούοντα' || ὁμ.
μετ' αἰτ. ἀπαρφ. μέλλ. : 'Ηρ.3,133 ὁ δὲ φάς γίεται
ποῖσεν ἐξορκοί μὴ ἐ μὲν οἱ ἀντυσπουρήσειεν
ἐκείνῳ τοῦτο' || ὁμ. μετ' αἰτ. πρσα. κ. πράγμ. :
αὐτ.6,74' ρηματ. π. ἐξορκωτικός.

ἐξορκωτός-εως || μτγν. ἡ πράξις καὶ τὸ
ἀποτελέσμα τοῦ ἐξορκισμοῦ, ἐξορκισμός, ἡ ἐνορ-
κόσιος ὑποχρέωσις : 'Ηρ.4,154 ἀποεῖσόμενος τῆν
ὄρκωσιν τοῦ 'Ἐπερχοῦ'. 2) ὁ ἐξορκισμός, τὸ
ἐξορκί : Ἰώσ.Α1 8,25 | ἡλθθ. 3).

ἐξορμενίζω κ. μσν. | ὀρμενος) ἐπὶ φωτῶν, ἐκ-
βάλλω καλῶν, βλαστῶν, βλαστῶν : Σοφ.'Ἰκν.275
κάθρμενίζεαι κοκὴ ἐπιποχολόγεται βλαστῶν' || κ.

μτφ.: Νικόστρ.34 βήτορες έξωρμενικότες 2) σπυματιζῶ σπόρους, σπορίζω: Πολυδ.6,54 καί ὑπερωρον τι γενέσθαι, έξορμενισα.

έξορμη ἡ) έξοδοσ, ἀναχώρησις: Πλάτ.Θεαί.129D. **έξορμησις**-εωσ ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η παρόρμησις, παρόρμησις, ἐνθάρρυνσις: Ἀρρ.Ἄν.3,9,7 τὴν ἐς τὰ κατὰ έξορμησιν 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀρηγική ἐπίθεσις, έξορσις: Διωκ.7,5,6 πρὸς τὴν δι' ὀλίγων αὐτῶν έξορμησιν ὥ νεώτ. στρατ. ἢ ἐκ τινος ἀμυντικῶσ ὄργανωμῆνεσ τοποθεσιασ ἐκποιηή τίς ἐπιθέσασ 3) ἡ ἐκστρατεία: Ἀρρ.Ἄν.1,11,5 διαβάσ δὲ καί τὸν Μέλανα ἐς Ξαστὸν ἀφικνεῖται... ἀπὸ τῆσ οἰκοθεν έξορμησασ 4) ἡ πρὸσ τὰ έξω ὀρμή: Σχολ.Θουκ.3,89 κῦματοσ έξορμησὶσ τίσ ἐπὶ τὴν γῆν.

έξορμητικός-ή-ὄν σχολ. κ. νεώτ. προτρεπτικός, παρορμητικός: Σχολ.Γλάτ.Πολ.400B **έξ-** εἰσ πόλεμοσ 2) νεώτ. ὁ ἔχων χαρακτήρη ἡ τάσιν πρὸσ έξορμησιν βλ.λ.21' ὥ ὁ δι' έξορμησασ γινόμενοσ

έξορμίζω κ. μων. κ. νεώτ. ἀναφορ. πρὸσ πλοισιν, ἔξωγ ἐκ τοῦ νεώτ. ἡ τοῦ λιμενοσ εἰσ τὸ πέλαγοσ, βγάδιω στὰ ἀνοικτῶ, ἀρόδο: Δημ.895 ἐπιβουλεύει οὐτοσ. καί τὴν ναῦν έξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμενοσ κ. παθ. έξορμισαι εἰσ τὸ πέλαγοσ, ἀνάγομο, βγαίνω ἀρόδο: Σώφρ.52 2) ριπτὸ κάτω, καταθβάζω: Εὐρ.Ἐλ.1247 ἔσ πόντιον ὄσα χρῆ νέκυσιν έξορμίζοντο 3) μτφ. έξορμίζω τὸν πόδα προσέχομοι: αὐτ.Φοῖν.846 θάρσει πέλασ γάρ, Τειρεσία, φίλοισι γάρ έξορμίσασ σὸν πόδα 4) παθ. ἐπὶ τῶν σώματοσ, έξορμίζομαι, θριαύω ἀπὸ τὴν κλειδίωσ: Ἄγμ.Ὀνειροκρ.81,57 ἐάν τίσ ἴδῃ έξορμισθέντα ἡ κλασθέντα τὸν ὤμοπλατήν αὐτοσ ὥ ὁμ. μτφ.: Γρηγ. Νύκσο.1,293B ὁ λογινοσ έξορμίζοται πολλακίκα καί έξορμίζεται σματ. κ. νεώτ. έξορμίσαι.

έξορμισις-εωσ ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ έξορμίζειν, ἡ ἀπὸ τοῦ λιμενοσ έξοδοσ.

έξορμιστόν ἰσθί μτφ. εἶδοσ ἰχθύοσ, ὀμοιον πρὸσ μύριανον: Κασσιδ.12,4.

έξορμωσ-ον ἰόρμωσ κ. μων. κ. νεώτ. ὁ έξω τοῦ λιμενοσ πλέωσ: Εὐρ.Ἰππ.156 Κρήτασ έξορμωσ ἀνήρ 2) ἰόρμη ὁ έξορμῶν, ὁ ὀρηπτικός, ὄδ. τὸ οὐδ. έξορμωσ ὡσ οὐσ. ἡ ὀρμή: Ἀριστλ.ΖΜ 694α,13 τὸ γάρ γεώδεσ ἐν τῶ σώματι καί έξορμωσ, χρῆσιμα μόρια γίνεταί πρὸσ τὴν ἄλκην (ἀμφ. ἀνάγν.).

έξορμώσ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκπέμωσ, ἰδίωσ εἰσ πόλεμον, έξοποστέλλω: Αἰσλ.Περ.46 πολύχρμωσ Σαρδεῖσ ἐπόδοσ πολλοίσ ὄρμησιν έξορμώσιν, Εὐρ.Π 1437' ὥ έξορμῶ πάλιν στρέφω τι πρὸσ τὰ ὄπισω, γυρίζω: αὐτ.Ιλ.151 ἢν γάρ νιν πομπασ ἀνήσασ, πάλιν έξορμωσ, στείε χαλινοῦσ 2) παρορμῶ, παρορμῶν, ἐνθάρρυνω: Ξεν.Ἄν.31,24 ἡμεῖσ ὄρμεν τὸν έξορμῶσιν καί τοῦσ ἄλλωσ ἐπὶ τὴν ἀρετήν ὥ μῆσ. μτφ. έξορμώμαι ἐπιθόδομαι μετὰ ζήλου, πάρω μετὰ μοῦτρα: Εὐρ.Ὀρ.1240 πρὸσ ἔργον έξορμώμεθα 3) κινῶ τι πρὸσ τὰ έξω: Ἀριστφ.Θεσμ.659 εἰσ δὴ πρῶτιστα μῆσ χρῆ καθῶν έξορμῶν πόδα ὥ μῆσ. σπεῖδω πρὸσ τὰ έξω: Σοφ.ΟΚ 30 ἡ δεῦρο προσεχόντα κάθωρμώμενον ὥ παθ. ἐπὶ βέλουσ, ρίπτομαι, ἐκτινάσσομαι: Εὐρ.Ορ.1240 γλυφίδεσ τὸν έξωρμώμενον 4) ἀμτθ. ἐκινῶ, ξεκινῶ: Ξεν.Ἄν.5,17 ταῦτα δ' ἢν ἐν τῶ ἡμέρω ἡ ἡμεῖσ δεῖρο έξορμώμεν πεδῶ ὥ ὁμ. μετὰ γεν.: Εὐρ.Τρω.113 ἡνίκ' έξώρωμα χθονόσ πάτραν τ' ἀναστήσομαι ἐν ἰαχεῖ, εἰδ. ἐπὶ πλοισι, ἐκπέλω: Ὀδ.Μ 221 μὲσ κα λάρησιν κείσ' έξορμίσασα καί ἐσ κακῶν ἄμω βλάθησθ' ὥ νεώτ. κ. δημ. έξορμωσ μεθ' ὀρμησ ἐναντιον τινόσ, έξορμῶ 6) μτφ. ἀναφαῖνομαι ἀφιψίδωσ, ἐκπαθ, ξεσῶ ξαφνικά:

Σοφ.Τρ.1089 ἡνθηκεν, έξώρμηκεν ἡ νόσοσ ἰ ρηματ. π. έξορμωσ, έξορμητικός.

έξορμῶ-ῶ (ὄρμωσ) κείμαι, ἡ προεκπέλω έξω τοῦ ὄρμου ἡ τοῦ λιμενοσ: Λυκοῦργ.17 νεώτ ἤθη περὶ τὴν ἀκτὴν έξορμωσασ 2) κτ. ἐπέκτ. ἀναχωρῶ, φεύγω: Αἰσλ.γίν.3,209 οὐδ οἰκτεῖ. ἐν Πειραιεῖ, ἀλλ' έξορμεῖσ ἐκ τῆσ πόλεωσ ὥ μτφ. έξορμῶ ἐκ τοῦ νοῦ γάχω τὰ πολλα ἐκ τοῦ νοῦ. Κλεισμένωσ δὲ, έξορμῶται τὰ πολλα ἐκ τοῦ νοῦ.

έξορνωμαι-έομαι μων. μεταμορφῶμαι εἰσ ὄρνεον: Νικήτ.Εὐγ.2,328.

έξορνωμι μτφ. ἐν τῶ μῆσ, έξορμῶ, σηκώνομαι με ὄρμην: Ἀπολλ.Ρ 1,306.

έξορρωθῶ διεγειρῶ, έξεγειρῶ: Ἡσ. έξορρωθῆναι, παρορμῶ: Κύπρ. ἐν Ἀθῆν.8,334D ἰχθυὶ εἰδομένη πόντον πολὸν έξορρωθεν, Κόλντ.2,431.

έξορρωσ-ον μτφ. κ. έξορριωσ βλ.λ.: Πολυδ.6,48.

έξορρωσίω π.Ὀμ. ἐν τῆσει, έξορμῶ, ἐκπηδῶ: Ἰλ. Γ 325 Πάριοσ δὲ θοασ ἐκ κλήροσ ὄρουσιν.

έξορριζῶ δ. γρ. τοῦ έξορριῶ βλ.λ.2).

έξορρῶσ-ῶ μτφ. ὄγρ. έξορρῶ μεταβάλλω τι εἰσ ὄρον, παθ.: Κλύμ.Ἄλ.Παιδ.1,128 έξορρῶται ὑπὸ τοῦ οἴνου τὸ γάλα.

έξορρῶμι(ὀ) μτφ. ἡ έξορμῆσ βλ.λ.: Γελάσιοσ 1245C.

έξορρῶξ Ἐπιγρ. ὄγρ. τοῦ έξορριῶ βλ.λ.

έξορρηκτῆρ-ῆροσ ἰσθί νεώτ. ὄργανον αὐτ' οὐ ἐκτελοῦντα έξορρῆσει.

έξορρηξις-εωσ ἡ) μτφ., μων. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τῶσ έξορμῶσ βλ.λ.: Ἀθανάσ.2,1304δ, Εὐστ.Ἰλ.1353D, - έξορρῆξισ μεταλλεῦματοσ -ἀνόρθων- ἀμυρῆδοσ -τοῦ ὄρθωσασ.

έξορρῶσ κ. μων. κ. νεώτ. ἀπτ. έξορρῶται, ὄρμωσιν ἔξωγ, ἐκβάλλω, παθ.: Ἡρ.7,23 ἔπρωτι δὲ παρεβίβασαν τὸν ἀεὶ έξορρῶσσομενον γούδ ἄλλοισι, Πλάτ. τοῦ χοροῦ τοῦ έξορρῶσσομενοῦ τὸ ἡμισυ ὥ ὁμ. παθ. ἀνασκόπηται, ἀνορρῶσσομαι: Ἀριστφ.Θαμ.833b,4 ἐν τοῖσ έξορρῶσσομοινοισ τόποισ ὥ κ. μτφ. φέρω εἰσ φῶσ, ἀποκαλύπτω: Φιλ.72 τὸν έξορρῶσσοτα λόγον τὰ κεκρυμμένα τῶν πραγμάτων 2) ἀναφορ. πρὸσ νεκροῦσ, ἐκθάπτω, ξεθβάω: Ἡρ.1,64 έξορρῆξασ τοῦσ νεκροῦσ μεταφορῆσ ἐσ ἄλλων χώρον τῆσ δήλου 3) ἀναφορ. πρὸσ φυτά, ἐκρίζῶ δι' ἐκκαφῆσ, ἀσπαῶ, ξεγῶνω: Ἀριστφ.Ἀγ.763 πόσσασι τὰσ ἀγλιθοσ έξορρῶσσετε, Λυσ.7,26 τὴν δὲ μορῖαν... έξορρῆξαντα κ. παθ.: Ξεν.Οικ.19,4 έξορρῶττοιο ἀν σκαπτόμενα, ἐφην ἔγω, τὰ φυτά 4) ἀναφορ. πρὸσ ὄφθαλμοῦσ, ἐκβάλλω ἐκ τῆσ κόχησ, ἀφαιρῶ τὸν βολβόν: Ἡρ.8,116 έξορρῆξασ αὐτῶν ὁ πατήρ τοῦσ ὄφθαλμοῦσ κ. παθ.: Μηναι.1,5 Συναξ. εἶτα τὸν ὄφθαλμόν έξορρῶττεται 3) μῆσ. κατασκευάζω ἑλ' ἐκκαφῆσ: Διον.Ἄλ. Ρωμ.9,55 χαρακασ έξορρῶξαντο ἰοἱ ἡγεμόνεσ ἰ ρηματ.π. έξορρῶσει, έξορρῶμι.

έξορρῶναι-έομαι μων. καθιστῶ τινα ἐντελῶσ ὄφρανον, ἀπορραφίζω: Στέφ.Χρυσοσ.π.Κουμαν.Ἀθῆσ, ἐν λ.

έξορχοῦμαι-έομαι κ. μων. ἀποθ. ὄρχοῦμαι ἀπερχόμενοσ: Δημ.614 αὐταῖσ πέδιασ έξορχῶσσομενοσ 2) μετὰ συστοισ, αἰτ. ὄρχοῦμαι, χορεύω μέχρι τέλουσ: Φιλῶστρ.Εικ.2,12 ὁ δὲ Πάν' έξορχεῖται βυθῶν τῆσ ὥ ὁμ. ἀπολ.: Μηναι.8,29 Θεσοκ. 3) μετ' αἰτ. πρῶμ. παριστῶ τι διὰ τῆσ ὄρχησασ, μετὰ κλεισμοῦ ἀποκαλύπτω: Λοκ. Ὀρχ.15 τοῦσ εξαγορεύοντασ τὰ μυθῆρια έξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοὶ ἰσπανιζόμενοι τοῦσ ἐν τῆ μυθῆσει συνήθεσ χοροῦσ ἰ Συνέσ.Ἐπισ.137' 4) μτφ. μετ' αἰτ. προσ. ἡ πράγμ., μυκηρίζω, ἐμπαίζω: Ἡσ. Ἐξορχῶσσομαι, χλεύασσω, ὀδύροσ: Πλάτ.Ἄρτο.2,22 έξορχῶσσομεν ἐν Πέρσασ τὸν Λεωνίδα 5) ὁμ. μτφ. ὀδύλλωμ, γάχω: Αἰλ.Ζ 16,23 τὸν πόλεμον έξορχῶσαντα.

έξωρώ-ω (δρω), όδρ. β' **έξειδον** βλεπω μακρόν || **Ψ.Υ.342** ό δ' **έπειτα μέγ' έξειδεν** ορθαλωμοισίν || παθ. φαινεται μακρότερος: **Εύρ.Ήρωικ.** 675 **έξορδασι** τόν στρατηγόν εμφανώς· 2) βλεπω άκριβώς, παρατηρώ μετά προσοχής: **Κόϊντ.** 8,447· || **όμ. σμ. κ. μέσ.**: **Σοφ.Φιλ.**851 **κεϊνά μοι .. έξειδού όη πράξεις**· 3) **ομοιάζω** πρός, φαινομαι ών: **Ήνπ.Νοιά.**2,68 **έξορ** ώς **άχχομενος**, **έξος** **έπιόρ.** **Επιγ.** **δωρ.** τ. του **έξω** βλλ.
έξοσώω **δωρ.** αντί **έξίζω** βλλ.: **Θεόκρ.**20,10.
έξοσιώ-ώ **μτγ.** κ. **μον.** **καθιερώ**, **καθιστώ**, **άσφαιρω**: **Πλάτ.Κάμ.**20· κ. **μέσ.**: **αύτ.** **Αρατ.**53 **έξήματα** μικρά ταίς **ήμεραίς** **έκείνας** **έξοσιούμενοι** **διαφυλάττουσι**· 2) **μέσ.** **άπ'** έμουτο **άποτρέπω** **κατάραν** ή **κακόν** δι' **άγνησμού**: **Δ.δδ.**Σ 15,9, **Πλούτ.** **Ήθ.**586F **έπισχείν** **χρόνον** **ούχι** **πολύν**, **άλλά** **όσον** **έξοσιώσασθαι** **τά** **θεα**· 4) **Ήσ.** **έξοσιών**, **δικαιοσύνη** ρηματ. κ. **μον.** **έξοσιώσις**, **έξοσιώσις-εως** ή **σημ.** **άγνησμός** || **εύσέβεια**: **Παχυμ.**Γ 428Α.
έξοσιεύω **μτγ.** κ. **νεώτ.** **μτγ.** **παθ.** **παρκα**, **έξωστεινόμενος** **άφαιρώ** **τά** **όσά** **όπό** **της** **σαρκός** **καταδιδρωσκώ**, **έξωκακαλάζω**: **Όρην.** **Ήρωγλ.**2,38 **λέοντα** **έξοστειζοντα** **τούς** **ίδιους** **σκόμυνος** [διάρθ. **τό** **έκσάτ'όζοντα**]· κ. **παθ.**: **Ήσούδ.** **έν.λ.** **έξαρθών** **έκμελής**, **έξωστεινόμενος**· 2) **συνεκδ.** **έπί** **καρνήν**, **άφαιρώ** **τόν** **πυρήνα**, **έξωκουκουσιάζω**, **παθ.**: **Διοσκ.**5,86 **μήλα**, **κυδάνια** **κατατετριμένα** **καί** **έξωστεινένα**.
έξοστούμαι-όομαι **μέσ.** **νεώτ.** **άμτδ.** **πάσχω** ή **εμφανίζω** **έξόστασιν**.
έξοστρακίζω κ. **μον.** κ. **νεώτ.** **έξοριζώ** **τινά** δι' **όστρακισμού**: **Λυσ.**14,39 **ότις** **άμφοτέρους** **έξοστρακίσαν**, **Πλάτ.** **Γοργ.**516δ **ούκ** **έξοστράκισαν** **αυτόν** (τόν **Κίωμα**)· κ. **παθ.**: **Ήρ.**8,79 **έξ** **Αίγυπιοσ** **διέθη** .. **έξωστρακισμένος** **δέ** **όπό** **του** **όθμου**· || **μτγ.**, **μον.** κ. **νεώτ.** **έξοριζώ**, **άποδιώσκω**, **έκτοπίζω**, **άπομακρύνω**, **παθ.**: **Λουκ.**Όσφ.4 **κ'έξοστρακισθείς** **διά** **ταύτο** **έκ** **του** **οθανού**· || **όμ.** **παθ.** **μετά** **λογοπαγισμόν** **έπι** **τετρασημένον** **όγγειον** **καί** **όστράκων**: **Αριστοφ.** **άπ.**593 **άμφορέας** **έξοστρακισθείς**· 2) **μτγ.** **άποσβάλλω**, **άπομακρύνω**, **εξοβελίζω**· κ. **παθ.**: **Δημόδ.**53 **έξωστράκισται** **πάν** **τό** **τρίσημον** **έκ** **των** **πραγμάτων**· || **όμ.** **έπί** **νόου**: **Γζέιζ.** **κίλ.**2,924 **τήν** **νόσον** **έξωστράκισαν** **μακράν** **Αντιόχην** ρηματ. **έξοστρακισμός**.
έξοστρακισμός(τό) **μτγ.**, **μον.** κ. **νεώτ.** **έξορία** δι' **όστρακισμού**: **Διόδ.**Σ 19,1 **τόν** **λεγόμενον** **παρ'** **αυτοίς** **έξοστρακισμόν** **νομοθέτησαντες**, **Πλούτ.** **Θεμ.**22· 2) **έπί** **της** **γής** **ό** **σηματισμός** **έξωτερικού** **όστρακινού** **φλοιού**: **Κοκοούτ.** **Φασ.** **έπ.**17 (**παρεμβόλη**) **τά** **δ'έ** **όρη** (**γέγονε**) **κατά** **έξοστρακισμόν** **της** **γής**, **ΐω.** **Διούκ.**457.
έξοστωσις-εως ή (**όστών**) κ. **νεώτ.** **ιστρ.** **νοσπρά** **έξόστωσις** **τόν** **όστών**, **ΐδ** **έπί** **των** **κόρυμφων**: **Γολ.** **Φασ.** **Δυν.**356,54· 2) **νεώτ.** **βοταν.** **εμψώδης** **έξόστωσις** **έπί** **των** **κλάδων** **ηθραιών** **δένδρων**.
έξοτε **έπιόρ.** κ. **σύνδ.** **χρον.** **ίξέ** **ότε** **λ.** **άφ'** **ού** **χρόνου**, **άφ'** **ότου**: **Αριστοφ.** **Όρν.**334 **όπερ** **έξότ'** **έγένετο**, **Καλλ.** **Απόλλ.**48 **Νόμιον** **κικλήσκομεν** .. **έξότ'** **έπ'** **Αμφικρόν**· **έξοτερον** **ήπαουσ**.
έξόταλον **Ήσ.** **έφανέρω**.
έξότου **έπιόρ.** κ. **σύνδ.** **χρον.** κ. **νεώτ.** **δ.γρ.** **έξ** **ότου** **άφ'** **ότου** **χρόνου**, **άφ'** **ότου**, **άπό** **όταν**: **Ξεν.** **ΚΠ**8,15 **έξ** **ότου** **έν** **τῷ** **άρχῳ** **έτιμ**.
έξοτρύνω **παροτρύνω**, **παρορμώ**, **παραινών**: **Αίολ.** **Επτ.**692 **ήμερος** **έξοτρύνει** **μικρόκαρπος** **άνδροκτασίαν** **τελείει** **αίματος** **όύ** **θεμιστώ**· κ. **παθ.**: **Φιλ.**2,564· || **όμ.** **έπί** **τά** **νέπτα** τί: **Θουκ.**1,84 **τών** **τε** **έβν** **έπαίνω** **έξοτρύνοντων** **ήμάς** **έπί** **τά** **δεινά**, **Πολύδ.**5,85 **ή** **καί** .. **τόν** **σφάον** **έπί** **τόν** **γυμνόν** **έξοτρύνουσα** **φύσις**· || **όμ.** **άπαλ.**: **Θουκ.**1,90.

έξουθεναντία (ή) **πάπ.** [**λατ.**] **περίσσεια**, **δαφίλεια**, **πληρομηνή**, **άφροσύνη**.
έξουθενήμα-ατος (τό) **νεώτ.** **δ. τ.** **του** **έξουθενήμα** **βλλ.**
έξουθενητής (τό) **γλωσσ.** **δ. τ.** **του** **έξουθενωτής**.
έξουθενίζω **μτγ.** κ. **νεώτ.** **δ. τ.** **του** **έξουθενώ** **βλλ.**: **Πλούτ.** **Ήθ.**308B **ρηματ.** **π.** **έξουθενισμός**.
έξουθενισμός (τό) **μτγ.** ή **περιφρόνησις**, **καταφρόνησις**: **Ακύλ.** **Πά** **Φακμ.**122,4.
έξουθενώ-έω (ζή) **μτγ.** **δ. τ.** **του** **έξουθενώ-ώ** **βλλ.**: **Πά** **Βασ.**4,19,21, **Ακύλ.** **Πά** **Παροιμ.**1,12 **ρηματ.** **π.** **έξουθενήμα**, **έξουθενιστής**, **έξουθενητής**.
έξουθενώ-ώ (ζή) **μτγ.** κ. **νεώτ.** **θεωρώ** **μψένδ**, **περιφρονώ**, **έξευτελιζώ**: **Πά** **Βασ.**1,15,23 **έξουθενώσας** **τό** **όρημα** **κυρίου** **καί** **έξουθενώσις** **ος** **κύριος** **μή** **έιναι** **βασιλέα** **έπί** **Ίσραήλ**· κ. **παθ.**: **Κά** **Μάρκ.**9,12 **Ίνα** **πολλά** **πάθη** **καί** **έξουθενωθή** (**δ.** **γρ.** **έξουθενωθή**) **ρηματ.** **π.** **έξουθενώμα**, **έξουθενώσις**, **έξουθενητής**.
έξουθενώμα-ατος (τό) **μτγ.** κ. **νεώτ.** **περιφρόνησις**, **καταφρόνησις**, **έξευτελισμός**: **Ήσ.** **έπρηλησκισμός**, **έξουθενώμα**: **Πά** **Φακμ.**89,5, **Γρηγ.** **Νοξ.**2,50Γ (**δ.** **γρ.** **έξουθενώμα**)·
έξουθενώσις-εως (ή) **μτγ.** κ. **νεώτ.** **έξουθενήμα** **βλλ.**: **Πά** **Φακμ.**30,19 **τά** **λαλούσαντα** **έν** .. **έξουθενώσι**, **Πόν.** **τά** **έξουθενώσους** **επίδωλα**.
έξουθενωτής (τό) **μτγ.** **ό** **έξουθενών**, **περιφρονών**, **καταφρονών**, **ό** **έξουθενητής**: **Φιλόδ.** **Κοκ.**24,2.
έξουθενώ-ώ **νεώτ.** **όμ.** **έξουθενώσας**, **καθιστώ** **τί** **ουδέτερον**, **όδωλαδές**, **έκμηδενίζω**: **τό** **άντιδωτον** **έξουθενώσας** **τήν** **ένέργειαν** **του** **δολητηρίου**· κ. **παθ.**: **έξουθενώσας** **ή** **έπιτυχία** **του** **έχθρου**· 2) **μεταβάλλω** **δένων** **ή** **όμοιολογία** **ούσιον** **εις** **ουδέτερον** **ρηματ.** **π.** **έξουθενώσας**, **ωπικός**.
έξουθενώσας-εως (ή) **νεωτ.** **όμ.** **-η** **ή** **ένέργεια** **καί** **τό** **άποτέλεσμα** **του** **έξουθενώ** **βλλ.**: **έξουθενώσας** **κρούσους** **-θερμότητος**.
έξουθα **Ήσ.** **διαλεκτ.** **τ.** **του** **έξουθεν**.
έξουθενήμα-ατος (τό) **μτγ.**, **μον.** κ. **νεώτ.** **άντικείμενον** **περιφρονήσας**, **ό** **έξουθενώμα**: **Πά** **Φακμ.**21,7 **έγώ** **δέ** **είμι** **σκόληξ** **καί** **ού** **άνθρωπος** .. **έξουθενήμα** **λαού**, **Μηναι.**3,16 **Συναξ.** **σκόληκα** **καί** **παντός** **έξουθενήμα** **αίτων** **άσπεκται**, **έξουθενήσις-εως** (ή) **σκόλ.** κ. **μον.** ή **περιφρόνησις**, **καταφρόνησις**, **έξευτελισμός**, **ά** **έξουθενώσις**: **Σκόλ.** **Αριστοφ.** **Επρ.**213, **Μηναι.**3,17 **Όδ**7.
έξουθενητικός-ή-όν **μτγ.** **ό** **περιφρονών**, **καταφρονών**, **έξευτελιζών**: **Διογ.** **Λ**7,119.
έξουθενία (ή) **γλωσσ.** **περιφρόνησις**, **καταφρόνησις**, **έξουθενώσις**.
έξουθενίζω **μτγ.** κ. **νεώτ.** **έξουθενώ** **βλλ.**: **Ίώσ.** **ΑΙ** 19,3,3, **Σκόλ.** **Αριστοφ.** **Αχ.**443· **ρηματ.** **π.** **έξουθενισμός**.
έξουθενισμός (τό) **γλωσσ.** **έξουθενισμός** **βλλ.**
έξουθενώ-έω (ζή) **μτγ.** κ. **μον.** **περιφρονώ**, **καταφρονώ**, **έξευτελιζώ**: **Πά** **Σοφ.** **Σολ.**4,18 **όφοντα** **καί** **έξουθενήουσιν**, **αυτοίς** **δέ** **κύριος** **ένγελασται**, **Κά** **Λουκ.**18,9· κ. **παθ.**: **αύτ.** **Προξ.**4,11 **οὗτάρ** **έστιν** **ό** **Αιθίοξ** **ό** **έξουθενηθείς** **ούφ'** **ούτων** **των** **οικοδμορτώντων** ρηματ. **π.** **έξουθενήμα**, **έξουθενήσις**, **έξουθενητικός**.
έξουθενώ-ώ (ζή) **μτγ.**, **μον.** κ. **νεώτ.** **όμ.** **έξουθενών**, κ. **νεώτ.** **δ. τ.** **του** **έξουθενώ-έω** || **βλλ.**: **Κά** **Λουκ.**23,11 **ιδ.** **γρ.** **έξουθενήσας**, **Κλήμ.** **Αλ.** **Παιδ.**3,308· κ. **παθ.**: **Μηναι.**1,10 **Θεοσοκ.** **τή** **μεγαλαυχία** **της** **αυτοῦ** **δικαιώς** **έξουθενήσας**, **Μητ.** **Αχ.** **τολ.** **έν** **Σόβ.**1,7 **όλλ** **έν** **τοίς** **παντελεσται** **καί** **έξουθενωμένους** **μάλιστα** **εὐδοκείν** ρηματ. **π.** **έξουθενώμα**, **έξουθενώσις**.
έξουθενώμα-ατος (τό) **μον.** κ. **νεώτ.** **έξουθενήμα** **βλλ.**: **Κ** **Πορφ.** **Όσμ.**17,12Α (**δ.γρ.** **έξουθενήμα**)·
έξουθενώσις-εως (ή) **μτγ.**, **μον.** κ. **νεώτ.** **έξου-**

θένης] βλλ.: Φιλῶδ.Παρρ.2,635 [ἰδ. γρ. ἐξουθέ-
νησι]. Εὐστ.Πουρ.89,56.

ἐξουκόντιοι (ή) μτγν. ἐκλκ. ὁδοὶ τοῦ αἰρετι-
κοῦ Ἀετίου, δεξιμένοι τὸν υἱὸν δημογρηθῆνα
ἐξ οὗκ ὄντων, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα, ἄ. Ἀετιανοί κ.
Ἀνατοιοί βλλ. 2): Ἐθανάσι.1,748.

ἐξούλη (ή) | ἐξέλλω | ἐξουσία, συνήθ. κατὰ γεν. ἐν
φρ. ἐξούλησι δίκη ἢ ἀλλ. ἐξούλης, δίκη ἐξώσεως
π. Ἄττ., ἢ π. Ρωμ. κτῖα ππετε νί, ἔχειρομένη ὑπὲρ
ἀποδόσεως τῶ ἐναγομένω γὰν ἐπιδικασθέντων ἢ
κατασθέντων πραγμάτων ἢ ἐξ ὧν παράνομως
ἐξώσθη: Δημ.863 διόπερ ἐξούλης αὐτῶ δικάζε-
ται ὁ Δημοσθένης, αὐτ.540, Ἀριστοειδ.Λόγ.1,103
|| κ. κτ.αἰτ.: Δημ.528 ἐποίησ' ὁ νόμος τὴν ἐξού-
λην ἰδίαν || ὁμ. κτ. αἰτ.: πλῆθ.: Ἀνδοκ.1,73 αἰ
μὲν ἀργύριον ὀφείλοντες τῶ δημοσίω . . ἐξού-
λας ἢ γραφὰς ἢ ἐπιβολὰς ὤψων.

ἐξουραγία (ή) μτγν. ἡ οὐραγία βλλ.: Διδῶ.Σ.14,80.

ἐξουρησις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἢ μετὰ τῶν οὐρών
ἀποβολή: Ἀετ.π.Φωτ.1,791 ἐξουρησις αἵματος.

ἐξουριάς μσν. ἐπὶ πλοῖον, δέχμασι πλησιώσις
τὸν ἐκ τῆς Ἡρώας πνεύμα ἀνεμοῦ: Παχυμ.Γ.5,21.

ἐξουρικός-ή-όν μτγν. ἐπὶ γάλακτος, ὁ ἀφρηθῆ
ὁ ὄρος: ΨΔημόκρ. Ἀλκίφρ.54Β.

ἐξουρησις (ή) μτγν. τὸ ἐξουρεῖν βλλ. τν ἢ
ἐξουρησις βλλ.: Δισκ.2,109.

ἐξουρος-ον (οὐρά) ὁ καταλήγων εἰς σχῆμα
οὐράς, οὐρός, κωνικός: Ἰνπ.Γυναικ.2,133 ἐξουρα τὰ
πρόσθετα 2) ὁ συνεσταλμένος, ζωρμημένος:
αὐτ.148 ἢν ἐξουρα ἢ τὰ αἰδοῖα [ἰδ. γρ.].

ἐξουρῶ-έω ἀποβολάω τι μετὰ τῶν οὐρών: Ἀρι-
στολ.Ζ1.577α,22 ἐξουρεῖ δὲ [ἢ ὄνη], ὄταν ἀνοῖξῃ
τὴν γωνίαν, ἐάν μὴ κωλύεται κ. παθ.: Δισκ.Εὐθ.
2,118 ἢ κοιλία . . λιθοῦ ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἱστο-
ρίαις 2) ἀπολ. οὐρῶ, καταρῶα: Ἀλκ.Ζ1.Π.18
ἐξουρεῖν ἀθρόως, Σαζῶμ.7,20 ρηματ.π. ἐξουρησις.

ἐξουσία (ή) | ἐξέλασι | μσν., νεώτ. κ. δημ. ἢ κυριαρ-
χική δύναμις, τὸ δικαίωμα ἢ ἡ ἀδεῖα τοῦ πρῆ-
τειν τι: Σωφ.ἀπ.109 χαιρεῖν καὶ νοσεῖν ἐξουσία
πρεσβῆτι, Ἀντιε.1,6 ἐν οἷς μὲν γὰρ αὐτὴ ἐξουσία
ἦν σαφῆς εἰδέναι, Πλάτ.Κριτ.51δ' || μετὰ γεν.
ἀντικ.: Πλάτ.Τοργ.461ε οὗ τῆς Ἑλλάδος πλείστη
ἐστὶν ἐξουσία τοῦ λέγειν || ὁμ. ἐ- περὶ πινος:
Πλάτ.Νόμ.936Α ἐξουσιαν εἶναι περὶ τοῦ ποιεῖν
εἰς ἄλληλους || κ. ἀπολ.: Εὐρ.ἀπ.778 ὁσις
πατῆρ ἢν παῖσι . . παραδίδωσ' ἐξουσίαν 2) ἐπὶ
κακῆς σχμ. κατάχρησις ἐξουσίας, ἀλαζονεία,
θρασύτης: Δημ.559 τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλοῦ-
τος πονηρὸν εἶναι 3) ἀναφορ. πρὸς ποιητὰς,
ποιητὴς ὁδεα: Στραδ.1,2,17 μεταβολὰς αἰτιά-
σθαι δεῖν ἢ ἀγωνῆσαι ἢ καὶ ποιητῆν ἐξουσίαν

4) ἀξίωμα, ἀρχή: Πλάτ.Ἀлк.1,355β πᾶσις ἀρ-
χαῖς καὶ ἐξουσίας, Ἀριστ.Ρητ.1,384α, οἱ ἐν ἐξου-
σίᾳ μάλλον ὄντες || εἰδ. μετὰ γεν. ἢ ἐπιθέτου
δηλοῦντος τὴν φύσιν τῆς ἐξουσίας, τοῦ πεδίου,
ἐφ' οὗ σκεταῖται αὐτή: Διδῶ.Σ.14,113 τὴν τὴν
ὑπαιτικὴν ἐξουσίαν ἐχόντων, Ἡρωιδιαν.1,12 τὴν
τοῦ θαλάμου ἐξουσίαν || μσν. κ. ἐμπροθ.:
Ἐρωφ.1,206 κὶ ἡ ἐξουσία μου ἐδόθη φουσαστό

3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ σωτήρας ἐν τῇ πολιτείᾳ
ἢ ἐκτελεστικὴ ἀρχή, ἡ κυβέρνησις: Διον.Ἀλ.Ρωμ.
11,32 οἱ βασιδοῦχοι κελευόμενες ὑπὸ τῆς ἐξου-
σίας, ἔκαμε τὸ κίνημα πρὸς κατάληψιν τῆς
ἐξουσίας || κ. πλῆθ. αἰ ἀρχαί: Πλούτ.Φιλ.17 ὁ-
τως εἶχε τὴ πρὸς τὰς ἐξουσίας ὑπὸ φρονήματος
δύσερι καὶ φιλονεικίον, ΚΔΛουκ.12,11, Εὐσ.199,30
ὄπὸ τῶν . . τῆς πόλεως ἐξουσιῶν || εἰδ. νεώτ.
κ. δημ. τὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα, αἰ ἀστυνομικοί:
ΜΜ ἡ ἐξουσία τοῦ μιλά | σάν τὸ ὄνομα, Δημάρχου-
γ. 6) ἀσθονία, θαφίλια μέσων: Οἰουκ.6,31
ἐς τοὺς ἄλλους Ἑλληνας ἐπίδειξιν μάλλον εἰ-
κασθηῖν τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας Πλάτ.Νόμ.

828D τῶν ἀναγκαῖων ἐξουσίας || ὁθ. μσν. κ.
ἀπλῶς θαφίλια: Πρόδρ.2,584 καὶ καθεστῆς τοὺς
ἀπάντας μετ' ἐξουσίας δίδει || ὑπερβολικῶς
πλοῦτος ἀνὴρ οὐσία: Κουμ.Ἀδῆσπ.25α,5D 7) ἐπι-
δεικτικὴ ἐμφρόνισι: Πλούτ.Αἰμ.34 ἀνὴρ καὶ δίχα
τοσαύτης ἐξουσίας ἀξιοῦσθαι.

ἐξουσιάζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀπὲθ. ἀσκή-
ζουσιαν εἶμαι ἐξουσιαστής, κωθεσθῶ: Ἡσ. εὐ-
θευτεῖν ἐξουσιάζειν 2): ΠΔ' Ἐκκλ.8,4 καθὼς βασι-
λεὺς ἐξουσιάζουσι, καὶ τὴν ἴρει αὐτῶ, τί ποιῆς
|| μετ' ἀναφρ. ἐξω δύναμιν νὰ πράξῃς τι: Φιλῶδ.
Ρητ.1,68 2) μετὰ γεν. ἐξω ἐξουσίαν ἐπὶ πινος:
Ἐπιγρ. ἐξ- τὸ μῆματος, ΚΔΛουκ.12,25 οἱ ἐξου-
σιάζοντες αὐτῶν ἐπεργάται καλοῦνται, Πλάτ.
ἐξουσιάζει τῶν ἐαυτῆς ἔδων κ. παθ.: ΚΔ
Κορινθ.1,7,4 ἄλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθησαὶ ὑπὸ
τίνος || μσν. σπαν. κ. μετ' αἰτ.: Ἀγμ.Ὀνειροκρ.
31,26 εἰ μὲν ἐστὶν ὑπερξουσίας, ὀπλοῦσι τὴν ἐξου-
σιάζοντα αὐτόν' || ὁμ. μετὰ γεν. διαθεῖται κατὰ
βούλησιν: ΚΔΚορινθ.1,7,4 ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώ-
ματος οὐκ ἐξουσιάζει' || νεώτ. κ. δημ. κ. μετ'
αἰτ. καθένας ἐξουσιάζει τὰ βιβλία τοῦ φρ. δὲν
ἐξουσιάζεις τὸν ἐαυτὸν σου | δὲν εἶσαι αὐτεξού-
σιος, διατελεῖς ὑπὸ τῆ ἐπιδρασίῃ, τὴν κτεροῦ-
σιν ἄλλου' || ὁμ. κ. μεσ. ἐ- ἐπὶ τινι: ΠΔΝεῖ.5,15
οἱ ἐκταγαμένοι αὐτῶν ἐξουσιάζονται ἐπὶ τὸν
λαόν' || ὁμ. ἐξ- ἐν τινι: αὐτ. Ἐκκλ.8,9 τὰ ὄσα ἐξου-
σιάζατο δ' ἀνθρώπος ἐν ἀνθρώπῳ τοῦ κακῶσι
αὐτόν' 3) παρέχω, δίδω ἐξουσίαν, ἀδεῖαν, ἐπι-
τρέψω: ΠΔ' Ἐκκλ.5,18 καὶ ἐξουσίασεν αὐτῶ φα-
ρεῖν ἀπ' αὐτοῦ ρηματ. π. ἐξουσιαστής.

ἐξουσιάρχης (ή) μσν. ὁ ἐξουσιαστής, ὁ ἀρ-
χὸν: Κ Πορφ. Ἐκθ.6,79,4.

ἐξουσιαρχία (ή) μσν., μσν. τὸ ἐξουσιαστικῶς
ἀρχεῖν ἢ ἐξουσία: Διον. Ἀρεοπ.8,1,74Α.

ἐξουσιάρχης (ή) μσν. ὁ ἐξουσιάρχης βλλ.:
Ἄνδρ.Κρ.23, Ἀγμ.Ὀνειροκρ.25,8.

ἐξουσιαστής (ή) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ.
ἐξουσιαστρία, ὁ ἐξουσιαστής, ὁ ἐξὼν ἐξουσίαν
ἐπὶ πινος, ὁ ἀρχων: ΠΔ' Ἡσ.9,6 ἀγγελοσ, . . ἐξουσια-
στής ἀρχων ἐπὶ τῆς ἑπὶ τῆς ἑπὶ τῆς ἑπὶ τῆς ἑπὶ τῆς
πολέμω ἐξουσιαστὴν ἐχθρόν αὐτοῦ κτερεῖ,Καρκδ.
Τητ.39 ἐκπρῆσθησαν ἐξουσιαστές καὶ πρῶστατες
τοῦσ ὄλοι, Παρσάθ. Χιακ. Γλασ. ἐν λ. ἐξουσι-
στρία ἐξουσιαστρία εἰς τὸ ζῆτι τῆς.

ἐξουσιαστικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνή-
κων ἢ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν, δεσποτι-
κός: Σύμμ.ΠΔ' Ἐκκλ.8,4 ἐξουσιαστικός λόγος,
Διον. Ἀρεοπ.8,1,74Α οὐ τυραννικῶς τὰς ἐξουσια-
στικὰς δυνάμεις ἀποκεχρημένης || γραμμ.
ρήματα ἐξουσιαστικά τὰ δηλοῦντα ἐξουσίαν, οἶον
ἀρχω, βασιλεύω 2) αὐτοκράτορας, αὐτοκυ-
βερνητος: Διογεν. Ἐπ.3,65 ἐξουσιαστικὴ δύναμις.

ἐξουσιαστικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., συγκρ.
-ώτερον, μετ' ἐξουσίας, δεσποτικῶς: Ἰαμβλ.
Πυθ.32,217' || κ. συγκρ.: Πλούθ.5,26,3.

ἐξουσιοδότησις-εως (ή) νεώτ., δημ. -η ἢ ἐπὶ
τοῦ ἐξουσιοδοτῶ βλλ.: ἐξουσιοδοτῆσις νομοθε-
τικὴ ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν
ἐξουσίαν παρεχόμενον δικαίωμα πρὸς ἐκδῶσιν
νομοθ. διοταγμάτων.

ἐξουσιοδοτῶ-έω νεώτ. κ. δημ. δίδω, παρέχω
τὴν ἐξουσίαν, δικαίωμα πρὸς ὀρίσμεν ἑνέργειαν.

ἐξουσιοκράτωρ-ορος (ή) μσν. ὁ ἐξουσιάρχης
βλλ.: Κ Πορφ. Ἐκθ.3,92Α.

ἐξουσιοποιός-όν μτγν. ὁ παρέχων ἐξουσίαν:
Διον. Ἀρεοπ.8,1,74Α πρὸς τὴν ἐξ- ἐξουσιάρχων.
ἐξουσιος-ον μτγν. | οὐσία | ΕΜ 323,45 κ' ὁ ἐ-
σπερμημένος τῆς οὐσίας 2): Φιλ.2,528.

ἐξουσιότης-οτος (ή) μτγν. τὸ ἐχεῖν πινὸ ἐξου-
σίαν: Διον. Ἀρεοπ.8,1,74Α.

ἐξοφέλλω ἐπ. μεγεθίνω, αὐξάνω μεγάλως, ὑπερ-

Τιμοδημιδαίεχοτάτοπρολέγονται, Αἴσα, Ἄγ. 1622
3) Ἐπιρρ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑπερβ. ἔεχοτάτος
 τιμητικὸς τίτλος διακεκριμένων ἢ ἐπίσημων προ-
 σώπων: Ἐπιρρ. ἔ- ἔπαρχος **4)** τὸ αὐθ. πληθ.
 ἔεχα ὡς ἐπιρρ. βλλ.
ἔεχοτής-ητος (ή) γλῶσσα, νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιό-
 τητις τοῦ ἔεχου, ὑπερχή: Πλωσσ. || νεώτ. κ.
 δημ. ἐπὶ πρῶτ., τὸ χαρακτηριστικὸν παντός δια-
 κρινομένου διὰ τινά ἰκανότητα: ὁ καθηγητής
 αὐτός είναι ἔεχοτής **2)** μετὰ τῆς κητ. ὄντων.
 ὡς τυλικὸς τίτλος τιμητικὸς, ἔ. ἔεχοτάτος: ἡ
 ὑμέτερα - ἡ αὐτοῦ ἔεχοτής.
ἔεχορῶ-ώ μγν. ἐπατ. τοῦ ἔχορῶ βλλ.:
 Ἰώσ. ΑΙ 13,5,11 κ. παθ.: Πλούτ. Κἄμ. 10.
ἔεχως ἐπιρρ. κ. μων. κ. νεώτ. συγκρ. -ώτερον
 κ. ὑπερβ. -ώτατα κατ' ἔξοχην, ἔξαιρέτως, ἔεχα,
 πάρα πολὺ: Πινδ. Ο 9,69, Εὐρ. Βῆκ. 1235 ἀπάσχα
 εἶπον, ἔεχως δ' ἐμ, ΠΔ Μασκ. 3,51 κ. συγκρ.:
 Σωφρ. 1,99 κ. ὑπερβ.: Πινδ. Ν. 4,93 ἄλλαται τις ἔκα-
 στος ἔεχοτάτα φεσθαί.
ἔεχοτάτος (ὁ) νεώτ. κ. δημ., ὑπερβ. τοῦ ἔε-
 χος βλλ. **3)**, ὡς τιμητικὸς τίτλος πρὸς ἔεχοτήσιν **2)**.
ἔεπεδίω (οἰ) [λατ. expeditus] μγν. αἱ ἐλα-
 φρῶς ὠλισγιμένοι στρατιῶται, εὐζωνοί, π. ἀρχ.
 γυναιτὰ: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1,46.
ἔεπέδιον (τὸ) [λατ. expeditus] μγν. κ. μων. βυ-
 ζαντ. λ. στρατός, στρατεύμα: Σουῖδ. « ἐξέ-
 πέδι, τὰ στρατιωτικὰ πλῆθ »: Ἰουστίν. Νεαρ. 17, 11,
 Μακῆλ. 98, 22 περικατ' ἔεπέδιτα **2)** συναγωγή,
 συγκέντρωσις στρατοῦ: Λέων Σοφ. 4, 1, 11 **3)** [ἐκ
 τοῦ λατ. expeditus], ἐκατραεῖα: Πασχ. Χρον. 584.
ἔεπλευστής (ὁ) μγν. κ. μων. ὄνρ. τοῦ ἔεπλε-
 υστής βλλ.: Κῶδ. Ἰουστίν. 10, 19, 1.
ἔεππλευτής (ὁ) μγν. κ. μων. κ. ἐππλευτής
 π. Ρωμ. κ. βυζαντ. ἐκτακτός δημόσιος εἰσπρά-
 κτωρ: Ἰουστίν. Νεαρ. 128, 6, Κόριλλ. Σκωθ. 327, 6.
ἔεππλως-εως μγν. ὁ ἐππλως βλλ.: Φρόν. 412.
ἔεππυσι ἐπιρρ. κατὰ ἔξ ππύσις: Σοφ. ἐπ. 87, 6.
ἔεππλάτωρ-ωρος (ὁ) [λατ. explorator] μων. συ-
 λλητής, ληστής: Φωκ. Νικητ. Νεαρ. 188, 11.
ἔεππλω μων. ληπταῖο: ΚΠορφ. Ἐκθ. 447, 15.
ἔεππλωτός-ον μων. [λατ. explorator] ἐγγρηγῶρς,
 ὄργανος: Μαυρίκ. Νεαρ. 1, 12, Λέων Σοφ. 17, 23.
ἔεππλωτῶρ-ωρος (ὁ) [λατ. explorator] μγν. κ.
 μων. κατάσκοπος: Ἰουστ. Ἀπολ. 1, 71, Ἐπιρρ.
 πραιρέτω ἐππλωτῶρων Γερμανίων.
ἔεππλωτός-α-ον Ἐπιρρ. μῆκος ἔξ ποδῶν.
ἔεππος-οδος-ον ὁ ἐξάσπος βλλ.: Πλάτ. Κωμ. 242.
ἔεπρσασιονισμός (ὁ) [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. ἡ
 τεχνουργία τῶν ἐκαστικῶν τεχνῶν, ἡ ἀνοδλ-
 πούσα εἰς ἐκφῶσιν τοῦ ψυχικοῦ κόσμου, ἔ. ἐκ-
 φραστικὴ τέχνη, ἀντιθ. ἐμπρσασιονισμός.
ἔεπρσασιονιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀκολούθων τῶν
 ἔεπρσασιονισμῶν βλλ., ἴδ. ἐπὶ ζωγραφίῳν.
ἔεπρσασιονιστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὸν ἔεπρσασιονισμῶν βλλ.
ἔεψ Ἐπιρρ. ἔξ: Ἐπιρρ. λωμ. **1)**
ἔεστατραπέω Ἐπιρρ. σατραπέω βλλ.
ἔεσφράγιμα-ατος (τὸ) Ἐπιρρ. ἐκσφράγιμα βλλ.
ἔετῖλλιος (ὁ) μων. [λατ. extillis] ὁ ἐκτος
 πλῆθ. ὁ Αἰγυπτίος: Μολάδ. Ι 184, 21.
ἔετρα (λατ.) νεώτ. κ. δημ. ἐπιρρ. διεθνής, πέ-
 ρα τοῦ συνήθους, ἔξαιρετικὴ ποιότης: κρασί
 ἔετρα **2)** ἐπὶ πληθ. πέρα τοῦ κεκατωμένου.
ἔετρανέος-α-ον [λατ.] μγν. ὁ ἔξωτερικός, ὁ
 ἔξωθεν ἐρχόμενος: Θεόφιλ. Ἀντικῆ. 2, 19, 3.
ἔετρασθινάριος-α-ον [λατ.] μγν., μων. ἐκτα-
 στός, ἔξαιρετος, ὀθ. κ. ὁ ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός:
 Πολυβ. 4, 26, 6 (ὄνρ. ἐκτρασθινάριος).
ἔετρημίσκος (ὁ) [λατ.] νεώτ. κ. δημ. πολεμικὸν
 δόγμα καὶ σύστημα τῶν ἔκρων, ἐπιδιώκων τὴν
 ἀπόλυτον καὶ ἀκραίαν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρχῶν

του καὶ ὀποκροῦν πάντα συμβυθασμῶν ἐν ταῖς
 πολιταϊκαῖς γνῶμαις: || ἡ ἀδιαιολογία.
ἔετρημιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ ἔε-
 τρημισμοῦ, ὁ δοξάζων ὅτι καὶ διὰ τῆς βίας πρέπει
 νὰ ἐπιδιώκηται ἢ ἄμεσος πραγμάτωσις τῶν ἐξοχῶτων
 σκοπῶν τοῦ κόμματος του: || ὁ ἀδιαιολογός.
ἔετρημιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων
 ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἔετρημισμῶν βλλ.
ἔευθάλωσις-εως (ή) νεώτ. γρη. ἡ διὰ τῆς εὐ-
 μετατροπῆς οὐσίας τινος εἰς σῶμα παρουσιάζον
 τὰ ἔξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὕλης καὶ
 ἰδιότης τῆς διαφάνειας.
ἔευθρίων κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. γίνομαι
 θρασύς, αὐθάθης, ἀποθρασύνομαι: Ἡρ. 4, 146
 χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διεκθελθόντος αὐτίκα οἱ
 Μινυαῖοι ἐξέυθρισαν, Ουκ. 3, 39 οὐκ ἂν ἐς τότε
 ἐξέυθρισαν | δὲν ἦθελον ἐξυθρῆ εἰς τοιοῦτον ση-
 μειον αὐθαδέας, Ξεν. ΚΠ 8, 6, 1 || ὁ μν. ἐπὶ αἰρ.
 αὐθ. ἐπιθ. ἢ ἀντων.: Ἡρ. 3, 126 ἐξέυθρισε παντοία,
 Λυσ. 2, 9 ἴνα μακροί... πλείω περὶ τούτου θεοῦς
 ἐξέυθρισαν, Ἄνων. Δραπ. 18 **2)** κ. νεώτ. κ. δημ.
 ἐπὶ πρῶτ., μεταεπιρριζοῦται πᾶν ὑβριστικῶς, ὑβρι-
 στικῶς τινὰ καθ' ὑπερβολὴν διὰ λόγων ἢ πράξεων,
 κουθερῖως: Ἀντων. Ληδ. 12 ὁ δὲ καὶ τούτων οὐ
 μετρίως ἐξέυθρισε κ. παθ.: Ἰερ. 12, 1 ἡ πό-
 λις ὕψ' ὕμῶν ἐξέυθρίσεται || παθ. ἐπὶ πραγμ. πε-
 ριφρονοῦμαι, καταφρονοῦμαι: Ἀργγίν. 43, 5 **3)** ἐπὶ
 σώματος, καθ' ὄβριον πράττειν, ἐκτρέφω, ἔεπαῶ:
 Πλάτ. Νομ. 691 **4)** ἐπὶ πούτων, εἶμαι πλήρης
 ὄργου, αὐξάνων ὑπερβολικά: Θεόφω. Φ
 Αἰτ. 2, 16, 8 ρηματ. π. ἐξέυθρισις.
ἔευθρίσις-εως (ή) νεώτ., δημ. -η ἡ πράξις τοῦ
 ἐξυθρίων, περιφρονητικὴ ἐκθλίψις πρὸς ἀβάλλου-
 σα τήντιμὴν προσόπου τιμωρήσεως ἐπὶ ἐξυθρίσει.
ἔευθριστικός-ή-όν(α) νεώτ. κ. δημ. ὁ γινώσκων
 πρὸς ἐξέυθριση, ὁ ἐπιφρονον ὄβριον, προσθλιτικός:
ἔευθρ-ἐπιστολή- φῶρισις-δημοσίευμα ἐπιρρ.-ὡς,
ἔευθρίω κ. νεώτ. καθιστῶ τινά ἐντελὸς ὕγι,
 θεραπεύω ἐντελώς: Πολυβ. 3, 88, κ. παθ.: Ἰπν. 5, 19,
ἔευθρίων κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. γίνομαι ἐντε-
 λῶς ὄγιος, θεραπεύομαι, γίνομαι καλῶ, γαίω:
 Ἰπν. 7, 58 κατὰ τὸν καὶ ὁ πλείστοις οὐκ ἔευθρί-
 αίνουσι ταχέως κ. παθ.: αὐτ. 3, 55 ἐνιοὶ ἔευθρί-
 νονται **2)** νεώτ. κ. δημ. ἀναφορ. πρὸς τόπον
 ἢ χώρον, καθιστῶ ὄγιον, ἀπαλλάσσω ἀπὸ νο-
 σήσεως, ἐκαστῶς **3)** ὁ μν. νεώτ. κ. δημ. μτθ.
 ἐναναφέρω τι τὸ κακὸς ἔχον εἰς καλὴν κατά-
 στασιν: ἔευθρίωνθησαν τὸ οικονομικὰ τῆς χῶ-
 ρου - ἡ ἐκπαίδευσίς ρηματ. π. ἐυθρίσις.
ἔευθρίωνσις-εως (ή) νεώτ. κ. ἐυθρίωνσις ἡ πρά-
 ξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐυθρίων βλλ. **2)** κ. **3)**.
ἔευθρίωντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
 μενος εἰς τὴν ἐυθρίωνσιν ἐπιρρ.-ὡς.
ἔευθρίωνος καθιστῶ τὴν ὄβριον, διὀβρῶναι, βρέγω,
 μουσκεύω: Ἀριστ. Πρ. 877a, 33 εἴσω συρρῆν τὸ
 ὄβριον ἐυθρίωνει τὴν γλῶτταν ἢ καὶ παρῆν: αὐτ.
 944a, 21 τὸ ἄερος ἐυθρίωνομένου || ὁ μν. κ.
 παθ. καθιστάται ὀδραρῆς αὐτ. Ζ1 521a, 12 ἐυθρί-
 νομένου (τοῦ αἵματος) ἔξ ἰαν, νοσοῦσι, Πλούτ.
 ἠθ. 971a || ὁ μν. ἐπὶ ὀδωρῶν κενώσεων: Ἰπν.
 Πρωγ. 2 τὰ τῆς κοιλίης ἐυθρίωνσιν ἐν ἰατρῶς,
 Πλάτ. Ἀρατ. 29 καὶ τὸν κοιλίαν ἐυθρίωνεσθαί
 || ὁ μν. παθ. ἐπὶ καρπῶν, γίνομαι ἐγκλωσ, ζουίε-
 ρος: Θεόφω. Φ Αἰτ. 6, 6, 4 ἐυθρίωνομένων τῶ συ-
 κκίμων ἐυθρίωνεσθαι **2)** καθιστῶ τὴν πολβα-
 κὴν ἐμφυλίσκω: Πλούτ. ἠθ. 136b ταῖς ἄδουσι
 ἐυθρίωνεσθαι ἀνατήκων τὰ σώματα **3)** παθ.
 στεροῦμαι ὄβριος, ἐπρῶνομαι: Θεόφω. Αἰθ. 10
 οἵτινες ἐυθρίωνομένου τυγχάνουσιν.
ἔευθρος-ον καθιστῶ ὀδραρῆς: Ἰπν. 396, 14.
ἔευθροτήρ-ηρος (ὁ) μγν. πθ. ὄργανον δ' οὐ
 ἀνασφῆρται τὸ ἐν φρεσὶ βεβυθισμένα: Ἰω. Λυδ.

Ρωμ.3,58 δίκην ἐξυγοτήρος τὸν ἀπανταχοῦ λανθάνοντα τῶς ὀφθαλμῶν ἀνιψόμενος (ἀμφ. ἀναγν.)
ἐξυθαρά-ῶ καθιστῶ τὴν ὕδαρες : "Αἰτ.4,10" κ. παθ. : Ἀριστλ. Ἐθ.10,434F ἐξυθαροῦσθαι .. τῶν τοιοῦτων τὴν γονίην || κ. μτφ. ἐξασθενῶ : Σιμηλ. Ἐπίκτ.94D ἐξυθαροῦ τὴν τῶν γινόμενων θόναμι ἢ τοῦ ποιοῦντος ραθυμία.

ἐξυθασιζέω ἐξυθατῶ βλλ. "Ἦσ. ἐξυθασιθεῖν ὡς ὄδωρ."

ἐξυθατῶ-ῶ κ. συν. κ. νεώτ. μεταβάλλω τὴν εἰς ὄδωρ ἢ καθιστῶ τὴν ὕδαρες : Ἰνν. Συρίγγ.7 ἐ- τὸ ἄλμυρον, Σωφ.1,93 ἐ- τὸ γάλα κ. παθ. : Κορινθ. Φύσ.Θε.17, Παῦλ. Αἰγ.3,48 τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος οἷον ἐξυθατομῆνς 2) παθ. καθίσταμαι ὀδρωπικῶς : Ἰνν. Ἐπίδ.4,49 ρηματ. π. ἐξυθατώσις.

ἐξυθατώσις-εως ἰή μτγ. κ. νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ἐξυθατῶ βλλ. : Ὀργ.1,696A ἐν κατακλυσμῷ καὶ ἐξυθατώσι : Καισάρ.1077.

ἐξυθατωτικός-ή-όν μτγ. ὁ καταλλῆλος ἢ συντελών πρὸς ἐξυθατῶν βλλ. : Σωφ.153.

ἐξυθαργυρά-ῶ μτγ. κ. νεώτ. καθαρίζω τὴν ἐκ τοῦ ὀδραργύρου, παθ. : Ζώσ. Ἀλκ.123B ρηματ. π. ἐξυθαργυρώσις.

ἐξυθαργυρώσις-εως ἰή μτγ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυθαργυρῶ : Ζώσ. Ἀλκ.123B.
ἐξυθαρίσις (ὁ) ἢ μετὰ βροχῆς πνέων ἄνεμος : Ἀριστλ. Κοσμ.394b,19 ὁ δὲ μετ' ὀδατος ἄβρωδως γράντες | ἄνεμοι ἐξυθαρίσι λέγονται.

ἐξυθαρωπιῶ-ῶ πάσχω ὀδρωπικῶν βλλ. : Ἀριστλ. Ζ1553a,16 τῶν ὀμμάτων ἐξυθαρωπιῶντων.

ἐξυθαλώ-ῶ μτγ. φηλαφῶ, φηλαρῶ, μωρολογῶ, παθ. : Φιλῶδ. Παρρ.249,15 ὧν οὐτως ἔχοντων ἐξυθαλῆται τὰ περί τῶν ὀραχνῶν | εἶναι λήροιοι.

ἐξυθακτώ-ῶ μτγ. μτφ. ἐπὶ προσ. φωνάξω διατόρω, φηλαρῶ με ὄξειαν, ἐπιλογικῶν φωνῶν, γαυγίζω : Πλοῦτ. Ἀρστ.50 καισάρ. ἐπιδοξος ὧν ὄν ὀργῆς καὶ πολλαῖς ἐξυθακτώσεσι λέγοντος αὐτοῦ || ὄμ. ἐ- πρὸς τὴν α. αὐτ. Ἦθ.39C μηδ' ἐξυθακτῆ πρὸς ἔκαστον || μετὰ συστ. αἰγ. : Λυκόφ.764 τῶν μυθολόγησθαι ἐξυθακτῆσι γόν.

ἐξυθαίνω [τὸ] νεώτ. μτγ. περιληπτικὸν ὄνομα τῶν ἀκορεστών ἀλειφατικῶν ὀδραγονανθράκων τῆς σπειράς τοῦ αἰθιδιεύου.

ἐξυθαίξω μτγ. διαλίξω, στραγγίζω, σουρώνω, παθ. : Γαλ.10,337A τὸ ἄθροῦς δὲ ἀπειτον ἀπνεύχθεν | σιγίον | ἀφυῶς ἐξυθαίξεται.

ἐξυθαίκα ἀλκοόλα (α) ἢ νεώτ. χημ. περιληπτικὸν ὄνομα τῶν μονοσθενῶν μεθ' ἑξ ἀτόμων ἀνθρακῶν ἀλκοολῶν.

ἐξυθαῶ-ῶ μσν. ὕλοτομῶ : Παχῶμ. Ρουα.270.

ἐξυθημένω (ὁ) | ὄμνη μτγ. ἐκδύλω τὸν ὕμενα, τὸ δέρμα, ἐκδέρω : Διοσκ.2,87 ἐξυθημένον καὶ τριβε .. ἐπιμελώσθαι, κ. παθ. : αὐτ.2,86 μετὰ τὸ ἐξυθημένωσθαι τὸ στέαρ ρηματ. π. ἐξυθημένωσθαι.

ἐξυθηστήρ-ηρος (ὁ) μτγ. μαχοῖσθαι κατάλληλον πρὸς ἐκδωρον, γδοραγομάχορον, ἢ χειρουργικῶς ἔχειρῆσις : Παῦλ. Αἰγ.6,5.

ἐξυθησις-εως ἰή νεώτ. ὄμ. π. ἢ ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυθηῶ βλλ., ὑπερβολικὸ ἕπαινο, ἐγκώμια.

ἐξυθητικῶς-ή-όν νεώτ. κ. ὄμ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐξυθησῆσθαι ἐπίρρ. -ὡς, ὄμ. -ά.

ἐξυθητῶ μτγ., νεώτ. κ. ὄμ. ἐπίτατ. τοῦ ὄμνη, ὄμνη τὴν καθ' ὑπερθολῶν, ἐγκωμιάζω : Πολύβ. 6,47B, Ἀλκιφρ.3,55 ὁ σπεινοί .. τὴν ἀρετὴν ἐξυθηνοῦντες : κ. παθ. : Λυκόφ.1195 πλάκα τὴν ἐξυθητῶν Γραικοῖσιν ἐξυθημένον, Εὐστ.Πον.203,6.

ἐξυθηψῶ ἐπίρρ. πᾶν. ἐκ συμφάνων, κατὰ κοινὴν συμφάνων, ἀπὸ κοινοῦ.

ἐξυθηλα ἐπ. κ. ἐσυνήκα ἄδρ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως τοῦ ρ. συνήμι, ἀντὶ ζυνηκα, συνηκα : Ἀλκ.131 [ἐσ-], Ἀνακρ.143 [ἐσ-].

ἐξυθηγῶ Ἐπίρρ. ἐπαλείφω διὰ τὸ ὑπαγωγέως βλλ. : ἐξυθηγῶν | λῖθους | πηλῶν ἄχυρωμένω.

ἐξυθηκαῶσαι νεώτ. ἀνοθ. ἀμτθ. ἰδίως ἐν τῷ γ ἢ κ. πλθθ. προσ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παρστ. : ὀρκοῦμαι, νοοῦμαι ἐκ τινος χωρὶς ὕ ἄναφερωμαι ρητῶς ὑπανοοῦμαι.

ἐξυθηλαίσις-εως ἰή διαφυγῆ : Ὀρφ. Ἀργ.684 | κωδ.1.

ἐξυθηλάσσω μτγ. ἀποφεύγω, διαφεύγω ἢ ἡ τῶα : Κόιντ.1,327 ἔμῶν σθένος ἐξυθηλάσας, Ὀρφ. Λιβ.75 ρηματ. π. ἐξυθηλάσις.

ἐξυθηναίστημι ἐπ. ἀμτθ. μ. ἄδρ. β' ὀφούμαι πρὸς τὰ ἄνω, ἐξαγκοῦμαι : Ἰλ.Β.267 σμῶδιε θ' αἰματόεσσα μεταφρονῶ ἐξυθηναίστη.

ἐξυθηραχῆς μτγ. δ. ἐξ ὑπαρχῆς ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τῆν ἀρχῆν, ἐκ νέου, πάλιν : Λουκ. Πένθ.17.

ἐξυθηναίειν ἀπαρφ. ἄδρ. β' τοῦ ρ. ἐξυθηλέγω, κλεῦω, προτρέπω, συμβουλεύω : Εὐρ. Βακχ.1265 τί μοι τόνδ' ἐξυθηναίειν εἰσοράν :

ἐξυθηρατῶ-ῶ πᾶν χρονικῶς παροεῖται.

ἐξυθηρῶ μσν. ἰδίως ἔω, κοιλῶς, βράζω κ. μτφ. : Τζέτζ. Χιλ.3,267 ἐξυθηρῶσας τὸ θυμῷ.

ἐξυθηρθε ἐπίρρ. ὑπεράνω, ἄνω ὕψηλῶ : Σωφ. Φιλ.29 τὸ δ' ἐξυθηρθε (ἄνωρον).

ἐξυθηροτήσις-εως ἰή μσν. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυθηροτῶ βλλ., τὸ ὑπερβολικὸ φήσιμοι : Πολύβ. Ἰστρ. Ἰνν.1,39D ἐξ- ἐσθηροτῆς αἰολῆς.

ἐξυθηροτῶ-ῶ μτγ. ὁπῶ ἢ ἀποεξηραίνω ὑπερ τὸ δέον, ὑπερβολικῶς φήνω, ποραθῆνω : Γαλ.10,528B ρηματ. π. ἐξυθηροτήσις.

ἐξυθηρόμα, ἄδρ. β' ἐξυθηλήθων, ἀσούστρομο, ἀπομοσφρονῶμαι : Σωφ. Ἰκν.205.

ἐξυθηρητίσις-εως ἰή πᾶν, μσν. κ. νεώτ., ὄμ. -ῆ ἢ πράξις τοῦ ἐξυθηρητῶ βλλ., παροχή ἐργασίας, βοήθειαι, ἐπικουρίας τινός : Πόπ. πρὸς ἐξυθηρητίσιν τινῶν ἔργων, Ἐκδοτ.Θεοδ.1,1373' || νεώτ. κ. βοήθεια, συνδρομή, ἐκδοῦλαισις.

ἐξυθηρητικός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐξυθηρητῆσθαι βλλ., ὁ ἐξυθηρητῶν ἐπίρρ. -ὡς.

ἐξυθηρητῶ-ῶ κ. μσν., νεώτ. κ. ὄμ. ἐπίτατ. τοῦ ὄμνηρετῶ, ὄμνηρετῶ τὴν σπουδαίως, θεραπεύω σπουδαίον ἀνόγητον τινός, προσφέρω, παρέχω ὄμνηρεσις : Σωφ. Τρ.1156 εἰ τὴν χρῆ, πάτερ, πρόσκειν, κλύοντες ἐξυθηρητῶσμεν, Πτόλ. ἡ ὑπὸ κατασκευῆν ὀδὸς θη ἐξυθηρητῆσθαι πολλά χωρία κ. παθ. : Αἰλ. Τακτ.351 οὕτως πᾶσα περίστασις ἐξυθηρητῆσθεται, Ἰω. Λυδ. Ρωμ.2,14. ἐξυθηρητῆθ ἀπὸ τὸ κῶμα εἰς ἑλας τὰς ἐπιδοξίεις τοῦ' || ὄμ. μετὰ δότ. : Λυσ.12,23 τὸ καυτοῦ παρανομία προθυμῶς ἐξυθηρητῶν, Ἰωσ. Αἰ.13,31 ἐ- ταῖς σαις χρεῖαις || κ. ἀπολ. : Φιλῶδ. Στωικ.339,9' || κ. μέα. : Ἐπίγρ. πάσας ἀρχὰς καὶ αἰτιουργίας ἐκτείνω τὸ πατριῶ ἐξυθηρητῶσμοινο, Εὐστ. Πον.84,28 ρηματ. π. ἐξυθηρητέσις.

ἐξυθησθε ἐπίρρ. αἰολ. ἐξοπιθεῖν : Λυρ. Ἀδέσπ.67.

ἐξυθησῶ ἐπίρρ. ὄμ. κατὰ τρόπον ἐξυθῶν, ἴτοι πνευματώδη, εὐφωῶς.

ἐξυθηνάδα ἰή ὄμ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἐξυθῶ, ἢ εὐφωία, νοσημῶσθαι || κτ. πλθθ. εὐφωία πολυμερῆς : Λασκαρ. Βάρκ. Κων.2,251 γεννηθῆναι με τῶσας ἐξυθηνάδας καὶ με τῶσιν μεγάλῃ ὑπερσηφῶνεια 2) εὐφωῖς ἀστεῖσμοι || κωικτ. ἰδίως κτ. πλθθ. μεροί, ἄνοστοι ἀστεῖσμοί.

(ἐ)ξυθηνημα-ατος (τὸ) νεώτ. ὄμ. κ. ἐξυθηνημα, ἢ ἐκ τοῦ ὄμνηου ἀφύπνισις 2) μτφ. ἢ κατὰ πν διαφωτισίας ἐκδόλημῶν ζωηρῶ ἔνδιαφέροντος, ἀφύπνισις : τὸ ἐξυθηνημα τοῦ λαοῦ.

ἐξυθηνηθῆρον [τὸ] νεώτ., ὄμ. ἐξυθηνηθῆρῆ ἐιδικῶ ἀρολόγιον φέρον κατάλληλον μηχανισμῶν, ὄμωκ κωδωνίτζη, ἴνα ὀφνησθῶσμεν καθ' ἡν ὄρων ὄρκοῖν, θέτοντες ἐπὶ ταῖσιν εἰδικῶν δεικτῶν.

(ἐ)ξυθηνητός-ή-όν νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἐργονῶν, ὁ μὴ κοιμώμενος, ἐξυθῶν : Διαν ἄρθεσ, ἄμουν ἔ-

ἐξυπνιάζω μτν. ἐξυπνίζω βλλ. : Ἀκύλ.ΠΔ Παροιμ.23,35.

ἐξυπνιστικός-ή-όν μτν. ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγείρωσι, ὁ προκαλῶν τὴν ἀφύπνισιν : Παλλόδ.Λαοσ.120C.

ἐξυπνιστός (ὑπνος) μτν. ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγείρω : Χρῆσ.Στωϊκ.2,334 ὁ κέρεις. ἐξυπνίζουσι ἄμας. ΚΔ 1α.11,11 παρεούμαι, ἴνα ἐξυπνισαὶ αὐτὸν κ. παθ. : Πλούτ. Αντ.30 ἐξυπνιστέ. ὠρησας μὲν Πάρθοις ἐνίστασθαι, Μάρκ. Αὐρ.6,31 ἐξυπνισθεὶς πάλιν καὶ ἐνοήσας, ὅτι θνεῖραι σὺ ἠνώχλουσ' ῥηματ. π. ἐξυπνιστής, ἐξυπνισμός.

ἐξυπνισμός (ἴδι) μτν. κ. μαν. ἡ ἀφύπνισις, τὸ ἐγύπνημα : Ἰησοῦ. Αἰρ.184,81, Θεοφύλ.Βουχ.1,657.

ἐξυπνιστής (ἴδι) μτν. ὁ ἐγείρων τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὁ ἀφυννίζων : Τυπικ.Σάββα.5,7.

ἐξυπνοσ(ι)-ή-νη μτν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγυγερμένος, πού λέγει ἑλληνιστής : ΠΔ Ἐσθρ. 1,3 ὁ δὲ ἄραρεας, ἐκοιμήθη καὶ ἐξυπνος ἐγένετο, ΚΔ Πράξ.16,27 ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγρηγορώς, ὁ μὴ κοιμημένος, ἐγρηγορῶς, ἐξυπνος, ἐξυπνος : Βαλαμρ. Ἀθ.Διάκ.3,44 ἐξυπνος κί θνεῖρεταιί, Παλαμ. Τροισγ.13 ὄστερ ἀπὸ τὸ ἐγυγῆτι, παραδέρων ἐξυπνος ἀκόμα. 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ εὐφύης, ὁ νοήμων, ὁ πνευματώδης, τετραπέρατος : ἐξυπνος ἄνθρωπος - γυναικί.

(ἐ)ξυπνώ-έω μαν. κ. νεώτ., δημ. -ᾶω ἀμτθ. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυννίζομαι : Ἄνδρ.Κρ.219, -τῆν ἄνοιγιν ἐξυπνω πρῶτ. 2) μτφ. ἀφυννίζομαι ἀπὸ τοῦ ληθάρου, ἀντιπαύδαμου τῆν πραγματικότητι, ἀφυννίζομαι : ἀνῆλυθουσαι αὶ συμπολιταί σου, δὲν θά ἄρρησ οὔτε ἐνα φήσων || γρ. δὲν ἐξυπνωσιν ἀκόμη δὲν ἐλαβε πείραν τῆς ζωῆς, δὲν ἐπνοηρεῖθη. 3) μετ' αἰτ. ἐγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυννίζω : ἀοριον νά μ ἐξυπνιστέ ἐνωρίς. 4) κ. μτφ. ἀπαλλάσσω τινὰ πηλακαμημένον ἀντιλήφωσ' ῥηματ. π. ἐξυπνιστής, ἐξυπνισμα, ἐξυπνιστήριον.

ἐξυπνώ-ᾶω μτν. ἀμτθ. ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυννίζω τινά, μετ' αἰτ. : Σύμμ.ΠΔ 1381(1391),18' || ἡ μτν. παρακ. ἐξυπνωκός ἀμτθ. ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγυγερμένος : Σχόλ.Ἰλ.Κ.98 τίθι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνου μετόν οὐ τὸν ἐξυπνωκόντα. 2) μτφ. ἀμτθ. συνέχομαι ἐκ μωράς ἀπαχαλῆσως : ΠΔ Μισακ.4,5,10 οὐκ ἐξυπνωσσει ἀπὸ τῆς φλυαρίου φιλοσοφίας ὡμών.

ἐξυπνώς ἔπρρ. πᾶν ἐν ἐγρηγορήσει, ἀγρύπνωσ. **ἐξυπνοθκεύω** νεώτ. ἀπαλλάσσω ἀκίνητον τῆς τῆς ὑποθήκης, ζαμαχεύω.

(ἐ)ξυπνώλυτος-όν νεώτ., δημ. κ. ἀξυπλόλυτος ὁ σπερρομένος ὑποδημάτων, γυμνάσιος.

ἐξυπνώλω μαν. κ. ἐξυπνωλομαι, δημ. ἐξυπνωλοῦμαι ὑπαλώω τὸν πόδα, λύω τὰ ὑποδηματα, βιάζω τὸ παπούτσι μου : Νικ.Χωσ.381D' || ὁ μν. σμ. κ. μέσ. : Διγεν. Αἰρ.1827 καὶ τότε ὁ νεώτερος γοργὸν ἐξυπνωλοῦσ' ῥηματ.π. ἐξυπνώλυτος.

ἐξυπνωδῶ-έω μτν. ἐπιπταί. τοῦ ὕπνουδ βλλ. : Ἰωσ.Α115,7,7 ἰαθ. ἀνάγιν.

ἐξυπνωσύχω μαν. ὑποκαίω : Εὐστ.Πον.327,9 τοιαῦτα πυρὰ πολλὰ ἐξυπνωσύχοντα.

ἐξυπνωστρέφω μτν. ἀμτθ. ἐπανέρχομαι, γυρίζω πίσω : Σωκρ.Σχ.7,24.

ἐξυπνωργῶ-έω μαν. ἐργάζομαι : Βλεμμ.2,666

ἐξυπνωτικός στρέφω, κἀμπτω τι πρὸς τὸ ὄπισω, γυρίζω, εἶδ. ἀναφορ. πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, στρέφω πρὸς τὸ πᾶσαν ἢ πρὸς τὰ κάτω : Αἰσχ.Ἐπ. 577 ἐξυπνωτικός δυμα Πολυνετικός βίαν ἱγρ. κωδ. ἐμπυτικός ὄνομα. 1) ἢ ἐμπυτικός ἐμαυτὸν κλιών τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὄπισω ἀλαστικώς : Λοσκ. Κατ'ἀπλ.6 ἐπαίρομενος τῆ τὸν καὶ σερνός προβαίνων καὶ ἐαυτὸν ἐμπυτικός. || ὁ μν. ὄπλοκ. :

αὐτ. Ὀνειρ.12 ἐξήλαυον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπνωτικός, Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.3,253' || ὁ μν. σμ. κ. μέσ. ἐν φρ. ἐξυπνωτικός τὴν κεφαλὴν ἀντίθ. ἐπὶ πρόσωπον φέρομαι : Ἀριστ.λ.Ἀθην.1,341 ὁ δὲ τὸν κριθῶν πηλακός ἐξυπνωτικός τὴν κεφαλὴν. 2) ἀμτθ. ἐπὶ τὸν κέρων των ἰηπελάφων, κυρτοῖμαι, καρμυλοῦμαι πρὸς τὸ ὄπισω : Ἀριστ.Ζ1 499α,7 κέρατα ἐξυπνωτόνα.

ἐξυπνωτοῦ-όμοι μαν. Ἦσ. ἐπεδαγχοῦται, ἐξυπνιζοῖται καὶ τρυφᾷ.

ἐξυπνωτερνός-ή-όν μαν. ὁ ὕστερον γινόμενος : Ἐρμηνιακ.Ἰλ.6,91 ἐξυπνωτερνὴ τοῦ Ὀμήρου βίβλος ἡ Ὀδύσσεια.

ἐξυπνώω μαν. κ. νεώτ., ἰων. ἀφρ. ἐξυπνω κ. ἐξυπνω, παρακ. ἐξυφωκα ὄφαινα τὴ ἐντελέωσ : Ἦρ.2,122 ἀφῶρος δὲ αὐτημερὸν ἐξυφωκάντες οἱ Ἰρεές, Βατραχομ.182 πέλων μου κατέρωσαν, δν ἐξυφωκα καμῶσα, Μηναι.1,15 Ἐστοτον, ἐξυφωκῶν χιτῶνα κ. παθ. : Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.2,7 ἐξυφῶνται ὡμέτ' || ὁ μν. ἐπὶ παλῶν : Παρφ. π. Εὐσ. Εὐαγγ.Προν.3,7 ἐξυφωσμένη πᾶπυρος || ἐπὶ μέλισσων : Γεωμ.15,5,2 πρὶν ἐξυφῶναι ἰένω, τὰ κηρία κ. παθ. : Ξεν.Οικ.7,34' || ὁ μν. σμ. μέσ. : Νικοφ.5 ὁ δ' ἐξυφῶσεν ἴστον, Ἐμελιτ. Λογ.6,84α πέλων ἐκ γῆς καὶ θαλάττης ἐξυφωσμένον. 2) μτφ. ἐκτελῶ ἐπιμελῶς, φέρω τὴ εἰς πέρας, ἀποπερατῶ, τελειώνω : Πινδ.Ν.4,4 ἐξυφῶσαι - φόρημι, Λυδία σὺν ἀρμονία μέλος πεφιλημένον || ὁ μν. παθ. παρασκευάζομαι, ἐτοιμάζομαι : Πινδ.Π.4,275 τιν δὲ τούτων ἐξυφῶνται χάρπιτες. 3) κ. νεώτ. παρασκευάζω τὴ κακὸν κρυφίως, μηχανώμαι : Πολύδ.6,17,10,3 παραυτικά τὸ συνεχῆς τῆς ἐπιβολῆς ἐξυφῶναι, -ἐξυφῶναι σκευωρίας κ. παθ. : ἐξ-συνωμοσά. 4) μαν. κ. δημ. ἐξυφῶναι διαλύω τὸ φαινόμενον : ΚΠροφ. Ἐκθ.119,20' ῥηματ.π. ἐξυφῶναις, ἐξυφῶσμα.

ἐξυφῶ-έω μτν. ἀφαιρῶ, ἐξάω : Ἀν.Βόλαφ. 1,11 μὴ μέρη τὸν εὐαγγελίῶν ἐξυφελίτω.

ἐξυφῶσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐξυφῶναι.

ἐξυφῶσιν-ῶ μαν. ἐξελίττω, ὀπλῶνω κάτωθεν τινος : Νικήτ.Εὐγ.2,268.

ἐξυφῶται μτν. ἀνάγινω κρυφίως : Εὐσ.Ἐκκλ. 1,σ.10,4.

ἐξυφῶσμα-ατος (ἰ) ὄφρασμα : Εὐρ.Ἦσ.539.

ἐξυφῶσθαι-ομαι προσηγορῶν, τραδῶ μπροστά : Σοφ.ΟΚ 1025 ἀλλ' ἐξυφῶσθαι.

ἐξυφῶ-ᾶω μτν. κ. νεώτ., δημ. ἐξυφῶνω ὄφω τι ἢ τινι, σηκῶνω φηλά. 2) μτφ. καθιστῶ ἠδικῶς ἀνώτερον, ἀνωφθ, ἀναδικῶν : Διοσκ.Ἐπιγρ. ἐν ΑΠ7,411 παίγνια καὶ κώμους Αἰσχύλους ἐξυφῶσεν, ἢ παίγνια ἐξυφῶσι τὸν ἀνθρώπον || ἐξυφῶ ἐμαυτὸν ἐπαίρομαι : ΠΔ Σοφ.Σειρ.1,30 μὴ ἐξυφῶσθε σεαυτὸν, ἴνα μὴ πείσῃ. 3) νεώτ. κ. δημ. ἐξάωρω τινά, ἐγκωμιάζω : πότε τὸν ἐξυφῶναι καὶ πότε τὸν βρίζει' ῥηματ.π. ἐξυφῶσις.

ἐξυφῶσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὰ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐξυφῶ βλλ.2,1.

ἐξυφῶστικός-ή-νη νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐξυφῶσιν, ὁ ἐξυφῶν, ἐγκωμιάζων ἔπρρ. -ῶς.

ἐξω (ἐκ γῆς πρῶθ. ἐξ) ἔπρρ. τοπ. κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀέω, παραθ. ἐξωτέρως ἐξωστῶτω βλλ.κ. ἀπολ. μετ' ὃ π. κινήσεως καὶ στάσεως, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος χώρου τινός, εἰς τὸν ὄπισθεν περιεχόμενον εἰς ἄλλον τινά, ἐκτός, ἀντίθ. εἴσω, ἐντός : Ὅδ.Ξ 526 ἐξω ἰῶν ὠπλιζέτω, Ἦρ.1,10 ἐχώρες ἐξω, Πλάτ.Φαιδρ.24711 ἐξω πορευθεῖσαι, Δημ.332, ΚΔ Ματθ.5,13 εἰς οὐδὲν ἰσχυρὸν εἰ εἰ μὴ βλαθῆναι ἐξω, αὐτ.12,47, - ἐβγῆκε ἐξω, - πῆγαγε ἐξω' || κ. ἀπολ. ἐξυπακουόμενον τοῦ πρ., πρὸς ὄπισω ἀνωπομηκῆς : Λοσκ. Αἰλιξ.38 καὶ ὁ μὴ ἄγειτο λέγων ἐξω χριστιανός (ἐνν. φέρει) ὁ δ.διστ. ἐξω, φῶλλοι, ἐξω, κερταί, ἐξω τὰ κακά τοῦ κόσμου,

- **ΞΕΩ ΟΙ ΤΑΡΑΞΙΑΙ** || δημ. φρ. ἐπὶ ἐνδύματων γυρίζω τὰ μέσα ξέω ἀναστρέφω τὸ φάσμα ἐνδύματός τινος || ἐν διηλ. ἐκφορά **ΞΕΩ ΞΕΩ** εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὸ χεῖλος, εἰς τὴν παρυφήν || ὁπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ἐπιάν, εἰς τὴν ἐπιάν :: τὸ βασιρὸν ξέεινε ὅλην μέρα στὴν Πάτρα, μὰ δὲν ἐβήκα ξέω' || φρ. τὸ ρίχνω ξέω (ἐντ. τὸ καρδὸν) προσαράσσω τὸ πλοῖον κ. μτφ. παραμελῶ τὰς ὑποθέσεις μου ἀσωτεῶν, δθ. κ. ἀσωτεῦς :: ὅπ' τὸν καιρὸ ποῦ χήρεψε τὸ 'ριξε ξέω' || ἐπὶ πλοίων πέρτω ξέω προσαράσσω, ἐξοκέλλω :: ὄμ. μτφ. ἀποτυγχάνω εἰς τινα ἐπιχείρησιν :: ἔκανε κανά, μὰ ἔπεσε ξέω' || ὄμ. μτφ. πλανῶμαι, σφάλλωμαι :: τὸν πήρα γιὰ βλάκα, μὰ εἶχα πέσει ξέω' || φρ. μία κι' ξέω διά μιὰς, ἀνευ διακοπῆς, ἐπαναλήψεως: 2) κ. νεώτ. μετὰ γεν. ὀνόματος ὡς πρόθ., ὅγ' μέσα εἰς τι, ἐκτός τινος :: ἰλ.Λ.457 ὄδριμον ἄχως ξέω τε χροῦς ἔλκε, 'Ο.Χ.378, Σοφ.ΟΤ.622 ἡ μὲ γῆς ξέω βλατεῖν, ΚΔ.Ματθ.21,17 ἐξήλθεν ξέω τῆς πόλεως, - ξέω τῆς οἰκίας' || παροιμ. ξέω ἀπὸ τῆς μανίκα μου ἄς εἶναι κι' ἡ μανίτα μου (ἐνδιαφερόμαι μόνον διὰ τὴν ἰδικήν μου οἰκγένειαν) || ὄμ. μετὰ γεν. πέραν τινος :: Ουκ.7,30 ξέω τοξέματος, Ξεν.ΚΠ.3,3,69 παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ξέω βελῶν' || ξέω σπληνὸν θάλασσα ἢ ἐκτός τῶν σπληνῶν τῶν 'Ηρακλείους (Γιβραλτῶρ) Ἰταίοι δ' Ἀτλοντικός ὠκεανός :: 'Ηρ.1,202, Ἰτατεῖδ. Λόγ.4015,9' || ὄμ. μετὰ γεν. μτφ. μακράν, διαφόρως πρὸς τι :: Σοφ.ΟΤ.1390 τὸ γὰρ τὴν φροντίδ' ξέω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκὴ (μακράν τῶν κακῶν), Ουκ.5,105 ξέω τῆς ἀνθρώπινης... ἐς τὸ θεῖον νομίσεως Ἰσραὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων περὶ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα' || ὄμ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς πρόσωπον, ὄρω τι ξέω τινός πράττω τι ξέον πρὸς τινα, ἀσφύραμον πρὸς τὸν τρόπον τινός :: Σοφ.Φιλ.904 οὐδὲν ξέω τὸ φυτεύσαντος σὺ γέ ὄρως' || φρ. ξέω νου μακράν ἀπὸ φροντίδας, ὁπὸ ἐγνοίας καὶ βίαςσας κ. μετὰ ρ. κήμων ξέω νοῦ ὄσφαρον ἢ φερωνίω' || ὄμ. κατὰ παρ- ἐκκλίσην ἀπὸ τῆς λογικῆς, τῆς φρονήσεως :: Γρην. Σκ.Τερρ.Πάθος12 καὶ μὲνὰ σκλάβο τὸ ξέω νοῦ καὶ νόμου' || ὄμ. ξέω ἑαυτοῦ, ξέω φρονῶν κττ. ἐκτός σκέψεως, συνείσεως, λογικῆς :: Πινδ.Ο.7,47 παρὰ κεινὸν ὄρθάν ὄρθάν ὄρθάν ξέω φρονῶν, Εὐρ.Βοικ.853 ξέω δ' ἄλλωνων τοῦ φρονεῖν ἐνδύσασαι, Πλάτ.Ἰων.535B ξέω σαυτοῦ γίνεαι, Δημ.403 ξέω δ' αὐτῆς οὐσα ἄπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ πράγματος - γίνεαι ξέω φρονῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ τῶν' || φρ. αἰφώς ἢ κορυφῶς πόδα ξέω πηλοῦ ἀποφευγῶ δυσχερείας, περιπλοκῆν τινα, ξεφευγῶ τῆς κατοπητικῆς :: Αἰοχ.Χο.697 ξέω κορυφῶς ὀδύρηου πηλοῦ πόδα, Σουῖδ. || ὄθ. γεν. ξέω τινός ἔχω πόδα εἶμαι ἀππληγμένος τινός :: αὐτ.Πρ.263 ημῶντων ξέω πόδα ἔχει, Εὐρ. 'Ηρακλ.109 ξέω πράγματος ἔχειν πόδα' || ὄμ. μετὰ τῆς ἐκ κτ. πλεονασμῶν :: ἰλ.Κ.94 κραδίη δὲ μὲ ξέω σπληνὸν ἐκθρόωκαί, 'Ηρ.3,16 ἐκ τῆς ταφῆς... ἐκφέρειν ξέω' πρδλ.αὐτ.5,163 ἐκπλώσαντες ξέω τὸν Ἐλλάσποντον, αὐτ.7,58' || ὄμ. δημ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ αἰγ. ξέω ἀπὸ τὸ σπῆτι, - ξέω ἀπὸ τὴν κάρμαρ μου' || ὄμ. δημ. κ. εἰς φρ. ἀπο- τρεπτ. εὐχῆς ἀπὸ τοῦ λέγοντος ἀπαίσιον τι :: ξέω ἀπὸ μάς, - ξέω ἀπὸ λέγου σου' || ὄ ξέω ἀπ' ἑδῶ ἢ μονολεκτ. ἔξαπεῦδῶ ἢ - ὡς ὁ διάβολος: 3) μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐν ἐπιθ. κρ., ὁ ξέω κείμενος :: Ουκ.2,5 ἐπιθούμενον τοῦ ξέω τῆς πόλεως τῶν Πικαρσῶν, Ξεν.Οικ.7,30, Πλάτ.Θρατ. 198C ἄλλο τι τῶν ξέω ὄσα εἶναι ἄριθμῶν' || δι- ἀζομαι εἰς τὸ ξέω ἐξέρχομαι διὰ τῆς βίας :: Ουκ.7,69 βουλόμενοι βιάσασθαι εἰς τὸ ξέω' || νεώτ. κ. δημ. τὸ ξέω τὸ ξεῖτερον μέρος ἀν-

τικείμενον τινός παροιμ. τὸ ξέω τοῦ ὄβου καὶ τὸ μέσα τῆς ἐλιάς (ἐπὶ πλεονεκτικῶν προσαποθῶντων ἐν διαμονῇ νὰ δώσωσι τὸ κατωτέρως ποιότητος μερίδιον) 4) ὁ μὴ ἔχων ἄσχειν, ἄσχετος πρὸς τι :: Ουκ.2,65 ξέω τοῦ πολέμου, Δημ.21,45 τῶν ξέω τοῦ πράγματος ὄντων, πρδλ.'Αριστλ. Ρηγ.1354A,22 τὰ ξέω τοῦ πράγματος τὸ ἀπροσ- δύνισμα' || ὄμ. ὁ ξέω γένους οἰ μὴ συγγενεῖς :: Σοφ.'Αντ.660 5) εἰδ. ὁ ἄσχετος πρὸς τὴν χρι- στιανικὴν πίστιν, ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς αὐτὴν ὄθ. οἱ ξέω οἱ μὴ χριστιανοί, οἱ ἔθνηκοι :: ΚΔ Κορινθ.1,5,13 τὸς δὲ ξέω ὁ Θεὸς κρίνει, Γρην. Νύσοι.1,90B τῆ ξέω συγγενέσθαι φιλοσοφίᾳ, οὐτ. 1,193C τῆς ξέω παιδεύσεως, - οἱ ξέω νόμοι (οἱ πο- λιτικοί, κατ' ἀντίδιαστ. πρὸς θρησκευτικὰ διατά- χεις) - τὰ ξέω μαθήματα 1τὰ ἐγκύκλια, τὰ μὴ οἰκεία εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν' 6) ὁ ἀναφε- ρόμενος εἰς τὰς ξέω χώρας, ξεωτερικός ὄθ. τὰ ξέω πράγματα ἢ ξεωτερικὴ πολιτικὴ κατάσταση :: Ουκ.1,68 ἀμαθία δὲ πλῆνον πρὸς τὰ ξέω πρά- γματα χρεῖσθαι' || νεώτ. Ἡ ξέω κατάσταση ἢ ξεωτερικὴ πολιτικὴ κατάσταση' || οἱ ξέω οἱ ἐκτός τῆς χώρας ὄντες, ἰδίως ἐπὶ ἐξορίστων :: Ουκ.4,66 οἱ δὲ φίλοι τῶν ξέω, - οἱ ξέω Ἕλληνας οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαφῇ βιοῦντες' 7) ἐπὶ χρόνου, πέραν, μετὰ παρελθόντων :: Ξεν.ΚΠ.4,4) ἄνικα δ' ἦν ξέω μέουσι ἡμέρας (μετὰ μεσημβρίας), Δημ. 1265 ἐποίησαν μὲν γὰρ ξέω μέουσι νυκτῶν τὴν ὥραν [πέραν τοῦ μεσονυκτίου], αὐτ.989 ξέω πέντε ἐτῶν πρδλ.Δημ.38 ἐστι τῆς ξέω τῆς ἡλικίας ὄμων [δηλ. ὄπρ. τὰ 45 ἐτῆ] 8) μετὰ γεν. ἐπὶ ἐξαιρέσεως, πλῆν, παρεκτός, ἐξόν :: 'Ηρ.7,29 ἠέ- λησε συμβαλέσθαι χρήματα ξέω ξέω, Ουκ.5,26 ξέω τε τοῦτον πρὸν τὸν Μαντινικῶν... καὶ ἐς ἄλλα... ἀμαρτήματα ἐγένοντο, Πίν. οὐδὲν δὲ ἔτερον ξέω τοῦ φόρου, Δημ.239 οὐδὲν παρετη- ρεστε ξέω τοῦ ἐπαρκείαν ἀδικουμένου, Πίν. πάν- τας ξέω τοῦ δέσιν' || δημ. μετὰ τῆς ἀπὸ :: ξέω ἀπὸ φωνῆ καὶ τυρὶ δὲν ἔχομε πῖπὸτ' ἄλλα.

ΞΕΩ ΜΕΛΛ. τοῦ ἔγω βλλ.

ΞΕΩΣΙΑΣΘΗΤΙΚΟΣ-ἢ ὄν. νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς αἰσθητικὴν κρίσιν, ὁ γεραικῶς ἀδίσφορος.

ΞΕΩΣΘΑΘΙΑ ἢ Ἄνα, «ἐνώπιος, Λάκωνες».

ΞΕΩΣΘΙΓΛΑ ἢ τὸν μ. π.β.ὑ.αντ. τὸ πλῆεν ἐν ἐκ- στρατείᾳ προκεχωρημένα φυλάκια, ἀποτελούμενα συνήθ. ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν.

ΞΕΩΣΤΑΣΤΗ ἢ) νεώτ. βιολ. κ. ἐκτροβῶσθη τὸ ξε- ωτερικὸν βλαστικὸν δέρμα τοῦ ἐμβρύου.

ΞΕΩΣΤΛΙΤΟΣ-ον ὁ ἐκβεβλημένος ξέω' ἤσ. «ξέω- δλιτων, ἐξορίστων, ἀποβλήτων» ὀδύρη, τὸ ξεῖδ-δ, ἔλτων.

ΞΕΩΣΤΑΜΙΑ ἢ) νεώτ. γάμος ἐπιτερούμενος μόνον μετὰ μελῶν διαφόρων φυλῶν ἀπὲθ. ἐνδογαμία.

ΞΕΩΣΤΑΜΟΣ-ον νεώτ. ἐπὶ τέκνων, ὁ γεννηθὲς ἐκτός γάμου, ἢ κ. τοῦ νομίμου συμβιώσεως νόθος :: νόμος περὶ καταστάσεως ξεωγάμων τέκνων.

ΞΕΩΣΤΑΜΟΣ-οὐδ' εἰ νεώτ. ὁ ἀπὸ ξεωτερικῶν αἰ- τῶν γενόμενος ἀντιθ. ἐνδογενής ἢ ξεωγενής δηλη- τηρίασις (ἢ προερχομένη ἐκ δηλητηριασίου παραγο- μένου ἐκτός τοῦ οργανισμοῦ) || νεώτ. γεωλ. ξεωγενεὶς δύναμις αἰ ἐξουσιαι τὴν ἔδραν τῆς ἐνεργείας τῶν ξέω τοῦ φλοιῶ τῆς γῆς.

ΞΕΩΣΤΑΟΥΤΙ γλώσσα, τοῦ ρωμαϊο μισροί, οἱ πρόε- χοντες τοῖς γλωσσῶς ἔχοντες :: Ἐρωτῶν.ἀν.43.

ΞΕΩΣΤΑΣΤΟΣ-ον νεώτ. ὁ εἶων διαρκῶς τὴν γλῶσσάν ξέω τοῦ στόματος, ὁ εἶων Ἰππαι τινός.

ΞΕΩΣΤΑΘΙΑ ἢ) νεώτ. λατρ. θυσιολογία ἰναπύ- ρεις τῆς μάς ἢ ἀμφοτέρων τῶν γνάθων.

ΞΕΩΣΤΕΡΜΑ ἔλητρο, δημ. κ. εὐδέρμα ἐπὶ τοῦ ξεω- τῶτος στρώματος τοῦ δερμάτος, αὐτὴ βοθῆως, ὄσπετα :: τὸν πήρα ἢ πέτρα - τὸ βόλι ξεδέρμα.

ΞΕΩΣΤΕΡΜΑ-ατος(τῶ) νεώτ. κ. ἐκτόδερμα τὸ ξέω βλαστικὸν δέρμα, βλαστοδέρμα.

έξωθερμικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-
ρόμενος εις τό έξώτερον μέρος του δέρματος.
έξωθερμικός-ίδος νεώτ. τό έξώτατον στρώμα του
φλοιού των ριζών. 2) τό έξώτατον στρώμα
του φλοιού των βλαστών συγκείμενον εκ κολλε-
γματικών κυττάρων.
έξώδικος-(η)-όν] νεώτ. κ. δημ. επί έντεργειών
άφορώντων εις έννομα συμφέροντα, ό μη υπό
τό δικαστήριον έπιβαλλόμενος ή ό μη διά τό
δικαστήριον γινόμενος: έξώδικα μέτρα || 1δ.
επί έγγραφων άφορώντων εις ένέργειαν ώς άνω,
κοινοποιούμενων διά δικαστικού κλητήρος εις τόν
καθ'ού ή ένέργειαν: έξώδικος διαμαρτυρία-
πρόσκλησις. 2) μτφ. επί πληροφοριών, ό ουχί
έξ έπιόμου, έξ άρμολίας προελεύσεως, ό όν
έμμέσως παρά τρίτον μανθάνει τις: έξώδικαι
πληροφοριαί- είδησεις- έπίρρ. -ικως.
έξώθεν-οντος(ί,ή) μιν. ό έχων προεξέχοντα
όδόντα: 'Ιππιατρ.115.
έξωθεν έπίρρ. μτγν. κ. μον. σπάζ. τ. του έξωθεν
βλ.κ.: Διαγ.Όν.18,Τέτρ.Έξη.11,118,120.
έξωθεν [έξω] έπίρρ. τοπ. κ. μον. κ. νεώτ. εκ
των έξω πρós τό έσω, άπ' έξω: Αιοχ.Έπρ.560
έξωθεν είκων τώ φέροντι μέμβρατι, Πλάτ.Πολιτ.
293D έπεισαγόμενοι ποθεν άλλους έξωθεν πολι-
τας. - νεώτ. έξωθεν εκ των άγρών || άρ.τ.
όποια εκ τής έξω χώρας, εκ τής άλλοδαπής, από
τό έξωτερικόν. 2) έξω, εκτός: 'Ηρ.170 ζυθώντε
τέξωθεν πλήσαντες περί τό χείλος Πλάτ.Τιμ.
33C όρατόν γάρ ουδέν ύπελείπεται έξωθεν
|| νεώτ. κατά τό έξω μέρος: ή οικία έξωθεν είναι
μεγαλοπρεπής || όμ. μετά γεν.: Εύρ.Μήδ.1312
έξωθεν δόμων, Ξεν.Αν.5,721 συγκαθήμενοι έξω-
θεν των θύλων, Πάπ. έξωθεν τής κόμης, Παπαδ.
Χριστ.Τεμ.18 παρ'άλοβον έξωθεν τής ταβέρας:
|| όμ. μετά του άρθρου: 'Ηρ.9,5 ό τε εκ τής
βουλής και οι έξωθεν [οι εκτός], Αιοχίν.2,5,ΚΔ
Τιμ.13,7 δέ δέ αυτόν και μαρτυρίαν καλήν έχειν
από των έξωθεν: || όμ. τα έξωθεν τό εκτός τής
οίκιας συμβαίνοντα, αντίθ. τέξων: Αιοχ.Έπρ.
201 μέλει γάρ άνδρι, μη γυνή βουλεύεται, τάξω-
θεν || όμ. αι έξωθεν πόλεις τό ξένα κράτη:
Πλάτ.Πολιτ.307ε || οι έξωθεν λόγοι οι άσχετοι
πρός τό ύποκείμενον: Δημ.228 ινα μάλιστα ύμών
τοίς έξωθεν λόγοις ήμύμενος άλλωτριώμενον τών
ύπερ τής γραφής δικαίων άκούη μου || μετά
γεν. άπηλλαγμένος τίος: Σοφ.'Ηλ.1449,Εύρ.'Ηρ.723
δείματα έξωθεν. 3) όμ. μετά γεν. εζαιρέσει,
πλην, εκτός τινος: Γολ.δ,409. 4) π. γραμμ. έξω-
θεν προσλαμβάνει ύποκείμεν, έξυποκαύειν λέξεν
ινα μη ύπόρχουσαν εν τώ κειμένω: 'Απολλ.Δύσκ.
Σύντ.107. || όμ. εν παθ. έννοία, έξωθεν ύπο-
κούεσθαι: αύτ.22,21. 5) άρχικός: αύτ.'Αντων.
58,5. 6) τελικός: αύτ.60,6.

έξωθερμικός-ή-όν νεώτ. ό κατά τήν παρα-
γωγήν του εκλύων θερμότητα: έξωθερμική αντί-
δρασις χημική αντίδρασις, καθ'ήν εκλύεται θερ-
μότης. 2) επί χημ. ένώσεων, ό έξ έξωθερμικής
αντιδράσεως παραγόμενος.
έξώθησις-εως(ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ή πράξις
και τό άποτέλεσμα του έξωθώ, ή πρós τό έξω
ώθησις: 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.1,90 γό δέ νίτρον. διε-
γείροντα τά έντερα και τούς μήτρας πρós έξώθησιν
[πρós εκκρίσιν των περιττωμάτων]. 2) π. γραμ-
ματ. άποβολή, άποσιώπησης γράμματος: Εύστ.
378,3. 3) νεώτ.ναυτ. επί πλοίων, τό σύρρειν συγ-
κρούς τός άγκύρας πρós τό πέλαγος ύπό τήν ώ-
θησιν των άνέμων ή του ρεύματος. 4) όμ. νεώτ.
μτφ. παράρρησις, παρακίσησις.
έξωθι έπίρρ. τοπ. νεώτ. έξω, εκτός: Ιαγοτα έξω-
θι, τής οικίας του.
έξωθιμορηγία (ή) νεώτ. Ιατρ. είδος έχειρή-

σεως συνισταμένης εις τήν άπόσπαση και καθή-
λωσιν του θύμου όδόνεν εν τή ύπερστροφική χώρα.
έξώθυρα (ή) νεώτ. κ. δημ. ή έξωτερική θύρα
τής εισόδου εις τήν οικίαν, [είξώθυρα].
έξωθυροεπηγηία (ή) νεώτ. Ιατρ. είδος έχειρή-
σεως συνισταμένης εις τήν διατομήν του δερμά-
τος πρós τήν έδραν του θυροειδούς άδένους και
εις τήν συγκράτησιν τούτου επί τό εκτός του πα-
ραχθέντος τραύματος.
έξωθώ-έτω [έκ-έθω] κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. έξω-
σω κ. έξώθησω, άθρ. έξέσω κ. νεώτ. έξώθησα,
μον. μτφ. παθ. παρκα. έξωσωμενος ώθώ πρós τό
έξω, εκβάλλω βίωως: 'Ηλ.Ξ 494 τών τώθ ύπ' ό-
φρύσις ουτα κατ' όφθαλμοίτο θέμεθλα, εκ' ώς
γλήηνν || επί Ιατρών, σύρω πρós τό έξω, έξέ-
λω: αύτ.Ε 694 εκ δ' άρα οι μπρού όδρω μέλινον
ώσε θύραζε || μετατοπισή, έκτοπισή, παθ.: 'Ιππ.
'Αρθρ.46. 2) αναφορ. πρós έξοριστήν, εκ-
δίωκω, έξορίζω: Σοφ.ΟΚ 1296 άνθ' ύμ ν' Έπο-
κλής ών ψυσι νεώτερος, γύψι έξέσωμεν κ. παθ.:
αύτ.428 άτιμας πατριδός έξώσωμενον || άνω-
θώ, εκδιώκω: Όσοκ.572 τοίς Λακεδαιμονίσις. .
έτραφαν και έξέσωσαν εις τās άμάρας, 'Αρρ.Αν.
1,15,4 κ. παθ.: 'Ηρ.4,13 ός τάς Αρμισσών ένω-
θέσσαι εκ τής χώρας 'Ισθδόνας. 3) κ. μτφ.
άπομακρύνω, άποβάλλω, χάνω κ. παθ.: Πιρόδο.
2,303 και πόσαν τήν συνθήαν τήν θείαν έξω-
σμήνην. 4) μτφ. ώθώ ινα πρós τινα πράξιν,
παραινών: Πλούτ.Νικ.12 διεβάλε τον 'Αλκιβιάδην
,.την πόλιν εν χανόνεν έξώθειν, τόν έξώθειον εις
τό έγκλημα. 5) διακολούω, έμποδίζω, κ. παθ.
έμποδίζομαι: Πλούτ.Συγκρ.'Αγ.κ.Γράχ.5, Δημ.720.
6) έξερεθίζω, κεντώ: Σοφ.Φιλ.1142 είπόντος δέ
μη φθονεράν έξώσαι γλώσσας όδόναν. 7) ανα-
φορ. πρós πλοία, ώθώ, ριπώ έξω εις τήν έπ-
άν: Όσοκ.2,90 τās δ' άλλας έπικαταλαβόν-
τες έξέσωσαν πρós τήν ήν ύπερφυοσάντα και
διεθέρσαν || παθ. παρασούμαι ύπό των άνέ-
μων εις τήν χώρα: Εύρ.Κύκλ.279 νέμωσιν θα-
λασσίους σήν γαίαν έξωσθέντες κινεών. 8) κ.
μτφ. περιήργωσι ύπό τήν έπιβολήν έπίδρασιν τι-
νος: Όσοκ.δ,34 έξωσωσάς, έξώστας, έξώσωμα.
έξώθυρατικός-ή-όν νεώτ. ό έξώ του άνθρω-
πίου θώρακος κείμενος.
έξωκωννιθισμός(ος) νεώτ. ή παρ' άγρίους
λαοίς άνθροποφαγία ή άσκούμένη έξω της φύλης
μόνον, αντίθ. ενδοκανθισμός.
έξωκαρδια (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. έκτοκαρδια έκ-
τόπισις τής καρδιας.
έξωκαρδιακός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. επί ήχων ά-
κουομένων κατά τήν άκράσιν τής καρδιας, ό
εκτός τής καρδιας ών ή γινόμενος: τά έξωκαρ-
διακά φυσήματα των άναρμικών.
έξωκαρδίτις-ίδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή του
περικαρδίου, ά. περικαρδίτις.
έξώκαρπος-ον νεώτ. ό έξώ του καρπού τής
χειρός: Εύστ.'Οδ.1572,39.
(έ)ξώκαστρον(ι) (τό) νεώτ. άχρ. κ. δημ. ό έξω
του τ.χους πόλεως συνοικισμός, όδ, τό πράσιον.
έξωκατάκοιλοι (οι) νεώτ. κ. έξωκατάκλιτοι οι
έν τώ οικουμενικό φημισματίον ήν πρώτην πεν-
τάδα των έκκληθ. άξιώματων άποτελούντες κλη-
ρικοί, οι τεταγμένοι έν τή κεντρική διοικήσει.
έξωκαίνω μτγν. κ. μον. παρσώτ. ώς κει-
μενον ήραν εις τό ώκείανος: Στρώβ.7,3,6 τών δέ
ποιητήν έξωκασικανών μυθολογίω, χάρην κ.
παθ.: Εύστ.'Πον.69,40 ρηματ. π. έξωκασικανός.
έξωκαίνωσις(ος) (ή) μτγν. ή πράξις του έξω-
καίνω βλ.λ.: Στρώβ.1,2,10.
έξωκέλη-ητος(ί) Σουίδ. κ. τό ληστρικόν πλοίον
ή άστρωτος ίππος. *

έξωκκλησίον [ή] (ήλ νεώτ., δημ. κ. Ξωκκλησί, μικρός χριστιανικός ναός, ή ένοριακός, κειμένος έξω της πόλεως ή τού χωρίου, ά. έρημοκλήσι: Γρουπ.Σκ.Τεpp.57.9 βλέπω αντίκρου την Άγια Θάρα και τή έξωκκλησίον άου βουό.

έξωκοιτος-ον κ. νεώτ. εβ. επί μοναχών διασκευομένων έξω της μονής. ό έξω κατακλινομενος. 'Ησ. ε ό έξω κοιταζόμενος. 2) τή άρα.

έξωκοιτος ώς ούα, είδος θαλασσίας ήθους αναπαυομένου έξω τών οδάτων, ά. δώνας: Κλέαρι, 'Ιστ.π.Άθην.8,332C έξωκοιτος ήθους, όν ενίοι καλοῦσιν δώνας, Θεόφω.άπ.171, 'Όπη.Άλ.1,158.

έξωκοιτω-έω νεώτ. εβ. επί μοναχών, είμαι έξωκοιτος, κοιμάμαι έξω: ή. συνοδος άπηγόρευεν εις τός μοναχός τή έξωκοιτείν.

έξωκράνιος-ον νεώτ. ό έχων τή κράνιον προδεδημένην πρός τή έξω.

έξωκρινής-ους-έω νεώτ. Ιατρ. επί τών αδένων, ό έχων έξω έκκρισην αντί ένδοκρινης.

έξωλαίμας 'Ησ. ε ούκ αίσιος.

έξωλαμπρα έπίορ. δημ. κ. συνήθ. Ξώλαμπρα μετά τή Πάσχα, κατά τών πρώτας μετά τή Πάσχα ήμέρας, ά. έξώπασχα.

έξωλαεία [ή] [έξώλ-ώμος] παντελής καταστροφή, πανωλεθρία: Άντιφ.5.1 έξώλ-ώμος σαυτά και γένη και οίκία τή άβ έπαρωμένον, Δημ.747.

έξωλης-ους-έω [έξώλλυμι] κ. νεώτ. ό ύποστάς πλήρη καταστροφή, ό έντελής καταστραμμένος: 'Ηρ.7.9 περί όδ τών έσκαμμένων ούδέ λέγω άρχην, έξώλεες γάρ θη γίνονται, Δημ.332 τούτους μέν αούτους καθ' έαυτούς έξώλεες και προώλεες έν γή και θαλάττη ποιήσασ: || συνήθ. επί καταρών: Άριστφ.Επρ.1072 έξώλης άπόλοι, ελ μη παύσαιο βακίτων, Δημ.395. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. επί πρσ. ήθικας διεσθωμένους, μισορός: Αίωφ.Ίκ.741 έξώλες έστι μάγον Αίγυπτου γένος, Εόπ.45 έξώλης γέρων, Δημ.1342 ών γένος έξώλεστερον ούδέν έστιν, φρ. νεώτ. κ. δημ. είναι έξώλης και προώλης ή διεσθωμένος: || κ. συγρ. -έστερος: Λουκ.Νηγ.23 έξώλεστερους τούς κόλακας ύπέλασας: || κ. επί πρσμ. Άριστφ.Έκκλ.1053 τούτο γάρ εκείνου τή κακόν έξώλεστερον.

έξωλος-ον μτφ. έσφ. γρ. αντί έξώλης βλ. 2): Κλήμ.Άλ.Παιδ.2,10.

έξωμάλλος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ό έξώλες μολλωτός, μάλλιάρός: Σχόλ.Δίων Χρ.72,1.

έξωμάχος [ή] δημ. κ. Ξωμάχος ό έν τοίς άγροίς έγοαζόμενος, ό γεωργός κτ. ύπόστασ. παζαριτικός, καστρινός: Καρσθ.Ζητ.67 και τή σύνολόν τού, όπό τή πόδια έως τή κορηφ, δείχνει πολύσπαθον έξωμάχο, Μαλακ.Συντριμ. [Κουονερίτης] 9 παίρναιτε. τή στήσάσ τού έξωμάχου.

έξωμερίτης [ή] δημ. κ. Ξωμερίτης, θηλ. [έξωμερίτισσα, ό έκ τών έξω μερών κατογόμενος ή έλθών, έπηλκς, ήλλοδαπός: Δραγ.Όσ.Ζωνι.2 νά μη άκούσουν γιά τούς έξωμερίτες.

(έ)ξωμερίτικος-η-ο δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν έξωμερίτην ή ό προσερχόμενος έν τών έξω μερών, ένικός.

έξωμερον [ή] μν. [έξω-μέρας] σύνθ. κατά πληθ. έξώμερα τή άσούρα: Χρον.Μορ.9214 και στείλει εις τή έξώμερα φουοσάτα να φυλάξουν.

έξωμύες-έως [ή] μτφ. ό φορών έξωμύδα βλ.: Δισμην.Επ.29,2.

έξωμύτριος-ον νεώτ. Ιατρ. [έξω-μήτρα] ό έξω τής γυναικείας μήτρας γινόμενος αντίθ. ένδομήτριος: έξωμύτριος κύσις.

έξωμύσις [ή] μτφ. [έξω-ώμος] ό έχων έξω, γυμνασιός τούς βραχιόνους μέχρι τών ώμων: Λουκ. ΒΠρ.7 ό τήν ήπραν έξηπρημένος, ό έξωμύσις.

έξωμύσιος-ον λεξ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν έξωμύδα βλλ.

έξωμυδοποιία [ή] ή τέχνη τού έξωμυδοποιού, ή κατασκευή έξωμύδων: Ξεν.Απομν.27,6 ό πλείστον όπό έξωμυδοποιίας διατρέφονται, Πολιδ.7,34.

έξωμυδοποιός [ή] [έξωμύς-ποιός] μτφ. ό κατασκευόων έξωμύδων: Πολιδ.7,159.

έξωμύζω [έξω-ώμος] άσφαλίτω τών βραχιόνων μέχρι τού ώμου: Άριστφ.Έκκλ.267 χειροναρτίστεν έξωμύσασις τών έτερον βραχιώνα.

έξωμύσιος-ον νεώτ. ό έχων τού ώμου έξηρθρωμένους, βγαλίστους.

έξωμύσιος [ή] [έξω-ώμος] ένδυμα έτερομήσαλλον ήτοι μετά μιάς μόνον χειρός, μέ ένα μανίκι, φορούμενον ήδιος όπό δούλων και έργατών: Πολιδ. 4,118, 'Ησ. ε έξωμύσι χιτών όμοῦ και ήμύτιον τήν γάρ έκάτερου χρείαν παρείχει και χιτώνος μέν διά τή ζώνησθαι, ήμύτιον δέ όπ τή έτερον μέρος άνεβάλλετο: Άριστφ.Σφ.444 ούδέν τών πάλοι μνηρηνοίσι διεσθωρον κοξωμύδων, Ξεν. 'Απομν.27,5. 2) δημ. π. Λακεδαιμόνιος: Αίλ.ΠΙ 9,34 περιτυλών Λακεδαιμόνιος [ό Διογενής έν έξωμύσι φαύλιος και ρυψώσις: || δημ. έξ ένδυμα τών κυνικών: Σέξτ.Επιμ.Πυρρ.153. 3) δημ. π. Ρωμαίοις: Πλούτ.Κάτ.Προεθ.3 έναυθενδόν δ' εις τή χωρίον, άν μέν ή χειρών, έξωμύδα λοδών: || δημ. έξ ένδυμα γυναικών: Άριστφ.άπ.8. 4) δημ. ώς ένδυμα άνεπίστρον και τών πλουσίων Σουιδ.

έξωμυνίτης [ή] [έξώ-μνη] μν. επί μοναχών, ό μένων έξω τής μονής: Μιχ.Άπολ.έν.Σαθ.1,32 άλλ' ούτε έξωμυνίτην είναι άλλω.

έξωμυος-ον [έξω-ώμος] κ. νεώτ. ό άφηνον άκάλυπτον τόν ώρον όθ. τή άρα. έξωμυος ώς ούα. 'Ησ. ε χιτών δουλικός: πβλ. έξωμύς: || νεώτ. επί ένδυμάτων γυναικείων, ό άφηνον άκαλύπτους τούς ώμους και τόν λαίον, ντεκατέ: έξωμυος έσθής. 2) νεώτ. ό έχων γυμνασιός, άκαλύπτους τούς ώμους και τόν λαίον: ιδ. επί γυναικών.

έξωμυσία [ή] [έξώμυμι] μτφ. κ. μων. ώς όπτ. δικαν. όρος έννοιας θεδωσίσις, όπ δέν έχει τί γνήσιον πράγματός πινος: 'Ησ. ε άρνησις μεθ' όρκου: 2) άριστφ.Έκκλ.1026 έξωμυσία δ' ούκ έστιν. 2) νεώτ. όπ δέν δύναται τί να δεσθ ήτοι ήν ήν χορηγησησ λειτουργίαν τινά: ΑΒ.409,5 ε έξωμυσία δέ άρνησις όνσ όρκω ώς άδυνατότητος ή παρά καιρόν όνσας λειτουργίαν: Δημ.38. 3) μτφ. κ. μων. όρκος: Ζωναρ.762,ΠΙΔ.Λευιτ.23,38 [γρ. κωδ.].

έξωμύτης [ή] [έξώμυμι] νεώτ. κ. δημ. ό άρνούμενος τήν πίστιν τού, τήν θρησκείαν τού, άρνηοίθρησκός, άποστάτης.

έξωμυτικός-η-ον νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν έξωμύτην βλλ.

έξωνάρθη-η-ος [ή] [έξω-νάρθη] νεώτ. ό πρόναος τών βυζαντινών εκκλησιών, ό έξω νάρθηξ, ό παρανομήτης ή έξώτατος νάρθηξ.

έξωνήσις-έως [ή] [έξωνούσι] μων. κ. νεώτ. ή πρόξς τού έξωνούσιου βλ. 2), ώνησις, γαρά: Κ Περφ.Βασίλ.Μακ.147 ή τών οικημάτων έξωνήσις. 2) νεώτ. ή έξεγορά ύποχρεώσεως τινος: 3) ου. νεώτ. νομ. ή επί άγοραπώλειας συμφωνία, καθ' ήν συνομολογείται δικαίωμα τού πωλτήου να έξεγορησθί παρά τού άγοραστού τού πωλτήβν.

έξωνητικός-η-ον νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν έξωνήσιν βλλ.: έξ-όρος έπίορ. -ώς.

έξωνήτης-ον [έξωνούμι] νεώτ. έξηγορησμένος, ό αντί χρημάτων άπορνηθείς τός όρχός τού.

έξωνούμαι-έομαι [έξ-ώνουμαι] κ. μων. κ. νεώτ. άποθ. -όρος. έξωνήσασην, έξεγοράσων, έλευθερώ τια διά χρημάτων ή άλλως άπολυτρώων, μετά γεν. τών διδομένων πρός έξεγοράν: Άριστ.Οίκ. Ι35η.13 χρημάτων έξωνούσασ τούς συνειλημμένους: || συνήθ. μετ' άντικειμ. κτ. αίτ. ή άπαρφ. τής πράξεως ή τής επικινδύνου καταστολέως δι' ήν ή έξεγορά: Λουκ.Περγρ.9 μεριάκίον τι.. άπαρφ.

φθείρας τρισηλίαν εξώνησαστο. μὴ ἐπι τὸν ἀρ-
μοσθὴν ἀπαχθῆναι. || ὄμ. μετά δοτ. τῶν διδο-
μένων πρὸς ἔξαγορὰν: Λυσ.24,17 οἱ μὲν γὰρ
πλοῦσιοι τοῖς χρήμασι ἐξωνοῦνται τούς κινδύ-
νους, Ἀριστ. Πολιτ.1315a,24 ὄλως δὲ τὰς θακού-
σας ἀτιμίας ἐξωνεῖσθαι μείζους τιμίας, Λογίγν.
36,2 ὅπαντα τὰ σφάλαρα ἐνὶ ἐξωνοῦνται πολλὰς
ὑφει καὶ κατορθώματα: 2) ἀγοράζω τινά ἢ τι: Ἡο.1,196 ὑπερβάλλοντας ἀλλήλους ἐξω-
νόντο τὰς καλλιστευομένας, Μηναι.8,4 Συναξ.
ἀπελθε, καὶ ἐξωνῆσαι ἀρτους: κ. παθ.: Μιχ. Ἀτ-
τα. ἐν Σαβ.1,10 τοῦ ἀπὸ τῆς ἐρημνῆς πρωτο-
σπαθαρῆσης, ἐξωνηθέντος μοι: || μτχ. παθ.
παρκα. ἐξωνοῦμένος ὁ ἀγοραστής: Αἰσχίν.3,66
καὶ ταῦθ' ὁ μὲν ἐξωνοίμενος οὐκ ἴδδικει':
3) μτρ. διαφθεῖρα τινά διὰ χρημάτων, ἀγοράζω
τὴν συνείδησιν τινος, δεκάξω: Παυσ.4,17,2 ἄλλους
τε, καὶ Ἀδελφόντων ἐξωνησάμενος: 4) νεώτ.
νομ. ἀγοράζω ἐκ νεοῦ τὸ ὑπ' ἐμοῦ μὲ τὸ δικαίω-
μα τῆς ἐξωνήσεως βλλ.31 πωληθέν ρηματ. π. ἐξώ-
νησις, ἐξώνητος.

εξώνυχον (τό) μτχ. λιθόσπερμον βλλ.: Διοσκ.3,141.
εξώνω νεώτ. κ. δημ., παθ. ἐξώνομαι, μτχ. παθ.
παρκα. ἐξωνόμενος ἐκβάλλω διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ
ἐνοικιαστὴν ἐκ τῆς οἰκίας μου ἢ ἄλλου ἀνιήτου
κτήματος μου, κύνω ἐξώνω.

(ἐ)ξώπασχα ἐπίρρ. δημ. ἀπόπασχα.

ἐξωπιαστός-ον μν. ἐπὶ ἱερῶν, ὁ ἀγριαῖος
συλληγθεὶς: Ὅρνεοσοφικὰ 244 τὰ φακίωνα
ἐξωπιαστα κρεπίττονα παρ' ὃ τὰ πωλιότροφα.

ἐξώπιος-ον (ἐξω-ὤψ) ὁ ἐξω τῆς ὄψεως, μακρὸν
τὸν ὀφθαλμῶν: Εὐρ. Ἰκλ.1038 ὄψων ἐξώπιος βῆθηκε:
|| ὄμ. κ. σικωπτικὸς: Ἀριστ. Φασμ.881 αὐτὸς δὲ
Πρωτεύς ἔνδον ἐστ' ἠ ἐξώπιος

ἐξώπιασμα-ατος (τό) νεώτ. ἔκτοπιασμα.

ἐξωπιασματοειδής-ον νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν κυτταρῶν
στοιχείων κειμένων ἐπὶ τὰ ἐκτός του κυττάρου.

ἐξωπῆδιον (τό) νεώτ. Ζωολ. κ. ἐξωποδίτης τὸ
ἐξώτατον τμήμα τῶν ποδῶν τῶν μαλοκοστράκων.

(ἐ)ξώπορτα (ή) δημ. ἡ ἐξώπορτα βλλ.

ἐξωπορτος-οι-νί μν. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν ἐξώ-
πορταν κείμενος: ΨΚωδ.242,10 πεζούλα.

ἐξωπουλῶ μν. ἐπὶ πόρνης, ἐκδίδομαι ἐπὶ
χρήμασι: Σχολ. ν. Κορ.2,384 ἐν λ. χορονοπῶ ἐξω-
πουλεῖ τὰ κάλλη καὶ καὶ γάνει τὴν τιμὴν τῆς.

ἐξωπρατής (τό) μτχ. μεταπρατής ἐξ ἀνορίας,
πωλῶν ἐμπορεύματα εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐμπο-
ρεύς: Γρηγόρ.616α.

ἐξώπροικος-ον μν. κ. νεώτ. ὁ ἐξω τῆς προί-
κός, ὁ μὴ περιλαμβάνομενος εἰς τὴν προίκα: ἐξώ-
προίκος περιουσία: || μν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ.
πληθ. ἐξώπροικα ὡς οὐστ. περιουσία γυναικὸς
μὴ περιλαμβανομένη εἰς τὴν προίκα, παράφορος: ΕΜ
ἐν λ. ἔθνα « ἔθνα, ἄγουσ ἐξώπροικα»: Σχολ. Ὁδ.
2,195, Ἀρμενόπ.4,12.

(ἐ)ξώπροικια (τά) δημ. τὰ ἐξώπροικα, πληθ.
οὐδ. τοῦ ἐξώπροίκου βλλ.2).

ἐξωπουλίτης (ὁ) πάπ. ὁ κατοικῶν ἐξω τῶν πυλῶν.
ἐξωπόλιος-ον οὐχάλ. κ. μν. ὁ ἐξω τῶν πυλῶν:
Σχολ. Ἀπολλ.Ρ.1,1174 ἐ-μέρη: 2) μονὸ τὸ οὐδ. ὡς οὐστ.
ὁ ἐξω τοῦ φρουρίου περιπόλιος: Ἄνω.Κομν.6,180.

ἐξωραίζω μν., νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὴ ὠ-
ραῖον, κοσμῶ, καλλοῖμαι, στολιζῶ: Εὐστ.Πον.
18,49 τὸν καλὸν ἐκείνον νόμον ἐξωραίζων κ.παθ.:
Ἡο. « ἐξωραισμένον, κεκοσμημένον, κεκαλλωπι-
σμένον»: Κ.Πορφ.Βασ.Μακ.144 οὕτω πάν (τὸ ἐ-
δαφος) ἐξωραίσταται καὶ κατασποικιλταί ρηματ. π.
νεώτ. κ. δημ. ἐξωραιστός.

ἐξωραισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ
τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐξωραίζω βλλ.: ἐξ-
ηλατίας - τῆς πόλεως.

ἐξωραιστικός-ή-όν(ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξωραισμόν: ἐξ-δαπά-
να - ἐργα ἐπίρρ. -ὠς, δημ. -ά.

ἐξώρας ἐπίρρ. δημ. ἐξω τῆς ὥρας, μετά τὴν
κατάλληλον ὥραν, ἄργα, πάργωρα.

ἐξωραϊάω (ἴωρα) Ἡο. « ἐξωραϊάειν: ὀλυγαρεῖν,
παρκαοῦειν»: Αἰσχ.Πρ.17 ἐξωραϊάειν γὰρ πατρὸς
λόγους βαρῶ (ἴσθφ. γρ. ἀντὶ εὐωραϊάω).

ἐξωρός-ον (ἴωρα) ὁ ἐξω τῆς ὥρας, ὁ μὴ ἐν τῷ
προσθηκτικῷ καιρῷ λεγόμενος, παρκαίριος, ἀνόμο-
στος: Σοφ.Ἡλ.618 μανθῶνας δ' ὀθούνεκα ἐξω-
ρα πράσσω κοκῆ ἐμοὶ προσεκότα: 2) ὁ ἐξω
τῆς ἀκμῆς, ὁ ὑπερβῶς τὴν κατάλληλον διὰ τὴν πρά-
γμα ἐποσχῆν ἢ ἠλίκιον, παρκακμαῖος: Αἰσχίν.195
οὐστόι δ' ἐξωρός ἐγένετο, Πλάτ.Σούλ.36, Λουκ.
Ἰλλ.6 Μακέντιν γυναικα πλουσιαν, ἐξωρών μν.
ἐρῶσιμον δὲ Σουῖδ. ὅσοι ἀπόλεμοι ἴσαν καὶ
ἐξωροὶ τὴν ἠλικίαν: || ὄμ. μετά γεν.: Λουκ.
Μισθ.Συν.7 ἐξωροὶ γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρῶν
κακίονος τοῦ μεταδιδόναι.

ἐξωροφος-ον (ἔξ-ὄροφος) μτχ. κ. νεώτ. ὁ ἐξω
ἐξ ὄροφου, πατώματα, ἐξαόροφος: Διδ.Σ.14,51
πύργους. ἔξωροφος ἰδ.γρ. ἐξόροφος γ.

ἐξωροράχιον (τό) νεώτ. ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια
τοῦ θόλου, ἔξωροράχιον.

ἐξώροτο γ' ἐν. μέσ. σορ. β' τοῦ ρ, ἐξόρουσι (συν-
ηρ. τ. ἀντὶ τοῦ ἐξώροτο γ).

ἐξώρως ἐπίρρ. μτχ. κ. νεώτ. πέρα τῆς καταλ-
ήλου ὥρας, ἐξώρωσ, ἄργα: Φιλῶστρ.Σοφ.2,18
ἐξώρωσ ἔχειν τοῦ ἀποδημῆν.

ἐξωσάρκιον (τό) νεώτ. ὁ ἐξώσλασμα κ. ἐκ-
τόπιασμα βλλ.

ἐξωστίζω-εις (ή) (ἐξωσῶ) κ. νεώτ., δημ. -ὴ ἢ πρὸς
τὴν ἐξω ὠσίς, ἡ διὰ τῆς βίας ἐκβάλλω, εἶδ. ἐπὶ μέ-
λους τοῦ σώματος ἐξάρθρωσις: Ἰνν. Ἀρβ.81,2
Μαρκελλίν.Ἰατρ.99 ἡ κατά τὴν ἐξωσιν βία:
2) νεώτ. νομ. ἡ ἀποβολὴ τοῦ μισθοῦ ἐκ τοῦ μι-
σθοῦ διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ: τὸ ἐκαιμεν ἐξωσιν:
3) ὄμ. νεώτ. ἡ ἀνομηκρῶνις ἐκ τοῦ ἐδάφους
πολιτείας πῖνός τῶν ἐν αὐτῇ ἐγκατεστημένων ἐξ-
ων, ἀπέλασις: || ἐπὶ βασιλέων, ἐκθρόνισις.

ἐξωσισμα-ατος (τό) (ἐξωσῶ) μτχ. ἐκβάλλω, ἀπέλα-
σις, ἐξωσις: Πά Ορῆν.2,14 εἰδῶσαν σοι λήματα
μάτια καὶ ἐξωσισμα.

ἐξωσμιστός-εις (ή) νεώτ. εἶδ. ἡ ἐξροδος οὐσιῶν
διὰ τὸν πόρον ἠμυδιαπιδυτῆς μεθόρανης.

ἐξωσληνοηλία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἐγκρίρησις
συσταμμένη εἰς τὴν καθήλωσιν τοῦ σπληνός ἐπὶ
τὰ ἐκτός τῆς κοιλιακῆς κοιλότητος.

ἐξωσπόριον (τό) νεώτ. ὁ ὄνου συντελεσῶς τῶν
δύο φύλων τοῦ μικροβίου παραγόμενος σπόρος
νηματομυκήτων πινῶν, ὁ γονιδίον.

ἐξωσπάριον (τό) μν. ὁ μικρὸς ἐξώστης, τὸ
μυλοκάνη: Λέων Σοφ.Νεαρ.113 ἐν δὲ τοῖς προ-
σκηπνισίς ἔργοις, ἡ . . . ἐξωσπάρισις.

ἐξωστατῶ-έω μν. Ιταμαί: ἔξω: Στουδ.Θεοδ.777.
ἐξώστηγον (τό) νεώτ. ἐπετασμένους ἐξώστης ἐπὶ
μέρους ἢ καὶ ἐφ' ἄλλης πλευρᾶς οἰκοδομημάτων
τινας, πολλακῶς ὑαλοφρακτος.

ἐξωστήρ-ήρας (ή) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐξωθεῖ-
ται ἡ ἐκβάλλεται ἡ δι' ἐλκεῶς ἡ ὠθησῶς: || εἶδ.
ὁ ἐξολκεῖς βλλ.

ἐξώστης-ου (ὁ) κ. μν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξωθῶν,
ὁ ἐκδιώκων, ὁ καταστρέφων: Εὐρ.Ρῆσ.322 ἐξώ-
στης Ἄρης ἔθρασε λαίψηρ τῆσθε γὰρ μέγας
πινῶν: 2) ἐπὶ ἀνέμων, ὁ βλασος, σφοδρὸς, ὀρ-
μητικὸς, ὁ ἐξωθῶν τὸ πλοῖα εἰς τὴν ἕρῶν: Ἡρ.
2,113 ἐξώστη ἀνεμοὶ ἐκβάλλουσι εἰς τὸ Αἰγύπτιον
πλάσος, Ἰαν. Ἀρχ.Ἰατρ.9, Αἰσχίν. Ἐπιτοί.3, Λιδών.
Λόγ.59,138: 3) τὸ ἀρα. ἐξώστης ὡς οὐστ. ἰέν.
σφυγμῶς) εἶδος σφυγμοῦ, λ. πλάσθ. ὑπὸ Ἀρχη.π.
Γολ.8,662: 4) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. προεζήχη ὄπ

του όρουφου οικοδομημάτος τινος φέρουσα περίφραγμα και συγκοινωνία μετά του έσωτερικού διά μιας ή πλείων θυρών, τὸ μολκόνη Βλλ.: Κώδ. Ίουστιν.8,10,12,5B [ηλ.], Ἀρμεν. Ἐπιστ.2,2 περί εἰσοδοῦ' 5) ὄμ. νεώτ. κ. ὄμ. εἶδ. πρόσροξη ἐν τῷ έσωτερικῷ τῆς αἰθούσης του θεάτρου εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον τοῦ τῆς πλατείας, μέγιστον ἀπό τῆς σκηνῆς ἐπέχουσα καί διὰ τὸ κοινὸν προωρισμένη, τὸ ὑπερόρον, ἡ γαλαρία Βλλ.: 6) ὄμ. εἶδ. ἐν τῷ ναυτ. πρόθετον κατασκευάσμα κατὰ τὴν πρῶταν τῶν μεγάλων πλοίων πρὸς ὀταμικὴν χρῆσιν τοῦ ναυάρχου ἡ κυβερνήτου.

έξωστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ έκθλητικός, ὁ έξωθών, ὁ συντελὴς εἰς τὴν έξωση: Ἐπικ.Φυσ.2,5 έξωστικόςτροπος' ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.

έξωστρα [ή] γλωσσ. κ. μγν. μηχανήμα τι τῶν αρχαίων θεάτρων, ὅπο τινων γραμμικῶν ταυτιζόμενον πρὸς τὸ έκκύλημα: Πολυδ.4,127 « τὸ ἐπι τῆς σκηνῆς έκκύλημα », αὐτ.4,129: || μγφ. ἀναδιδάω τι ἐπι τῶν έξωστρων ἐξηγέλλω, διακρίπτω, καθιστῶ τι κατάθληκον: Πολύδ.11,5B.

2) γέφυρα κινητῆ καταβιβαζόμενη ἀπό τοῦ πόρου τῶν πολιορθητῶν κατὰ τοῦ τεύχους τῶν πολιορκομένων [εξοστρα]: Verget. die Re Milit.4,21-3) μγν. έξώστης, μπαλόνι: Σύμμ.ΠΔΒασ.4,1,2.

έξωστρωμα-ατος [τό] νεώτ. ὅπων. μεμβράνα περιβάλλουσα τὸ μικροσκόπειον τῶν ὀφθῶν.

έξωστών [τό] μγν., ὁ. ἀν. έξώστων, τὸ έξω τῆς στοᾶς ἡ ἔξωτερικὴ στοά: Ἡρωδία. Ἐπιμ.267.

έξωσυστολαί [αἱ] νεώτ. λατρ. νόθοι διαλείψεις τοῦ σφυγμοῦ, ἀνώμαλοι συστολαί τῆς καρδίας, μὴ μεταβιβαζόμενοι εἰς τὸν σφυγμόν.

(α)ξωτάρης-πίο ὄμ. κολληγογῆτης κτημάτων κεκλιμένον έξω τῆς πόλεως, γεωργός, [ἰ]ξωμάχος κ. γεν. κἀταικός χωρίου, χωριάτης.

έξωτάρσιος-ον νεώτ. ὁ τελοσμένος, ὁ κείμενος έξω του ταρσοῦ: έξωτάρσιον ὄστέωμα.

έξωτάτας-η-ον [έξωτάτω] μγν. κ. νεώτ. ὑπερβ. ὁ τὸ μάλιστα έξω, ὁ τὸ μάλιστα ἀπομεικρωμένος, ἀκρότατος, ἐσχάτος: ΠΔΒασ.3,6,30, Φιλ.95.

έξωτάτω ἐπίρρ. ὑπερβ. τὸ έξω, τὸ μάλιστα έξω, τὸ μάλιστα ἀπομεικρωμένως, ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄροις: Πλάτ.Φαιδ.112B μέγιστον καὶ έξωτάτω ῥέον, Ἀριστ.Ὀμρ.279η,20, Φιλ.2,331.

έξωτειατός-α-ον πᾶν. έξωτειατός, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιφανειακός, εἶδ. ἐπὶ λίθων ἐν οἰκοδομῇ: λίθοι έξωτειατοί.

έξωτερικεύσις-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ έξωτερικεῦσθαι, έκθλιναίσις, ἐκφανοίσις: ἡ έξωτερικεύσις τῶν σκέφῶν τὸν εἶναι σαφές || εἶδ. φυχολ. ἡ ἐνέργεια δι' ἧς έσωτερικὸς τῆς συνειδησίως γεγονόσθ' ἐκθλητοίσι δι' έξωτερικῶν σημείων.

έξωτερικεῖν νεώτ. έκθλιναί λόγους ἡ ἐργοίσι τὰ ἐν τῇ φυγῇ μου, παῖδι π. ἐκθλίω, φανερῶν: τὰ παῖδι έξωτερικεῖουσιν τὴν χράν τωνθουβρωδῶς.

έξωτερικός-ή-όν [ή] εἶρω] κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ κείμενος ἡ ὑπαρχων έξω ἡ πρὸς τὸ έξω πῶς, ὁ ἐπὶ τῆς έξωτερικῆς ἐπιφανείας πῶς, εἶδ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος: Ἀριστ.ΖΜ.78δ.26 τὴν γλῶτταν δεῖ ὑπολείπειν ὡσπερ ἐν ὑάριον τῶν έξωτερικῶν εἶναι... ὁλον χερα ἡ πόδα, Παναδ.Χριστ. Τεμπ.18 ἠνεζήμεν τὰν μεγάλῃν έξωτερικὴν σκέλαν, ἠνεζήμεν κἀ ἐνδύοιατα' || τὸ οὐα. πλῆθ. έξωτερικαί ὡς οὐα. ὁ έξω τῆς σκέλης μοθητοί τοῦ Πυθαγόρου: Ἰωῦθλ.Πυθ.32,226 || νεώτ. κ. ὄμ. τὸ οὐδ. έξωτερικά[ν] ὡς οὐα. μετὰ γεν. ἡ έξωτερικῆ ὄφει, τὰ έξωτερικὰ χασακτηριστικά: τὸ έξωτερικὸν του μοῦ εἶναι ὀπῶταν,- τὸ έξωτερικό του Βυζαντινῶν νραῶ: 2) ὁ ἄλλοδαπός, ὁ ξένος, ὁ ἐνικός: Ἀριστ.Πολιτ.127β,19 οὐτε γὰρ έξωτερικῆς ἀρχῆς κοινωνοῦσιν οἱ Κρητες' || νεώτ. οἱ ἐν τῇ ξένη εὐρισκόμενοι:

έξωτερικοί ἄχθοι' || ὄμ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς μετὰ τὸν ζῆνον σχέσεις: έξωτ- ὑποθέσεις - πολιτικῆ - ὑποურγέτων έξωτερικῶν' || ὄμ. νεώτ. έξωτερικός πόλεμος ὁ ἐπὶ ζῆνου ἑδάφους διεξαγόμενος || έξωτερικὸν ἔμπροσθι τὸ μετὰ ζῆνον χωρῶν διενεργούμενον' || νεώτ. τὸ οὐδ. έξωτερικὸν ὡς οὐα. ἡ ἄλλοδαπὴ Βλλ., τὰ ζῆνα: αἱ ἐκ τοῦ έξωτερικοῦ εἰδήσεις,- ἔζησε πολὺ εἰς τὸ έξωτερικόν' 3) ὄμρ. ἰδιότης, συνήθης, μὴ φιλοσοφικός: Ἀριστ.Πολιτ.1254α,33 ταῖτα μεν ἰσως έξωτερικώτερος ἐστὶ σκέφειας || έξωτερικοί λόγοι δημῶδη ἐπιχειρήματα, συνήθεις συλλογισμοί, ἀντιθ. έσωτερικοί, ἀρρασιατικοί, κατὰ φιλοσοφίον λόγοι: Ἀριστ. ΗΕὐδ.1217β,22, αὐτ.Πολιτ.1278β,31 ἐν τοῖς έξωτερικοῖς λόγοις διορίζομεθα περί αὐτῶν πολλάκις, αὐτ.Μεταφ.1076,28, Γέλλ.20,5,2: || έξωτερικοί διάλογοι ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἠθικά, φυσικά ὑπομνήματα: Πλούτ.ἠθ.115B: 4) ὄμρ. κ. ἐπιθ. ἠθικός: Ἀριστ.Πολιτ.1323β,25: || νεώτ. φιλοσ. ἐν φρ. έξωτερικός κόσμος ὁ κόσμος ὁ έξω τῆς συνειδηθείως ἡμῶν, τὸ μὴ γνώ: 5) νεώτ. εἶδ. ρητ. έξωτερικοί τόποι ὑποδείξεις τῶν καθ' ὅλην ἐπιχειρημάτων, περιλαμβανοῦσα ἐπιχειρήματα έξω τῆς υποθέσεως ἐλημμένα, ε. λεγόμενα ὀτεγοῦοίσιςτες, ἐν οἷς ἡ πρόκρισις, ἡ ἤμη, τὸ ἐγγραφοῦ, ὀρεγοί ἐπίρρ. -ῶς, ὄμρ. -ά.

έξωτερικότης-ητος [ή] νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν ἀντικῶν ὄντων πὸ κατέχων ἐκάστα κομωρισμένον χωρῶν ἐν τῷ διαστημάτι καὶ ἐν τῇ συνειδησίῃ ἡμῶν.

έξωτέρως-α[ν]-ή[ν] [έξωτέρω] μγν., νεώτ. κ. ὄμρ. συγκρ. ἐπιθ. ὁ μῶλλον πρὸς τὰ έξω ὦν, κείμενος, ἀπομεικρωμένος: ΠΔ'Εξ.26,4 οὕτως ποιήσεις ἐπὶ τοῦ χειλοῦς τῆς αὐλαίας τῆς έξωτέρας, Πάν. έξωτέρως εὐστάτος τὸ περιστόν, περιστόλιον τὸ έξωτέρων, - τὸ έξωτέρον μέρος τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων' || ἐκκλ. σκότος τὸ έξωτέρον τὸ σκότος τὸ έξω τῶν ὀρίων τῆς ὀπὸ τοῦ θεοῦ φωτός καταγυζομένης βασιλείας τοῦ Χριστοῦ σχόλ. « σκότος δὲ τὸ έξωτέρον, τύπος ἐστὶ κολάσεως χολειωτήτων »: ΚΑ Ματθ.8,12 ἐπὶ τὸ σκότος τὸ έξωτέρον, αὐτ.22,13: 2) ὄμρ. ἀντιθ.ξωτικός Βλλ.: Γρην.Σκ.Τεpp.Πραγμ.52 ἡ έξωτέρα ἡ Παγαπῆ, παγῶνα τὸ θανάτω' || ὄμ. εἶδ. [ή]ξωτέρος ὡς οὐα. εὐφημ. ὁ σατανάς.

έξωτέρω ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ έξω, πλέον έξω: Αἰσχ.Χο.1023 ἔνν Ἰπποῖσι Ἀνιστροφῶν ὄρομον έξωτέρω, Ἀριστ.Μεταφ.105η,25 τῶν τε γὰρ γένε- νος διαφερόντων οὐκ ἐστὶν έξωτέρω λαβείν, Πάν. οἱ έξωτέρω λίθοι [οἱ έξωτειατοί Βλλ.].

έξωτικός ἐπίρρ. μγν. έξωτερικός: Μακρ.484B.

έξωτικός-ή-ι[σ]-ή[ν] [ή] μγν., μόν. κ. νεώτ., ὄμρ. κ. ξωτικός Βλλ. ὁ έξω, ὁ πρὸς τὸ έξω, ὁ μακρῶν περιοχῆς τῶν κείμενος ἡ διατρίβων, διαιτώμενος, ζῶν: Πάν. κτῆματα έξωτικά [κείμενα έξω τῶν τεχνῶν τῆς πόλεως], αὐτ. έξωτικὸι τόποι, αὐτ. οὐπέθυνοι γεωργοί έξωτικοί [οἱ ἐν τοῖς έξωτικῶις κτήμασι ἐγκατεστημένοι δουλοπόροκοι γεωργοί], Μαθ.λόλ.449,11 έξωτικά πόλεις Ἰερασιωπκαί ἐν σχέσει πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν' || πᾶν. τὸ οὐδ. πλ. έξωτικά ὡς οὐα. ὁ ἐκ τῶν έξωτικῶν γεωργῶν εἰσπραττόμενος φόρος: || ὁ έξω του οἴκου, ὁ εἰς ξένος οἴκος γινόμενος: Ἐπικ. Ἐγγ.33,6 ἔξ- ἐπίσις' 2) ὁ ξένος τῆς οἰκογενείας, ὁ μὴ συγγενῆς: Ἐπιγρ. τοῦτου δε έτερος οὐδέεις μεθέεις... οὐτε έξωτικός κ. νεώτ. νομ.: Βασιλόλ.29,15], Λεξ.Νομ.,Διοικ.κ. Ἀστ.4,7' σύστασις προικός παρ' έξωτικού' || εἶδ. ὁ ξένος τῆ οἰκογενείας τοῦ διαθετοῦ: Ἰουστιν.Νεαρ.22,20,2: 3) ὁ ξένοβ. ὁ ἐκ του έξωτερικοῦ, τῆς ἄλλοδαπῆς προερχόμενος, ξένος: Ἰουθλ.Πυθ.21,22 ἔξ- οικονομία, Ἐπιγρ. γάμφοι έξωτικοί, κ. νεώτ. έξωτικά νόμοι' || κ. νεώτ. κ. ὄμρ. ἐπὶ φυτῶν:

Πάν. εξητικά φυτά [φυτά εκ του εξωτερικού εισαχθέντα, μη αὐτοφυή] || δθ. σκευ. ὁ ἀσυνλόητος τὴν ἐμφάνισιν, ἀλλάκτος, ὁ αἰνεῖ ἐξ ἄλλης χώρας, ἐξ ἄλλου κόσμου ὧν : Μαλακ.Περρ.74,7 λαμποκοποῦν καρᾶλλια καὶ φῦτρα εξητικά, - ἄγγεια φέροντα παραστάσεις εξητικῶν πτηνῶν καὶ ζώων. 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκτακτός, ἀσυνλόητος, ἐξ ἑνός, δθ. κ. ὁ ἐκτάκτος, ἀσυνλόητος ὁμοειδής : Γρουπ.Σκ.Γερρ. Ὑπνοῦμένη 2 φυχὴ ἀλαφροκοκίωτα . . . πῆχες λουστήρ σ'εξητικά καὶ γάρχηρον ἀνάθρα, - εξητικὴ ἄμορφιά, - τὰ εξητικά νασιά Χαδάτ' || δημ. τὸ θηλ. |Εξητικὴ κ. ζωθιά ὡς οὐα. συνήθ. κτ. πλ., φαντάσματα γυναικῶν ἐκπύλου ὁμοειδής, ἀ. νεράιδες, καλὲς κυράδες' || μεφ. γυνή γαητικῆς ὁμοειδής : Γρουπ.Σκ.Γερρ. Πραγματευτής 62 μετ' πλάσεσι μιᾷ εξητικῇ ἀπὴν ζενετικῇ καὶ πρετὰ τὸ μυλοκόκ μου' 5) δημ. τὸ οὐδ. |Εξητικὸ ὡς οὐα. πᾶν εἶδος δαιμονίου, αἰον στικεῖα, ἀράπηδες, δαίμονες, καλλικάντζαροι κλ. 6) ὁ ἐκτός μωλοῦσ ὧν, ὁ μὴ μεμυνημένος, ἀμύητος : Πορφ. Ἀποχ.4,6 εξητικὸς τῆς θρησκείας || δθ. ὁ μὴ χριστιανικός : Λαμπλ.Κασι.Βιβλ.5,306C τὴν τε θείαν καὶ εξητικὴν . . . γραφήν' || ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, ὁ λαϊκός : Βασπλ.3,994Α.

ΕΞΗΤΙΚΩΣ ἔσφ. γρ. ἐν Δημοκρ.179.
ΕΞΩΤΟΞΙΝΗ |η| νεώτ. τοξίνη μικροβιακῆ διαλυτὴ πρὸς τοῦσα τὰ τοξικά φαινόμενα τῆς λοιμώξεως.
ΕΞΩΦΑΝΗΣ-οὐς-ές μτν. κ. σχόλ. ὁ ζῶν ἀναφανόμενος, προβάλλων : Κύριλλ.141B' || δθ. γυνικός : Σχολεῖς Διων.Χ 2,567 ὁ ὦμοι εξωφανεῖς ὄντες' 2) ἐπὶ κατόπτρων, κυρτός : Φιλόπ.1ω. Ὑπόμ.Μετ.28,17.

ΕΞΩΦΕΥΩ μαν. κ. δημ. ἐκφεύγω : Ἐρωφ.4,522.
ΕΞΩΦΘΑΛΜΟΣ-ον νεώτ. ὁ, γρ. τὸ ἐξωφθαλμός.
ΕΞΩΦΘΟΡΟΣ-ον ὁ πρὸς τὰ ζῶα φερόμενος, τεῖνον, κατευθινομένος : Μαριέτ.Συμφρ.65 **ΕΞΩΦΘΟΡΟΝ** πνεύμα' 2) κοινολογούμενος, διακριτούμενος : Ἰωθ.Παυ.34,247 ἐ- ποίησασθαί, Στοβ.Ἐκλ.7,214.
ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΣ-ή-ήν|η| νεώτ. κ. δημ. ὁ προερχόμενος, ὁ τελευτούμενος ὑπ' ἀνθρώπου ὅπως ζῶα φρενῶν, ἀλόγητος, παράλογος : ἐνέργεια εξωφρενικαί' 2) ὁ συμβόλλων, εἰς τὸ νὰ γίνῃ τις ζῶα φρενῶν, ὁ κινῶν εἰς μανίαν, εἰς ἀγανάκτησιν : εξωφρενικὴ κατάστασις ἐπιρρ.-ῶς, δημ. -α.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΤΗΣ-πτος|η| νεώτ. ἡ κατάσταση, ἡ ἰδιότης τοῦ εξωφρενικοῦ βλλ.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΣ |ὁ| νεώτ. ἡ εξωφρενικότης βλλ. ἢ κτ. πληθ. εξωφρενικαὶ πράξεις, ἐνέργεια.

ΕΞΩΦΥΛΛΙΖΩ νεώτ., δημ. εξωφυλλίζω κ. ξεφυλλίζω ἄνθ. ἀφαιρῶ τὰ περιττὰ τῶν παιγνησάρτων διὰ τὸ παιγνίδιον, βγάζω τὰ ξώφυλλα ἀπὸ τὴν τράπουλαν, σκαρτάρω 2) ἐν τῇ βιβλιοδετικῇ, ἀφαιρῶ τὰ εξωφυλλα τοῦ βιβλίου.

ΕΞΩΦΥΛΛΙΣΜΑ-ατος|τὸ| νεώτ., δημ. εξωφυλλισμα κ. ξεφυλλισμα ἢ ἐνέργεια, ἡ πράξις, τὸν εξωφυλλίζειν, ἡ ἀφαίρεσις τῶν εξωφυλλῶν τῶν παιγνησάρτων, σκαρτάρισμα.

ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ |τὸ| νεώτ. τὸ ἐξω φύλλον βιβλίου' 2) τὸ εξωτερικὸν φύλλον παραθύρου' 3) ἐν τῇ χαρτοποικῇ, συνήθ. πληθ. παιγνησάρτα ἀφαιρούμενα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν παιγνησάρτων ὡς περιττὰ εἰς τὸ παιγνίδιον, σκαρτά.

ΕΞΩΧΕΙΡΙΟΣ-ον γλωσσ. ὁ μὴ ὑποχείριος, ὁ χειρᾶφρετος, ὁ αὐτεξούσιος ἐν φρ. εξωχειρίον ποίω.

ΕΞΩΧΕΙΡΙΟΤΗΣ-πτος|η| γλωσσ. ἡ κατάσταση τοῦ εξωχειρίου βλλ., χειρᾶφροια.

ΕΞΩΧΕΙΡΙΩΤΗΣ-οῦ|ὁ| γλωσσ. ὁ ποιῶν τινα εξωχειρίον, αὐτεξούσιος.

ΕΞΩΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΟΣ-ον μαν. ὁ ζῶα, ἀλλάχρῳ πω, ἐν ἐτέρφ τινὶ τόπω χειροτονθεῖς : Βασπ.2,150.

ΕΞΩΧΡΟΣ-ον ὁ λίαν ὠχρός, ὁ πάνω ὠχρός : Α-

ριστλ.Ζι 631b,28 τὸ κάλλισιον εξωχρον γίνεται, Θεοφρ.Φι 4,6,3 τὸ δὲ τριχάφυλλον οὐ πώδες ἀλλὰ εξωχρον, Ἀρετ.Χρον.Ποβ.2,6.

ΕΞΩΧΩΡΟΣ-ον μαν. ὁ ζῶα τῆς χώρας, τῆς πάλευσ ὧν, κείμενος : Βασπ.2,565 ἐξ- προστέτιον. **ΕΞ**- Ἐπιγρ. ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐ-.

ΕΞ ἐπ. ἀντὶ τοῦ βλλ. ἐαυτοῦ, ἐαυτῆς, αὐτοῦ, αὐτῆς : Ἰλ.Δ 239 δὲ καὶ νῦν Ἀχιλλεῖα, **ΕΞ** μὲν ἄμεινονα φώτα, ἄτιμωσα.

ΕΞΟΜΟΣ |ὁ| Βαρῖν. « καθ' ἃ συνδέεται ὁ τράχηλος ἀπὸ τοῦ ἐγὼ χυμὸς καὶ ἐξομός ».

ΕΞΟΥΡΓΗΤΗΣ (ὁ) Ἐπιγρ. ἰων. ἀντὶ εὐεργετῆς βλλ. **ΕΞΟΥΡΙΝΗ** |η| νεώτ. ὄργ. χημ. ἄ. ἡωσίνη βλλ. κόνις ἐρυθρὰ τετραδρωμιονίος φθοροσκοκίνη, ἐν χρ. ὡς ὄξενος χρωστικῆ οὐσία ἐν τῇ ἱστολογίᾳ.

ΕΞΟΥΦΙΛΙΑ κῦπταρα (τὸ) λευκ. φυσιολ. ἄ. ἡωσινόφιλος, λευκοκῦπταρα ἢ λευκὰ μωσοσφοίρια, ὧν τὸ πρωτόπλασμα ἐμπεριέχει χρωστικὰ κωνία ἔχοντα τὴν ἰδιότητα νὰ προσκαυθάνωσι τὰ δέξια χρώματα τῆς ἀλίνης καὶ εἰδικῶς τὴν ἐοξίνην βλλ.

ΕΞΟΥΦΙΛΙΑ |η| νεώτ. ἱατρ. αὐξήσις τῆς ἐν τῷ αἵματι ἀναλογίας τῶν ἐοξινωφιλῶν λευκοκυττάρων, **ΕΞ** ἐπ.δοτ. ἀντὶ ὁ βλλ., ἐαυτοῦ, ἐαυτῆς, αὐτῆ, αὐτῆς ἐπ. ἀντὶ εἰη γ' ἐν. προσ. ἐκτ. τοῦ εἰμὶ βλλ.

ΕΞΟΥΙΜΕΝ ἄ' πληθ. πρὸς. τὸ εἰκα βλλ. ἀντὶ εἰκοκαμεν : Σοφ.Αι.1239 μικροῦς εἰοίμεν . . . ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξει.

ΕΙΚΑ-ας-ε παρακ. μετὰ σημ. ἐνεστ., γ' πρὸς. δοῖκ. εἴκτων, ἄ' πληθ. παρὰ Σοφ. κ. Εὐρ. εἰοίμεν (ἐνθα κτ. Ναυκὲ εἴγμεν) ἀντὶ εἰκοκαμεν, γ' πληθ. εἴξαισι, εἰκοκασι, ὄσφορ. εἰκάναι, μετοχ. εἰκάω κ. εἰκάω, εἰκοίκαται (τὸ εἰ κατὰ μετρικῆν ἔκτασις), ἰων. [οὐχ] ἐπ. | κ. οἴκα, β' ἐν. οἴκας [ὄργ. εἰκάς ἐν Ἀλκυ.80], μετ. οἰκάω, γ' ἐν. παρατ. εἰκῆ, μέλλ. εἴξω, ὕπερα. εἴξωμεν, γ' πληθ. εἴξωσαν, ἐπ. εοίκεσαν, ἐπ. γ' οἴκ. εἴκην, ἀτ. ὕπερα. ἔκειναι, βουθ. γ' ἐν. παρκα. ἔκικται, ὕπερα. ἔκικται, εἴκτο εἰπὶ ὁμοίος, ὁμοιάζω, φαίνομαι ὁμοιάζω τινι : Ὀδ.Ρ 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνην κηρὶ εἰοίκεν' || μετὰ δοτ. πρὸς. κ. αἰτ. πρῶμ. διοικίζω πρὸς τινά κατὰ τι : Ἰλ.Α 612 τὰ γ' ὀπίσθε Μαχάτων πάντα εἰοικεν' Ὀδ.Α 208' || ὁμ. μετὰ δοτ. ποσσ. καὶ ἐμπροσθ. αἰτ. [εἰς τι] : Ἰλ.Γ 158 αἰνῶς ἀθανάτσει θεῆς εἰς ὡπά εἰοικεν' || ὁμ. μετὰ ἴτη. κτ. δοτ. ὁμοιάζω πρὸς τινα πρᾶττόν τι, δθ. φαίνομαι πρᾶττων τι : Ἰλ.ω 379 αἰεὶ γὰρ εἴδωρον ἐπιδοσημοῖσιν εἴκην, Πλάτ.Κρατ.437Α εἰοικε σμῆμαίνοντι ὅτι . . . αὐτ.Πρωτ.361B Πρωταγόρας ἢ νῦν τοῦάντων εἰοικε σπευδόντι, Ξεν. Ἀποιν 1,6,10' || κ. ἀνεμ πτμ. μεβ' ὄπλητες δοτ. : Πλάτ.Φαῖδ.621)

ΕΙΚΕ ποτμ. ὁ Σώκρτης δοτ., ἀτόμω ἰοισιάζοι πρὸς τι ὄσποιν, φαίνεται ὀπίσταν, Δημ.18 δαιμονία τινὶ καὶ θεῖα ναντάσιον εἰοικεν εὐεργεσία' 2) εἰοικάναι κατὰ τι εἶναι ἀνάλογον πρὸς τι :

Πλωτίν.4,4,39' 3) μοῦ φαίνομαι, νομίζω, ἡγούμαι, μετ' ἀποφρ. : Ὀδ.Χ 348 εἰοικε δὲ τοῖ παραεἶδειν ὡς τε θεῶφ. Αἰσχ.Τρ 971 χλιδᾶν εἰοικας τοῖς παραοἰσι πρᾶγμοσιν, Σοφ.ΟΓ 744 ἢ μετ' ὑποφρ. μέλλ. : Αἰσχ.Εὐρ.900 θέλγειν μ' εἰοικας, Σοφ.Φιλ. 82), Εὐρ.Ἐκ 813 εἰοικα παραῖεν οὐδέν, αὐτ.Κύν.199' || κ. μετ' ἀποφρ. πρὸς : Σοφ.Αι.1239 μικροῦς εἰοίμεν τῶν Ἀχιλλεῖων ὄπλων ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξει τότ' ἢ μετ' ἀποφρ. πηθ. παρκα. : Πλάτ.Κρατ.419C ἢ τε λυπᾶ ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος εἰοικεν ἐπαινωσάσθαι' || μετὰ μίχ. παθ. παρκα. : αὐτ.Κρατ.419C, Δημ.17 Ἐγγλ.4' 4) ἄπρσο. εἰοικε φαίνοται, συνήθ. ἐν φρ. ὡς εἰοικε : Σοφ.Ἀντιγ.576 δεδωγμέν', ὡς εἰοικε, τήδε κατθανεῖν, Εὐρ.Ἀνθρ 551' ἢ ὁμ. π. Πλάτ. πρὸς κολασμόν τῆς διασφραξίτου ἐντυπωσῶς διαθεβωσέας πνος, ἐν τῷ σμ. τὸν πηθ. πηθ. ὀπθεῖν, νομίζω, Πλάτ.Φαῖδ.61C ἀπειρὶ δέ, ὡς εἰοικε, τῇ-

μερον, αὐτ. Πολ. 332B: ἢ ἐν ἀποκρίσει εοικε φαίνεται ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, εἶσι φαίνεται: Πλάτ. Πολ. 334A ἄτου τις ἀρα θεϊνός φύλαξ, τούτου καὶ ψῶρ θεϊνός. Ἔοικεν, αὐτ. 346C ἢ ἐν τῇ αὐτῇ ἐνοσίᾳ κ. πρῶς: Σοφ. Ἡ. 516 ἀνεμμένη μὲν, ὡς εοικας, αὐ στρέψει, Εὐρ. Ἐλ. 497. 5) ἐμπρέψω, ἀρμόζω, μετ' ὄστ. πρῶς: Ξεν. Ἀν. 6,5,17 τὸ μὲν ἀπείνα ἀπὸ παληγίων οὐδενὶ καλῶ εοικε, Πλάτ. ἀνδράσι γὰρ εοικεν τὰ τῆς κωμῆγιας ἢ ὄμ. μετ' ὄστ. κ. ἀπαρφ. ἢ Ἰλ.Κ. 440 τὰ μὲν οὐ τι καταβηθισίαν εοικεν ἀνδραρσιν φορέειν, Πλάτ. Νόμ. 879C εοικε δὲ νέψω παρὶ ὑπὸ γέροντος πληγῆναι ῥαθυμῶς ὄργην ὑποφέρειν ἢ σσηγηθεῖσθαι. ἀπρῶς. ἐμπρέπει, ἀρμόζω, μετ' ἀπαρφ. συν-ὀδεύομένου ὑπ' ἀρνήσεως: ἢ Ἰλ.Ε. 212 οὐκ ἔστ' οὐδὲ εοικε τετὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, αὐτ. Δ. 286 ἢ ὄμ. κ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἢ Ἰλ.Ε. 212 οὐδὲ εοικεν ὄργην ἔοντα παρὲξ ἀγορευμένῃ ἢ κ. ὑπονοουμένου τοῦ ἀπαρφ. ἢ Ἰλ.Α. 119 ὄργα μὴ οἴος Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ εοικεν ἰένειν, εἴηαι, Ὁδ. Χ. 196. 6) μτ. εοικώς βλ.

εοικώτως ἐπιφρ. ἐκ τῆς μτ. εοικώς, ἄπ. κ. νεώτ. εοικώς, ἰων. οἰκώτως ὁμοίως, ἀνάλογον πρὸς τὴν: Ἀισχ. Ἀγ. 915 ἀνοῦσις μὲν εἰπας εοικώτως ἐμῆ. 2) κ. νεώτ. ὡς ἐμπρέπει, ὄρθως εὐλόγως ὡς ἀνεμμένη, κατὰ φυσικὸν λόγον: Ἡρ. 2,25 εἶσι οἰκώτως. ἀνεμών πολλῶν τῶν πάντων οπειώτατον, Ἀισχ. Ἰκ. 403 νέμων εοικώτως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσα δ' ἔνομοις ἢ δικαίως: Θουκ. 1,37 ἡμεῖς τὴ ἀδικούμεν καὶ αὐτοὶ οὐκ εοικώτως πολυμύουται ἢ συνηθ. ἐν τῇ περὶ προτάσεως μετ' ἐμφάσεως: Θουκ. 1,77 ἡ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ χαλεπὴ δοκεῖ εἶναι, εοικώτως, αὐτ. 2,93 ἡν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἀκλήρως εοικώτως ἴσοκρ. 1,48 **εοικώς-υἱα-ος** κ. **εοικώς-υἱα-ος**, ἰων. **οἰκώς-υἱα-ος**, νεώτ. ἐν χρ. τὸ οὐδ. ἐν τῷ φρ. ὡς εἰκός κ. κτ. πληθ. ἐνθά, τὰ εοικότα, ὁ ῥησιώτης, ὁ φανόμενος ὁμοίως: ἢ Ἰλ. Γ. 449 Ἀτρεΐδης δ' ἂν ῥηϊλον ἐφοῖτα θηρὶ εοικώς ἢ ἐν τῇ ἐν. ταύτῃ ἐν χρ. παρὰ τοῖς ἄπ. πεζογραφοῦσι ὁ μακρότερος τύπος εοικώς: Θουκ. 7,71 φθοβὸς οὐδενὶ εοικώς παρὰ τραγικῆς εἰκός: Ἀισχ. Ἀγ. 760, αὐτ. Χο. 560 ζένω γὰρ εοικώς. ἢ ἔω σὺν ἀνδρῶ, Σοφ. Κόκλ. 376. 2) κ. νεώτ. ἐμπρέπων, ἀρμόζων, κατέλληλος, εὐλόγος, ταίριαστος ἢ Ἰλ. 1,399 μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἰοικεῖν, Ὁδ. Α. 46 κείνο γε εοικότι κείται ὀλέθρω, ὄδρισθελίς ἀνταγήνησον, ὡς εἰκός ἴως εἶναι εὐλόγον ἢ, φρ. νεώτ. διαδιδάσκατε εἰ μέρους μου τὰ εοικότα ἰένει ἐπιστολῆ ἢ ὡς παραγγελία πρὸς χαιρετισμὸν τρίτου ἢ. 3) πιθανός, ἰδ. ἐν φρ. εοικός ἐστὶ εοικε: Σοφ. Ἡλ. 659 τῶς ἐκ Διὸς γὰρ εοικός ἐστι πᾶνθ' ὄραν ἢ εἰδ. ὡς εἰκός, ἰδ. ὡς οἰκός ὡς εοικε: Ἡρ. 1,45 Κροίσος μὲν νῦν ἐθαπέ ὡς εἰκός ἰένει. ἢ ἢ τὸν αὐτοῦ παῖδα, Σοφ. Φιλ. 498 τὰ τῶν διακόνων, ὡς εἰκός, οἶμαι ποιούμενοι τὸν οἰκός ἠγειρον στόλον ἢ ὄμ. σμ. κ. ἐν φρ. οἶον εἰκός, καθάπερ εἰκός, ὡς τὸ εοικός: Πλάτ. Πολ. 407D καὶ ἐγκονα αὐτῶν, ὡς τὰ εοικός, ἔτερα ταῖατα φευτέια, αὐτ. Τιμ. 241 καθάπερ εἰκός, αὐτ. Πολ. 406C οἶον εἰκός, Πολ. 407D ἢ εοικότες λόγοι-μθοβὴ ἔλλογον, λογικὸι, πιθανοὶ λόγοι: Πλάτ. Τιμ. 48D τὴν γὰρ ἐν οἰκώτων λόγων δύναμιν, αὐτ. 59C ἢ ὀδύνατα εοικότα θαύματα πιθανά, ἀξιόπιστα: Ἀριστ. Πολιτ. 1460n, 27 προαιρεῖσθαί τε δεῖ ὀδύνατα εοικότα μᾶλλον ἢ δυνατὰ ἀπίθανα: 4) καὶ τὰ εοικότα καὶ τὰ ὄμοια: Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 1,47 αἴγες, αἰσχυρὸς καὶ τὰ εοικότα, αὐτ. 3,180. 5) σῶσ. οὐδὲ τὸ εοικός βλ.

εοία ἐπ. γεν. τοῦ εὐός βλ. ἢ Ἰλ. 8,662 Ἰηλοπλάκτος δ'... αἴτικα πατρὸς εὐοῖο φίλον ἠρώτα κατέκτα. εοῖος ἐπ. β' ἐν. εοκτ. τοῦ εἰμ. **εοῖσθα** αἰολ. ἀντὶ εὐοῖσθα, οἴσθα μτ. θηλ. τοῦ εἰμ.

εὐόλει γ' ἐν. πρῶς. παρ. ἐτόροττε: Πίνδ. Π. 4,233 **πῦρ δὲ** νῦν οὐκ εὐόλει παμφαρμάκου ξένας ἐρηγίας ἄντι οἰάλλει κατὰ Ψαλλ. Γ' ἐν. β. εὐόλιτο γ' ἐν. πρῶς. ὄπερα: Ἄπολλ. Ρ. 3,47 ἢ ἐν. β. ἄρ' ὡς εὐόλιτο νόον μελεθῆσαι ἰσχόλ. «ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν», Μόσχ. 274 ἢ κ. ποθ. παρ. κατ' Ἡσ. «εὐόλιται τετάρακτο, ἐπτόλιτο ὠδύνηται».

εὐόλον [τό] Ἡσ. «πρόσφορον, χρημασπτόν» [πθ. εὐόλον].

εὐόλαια ἐπ. παρακ. τοῦ εὐλομαι βλ. μετὰ σμ. ἔνεστ. ἐλλήκω: Ἰλ. Χ. 216, Ὁδ. Ε. 379 ἄλλ' οὐδ' ὡς σε εὐόλαι ἀνάστασε κοκλήτος.

εὐόν ποι. κ. αἰολ. α' πρῶς. γαρ. τοῦ εἰμὶ ἀντὶ ἦν: Ἰλ. Ψ. 643.

εὐόν ἰων. ἀντὶ ἐν. οὐδ. μτ. τοῦ εἰμὶ βλ. **εὐόνοια** ἰθὶ Ἐπιγρ. ἀντὶ εὐνοῖα βλ. **εὐορ** Ἡσ. «θυγάτηρ, ἀνεφός» ἢ πληθ. **εορ** Ἡσ. «προσλήκτες, συγγενεῖς».

εὐοργα ποι. παρακ. τοῦ εὐόρω βλ. γ' πληθ. **εὐοργαν** ἀντὶ εὐοργασιν, μτ. **εὐοργός** ἢ Ἰλ. Γ. 57, ἰ. 320, Ὁδ. Χ. 318, Βαρταραμ. 179.

εὐοργε ἰων. γ' ἐν. ὄπερα. τοῦ εὐόρω: Ἡρ. 1,127. **εὐοργη** ἰθὶ μτγ. ἢ τοῦ εὐόρω βλ.: Πολυδ. 6,88.

εὐοργησας Πολυδ. 6,88 «τορνήσας». **εὐοργάω** ἰερατή κ. μ. κ. νεώτ. δημ. γιορτάζω, ἰων. ὀρτάω, παρακ. **εὐορτάζων**, ἀπαρφ. ὀορ. **εὐορτάσα**, ἄγα εὐορτήν βλ., πανηγύριον, ἐγὼ γιορτή: Ἡρ. 2,60 **οὐρτάσων** μεγάλας ἀναγοντες θυσίας αὐτ. 2,122, Εὐρ. Π. 1458 θῆναι οὐρτάζω λέως ἢ κ. μετὰ ὄστ. **οὐρτάζω** τιμὴ ἄγα εὐορτήν προς τῆν τινας: Λοκ. Ἀνάκ. 23 Διονύσω δὲ σμῆι τότε ἡ πόλις **εὐορτάζω** ἢ μετ' αἰτ. συστ. ἀπ. τιμ. **εὐορτάζω** ἐορτῶν: Ξεν. Ἀθ. 3,2 ἢ Ἐπιγρ. **εὐορτάζω** τῶν γενεθλίων τινας (νεώτ. τὰ γενεθλία) ἄγα εὐορτήν ἐπὶ τῆ ἐπετεῖ τῶν γενεθλίων τινας 2) νεώτ. σμῆι. ἄγα τῆ ἐπέτειον ὀνομαστικῆν εὐορτήν μου: ὁ κ. Α. **εὐορτάζει**-**δὲν εὐορτάζει** οὕτε **δέχεται ἐπισκέψεις** 3) νεώτ. μετ. ἀναφορ. προς ἁγίους, πῶ τῆ μνήμην τοῦ θανάτου Α' τοῦ μαρτυρίου ἀγίου τινὸς τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, ἄγα, πῶ μὲν γοναῖς π. θρησκευτικῶν κ. παθ. ἐπὶ ἁγίων, θρησκευτικῶν γονοῦνται, πῶ μῆσι δ' εὐορτή: εἰς τὰς 26 Ὀκτωβρίου **εὐορτάζει** ἢ ἡ Παναγία **εὐορτάζει** πλειστάκις τὸ εἶπος: ἢ τὸ μέσ. κτ. πληθ. ἐπὶ ἀλληλοπαθείας, **εὐορτάζουεν** μοριβαίως: Θεοφύλ. Βουλγ. 3,476D. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. πῶ μὲν γοναῖς π. γονοῦσι εὐορταῖς καὶ πανηγύρεσι, πανηγυρίζω: Πλάουτ. Ἀντ. 56 ἢ κ. κωμ. ἐν Ρώμῃ, πανηγυρίζω διὰ θρησκ. αἰτίας: Δίων Κ. 51,21.

εὐορταῖ Ἡσ. «εὐόρως» 2) αὐτ. «κρεμνῶται».

εὐορταῖος-α-ον μτγ. ἐορταῖος, εὐορτασμός: Διον. Ἀλ. Ρώμ. 4,74 κατὰ καιροῖς τινὰς **εὐορταῖους**.

εὐορτάς Ἡσ. «ἀρεσκούσας, καλὰς» ἰδ. ἀνάγι. ἐορτάς Hierw. 1).

εὐορτάσμιος(-η)-οἶν μτγ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνηκον ἢ ἀναφερόμενος εἰς εὐορτήν, ὁ κατέλληλος, ἀρμόζων, ἐμπρέπων εἰς εὐορτήν: Ἰσά. Α. 11,6,13, Λοκ. Κρον. 11 τῆς εὐορτής πᾶν πλεσιτάξισης ἐψών... **εἰμαυτὸ δὲ** οὐ πᾶν **εὐορτάσμιον** ὄντα, Ἐπιγρ.-εὐορτάσμιος περιβοῆ 2) κ. νεώτ. **εὐορτάσμιος** ἡμέρα ἢ καθ' ἣν τελεῖται εὐορτή: Πλάουτ. Ἡθ. 270A. 3) νεώτ. ὅστις πρέπει νὰ εὐορτασθῇ: εὐορτάσμιον γονοῦσι.

εὐορτάσμιος-ον μτγ. ἐορταστικός, μεγαλοπρεπής: Ἐπιγρ.-Γρηγ. Νακ. Ὁδ. Α. 26,68 εὐορταῖον ἦχον.

εὐορτασις-εως ἰθὶ τὸ εὐορτάζειν, ὁ εὐορτασμός: Πλάτ. Νόμ. 657D χαίροντες τῇ ἐκείνων. **εὐορτάσις** **εὐορτασματος**-ατος ἰθὶ μτγ. εὐορτή: ΠΔ Σοφ. Σολ. 19,15. **εὐορτασμός**-οῦ ἰθὶ μτγ. κ. νεώτ. ἐορτασις, ἢ πρὸς τὸ εὐορτάζειν, ὁ πανηγυρισμός: Πλάουτ.

ἠθ.ΠΙΠΙΣ καιροὶ τῶν ἐφορτασῶν, Πλωσα,-ὁ ἐφορτασῶς τῆς νίκης-τῆς 25 Μαρτίου.
ἐφορταστής-οὐ ἰοί μγν., μον. κ. νεώτ., δημ. γιορταστής ὁ ἐφορτάζων, ὁ ἄγων, τελῶν ἐφορτή: Πολυδ.1,34, Μότ.Υρδ.6,8 (ηλθβ.), Πρωκ.Κτιμ.1,10² νεώτ. κ. ὁ μετῆγων ἐφορτής.

ἐφορταστικός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἐφορτήν, ὁ πρὸς ἐφορτασῶν γινόμενος, τελευτούμενος: Πλάτ.Νόμ.829B ὅπως ἀν γίνονται μάχαι πρὸς τῆς ἐφορταστικῆ μισοῦμεναι τὰς πολεμικάς. . μάχας, Ἄκκιμ.3,57,Αἰ.Π1,3,37 ἐφορταστικὴ θυσία,- ἡ πόλις προσέλαβεν ἐφορταστικὴν ἑσπιν' || ἐφορταστικὴ ἡμέρα καθ' ἣν ἀγεταί ἐφορτή, ὁ ἐφορτάσιμος ἡμέρα: Λοσκ.Ἐρωτ.1 ἐφορταστικὴν ἀγομεν ἡμέραν || ἐπιστολὴ ἐφορταστικὴ ἐπιστολὴ εὐετηρίας πε ὁμῆν ἐπὶ ταῖς ἐφορταῖς τοῦ Πάσχα ἢ ἐπὶ ἐπισκόπου: Ἄβαν.2,1176B' || ὁμ. ἐφορταστικὰ γράμματα: Θεόφιλ.Ἀλεξ.53A' || νεώτ. γεν. ὁ εὐετηρίας ἐπὶ τῆς ἐφορτῆς πινος: ἐορτ- πηλεγράφουμ' || κύκλος κ- ὁ κύκλος ἡ περίοδος τῶν ἐφορτῶν τοῦ Πάσχα ἐπίμρ. νεώτ. -ῶς.

ἐορτή (η) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. πεζ. ὀρθή, χρόνος ἀφιερωμένος εἰς τὴν λατρείαν ἢ εἰς ἀνάμνησιν σπουδαίου πινός, ἴδ. θρησκευτικὸν γεγονόςτος, μετ' ἀπόλας ἀπὸ πᾶσης ἐργασίας ἢ ἐνασχολήσεως: Ὁδ.Υ 156,αὐτ. P.258 ἴων μὲν γὰρ κατὰ δήμον ἐορτῆ τοιο θεοιο ἀγνή, Θουκ.2,15 ἐορτῆν τῆ θεῷ ποιεῖν, Δημ.50' || κ. μτφ.: Αἰλ.Π113,1 ἐορτὴ ὄψεως || μετὰ συστάσι, αἰτ.: Σεν.Αθ.3,2 πρῶτων μὲν δεῖ ἐφορτάσαι ἐορτὰς ὅσας οὐδεμία τῶν Ἑλληνίδων πόλεων' || παροιμ. παρὰ Διογεν.5,73 κατόπι ἐορτῆς ἤκειν κ' ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος ἀπολειπομένων: Πλάτ.Γοργ.447A ἄλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπι ἐορτῆς ἤκειν καὶ ὑπεροπόμεν' || ὁμ. Θεομρ.15,26 ἀργούς αἰτῶν ἐορτὰ εἰς τοὺς ἀργούς ἐκάστη ἡμέρα εἶναι ἐορτή! || ὁμ. Σουῖδ. ἀγουσιν ἐορτῆν οἱ κλέπται' || ἐορτὴ τοῦ Πάσχα ἡ ἐορτὴ τῶν ἀζύμων ἡ ἀπλόα ἐορτῆ μεγάλη ἐορτῆ τῶν Ἑβραίων: ΠΔ Ἐξ.34,25, Κλ Λοσκ.2,41,αὐτ.221, αὐτ.Ματθ.76,5' || ὁμ. ἐορτὴ τοῦ Πάσχα ἡ μεγάλη ἐορτῆ τῶν χριστιανῶν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ: Διον. Ἀλεξ.1336A,Εὐσ.2,181B, Ἄβαν.233C,Γρηγ. Ναζ.2,624Π' || δεσποτικὰ ἐορταί ἐορταί τελευτούμεναι εἰς ἀνάμνησιν συμβάντων τοῦ βίου τοῦ δεσποῦ.Χριστοῦ: Κύριλλ. Ἄλ.104I,Γρηγ.ἐντ.597A' || θεωρητορικὰ ἐορταί ἐορταί τελευτούμεναι πρὸς τιμητικὴν ἀνάμνησιν συμβάντων τοῦ βίου τῆς Θεομητόρος' || εἰδ. νεώτ. ὀνομαστικὴ ἐορτὴ ἡ ἀπλόα ἐορτῆ ἡ ὑπὸ ἰδιωτῶν τελευτούμενη ἐπὶ τῆς ἐπιτεφῆς τῆς ἐορτῆς τοῦ φερωνύμου ἄγιου: 2) ἡ τέρψις, ἡ διασκεδάσις, ἡ ψυχολογία: Πλάτ.Φαῖδρ. 276B ταῦτα μὲν δὴ παιδίος καὶ καὶ ἐορτῆς χάριθ δρῶν ἀν' || ἡγοῦμαι τὴ ἐορτῆν θεωρῶ μὲ ὡς ἐξόχως ἐξορίστων: Θουκ.1,70 μῆτε ἐορτῆν ἄλλο τι ἠγέσθαι ἢ τὸ δέοντα πράξαι: 3) συνᾶθροισι ἐορτάζοντας, πανηγυρίζοντας πλῆθους: Πλωτιν.δ,6,12 ὄχλος καὶ ἐορτῆ καὶ στρατός.

ἐορταστικός-ή-όν πᾶν ἐφορτάσιμος, ἐφορτικός, ἐφορτάσιμος' || τὸ οὐδ. πλθβ. ἐφορτικά ὡς οὐα, ὄραρα διδομένα κατὰ τὴν ἐφορτάσιμον ἡμέρας εἰς ὑπαλλήλους ἢ ἐργάτας ἐπὶ πλόν τοῦ μισθοῦ.

ἐορτίας-ον μγν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἐφορτήν, πορταστικός: Γρηγ.Ναζ. Ὑμν. 2,772 ἐορτίον ἄραρον, Νικ.Χαν.Μαν.Κομν.107C: ἐορτίον ἄραρον: 2) ὁ δρμάζων, προσήκων εἰς ἐορτήν, σεμνοπρεπής: Εὐστ.Πρωκ.192,73 στολιον ἐορτή, ἐορτής-ἴθος (η) σχόλ. ἡ ἐορτὴ ἰλ. πελασσο. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἔρωτος: Σχόλ. ἰλ.Ε 299.

ἐορτοδρόμιος-ή-όν νεώτ. ἐκκλ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος, ὁ περιλαμβανόμενος εἰς τὸ ἐορτοδρόμιον ἐορτοδρομικὴ ἐορτῆ.

ἐορτοδρόμιος-ον μον. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ περιέχων τὴν σειρὰν τῶν ἐορτῶν τῆς ἐκκλησίας' || τὸ οὐδ. ἐορτοδρομίου ὡς οὐα. βιβλίον περιέχον τὴν σειρὰν ταύτην' || εἰδ. ἐορτοδρόμιος πινὰς ὁ ἐν τῷ τυπικῷ τῆς ἐκκλησίας προσηρημένος, περιέχων τὰς ἀπὸ Π' Ἰανουαρίου μέχρις 25 Μαΐου ἀκινήτους ἐορτάς: 2) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. σειρὰ ὁμιλιῶν, θέμα ἔχουσῶν τὰς εὐαγγελικάς ἢ ἀποστολικὰς περικοπὰς τὰς ἀναγιγνωσκόμενας ἐν ταῖς ἐορταῖς ἢ τὸν βίον τῶν ἐορταζομένων ὄλων.

ἐορτολόγιον (τό) Σουῖδ. κ. νεώτ. κατάλογος περιλαμβανῶν τὰς ἐορτάς τοῦ ἔτους: 2) ὡς οὐα. βιβλίον λειτουργικῶν περιέχον τὴν ἱστορίαν τῶν ἐορτῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

ἐορτώδης-ους εἰ μγν. ἐφορτικός βλλ.: Ἰώσα.ΑΙ 16,2 Πιλ.1,450,Σχόλ.Θουκ.5,54 ἱερομηνία, ἡ ἐορτώδης ἡμέρα.

ἐορτῶν-ῶνος (οἱ) σχόλ. κ' μὲν ἀπίκως.

ἐός-ή-όν, δοτ. εἰφ(μ), βοιωτ. ἰός κτγ. ἐπὶθ. γ' ἐν. προσ. εὐρησιαν παρ' Ὁμ., Πινδ., Δωριεῖσιν κ. ἀποξ π. Ἄγγ. (Αἰσχ. ἀν. 350, Ἰώσκ κ. Εὐρ. ἠλ.1206, αὐτῶν, αὐτῆς αὐτοῦ: ἰλ.23,295 οὐδ' δὲ ζυγῶν ἡγαγεν. . τὸν ἐν τῆς Πόδαρον' || κ' ἐπιτεταμένον θᾶτο τοῦ αὐτοῦ: ἰλ.Κ 204 οὐκ ἀν δὲ τις ἀνὴρ πεπιθῶθ' ἐπ' αὐτοῦ θυμῷ, Ὁδ.Δ 643' 2) μεθ' Ὁμ. ἐν χρ. ὡς γ' πλθβ. προσ. ἀντὶ σφέτερος: Ἡοῖοδ. Ἐργ.58 κακῶν ἠ κεν ἀπαντες τέρπονται κατὰ θυμῶν ἐόν, Πινδ.Π 2,91 ἐναίσιαν ἔλκος ὀδύναρον ἐπ' ἀπρόθε καρδίᾳ, Βατραχομ. 103, Ἀπολλ.Ρ,1,113- 3) μγν. ποι. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ἐμός: Ἀπολλ.Ρ,1,285 ἐστοι λαλειφόμαι ἐν μεγάροισιν' 4) ὁμ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ σός βλλ.: Βατραχομ.23,Θεοκρ.17,50 ἐὰς δ' ἀποδόσσιον τιμᾶς, Ἀπολλ.Ρ,3,140- 5) ὁμ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ἡμέτερος: Ἀπολλ.Ρ,4,203' 6) ὁμ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ὑμέτερος: Ἀπολλ.Ρ,2,332, ΑΠ7,730,Κοῖντ.1,468.

ἑός Ἐπιμρ. λοκρ. γεν. ἐν. ἀντὶ οὐα, ὅς βλλ.

ἑοσσητήρ ἠσ. κ' ἐπικούρος, τιμωρός, ἀντὶ τοῦ ἑοσσητήρ.

ἑοῦ ἀντὶ ἐο ἀνάγν. τοῦ Ζηνοῦ. ἐν ἰλ.Β 239.

ἑοῦς βοιωτ. ἀντὶ ἐο, οὐ, γ' ἐν. προσ. τῆς προσ. ἄνωγ. γ' προσ.: Κόρινθ. 2.

ἑοῦσα ἰων. κ. ἐλ. ἀντὶ οὐσα, μτχ. θηλ. τὸ ἐνεστ. τοῦ εἰμί βλλ.: ἰλ. 2,456', Ὁδ.Υ 131 ἐμὴ μήτηρ πινυτὰ περ τοῦσα.

ἐπά ἐπίμρ. τοπ. δημ. ἄ. πᾶν ἐπαῖθη, ἐδώ: Θυσία Ἀδραάμ 407,9 ἐπὰ τὸ φῶς, ὁποῦ ἔβλεπα, ἐπὰ ἡ γλυκία μου ζήτη, Ἐρωτόκρ.Β 1973 γιὰτ' ἡ ἐπὰ τόσος λαός' 2) ἐπὶ, ἐπάνω: Ζερβ.Τραμ.ΚΚ 34,19 ἐμεις ἐπὰ στ' ἀνθόσπαρα' || ἐπὶ κινήσεως, μάλιστα δὲ εὐθρικής ἐνοπίων, κατεπάνω.

ἐπαδελτερό-ὄω ποιῶ τὴν μάλλον ἀδελτερον, ἀνόητον, ἀσύνετον, χαιρών: Μέν.Περικ.ἀν.π1.

ἐπαβολά (οἱ) Ἐπιμρ.Κρήτ. ἐπηβολή βλλ.

ἐπαγάθος-ον Ἐπιμρ. κ. πᾶν, ὁ χρυστός: Ἐπιμρ. 2) ἐπὶ τοῦ ρεῦματος τοῦ Νεῖλου, ὁ εὐτυχῆς παρέχων: Πᾶν τὸ ἐπαγάθων γίνωμον νέον ὕδω.

ἐπαγαίωμα μέσ., ἐπ. ὄρα. ἐπαγασσάτο, χοῖρῶ, γουαῖδι ἐπὶ τινι: Ἀπολλ.Ρ,3,1262 τόπος δρ' Αἰσιονίδης ἐπαγαίετο κάρτε γιῶν' || χοῖρῶν διὰ τὴν συμφωρᾶν πινος, ἐπιχαιρῶ: Ἀπολλ.Ρ,3,470' 2) ἐκλήθητομ' ἠσ. κ' ἐπαγασσασμένη, ἐκπλαγεῖσα > ἴγρ. κῶδ. ἐπαγασσασμένη.]

ἐπαγαλλιάζων ἠσ. κ' ἐπιχαιρῶν > ἴγρ. κῶδ. ἐπαγαλλιάζων.]

ἐπαγάλλομαι κ. μων. ἀγάλλομαι, ὀρηκαίω ἐπὶ τινι, μετὰ δοτ.: ἰλ 1,91 μὲθ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δημοσίῳ, Κοῖντ.7,327, Καστ.Θη8,4 πόρνησ' ἐπαγαλλόμενος πυσθῶν' || ὁμ. ἐπ. ἐπὶ τινι: Σεν.Οικ.4,17 ἐπαγάλλετο ἐπὶ τῷ χώρῳ ἐνεργούς ποιεῖν' || κ. ἀπολλ.: Μνηστ.3,8 Ὁδ.9,διὸ ἐπαγαλλόμενος, σέ, Θεοτόκε, μεγαλοῦμεν.

ἐπαγνακτώ -έω πτυχ. ἀγακτώ, ὀργίζομαι : Ψα.ΠΙ 3,13,3. Πλούτ. Άκκ.14 ἐπαγνακταί δ' ἡ βουλὴ καὶ ὁ ἄθλος ἐκλάσσειται || ἐπ- τὴ ἀγακτώ κατά τινος : Κλημ., Άλλ.Παυδ.3,96,16 τὸ ἐπαγνακτεῖν τὴν ἐκλόσασταύουσιν.

ἐπάγνῳσις -εως (ή) Ἐπιγρ. ἡ γνώσις, στήθωσις : ἐπαγνῳσις ἀγακτῶτων.

ἐπαγγελίως Ἦσ. «ἐπιχαίρων ἰδ.ἀν.ἐπαγγιλ-ι.

ἐπαγγέλλη Ἐπιγρ. ἔθαβ.

ἐπαγγέλλω (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. διαταγή, παραγγέλλω : Πολύδ.9,38,2 παρά Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπαγγέλλω, ὄδωρ καὶ γίν. 2) ἀγγέλλω, εἰδοῖσις ἀναγγέλλω : Ἐπιγρ. ἐπαγγέλλω ἀγῶνας, ΚΔ Ἰωλ.1,5 καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἐπαγγέλλω ἢ ἀκηκόσμεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀναγγέλλομεν ὕμν. 3) ἄτ. δίκ. ἐπαγγέλλω (ἢν. δοκιμασίας) κλήσις πρόδροπολογίων ρητορικόςτικέτόλμα τὸν δημογορὴ δημοσία χωρὶς τὸ ἔχη δικαίωμα πρὸλ. ἐπαγγέλλω 3Γ Ἄρποκρ. : Αλοχμ.164, Δημ.602 πρὸς τοὺς θεομοθέτας ἐσθ' ἤμιν ἐπαγγέλλω || γεν. κλήσις : Πάπ. ἔξειναι αὐτῷ χωρὶς διαστολῆς καὶ ἐπαγγέλλωσις χρῆσασθαι τὸς νόμοις τῶν ὑποθηκῶν.

4) προσφορά, ὑπόσχεσις : Δημ.519 ἀπεδέξασθε, τὴν τ' ἐπαγγέλλω τὴν ἔμνη καὶ τὸ συμβᾶν ἀπὸ τῆς τύχης, Ἀριστ.ἩΝικ.1164ε,29 τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαγγελιῶν, Πολύδ.1,72,6 || φρ. ἐν ἐπαγγέλλω καταλείπω καταλείπω ὡς ὑπόσχεσις : Πολύδ.18,28,1 || τὴν ἐπαγγέλλω ἀπὸ τέλος ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶ : αὐτ.18,28,1 || ὄμ. σμη. τὴν ἐπαγγέλλω βεβαίω : Ἐπιγρ. || ἐξ ἐπαγγέλλω = ἐπαγγέλλομαι : Ἐπιγρ. || ἐκκλ. γῆ τὴν ἐπαγγέλλωσις ἡ ὁπὸ τοῦ Θεοῦ τοῖς Ἑβραίοις ἐπαγγέλλωσις χώρα τῆς Χαναάν : ΚΔ Ἐβρ.11,9 πιστεῖ παρῳκίωσιν ἐς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγέλλωσις ὡς ἀλατρίαν νεώτ. κ. ὄμ. κ. συνεκδ. ἡσάα χώρα, περὶοχὴ γῆς εὐφορῶς, πλουσίαι || νεώτ. εἰδ. νομ. δημοσία ἐπαγγέλλω ὑπόσχεσις ἀμοιβῆς γνομῆν δημοσία ὑπερ ἐκείνων, ὅστις θά ἐκτελέσῃ τὴν παρὰ τοῦ ἐπαγγέλλομένου ὀρισθεῖσαν ἀντιπαροχὴν 5) ἡ ὀδωσις, ἡ ὑπόδειξις : Ἄπολλ. ὄσκ.Συντ.205,13 ἐπαγγῶ τὸ ἐσομένον 6) ἐν τῷ πληθ. ἐπαγγέλλω ἀναζητῆσις : Πλούτ.Ἡ8,27,6 (πρ. εἰδ. ἀνάγ. ἀπὸ παρ.) 7) ἐπαγγέλλω βλ. τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἄνω πραγματοποιῆσις τῶς : Γαλ. 1,18,6λ.Προσίμ. 8) ἡ διασηφικὴ ἰαματικὴ ἰδιότης φαρμάκου τῶς : Ἡρόδ.1ατρ.π. Ὀρειδ. 10,5,1 ταῖς τῶν φαρμάκων ἐπαγγέλλωσις. 9) ἀναφορὰ πρὸς ἐπαγγέλλω τὴν δημοσία ἐξάσκωσις : Μέν.Πρ.10 ἐπαγγέλλω ἐπιτηδεύματος.

ἐπαγγελικός -ήων μιν. ὁ ὑπαγομένους, ἐπαγγέλλομενος : Νικ.Λων.π.Σθθ.1,79.

ἐπαγγέλλω (ἀγγέλλω) κ. μιν. νεώτ. κ. ὄμ. ἢ μ. κτ. πτυ. ἐπαγγέλλωσις, κ. παθ. ὄμ. ἐπαγγέλλω κ. ἐπαγγέλλω ἐπὶ ἀναγγέλλω, λέγω : Ὄδ.7,75 μούσους μὲν ὑπερφίλοισι δάσκατε πάντα ὄμω, μὴ σου τὴν ἐπαγγέλλωσι καὶ ἔτω, Ἀριστ.Λυκ.1049 ἐπαγγέλλωσι πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή, εἴ τις ἀρμυρίδιον δεῖται λαβεῖν || μετ' εἰδ. προτ. ἐπαγγέλλω αὐτῷ ὡς περὶεῖν, Ἐπιγρ. ἐπαγγῶ τῷ δάμω ὄμωρ τινος ἐστὶ . . . || εἰδ. κερύττω, γνωστοποιῶ, ἐπισήμω : Θουκ.5,49 ἀπελάμβανον αὐ χρέων εἶναι αὐτὸς ἐπαγγέλλωσι εἰς τὴν Λακεδαιμόνα (τὴν ἐπεχειροῖν), Πλάτ.Νόμ.702δ ὁ πλέμων γε ἐπαγγέλλωσι || κ. μ. ἐξ ἀγγέλλω, πωδῶ γνωστῶν διὰ κήρυκος : Ἡρ.2,121 διαμένοντα ἐς πάσας τὰς πόλεις ἐπαγγέλλεσθαι ὀδωσιαν : κ. παθ. : Θουκ.5,49 λαγόντες μὴ ἐπαγγέλλωσι ἐς τὰς Λακεδαιμόνα τὰς συνοδὰς αὐτ.8,10, Διών.Κ 56,29 βουλής ἐπαγγέλλωσις (=συγκλήθεσις) 2) ὄμω διατάσσω, εἰδῶ διαταγῶς : Ἡρ.1,70 καὶ αὐτὸ μὲν αὐτοῖ ἡσαν ἔτοιμοι ἐπαγγέλλωσι κ. παθ. : αὐτ.2,55 βετον εἶναι τὸ ἐπαγγέλλομενον αὐτοῖς || μετ'

αὐτ.κ.ἀπορφ. παραγγέλλω νά : Ἡρ.1,77 ἐπαγγέλλωσι δὲ καὶ Λακεδαιμονίους (δ.γρ. -οισι) παρεῖναι ἐς χρόνον ἴστων, Θουκ.6,56 ἀδελφῶν γὰρ αὐτοῦ κόρην ἐπαγγέλλαντες ἔκειν || μετὰ ὄμω. κ. ἀπορφ. διατάσσω πινὸν νὰ πράξῃ π : Δημ.1041 || κ. μετ' εἰδ. πρᾶγμ. παραγγέλλω τὸ ἐτοιμαζώσι π : Θουκ.7,17 στρατὸν τὴν ἐπαγγέλλωσι ἐς τοὺς συμμάχους αὐτ.316 || κ. ἀπολ. : αὐτ.5,47 βασιθεῖν Ἀργείους . . . καθ' ὅτι ἀν ἐπαγγέλλωσι Ἀθνηστων || ὄμ. κ. μ. ἐξ. : Ἡρ.7,1 αὐτίκα μὲν ἐπαγγέλλωσι . . . ἐτοιμαζέιν στρατὴν, αὐτ.4,200 || ὄμ. μ. ἐπ- τὴν ὄδωσις : αὐτ.15,98 ἐπαγγέλλωσι ἐς τὴν Χίον τοῖσι Παισίοι δίκω ἀν ὀπίσω ἀπέλθοειν 3) ὡς ὄμω. ὄμω ἐν τῷ ἄτ. δίκ. ἐν τῷ φρ. δοκιμασίαν ἐπαγγέλλω ἐγκολῶ τινὰ τῶν ὀπτόρων, διότι, καιτοῖ ἐνεχόμενος ἐξ ὀπίσω, μετέχει τῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων ἈΒ 255,5 «ἐπαγγέλλω καὶ ἐπαγγέλλω . . . λέγεται ἐπὶ τῶν πεπορευμένων καὶ δημογορόντων οὐκ ἔξω» : Νόμ. π. Αλοχμ.1,32, Δημ.600 πρὸς τοὺς θεομοθέτας προσήκει ἐπαγγέλλωσι ἢ ἐπεξέοιμι τὸ πατρός τὸν φωνία ἰδ. ἀνάγ. ἀπογγέλλω π : Πινδ.Π 4,55 ἔπεισοῖμα, ἡσσηφῶ ἄγαθόν π : Πινδ.Π 4,55 ἔπεισοῖς ἀτ' ἄλθοντεςον ἐνεργεταί δειπνῶ ἐπαγγέλλωσι πρῶτον, Αλοχ.Χο.213 τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλωσι || ὄμω. παθ. παρ. κ. ἐπαγγέλλομαι βλ. || συνήθ. μ. ἐπισηγοῖμα ἢ χωρὶς νὰ μὸ τὸ ζητήσω, προσφῶρε τὸ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως : Ἡρ.ὄ.35 καὶ σφι προσελθοῖσι ἐπαγγέλλω καταγαγῶν καὶ ἔνινα, Σοφ.Ἡλ.1018, Μικ. Ἄτρακτ.Σοθ.1,6 πολλὰ γὰρ τῶν τὰ ἀγαθὰ ἐπαγγέλλωσι, ἄπομονον ἐκλεγόμενον ὄσα ἐπαγγέλλωσι ὡς ὀψήφοισι || ὄμ. κ. μετ' εἰδ. προτ. : Ἡρ.ὄ.9 προσηγοῖμα δὲ ἐπαγγέλλωσι τὰς, ὡς πείσονται τὸ ἀγαθὸν οὐδὲν διὰ τὴν ὄψασταν || ὄμ. μετ' ἀπορφ. : Θουκ.6,88 ἔστιν ὄν πλέων ἐπαγγέλλομένων καὶ αὐτῶν ἔμπαλομεν || ὄμ. μ. ἐξ. μετ' ὄμω. κ. ἀπορφ. ὑποσηγοῖμα εἰς τὴν νὰ πρῶξω τὴν : Ἄπολλ.1,5 || ὄμ. μετ' ἀναφορ. προτ. : Πλάτ.Νόμ.995 ε- ὅτι χρῆ ὄρῶν || μετ' ἀπορφ. διαδεδοσῶ : Πλάτ. Λάκ.186C ἐπαγγέλλωσι μὲ οἱσι τ' εἶναι ποῖσιτα καλὸν τὸ κάθῶσθῶν 5) κ. νεώτ. κατηγόνοισ, ὄδολογοῖμα εἰς τὴν ὄδοκὴ π : Ξεν.Ἄνοκμ.1,27 ἀθύρμαζε δ' εἰς τὴν ἀρετὴν ἐπαγγέλλομενος ἀγνώμαζε πρᾶτοτο, Πλάτ.Ἰορμ.44C τὴν ἐστὶν δ' ἐπαγγέλλωσι τὸ καὶ διδάσκει, Ἀριστ.ἩΝικ.1164,5 ἐπαγγέλλομενος πᾶντα, οὐδὲν ἐπιτελεῖ, ΚΔ Τιμ. 1,2,10 πρῆσις γυναιεῖν ἐπαγγέλλομενος βεσοῖ ἐπειαν || εἰδ. ὄδοκ. βιοποριστικὸν ἔργον : Πλάτ. Πρωτ.319A, τοῦτὸ ἔστιν, τὸ ἐπαγγέλλω δ' ἐπαγγέλλομαι, ἐπαγγέλλωσι τὸν ἱατρὸν-τὸν ράπτην || μετ' ἀπορφ. προσφῶρεται νὰ πρῶξω τὸ ἀναγομεν ἐκ τὸ ἐπαγγέλλω μὲν εἰς ἰδιωτερον μου ἱκανότητι : Πλάτ.Ἰορμ.44D ἐπαγγέλλω ἀποκρυψοσθῶ ὅτι ἢν τίς σε ἐρωτᾷ, Δημ.938 περὶ αὐτῶν τοῦτων ἐπαγγέλλομενος παιδεύειν, Ἀριστ. ἩΝικ.1180ε,35 οἱ σφοδριστῶν ἐπὶ δάσκατον τινά || ὄμ. σμη. κ. ἀπολ. : Πλάτ.Πολ.518B τὴν παιδείαν οὐχ ὅσων τινὲς ἐπαγγέλλομενος φασιν εἶναι, Ἀριστ.Ἰορμ.Ἐπ.172α,32 6) ὄμ. μ. ἐξ. νεώτ. ἐπιδοκίμω συνεφῶ ἀνδοκροτον ἀετῆρ, κυρ. πρὸς ἐξασπῆσιν : ἐπαγγέλλωσι τὸν εἰλικρῆν- τὸν τῶ μὸν τὸν προσάτην τὸν λαοῦ 7) ζητῶ νὰ μὸν δὲθῶ ἀράσθω π : Διών.Ἄ.Δ.μ.5,65 (εἰσω.1) || ὄμ. σμη. κ. μ. ἐξ. : Δημ.401 τὸ ἔλ- οὐδὲν ἐπαγγέλλωσι || ὄμ. ἐξ. Ζητῶ χωρὶς πρῶτον : αὐτ.354. **ἐπαγγέλλω** -ατος (π) κ. μιν. νεώτ. κ. ὄμ. ἢ ὄμω, ὄμω, ὄμω ἡ ἐπαγγέλλωσι : Πλάτ.Πρωτ.319A τοῦτὸ ἔστιν, ἔφω . . . τὸ ἐπαγγέλλω, ὁ ἐπαγγέλλομαι, Δημ.397 ταῖς ὑπόσχεσασιν καὶ τοῖς ἐπαγγέλλωσι

τοῦ τοῦτο καταληθθέντας τότε, Ἀριστ.Ρητ. 1402α,25 ἢ ἐν τῇ δοτ. ἐπαγγέλματι ὡς ἐπίρρο, ἀντίθ. κατ' ἀλλήθαιον: Σέξτ. Ἐπιμ.Μοα.8,12. ἢ ἡ καλὴ ἀγγελία, τὸ ἐπάγγελμα: Μνασιλ.20 Ἰδιόμ.Λιτθ. ἐκπεφθὸς δὲ γαστήρ, φέρων αὐτοῖς τὸ ἐπάγγελμα* 2) τὸ ὑποκειμένον ἢ θέμα πραγματικῆς τιμῆς: Διον. Ἀλ.Δεν.33 τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λόγου, Αἰθ. Τοκτ.Προσμί.7* 3) κινεῖται, κ.θ. ἡ ἐξάσκησης βιοποριστικοῦ ἔργου, βιοποριστικὴ ἔργασία: Μάρκ. Λορ.3,2 τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρτοποιίας, - εἶναι ἔυλοργός τὸ ἐπάγγελμα, - ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα ἰὼν ἡ ἀσκησις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆν θέλησιν τοῦ ἀτόμου, κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ὀληθρική καὶ ὑπαλλήλική* ἢ νεώτ. νόμ. φρ. ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπίρρο, ἐπὶ δικαστοῦ, κατ' οἴκοθεν, αὐτεπάγγελτον ἀσκησὴν τῆς ἐξουσίας, ἀνευ μινύσεως παθόντος* ἢ δδ. ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ δικαστοῦ ὡς ὑπαρχεῖν: ὁ βιασμός διώτικος ἐξ ἐπαγγέλματος* ἢ μτφ. ἐκ μακρῶς ἀκούσεως, συνθηλαίας: εἶναι φεύστικη-κακολόγηος ἐξ ἐπαγγέλματος* 4) μτην. σύνδοδος, ἐκκλησία, συνέλευσις τῶν ρωμαίων πολιτῶν (comitia): Πλουτ.Ἡ9.276C ἰδ. γρ.1* 5) ἡ διαφημιζομένη ἱαματικὴ ἰδιότης φαρμάκου πινῶ, ἀ. ἐπαγγελία βλ.λ.β: Κρίτ.π.Γαλ.13,87δ, σὺν.π. Ἀετ.15,16* 6) προσταγή.Λεόντ.Μοναχ.693Α.

ἐπαγγελματίας-ου(οί) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσκῶν ἐπάγγελμα βλ.λ.3ι.

ἐπαγγελματικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐπαγγελματίαν ἢ τὸ ἐπάγγελμα: ἐπ- σωματικῶς - ἐκπαίδευσις - γλώσσα - κοινοβουλίου* ἐπίρρο. -ῶς, δημ. -ά.

ἐπαγγελμῆνας-η-ο δημ. μεταχ. παθ. παρακ. τοῦ ἐπαγγέλλω βλ.λ. ὁ κλήρησ ἐπαγγέλλω, ὑποσχέσων: Παλαι.Περ.Χαιρ.203 τὸ ἐπαγγελμῆνο σὺν δράμα σταυρῶς τοῦ μαρτυρίου.

ἐπαγγελάτῃρ-ῆρος(ὸ) Ἐπιγρ. ὁ ἀποστελλόμενος ὡπως ἀναγγεῖλαι ἔσονται τινα κτ.

ἐπαγγελάτης-ου(οί) γλῶσσ. ὁ μετ' ἄλλου ἐπαγγελλόμενος, ὑποσχόμενος, ὁ ἐγγυητής.

ἐπαγγελτικός-ή-ον μτην. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν συνθήκαιαν τὴν ἐπαγγέλλεται, τὴν ὑπόσχεσιν: Πλουτ. Αἰμ.β ἐπεκλήθη δὲ δώσων ὡς ἐπαγγελτικός, σὺν τελεσιουργός δὲ τῶν ὑποσχέσεων, Φιλῶδ.Ρητ. 2,25 λόγος πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐπαγγελτικός* 2) Ἐπιγρ. ὁ ἐπηγγελμένος, ὁ ὑπεσχημένος.

ἐπαγγελτικός ἐπίρρο. κ. νεώτ. κατὰ τὴν ὄψιν ἐπαγγελτικόν, ὑποσχετικόν: Ἀθην.Μηχ.15,9* ἢ κ. παραδ. ἐπαγγελτικότερον: Ἀριστ.Ρητ.1398b,30 πρὸς Πλάτωνα ἐπαγγελτικότερόν τὴν εἰπόντα.

ἐπαγγελάτος-ον Ἐπιγρ. ἐκασίας, αὐθόρμητος: Ἐπιγρ. παραγεννηθείς ἐπαγγελάτος.

ἐπαγγελτός-ή-ο δημ. ὁ πλῆρης ἐπαγγελιών, ἀγαθῶν ὑποσχέσεων: Παλαι.Περ.Χαιρ.207,15 ὁ θάνατος, ἡ νίκη . . πρὸς ὅση ἐπαγγελάται μὴ πάτε. **ἐπαγέρω** συναῶν, συναθροίζω: Ἰλ.Α 126 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλλίλαγα ταῦτ' ἐπαγέρειν* κ. παθ.: Ὁδ.Α 632 πρὶν ἐπὶ ἔθνεσ' ἀγείρετο μῦρια νεκρῶν ἠχῆ θεοσεπεί.

ἐπαγερμός(οί) μτην. τὸ ἐπαγέρειν, συναθροίζω, ἡ συναγίς: Κλήμ. Ἀλ.Παίδ.2,8.

ἐπαγερσις-εως(ἡ) ἡ συναθροισις, συγκέντρωσις στρατευμάτων ἐναντίον ἐχθροῦ τινος: Ἡρ.7,19 Ἐξέρχεται τοῦ στρατοῦ οὕτω ἀπεχθρῶν ποιεῖται. **ἐπάγην** παθ. ἀόρ. τοῦ πᾶναιμι βλ.λ. **ἐπαγίνω** ἰων. ἀντὶ ἐπάγω βλ.λ. ἐπιφέρω: Ἡρ. 2,2 ἐπαγίνεσιν σφι αἰγας, Κόρινθ.6,235.

ἐπαγκαλιζομαι ἐναγκαλιζομαι: Παλλᾶδ. ἴπν. Ἄγμ.12,278C.

ἐπαγκομιζοσθαι Ἦσ. ἐπανόσθεσθαι. **ἐπαγκρόω** Ἐπιγρ. ἐπανακρόω βλ.λ. ἀνακράτω. **ἐπαγκυλιζομαι** σθῶλ. κ. μτην. ἐπαγκυλῶ βλ.λ. κῆμητα: Σχολ.Ἐρῶ.Ὀρ.147δ, Ἰωα.Γενεα.127,24.

ἐπαγκυλῶ-ῶτα, παθ.-ομαι Σουδ. ἐπηγκυλιζομένη ἔϋλα, τὰ κεκαμμένα εἰς θεοσεδῆ (πῆθ. σιμμοσεδῆ) στήλαια, εἰς χρῆσιν ὀκλῶν.*

ἐπαγκυλιζόμεν-όν μτην. εἰδ. ὁ φέρων τελαμῶνα: Ἡρακλῆδ.π.Ὀρειθ.48,141 ἐπ- βροχῶς. **ἐπαγκυλιζῶν** ἰδὸ μτην. μαζιλῆρ πρὸς ἐπακκοῦθῆμα, προσκεφάλαιον: Ἀετ.16,108/9β.

ἐπαγκώνιον ἰδὸ νεώτ. ἐξάρτημα τῆς πανοπλίας τῶν ἱπποτῶν, περιβάλλον τὸν ἀγκῶνα καὶ τὴν πτυχήν τοῦ βροχῶσιος.

ἐπαγκωνισμός-ου(οί) μτην. εἶδος ὀρχήσεως: Ἀθην.14,630Α.

ἐπαγκαίω, μέλλ. ἐπαγατῶ, ἀγλοίζω, λαμπρῶν ἐπι μάλλον: Ἀριστφ. Ἐκκλ.575 πολίτην δῆμον ἐπαγατῶσα μῦρσιαισιν ὠφελίσαισι βίου, Ἐπιγρ. ὄν σοφίας μῦθος ἐπαγατίζε* 2) μέσ. γαυριδῶ, ὑπερφανεύομαι ἐπὶ τιμῇ: Ἰλ.Σ 133 οὐδέ ἐ φημι δρῶν ἐπαγατῶσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγυθῶν αὐτῶ* 3) παθ. καλῶς, ἐπιδεικτικῶς, παρασκευάζομαι, συγυρίζομαι: Κρατιν.301 ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγαίσμεναι.. τράπεζαι.

ἐπάγγυμι ἐπικλῶ, θραυῶ: Ἡσοδ. Ἐργ.534 οὐτ' ἐπὶ νότα ζαγε.

ἐπάγον(οί) νεώτ. (κτ. παρὰ, τοῦ σῆσθημα) τὸ σῆσθημα τῶν μαγνητῶν, τὸ παράγον τὸ μαγνητικὸν πεδῖον εἰς τὸς ἠλεκτρομηχανάς.

ἐπαγοράω Ἐπιγρ. εἰδ. ἀγοράω κενωθεῖσιν θέσιν ἱερατικῶν, ἱερατικῶν τὴν ἀπούργημα.

ἐπαγορασμός(οί) μτην. ἡ ἀγορασὴ, ἡ ἀγορά, ὡνή: Κεδρ.Γεωγρ.2,39,9 ἐπαγορασμοὶ ἀλόγων βοσκημάτων καὶ κερπῶν.

ἐπαγόρευσις-εως(ἡ) μτην. ὁ ἐπικλήσειος ἢ ἐπιτάξιος λόγος: Θεμιστ.Λόγ.20,285D φιλεῖ.. μὴ δέχεσθαι μῆκος ἢ τοιάδε ἐπαγόρευσις* 2) ἀγορεύω Ἐπιγρ. κ. μτην. ἀναγορεύω* 2) ἀγορεύω: Ἰω.Μοιχ.303C.

ἐπαγορία ἢ Ἦσ. ὄρω. ἀντὶ ἐπηγορία βλ.λ. ἢ μομφή Ἦσ. ἐπαγορίαν ἔχει ἐπιμύθηος ἔστιν.*

ἐπαγοριῶ-ῶν μτην. ἀγοριῶ,ἐπαγοριῶ:Σύμμ.Ψαμμ.34,19. **ἐπαγορός**-ον ἄγρας ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ ἀγορεύειν Ἦσ. ἐπαγορον ἀγρευτικός*: Ἀριστ.Ζι 616b,34 τῶν δ' ἐρωδιῶν.. ὁ μὲν πέλλος.. ἐπαγορός, Καλλ.Ἐκ.1,4,10 Ἦσ. ἐπαγορον.. ἐν τῷ ἀγρευεῖν εὐτυχῆ* 2) αὐτ. ἐπαγορον.. ἀγρωφῶν.

ἐπαγοροσύνη ἢ ἡ ἐν τῷ ἀγρευεῖν ἢ ἀλιεῖν καλοτυχία: Θεοκρ.Βεροῦντὶ καὶ τριετὴ ἀνήρ αἰτεῖται ἐπαγοροσύνην τε καὶ ἄλλων, ἐξ ἀλόφω ζῶη.

ἐπαγορύνσις-εως(ἡ) μτην. κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἀγρυνεῖν, ἡ ἀγρυνία: Ἀριστ.167 ἐπ- εἰς τι, Ἀριαταίν.127* 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συνεκτ. ἡ ἀγρυνος προσοχὴ εἰς τι, ἡ συνεχρῆ φροντις περὶ τιος, ἐπιτήρησις, φύλαξις: Φιλῶδ.Παρρ.70 ἡ ἐπαγορύνσις ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν συνόρων.

ἐπαγορύνω ἢ ἔσφ. φρ. ἀντὶ εὐαίμας βλ.λ.: Ἰσθμ.Παθ.3,13.

ἐπαγορύνω-ον μτην. κ. πάπ. ὁ ἀγρυνεῖν, ὁ μὴ δυνάμενος τὰ κομηθῆν, δύνων: Συνέσ.Πορ.102 εἰ δ' ἐπαγορύνσις ἔστιν ὁ ἀρωστος* 2) μτφ. ἀκοήματος, προσεκτικῶς: Ἀθανάσ.2,685B ἐπαγορύνω σπουδῆ* ἢ ὑπερβ-στάτος: Πλάτ.

ἐπαγρυνῶ-ῶτω μτην. μων., νεώτ. κ. δημ. ἀγρυνῶ, μένω ἀγρυνος, δύνων, διακυνητῶν ἐπὶ τιμῇ: Λουκ.Τιμ.14 δεσπότην.. ἐπαγρυνεῖν ἔσασα τοῖς τόκοις. Ὀνήσανδρ.1,4 ἐπ- πρῆσαι* ἢ ὄμ. κ. ἀπόλ.: Λουκ.Ὀνειρ.31 ὄρως ἐπαγρυνονότα καὶ αὐτόν, Πλουτ.Βροστ.37 τότε μὲν ἐπαγρυνησεν* 2) μτφ. ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω, παραμονεύω π: Διόδ.Σ 14,68 καὶ δὴ φαίνεται διὰ παντὸς ἐπαγρυνητικῶς τῆ τοῦτων ἀπωλεία* ἢ νεώτ. κ. δημ. ἔχω διαρκῶς ἐπτραμμένην τὴν προσοχὴν μὴ ἐπὶ τιος προσηλαθείς, ἐνεργετίας: ἐπαγρυνεῖ ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου.

ἐπαγρόνως ἑπίρρ. μὲν. μετ' ἐπαγρυπνίᾳ, ἀγρόνως βλ. : Ἐσθ.β1.Κωνστ.4,29,66.

ἐπαγχαζομαι μ. κτ. ὀφρ. Ἡσ. «ἐπαγχαζασθε» ἐπαγοχρήσαστε.

ἐπαγαλίξω Ἡσ. «ἐκράτων ἐπέχον» [κῶδ. ἐπαγαλίξων].

ἐπαγωγός-ος Ἐπιρρ. ἐπί συγγενείας, ἀγχιτός βλ., ἐγγύτατος, πλησιέστατος. 2) οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἐπάγωστα πλησιέστατα.

ἐπάγω κ. μαν. κ. νεώτ. ἐπί πινος ἀγω, φέρω, ἐπιφέρω : Ὀδ.Σ137 ὄλον ἐγ' ἤμαρ ἀγχοι πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Ἡσίοδ.Ἐργ.242 τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μὲν ἐπάγαγε πῆμα Κρονίων, Χρῆσιμ. η.Ἡρ.8,77, Αἴσχ.Χο.404 ἄνω ἐτέρων ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτρ, Σοφ.Αἰ.1189, Πλάτ.Τίμ.33Α νόσους γήρας τε ἐπάγοντα, Αἴσχιν.3,140 πόλεμον ἐπάγαγε. 2) ἀγω στρατεύματα ἐναντίον ἐχθροῦ : Ἡρ.1,63 φῶς δέκεσθαι τὸ χρῆσθαι ἐπὶ τὴν στρατιήν, Αἴσχ.Πέρσ.85 ἐπάγει δουρικλάτους ἀνδράσι τὰ ὄψομαρον Ἀρη, Ἀριστοφ.Ὀρν.353 ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρασ· ἢ ἐπάγω τὴν ἐπί τῆν προσακλῶ, προσκαλεθῶν ὡς ἐπικρούω, ὡς συμμάχους ἐναντίον πινός : Θουκ.8,46 βασιλεὶ εἶξεναι ἐπὶ τοὺς αὐτῷ λυπηροὺς τοὺς ἐτέρους ἐπάγειν, Ἐπιστ.Φιλιπ.π.Δημ.160 ἐπάγουσι τὸν Πέρσων ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας· ἢ ὁθ. αὐτῆ. θάναθ, ποροδομοί, ἐπέρχουσι ἐναντίον πινός : Πολύδ.6,229,2 τὴν πολεμὴν ἐπαγόντων αὐτός. 3) κεντρίζω, ὀσκεινῶ, παρορμῶ : Ὀδ.Τ.445 ἐπαγόντες ἐπῆσαν [κῶδ.], Ξεν.Κυν.10,19· ἢ ὁμ. σμν. κ. μέσ. α. αὐτ. 6,25 τὰς κύνας ἐπαγόντων· ἢ ἐπιταχίνα κεντρίων τῶν : Ἀριστοφ.Νεφ.390 ἀτρέμας πρῶτων ὡ κἀπειτ' ἐπάγει παπασαππῆδ, Πλάτ.Κρατ.420D, Ξεν.Συμπ.2,22 θάτταν ρυθμὸν ἐπ. 4) φέρω εἰς τὴν γῆν πινος, παρὰσφῶν, πείθω : Ὀδ.Ξ 392, Ἐρρ.Ἐκ.1032 ἑλλῆς ἢ σ' ἐπάγειν θανάστονον πινός Ἀἴδων, Θουκ.1,107· κ. παθ. : Δημ.59 τοιαύτας ἐλλῆσας καὶ φνακισμοὺς, οἷς ἐπαχθέντες· ἢ κ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρρ. πείθω τινά νά ποσῆ τῆ : Ἐρρ.Ἐκ.260, Ἰσοκρ.14,63 ἔξ ἄν ἰν τῆς ὀψῆς ἐπάγοι μάλλον φροντίαις τῆς ἡμετέρας σωτηρίας. 5) ὀδηγῶ τῶν ἐνοπίων πινός : Ἡρ.3,28 τσαῶτα δὲ ὀδηγῶ ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄνιν τοὺς ἱερεῖας· ἢ συμπλέγω, ὀδηγῶ, συνοδεύω : Σοφ. πρ.378 ὄρ' ἀνώμους πύεουν, ὄσπαρ οὐπάγων διώοντο, Ἐρρ.Φοῖν.905· ἢ κομίζω σου, μεταφέρω σου : Θουκ.1,93 θεῶ γὰρ ἄμαξαι ἐναντίας ἀλλήλους τοὺς λίθους ἐπάγων· ἢ μέσ. φέρω μετ' ἑμαυτοῦ, μεταφέρω εἰς τὴν κῶρον μου : Ἡρ.6,34 οικιστὴν ἀπάσθων, Θουκ.2,68 εὐνοίκους ἐπάγων· ἢ ὁμ. μέσ. μεταφέρω τροφήν ἐπὶ τὸν ριζῶν τῶν φυτῶν : Ὀσοφρ.Φι.1,19 κ. παθ. : Τίμ.Λοκρ.102B τροφὰ ἐπάσεται τῷ σώματι· ἢ κ. μετ'. κ. μφ. : Πολύδ.6,9,1 ἐπάγει ἡ ψυχὴ τὸ ἐν ἀλλῶ· 6) κομίζω, εἶδ. ἐπὶ ὀδοτῶν διοχευτός : Πλάτ.Κριτ.118B τὰ ἐκ τῶν διωρυγῶν ἐπάγοντες νάματα, Ἐπιρρ.5,12 ἐ- λῖμνιν . . εἰς τὴν ἄλμνιν· ἢ μέσ. κομίζω, ἐπιτυχεῶ ἀπὲρ ἑμαυτοῦ, προηθεύωσι : Θουκ.1,81 ἐκ βαλθῶσις ἄν θέονται ἐπὲροται, αὐτ.6,99· ἢ ὁμ. μέσ. ὑφ. : Σοφ. Ἄντ.362 Ἀἰδῶ ἀνον φεθῶν οἰκ ἐπάσεται [δὲν ἐὰ ἐπιτάξω, δὲν δὰ καταρθῶσιν ἰ ἀποφύγη], Θουκ.3,10 τὴν τῶν συμμάχων δουλίαν ἐπαγομένους, Μέν.467· 7) καταφέρω τινί π : Ἐρρ. Ἰππ.194 ἐπάγει κέντρον εἰς χεῖρας λαδῶν πάλαιε· Ἡσ.10,24 πληγὴν γὰρ ἐπάγει ἐπ' ἄσ, Λοκρ.Ἀνά.1,1· 8) προτίθω, φέρω τινι, βάζω κάποιον νά φησῶ : Θουκ.1,125 φῆλον ἐπάγων τοῖς ἐμμάχους ἀπασιν ὄσοι παρῶσαν· ἢ κ. παθ. φέρω ἀπάγειται τινι, φησίζεταί, ἀποφασίζεταί τὴν διὰ φησφορίας : Ξεν. Ἄν.7,7,57 οὐ γὰρ πω φῆσος αὐτῷ ἐπῆκτο Ἀθήνησι περὶ φυγῆς, Δημ.1147 εἰ-

ασε καθ' αὐτὸ φῆλον ἐπαχθῆναι· ἢ ὁμ. κ. νεώτ. ἐπάγω δρῶν τινί ἐπιβόλλω δρῶν εἰς τὸν ἀγχιτικόν, καλῶ αὐτὸν τῶν δι' ὀρκοῦ βεβαίωση τοὺς ἰαχυρισμούς του : Παισ.4,14,4 πρῶτων μὲν αὐτοὺς ἐπάγουσιν ὀρκον· ἢ ἐπάγω δίκην-γραφήν κινῶ, ἐγείρω δίκην : Πλάτ.Νόμ.881B ὅς ἄν . . ἀσθθόμενος μὴ ἐπάγω δίκην τῷ τοιούτῳ, ἐν εὐθύναις ἔστω, Δημ.277, Ἐπιρρ. λεγέτω πρότερος ὁ ἐπάγων τὸν δίκαν· ἢ ὁμ. ἐπάγω γραφῆς-εὐθύναις-εἰσαγγελίας : αὐτ.249 καὶ γραφῆς εὐθύναις εἰσαγγελίας, ταῦτα πάντα ἐπαγόντων μοι· ἢ ἐπάγω αἰτίαν τινί κατηγορῶ, ἐγκωλύω τῶν : Δημ.550 αἰτίαν ἐπάγαμι μὴ φόνου φεωδῆ· 9) εἰσάγω πρόσωπον πρὸ τῆς βουλῆς : Ἐπιρρ.· 10) προστίθω, ἐπιφέρω : Αἴσχ.Ἀγ.1446 ἐμοὶ δ' ἐπάγειν θόνην παροφώμημα τῆσδ' εὐνῆς χλιδήν, Πλούτ.Λυκ.8 ἐπάγων δὲ τῷ λόγῳ τὸ ἔργον ἐνεμεν . . · ἢ κ. παθ. ἐπιφέρωμαι, ἐποκολουθῶ : ΕΜ176,55 τὸ ἐπαγόμενον φωνῆν, Σχόλ.Ἡσίοδ.Ὀ17 ὁ ἐπαγόμενος ἀθετεῖται στίχους· ἢ Ἐπιρρ. ὁ ἐπαγόμενος ἀγῶν ὁ ἐκτακτός. 11) πορευθῆμι, πορευθῶλλω : Ἡρ.2,4 ἐπάγουσι ἀνά πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας, Διόδ.Σ150· κ. παθ. αἱ ἐπαγόμεναι ἡμέραι αἱ ἐμβόλομοι : Διόδ. Σ,113 τῶν ἐπαγόμενων παρ' Αἰγυπτίων πένθ' ἡμερῶν, Πλούτ.Ἡ8,355B, Ἐπιρρ. Πλάτ. ἐπαγομένη ἡμέρα. 12) εἰσάγω, ὀδηγῶ, καθοδηγῶ τὸ ἔργον ἐπὶ τῶν ἀποστόλων ἐπὶ τὰ μῆλα γινωσκόμενα· κ. παθ. : Ἀριστοφ.Ἄρμον.23M ἐπαχθέντων αὐτῶν. 13) ἐπάγω τὸ καθόλου πρόσω, δθ. συνάγω γενικήν τῶν ἀρχῶν : Ἀριστ. Τον.108B,11· ἢ κ. γεν. συνάγω, συμπεράσω : Ἀλέξ. Ἀρρ.Σοφ.Ἐλ.2, Ἀρρ.Ἐπιτ.4,8,9· ἢ εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ, συμπεράσω, ἐξέγω συμπέρασμα δι' ἐπογωγῆς : Ἀριστ.Τον.108A,4 ἐπάγοντα ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστον ἐπὶ τὰ καθόλου καὶ τῶν γινωσκῶν ἐπὶ τὰ ἀγνωστα· ἢ ὁμ. ἀπολ. : Ἀριστοφ.Ρητ. 1356b,8 ἀνάγκη συλλογιζόμενος ἡ ἐπάγοντα δεκνῶναι· κ. παθ. : αὐτ.Α.Υστ.Βη.5· 14) ἐπάγω τὴν κοιλίαν κινῶ : Δισκ.4157 [δ' ἀνάγω] ὀδῶν· 15) μέσ. ἐποκολουθῶ : Πλάτ.Παρ.364C τοιαύτας δὲ πᾶσι τοῖς λόγους μάρτυρας ποιητάς ἐπάγονται, αὐτ.Νόμ.823A, Ξεν.Συμπ.8,34 καὶ μαρτυρία δ' ἐπάγω ὡς ταῦτα ἐγνωκότες· ἢ εἰσάγω πινά, ἠνθοποιῶ, ἀναφέρω γῶρον τῆ ἐκ τῆνος : Πλάτ. Πρωτ.347B ἐπαγόμεναι τε αὐτοὺς ὁ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις· 16) ὁμ. μέσ. ἐπιφέρω, προκλῶ εἰς ἐμοῦ τῶν : Πλάτ.Νόμ.897D νύκτα ἐν πεσημδρία ἐπαγόμενος, Ξεν.Ἀποκ.32 φθόνον ἐπαγόμενος, Δημ.424 αὐθαίρετον αὐτοὺς ἐπάγονται δουλείαν, Διόδ.Σ12,12· 17) ὁμ. μέσ. φέρω μετ' ἑμαυτοῦ : Νικόμαρ.π.Στα6,4,22,102 κὶ μὴ πλουτοῦ καὶ πρὸκα ἐπάγοντο πολλοὶ· 18) ἐκίω πρὸς ἑμαυτὸν, κτῶμαι τὴν εὐνοίαν τῶν : Θουκ.5,45 τὸν Ἀλκιδιδῶν ἐφ' ὀδοῦν μὴ καί, ἠν ἐς τὸν θῆμον ταῦτα λέγωνσι, ἐπαγόμεναι τὸ πλῆθος, Πολύδ.7,14,4· ἢ κ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρρ. κτῶμενος τὴν εὐνοίαν πινος πείθω νά ἐνεργήσῃ τῶν κατοίον φέρω νά κερπὶ κερπῆ : Θουκ.5,41 οἱ Ἀρσπῆτες πρέσβεις τὰς ἑμῶς ἐπηγοῦντο τοῖς Ἀσκαδαίμονιους εὐχρησῆσαι. 19) ὁμ. μέσ. ἐντίθωμ, ἐπιτίθωμ, τοποθεῶ : Ἐπιρρ. ἐ- λῖθων.

ἐπαγωγός-ός (δ) Ἐπιρρ. κενώτ. στράμα πηλοῦ ἐπὶ τοῦτον Ἐπιρρ. μεταφέρω τοῖς τὴν γλῆν βυλοκοπήσασσι καὶ διατήρησασσι εἰς τὸν ἐπαγωγέα τὸ τίλιγος· ἢ πθ. ὄντι ὀπαγωγέως ἐν Ἀρσπῆτ.Ὀρν.1149· 2) ἐν τῷ πληθ. ἐπαγωγέσις ἦσαν δὲ πρακτικῶ, ἐρηνικῶ, ἐμπορικῶ ἢ δ. ἀνάγει, εἰσαγωγέσις. 3) νεώτ. φασ. σπῆσμα χροσθῶμεν διὰ τὴν παραγωγὴν μογνητικῶ πεδίου εἰς μηχανὰς παραγωγῆς ἠλεκτρικῶ ρεύματος ἐξ ἐπαγωγῆς.

ἐπαγωγή ἢ κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ἐπάγειν, εἰσάγειν, ἢ εἰσκομῆναι, ἢ ἔξωθεν εἰσαγωγή· Θουκ.5,82 ἐν τῆς γύης ἐργαζόμενος, ἢ... ἐπαγωγή τῶν ἐπιτηδείων· 2) εἰδ. ἡ εἰσαγωγή τροφῆς διὰ τοῦ φρονίμου· Ἀριστ.Πνευμ.483a,9· 3) ἐκείλ. ἀναφορ. πρὸς Λεϊφάνα ἀγιών, προσκομιδῆ· Μηναι.1,7 Συναξ. Ἁ τῆς τιμῆς τοῦ Προδρόμου κεράς ἐπαγωγή κ. ἀνάκλησις· 4) ἡ πρόσκλησις εἰς συμπόσιον, ἢ πρόσκλησις εἰς τὸ παραεἶναι βοήθειαν, ἀραγὴν· Θουκ.3,100 διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν, αὐτ.3,82· 5) ἐπιθεσις, ἔφοδος ἐπὶ τινα· Πολύβ.10,23,7 τὰς ἐπαγωγὰς τὰς ἐπὶ τοῦ ἑναντιοῦς... δεῖ συνειδῆζειν ἐν πάσαις ταῖς κινήσεσσι ἢ κ. ἀπολ.· αὐτ.11,15,7 κατὰ τὴν ἐπαγωγήν προάγοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ τῆς πόλεως χεῖρας· 6) δέλητρον, δέλεαρ· Δημ.44,4 τὴν μὲν τοῖνυν εἰρήνην ταύταις ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς ἐπαγωγαῖς ἐρόντο παρ' ἑμῶν, Μηναι.8,21 Ὁδ.9 τῶν περὶ ἀσπίων ταῖς πολυειδέων ἐπαγωγὰς ὡς ἀληθῶς ἀκλόνητοι ὄφθητε· ἢ ἐνωδῆ, γοητεία, φίτρον· Πλάτ.Πολ.364C, Θεοφρ.Χαρ.16,7 καὶ πικρὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθάρασι θεινός, Ἐκάτης φάσκων ἐπαγωγήν γεγονότα· 7) προδευτικὴ πορεία συλλογισμοῦ· Ἀριστοτ.Ἀρμον.4,53M· ἢ εἰδ. ἐν τῇ λογικῇ ἢ ἐκ πολλῶν ἐπὶ μέρους ἀληθῶν κρισίων αναγαγὴ γενικῶ ἀμπεροσμάσματος· Ἀριστ.Τοπ.105a,13 «ἐπαγωγή ἢ ὁπὸ τῶν καθ' ἕκαστον ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος· αὐτ.Ἀ'Υατ.Βλα.40 μανθάνουσι ἢ ἐπαγωγή ἢ ἀποδείξει, Πολύστρ.1W συλλογισμοῦ ἢ ἐπαγωγὰς προφανῶν, Πλάτ.Πιν.2,4,6 ἢ ὄμ. ἢ ἐπὶ τῆς διαλεκτικῆς ἀποδείξεως· Διογ.Α'3,53· 8) ἐν τῇ στρατ. τακτικῇ ὁ σχηματισμὸς τῶν στρατιωτικῶν μονάδων, καθ' ἓν ἐκάστης μονάδος ἐτάσσεται ἢ ἐπορεύεται ὁπισθεν τῆς ἄλλης ἀπ'αὐτῆ, παραγωγή βλλ.· Ἀρρ.Τακτ.65 «ἐπαγωγή μὲν ἐστίν, ἐπειδὴν τάμω τάγματι ἐπ' εὐθὺ ἐπιταί· Ἀσκ.Τακτ.10,1· 9) ἡ ἀπογὰ ἢ εἰς ἀρχαλοκίαν, ἀρχαλοκία· Πάτ.Ἡσ.1,17 τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ οὐκ ἔλατος· 10) ὄδ. γεν. θλίψις, συμφορὰ· Πάτ.Σοφ.Σερ.23,11 εἰ δικαιοσύνη ὄμωσεν οὐ δικαιοκρίσεται, πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγὴν ὁ οἶκος αὐτοῦ· 11) ἡ διεύθυνσις ἢ λαθάνουσα ἀνὰ τριχῆς αὐξανόμενοι· Διόδ.Σ'3,35 τὴν δὲ τῆς τριχῆς ἐπαγωγήν ἔχει τοῖς ἄλλοις ζῳοῖς ἑναντίαν· 12) πᾶν νόμ. ἢ ὀξείωσις, ἢ ἀπαίτησις· Πλάτ. ἐπαγωγὰς κενήνκα κατὰ σοῦ· 13) νεώτ. νομ. ἐπαγωγή ὄρκου ἢ ὀρκωκλήσις πρὸς τὸν ἀντίδικον, ὅπως δι' ὄρκου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου βεβαιώσῃ τοὺς ἰσχυρισμοῦς του· ἢ ἐπαγωγή κληρονομίας ἢ πρόσκλησις προσώπων πινός εἰς τὴν κληρονομίαν ἀποκλονόντος· 14) νεώτ. φυσ. ἢ διεγερσις ἢλεκτρικῆς τάσεως δι' ἢλεκτρικὸν ρεῦματὸν ἢ μαγνητῶν· ἢ μαγνητικὴ ἐπαγωγή ἢ ἀνάπτυξις μαγνητικῶν δυνάμεων τῆ ἐπιδράσει μαγνητικοῦ πεδίου.

ἐπαγωγικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ τῆς ἐπαγωγῆς βλλ.7)· Σέξτ.Ἐμ.Πυρρ.2,196 ἐπαγωγικός τρόπος, «ἐπαγωγικὸς μέθοδος» ἢ νεώτ. λογ. ἐπαγωγικὸς συλλογισμός ἢ ἐπαγωγὴ βλλ.7)· 2) ἐπαγωγός, ἢλεκτιστικός· Διον.Ἀλ.Δημ.18 [δ. χρ. ἐπαγωγικός]· 3) νεώτ. φυσ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὴν ἐπαγωγήν βλλ.13)· ἐπαγωγικὸν ρεῦμα [τὸ ἐξ ἐπαγωγῆς παραγόμενον ἢλεκτρικὸν ρεῦμα]· ἢ ἐπαγωγικὸν πηλὸν συσκευῆ, δι' ἧς ἐκ ρεῦματος συνεχῆς χαμηλῆς τάσεως ἀποδίδεται ἐναλλασσόμενον ρεῦμα ὑψηλῆς συχνότητος· ἢ ἐπαγωγικός ζυγὸς συσκευῆ μεγάλῃς εὐαισθησίας, δι' ἧς γίνονται αἰσθητὰ ἀσθενεῖς ἔξωτερικὰ ἐπιδράσεις ἐπὶ ἐπαγωγικῶ ρεῦματος.

ἐπαγωγικός κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπαγωγικὸν βλλ.1)· Σέξτ.Ἐμ.Πυρρ.2,195,Σχολ.Πινδ.Ο'1,20-ἐν ταῖς θετικαῖς ἐπιστήμασι ἀραγόμεθα ἐπαγωγῆς·

ἐπαγωγίσιμον μτην. κ. νεώτ. ὁ ἐξῶθεν εἰσα-

γόμενος· Πλούτ.Λόσ.17 ἀποδιομορφισθαι... τὸ χρυσίον ὡσπερ κήρας ἐπαγωγίσιμον, Ἐπιγρ. 2) νεώτ. γεν. ὁ δι' ἐπαγωγῆς γινόμενος ἢ δυνάμενος νὰ γῆν· 3) τὸ οὐδ. ἐπαγωγίσιμον ἐν τῇ φυσικῇ ὡς οὐδ. σύστημα ὀγκώτων, ἐν ᾧ παράγεται ἢλεκτρικὸν ρεῦμα ἐξ ἐπαγωγῆς.

ἐπαγωγίσιον (τὸ) μτην. ἀκροποσθία, ἀκροδυστία· Διοσκ.3,25.

ἐπαγωγίσιος (ἴσος ἰσ) γλωσσ. γνύσιον.

ἐπαγωγός-ὄν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐπάγων, ὁ ἐπιφέρων· Αἰσχ.ἀπ.57,5 ἐπ- μανίας, Γοργ.Ἐλ.10 ἐπαγ- ἠδόνων, Πλάτ.Τιμ.45D ἐπαγωγὸν ὄνον γίνεταί, Φιλ.2,359· 2) κ. νεώτ. ὁ ἐπιδρὼν ἢλεκτιστικῶς, παρασώρων· Ξεν.Οἰκ.13,9 παιδαία ἐπαγωγός πρὸς τὸ πειθεσθαι· ἢ ὄδ. ἢλεκτιστικῶς, βελτικῶς ἀπατηλός, παραθετ. -ότερος, -ότατος· Ἦρ.3,53 ἢ μὲν δὴ τὰ ἐπαγωγότατα διδασκόμενα ὅπὸ τοῦ πατρὸς ἔλεγε πρὸς αὐτὸν, Θουκ.6,8 ἀκούσαντες... ἐπαγωγὰ καὶ οὐκ ἀληθῆ, Δημ.1368 κέχρηται... ἐπαγωγὸς λόγου, Φιλ.1,396 δελεάτα καὶ φίλτρα ἐπαγωγότατα, - ὀμιαία - συνδιελέξει ἐπαγωγός-θῆμα ἐπαγωγόν· ἢ ἐπὶ ὀρεκτικῶν φαγητῶν, νόστιμος· Ἀντιφῶν.242 ὄφον ἢ ἐπαγωγὸν πᾶν· ἢ μετὰ γεν.· Διον.Ἀλ. Ἰσοκ.3 καίτοι γε ἀνθρώπος ἐστίν... καὶ ἐπαγωγὸς ἠδονῶν τῶν ἀκρωμένων, Πλούτ.Πολ.2· ἢ ἐπαγωγὸν ἐστὶ μετ' ἀπαφρ. παρασώρει εἰς τὸ νὰ...· Ξεν.Ἀπομν.2,5,5 ἐπαγωγὸν ἢ ἀποδιδόσθαι· τὸ οὐδ. ἐπαγωγὸν ὡς οὐστ. τὸ θῆλκιν, ἢ προσέκλυσις· Πλάτ.Φιλ.44C αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν γοητεύματα, οὐχ ἠδονῶν εἶναι· ἢ ὄμ. τὸ οὐδ. ἐπαγωγὸν ἐν ἐπιρρ. χρ. βελτικῶς, γοητευτικῶς· Λουκ.Ἐταιρ.Δ.1,2 μετὰ πᾶν ἐπαγωγόν.

ἐπαγωγός κ. νεώτ. βελτικῶς· Πολύβ.4,24· ἢ ἐπιρρ. -ότατα· Πaus.9,12,5.

ἐπαγωνίζομαι μτην. κ. μων. ἐπιπροσθεῖτος ἀγωνίζομαι· Πλούτ.Φάδ.23 τοῦτον δεύτερον θρησκόθεν ἐβριάζετο... ἐπαγωνίζομενος τῷ Ἀννίβῳ, αὐτ.Κριμ.13· ἢ συνεχίζω τὴν ἐπίθεσιν, ἐξακολουθῶ ἐπιθεόμενος· Αἰσχ.Ἦμιστ.2,2· ἢ μετὰ δοτ. πράγματος ἀγωνίζομαι ὅπὸ τῆν ἐπιδράσαντι πινος· Ἐπιγρ. ἐπαγωνίζομαι εὐνοία· ἢ ὄμ. μετὰ δοτ. πράγματος, ἀγωνίζομαι χερὶν πινός,διὰ τι, πρὸ κατὰ Κδ' Ἰουδ.1,3 ἐπαγωνίζεσθαι τῆ ἀπαξ παραδοθείση τοῖς ἀγίοις πιστεῖ· ἢ ὄμ. μετὰ δοτ. πράγματος, ἀγωνίζομαι διὰ πινος, μεσῶ πινός· Γαλ.14,246 ἐπαγ- τῶ λόγῳ, Πλούτ.Νομ.8 ἑτέροις ἔξωθεν ἐπαγωνίζονται τεκμηρίω· ἢ μετ' ἀπαφρ.· Φωτ.Βιβλ.2,14 ταύτας ἀπορίας διαλοῦσai ἐπαγωνισόμενος· ἢ κ. ἀπολ.· Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.3,93· 2) εἰμαι. ἀπαδός πινος· Φλόστρ.Σοφ.1,25,7.

ἐπαγωνίζω ἢ ἐπάγω | ὁ εἰς τὸν ἀγῶνα βοηθῶν· Αἰσχ.Ἀγ.512 νῦν δ' αὐτε σωτήρ τοβι καὶ ἐπαγώνιος ἀναξ· Ἀπολλων [δ. ἀνδρῶν. παῖσιων].

ἐπαδᾶ ἐπίρρ. ὄμ. ἐπὶ τόπου, ἐντοσθα· Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.259,2 εὐτὴ ἡ μεγάλη δ' ὄσθη, ὡστε να βρισκεα ἐπαδᾶ στὴ χώρα δὲ σ' ὄφνην.

ἐπάει Ἡο. ἢ ἐπαίρει ἀρᾶ.

ἐπαείδω, ὄττ. ἐπαῖδω, μέλλ. ἐπάσομαι κ. ἐπάσῳ ὄδω ἐπὶ τινι ἢ πρὸς τι· Ἡο.1,132 μέγας ἀνὴρ παρεστῶς ἐπαείσει θεογονίην, Εὐρ.Ἡλ.864 ἄλλ' ἐπαείσει καλῶν ὄδων ἄμψ χορῷ· 2) ὡς ἐπιφώδη ὄδω· Πλάτ.Φαιδ.114D χρὴ τὰ τοιοῦτα ὡσπερ ἐπαείειν αὐτῶν, Ξεν.Ἀπομν.2,6,11· ἢ ἀπολ. χρώμα ἐπωδῶδες, μεταχειρίζομαι ἐπωδῶς· Πλάτ. Θεαιτ.149C διδασκῶναι γὰρ αἰ μάταις φαρμάκια καὶ ἐπάδουσαι· ἢ ἢ μτην. ἐπαείδω κ. ἐπιρρολημ. δι' ἐπωδῶν, με ἔροικα· Αἰσχ.Ἀγ.1021 πεισὸν θανάσιον... αἶμα τῆς ἀν πᾶν ἀνακλασθῆναι ἐπαείδω· Πλάτ.773D ἐπιδρασε πειθεῖν περᾶσθαι.

ἐπάειρω ἰων. κ. ποι. ἀπὸ ἐπαίρω βλλ.

ἐπαῖξω ποιῶ τὴ αὐξηθῆναι, νὰ αὐξηθῆ, νὰ προ-

κόψη : Ὁδ. 65 δς οἱ πολλὰ κάμραι, θεός δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει· κ. παθ. : Νικ.Θηρ.449 αἰετός ἐκ παλαχῆς ἐπαέζειται.

ἐπισσοόριον Ἦσ. «κατήγορον».

ἐπιτέτιον Ἐπιγρ. τὸ ἄκρασιον ἢ κορυφαίον τοῦ ἀτέμματος : ἐπιτίον ἐξίλιον μερολυθωδωμένον.

ἐπαζωσις-εως (ἡ) νεώτ. μεταλλ. ἡ χημικὴ κατεργασία εἰδικῶν χαλύθων, καθ' ἣν σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν στρώμα ἀζωτοῦχοι σιδήρου, ἄ. ἐπιπύρωσις.

ἐπαθλοκομῶ-έω ἐπίγρ. γυμνάζω προετοιμάζω τινὰ ἢ τινὰς δι' ἀθλητικῶς ἀγῶνας.

ἐπαθλον (τὸ) κ. μων. κ. νεώτ. ἄθλον, βραβεῖον ἐπὶ τινι, μάλιστα δὲ τὸ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. : Πολυδ.3,143 «τὰ μὲν ἀνομαζόμενα ὑπὸ των παλῶν ἐπαθλα ἄλλα καλοῦσι ἄν» : Εὐρ.Φοῖν.52 σκήπτρ' ἐπαθλα ἴθεο λαμβάνει χθονός, Πλούτ.Φλαμ.15 εἰ νενικηκώς αὐτός, τὰ ἐπαθλα τοῦ πολέμου Φίλιππον ἐξέφερεσθαι, Ἡρωιδ.1,17, Μηναι.1,19 Ὀδρρ.ᾠδ.9 συλλέγουσ τῶν ἀγῶνων τὰ ἐπαθλα : 2) νεώτ. λογ. ὁ τέταρτος τρόπος τοῦ τετάρτου σχήματος τοῦ κατηγοριοῦ συλλαγομοῦ, ἐν ᾧ ἡ μεῖζων εἶναι καθόλου ἀποφατικῆ, ἡ ἐλάσσων καθόλου καταφατικῆ, τὸ δὲ συμπέρασμα ἐν μέρει ἀρνητικῆν.

ἐπαθον ὀριστ. ἀορ. Β' τοῦ ρ. πάσχω βλλ.

ἐπαθρέω μτν. εἰσαθρέω βλλ., θεώωμι, πορτιρῶ, ὀρῶ Σαυτῶ. «ἐπηθρηκία, ἰδούσα» : Ἀπολλ.Ρ 4,497 ἠῶθεν γὰρ ἐπαθρήσοντας ἔκαστα.

ἐπαθροίζομαι μτν. ἀποθροίζομαι ἐπιπροσθέτως, συναθροίζομαι εἰς τόπον, ἐνθα πρὸ ἐμοῦ ἦσαν καὶ ἄλλοι συνηθροισμένοι : Ἄδ.Λοκκ.1,29 τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροισομένων κρᾶτο λέγειν.

ἐπαθρόω ἀθρόω, παῖς ἐν τινι : Νικηφ.Προγμν.47,2 ἐπαθρόοι μὲν ἔστιν ὁ παῖς καὶ δέχομαι τὴν παιδιὰν ὁ πατήρ.

ἐπαίξις μτν. κοδῶν αἰσῶ, αἰσῶς, θρηνολογία ἐπὶ τινι : Λοκκ.Θε.Δ 14,2 ἐπαίξιοντα τὸ νεκρῶ // μετ' αἰτ. θρηγῶν : Νικ.Ἄλεξ.303 : 2) συμμετάχω θρήνων : Βίαν.1,2 αἰσῶν τὸν Ἄδωνιν ... ἐπαίξιουσι Ἐρωτες, Λοκκ.Πενθ.20.

ἐπαίδην ἐπίγρ. μτν. μεθ' ὀρμῆς ὀρμητικῶς : Ὀπν.Ἀλ.2,616 : 2) Ἦσ. «ἐπαίδην ὅσον ἐπιφασαί».

ἐπαγιαλιτις-ιδος (ἡ) ἡ ἐπὶ τοῦ οἴμαλου, τῆς παραλίας : Ἀρχ.λ.ΑΠ 0,8 ἐπαγιαλιτιδα χηλίν.

ἐπαγιζῶ [αἰχλῆ] ἐπὶ ἀνέμου, ὀρμητικῶς φέρομαι, ἐφορίζω, ἐπιπύτω Ἦσ. «ἐπαγιζοντα» σφοδρότερον πνεύματα : Ἰλ.Β 48 Ζεφύρος ἄδρος ἐπαγιζων, Ὁδ.Ο 293 οὐρανὸν ἄδρῶν ἐπαγιζοντα δι' αἰθέρος, Ἄλκιφρ.3,42 ἄδρος ἐ-ὁ βροτῶς // μτν. ἐπὶ τοῦ Ἐρωτος : Παύλ.Σιλ.ΑΠ 5,286 ἄδρῶν ἐπαγιζων ἰσος Ἐρωσ κλονίσει // ἐπὶ ποταμοῦ πλημμυρήσαντος καὶ κατεργαμένου ὀρμητικῶς, μετὰ δὲ : Ὀπν.Κυν.2,125 αὐτὰς δ' ἐν μεσότητι ἐπαγιζων πεδίοσιν αἰνὲ ἀεζόμενος // ἐπὶ δελφίνου, διασχιζῶ ταχέως, μετ' αἰτ. : Ὀπν.Ἀλ.2,583 πόντον ἐπαγιζει.

ἐπαίδομαι-έμαι ἀποθ., μελλ. ἐπαίδεσθῆσθαι, ἀορ. ἐπηδέσθην αἰσχνομαι, ἐντρέπομαι : Σοφ.Ἀντ.510 αὐ δ' οὐκ ἐπαίδει, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖ; Εὐρ.Ἰα 900 // μετὰ δὲ αἰσχνομαι, εἰμαι κατασχόμενος : Βαδρ.43,14' // ἀπολ αἰσθάνομαι τῶν ἐν συνειδήσει, μετανῶν : Εὐρ.Υφισ.ἀν.60,21' : 2) μετ' αἰτ. στέβωμι, φοβοῦμαι : Ἀφσ.ἀν.135, Πλάτ.Νόμ.921Α μὲν δὲν βιοδότην θεὸν ἐπαίδεσθεῖς, Ἡρώδ.2,39.

ἐπαίδομαι ΑΠ καλομαι : ΑΠ 7,48 σάρκεα, ἐπαίδουσσω μτν. τιθάσσω κατὰ τινος, τιθῶς, ἐπιρρίπτω ἐπὶ τινος, μετὰ δὲ : Νόμ.Δ 2,322' κ. παθ. : αὐτ.11,247' : 2) ἀμθ. ἐπιπύτω σφοδρῶς, ἐφορῶ // Ὀπν.Κυν.4,176.

ἐπάικλα [τὰ] δωρ.,δ.γρ. ἐπαικλα ἀντὶ ἐπιδείκναι, ἐπιθάρσια : Περσ.Κ 1,101 // κ. ἐν τῷ ἐν. : Μόλη.3 **ἐπαίικλεια** [τὰ] μων. δ.γρ. ἐπαίικλεια τὸ ἐπαίικλο βλλ. : Ἀθῆν.14,642ε' ἐπαίικλα φασὶ καλεῖσθαι τὰ μετὰ τὸ δέπεινον τραγήματα.

ἐπαίνους Ἦσ. «συγγενεῖς».

ἐπαίνους-εως (ἡ) ὁ ἐπαινος : Εὐρ.Τρω.418 Ἄργεῖ ἀνεῖθι καὶ Φρυγῶν ἐπαίνους, Πάπ. εἰνεκα τῆς ἀσυγκρίτου σου ἐπαινεύεις.

ἐπαίνουθις-ον μων. ἐπαινετικός : Εὐστ.Πον.197,49.

ἐπαίνουθης-ης-ιδος κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐπαινωτὴς ἢ τι : Ἰππ.Διαστ.384, Θουκ.2,41 οὐδὲν προσδέδμενοι οὐκ Ὀμήρου ἐπαινωτοί, Πλάτ.Πολ.366D ἐπαινεταὶ δικαιοσύνης, Τιμοκλ.Β,9' : 2) ὁ ἀπαγγέλλων ραφῶδία ποιητῶν, ραφῶδός : Πλάτ.Ἰων.536D θεῖα μοῖρα Ὀμήρου δεινός ἐπαίνουθης : 3) μαθητὴς ἀπαδός, διασώτης : Σωζ.Ὀμ.3,20,126,8 τοῦ Ἐσταθίου ἐπαινετάς.

ἐπαινετικός-ή-όν κ. νεώτ. παραθ.-ώτερος-ώτατος ὁ ἐχων κλίση, συνήθειαν νὰ ἐπαινῇ, ἐγκωμιαστικός : Ἀριστ.ἩΝικ.125α,7 οὐδ' αὐ ἐπαινετικός ἐστίν, Λοκκ.Εἰκ.19 τῶν ἐπαινετικῶν λόγων.

ἐπαινετικῶς ἐπίγρ. μων. κ. νεώτ., δημ.-ά κατὰ τρόπον ἐπαινετικῶν : Εὐστ.102,37.

ἐπαινετις-ιδος τὸ θηλ. τοῦ ἐπαινετῆ βλλ. : Θεμιστ.Λόγ.18,291D.

ἐπαινετός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄσιος ἐπαινωτὴς, ἀξέπαινος : Πλάτ.Κράτ.416C οὐα μὲν ἄν νοῦς τε καὶ δίκαινα ἐργάζονται, ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά, τὰ δὲ μη, φεκτά, αὐτ. Νόμ.660Α // τὸ οὐδ. ἐπαινωτὸν ὡς οὐα ἀντικείμενον ἐπαινωτῶν : Ἀριστ.ἩΝικ.101B,13.

ἐπαινετῶ-έω μτν. ἐπαινώ : Φιλῶδ.Ρητ.82 **ἐπαινετῶς** ἐπίγρ. μτν., μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπαινωτῶν, ἀξέπαινος : Φιλῶδ.Ποιημ.2,26, Φιλ.1,682, Διγεν.Ἀκρ.4709 ἐπαινετῶς καὶ θαυμαστῶς χαρεῖσα εἰς τὸν κόσμον.

ἐπαινημι αἰολ. ἀντὶ ἐπαινώ βλλ. : Ἄλκ.ἀν.37,2 μέγ' ἐπαινετῆς ἀδάλαξ, Σίμων.5,19.

ἐπαινώ δωρ. ἀντὶ ἐπαινώ βλλ. : Ἀριστ.Φ.Λυσ.198 τὸν ἄρην ἀπατον ὡς ἐπαινώ.

ἐπαινωθῆρα [τὴ] νεώτ. ὁ θηρεύων ἐπαινοῦς, ἐπαινωθηρία [τὴ] νεώτ. ὁ θηρεύων ἐπαινοῦς, ἡ ἐπὶ ζήτησις ἐπαινωτῶν.

ἐπαινοός (ὁ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., μων. κ. δημ. κ. οὐδ. ἐπαινοός (τὸ) τὸ ἐπαινεῖν, ἡ ἐπικοκμιασία : Σπ.4,3 ὁ δ' οἴκτος ἐπαινοός, Πινδ.ἀν.18β, Ἡρ.3,3 πολλῶ ἐχράτο τὸ ἐπαινω ὑπερθωμάζουσα, Σοφ.Ἀντ.665 οὐκ ἐστ', ἐπαινωτοῦ τούτου ἐξ ἑμοῦ ταχύν, Πλάτ.Λόγ.181B αὐτὸς μένοσι ὁ ἐπαινεῖσ τε καὶ λάξ // πληθ. ἐπαινοῖ ἐπαινετικῶ λόγοι : Σοφ.ΟΚ 720 ὡ κληστ' ἐπαινοῖς εὐλογοῦμένον πέδον, Ξεν.Ἀπομν.2,1,33 οἱ νεοὶ τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαινοῖς χαιρούσιν : 2) ἡ δημοσία ἀναμνηστικὴ καὶ διοικητικὴ τῶν ἀρετῶν τιμωρ, ἀναμνηστικός : Ἀριστ.Ρητ.1367b,27 ἐστίν δ' ἐπαινοός λόγος ἐμφορῶν μέγεθος ἀρετῆς, τὸ δ' ἐγκώμιον τῶν ἐργῶν ἐστίν : Ἐρωτῶν.2,2196,Βέβ.Χρυ.7,95 ἀπῆρεν ἐπαινοός πολλῶν ἀπὸ παντῶς ἀνθρώπου : 3) μετ' ἐμπροθ. δωρ. (ὀπὲρ τινοσ, περὶ τινοσ, κατὰ τινοσ (= ὑπερῶρ τινοσ, εἰς τινα) : Πλάτ.Φαῖδρ.260C μὲ περὶ οὐνοσ σικιάσ ἔπαινω τὸν ἐπαινω ποιούμενον, Αἰσχ.3,50, Πολυδ.1,1 τὸν ὑπερῶρ αὐτῆς ἰστροπιά ἐπαινω : 4) παρῶσις, συμβουλή : Σοφ.ἀν.253' : 4) ἀναμνηστικὴ ἀγαθίασ συμφορῶν : Πάπ. Ἡ πίστις των συναλλαγμάτων φυλαττομένη ἐν ἐπαινω. **ἐπαινοός**-ή-όν μ. ἐν τῷ θηλ. δεινός, φοβερός, ἐν χρ. αὐ ἐπιθετὸν τῆς Περσεφόνης παρ' Ὀμ. κ. Ἦσ. : Ἰλ.457 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπινη Περσεφόνεια, Ὁδ.Κ 491 εἰς Αἴθαιο δόμουσ καὶ ἐπαι-

νῆς Περσφορείας, Ἰασιόδ.Θ 768' || ὄμ. ἐπὶ τῆς Ἑκάτης Ἰουκ. Νικημορ.9.

ἐπιανοιμένους ἐπίρω. ἐκ τῆς καθ. μη. ἐνεστ. ὀξείωναιώς· Διόδ.Σ 16,88.

ἐπιανῶ-ῶ κ. μον. κ. νεώτ., δημ. συνηρ. κ. παυν., (ἐπιανῶν, αἰολ. ἐπιανῖμι, λακων. ἐπιανῶ, παροι. ἐπῆνω, μέλλ. ἐπιανέω κ. συνηθέστ. ἐπιανέωσαι, ποι. ἐπιανῶω, ὄρ. ὄρ' ἐπῆνεσα, ποι. [οἰχ] τραγ. ἔπῆνεσα κ. δημ. [ἐπι]ανέω, παρ.κ. ἐπῆνεκα, μέσ. ἐπιανοῦμαι, δημ. πενίεμαι, μέσ. ὄρ. ἐπῆνεσθην κ. -εσθῆναι Π.Φιλ.147 I, καθ. μέλλ. ἐπιανέθησμαι κ. μην. ἐπιανηθήσμαι, ὄρ. ἐπῆνεθην, ἄλλ. κ. ἐπῆνεθην Ἰ.Ἐπιρ. I, δημ. [ἐπι]ανέθηκα, παρ.κ. ἐπῆνεμαι, αἰνώ, ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, συμφωνῶ, π. Ὀμ. ἀπολ.: Ἰλ.Γ 461 ὡς ἔφατ' Ἄρτεϊδος, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἄχαιοί, Ἄρισται. Ὀρν.1616 ὄρος ἐπῆνεῖ χούτος, Θουκ.4,65 ἐπιανέστων δὲ αὐτῶν ἐπινοῦνται τὴν ὀμολογίαν || μετ' αἰτ. πράγματος: Ἰλ.Β 335 Ἄργετοὶ δὲ μέγ' ἴσχαν μῦθον ἐπιανῆσαντες Ὀδυσσεῖος, Πινδ.Π 4,168 σύνθεσιν ταῦταν ἐπιανῆσαντες, Πρόδρ. 2,289 τὰ παρ' αὐτοῦ γινόμενα μεγάλας ἐπιανοῦντες, ἐπιανῶ τὴν πρόβιν σὰς' κ. καθ. ἐπῆνεσαν τὰ μέτρα τῆς κυβερνήσεως || μετὰ δοτ. προσώπων παροδόχοι, συμμερίζουσι τὴν γνῶμην τινός: Ἰλ.Σ 312 Ἐκτορι με γὰρ ἐπῆνεσαν κακὰ κητιῶντι' || ἐν τῷ ἐνεργ. ὄρ. ὄρ' ἐπῆνεσα μετ' σμν. ἐνεστ. = ἐπιανῶ, ἐγκρίνω: Σοφ.ΑΙ.536 ἐπῆνε' ἔργον' || εἰδ. ἐν ἐκφράσ. εὐμένους παρορήσεως προακλήσεως, εὐχαριστῶν παραποιῶν: Σοφ.ἀν.255 ἐπῆνε' ἰοθὶ δ'... ἐκ κάρτα βαιῶν, Ἄρισται: Αχ.485 ἐπῆνε' ἄγε νυν' 2) εὐαρέστας ἔγω πρός τινα ἢ πρός τι: Ἄλλ.37Α, Ἦρ. δ,130 ἄνδρες παῖδάς τῆς ἐμῆς μνηστῆρες... πᾶν τας ἡμέρας ἐπιανῶ, Εὐρ. Ἰπν.264 οὕτω τὸ λίαν ἦτον ἐπιανῶ τῷ μὲν ἐγὼν 3) ἐκφράζουσι ἐπινοήσεις διὰ τινά ἐπὶ τῆ, μετὰ ἀπλής αἰτ.: Αἰσχ.Πρ.340 τὰ μὲν σ' ἐπιανῶ κωδομάη λήξω ποτῆ, Σοφ.ΑΙ.1361, Πλάτ.Συμν.222Α ταῦτ' ἐστίν· ἂ ἐγὼ Σωκράτη ἐπιανῶ' || ὄμ. μετὰ δοτ. προήγματος: Δειν.11,5' || ἔ- ἐπὶ τινι: Ἐπιρ. 4) ἐ- τινά τινος, Πλούτ. Ἠθ.1D, Λουκ. Ερμῶτ.42 ἐπιανέω σε τῆς συνέσεως || ἔ- τινά οτι: Πλάτ.Γοργ. 471D ἐγὼ γέ σε ἐπῆνεσα οτι μοι δοκεῖ || ἔ- τινά πρός τινα: Πλάτ.Πολ.501C ἐν τῷ ἐπῆνεῶμεν πρός αὐτούς' || νεώτ. ἔ- διὰ τ' || κ. μέσ. ἐπιανοῦμαι εἰς τι: Πλάτ. Ἄλλ. I, 111Α δικαίως ἐπιανῶν' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν παρ. ἐπιανοῦμαι κατὰ τι τυχεῶν ἐπιανῶν διὰ τι: Διόδ.Σ 1,37 Ζενοφῶν δὲ καὶ Θουκυδίδης ἐπιανοῦμενοι κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἱστοριῶν' || ὄμ. καθ. μετὰ συστοχῆς αἰτ.: Πλάτ. Ἀρχ.181B' || ὄμ. καθ. νεώτ. ἀπολ.: Κάλβ.Λύρα 20 ἢ ἀρετῆ... ἐπιανομένη τούτῃ ἐπιγεῖσθαι χοροῦς τότε δὲν φεύγει' || ἐγκωμιάζω, ἐπιανῶ δημοσία: Πλάτ. Ἰων 336D ἐγὼ κατεχόμενος καὶ μασιόμενος Ὀμηρον ἐπιανῶ, Ἄριστ. Π.Πολι.1289α, ἢ τὴν Λακωνικὴν ἢ τινα ἄλλην ἐπιανοῦσι κ. καθ.: Θουκ.2,25 ἀπὸ ταύτου τοῦ τολημῆτος ἐπῆνεθῆ ἐν Σπάρτῃ, Ἰσοκρ.12, μετέβαλον τὴν πολιτείαν... ἀπὶ τῆς ὑπὸ πάντων ἐπιανομένης' 4) ἀναφωρ. πρὸς τὸ θεῖον, ὑμῶν, δοξολογῶ: Πάδ.Ψαλμ.117, I αἰνεῖται τὸν Κύριον πάντα τὰ ἐθνη, ἐπιανέσσει αὐτὸν πάντες οἱ λαοί' 5) ὑπόσχομαι, παρεχέμαι ἑλπίδας: Εὐρ. Ἄνδρ.553 ἀναεπιήτριαν ῥώμην μ' ἐπιανῶ λυβῶάνην | δ. ἔμμ. ἐπιπρότερον ἑμαυτὸν νὰ λαβῶνδαν', Πλάτ. 6) ποραινῶ, συμβουλευέω: Αἰσχ. Ἐπ.595 τούτῳ σφοδρῆς τὸ κάθ' ὅσους ἀντρέπας ἔπεινε ἐπιανῶ, Σοφ. Α. 1360 τούτῳ ἐπιανέεις ὄλητα σὺ κτῆσθαι φίλους

ἐπιανῶ-ῶ μην. ἀντὶ ἐπῆνω, παρεχέω, ἐμφυγῶνται, περιλύω, λαῶν: Ἀδην.4,41C εἰς δὲ τὸ παραγορήσαι τὰς δόνας τῷ θερμῷ ἐπιανῶ,

ἔθλγειν δυναμένῳ' 2) μέσ. λαῶμαι: Νίκ. Ἄλεξ. 462 ἄλλατα τινάθελοισιν ἐπιανῶσασσ λαεστῆρας **ἐπιανῶ-ῶ** μην. ἐπιανῶ-ῶ βλλ.: Φιλίστρ. Γυμν.42 ἐπ-τῷ ἐλαίρω.

ἐπαίρω κ. μον. κ. δημ. παίρω βλλ., προστ. ἐπαρε, ἐπάρετε, καθ. μη. παρ.κ. ἐπαρμένους ἀπὸ τῆς γῆς αἰρώ, ἐπαίρω, ἐγείρω, σηκῶνω, δθ. λαοβάνω εἰς χεῖρας, λαοβάνω: Πρόδρ.1,126 παρῆυθῶς ὑπόδημον ἐπ-κὰ πετίζῶναι, αὐτ.1,173 ἐπαρ' τὸ ράφιν μόν σου, φρ. παροι. θέλει μῆλον ἐπαρε, θέλεις κωδῶν (ἐκλεῖπον μεταξὺ δύο), δ. τραγ. ἐπαρε σὺ τῆ Λύρα σου καὶ γῶ τὸν ταμπουρά μου' 2) λαοβάνω μετ' ἑμοῦ, συμπολαοβάνω: Ἐρωτόκρ. I, 1318 δὲ θέλω μοναχός σου νὰ προπατήσῃ στήν ξενιτεῖά κ' ἐπαρ' μὲ οὐντροφῶ σου' 3) ἀγοράζω: Πρόδρ.1,190 ἐπάρετε δρουασιναῖον ὄξυγαλα' 4) ἐπιτυγχάνω, κερδίζω: Ἐρωτόκρ. 2,2180 κ. οἱ τρεῖς τως εἶχασιν τὸ νίκος ἐπαρμένῳ' 5) δημ. ἐπαρμένος ὡς ἐπιθ. ἐπῆρμένους βλ. ἐπαῖω 7I.

ἐπαίρω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. [ἐπαίρω βλλ., μέλλ. ἐπάρω, ὄρ. ἐπάρω, μη. ἐπάρος, παρ.κ. ἐπῆρκα, καθ. ὄρ. ἐπῆρθην, μη. ἐπαρθεῖς, παρ.κ. ἐπῆρμαι, μη. ἐπαρμένους, ἐγείρω τι, ἀνασκήκων και τοποθετῶ ἐπὶ τινος: Ἰλ.Η 426 δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμασῶν ἐπῆραρον ἰσκησάντες ἐπέβησαν εἰς τὰς δὲμαξεία, αὐτ.214 κρατεῦσθαι ἐπῆραρον || ὄμ. κ. μέσ.: Ἀπόλλ.Ρ 3,734 ἴσον ἐπῆι κείνοισ μετ' ἐπῆραρον μαζῶν μετ' ἐσκήκων και μετέβαλες εἰς τὸν μαζῶν σου' || μετ' αἰτ. ἀπλής ἐγείρω και τοποθετῶ τὴ ἐπ' ἐμουτοῦ: Μνηστ.1,4 Ἐσπ.Προσῶμ. τὸν σὸν ἐπάρας σταυρῶν' 2) ἐγείρω, ὠφῶνω: Ἰλ.Κ 80 ὀρθῶθεῖς δ' ὄρ' ἐπ' ἀγκῶνας, κεφαλῆν ἐπῆραρον, Σοφ.Φ.λ. 889 αἰνῶ τὰ δ' ὦ παῖ, καὶ γ' ἐπαίρ', ὡσπερ νοεῖς, Εὐρ.Τρω.100 ἀνα δὺσσοιμον πεδῶδεν κεφαλῆν, ἐπάρετε δερνν, Ἐπιρ. πάντες ἐπῆραρον | ἐνν. τῆς γείρα | κ. καθ. ἐπὶ τῶν χερῶν: Μνηστ.3,28 Ὁὐ35 αἰ σαί πρός θεόν... βεταῖ ἐπαρῶμενοι χεῖρας' 3) ἀναφωρ. πρὸς τὰς ὄψεις, τὰ βλέφαρα, ἀνασῶμα, ἀνασῶν: Σοφ.ΟΤ 1276 (κωδ.) τοιαῦτ' ἐφῆμῶν πολλῆσταις τὸ κοῦχ ὄψαθ ἥρσασ' ἐπαίρων βλέφαρα, Ἄμφις 13 σεμνῶς ἐπῆρκῶς τὰς ὄψεις' || ὠφῶνω τὸν τόνου τῆς φωνῆς: Δημ.323 ἐπάρας τὴν φωνῆν γεννηθῶς καὶ λαρυγγίζω' || γραμμέν. φρ. ἐπαίρω τὴν προσώψιν διδοῦ δέξον τόνου: Σχόλ. Ἰλ.Α 636' || ὄμ. κ. μέσ. ἐπαίρωμαι ἀναφωρ. πρὸς τοὺς ἰστούς, σηκῶνω και στυλῶνω τὸ κατόρθο, ἀντὶθ. καθαρῶν τούς ἰστούς: Πολυδ.1,61,7 τὸ δὲ λοιπὸν πληθῶς ἐπαρῶμενον τοὺς ἰστούς... ἀπεχρῶν κ. καθ. ἐπὶ τῶν ἰστίων, ἀντὶθ. ὠφείμαι: Πλούτ.Λοῦκ.3 μεθ' ἡμέραν μὲν ὠφειμένους πλέωσι τῶν ἰστίων και ταπεινῶς νύκταρ δ' ἐπαρῶμενοι εἰς Ῥόδον ἐσῶθ' || νεώτ. ναυτ. ἐν τῷ προστ. ἐνεργ. ἐπαρῶν ἐν χρ. ὡς μόριον παρακλειυστικῶν πρὸς ἀνίψωμον τῶν ποδῶν τῶν μερῶν τῶν ἰστίων' || ὄμ. μέσ. ἀναφωρ. πρὸς ὅλα ὑφόμενα ὅπως πηλῶσιν: Εὐρ.ΠΤ 1484 παῖσῶ δὲ λῶχην, ἢν ἐπαίρωμαι ξένους, Πλούτ. Ἠθ.185B' || ἀναφωρ. πρὸς οἰκοδομὰς, ἀνυψῶνω, καθ.: Πάτ. τὰς ἐπαρῆντες τοῖσχαυς' || ὄμ. μέσ. μισ.: Σοφ.ΟΤ 635 τί τῆς ἀβουλον... στάσιον γλώσσης ἐπῆρασθε', Δημ. 302 πολλοὺς και θρασείας τὰ πρὸ τούτων τῆ πόλει λόγους ἐπαρῶμενον, διὸς Σ 34,17' 3) μισφ. ἐξεψῶ, μεγαλύνω: Πινδ.Ο 9,31 Λοκρῶν ἐπῆραρον ἑμαυτὸν ἀγαλοδένδρον, Ἐν Ἄπην.3,6,2 ἐπαρῆς δὲ τὸν πατρῶον οἶκον, αὐξῆσαι δὲ τὴν πατριδα 4) ὀντθ. ἐγείρωμαι ἢ ἐγείρω τὸ σκέλος: Ἦρ. 2,162 ἐπῆραρος ἀπεγατῆραδ' ἐγείρωμαι ἐκ τῆς τροπέτης: Εὐάγγ.1,10 5) διεγείρω, παρακῶν: Ἦρ.1,204 πολλά τὸ γὰρ μὴ καὶ μεγάλα τὰ ἐπῆρανον και ἐποτρύνοντο ἢν, Σοφ.ΟΤ 1320 τῆ σ'

ἐπήρε δαιμόνων· Δημ.208 ἥ ὄμ. ἐν τῇ φρ. ἐπαύω θυμόν τινα· τινὰ τὴν θυχάν· τινὰ ἐπὶ τὴν ὑπεριον. ἐξεγείρω, ἐρεθίσω· Εὐρ.ΙΑ.125 θυμόν ἐπαύει οὐ σὴ τ' ἀλόχῃ, Διογ.Οιν.64 ἐπαίρει ἐαυτὸν ἐπὶ τινί· ἥ μετ' ἀπαφ. παρακινῶ, παίδω, παραστρώ τινά ὄπως ἐγέρηται· ἥρ.1,90 ἐπαίρειας Κροίσων στρατεύεσθαι ἐπὶ Πέρσας, Ἄριστοφ.Νεφ.42 εἶβ' ὤφελ' ἡ προμηστρί' ἀπολέσθαι κακῶς, τίς με γήμ' ἐπήρει τὴν αὐτὴν μητέρα, Ἰσοκρ.4,108, Αἰσχύλ.1,192 πολλοὺς ἀμαρτάνειν ἐπαρεῖ· κ. παθ· ἥρ.1,90 ἐπαεορβεντες, κινδύλοισι μαντιαῖσι, Οὐκ.1,81 μὴ... ἐκείνη γε τῆ ἑλλήδι ἐπ., Ἄριστοφ.Ορν.1448 ἀπὸ γόρ λόγων ὁ νόυς τε μετεωρίζεται ἐπαίρειται τ' ἀνθρωπος ἥ ὄμ. παθ. ἐπ. εἰς τις· Οὐκ.4,108 μάλιστα δὲ ἐπήρθησαν ἐς τὸ νεωτερίζειν ἥ ὄμ. παθ. ἐπ. ἐπὶ τι· Πλάτ.Βασ.3,12,24 καὶ ἦν ἐπαυρόμενος ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἥ ὄμ. παθ. μετ' ἀπαφ.· Ἰσοκρ.5,10 ἐπήρην πάλιν γράφει περὶ αὐτῆς ἥ ὄμ. παθ. ἀπόλ. εἶμαι ἐξερεθισμένος· Ἄριστοφ.Νεφ.810 ἀνδρὸς ἐκπληγμένου καὶ φανερώς ἐπηρμένου, Οὐκ.2,11 ἡ Ἑλλάς τῆδε τὴ ῥῆμ' ἐπήρται καὶ προσεχει τὴν γῆν· 6) ἐρεθίζουσι, διοικουμένοι· ἥρ.1,90, Γολ.6,26,18|2) ἥ ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖον· Ἄριστοφ.Λυσ.937 ἐπήρται τοῦτο γε, ἥρ.Πιστ.54· 7) κ. νεώτ. μεθ. ἐπαύρομαι πινὴ ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, τὸ παίρων πῶμα ὄν· ἥρ.5,81 Αἰγινηταὶ δὲ εὐδαιμονίῃ τε μεγάλῃ ἐπαεορβεντες, Πλάτ.Πολ.434B ἐπαυρόμενος ἡ λούτω ἡ λαχῶν ἥ ὄμ. ἐπ. ἐπὶ τινί· Σεν.Απομν.1,2,25 ὠγκωμένω μὲν ἐπὶ γένει, ἐπηρμένω δ' ἐπὶ λούτω ἥ ὄμ. ἐπ. ἐπὶ τινί· Οὐκ.6,1) χρῆ δὲ μὴ πρὸς τὸς τύχας τὸν ἐναντίων ἐπαεορβαῖν ἥ ἐπ. ἐκ τινος· Παυδ.6,1,29,4 ἥ ὄμ. ἀπόλ.· Οὐκ.4,18 ἥ ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐπηρμένω-ν-ον ὡς ἐπὶθ. ἀλόχων, σιληταῖς φαντασμένω, εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἑωσφάφου· Μηναι.3,22 Ὡδ3 τὸν μεγάλως ἀεὶ ἐπηρμένον... ἐπαλειψώσας ρηματ. ἡ ἐπαρισ.

ἐπισθάνομαι ἀποθ. κ. μων. αἰσθάνομαι καλῶς διὰ τὸν αἰσθήσεων, μάλιστα δὲ διὰ τῆς ὁμοῦς, ἀκούου· Σοφ.Φιλ.1296 τέκνον, τίνος φωνή, μὴ Ὀδυσσεύς, ἐπησθάνουν· ἥ ὄμ. μετὰ γεν.· Σοφ.ΟΚ.1351 οὐ τὴν ποτ' ὄμφης τῆς ἐμῆς ἐπὶσθετο, Ἐπίκ.Φυσ.14,10 ἐπαισθ. διαφοράς ἥ κ. ἐπὶ τῆς ἀσφρήσεως· Μηναι.9,1 Ὀρθρ.Θεοτ. ὅπως σου ἔδραμον γυναικῆς τὸν μύρων τῶν ἡδυνῶν ἐπαισθόμεναι ἥ μετ' αὐτ. αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι· Αἰσχ.Άγ.85 τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθόμεναι, Σοφ.Αἰ.553 ἧλιον ἐχω, ὀδοῦνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν ἥ εἰδ. ἐπὶ ἐρεθισμῶν ἐκ τοῦ ἐαυτοῦ σώματος προερχομένων· Δημ.155 ὅταν μὲν ἐρωμένωσ ἡ τις οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἑκαστα σαθρῶν ἥ κ. μετὰ μτχ.· Σοφ.ΟΚ.1629 ὁ δ' ὡς ἐπὶσθετ' ἂν θεοῦ καλοῦμένου, Εὐρ.Κύκλ.420 ἠσθάνεται αὐτὸν ὡς ἐπὶσθόμενον ἐγώ· 3) ἀπόλ. ἐπαυρόμεται εἰς ἐμαυτὸν, ἀνακώωμαι, ἀναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου· ἥρ.Νούσ.3,8.

ἐπισθάνω-ατος (τό) τὸ ἐπαισθάνεσθαι, ἡ ἀντίληψις· Ἐπίκ.ἀπ.36 καὶ τὸ τὸ ἐπαισθάνεσθαι δὲ ὑπεσθάναι, πιστάται τὴν τῶν αἰσθήσεων ἀλλέθειαν, Φιλ.δδ.Μουσ.66κ.

ἐπαισθάνε-ως (ή) τὸ ἐπαισθάνεσθαι, κατανοεῖν, ἀντιλήψις· Ἐπίκ.Ἐπιστ.131U τὴν ἐπαισθάνειν τὴν ἀπ' ἐκείνου ὡς τὰ πολλά ποιοῦσαν ἥ μετὰ γεν.· Ἐπίκ.Φυσ.126σ, Πορφ.Αποκ.1,57,3,15.

ἐπαισθάνθς (ή-θής) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλήκτος, ὅθ. ἀρρασμαίνωσ, ἀνθθ. ἀνεπαίσθητος· ἐπ. ἐρέθισμα· μεταβολή· Βελτ.ωσ, Λοσκρ.Μυστ.23 ἡ παρουσία τῶν γυναικῶν καταστίνει ἐπαισθιτὸ κάθε ἀρεπρὸ ἐπὶρρ. -ώσ, δημ. -α.

ἐπαίστιος ἡσ. «καθόκωντες, ἐπιβάλλοντες». **ἐπαίστιος** ἰόσσιος, ἐπ. ἀόρ. ἐπιτήξω, βασιμ. ἐπαίψικας, σινερ. ἐπαίστιος, ὄτγ. ἐπαίτης, μέλλ. ἐπαίψω, ὀρμητικῶς κινούμαι, ἐφαρμῶ κατά τινος ἡ ἐπὶ τι μετὰ γεν. ἰοῦδὲν ἐν Ὀδ.1. ἡ.Ε.263 Αἰνεῖσας δ' ἐπατ'ἔται μνημονίωσ ἰππων, αὐτ.Ν.687 ἥ ὄμ. κ. μετ' αὐτ.· ἡ Ψ.64 Ἐκτρορ' ἐπαίστιων προτὶ ἴλιον ἥ ὄμ. μετὰ δοτ. προσ.· Ὀδ.Κ.295 Κίρκη ἐπατ'ἔται ἥ ὄμ. μετὰ δοτ. ὄργάνου· ἡ.Ε.584 Ἀντιλόχος δ' ἄρ' ἐπαίψας ἔπειε ἴλασε κόρην, Ὀδ.Ε.281 ἡ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπὶστων μελίον ἥ ἐπασσῶ ἐς τις· Σοφ.Αἰ.305 κάπειε ἐπὶστας αὐθὶς ἐς δόμον πάλλιν ἥ ἀπόλ. ἐπὶ ἱερακος· ἡ Ψ.Χ.142 κίρκας... ταρφέ' ἐπασσῶσ ἥ κ. ἐπὶ ἀνέμου, ἐφαρμῶ, ἐπιπείω· ἡ.Β.146 Νόσας τ' ὠρρὸρ' ἐπαίψας πατρός Διὸς ἐκ νεφέλων ἥ μετ. διὰ τῆς τοχυγίτας κερόζωις τι· ἡ Ψ.773 ἐμπελιον ἐπαφασθῶ ἀεθλον ἥ κινῶ κ' μεθ' ὀρμῆς· Εὐρ.Ἐκ.1071 ἠὸ πῶδ' ἐπὶστας σαρκῶν ὄστεων τ' ἐμπελίσθῶ, Ἄπολλ.Ρ.1254 κ. παθ. ἡ Ψ.628.

ἐπαίστιος-ον (ἐπασί) φανερός, ἀκουστός, διαβεβημένος, συνθῆ μετὰ μτχ. ἥρ.2,19 ὡς ἐπάστιασ ἐγένετο τοῦτο ἑραγμασεν, αὐτ.8,128 ἥ ὄντηληπτος· Ἀντιαν.Λιδ.34,4.

ἐπαίστιος ἐπὶρρ. φανερός· Στοδ.1,1,39 (ἀμφ.1. **ἐπαίστιος**-οῦς-ές [αἰστος] μτγν. ὁ ἐπαισθιδιος, ὁ προκάλωσις αἰστος Σουδ. ἡ ἐπαίστιος, αἰσθητός παρσιτιον· Δίων.Κ.56,13.

ἐπαίστιος-ον μτγν. ὁ ἐπαίστιος Βλλ.· Ἀντιόχ. Ἀστρ.ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ.7,15, Βέττ.Βάλ.10,17 ἥ 2) δυσ-επίθης, δύσμορφος, ἀσχημος· αὐτ.Π.0,23.

ἐπαίστιονομαι ἀποθ. κ. μων. μέλλ. ἐπαίστυν-θῆσασαι αἰστυνομαι, ἐντροπία ἐπὶ τινί, μετὰ δοτ. ἥρ.1,143 φαίνονται μοι ὁ πολλοὶ αὐτῶν ἐπαίστυνθεσθαι τῷ ὀνόματι ἥ μετ' αὐτ. ἐν-τροπίασ τινα· Σεν.Ἑλλ.4,1,34, Πλάτ.Σοφ.247C ἐπαίστυνεται τὸ τολμᾶν ἥ μετ' ἀπαφ. ἐν-τροπίασ τὸν πρόξω ἡ ὀσπασί τὸ· Αἰσχ.Άγ.1373 πολλῶν παρθεῖν καίριφς ἐρημένω τανταῖτα εἶπει οὐκ ἐπαίστυνθεσασαι, Μηναι.1,1 Ἐσπερ. Στχ.1ῶσθ. οὐκ ἐπαίστυνη ὁ παναγῶστος Θεὸς τῆς σαρκῆς τὴν περσιτω ἀπομυθῆναι ἥ μετὰ μτχ. ἐντροπίασ ὅτι ἐπαίρα ἡ πράττις τι· ἥρ.1,90, Σοφ.Αἰ.1307 οὐδ' ἐπαίστυνη λέγων ἥ ἀπόλ. αἰσθάνομαι αἰστυνοῦν, ἐντροπίασ, ἐντροπίασ· Πλάτ.Πολ.573B ἐὸν τινος ἐν αὐτῷ βῆξας ἡ ἐπι-θυρίασ λῶδθ πουργόμενα χρατῆσ καὶ ἐπὶ ἐπαί-στυνομένων ἥ ἔε αἰστυνῶσ δὲν ὀμολογῶ. δὲν ὀνομαζοῦζω, ἀρνούται τινα ἡ τι· Κδ.Μόρκ.Β.38 ὅς γὰρ ἐὸν ἐπαίστυνη μετὰ τοῦ ἐμοῦς λόγου ἥ ἐν τῷ ἐνερῷ ποιῶ τινα δυσειδῆ, ἀσχη-μοι, ἀσχημιζῶ· Νόν.Δ.20,61.

ἐπαίστυντος-ων νεώτ. δι' ὄντια αἰστυνεταί τις ἐπαισθιδιος· ἐπ. διαγωνίῃ ἐπὶρρ. ἀντίπης.

ἐπαίτης (ή) γλῶσσα κ. νεώτ. ὁ ἐπαίτης ὁ ἐπαιτεῖ, ἡ ἐπαίτης, ἡ ἐπαίτης, ἡ ζητιανὸς, τὸ διακονεῖν. **ἐπαίτης** (ή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπαίτης, ὁ ζήτην ἀελημοσύνη, ὁ ζήτησος, ζήτηουλκ, διακονεῖστος· Τελ.ε.14H, Νεξ. παρὰ Βέττ.Βάλ.29,2, Ἀθην.5,192F Ὀδυσσεὶ ἐπαίτη εἶναι δοκοῦντι, Δίων.Κ.66,8 (κῶδ. γ) 2) εἰδ. μοναχὸς ἐπαίτης μοναχὸς τῆραστο, συντροπόμενα διὰ τῆς ἐπαίτησ.

ἐπαίτητος-εως (ή) μτγν. τὸ ἐπαίτης, ἡ ἐπαίτης Βλλ.· Πλάτ.Σοφ.Σερ.40,28 ζῆλον ἐπαίτησεως μὴ βιώσας Ὁρμ.3,141C.

ἐπαίτηριον (ή) τὸν πάλ. ὁ μικρὸς ἐπαίτης, τὸ ζητιανὸς ἥ ὀνομασία περιάπτος, ψυλακτοῦ.

ἐπαίτης (ή) γλῶσσα, δ. γρ. ἐπαίτης Βλλ.

ἐπαίτικος (ή-όν) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀντικειν ἡ ἀνα-φερόμενος εἰς τὸν ἐπαίτη, τὴν ἐπαίτησιν· Ἄπο-σθερμ.Πατέρ.288B, ἐπαίτικῆ δὲ λησις-ὀδασκριασ ἔπὶρρ. νεώτ. -ώσ.

ἐπαίνιδα παίζειν εἶδος παιδίας, παίζειν τοὺς ἐπαίους· Ἡρωιδαν.1,495.

ἐπαίσιον-ον (αἰτία) ὁ καταγορεύμενος διὰ τι, ἀποκατάρατος, ἐπίμεικτος· Ἰλ.Α.325 οὐ τί μοι ὕμεις ἐπαίσιον· || μετὰ γεν.: Διοχ.Εὐμ.465 γὰρ δὲ κοινῆ Λοξίας ἐπαίσιον [δ. πρ. μεταίσιον], Εὐρ.Ἰνν.1383 ἐπαίσιον κακῶν· || ὁ κατηγορούμενος διὰ τι· Οὐκ.6,61 τὰ τῶν Ἑρῶων·, καὶ τὰ μυστικά ὠν ἐπαίσιον ἦν ἰδὲ Ἀλκιβιάδης·, καὶ ὁ πρῶτος κακῆς πράξεως· Πλούτ.Σύγγρ.διον.Βροῦτ.2· || κ. ἐπὶ πραγμ. ὀξυκατάρατος ὑπερβ. ἄτακτος Οὐκ.5,65 ἐπαίσιον ἀναχωρήσεως, Λυσ.7,39 ἐπαίσιον τῶν κινδύνων· 2) τὸ αὐτὸ, πληθ. ἐπαίσιον, ἀνάστασις, αἰσῆσις, κατηγοροῦν τὴν ἐπιτιμῶντα· Σόλ.Πολυδ.8,26, Νόμ.η Δημ.733 τὴν δεκαπλοσίαν | ταδικὰ ἐπιτιμῶν τὸς ἐπ.

ἐπαίσιωμα-άσματα ἀποθ., μέλλ. ἐπαίσιάσσει, ἰων. ἐπαίσιωσαι ἀφῆσαι, κατηγοροῦν τινα ἐπὶ τῆν, ἐπὶ τι· Ἡρ.2,121 οὐκ ἔχειν δὲ ὄντινα ἐπαίσιον, Ἰνν.Ἄεφ.22 θεὸν ἐπ.· || ἐπ. τινα τινος· Αἰσχ.Πρ.174 ἡ κἀμὲ γὰρ ἐν συμφορῇ ἐπαίσιον, Σοφ.Ἀντ.490, Οὐκ.6,28 ὡν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῆρτιον, Δημ.552· || μετ' ἀπαφρ. κατηγοροῦν τινα ὅτι ἐπαίσιος π.: Σοφ.Οἰτ.645 ὠν ἐπαίσιος μεθ' ἑνός, αὐτ. Ἡλ.604· || ἐπ. τινα ὅτι· Ἡρ.6,30 ἐπαίσιωμένους τοὺς ταῦτα ποιήσαντας ὅτι μιν οὐ τῶνα ἐνήγαγον ἔν φῆν τὴν αὐτοῦ, Οὐκ.2,70· || μετὰ συστολῆς αἰτ.: Ἡρ.2,16 μέριον ἐπαίσιωμενον· || μετὰ διπλῆς αἰτ.: Ἄντ.πρ.1,10 γράφας ἐν γραμματικῇ ὁ ἐπαίσιωμα τὴν γενεατικὴ ταύτην· 2) παραπονομαί διὰ τι, μετ' αἰτ. πράγματος· Οὐκ.8,81 τὴν τε ἰδίαν συμφωνίαν [τῆς φυγῆς] ἐπῆρτιον, Πλάτ.Ἐπιστ.329Α τὸ μήκος τῆς πορείας καὶ τὸ μέγεθος δὴ τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόνου ἐπαίσιωμενον· 3) εἰρηρ. ἀγαθῶν· Πάν. ἐπῆρτιον περὶ τούτων.

ἐπαῖον πᾶν, πῆθ. μέτρον τὴ ἀντικατόν· μέτρον δημοσίου ζυστῶ ἐπαῖον ἀργύρας Χ.

ἐπαποσύνη (ἡ) ἰγν. ἡ ἐπαίσιος βλλ.: Χαρίτ.554,18.

ἐπαπῶ-ἔω κ. νεώτ. αἰτούμαι τὴ προσθέτως, προσαιπῶ: Ἰλ.ψ.593 αἰ καὶ κέ νυ οἰκοθεν ἄλλο μείζον ἐπαπῶσεις, Σοφ.Οἰτ.146 ἀλλ' ὡν ἐπαίσιος εἰς θεόν πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πρόσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· || ὁπλο. ἀπαπῶ, ζῆτῶ ἐπὶ πλῆον· Ποσειδ.π.Αθῆν.10,412Β Θεογένει, ὅσα φαγῶν ἐτ' ἐπῆρτον· || ὄμ. κ. μέσ.: Σοφ.Ἡλ.1124 ἀπαίσιος τὸδε· 2) ἐξαιτούμαι ὡς ἐπαίσιος μικρὰν βοήθειαν, διακονεῖν, ζητανεῶν· Σοφ.ΟΚ 1364 εἰ σθεὸν δ' ἀλάμενος ἄλλουσι ἐπαπῶ τὸν κατ' ἡμέραν βίον, Εὐρ.Ῥῆσ.715· || κ. ὁπλο.: Βέτ. Βάλ.68,30, Λοκ.Ἰν.25 τὴν θεὸν ἐπαίσιος ἀναγκαζόντων· || νεώτ. μτφ. κ. ζῆτῶ τὴ ἐξευτελιστικὸς· ἐπαίσιος τὴν ἀγάπην· τὴν συμπόθειαν· τὴν προστασίαν· 3) ἀπλῶς αἰτῶ: Πάν. διόπερ ἐπαῖον τυχεῖν τῆς φιλανθρωπίας.

ἐπαπυμάζω ἰγν. ἐφαρμῶ, ἐπιτίτω· Ὀπν.Κυν.1,389 κἀπορὶ πυρόντες ἐπαπυμάζουσι σῦσσαι.

ἐπαπῶ [ἐπῶ-ῶ] κ. νεώτ., συνπρ. ἐπῶ, ὄρ. ἐπῶσιος διδοῦ ἀκράσιον, ἀκούω μετὰ προσσχῆς, ἐπακούω: Αἰσχ.Ἰκ.759 κυναρσασεῖς θεῶν ἐπαπῶσιος ὁσδεν, Εὐρ.Ἡρ.772, Πλούτ.Βροῦτ.16· 2) ἀντιλαμβάνομαι, διακρίνω, αἰσθάνομαι· Πινδ.π.δ.7,515, Ἡρ.3,29 τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται, ἐναίσιος τὴ καὶ σαρκαζόμενος καὶ ἐπαπῶσιος σιδηρῶν, Αἰλ.Ζ11,5 τῶν ὀγγματῶν οὐ ῥοθῶμυς ἐπαπῶ· || μετὰ μτφ.: Ἀρ.στο.Σφ.516 καταγέλασμενος μὲν οὐκ ἐπαπῶσιος ἢ ἀπῶρον, Ἰνν.Προπρ.2,16· || ὁπλο.: Ἡρ.9,93 ὁ δὲ ὡς ἐπῶσιος, εἰχε σιγῇ καὶ ἐφαρξέ οὐδενί· || ἰγν. ὡς· Σοφ.Αἰ.1263 τὴν βάρβαρον γὰρ γλώσσῃ οὐκ ἐπαπῶ, Ἀριστ.Ρητ.1366α,31,Λοκ.Πταιοῦ

13 αἰ τὴ κἀμὲ τῆς Ρωμαίων φωνῆς ἐπαπῶ· 3) ἐπιμ. γνώστης, εἰδωλῶν, ἐπιστάται· Πλάτ.Θεατ.145D, αὐτ.Πρωτ.327C μὲν δὲ ἀλλήλους ἐπαπῶσιος, αὐτ. Κοίτ.48Α· || κ. νεώτ. ἡ μτφ. ἐπαπῶ, συνήθ. πληθ. ἐπαπῶσιος οἱ ἐπιστημονικῶς κατηγορημένοι ἐπὶ τινοσ κλάδου τῶ ἐπιστηθῶ, οἱ εἰδικοί, οἱ εἰδωλῶνες· Πλάτ.Πρωτ.314Α παρακαλέσαντά τὸν ἐπαπῶσιος, αὐτ.Φαῖδρ.275Β κυλιθῆται·, λόγος, παρὰ τοῖς ἐπαπῶσιος· ὡς παρὰ τὰ μέτρα κοινωνικῆς προνοίας τὸν λόγον ἔχουσι οἱ ἐπαπῶσιος.

ἐπαπῶσιος-ον Ἐπῆρ. ὁ τοὺς αἰῶνας διέπων· Ἐπῆρ. ἐπαπῶσιος θεός.

ἐπαπῶρ-ῶν μτφ. αἰφῶ, κρατῶ μετέωρον ἀνωθεν τινος· Νόμ.Δ.5,132· || ἔχω τὴ μετέωρον· Ἐπῆρ. ἐπαπῶρ πτερόν ἑέρι πολλῶν· || μτφ. Κριση. ἐν Αἴτ.7,645 αἰσὶν (ἐθούγια) ἐπαπῶρσιος ἀεὶ βίον· 2) μέσ. αἰφῶρον κρεμόμενος ἀπὸ τινος ἢ ὡν ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, ἐπιπλέω: Διοσκ.5,107 ἐπαπῶρσιος πορφυροῦς ἐπαπῶρσιος τοῖς χαλκκίσι· || μτφ.: Λοκ.Ἀλέξ.16 ἐπαπῶσιος ἐπαπῶρσιος· 3) ὄμ. μέσ. ἐπικρέμασι, ἐπιπέωσι, ἐπιπέωσι· Ἀπολλ.Ρ.1,639 ὀμ.σμίτ.Λόγ.8,119C Σχῆμα τοῖς μέσοσι ἐπαπῶρσιος· || κ. μετὰ γεν.: Πλούτ.Φάβ.5 τῶν πολεμίων ἐν τόποις ὀρεινοῖς στρατοπεδεῶν ἐπαπῶρσιος· || ὁπλο.: Φιλ.1,650 τὰ ἐπιπῶ ἐπαπῶρσιος· 4) ὄμ. μέσ. διεγῶν ἀμελῶς, οὐχὶ δραστηρίως, οἶον πόλεμον· Πλούτ.Πελ.29 ἐπαπῶρσιος τῶ πολέμῳ· 5) ὄμ.σέμ. εἰδ. ἰατρ. ρήτω τὸ βάρος τοῦ σώματος μου ὄλον ἐπὶ τινος, διαρκούσης χειρουργικῆς ἐπιθεώσεως πρὸς τοποθεσίαν ἐξερθῶντος μέλους τοῦ σώματος· Ἰνν.Ἀρθρ.75· 7) ὄμ. μέσ. αὐθῶνα, ἐξουκυομαι· Ἀρετ.ΟΕ.Νοῦα.1,7 ὄμ. μέσ. αὐθῶνα, ἐξουκυομαι·

ἐπαπαυθῶ εἶμαι ὀδύς, μετῆρος· Θεόδωρ.Θ1 3,10,1· || εἶμαι ἀκωνθῶσιος· αὐτ.4,8,8.

ἐπαπαυθῶσιος-ον νεώτ. ἰατρ. ἐν ὠρ. ἐπαπαυθῶσιος σύνδεσμος σύστημα ἰνωδῶν δεσμιδῶν, ἀποτελούμενον ἐν συνόλῳ τὸ συνδεσμικὸν σχοινίον κατὰ τὴν ἔκτασιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης τὸ ἐμφοδιόν τὴν ὑπερμετρον κἀμῶν ταύτης πρὸς τὸ πρόσω.

ἐπαπέομαι, Ἐπῆρ. δελφ. ἐπαπέομαι, διορθῶνα, ἐπισκευάζω: ἐ- τὸν δρόμον.

ἐπακουμῆδίζω μσν. κ. νεώτ. κ. ἐπακουμῆδίζω ἀκουμῆδίζω τὴ ἐπί τι· Μοσχ.Σ1, Βέλθ.Χρυσ.374 ἐπακουμῆδίζον γόνατον πρὸς τῆς χειρὸς· 2) ἀμθ. ἐπεριδομαι, ἀκουμῆδίζω τὸ νῶτα.

ἐπακουμῆδῶ νεώτ. κ. ἐπακ. ἐπακουμῆδίζω βλλ. **ἐπακμάζω** ἰγν. κ. νεώτ. ἐργαζομαι εἰς ἀκμῆν, ἀνθῆσιν, εἶμαι, εὐρίσκειμαι ἐν ἀκμῇ· Ἀριστοτ.2,1 ἔωξ ἡ κόμη τῶ λευμῶν ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιά τῶν ἀνθῶν· || ἐπὶ προσ., εὐρίσκειμαι εἰς τὴν ὕψιστην ἀνάπτυξιν τῶν δυναμένων μου· Ἡλιόδ.7,8 ἐπακμάζον ὠρατοῖσι καὶ χαριέντες νεοί· || μτφ. φθῶνος εἰς μεγάλῳν ἐντασιν, ἔξωσιν· Λοκ.Ἀποκ.17 ἐπακμάζοντος τοῦ πάθους, Αθῶν.1,18Β· || εἰδ. ναυτ. ὁ σκεπὸς ἐπακμάζει γίνεται ὀδυμένον σφοδρότερος, φορτοσάρε· 2) ἀμθ.ζῶν, ὑπόρως κατόπιν ὀδύλου, μετὰ δοτ., διον.Ἀλ.Ἀρχ.Ρητ.4,451,8.

ἐπακμαστικός-ή-όν ἰγν. ἐπὶ πυρετοῦ, ὁ προβαίνων εἰς τὴν ἀκμῆν αὐτοῦ: Γαλ.10,615.

ἐπακμος-ον ἰγν. ὁ ἐν ἀκμῇ, ῥομότητι ὄν· διον. Αλ.Ρωμ.4,28 κόρας ἐπῶκμος (ἐπῶκμος)· 2) ὁ ἔχων ἀκμῆν, ὁ εἰς ὄψιν λέγων, ὁ μετῆρος· Πλούτ.ἩΒ.966C ἐπακμος καὶ ὄψιν ὀδόντα.

ἐπακαθῆ (ἡ) ἰγν. τὸ ἐπακούειν· Κοισάρ.1072.

ἐπακολούθημα-ατος (τὸ) ἰγν. κ. νεώτ. ὁ τι ἐπακολουθεῖ εἰς τι, ἡ ἐπακολουθία, τὸ ἀποτέλεσμα τινος· Πλούτ.Νικ.4 ἐπῶκθεσις ἐπακολούθημα, Πλάτων.6,29· ὁ ἐπῶκθῶσιος τῆς ἐπαστάθῆς ἡ πτωγεία· || κατ' ἀκολουθίαν, ἐπομένως· Ἄεξ.Ἄφρ.Εἰρημ.178,13, Σέξτ.Ἐμ.Μοθ.734· 2) εἰδ. δευτερεύουσα σκέψις· Ἰμερ.Ἐκλ.3,19.

ἐπακολούθησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. συμφωνία· Πάπ.· || γράμματα ἐπακολούθησεως ἔγραφον διακονοῦσιν χρῆν· 2) ἡ ἐξακολουθητικὴ μελέτη, ἡ προμελέτη τινός· Πάπ. ἔγραφα... ἄλλοτε μὴδὲν χωρὶς ἐπακολούθησεως αὐτοῦ ἀγορεύεται· 3) ἡ ἐπακολουθία, ἡ ἀκολουθία, ἰδ. ἐν φρ. κατ' ἐπακολουθίαν ἐπομένως, ἀκολουθως· Στωϊκ. 2.333, Μάρκ. Αὐτρ. 6.44, Σέξτ. Ἐμπ. Μαρ. 1.94· 4) τὸ ἐπακολουθεῖν, τὸ ἀποτελεῖσθαι· Γαλ. 19.382 εὐεξία κατ' ἐπ.-τῆς γυμνασίας.

ἐπακολουθητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐπιτήδειος νὰ ἐπακολουθῇ· Πλούτ. Ηαισδ. 21 ἐπ.-δύναμις.

ἐπακολουθήτρια (ἡ) πάλ. ἡ συναγωνιστικὴ, συμπράττουσα μερίς.

ἐπακολουθία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πᾶν ὅτι ἐπακολουθεῖ, ἡ ἐπακολουθία βλ. 4)· Φιλῶδ. Ὀργ. 1.18.

ἐπακλούθος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀκολουθῶν ἐφ. τι, ὁ ἐπακολουθῶν· Ἀριστοτ. 2.498 τὸ ἐπακλούθων τῆς ἐπαγγελίας· || κ. συγκρ. -ότερος· Πάπ.· || νεώτ. τὸ οὐδ' ἐπακλούθων ὡς οὐσ. κ. συνβ. πλῆθ. ἐπακλούθωσ, ὅ, τι ἀκολουθεῖ ἐφ. τι, ἡ τὰ ἀποτελέσματα· Λασκαρ. Βάρκ. Καν. 1.424 θέλει τὸ δοῦμε στὰ ἐπακλούθῃ τῃ.

ἐπακλούθῶ-ῶ κ. νεώτ. ἔρχομαι κατόπισ τινός ὁμέσως, ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον· Ἀριστ. Σφ. 1.328 κλαυθεῖται τις τῶν διπισθεν ἐπακλουθούτων ἐμοί, Πλάτ. Ἀπολ. 23C οἱ νεοὶ μὲ ἐπακλουθούντες· || συνοδῶν τινά, βαῖνω ἐν συντροφίᾳ μετὰ τινος· Πάπ. πρόβατα σὺν τοῖς ἐπακλουθούσι ἀναγαῖ· || κινῶμαι ὁμοῦ μετὰ τινος· Ἰνν. Ἀγμ. 16 ἐπ.-τῶ ἄλλω σώματι, Ξεν. ΚΠ 7.3· 2) καταδιώκω· Θουκ. 5.65 ἡσυχάζον καὶ οὐκ ἐπακλουθῶσιν· 3) παρακολουθῶ νοερῶς, κατανοῶ τὰ ὕψ' ἑτέρου λεγόμενα· Πλάτ. Φοῖδ. 107B, αὐτ. Νόμ. 81C ἴνα... πᾶς ἐπακλουθεῖ τοῖς λεγομένοις, αὐτ. 963A κἀλλιστ' ἐπακλουθεῖς, αὐτ. Σοφ. 243A· 4) ἐπομαι, ὑπακούω, συμμορφώμαι τινι· Ἰσρακ. 6.90 μὴ δ' ἐπακλουθεῖν ταῖς τῶν συμμάχων γνώμας, Δημ. 805· || κ. μετὰ δοτ. προσ.· Ἀριστ. ΗΗΝικ. 1096B. 7· 5) κατογινομαι, ἀκολουθεῖν ἐφ. τι μετὰ ζήλου· Πλάτ. Πολ. 370C· || ἐπὶ μελισσῶν, ἠπρετῶ, διοκοῦν· Ἀριστ. Ζ 760B, 15 ἐ-τὸ βασιλεύει· 6) ἐπιτηρῶ, ἐπιθερῶ, ἐπιθάλω, μετὰ δοτ.· Πάπ. ὅς ἐπακλουθήσῃ τῇ γέχουσι τοῖ γέλικους· 7) ἰσπ. αὐτ. οὐτρέγω, συμπράττω· 8) ὁμ. πάλ. ἐξελέγω, θεωρῶ· 9) κ. νεώτ. συνοδεύω, ἀκολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα ἐφ. τι γεγῶσ ἢ κατὰσασιν τῖνα, μετὰ δοτ. νεώτ. μετ' αἰτ. ἀλλῆς ἢ ἐμπροσθ. [ε. τις εἰ ἡ μετὰ τι]· Φιλῶδ. Ὀργ. 59W, Πάπ. βλάθος ἐ-· μετὰ τὸ δειπνῶν ἐπακλουθῆσε χορός· 10) τὰ ἐπακλουθῶντα σημεῖα σημεῖα ἐπιδοθητικῶς ἐπικυρωτικά· Πάπ. ΚΔΜάρκ. 16.20 τὸν λόγον βεβαιούστων διὰ τῶν ἐπακλουθούτων σημεῖων.

ἐπακοντικός μτγν. κ. μον. ἐξακοντίζω, ρίπτω τὴ ἐναντίον τινός· Σωκρ. Ἐπιστ. 30.13 κῶδ. 1· || παθ. διατρηλυμῶ· Μηνάι. 1.23 Συναξ. ὀδελκισκός ὀξείσ... ἐπακοντίζονται.

ἐπακόντιος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀκονίον φερόμενος· ἐπακόντιος τοσπίλλ (φερομένη πολυαίτηρον ἐπὶ μακρῷ ἀκονίῳ προσηρησμένον εἰς τὴν πρῶταν τοῦ πλοίου· 2) τὸ αὐτ. ἐπακόντιον ὡς οὐσ. μεταλλικὸν ὀγκιστροειδές ἐξάρτημα εἰς τὸ ἄκρον κοπιῶν πρὸς συγκράτησιν ἢ ἄψωπν λέμβου.

ἐπακοντιμός (ὁ) ἴνα· ὁ βόλων ὄνομα.

ἐπακοντιότης (ἡ) Πολυδ. 7.204 ὁ παίζων κώδικος ἐπακοντιότης μτγν. ἀκονίω, ἀκονίζω, παθ.· Ἐπιγρ. ἐπικονιμένη ἔφ. αὐτ. κειστῖνον ἐπικονιμένον· 2) μετὰ δοτ. ὀκονῶ ἐπὶ τινος· Λιβ. Πρωγ. 40.35 ἐπ.-θμῶν ἔφ.ος ταυτῶ.

ἐπάκρος-ον ὄμωρ. ἐπὶ ἐπῆκρος βλ. 4)· Πινδ. Ο 14.13 ἐπάκροσ' ἴτε νῦν· Ἰ. πρ. ἐπάκροι νῦν, Ἐπιγρ.

ἐπάκρους-η-ο ὄμωρ. ὁ ὑπάκρους βλ. 4).

ἐπακρούς-ον προσηκτικὸς ἀκροατής, μετὰ γεν.· Ἡσιῶδ. Ἐργ. 29 ἀγορήξ ἐπ.-έδοντα, Καλλίστ. 236.

ἐπακρούσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἐπακούειν, τὸ ἐπακούσαι· ἐπὶ τὰ ἐπακούειν τὸν μαρτυρίαν.

ἐπακροσμός-όν μτγν. τὸ ἐπακούειν· Ὀργ. 3.361 II.

ἐπακροσότης-ῶν κ. μον. ὄμωρ. πρὸν πρὸν ἀκούσῃ τις μετὰ προσήχ.· Ἐπιμ. 2.7, Φορτ. 632.

ἐπακρούω κ. μον. κ. ὄμωρ. μέλλ. ἐπακροῦσμαι κ. μτγν. ἐπακούω, ἀκούω, μετ' αἰτ. πράγμ.· Ἰλ. Γ 277 [περὶ τοῦ ἡρώδ] ὅς πάντ' ἔφορξ' καὶ πάντ' ἐπακούει· Ὀδ. 1.109, Ἡσιῶδ. Ἐργ. 448 ἐγνάνου φωνῆν ἐπακρούσας ὑφῆθευ· Ἀριστ. Ἰνν. 1080· || μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσ.· Ὀδ. Τ 98 ὄμωρ καθεζόμενος ἐπρ ἔπος ἡδ' ἐπακούει ὁ ἔξινος ἐμέθεν· || μετὰ γεν. πράγμ.· Ἡσ. 2.70 ἐπακρούσας δὲ τῆς φωνῆς ὁ κροκόδειλος ἴεται κατὰ τὴν φωνῆν, Ἀριστ. Περ. 263· || κ. ἀπολ.· Θουκ. 1.53 τὸ μὲν στρατοπέδον δούσ ἐπικρούσων ἀνεβόσων· 2) ἀκούω μετὰ προσήχ. ἀκροῶμαι· Αἰσχ. 725 νῦν ἐπακούσων· || μετὰ γεν.· Σοφ. ὈΤ 708 ὄφεις σαυτῶν ὄν λῆγεις περὶ ἐμοῦ ἴακρούσων, Πλάτ. Πρωτ. 317D· || ὄναφ. πρὸς συμβουλῆς διαταγῶς, ὑπακούω· Ἰλ. Β 143 ὄσοι οἱ βουλήξ ἐπακούσων, Ἡσιῶδ. Ἐργ. 275 Δικῆς ἐπάκρου, Σοφ. Φιλ. 147· || μετὰ δοτ. πράγμ.· Ἡρ. 4.141 ἐπακρούσας τῷ πρώτῳ κελεύσματι, Διον. Ἀλ. Πρωτ. 136 ἐπικρούσων τῆς ἐχάστ'· 3) ἀκροῶμαι κρυφίως, ὠτακουσῶ, κρυφακούω· Ἀριστ. Θεσμ. 628 σὺ δ' ἀποστήθῃ μοι, ἴνα μὴ πακούσῃς ὄν ἀνήρ, Πλάτ. Θεοίτ. 155E· 4) μανθάνω, πληροφοροῦμαι περὶ τινος, μετὰ γεν.· Ἐρ. Τρ. 165 μέλια μὲν ἐπακούσόμενα ἱρωῦδες ἔξω κομισσάσ' οἴκων· || μετὰ μτγ. Πλάτ. Νόμ. 729B μὴ ποτὲ τις αὐτῶν... ἐπακούσῃ φωνῆτα ἢ λέγοντά τι τῶν ἀλογῶν· 5) ἐπὶ θεοῦ, ἀγίων, ἐπακούω· Πάτ. Ἡσ. 49B κερῶ δεκτῷ ἐπικρούσῃ σου, Πάπ. ἐπακούσῃ ὁ θεός τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· 6) κατανοῶ, καταλαμβάνω· Λουκ. Εὐα. 64 καιρὸν μὴ ἐπακούοντα τῶν ἄδωμένων... σὺνεῖναι ἀπάντων, Πλούτ. Φλωμ. 10.

ἐπακριβής-ός-εως κ. νεώτ. ἐπιμελής, μτγν. μ. ἐν τῷ ποθ. ἐπακριβής ἐπιρρ. ἐπιμελής· Ἀφιν. Ρητ. 316H ἐπακριβής πάντα ἐπέμενε· || νεώτ. ὄμωρ. πλῆρως ἀκριβῆς ἐπιρρ. νεώτ. -ώς.

ἐπακριβῶ ὄμω μτγν. κ. νεώτ. μετὰ προσήχ. καὶ ἀκριβεῖος ἐνεργῶ τῷ, ἔξακριβῶ· Ἐπικ. Ἐπιστ. 1, 27U τὸν δὲ λογιζομῶν... καὶ ὑστερον ἐπακριβοῦν· || ὄμωρ. κ. μετ.· Διόδ. Σ 37B τὰ κατὰ τὴν δικαιοσύνην ἐπακριβοῦμενος.

ἐπακριβῶς πλοῖες (ἡ ἀκρα) EM 353.3 αἱ κείμεναι, ἰδρυμέναι ἐν ἀκροσὶ ἐπὶ λήφων πλοῖες.

ἐπακριβῶς φθῶν εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον· Αἰσχ. Ἰσ. 931 πλοῖαν ἀστῶτων ἐπῆκρῃσιν ἄλλῃων Ὀρίστας ἰ. Ἡσ. κ. Εἰστ.· ἐπὶ ἄκρον ἵγαιε καὶ τέλος ἐπέθεκε· Σχολ. εἰς ἄκρον ἴθιβε· 2) ἄπικρος-α-ον (ἡ ἀκρα) ὁ ἐπὶ τὸν ἄκρον, τὸν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ἐπιρρ. τὸν Διῶν EM 352.50· 2) τὸ θηλ. ἀπικρία ὡς ὄσθ. ἴδωμ. χώρα ἢ χώρα τις τῆς Ἀττικῆς· Στρωδ. 9.120.

ἐπακροῦσμαι νεώτ. ὄμωρ. ἀσφακροῦμαι βλ. 4) ὄμωρ. ἐπικροῦσθαι, ἀκροῦμαι μετὰ προσήχ. **ἐπακροῦσμαι**-ονος (ὁ) μον. ὁ ἐπακροῦμένος, ἐπακροατής, μετὰ γεν.· Στωϊκ. Θεόδ. 757.

ἐπακροσιστής (ἡ) μτγν. τὸ ἐπακροῦσθαι, τὸ ἀκροῦσθαι μετὰ προσήχ.· Πάτ. Βασ. 1.15, 22 καὶ ἡ ἀκροσῖς ὑπὲρ σπῆρ κριῶν, Ἀθωνάδ. 191.

ἐπακροσότης-ῶν (ἡ) γλῶσσα· ὁ ἐπακροῦσμένος κ. **ἐπακροσῶν** (ἡ ἀκρα) κ. νεώτ. ὄμωρ. κατὰ τὸ ἄκρον, μετρώσ· Ἰνν. Νουῖα 2.61 παύων καὶ ἐπακροσῶν ποισασθαι τὸν μετόν (ἡ)· ἐπακροσ. τὸ εἰς στενὸν συνηγμένα, ἄπικρ καὶ ἔξομωρ· 2) τὸ

οὐδ', ἐπακρον ὡς οὐσά, τὸ ἀκρότατον σημεῖον, τὸ μὴ περατῆρον, ἐν φρ. εἰς τὸ ἐπακρον : Ποιηδ., Χριστ. Τεμπ. 63 ὁ παροξυσμὸς τῆς περιεργείας των ἐξέσθη εἰς τὸ ἐπακρον.

ἐπακροῦμαι-όμαι κ. νεώτ. ἐπακούω, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀνάη. κ. μετὰ γεν. προσ. ἢ πράγμ. ἢ μετ' αἰτ. πράγμ. : Πλάτ. Κωμῶλ. γελῶν δ' ἐπακροῦμαι, ΚΔ Προδ. 16,25 ἐπακροῦντο δὲ αὐτῶν ὁ δόξαιον, Ἡλιόδ. Α, 18,2,17.

ἐπακτικός-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπακτικός, ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν ὄν, κείμενος : Ὀμη. Ἀλ. 2,17,4 : 2) τὸ ἄρα ἐπακτικός ἐπίθ. τοῦ Ποσειδωνίου ἐν 2 ὄμω, ὡς παρὰ τὴν ἀκτὴν λατρευομένου : Ἡσ. : 3) εἶδ. ἱατρ. ἐπακτῶν ὁστούν πάν ἐμβόλιμον βλ. ὁστάιν.

ἐπακτῆ ἡ) νεώτ. ἄστρουν, ἡ ἡλικία τῆς σελήνης κατὰ τὴν Ἰανουαρίον ἢ 22 Μαρτίου, χρησιμὸς φετηρία διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα, ἀ. θεμελίον σελήνης.

ἐπακτῆρ-ήρος (ἡ) ἰεράγμω ἢ ἐπ. εἶδ., ὁ κῶνος ἐπάγμω, ὁ κυνηγός : Ἰλ. Π. 135, Ὀδ. Τ. 435 οἱ δ' ἐς βῆσαν ἱκανὸν ἐπακτῆρες.

ἐπακτῆρσι-ών Ἡσ. ἀλλεπακτῆρσι, συνεξέσιν 1,8, ἀνάγμ. ἐπασουτῆρσιον 1.

ἐπακτικός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐπαγωγὴν, ὁ ἐπαγωγικός, εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ συλλογιστικός : Ἀριστ. Α. Πρ. 77b,35, αὐτ. Τοπ. 108b,7 [σχολ. Ἀλέξ. Ἀφρ. π. Σουῖδ. « ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλεκτικῶν », καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ καθόλου θετικῆς, συλλογιστικῆς, ἡ δὲ διὰ τοῦ καθόλου, ἐπακτικῆς], αὐτ. Μεταφ. 107b,28 δὸσ γὰρ ἐστὶν ἄ τις τὸ ἀποδοῖν Σικράτει δικασίας, τοὺς τ' ἐπακτικούς λόγους καὶ τὸ δριζέσθαι καθόλου, Φιλὸδ. Ρητ. 1,115,7

2) ὁ ἐπάγμω, ὁ ἐπιφέρων, ἀδύνα, ὁ παρακινῶν εἰς τι, ὕπερα. -ώτατος : Ἡλιόδ. Α, 4,3 ἐπακτῶν γὰρ τι καὶ πρὸς τῶν ὄρωντων εἰς εὐνοίαν κάλλος

3) ἐ- πρὸς τι : Ἀδύνα, 2,52D ἐπακτικώτατα δὲ πρὸς πόντον τὰ ἀμύγδαλα 3) ὁ ἐκτικτικός, ὁ θεατικτικός : Διοσκ. 1,26 ἐ- ἐν τῇ ὁσμῇ, Βέτιδ. Βαλ. 26,26 ἐ- ἀκρόσας : 4) ὄμ. ἐπὶ προσώπων : αὐτ. 250,22.

ἐπακτικῶς ἐπῆρρ. ἐπαγωγικῶς : Ἀριστ. Φυσ. 2,10b,8 ἐπακτικῶς σκοπεῖν.

ἐπακτικός-ον κ. -α-ον [ἀκτῆ] κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ παρὰ τὴν ἀκτὴν ὄν, κείμενος ἢ ἐπὶ θεῶν, λατρευόμενος, ὁ παραβολεύσαστος : Σοφ. Τραχ. 1151 ἐπακτῆ Τηρέντι, αὐτ. Αἰ. 413 νέρμος ἐπακτῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 853, -ἐπακτῶν πυροβολεῖτον ἢ ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀπολλ. Ρ. 1,403 [κωδ.] ὄμ. τοῦ Ἑρμοῦ Ἡσ. « Ἑρμῆς ἐν Σικυώνι » 2) νεώτ. ἀνατομ. ἐπακτῶν ὁστούν τὸ ἐπακτῶν βλ. : 3) εἶδ. ναυτ. ἐπακτῆ γνωρίσματα μόνιμα καὶ δραστὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης σημεῖα παρὰ τὴν ἀκτὴν πρὸς καθοδήγησιν τῶν ναυτιλλομένων.

ἐπακτός-όν κ. -ῆ-όν [ἐπάγμω] κ. νεώτ. ὁ ἐκ τινας μέρους ἐπαγόμενος, ὁ ἐξωθεν κομίζόμενος : Ἰνπ. Αἰ. 9 ὁδῶσαν ἐπακτικός χρόνοι : 1) ὁ, ὁ κομίζόμενος ἐκ ξένης χώρας, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ξένος, ἀλλότριος, ἀντιθ. οἰκίος, ἐγχώριος : Θουκ. 6,20 σίτω οἰκίω καὶ οὐκ ἐπακτῶ χρώνται, αὐτ. 7,28 ἢ ἐπὶ προσ., ὁ ξένος, ὁ ἀλλοδαπός : Πινδ. Ο. 10 [11], 89 ποιμένα ἐπακτῶν ἀλλότριων, Σοφ. Αἰ. 1296 λαβὼν ἐπακτῶν ἀνδρῶ ὁ φητύσας πατήρ, Εὐρ. Ἰων. 592, Ἐπιγρ. δικαστῆ ἐπακτῶ ἢ εἶδ. ἐπὶ ξένων ἀμυγμῶν ἡ μεταφορικῶν στρατευμάτων : Αἰοχ. Ἐπρ. 583 στρατῆρ ἐπακτῶν ἐμβεβληκτότα, Σοφ. Τρ. 259, Ἰσοκρ. 10,37 : 2) ἐπὶ ὄμβρων, ὁ ὄμβρτικῶς ἐπερχόμενος, σφοδρ. ὄς : Πινδ. 16,10 οὐτε χειμῆριος ὄμβρος ἐπακτός ἐλθών

3) μτφ. ἐπὶ ἀρετῆς, ἡ ἐπικτικῆς, ἡ διὰ τῆς μαθησεως κτωμένη, ἀντιθ. σφύφιστος, ἐμφυστός : Ἡρ. 7,302 πηνὴν μὲν αἰεὶ συντροφός ἐστι, ἀρετῆ δὲ

ἐπακτός τις ἐστὶ 4) ἐπὶ χρωμάτων, ὁ ἐπιθεθεμένος : Σωκρ. Ἐπιστ. 6,3 ἐπακτός χρώμας κοσμηθεῖσθαι, Πλωτῆν. 4,3 : 5) ὄν αὐτός ἐαυτῷ ἐπάγεται, ὁ αὐθαιρέτος : Σοφ. Τρ. 391 κῶτος νόσον ἐπακτῶν ἐξαιρούμεθα 6) ὁ παρεμβλητός, ὁθ. ἐπακτῶν (ἐνν. ἡμερῶν) αὐ ἐμβόλιμον : Ἰσιδ. Ἐτυμ. 6,17,29

7) τὸ οὐδ'. ἐπακτῶν ὡς οὐσά, τὸ φίλτρον, ἡ μαγεία, τὰ μάγια : Ἐπιγρ. ἐπὶ τῇ ἐμοὶ πεποικῆ (« πεποικῆ » φάρμακον, ἡ ἐπὶ τῆς ἐπακτῶν ἡμῶν)

8) κ. νεώτ. ἐπακτός ὄρκος ὁ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν διακρίτων ἐπιβαλλόμενος εἰς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ : Λυσ. ἀπ. 251, Ἰσοκρ. 1,23 ὄρκον ἐπακτῶν προσέχου διὰ δύο προσφάσις, Πάν. : 9) νεώτ. βροταν. ἐπακτὰ ὄργανα τὰ ἀποτελούμενα ἐκ τελεως διαμεροφωμένων ἰστίων, στίον αὐ παραφωδές : 10) ὄμ. νεώτ. ἀνατομ. ἐπακτῶν ὁστούν τὸ ἐπακτῶν βλ.

ἐπακτρεύς-έως (ἰ) Ἡσ. « ἐπακτῆρ », κυνηγός, ὄλεως : Εὐστ. 1539,25.

ἐπακτρίε-ἰδορ (ἰ) [ἐπάγμω] ἐλαφρὸν πλοῖδιον, λέμβος : Ξεν. Ἑλλ. 1,11 σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι, Αὐλ. Γέλλ. 10,25,5.

ἐπακτροκέλης-πτος (ἰ) ἐλαφρὸν ἡσπρικὸν πλοῖδιον : Αἰσχίν. 1,191 ταῦτ' ἐπὶ τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβεβιάσας, Ἀριστ. Ἐρμ. 16,26 ἐν τῷ ἐπακτροκέλει τὸ κέλης ἐπακτῶν σημαίνει κατ' αὐτοῦ.

ἐπακτρον ἰδοῖ μτγν. ἡ ἐπακτρίς βλ. : Νικ. Ἐθρ. 824.

ἐπαλαζουέμενος ἀποθ. ἀλαζουέμενος ἐπὶ πη, μεγαλυγῶ : Ἰσοκρ. Π. 4,3,5 ἐπαλαζουέμενος τοῖς τολμήμασιν ἢ Ἡσ. καταβρασόμενος

ἐπαλαλάξω ἐκόλλω, ἐγείρω πολεμικὸν ὄμα λαγμῶν, ἀπολ. : Αἰοχ. Ἐπρ. 497 αὐτὸς δ' ἐπαλάλαξεν, ἐνθέος δ' Ἀρει βαρχῶ, Διδόδ. Σ. 13,99 τὸ πληθος ἐπαλαλόων ἢ μετ' αἰτ. ἡ δοτ. : Αἰσχ. Ἐπρ. 953 τελευταῖα δ' ἐπαλάλαξαν τὸν ὄσον νόμον, Ἰουκ. Λογ. 1,368 ἐπ- τὸν ἐνυθλοῖον παῖδαν, Ξεν. ΚΠ 7,1,26 τῷ Ἐυαλίω τε ὄμα ἐπαλάλαξεν.

ἐπαλακίμενος ἀσφορ. φαρ. ὄρ. β' τοῦ ρ. ἐπαλέξω.

ἐπαλάσσομαι [ἀλάσσομαι] ἀποθ., παθ. ὄθ. ἐπηλήθην περιπλανώμαι, πλανώμαι : Ὀδ. Δ. 81 πόλλ' ἐπαληθεῖς ἡγαγόντων ἐν νηυσὶ.

ἐπαλάσσω-έω (ἐλάσσω) ἀγανακτῶ, χαλεπαίνω : Ὀδ. Α. 252 τὸν δ' ἐπαλάσθησασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθῆνην, Ἀπολλ. Ρ. 557.

ἐπαλήξω-οὐς-ές ἀγέλιμος : Ἀριστ. 1,67, Στράβ. 11,3,2 εἰσὶ δὲ κνημοῦδες καὶ ἐπαλήξαι ἰάλες, Ὀμη. Ἀλ. 4,508 ὄδινος ἐπαλήξω ἢ συγκρ.-έστερον : ΠΔ Μακκ. 4,14,10 ἴω τὸν δὲ γένουσι ἐπαλήξτερον, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. 2,3 ἐπαλήγτερῃ Ἰσχυορίη.

ἐπαλγώνω μτγν. κ. μον. προκαλῶ, ἐπιφέρω ὄλαγος, ὄρμῶν πόνον : Νικ. Ἀλέξ. 335 ἐπαλγώνουσα πόσις ἢ μετ' αἰτ. : Κόιντ. 4,14 ὄνκεν ἄρ αὐτὸν πληγὴ ἐπαλγώνουκα ἢ μέσ. αἰσθάνομαι ὄλαγος, ὄδύνην : Τέτρ. Χιλ. 4,398 ἐπ- ταις συμφοραῖς.

ἐπαλόω-έω ὄλαγῷ, αἰσθάνομαι ὄλαγος : Εὐρ. Π. 58 ὄσον ἐπαλόω μελέτα τῶν φθιμένων οὐς ἔτεκον.

ἐπαλόω ἐπῆρρ. μτγν. ὄλαγίνωσι : Πολυδ. 3,99.

ἐπάλεμμα-ατος (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὅτι ἐπαλείφεται ἐπὶ πινος ἐπιφανείας ἀλοιφῆς, ἐπὶ χρισμῶ : Διοσκ. 1,53 ἐκζέριτων ἐπάλεμμα, ἐπάλεμμα ὄγρον-όχρουν - ὄσβεστω : 2) εἶδ. τεχν. ἡ ἐπένδυσις τῆς ἐπιφανείας στερεῶν σωμάτων δι' ὄγρον οὐσίας στερεοποιουμένης.

ἐπαλείφω κ. μον. κ. νεώτ. ὄλειφω, ἐπὶ χρῆσθ διὰ λιπῶδους κυρίως ὄλης : Ὀδ. Μ. 47 ἐπὶ δ' ὄσας ὄλεψαι ἐταίρων κηρὸν δεψήσας μελιπέδα, αὐτ. 177, Πλάτ. Τιμ. 66C κελίην μὲν ἐπαλείφουσα τὰ τραχυθέντα, Ἀριστ. Αἰσθ. 440a,9 ἐπαλ- χροῶν ἔτεραν ἐφ' ἔτεραν, [παροιμ.] Παιου 6,3,15 τοὺς τοίχους τοὺς δύο ἐπ- [κολοκαέω, περιποιούμαι καὶ τὰ δύο μέρη] κ. παθ. : Πλάτ. Λύο. 217C, Ἀριστ. Ζ. 155a,6 ἐπαλήθιται ὁ κῆτταρος, Ἰσοκρ. Αἰ